BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
LI
G
11
NAPOLI

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ

SEU

CHRONICON PASCHALE.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ
SEU
CHRONICON PASCHALE
A MUNDO CONDITO
AD HERACLII IMPERATORIS ANNUM VICESIMUM.

OPUS

Hactenus FASTORUM SICULORUM *nomine laudatum; deinde* CHRONICÆ TEMPORUM EPITOMES, *ac denique* CHRONICI ALEXANDRINI *lemmate vulgatum:*

NUNC TANDEM AUCTIUS ET EMENDATIUS PRODIT;

cum nova Latina verſione & Notis Chronicis ac Hiſtoricis,

CURA ET STUDIO CAROLI DU FRESNE, D. DU CANGE;

Regi a Conſiliis & Francie apud Ambianos Queſtoris.

VENETIIS,
EX TYPOGRAPHIA BARTHOLOMÆI JAVARINA.
M. DCC. XXIX.

Bibliothecæ Domus Prof. Neap. Soc. Jes.
Catal. inscript.

Digitized by Google

Digitized by Google

PRÆCELLENTISSIMO
AC
CHRISTIANISSIMO REGI
LUDOVICO,
REGUM MAXIMO;
TRIUMPHATORI,
PIO, FELICI, AUGUSTO,
PATRI PATRIÆ,
FIDEI ADSERTORI ET VINDICI,
LITTERARUM PARENTI AC PATRONO.

ANTIQUIS *temporibus mos fuit bonarum artium ſtudia mandare litteris, atque in libros redacta offerre Principibus, quia neque aliquid inchoatur, niſi poſt Deum faverit Imperator*: SACRAM MAJESTATEM TUAM *iiſdem mihi nunc affari verbis liceat*, REX CHRISTIANISSIME, *quibus olim Valentinianum Auguſtum Flavius Vegetius Renatus, cum ſuos ei offerret de Re militari commentarios. Tametſi enim quod in hoc opere pertractatur argumentum, nihil habet quod potentiſſimum Regem proprie ſpectet, nihil*

Digitized by Google

quod elegantia ſcriptionis ac materiæ dignitate Vegetiano longe non cedat, haud alienum tamen ab officio meo eſſe duxi, ſi poſt dicatas aliquot noſtras MAJESTATI TUÆ *qualeſcumque lucubrationes, hanc quoque poſtremam velut priorum leve corollarium Tibi Artium parenti nuncuparem. Neque mea me ac munuſculi mei tenuitas deterruit id cogitantem quod Varius ille Geminus Rhetor de Imperatore ſummo dictitabat, ut qui apud Te audens dicere, magnitudinem Tuam ignorant, ita qui non audens ignorare humanitatem. At hoc loco mihi,* PRINCEPS INVICTISSIME, *in* SACRÆ MAJESTATIS TUÆ *præconia laudeſve excurrere, vel eximias illas Regiaſque prorſus animi virtutes, quibus Te Deus Optimus Maximus ad Gallorum Tuorum felicitatem beavit, commemorare conſilium non eſt, nedum tot bello ac pace præclare a Te geſta, quæ & habentur in ore omnium, & qualis quantuſque ſis abunde exteris ipſis diſſitiſque nationibus declarant. Multum namque Tuis onuſta virtutibus curris fama cum pondere, & veris opinionibus jam adſueta de Te tantum didicit non mentiri, id quod de Theodeberto Rege e deceſſoribus Tuis, ſed Te longe inferiore, jactavit olim Arelatenſis Antiſtes Aurelianus. Quid quod laudum titulos omnes, quibus vel Reges Francici poſt illuſtria facta exornati olim, vel* REGIÆ MAJESTATIS TUÆ *jam ab aliis quamplurimis intra extra delibatæ virtutes, quarum vel ſola recordatione orbis quam late patet attonitus obſtupeſcit, unus huic præfixus Epiſtolæ titulus complecti videtur. Nam ecqua poteſt* PRÆCELLENTISSIMI *Principis appellatione excogitari illuſtrior, qua præ ceteris inſigniti Francorum Reges, tum a ſummis Pont. tum a Præſulibus Gallicanis in publicis numeroſi Cleri Comitiis ſæpe fuere? An non in Te vox illa cadit aptiſſime, qui non tam Regni quod obtines amplitudine ac dignitate, quam rerum geſtarum laude ac fama cæteris orbis Principibus multo* PRÆCELLIS? *Jam ſtudium illud ſingulare quod in revellendis reliquiis hæreticæ pravitatis, quæ ſceleratis factionibus Galliam Tuam, (ubi inter cætera mundi regna clarere Religio Chriſtiana noſcitur) pridem pæne concuſſerat, tum in avitæ religionis integritate tuenda nullo non die adhibes, haud paullo verius, quam nobiliſſimos Anteceſſores Tuos, Te* ECCLESIÆ *ac* CHRISTIANÆ FIDEI DEFENSOREM, VINDICEM & ADSERTOREM, TE PIUM, TE CHRISTIANISSIMUM *prædicant. Circumfertur illud ſane de duobus Imperatoribus Chriſtianæ rei defenſoribus clariſſimis adſertoribuſque celebratum, Paganorum Fana Conſtantinus Magnus clauſit, Theodoſius evertit. Tu poſt receptas ab Invictiſſimo Parente quas rebelles ſectarii contra jus faſque omne invaſerant civitates, non modo Templa quæ per vim nobis abſtulerant, & eas quas violatis Legibus ſanctiſſimis extruxerant Baſilicas ipſis eripuiſti, verum etiam juſto perduellionis atque impiæ ſectæ odio incitatus æquari ſolo & ubique dirui quæ excitaverant Fana juſſiſti. Quid ita? ratus ſcilicet nec expiari poſſe, & ſacros in uſus conferri, quæ eſſent ab his impia ſuperſtitione & inexpiabili perduellione inquinata, futurumque demum ut poſt deterſam hujuſce labis recordationem ipſam, floreat vigeatque illuſtris per Te in Gallia Chriſtiana pietas, neque ullis poſtmodum maculis obſcuretur. Quis deinde non ſatis unum id eſſe perſpiciat, ſi* LUDOVICUM MAGNUM *quis appelles, ut* REGUM MAXIMUS, TRIUMPHATOR, FELIX, AUGUSTUS, *confeſtim agnoſcatur? niſi forte minus honorifice ſentire ac loqui de his Principibus, quos intuentur ipſi coram ac ſuſpiciunt, Gallis abſque piaculo licet, quam externis ac peregrinis, qui de his aliquid fama duntaxat & auditione acceperunt: quibus proinde hæc ipſa præconia non adulatio, quam in ſubditis ac domeſticis pronum eſt ſuſpicari, ſed quæ ubique vel apud hoſtes dominatur, vis una veritatis extorſit. Nam cur in Scriptoribus Anglicis haud*

Tom. 1. Hiſt. Franc. p. 757

Greg. M. Joan. VIII. &c.

Conventus ad Andelaum. Synod. Germiniac. &c.

Joan. XXII. Tom. 7. Epiſt. ſecret. pag. 136.

Theodorit. l. 5. cap. 21. Chronic. Paſch. in Theod.

Digitized by Google

certe postremus REGEM FRANCORUM TERRESTRIUM REGEM REGUM *esse prodidit? aut cur Franciam* REGNUM REGNORUM *idem appellavit? cur Gregorius Pontifex, tum reipsa, tum appellatione Magnus, cum ad Childebertum scriberet,* QUANTO CÆTEROS HOMINES REGIA DIGNITAS ANTECEDIT, TANTO CÆTERARUM GENTIUM REGNA REGNI FRANCICI CULMEN *dixit* EXCELLERE? *Cur ipsa deinde Græcia, unde hoc opus in Gallias Tuas advectum, quod nunc apparet in Tuo nomine; cur ipsa, inquam, non cujusvis, aut e promiscua plebe, aut e grege Scriptorum, sed ipsius Annæ Comnenæ ore Regem Franciæ, quanto autem illis temporibus te minorem?* REGEM *tamen esse* REGUM; MAJOREMQUE OMNIBUS QUI SUB CÆLO SUNT, *in Alexiade prædicavit. Quid aliud quam perspecta Francicæ Majestatis dignitas auctoritasque impulit, ut cum ea esset Alexii Comneni Augusti filia, Imperatorioque sanguine, ac Cæsarea etiam appellatione nobilis, palmam nihilominus Regiæ prærogativæ nostris Principibus ultro deferret? Cur Alexii postea nepos, & idem Imperator Constantinopolitanus Manuel Comnenus, cum ad Alexandrum Summum Pontificem litteras daret, Ludovicum Francorum Regem* PROTONOBILISSIMI *cognomento donavit, nisi Regii generis nobilitate & vetustate, perinde atque Imperii amplitudine cæteris orbis Principibus longe præstare eum idem agnosceret? Quod si prioribus illis hi tituli jure merito adscripti fuere, quanto potiore Tibi uni universi competunt, qui sparsas in singulis virtutes ac dotes, quas vetera Annalium monumenta commemorant, collectas in Te uno repræsentas? Quod igitur* REGUM MAXIMUS *audis ubique ac diceris, licet ægre feras innata* MAJESTATI TUÆ *moderatio, non est tamen impetratura a nobis quin sic sensiamus; non poteris hanc afferre vim animis judiciisque nostris: cum vix quisque nostrum ab ipso* REGIS REGUM *titulo abstineat & temperet; qui quanto tamen in Te verius quam in priscos Parthorum & Persarum Reges ipse convenias, hunc si cuipiam cæteris adjungere animus fuerit, cum Regibus cæteris non semel sed sæpius, quibus stare eos oporteret ac juvaret, leges perscripseris, unus belli nempe ac pacis in hoc orbe arbiter. Quamvis autem ea sis animi Tui magnitudo, nihil ut moliaris famæ laudisque captandæ apud omnes studio: sed suis Te illecebris virtus ipsa traxerit ad verum decus, patere saltem non tam ob Regni, cui peculiari Numinis erga nos beneficio præes, dignitatem, productosque tandem illustribus Tuis ac glorioſis tropæis eo usque fere illius fines, quo vetus Gallia protendebatur, quam ob eximias illas ac vere Regias animi dotes quibus insigniter adornaris; patere, inquam, non jam Te* MAGNUM, *qua Te appellatione, quod olim Arcadio contigit Theodosii Magni filio, in ipso fere ætatis flore appellari gaviſi summopere sumus: sed* REGUM MAXIMUM, *a Tuis præcipue Gallis, quibus es probe perspectus ac cognitus, atque adeo in amore ac deliciis salutari. Patere post tot nobiles ab hoste reportatas victorias, post tot expugnatas urbes, ac tot receptas provincias* TRIUMPHATOREM *Te inscribi. Patere nos* EXPERTÆ FELICITATI *Tuæ, quæ consiliorum atque industriæ sic est adjutrix, hanc ut illa numquam superaris, nec sis in Te aliud præter honestarum rerum prosperitatem, adgratulari. Patere* AUGUSTI *Tibi a nobis nomen imponi, quod a Francorum Regibus pridem manavit, eorumque fuit peculiare ac proprium, & quod æque atque antecessoribus Tuis Philippo* II. *& Carolo* VIII. *Tibi jure optimo deberi, testantur tam multæ res ante hunc diem, a Te pie, fortiter ac præclare gestæ. Sed inter tot magnificos illos titulos erit & huic non omnium certe postremo locus, ut Te* PATREM PATRIÆ, *quæ fuit Ludovici* XII. *apud majores nostros nomenclatio ob singularem Tuam hu-*

Matth. Paris. an. 1251. 1257.

Lib. 5. Epistol. 6.

Anna Comn. l. 10. Alexiad.

Apud Baron. an. 1180.

Synesius or. de regno.

Fest. Rufus de Pompeio. Eutrop. de Constantino.

manitatem in ſubditos , ac in calamitoſos benignitatem Te prædicemus . Denique ut Franciſcum Regem maxime anterior etas cognominavit LITTERARUM PARENTEM *ac* PATRONUM , *pro Tua eximia erga viros litteratos effuſione , pro Tuo erga diſciplinas omnes atque ingenuas artes quas profitemur , amore , patere dixi ac celebrari . Votis cætero noſtris Numen annuas ,* REX CHRISTIANISSIME , *annos ſi Tuos de Noſtris , de hoſtium ſpoliis ſi triumphos , Sereniſſimumque* DELPHINUM , *ac* NOBILISSIMOS PUEROS, *Nepotes Tuos , ſervet incolumes , ſi his perpetua decernat Imperia tum noſtris ut poſteris , & ſeris longo poſt intervallo nepotibus , infinitis ſæculorum continuationibus ipſi imperent ; tum ut per eos omni malorum acerbitate depulſa gens Francica quietæ . felicitatis munera conſequatur .*

Jul. Firmic. l. 1. Matth. n. 4.

S. R. M. DEVOTISSIMUS
CAROLUS DUFRESNE.

PRÆ-

PRÆFATIO,

UBI

DE AUCTORE CHRONICI PASCHALIS,

CÆTERISQUE PASCHALIUM APUD GRÆCOS CONDITORIBUS.

I. Præfationum usus.

SINGULI Patrum librum aliquem expoſituri, ſicut ratio exigit, de auctore & materia ejus, intentione, cauſa & titulo, & ſi quæ alia ſunt, quæ auditoribus & lectoribus faciliorem intelligentiam ſequentis operis præparent, in tractatibus ſuis præmittere conſueverunt. Et hæc quidem habita ratione loci & temporis, & eorum ad quos ſermo dirigitur, ut ad formam Evangelicæ inſtitutionis, familiæ Domini menſuram cibi ſalutaris opportune diſpenſent. Nam, ut ait Palladius, magna pars prudentiæ eſt conſulta ratione perſonam illius qui ſcribit permetiri. Hiſce ex Joanne Sariſperienſi præmiſſis de Præfationibus, quas λαλιὰς ἐπιγραφὰς vocat Epiphanius, quaſque, ut idem ait, libris ſuis præmittere ſolebant πάλαι συγγραφεῖς, quibus δι' αἰνίγματος ὑπόφασιν ἐδείκνυον πάσης ὑποκειμένης πραγματείας, neminem eſſe arbitror, qui priuſquam ad hujuſce Παχαλίου, ſeu Paſchalis Chronici, quod typis Regiis prodit, lectionem quivis accedat, non fateatur ultro pretium eſſe operæ, ut non modo quæ ſors illius fuerit, tum quid in hac editione præſtitum ſit agnoſcatur; ſed etiam ut auctoris nomen, vel ſaltem quæ patria, ſi de utroque tamen, quod hactenus inexploratum manet, quidpiam reſciri poſſit, quod operis argumentum, quodve libro lemma apponi debuerit, ſedulo inquiratur: quæ quidem in hac Præfatione pro virili examinanda ſuſcepimus.

Epiſt. 172. In Epiſt. ad Acacium, et Paul. Preſb.

II. Faſti Siculi, prout Paſchale Chronicon primo appellatum, ex Sicilia Romam lati.

Atque ut ab illius, ut ita dicam, fortuna ordiamur, varia illa fuit. Tum primum quippe in Republica litteraria, & apud viros eruditos innotuit, cum ex Sicilia, ubi ab Hieronymo Surita inventum ferunt, illius & Antonii Auguſtini opera Romam eſt perlatum. Qui enim ea tempeſtate Faſtis Conſularibus concinnandis & adornandis operam ſuam collocabant, Carolus Sigonius & Onuphrius Panvinius, Faſtos Conſulares in eodem Paſchali exaratos ſibi deſcribi curarunt, quibus ſe in illis componendis non minime adjutos haud ſemel ii profitentur. *Nos*, inquit Sigonius in Commentario ad Faſtos & Triumphos Romanorum, *Dionyſium ſequuti ſumus, quem Faſti quidam Conſulares Græce ſcripti, atque ex Sicilia, ut audio advecti, & alii etiam Latini, quos citat Cuſpinianus, ſequuntur, in quibus Conſules deinceps collocantur, cognominibus eorum tantum allatis, hoc modo,* Βρόττιος Κολλατῖνος. Et Panvinius in Præfatione Commentariorum ad Faſtos: *Noviſſimus omnium ex antiquis, qui Faſtos Conſulares, quod ſciam, ſcripſerit, eſt alius ſine nomine auctor, qui in univerſali Chronico a ſe conſcripto Conſulum quoque nomina adjecit ab exactis Regibus ad primum* (imo vigeſimum) *Heraclii Imperatoris annum. Is liber vetuſtiſſimis litteris exaratus*

inventus est in Sicilia in antiqua Bibliotheca a Hieronymo Surita, operæque Antonii Augustini Rotæ Auditoris factum est, ut ejus libri pars nobis transmitteretur, quæ Consules continebat, cujus auxilio multum sublevatus sum in his Fastis concinnandis: Idem Lib. II. in Præfat. *Nam Orosio, Cassiodorio, & Fastis illis Græcis nuper Romam ex Sicilia viri eruditissimi Antonii Augustini opera adductis, & quidem depravatissimis, tantum usus sum in ordinandis Consulibus.* Denique in Præfat. ad Lib. III. *Nam usque ad Heraclii tempora Fasti Græci Antonii Augustini & Hieronymi Suritæ opera ex Sicilia in Urbem advecti pertinent*. Hos igitur Fastos nudos primi Græce & Latine vulgarunt Sigonius & Panvinius, quos deinde Sylburgius to. *III.* Historiæ Augustæ a se editæ, postmodum vero Andreas Schottus Stephani Vinandi Pighii volumini II. posthumo inseruere, & ut alii passim, Fastos Siculos appellavere, quod, sicut diximus, tum primum in Sicilia Codex iste repertus sit.

III. An ex eo Codice exscriptum sit Casaubonianum Exemplar.

Istius Chronici exemplar aliud habetur in Bibliotheca Augustana, manu Andreæ Darmarii Antiquarii descriptum, proinde littera recentiori, ut testatur Raderus, & a Sylburgio *XXXVI.* aureis Solaribus emptum, & Hoeschelio donatum, ab eodem Hoeschelio Reipublicæ deinde Augustanæ oblatum, ex quo Isaacus Casaubonus pleraque excerpsit, quæ non semel in Notis ad Capitolinum, Fastorum Græcorum, interdum Siculorum, quomodo primus illos vocavit Onuphrius Panvinius, titulo laudat. Istius porro Andreæ Darmarii, quem Græcum mercatorem indigitat, meminit idem Casaubonus, a quo se emisse testatur librum Julii Africani de Bellico apparatu, & Fragmentum Petri Alexandrini de Paschate; unde non modo illius ætas percipitur, sed & dubietas oritur, an is ex Romano exemplari Chronicon exscripserit, siquidem ex Græcia mercator in Gallias venerit: nisi forte fuerit ex illis Antiquariis Vaticanæ Bibliothecæ, fere semper natione Græcis, qui ex illius Codice hæcce qualiacumque sibi transcripserit. Ut ut sit, ea excerpta cum Josepho Scaligero communicasset Casaubonus, is cum Eusebii Chronico a se adornato, una cum aliis similibus, Chronicis, *propter cognationem materiæ*, ut ipse ait, illa edenda curavit, *Chronicæ temporum Epitomes* inscriptione. Verum in exscribendo Augustano exemplari multa prætermisit ipse Casaubonus, qui a Græculo quodam (Darmario videlicet) acceptum, ut scribit Scaliger, manu sua descripserat; (antequam ab Hoeschelio emeretur) quia fortean cum exscriptionis integræ difficultate deterreretur, quæ obvia aut supervacanea existimabat, omittenda censuerit. Sed & in annum *XX.* Mauricii Imp. dumtaxat Chronicon illud Casaubonianum desinit, reliquis pariter omissis usque ad Heraclii annum *XVIII.* in quem desinit ipse Codex Vaticanus. *Cur autem Scaliger vel Casaubonus sequentes paginas omiserit, divinare non possum*, inquit Raderus, *nisi quod de sacris Imaginibus ibi multa mentio, quam, opinor, Iconomachi refugere*: quod ego vix putem, sed quia scriptor in exscriptione defatigatus hic hæsit, nec tanti ea censuit, ut suscepto labori ulterius incumberet. Qualiscumque autem ista sit editio, in Raderiana emendanda non parum adjumenti fuit, præsertim cum hæc postrema pluribus mendis scateat, & ut nec probe omnino descripta sit a Radero, ita nec a Typographo typis fat accuratis expressa. Chronicon porro illud a se editum Casaubonianum Scaliger in Notis ad Eusebium semper appellat: ubi rursum Raderus, *Magna & gravis causa*, inquit, *ut si ego vocem Raderianum, quod mea manu descripserim, transtulerim, ediderim,*

In Not. ad Sueton. in Jul. n. 31. & in Exercit. ad Annal. Eccl. p. 463.

obſervationes addiderim, neque tamen erit Raderianum, multo minus Caſaubonianum. Ego vero, cur Radero id ſtomachum moveat, haud omnino aſſequor, cum proclive nimium ſit, quod ab aliquo beneficium acceperis, illius edito nomine palam profiteri.

IV. Chronicon Raderianum.

Ut denique Paſchalis iſtius Chronici fatum abſolvam, poſtrema tandem illius prodiit editio Monachii Bavariæ Metropolis, anno *Clↄ. Iↄ C. XV.* hoc titulo: *Chronicon Alexandrinum, idemque Aſtronomicum & Eccleſiaſticum, vulgo Siculum, ſeu Faſti Siculi ab Sigonio, Panvinio, aliiſque paſſim laudatum, partimque Græce editum, nunc integrum Græce cum Latina Interpretatione vulgatum, opera & ſtudio Matthæi Raderi de Societate Jeſu.* Quæ quidem ejuſdem Chronici editio, eruditorum fere omnium calculis eſt excepta: tum quod prior manca eſſet ac decurtata, illa ſuis, ut videbatur, numeris abſoluta. Adde quod cum Græca lingua apud pleroſque, uſus, ſeu ut verbo utar Petronii, ſaporis haud ſit publici, Latina Raderi verſio cujuſvis lectioni librum promiſcue exponeret. Chronici compendium augebat præterea quod tot rerum, quæ a celebrioribus Chronologis aut Hiſtoricis indicta, aut iis ignota fuerant, patefaceret; tum quod ejuſdem opera Scriptorum aliorum locos emendare vel illuſtrare viris doctis liceret. *Qui quidem Faſti Siculi*, inquit Scaliger, *tametſi habeant multa, quæ reprehendas, tamen ope illorum multa menda de ratione temporum tolluntur, & longe plura ſupplentur.* Et Jacobus Grandamicus: *auctor ille quamvis multa optima habeat, in multis tamen peccat, & in iis dumtaxat ſequendus eſt, in quibus vel bonis characteribus utitur, vel probatis auctoribus adhæret.* Unde Caſaubono χρονορράφος dicitur. Petavius vero *Chronicon iſtud Alexandrinum, quod ex variis auctoribus centonis inſtar concinnatum* fuiſſe ait, *egregium nec ſatis laudatum* appellat. Nam & ſi idem Scaliger *ſcriptorem idiotam* interdum vocet, interdum *multa in ea farragine eſſe, quæ ridere an mirari debeat ſe neſcire*, & alibi, *multa eſſe inepta* dicat: fatendum tamen longe eſſe plura, quæ ſua laude digna haberi debeant, cum eo præponendi ſint libri, quo proſunt, vel nova aut ignota proferunt, ac docent. Multæ enim ſunt eruditæ, licet fortaſſis longe petitæ, ſæpe e re natæ vel obſervationes vel digreſſiones, quibus hic liber tamquam ſegmentis purpuræ veri luminis eſt ornatus: etſi iterationes aliquot ab incuria quandoque occurrant, verbi gratia cum ſeriem Pontificum Hebræorum bis inſerit, cum varietas iſta narrationis inde oriatur, quod modo hunc, modo illum ſequatur auctorem.

L. 3. de Emendat. tem. p. 494. *In Chronolog. Chriſt. lib. 3. cap. 3. extr.* *Caſaub. in Not. ad Lamprid. in Commodo.* *Petav. in Not. ad Niceph. CP. p. 88. 1. ed. De Emend. temp. p. 220. 225.*

V. An illud recte Alexandrinum dictum fuerit.

Non defuere interea ex eruditioribus, qui affixum a Radero a ſe in publicum emiſſo Chronico velut minus idoneum, ne dicam ineptum, prorſus lemma ſuggillarunt, quod idem Chronicon, cujus auctor hactenus incertus habitus fuerat, Alexandrinum is appellaverit, nullo alio ductus fundamento, quam quod Petri Alexandrini nomen initio Codicis Auguſtani legiſſet: quaſi, licet Petrus iſte Alexandrinus Chronici auctor extitiſſet, quod procul eſt a vero, uti mox oſtendemus, Alexandrinum ideo illud vocare debuerit. Nam ut ita diceretur, neceſſe foret, ut vel res Alexandrinas dumtaxat complecteretur, quemadmodum opus Callinici Sophiſtæ, qui ſub Gallieno vixit, & X. libris res Alexandrinas perſecutus eſt, quodque laudatur ab Hieronymo: vel Alexandrinorum Præſulum hiſtoriam, ut Chronicon Eutychii, & illud quod Orientale vocant, typis Regiis editum: vel ſaltem tempora ſecundum Alexandrinorum æram ac epochas in eo exigerentur, quomodo Jacobus Cujacjus Chronicon illud Alexandrinum ex Bibliotheca Puteana ap-

Suid. Comment. in Daniel. *Paratit. ad tit. Cod. de Offic. Præf. Auguſt.*

pellat, quod in eo non ex Coſſ. dumtaxat Romanis, ſed etiam ex ſuo Auguſtali annos putent Alexandrini. Quod quidem Puteanum Chronicon idem ipſum eſt quod edidit Scaliger poſt Euſebij Chronicon, hoc titulo: *Excerpta ex priore libro Chronologico Euſebii & Africano & aliis, latine converſa ab homine barbaro, inepto, Helleniſmi & Latinitatis imperitiſſimo.*

VI. Id nominis Chronico, quod Georgii Epiſcopi Ambianenſis nomen præfert, magis convenit. *In Not. ad Cod. Theod.*

Id enimvero Chronicon, quod *Farraginis Alexandrinæ* lemmate non ſemel laudat Jacobus Gottofredus, & unde ſua hauſit Scaliger, ſervatur hodie in Bibliotheca Regia, in Codice membraneo, litteris, uti vocant, uncialibus deſcripto, proindeque potioris omnino antiquitatis, in cujus limine recentiori paullo charactere, ſed qui Caroli Calvi ætatem redolet, hæcce deſcripta leguntur: *Chronicon Georgii* Ambianenſis *Epiſcopi, vel, ſicut alii dicunt, Victoris Turonenſis Epiſcopi.* Deſinit autem iſtud Chronicon in tempora Anaſtaſii Dicori, quo demum imperante videtur fuiſſe confectum; cum præſertim in Imperatorum ſerie, quam auctor deſcripſit, & in quo Imperii annos unicuique appingit, in Zenonem & Anaſtaſium deſinat, omiſſis eorum Imperii annis. Porro Georgium Epiſcopum Ambianenſem, qui a Carolo Magno Romam Legatus miſſus eſt circa annum *DCCLXXIII.* ut teſtatur Anaſtaſius, nemo fortean erit, qui ex hacce appoſita Codici inſcriptione auctorem velit aſſerere: tum quod ea ætate ejuſmodi in latina lingua barbaries in Gallia minime obtineret; tum etiam quod etſi Georgii Epiſcopi Ambianenſis nomen præferat, fieri poſſit ut ejuſmodi ſimiles forte aliquot lucubrationes emiſerit, ex quibus harum conditor haberi potuerit, tametſi an is quædam ſcripſerit incertum prorſus maneat. Neque potiori jure Victori Epiſcopo Turonenſi, qui nullus fuit, debet adſcribi, licet perperam forte ſcriptum fuerit *Turonenſi*, pro *Tunnunenſi*, ita ut amanuenſis quædam ex Chronico Victoris Tunenſis in Africa deſumpta eſſe innuere voluerit, quod in Juſtinum Juniorem deſinit, quod ſuadere videtur Chronicon ineditum Melliti in Cod. Colberteo *CCXL.* ubi is *Toronenſis Eccleſiæ Epiſcopus* dicitur, cum de illius Chronico agit. Hæc enim prorſus evanida, nulloque fulta fundamento quoad Chronici iſtius barbarolatini Scriptorem, qui quantum conjicere licet Ægyptius fuerit, qui nec Græcam, vel certe nec Latinam linguam probe calluerit, tametſi in illo multa extent, quæ ad Ægyptiorum, quorum æram ſemper ſequitur, regna pertinent, & digna ſint quæ legantur etiam invitis ſolœciſmis, propter ea ſola quæ in eo extant utilia & bonæ frugis: quæ eſt ſententia ejuſdem Scaligeri. Verum hæc obiter & per tranſennam dicta ſint de hocce Chronico, quod cum Cujacio in Notis noſtris Alexandrinum deinceps appellamus.

In Adriano I.

Herwart. in Chronol. cap. 194.

Ad Græca Euſebii p. 411. 2. edit.

VII. Petrus Alexandrinus non fuit auctor Chronici Paſchalis.

Atque ut in orbitam redeat oratio, licet Petrus quiſpiam Alexandrinus Epiſcopus Paſchalis Chronici, quod recudimus, auctor extitiſſe potuerit, non ideo tamen, uti ſupra attigimus, Alexandrinum illud appellari debuerit, ſed Chronicon Petri Alexandrini. Deinde Petrus iſte Alexandrinus Epiſcopus, cujus nomen legitur initio Syntagmatis de Paſchate, quod Codici Vaticano præfigitur, prout certe exaratum editumque eſt, Chronici auctor eſſe non potuit, cum Martyr dicatur, Petruſque iſte martyrium objerit imperante Diocletiano, ut præ cæteris teſtatur Epiphanius, & ex eo forte ſcriptor Paſchalis Chronici, proindeque in Heraclii tempora, in quæ protrahitur, illud deducere non potuerit. Verum quin idem Petrus auctor non ſit habendus, ſuadent

Epiphan. in hær. Meletian. Chron. Paſchale. p. 276.

non ſolum, imo probant omnino quæ in Syntagmate de Paſchate proferuntur a Chronici ſcriptore ex illius libro de Judæorum & Chriſtianorum Paſchali Feſtivitate, ubi eadem laudantur formula, qua Hippolyti Portus Epiſcopi, Apollinarii Hierapolitani Epiſcopi, Clementis Alexandrini, & Athanaſii ſcripta, qui pari ratione Chronici auctores dici potuerint. Illud autem Petri Alexandrini opuſculum extare vel extitiſſe in Bibliotheca Scorialenſi cum alio hoc titulo, Περὶ τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς τῶν ζυμώνων, ducemur ex illius indice Codicum Græcorum inedito: ſed & haberi in Bibliotheca Collegii Societatis Jeſu Cæſarauguſtani in Hiſpania monet Petavius, a quo ſemel ac iterum laudatur. Deinde Alexandrinæ annorum epochæ vel æræ, quæ & Ægyptiaca fuit, nulla eſt in eo mentio, ſed longe potius Antiochenæ, uti cenſet Henricus Valeſius; *quod quidem Chronicon*, inquit ille, *neſcio cur Rader us Alexandrinum vocaverit: ego certe Antiochenum vocare mallem. Etenim auctor illius Chronici diligentiſſimus eſt in rebus Antiochenſium commemorandis & annis, & menſibus eorum perpetuo utitur, ut olim notavi in Epiſtola ad Jacobum Uſſerium.* Et alio loco: *Chronicon Alexandrinum, quod quidem libentius Antiochenum vocaverim*. Verum licet Auctor Chronici æra Antiochena ſæpe utatur, alia tamen fuit Antiochenorum a mundo condito annos putandi ratio, ac diverſa ab ea qua is utitur, ut in hac Præfatione obſervamus.

To. 2. de Doctr. temp. p. 893.

In Not. ad Hiſt. Theodoreti, lib. 2. c. 10.

Pag. 16. 177. 187. 192. 208. 230. 232. 262. 263. 270. 272. 279. 289. 290. 292. 294. 296. 316. 221. 328. 331. *b.* 334. *b.* 377. 382.

Neque etiam potiori jure Alexandrinum Chronicon appellari debuerit, quod ab Alexandrino quodam Scriptore exaratum inde forte exiſtimari debeat, quod cum totum verſetur in diſquirendis Paſchalis Feſtivitatis & examinandis difficultatibus, Ægyptii maxime *hujuſce ſupputationes peculiarem habuiſſe notitiam* dicantur, ut loquitur S. Leo Papa, ſeu ut Proterius in Epiſtola ad eumdem Pontificem, quod *Ægyptiorum Eccleſia mater hujuſce laboris* extiterit. Idque vel inde patet, quod in Concilio Nicæno cum decretum fuiſſet, ut eodem omnes tempore Eccleſiæ Paſcha celebrarent, datum id Alexandrinis negotium fuerit, qui fyderum peræque & ordinandorum temporum ſcientiæ erant majoris quam cæteri, & ut illorum Præſules legitimum celebrandi Paſchatis diem quotannis invenirent, ac cæteris Eccleſiis indicarent, quod longe ante Chriſti nativitatem factitatum teſtatur Joannes Philoponus. Adde quod Auctor idem Paſchalis Chronici Regum Perſarum uſque ad Alexandrum M. ac deinde Ægyptiorum Regum ex Ptolemæis uſque ad Cleopatram Catalogum deſcribit, & annos regni cujuſque accurate recenſet ac præfigit, ſed & ſingularia quædam de Alexandria ſubinde intermiſcet, v. g. ubi de Pharo loquitur, & cum a Diocletiano præbitum eſſe Panem caſtrenſem Alexandrinis anno Imperii *XVIII.* obſervat; ac interdum menſes Ægyptiorum admittit. Verum pari ratione Romano cuipiam, vel Græco, vel etiam Judæo idem alius forte adſcripſerit, quod anni per Coſſ. per Olympiadas Alexandrinis incognitas, (licet ſuas alias Olympiadas habuiſſet Ægyptios teſtetur Georgius Syncellus) ac per Indictiones in eo digeſti legantur; menſes vel Macedonum more, vel Latinorum, per Kalendas, Idus & Nonas efferantur; annorum initium a Kalendis Januarii, vel Septembris ducatur, contra quam apud Alexandrinos, apud quos anni initium ſumitur a menſe Thot, cujus primus dies reſpondet *XXIX.* diei menſis Auguſti. Quibus adducti rationibus non defuere qui hoſce Annales Conſtantinopoli fuiſſe conſcriptos exiſtimarent, ubi prædicta omnia erant in uſu vulgari, magna

Lib. de Paſc. p. 290.

P. 197.

VIII. Neque alius quiſpiam forte Alexandrinus. *Epiſt. 64.*

parte ex vetéri Roma tráducta ſimul cum Imperii ſede, non item in reliqua Græcia a Latinis nominibus maxime, inquit Henſchenius, ex poſtremis Chronici annis liquet, in quibus tam prolixe deſcribuntur acta Boni Magiſtri in templo Studitarum Conſtantinopoli ſepulti anno Heraclii XVII. ut non tantum ibidem ſcripſiſſe Auctorem, (vel potius Continuatorem, de quo infra agemus) ſed & ex Studitis unum fuiſſe appareat veriſimillimum.

In Exegeſ. prælim. ad tomum 3. Martii, cap. 2. n. 13.

IX. *Quando illius auctor vixerit, diſquiritur.*

Verum cum Chronicon iſtud, ſeu Paſchalion, ex variis Scriptoribus centonis inſtar concinnatum ſit, juxta Petavium, & ut ait Scaliger, *ex bonis aliquando pannis conſutum, ex quibus & non tenuis fructus ſit, qui ex his colligi poſſit*, idque ipſum obſervet exacti vir judicii Henricus Valeſius, multaque hactenus inedita in eo inſerta Auctorum ſegmenta, quorum perſæpe nomina reticet, multa ex Africano (cujus aſſecla dicitur a Goaro) Epiphanio, Euſebio, Marcellino Comite, Idatio, Joanne Malela Antiocheno, aliiſque verbo tenus deſcripta ſint, non plane aſſequor quomodo inde, non nomen dumtaxat dico, ſed ſcriptoris patriam aut genus quiſpiam valeat ſubodorari. Nam quod quædam ex Alexandrinis vel Antiochenis, & aliis ejuſmodi rebus, ut videtur, ſingularibus ſubinde loquatur auctor, mirum videri non debet, cum opus ſuum præſertim contexuerit ex variis civitatum vel provinciarum Paſchalibus, ut ſemel ac iterum profitetur, in quibus ea ſolebant inſerere potiſſimum, quæ patriam ſpectarent, ita ut Paſchale Conſtantinopolitanum res Conſtantinopolitanas, Alexandrinum Alexandrinas, Antiochenum Antiochenas una cum ſingularum Epochis contineret, ex quibus quædam prout ſibi videbatur ſelegit ſcriptor. Hinc tam varii ac diverſi Chronologici characteriſmi ac computi occurrunt in hoc Chronico, tum in annis a mundo condito, tum in eorum variis ſumptis initiis, quæ quidem interdum ab æquinoctio verno & Martii *xxi.* deducere ſe profitetur, & interdum ordiri a Septembri, quæ res, inquit Petavius, & Chronicum ipſum conturbat, & lectoris confundit ingenium. Neque aliunde Faſti Conſulares exſcripti ſunt, cum in Paſchalibus ii deſcribi ſolerent, ut infra obſervamus. Sic porro Latinos Paſchalia ſua confeciſſe palam eſt, ex Tabulis quas Cereis Paſchalibus appendere ſolent ſingulæ vel civitates vel diœceſes, in quibus ſingularia iſta, quæ illas ſpectant, annotari ſolent. Enimvero & ſi rem ut a ſe viſam interdum enarret idem ſcriptor, vel ei geſtæ interfuiſſe aliquatenus colligi videatur poſſe ex ejus ſcriptis, veluti cum Melchiſedecis & Hieremiæ elogia perſtringit, nemo ignorat ejuſmodi Chronicorum confectores, dum ſua ex alienis reſarciunt, ſcriptorum verba integra, nullo habito delectu, inſerere, cum quæ ab illis viſa ſunt, vel eorum peracta ætate recenſent, quaſi a ſe viſa, vel ſua tempeſtate geſta enarrant. Atque id potiſſimum obſervare eſt ex Chronicis Georgii Syncelli, Georgii Hamartoli, Symeonis Logothetæ, & aliis; tametſi fatendum ſit, quæ quo ipſimet vixere tempore contigere, non ab aliis ſcriptoribus ſolere mutuari, ſed ea ex ſuo penu promere, ita ut ſiquidem Paſchalii Scriptor, vel certe continuator ſub Heraclio vixerit, in cujus annum *xx.* Chronicon perducitur, quæ ſua ætate, aut proxime contigere, vel quæ viderit, aut ſciverit, enarraſſe vero proximum ſit. Verum an idem ſcriptor ſub Heraclio vixerit, addubitat Goarus in Præfatione ad Georgii Syncelli Chronologiam, cujus verba hic apponam:

In Præf. ad Syncel.

Lib. 9. de Doctr. temp. cap. 3.

Vide Gloſſ. med. lat. in Cereus Paſchalis.

Chronicon Alexandrinum haud lectum Georgio Syncello, nec Photio memoratum, ætatis penes me non eſt indubiæ. Quod enim ad Heraclii tempeſtatem hiſtoriam profiteatur deducere, auctoris pariter & librarii teſtimonium eſſe poteſt, qui opus nondum forte abſolutum nactus in Heraclii annos, ejus finem incidere, non auctorem vixiſſe teſtaturi, prout non abſimili loquendi more, quo annis quingentis poſteriorem Georgium Syncellum Ἀπὸ Ἀδὰμ ἴχει Διοκλητιανῦ, *ad Diocletiani Principis Imperium Chronographiam continuaſſe librarius noſter ſcriptum in titulo reliquit; quamvis circa dubium nec ſententiam ex tribunali pronuntiare, nec litem movere placet.* Hactenus vir doctiſſimus, mihique dum viveret amicitia junctus, qui auctorem Paſchalii Syncello & Photio poſteriorem videtur inde colligere, vel certe conjicere, quod de illo prorſus ſiluerint. Cui quidem firmandæ conjecturæ illud addere poterat, eumdem Photium trium auctorum, quorum alter eſt Metrodorus, duo alii ſunt anonymi, ſcripta de Paſchate recenſuiſſe, auctoris vero Chronici noſtri non meminiſſe. Sed hæc rem haud omnino probant, cum nec omnia vidiſſe vel legiſſe Photium, quæ ſua tempeſtate ſupererant, volumina pro certo haberi debeat.

X. Illius auctores duo: alter ſub Conſtantio, alter ſub Heraclio vixit.

Quoad igitur ætatem auctoris Chronici, cum non unus extiterit, a quo elucubratum fuerit, conſtat ſaltem illum, a quo ad Heraclium perductum eſt, non eſſe totius operis ſcriptorem, ſed alterius, quod in annum Conſtantii *XVII.* qui eſt Chriſti *CCCLIV.* deſierit, Continuatorem & interpolatorem. Id docemur præſertim ex doctiſſimi Holſtenii obſervationibus, quas Codici ſuo Chronici Alexandrini edito ſubinde affixerat, hiſce ad prædictum ann. Conſtantii, poſt hæc verba, εἰδὼν Αὐγέστε, adſcriptis: *Hic deſit auctor CHRONICI PASCHALIS, cætera ſunt Continuatoris.* Id certe ſubodoratus fuerat vir admodum ſagax Franciſcus Pithœus, qui de hoc Chronico verba faciens, ajebat illud videri ſcriptum ultimo Magni Conſtantini anno, Feliciano & Tatiano Coſſ. Inde ergo colligitur primum auctorem Paſchalii vixiſſe circa tempora Conſtantii, quibus adhuc vigebant de Paſchalis Feſtivitatis die controverſiæ: quæ cum recruduiſſent ſub Heraclio, ut infra obſervamus, occaſionem alteri præbuerint Paſchale iſtud Chronicon pridem conſcriptum, Scriptoris inſiſtendo computiſticæ rationi, ad ſua uſque tempora perducendi, atque adeo priorem hanc editionem ſubinde interpolandi, dum ſua vel aliena intermiſcet. Prius iſtud Chronicon vidit Holſtenius, & quantum conjicere licet, ex Codice MS. quem, ut ex V. C. Emerico Bigotio didicimus, Abbas de Farina Siculus Regi Catholico ab Oratorio Conſtantinopoli comparaverat, ipſique communicaverat. Illud deinde cum editione Raderiana idem Holſtenius contulit, variis ad margines adſcriptis lectionibus, ſuis etiam interdum admixtis emendationibus & conjecturis: ubi quæ ſubinde erant inſerta ab interpolatore, deeratque in eodem MS. exemplari, diligenter adnotavit. Quinetiam in reliqua deinceps Chronici parte emendationes ex ingenio adjecit. Quæ quidem omnia in Notas noſtras retulimus, eique, ut par eſt, adſcripſimus, tum ne alium dicamur ſuppilaſſe, tum quod viri undequaque doctiſſimi in re litteraria adepta pridem exiſtimatio & auctoritas Lectorem in illius ſententiam haud ægre forte adduxerit. Quin porro continuator Chronici ſub Heraclio vixerit, negari fere non poteſt, tum quod Libri titulus in Codice Vaticano ac in Codd. Bibliothecæ Regis Catholici illud in annum *xx.* Heraclii, vel certe in illius tempora deſinere innuat, tum quod

Pithœana MSS.

Vide Apparatum Labbei ad Hiſt. Byzant. p. 8.

quæ de eodem Auguſto, eiuſque geſtis narrantur, ac denique exſcriptæ prolixiores epiſtolæ ad Perſarum Regem vel Toparchas, atque adeo deſcriptorum in actis publicis ejus Imperii & filii Conſtantini annorum accurata notatio, & quod ipſum Heraclium ἡμῶν βασιλέα vocet, id ſuadeant omnino. Atqui tamen non inde ſequitur, Georgium Piſidem, quod eodem Heraclio imperante vixerit, Chronici auctorem haberi debere, quod Joannes Georgius Hervvartus videtur exiſtimaſſe, nulla alia conjectura quam ex verbis Svidæ male intellectis.

In Chronol. cap. 154. 203. 214. 325. 236.

XI. An Conſtantinopolitanum appellari poſſit.

Ut ut eſt, cur Alexandrinum Chronicon potius dicatur, nulla urgens reddi poteſt ratio, inquit nuperus ſcriptor, idemque doctiſſimus, cum nihil minus quam Alexandrinum ſit, nihilque commune habeat cum Alexandrinorum rationibus: adeo ut mirum ſit, cur Raderus hocce lemma Chronico indiderit a ſe edito, Muſis invitis, ac reclamantibus quotquot ſunt eruditis, tametſi haud aliter hactenus laudatum ſit, ex quo Raderiana iſta editio prodiit, quo notiori nomini ac recepto uſui ſerviretur. Hinc Jacobus Gotthofredus in Notis ad Philoſtorgium, *Chronicon quod hodie dicitur Alexandrinum* ſemper laudat: & ſcite quidem, cum ante Raderianam editionem aliis extaret & laudaretur titulis, iiſdemque minus etiam idoneis, licet alias potiori ſui parte decurtatum. Non defuere interea qui Conſtantinopolitanum illud appellari poſſe cenſuerunt, atque in iis Joannes Leunclavius, quo loco Edictum Juſtiniani Imperatoris fidei confeſſionem continens primus edidit, præmiſſis iiſdem verbis, quæ habet hocce Chronicon Paſchale ad annum *xxv.* Juſtiniani, ex veteribus Annalibus, *quos quidam*, uti ſubdit, *Conſtantinopolitanos appellant*, deſcriptis, adeo ut par ſit exiſtimare hocce vidiſſe Chronicon, & ex eo idipſum exſcripſiſſe Edictum, tametſi ex alio quam Auguſtanæ Bibliothecæ Codice: quod vel inde percipitur, quod in eo quo uſus eſt Raderus, in Edicto iſto Juſtinianeo magnus hiatus reperiatur in loco, qui in Codice Vaticano, & apud Leunclavium integer deſcribitur, ex quibus defectum Editionis Raderianæ in hac Regia ſupplevimus, adjuncta veteris Interpretis verſione Latina. Sed & in locis aliis ejuſdem Edicti diverſæ interdum lectiones occurrunt, adeo ut jure dubitare liceat an Exemplar Auguſtanum ex Vaticano deſcriptum fuerit. In eadem porro ſententia, quoad titulum Chronici, verſatur vir eruditiſſimus Daniel Papebrochius.

In jure Gr. Rom. pag. 321.

Pag. 820. edit. Rader

In Prolog. ad vit. S. Greg. II. n. 27. & In Propylæo ad Majum p. 88.

XII. Chronicon Paſcale appellari debere probatur.

Verum quiſquis iſtius Chronici auctor fuerit, ſcripſit ille non tam Chronicon, quam Computum Paſchalem, ut ipſemet in Præfatione, ſeu Syntagmate de Paſchate, cujus meminimus, profitetur, vel πασχάλιον, uti Græci Eccleſiaſtici vocant, hoc eſt Canonem de celebrando Paſchate, cujus primos conditores Alexandrinos agnoſcunt veteres omnes ſcriptores Græci. Id porro nominis inditum, quod non modo utriuſque Paſchatis, Judaici ſcilicet, ſeu Legalis, & Typici vel Chriſtiani, ſed & præcipuarum feſtivitatum, quas δεσποτικὰς, ſeu Chriſti vocant Græci, Latini vero *Mobiles*, quod a Paſchatis die pendeant, indicem exhibeant, dieſque notent quibus ſingulæ peraguntur: de quibus quidem Paſchaliis, ſeu Paſchalibus, egere Scaliger, & Petavius: ſed & nos quædam de iis attigimus in Gloſſario mediæ Græcitatis. Iſtjuſmodi computos Paſchales, ſeu κύκλους ἑορτασικοὺς *Paſchalia*, *Paſchales cyclos*, *circulos*, *curſus*, *recurſus*, paſſim vocant Victorius, Gennadius, Senator, Ado Viennenſis, Beda, Paulus Varnefridus, & alii: recentiores vero ex Græcis ſcriptoribus,

In Præfat. & in Chron. p. 75. 76. 117. 210. 211. 215. 216. 220. 221. 225. 229. Scalig. lib. 5. de emend. temp. Petav. l. 8. ecclarii cap. 12.

toribus, in quibus ſunt S. Maximus, & Nicephorus Gregoras, Πάσχαλια.

Duplex autem fuit Paſchalium conſcribendorum ratio: altera enim ſimplex eſt, altera fuſiori commentario illuſtratur. Prior in Paſchalis Feſti diei inveſtigandæ methodo, tabulis etiam interdum in idem argumentum confectis, tota verſatur, cujuſmodi eſt Hippolyti Portuenſis Epiſcopi Canon Paſchalis *XVI.* annorum, qui proxime ad Urbem inventus, ac Romam delatus, & in Bibliotheca Vaticana repoſitus, a viris doctis ſubinde illuſtratus eſt, Scaligero ſcilicet in libris de Emendatione temporum, & in Notis ad Euſebii Chronicon, ex quibus in Gruterianas Inſcriptiones eſt relatus, deinde ab Ægidio Bucherio ad Canonem Paſchalem Victorii, ac nuper denique a viro doctiſſimo to. II. variorum ſacrorum: de quo quidem Hippolyti Canone ſic ſcribit Euſebius lib. VI Hiſt. Eccl. cap. XXII. Τότε δῆτα καὶ Ἱππόλυτος συμπάντων μετὰ πλείστων ἄλλων ὑπομνημάτων, καὶ περὶ τοῦ Πάσχα πεποίηται σύγγραμμα, ἐν ᾧ τὴν χρόνων ἀναγραφὴν ἐκθέμενος, καί τινα κανόνα ἐκκαιδεκαετηρίδος περὶ τοῦ Πάσχα προθεὶς, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τὰς χρόνους περιγράφει, id eſt interprete Henr. Valeſio: *Eodem tempore & Hippolytus inter plurima alia ingenii ſui monumenta, librum de Paſcha compoſuit: in quo temporum ſeriem deſcribens, & Canonem quemdam Paſchalem per XVI. annorum circuitum exhibens, anno primo Imperatoris Alexandri computationem temporum circumſcribit.* Et ex Euſebio Hieronymus de Scriptoribus Eccleſiaſticis: *Hippolytus, cujuſdam Eccleſiæ Epiſcopus, (nomen quippe urbis reſcire non potui) rationem Paſchæ, temporumque Canones ſcripſit, uſque ad I. annum Alexandri Imperatoris, & XVI. annorum circulum quem Græci ἐκκαιδεκαετηρίδα vocant, reperit, & Euſebio qui ſuper eodem Paſcha Canonem decem & novem annorum circulum, id eſt ἐννεακαιδεκαετηρίδα compoſuit, occaſionem dedit.*

XIII. Paſchalium ſcribendorum ratio ac methodus duplex.

Cap. 61.

Paſchalium vero, quæ fuſiori illuſtrantur Commentario, binæ rurſum ſunt ſpecies. Alia quippe ordine chronologico, ſeu juxta temporum ſeriem digeruntur: alia in methodi formam conſcribuntur, qua non modo Paſchales, aliæque feſtivitates, ſed & cætera quæ in Eccleſiaſticis computis recentioribus diſquiri ſolent, inveſtigantur. Atque ut a fuſioribus ordiamur, primus Hippolytus, cujus mox meminimus, ea ſcribendi ratione uſus dicitur: qua digeſtis a mundo condito ad ſua uſque tempora elapſis annis, ſedecennalis Cycli a ſe reperti in inveniendo Paſchate methodum firmaret, deſcriptis ſubinde, ut vero eſt ſimile, Paſchalibus Feſtis, Legalibus forte & Chriſtianis. Quod quidem opus ad Alexandri Severi Imperatoris tempora perduxit, ut ex Euſebii allato loco docemur, in quo temporum deſcriptionem expoſuit a mundi conditu ad eumdem Alexandrum, cui demum canonem ſedecennalis Cycli præfixit: id enim indicare videtur vox προθείς. Aliud autem fuere Hippolyti ratio Paſchæ, temporumque Canones, uti appellantur ab Hieronymo, aliud Canon ἐκκαιδεκαετηρίδος ab illo inventæ: quod & docet ipſius Hippolyti Canon, quem edidit Scaliger, & ex eo alii, in quo inter illius opera recenſetur Ἀπόδειξις χρόνων τοῦ Πάσχα κατὰ τὸ τῆς πίναξ. Ubi Scaliger reponendum putat ἢ πὰ, vel καθὰ quod poſtremum maluerim. Nam etſi, ut & Bucherius, alterum præferat, quia, inquiunt, ἀπόδειξις & πίναξ longe diverſa ſunt, ita hæc verba capienda cenſuerim, ut ἀπόδειξις temporum Paſchatis juxta regulam in tabula deſcriptam exarata, & ſecundum Euſebium, eidem operi præfixa fuerit: niſi admittatur codicis Mediceï lectio, προθεὶς, cujus me-

XIV. Paſchalium fuſiorum duæ ſpecies.

minit Valeſius, ut addita fuerit, quod idem fere valet, tametſi ſubditam potius videatur omnino indicare ejuſdem Canonis lemma, quod hiſce verbis conceptum legitur : ἔτους ἀ βασιλείας Ἀλιξάνδρου Αὐτοκράτορος ἐγένετο ἡ ΔΙ τῷ Πάσχα εἰδοῖς Ἀφριλλίαις, σαββάτῳ ἐμβολίμου γινομένου· ἔσται τῆς ἑξῆς ἔτεσι καθὼς ὑποτέταχται ἐν πίναξι· ἐγένετο δ' ἐν τῇς παρῳχημόσι, καθὼς στοιχεῖωται. Id eſt, *Anno I. Imperii Alexandri Imperatoris facta eſt XIV. Paſchæ Idibus Aprilis, Sabbato, cum menſis Embolimæus fuiſſet. Sequentibus annis continger, ſicut in tabula ſubjectum eſt. in præteritis autem evenit, ſicut indicatum eſt.* Ex quibus conficit Scaliger promittere Hippolytum hocce lemmate, non ſolum in futurum, ſed etiam in perpetuum Canonis conſtantiam. Sed longe alia, niſi ipſe fallar, ſonant hæcce verba. Operi ipſi quippe in Canonis ſeu regulæ Paſchalis Cycli ſpecimen ſubdito hocce laterculo, eamdem in poſterum obſervandam regulam ait, quæ in præteritis annis fuerat obſervata. Unde colligere liceret in univerſo totius operis decurſu non modo res præteritas ex temporum ratione deſcripſiſſe, ſed ſubinde etiam Paſchalium feſtivitatum tempora ad ſuoſmet expendiſſe Canones: quod prorſus velle videtur Euſebius, ſcribens operi de Paſchate per tempora, ſeu ordine chronologico digeſto, adjunctum fuiſſe Paſchalem Canonem. Licet enim ejus canonem habeamus, inquit V. C. Henr. Dodvvellus, periit tamen liber, quem ſcripſit de Canone.

Pag. 32.

XV. De Paſchali Hippolyti Portuenſis.

Sed an opus iſtud Hippolyti idem ſit, quod de Paſchate inſcripſit, quod vult Valeſius, dubium facit, quod Euſebius & Hieronymus poſt recenſitum illud de Paſchate opus, in quo rationem temporum ad Alexandri Imperatoris ætatem perduxerit, aliud rurſum de paſchate recenſeant: quod quidem in præfixo huicce, quod recudimus Paſchali ſyntagmate, & ab aliis ſubinde ſcriptoribus laudatur. Quinetiam hæc verba, quæ laterculo adduntur, *de demonſtratione temporum Paſchæ prout in tabula*, ita accipi poſſunt, ut tabula ipſa demonſtrationem temporum Paſchæ complexa fuerit, proindeque ipſa demonſtratio & tabula unum idemque extiterint, ac tabula adjuncta fuerit Chronico, cujus paullo ante meminit laterculus, hiſce verbis: Χρονικῶν πρὸς Ἕλληνας, καὶ πρὸς Πλάτωνα; Ita tamen ut incertum ſit, an πρὸς Ἕλληνας, referri debeat ad Chronicon quod Hippolytus conſcripſerit, ævi ſui morem ſecutus, quo Sancti Patres Gentilium objecta eo ſcriptionis genere confutarent, qui religionis Chriſtianæ antiquitatem, quam ipſi Ethnici jactabant, ut eſt apud Paulum Oroſium, ut fictam traducere ſolebant, ſumpto a mundi exordio ad ſua uſque tempora antiquitates ſacras aſſerebant, dum interim totam gentium Chronologiam, vel μυθικὴν, vel incertam, ac ferme nuperam eſſe oſtenderent: Chriſtiani vero ſuam a Judæis, atque ab ipſo Moſe, ac proinde a mundi conditu repererent. Quo forte ſpectavit pariter Senator, cum dixit: *Habent etiam poſt tractatores, diverſos relatores temporum ſtudia Chriſtiana, qui Eccleſiaſtica gravitate compoſiti, per viciſſitudines rerum, mutabilitateſque regnorum, lacteo quidem, ſed cautiſſimo nitore decurrunt. Qui cum res Eccleſiaſticas referant, & viciſſitudines accedentes per tempora diverſa deſcribant, neceſſe eſt ut ſenſus legentium rebus cæleſtibus ſemper erudiant, quando nihil ad fortuitos caſus; nihil ad Deorum poteſtates infirmas, ut Gentiles fecerunt, ſed arbitrio Creatoris applicare veraciter univerſa contendant.* Cæterum laudantur ab Labbeo ex Bibliotheca Monchaliana Tabulæ Paſchales Hippolyti Portuenſis

Lib. 7. cap. 36.

De divin. inſt. c. 22.

Pag. 189.

Epiſcopi Græce & Latine cum vita ejuſdem Hippolyti ex libro Sancti Hieronymi Græce, & commentario italico recenti manu in eaſdem tabulas. Sed an hæ tabulæ eædem ſint cum edita, cujus meminimus, haud omnino planum. Extant ejuſdem Hippolyti opera alia, tum in Bibliotheca Regia MSS. tum edita pridem a Caniſio, Combefiſio, & aliis: quædam laudat præterea Syncellus. Sed de Hippolyto & ejus ſcriptis conſulendus præter Euſebium idem Combefiſius ad illius librum de *XII.* Apoſtolis & lib. de Antichriſto. *Codd. 1818 1892.* *Syncellus pag. 218. 230. 358.* *Caniſ. tom 5. ant. lect.*

XVI. Qua methodo illud conſcriptum.

Hac enimvero, quam hic attigimus, ſcribendi ratione uſi Caſſianus auctor Exegeticôn, Tatianus, ut etiam de illo teſtatur auctor Chronici Paſchalis, Clemens Alexandrinus, Hippolytus, Theophilus Antiochenus, Julius Africanus, Euſebius, Proſper Aquitanus, Georgius Syncellus, & aliquot alii, qui Chriſtianam religionem non eſſe nuperam ἐξ ἀρχαιότητος τῆς προφητικῶν γραμμάτων demonſtrarunt, Moſemque præcedere Trojanum bellum *DCCCCXXVIII.* annis probarunt, quod in primis fecit Theophilus lib. *III.* ad Autolycum, qui, ut id certius demonſtraretur, ab ipſo mundi exordio repetendam temporum ſeriem exiſtimabat: Ἵνα δὲ ἀκριβεστέραν ποιήσωμεθα τὴν ἀπόδειξιν τῆς χρόνων καὶ χρόνων, θεὶς ἡμῖν παρέκοπτε, ὡ μόνον τὰ μετὰ κατακλυσμὸν ἱστορεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ κατακλυσμοῦ, εἰς τὸ καὶ τῆς ἁπάντων κατὰ τὸ δυνατὸν εἰπεῖν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν νυνὶ ποιησάμεθα, ἀναδραμόντες ἐπὶ τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴν τῆς τοῦ κόσμου κτίσεως ἣν ἀνέγραψε Μωσῆς ὁ θεράπων τοῦ Θεοῦ καὶ Προφήτης ἁγίου. Et eodem lib. Οὐ γὰρ πρόκειται ἡμῖν ὕλη πολυλογίας, ἀλλὰ εἰς τὸ φανερῶσαι τὴν τῆς χρόνων ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ποσότητα, καὶ ἐλέγξαι τὴν ματαιοπονίαν καὶ φλυαρίαν τῆς συγγραφέων, ὅτι ἂν εἶσιν ἔτη δισμυρίαι μυριάδες, ὡς Πλάτων ἔφη, &c. Eamdem certe methodum ac ſcribendi rationem ſecutum auctorem Paſchalis Chronici, quod publicamus, vel hinc apparet, quod non modo Chriſtianæ religionis primordia ac hiſtoriam ab ipſa mundi creatione repetat, reſque Judaicas diligenter perſequatur, ſed etiam vana Gentilium circa ſua Numina traducat & evertat commenta, dum ſolide probat quos adorabant Deos homines fuiſſe mortales, indicatis quibus ipſi vixere ſæculis, proindeque religionem Judaicam, a qua Chriſtiana promanavit, longe ante Saturnum ac Jovem extitiſſe. Quo ſpectant iſta Cypriani, ſeu alterius ſcriptoris in libro de Vanitate Idolorum: *Deos non eſſe quos colit vulgus, hinc notum eſt. Reges olim fuerunt, qui ob regalem memoriam coli apud ſuos poſtmodum etiam in morte cæperunt: inde illis inſtituta templa, inde ad defunctorum vultus per imaginem detinendos expreſſa ſimulacra: nam & immolabant hoſtias, & dies feſtos dando honore celebrabant. Inde poſteris facta ſunt ſacra, quæ primis fuerant aſſumpta ſolatia.* Cum igitur duæ ex ſcientia temporum artes efflorescant, inquit Petavius, altera quæ computiſtica vulgo appellatur, & circa Canones ac regulas ordinandorum ad civilem uſum temporum verſatur; altera quam Chronologiam dicimus, certis notis & indiciis præteritarum rerum memoriam ſuis temporibus aſſignet, utrumque complexus eſt auctor Paſchalis, dum ſeriem temporum, quibus ſubinde res geſtas adſcribit, ſedulo proſequitur, & Canones ἑορταστικὸς Paſchalesque ſubinde interſerit. *Epiphan. hær. 31. n. 33.* *Scalig. ad Græca Euſeb. p. 40. & ad Hier. Chronic. p. 3.* *Paſchale Edit. Pariſ. p. 261. ubi de Tatiano* *Epiphan. in Ancor. n. 107. 108.*

XVII. Iludne viderit ſcriptor Chronici Paſchalis.

Incertum porro an Hippolyti Chronicon idem ſcriptor umquam viderit, vel legerit, ab eoque quædam hauſerit, vel ſane res haſce tractandi methodum exceperit, dum Paſchalis feſtivitatis inveſtigandæ rationem, rerum geſtarum Chronologicæ deſcriptioni intermiſcet, licet

Hippolytum ab eo viſum ex prædictis colligere forſaſſe liceat, idque ſuadere aliquatenus videatur ipſius Chronici titulus, cujus duo exemplaria in Scorialenſi Regis Catholici Bibliotheca extitiſſe docemur ex Catalogo Græcorum Codicum manuſcriptorum necdum, ni fallor, edito, quorum prior hanc inſcriptionem præfert: Μαρκελλίνου καὶ Ἱππολύτου, ἤτοι ἐδέλλου ἐπιτομὴ χρόνων ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου τοῦ νέου, καὶ τοῦ αὐτοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου. Alius vero: Ἐπιτομὴ χρόνων ἀπὸ Ἀδὰμ Πέτρου Ἀλεξανδρείας Μάρτυρος, Κελλίνου καὶ Ἱππολύτου, ἤτοι ἐδέλλου μέχρι Ἡρακλείου τοῦ νέου, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ubi in primo pro Βασιλείας, legendum indubie ὑπατείας, tametſi cætera minus ſana ſint ac cohæreant. Unde vero Marcellini vel Hippolyti nomina huic Chronico, quove fundamento præfigantur, vellem doceri, ſive is ſit Marcellinus Comes, ex cujus Chronico quædam forte in poſterioribus ſæculis exſcripſerit, ſive Hippolytus iſte ſit is, de quo agimus, ſive ille qui Thebanus vulgo indigitatur, cujus Chronicon Latine partim editum a Caniſio, & excerpta Græca aliquot habentur in Bibliotheca Regis Chriſtianiſſimi. Sed cum Hippolytus iſte Thebanus vixerit ſæculo xi. Chronici vero ſcriptor in Heraclii, ſub quo vixit, tempora deſinat, vix eſt ut credam hunc in hocce lemmate poſſe intelligi. Atque hic quidem de Hippolyti Chronico fuſius forte quam par erat egimus, tum ut qua ratione ejuſmodi Paſchalia primitus conſcripſerint veteres Chriſtiani, planum fieret, tum etiam ut an ſupra memoratorum Codicum Scorialenſis Bibliothecæ tituli ſuadere poſſint, ex Hippolyti Chronico, ſcriptorem iſtius quod modo publicamus quædam excerpſiſſe, tametſi ad ejuſdem Hippolyti Hecæedecaeteridem, de qua pluribus egere Scaliger & Petavius, Paſchales recurſus minime exegiſſe conſtet, ſed ad Octodecennalem, Viginrioctennalem, & *DXXXII.* annorum Cyclos, uti in Syntagmate de Paſchate profitetur.

Scalig. l. 2. de emend. temp. pag. 152.

Petav. l. 2. c. 60.

xviii. An Hippolytus auctor ſit Chronici editi a Caniſio & Labbeo. *Ex Cod. MS.*

Cæterum Hippolyti Chronico, de quo agimus, geminum prope eſt, niſi ipſummet extiterit, Chronicon illud quod edidit Henricus Caniſius Tom. *II.* Antiq. Lect. & Philippus Labbeus Tom. *I.* Novæ Bibliothecæ ex MS. Cod. Collegii Pariſ. Soc. Jeſu, hocce titulo: *De diviſionibus & generationibus gentium*, quod quidem Chronicon ad Alexandri Severi annum xiii. eumque Imperii poſtremum, quo imperante ſe vixiſſe non ſemel Auctor innuit, perducitur. Is vero in præfatione deſcripturum ſe ait *Gentium diviſionem, & parentum dinumeratam generationem, inhabitationis quoque tempora, & bellorum commiſſiones, & Judicum tempora, qui & ex quibus Regibus nati ſunt, qualeſque captivitates populi, & quibus Judicibus contigerint, quique Sacerdotes, quibus temporibus fuerant, & quæ diviſio, & quæ perditio facta ſit, quonam modo generatio ſeminis Iſrael de Patribus in Chriſto completa ſit, & quot quantique per quanta tempora dinumerentur anni a creatura ſæculi uſque in hunc diem.* Præfationi Index ſubjicitur, cujus vi. caput hiſce verbis conceptum legitur: *Declaratio Paſchæ, & quis quando ſervavit ex temporibus Moyſis in hunc diem.* Quæ quidem ad ea referuntur quæ habentur in ea ſectione, ubi de Paſchate ſubinde a Judæis exacto agitur. Tum additur: *A generatione autem Chriſti poſt xxx. annos cum paſſus eſt Dominus, Paſcha celebratur. Ipſe enim erat juſtum Paſcha. A Paſſione autem Domini uſque in XIII. annum Imperii Alexandri Cæſaris anni ccvi. ſervatum eſt Paſcha, quod in commemorationem Domini noſtri Jeſu Chriſti ſervatur a nobis Fiunt igitur omnes anni ab Adam uſque in hunc diem anni. V. MDCCXXXVIII.* Quæ quidem hic a nobis allata ſi quis cum iis quæ de Hippolyti Chro-

nico attigimus adamuſſim conferre velit, illud ipſum eſſe ejuſdem Chronicon haud difficulter forte concedet; cui laterculum is præmiſerit, vel ſubdiderit in Paſchalis feſti, de quo in illa quam diximus ſectione egit, inveniendi Canonem ſeu regulam: ad quam præteritos & ſequentes annos expendere lectorem voluerit. Nec obſtat quod ad poſtremum Alexandri Imperatoris annum hocce Chronicon Caniſianum, ſeu Labbeanum deducatur, Hippolytus vero eo imperante Martyrium ſubiiſſe dicatur a quibuſdam, cum certe id prorſus incertum ſit, nulloque probo auctore Martyrii tempus aſſeratur, quod ſub Decio contigiſſe Gregorius Turonenſis & alii volunt, ſed Alexandro dumtaxat imperante vixiſſe tradant Euſebius, Hieronymus, & alii: Anonymus vero in Chronico MS. ex Cod. Reg. *III. MLXIV.* Nicephorus Conſtantinopolit. in Chronologia, & Catalogus Imperatorum Conſtantinopolitanorum editus a Leunclavio lib. *II.* juris Græcoromani Severo imperante floruiſſe, perperam, ni fallor, ſcribunt: ἐπὶ τούτου τῆ Ἱππόλυτος ὁ Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ἤκμαξε. Tametſi nil obſtat quin Severi etiam ætate tum primum noſci cœperit: niſi Severum cum Alexandro Severo confuderint. Conjecturam præterea hanc noſtram de Hipolyto ejuſdem opuſculi ſcriptore firmare poſſe id videtur, quod quædam ex eo in Raderianum Chronicon ſint immiſſa, ut ſubinde in Notis indicamus: adeo ut haud injuria Hippolyti, ut & Marcellini, quiſquis ille extiterit, nomina prætulerit Codex Scorialenſis. Neque enim Baruoetium abſque fundamento aliquo, ea Codicis titulo affixiſſe probabile eſt.

Ughellus.

Gregor. Tur. lib. 1. Hiſt. c. 28.

Vide Henr. Dodwell. diſſ. 11. Cypr. n. 49. 50.

Præter jam allatas conjecturas, quæ Caniſianum ſeu Labbeanum iſtud Chronicon Hippolyto videantur aſſerere, haud minimi etiam momenti forte cenſeri debeat illa, quæ circa annorum, tum a mundi conditione, tum a Chriſti Incarnatione & Natali, qua Hippolytus uſus dicitur, putandorum rationem verſatur, cum uterque ſcriptor in annis mundi conditi conſentiant. Ut id porro exploretur, inquirendum primo qua methodo uſus ſit Hippolytus in conſignandis annis, tum mundi, tum Chriſti: quod utcumque haurire licet ex Cyrillo Scythopolitano, qui Juſtiniano imperante vixit, tum in vita S. Euthymii, tum in vita S. Sabæ, iis locis quibus ſanctorum iſtorum Anachoretarum obitum commemorat. Atque ut a S. Euthymio initium ducatur, ipſiſſima Cyrilli verba placet adducere, prout habentur in Codice Colberteo: nam quæ edita eſt Euthymii vita a Cotelerio, ex Interpolatore Metaphraſte deſumpta eſt, tametſi eoſdem annorum characteriſmos præferat. Ea autem ſunt: Ἡ δὲ τελείωσις αὐτῶ γέγονε κατὰ τὴν εἰκάδα τῆς Ἰανουαρίου μηνὸς τῆς ἐνδικτῶνος ἐνδίκτου, ἀπὸ μὲν κτίσεως κόσμου, ἀφ' οὗπερ χρόνος ἤρξατο τῆ τῶ ἡλίου φορᾶ μετρεῖσθαι ἔτους πέμπτω ἑξακοσιοστοῦ ἑπτακισχιλιοστῶ· ἀπὸ δὲ τῆς τῶ Θεοῦ Λόγου ἐκ Παρθένου ἐνανθρωπήσεως ἔτους πέμπτου ἑξακοσιοστοῦ τετρακοσιοστοῦ, κατὰ τοὺς συγγραφέντας χρόνους ὑπὸ τῶ ἁγίου πατέρων Ἱππολύτου τῶ παλαιοῦ, τῶ γνωρίμου τῶ Ἀποστόλων, ἐ Ἐπιφανίου τῶ Κυπρίου, ἐ Ἥρωνος τῶ Φιλοσόφου τῶ Ὁμολογητοῦ. Ex quibus colligimus obiiſſe S. Euthymium *xx.* Januarii, Indictione *XI.* anno mundi *V. MDCCCCLXV.* Chriſti Incarnationis *CDLXV.* ac, ut infra ait, Leonis Magni anno *XVI.* Rurſum idem Cyrillus in vita S. Sabæ, ſcribit eumdem Sanctum Anachoretam mortuum *V.* Decembris, Indict. *x.* anno a mundi conditu *VI. MXXIV.* Chriſti Incarnationis vel Nativitatis *DXXIV.* Juſtiniani anno *VI.* P. C. Oreſtis *II.* ubi eadem formula de Hipolyti, Epiphanii & Heronis annorum characteriſmis loquitur.

Cap. 77.

xix. Id vero proximum videtur ex rationibus allatis.

XX. De Herone Chronologo.

Quis autem fuerit hic Heron Confeſſor & Philoſophus (ut & hoc obiter moneam) qui tempora conſignarit, ignorari video a doctioribus. Quis enim aſſerere audeat eum eſſe, qui Origenis diſcipulus & ſectator, & ab eo fidei rudimentis inſtitutus, ejuſque Philoſophiam amplexus, una cum Heraclide, dum adhuc eſſet neophytus, martyr capite plexus eſt, ut ſcribit Euſebius, & ex eo Nicephorus Calliſti? Qua vero flagrante perſecutione martyrium ille obierit, non tradit Euſebius: licet vero ſimile ſit id accidiſſe ſub Deciana, in qua, ut attigimus, Hippolytum interiiſſe plerique volunt, ac utrumque vigentibus ea tempeſtate de Paſchalis Feſtivitatis celebrandæ tempore controverſiis, de quibus idem agit Euſebius, commentarios edidiſſe, in quibus Chriſti Natalitiorum annum ac diem uterque obſervarit. Enimvero, cum neophytum adhuc, martyrium expleſſe dicatur, neſcio an is Marcus Aurelius Heron fuerit, qui Alexandro Severo adhuc imperante, tum erat Νεωκόρος templi Serapidis in Porto, ut eſt in antiqua Inſcriptione baſis marmoreæ, deinde factus neophytus, martyrium ſubjerit: quæ quidem Inſcriptio hac verborum ſerie deſcripta legitur apud Jacobum Sponium in Miſcellaneis eruditæ antiquitatis: ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΣΕΟΥΗΡΟΥ ΛΑΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΣ ΜΑΜΑΙΑΣ ΣΕΒΑΣΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΣΕΒ ΔΙΙ ΗΛΙΩ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΡΑΠΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΥΝΝΑΘΟΙΣ ΘΕΟΙΣ Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΗΡΩΝ ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΠΟΡΤΩ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ ΕΠΙ ΛΑΡΓΙΝΙΩ ΒΕΙΤΑΛΙΩΝΙ ΑΡΧΙΤΠΗΡΕΤΗ ΚΑΙ ΚΑΜΕΙΝΕΥΤΗ ΚΑΙ ΑΥΡΗΛΙΩ ΦΗΒΩ ΚΑΙ ΣΑΛΩΝΙΩ ΘΕΙΔΟΤΩ ΙΕΡΟΦΩΝΟΙΣ ΚΑΙ ΚΑΜΕΙΝΕΥΤΑΙΣ ΧΑΡΙΤΗ ΙΕΡΟΔΟΥΛΕΙΑ ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΕΠ ΑΓΑΘΩ. In latere baſeos, ΕΠ ΑΓΑΘΩ ΕΠΙ ΓΡΑΝΙΟΥΡΩ.

Euſeb. l. 6. c. 4. Nicepb. l. 5. c. 6.

Lib. 5. c. 25. 25.

Sect. 10. n. 22.

Sed de hac circa Heronem Cyrillianum conjectura nihil temere dennio, cum alii extiterint hoc nomine, atque in iis Heron Patriarcha Antiochenus, quem alii Ερων vocant, & Heron natione Thebanus, dignitate Epiſcopus, Juliano imperante, cujus Philoſtorgius & hujuſce Chronici ſcriptor meminerunt. Interim ex hac allata Inſcriptione colligere ſaltem fortaſſe liceat vero eſſe ſimillimum, Portum, cujus in ea fit mentio, illam eſſe urbem, cujus Hippolytus Epiſcopus fuerit, tametſi qua in Provincia extiterit maneat incertum, ipſeque Hieronymus, quod exerte teſtatur, neſcierit, cui tam diu Romæ verſato, Portus Romæ, cujus urbis Epiſcopum fuiſſe Hippolytum plerique volunt, minime ignotus eſſe debuit. Adeo ut hæc Græca Inſcriptio, cultuſque Serapidis Ægyptum, ubi notum Alexandriæ illius fanum a Theodoſio M. everſum, omnino videatur ſpectare, unde in Provinciam Gallicanam, ubi illa ſervatur, allata fuerit. Sed cum apud Geographos cæteroſque ſcriptores, nulla occurrat civitas Portus nomine in Ægypto, ubi vigebat Græcus ſermo, ſecus vero in Africa, ubi Latinus obtinebat, in qua ad tres recenſet Anonymus Ravennas lib. *III* cap. *VIII. XI.* & lib. *V.* cap. *IV.* Portum ſcilicet divinum, Sigenſem & Magnum, atque adeo Hippolytus Portus dumtaxat & cum nullo adjuncto Epiſcopus dicatur, ſane vero eſt proximius Portum in ea Inſcriptione intelligi Romanum. Nec obſtat quod Serapidis templum in Porto, ſeu Portu, extitiſſe dicatur, cum in eo tractu cultum Serapidem, atque adeo in Oſtienſi civitate, Portuenſi proxima, ac ſolo fere Tyberi divulſa, prout a Procopio utraque civitas deſcribitur, teſtetur Minutius Felix ſub initium operis: Romæ vero, & in aliis Latinis

Lib. 1. Gothic. cap. 25

Provinciis, eumdem cultum fuiſſe Serapidem teſtentur Græcæ pariter Inſcriptiones apud Gruterum. Neque etiam opponi debet, quod Inſcriptio Græca ſit, cum in Latinis Provinciis haud paucæ repertæ ſint. Sed quod Hippolytum Portus Romani fuiſſe Epiſcopum omnino videatur ſuadere, id potiſſimum fuerit, quod is Romanus dicatur in Catalogo Imperatorum Leunclaviano ſupra laudato, & quòd anno *MDLI.* in agro Verano non procul ab æde S. Laurentii ad Urbem reperta ſit antiqua e marmore ſtatua ſolio inſidens, in cujus quidem ſolii binis latereulis Cycli Paſchales annorum *XVI.* Græcis litteris erant deſcripti: ex quibus, tum ex librorum lemmate, quod horum dexter continebat, Hippolyti, cujus nomen non erat expreſſum, facile deprehenſum eſt ſtatuam eſſe, quam ex Portu Romano, non vero ex Ægypto huc eſſe allatam admodum eſt probabile. Quinetiam alius haud videtur ab Hippolyto Presbytero, qui una cum Nepotiano, (alii Pontiano legunt) exul deportatus eſt in inſulam nocivam Sardiniam, Severo & Quintiano Coſſ. ſeu anno Chriſti *CCXXXV.* Alexandri Imp. *XI.* ut eſt in Catalogo Pontificum Romanorum a Cuſpiniano & a nobis edito, in Pontiano Papa. Adeo ut hac tempeſtate Epiſcopatum Portuenſem nondum fuiſſet conſecutus: cur vero Metropolitanum Arabum eum indigitet Hervvartius, non plane percipio. *Cap. 177.*

XXI. Quam annorum rationem ſectatus ſit Cyrillus Scythopolitanus, & quotæ fuerint Græcorum æræ a mundi ortu.

Sed ut redeam unde ſum digreſſus, ex allatis ex Cyrillo patet omnino hunc Panodori Ægyptii Monachi, qui Arcadio imperante, & ſub Theophilo Epiſcopo Alexandrino vixit, ut reſtatur Georgius Syncellus, quique Chriſti natalem in annum mundi *V. MCCCCXCIII.* retulit, annos putandi rationem ſecutum. Quod ut planum fiat, obſervandum in primis triplicem apud Græcos æram obtinuiſſe annorum a mundo condito: primam quæ ab initio rerum ad natalem Chriſti putat annos *V. MCCCCXCIII.* alteram, anno *V. MDI.* de qua Concilium Nicænum *II.* act. *VI.* & Syncellus; tertiam, quæ etiamnum apud Græcos hodiernos in uſu eſt *V. MDIX.* Aliam enim omittimus, quæ Antiochenorum propria fuit, & Chriſti Natalem anno mundi conditi ſexmilleſimo aſſignat, ut ex Heſychii loco, quem huicce Chronico ſubjecimus, docemur. Sed & alia fuit, quæ Natalem Chriſti anno mundi *V. MDVI.* aſſignat, de qua tractatulum ſubdidimus pariter huic Chronico. Prioris æræ Græcanicæ inventor, ut ſupra diximus, exiſtimatur Panodorus, quam in locis allatis ſequitur Cyrillus. Illa porro (nam de hac prima hic potiſſimum eſt ſermo) cum Dionyſiana æra vulgari conſentit, quæ Nativitatem Chriſti ad Conſulatum Lentuli & Piſonis refert, hoc eſt uno anno minus quam in recepta hodie ſententia, licet hanc diſſonantiam concilient accuratiores Chronologi. In eo tamen diſcrepat utraque æra, quod Panodorus Chriſti annum illiget anno mundi *V. MCCCCXCIII.* (cujus ſententiæ cauſam affert Syncellus) Dionyſius vero anno *V. MDI.* atque ita alter ab altero annis *VII.* remotus ſit, licet uterque indictionem communem, tum feriam, vel lunarem ætatem certis diebus attributam obtineat. Etenim annum Chriſtianæ æræ primum uterque computus *V. MCCCCXCIII.* numerat, necnon annum ejuſdem æræ nonum uterque recenſet *V. MDI.* quippe de anno currente mundi ad Incarnationis annum aſſequendum, priores annos *V. MD.* detrahunt; poſteriores *V. MCCCCXCII.* ex quo major hujus quam illius calculus efficitur. Unde conficit Petavius trium ærarum duas Incarnationem Chriſti diverſis annis aſſigere, ac

Syncell. p. 35. 218. 313. 316. 326.

P. 405. ed Labbei.

P. 326.

Lib. 8. c. 7. c. 1. p. 293.

prioris, quæ *V. MDI.* numerat, ultimum convenire Chriſti anno nono: alterius vero, quæ *V. MCDXCIII.* putat, anno primo, adeoque non duos annales computos, ſed unum eumdemque eſſe. Etenim annum Chriſtianæ, vel Dionyſianæ æræ primum uterque computus *V. MCDXCIII.* numerat, necnon annum ejuſdem æræ nonum uterque recenſet *V. MDI.* Quippe de anno currente mundi ad Incarnationis annum aſſequendum priores annos *V. MD.* detrahunt, poſteriores *V. MCDXCII.* ex quo major hujus quam illius calculus efficitur. Itaque in annis mundi conſentiunt ambo computi, in annis Incarnationis diſſentiunt. Non debent igitur mundi æræ vel computi cenſeri duo, ſed unus dumtaxat, cujus ad diverſos annos Chriſti ἐναυθρώπησις illigatur. Quare duæ tantum, ut ſupra dictum eſt, præcipuæ ſunt æræ Græcorum: una cujus in annum *V. MCDXCIII.* primus annus æræ Dionyſianæ vel communis congruit, & altera quæ eumdem annum numerat ab orbe condito *V. MDIX.* Ita ratiocinatur Petavius harum rerum diligens explorator, cujus tamen hac in re ſententia aliis non omnino arridet. Ut ut ſe res habet, hæc Cyrillianis characteriſmis ſunt aptanda. Ex anno mundi *V. MDCCCCLXV.* quo Sanctus Euthymius objit, *xx.* Januarii, Indictione *xi.* detractis *V. MCDXCIII.* annis, annus vulgaris Incarnationis erit *CDLXXII.* in quem cadit annus *xvi.* Leonis Magni. Rurſum, ſi anno *V. M. CDXCIII.* addas *CDLXXII.* fiet annus mundi *V. MDCCCCLXV.* Chriſti *CDLVII.* cui ſi addantur *VIII.* erit annus *CDLXV.* vulgaris, quo currebat Indictio *xi.* Deinde anno *V. MDCCCCLXV.* adde *VIII.* fiet annus *V. MDCCCCLXXIII.* ex his ſi demantur *CDLXII.* reſtabit *V. MDI.* Pari modo ex anno *VI. MXXIV.* quo S. Sabas deceſſit, *V.* Decembris, ablatis *V. MCDXCIII.* erit annus Incarnationis *DXXXI.* rurſum anno *V. MCCCCXCIII.* ſi addantur *DXXXI.* erit annus mundi *VI. MXXIV.* a Cyrillo notatus: ſi *VIII.* erit annus Dionyſianus vulgaris *DXXXIX.* quo menſe Decembri currebat Indictio *x.* deinde ablatis *DXXXIX.* de *VI. MXXXI.* reſtabit annus *DI.*

Goar. ad Syncell. p. 83.

XXII. Qua mundi conditi æra uſus ſit Hippolytus

Atque hæc præmittenda fuere, ut quibus annorum characteriſmis uſus fuerit Hippolytus planum fieret, & an ex iis auctor exiſtimari poſſit Chronici Caniſiani ſeu Labbeani, de quo in præſens agimus, expendere liceat. Quod ſane haud procul a vero abeſſe facile concedet, qui illius computos accuratius in examen adduxerit. Anno quippe *xiii.* Alexandri Severi Imperii Chronicon iſtud conſcriptum fuiſſe non uno loco indicatur. Imperium porro iniit Alexander anno Chriſti vulgari *CCXXII.* idque potiſſimum colligitur, ut pridem obſervatum a Scaligero, Petavio, Bucherio, & aliis, ex Canone Paſchali Hippolyti, cujus ſupra meminimus, in quo ejuſdem Auguſti anno *I.* qui ab *x.* die Martii deducitur, *xiv.* Paſchalis eveniſſe notatur Idibus Juliis, Sabbato, cum menſis embolimæus proxime præceſſiſſet, qui erat tertius ejus ſedecennalis cycli annus biſextilis: quæ omnia non potuere contingere, niſi anno Dionyſiano *CCXXII.* Proinde cum Alexander annos *xiii.* & dies *ix.* regnaſſe dicatur in eodem Chronico, ut & apud Lampridium, conſequens eſt extinctum fuiſſe *xix.* Martii, anno Chriſti vulgari *CCXXV.* quod quidem an variis annorum ab auctore Chronici allatis epochis quadret omnino, deinceps diſquirendum.

Scal. l. 5. p. 491. Bucher. in Belg. Rom. l. 6. c. 8.

Is porro annum *xiii.* Alexandri in annum mundi conditi

V.

V. MDCCXXXVIII. conjicit, Chriſti Natalis *DXXXVI.* hiſce verbis: *Ab Adam autem uſque in tranſmigrationem Babyloniæ ſub Jechonia, generationes LI. anni IV. MDCCCXLII. menſes VIII. Et poſt tranſmigrationem Babyloniæ uſque ad generationem Chriſti generationes XIV. anni DCLX. & a generatione Chriſti uſque ad Paſſionem anni XXX. & a paſſione uſque in hunc annum, qui eſt XIII. Imperii Alexandri annus, anni CCVI. Fiunt igitur omnes anni ab Adam uſque ad XIII. Alexandri Imperatoris annum, anni V. MDCCXXXVIII.* Quo quidem loco advertere interim liceat auctorem Chronici Labbeani in anno Paſſionis Chriſti veterum Patrum opinionem ſecutum, cujus meminit Clemens Alexandrinus, Chriſtum uno tantum anno prædicaſſe, eoque paſſum fuiſſe, quomodo denique ſcriptor Chronici Paſchalis non uno loco eundem annum putat, verbi gratia pag. 203. & anno Chr. *CCCLXXI. CDXXXI. CDLII.* tametſi locis aliis annos *XXXIII.* Chriſto fere ſemper adſignet: unde evidens eſt, quod non ſemel monuimus, hoc Chronicon ex variis ſcriptorum excerptis, nullo fere delectu, vel prævio examine, eſſe conſarcinatum, ſed & eſſe vero ſimile quæ in eo ſecundum iſtum annorum Chriſti calculum inſerta leguntur, excerpta fuiſſe ex Africano, ſiquidem, ut teſtatur Hieronymus, hanc ille ſententiam eſt ſectatus. Deinde paulo infra ait ſupradictus ſcriptor poſt recenſitos Perſarum Reges: *Poſt quos tempora jam manifeſte apud Græcos ex conſtructione Olympiadum ſunt clara: nam uſque ad Alexandrum Macedonem fuerunt Olympiades CXIV. quæ faciunt annos CDLVI. ab Iphito, qui conſtitit Olympiades. Ab Alexandro uſque ad Chriſtum, Olympiades LXXX. quod ſunt anni CCCXX. A Chriſto autem uſque ad annum XIII. Imperii Alexandri, Olympiades LVIIII. quod ſunt anni CCXXXVI. Sunt ergo omnes Olympiades uſque ad annum XIII. Alexandri Cæſaris, Olympiades CCLIII. quod ſunt anni MXII.* Quandoquidem igitur per Olympiades annos putandi ratio Chronici ſcriptori certior videtur, præſertim cum inter eruditos de earum conſtet initio, eaſque ab Iphito inſtauratas tradant ſcriptores anno ante æram Chriſtianam *DCCLXXVII.* Periodi Julianæ III. *MDCCCCXXVIII.* ab iis petendum in primis videtur exordium. Cenſorinus in libro de Die natali ſcribere ſe ait Ulpio & Pontiano Coſſ. eumque annum eſſe ſecundum Olympiadis *CCLIV.* ab Olympiade vero prima milleſimum & quartum decimum, ex diebus ſcilicet æſtivis, quibus Olympicus agon celebrabatur, a Roma autem condita *DCCCCXCI.* & quidem ex Palilibus, unde Urbis anni numerantur. Atqui hic Conſulatus incidit in annum Chriſti vulgarem *CCXXXVIII.* qui, inquit Cenſorinus, erat annus ſecundus *CCLIV.* Olympiadis, & a I. Olympiade, *MXIV.* qui quidem calculus quadrat cum calculo auctoris Chronici, de quo agimus, qui biennio ante extitiſſe ait annum *MXII.* omnium Olympiadum, & annum *CCXXXI.* Olympiadum *LIX.* a Chriſto uſque ad annum XIII. Imperii Alexadri: proinde Maximo & Africano Coſſ. fuit annus IV. Olympiadis *MXII.* ab Iphito; & quartus Olympiadis *LIX.* a Chriſto, qui eſt annus Chriſti vulgaris *CCXXXVI.* Is porro annus IV. Olympiadis *CCLIII.* incidit in annum periodi Julianæ IIII. *MDCCCCXLIX.* qui eſt Chriſti vulgaris *CCXXXVI.* Olympiades quippe inſtitutæ ſunt, uti diximus, anno ejuſdem Periodi III. *MDCCCCXXXVIII.* a quo ad hunc deſcriptum annum totidem anni interſunt. Rurſum ab eodem anno Juliano IV. *MDCCCCXLIX.* ſi auferantur *CCXXXVI.* re-

XXIII. An in iis concinat cum Chronico Paſchali.

Tertullian. Steph. Gobarus apud Phot. Clemens lib. I. Strom. p. 340.

S. Hieron. in 9. Daniel.

Cap. 18. 21.

rationis ab Adam uſque ad ordinem * *quæ continetur in hoc libro*. Titulo ſubjicitur Index operis : Indici Præfatio ad neſcio quem Diaconum. Codex deſinit in ſeriem Regum Perſarum, eamque mutilam, cum poſtremum codicis folium media ſui in longum parte laceratum ſit, tametſi antiquarium ulterius haud proceſſiſſe appareat. At cum editio Labbeana longe plura contineat, præter hunc codicem, quem indubie vidit, & mecum communicavit vir humanitate perinde ac eruditione commendandus Joannes Harduinus, & editionem Caniſii, alio, quique ſubdidit, complexus fuerit, uſum Labbeum veriſimile eſt : præſertim cum editio Caniſii in ſeriem Regum Macedonum dumtaxat deſinat, & in Scriptura cum Labbeana haud ſemper conſentiat, ut ex lectionum diverſitate, quam apponendam duximus, cuivis apparebit. Codicem etiam M S. cum Editione Labbeana rurſum contulimus, ex quo infinitos propemodum locos emendavimus, ipſis verbis, prout jacent, etiam cum nævis ſuis deſcriptis, ut iterata editione, huicce quod recudimus Paſchali Chronico propter cognationem materiæ, propter ſcilicet Paſchales obſervationes, adjungeretur. Cæterum non eadem omnino ſeries, quam index præfert, ſectiones vel capita ubique deſcribuntur. Sed & deeſt poſtremum caput, quod *nomina Epiſcoporum Romæ, & quis, quot annis præfuit*, continebat: non, uti cenſet vir doctiſſimus, quod ideo omiſſum fuerit a Librario, quia ab Euſebiano Chronico, cui adhærebat, magnopere diſcreparet; quod ſane vix quiſpiam ſibi perſuadeat, ſed potius quod revera ſub finem mutilum fuerit exemplar, quod monet editor. Certe optandum foret, ut hæc Romanorum Pontificum ſupereſſet ſeries, cum in dubio ſit an ante hunc ſcriptorem alius antiquior horum catalogum ac tempora deſcripſerit. Sed damnum hoc reſarciiſſe Georgium Syncellum putat Henricus Dodvvellus, ut qui inter alios, quos ſecutus eſt in univerſa Chronologia ſua auctores, Hippolytum (quem tamen ſemel ac iterum dumtaxat laudat, uti obſervavimus,) recenſet; eo nimirum, inquit V. C. traditionis, ut videtur, ordine, ut Hippolytum exſcripſerit Annianus, Annianum Maximus Confeſſor, omnes ipſe Syncellus: quos quidem quia ipſi invicem ſentiebant, nuſpiam manifeſto refellit. Indeque colligit, ſi quem repererit apud Hippolytum Pontificum Romanorum Catalogum, illum procul dubio ſecutum fuiſſe Syncellum : nec proinde alium ab Hippolyto quærendum eſſe Syncelliani Catalogi auctorem, cum minus præterea vero conſonum videatur temere & pro arbitratu fuiſſe a Syncello confictum, quem longe ab Euſebiano eſſe diverſum conſtat. Supereſt tamen, ut is alibi ſubdit, capitis lemma lemmati Bucheriano adeo ſimile, ut vix dubitandi locus relinquatur, quin inde ſua mutuatus fuerit iſte Bucherianus, cujus lemma ita concipitur : *Ex quo tempore per ſucceſſionem diſpoſitum, quis Epiſcopus, & quot annis præfuit, vel quo imperante*. At vero cur vir eruditiſſimus Chronicon iſtud Caniſianum, ſeu Labbeanum, ipſimet Hippolyto non potius adſcripſerit, quam ejuſdem auctorem veſtigia preſſiſſe ipſius Hippolyti videri ſenſerit, nulla alia in præſens mihi oboritur ratio, quam quod Hippolytum martyrio vitam finiiſſe Alexandro imperante juxta quorumdam ſententiam exiſtimaverit, ſcriptor vero Chronici eidem Auguſto ſuperſtes extiterit, ut qui ejus mortem referat.

* ſic

Joan. Pearſonius Epiſcop. Ceſtr. in Diſſert. de ſucceſſ. primor. Epiſcop. Romæ cap. 10. n. 1.

In Diſſert. de primæva Pontific. Rom. ſucceſſ. cap. 14.

§. 19. & 20. Cap. 5. §. 5.

Enimvero ejuſmodi computiſticæ artis apud Græcos & Latinos artifices, ut tandem eo redeamus unde ſumus digreſſi, certas temporum Paſchalia ab ipſo

XXVI.

mundi exordio cœpta. epochas, de quibus citra ullam controverſiam conſtans eſſet auctorum, vel omnium, vel plurium certe, potiorumque conſenſus, ſtatuerunt, quæ eſſent veluti κριτήρια, & lydii lapides, quorum beneficio, non temporum modo, ſed & feſtorum Paſchalium, Judaicorum nempe & Chriſtianorum, rationem explorarent. Quod quidem ut adamuſſim & cum accuratione peragerent, neceſſe erat, ut ab ipſo mundi conditu repeterent. Ita Victorius: *Videre mihi videor*, inquit, *iſtiuſmodi diſciplinæ ſecretum luculentiſſime poſſe enarrare, ſi ab ipſis mundi primordiis dierum inſtitutio ac Lunæ, vel temporum, ac deinceps hujus ſolemnitatis initium requiratur: atque per digeſtum ordinem ſæculorum quæſtionis abſtruſæ explceretur integritas.* Et infra: *Cum itaque nihil reſediſſet ambigui, diebus, lunis, ac biſſextis, indea conſtitutione humana, in noſtram ad uſque progeniem, mirabili decurſione concordibus, neceſſarium fuit, propter quod maxime meæ huic inquiſitioni ſecundum tuæ Venerationis mandatum mea deſudabat intentio, ut inſtituta Paſchalia perſcrutarer veteillius temporis, quo præceptione divina a filiis Iſrael immolatus in Ægypto, vel præcipue illius quo pro redemptione noſtra atque ſalute, ille verus agnus, cujus figura præceſſerat, Paſcha noſtrum immolatus eſt Chriſtus.* Idem denique ſcriptor: *Quapropter omnibus fixo limite conſonans, neceſſarium erat propter Paſchalis obſervantiæ rationem, dies & lunas a mundi ipſius deſcribi principio, quo poſſit rerum curſus evidenter agnoſci.* Ideo porro Victorius Lunæ rationes & temporum ſeriem a mundi exordio ex Euſebii Chronico, & ex iis quæ adjecta ſunt ab Hieronymo, & a Proſpero uſque ad Conſulatum Valentiniani A. *VIII.* & Anthemii, & ex Proſperi alterius a mundi exordio ad *VI.* Valentis Conſulatum & Valentiniani *II.* repetiturum ſe quidem profitetur. Sed quia immenſum opus majoris erat otii, ejus breviarium interim ſe explicare ait: *Quod tamen*, ut mox ſubdit, *ex ipſius plenitudinis obſervatione deſcendat*, ex tempore Paſſionis Dominicæ, cum Faſtis Conſularibus, annis Periodi *DXXXII.* Biſſextis, feriis annuis in Kalendis Januariis, ætate Lunæ in iiſdem Kalendis, diebus Paſchalibus, ætate Lunæ Paſchalis, & Indictionibus. Ejuſmodi igitur Paſchalia non nuda omnino primitus fuere confecta: ſed in iis præcipuæ temporum notæ ex rebus ſingulis annis geſtis apponebantur, quo firmaretur cyclos & diem Paſchatis inveſtigandi methodus, cum in iis quo die ſolemnitas illa fuiſſet celebrata ſubinde annotaretur, quod præ cæteris teſtari videntur verba Leonis Papæ ex Epiſtola ad Auguſtos, ubi de Paſchate: *Unde ſollicitius congruit hoc requiri, ut omnis occaſio tollatur erroris. Nam in noſtris Annalibus, XV. Kalendarum Majarum die apte a Patribus noſtris conſtitutus legitur & celebratus.* In Annales proinde referebant ad annos ſingulos quo die celebratum, vel celebrandum eſſet Paſcha, ea ſcilicet fere methodo, qua auctor Paſchalis centum annorum a Bucherio editus, in quo ſeries Conſulum cum diebus Paſchatis deſcribitur:

Ex Cod. MS.

Epiſt. 67.

XXVII. Anniani, Panodori, S. Maximi, & Bedæ Paſchalia. Part. 1. cap. 17. 32.

Quo igitur Paſchalium ejuſmodi Confectores, ſeu uti vocantur a Victorio, *Diſputatores præcipuæ feſtivitatis*, firmo ſecuroque pede in inveniendis Paſchalis Feſti Lunis ac diebus progrederentur, neceſſe erat ut ab ipſo mundi exordio initium ducerent: ἀναγκαῖον δὲ πρὸς πάντας εἰδέναι, τὴν ἀριθμὸν τῆς ἀπὸ Ἀδὰμ ἐτῶν, ut ait S. Maximus in computo Eccleſiaſtico, & ut Chriſti Natalis annum ſedulo inquirerent, proindeque annorum ſeriem ab ipſo Adamo ad ſua tempora deducerent, ac continuarent: quod quidem fieri aliter non potuit, niſi deſcriptis ſingulorum primorum Patrum ætatibus, Conſulum deinde, ac Regum & Imper-

torum annis, aliisque Chronologicis observationibus. Ita præ cæteris Annianum & Panodorum eruditos Monachos sua confeciſſe Paſchalia auctor eſt Georgius Syncellus: ac Annianum quidem brevi sed accurata methodo temporum rationem, ac festivitatum Dominicarum μετὰ τινῶν ἐπισεσειῶν, complexum esse, seu, ut alibi ait, συνπέξαθαι κύκλον τὰ Παχαλία φλβ'. ἐτῶν, αἷμα χολίας ἀκριβίστ. Ubi videtur legendum Παχαλίους κύκλους τὰ· Panodorum vero aliam, fusiorem nempe iniiſſe ſcribendi rationem tradit idem Photius, atque adeo πολυμυθῆ τε καὶ πολυειδῆ, πολλά τε χρήσιμα ἔχοντα, cum non solum continuam temporum seriem, sed & duorum magnorum luminarium, Solis & Lunæ, motus in eo observarit. Atque hoc ſcriptionis genere usi non modo veteres computiſtæ, seu cyclorum confectores, sed etiam paulo recentiores, atque in iis S. Maximus, qui apud Græcos, ut Beda apud Latinos, ejuſce artis princeps habetur. Horum alter edito Eccleſiaſtico computo, subjecit χρόνων ἀριθμοῦν τὴν ὑπάρξαν ab Adamo: deinde ἔλεγεν τῇ ὑποκειμένῃ πεφαλαίῳ, πέρας δὲ ἐπί τινος ἐπληρώθη, in qua posteriori parte præcipuæ temporum Epochæ ad Juſtiniani tempora deducuntur, cum an prior sit S. Maximi, qui imperante Heraclio vixit, dubitare liceat, cur ad Conſtantinum & Romanum Imperatores protrahatur, niſi quæ poſt Heraclium habentur, alterius dicantur esse ſcriptoris. Alter vero, nempe Beda, ſimilem plane obſervavit methodum in libris de Ratione temporum, & de Natura rerum, in quibus dum Eccleſiaſtici computi methodum explanat, curſum temporum quem in *VI.* ætates diſtribuit, ſubinde interſerit, vel operi ſubjicit.

Pag. 35.

Pag. 415.

Sed an idem S. Maximus Chronici noſtri Paſchalis auctor haberi debeat, quod in ſuſpicionem venit Radero, ut qui imperante Heraclio vixerit, multaque ſcripſerit, atque adeo computum etiam Eccleſiaſticum, ſi id attentius expendatur, minus vero conſonum videbitur. Ut enim S. Maximus a Græcis ipſis pro cultiſſimo ſcriptore ſemper habitus eſt, ita Paſchalis auctor ut idiota traducitur a Scaligero: nec injuria, cum plurima atque adeo fere omnia ſtylo admodum vulgari & χοδαίῳ exaraverit. Huc accedit, quod cum triplex ſit apud Græcos æra a mundi conditu, ad Natalem Chriſti, & exinde ſecutis temporibus, ut præ cæteris docet Petavius loco poſt Chronicon allato, aliam Sanctus Maximus, aliam auctor Paſchalis ineunt. Quippe S. Maximus computum ſuum Eccleſiaſticum anno *xxxi.* Heraclii (quo is extinctus eſt *xi.* Martii Ind. *xiv.*) ſe conſcripſiſſe non uno loco teſtatur, qui, inquit, annus eſt a mundo condito *VI. MCXXXIII.* Atqui ducto initio a Natali Chriſti, quem in annum mundi *V. MDI.* conjicit, idem annus *xxxv.* Heraclii in annum Chriſti Dionyſianum juxta illius Calculum *DCXXXIII.* inciderit: quibus ſi *VIII.* anni, quot proinde Natalem Chriſti antevertit, juxta Panodorum, ut & in Chronologia ejuſdem computo ſubdita, addantur, fiet annus *DCXLI.* Dionyſianus, quo Heraclius obiit. At ſecundum Paſchalis ſcriptorem, cui annus Chriſti Natalis interdum eſt *V. MDVII.* interdum *V. MDIX.* annus *xxxi.* Heraclii Imperii, ſumpto initio a *V.* Octobris, quo die cæſo Phoca tyranno, Indict. *xiv.* Imperium iniit, erit *DCXLI.* nam annus primus Heraclii in annum mundi conditi *VI. MCXIX* ſeu potius *VI. MCXVIII.* quo Indictio *xiv.* menſe Septembri initium duxit, confert, qui fuit annus Chriſti Dionyſianus *DCX.* cui ſi addantur *XXXI.* Imperii ejuſdem Auguſti anni, fiet annus Chriſti vulgaris

Part. 1. c. 17. 32.

XXVIII. An S. Maximus Chronici Paſchalis auctor existimari possit.

i *DCXLI.* quo ille extinctus est. Jamvero quod S. Maximus, perinde ac auctor Paschalis Chronici, cyclum *DXXXII.* annorum admittat; receptum ea tempestate apud Græcos satis inde evincitur, quod etiam advertit Bucherius. Deinde si S. Maximus auctor esset Paschalis Chronici, ejusce operis a se editi meminisset indubie in computo Ecclesiastico, quem anno demum Heraclii *XXXI.* confectum testatur. Sed & ea ipsamet tempestate, id est imperante Heraclio, Joannes Philoponus disputationem de Paschate instituit, qui eadem ratione auctor Chronici dici potuerit, qua scilicet, decima tertia Lunæ pridie Legaliæ Paschatis mysticam Domini cœnam, neque Christum tunc cum Discipulis agnum comedisse probat: cum essent nonnulli, qui simul, inquit ille, tum utrumque contigisse contenderent, ita ut nimirum Christus
Matth. v. 17 primum quidem legale Pascha adimpleverit, (*Quoniam*, ait *non veni solvere legem, sed adimplere*) huic autem verum statim & mysticum subjunxerit, cujus illud erat typus. Quod quidem Argumentum longe ante Philoponum aggressi fuerant Hippolytus Portuensis, eo in opere, cui titulum præfixit. Ὅτι οὐ Κυριακῇ ἔπρεπε, τὸ πάσχειν ἐκεῖνον, Apollinaris Hierapolitanus Episcopus, Clemens Alexandrinus, ut & Petrus Alexandrinus Episcopus, a quo ii laudantur, uti testatur Petavius, ut patet ex Auctore Chronici in Præfatione: quæ quidem opuscula extare vel extitisse in Bibliotheca Regis Catholici ex illius indice docemur.

Petav. lib. 11. de doctr. temp. cap. 25.

Sane saltem inde colligere liceat Heraclio imperante varias exortas de Festivitatibus Paschalibus, quas hisce temporibus minus congruas fuisse advertit etiam vir doctissimus Henr. Dodvvellus, controversias, quæ ansam occasionemque præbuerint auctori Paschalis Chronici, S. Maximo, Joanni Philopono, & aliis forte nobis hactenus incognitis, de quæstionibus de Paschate subinde ea ætate agitatis, conscribendi commentarios. Nam licet pro rato ac fixo illius celebrandi dies haberetur, accidebat interdum ut in eo error vel dubietas interveniret, ut anno *XXVI.* Theodosii junioris, anno *V.* Marciani, *XIX.* Justiniani, & *XX.* Copronymi evenisse narrat Theophanes: cujusmodi similes circa Pascha errores, non semel accidisse in Gallia auctor est Gregorius Turonensis, immo anno Heraclii *XVI.* apud Scotos, Beda & Marianus Scotus. Quinetiam ipsemet Heraclius computum Ecclesiasticum, uti vocant, conscripsit, Imperii *XIII.* Indict. *XI.* Christi anno vulgari *DCXXIII.* ut ipsemet testatur, tribus distinctum capitibus vel sectionibus, ac nuper editum a supra laudato H. Dodvvello. Harum sectionum prima est de ratione inveniendi cujusque mensis & septimanæ diem & feriam, & Bissextum. Altera continet demonstrationem, cur oporteat quærentes quotam mensis Alexandrini diem, a tribus ante Septembrem diebus incipere. Tertia denique methodum complectitur, qua Pascha secundum Ecclesiasticam traditionem sit investigandum. Qui quidem computus excerptus dicitur e commentario ejusdem Augusti in προχείρους Canones Ptolemæi.

XXIX. Heraclio imperante variæ ortæ de Paschate controversiæ. *H. Dodvvellus in auct. ad dissert. Cyprian. p. 80.* *Vide Scaligeri Canon p. 183.* *Lib. 5. Hist. c. 17.* *Lib. 10. c. 13.*

Nec scio an huicce Heraclii tempestati adscribendi præterea sint duorum Anonymorum libri de Paschate, quorum meminit Photius, qui quidem eamdem quam Philoponus & auctor Chronici Paschalis tuiti dicuntur sententiam, Christum scilicet decimatertia Lunæ, seu sacra feria quinta, Pascha nomicum non celebrasse, cum neque agnum, neque azyma comederit, neque aliud quidpiam eorum fecerit, quæ

XXX. Paschalia a Photio laudat. *Cod. 225. 226.*

legale obſervantes Paſcha more rituque majorum obſervare ſolebant : proindeque privatam tantum, myſticam illam tamen, cœnam comediſſe, atque ex ea diſcipulis panem & calicem porrexiſſe, quæ fuit nonnullorum ex S S. Patribus ſententia : tametſi, inquit Photius, Joan. Chryſoſtomus & Eccleſia legitimum Paſcha perfeciſſe doceant, antequam myſticam inſtitueret cœnam. Prior Anonymus diſputationem potiſſimum inſtituit contra Judæos, unaque ſentientes, hæreticos, & Quartadecimanos, qui primo Hebræorum menſe Sanctum Paſchatis Feſtum non celebrabant. Alter idem ferme quod Paſchalis noſtri ſcriptor argumentum proſequitur : nam de Biſſexto & menſe intercalari, Soliſque ac Lunæ Epactis, & Decemnovennalibus Cyclis, & de ratione ac methodo hæcce inveſtigandi, ſingula excutiendo, dilucide tradit. De menſibus perinde & Neomenia, & hebdomade, ejuſque diebus, & quinam Circulares anni appellantur, quique Embolimæi ſeu interjecti anni, diſquirit. De curriculo præterea Solis octodecennalis Cycli agit, & decemnovennalis Lunæ, & decimaquarta ejuſdem. Rurſum de menſibus lunaribus & ſolaribus, & Neomenia menſis cum lunaris, tum ſolaris, qui lunari ſit par, deque menſe æquabili Lunæ, & menſe exacto : de annorum denique mundi ſupputatione multa congerit, in quo quidem libro, quem auctor Theodoro cuidam inſcripſit, ſimplici dictione ſtyloque apertiſſimo exarato, Metrodorum ſæpe reprehendit, ut teſtatur idem Photius.

Vide Præf. Auctoris, & Caſaubon. Exercitat. in Baron. p. 464. Cedren. p. 175. & Glycam p. 215.

Scripſerat autem Metrodorus decemnovennalium cyclorum viginti octo in ſeipſum recurrentium computum, ducto a Diocletiano exordio: in quo quingentorum triginta trium annorum dies Feſtos colligit, idque quantum videtur, ſecundum accuratam illam, quam vocant, Quartæ decimæ Lunæ computationem. Ex iſtis igitur Photianis colligere ſaltem liceat, ea qua ſcriptores iſti de Paſchate commentarios ediderunt tempeſtate, varias de hacce feſtivitate ortas agitataſque fuiſſe quæſtiones & controverſias, quæ harum ſcriptioni occaſionem præbuerint, tum de cœna Domini *XIII.* Lunæ, tum etiam de utroque Paſchate, typico & Chriſtiano, quas ii varia methodo pertractarint, atque in his poſtremus ille Anonymus, qui idem argumentum quod auctor Paſchalis Chronici quod edimus, ſimili perinde ratione eſt perſecutus, temporum a mundo condito computatione, rebuſque proinde aliis Chronologicis non omiſſis. Quinetiam ætate Metrodori, cujus meminit Photius, cyclum Victorianum *DXXXII.* annorum apud Orientales utcunque obtinuiſſe inde pariter advertere eſt : quem alias ſecutum auctorem Paſchalis Chronici ſupra monuimus. Hoc porro Metrodori nomine aliquot alii occurrunt, quibus forte id operis aſcribi poſſit, ac in primis Metrodorus Marcionis ſectæ Presbyter, cujus meminit Euſebius : Metrodorus Perſa Philoſophus, qui ob pietatis exiſtimationem a Conſtantino Magno, quo demum imperante agitatæ præſertim illæ de Paſchate controverſiæ, intra Palatii ſacraria admiſſus legitur. Sed an illius ejuſmodi inſtitutum extiterit, dubitare liceat ex iis quæ de eo narrant Cedrenus & Anonymus in Chron. M S. ab Adamo ad Leonem ſapientem an. *XXI.* ejuſdem Conſtantini. Occurrit præterea Metrodorus Epiſcopus in Chron. Paſchali inter alios Epiſcopos, a quibus damnatus eſt Macedonius. Alterius denique Metrodori ſub Juliano & Joviano Ammianus, & alterius inſignis Mathematici & Grammatici ſub Juſtiniano, Agathias me-

XXXI. De Paſchali Metrodori.

Lib. 4. Hiſt. c. 1. Hieron. in Chron. Cedren. p. 291. Lib. 5.

minerunt. Sed quiſquis fuerit Metrodorus iſte Photianus, ſcriptor antiquus videtur, idemque Alexandrinus, vel Ægyptius, tum quod æram Diocletianam, quæ Alexandrinorum erat propria, diuque inter illos obtinuit, unice ſectatus ſit, tum quod Photius ſcribat ipſum collegiſſe κατὰ τὸν λεγόμενον ἀνελεῖν τὰς παναρμονικαιδεκάτας ψηφοφορίας ἡμέρας, ὅσα τὸ δεκαεννέα ἑορτασικάς. Paſchales ſcilicet Feſtivitates, licet, ſubdit ille, ὅτι μὴ ἐκκλησία, ὅτι ἡ παλαιὰ παράδοσις πάντας φαίνεται κεκρατήκει. Unde patet computum illius Eccleſiaſticum ac Paſchalem non uſquequaque ab omnibus fuiſſe receptum.

XXXII. De Cyclo DXXXII. annorum apud Græcos.

Quippe poſt agitatas illas in Synodo Nicæna de Paſchate diſputationes, *magna extitit in omni Eccleſia, Prætorio ac Palatio confuſio: diverſi item cycli per totum orbem diffuſi & diſſeminati, qui etiam Alexandrinorum animos inconcuſſe poſſederunt*, ut teſtatur Cyrillus Alexandrinus, quaſi dicat tam Alexandrinos, quam alios, nec omnes eodem uſos cyclo, ſcilicet cyclo *DXXXII.* annorum, quem Magnum annum vulgo vocant. Auctor eſt enim Anatolius, Patribus Nicænis paulo ſuperior, fuiſſe in diverſis Eccleſiis alium cyclum atque alium, alium Gallis, alium Africanis, alium ſuis Syris, & forſan Alexandrinis. Teſtatur etiam Chronici Paſchalis ſcriptor Paſchales cyclos annorum *DXXXII.* a plurimis eſſe deſcriptos, mixtoque cum veritate mendacio ſcandalis ac turbæ præbuiſſe occaſiones ſimplicioribus. Cumque nullum hactenus inveniſſet, qui ſcripturis ſacris in omnibus conveniret, alium ejuſmodi ſemet confeciſſe ſubdit. Cyclum autem iſtum jam ante Victorium, quem primum excogitaſſe volunt Scaliger & alii, extitiſſe apud Orientales, inde præterea colligit Bucherius, quod Theophilus, qui ſub Theodoſio Magno ſcripſit, cyclum ſuum *cccxxxvii.* annorum, ſi Pauli Middeburgenſis lectio, inquit, admittatur, ab ejuſdem Imperatoris anno 1. qui eſt Chriſti vulgari *CCCCLXXX.* incœpiſſe tradatur: quibus ſi a 1. Diocletiani anno ad ejuſdem Theodoſii exordium anni *xcv.* qui jam efluxerant, addantur, plane perfectum Solis ac Lunæ cyclum annorum *DXXXII.* texuerit Theophilus: cum ea denique ætate Paſchalis Alexandrinorum cycli Decemnovennalis exordium a 1. Diocletiani anno paſſim & vulgo repetteretur, quod & fecit Metrodorus. Et ſane ſcribit alibi Scaliger Ægyptios Chriſtianos auctores eſſe hujus magnæ Periodi, in quibus doctiſſimi Monachi Annianus & Panodorus de hac, Arcadio imperante, & ſub annum *xxii.* Theophili Alexandrini Præſulis, libros ediderant: contra quam putavit Bucherius, hunc cyclum Græcos a Victorio accepiſſe ſcribens. Ejuſmodi autem eſt iſta Periodus, ut *xxviii.* cyclis ſolaribus & lunaribus conſtet, Magni anni, ut diximus, nomenclatura vulgo donata: & a quovis anno illius initium ducatur, evolutis iis annis, in Epactis, in Concurrentibus, ſive cyclis decemnovennali, vel lunari, nec non termino Paſchali, ac Dominica Paſchæ, cum Luna ipſius dici, qualis fuit primus, talis ſit annus qui alterius periodi initium conficit. Unde non mirum ſi varia iſtius Periodi principia pro libito cepere cyclorum Paſchalium confectores. Georgius Syncellus, ex quo hauſit quæ de Chriſti Paſſionis anno refert Symeon Logotheta, a primo anno mundi conditi primam orditur, ita ut poſt binas exactas, tertia ſuccedat anno *MLXV.* Chriſtus denique paſſus dicatur anno *ccxiii.* undecimæ: Deſcripſit idem Scaliger lib. *vii.* de Emendat. temp. ut & Petavius

In Præfat.

Scalig. lib. 5. de Emend. temp. p. 549.

L. 3. Can. Iſag. p. 280. Bucher. p. 182. Syncel. p. 315.

P. 16. 36. 420.

poſt

poſt computum Eccleſiaſticum S. Maximi, Temporum dinumetationem & collectionem, in qua, ſub finem recenſentur Periodi *XI.* a mundo condito *DXXXII.* annorum, quarum poſtrema in annum *XXIV.* Conſtantini deſinit, mundi *V. MDCCCLII.* qui juxta calculum Chronici Paſchalis eſt dumtaxat *V. MDCCCXXXVII.* Eandem undecimam Periodum auctor Chronici, quod Alexandrinum appellamus, expletam ſcribit anno quo Julianus Imperium invaſit, Conſtantio ſcilicet *XI.* & eodem Juliano Cæſare III. Coſſ. ut is ait: *Eodem anno completi ſunt decem* (leg. ut infra, *undecim*) *cycli ſæculares ab anno quingenteſimo trecenteſimo* (triceſimo) *ſecundo: fiunt vero ab Adam uſque ad Conſulatum hujus anni omnis V.MDCCCLIV,* ubi Hervvartius in Chronol. cap. *CXCIV.* recte emendat *V. MDCCCLII.* ob ſimilitudinem notarum IV. & II. hoc eſt juxta calculum Ægyptiacum, ſeu Panodori, qui Natalem Chriſti in annum mundi *V. MCCCC. XCIII.* rejicit. Primam ſuam Periodum expletam ait ſcriptor Chronici Paſchalis anno Juſtiniani *XXXV.* Indictione *X.* anno Chriſti vulgari *DLXII.* quam a Chriſti Baptiſmo, Ind. IV. orditur, ita ut ſequentis Periodi annus primus ſit Chriſti *DLXIII.* Servatur in Bibliotheca Regia Chronicon M. S. ab Adamo ad Michaelem Theophili filium, in quo ſub annum VIII. Juſtini Junioris hæc ſcribuntur: *ἐν δὲ τῷ ἑξδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπληρώθη κύκλος εἰς τὸ ἁγίῳ Πάσχα φλβ. ἐξ ὅτου ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς ἐσαρκώθη, Ἰνδικτιῶνος ἐκτῆς, ἀπὸ κτίσεως κόσμου ,ςξέ.* Quæ totidem verbis habentur in Chronologia Nicephori Patriarchæ Conſtantinopolitani.

XXXIII. De eodem Cyclo apud Latinos.

Ut Græci, ita neque Latini computiſtæ in ejuſmodi Periodorum exordiis conſenſerunt, diverſis ſæpe uſi principiis. Victorius enim a Januario, Dionyſius a Martio ſuos duxere. Ac rurſus ille a paſſione, vel Baptiſmo Chriſti, iſte a Natali. Victoriana deſinit in anno Chriſti *DLIX.* ſumpto ſcilicet initio a Kalendis Januariis anni in quem contulit baptiſmum Chriſti, qui erat, ut ipſe putavit, *XV.* Tiberii, Conſulatu duorum Geminorum, anno Chriſti *XXIX.* vel *XXVIII.* Dionyſius vero Exiguus, dum Victorii Periodum emendare aggreditur, initium illius cepit ab anno I. Chriſti, ut ipſe & ſibi & poſteritati perſuaſit, ſeu, ut ait Beda, ab anno *DXXXII.* Incarnationis, perducto opere uſque ad *MLXIII.* ejuſdem ſacroſanctæ Incarnationis annum: unde hactenus ab interpolatore Dionyſiana nuncupatur. Is autem ſecundam Periodum inchoavit ab anno VI. Juſtiniani, Chriſti *DXXXIII.* ut verba Bedæ capienda recte cenſet Florentius Vvigornienſis. Ut porro Victor Capuanus Epiſcopus & Dionyſius Victorii, ita ejuſdem Dionyſii errores detexere alii; adeo ut non mirum ſit, quod hujuſce Chronici noſtri ſcriptor, ex omnibus qui ætate ſupererant Paſchalibus *DXXXII.* annorum cyclis, nullum ſibi occurriſſe ſcribat, qui rerum naturæ ac Eccleſiaſticis regulis univerſe concineret. Nam & ſi in ſacri Paſchatis die quidam ex iis non fallerentur, pleroſque tamen in cæteris, quas Eccleſia celebrat, Feſtivitatibus, plurimum aberrare contendit, quod ſane in Dionyſiano advertit Scaliger. Unde forte colligere licet, utramque Periodum Victorii & Dionyſii cenſura ſua notare, quas ab illo viſas argumento eſſe queat, quod addat iſtos, quos carpit, cyclorum confectores, in cyclo *DXXXII.* annorum a mundo condito, annos præterea appoſuiſſe ab Chriſti Domini Incarnatione, & ab ejus reſurrectione: quibus ver-

Beda de natura rer. c. 65.

Wigorn. & Sigeberti an. 532. 1064.

In Prolog.

P. 301.

bis Victorium & Dionyſium intellexerit, ſiquidem auctor Præfationis ſit ille continuator Chronici Paſchalis, cum illius primus ſcriptor vixiſſe exiſtimetur ſub Conſtantino, aut ſub Conſtantio, vel certe Annianum, & Panodorum in ſuis Paſchaliis: nam & ita libros ſuos inſcripſiſſe teſtatur Georgius Syncellus.

P. 35.

XXXIV. Paſchalia alia, & Tabulæ Paſchales, apud Græcos.

Alia præterea extitere Paſchalia, de quibus non ſemel agit Paſchale quod edimus Chronicon: veluti eo loco ubi illius ſcriptor, ab anno III. Olympiadis *CXVII.* Syromacedonum ſeu Apamienſium annos putari εἰς τὸ Πασχάλιον, ab anno I. Diocletiani obſervat. Ita alibi ſcribit a Conſulatu Diocletiani Auguſti & Ariſtobuli, ſeu anno Chriſti *CCLXXXV.* τὰ Διοκλητιανοῦ ἔτη πάντοθεν. Idem denique anno VII. Focæ certam ait ſe annorum rationem aſſecutum τῷ Πασχαλίῳ τῷ τῆς Τραπεζίου ἐπιγόνης. Quæ quidem Paſchalia alia non ſunt, ſi bene conjicio, ab indiculis illis Paſchalibus, qui apud Occidentales ſingulis annis affigi ſolent Cereis, quos inde Paſchales dicimus, quod tabula illa, in qua, quo die celebranda eſſet ſacra Paſchalis Feſtivitas, annotatur, Cereis ipſis Paſchalibus appendatur. Nam, ut ſupra attigimus, cum in Concilio Nicæno decretum eſſet, ut eodem omnes tempore Eccleſiæ Paſcha celebrarent, datumque eſſet Alexandrinis negotium, cæteris in ordinandorum temporum ſcientia peritioribus, ut legitimum celebrandi Paſchatis diem ſedulo inquirerent, eorumque Præſul cæteris Eccleſiis indicaret, Summi deinceps Pontifices Patriarchis, Patriarchæ Archiepiſcopis & Epiſcopis, ii vero ſingularum Eccleſiarum præpoſitis, idipſum denuntiabant, ſcriptis ad ſingulos Paſchalibus, uti vocabant, Epiſtolis: quibus acceptis, Epiphaniorum die, vel Chriſti Natalitio, in Eccleſia denuntiabatur qui dies eſſet ille paſchatis, ut eſt in Concilio Aurelianenſi IV. Erant autem eæ Epiſtolæ Encyclicæ: cum enim ad omnes toto orbe diffuſas Eccleſias ſubinde mitterentur, tum ab Alexandrino Præſule, tum a Summo Pontifice, atque inde a Patriarchis, non modo diem inventum Paſchalis ſolemnitatis, ſed & annum in quem dies ille incidebat, aliaſque temporum notas continebant. Nam cum in pleriſque Provinciis annorum putandorum varia eſſet ratio: verbi gratia, alii per Conſules, & Indictiones, alii a mundo condito, alii ab annis Alexandri, alii ab æra Diocletiana, alii ab Incarnatione, vel Nativitate, vel Baptiſmo, aut Paſſione Chriſti: urbes denique aliquot ab anno conſecutæ ἀυτονομίας, ſeu libertatis, vel etiam earum conditus, annos ſuos putarent, neceſſe erat ut Epiſtolæ illæ Encyclicæ hos omnes temporum characteriſmos continerent, quo quælibet Eccleſia annum ſuum agnoſceret. Atque inde factum, ut deinceps iſtiuſmodi Paſchalibus notæ iſtæ omnes Chronologicæ apponerentur, quarum cæteroquin origines & characteriſmos Chronicis ſuis demonſtrationibus interſeri debere cenſuerunt deinde cyclorum conditores. Atque hinc uſus invaluit ut hac ipſi uterentur methodo ad temporum, quibus eorum potiſſimum nituntur regulæ, certiorem rationem inveſtigandam.

Gloſſ. med. Lat. in v. Paſchales Epiſtolæ.

Can. Eccl. Afr. c. 51.

Can. 1.

XXXV. Tabulæ Paſchales apud Latinos.

Ex miſſis igitur ad ſingulas Eccleſias quolibet anno Epiſtolis iſtis Encyclicis, deſcribebantur in Tabula, quæ in ædibus ſacris appendebatur, præter diem quo celebrandum erat Paſchale Feſtum, annus ipſe quo eæ uti ſolebant, ac cæteri deinde annorum characteriſmi, varias apud gentes vel civitates recepti, ut vel inde pateret in peragendo Paſchate perpetuum eſſe Eccleſiæ conſenſum, nullamque extare in toto

orbe diverſitatem. Neque aliunde variarum civitatum ac Provinciarum annorum initia hauſit ſcriptor hujuſce Chronici, Ægyptiorum, Seleucienſium, Aſcalonitarum, Philadelphienſium, Gazenſium, Antiochenorum, Syromacedonum & Apamienſium, Comagenorum, Samoſatenſium, Petræorum & Boſtrenorum, atque adeo annorum Diocletiani, quam ab ejuſmodi populorum & civitatum Paſchaliis, quod ipſe ſatis teſtatur, ubi de iiſdem annis Diocletiani loquitur, loco paulo ante allato. Hinc etiam docemur cur notati interdum legantur menſes Ægyptiorum in rerum Chronologicarum narrationibus, quia ſcilicet ex deſumptæ ſunt ex Paſchalibus Alexandrinorum, quod etiam dicendum de rebus Antiochenorum, quorum res & anni ſæpiuſcule deſcribuntur. Eum autem invaluiſſe in Græcanicis Eccleſiis morem ſatis ipſe innuit Chronici Paſchalis ſcriptor, dum ait cyclorum confectores ac repertores, non illos modo in commentarios retuliſſe, ſed etiam deſcriptos in tabulis in Eccleſiis appendiſſe. Apud Latinos vero pariter obſervatum teſtantur in primis Indiculi illi, ſeu *Breviculi*, uti vocantur in Concilio Bracarenſi *III.* quo cereis ſuis annuatim ex appendere ſolent, de quibus præ cæteris Beda, & alii quos laudamus in Gloſſario mediæ Latinitatis: a quo quidem ritu a Græcis obſervato profluxit alter qui nunc perſtat, Paſchalia ſua concinnandi, in quibus annotantur dies utriuſque Paſchatis, legalis & typici, aliorumque Feſtorum mobilium, quæ ſcilicet a Paſchalis Feſti die pendent, cum jejuniis ſeu Quadrageſimis a Græcis vulgo obſervari ſolitis. Ejuſmodi eſt Paſchale, quod ab anno mundi conditi juxta eoſdem Græcos *VII. MXLIV.* Chriſti *MDXXXVI.* ad annum mundi *VII. MLXIII.* Chriſti *MDLX.* perducitur, quod Horologio edito Venetiis anno *MDXXXV.* ſubjicitur, in quo, primo loco ponitur παραμονὴ τῆς Χριστοῦ γενέσεως, ſeu vigilia Natalis Domini: ſecundo, Κρεωφαγία, hoc eſt dies omnes a Natali ad Dominicam Sexageſimæ, quæ Ἀπόκρεως vocatur: tertio Τελώνου, id eſt Dominica proxime præcedens Dominicam Septuageſimæ: quarto, Dominica Ἀποκρέως ſeu carniſprivii, vel Sexageſimæ a qua Græci a carne abſtinere incipiunt: quinto legale Paſcha: ſexto Chriſtianum Paſcha: ſeptimo Dominica Sanctorum omnium: octavo denique jejunium SS. Apoſtolorum, ſingulis annis additis Indictionibus, annis ſolarium & lunarium cyclorum, ex quibus utcumque colligere eſt quæ olim fuerit veterum ejuſmodi Paſchalium formula, quæ hodie Horologiis ſuis inſerere ſolent, ut Latini ſuis precationum libellis, vel uti vocant breviariis: in quorum præterea ſpecimen præſtat hic deſcribere initium alterius quod Evangeliſtario ſubjicitur in Cod. Colberteo *IV. MDLVI.* ab anno mundi conditi *VI. MDCCCCXL.* (Chriſti 1432.) ad an. *VII. M.* (Chr. 1492.) Ex his igitur primus annus, cui cæteri quoad formulam concinunt, hæcce complectitur: ἔτους ϛϡμ. ἰνδίκτου ἰ. ἡλίου κύκλος κδ'. σελήνης κύκλος ι'. θεμέλιον σελήνης κἀ. ἡ παραμονὴ τῆς Χριστοῦ γέννων β. ἐπιφωσὶν κρεωφαγία. ἑβδομάδι ἀ. ἡμέρᾳ ϛ'. Τὸ τελώνιον ἄρχεται φεβρουαρίου ἰ. ἕπει τῷ τελώνῃ καὶ φαρισαίῳ. ἦχος πλαγίου. ἑωθινόν. ε'. ἡ ἀπόκρεω φεβρουαρίου κδ'. τῇ δευτεραμῇ τετάρτῃ τῆς δ'. ἑβδομάδος τῆς νηστειῶν. τομικὸν φάσκα ἀπριλλίου ιἀ. ἡμέρᾳ παρασκευῇ. Χριστιανῶν πάσχα ἀπριλλίου κ'. τῇ ἁγίᾳ Γεωργίῳ τῇ μεγάλῃ τετράδι. τῆς ἁγίων πάντων ἰουνίου ιἀ. ἔτι ἡ ἀπόκρεω ἡ νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἡμέρᾳ τγ'. καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρᾳ κυριακῇ. Habetur aliud brevius ejuſmodi Paſchalion in Cod. Regio ab anno mundi *VI. MDCCCXXX.* (Chr. 1322.) ad ann. *VII. M.* (Chr. 1492.)

In Præfat.

Can. 9.

In v. Cereus.

XXXVI. Fasti consulares Paschalibus additi.

Jam vero inter certiores illas temporum notas, quas hactenus observarunt rerum præsertim Romanarum scriptores, atque adeo quotquot in designandis annorum characterismis certas sibi regulas præfixerunt, extitere Fasti Consulares, seu series Consulum Romanorum. Neque enim inter privatam quamdam regionem vel provinciam, aut rempublicam, sese continuit putandorum per Consules annorum ratio, sed ubique fere propagata est, cum per orbem universum Romanum protenderetur Imperium: *Κεῖται γὰρ οὐκ ἐν μιᾷ τινι πόλει, καθάπερ Ἀθήνησιν Ἀρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι τῇ τῆς πόλεως ὑποκειμένῃ τύχῃ, μετὰ ταύτης σαλεύομεν τι καὶ ἀγωνιῶμεν*, ut de Consulis nomine loquitur Libanius: sed, ut idem infra subdit, *τῷ οἰκουμένῳ ἅπασαν ἡλίου δίκῃ ἐπέχει τὴν προστηγορίαν, καὶ πάντων ἀνθρώπων ἐν στόμασί ἐστι ταυτόμα*. Rursum: *Ὁ δὲ Ὑπατος ἐν παντὶ, καὶ πολλοῦ χρόνου, ἐλάττω καὶ πλείω διορίζων, οὐκ ἴσον τοῖς πανταχοῦ τὰ τῆς ἀριθμήσεως ἔχειν*. Unde S. Epiphanius, ubi Christi priores *xxx.* annos percensuit, hæc subdit: *καὶ ὁρᾷς ὅτι τεσσαρακοντάετης ἐστὶ χρόνος, διὸ ἐφιλοτιμησάμεθα τὰς καθ' ἕκαστα ὑπατείας ἀκριβῶς θεῖναι, εἰς τὸ τοὺς ἐπερχομένους ἰδεῖν, ὅτι οὐκ ἔστι τι παραπεποιημένον ἐν τῷ θείῳ δόγματι τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ μετὰ ἀκριβείας τὰ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ κεκήρυκται· τοὺς γὰρ ἀριθμῆσαι τὰς μὴ δυναμένας σφαλῆναι καθ' εἱρμὸν ὑπατείας, ἵνα καταγνῶσιν τῆς νεμεζόντων ἀφροσύνης εἶναι*; Fastos igitur Consulares in putandis annis adhibuere Paschalium confectores, veluti præcipuum ac certum temporum Canonem, in firmandis Christianæ religionis argumentis. Quemadmodum Theophilus Antistes Alexandrinus Laterculum per centum annos digestum conscripsisse dicitur, a primo Consulatu Theodosii Augusti & Gratiani v. in quo annumerans ab VIII. Idus Martii usque in diem Nonas Aprilis, quolibet medio hujus temporis spatio, natam perhibet Lunam facere primi mensis initium, ut scribunt Victorius & Idatius: unde Chronici nomine eumdem Laterculum donat Joannes Sarisberiensis, quod in eo Consulum Catalogus digeratur. Hanc etiam Paschalia scribendi rationem attigit Senator, hisce verbis: *A Bruto & Tarquinio usque ad Consulatum vestrum, sicut ex Tito Livio & Autidio Basso, & Paschale virorum clarorum auctoritate firmata colligimus, anni sunt MXXXI.* Non mirum proinde videri debet, si auctor Chronici Paschalis eadem in consignandis temporum & annorum notis utitur methodo, sua ætate recepta, & a Paschalium confectoribus hactenus usurpata.

Orat. in Consul. Juliani Imp.

Her. 51. n. 22.

Epist. 172.

In Fast.

XXXVII. Et Lustra Juliana & Olympiades.

Cæterum per quadriennia, seu *πενταετηρίδας*, quas Olympiadas vocat, Consules is digessit, quomodo habentur in Fastis antiquis; quos laudat Cuspinianus, in Fastis Victorii, ut testatur Bucherius, & in fragmento Fastorum ab anno Christi *CCCV.* ad annum *CCCLIV.* & in Paschali centum annorum initium ducente a Consulatu Constantini II. & Licinii II. ab eodem Bucherio editis, ubi singula quadriennia ita distinguntur, ut annus illorum primus sit semper Bissextilis, littera B. ideo notatus, adjectis præterea Kalendis Januarii & Epactis, ut in Cod. Colberteo *CCXL.* cycli Decemnovennales digeruntur per Bissextos, initio ducto ab anno Bissextili *DXXXII.* quos omisit Joannes Noviomagus in laterculo eorumdem cyclorum post Bedam de Natura rerum. Ita Hieronymum in Chronico Eusebiano Consules digessisse per lustra Juliana, Olympiadum nomine etiam donata, idque ab Africani temporibus obtinuisse, observat Scaliger, qui recte monet studiosos cavere debere, ne Olympiadem Julianam cum Christea confundant apud eumdem Africanum, Ausonium, Socratem, & alios in quibus est auctor Chronici Paschalis, a quo Consules pariter digo-

Bucher. p. 11.

In not. ad Græca Eusseb. p. 22. & lib. 5. de Emend. temp. p. 384. 385.

runtur per luſtra Juliana, quæ Olympiadum nomine ab eo etiam donantur, & Idatius in Chronico a Sirmondo edito. Verbi enim gratia idem Idatus ait Theodoſium ingreſſum Conſtantinopolim in primo Conſulatu ſuo, quem cum Gratiano agebat Auguſto, Olympiade *CCXC.* qui erat annus Olympiadis ſeu luſtri Juliani primus, quartus vero Iphiteæ *CCLXXXIX.* Apud eumdem ſcriptorem, Theodoſius invaletudine hydropis apud Mediolanum defunctus dicitur anno regni ſui *XVII.* (Chriſti ſcilicet *CCCXCV.*) ex ante diem *XVI.* Kal. Febr. Olybrio & Probino Coſſ. qui quidem Conſulatus in annum *IV.* Olympiadis ſeu luſtri Juliani *CCXCIII.* incidit, qui erant III. Iphiteæ. Tum hæc addit: *Et ipſe annus, qui Theodoſii XVII. ipſe Arcadii & Honorii in initio regni eorum primus eſt. Quod ideo indicatur, ne Olympiadem V. annorum turbet adjectio, in hoc loco tantum propter regnantium inſerta principium* *. Dicitur porro Theodoſius vita excelliſſe anno Regni *XVII.* ut qui levatus fuerit Sirmii ex ante diem *XIV.* Kal. Febr. anno Chriſti *CCCLXXIX.* extinctus vero ex ante diem *XVI.* Kal. Febr. a quo regnare cœperunt Arcadius & Honorius. Denique apud eumdem Idatium, ut & ſcriptorem Chronici, Honorii VIII. & Theodoſii, Arcadii filii, III. Conſulatus refertur ad annum I. Olympiadis *CCXCVII.* qui fuit annus II. Iphiteæ.

* *Sic Cod. MS. non* Principium, *ut eſt in edit.*

Sed & neque Olympiadum nomine aliud intellexit Auſonius, quam luſtrum Julianum, in eo Epigrammate, in quo Faſtos Conſulares ſe conſcripſiſſe teſtatur, ubi ſatis innuit ſua ætate hos per Olympiadas fuiſſe digeſtos. XXXVIII. Auſonius explicatus *Cenſorin. c. 8. Scalig. de emend. temp. p. 482.*

Urbis ab æternæ deductam Rege Quirini
Annorum ſeriem quum, Procule, accipies,
Mille annos centumque, & bis fluxiſſe novenos,
Conſulis Auſonii nomen ad uſque leges.
Fors erit ut luſtrum cum ſe cumularverit iſtis,
Confectam Proculus ſignet Olympiadem.

Id eſt, forte eveniet, ut prædictis ab U. C. exactis annis, quibus Olympiadis *CCLXXXIX.* annus IV. qui III. fuit Iphiteæ, conficitur, Proculus ſuo Conſulatu proximam ſignet Olympiadem: anno enim IV. Olympiadis Auſonius Conſul fuit. Unde in ſequenti Epigrammate Conſulatum ſuum eſſe ait *quartum ab imo*, ubi quamvis ſatis obſcure aut improprie loquatur, inquit Scaliger, ſatis oſtendit anno *IV.* Olympiadis ſe fuiſſe deſignatum Conſulem, ut eſt in Faſtis Chronici. Longe quippe veriſimilior Scaligeri videtur interpretatio Auſoniani Epigrammatis, quam Petavii. Quicquid enim is contra velit, Luſtrum & Olympias in eo Epigrammate idem ſonant. Sed major eſt difficultas in conciliandis Olympiadibus cum luſtris illis Julianis apud Socratem, cujus locos uterque expendit, & de quibus invicem digladiantur: quibus quidem controverſiis inter magnos illos viros dirimendis, neque judicium meum interponere auſim, neque ſi velim id quoad rem præſentem haud magni intereſt. Illud dumtaxat obſervare ſufficiat eo ſpectaſſe Georgium Syncellum, dum ait non omnium apud omnes eamdem fuiſſe Olympiadum rationem; ὅθεν, inquit, τοῖς Ἑλληνικοῖς ἰσοχρονοῦσι οὐ συμπίπτουσι, ὡς ἔστι μαθεῖν τοῖς βουλομένοις τοῖς ἐκείνων γράμμασιν ἐντυγχάνειν, quod, ut alibi addit, non earum ſit μία τοῖς πᾶσιν ἴσον διάστημα. In eo tamen Scaliger & Petavius conveniunt, quod Conſulatus per quadriennia componi ſolitos in citimæ vetuſtatis annalibus tradant propter

Petav. l. 9 de doctr. temp. c. 40. Scalig. de Emend. temp. p. 484. 485. Pag. 196. 228.

Julianam tetraeteridem, de qua ii pluribus agunt, quod tum primum cœpisse fieri vero simile est, quando Paschales isti Cycli cum nomenclatura Consulum sunt adornati, in quibus notati sunt Bissexti quovis quadriennio instar Olympiadum recurrentes. Scribit Symeon Logotheta, Olympiades tum primum desiisse numerari sub Theodosii Magni initia, quibus inquit succedere Indictiones: Ὀλυμπιὰς σημαίνει τὸν τετραετίαν. ἤρξατο δὲ τοιαύτη πανήγυρις, ὅτε Μαρασσὸς τῶν Ἰουδαίων ἐβασίλευσε, καὶ ἐφολάττετο ἕως τῆς ἀρχῆς τοῦ Θεοδοσίου, εἶτα ἤρξατο ἀναριθμεῖσθαι Ἰνδικτες. Atqui palam est longe ante Theodosium obtinuisse Indictiones. Enimvero quod Eusebius post *CCL.* Olympiadem has numerare desierit, id fecit quod in istam desineret Africani Historia, quam totam descripsit. Nam deinceps etiam numeratas vel inde colligitur, quod Dexippus *CCLXII.* Olympiadis, qua Historiam suam scribebat sub Claudio, meminerit: ac Julianus Imperator in Olympiadis *CCLXXV.* ludicrum sumptus contulisse legatur. Hinc ista ejusdem Augusti apud Chrysostomum Homil. 11. in S. Babylam: Ὀλύμπια μὲν ἦν μάλα πόρρω. συγκαλέσει δὲ ἡ πανήγυρις τὰς πόλεις, αἱ δὲ ἕξουσι βοῦς ἄγουσαι τῷ Ἀπόλλωνι θυσίαν, &c. Denique Basilius Seleuciæ Episcopus, qui Theodosio Juniore imperante vixit, in Olympia Homiliam scripsit, quum videret Christianos non minus quam Gentiles circa Olympiorum cæterorumque Circensium spectacula insanire: ita ut nec verum sit quod paulo aliter in eodem Theodosio refert Cedrenus, desiisse τῇ Ὀλυμπιάδων πανηγύρει, ἥτις κατὰ τετραετῆ χρόνον ἐπετελεῖτο, vel eas numerari, iisque succedisse Indictiones, quod vult Logotheta: sed & quod tradit nuperus scriptor, Constantinum M. abrogatis agonibus Capitolinis, atque adeo Olympicis, quod cum multis Deorum sacris impiis celebrarentur, Indictionum usum instituisse.

Scal. p. 166. 178. 384. 405. Petav. lib. 10. & 20. In Chron. MS. Vide Gothofr. ad l. 3. Cod. Th. de Indulg. debit. P. 326. Grandamicus in Chronol. Christ. parte 3. p. 90. 104.

XXXIX. Unde Fasti Chronici Paschalis exscripti.

Fastos Consulares exscripsisse aut secutum fuisse auctorem Paschalii, vel Cuspinianeos, vel alios quosvis per Olympiades aut Bissextos digestos, par est existimare, vel eos certe qui sub Idatii nomine editi sunt a Labbeo, quorum exemplar non modicæ, ut supra monuimus, antiquitatis in Bibliotheca Collegii Patrum Societatis Jesu Parisiensis asservatur, nullo tamen auctoris titulo prænotati, tametsi absque Bissextis, vel Olympiadibus, quæ alias Chronico Idatiano a Sirmondo edito subjiciuntur. Ita porro Bissextos se copulasse ait Victorius, *quo manifestius*, inquit, *appareret, utrum sibi vel Bissextorum ratio, vel dierum tam Kalendarum Januariarum, quam VIII. Kalendarum, Aprilium, quo mundus traditur institutus, continuata* concineret disputatione.* Et alio loco: *Bissextorum necessitate decursa*, &c. At licet Fastos suos Consulares scriptor Paschalis digerat per lustra Juliana ab ipso Consulum initio, & a 1. Julii Cæsaris anno Indictiones iis præmittat, ac Olympiadum & Indictionum perpetuam ac continuam seriem describat, singulis quadriennis præfixo Olympiadum numero, quasi chronologiæ cujusdam indubiæ speciem referat: fatendum tamen nullam fere eorum esse habendam rationem, quæ ad temporum certos characterismos inveniendos conducunt. In recensendis enim Consulibus complures præmittit, alios falso intrudit, quod de Senatore observat Panvinius, atque eosdem pene omnes quos Idatius, adeo ut pro certo mihi sit utrumque scriptorem Fastos suos ab eodem fonte hausisse, uti non semel attigimus. Interea tamen quasi nihil intercedat, vel omittatur, seriem suam uterque persequitur: ac scriptor quidem Paschalis Chronici, tum in lustris Julianis seu Olympiadibus, tum in Indictionibus, in quibus

* *Cod. MS. Petav. & Colbertus, continuata.*

nulla ideo certa erui poteſt temporis nota, præterquam in iis quæ ab imperio Conſtantini initium ducunt, ubi paulo accuratior haberi auctor videri poteſt, licet in cæteris ſua laude minime careat, ac in iis maxime quæ ex probatis minuſque notis ſcriptoribus refert. Quapropter id operæ pretium adhibendum duximus, ut hiatus, ſeu omiſſiones in Conſulum ſerie lectori indicarentur, ne dum curſim librum evolvit, nullas eſſe, continuamque ſeriem recte ſe habere exiſtimet. Ut porro id evidentius advertat, Olympiades Iphiteas, earumque annos ad latus ſingulorum Conſulatuum, ex Panvinio, Scaligero & aliis addidimus, ut ſtatim utriuſque Olympiadis diſcrimen quivis percipiat. Harum autem quartus annus fere ſemper in primum luſtri Juliani incidit, ubi præſertim Chronici ſcriptor accuratior eſſe incipit in ſerie Conſulum, & ubi nullos omittit, ut ab Imperio Conſtantini Magni. Proinde ut ſeries integra Conſulum hic reperiatur, prætermiſſos ſubinde inſeruimus, minutiori cæteroquin charactere deſcriptos, quibus & annos Urbis conditæ, & æræ Chriſtianæ pariter præfiximus, quo perpetua etiam annorum ſeries Chronico lucem acommodet. Publicavit nuper V. C. Henricus Dodvvellus Faſtos Conſulares ab anno Chriſti *CXXXVIII.* quos Theonis Alexandrini eſſe exiſtimat, in quorum laterculo deſcribuntur anni ab Alexandro & ab Auguſto, præterea epactæ ſeu emboliſmi & τετραετηρίδες, ſeu ſingula quadriennia, notata per quatuor priores Alphabeti litteras, quorum quartus annus ſemper deſinit in primum luſtri Juliani, ut Olympiades Iphiteæ in Chronico Paſchali & Idatiano, adeo ut illas deſignari admodum probabile ſit: licet vir doctiſſimus ſcribat hanc τετραετηρίδα, non pro IV. annorum intervallo, ſed pro ſexta Epagomena intercalari quarti cujuſque anni propria intelligi debere. Quid autem intelligatur ἐπαγομέναις voce non uno loco docet Scaliger in libris de Emendatione temporum. *Vide Syncellum p. 312.*

XL. An ex Faſtis Idatianis.

Faſtos a Labbeo editos, ab ipſomet Idatio conſcriptos jure, opinor, cenſet Sirmondus, non quod in eodem dumtaxat codice, Idatii ejuſdem Chronico ſubjiciantur, ſed quod rerum & verborum in utroque opere affinitas & cognatio, ut & ſcriptionis color & genius eumdem utriuſque auctorem fuiſſe ſatis oſtendant: tametſi auctoris nomen nullum præferat Inſcriptio, quæ his verbis ibi concepta eſt: *Declaratio Conſulum, ex quo primum ordinati ſunt.* Procedunt porro hi Faſti ad ſecundum uſque Anthemii Conſulatum, id eſt ad ea tempora quibus vixit Idatius, cum deceſſiſſe legatur Leone M. imperante, in quæ cadit ſecundus Anthemii Conſulatus, qui eſt annus Chriſti vulgaris *CDLXVIII.* quo etiam, vel certe ſequenti, ejuſdem Idatii Chronicon finitur. Adde quod Hiſpanum fuiſſe Faſtorum iſtorum ſcriptorem, vel ex eo colligitur, quod æræ Hiſpanicæ ab ejus initio in marginibus perpetuo iis adſcribantur, quas etiam interdum adhibet Idatius in Chronico. Horum autem editionem a Labbeo confectam cum eodem quo uſus eſt codice, quem vir doctiſſimus Joannes Harduinus nobis communicavit, contulimus, & quamplura ex eo emendavimus, cum eſſent parum fida vel accurata manu deſcripta: quibus etiam varias lectiones ejuſdem laterculi Conſularis, quem edidit Arnaldus Pontacus poſt Chronicon Euſebii ex Codd. Fuxenſi & Fr. Pithœi, qui quidem in annum dumtaxat Chriſti *L.* deſinit, addidimus, tametſi in pleriſque mendoſas. Hos autem vel ſimiles Faſtos, a quibus ſuos hauſit Idatius, vidiſſe aut ſecutum fuiſſe Epiphanium, atque ut mox di-

ximus, auctorem Paschalii, vel inde docemur, quod in Consulibus recensendis fere semper cum iis concinant, adeo ut Idatius & idem scriptor quosdam ex Consulibus insititiis recenseant, quod subinde in Notis indicamus, eosdemque etiam omittant Consules: sed & quod in Nomenclatura Consulum Romanorum sub annum III. Olympiadis *LXXXIX.* scriptor Chronici tradat eo anno Ἀρχοντας Ῥωμαίων tum primum appellari cœpisse, quod ipsummet per vocem, *Proceres*, exponitur in Fastis, quos Idatianos appellamus, & in Pithœanis seu Arnaldi Pontaci, idque apud nullos alios, quod sciam, rerum Romanarum scriptores reperiatur. Quinetiam ubi de morte Neronis, ita ait: *His Coss. Nero non comparuit*, quod simili locutionis formula in Chronico Paschali habetur: ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀφανὴς ἐγένετο Νέρων, ut locos aliquos alios præteream, præsertim ubi uterque scriptor attigit tempora Christianorum Imperatorum. Sed an Idatius ipse, siquidem horum auctor haberi debeat, a Græcis vel Latinis quibusdam scriptoribus suos hauserit, haud promptum est definire: id tantum constat, Idatianos, ut & Fastos Paschalis Chronici pessime interdum esse descriptos. At cum Idatianos longe fere aliter quam in laudato Codice ediderit Labbeus, ipsos hic rursum damus prout jacent, hoc est cum nævis ipsis, quos ad examen revocare, & emendare cuivis liberum erit. Neque enim omnibus usquequaque probatur ea, quam sibi arrogant immutandi licentia in veterum scriptorum editionibus viri eruditi, quas tum primum in lucem emittunt: cum ex prava ista, uti putant, antiquariorum scriptura sanum aliud quidpiam eruere doctioribus persæpe contingat, notaque sit ea Pythagoræ lex apud Synesium: ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τοῖς βιβλίοις ἐπιτροπεῖν, ἀλλὰ βέλτιον μένειν αὐτὰ ἐπὶ τῆς πρώτης χειρὸς, ὅπως ποτ' ἔχει τύχης ἢ πήχεως. Unde longe latius videtur conjecturas vel emendationes marginibus adscribere, quam in textum ipsum, temere sæpe, immittere, donec aliud emendatius occurrat exemplar, ex quo castigatior tandem editio prodeat. Nam cum hocce quod recudimus Chronicon non modo Paschale dici debeat, sed & Consulare appellari possit, quod universam Fastorum Consularium seriem complectatur, quicquid in iis illustrandis conferre potest, huic subjungendum duximus, atque in primis Fastos illos Græcos quos supra laudatus Dodwellus publicavit.

Vide Notas p. 423.

XLI. De Fastorum conditoribus. *P. 157.*

Certe alios ab iis extitisse Consulares Fastos, a quibus suos haurire potuerit scriptor Chronici, dubitare non licet. Auctor est enim Theophilus lib. III. ad Autolycum Fastos conscripsisse Chryserotem Nomenclatorem, ac Marci Antonini Veri Imperatoris libertum, quos ille ab U. C. ad Veri patroni sui mortem perduxit, descriptis nominibus Consulum, & annis U. C. Ita enim Theophili locum pridem emendarunt Casaubonus, Scaliger, Meursius, Petavius, &c. Sed & a compluribus aliis Fastos Consulares fuisse conscriptos palam est. Capitolinorum, quorum auctorem Marcum Valerium Flaccum ex Svetonio in Grammaticis illustribus opinatur Panvinius, fragmenta pridem edita in manibus omnium versantur. Eusebium in Chronico suo seriem Consulum descripsisse sat validis argumentis probat Scaliger: ex quo suos male digestos fortean exscripserit auctor Chronici quod Alexandrinum appellamus. Hanc seriem Consulum a se, ut opinor, contextam Chronico Græco ejusdem Eusebii inseruit idem Scaliger usque ad Consulatum Constantini Cæsaris V. & Basilii. Integri ex Anony-

In Not. ad Chron. Eusseb. p. 9. & 99.

mo

mo MS: ad Gotthorum tempora per quadriennia digesti laudantur non semel a Cuspiniano. Ausonius annos ab V. C. Consulumque seriem ad suum usque Consulatum descripserat, atque ut videtur, per lustra Juliana digestam, quam eamdem esse vult Scaliger quam Eusebius Chronico suo inseruerat. Senator seu Cassiodorius Fastos usque ad sua tempora pariter perduxit, quos a Livio & Ausidio Basso partim se hausisse ait, partim ex Paschalibus, (unde patet omnino in Paschales illatos Consulares Fastos, uti monuimus,) uterque Prosper, Marius Aventicensis, Victor Tunnunensis, Marcellinus; præterea Victorius, Anonymus de Præfectis urbi, Auctor Paschalis laterculi a Constantino ad Theodosium, Auctor de Pontificibus Romanis a Bucherio editi, laterculus denique Fastorum Consularium ab Ausonii & Olybrii Consulatu ad *XVII.* Consulatum Basilii ex Cod. Petri Pithœi, qui asservatur in Bibliotheca Colbertea cod. *MCCCXCVIII.* idem qui editus ab Arnaldo Pontaco, & alii forsitan Fastorum dumtaxat partem tradidere. Consularia, quibus insertæ subinde res historicæ, laudantur a Gregorio Turonensi Episcopo: Χρονίκια in Chronico Paschali anno VII. Focæ. *Lib. 2. Hist. c. 9.*

XLII. De Fastis Dodvvellanis & aliis.

Fastos Græcos ab anno Christi vulgari *CXXXVIII.* ad annum *CCCLXXII.* ac rursum alios ab anno *CCXXXII.* ad annum *DCXXX.* utrosque cum annis Alexandri, Augusti & Diocletiani, & πεντακαιδεκαετηρίδων, ex MSS. Codicibus eruit & edidit supra nominatus H. Dodvvellus. Priores Savillianos appellemus, quod ex Savillii Codice eruti sint, qui quidem, ut diximus, initium ducunt a T. Antonini Pii anno, & ex paulo recentioribus Fastos integros deinde exaravit Marianus Scottus: ab Augusto vero ad Justinianum Florentius VVigornienſis. Fastos autem Consulares jam tum florentis Reipublicæ temporibus mendosissimos ac parum inter se consentaneos fuisse Romanorum Historicorum monumenta confirmant. Sæpius enim ex diversis Annalium scriptoribus diversa Consulum paria eosdem in annos injiciuntur, tum nonnulli omittuntur quos Dionysius aliique commemorant, & omnino multi hac in parte Fasti discrepant, quod ex Capitolinis, Cassiodoreis, ac Paschalis nostri, & si qui sint antiqui vel recentiores Consulum laterculi, perspicuum est. *Tanti quippe errores implicant temporum*, inquit Livius, *aliter apud alios ordinatis Magistratibus, ut nec qui Consules secundum quosdam, nec quid quoque anno actum sit, in tanta vetustate, non rerum modo, sed etiam auctorum digerere possis*: quam quidem opinionum varietatem Marlianus Cuspinianus, Sigonius, Panvinius, Glareanus, Contius, Keplerus, Petavius, Norisius, Pagius, & alii, vel ex professo, vel prout se se res obtulit, accuratissime examinarunt. Nos vero omissis ejusmodi disquisitionibus, quibus enucleandis inanis ac supervacanea poneretur opera, re jam peracta, Fastos in hoc Chronico exaratos cum Idatianis præsertim ante Cæsares contulimus, quod hosce aut similes, ut attigimus, vidisse illius auctorem, atque adeo secutum esse mihi vero simillimum visum sit: ita tamen ut quæ a mutatione Reipublicæ, ab iis, quorum meminimus, in Fastorum Consularium comparatione enodantur difficultates & salebræ brevi interdum annotatione indicentur, quo Lectori, si tanti sibi visum sit, hos consulere liceat. *Petav. l. 9. c. 49. & in Not. ad Epiph. p. 267.* *Livius, lib. 2.*

XLIII. Quid in hac Chronici Editione præstitum sit.

Hisce igitur in antecessum præmissis de scriptoris Paschalis Chronici patria vel nomine, quæ quidem etiamnum incerta manent, atque

adeo de ea qua in rebus pertractandis utitur ratione vel methodo, ſupereſt ut quid in hac editione Regia a nobis utcumque præſtitum ſit, Lector paucis admoneatur. Priuſquam igitur illuſtrandum hoc Chronicon aggrederemur, viſum eſt operæ compendium, ut Vaticanum exemplar (ex quo forte Auguſtanum exſcriptum fuerit, & ex eo utraque prodierit editio) velut authenticum & ſingulare exemplar conſuleretur. Cum vero RR. PP. Joannes Mabillonius, & Michael Germanus Benedictini, viri eruditiſſimi, Romæ nuper verſarentur, quo a Rege Chriſtianiſſimo conquirendorum cum editorum tum Manuſcriptorum Codicum gratia miſſi fuerant, quibus locupletaretur ditiſſima alias Regia Bibliotheca, ii una cum Claudio Stephanotio ejuſdem Ordinis, viro perinde doctiſſimo, qui Romæ ſuæ Congregationis Procuratoris Generalis officio fungitur, qua ſunt erga nos humanitate & benevolentia, ac in liberales omnes diſciplinas propenſione, id in ſe ultro oneris recepere. In Vaticanam quippe Bibliothecam aditu ſibi permiſſo a viro ſingularis pariter eruditionis Emanuele Scheleſtrato S. T. D. ejuſdemque Bibliothecæ Præfecto, Codicem inſpexere, membraneum illum ac notæ optimæ, & ab annis *DCC.* quantum conjicere licuit, ſcriptum; eodem titulo, quoad Chronicon, & cum iiſdem lacunis quibus deturpatur Raderiana editio, ita ut dubitare non liceat, ſi non ex eo, ſaltem ex ſimili Codice exſcriptum fuiſſe Auguſtanum exemplar. Initio autem ejuſdem Codicis Vaticani, qui numero notatur *MDCCCCXLI.* hæcce leguntur verba: *Meſſanæ emptum a Georgio CP. VI. Kl. Octob. MDLI.* Quiſquis porro Georgius iſte fuerit, is videtur ex quo deinde comparatus fuit codex ab Hieronymo Surita, qui poſtmodum, curante Antonio Auguſtino, in Vaticanam Bibliothecam illatus fuit. In illo vero Codice præfiguntur inſtar præfationis, uti jam antea monuimus, excerpta quædam de Paſchate ex aliquot SS. Patribus, quorum primus laudatur Petrus Alexandriæ Epiſcopus & Martyr, cujus ideo nomine prodiit editio Raderiana, quod qui Auguſtanum exemplar deſcripſerat, ſolo dumtaxat ejuſdem Petri Alexandrini nomine inſcripto, cætera ejuſdem Præfationis omiſerit, præter extremas quatuor lineas, quæ eidem editioni præfiguntur.

XLIV. De Auctoris Chronici Præfatione.

In ea Præfatione, poſt allatas Patrum de Paſchate auctoritates, alia ex ſuo penu auctor promit de eodem argumento, ubi qua ratione inveſtigandi ſingulis annis Paſchalis Feſti dies pluribus diſquirit, ut & de cyclis decemnovennali & vigintioctennali, ac de cyclo *DXXXII.* annorum agit, ad quos exigendos dies Paſchales contendit: tum de Solis Epactis, de Solis & Lunæ cyclis, de Epactis Lunæ, de quartadecima Lunæ, & aliis hujuſmodi, quorum omnium methodum proſequitur. In cujus argumentum ac elucidationem binas proponit tabulas, quas *Rotas* vocat, quarum prima continet cyclum vigintioctennalis Solis in ſeipſum ſemper recurrentis, quo denotantur quovis anno Epactæ: altera rationem inveniendi Paſchatis legalis complectitur. Inter hæc, methodos in toto ſubinde opere daturum ſe deinceps polliceretur, atque ex iiſdem cyclis oſtenſurum ſe, ſupradictis omnibus patefactis ac declaratis, quibus eorumdem cyclorum annis ſingulæ Dominicæ Feſtivitates, ſeu διαπαντὸς ἑορταί, contigerint, additis qui a mundi conditu effluxere annis. Tum tractatum alium ſubdit de legali Paſchate & Lunis, quibus utrumque Paſcha celebrari debeat. Qui-

bus exactis, consilium suum aperit, de condenda annorum ab Adamo: seu a mundi exordio brevi historia, qui scripturæ sacræ & SS. Patribus, ac rite hactenus celebratis in Sancta Dei & Catholica Ecclesia concinant. Ex quibus patet omnino Chronicon istud non esse aliud quam παχάλιον, brevi rerum gestarum ad annos singulos narratione subinde adornatum, tum ne prorsus nudum prodiret, tum etiam, quemadmodum attigimus, ut perpetuus in Christianæ religionis antiquitate ac continuatione scriptorum consensus ejusmodi descriptione firmaretur. Hujus autem syntagmatis cum pleraque fuissent a Petavio edita in Uranologio ex schedis Andreæ Schotti Romæ antea descriptis, quæ ex iis deerant ex Vaticano codice nobis describi curarunt viri iidem supradicti eruditi; neque hæc modo, sed & tabulas binas alias, seu Rotas, quæ ex eodem MS. codice inseruntur pag. 197. editionis Regiæ, & pag. 288. post annum scilicet primum Olympiadis *CCLXXXI.* ut & aliquot variantes lectiones, de quibus a me consulti fuerant, cum Raderianam integram editionem cum ipso Vaticano exemplari conferre majoris fuisset otii & laboris. Unde hisce contentus, dum forte alius hanc sibi operam proponat, cætera quæ in utraque editione forsitan occurrunt σφάλματα, ex ingenio seu conjectura ita emendavimus, ut non nisi monito prius lectore id præstiterimus, quo divinationes nostras in examen ad arbitrium velit adducere.

LVV. De Latina versione.

Cum porro Latina Raderi versio, viri cæteroquin eruditi, & cui litteræ multum debent, quibusvis haud arrideret, ut qui in plerisque auctoris mentem non videretur assecutus, quod alii ante nos monuerunt, tum quod Codex quo usus fuerat, pluribus scateret mendis, nec esset probe scriptus, tum etiam quia extremam versioni manum apponere, atque adeo eam recensere, per otium non licuisset, aliam utcunque adornavimus, quæ fortasse etiam cultioribus minus placeat, sed quæ, nisi ipse fallor, ad scriptionis genium propius accedat, ubi vertimus, ut sonant, verba, cum auctor pleraque stylo humiliori ac plebejo exaraverit, unde *scriptor idiota* dicitur Scaligero, seu ipsemet sua suis, vel aliena alienis verbis ita reddiderit: quamquam ut verum fateamur, principio non tam novam, quam interpolatam interpretationem dare propositum nobis erat, sicque in locis aliquot usi sumus. Verum cum auctoris verba aliter sæpe quam eruditus interpres reddiderimus, asserendæ nostræ vel illius confutandæ versioni immorari debere minime censuimus, tum quod sensus allata diversitas sententiam nostram, si non firmat, saltem prodat, de utraque judicandi relicto Lectori arbitrio: tum etiam quod ex alienis erratis, si quæ occurrant, quod fecere viri aliquot doctissimi, qui toti fere sunt in iis notandis in aliorum versionibus, gloriam aucupari procul absit a moribus nostris. Id autem in primis præstitimus, in iis quæ ex Sacris libris excerpta sunt, veterum Patrum utriusque linguæ exemplo, ubi versiones receptas quantum licuit, sumus secuti, non omissa etiam scribendi apud Hebræos usitata ratione in nominibus appellativis reddendis, qui, ut ait Josephus, ἓν αὐτῶν χῦμα, ᾧ πλάτει μίαν semper servant, contra quam Græci ac Latini, qui ea ἀφ' τὸ τῆς γραφῆς ἀκριβὲς, suis linguis accommodant. Adde quod, quando Latinæ linguæ lepores & munditias plus quam par est sectatur interpres, vertendo sæpe evertat, ut censet Hieronymus: cum præterea τῆς ἑρμηνείας μόνη ἀρετὴ sit σαφήνεια ut ait Galenus. In quam sententiam præclare Clemens Ale-

Galen. l. 9. de simpl. medic. p. 121. Lib. 1. Strom.

xandrinus. ἡ μὲν λέξις οἷον ἐσθὴς ἐστὶ σώματος, τὰ δὲ πράγματα, σάρκες εἰσὶ καὶ νεῦρα. ἡ χρὴ τοίνυν τῆς ἐσθῆτος πρὸ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας κήδεσθαι, dictio veluti vestis est corporis. Res autem ipsæ, carnes sunt & nervi, non igitur pro corporis salute vestium habenda cura.

LXVI. De Notationibus.

Quoad vero Notas, quas illustrando utcumque scriptori nostro subjecimus, in eo argumento ita fumus versati, ut loci qui lucem aliquam expetere viderentur, brevi dumtaxat dilucidarentur annotatione: aut si ab aliis vel ex professo, aut alia qualibet occasione res de qua agitur esset pertractata, Lectori tantum indicaretur, ne actum dicamur agere, vel aliorum observationibus nostras infarcire: cum alias minime persequi eorum potius sit qui ne satis multa, quam qui ne satis utilia scribant verentur: ac denique aliud sit notas, aliud commentarios scribere. Unde sæpe ad Scaligerianas in Chronicon Eusebii, ex quo pleraque vel certe plurima hausit scriptor, lectorem amandamus, cum in iis explicandis vir omniscius nihil omiserit, quibus etiam eas addere Lector poterit, quas Arnaldus Pontacus ejusdem Eusebii Chronico subdidit; ut & ad Petavium, Salianum, cæterosque ejusmodi rerum Chronologicarum eruditos & accuratos scrutatores, ex quibus si quid nævi aut dubii suboleat, illius enodationem haurire quivis facile possit. Scriptores quippe qui universalem historiam aliquatenus complectuntur, cujusmodi sunt Chronologi, qui prolixioribus Commentariis adornare aggrederetur, supervacaneam ac inanem, vel certe importunam luderet operam, uti nuper monuimus in Præfatione ad Joannis Zonaræ Annales, cum quæ ii in tanta rerum varietate levi manu attigere, pluribus longe verbis enucleare necesse haberet, & commentariorum mole lectorem, cujus fastidiis potius quam aliorum tarditati occurrendum in hoc genere est, penitus obrueret. Eapropter multa prætermisimus ex iis quæ fortasse potuissent illustrari, ut sunt quæ sacros libros spectant, atque in primis Annales illos Ecclesiasticos ex veteri Testamento, quod id argumenti multa cum eruditione pridem pertractatum sit ab eruditis illius interpretibus, iisque qui data opera Historiam Sacram ab ipso mundi conditu per annorum seriem, vel aliter sunt persecuti, qui nihil fere intactum vel intentatum reliquere. Ab iis vero quæ descriptionem urbis Constantinopolitanæ, vel illius ædes ac regiones spectant: atque adeo a Græcobarbaris, aut insolentis notionis vocabulis, quibus passim hocce inspergitur Chronicon, illustrandis vel enodandis consulto abstinuimus, cum aliud nihil nobis occurreret, quod in Constantinopoli Christiana, & in Glossario mediæ & infimæ Græcitatis a nobis hactenus editis illustratum vel explicatum non fuerit, rerum ac verborum dumtaxat confecto indice, quæ in utraque lucubratione plene, opinor, pertractata Lector reperiet. Notis nostris varia lectiones & conjecturas eruditissimi Holstenii, quarum supra meminimus, subinde inseruimus, quo nihil præteriretur ex iis, quibus hocce Chronicon possit illustrari. Chronologicis vero calculis, qui crebrius in eo occurrunt expendendis, interdum & prout se se obtulit occasio, institimus, nec tamen semper, tum quod hæc majus otium ac diligens examen efflagitent, quibus examinandis immorari minime debere visum est, cum satis esse arbitraremur si quæ ab aliis subinde essent in hanc rem annotata dumtaxat indicarentur, via cæteroquin aliis relicta, quo ignota e suis loculis proferant, ac iis præsertim qui in hisce studiis operam suam

collocarunt. Sed & neque, ut fateamur quod res eſt, numeros toties paſſimque deſcriptos ſcrupuloſius ad calculos revocavimus, vel an in his auctor vel antiquarius peccaverit, examinavimus, utraque dumtaxat editione recenſita, ac invicem quantalibet cum fide collata & exhibita.

XLVII. De annis a mundo condito, ab U. C. & a Chriſti Natali Chronico additis.

Ut porro temporum certiores eſſent notæ, in Conſulum Faſtis annos ab U. C. a Palilibus Varronianis ad Chriſti Nativitatem, deinde a Nativitate annos Dionyſianos ſingulis paribus conſulum, annos etiam mundi juxta Græcos, in marginibus ſubinde adſcripſimus, prout hos ſuo codici edito adſcripſerat Antonius Allenus vir doctiſſimus. In recenſendis vero Regum vel Imperatorum annis, cum in editione Radeviana Indictionibus ii ſubjicerentur, in Scaligeriana vero, (neſcio an etiam in MS. codice) præponerentur, in hoc ut commodiorem Scaligerianam ſumus ſecuti. Cum denique lectorem noſſe interſit, qua apud artis iſtius computiſticæ ſcriptores recepta methodo ac ratione uſus ſit idem auctor Paſchalis, ut quæ apud illos varia ſit, nec proinde unica, tum in putandis Mundi conditi, vel Chriſti annis ac Indictionibus, vel in inveniendis Epactis, Noviluniis, Paſchalibus aliiſque Feſtis, quæ in id argumentum obſervata ſunt a Petavio præſertim, qui ejuſdem auctoris Chronici Paſchalis computos ad cenſuram & examen ſæpe adduxit, in Selectis ſubjicienda duximus. Neque hæc dumtaxat, ſed & viri doctiſſimi obſervationes quaſdam Chronologicas ad idem Chronicon quæ ſerius in manus noſtras pervenerunt, huic Præfationi ſubdidimus. Ex illorum enim & aliorum Chronologorum ſcriptis, veluti fontibus, omnium qui deinceps in iſtis controverſiis verſati ſunt diſputationes & commentarii profluxerunt: cum nihil fere poſt illos ſit allatum, quod non inde promptum ac derivatum fuerit, ut qui ea quæ illi attigerunt legerit, iſtorum omnium ut & noſtram induſtriam non magnopere deſideret. Sed & addidimus Selecta aliquot quæ ad Chronici illuſtrationem aliquatenus neceſſaria viſa ſunt, partim ex editis, partim ex MSS. codicibus eruta, vel cum iis collata, de quibus fere omnibus actum eſt vel in hac noſtra Præfatione, vel in Notis ad idem Chronicon Paſchale. Hiſce denique Laterculum Menſium Macedonicorum adjunximus, quibus perpetuo auctor Chronici utitur, quos fere ſemper cum menſibus a Latinis receptis comparare ſolet, adjectis Idibus, Nonis, & Kalendis. Atque hos quidem menſes Macedonicos mediæ vetuſtatis ſcriptores, præſertim Chriſtiani, cum Syromacedonicis, quos & Aſianorum menſes appellant, ut plurimum confundunt, cum apud Priſcos ſcriptores, Syromacedonum, ſeu Antiochenorum, ſeu denique Συροελλήνων, quos & Ἑλλήνας interdum nude vocant, menſium alius in anno ſitus quam Macedonicorum fuerit, non modo veterum, quos lunares fuiſſe opinatur Petavius, atque adeo recentiorum ac fixorum, ut obſervatum pridem a viris eruditis. Sed & alii adnotarunt Scaligerum menſes Macedonicos & Syromacedonicos perperam exiſtimaſſe ſemper fuiſſe Julianos, cum antequam hæc æquatio facta eſſet, menſis Macedonicus aliqua ſui parte menſes duos Julianos attingeret, ac deinde ad eum menſem totus accommodatus ſit, quem longe maxima ejus pars antea occupabat.

Concil. Socrat. Evagr. Suid.

Petav. ad Epiphan. p. 132. 138. 139. Joan. Pearſonius diſſert. 2. de anni prioris Romæ Epiſcop. cap. 18.

ANALYSIS CHRONOLOGICA AD CHRONICON PASCHALE

EX OBSERVATIONIBUS JOANNIS BAPTISTÆ HAUTINI,

REGII IN PRÆFECTURA PARISIENSI CONSILIARII,

VIRI LONGE DOCTISSIMI,

AC IN RE CHRONOLOGICA PRÆ CÆTERIS VERSATISSIMI,

quas mecum communicavit V. C. ex filio nepos.

IN hoc Chronico non eadem ſemper & ubique obſervatur ſupputatio annorum mundi. Nam verbi gratia Auguſti mors, ſive finis 56. ejus annorum, inferri videtur anno mundi 5521. *pag.* 152. *a.* (*ed. Reg.*) poſtea tamen ejuſdem Auguſti annus 39. comparatur cum anno M. 5506. *pag.* 162. *b.* quo fit ut annus ejuſdem 56. ſive ultimus, finem habeat in anno M. tum 5523. non 521. & ſic ubique ſemper in annis collectis eſt metachroniſmus biennii, cum in annis expanſis ſit prochroniſmus ejuſdem. Notandum autem quod ab eodem anno 5523. in quo mortem Auguſti conſtituit, etſi is vulgo putetur 6. menſes præter 56. annos imperaſſe, Tiberii tum primum etiam inchoat. Nam annum Tiberii 15. comparat cum anno M. 5537. *pag.* 167. *d.* quod ut fiat neceſſe fuerit primum Tiberii annum comparare cum anno M. 5523. imo comparat 18. & *pag.* 169. *b.* cum anno M. 5536. Jam dicendum eſt Auguſti mortem eum conſtituere in illo primo anno qui notatus erat 5521. & Tiberii initium in 5522. ſicque nullus erit metachroniſmus deinceps, qui deprehenſus eſt tum in Chriſti Natali, ut dixi. Et verò legendum eſſe 5536. non 5537. apparet ex ſupputatione annorum infra *pag.* 192. *c.* deinde ſecundum eandem ſupputationem comparat annum 19. Tiberii cum anno M. 5540. *pag.* 176. *c.* & 177. & ſi id referat ſub anno tum 18. ejuſdem Tiberii *pag.* 174. *c.* ideoque annum ejus 20. bis numerat *pag.* 180. *b.* & 183. *c.* Caligulæ tum mortem, quæ ſecundum hanc ſupputationem incidebat tum in anno M. 5547. refert anno M. 5548. *pag.* 184. *c.* Indict. 8. ſicque eſt metachroniſmus hujus anni & continuus, ſed annos Galbæ & tyrannorum confundit cum ultimo Neronis uſque ad finem: itaque cenſendus in hoc Chronico Tiberii annus 24. non 22. ut dico infra.

Exiſtimatur in hoc Chronico Chriſtus natus anno 16. Cycli Lunaris 1. *pag.* 160. *b.* Nam etſi ibi dubiam lectionem notavi, hæc tamen lectio confirmatur ex eo quod *pag.* 171. *c.* annus Chriſti 32. comparatur cum Cyclo Lunari 9. ſequitur enim inde primum annum comparari deberi cum Cyclo 16. non 15.

Exiſtimatur item Chriſtus natus Cyclo ſolari 19. nam annus Chriſti 32. comparatur cum Cyclo ſolari 32. *ibid. pag.* 173. Illius autem Cycli anno 32. retro ante fuit 19.

Etſi non exprimitur in hoc Chronico qui ſint anni Biſſextiles, colligi tamen poteſt ex methodo qua in eo feriæ inveniuntur: nam anno cujus feria indagatur, tot adduntur dies quot Biſſexta tranſierunt, quod vocatur quarta pars anni quæſiti. Cum igitur ab illo anno quarta parte exacta eximi poteſt, ſic ut nullus numerus ſuperſit, cujus quarta pars deduci non poteſt, illo anno Biſſextum eſt, ut in anno Chr. 31. qui eſt annus mundi 5536. quarta pars illius numeri 5536. eſt 1384. quæ eſt integra & ſolida pars quarta illius numeri 5536. De eo enim numero 5536. nihil amplius dividendum ſupereſt, ſed quatuor numeri 1384. conficiunt exacte illum numerum 5536. Itaque illo annus proculdubio Biſſextilis eſt. Quoties vero integra quarta pars anni quæſiti eximi nequit, & de illo anno quæſito aliquis numerus ſupereſt, qui in quatuor dividi non poteſt, tunc ille annus non eſt Biſſextilis, & numerus indivisibilis indicat quotus ille annus ſit a Biſſexto; ſi enim ſupereſt unum, datur intelligi illum annum primus eſſe a Biſſexto, hoc eſt proxime ſequentem Biſſextum, ſi duo ſuperſunt, eſſe ſecundum, ſi tria, tertium, nunquam vero quatuor ſuperſunt, quia quatuor in quatuor per unitatem dividi poſſunt, tuncque eſt Biſſextum. Verbi gratia poſt illum annum 5536. qui eſt Biſſextilis, ſequitur annus mundi 5537. cujus quarta pars eſt item 1384. ut erat anni 5536. Sed de 37. ſupereſt unus numerus, qui in quatuor dividi non poteſt, & ideo indicat illum annum primum eſſe a Biſſexto. Sic anni ſequentis 5538. quarta pars item eſt 1384. ſed de 38. duo ſuperſunt indiviſibilia, quæ indicant illum annum eſſe ſecundum a Biſſexto, ſicut anni 5539. quarta item pars eſt 1384. ſed de 39. ſuperſunt tria, quæ indicant illum annum eſſe tertium a Biſſexto, & ita etiam vocatur hic *pag.* 177. τρίτον ἔτος ὄντος μετὰ τὸ Βισέξτου. Trinus autem ille numerus indicat etiam diei quadrantes præceſſiſſe, ſic ut in anno ſequenti quadrans ultimus cum tribus illis præteritis conficiat unum diem, cujus cauſa ille annus eſt Biſſextilis, cum ille dies numeretur Bis ſexto Kalendas Martias. Ergo quarti quique anni a conditu mundi Biſſextiles ſunt, hi nempe 4. 8 12. verbi gratia, quod & confirmat Iſaac Argyrus in Computo Paſchali cap. 2. pag. 10. cum ait Biſſextiles annos, eſſe quartum, octavum, & conſequentes, & cum ait 16. c. 1. pag. 4. primum nempe diem a primo ſeptimanæ die cœpiſſe, ſecundum a ſecundo, tertium a tertio, quartum a quarto, quintum autem non a quinto, ſed quia quartus annus fuit Biſſextilis, a ſexto ſeptimanæ die Incœpiſſe.

Anni mundi hujus Chronici Initium ſumunt a die 21. Martii, ut hic *pag.* 58. *d.* ergo primus mundi annus per decem primos ab orbe condito menſes currens in die demum 20. menſis tertii anni ſequentis, hoc eſt menſis Martii anni ſecundi deſinit. Itaque hic & Chriſtus dicitur concepeus 8. Kal. Apriles

anno mundi 5507. *pag.* 160. *b.* & in templo ſuſceptus a Symeone die 2. Febr. anni ſequentis, qui tum erat idem annus mundi 5507. *pag.* 164. *c.* 169. *a.* Repugnat tamen quod hic ſcribitur ſub annum mundi 3839. *pag.* 61. *c.* Auctor enim hujuſce Chronici illum annum ait fuiſſe mundi 3838. a die vero 21. Martii inchoatum eſſe annum mundi 3839. quod ſi eſt, ſequitur annum mundi primum per duos tantum menſes duraſſe & dies 20. nempe a die primo Januarii ad diem 21. Martii. Nec dicendum eſt illum annum ideo nuncupatum eſſe 3838. quia de eo cujus 10. menſes præterfluxerant anno præcedente, ſupererant adhuc illi duo menſes, vel pene tres uſque ad 21. Martii. Sic enim a minori parte annus denominaretur, & aliud abſurdum ſequeretur, quod ſecundus mundi annus primus nuncupandus eſſet, ſecundus vero tertius, & ſic deinceps, decem vero primi menſes nulli omnino anno attribui poſſent, ſiquidem primus annus is tum vocaretur qui a Januario poſt decem illos primos exactos menſes inciperet. At vero uſitatius eſt primum annum illum vocari qui conſtat primis illis decem menſibus, ſecundum qui decem ultimis menſibus anni ſequentis, ita illum annum a cujus die 21. Martii exordium ſumitur anni mundi magis expedit 3839. appellare, quam 3838. quia non in anno mundi 3838. incipit 3839. ſed 3838. annus deſinit in 3839. ut ſecundus annus mundi non habuit ortum in primo, ſed primus annus potius finem poſuit in ſecundo. Aliud dicendum eſt de annis Chriſti, quia ii non ortum habent a ſe ut anni mundi, ſed ab ipſis mundi annis deducuntur & originem ſumunt, ut in anno Chriſti 619. *pag.* 309. *b.* dicitur inchoatus jam eſſe annus Chriſti 620. quia in hoc Chronico non is primus putatur annus Chriſti quo vel conceptus vel natus eſt, ſicque non a ſe ortum habent anni Chriſti, ſed ille tantum qui primus poſt Nativitatem Chriſti cœpit & numerari & nominari, ut in hoc Chronico Chriſtus putatur natus 25. Decembr. anno mundi 5506. qui eſt mihi 5505. non is tamen primus annus Chriſti vocatur, ſed ſequens tum ortum habens a Januario proximo ſequenti, nempe annus 5507. ergo & ſecundus Chriſti ortum habebit in eodem anno mundi 5507. nempe a die 25 Decembr. ejuſdem anni 5507. ſic & annus Chriſti 5620. ortum habet a die 25. Decembr. anni mundi 6125. qui eſt mihi 6124. in quo & deſinit annus Chriſti 619.

Sed his omiſſis, aliud oritur dubium ſolutu difficilius de anno qui ſenſim & ſine ſenſu in hoc Chronico irrepſit. Etenim per deductionem annorum ab ipſo mundi exordio, annum quo Chriſti natales aſſignantur reperio incidere in annum mundi 5505. *pag.* 157. hic tamen is annus nuncupatur 5507. *ibid. p.* 160. *b.* quaſi duo anni deſiderentur, qui ſive per imprudentiam omiſſi ſunt, ſive fictitie additi, certe ab hoc Chronico penitus abſunt. Sequens autem annus itidem nuncupatur 5507. *p.* 165. *a.* qui mihi eſt tantum 5506. ſicque unus dumtaxat annus deſiderari videtur. Tamen *pag.* 168. *b.* & 169. *a.* annum mundi nominat 5536. qui mihi quoque idem eſt, ſicque vere is eſt; Chriſtum quoque natum eſſe anno mundi 5506. neceſſe eſt, quæ eſt Cedreni ſententia & Niceræ apud Paulum de Mildeburgo lib. 1v. de die Paſſionis Domini p. 381. non autem anno mundi 5507. Sed auctor hujus Chronici variat; nam paullo poſt eumdem annum quem dixit eſſe 5536. nominat 5537. *p.* 172. *d.* & ſequentem 5538. & ſic deinceps uſque ad finem anno uno ſemper præcurrit. Quod ideo forte factum eſt, quia Tiberii anni tantum 22. putantur, cum ſex menſes præterea imperavit, qui junctis ſex menſibus qui Auguſto quoque competunt, præter 56. annos, quorumque nulla hic habetur ratio, conficiunt unum annum ſolidum, ita ut Tiberius dici poſſit 23. annis Imperaſſe. Quod ſi ille annus 23. qui hic notatus non eſt, admittitur, recte Caligulæ cædes incidet in annum mundi 5548. alias unus annus in Caligulæ Imperio abundaret, ut alibi dixi. Quia igitur annus qui hic deeſt fini tamen Tiberii addendus eſt, ideo dicendum Chriſtum natum die 25. Dec. an. M. 5505. primumque Chriſti vulgo dici & numerari an. 5506. baptizatum autem an. M. 5536. cruci affixum an. M. 5539. Tiberium vero Imp. mortem oppetiiſſe anno mundi 5544. non ut hic 5543. ſicque Caligulæ eædem recte incidere in annum mundi 5548. ut hic notata eſt, & ſequentes propterea anni uſque ad finem recte notati erunt. Annum tamen Conſtantini 20. ait auctor ſecundum priorem ſupputationem eſſe M. 5833. *pag.* 226. *c.* cum ſi primus annus Tiberii 23. adimitteretur, ſit 5834. Sed nunc tandem deprehendi illum annum vere eſſe 5833. non 5834. quod patet ex Cyclis ſolaribus 5. ex feriis Hebdomadarum quæ infra notantur, ut in anno mundi quem ſcripſi 5839. *pag.* 228. *a.* cum dies 11. Maii dicatur eſſe feria ſecunda, id non hoc anno contigit, ſed præcedenti, nempe mundi 5838. ut & notavi, idemque poſtea ubique præſtiti, cum Cyclus ſolaris eſſet 14. & littera Dominicalis D. Item anno mundi 5846. *pag.* 228. *c.* ubi dies 22. Maii dictus eſt eſſe feria 1. & Pentecoſte, verius eſt & ſcribi debuit 5845. quo Cyclus ſolaris erat 21. & littera Dominicalis B. ut & infra anno mundi qui notatus eſt 6118. *pag.* 303. *c.* quo dicitur Aprilis dies 1. fuiſſe feria 3. ſurſum retrahendus eſt ad annum præcedentem, nempe mundi 6117. Illo enim tum anno 6117. Cyclus ſolaris fuit 13. & littera Dominicalis E. quæ indicat diem primum Aprilis notatum littera G. eſſe feriam 3. ſeu diem Martis, & ſic in ſequentibus. Ergo ab anno mundi 5588. *pag.* 199. *b.* ubi monui emendandos eſſe hos numeros, unuſquiſque annus mundi vel Cycli lunaris ſolariſque minuendus eſt una unitate uſque ad finem Chronici. Feria item recte notata eſt in anno M. 5490. *pag.* 155. *a.* ubi dies 8. Septembris dicitur eſſe dies lunæ: Cyclus enim ſolis erat 2. & littera Dominicalis E. Sed hæc regula feriarum non in omnibus procedit, aut ſibi conſtat, ſed plerumque fallit. Nam *pag.* 245. *d.* annus mundi 5912. cum Cyclus ſolis eſt 4. littera Dominicalis B. dies 6. Kal. Jul. ſive 26. Junii dicitur eſſe feria Hebdomadis 2. cum tamen ſit prima: qui error culpa librariorum admiſſus eſt. Nam in eodem anno dies pridie Nonas Octobr. ſive 6. Octobr. recte dicitur feria 5. ibidemque dies 4. Idus ſive 12. Octobr. recte dicitur feria 4. recte item ibidem Indict. 13. *pag.* 246. *c.* dies 3. Kal. Aug. ſive 30. Julii dicitur eſſe feria 6. Cyclo ſolis 15. littera Dominicali C. & dies 8. Kal. Octobr. ſive 24. Sept. feria 6. *ibid.* unde diſcitur litteram Dominicalem ſive Cyclum ſolis non mutari in initio Septem. quod tamen putat Scaliger l. 7. de Emendat. temp. pag. 712. a. Sed nomen menſis interdum aliud pro alio ponitur μῆνι Γορπιαίῳ πρὸ ς' ἰδῶν Ὀκτωβρίων ἡμέρᾳ τριακοστῇ, cum Γορπιαῖος ſit September, non October. Feria tamen recte notata eſt ſecundum Octobrem, & videtur hic auctor ubique Γορπιαῖον pro Octobri accipere: verbi cauſa, *ibid. pag.* 247. μῆνι Γορπιαίῳ πρὸ ς'. Νωνῶν Σεπτεμβρίων ἡμέρᾳ τριακάδι τρίτῃ, nam in Septembri nullus eſt dies 6. Nonas Septembris, in Octobri vero 6. Nonas, ſive 2. dies eſt feria 7. illo anno ſolis 13. At *pag.* 250. *a.* Ind. 4. Γορπιαῖος pro Septembri accipitur, & ſecundum eum recte notatur feria 3. 8. Id. Septembr. Cyclo ſolis 21. littera Dominicali B. Sed ibidem error eſt, cum dies 6. Id. Jul. ſive 10. Julii dicitur feria ſeptima erat enim Dominica, niſi ſi Cyclus mutetur ante Septembrem, & pro 3. 21. ſit adhuc 20. ut dixi ſupra ex Scaligero: tunc enim cum ſit littera Dominicalis C. dies 10. Julii fuit feria 7. Sed non puto, ut dixi ſupra, mutationem Cycli niſi in menſe Januarii fieri, quod præter exemplum ſupra citatum apparet in Ind. 14. *pag.* 247. *c.* & Ind. 2. *ibid. d.* apparet etiam *pag.* 305. *c.* Ind. 15. Nam cum ibi & dies 3. Maii recte dicatur fuiſſe feria 4. & dies 13. Auguſti feria 1. Cyclo ſolis 16. littera Dominicali A. ita & poſt menſem Septemb. ſervatur, eadem littera Dominicalis idemque Cyclus, cum dies 5. Decembris dicitur fuiſſe feria 3. Itaque loco citato ex *p.* 250. *a.* magis puto mendum eſſe ut 6. Idus Jul. ſcriptum ſit, pro 7. Idus. Nam pluribus

aliis in locis feriæ mendoſe corruptæ ſunt, ut *pag. eod. d.* Ind. 6. 7. Id. April. ſive 7. April. dicitur fuiſſe feria 2. cum fuerit 7. littera G. & Ind. 3. *pag. 254. c.* dies 25. Auguſti dicitur fuiſſe feria 5. cum fuerit 6. Cyclo ſolis 22. litera Dominica A. & *pag. 256. d.* Ind. 3. dies 2. Sept. dicitur feria 4. cum ſit 5. Cyclo ſolis 9. littera Dominic. C. Et *pag. 307. a.* Ind. 2. dies 28. Octobr. dicitur feria 7. cum ſit 2. Cyclo ſolis 18. littera F. & *pag. 310. d.* Ind. 9. dies 5. Junii dicitur feria 2. cum ſit 6. Cyclo ſolis 25. littera D. Et quia hoc in Chronico frequenter anni initium conſtituitur in die 21. Martii, quo æquinoctium a Patribus ſtabilitum, ut infra *pag. 58. d.* ubi omnino ſciendum neque poſt 21. Martii Cycli ſolaris vel litteræ mutationem fieri, ut patet *pag. 304. c.* Ind. 13. ubi dies 20. Martii recte dicitur feria 6. Cyclo ſolis 14. littera D. & conſequenter dies 22. dicitur 16. feria 2. & conſequenter item dies 3. Octobr. feria 7. ita ut eo anno a 20. Martii uſque ad 3. Octobr. eadem proculdubio ſit littera Dominicalis. Initium enim anni ſecundum Romanos eſt a Januario, ut patet ex *pag.* 302. Cycli tamen ſolares & lunares pæne omnes uno anno ante ſcribuntur quam oriantur, ut in anno mundi 5504. *pag. 355. c.* dicitur eſſe Cyclus 14. cum ſit tantum 13. quia nimirum putatur eſſe annus 5505. non 5504. Sic & anno mundi 5505. Cyclus lunaris dicitur eſſe 16. cum ſit tantum 14. quia videlicet exiſtimatur eſſe annus M. 5507. non 5505. *pag. 160. a.* ſic & *pag. 172. c.* annus M. 5537. Cyclus lunaris dicitur eſſe 9. & ſolaris 22. quia exiſtimatur eſſe annus M. 5538. cum ſit tantum 5537. & Cyclus lunæ 8. & ſolis 21. & annus M. 5539. *pag. 177. a.* cum ſit annus 10. Lunaris, dicitur quidem eſſe ἐνάτου decimus, δέκατον vero undecimus, quod nondum capio, & conſequenter annus mundi 5540. *pag. 183. c.* dicitur eſſe Cyclus lunaris 11. κατὰ ἐνάτου, cum ſecundum conſequentiam præcedentium debuerit eſſe 12. ſed δέκατον tantum videlicet.

Chriſti ortum ſecundum hoc Chronicon deducendum eſſe ab anno mundi 5507, ut dixi, non 5506. ex eo confirmatur primum, quod annus qui mihi eſt Chriſti 619. de quo ſupra illi eſt proculdubio 620. Deinde annus Herodis 33. quo dicit Chriſtum natum *pag. 153. b.* exacte incidit in annum mundi 5507. quia annos Herodis deducit ab anno mundi 5473. Itaque primum annum Chriſti computabo in meo Chronologio cum anno mundi 5507. non ut in hoc Chronico, cum anno mundi 5506. Vera enim hujus Chronici hæc mens eſt Chriſtum natum eſſe 25. Decembr. anno mundi 5506. primumque annum Chriſti componendum cum anno mundi 5507.

Cæterum adjunxeras Codicis ſui Raderiani marginibus vir eruditiſſimus ſeriem accuratam non modo annorum a mundo condito, ſed & a Chriſti Nativitate, & a Reſurrectione, atque adeo Antiochenorum, additis præterea uniuſcujuſque anni Cyclis lunæ & ſolis: quæ quidem alias paſſim habentur apud ejuſmodi Annalium & Ephemeridum ſcriptores.

Sed & ſubinde iiſdem marginibus notas quaſdam brevlores, ac locorum collationes adſcripſeras, ex quibus aliquot excerpſimus, quas hic exhibemus, ne bis lector fraudetur.

Pag.

PAg. 41. b. Μετὰ δὲ ἡμέρας) Imo eſt primus. Nam Exodus contigit anno Moyſis 81. *pag.* 73. *d.* anno 2. & ita ſentit ipſe *pag.* 58. d. ergo hic caput 2. Exodi notat.

Pag. 111. a. Ἡ τοιχὴ) Quaſi τετραμμένον ἄλογον, ut apud Plutarch. in Lycurgo tom. 1. pag. 82. d.

Pag. 114. a. Sequentium Regum Romanorum, nempe Servii Tullii & Tarquinii Superbi, nec nomina nec anni exprimuntur. Sed & pluſquam 60. Conſulatus deſiciunt. Itaque ſufficiet deinceps annos U. C. annotare, & numerum Conſulatuum, ubi eos attigerimus.

Pag. 133. a. Ῥωμαῖοι Ἄρχοντες) Intelligit Tribunos militum qui creari cœpti ann. U. C. 310. Olympiadis 84. an. 1. Cenſores etiam tunc creati an. U. C. 311. Onuphr. de Tribunis. Vide Sigon. faſtos pag. 40. c. an. U. C. 309. (*Atqui hoc cadit in an. U. C. 365. quo Proceres Romani dicti hic leguntur.*)

Ibid. c. Ξέρξης) Pertinet ad primum Xerxem. Mox, iſte Sogdianus menſibus tantum, non annis ſeptem regnavit, & alio loco hic ponitur, cum ſucceſſerit non Dario notho, ſed Xerxi 2. filio Artaxerxis Longimano fratri ſuo.

Pag. 136. c. Ἀρσιόχου) Legendum Ἀρσικάκου.

Pag. 137. d. Ψαφίζονται, &c.) Infra *pag.* 320. *a.*

Ibid. d. Ἀπαμείων) Nam tres Apameas condidit Seleucus, a cujus anno primo creditur hæc Epocha deduci. App. in Syriacis pag. 66. & 12. anno regni ſui condidiſſe notat Syncellus, qui eſt illi duodecimus a morte Alexandri.

Pag. 144. b. Ἔτη λ.) Legendum λϛ. ut infra *pag.* 188. *c.*

Pag. 146. d. Ἰωνάθου) Alii omnes habent Ἰωάννου. Euſebius tamen unico tantum in loco Jonatham vocat nu. 1913. pag. 149. (2. ed.)

Pag. 147. b. Ὁ υἱὸς) Chronic. Scal. g. barbarolat. pag. 285. e. & Diodorus Siculus lib. 2. Biblioth. hiſt. 41. a. & Velleius Paterculus. De Antonio pag. 47. & Athenæus lib. 4. pag. 148. d.

Pag. 149. c. Πρώτου ἰνδικτιῶνος) Infra *eod. pag.* 6.

Pag. 151. b. Χρονικοὶ Pontifices) Imo ab octavo anni Darii Hyſtaſpis, ſupra *pag.* 150. *d.* & *pag.* 116. *c.* qui eſt ſecundus Olympiadis 183.

Pag. 151. d. Sed templi inſtauratio permiſſa Judæis a Cyro, ſimulque libertas iis reddita anno ipſius Cyri primo, ſupra *pag.* 114. *c.* ſed incurſationibus vicinarum gentium prohibiti Judæi templi inſtaurationem abſolvere nequiverunt niſi poſt 46. annos Supra *pag.* 117. *a.* & 116. *b.* nempe illo 8. an Darii *ibid.* & *pag.* 146. *a.* illam autem inſtaurationem ſerio tandem aggreſſi ſunt an. 2. ejuſdem Darii. *ibid.* & *pag.* 117. *a.* 116. *b.* 115. *c.*

Pag. 160. b. Ἔτος τοῦ δωδεκαετηρίδος ἕνατος) At ſup. *pag.* 155. *c.* dixit anno præcedenti qui eſt M. 5506. Cyclum fuiſſe tantum 14. *ſup. pag.* 61. *c.*

Pag. 163. Semel tantum in hoc Chronico mentio fit anni a Nativitate Chriſti 619. i. in an. ab Aſcenſione 586. *pag.* 309. *b c.*

Pag. 167. b. Ἔτος νϛϛ) Imo 599. ab A. M. 4936. ad 5535. imo non a Cyro ſed a Dario putandum. Vide *pag.* 150.

Pag. 167. c. Ἔτος αϡ.) Ab Exodo, ſupra *pag.* 64. eſt enim annus 3836.

Pag. 168. b. ϛϡλϛ) Reprehendit Epiphanius hæreſi 51. pag. 196. ἑξακοσιοστῷ, imo 30. ſup. *pag.* 152. & in hoc Chronico manifeſte annus M. 5507. concurrit cum anno 42. Auguſti.

Pag. 148. a. Τετάρτῳ) Legendum πέμπτῳ ut ſequentia indicant.

Pag. 199. a. Sequentes numeri pro uno minus accipiendi ſunt ut pro Cyclo lunari a. ſcribendum 1. pro ſolari 16. ſcribendum 15. pro anno M. 5588. ſcribendum 5587. & rationem annorum M. dixi in Caligula uſque ad finem. Id denique præſtiti, nam omnia emendavi, itaque nunc nihil eſt amplius mutandum.

Pag. 221. a. Scaliger in Can. Iſag. pag. 1280. 2. edit. legit ἐνιαύτων.

Pag. 224. d. A Conſulatu Voluſiani & Aniani, i. *pag.* 297. Anno CCXCV. Reparatur error qui ſup. *pag.* 299. c.

Pag. 242. d. Reparatur error qui ſup. *pag.* 217. c.

SYLLABUS AUCTORUM
QUI LAUDANTUR
IN CHRONICO PASCHALI.

Africanus. 84. *a.* 131. *d.* 134. *a.*
Apollinaris Hierapoleos Episcopus. 5. *c.*
Apollonius Historicus. 91. *c.*
Artabanus. 48. *c.*
S. Athanasius. 3. *d.* 177. *c.* 294. *c.*
S. Augustinus. 496. *b.*
S. Basilius. 163. *c.* 182. *d.* 282. *c.*
Berosus. 20. *a.*
Brutius. 39. *b.* 200. *c.*
Callimachi Æsepia. * 90. *a.*
Charax. 90. *a.*
Clemens Alexandrinus. 5. *c.* 110. *a.* 116. *d.* 179. *c.* 186. *c.* 201. *b.*
Clementina. 20. *c.* 24. *b. c.*
S. Cyrillus. 39. *c.* 193. 194. 195. 279. 294.
Diodorus. 36. *d.*
Dionysius Areopagita. 176. *a.*
Ecclesiastes. 3. *b.*
Enoch liber. 18. *d.*
Epiphanius Cypri Episcopus. 20. *b.* 22. *b.* 25. *d.* 204. *b.* 210. *d.* 212. *c.*
Eupolemus. 73. *c.* 131. *c.*
Euripides. 32. *b.* 35. *d.*
Eusebius Pamphil. 197. *d.* 204. *c.*
S. Gregorius Nazianzenus. 182. *c.* 281. *c.* 298. *a. b.*
S. Gregorius Nyssenus 383. *a. b.*
Herodotus. 39. *a.*
Hesychius. 295. *c.*
Hippolytus Martyr Episcopus Portus. 5. *b.*
Homerus. 31. *c.*
S. Ignatius Martyr. 170. *d.*
S. Joannes Chrysostomus 187. *a.*
Josephus Historic. 20. *b.* 75. *c.* 82. *d.* 162. *b.* 168. *a.* 174. *b.* 179. *c.* 282. *d.* *& passim*
S. Irenæus. 200. *c.* 201. *b.* 206. *b.*
S. Justinus Martyr. 206. *b.*
Leontius Antiochiæ Episcopus. 216. *a.*
Licinius Historicus. 92. *c.*
Magnus Chronographus. 302. *b.*
Melito Sardium Episcopus. 207. *a. c.*
Menesthon. 38. *d.* *Leg Æthia.
Mercurius Trismegistus. 39. *a.*
Musanus. 208. *c.*
Nestorianus Chronographus. 258. *c.*
Palæphatus. 36. *c.* 38. *b.*
S. Paulus Apostolus. 17. *b.* 18. *b.* & alibi non semel.
Pausanias. 33. *c.*
Petrus Alexandriæ Episcopus. 1.
Philo Judæus. 182. *c.* 184. *c.* 199. *b.*
Phlegon. 176. *a.* 178. *b.*
Polyænus Historicus. 116. *b.*
Priscus Thrax. 353. *d.*
Semeronius Persa. 31. *c.*
Silvius Historicus. 91. *c.*
Socrates Histor. 295. *c.*
Sosibius. 153. *c.*
Sozomenus. 295. *d.*
Svetonius Tranquillus. 94. *d.*
Synodus Nicæna. 6. *c.* 7. *a.*
Tatianus. 91. *c.* 186. *c.* 261. *c. d.*
Tertullianus. 208. *c.* 209. *a.*
Testamentum vetus & novum. passim
Theophilus. 34 *a.*
Virgilius. 91. *c.*

EPISTOLA
STEPHANI BALUZII TUTELENSIS
AD VIRUM CLARISSIMUM
EUSEBIUM RENAUDOTUM
DE VITA ET MORTE CAROLI DUFRESNII CANGII

EXtinctus his diebus amicus noſter ſummus * *CAROLUS DUFRESNIUS CANGIUS* id a nobis exigit, *EUSEBI CARISSIME*, ut amicitiam noſtram, quam, ſi vera fuit, uti certe fuit, firmam & perpetuam præſtare ei debuimus, integram erga defunctum conſervemus, & pro noſtra virili elaboremus ut poſteritas ſcire poſſit quis fuerit vir ille cujus nunc exitum deflemus. Itaque cum inter nos de ea re colloqueremur, tuque, ut aſſoles, virum multis laudibus extuliſſes, ego vero dixiſſem decreviſſe me aliquid ſcribere de vita ejus, qui illum non ſolum publice, ut verbis utar Plinii, ſed etiam privatim, quantum admirabar, tantum diligebam, tu non ſolum laudaſti conſilium illud meum, ſed etiam hortatus es ut id quamprimum efficerem. Pareo lubens hortationi tuæ. Hæc ergo ſunt quæ ſcire poſteros volo.

* Charles du Freſne Seigneur du Cange.

Ortus eſt *CAROLUS*, uti domeſticis memoriis compertum habemus, ex antiqua & nobili gente Dufreſniorum apud Samarobrivam Ambianorum clariſſimam civitatem in provincia Belgica ſecunda; eaque gens clarioribus quibuſque ejuſdem urbis ac circumpoſitæ regionis familiis inſerta eſt per connubia & affinitates. Non immorabor in recenſendis *CAROLI* majoribus, cum neque genealogiam texere velim, nec ſatis otii mihi conceſſum ſit ad excurrendum per memoriam eorum. Illis virtute ſua, abſit verbo invidia, præluxit *CAROLUS*; ad quem feſtinans, de patre pauca dicam. Fuit is Ludovicus Dufreſnius Toparcha * Frigidæ-vallis & Præpoſitus * Belliquercus, quæ ſplendida eſt adminiſtratio in ea Belgicæ ſecundæ parte, quam poſterior ætas vocavit Picardiam, vir, ut ex filio audiviſſe me memini, doctus, & bonarum litterarum amantiſſimus, & qui Græcæ quoque eruditionis expers non eſſet. Duo ille matrimonia expertus eſt. Ex priore tres liberos habuit, Hadrianum, qui ei in magiſtratu Belliquercus ſucceſſit, Joannem Advocatum in ſupremo ſenatu Pariſienſi, & Ludovicum, medicum, omnes doctrinæ & eruditionis fama claros. Ex iis ego Joannem novi, virum bonum, gravem, prudentem, Juris civilis ac municipalis, ut etiam lucubrationes ejus editæ, quæ in omnium manibus verſantur, oſtendunt, peritiſſimum, iſthic Lutetiæ defunctum ante aliquot annos. Ex poſteriore, quod anno *MDCVI.* poſtrid. Kal. Jul. contraxit cum Helena

* Froideval, * Beauquesne.

* De Rely-Framicourt.

* Relya filia Ludovici Relyi Toparchæ * Framicurtis & Margaritæ Foſſeæ ex nobilitate Normannica, tres quoque habuit, Michaelem & Franciſcum inſtituti Societatis Jeſu profeſſores, omnibus honoribus in ea functos, & hunc *Carolum*. Optimas hæc matrona, ut hoc quoque detur memoriæ inſignium virorum, orta erat ex vetere & illuſtri familia Relyorum apud Atrebates: quæ, præter cæteros, ævo Caroli VIII. Regis Francorum protulit virum magni per eas tempeſtates nominis Joannem Relyum Epiſcopum Andegavenſem. Ipſa vero ex poſtremo puerperio mortua eſt anno *MDCXIII.* prid. Non. Mart. decimo die poſtquam peperit, annum agens ætatis ſuæ trigeſimum ſecundum. *Carolus* igitur, ut ad id redeamus unde digreſſi ſumus, in lucem editus eſt apud Samarobrivam anno *MDCX. XV.* Kal. Januar. circa horam ſeptimam matutinam; eodemque die gratiam Chriſti conſecutus eſt in Eccleſia paroeciali ſancti* Firmini quam vocant ad Petram. Prima ſtudiorum rudimenta poſuit in Collegio Ambianenſi Patrum Societatis Jeſu; apud quos certum eſt eum, licet admodum puerum, magnam diligentiæ doctrinæque laudem eſſe adeptum. Tum ad celebrem academiam Aurelianenſem miſſus ut Juri diſcendo daret operam, poſtea in Advocatorum ordinem cooptatus eſt Lutetiæ anno *MDCXXXI. V.* Idus Auguſti; ac mox in patriam reverſus, cum ſe totum dederet ſtudiis bonarum litterarum, brevi ad famam pervenit, lætante multum patre ac gaudente quod talis ei filius obveniſſet. Exceſſit ille e vivis ſeptuagenarius anno *MDCXXXVIII. V.* Idus Januar. aſſidente ei per omne tempus morbi, quod annuum fuit, *Carolo* amantiſſimo filio. Hac conjunctiſſimæ, jucundiſſimæ, & utiliſſimæ ſocietate contentus *Carolus* hactenus de nuptiis non cogitaverat. Sed tum, cum ei amici ſuaderent ducendam eſſe uxorem, pluresque ei generoſæ puellæ offerrentur, prætulit Catharinam * Boſiam Drancurtiam ſplendidis natalibus apud Ambianos ortam, eamque duxit anno *MDCXXXVIII. XIV.* Kal. Auguſti. Credunt plerique obeſſe litterarum culturæ vinculum conjugale, eamque eſſe ſtudiorum rationem ut ab iis tantum tractentur qui cælibem vitam ducunt, qui libero lectulo, ut Cicero ajebat, utuntur, id eſt, nullis impedimentis, nulla rei familiaris aut liberorum educandorum cura diſtinentur. *Cangii* tamen ſtudiis nihil moræ aut tarditatis attulit uxor, quam ex animi ſui ſententia habuiſſe cum hinc liquet, quod per quinquaginta & quod excurrit annos una vixere concordia admirabili. Supereſt etiamnum ſingularis exempli fœmina in liberorum ſubſidium ſimul & ſolatium. Anno dein *MDCXLV. IV.* Idus Jun. Quæſturæ * dignitate ornatus apud ſuos, eam retinuit donec Samarobrivam relinquere decrevit ob peſtilentiam quæ illic graſſabatur ut Lutetiam in hanc ſedem ſtudiorum ſe cum uxore, liberis, & libris transferret. Anno itaque *MDCLXVIII.* captum ab eo eſt conſilium quod nobis totique reipublicæ litterariæ maximas commoditates attulit. Nam tum, quod in aliis urbibus contingere nemini poteſt, paratum habuit omne genus librorum ſeu manuſcriptorum ſeu typis editorum, cum ei omnes bibliothecæ tum publicæ tum privatæ paterent, nemoque eſſet qui non cum illo lubenter communicaret quicquid ei poterat eſſe conducibile & utile ad perficiendas perpoliendaſque lucubrationes ſuas. Etiam ſummi in republica viri ei impenſe faverunt, adeo ut affirmare liceat nulli alii homini privato majorem honorem habitum ab illis fuiſſe. Viginti annis iſthic nobiſcum vixit, ſemper ſtudens, ſemper aliquid ſcri-

*Vide familias Picardiæ Adriani de la Morliere pag. 323.

* Saint Firmin a la Pieue.

* Du Bos Seigneur de Drancourt.

* Threſorier general de France.

bens. Hinc Cinnami hiſtoria, hinc annales Joannis Zonaræ, deſcriptio Conſtantinopoleos & familiarum Bizantinarum, Gloſſaria mediæ & infimæ Latinitatis & Græcitatis, & Chronicon Paſchale ſive Alexandrinum; cui edendo dum incumbit, incidit in hunc gravem ac diuturnum morbum qui nobis eum abſtulit. Fuit hic morbus urinæ crebra cupiditas, ſed magna difficultas, quam dyſuriam vocant, qua is extinctum quoque patrem ſuum meminerat. Ea autem laborare primum cœpit IV. Idus Jun. hujus anni adeo graviter ut per decem dies continuos neceſſario indiguerit ope chirurgi ad exonerandam veſicam ejiciendamque urinam: Tum induciæ per aliquot menſes, ſed parum tutæ, parum firmæ. Nam mox bellum, & illud quidem ſævum & atrox, XVI. Kal. Septembr. Intellexit vir prudens imminere ſibi fatalem ac ſupremum diem. Itaque tranſactis inter manus medicorum aliquot diebus cum ſummis doloribus, quamquam nondum deſperatus, accerſiri ſacerdotem juſſit; eique ſua peccata erroreſque ſuos placide ſedateque confeſſus, ſacra ſe Corporis Domini noſtri *Jeſu Chriſti* communione muniri poſtulavit. Quod ei datum III. Kal. Octobris. Graveſcere interim valetudo ejus; & inordinati quidam horridique rigores indicio fuere abſceſſum alicubi latere, qui mox deprehenſus eſt in regione renum. His acceſſit febris continua duplici tertianæ vehementiſſimæ conjuncta, & ſitis ardens. Inter hæc tamen tormina ac noctes inſomnes graveſque & alvi profluvium diriſſimum, nam hæc quoque mala aliis acceſſere, retinuit conſtantiam dignam viro forti. Miratus eſſes, ſi interfuiſſes, qua patientia hanc ipſam valetudinem toleraverit, ut dolori reſtiterit, ut incredibilem febrium ardorem immotus opertuſque tranſmiſerit, ut uxorem liberoſque afflictos conſolatus ſit, moriendum eſſe cunctis dictitans, & ſibi actam longam ætatem, ad quam pauci admodum pervenirent. Amicos etiam, cum dolores remittebant, admittens, ſuaviter & comiter ut antea excipiebat, nulla ferme mentione malorum ſuorum, tamquam vereretur vir optimus ne illis moleſtiam exhiberet per commemorationem eorum. In illa animi tranquillitate ac ſecuritate, ſana ſemper mente, etiam uſque ad extremum anhelitum, cum videret adeſſe ſibi ſupremum diem, viatico ſe inſtruxit & extrema unctione XVI. Kal. Novembris. Poſt quæ uxori ac liberis valedicens, tamquam moriturus, eis benedictionem ſuam peramanter impertiit, coſque amplexatus, ad extremum hortatus eſt uti poſt mortem ſuam concordia inter ipſos eſſet perpetua, quemadmodum ſe vivo fuerat. Inter has cogitationes & eas quæ Chriſtiano homini in mentem venire ſolent cum proficiſci parat ad Deum, cum dolores ſemper acres eſſent & vehementes, deficerentque vires, placida compoſtus pace quievit X. Kal. Novembr. circa horam ſextam veſpertinam; & VIII. Kal. ſepultus eſt in Eccleſia ſancti Gervaſii, magno concurſu eorum qui dediti ſunt ſtudiis litterarum. Annum octavum & ſeptuageſimum ferme explevit in altiſſima tranquillitate, pari veneratione. Firma & incorrupta valetudine per quinquaginta & quinque poſtremos annos vitæ ſuæ uſus eſt donec, is morbus eum corripuit. Liberos ex uxore habuit omnino decem, ſex maſculos, fœminas quatuor. Ex his hodie ſuperſunt mares duo, fœminæ totidem, Philippus natu major eſt Franciæ Quæſtor apud Pictavos. Alter, cui Franciſco nomen eſt, nondum elegit vitæ ſtatum. Catharina & Joanna juxta matrem & fratres ſunt. Quod ſi habitum quoque ejus poſteri noſcere velint, ſtatura fuit paulo infra mediocrem, capite apto,

oculis venuſtis & igneis, decorus aſpectu, forma denique præſtantiſſima, & ſpecie liberali. Sanguis & bilis in eo prevalebant, mirabili temperatione ad morum facilitatem & comitatem & ad excellendum in iis ſtudiis, in quibus ſe exercuit. Robuſtum in tenui gracilique corpore fuiſſe hæc res probat, quod in ambulationibus, quamtumvis longis, ne in æſtate quidem fatigabatur, neque quietem poſcebat. Opibus nimiis non gaudebat, ſpecioſæ contigerant; neque umquam majores concupivit, dictitans iis contentum eſſe debere hominem litteratum quæ victum & veſtitum darent liberaliter & ſumptus ad emendos libros. Amicos, quos multos habebat, ex animo amabat, obſervantia & officiis retinebat. Inimicos, ſi quos habuit, contempſit. Toto vitæ tempore æquabilis, nulli moleſtus, nulli gravis, totum ſe præbens iis qui ejus opem implorabant, facile communicans fructus ſtudiorum ſuorum, & ad bene merendum quam repoſcendum propenſior.

Factum eſt, *Euſebi Clariſſime*, quod imperaſti. Habes imaginem ſenis optimi meo penicillo adumbratam. Habes heic expreſſa ſigna virtutum ejus. Et quamquam monitore non indigeas, quippe qui quotidie exempla bene vivendi præbes iis qui rectam ſemitam ſequi volunt, horror tamen te ut ſemper intuearis in hanc imaginem, ſemper illius memineris qui te & diligebat & plurimi faciebat. Vale.

Lutetiæ Pariſiorum Kal. Novembr. MDCLXXXVIII.

CATALOGUS LIBRORUM EDITORUM

A VIRO CLARISSIMO CAROLO DU FRESNE DOMINO DU CANGE.

HISTOIRE de la Conqueſte de Conſtantinople compoſée par GEOFFROY DE VILLE-HARDOUIN, avec la ſuite compoſée par Philippes Mouskes. *A Paris de l' Imprimerie Royale 1657. fol.*

Traité Hiſtorique du Chef de SAINT JEAN BAPTISTE. *A Paris chez Sebaſtien Cramoiſy 1665. 4°.*

Hiſtoire de S. LOUIS IX. du nom, Roy de France, écrite par JEAN SIRE DE JOINVILLE, avec des Obſervations & Diſſertations hiſtoriques. *A Paris chez Sebaſtien Mabre-Cramoiſy 1668. fol.*

JOANNIS CINNAMI HISTORIARUM LIBRI VI. & PAULI SILENTIARII deſcriptio S. Sophiæ, cum Notis in NICEPHORUM BRYENNIUM, ANNAM COMNENAM, & CINNAMUM. *Pariſiis e Typographia Regia 1670. fol.*

GLOSSARIUM ad Scriptores mediæ & infimæ Latinitatis. Acceſſit Diſſertatio de Numiſmatibus Imperatorum Romanorum. *Pariſiis apud Ludovicum Billaine 1678. fol. 3. vol.*

CYRILLI, PHILOXENI, aliorumque veterum Gloſſaria Latino-Græca & Græco-Latina. *Pariſiis apud Ludovicum Billaine 1679. fol.*

HISTORIA BYZANTINA duplici commentario illuſtrata. *Pariſiis apud Ludovicum Billaine 1680. fol.*

JOANNIS ZONARÆ ANNALES, cum Notis. *Pariſiis e Typographia Regia 1687. fol. 2. vol.*

GLOSSARIUM ad Scriptores mediæ & infimæ Græcitatis. *Lugduni apud Aniſſonios 1688. fol. 2. vol.*

CHRONICON PASCHALE ſive ALEXANDRINUM, cum Notis, *Pariſiis e Typographia Regia 1688. fol.*

Digitized by Google

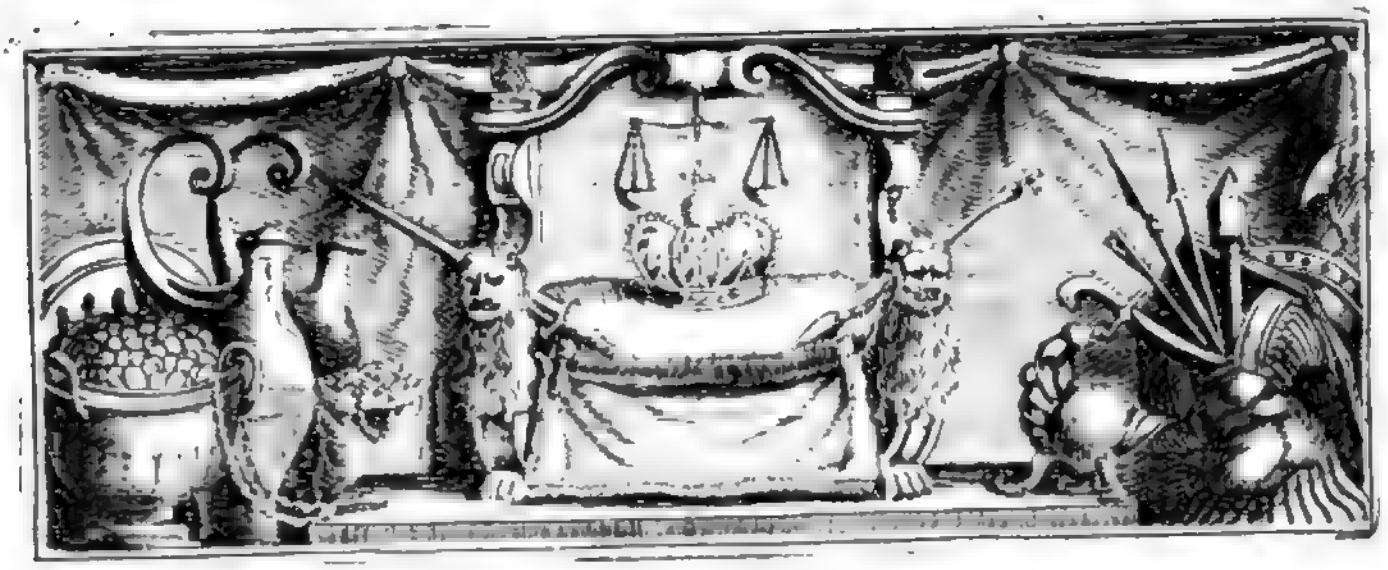

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ,

SEU

CHRONICON PASCHALE

A MUNDO CONDITO

AD HERACLII IMPERATORIS

ANNUM VIGESIMUM.

PRÆFATIO AUCTORIS DE PASCHATE.

Πίτρυ Ἐπισκόπυ Ἀλεξανδρείας καὶ Μάρτυρος, ὅτι ἀπλανῶς ἔπαξαν οἱ Ἑβραῖοι τὴν ιδ΄ τοῦ α μηνὸς τῆς σελήνης, ἕως τῆς ἁλώσεως τῆ Ἱερουσολύμων.

Ex Petro Alexandriæ Epiſcopo & Martyre, de eo quod decimam quartam primi menſis Lunæ uſque ad Hieroſolymorum excidium recte ſtatuerint Hebræi.

Ω[Σ] . . . . . μέγα ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐφ' Α
πασι . . . . . ὁμολογοῦμεν αὐτῷ, καὶ ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας κατέπεμψεν ἡμῖν, ὁδηγήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀλήθειαν πᾶσαν. Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ νεομηνιστὴς μὴν τῆ νέων, ἀρχὴ μηνῶν, καὶ πρῶτος ἐν τοῖς μησὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐγνωρίσθη ἡμῖν. καὶ ὑπὸ τῆ παλαιῶν συγγραφέων τε πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὑπὸ τε νέων τε μετὰ τὴν ἅλωσιν ἐδείχθη ἐροθετούμενον εἰλικρινέστατον, καὶ κατεφανέστατον, διὰ τὸ μάλιστα ἐπ' ὀπῆ μὲν τὰ νέα ἔν τισι τόποις προλαμβάνειν· ἐπ' ὀπῆ δὲ ὑστερεῖν τὸ πότε πρώϊμα, πότε ὄψιμα γενέσθαι· ὥσπερ οὖν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν ἀρχαῖον τῆς πρὸ τοῦ Πάσχα νομοθεσίας ἐγίνετο, καθὼς γέγραπται· Ὁ δὲ πυρὸς

Chron. Paſch.

QUANDOQUIDEM magna eſt ubique Dei miſericordia, hunc benedicamus, & quod ſpiritum veritatis nobis miſerit, deducens nos in omnem veritatem. Ideo quippe menſis novorum a lege inductus menſium exordium, ac primus inter anni menſes nobis notus factus eſt: & ab antiquis Scriptoribus, qui ante, & a poſterioribus, qui poſt Hieroſolymorum excidium vixere, ſinceriſſimum ac evidentiſſimum habere terminum demonſtratum eſt: præſertim, quod nova interdum quibuſdam in locis præverti: interdum etiam, deſici, vel ſerius fieri præcocia contingat, quomodo erat in ipſo ante Paſcha Legislationis initio: juxta quod ſcriptum eſt, *Triticum vnitm*

Edit. Pariſ. pag. 1.

pag. 2.

Exod. 9. 30.

PRÆFATIO. *& far non ſunt læſa, quia ſerotina erant.* Unde recte a lege præſcriptum eſt, ut a verno æquinoctio, in quamcumque hebdomadem incidat decimaquarta primi menſis, in illa Paſcha agatur, ſumptis prius ad illud celebrandum decentibus
Exod. 12. 2. ac conſentaneis encomiis. *Primus enim*, inquit, *hic menſis principium menſium in menſibus anni ſcriptus eſt*: cum ſol ſcilicet æſtivo tempore plura longe lumina & clariora emittit: dies vero producitur, fitque major, dum nox contrahitur ac minuitur: nova porro ſemina cum floruerint, perpurgantur, & ad areas deferuntur. Neque tamen iſta dumtaxat, ſed & univerſa pullulant arbuſta, & in flores evadunt. Statim igitur varios diverſoſque fructus alternatim emittere deprehenduntur, ita ut interdum botrus, interdum fructus alius uno eodemque tempore reperiatur, quemadmodum ait Legislator: *Et dies veris primus ſuperſtes beeri*, quando miſit qui
Num. 13. 24. ſpecularentur terram, attulerunt ingentem botrum in vectibus, de malis quoque granatis & de ficubus. Tum enim, ut ait conditor, univerſorumque opifex Deus noſter æternus, omnia confert ad ea quæ elegit: *Germinet terra herbam virentem & faciens ſemen juxta genus ſuum & ſimilitudinem ſuam, & lignum fructiferum faciens fructum, cujus ſemen in ſeipſo ſit ſuper terram*. Tum ſubdit:
Genes. 1. *Et factum eſt ita: & vidit Deus quod eſſet bonum*. Quinetiam oſtendit primum qui Apud Hebræos lege inductus eſt menſem, quem obſervatum fuiſſe a Judæis novimus uſque ad Hieroſolymorum excidium, quia id maxime ſic Hebræis traditum eſt. Poſt excidium vero idem ludibrio eſt habitus ex quadam cordis obduratione, quem nos legitime ac ſincere obſervantes recepimus, & in hoc juxta ..... verbum, cum ait ..... diem ſanctæ feſtivitatis noſtræ, quem electio conſecuta eſt: cæteri vero occaluerunt, quemadmodum dixit Scriptura.
Rom. 11. 7. *Et poſt alia*.

Joan. 15. 21. ubi hæc inter ſe cohærent. Hæc quippe ait: *Omnia facient vobis (propter nomen meum) quoniam non cognoverunt qui miſit me*. Si autem & eum qui miſit, & qui miſſus eſt neſcierunt, dubitare haud licet, quin Paſcha a lege præceptum ignoraverint, ut non in loci electione dumtaxat, ſed etiam in menſis, qui primus eſt inter anni menſes, exordio erraverint, cujus decimaquarta ſincere obſervata, poſt æquinoctium Paſcha veteres celebrarunt juxta divinum præceptum, cum illud hodie ante æquinoctium nunc peragant, ac negligenter quidem & erronee omnino; ignorantes quemadmodum ſua ii tempeſtate fecerunt, ut ipſemet fatetur qui in iſtis deſcriptus eſt.
Edit. Pariſ. pag. 3.

Sive igitur errantes Judæi juxta lunarem curſum menſe Phamenoth ſuum interdum agant Paſcha, ſive juxta menſem intercalarem unoquoque triennio menſe Pharmuthi, noſtra non intereſt. Nihil quippe aliud nobis propoſitum eſt, quam ut ejus paſſionis memoriam agamus, atque adeo hoc ipſo tempore, quomodo qui ſuis ipſi oculis ſpectavere tradiderunt, priuſquam Ægyptii crederent. Neque enim obſervato lunari curſu: illud neceſſario peragunt XVI. die Phamenoth, ſemel vero quolibet triennio menſe Pharmuthi: ab initio quippe & ante Chriſti Incarnationem ita

A ᾗ ἡ ὁλύρα οὐκ ἐπλήγη, ὄψιμα ἦν τὰ. Οὕτω καλῶς νενομοθέτηται ἀπὸ τῆς ἰσημερίας ἐαρινῆς ἐσημείας, εἰς ὁποίαν δ' ἂν ἑβδομάδα ἐμπέσῃ ἡ τεσσαρεσκαιδεκάτη τοῦ πρώτου μηνός, ἐν αὐτῇ ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα, μετὰ τὴ ἐγκώμια προπαιδίσασθαι ᾗ ἁρμοστικῶσασθαι εἰς τὸ παρειληφέναι. Πρῶτος γὰρ, φησιν, οὗτος μὴν ὑμῖν . . . . . ᾗ ἀρχὴ μηνῶν ἐν τοῖς μησὶν τῷ ἐνιαυτῷ γέγραπται· ὅτι ὁ μὲν ἥλιος ἐν θέρει γινόμενος τὰ φῶτα πλείονα ᾗ λαμπρότερα δοτοδίδωσιν, ἡ δὲ ἡμέρα ἐπιτείνομένη, μεγεθύνεται, τῆς νυκτὸς ὑποστελλομένης, ᾗ μειουμένης· τὰ δὲ νέα σπέρματα ἐπανθήσαντα διακαθαίρεται εἰς τὰς ἄλωνας συγκομιζόμενα. Οὐ μὴν ἀλλὰ ᾗ πάντα τὰ ἀκρόδρυα βλαστάνει ᾗ ἐπανθεῖ ἐπιχωρῶς . . . ἐπαγόμενα. Εὐθέως γοῦν
B ἐπιπαταλαμβάνονται ἐν παραλλαγῇ διαφόρων ᾗ ποικίλων καρπῶν. ὡς καὶ σαφηνίζει ποτὲ δεύτερον λέγων· κατ' αὐτὸν δὲ καιρὸν, καθὼς καὶ ὁ Νομοθέτης φησί· Καὶ αἱ ἡμέραι ἦσαν ὀψόδρομοι σαφηνῶς, ἵνα μὴ ἀπιστεῖλαι τοὺς κατασκοποῦντας τὴν γῆν, ἵνα μὴ τὸ μέγα βότρυον ἐν ἀναφορδίοις, ᾗ ἀπὸ τῶν ῥοῶν, ᾗ ἀπὸ τῶν συκῶν. Τόπῳ γὰρ, ὡς φασι, ᾗ ὁ κτίσης ᾗ ὁ δημιουργὸς τῶν ἁπάντων Θεὸς ἡμῶν αἰώνιος, τὰ πάντα συνεστήσατο, εἰς ἄπειρ καπέλιξι. Βλαστήσάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος, καὶ καθ' ὁμοιότητα,
C ξύλον καρπίμου ποιοῦν καρπὸν, ᾧ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· Καὶ ἐγένετο οὕτω. ᾗ μάλα καλῶς ᾗ δικαίως ἐξέφανε τὸ παρ' Ἑβραίοις νομοθετηθὲν πρῶτον μῆνα· ὃν ἐγκαμψὰ πεφυλαγμένον παρὰ Ἰουδαίοις μέχρι τῆς ἀλώσεως Ἱεροσολύμων, διὰ τὸ μάλιστα Ἑβραίοις ὕπο παραδεδόσθαι. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν λελησμένον κατά τινα καὶ ἐν τούτῳ πάθος· ὅπερ ἡμεῖς εὐθέως ᾗ εἰλικρινῶς ἐπεπροωπτις παρειλάβομεν. Καὶ ἐν τούτῳ κατὰ . . . . . ῥητὸν, λέγων . . . . . διζομένοις οἷς . . . . ἡμέραν τῆς ἁγίας ἑορτῆς ἡμῶν. ὧπερ ἡ ἐκλογὴ ἐπέτυχε. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐπλανήθησαν, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή. Καὶ μεθ' ἕτερα.

Καὶ ταῦτα γάρ φησι, Πάντα ποιήσουσιν εἰς ὑμᾶς. Ὅτι δὲ ἔγνωσαν τὸν πέμψαντά με· εἰ δὲ ὁ πέμψας με, ᾗ ὁ πεμφθεὶς ἐγνώσθη, ἐκ τούτου ἀμφιβάλλειν, ὅτι ᾗ τῆς νομοθεσίας τὸ Πάσχα τῶν ἀγνοίαν ἔχουσιν οὐ μὴν μόνον τῆς κατ' ἐκλογὴν τοποθεσίας ἐκπεσόν, ἀλλὰ ᾗ τῆς ἀρχῆς τοῦ μηνὸς τὸ φθὰς ἐν τοῖς μησὶ τῷ ἐνιαυτῷ, ἃ τινὰ παραφυσικῶς καταίσας οἱ πάλαι εἰλικρινῶς ἐπιτροπῶντες μετὰ τὴν ἰσημερίαν ἔθυον τὸ Πάσχα κατὰ τὴν θείαν παραγγελίαν. Οἱ δὲ νῦν πρὸ ἰσημερίας αὐτὸ ποιοῦσι, πάνυ ἀμελῶς ᾗ κεκτημένως ἀγνοοῦντες. Ὅπερ οὖν καὶ ἐπότας ἐποίησαν, ὡς ᾗ αὐτὸς συνομολογῶν ὁ ἐν τούτοις γραφείς.

Εἶτα οὖν σφαλλόμενοι Ἰουδαῖοι κατὰ τὸν σελήνιακὸν δρόμον, ποτὲ μὲν Φαμενὼθ ἄγουσι τὸ ἑαυτῶν Πάσχα· εἴτε κατὰ τὸν ἐμβολισμὸν μῆνα κατὰ τριετίαν τὸν Φαρμοῦθι, οὐδὲν ἡμῖν διαφέρει. Πρόκειται γὰρ ἡμῖν ἕτερον, ἢ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πάθους αὐτοῦ ποιεῖσθαι, ᾗ κατὰ τοῦτον τὸν καιρόν. ὡς οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται παραδεδώκασι, πρὶν Αἰγύπτιοι πεισθῆναι. Οὐ γὰρ νῦν ἀρχῶσι ἐπιτροπῶντες τὸν σελήνιακὸν δρόμον ἄγουσιν αὐτὸ ἐξ ἀνάγκης ἐν μὲν τῷ Φαμενὼθ. ἅπαξ δὲ κατὰ τριετίαν τῷ Φαρμοῦθι. ἀπ' ἀρχῆς γὰρ ᾗ πρὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας πάντοτε οὕτω ποιήσαντες

φαίνονται. Οθεν καὶ αἰτιώμενος αὐτοὺς ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Προφήτου ἔλεγε· Καὶ εἶπον ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· οἷς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

Ὅπερ ὡς ὁρᾷς, καὶ ἐν τούτῳ φαίνῃ τὰ μεγάλα ψεύδη γορῶν, οὐ μόνον κατὰ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ. Πρῶτον μὲν ἐπεὶ οὐδέπω εἰς τοῦτο ἐπλανῶντο Ἰουδαῖοι, ὡΐμα σωπῶσαι αὐτοῖς οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται, καὶ ὑπηρέται, πολλῷ δὲ μᾶλλον οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας. Οὐδὲ γὰρ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Πάσχα λέγει αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἀεὶ πλανωμένους τῇ καρδίᾳ, ὥσπερ σοὶ γέγραφας· ἀλλὰ διὰ τὴν ἄλλην πᾶσαν παρακοὴν, καὶ διὰ τὰ πονηρὰ, καὶ αἰσχρὰ αὐτῶν ἔργα, ἅτε δὴ ὁρῶν αὐτοὺς ἐν εἰδωλολατρείαις, καὶ πορνείαις ἀναστρεφομένους.

Καὶ μετ' ὀλίγα· Ὡς εἰ ἐν τούτῳ πολύ, καὶ πάνυ πολύ, ἐπεὶ καθύπνωσας, διέγειρον ἑαυτὸν τοῖς τῆς Ἐκκλησίας βακτηρίοις, μεμνημένος μάλιστα ἧς λέγουσι· Ὀλίθημα ἀπὸ ἐδάφους, ἢ ἀπὸ γλώσσης. Καὶ γὰρ, ὡς πάλιν ὁρᾷς, ἐπὶ τοὺς καθηγησαμένους αὐτῶν φθάνει τὸ ἐπενεχθὲν ὑπὸ σοῦ ἔγκλημα· καὶ ἔστι φοβεῖσθαι τὸ παρακολουθοῦντα μέγαν κίνδυνον· ἅτε δὲ ἀκούσαντων ἡμῶν, ὅτι ὁ βάλλων λίθον εἰς ὕψος, ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ βάλλει. Εὐχερὴς γὴ * ἄλλον εἰ πᾶς ὅστις τολμᾷ ἐν τούτῳ τῷ Μωσῆ ἢ πολιτικὸν θεράποντα τοῦ Θεοῦ αἰτιᾶσθαι ἢ τὸν παραδεξάμενον αὐτὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν Ναυῆ· ἢ τοὺς καθεξῆς· τοὺς δὲ παρακολουθήσαντας αὐτῶν, καὶ ἄρξαντας· λέγω ἔτι τοὺς Κριτὰς, καὶ τοὺς φανομένους Βασιλέας, ἢ (δὲ) καὶ τοὺς πολυμαπφόρους Προφήτας· καὶ ἔτι τοὺς γενομένους ἐν αὐτοῖς ἀμέμπτους Ἀρχιερέας οἵους· καὶ μὴ * * συνεπόμενοι ἀλλοκότῳ γε, ἐν τῇ τοῦ Πάσχα διακεκριμένῃ παραφυλακῇ συνεφώνουν, ὡς ἐν ταῖς ἄλλαις αὐτῶν ἑορταῖς.

Καὶ μεθ' ἕτερα· Ὡς ἐπὶ τὸ ἀκινδυνότερον μᾶλλον, καὶ ἀφροντιστοτέρως ἐχρῶ καταδρομῇ, καὶ μὴ ῥᾳθυμούσης, καὶ δυσφήμως γραφεὶς, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἀεὶ φαίνονται περὶ τὸ Πάσχα πλανώμενοι. Ὅπερ οὐκ ἔχεις δεῖξαι, ὁπόσα κἂν θέλεις δημηγορεῖν τοῖς νεωτὶ καὶ πολλῷ πλείονι, τῆς τε νομοθεσίας τοῦ Πάσχα, καὶ τῶν ἄλλων ἐκπεπτωκότα. Φαίνονται γὰρ οἱ πάλαι μὴ ἐκείνῳ ἐοικυῖαν ἰσημερίαν αὐτὸ ποιοῦντες· ὅπερ δυνάσκει γνῶναι ἐντυχὼν συγγράμμασιν ἀρχαίοις, οἷς μάλιστα ἀπεγράψαντο οἱ παρ' Ἑβραίοις σοφοί. Καὶ Ἀθανάσιος δὲ ὁ μέγας τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας φωστὴρ ἐν τῇ μνημονευθείσῃ πρὸς Ἐπιφάνιον Ἐπίσκοπον ἐπιστολῇ διδάσκει λέγων ὅπως· ἄκουε ὥσπερ συνήθλησας, καὶ συνεχάρης· ὅτε δὲ τῷ μίμφεσθαι παῦσαι· καὶ μᾶλλον δέχου ἵνα τὸ λοιπὸν ἡ μὲν Ἐκκλησία βεβαίαν καὶ εἰρηνεύουσαν ἔχῃ, καὶ παύσονται αἱ αἱρέσεις τῆς μιαρᾶς ἀφωρισμένοι· παύσονται δὲ καὶ ἅτε φιλονεικοῦντες, οἱ ἐφ' ὑπερόντες ἑαυτοῖς ζητήμασι, προφάσει μὲν τοῦ σωτηρίου Πάσχα, ἔργῳ δὲ τῆς ἰδίας ἥττης χάριν μᾶλλον· ὅτι ἐξ ἡμῶν εἶναι δοκοῦντες καὶ Χριστιανοὶ αὐχοῦντες λέγεσθαι, ζηλοῦσι τὰ τῶν προδιδόντων Ἰουδαίων. Οποῖα γὰρ αὐτοῖς, καὶ πιθανὴ ἀπολογία γένοιτ' ἂν ἄρα, ἐπειδὴ γέγραπται· Τῇ δὲ πρώτῃ τῶν ἀζύμων, ἐν ᾗ ἔδει θύειν τὸ Πάσχα. Ἀλλ' ἐγίνετο τότε καλῶς· νεωτὶ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ.

Ὅτι μὲν οὖν μέχρι τοῦ πρώτου πάθους· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὑστάτης ἁλώσεως Ἱεροσολύμων τῆς γενομένης ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ Βασιλέως Ῥω-

A videntur egisse. Unde cum illos arguit Dominus per Prophetam, ait: *Et dixi semper hi errant corde, & juravi in ira mea si introibunt in requiem meam.* Ps. 94.

Quod quidem ut vides, vel in eo etiam maxime mentiri apparet, non in homines modo, sed etiam in Deum: ac primo, cum in hoc numquam erraverint Judæi, ut qui cum iis qui suis ipsi oculis viderunt, & ministri fuerunt, conversabantur, multo magis neque ab initio antequam Christus nasceretur. Neque enim propter legis de Paschate præceptum illos ait Deus semper corde errasse, quemadmodum scripsisti, sed propter aliam inobedientiam, & B propter mala ac turpia eorum opera, cum scilicet ad idolorum cultum & ad fornicationes se se illos convertisse adverteret.

Et post pauca: Vel in hoc multum, multumque omnino, si quidem dormitabas, te ipsum Ecclesiastæ flagellis excita sti, memor præsertim loci illius, ubi ais, *lapsus a terra vel a lingua*. Quippe, ut rursum vides, objectum a te crimen in illorum duces reflectitur: quinetiam magnum subsequens periculum licet suspicari, ut pote cum audiamus lapidem quem quis in alium projecerit in illius caput recidere. Multo magis temerarius est, qui in hoc Moysen, talem C Dei servum, audet criminari, vel qui ei successit Jesum filium Nave, vel qui exinde hos recte sunt sectati, vel qui ipsemet incœpere, Judices, inquam, ac Reges, vel quos Spiritus sanctus inspiravit Prophetas, illosque qui inter summos Pontifices inculpati extitere, quique traditiones secuti nihil immutarunt, verum in opportuna Paschatis observatione, ut & in aliis suis festivitatibus consenserunt. Eccl. 10. 20. *Edit. Paris. pag. 4.*

Et post alia: Sed & tutius suaviusque longe magis currendum erat, non vero temere ac perperam scribendum, ab initio eo semper circa Pascha errasse videri, cum id minime possis ostendere, quidquid ingerere velis iis qui nunc cum plurimo errore a legis præcepto D de Paschate & aliis aberrant. Videntur enim veteres illud egisse post vernum æquinoctium, quod nosse tibi licebit libros veteres legenti, illosque maxime qui a sapientibus Hebræis sunt conscripti. Athanasius vero ingens Alexandrinæ Ecclesiæ lumen; in memorata ad Epiphanium Episcopum epistola, hisce verbis illud docet: Numquid ut simul pugnasti, ita & simul lætatus es? Sic desiste criminari, quin potius precare, ut firmam in posterum pacem habeat Ecclesia: tum vero cessabunt nefarii propositi studia ac consilia: desistent etiam a disputationibus suis qui invenerunt sibi quæstiones, salutaris quidem specie Paschatis, reapse vero suæ præsertim contentionis gratia, qui cum ex E nostris esse videantur, & Christiani gestiant nuncupari, ipsos imitantur Judæos qui Christum tradiderunt. Qualis enim iis probabilisque esit responsio? quandoquidem scriptum est: *Et* Marc. 14. *prima die Azymorum quando Pascha immolabant*. Atqui illud tum recte agebatur, nunc vero, uti scriptum est, *Semper hi errant corde*.

Hactenus igitur usque ad Dominicam Passionem, atque adeo in postremo Hierosolymitano excidio, quod sub Vespasiano Romanorum Imperatore

PRÆFATIO. contigit, populum Iſraelitam XIV. primi menſis Lunæ recte ſtatuta, legale celebraſſe Paſcha breviter demonſtratum eſt. Sacris ergo Prophetis omnibuſque, ut dixi, ſancte ſimul & juſte in lege Domini verſantibus, cum univerſo populo, typicum & umbratile Paſcha celebrantibus, inviſibilis & viſibilis omnis creaturæ Conditor, ac Dominus unigenitus Filius, & Verbum Patri & Spiritui ſancto coæternum, ejuſdemque ſecundum Deitatem ſubſtantiæ, Dominus noſter & Deus Jeſus Chriſtus in ſæculorum conſummatione ſecundum carnem natus, ex ſancta glorioſa Domina noſtra Dei genitrice & ſemper Virgine, ac revera Dei genitrice Maria, & in terra viſus, & ejuſdem ſubſtantiæ ſecundum humanitatem cum hominibus, ut homo, vere converſatus, ipſeque cum populo annis ante prædicationem, & in prædicatione legale & typicum Paſcha celebravit, comedens agnum typicum: neque enim ſe veniſſe ut Legem ſolveret vel Prophetas, ſed ut adimpleret, ipſemet in Evangeliis dixit Salvator. Poſtquam vero prædicavit, non comedit agnum, ſed ipſe paſſus eſt ut verus agnus in Paſchali feſtivitate, quemadmodum docet Theologus & Evangeliſta Joannes in Evangelio abs ſe conſcripto, ubi ſic ait: *Adducunt ergo Jeſum ad Caiphan in prætorium. Erat autem mane, & ipſi non introjerunt Prætorium, ut non contaminarentur, ſed ut manducarent Paſcha.* Et poſt pauca: *Pilatus autem cum audiſſet hos ſermones, adduxit foras Jeſum, & ſedit pro tribunali in loco qui dicitur Lithoſtrotos, Hebraice autem Gabbatha. Erat autem Paraſceve hora quaſi tertia*, ut accurati libri præferunt, ipſumque Evangeliſtæ manu deſcriptum exemplar, quod divina gratia ad hæc uſque tempora in ſanctiſſima Epheſiorum Eccleſia aſſervatur, & a fidelibus ibi colitur. Rurſum porro alt idem Evangeliſta: *Judæi ergo, quoniam Paraſceve erat, ut non remanerent in cruce corpora, erat enim magnus ille dies Sabbati; rogaverunt Pilatum ut frangerentur eorum crura & tolerentur.* Iſto igitur die quo Judæi manducaturi erant Paſcha, crucifixus eſt Dominus noſter & Salvator Jeſus Chriſtus, hoſtia factus iis, qui ſumpturi erant fidei ſecundum illum myſterium, juxta quod ſcriptum eſt a Beato Paulo: *Paſcha enim noſtrum pro nobis immolatus eſt Chriſtus*, non vero, uti qui præ ignorantia labuntur, aſſerunt, cum Paſcha manducaret traditus eſt: quod neque ex ſanctis Evangeliis didicimus, neque quiſquam ex beatis Apoſtolis nobis tradidit. Quo igitur tempore paſſus eſt pro nobis ſecundum carnem Dominus noſter & Deus Jeſus Chriſtus, legale non manducavit Paſcha, ſed, ut dixi, ipſe ut verus agnus immolatus eſt pro nobis in umbratilis Paſchatis feſtivitate, die Paraſceves XIV. primi menſis Lunæ. Deſiit ergo typicum Paſcha, vero præſente Paſchate: *Paſcha enim noſtrum pro nobis immolatus eſt Chriſtus*, ut ſuperius dictum eſt, docetque vas electionis Paulus Apoſtolus.

Quod vero, quo paſſus eſt tempore, legalem & umbratilem agnum non manducavit Salvator, ex laudatis Evangeliſtis & ex Patrum doctrinis patet omnino. Si enim recte ſtatuta hiſce tempo-

Edit. Pariſ. pag. 5.

Falſa ſunt iſta.

Joan. 18.

Falſa. Vide Teſtav. lib. II. de Doctrin. temp. cap. 19.

1. Cor. 5. 7.

A μιᾶων ἁπλασῶς τάττων ἡ ἰδ' τῦ πρώτυ μιυὸς ἡ σιλλώνς ὁ Ισραηλίτης λαὸς τὸ νομικὸν ἑωρτάζε Πάσχα, διὰ τύτων σωτόμως ἀποδείκνυται. Τῶν ἱερῶν τοίνυν Προφητῶν, καὶ πάντων, ὡς ἔφην, ὁμοῦ τῆ ὁσίως, καὶ δικαίως ἐν τῷ νόμῳ κυρίῳ πολιτευσαμένων σὺν παντὶ τῷ λαῷ τὸ τυπικὸν, καὶ σκιῶδες Πάσχα ἑορτάζοντων, ὁ πάσης ὁρατῆς κτίσεως δημιυργὸς, καὶ διαπότης, ὁ μονογενὴς Υἱὸς, καὶ Λόγος ὁ τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι συναΐδιος, καὶ ὁμοούσιος κατὰ τὴν θεότητα ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Θεὸς Ιησῦς ὁ Χριστὸς ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων καὶ σάρκα παθητὴν ἐκ τῆς ἁγίας ἐνδόξυ δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκυ, καὶ ἀειπαρθένυ, καὶ καθ' ἀληθειαν Θεοτόκυ Μαρίας, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὀφθεὶς, καὶ τοῖς ὁμοουσίοις καθ' ἡμᾶς ἀνθρώποις ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἀληθῶς συναναστραφεὶς, καὶ αὐτὸς σὺν τῷ λαῷ ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖς πρὸ τῦ κηρύγματος, καὶ τοῖς ἐν τῷ κηρύγματι τὸ νομικὸν, καὶ σκιῶδες Πάσχα ἐπετέλεσεν, ἐθέλων τὸν τυπικὸν ἀμνὸν. Οὐκ ἦλθεν γὰρ καταλῦσαι τὸν νόμον, ἢ τὰς Προφήτας, ἀλλὰ πληρῶσαι, αὐτὸς ἐν Εὐαγγελίοις εἰρηκεν ὁ Σωτήρ. Ἐπεὶ δὲ ἐκήρυξεν, οὐκ ἔφαγε τὸν ἀμνὸν· ἀλλ' αὐτὸς ἔπαθεν ὡς ἀληθινὸς ἀμνὸς ἐν τῇ τῦ Πάσχα ἑορτῇ. καθὼς διδάσκει ὁ Θεολόγος, καὶ Εὐαγγελιστὴς Ιωάννης ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίῳ, λέγων ὧδε· Ἄγυσιν οὖν τὸν Ιησῦν ἀπὸ τῦ Καϊάφα εἰς τὸ Πραιτώριον· ἦν δὲ πρωΐ, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα. Καὶ μετ' ὀλίγα· Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκύσας τῶν τὸν λόγον, ἤγαγεν ἔξω τὸν Ιησῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ. Ἦν δὲ παρασκευὴ τῦ Πάσχα· ὥρα ἦν ὡσεὶ τρίτη· καθὼς τὰ ἀκριβῆ βιβλία περιέχει· αὐτό τε τὸ ἰδιόχειρ ν τῦ Εὐαγγελιστῦ, ὅπερ μέχρι τῦ νῦν φυλάττεται χάριτι Θεῦ ἐν τῇ Ἐφεσίων ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐκεῖσε προσκυνᾶται. Καὶ πάλιν ὁ αὐτός φησιν Εὐαγγελιστής· Οἱ οὖν Ιουδαῖοι ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τῦ σταυρῦ τὰ σώματα ἐν τῷ Σαββάτῳ· ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν· ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῦ Σαββάτυ· ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν. Ἐν αὐτῇ οὖν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ἔμελλον οἱ Ιουδαῖοι πρὸς ἑαυτοὺς ἐθέλειν τὸ Πάσχα, ἐσταυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Σωτὴρ Ιησῦς Χριστὸς θῦμα γινόμενος τοῖς μέλλουσι μεταλήψεσθαι τῆς πίστεως τῦ κατ' αὐτὸν μυστηρίυ, καθὼ γεγραμμένον τῦ μακαρίυ Παύλυ. Καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. καὶ οὐχ ὡς τινες ἀμαθεῖς φερόμενοι διαβεβαιοῦνται, ὡς φαγὼν τὸ Πάσχα παρεδόθη. ὅπερ οὐδεὶς παρὰ τῶν ἁγίων Εὐαγγελίων μεμαθηκεν· οὐδέ τις τῶν μακαρίων ἡμῖν Ἀποστόλων παραδέδωκεν. Ἐν ᾧ οὖν καιρῷ ἐπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν καθ' σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Θεὸς Ιησῦς ὁ Χριστὸς, τὸ κατὰ νόμον οὐκ ἔφαγε Πάσχα· ἀλλ' ὡς ἔφην, αὐτὸς ὡς ἀληθὴς ἀμνὸς ἐτύθη ὑπὲρ ἡμῶν ἐν τῇ τῶν σκιῶδες Πάσχα ἑορτῇ, ἐν ἡμέρᾳ παρασκευῇ, τῇ ἰδ' τῦ πρώτυ μιυὸς ἡ σιλλώνς. Πέρας οὖν ἀπείληφε τὸ τυπικὸν Πάσχα τῦ ἀληθινῦ Πάσχα παραγενομένυ· Τὸ γὰρ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς, ὡς πρόκειται, καὶ διδάσκει τὸ σκεῦος τ ἐκλογῆς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Οτι δὲ ἐν ᾧ καιρῷ ἔπαθε ὁ Σωτὴρ, τὸ νομικὸν, ἢ σκιῶδη οὐκ ἔφαγεν ἡμῶν, καὶ ἐκ τῦ εἰρημένων Εὐαγγελίων, καὶ πατερικῶν διδαγμάτων δῆλον γιγνεται. Εἰ γὰρ ἁπλασῶς τάττων ὁ λαὸς κατ' ἐκείνους τοὺς χρό-

τες ϗ ιδ' τ̃ πρώτε μιᾶς τ̃ τ̀ σιλλώνης τὸ νομικὸν A ribus XIV. primi mensis Lunæ legale PRÆFATIO.
ἐπιτέλει Πάσχα, ἐν αὐτῇ ϗ τῇ τῶ Πάσχα ἡμέρᾳ, ὅπου τῇ peregit Paſcha, hac autem Paſchatis
ιδ' τῶ πρώτε μιᾶς, παρασκευῆς ὔσης ἐσταύρωσαν τ̀ Κύ- die, ſeu XIV. primi menſis, cum
ριον οἱ Ἰουδαῖοι· ϗ τότε τὸ Πάσχα ἔφαγον κ τ̀ τ̃ Εὐαγγε- Paraſceve eſſet, Chriſtum crucifixerunt
λίων, ϗ τῶ θεοφόρων Πατέρων διδασκαλίαν, φανερόν Judæi, & tunc Paſcha manducaverunt, *Edit. Pariſ.*
ἐστι ὅτι οὐκ ἔφαγε τ̀ νομικὸν ἀμνὸν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύ- juxta Evangelia & ſanctorum Patrum *pag. 6.*
ριος· ἀλλ' αὐτὸς ἔπαθεν ὡς ἀληθὴς ἀμνός. Πολλῆς δὲ ὕ- doctrinam, evidens eſt agnum legalem
σης τ̀ περὶ τούτου συνδείξει μαρτυρίας τῶ ἁγίων τ̀ die illa non manducaſſe Dominum, ſed
Ἐκκλησίας διδασκάλων, ὀλίγας φωνὰς αὐτῶν ἐνταῦθα ipſum paſſum eſſe ut verum agnum. At
παρέσομαι, ἐν αἷς σαφῶς λέγουσιν, ὅτι ἐν ᾧ καιρῷ ἔπα- cum multa hac de re extent cum de-
θεν ὁ Κύριος τ̀ νομικὸν οὐκ ἔφαγεν ἀμνόν. monſtratione ſanctorum Eccleſiæ Do-
ctorum teſtimonia, quæ paucis verbis
dixere conſulto hic omittimus, ubi per-
ſpicue ajunt, quo tempore paſſus eſt,
Dominum legalem agnum non manducaſſe.

Ἱππόλυτος τοίνυν ὁ τ̀ εὐσεβείας μάρτυς Ἐπίσκοπος B Hippolytus igitur pietatis Martyr,
γενόμενος τῆς καλουμένης Πόρτου πλησίον τῆς Ῥώμης ἐν τῷ Portus juxta Romam Epiſcopus, in libro
πρὸς ἁπάσας τὰς αἱρέσεις συντάγματι ἔγραψεν ἐπὶ λέ- quem adverſus omnes hæreſes confecit,
ξεως οὕτως· Ὁρῶ μὲν οὖν ὅτι φιλονεικίας τὸ ἔργον. Λέ- hæc ita verbo tenus ſcripſit: Video ergo
γει γὰρ οὕτως· ἐποίησε τὸ Πάσχα ὁ Χριστὸς τότε τῇ ἡμέρᾳ, in quo diſſidium conſiſtat: ſic enim ait:
ᾧ ἔπαθε· διὸ κἀμὲ δεῖ ὃν τρόπον ὁ Κύριος ἐποίησεν, Fecit Paſcha Chriſtus hac die, ideo ne-
οὕτω ποιεῖν· Πλανᾶται δὲ μὴ γινώσκων, ὅτι * τῇ καιρῷ ἔπαθεν ceſſe eſt ut eodem modo faciam quo fe-
ὁ Χριστὸς οὐκ ἔφαγε τὸ κ τ̀ νόμον Πάσχα. Οὔπω γὰρ cit Dominus. Verum fallitur, cum non
ἦλθε τὸ Πάσχα τὸ προκεκηρυγμένον, κ τελεσθὲν τῇ advertat, illo quo paſſus eſt tempore, non
ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ. manducaſſe Chriſtum legale Paſcha. Erat
enim ipſe Paſcha, quod prænuntiatum
ſuerat, ac hora ſtatuta completum fuit.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῶ περὶ τ̃ Et rurſum, in libro primo de ſancto
ἁγίου Πάσχα συγγράμματος εἴρηκεν οὕτως· Οὐδὲ ἐν τοῖς Paſchate, ſic loquitur: Neque in pri-
πρώτοις, οὐδ' ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὡς οὐκ ἐψεύσατο, πρόδη- mis neque in poſtremis falſum eſſe per-
λον, ὅτι ὁ πάλαι προεῖπών, Ὅτι οὐκ ἔτι φάγομαι τὸ C ſpicuum eſt: nam qui olim prædixit,
Πάσχα, εἰκότως τὸ μὲν δεῖπνον ἐδείπνησε πρὸ τ̃ Πά- *Quia non adhuc manduco Paſcha*, veriſi-
σχα, τὸ δὲ Πάσχα οὐκ ἔφαγεν, ἀλλ' ἔπαθεν. Οὐ δὲ γὰρ militer cœnam cœnavit ante Paſcha:
καιρὸς ἦν τῆς βρώσεως αὐτῶ. Paſcha vero non manducavit, ſed paſſus
eſt: neque enim manducationis illius erat
tempus.

Τ̃ Ἀπολιναρίου Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως· ὅτι ἐν ᾧ *Ex Apollinario Hierapoleos E-*
καιρῷ ὁ Κύριος ἔπαθεν οὐκ ἔφαγε τὸ τυπικὸν *piſcopo, quod eo tempore quo*
Πάσχα. *paſſus eſt, Dominus non co-*
medit typicum Paſcha.

Καὶ Ἀπολινάριος δὲ ὁ ὁσιώτατος Ἐπίσκοπος Ἱε- Et Apollinarius ſanctiſſimus Hiera-
ραπόλεως τῆς Ἀσίας, ὁ ἐγγὺς τῶν Ἀποστολικῶν poleos Aſiæ Epiſcopus, qui Apoſtolicis
χρόνων γενόμενος, ἐν τῷ περὶ τῶ Πάσχα λόγῳ τὰ πα- temporibus proximus fuit, in libro quem
ραπλήσια ἐδίδαξε, λέγων οὕτως· Εἰσὶ τοίνυν οἳ δι' D de Paſchate conſcripſit, conſentanea do-
ἄγνοιαν φιλονεικοῦσι περὶ τούτων, συγγνωστὸν πρᾶγμα cuit, hiſce verbis: Quidam igitur ſunt
πεποιθότες· ἄγνοια γὰρ οὐ κατηγορίαν ἀναδέχεται, qui ex ignorantia de hiſce excitant con-
ἀλλὰ διδαχῆς προσδεῖται· ϗ λέγουσιν ὅτι τῇ ιδ' tentiones, rem venia dignam paſſi (neque enim accuſationem admittit ignorantia, ſed eget doctrina) ajuntque XIV. agnum cum Diſcipulis manducaſſe Dominum, * magna vero Azymorum die paſſum eſſe, atque ita dicere Matthæum, uti illum intelligunt, unde legi contraria eſt eorum interpretatio, iiſque adverſari videntur Evangelia.

τὸ πρόβατον μ̃ τῶν μαθητῶν ἔφαγεν ὁ Κύριος· τῇ δὲ μεγάλῃ ἡμέρᾳ τῶν ἀζύμων αὐτὸς ἔπαθε. ϗ δικαιοῦται Ματθαῖον εἰπεῖν ὡς νενοήκασιν. ὅθεν ἀσυμφώνως τι τῷ νόμῳ ἡ νόησις αὐτῶν· ϗ ἐναντίζεσθαι δοκεῖ κατ' αὐτὰς τὰ Εὐαγγέλια.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ γέγραφεν οὕτως. Ἡ ιδ' τῶ ἀληθινοῦ τῶ Κυρίου Πάσχα, ἡ θυσία ἡ μεγάλη, ὁ ἀντὶ τῶ ἀμνοῦ παῖς Θεοῦ, ὁ δε- θεὶς, ὁ δήσας τὸν ἰσχυρὸν, ϗ ὁ κριθεὶς κριτὴς ζώντων, ϗ νεκρῶν. ϗ ὁ παραδοθεὶς εἰς χεῖρας ἁ- E μαρτωλῶν, ἵνα σταυρωθῇ· ὁ ὑψωθεὶς ἐπὶ κεράτων μονοκέρωτος, ϗ ὁ τ̀ ἁγίαν πλευρὰν ἐκκεντηθείς· ὁ ἐκ- χέας ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτῶ τὰ δύο πάλιν καθάρσια, ὕδωρ, ϗ αἷμα· λόγον, ϗ πνεῦμα, ϗ ὁ ταφεὶς ἐν ἡμέρᾳ τῇ τῶ Πάσχα, ἐπιτεθέντος τῷ μνήματι τῶ λίθου.

Ἀλλὰ ϗ Κλήμης ὁ ὁσιώτατος τ̀ Ἀλεξανδρέων Ἐκ- κλησίας γενόμενος Ἱερεύς, ἀνὴρ ἀρχαιότατος, ϗ ὢν μα- κρὰν τ̃ Ἀποστολικῶν γενόμενος χρόνων ἐν τῷ περὶ τ̃ Πάσχα λόγῳ τὰ παραπλήσια διδάσκει, γράφων οὕτω. Τοῖς μὲν οὖν παρεληλυθόσιν ἐστὶ τὸ θυόμενον

Hippolytus igitur pietatis Martyr, Portus juxta Romam Epiſcopus, in libro quem adverſus omnes hæreſes confecit, hæc ita verbo tenus ſcripſit: Video ergo in quo diſſidium conſiſtat: ſic enim ait: Fecit Paſcha Chriſtus hac die, ideo neceſſe eſt ut eodem modo faciam quo fecit Dominus. Verum fallitur, cum non advertat, illo quo paſſus eſt tempore, non manducaſſe Chriſtum legale Paſcha. Erat enim ipſe Paſcha, quod prænuntiatum fuerat, ac hora ſtatuta completum fuit.

Et rurſum, in libro primo de ſancto Paſchate, ſic loquitur: Neque in primis neque in poſtremis falſum eſſe perſpicuum eſt: nam qui olim prædixit, *Quia non adhuc manduco Paſcha*, veriſimiliter cœnam cœnavit ante Paſcha: Paſcha vero non manducavit, ſed paſſus eſt: neque enim manducationis illius erat tempus.

Et Apollinarius ſanctiſſimus Hierapoleos Aſiæ Epiſcopus, qui Apoſtolicis temporibus proximus fuit, in libro quem de Paſchate conſcripſit, conſentanea docuit, hiſce verbis: Quidam igitur ſunt qui ex ignorantia de hiſce excitant contentiones, rem venia dignam paſſi (neque enim accuſationem admittit ignorantia, ſed eget doctrina) ajuntque XIV. agnum cum Diſcipulis manducaſſe Dominum, * magna vero Azymorum die paſſum eſſe, atque ita dicere Matthæum, uti illum intelligunt, unde legi contraria eſt eorum interpretatio, iiſque adverſari videntur Evangelia.

Rurſum in eodem libro ſic ille ſcripſit: Decima quarta veri Paſchatis Domini, ſacrificium magnum, pro agno Dei filius, qui vinctus fortem vinxit, & qui judicatus eſt, judex eſt vivorum & mortuorum, & qui traditus eſt in manus peccatorum ut crucifigeretur, qui ſuper cornua unicornis eſt exaltatus, & qui in ſacro latere percuſſus eſt, qui ex latere ſuo duo ſudit purgatoria, aquam & ſanguinem, verbum & ſpiritum, & qui Paſchatis die ſepultus eſt, lapide monumento impoſito. *pag. 7.*

Sed & Clemens ſanctiſſimus Alexandrinæ Eccleſiæ Presbyter, vir antiquiſſimus, & qui non multum abfuit ab Apoſtolicis temporibus, in libro de Paſchate conſimilia docet, ita ſcribens: Præteritis ergo temporibus immolatum

PRÆPARATIO. a Judæis Pascha, festum agens, manducavit Dominus. Sed postquam prædicavit, ipse qui erat Pascha Agnus Dei, ut ovis ad occisionem ductus, Discipulos statim edocuit figuræ mysterium decima quarta, qua etiam illum rogarunt, Matth. 26. 17. *Ubi vis paremus tibi Pascha manducare?* Hac igitur die, & sanctificatio Azymorum, & festi præparatio facta est. Unde Joannes ubi hac die rite paratis jam Discipulis, quo a Domino abluerentur, scripsit, subdit, *Passus est sequenti die Dominus noster cum ipse esset Pascha, immolatus a Judæis.* Et post alia: *Post hæc ergo decimaquarta, quando passus est, ipso mane ad Palatium adducto, Pontifices & Scribæ non introjerunt Prætorium, ut non contaminarentur, sed ut vespere libere manducarent Pascha.* Huic dierum accurationi scripturæ omnes consentiunt, atque adeo Evangelia sibi invicem consentanea. Quinetiam idipsum testatur Resurrectio: tertia enim die resurrexit, quæ est in prima hebdomade messis, qua & manipulum deferre Pontifex a lege præcipitur.

Joan. 18. 28.

Quod igitur, eo quo passus est tempore, Dominus noster & Salvator legalem & umbratilem agnum non manducavit, sed ipse ut verus agnus immolatus est pro nobis die Parasceves, XIV. primi mensis Lunæ, ex iis perspicuum fit. Passo ergo, ut diximus, secundum carnem Domino nostro & Deo Jesu Christo voluntariam & vivificam passionem, in legalis Paschatis festo, hoc est XIV. primi mensis Lunæ, & resurgente secunda die, secundum scripturas, una Sabbati, quæ est Dominica, XVI. primi mensis Lunæ, qua & manipulum offerre Pontificem lex præcipit, finem accepit typicum Pascha, cum Pascha verum adfuit.

Tunc ergo cessato seu adimpleto typico & umbratico Paschate, verum sanctæ Dei Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ Pascha incœpit, in cujus memoriam sanctum Paschatis festum quotannis Ecclesia Dei celebrat, recte observata XIV. primi mensis Lunæ, qua legale Pascha peragere præceptum est, post ascensum diei, qua vernum æquinoctium fieri Spiritus sanctus edocuit: & si inventa illa fuerit (decima quarta, inquam, primi mensis Lunæ) die Dominica, sequenti Dominica sanctum Christi Dei nostri ex mortuis Resurrectioni festum peragere. Enimvero, si secunda, tertia, quarta aut quinta feria, Parasceve, vel Sabbato ipsamet occurrat, cum hanc Paschatis dissonantiam componere non potuissent Ecclesiæ discipuli, post prostratos Ecclesiæ hostes, Magnum revera ac in fide constantissimum Imperatorem Constantinum Dei gratia excitavit, qui res Christianorum, maximis plurimisque editis pro Ecclesia Deo acceptis facinoribus, in splendorem & gloriam non modice provexit. Is enim cum tantam in sanctis Dei Ecclesiis esse dissensionem animadverteret, in iisque Impium Arium, ejusque sequaces rectam & inculpatam fidem acriter invertere conari, plurimo in Dei Ecclesiis excitato tumultu, divino motus zelo, ad pacem & concordiam, ac pietatis dogmatum integritatem, sanctam, magnam, & œcumenicam CCCXVIII. sanctorum Patrum Synodum Nicæa coegit, qui

Edit. Paris. pag. &

A πρὸς Ἰουδαίων ἔθνων, ἑορτάζων ὁ Κύριος Πάσχα· ἐπεὶ δὲ ἐκήρυξεν αὐτὸς ὢν τὸ Πάσχα ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἀγόμενος, αὐτίκα ἐδίδαξε μὲν τοὺς μαθητὰς τοῦ τύπου τὸ μυστήριον τῇ ιγ', ἐν ᾗ ἐπυνθάνοντο αὐτόν. Ποῦ θέλεις ἑτοιμάσω μέν σοι τὸ Πάσχα φαγεῖν; Ταύτῃ οὖν τῇ ἡμέρᾳ ἦν ἀζυμισμὸς τῶν ἀζύμων, καὶ ἡ προετοιμασία τῆς ἑορτῆς ἐγίνετο. Ὅθεν ὁ Ἰωάννης ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ εἰκότως ὡς ἂν προετοιμαζομένους ἤδη λοιπὸν λαβεῖν τοὺς πόδας πρὸς τὸν Κύριον τοὺς μαθητὰς ἀναγράφει· Πέποιθε δὲ τῇ ἐπισκοπῇ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, αὐτὸς ὢν τὸ Πάσχα, καλλιερηθεὶς ὑπὸ Ἰουδαίων· Καὶ μεθ' ἕτερα· Ἀπολυθῶς ἄρα τῇ ιδ' ὅτι ἐξήχθη, ἵνα θύσῃ αὐτὸν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Γραμματεῖς τῷ Πιλάτῳ προσάγοντες αὐτὸν εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἀκωλύτως ἔτι τὸ Πάσχα φάγωσι. Ταύτῃ τῶν ἡμερῶν τῇ ἀκριβείᾳ καὶ αἱ γραφαὶ πᾶσαι συμφωνοῦσι, καὶ τὰ Εὐαγγέλια σωφρονᾶ. Ἐπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ Ἀνάστασις. Τῇ γοῦν τρίτῃ ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ ἦ τις ἐν ὥρᾳ τῇ τῆς Ἑβδομάδων τῶν θερισμῶν, ἐν ᾗ καὶ τὸ δράγμα τὸ μυσθέτατο προσφέρειν τὸν ἱερέα.

Ὅτι μὲν οὖν ἐν ᾧ καιρῷ πέπονθεν ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Σωτὴρ, οὐκ ἔφαγε τὸ νομικὸν, καὶ σκιώδη ἀμνὸν, ἀλλ' αὐτὸς ὡς ἀληθὴς ἀμνὸς ἐτύθη ὑπὲρ ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ παρασκευῇ τῇ ιδ' τοῦ μηνὸς μιᾶς τῆς σελήνης, καὶ ἐξ τούτων δῆλον γεγένηται. Παθόντος πέπωμαι, ὡς εἴπομεν, τῇ σαρκὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ ἑκάστου, καὶ ζωοποιὸν πάθος ἐν τῇ τοῦ νομικοῦ Πάσχα ἑορτῇ, πεσούσῃ τῇ ιδ' τοῦ μηνὸς μιᾶς τῆς σελήνης, καὶ ἀνάστασιν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ τὰς γραφὰς, τῇ μιᾷ τῆς σαββάτων, ἥτις ἐστὶν κυριακὴ, ἐν ᾗ τοῦ μηνὸς μιᾶς τῆς σελήνης, ἐν ᾗ καὶ τὸ δράγμα ἐτεθεσμοθέτητο προσφέρειν τῇ ἑορτῇ, πέρας ἀπείληφε τὸ τυπικὸν Πάσχα, τὸ ἀληθινὸν Πάσχα παραγενόμενον.

Τότε οὖν παυθέντος, ἤγουν πληρωθέντος τοῦ τυπικοῦ καὶ σκιώδους Πάσχα, ἤρξατο τὸ ἀληθινὸν τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Πάσχα· ὅπερ εἰς ἀνάμνησιν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου τοῦ Πάσχα ἑορτὴν ἐπιτελεῖ, ἁπλανῶς τηροῦσα τὴν ιδ' τοῦ μηνὸς μιᾶς τῆς σελήνης, ἐν ᾗ τὸ νομικὸν ἐπιτελεῖσθαι προστέτακται Πάσχα, μὴ ἐπιβαῖνον τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ τὴν ἐκεινὴν ἰσημερίαν γίνεσθαι τὸ Πρᾶγμα τὸ ἅγιον ἐδίδαξε· καὶ εἰ μὲν εὑρεθείη αὕτη, λέγω δὴ ἡ τοῦ μηνὸς μιᾶς τῆς σελήνης, ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, εἰς τὴν ἑξῆς κυριακὴν τὴν ἁγίαν τὴν τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἑορτὴν ἄγειν. Εἰ δὲ ἐν δευτέρᾳ, ἢ τρίτῃ, ἢ τετάρτῃ, ἢ πέμπτῃ, ἢ Παρασκευῇ, ἢ σαββάτῳ, τοῦ Πάσχα ἀπαντήσειεν ἡ ἴσωσις αἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι· ἀλλ' ἡ θεία χάρις τὰς πολεμίους τῆς Ἐκκλησίας καταβαλοῦσα, τὸν μέγαν ὡς ἀληθῶς, καὶ πιστότατον Βασιλέα Κωνσταντῖνον ἀνέστησεν· ὃς ἐπὶ πλεῖστα τὰ Χριστιανῶν εἰς φανερόν, καὶ δόξαν ἤγαγε διὰ μεγίστων, καὶ πολλῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας θεαρέστων κατορθωμάτων. Οὗτος οὖν τοιαύτην διαφωνίαν ἐν τῇ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, καὶ πρὸς ταύτῃς Ἄρειον τὸν δυσσεβῆ, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν σοφοὺς τῆς ὀρθῆς, καὶ ἀμώμητον πίστιν ἀνασκάπτειν ἐπιχειροῦντας, καὶ πολλὴν ταραχὴν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐμποιοῦντας, τῷ θείῳ ζήλῳ κινούμενος, πρὸς εἰρήνην, καὶ ὁμόνοιαν, καὶ τὴν τῆς ἀληθείας ὀρθότητα, τὴν ἁγίαν, καὶ μεγάλην, καὶ οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῶν τιη' ἐσίων Πατέρων ἐν Νικαίᾳ συνήθροισεν· οἳ τύπῳ συνῳδῷ τῷ

Πνεύματι ἁγίῳ ἰδίοις συμβόλοις, καὶ τῷ Δρόμῳ, καὶ τῇ ἀμφ' αὐτὸν μανίᾳ διελέγξαντες, τὸ τε πίστεως σύμβολον ἐξέθεντο, ὅροις τε ἐθνικαῖς συμφώνως ἅπαντες περὶ τῆς ἁγίου, καὶ ζωοποιοῦ Πάσχα ὥστε καὶ πᾶς ἀπὸ τῆς κοίλης Συρίας, καὶ πάντας ἁπλῶς τοὺς τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Εὐαγγελικῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως λόγου ὑγιῆ διασῴζοντας τῷ ἀρχαίῳ ἔθει τῆς τε Ῥωμαίων Ἐκκλησίας, καὶ τῆς Ἀλεξανδρέων, καὶ τῶν πλείστων ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν τῷ αὐτῷ πάσαις τοῦ οἰκουμένου κατακολουθεῖν, καὶ συμφώνως ἅπασας ἐν μιᾷ, καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτάζειν τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιὸν Πάσχα. Τούτων συμφώνως ὑπὸ τῆς ἁγίας οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ θεοσεβὴς καὶ φιλόχριστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος διὰ οἰκείων αὐτοῦ γραμμάτων πᾶς ἀπανταχοῦ τῆς ἐρωσύνης Ἀρχηγοὺς, καὶ πάντας ἁπλῶς τοὺς τῆς εὐσεβείας τροφίμους ἐπιμελῶς παρεκτρέπε, καὶ τοὺς ὀρθοδόξοις ἐμμένειν περί τε τὴν ὀρθὴν, καὶ ἀμωμήτου πίστεως, καὶ τὸ σωτηριώδες καὶ ζωοποιὸν Πάσχα ὑπὸ τῆς ἁγίας ἐκείνης, καὶ οἰκουμενικῆς Συνόδου. τοὺς δὲ μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἀποκηρύττεσθαι, καὶ ἀλλοτρίους τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὑφεστάναι, συμφωνούντων αὐτῷ ἐν τούτοις ἅπασι, καὶ τῷ ἀπανταχοῦ ἀκηλίδωτον φυλάττοντι τὸν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν, ὁσίων Πατέρων, καὶ Διδασκάλων. Οὗ γενομένου, ἅπας ὁ θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Νικαίᾳ συνειλεγμένων ἁγίᾳ Συνόδῳ τοῦ ἰδίαν κατελάμβανε πόλιν.

Τῆς εἰρήνης δὲ, καὶ ὁμονοίας μετὰ τῆς τῶν δογμάτων ὀρθότητος τῷ ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν πολλοῦ πανταχοῦ φαιδρυνομένου, οἱ θεοφόροι τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, καὶ διδάσκαλοι, ἐπιζάμενοι ὅτι τὰς τῆς σελήνης μήνας οὐχ ὁμοίως ἅπαντες ὑπολήψονται, καὶ λογισάμενοι μή πως καὶ ἐκ τούτου ἑτέρα τις διαφωνία, καὶ ταραχὴ ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀναφυῇ περὶ τὸ ἁγίου, καὶ ζωοποιοῦ Πάσχα, καὶ τὸν τοιοῦτον διαφωνίαν προαφαιρεῖσθαι σπουδάσαντες τῷ θαυμασιωτάτῳ κύκλῳ, καὶ ἀοιδίμου Ἐννεακαιδεκαετηρίδι τῆς σελήνης θεοπρεπῶς ἐξέθεντο, δηλοῦσαν ἐν ἑκάστῳ ἔτει ἐν ποίᾳ ἁπάντων δύο μηνῶν ἡμέρᾳ, Μαρτίου λέγω, ἢ καὶ Ἀπριλλίου, δείκνυται καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡ κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὸν κανόνα ιδ' τοῦ πρώτου παρ' Ἑβραίοις μηνὸς τῆς σελήνης, ἐν ᾗ τὸ νομικὸν ἐπιτελεῖσθαι προσήκαντα Πάσχα· τὰ πάλαι ἄνωθεν, καὶ ὅς ἀρχῆς ἀγράφως μὲν, ἀπλανῶς δὲ κρατήσαντα, ἐγγράφως κυρωσάντες, ὡς πᾶσι γινώσκοντας τοὺς τῆς εὐσεβείας τροφίμους, καὶ ἀσάλευτα φυλάττοντας ἐν αὐτῇ ἑορτάζειν τὸ πανάγιον, καὶ λυτρωτήριον ἡμῶν Πάσχα τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐξήρκει μὲν ἐν τοῖς εὖ φρονοῦσιν εἰς τὸ περὶ τῆς ἁγίας τοῦ Πάσχα ἑορτῆς Ἐκκλησιαστικὸν κανόνα τὸ ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἐκτεθεῖσα Ἐννεακαιδεκαετηρὶς τῆς σελήνης, εἰς ἑαυτὴν διὰ παντὸς ἀναστρεφομένη, καὶ δηλοῦσα ἐν ἑκάστῳ ἔτει ἐν ποίᾳ τοῦ Μαρτίου, ἢ τοῦ Ἀπριλλίου ἡμέρᾳ δείκνυται ἡ ιδ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, ἐν ᾗ τὸ νομικὸν ἐπιτελεῖσθαι προσήκαντα Πάσχα, διὰ γινώσκειν τοὺς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος δείκνυται, καὶ τὸν ὅρον ἐπιτέμνειν τοῦ πάσχα, ὅτι ἐὰν διριθμῶνται ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, εἰς τὴν ἑπομένην Κυριακὴν ἑορτάζειν δεῖ τὸ ἅγιον Πάσχα· εἰ δὲ ἄλλῃ οἱᾳδήποτε τῶν ἓξ ἡμερῶν ἡμέρᾳ εἰς τὴν προκειμένην Κυριακὴν σπεῦδε, καὶ λίαν ῥᾴδιως γινώσκειν δυνήσεται καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐν ποίᾳ τοῦ Μαρτίου, ἢ τοῦ Ἀπριλλίου ἑορτάσει τὸ σωτήριον Πάσχα ἡ (ἐκκλησία).

A cum Spiritu ſancto ibi convenientes damnata Arii & ejus aſſeclarum veſania, fideique expoſito ſymbolo, de ſancto & vivifico Paſchate, aſſenſu unanimi definitionem univerſi conſecere: adeo ut qui ex Celeſyria erant, omneſque omnino qui Apoſtolicum & Evangelicum orthodoxæ fidei ſanum obſervant ſermonem, veterem Romanæ ac Alexandrinæ Eccleſiæ, plurimarumque Sanctarum Dei Eccleſiarum morem in univerſo terrarum orbe ſecuti ſint, concorditerque uno eodemque die ſanctum prorſus & vivificum Paſcha celebrarint. His unanimiter a ſancta Synodo ſic definitis ac promulgatis, Pius ac Chriſti amans Conſtantinus Imperator, Sacris ſuis ubique emiſſis, Sacerdotii Principes, ut omnes prorſus pietatis alumni pacem invicem colerent, eſt adhortatus: neque de recta & inculpata fide, & ſalutari ac vivifico Paſchate, a ſancta illa & œcumenica Synodo ſanctis inſiſterent: qui vero contra agerent, a communione pellerentur, exterreſque eſſent a ſancta Dei Catholica & Apoſtolica Eccleſia præcepit, in hiſce conſentientibus univerſis, qui inculpate ſanctis Chriſti Eccleſiis erant præpoſiti ſanctis Patribus ac Doctoribus. Quo facto, unuſquiſque ſanctorum Patrum qui Nicææ verſabantur, & convenerant ad ſanctam Synodum, urbem ſuam repetiit. PAS CHATIO.

B

Pace deinde ac concordia cum ſanctarum Dei Eccleſiarum dogmatum integritate ſtabilita, ſancta & Deifera Eccleſiæ luminaria, ac Doctores, cum menſes lunares non ſimiliter ab omnibus putari adverterent, ne diſcordia exinde alia, turbaque in Dei Eccleſiis de ſancto & vivifico Paſchate emergeret, hancce diſſenſionem, plurima adhibita cura præcidere ſategerunt, mirandumque illum & inſignem Decemnovennalem Lunæ Cyclum, Deo ita inſpirante, procudere: qui quidem quoto duorum menſium die, Martii, inquam, & Aprilis, quovis anno juxta Eccleſiaſticam Regulam occurreret decima quarta primi apud Hebræos menſis Lunæ, qua legale Paſcha celebrari præcipitur, quæque olim & ab initio, abſque ſcriptura quidem, ſed rite obtinebat, indicaret, ſcripto mandarunt, firmaruntque, ita ut hiſce perceptis, & a fidei alumnis inviolate obſervatis, ſanctum & redemptorium noſtrum magni Dei & ſervatoris Jeſu Chriſti Paſcha cum pace exigerent.

C

Edit. Pariſ. pag. 9.

Iis ergo qui recte ſentiunt ad ſancti Paſcharis feſti Eccleſiaſticam regulam ſufficit a Deiferis Patribus propoſitus in ſemet ſemper recurrens Decemnovenalis Lunæ Cyclus, quo indicatur quo anno ac quoto Martii vel Aprilis die, decima quarta primi menſis Lunæ invenitur, qua legale præceptum eſt celebrari Paſcha: qua quidem cognita, quoto hebdomadis die ſingulis annis illa occurrat, quivis percipiet, atque adeo ſi die Dominica illa inveniatur, ſequenti Dominica celebrandum eſſe ſanctum Paſcha: ſi vero alio quovis ſex dierum die, ſequenti Dominica celebrandum eſſe ſanctum Paſcha quivis aſſequi facile poterit, & quoto Martii aut Aprilis die ſingulis annis ſalutare Paſcha Eccleſia celebrabit.

D

E

PRÆFATIO. Quidam porro, neſcio qua ductî ambitione, quinque Decemnovennalium Cyclum ſtatuerunt, quem in ſemet recurrere temere aſſerebant, cum non ſolum juxta ipſos menſis Martii & Aprilis Lunares dies ferre decimam quartam primi menſis Lunæ, ſed etiam juxta ipſos dies hebdomadis dicerent. Quo quidem invento cyclo, ipſum veritati conſentaneum eſſe arbitrati ſimpliciores quidam, non in libris dumtaxat, ſed etiam in tabulis deſcripſere, quas in compluribus Eccleſiis appenderunt: ita ut cum propoſitum hunc eſſe adverterent Gentiles & Judæi, ac hæreſeon Principes, largum adverſus Eccleſiam riſum excitarint, magno inde Eccleſiæ Sacramento ludibrio habito.

Edit. Pariſ. pag. 10

Cum hæc ita ſe haberent, quidam ex Eccleſia Catholica neceſſariis excitati rationibus, ineptam hanc & abſurdam eorum, qui memoratum Cyclum XCV. annorum, confecerant arguere ſententiam, probavereque, iſtum * Vigintioctennalem Cyclum, qui annos colligit DXXXII. verum eſſe, rebuſque conſonum. Cyclus enim ille (is, inquam, DXXXII. annorum) in ſeipſum ſemper recurrens, non ſolum indicat juxta hos dies binorum menſium ſolarium, Martii, inquam, & Aprilis, quando incidat XIV. menſis Lunæ, ſed & juxta dies eoſdem hebdomadis, & juxta eumdem annum quadriennii Biſſexti, & juxta eumdem Decemnovennalis, atque adeo ipſum Vigintioctennalis Cycli annum. Abſolvitur enim prædictus Cyclus annorum DXXXII. & in XIX. & in XXVIII. & in IV. & in VII. partitus.

Hoc cognito, Paſchales Cyclos annorum DXXXII. multi deſcripſere, mixtoque cum veritate mendacio, ſcandali ac turbæ occaſiones præbuere ſimplicioribus. Quippe qui primi menſis Lunæ quartas decimas immobiles eſſe non adverterunt, juxta dies in Decemnovennali Cyclo a Deiferis Patribus propoſito deſcriptos, ſed proprios Decemnovennales Cyclos confecere illi contrarios qui ab inſpiratis a Deo Doctoribus ſunt expoſiti; ſicque Cyclos DXXXII. annorum compoſuerunt. Quibus quidam fidem adhibentes, regulam ignorantes Eccleſiaſticam, fruſtra de ſalutari Paſchate turbas ſæpius excitarunt, cum in ſancta Dei Eccleſia vivificum Paſcha erronee celebrari ſibi in animum inducerent.

Alii vero quartas decimas primi menſis Lunæ immobiles obſervarunt juxta deſcriptos duorum menſium dies, Martii & Aprilis, in Decemnovennali Cyclo ab præclaris Eccleſiæ Doctoribus expoſito, atque ſic in ſemet redeuntem DXXXII. Cyclum conſtituerunt. Et ſane circa Paſchalem ſanctam feſtivitatem ſanctæ regulæ conſentire ſunt deprehenſi, ſecundum quem vivificum Paſcha celebravit, celebrat, & celebrabit Dei Eccleſia. In Cyclo porro DXXXII. annorum, a mundo condito annos præterea appoſuere, & ab Incarnatione magni Dei & Servatoris noſtri Jeſu Chriſti, & ab ejus a mortuis reſurrectione, qui a Deo inſpiratæ ſcripturæ, & Eccleſiaſticæ regulæ, ac rerum naturæ minime conſonant, cui dum quidam

A Τινὲς δὲ φιλοτιμώτερον φερόμενοι Κύκλον πέντε ἐτῶν καιδεκαετηρίδων ἔταξαν, ὃν προπετῶς ἔφησαν εἰς ἑαυτὸν ἀεὶ ἀναστρέφειν, καὶ μόνον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τοῦ πλείονος μηνὸς Μαρτίου, καὶ Ἀπριλλίου φέρειν τὴν ιδ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος. Οἱ τινὲς τῶν ἁπλουστέρων εὑρηκότες, καὶ τοῦτον ἀληθῆ εἶναι ὑπολαβόντες, οἱ μόνον ἐν βίβλοις ἀνεγράψαντο, ἀλλὰ καὶ ἐν πίναξι καὶ ἐν πλείσταις τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνεθήκασιν· ὡς ὁρῶντας Ἕλληνας, καὶ Ἰουδαίους, καὶ τοὺς τῶν αἱρέσεων προεστῶτας τοῦτον προκείμενον, πλατὺ γέλωτα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας χεῖν, καὶ δι' αὐτοῦ ὑπισκώπτειν τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον.

B Τούτου τοίνυν γεγενημένου, τινὲς τῶν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας διεγέρθησαν δι' ἀναγκαίων λόγων, καὶ τοιαύτην ἀλόγιστον καὶ ἀπαίδευτον τῶν συνταξάντων καὶ εἰρημένον Ἐννεακοσταπέντε ἐτῶν ἐλέγξαι γνώμην, ὑπέδειξαν Κύκλον τῇ τε ἀληθείᾳ καὶ πράγμασι σύμφωνον Κύκλον τὸν * καὶ μὲν καὶ Εἰκοσαπενταετηρίδων, ἅπερ συναγωγὴν τὸν ἀριθμὸν φλβ'. Οὗτος γὰρ ὁ Κύκλος, λέγω δὴ τὸν φλβ' ἐτῶν ἀεὶ εἰς ἑαυτὸν ἀναστρέφων, δείκνυσι καὶ μόνον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς δυοπλειάδων μηνῶν, Μαρτίου λέγω, καὶ Ἀπριλλίου ἐμπίπτουσαν τὴν ιδ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τῆς τετραετηρίδος τοῦ Βισέξτου, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος Ἐννεακαιδεκαετηρίδος· ἀλλὰ δὴ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ τῆς Ὀκτωκαιεικοσαετηρίδος. Ἀπαρτίζεται γὰρ ὁ προειρημένος Κύκλος τοῦ φλβ' ἔτους, καὶ παρὰ τοῦ ι Θ', ἐκ παρὰ τῆς κ ἑ, ἐκ παρὰ τῶν δ', καὶ παρὰ τῶν ἑπτὰ μεγεζόμενος.

C Τούτου γνωσθέντος, πολλοὶ Κύκλους ἀναγράψαν τοῦ παντὸς τοὺς ἑπτὰ ἐτῶν φλβ', καὶ καταμίξαντες τῇ ἀληθείᾳ τὸ ψεῦδος, σκανδάλου, καὶ παραχῆς ἀφορμὰς τοῖς ἁπλουστέροις παρέχοντο. Οἱ μὲν γὰρ τὰς τεσσαρεσκαιδεκαταίας τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης ἀκινήτους ἐφύλαξαν, κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἀναγεγραμμένας ἐν τῇ ἑκατοστῇ Ἐννεακαιδεκαετηρίδι ὑπὸ τοῦ Θεοφόρων Πατέρων· ἀλλ' ἰδίας Ἐννεακαιδεκαετηρίδας συνέταξαν ἐναντίας τῇ ἑκατοστῇ ὑπὸ τῶν Θεοπνεύστων τῆς Ἐκκλησίας Διδασκάλων· καὶ ὧν τῶν Κύκλων φλβ' ἐτῶν συνταθέντων. Οἷς προσέχοντές τινες, καὶ ἀγνοοῦντες τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κανόνα, περὶ τοῦ σωτηρίου Πάσχα, μάτην πολλάκις παράτηνται, οἰόμενοι πεπλανημένως ἑορτάζεσθαι τὸ ζωοποιὸν Πάσχα ἐν τῇ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ.

D Ἕτεροι δὲ τὰς μὲν τεσσαρεσκαιδεκαταίας τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης ἀκινήτους ἐφύλαξαν κατὰ τὰς ἀναγεγραμμένας ἡμέρας τῶν δύο μηνῶν, Μαρτίου, καὶ Ἀπριλλίου ἐν τῇ ἑκατοστῇ Ἐννεακαιδεκαετηρίδι ὑπὸ τῶν παναοφίμων τῆς Ἐκκλησίας Διδασκάλων, καὶ οὕτω τὸν Κύκλον τῶν φλβ' ἐτῶν ἀπήτασαν καὶ περὶ τὴν ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἑορτὴν σύμφωνοι ἀνέδειξαν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ

E κανόνι, καθ' ὃν ἐπέτελεσε, καὶ ἐπιτελεῖ, καὶ ἐπιτελέσει τὸ ζωοποιὸν Πάσχα τῷ Θεῷ Ἐκκλησίᾳ. Χρόνων δὲ παρέδυτο ἐν τῷ Κύκλῳ τῶν φλβ' ἐτῶν τὰ μὲν ἀπὸ κτίσεως κόσμου, τὰ τε ἀπὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τά τε ἀπὸ τῆς ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ Ἀναστάσεως, ἀσυμφώνως τῇ τε Θεοπνεύστῳ γραφῇ, καὶ τῷ Ἐκκλησιαστικῷ κανόνι, καὶ τῇ τῶν πραγμάτων φύσει, ᾧ τινες προσέχοντες, περὶ μὲν τοῦ ἁγίου τοῦ Πά-

* f. τῶν ιθ' μετὰ ἑκατοστῶν. Reiav.

τῶ Πάσχα ἑορτῶν ἀ διαφάλλονται, ἀλλὰ συμφωνοῦσι τῆ A Καθολικῆ Ἐκκλησίᾳ· περὶ δὲ τὰς ἄλλας ἑορτὰς τὰς τελουμένας ἐν αὐτῆ σφόδρα πεπλάνηνται· οἷον Χριστοῦ γενέθλιον, ὅπερ ἀπλανῶς λίαν ἑορτάζει ἡ τοῦ Θεοῦ ἁγία Ἐκκλησία τῆ εἰκάδι πέμπτη τοῦ κζ Ῥωμαίων Δεκεμβρίου μηνός· ἔτι δὲ καὶ τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς ἁγίας ἐνδόξου δεσποίνης Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ὃν καὶ αὐτὸν ἀνεπιλήπτως ἐπιτελεῖ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆ εἰκάδι πέμπτη τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνός. ἔτι μὴν καὶ τὸ γενέθλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ, ὅπερ ἐπιτελεῖ ὀρθῶς ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆ εἰκάδι πεμπτη τοῦ κζ Ῥωμαίους Ἰουνίου μηνός. πρὸς τύποις δὲ καὶ τὴν ἁγίαν Ἀπάντησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτε ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐν ταῖς ἀγκάλαις ὁ δίκαιος Συμεών, ἣν ἑορτάζει ἀσφαλῶς ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆ δεκάτῃ τοῦ κζ Ῥωμαίους Φεβρουαρίου μηνός. Τοῖς οὖν ἀναγραψαμένοις τὸν ὅπω κατασκευαθέντα Κύκλον τῶν φλβ ἐτῶν κατακολουθοῦντές τινες τῶν κφοτέρων, καὶ ἀληθεῖναι τύπους οἰόμενοι, λίαν τολμηρῶς, καὶ προπετῶς καταμέμφονται τὰς ἁπανταχοῦ ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἐν ταῖς εἰρημέναις ἡμέραις τὰς μνημονευθείσας ἐπιτελουμένας ἑορτάς.

Ἐπεὶ οὖν οὐχ εὕρομεν ὑπό τινος ἀναγεγραμμένα ἑορτασικὸν Κύκλον τῶν φλβ ἐτῶν τῶν πάντων συμφωνοῦντα τῆ θεοπνεύστῳ γραφῆ, καὶ τὰς ἀνεπιλήπτως τελουμένας ἑορτὰς ἐν τῆ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Καθολικῆ καὶ Ἀποστολικῆ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἢ γραμμὴ ἐν μιᾷ, ἢ καὶ ἐν πλείοσιν, ἢ καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἑορταῖς τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀσυμφώνους, ἐξ ἐναντίας τυγχάνοντας, καὶ ταραχὰς, καὶ σκάνδαλα τοῖς τῆ εὐσεβείας τροφίμοις ἐμποιοῦντας τοὺς ὑπό τινων ἀναγεγραμμένους ἑορτασικοὺς Κύκλους· ἀναγκαῖον ἡγησάμεθα ἀναγράψαι Κύκλον ἑορτασικὸν ἐτῶν φλβ καὶ πάντων συνάδοντα ταῖς θεοπνεύστοις γραφαῖς, καὶ ταῖς ἁπλανῶς μὲν παραδοθείσαις ὑπὸ τῶν θεοφόρων Πατέρων, ὀρθῶς δὲ τελουμένας ἑορταῖς ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ ἁγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, πρός τε ἡμῶν αὐτῶν, καὶ τῶν ἐντυγχανόντων ὠφέλειαν, καὶ εἰρηνεύειν, καὶ ὁμόνοιαν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, φωτίζοντος ἡμᾶς τοῦ φωτὸς τῆς γνώσεως, καὶ παρέχοντος ἡμῖν λόγον ἀληθῆ ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος ἡμῶν πρὸς οἰκοδομὴν τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· παρ' οὗ πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δώρημα τέλειον δίδοται πᾶσι τοῖς πίστει προσκυνοῦσιν αὐτόν.

Προτάξομεν δὲ τῶ ἑορτασικῶ Κύκλω τῶν φλβ ἐτῶν τὸν κζ φύσει Ὀκταπεντεκαιδεκαετηρίδα τοῦ ἡλίου ἥτις συναρξαμένη τῆ γενέσει τοῦ φωστῆρος εἰς ἑαυτὴν δηλ πάντας ἀνακυκλουμένη, δηλοῖ τὰς ἐν ἑκάστῳ ἔτει Ἐπακτὰς τοῦ ἡλίου, ἀποκαταστατικὴ τυγχάνουσα ἡμέρας, μηνὸς ἡλιακοῦ, καὶ ἡμέρας ἑβδομάδος, καὶ ἔτους τετραετηρίδος βισέξτου. Ἐτι δὲ καὶ τὴν ἐκθεσιν τὴν κατὰ φύσιν Ἑπτακαιδεκαετηρίδος τῆς σελήνης δηλώσομεν, ἥτις καὶ αὐτὴ συναρξαμένη τῆ γενέσει τοῦ φωστῆρος, εἰς ἑαυτὴν δηλ πάντας ἀνακυκλουμένη δηλοῖ ἐν ἑκάστῳ ἔτει τελοῦ κατὰ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν κανόνα τεσσαρεσκαιδεκάτου τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, ἐν ᾧ τὸ νομικὸν ἐπιτελεῖσθαι προσέταξαι Πάσχα, καὶ πόσαι εἰσὶν ἐν ἑκάστῳ ἔτει Ἐπακταὶ τῆς σελήνης, ἥτις Ἑπτακαιδεκαετηρίδος ἀποκαταστατικὴ τυγχάνει ἡμέρας, μηνὸς ἡλιακοῦ, καὶ ἡμέρας σελήνης μηνός. Ἐκθησόμεθα τε τὸν χρόνον τῶν ἀπὸ ἀρχῆς

adhærent, quoad Sanctum Paſchatis feſtum non falluntur quidem, immo Catholicæ Eccleſiæ conſentiunt, verum quoad alias feſtivitates quæ in ea celebrantur plurimum aberrant: veluti in Chriſti Nativitate, quam recte prorſus celebrat Sancta Dei Eccleſia XXV. die menſis ſecundum Romanos Decembris. Ita perinde in Annuntiatione ſanctæ glorioſæ Dominæ noſtræ Dei Genitricis & ſemper Virginis Mariæ, quam & ipſam inculpate celebrat Dei Eccleſia XXV. die menſis ſecundum Romanos Martii: præterea in Nativitate Sancti Joannis Præcurſoris & Baptiſtæ, quam recte Dei Eccleſia XXIV. menſis juxta Romanos Junii celebrat. Præterea in ſancto Servatoris noſtri Dei & Domini Jeſu Chriſti Occurſu, cum in ulnis eum excepit juſtus Simeon, quem recte celebrat Dei Eccleſia II. menſis juxta Romanos Februarii. Ab hiſce igitur deſcriptum ac ſic compactum DXXXII. annorum Cyclum quidam ex ſimplicioribus ſecuti, ac veritati conſonum illum eſſe arbitrati, audacter nimis ac temere ſanctas ubique Eccleſias, a quibus, prædictis diebus memoratæ peraguntur feſtivitates, reprehendunt.

Quandoquidem igitur nullum hactenus invenimus a quopiam deſcriptum DXXXII. annorum Paſchalem Cyclum, qui a Deo inſpiratæ ſcripturæ in omnibus concinat, ac feſtis quæ in ſancta Dei Catholica & Apoſtolica Eccleſia inculpate celebrantur: immo in uno, vel in pluribus, vel etiam in omnibus feſtis, ſanctæ Dei Eccleſiæ minime eſſe conſentaneos, interdum etiam contrarios advertimus, Paſchalesque a quibuſdam compactos Cyclos tumultuum ac ſcandalorum anſam præbere pietatis alumnis, operæpretium duximus Cyclum deſcribere DXXXII. annorum a Deo inſpiratis ſcripturis in omnibus conſentaneum, & feſtivitatibus quæ recte a Deiferis Patribus traditæ ſunt, & in ſanctis Dei Eccleſiis recte ubique celebrantur, tum ad noſtram ipſorum, tum ad eorum qui hæcce legent utilitatem ac pacem, & ad ſanctarum præterea Dei Eccleſiarum concordiam: illuminante nos lumine cognitionis, & verum nobis præbente ſermonem in apertione oris noſtri ad ædificationem ſanctæ Eccleſiæ magno Deo & Servatore noſtro Jeſu Chriſto, a quo omne donum bonum, & omne munus perfectum datur iis omnibus qui cum fide eum adorant.

Præfigemus porro annorum DXXXII. Paſchali cyclo naturalem ſolis Viginti-octennalem Cyclum, qui ſumpto una cum luminarium ortu exordio in ſemet-ipſum ſemper reflectitur, & ſingulis annis Epactas Solis indicat, cum apocataſtice ſit diei menſis ſolaris, ac diei hebdomadis, & anni quadriennii Biſexti. Præterea proponemus naturalem Decemnovennalem Cyclum Lunæ, qui & ipſe una cum ortu luminarium in ſemet ſemper recurrens, ſingulis annis decimam quartam primi menſis Lunæ, juxta eccleſiaſticam regulam, qua legale feſtum celebrari præceptum eſt, indicat: quotæque ſingulis annis ſunt Lunæ Epactæ, quæve Decemnovennalis apocataſtice eſt diei menſis ſolaris, & diei

PRÆFATIO. Edit. Pariſ. pag. 11.

pag. 12.

PRÆFATIO. mensis lunaris. Annorum etiam a mundi conditi exordio decursum exequemur: methodum vero ac rationem trademus, sumptis annis mundi, qua nosse quivis poterit, quovis quæsito anno, quotus est annus Decemnovennalis Cycli solis. Methodum præterea alteram indicabimus, sumptis annis mundi, qua nosse quivis poterit in quæsitis singulis annis, quotæ sunt solis Epactæ. Methodum rursum aliam docebimus, qua nosse quivis poterit, quoto hebdomadis die invenitur unusquisque quæsiti cujusvis mensis dies. Rursum aliam methodum describemus, sumptis mundi annis, qua quivis nosse poterit singulis quæsitis annis quot sunt Lunæ Epactæ. Methodum adhuc aliam indicabimus, qua quivis nosse poterit singulis quæsitis annis quoto Martii aut Aprilis die invenitur juxta regulam Ecclesiasticam decima quarta primi mensis Lunæ. Hisce prædictis omnibus præindicatis, sic perspicue demonstrabimus quoto mundi anno Vigintioctennalis Cycli & Decemnovennalis fuit Annuntiatio Sancto Zachariæ de Præcursoris & Baptistæ Joannis conceptione, ut & Annuntiatio Sanctæ gloriosæ semper Virgini & Dei genitrici Mariæ facta, ut & Magni Dei & Servatoris nostri Jesu Christi secundum carnem Conceptio, quæ sine semine & intaminate facta est. Deinde quoto mundi & Vigintioctennalis Cycli anno in Jordanem ad Joannem veniens baptizatus est Dominus noster Jesus Christus: quoto etiam mundi, & Vigintioctennalis, & Decemnovennalis Cycli anno crucifixus est pronobis, & spoliato inferno ex mortuis resurrexit. Atque sic deinceps sumpto exordio Paschalis cycli, ab illo anno quo vivificam mortem tulit carne pro nobis Christus verus Deus noster, tertia die ex mortuis resurrexit, quo mundi anno completus est primus Paschalis Cyclus annorum DXXXII. Ecclesiastici Paschatis & unde initium sumit secundus Cyclus sancti & vivifici Paschatis, additis qui a mundi conditu videntur effluxisse annis, cum quantalibet veritatis inquisitione demonstrabimus. Hæc enim omnia ubi quivis intellexerit, tum ut supra memoratas festivitates recte ac inculpate celebret sancta Dei Catholica & Apostolica Ecclesia statim percipiet.

Edit. Paris. pag. 13.

A χτίσεως κόσμου ποιησόμεθα. Μέθοδον δὲ παραδώσομεν, πρῶτον τὸν κόσμον παραλαμβάνοντες, δι' ἧς γινώσκειν δυνήσεταί τις καθ' ἕκαστον ἐπιζητούμενον ἑαυτῷ, πόσον ἔτος ἐστὶ τῆς Ὀκτωκαιεικοσαετηρίδος τοῦ ἡλίου. Μέθοδόν τε ἑτέραν δηλώσομεν, πρῶτον τὸν κόσμον παραλαμβάνοντες, δι' ἧς δυνήσεταί τις γινώσκειν καθ' ἕκαστον ἐπιζητούμενον ἑαυτῷ πόσαι εἰσὶν αἱ τοῦ ἡλίου Ἐπακταί. Μέθοδόν τε αὖθις ἄλλην γραψόμεν, δι' ἧς δυνήσεταί τις γινώσκειν ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος ἕκαστος ἐπιζητούμενος οἱουδήποτε μηνὸς ἡμέρα. Πάλιν ἄλλην μέθοδον γράψομεν πρῶτον τὸν κόσμον παραλαμβάνοντες, δι' ἧς δυνήσεταί τις γινώσκειν καθ' ἕκαστον ἐπιζητούμενον ἑαυτῷ πόσαι εἰσὶν αἱ τοῦ σελήνου Ἐπακταί. Ἔτι μέθοδον ἄλλην δηλώσομεν, δι' ἧς δυνήσεταί τις γινώσκειν καθ' ἕκαστον ἐπιζητούμενον ἑαυτῷ, ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Μαρτίου, ἢ τοῦ B Ἀπριλλίου ἐρείσκῃ ἡ ιδ' τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κανόνος ἰδ' τοῦ πρώτου μηνὸς ὁ σελήνου. Τούτων δὲ πάντων προδηλουμένων, ὕστερον σαφῶς ἀποδείξομεν ἐν ποίῳ μὲν ἔτει τοῦ κόσμου, καὶ ὁ Ὀκτωκαιεικοσαετηρίδος, καὶ ὁ Ἐννεακαιδεκαετηρίδος γέγονεν ὁ Εὐαγγελισμὸς ὁ περὶ τοῦ ἁγίου Ζαχαρίου περὶ τὴν συλλήψιν τοῦ Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· ἔτι μὴν καὶ ὁ Εὐαγγελισμὸς ὁ περὶ τῆς ἁγίας ἐνδόξου ἀειπαρθένου, καὶ Θεοτόκου Μαρίας γενόμενος, καὶ ἡ καθ' σάρκα Σύλληψις τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀσπόρως καὶ ἀφθάρτως γεγένηται. Ἐν ποίῳ ἔτει τοῦ κόσμου, καὶ ὁ Ὀκτωκαιεικοσαετηρίδος ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου περὶ τοῦ Ἰωάννου ἐλθὼν ἐβαπτίσθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ἐν ποίῳ ἔτει τοῦ κόσμου, καὶ τῆς Ὀκτωκαιεικοσαετηρίδος, καὶ ὁ Ἐννεακαιδεκαετηρίδος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σκυλεύσας τὸν ᾅδην ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν. Καὶ ὕστερον λοιπὸν C ἀρξόμενοι τοῦ ἑορτικοῦ Κύκλου ἀπὸ τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἐν ᾧ τὸ ζωοποιὸν θάνατον ὑπομείνας σαρκὶ ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ παρασησόμεθα ἐν ποίῳ τινὶ ἔτει τοῦ κόσμου πληρωθῇ ὁ πρῶτος ἑορτικὸς Κύκλος τοῦ φλβ. ἐτῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Πάσχα, καὶ πάλιν ἀρχῇ ὁ δεύτερος Κύκλος τοῦ ἁγίου, καὶ ζωοποιοῦ Πάσχα, προσθέντες τοὺς χρόνους τοὺς ἀπὸ κτίσεως κόσμου φανέντας, μετὰ πλείστης ὅσης τῆς ἐξετάσεως ἀληθείας ἐχόμενοι. Ταῦτα γὰρ πάντα γινώσκων τις, δικαίως ὀρθῶς, καὶ ἀπροσκόπτως τὰς μνημονευθείσας μεγάλῃ φρονήσει ἑορτὰς ἐπιτελεῖ ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΟΚΤΩΚΑΙΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΑΝΑΚΥΚΛΟΥΜΕΝΟΣ, ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΗΜΑΙΝΩΝ ΕΝ ΕΚΑΣΤΩ ΕΤΕΙ ΕΠΑΚΤΑΣ ΤΟΥ ΚΑΙΟΥ.

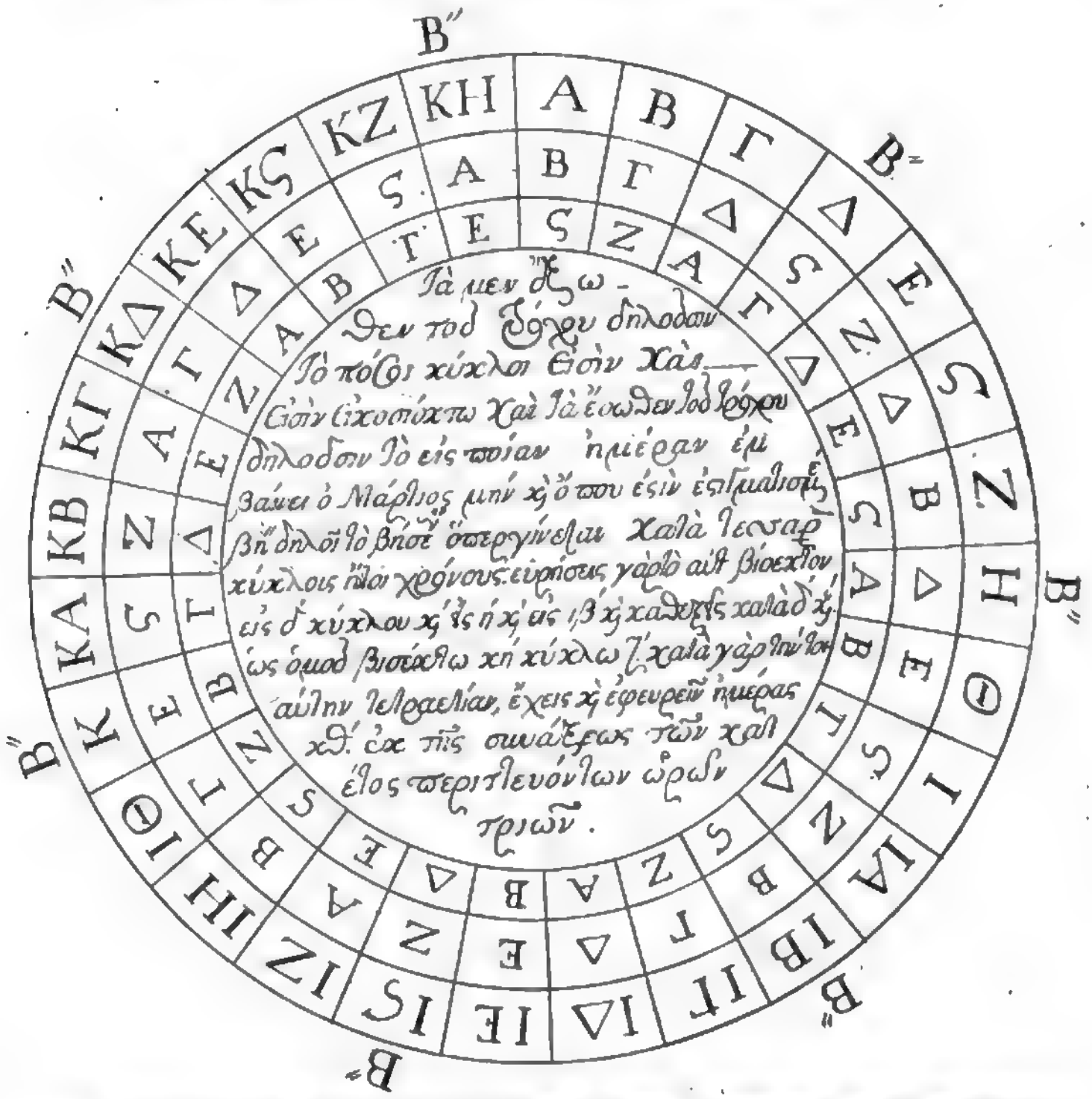

Cyclus vigintioctennalis ſolis in ſeipſum ſemper recurrens, denotans quovis anno ſolis Epactas. Edit. Pariſ. pag. 14.

Quæ extra Rotam ſunt, indicant quot ſint Cycli: ſunt autem XXVIII. *Quæ vero intra Rotam ſunt, quoto die ingreditur Martius denotant. Et ubi B deſcribitur punctatus, Biſſextum indicat qui ſit ſingulis* IV. *Cyclis, ſeu annis. Invenies enim ipſum Biſſextum in* IV. *Cyclo, & in* VIII. *& in* XII. *& ſic deinceps ſecundum* IV. *Cyclos; ita ut* XXVIII. *Cyclo* VII. *Biſſexti occurrant. Quippe juxta ejuſmodi quadriennium poteris invenire dies* XXIX. *ex horarum trium, quæ annis ſingulis ſuperſunt, collectione.*

PRÆFATIO. Vide S. Maximi comput. part. I. cap. 10. & Isaac Argyre. ca p. 2.

Notandum porro in ortu luminarium, ſeu in initio mundi compoſitionis, primum naturalis Cycli Vigintioctennalis Solis annum Epactas non habere: Epactæ quippe poſt completas LII. hebdomades uniuſcujuſque primi anni, ex die cum quadrante ſumuntur, & ſingulis ſequentibus annis inferuntur. Qui ergo fieri poteſt, ut mundi conditi initio potuerint Epactæ occurrere? Iſtud enim perridiculum eſt, ut, inquam, initio mundi compoſitionis Epactæ, vel Epacta, atque adeo occurrant Epactarum minuta. Poſtquam autem primus Vigintioctennalis Cyclus ſolis completus fuerit, ille ſcilicet qui in mundi ortu incœperit, primus ſecundi Vigintioctennalis Cycli ſolis annus Epactas habet * LX. Si vero excedant LX. ..... ſed ablatis a LX. una vel duabus, & rurſum uſque ad LX. Secundus vero ac tertius Vigintioctennalis Cycli annus, prout reliqui illius anni, ſimiliter Epactas habent, quemadmodum habentur in primo Vigintioctennali Cyclo, & in ſecundo, & pari modo in reliquis omnibus.

* Hæc videntur mendoſa.

Iſtud etiam hoc loco obſervandum, unumquemque naturalis Vigintioctennalis Cycli ſolis annum habere initium XXI. die menſis juxta Romanos Martii, quo vernum fieri æquinoctium per Deiferos Patres docuit Spiritus ſanctus. Enimvero ſupereſt ut hic deſcribatur Expoſitio naturalis Decemnovennalis Cycli Lunæ.

A Ισέον ὡς ἐν τῇ γενέσει τῶν φωστήρων, ἤγουν ἐν ἀρχῇ τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως, τὸ πρῶτον ἔτος ὁ κατὰ φύσιν ἀ ἔχ κ ἐπακτός, τοῦ ἡλίου ἐπακτὰς οὐκ ἔχει. Αἱ γὰρ Ἐπακταὶ μετὰ συμπλήρωσιν τῶν ϛ β ἑβδομάδων ἑκάστου ἐνιαυτοῦ μιᾶς ὥρας πθ. πτωρτῳ ἡμέρας λαμβάνονται, ἢ ἑκάστῳ ἑπομένῳ ἐνιαυτῷ ἐπιφέρονται. Πῶς οὖν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως δύναιτο μὴ Ἐπακτὰς λαβεῖν; κατάγελαστον γὰρ τοῦτο· λέγω δὲ τὸ λαβεῖν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως Ἐπακτὰς, ἢ Ἐπακτῶν, ἢ λοιπὰ Ἐπακτῶν. Μετὰ δὲ τὸ πληρωθῆναι τὸν πρῶτον ϛ, ἢ κ ἐπακτὸν τοῦ ἡλίου, τὸν ὅλον ἀρξάμενον τῇ γενέσει τοῦ B κόσμου, τὸ πρῶτον ἔτος τῆς δευτέρας ϛ ἢ κ ἐπακτὸς τοῦ ἡλίου Ἐπακτὰς ἔχει ξ. εἰ δὲ ὑπερβαίνοι τὸ ξ οὐκ ἔστι λοιπὸν ἢ ἢ θ λέγονται· ἀλλ' ἀφαιρεμένων τῶν ξ μίαν ἢ δύο, καὶ πάλιν ἕως τῶν ξ. Τὸ δὲ β, ἢ γ ἔτος τῆς ϛ, ἢ κ ἐπακτὸς, κατὰ λοιπὰ αὐτῆς ἔτη, ὡσαύτως ἔχει ἢ ἐν τῇ πρώτῃ ϛ, καὶ κ ἐπακτῷ, καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἢ ἐν πάσαις οὐσίαις ταῖς λοιπαῖς.

Ἐπιστῆσαι δὲ σημειωτέον ἢ τοῦτο, ὅτι ἕκαστον ἔτος ἐκ φύσιν ϛ ἢ κ ἐπακτὸς τοῦ ἡλίου ἀρχὴν ἔχει τὴν κ ἀ τοῦ κθ Ῥωμαίων Μαρτίου μηνός· ἐν ᾗ τὴν ἁγιωτάτην ἐπιμέλειαν γίνεσθαι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τῶν θεοφόρων Πατέρων ἐδίδαξε. Ἐκτεῖσθαι λοιπὸν ἢ ἡ Ἐκθεσις τῆς κατὰ φύσιν ϛ ἐπακτὸς τῆς Σελήνης.

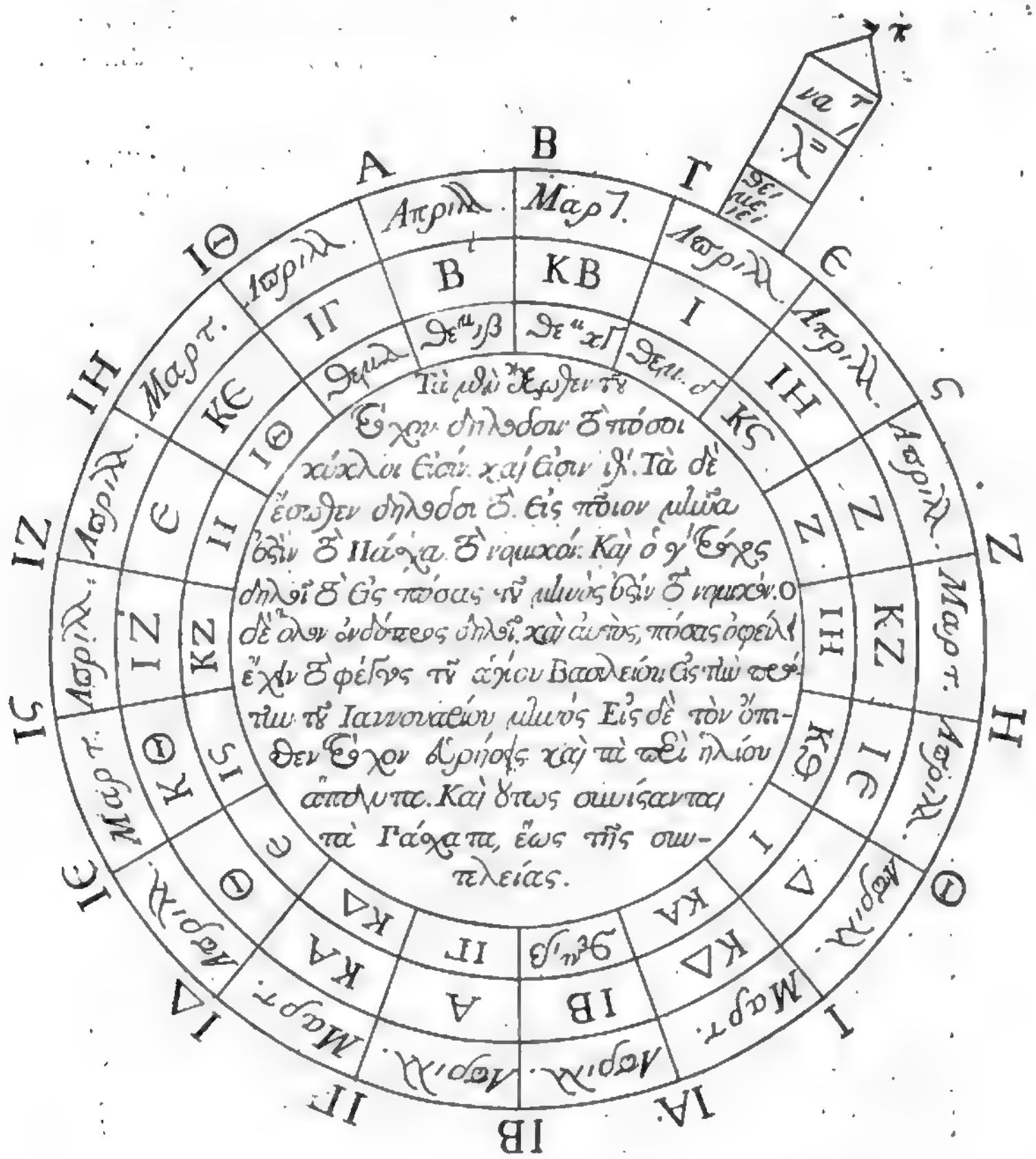

Quæ extra Rotam exſcribuntur, indicant quot ſunt Cycli: ſunt autem XXIX. *Quæ vero interius, quo menſe Legale Paſcha incidat, denotant. Tertia vero Rota, quoto menſis die idem Legale Paſcha celebratur edocet. Quæ vero omnino interior eſt, oſtendit quotos habere debet dies Luna S. Baſilii, primo Januarii menſis die. In ea vero quæ a tergo eſt Rota, invenies omnia quæ de Sole ſunt. Sic porro conſiunt Paſchata uſque ad conſummationem.*

PRÆFATIO. Edit. Paris. pag. 16.

De ſancto ac ſalutari anni cujuſlibet Legali Paſchate, ac de quæſtionibus ad illud ſpectantibus, brevis cum demonſtratione ſolutio.

Sanctum ac beatum Dei Paſcha perſpicue omnino Lex præſcribit, ſimulque quo fieri illud debet menſem indicat, & quo die jubetur obſervari, idque cum plurima accuratione. Vox quippe Dei in Legem illapſa eſt, qua præcipitur obſervari menſis Novarum: *Et facies Paſcha Domino Deo tuo quartadecima die primi menſis*. Menſem vero Novum dicit, quem & primum vocat, in quo germinantes fructus veterum præmuntiant ceſſationem. Quartadecima autem primi menſis nulla alia ratione obſervari Paſcha præcipit, niſi ut luminis inſtar Lunæ plenum ſuum habentis circulum, nos perinde plenum habentes mentis luminare, in peccati tenebris non immoremur: quinimmo omnis generis florentes virtutibus, earumque foliis, jucundæ veluti plantæ, operti, ſegetem inſtar venuſti permaneamus. Quartamdecimam vero menſis ait, non ſecundum ſolarem cyclum, ſed juxta lunarem. Hebræorum enim filii non ex ſolari, ſed ex lunari curſu menſem compingere ſunt edocti, cum menſis ex Lunæ nomine dicatur: Mene quippe Græca lingua illa appellatur. Primi igitur Ægyptii, propterea quod Lunæ curſus extimus eſt, ex eoque contingit a quibuſdam in diebus peccati, menſis dies ex ſole putari adinvenerunt, brevius Luna ſecundum curſum ſuum ſe movente, cum id facilius queat comprehendi. His igitur ita ſe habentibus, primum menſem, qui hibernum ſolſtitium abſolvit, ut primum omnino ſtatuunt complures: in quo quidem ita verſantur, quod eum exiſtere ignorent verno ſolſtitio, quod initium ſumit ab ante diem XII. Kalendas Aprilis, quod eſt Phamenoth XXV. ſecundum vero Syros, Antiochenos, & Macedones, Dyſtri XXI. Juxta curſum ſolarem. Idque maxime obſervare convenit, ne quis deceptus, infra illud quartadecima Lunæ poſita, in Paſchate erret: ut qui primi menſis illam eſſe exiſtimet. Neque enim, ut ſuperius dixi, ſi in duodecimo menſe exiſtat hibernum ſolſtitium, menſis Novorum recte ſtatuitur, quo fructum Novi nondum conficiunt, neque falx in meſſem immitti poteſt: iſtud enim ſignum primi menſis divina Lex ſtatuit. Sed cum accidat, ut prætextu decimæquartæ Lunæ ipſius menſis primi, in errorem quidam inducti occurrente illa die Dominica vel Sabbato, jejunia ſolvant, & tertia decima Lunæ tum inventa, contra Legem agant, inveſtigandum omnino, an quarta decima illa Lunæ occurrat die Dominica: tu enim potius eſt ut in hebdomadem ſequentem differatur, hiſce duabus potiſſimum de cauſis.

Ac primum quidem, ut tertiadecima Lunæ die Sabbato occurrente jejunia non ſolvamus, cum id minime Legi conſentaneum ſit, iſtud non præ-

Περὶ τῆς κατὰ τὸν Θεῖον Νόμον γινομένης κατ' ἐνιαυτὸν τοῦ ἁγίου καὶ σωτηρίου Πάσχα· καὶ τῶν πρὸς ζητημάτων σώφρονος μετὰ ἀποδείξεως ἀπόλυσις.

Τὸ μὲν ἅγιον καὶ μακάριον Πάσχα τοῦ Θεοῦ, ἁπλῶς ὑπογράφει ὁ Νόμος· ὁμοῦ καὶ μῆνα δηλῶν, καθ' ὃν δεῖ τοῦτο ποιεῖν, καὶ ἡμέραν καθ' ἣν παρατηρεῖσθαι, μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας. Θεοῦ γὰρ ἐστι ἐν αὐτῷ φωνὴ φερομένη τῷ Νόμῳ, φυλάξαι τὸν μῆνα τῶν Νέων· Καὶ ποιήσεις τὸ Πάσχα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ αρωτου μηνός. Μῆνα δὲ Νέον λέγει, ὃν καὶ αρῶτον καλεῖ ἐν ᾧ τὰ ἐκβλαστήσαντα καρποὶ τῶν γενομένων τῶν παλαιῶν προσημαίνουσι κατάπαυσιν. Ἐν δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ αρώτου ἐκπαρεῖσθαι τὸ Πάσχα σωστέον· οὐκ ἄλλως τοῦτο χρεών, ἢ ἵνα καθ' μίμησιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς πλήρη τὸν ἴδιον κύκλον ἔχοντος, τὸν μὲν τῆς ἐμφύτου φωτεινὸν ἡμεῖς τέλειον ἔχοντες, ἐν σκότῳ τῆς ἁμαρτίας μὴ διατρίβωμεν· μᾶλλον δὲ πᾶν γένος ἀνθούσαις ἀρεταῖς, καὶ τοῖς τούτων πετάλοις οἷα τερπνὰ φυτὰ σκεπόμενοι, λήϊον δίκην φυόδροι διαμείνωμεν. Τεσσαρεσκαιδεκάτην δὲ τοῦ μηνὸς λέγει, ὃ καθ' ἡλιακὸν κύκλον, ἀλλὰ κατὰ τὴν σελήνην. Ἑβραίων γὰρ παῖδες οὐκ ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ δρόμου, ἀλλ' ἐκ τοῦ τῆς σελήνης κύκλου, τὸν μῆνα ποιεῖν ἐπαιδεύθησαν, ἐπειδὴ καὶ ὁ μὴν κατὰ τὸ ὄνομα τῆς σελήνης λέγεται· Μὴν γὰρ αὕτη ὀνομάζεται Ἑλλάδι τῇ φωνῇ. Αἰγύπτιοι γοῦν αρῶτοι διὰ τὸ τὸν σελήνης δρόμον ἔξωπτον εἶναι, καὶ ἐκ τούτου συμβαίνειν πλάνην τῶν ἡμερῶν παράτασιν γίνεσθαι, ἐξ ἧλιον τὰς τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἐκτόπους φαντάζεσθαι, βραχύτερον τοῦ τῆς σελήνης κατὰ τὸ ἑαυτῆς δρόμον κινουμένου· ὡς καὶ διαμένου τούτου ῥᾷον καταλαμβάνεσθαι. Τοῦτον τοίνυν ὄντων, πολλοὶ καὶ τὸν αρῶτον μῆνα τοῦ ἐνιαυτοῦ, σωστίλτιαν ὄντα τῆς χειμερινῆς τροπῆς, ὡς αρῶτον ἀγνοοῦσι τάττουσι. Τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ἀγνοοῦντες, ὅτι τῆς ἐαρινῆς τροπῆς ἀρχομένης ἀπὸ τῆς πρὸ ς' Καλανδῶν Ἀπριλίων τυγχάνει, ὅ ἐστι Φαμενὼθ κε΄· κατὰ δὲ Σύρους Ἀντιοχέας, καὶ Μακεδόνας Δύστρου* μιᾷ καὶ εἰκάδι κατὰ τὸν ἡλιακὸν δρόμον, ᾧ ἐπιτηρεῖν προσήκει μάλιστα, μήτω τούτου κατὰ πέρα πεπλανημένους τῇ τεσσαρεσκαιδεκάταίᾳ κατὰ σελήνην τάξαι, ἁμάρτῃ τὸ Πάσχα, ὡς τὸν αρῶτον μῆνα νομίζων εἶναι ταύτην. Οὐ γὰρ ἐν τῷ δωδεκάτῳ μηνὶ χειμερινῆς τροπῆς, ὡς προεῖπον, ὄντος, ὁ τῆς Νέων τάττεται μήν, ἅτε τῆς καρπῶν τῶν Νέων πεπαυμένων· οὐδὲ δυναμένου δρεπάνου ἐν ἀμητῷ πέμπεσθαι· τοῦτο γὰρ μάλιστα σημεῖον τοῦ αρώτου μηνὸς ὁ Θεῖος ἔπεξε Νόμος. Ἀλλ' ὅταν συμβαίνῃ προφάσει τῆς τεσσαρεσκαιδεκαταίας κατὰ σελήνην τοῦ αὐτοῦ αρώτου μηνὸς, εἰς πλάνην ἐμπίπτοντάς τινας, ἀναπαύσεως αὐτῇ ἐν Κυριακῇ, ἢ ἐν Σαββάτῳ, πειρᾶσθαι τὰς νηστείας, τεσσαρεσκαιδεκάτης δειπνουμένης τότε κατὰ σελήνην, ὡς ξένα τοῦ Νόμου πράττειν, τοῦτο σκοπεῖν προσήκει, ὅπερ εἰ συμβαίη τῇ αὐτῇ τεσσαρεσκαιδεκαταίᾳ τῆς σελήνης ἐν Κυριακῇ δειπνεῖσθαι, εἰκὸς ἐξῆς ἑβδομάδα ἄμεινον ὑπερτίθεσθαι, δύο τούτων ὄντων.

Πρῶτον μὲν, ἵνα μὴ τεσσαρεσκαιδεκαταίας κατὰ σελήνην Σαββάτου τοῦ δειπνουμένου, πειρώμεθα τὰς νηστείας· ὅπερ οὐκ ἀκόλουθον, τῷ Νόμῳ τοῦτο μὴ

* Martii.

φορος αξιωπις, ἀλλ' ἐν τῇ φωσφόρῳ τῆς σελήνης ἐπιπέρ ἀπλῶς περὶ τὸν κύκλον τὸ ἑαυτοῦ ὄντος. Επειτα ἵνα μὴ ἐν Κυριακῇ ὕσης, ἐν τεσσαρεσκαιδεκαταίας κατὰ σελήνην ὑπαρχούσης, ἀναγκαίως ἡμᾶς νηστεύειν, ἀπρεπὲς πρᾶγμα ποιοῦντες· Μαιευχαίων γάρ ἐστιν ἴδιον πρᾶγμα τὸ τοιοῦτον. Οὐκοῦν ἐπειδὴ ἀεὶ ἡ τεσσαρεσκαιδεκαταίας ἐν σελήνῃ ἐν Κυριακῇ δεήσει νηστεύειν δεῖ, ἵνα μὴ ἀκόλουθον ἐν Σαββάτῳ τεσσαρεσκαιδεκάτης ἀπαντώσης πεζελύειν τὰς νηστείας, ἀναγκαίως ὑπερθησείς ἡ ἑξῆς ἑβδομάδα, ὡς ὀλίγῳ πρόθεν εἴρηται· ἡ παραλύσιος γινομένης ἐν τῷ Πάσχα ἐκ τῆς ὑπερθέσεως· ἀλλ' ὥσπερ ὁ δέκατος ἀριθμὸς πεζελαμβάνει ἐννέα, ἵνα ἡ τεσσαρεσκαιδεκαταία τῆς σελήνης ἐν Κυριακῇ δεήσῃ, ἐκ τοῦ μὴ δεῖν ἐν ταύτῃ νηστεύειν, εἰς ἡ ἑξῆς ἑβδομάδα ἡ ὑπέρθεσις γίνεσθαι, ἐν τῷ Πάσχα ἐλάττωσιν ποιοῦσα τῇ ἐξ ἡμερῶν ἡ ὑπέρθεσις πεζελαμβανουσῶν ἐν τὰς ἄλλας. Αλλως τε ἐπειδὴ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τῇ μὲν τεσσαρεσκαιδεκαταίᾳ παρεδόθη, τουτέστι τῇ πέμπτῃ τοῦ Σαββάτου· τῇ δὲ τεσσαρεσκαιδεκαταίᾳ ἐσταυρώθη, ἐν τετραμήρῳ ἀναστὰς, τουτέστι τῇ ἑκκαιδεκάτῃ κατὰ σελήνην, ἣ τις εὑρέθη τότε ἐν Κυριακῇ, ὡς ἐκ τῶν Εὐαγγελίων ἔχει παρατήρησις, ἔχομεν παραμύθιον τοῦ καλῶς ποιεῖν τὸ Πάσχα, κἂν ὑπέρθεσις γίνηται ἐκ τοῦ καταλαβεῖσθαι ἀνάγκην. Αν μὲν οὖν ἡ τεσσαρεσκαιδεκάτη τοῦ ἁγίου Πάσχα ἔρχηται ἐν Σαββάτῳ, ἢ πρὸ τοῦ Σαββάτου, ἐν ταῖς ἄλλαις τῆς ἑβδομάδος ἡμέραις, ἀφορίστως τοῦτο ποιεῖν προσήκει. Εὰν δὲ ἐν Κυριακῇ ἀπαντήσῃ ἡ τεσσαρεσκαιδεκαταία τῆς σελήνης τῇ πρώτῃ μιᾷς, ὑπερθετέον πάντως εἰς τὴν ἑξῆς ἑβδομάδα· ἡ γὰρ κυριακὴ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἐστὶν, ὡς προείρηται.

Εστιν δὲ λοιπὸν τὸν χρόνον τὸν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάστου ἀνθρώπου, ἡγοῦμαι ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως κόσμου, ἐπιτομὴν ἀναγκαίως ποιήσασθαι, τὴν συμφώνων τῇ θεοπνεύστῳ Γραφῇ, καὶ ταῖς ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἀνεπιλήπτως παραδοθείσαις, καὶ τετιμημέναις ὀρθῶς ἑορταῖς ἐν τῇ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

A cipienti, quando luminare Lunæ circulum ſuum adhuc in perfectum eſt. Deinde ut ſi Dominica cum quartadecima Lunæ concurrat, jejunare, ac rem agere indecoram non cogamur, cum id proprium ſit Manichæorum. Quandoquidem igitur, neque quartadecima Lunæ in diem Dominicam incidente, non eſt jejunandum, ut nec perinde tertiadecima Sabbato occurrente, jejunia ſolvenda, neceſſe eſt ut differatur in ſequentem Dominicam, prout paulo ante dictum eſt, non ſoluto jejunio Paſchatis die propterea quod dilatum ſit, ſed quemadmodum decimus numerus novem complectitur, ſic quarta decima Lunæ in diem Dominicam incidente, quia in illa non eſt jejunandum, in ſequentem hebdomadem neceſſario differri debet, nulla exinde quoad Paſcha facta imminutione, ſex dilatis diebus alios comprehendentibus. Cæterum cum Salvator noſter tertiadecima traditus, hoc eſt quinta Sabbati, quartadecima crucifixus ſit, ac poſt tres dies reſurrexerit, hoc eſt ſextadecima Lunæ, quæ inventa eſt in Dominica, ut præfert Evangeliorum obſervatio, in recte peragendo Paſchate, & ſi neceſſario differatur, liceat noſmetipſos ſolari. Sed & ſi quartadecima ſancti Paſchatis incurrat in Sabbatum, vel pridie Sabbati, cæteriſque Hebdomadis diebus, firme id obſervare convenit. Si vero die Dominica occurrat decima quarta Lunæ primi menſis, differendum omnino in ſequentem hebdomadem; Dominica quippe dies eſt primus hebdomadis, ut ſupra dictum eſt.

Ita Theophilus apud Bedam de ratione rerum cap. 61.

Hinc deinceps annorum ab Adam primo hominum a Deo formato, ſeu a mundi conditi exordio, brevem hiſtoriam neceſſe eſt fieri, qui quam Deus inſpiravit Scripturæ, atque adeo inculpate traditis a Sanctis ac Deiferis Patribus, & rite celebratis feſtis in Sancta Dei Catholica & Apoſtolica Eccleſia concinant.

Edit. Pariſ. pag. 17.

Digitized by Google

ΕΠΙΤΟΜΗ ΧΡΟΝΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟ ΑΔΑΜ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΠΛΑΣΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ,

ἔως κ' ἔτους τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου τοῦ Εὐσεβεστάτου, καὶ μετὰ ὑπατείαν ἔτους ιθ', καὶ ιή ἔτους τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου, Νέου Κωνσταντίνου, τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ἰνδικτιῶνος γ'.

BREVIARIUM ANNORUM AB ADAM

PRIMO HOMINUM A DEO FORMATO, ad xx. annum Imperii Heraclii Piiſſimi, ac poſt Conſulatum annum xix. & Imperii Heraclii, Novi Conſtantini, illius filii, annum xviii. Indict. iii.

ΑΔΑΜ πρῶτος ἀνθρώπων πλασθεὶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐγέννησε δύο υἱούς, τὸν Ἄβελ καὶ τὸν Κάϊν. Εἶτα μετὰ τούτους ἐγέννησε καὶ τὸν Σήθ, ζήσας, ἕως οὗ τοῦτον ἐγέννησεν Ἀδάμ, ἔτη σλ'.

Ἐπίζησεν δὲ. Ὁμοῦ ϡλ'.

ADAM primus hominum a Deo formatus duos procreavit filios, Abel & Cain. Deinde genuit Seth, cum annorum eſſet ccxxx. quando ille in lucem eſt editus.

Vixit præterea Adam alios annos Dcc. qui quidem anni ſimul collecti conficiunt annos Dccccxxx.

ANNI A MUNDO CONDITO. 230. *Edit. Pariſ. pag. 19.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΔΑΜ.

Οὗτος ὁ πρωτόπλαστος Ἀδάμ, ὃς ἠξιώθη εἰπεῖν περί τε αὐτοῦ καὶ τῆς ἰδίας γυναικὸς, ὡς ἐξ ἑνὸς λογίας Θεοῦ διὰ τῆς συναφείας εἰς σάρκα μίαν ἀμφοτέρους συναπτομένους. Ὅπερ καὶ ὁ Κύριος μαρτυρεῖ ἐν Εὐαγγελίοις λέγων, τὸν Θεὸν αὐτὰ εἰρηκέναι διὰ στόματος τοῦ Ἀδάμ, ὃς καὶ συμφαγωγὸς αὐτῆς ἐγένετο. Ὁ δὲ Ἀπόστολος καταχρήσατο τούτῳ τῷ παραδείγματι μυστικώτερον ἐπὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ ἐκλαβὼν αὐτὸ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, λέγων· Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν· ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ὥσπερ ἡ κεφαλή ἐστιν ὁ Ἀδὰμ πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, ὡς αἴτιος ὢν καὶ πατὴρ τοῦτο καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς, καὶ σάρκα, καὶ Ἐκκλησίας κεφαλή ἐστι, καὶ πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Οὗτος πάλιν ἠξιώθη εἰκὼν Θεοῦ κληθῆναι. Ἐπὶ δὲ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ κυριώτερον ἐκβέβηκε, καθὼς καὶ Ἀπόστολος λέγει. Ὃς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου. Οὗτος μόνος ἀνθρώπων πρῶτος ἐκ πλευρᾶς, καὶ τοῦ Θεοῦ, προϊούσης τὸ θῆλυ ἀσπόρως. Ὁ δὲ Δεσπότης Χριστὸς, καὶ σάρκα, μόνος ἀσπόρως, ὡς ἄρρεν, ἐκ τοῦ θήλεως, παρῆλθε, τὴν ἰσοτιμίαν καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς φύσεως ἀναπληρώσας.

Οὗτος πρῶτος ἀνθρώπων ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διαβόλου

DE ADAM.

Iſte eſt primus a Deo formatus Adam, qui de ſe & uxore ſua dicere meruit, ambos Dei benedictione per conjunctionem in unam carnem eſſe conjunctos. Quod & ipſe teſtatur Dominus in Evangelio, dum ait, idipſum dixiſſe Deum per os Adam, qui & illius Paranymphus fuit. Paulus vero Apoſtolus hoc exemplo uſus eſt myſtico quodam ſenſu ad Dominum Chriſtum & Eccleſiam accomodato, cum dicit: *Sacramentum hoc magnum eſt: ego autem dico in Chriſto & Eccleſia.* Quemadmodum enim Adam omnium hominum eſt caput, cum horum ipſe auctor & pater ſit, ita & Dominus Chriſtus ſecundum carnem Eccleſiæ caput eſt, & pater futuri ſæculi. Ille rurſum meruit imago Dei appellari. Id vero in Dominum Chriſtum verius convenit, ſicut Apoſtolus ait, *Qui eſt imago Dei inviſibilis.* Iſte ſolus hominum primus ex latere ſuo, Dei virtute, fœminam abſque ſemine protulit. Dominus autem Chriſtus ſolus abſque ſemine, ut vir ex fœmina, procreatus, naturæ æqualitatem ac debitum adimplevit.

Hic primus hominum a diabolo de-

Matth. 19. 5. Marc. 8. 10.

pag. 20.

Ephes. 5. 32.

ANNI A. M. C. Coloss. 2. 14. ceptus peccavit. Dominus Christus pro hoc debitum exsolvit, disciso sapienter chirographo, hostesque devicto.

DE ABEL.

Hic Abel justus, qui primus ex hominibus injusta morte sublatus, infirma esse mortis fundamenta ostendit. Quamobrem licet mortuus adhuc loquitur, prænuntians mortuorum resurrectionem, quam Dominus Christus primus omnium in seipso demonstravit, quando mortis quam habere videbatur, potestatem destruxit. Hic est Abel qui in ænigmate Christi passionis imitator extitit; qui ex bonorum operum invidia a fratre injuste interfectus est: de quo & Apostolus Paulus in Epistola ad Hebreos ait: *Sed accessistis ad Sion montem, & civitatem Dei viventis Hierusalem cœlestem, & multorum millium Angelorum frequentiam, & Ecclesiam primitivorum, qui conscripti sunt in cœlis, & judicem omnium Deum, & spiritum justorum perfectorum, & testamenti novi mediatorem Jesum, & sanguinem aspersionis melius loquentem quam Abel.*

23. 24.	SETH	205.	colliguntur anni	435.
230.	Supervixit	707.	coll. an.	912.
436.	ENOS	190.	coll. an.	625.
	Supervixit	715.	coll. an.	905.
625.	CAINAN	170.	coll. an.	795.
	Supervixit	740.	coll. an.	910.
795.	MALALEEL	165.	coll. an.	960.
Edit. Paris.	Supervixit	730.	coll. an.	895.
p. 23. 21. 951.	JERAD	162.	coll. an.	1122.
	Supervixit	800.	coll. an.	962.
1123.	ENOCH	165.	coll. an.	1287.
	Supervixit	200.	coll. an.	365.

DE PROPHETIA ENOCH.

Hic prophetavit, dicens, *Ecce Dominus venit in sanctis millibus suis facere judicium contra omnes, & arguere impios de omnibus malis, quæ locuti sunt ad eos peccatores impii.*

Iste est Enoch, in quem mortis sententia non prævaluit: translatus est enim a Deo, ne videret mortem, ut sacræ litteræ testantur, quomodo & nobis per illum significatum est: *Mors in homines non prævalebit, sed exceptionem habebunt quæ in illos decreta sunt, quemadmodum in Domino Christo accidit, destructo illius imperio.*

Hic est Enoch ad vitam translatus, in Dei virtutis specimen venturis generationibus, quæ prohibere potest ne homines moriantur, ut dum superstites sunt, mutationem in melius exspectent.

Hic est qui una cum Helia ultimis temporibus Antichristo obsistet, illiusque redarguet impostura, secundum Ecclesiæ traditionem.

Hic est qui per fidem & placabilitatem mortis semitam devitavit.

1287.	MATHUSALA	187.	coll. an.	1474.
	Supervixit	762.	coll. an.	949.
1475.	LAMECH	188.	coll. an.	1662.
	Supervixit	565.	coll. an.	753.
2162.	NOE	500.	coll. an.	2162.

Habuit Noe tres filios, Sem, Cham, & Japhet.

	SEM	100.	coll. an.	2262.

A ἁμάρτων. Ὁ Δικαιότης Χριστὸς ὑπὲρ τούτου τὸ χρέος ἀπέτισεν, χάρτας ἐυλόγως τὸ χειρόγραφον, καὶ καταπαλαίσας τὸν ἐχθρόν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΒΕΛ.

Οὗτος Ἄβελ ὁ δίκαιος, ὃς ἀδίκως ἀποθανὼν πρῶτος πάντων ἀνθρώπων, ἔδειξε σαθρὰ εἶναι τὰ θανάτου τὰ θεμέλια. Διὸ καὶ νῦν ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖ, προμηνύων τὴν τῶν νεκρῶν ἀνάστασιν, ἣν ὁ Δικαιότης Χριστὸς πρῶτος πάντων ἐν ἑαυτῷ δείξας, κατέλυσε τὸ θανάτου τὸ δοκοῦν κράτος. Οὗτός ἐστιν Ἄβελ ὁ ὡς ἐν αἰνίγματι μιμητὴς τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχων, ὃς διὰ φθόνον ἀγαθῶν ἔργων ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀδίκως ἀπεκτάνθη. περὶ οὗ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς τοὺς Ἑβραίους ἐπιστολῇ φησίν. Ἀλλὰ προσεληλύθατε τῷ Σιὼν ὄρει, καὶ πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν Ἀγγέλων, πανηγύρει καὶ Ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καὶ κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων, καὶ διαθήκης νέας μεσίτῃ Θεῷ, καὶ αἵματι ῥαντισμοῦ κρεῖττον λαλοῦντι παρὰ τὸν Ἄβελ.

	ΣΗΘ	φέ,	ὁμοῦ υλέ.
	Ἐπέζησεν	ψζ,	ὁμοῦ ϡιβ.
	ΕΝΩΣ	ρϟ,	ὁμοῦ χκέ.
	Ἐπέζησεν	ψιέ,	ὁμοῦ ϡέ.
	ΚΑΙΝΑΝ	ρό,	ὁμοῦ φϟέ.
C	Ἐπέζησεν	ψμ,	ὁμοῦ πέ.
	ΜΑΛΑΛΕΗΛ	ρξέ,	ὁμοῦ ϡξ.
	Ἐπέζησεν	ψλ.	ὁμοῦ ωτέ.
	ΙΕΡΑΔ	ρξβ.	ὁμοῦ ͵αρκβ.
	Ἐπέζησεν	ω,	ὁμοῦ ϡξβ.
	ΕΝΩΧ	ρξέ,	ὁμοῦ ͵αϡπζ.
	Ἐπέζησεν	σ,	ὁμοῦ τξέ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΕΝΩΧ.

Οὗτος προεφήτευσε, λέγων, Ἰδοὺ Κύριος ἔρχεται ἐν ἁγίαις μυριάσιν αὐτοῦ, ποιῆσαι κρίσιν κατὰ πάντων, καὶ ἐλέγξαι τοὺς ἀσεβεῖς περὶ πάντων τῶν ποιημάτων, ὧν ἐλάλησαν κατ᾽ αὐτοῦ ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.

Οὗτός ἐστιν Ἐνὼχ, πρὸς ὃν εἶπε ἡ ἀπόφασις τοῦ θανάτου D ἐκράτησε. μετετέθη γὰρ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καθὰ τῇ θείᾳ γραφῇ δοκεῖ, ὅπως καὶ διὰ τούτου προμηνύθη ἡμῖν, ὡς, Οὐ κρατήσει ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ θάνατος, ἀλλὰ λύσιν δέξεται τὰ κατ᾽ αὐτὸν, ὥσπερ καὶ γέγονεν ἐπὶ τοῦ Δικαίου Χριστοῦ, καταλυθέντος αὐτοῦ τοῦ κράτους.

Οὗτός ἐστιν Ἐνὼχ ὁ μετατεθεὶς εἰς ζωὴν, εἰς δεῖγμα τοῦ Θεοῦ δυνάμεως τοῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς ἡ δύναμις διατηρῆσαι τοὺς θνητοὺς μὴ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ ζῶντας ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀλλαγὴν ὑπομένειν.

Οὗτός ἐστιν ὁ ἅμα τῷ Ἠλίᾳ ἐπὶ κάτω ἡμέρας ἀντικαθιζάμενος τῷ Ἀντιχείστῳ, καὶ ἐλέγχων τὴν πλάνην αὐτοῦ, καὶ ἡ τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν.

E Οὗτός ἐστιν ὁ διὰ πίστεως καὶ διαρεσίας ἐκφυγὼν τὴν ὁδὸν τοῦ θανάτου.

	ΜΑΘΟΥΣΑΛΑ	ρπζ,	ὁμοῦ φυοδ.
	Ἐπέζησεν	ψξβ,	ὁμοῦ ϡμϡθ.
	ΛΑΜΕΧ	ρπέ,	ὁμοῦ ͵αχξβ.
	Ἐπέζησεν	φξέ,	ὁμοῦ ψνγ.
	ΝΩΕ	φ,	ὁμοῦ βρξβ.

Νῶε ἔσχε τρεῖς υἱοὺς τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, καὶ τὸν Ἰάφεθ.

	ΣΗΜ	ρ,	ὁμοῦ βσξβ.

Ἐν τῷ ἑκατοστῷ ἔτει τοῦ Σὴμ, ἑξακοσιοστῷ δὲ τοῦ Νῶε, A καὶ βοξ β ἔτει γενέσεως κόσμου ἐγένετο ὁ κατακλυσμὸς ἐπὶ τῆς γῆς. τοσαῦτα δὲ μέχρι τοῦ ἐνταῦθα καὶ ὁ Ἀφρικανὸς ἐκτείνει, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀκριβῆ τῆς Γενέσεως βιβλία, ρ π ζ φαίνει τὸν Μαθουσάλα ἔτη, καὶ οὕτως αὐτὸν γεννῆσαι τὸν Λάμεχ. Ἐγένετο δὲ ὁ κατακλυσμὸς ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνὸς τοῦ δευτέρου ἐπὶ τῆς γῆς μ ἡμέρας, καὶ μ νύκτας, καὶ ἐλαττοῦτο τὸ ὕδωρ μῆ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἡμέρας, καὶ ἐκάθητο ἡ Κιβωτὸς ἐν μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ, ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνὸς, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. Καὶ ἐλαττοῦτο τὸ ὕδωρ ἕως τοῦ δεκάτου μηνός. Ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ μηνὶ, τῇ πρώτῃ τοῦ μηνὸς, ὤφθησαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων. Καὶ μῆ παραλάσσοντα ἡμέρας λιπόξῃ Νῶε τὴν θύραν τῆς Κιβωτοῦ, καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα τοῦ ἰδεῖν εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ. Καὶ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τῷ πρώτῳ μηνὶ, μιᾷ τοῦ μηνὸς ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ δευτέρῳ ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι μηνὸς ἐξηράνθη ἡ γῆ.

Anno Sem centeſimo, Noe ſexcenteſimo, & a mundo condito ɪɪ M. CC LXII. diluvium in terra extitit: tot annos ad illud uſque numeravit Africanus; ſiquidem accurati Geneſeos libri C LXXXVII. annum Mathuſala attigiſſe oſtendunt, cum Lamech generavit: *Factum vero eſt diluvium ſeptimo & viceſimo die menſis ſecundi in terra, quod quadraginta duravit dies, & noctes: & minuebatur aqua poſt centum & quinquaginta dies, & ſedit Arca, in menſe ſeptimo, ſeptima & viceſima die menſis, ſuper montes Ararat. Et decreſcebat aqua uſque ad decimum menſem. In decimo vero menſe, prima die menſis, apparuerunt vertices montium; & poſt* B *quadraginta dies, aperuit Noe feneſtram Arcæ, & emiſit corvum, ut videret an defeciſſent aquæ. Et in primo & ſexcenteſimo anno vitæ Noe primi menſis, prima die menſis, defecit aqua de terra. Altero vero menſe, ſeptimo & viceſimo menſi ſiccata eſt terra.* Gen. 7. Edit. Pariſ. pag. 22.

ΕΙΣΙΝ ΑΠΟ ΑΔΑΜ ΕΩΣ ΝΩΕ γενεαὶ ι.

AB ADAM USQUE AD NOE x. ſunt generationes.

Τὰ προκείμενα εἰπόντες διδάξομεν, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ κατακλυσμὸς ἐγενήθη, καὶ ἀφ' τίνας, ἵνα μή τινες τὸν Θεὸν τῆς φθορᾶς αἴτιον ἡγήσωνται. Εἰ καὶ ἐν ἄλλοις χρονογράφοις οὐ δηλοῦνται, οὔτε περὶ τούτου, οὔτε περὶ τῆς πυργοποιίας, ἴσως δὲ πολλοὶ ἀμφιβάλλουσι, δείξομεν οὖν ἐκ τῆς θείας γραφῆς. φησὶν ἡ Γένεσις· Καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγενήθησαν αὐτοῖς. Ἰδόντες δὲ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι καλαί εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πάντων ὧν ἐξελέξαντο. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, Οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. Ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη.

Propoſito inſiſtentes argumento doceamus, qua de cauſa, & propter quos factum eſt diluvium, ne quidam extent qui corruptionis auctorem Deum exiſtiment. Tametſi porro apud alios chronographos, nec de eo, nec de turris ædificatione quidquam dicatur, C cum de iis ſubdubitent complures, idipſum ex ſacra Scriptura demonſtrabimus. Sic igitur liber Geneſeos. *Et factum eſt cum cœpiſſent homines multiplicari ſuper terram, & filias procreaſſent, videntes Angeli Dei filias hominum, quod eſſent pulchræ, acceperunt ſibi uxores ex omnibus quas elegerant, dixitque Deus: Non permanebit ſpiritus meus in hominibus iſtis in æternum, quia caro ſunt. Erunt autem dies annorum Ipſorum centum viginti anni.* Cap. 6.

Οὓς ὠνόμασεν Ἀγγέλους Θεοῦ, οὐχὶ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἄπαγε. ἐκεῖνοι γὰρ περὶ, καὶ ἀσώματοι Ἄγγελοι, τούτους δὲ ἀνθρώπους καλεῖ ὀνόμασεν, καὶ σαρκικοὺς καὶ θνητούς· φησὶ γάρ, Διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. Τινὲς δὲ τῶν ἑρμηνέων ἐπ' ἀληθείας διδάσκοντες ἐξέδωκαν. Ὅτι τὸ ἐκλεκτὸν γένος τοῦ Σὴθ, Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ παρὰ τοῦ Μωϋσέως ὠνομάσθησαν, αὐτὴ ἡ Γένεσις διδάξει. Ἐπειδὴ φθοροποιίας, καὶ μισαδελφίας, καὶ ἀρνησιθεΐας ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Κάϊν ἐπικρατούσης, πρῶτοι οἱ τοῦ Σὴθ ἤρξαντο ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅπερ ἐστὶν ἀγγελικὸς ὕμνος. φησὶ γὰρ ἡ Γένεσις· τῷ δὲ Σὴθ ἐγεννήθη υἱός· ἐκαινόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐνώς. Οὗτος ἤρξατο ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα ἡ Γένεσις.

Hi ergo filii Seth Angelis ſimiles facti, & Angelicum hymnum invocantes, damnatis illis ex Cain prognatis adhæſerunt, Deuſque in iram converſus eſt. Ait enim Geneſis: *Non permanebit ſpiritus meus in hominibus iſtis in æternum, eo quod caro ſunt.* Cap. 6. 3.

Οὗτοι οὖν οἱ τοῦ Σὴθ Ἀγγέλοις ὁμοιωθέντες, καὶ ἀγγελικὸν ὕμνον ἐπικαλεσάμενοι, ἐκείνοις τοῖς ἀποβλήτοις τοῦ Κάϊν συνήφθησαν, καὶ τὸ θεῖον ὠργίσθη. Φησὶ γὰρ ἡ Γένεσις. Οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας.

Iſti igitur illis copulati, procreatis ingentis ſtaturæ liberis, hos gigantas appellavit Scriptura. Audi Geneſin dicentem: *Gigantes autem erant ſuper terram in diebus illis. Poſtquam enim*

Συναφθέντες οὖν οὗτοι ἐκείναις, τέκνα ἐποίησαν τὴν ἡλικίαν μεγίστους, καὶ Γίγαντας αὐτούς. ἐκάλεσεν ἡ γραφή. ἄκουσον τῆς Γενέσεως λεγούσης. Οἱ δὲ Γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. Ὡς Gen. 6. 4.

Edit. Pariſ. pag. 23. PRÆFATIO.

ingreſſi ſunt filii Dei ad filias hominum, illæque genuerunt, iſti ſunt potentes a ſeculo, viri famoſi. Quos ſupra Angelos Dei, nomen Domini Dei invocantes, hos & filios Dei hic appellat. Atque hæc quidem Scriptura. Hi præterea Angeli a quibuſdam Dii vocati ſunt. Apud Chaldæos primus iis imperavit Alorus, & poſt illum Alaprus, & qui iis ſucceſſere. Hos indicavit Scriptura, dicens: *Gigantes a ſeculo homines nominati.*

Et hæc quidem ſcriptis mandarunt, qui res eorum ſunt proſecuti, Beroſus ſcilicet, & qui poſt illum ſcripſere: ex quibus occaſionem arripuit Joſephus quidpiam de iis conſcribendi. Hunc enim teſtem laudans in primo Antiquitatum libro, hæc ait: *Beroſus vir genere quidem Chaldæus, iis notus qui eruditioni ſtudent: ut qui de Aſtronomia & Chaldæorum Philoſophia libros Græce ediderit.* Et iſta quidem Joſephus. Enimvero quid mihi opus eſt in teſtes advocare Scriptores Gentiles & Prophanos, cum ex Catholica noſtra Eccleſia Epiphanius Cypri Epiſcopus in Panariis ſuis ſcribat: *Traditio ejuſmodi eſt quæ ad nos pervenit: Hinc in mundo cœpit eſſe improbitas: & ab initio quidem per Adami inobedientiam, deinde per Caini parricidium, & fratris interfectionem: Exinde temporibus Jared, & deinceps, venefica, laſciviæ, & injuſtitia regnavere.* Quinetiam nonnulli Adam, Evam & ſerpentem Deos appellarunt, atque adeo Cain & Seth.

Cum igitur ita ſe gererent mortales, ut Deos appellarent colerentque ſibi ſimiles homines, veri autem Dei obliviſcerentur, rurſum liber Geneſeos hæc ait; *Videns autem Deus quod multa malitia eſſet hominum ſuper terram, cogitavit Deus delere hominem.* Et poſt alia; *Dixit Deus ad Noe: Ecce ego diſperdam eos cum terra. Facias tibi Arcam.* Et hæc quidem liber Geneſeos. Unde & Petrus Apoſtolus Clementi exponit, dicens: *Uni cuidam viro juſto Noe, cum liberis, eorumque uxoribus, in Arca ſalvari prænuntiavit, ita ut impiis peremptis, purificationem mundus acciperet, & in ipſa Arca reſervatus ad poſteritatem generis, purus redderetur: ſed his omnibus geſtis rurſus homines impie agere cœperunt.* Ex præallatis igitur colligere licet propter quos diluvium factum ſit.

Sectarum porro omnium matres ac præcipuæ, & celebres, ex ſunt, Barbariſmus, Scythiſmus, Græciſmus, Judaiſmus, ex quibus cæteræ ſunt natæ hæreſes.

pag. 24. Barbariſmus eſt quædam ad arbitrium vivendi ratio, cujuſmodi extitit ab Adam per decem generationes uſque ad Noe Diluvium. Barbariſmus autem vocatur, quod nullum ducem haberent homines, neque invicem convenirent ac conſentirent, ſed quiſque quod luberet ſequeretur, ac ſua ſingulis voluntas pro lege eſſet.

Nunc quæ poſt diluvium evenerint dicamus.

Vixit Noe poſt diluvium annos CCCL. & facti ſunt dies omnes Noe anni DCCCCL. & mortuus eſt.

Cap. 4. 1.

A ὡς εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τ̃ Θεῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τ̃ ἀνθρώπων, καὶ *ἐγέννησαν αὐτοῖς. Ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ Γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Οὓς ἄντικρυς Ἀγγέλους Θεοῦ ὀνομάσας τὰς ἐπικαλουμένας τὸ ὄνομα Κυρίου τ̃ Θεῦ, φησὶ καὶ ὑμᾶς Θεοὺς ὑπάρξαι προσηγόρευσεν. Ταῦτα μὲν ἡ γραφή. Ἐπεὶ δὲ ὅτι οἱ Ἄγγελοι παρά τισι Θεοὶ νομίζονται, παρὰ μὲν Χαλδαίοις πρῶτος ὁ ἄρξας αὐτῶν Ἄλωρος, καὶ μετ' αὐτὸν * Ἀλαπρος· καὶ οἱ λοιποὶ ἀρξαντες αὐτῶν. Τοῦτους μνήζασα ἡ γραφὴ λέγουσα. Οἱ Γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί.

Καὶ ταῦτα μὲν, ὡς ἐδίδαξεν οἱ τὰ αὐτῶν ἀναγράψαντες, Βήρωσος, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν. ἐξ ὧν Ἰώσηπος ἀφορμὰς ἔλαβε περὶ πάντων ἀναγράψασθαι. Μαρτυρῶν γὰρ αὐτῷ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τ̃ περὶ Ἀρχαιολογίας αὐτῷ ἔφη, λέγων. Βήρωσος, ἀνὴρ Χαλδαῖος μὲν τὸ γένος, γνωσιμος δὲ τοῖς περὶ παιδείαν ἀναστρεφομένοις, ἐπειδὴ περὶ τε Ἀστρονομίας, καὶ περὶ τ̃ Χαλδαίοις φιλοσοφουμένων, αὐτὸς εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐξήνεγκε τὰς συγγραφάς. Καὶ ταῦτα μὲν Ἰώσηπος. Καὶ τί με δεῖ λέγειν ἀδίκως ἐκ τ̃ ἔξωθεν μαρτυρίας λαβόντα, ὁπότε καὶ ἡ ἁ τ̃ Καθολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας Ἐπιφάνιος ὁ Κύπρι ἐν τοῖς Πανάριοις αὐτῷ γράφει. Ἡ μὲν παράδοσις, εἰς ἡμᾶς ἐλθοῦσα ἤρξατο ἐκ κακομηχανίας ἐν κόσμῳ γίνεσθαι. Καὶ ἀπ' ἀρχῆς μὲν ἀπὸ τ̃ Ἀδὰμ παρακοῆς· ἔπειτα δὲ ἀπὸ τ̃ Κάϊν ἀδελφοκτονίας. Εἶτα δὲ ἐν χρόνοις τ̃ Ἰάρεδ ἐπέκεινα φαρμακείαι, καὶ ἀσέλγειαι, καὶ ἀδικίαι ἐκρυμάτισαν. Ἀλλὰ καὶ τινες τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὔᾳ, καὶ τὸν ὄφιν γενέσθαι (Θεούς) προσηγόρευσαν. Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν καὶ τ̃ Κάϊν, καὶ τὸν Σήθ.

Ἐπεὶ οὖν τοιαῦτα εἶχον οἱ ἄνθρωποι Θεοὺς ὀνομάσαι καὶ προσκυνῆσαι ὁμοίους αὐτῶν ἀνθρώπους, ἀ δὲ ἀληθινὸν Θεὸν ἐπιλαθέσθαι, πάλιν ἡ Γένεσις· Ἰδὼν δὲ Κύριος ὁ Θεὸς ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τ̃ ἀνθρώπων ἐπὶ τ̃ γ̃ς, διενοήθη ὁ Θεὸς ἀπαλεῖψαι τὸν ἄνθρωπον. Καὶ μικρὸν ὕστερα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· Ἰδοὺ ἐγὼ καταφθείρω αὐτοὺς καὶ τ̃ γ̃ν· ποίησον σεαυτῷ Κιβωτόν. Καὶ ταῦτα μὲν ἡ Γενεαλογία. Ὅθεν καὶ Πέτρος ὁ Ἀπόστολος ἀφηγεῖται Κλήμεντι, λέγων, Ἑνί τινι δικαίῳ μ̃ τῷ ἐξ αὐτ̃ Νῶε σὺν τοῖς ἐξ αὐτ̃ ἐν λάρνακι σωθῆναι προαγγεῖλαι, ἵνα πάντων τ̃ ἀκαθάρτων ὀλοθρευθέντων ὁ κόσμος καθαρισθῇ, ἐν αὐτῇ τῇ λάρνακι σωθεὶς, εἰς δευτέραν πίστιν καθαρὸς ὑποδοθῇ. Ὅμως καὶ τούτων γενομένων οἱ ἄνθρωποι ἤρξαντο ἀσεβεῖν. Ἐξ ἧ προκειμένων δείκνυται τῷ ὧν ὁ κατακλυσμὸς γέγονε.

Αἱ δὲ τ̃ αἱρέσεων πασῶν μητέρες τε καὶ πρόκριτοι καὶ ὀνομασταὶ, εἰσὶν αὗται, Βαρβαρισμὸς, Σκυθισμὸς, Ἑλληνισμὸς, Ἰουδαϊσμὸς· ἐξ ὧν μητέρων καὶ ἄλλαι ἐφύησαν αἱρέσεις.

Βαρβαρισμὸς οὖν, ἥτις καθ' ἑαυτὴν ἔστω διαρκέσασα ἀπὸ τ̃ Ἀδὰμ ἐπὶ δέκα γενεὰς ἕως τ̃ κατακλυσμοῦ Νῶε. Βαρβαρισμὸς δὲ κέκληται ἀπὸ τ̃ τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἔχειν τινὰ ἀρχηγὸν, ἢ μίαν συμφωνίαν, ἀλλ' ὅτι πᾶς τις ἑαυτῷ ἠρέσκει, καὶ νόμος ἑαυτῷ κατὰ τὴν προτίμησιν τ̃ ἰδίου βουλήματος ἐγένετο.

Εἴπωμεν ἤδη λοιπὸν, καὶ τὰ ἀπὸ τ̃ κατακλυσμοῦ.

Ἔζησε Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη τ. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε ἔτη ϡ, καὶ ἀπέθανε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΩΕ.

Νῶε δίκαιος τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, ὁ ἀκούσιον μέθυ ὑπομείνας, καὶ θεωρήσας ἐν αὐτῇ μυστήρια. Φησὶ γὰρ ἡ γραφή· Ἐξέπνηξε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος. Καὶ μετὰ τὸ αὐτὸν προειπεῖν, ὡς ἐν τάξει κατάρας, τὰ μέλλοντα, λέγει καὶ τοῖς ἄλλοις ὡς ἐν τάξει εὐλογίας τὰ ἐσόμενα, καί φησι· Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σήμ. Τρόπον γάρ τινα ὑπὲρ τοῦ πρώτου κατηράσατο, ὑπὲρ τούτου εὐλόγησεν, ἀλλὰ προῤῥήσεις ἐξεῖπε μυστηρίων ἀφ' ὧν ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐπετελέσθη· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἐδούλευσαν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῶν οἱ τοῦ Χαναάν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκείνοις τούτοις ἐδούλευσαν ἐν Αἰγύπτῳ. Αλλ' ὑπὲρ Γαβαωνῖται, ὥς τινες ὑπενόησαν, ἐδούλευσαν αὐτοῖς, ἀλλὰ τῷ Θεῷ ἐδούλευον· ξυλοφόρους γὰρ καὶ ὑδροφόρους τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ αὐτοὺς κατέστησαν, ἃ γὰρ ἑαυτοῖς. Τί οὖν ἐστιν, ἃ πάντως προῤῥήσεις ἐστὶν, ὡς τῷ Κυρίῳ δουλεύσουσι καὶ αὐτοὶ τῷ ἐκ τοῦ Σὴμ ὑπάρχοντι κατὰ σάρκα; Τὸ δὲ, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Σήμ. Τί τὰ πρὸς τὸν Σήμ, εἰ ὁ Θεὸς εὐλογητός ἐστιν; Αλλ' ἐπιφέρει. Πλατυνάει ὁ Θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικήσαι ὦσαι ὁ Θεὸς ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σήμ. Λοιπόν, Πλατύνας ὁ Θεὸς τῷ Ἰάφεθ. Καὶ γὰρ καὶ τῷ Ἰάφεθ, καὶ Χαναὰμ ἐπλάτυνε· καὶ πάλιν ἀμφοτέροις τοῦ Χριστῷ δουλεύουσι τοῖς ἐκ τοῦ Σὴμ ὑπάρχουσι. Πάσας γὰρ τὰς κατοικίας αὐτοῦ ὁ Θεὸς, ἃς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐποιήσατο, μερικῶς μὲν ἐν τοῖς Προφήταις, ἀκριβῶς δὲ καὶ ἀξιαπάτως, καὶ καθολικῶς ἐν τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ κατὰ σάρκα πεποίηται τοῖς ἐκ τοῦ Σὴμ ὑπάρχουσι, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ γέγραπται κατὰ σάρκα, Ἐν ᾧ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς. Τούτων οὖν τῷ ὀπτασιῶν καὶ αὐτὸς ἠξιώθη προεῖπεν τὰ κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ἐπιτελούμενα.

Τὰ δὲ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη, ἕως τῆς πυργοποιίας καὶ συγχύσεως τῆς γλωσσῶν τῆς γῆς, εἰσὶν ἔτη χθ'.

ΑΡΦΑΞΑΔ ρλί, ὁμοῦ βτιζ'.
Επίζησεν τλ', ὁμοῦ υξέ.
ΚΑΙΝΑΝ ρλ', ὁμοῦ βφιζ'.
Επίζησεν τλ', ὁμοῦ υξ.
ΣΑΛΑ ρλ', ὁμοῦ βχιζ'.
Επίζησεν τλ', ὁμοῦ υπ'.
Πέ ἔτη τῷ Σαλὰ, Νῶε ἀπέθανεν.
ΕΒΕΡ ρλδ', ὁμοῦ βψιά.
Επίζησεν σό, ὁμοῦ υδ'.
ΦΑΛΕΓ ρλ', ὁμοῦ βϡιά.
Επίζησεν σθ', ὁμοῦ τλθ'.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Φάλεγ, διεμερίσθη ἡ γῆ· διὸ καὶ σημαίνεται Φάλεγ τῇ Ἑβραίων φωνῇ, Μερισμός. Κατὰ τοῦτον ἡ πυργοποιία συνέβη, καὶ ἀπὸ μιᾶς τῆς πάλαι ἁπλήστου πολυφωνία γέγονε, καὶ ἡ καθέκαστον τῶν γλωσσῶν διαφορὰ, ὡς μέμνηται τούτων ἡ θεία γραφὴ, λέγουσα· Καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος ἕν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι. Καὶ ἐν τῷ κινῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εὗρον πεδίον ἐν γῇ Σιναὰρ, καὶ κατῴκησαν ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν ἄνθρωπος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· Δεῦτε, πλιν-

A

Noe justus & perfectus in generatione sua, cum imprudens nolensque in ebrietatem incidisset, arcana quædam mysteria in ea vidit; ait enim scriptura: *Evigilavit autem Noe ex vino, & cognovit quæcumque fecisset ei filius suus minor.* Et postquam illum est allocutus, imprecationis, aliis vero benedictionis vice, futura ac eventura prædicit, dum ait, *Benedictus Deus Sem.* Neque enim primo quodammodo imprecatus est, neque huic benedixit, sed mysteriorum prædictionem est effatus, quæ per Dominum Christum adimpleta sunt: nam filii Chanaan fratribus suis numquam servierunt, quin potius illi iis servierunt in Ægypto. Sed & neque Gabaonitæ, uti suspicati sunt quidam, iis servierunt, sed Deo: lignatores enim & aquarios Templo Dei illos imposuerunt, non vero sibi. Quid igitur aliud est, quam mera prædictio, illos ipsos qui ex Sem secundum carnem nasciturus erat Domino servituros? Illud autem: *Benedictus Dominus Deus Sem.* Quid hæc ad Sem, si Deus est benedictus? sed infert: *Dilatet Deus Japhet, & habitet veluti Deus in tabernaculis Sem.* Deinde, *Dilatet Deus Japhet.* Nam & Japhet & Chanaam dilatavit, ac rursum uterque Christo, qui ex Sem natus est, servivit. Omnes enim habitationes quas apud homines fecit Deus, particulatim quidem in Prophetis, perfecte autem & indiscrete ac universe in Domino Christo secundum carnem suis ex Sem descendentibus factæ sunt: quemadmodum de Domino Christo scriptum est secundum carnem, *In quo habitat plenitudo Divinitatis corporaliter.* His ergo visionibus & ipse prænuntiare dignatus est quæ ad procurandam generis humani salutem a Christo peracta sunt.

Anni vero post diluvium usque ad turris ædificationem, linguarumque terræ confusionem, sunt DCLIX.

ANNI A M. C.

Gen. 9.

Gen. 9. 24. 26.

Josh. 9.

Coloss. 2. 9.

Edit. Paris. pag. 25.

D

ARPHAXAD 135. coll. an. 2397.
Supervixit 330. coll. an. 465.
CAINAN 130. coll. an. 2527.
Supervixit 330. coll. an. 460.
SALA 130. coll. an. 2657. 1518.
Supervixit 330. coll. an. 480.
Anno LXXXV. Sala, Noe mortuus est.
HEBER 134. coll. an. 2791. 1658.
Supervixit 270. coll. an. 404.
PHALEG 130. coll. an. 2921. 1772.
Supervixit 209. coll. an. 339.

E

In diebus Phaleg, terra partita est: unde Phaleg Hebræorum lingua, est Partitio. Ejusdem tempestate, facta est turris ædificatio, & ab uno quod olim obtinuerat idiomate, multa linguarum genera conflata sunt, singulæque ab invicem diversæ, uti horum meminit sacra Scriptura, ubi ait: *Et erat omnis terra labium unum, & vox una omnibus. Et factum est cum moverentur ipsi ab oriente, invenerunt campum in terra Senaar, & habitaverunt ibi. Et dixit homo proximo suo: Veni-*

Genes. 11. 1.

*te laterificemus Lateres , & coquamus eos igni . Et factus eſt illis later in lapidem, & bitumen fuit illis lutum . Et dixerunt : Venite , ædificemus nobis civitatem & turrim , cujus erit caput uſque ad cælum : & faciamus nobis nomen , antequam diſpergamur in univerſa terra . Et * deſcendit Dominus Deus ut videret civitatem , & turrim , quam ædificarunt filii hominum . Et dixit Dominus Deus : Ecce genus unum , & labium unum omnibus : & cœperunt hoc facere , & nunc non deficient ab eis omnia , quæcumque aggreſſi ſunt facere . Venite & deſcendentes confundamus ibi linguas ipſorum , ut non audiant unuſquiſque vocem proximi ſui . Et diſperſit Dominus Deus ipſos ſuper faciem terræ , & ceſſaverunt ædificantes civitatem & turrim . Propter hoc vocatum eſt nomen ejus Confuſio , quia ibi confudit Dominus labia univerſæ terræ , & inde diſperſit eos Dominus Deus ſuper faciem univerſæ terræ.*

* Non corporeo habitu deſcendit Dominus Deus.

Quia ergo horum a nobis facta eſt mentio , res poſtulat , uti propter ſuſceptum operis argumentum , de iiſdem ex Epiphanio Cypri Epiſcopo , & aliquot aliis ſummatim agamus , Qui vero ii fuerint , & quas partes a ſe invicem diviſi incoluerint , , exponit in Ancorato ſuo idem Epiphanius ex Geneſi.

Cap. 10. *Edit. Pariſ. pag.* 26.

Japhet tertio Noe filio naſcuntur filii , & filiorum filii XIV. *Et Cham ſecundo filio Noe naſcuntur filii , & filiorum filii* XXXI. *Et Sem primogenito Noe naſcuntur filii , & filiorum filii* XXVII. Quibus dictis , ſic proſequitur.

Cæterum quinta poſt diluvium ætate (hoc eſt ab Arphaxad uſque ad Phaleg) *cum a tribus Noe filiis propagari genus hominum cœpiſſet , continuata ſobolis ſucceſſione , duo ac ſeptuaginta numero velut principes ac ſtirpis capita prodierunt . Il cum longius proceſſiſſent , & a monte Lubar , Armeniæque finibus , hoc eſt regione Ararat , ulteriora peragraſſent , in campum Senaar delati ſunt , quem locum ſibi ipſi delegerunt .* Atque hic primum homines habitarunt poſt diluvium , ibique plantato vineto , Noe Propheta iſto in loco ſedem fixit . *Cæterum Senaar hodie in Perſarum regione jacet , quam olim Aſſyrii tenuerant . Igitur cum in eo loco compactum feciſſent , habito invicem conſilio , de Turri urbeque illic extruenda , turrim & Babylonem extruunt . Sed de infanda illa molitione Deo diſplicuit . Ideoque diſſipatis illorum conſiliis , ex una lingua ſeptuaginta duas fecit , pro hominum numero , qui illo tempore reperti ſunt : unde & Meropes a vocis diviſione ſunt nuncupati .* Atque hæc Epiphanius de Turris ædificatione , & LXXII. linguis : quod quidem ad hæc uſque tempora velut ignoratum ab hominibus quæritur . Operæ vero pretium eſt modo exponere , ubi horum ſinguli habitarint poſt diviſionem , quæque ex iis ortæ ſint nationes .

Japhet igitur tertio Noe filio obvenit , quidquid a Media uſque ad Gadarinos pertinet , & a Rhinocururis quidquid Aquilonem ſpectat : quam quidem in Europa regionem , quidam verſus Scythiæ partes progreſſi , ſibi in ſedem delegerunt .

Filii vero Japhet tertii Noe filii , XIV. fuere , ex quibus totidem ortæ tribus.

Α Ἀδὲ σωρὴ πλίνθος, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς πυρί. Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον, καὶ ἡ ἄσφαλτος ἦν αὐτοῖς ὁ πηλός. Καὶ εἶπαν, Δεῦτε, καὶ οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν, καὶ πύργον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπὶ πάσης τῆς γῆς. Καὶ * κατέβη Κύριος ὁ Θεὸς ἰδεῖν τὴν πόλιν, καὶ τὸν πύργον, ὃν ᾠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς, Ἰδοὺ γένος ἕν, καὶ φωνὴ, μία πᾶσι, Καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἐξ αὐτῶν πάντα ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. Δεῦτε, καὶ καταβάντες συγχέωμεν ἐκεῖ αὐτῶν τὰς γλώσσας, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον αὐτοῦ. Καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἐκεῖθεν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ἐπαύσαντο οἱ οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν, καὶ τὸν πύργον. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς Σύγχυσις, ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος τὰ χείλη πάσης τῆς γῆς, κἀκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς.

* Ἡ σωματικῶς συγκατα- βὰς Κύριος ὁ Θεός.

Ἐπεὶ οὖν τούτων ἐμνημονεύσαμεν, ἕνεκα τοῦ προκειμένου ὀρθογραφίαν, δέον ἐπιμνημονεῦσαι παχυμερῶς τὰ κατ' αὐτούς, ἐκ τῆς διδασκαλίας Ἐπιφανίου τοῦ Κύπρου, καὶ ἐξ ἑτέρων τινῶν. Καὶ τίνες ἦσαν, καὶ κατὰ ποίας τόπους μεριθέντες ᾤκησαν, λέγει εἰς τὸν Ἀγκυρωτὸν αὐτῷ ἐκ γενέσεως.

Ἰάφεθ τρίτῳ υἱῷ τοῦ Νῶε, γίνονται παῖδες, καὶ παίδων παῖδες, ιδ'. Καὶ τῷ Χὰμ δευτέρῳ υἱῷ τοῦ Νῶε, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες, καὶ παίδων παῖδες, λά. Καὶ τῷ Σὴμ πρώτῳ υἱῷ τοῦ Νῶε γίνονται παῖδες, καὶ παίδων παῖδες κζ'. Καὶ εἶπα εἰπὼν μνημονεύει.

Πέμπτη τοίνυν γενεὰ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, (τοῦτ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ Ἀρφαξὰδ ἕως τοῦ Φαλὶγ) πληθυνόντων ἄρτι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Νῶε, καὶ ἑβδομήκοντα παίδων, (καὶ τούτων παῖδες γεγόνασιν ὁ ἐν ἀριθμῷ ἐν κόσμῳ ἀρχηγέται καὶ κεφαλαιῶται. Ἐπεκτεινόμενοι δὲ καὶ πρόσω βαίνοντες τὰ Λυβὰρ ὄρη, καὶ ἐείων τῆς Ἀρμενίας, τοῦτ' ἔστιν Ἀραρὰτ τῆς χώρας, γίνονται ἐν πεδίῳ Σενααρ ἔνθα που ἐπεξελέξαντο. Ἐκεῖσε πρῶτον κατοίκησις γίνεται μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῶν ἀνθρώπων· κἀκεῖ φυτεύσας ἀμπελῶνα Νῶε ὁ προφήτης, εἰκότως γίνεται τοῦ τόπου. Κεῖται δὲ αὕτη ἡ Σενααρ νυνὶ ἐν τῇ Περσῶν χώρᾳ, ἣν δὲ πάλαι Ἀσσυρίων. Ἐκεῖσε τότων συνδιασάντες, καὶ συμβούλιον ποιησάμενοι μετ' ἀλλήλων, πύργον καὶ πόλιν οἰκοδομῆσαι, κτίζουσι δὲ πυργοποιΐαν, καὶ οἰκοδομοῦσι δὲ Βαβυλῶνα. Καὶ ἐκ τούτου ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ ἔργῳ τῆς αὐτῶν ἀνομίας. Διεσκέδασε γὰρ αὐτῶν τὰς γνώμας, καὶ ἀπὸ μιᾶς γλώσσης εἰς ογδ' διέτεμψε, καὶ δὲ ἀριθμὸν τῶν τότε ἀνδρῶν διῃθέντων· ὅθεν καὶ Μέροπες αὐτοὶ κέκληνται, ἀπὸ δὲ μεμερισμένης φωνῆς. Καὶ ταῦτα Ἐπιφάνιος περὶ τῆς πυργοποιΐας, καὶ περὶ τῶν ογδ' γλωσσῶν, ὃ καὶ μέχρι νῦν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἀγνοούμενον ἐπιζητεῖται. Δέον δὲ μνημονεῦσαι καὶ τῆς κατοικίας ἑκάστου αὐτῶν μετὰ δὲ μερισμὸν, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἔθνη.

Τῷ μὲν Ἰάφεθ τρίτῳ υἱῷ τοῦ Νῶε, κατακληροῦται ἀπὸ Μηδίας ἕως Γαδαρηνῶν, καὶ ἀπὸ Ῥινοκορούρων πρὸς βορρᾶν. εἴ τινες ἐπὶ τῆς Εὐρώπης κλίμα, τινὲς δὲ πρὸς τῆς Σκυθίας μέρει, τοῖς ἑαυτῶν ἔθνεσι κατεκληρώσαντο.

Υἱοὶ Ἰάφεθ τρίτου υἱοῦ Νῶε φυλαὶ ὁμοῦ ιδ'.

ΓΑΜΕΡ , ἐξ οὗ Κελταῖοι .
ΜΑΓΩΓ , ἐξ οὗ Ἀκυτανοί . Τινὲς ἐν τῷ Μαγὼγ τοὺς Γότθους λέγουσι , καὶ τοὺς Σαρμάτας , καὶ τοὺς Σκύθας γεγενῆσθαι.
ΜΑΔΑΙ , ἐξ οὗ Βρεττανοί .
ΙΩΥΑ , ἐξ οὗ Σπάνοι , οἱ καὶ Τυράννιοι.
ΕΛΙΣΑ , ἐξ οὗ Μαῦροι .
ΘΟΒΕΛ , ἐξ οὗ Μακουακοί .
ΜΟΣΟΧ , ἐξ οὗ Γαιτοῦλοι .
ΘΗΡΑΣ , ἐξ οὗ Ἀφροί .
ΑΡΧΑΝΑΘ, ἐξ οὗ Μάζικες.
ΡΥΦΑΘ, ἐξ οὗ Ταράμαντις ἐξώτεροι
ΘΟΣΜΑΓΑΡ, ἐξ οὗ Βοράδες.
ΕΡΚΑ, ἐξ οὗ Βελτίονες.
ΘΑΡΣΕΙΣ, ἐξ οὗ Ταράμαντες ἐσώτεροι.
ΡΟΔΙΟΙ, ἐξ οὗ Ῥωμαῖοι , οἱ καὶ Λατῖνοι .

Εἰσὶ δὲ καὶ τὰ τῆς Ἑλλάδος ἔθνη πάντα τὰ ἐξ αὐτῶν μετῳκισμένα ἐκεῖσε οἷον Σαΐτων, οἳ κατῴκησαν τὴν παρ' Ἕλλησιν τιμωμένην πόλιν , ἣ καλουμένη Ἀθήνας . ἔτι δὲ καὶ τὰς Θήβας , ὅτι ἐκ Σιδονίων εἰσὶν ἄποικοι , ἐκ Κάδμου τοῦ Ἀγήνορος . Καὶ οἱ Καρχηδόνιοι δὲ Τυρίων εἰσὶν ἄποικοι , καὶ οἵτινες ἄλλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα μετῴκησαν.

Εἰσὶ δὲ τὰ τῶν Ἰάφεθ ἔθνη ἀπὸ Μηδίας ἕως τῆς Ἑσπερίου καταπαρμένα Ὠκεανοῦ βλέποντα τὰ βορρᾶ , ἅπερ. Μῆδοι , Ἕλληνες , Ἀλβανοὶ , Οὔεννοὶ , Ἀρμένιοι , Δαυνεῖς , Κορζῖνοι , Ἱππικοὶ , Παφλαγόνες , Ἴβηρες , οἱ καὶ Τυράννιοι , Χάλυκες , Κελταῖοι , Σαυρομάται , Γάλλοι , Ταύρεινοι , Βάσαντες , Ἰλλύριοι , Οὐακκαῖοι , Λίγυρες , Ἰάπυγες , Γαγλῶνοι , Λατῖνοι οἱ καὶ Ῥωμαῖοι , Ἀμαξωνῆς , Λεγησταὶ , Δενναγλῶνοι , Ἀκύτινοι , Μαριανδῆνοι , Κυρτιανοὶ , Μοσσυνοίκοι , Κόννοι , Μαιῶται , Καλαβροὶ , Θρᾷκες , Γάλλοι οἱ καὶ Κελτίβηρες , Μακεδόνες , Ἰλλυρικοὶ , Ἴστροι , Λουσιτάνιοι , Ἔρρεοι , Βρεττάνιοι , Κῶλοι .

Οἱ δὲ τὰς γράμματα εἰσὶν ἴδιοι Καππάδοκες , Ἴβηρες , οἱ καὶ Τυράννιοι , Ταβαρηνοὶ , Λατῖνοι , οἷς χρῶνται οἱ Ῥωμαῖοι , Σαρμάται , Σπάνοι , Σκύθαι , Ἕλληνες , Βασαρηνοὶ , Μῆδοι , Ἀρμένιοι .

Ἐστὶ δὲ τὸ μῆκος τὰ ὅρια αὐτῶν ἀπὸ Μηδίας ἕως Γαδηρικῶν βλέποντα πρὸς Βορρᾶν· τὸ δὲ πλάτος ἀπὸ Ποταμίδος ποταμοῦ ἕως Μαστυσίας τὰ καθ' ἥλιον . Αἱ δὲ χῶραι αὐτῶν εἰσὶ κατὰ φυλὰς αὐτῶν αὗται· ἡ Λυχνῖτις, Μηδία , Ἀδριακὴ , ἀφ' ἧς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος , Ἀλβανία , Γαλλία , Ἀμαζονὶς Ἰταλία , Ἀρμενία , μικρά τε καὶ μεγάλη , Θυσκηνὴ , Καππαδοκία , Λυσιτανία , Παφλαγονία , Μασσαλία , Γαλατία , Κελτὶς , Κολχὶς , Σπανογαλλία , Ἰνδικὴ , Ἰβηρία , Ἀχαΐα , Σπανία ἡ μεγάλη , Βοσπορινοὶ , Μαιῶτις , Δέρρις , Σαρματὶς , Ταυρομανὶς , Βασαρνὶς , Σκυθία , Θρᾴκη , Μακεδονία , Δαλματία , Κολχὶς , Θετταλὶς , Λοκρὶς , Βοιωτία καὶ Βοιωτὶς , Αἰτωλία , Ἀττικὴ , Ἀχαΐα , Πελοπόννησος , Ἀκαρνία , Ἠπειρῶτις , Ἰλλυρίς .

Ἐνταῦθα καταλήγει τὰ ὅρια τῶν Ἰαφηθιτῶν Βρεττανικῶν νήσων , πάντα τὰ πρὸς Βορρᾶν βλέποντα . Εἰσὶν δὲ αὐτοῖς καὶ νῆσοι αὗται· Σικελία , Εὔβοια , Ῥόδος , Χῖος , Λέσβος , Κύφηρα , Ζάκυνθος , Κεφαλληνία , Ἰθάκη , Κόρκυρα , καὶ αἱ Κυκλάδες , καὶ μέρος τῆς Ἀσίας τὸ καλούμενον Ἰωνία . Ποταμὸς δὲ ἐστὶν αὐτοῖς τίγρις , ὁ διορίζων Μηδίαν καὶ Βαβυλωνίαν .

A GAMER , ex quo Celtæi .
MAGOG , ex quo Aquitani .
Quidam ajunt ex Magog ortos Gothos , ut & Sarmatas & Scythas .
MADAI , ex quo Britanni .
IOVA , ex quo Hiſpani qui & Tyrannii .
ELISA , ex quo Mauri .
THOBEL , ex quo Macuaci .
MOSOCH , ex quo Getuli .
THERAS , ex quo Afri .
ARCHANATH , ex quo Mazices .
RYPHAT , ex quo Taramantes exteriores . *Edit. Pariſ. pag. 27.*
B THOSMAGAR , ex quo Borades .
HERCA , ex quo Veltiones .
THARSIS , ex quo Taramantes citeriores .
RHODII , ex quo Romani ; ſeu Latini .

Sunt autem & Græciæ nationes omnes ex his conflatæ , iis eo poſtmodum migrantibus : cujuſmodi ſunt Saitarum , qui celeberrimam apud Græcos urbem Athenas incoluerunt ; præterea Thebas , cum Sidoniorum ſint Coloni , ex Cadmo Agenoris filio prognati . Sed & Carthaginenſes Tyrenniorum ſunt coloni , ac cæteri qui in Græciam commigrarunt .

C Gentes vero a Japhet ortæ , a Media ad Heſperium uſque Oceanum , diſperſæ , quæ Aquilonem ſpectant , ſunt iſtæ : Medi , Græci , Albani , Venni , Armenii , Dauni , Corzeni , Hippici , Paphlagones , Iberi , qui & Tyrannii , Chalyces , Celtæi , Sauromatæ , Galli , Taurii , Baſantes , Illyrii , Vaccæi , Ligures , Japyges , Gageni , Latini , qui & Romani , Amaxones , Legeſtani , Dennageni , Acytini , Mariandeni , Cyrtiani , Moſſinœci , Connii , Maiotæ , Calabri , Thraces , Galli , qui & Celtiberi , Macedones , Illyrici , Iſtri , Luſitani , Errei , Britanni , Coli .

Qui vero ſuas norunt litteras , hi ſunt : Cappadoces , Iberi qui & Tyrranii , Tabarini , Latini , quibus utuntur Romani , Sarmatæ , Hiſpani , Scythæ , Græci , Baſtarini , Medi , Armenii .

D Sunt autem horum fines ſecundum longitudinem , a Media uſque ad Gaderenos Aquilonem ſpectantes : latitudo vero a Potamide fluvio ad Maſtuſiam quæ orientem ſpectat . Regiones porro illorum ſecundum tribus ſunt iſtæ : Lychnites , Media , Adriace , a qua mare Adriaticum , Albania , Gallia , Amazonis , Italia , Armenia major & minor , Thuſcene , Cappadocia , Luſitania , Paphlagonia , Maſſalia , Galatia , Celtis , Colchis , Hiſpanogallia , India ; Iberia , Achaja , Hiſpania magna , Boſporini , Mœotis , Derris , Sarmatia , Taurianna , Baſtarnia , Scythia , Thracia , Macedonia , Delmatia , Colchis , Theſſalia , Locris , Bœotia , Ætolia , Attica , Achaja , Peloponneſus , Acarnania , Epirus , Illyris .

E Hic finis eſt limitum ſeu regionum Japhet uſque ad Britannicas inſulas , quæ omnes ad Aquilonem vergunt . Sed & eorum ſunt inſulæ iſtæ : Sicilia , Euboea , Rhodus , Chius , Lesbus , Cyphera , Zacynthus , Cephalenia , Ithaca , Corura , & Cyclades , & pars Aſiæ , dicta Jonia . Eorum eſt etiam fluvius Tigris , qui Mediam a Baby- *pag. 28.*

lonia distinguit. Hi sunt fines Japhet, tertii Noe filii.

Cham autem secundo Noe filio, a Rhinocururis ad Gadareos usque, Ægyptus, & omnia Austrum spectantia, quæ æstu servere omnino putantur, subjecta sunt.

Ex Cham secundo Noe filio prognatæ tribus XXXI.

CHUS, ex quo Æthiopes.
MESRAIM, ex quo Ægyptii.

Hic est Mesraim Ægyptius, qui postmodum versus Orientis plagas habitavit, Bactra deinde incoluit, & citeriorem Persidem Asoa majoris Indiæ appellavit.

Hinc deinceps terrarum orbem invasit impietas. Hic enim pravæ disciplinæ repertor fuit, Astrologiæ scilicet ac magiæ: quem & Græci Zoroastrem appellarunt. Hunc Petrus designavit, cum ait, *Post diluvium homines impie agere cœperunt.*

PHUD, ex quo Troglodytæ.
CHANAAN ex quo Afri & Phœnices.

Filii Chus Æthiopis, ex Cham secundo Noe filio orti, hi sunt:

SABA, ex quo Itabeni.
EVILAT, ex quo Ichthyophagi.
SABATHA, ex quo Ellani.
RHEGMA, ex quo Ægyptii.
SABACATHA ex quo Æthiopes Libyci.

Filii Rhegma, filii Chus, filii Cham:

SABA, ex quo Marmarides.
DADAN, ex quo Cari, &
NEMBROD venator & gigas, Æthiops, ex quo Mysi, ait enim Scriptura: *Et Chus genuit Nembrod venatorem & gigantem Æthiopem. Hic est Nembrod gigas & venator coram Domino.* Huic Nembrod regnum Babylonis post diluvium adscribit sacra Scriptura. Ait enim Scriptura: *Principium regni ejus Babylon.* Narrat porro Petrus Apostolus in Clementinis, ut ille in Babylone regnaverit, cum in Ægypto sortem suam accepisset: ait enim Petrus: *Hic Nembrod cum ex Ægypto ad Assyrios demigrasset, urbemque Ninum, quam Assur condiderat, habitasset, ædificata urbe, quæ erat Babylonis, ex eo, civitati nomen imposuit. Ipsum vero Nembrod Ninum Assyrii appellarunt. Hic Assyrios ignem adorare docuit: unde primus ab iis post diluvium Rex creatus, ac mutato nomine Ninus est appellatus.*

Gen. 10. 8. 9. 10.

Edit. Paris. p. 29.

Ægyptiorum gentes cum Mesraim horum parente sunt octo: sic enim Scriptura: *Et Mesraim genuit Ludiim.*

Gen. 10. 13.

LUDIIM, ex quo Lydi.
ÆNEMETIIN, ex quo Pamphyli.
LABIIM, ex quo Libyes.
NEPHTHALIIM, ex quo Phryges.
PATROSONIIM, ex quo Cretes.
CHASLONIIM, ex quo Lycii.
PHYLISTIIM, ex quo Mariandini.

CAPHTHORIIM, ex quo Cilices.

Chananæorum vero cum Chanaan eorum patre nationes sunt XII. Scriptura enim dicit: *Chanaan genuit Sidonem primogenitum.*

Gen. 10. 15.

A Ταῦτά ἐστι τὰ ὄρεα τῆ Ἰάφεθ τῆ τρίτῳ υἱῷ τῆ Νῶε.

Χὰμ δὲ τῷ δευτέρῳ υἱῷ τῆ Νῶε, ὑπὸ ῥινοκορούρων ἕως Γαδαρηνῶν, Αἴγυπτος καὶ πάντα τὰ πρὸς νότον ὑπέπεσαν, πάνυ δοκοῦντα καυματινὰ ὑπάρχειν.

Τέκνα Χὰμ τοῦ δευτέρου υἱοῦ Νῶε, φυλαὶ λα.

ΧΟΥΣ, ἐξ οὗ Αἰθίοπες.
ΜΕΣΡΑΕΙΜ, ἐξ οὗ Αἰγύπτιοι.

Οὗτος Μισραεὶμ ὁ Αἰγύπτιος μετέπεσεν ἐπὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη οἰκήσας, οἰκήτωρ γέγονε Βάκτρων, τελεώτερον Περσίδος λέγει Ἀσσυρίαν τὴν μεγάλων Ἰνδῶν.

Ἐντεῦθεν τὰ κατὰ τὴν γῆν πάροικα ἐγενέμησαν. Εφόρητος γὰρ ἦτος ἐγένετο τῆς κακῆς ἐμπειρίας, Ἀστρολογίας καὶ μαγίας, ὃν καὶ Ζωροάστρην οἱ Ἕλληνες ἐκάλεσαν. Τοῦτον γνόντα Πέτρος εἶπεν, ὅτι, Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν πάλιν οἱ ἄνθρωποι ἀσεβεῖν ἤρξαντο.

ΦΟΥΔ, ἐξ οὗ Τρωγλοδύται.
ΧΑΝΑΑΝ, ἐξ οὗ Ἀφροὶ καὶ Φοίνικες.

Τέκνα Χὰς τοῦ Αἰθίοπος, τοῦ γινομένου ἐκ τοῦ Χὰμ δευτέρου υἱοῦ τοῦ Νῶε.

ΣΑΒΑ, ἐξ οὗ Ἰταβηνοί.
ΕΥΕΙΛΑΤ, ἐξ οὗ Ἰχθυοφάγοι.
ΣΑΒΑΘΑ, ἐξ οὗ Ἐλλαναῖοι.
ΡΕΓΜΑ, ἐξ οὗ Αἰγύπτιοι.
ΣΑΒΑΚΑΘΑ, ἐξ οὗ Αἰθίοπες Λίβυες.

Τέκνα Ρέγμα, υἱοῦ Χὰς, τοῦ υἱοῦ Χάμ.

ΣΑΒΑ, ἐξ οὗ Μαρμαρείδης.
ΔΑΔΑΝ, ἐξ οὗ Κάροι, καὶ
ΝΕΒΡΩΔ, ὁ κυνηγός, καὶ γίγας ὁ Αἰθίοψ, ἐξ οὗ Μυσοί. Λέγει γὰρ ἡ γραφή. Καὶ Χὰς ἐγέννησε τὸν Νεβρὼδ τὸν κυνηγόν, καὶ γίγαντα, Αἰθίοπα. Οὗτος ἦτον Νεβρώδ, ὁ γίγας καὶ κυνηγὸς ἐναντίον Κυρίου. Τούτῳ τῷ Νεβρὼδ τὴν βασιλείαν Βαβυλῶνος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἡ θεία γραφὴ ἀνατίθησι. Φησὶ γὰρ ἡ γραφή. Ἀρχὴ τῆς βασιλείας αὐτοῦ Βαβυλών. Λέγει δὲ περὶ τούτου Πέτρος ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰ Κλημέντια, πῶς ἦρξεν εἰς Βαβυλῶνα ὁ ἐν Αἰγύπτῳ κληρωθείς· φησὶ γὰρ Πέτρος· Οὗτος ὁ Νεβρὼδ μεταπέμψας ἀπὸ Αἰγύπτου εἰς Ἀσσυρίους, καὶ οἰκήσας εἰς Νίνου πόλιν, ἣν ἔκτισε Λασὴρ, καὶ κτίσας τὴν πόλιν ἥτις ἦν Βαβυλῶνος, ἀφ' ἑαυτοῦ ὄνομα τῆς πόλεως ἐκάλεσεν. Αὐτὸν Νῖνον ὁ Νεβρὼδ οἱ Ἀσσύριοι προσηγόρευσαν. Οὗτος ἐδίδαξεν Ἀσσυρίους σέβειν τὸ πῦρ. Ἐντεῦθεν καὶ πρῶτος αὐτὸς βασιλεὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐποίησαν οἱ Ἀσσύριοι τοῦτον, ἐκ μετονόμασαν Νῖνον. Ταῦτα Πέτρος περὶ [illegible].

Αἰγυπτίων πατρικὰ σιὼ Μισραεὶμ τῷ πατρὶ αὐτῶν ὀκτώ. Λέγει γὰρ οὕτως· Καὶ Μισραεὶμ ἐγέννησε τὸν Λουδιείμ.

ΛΟΥΔΙΕΙΜ, ἐξ οὗ Λυδοί.
ΑΙΝΕΜΕΤΙΕΙΜ, ἐξ οὗ Πάμφυλοι.
ΛΑΒΙΕΙΜ, ἐξ οὗ Λίβυες.
ΝΕΦΘΑΛΙΕΙΜ, ἐξ οὗ Φρύγες.
ΠΑΤΡΩΣΟΝΙΕΙΜ, ἐξ οὗ Κρῆτες.
ΧΑΣΛΩΝΙΕΙΜ, ἐξ οὗ Λύκιοι.
ΦΥΛΙΣΤΙΕΙΜ, ἐξ οὗ Μαριανδινοί.

ΚΑΦΘΟΡΙΕΙΜ, ἐξ οὗ Κίλικες.

Χαναναίων δὲ εἰσὶ πατρικαὶ σιὼ Χαναὰν τῷ πατρὶ αὐτῶν ιβ'. Λέγει γὰρ Χαναὰν ἐγέννησε τὸν Σιδῶνα πρωτότοκον.

ΣΙΔΩ-

ΣΙΔΩΝΑ,	ἐξ οὗ	Μύσοι.	A SIDONEM,	ex quo Myſi.
ΧΕΤΤΑΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Δαρδανοί.	CHETTÆUM,	ex quo Dardani.
ΙΕΒΟΥΣΑΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Ἰεβουσαῖοι.	JEBUSÆUM,	ex quo Jebuſæi.
ΑΜΟΡΡΑΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Γερμανοί,	AMORRHÆUM,	ex quo Germani.
ΓΕΡΓΕΣΑΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Σαρμάται.	GERGESÆUM,	ex quo Sarmatæ.
ΕΥΑΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Παννονιοί,	EVÆUM,	ex quo Pannonii.
ΑΡΟΥΚΑΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Παίονες,	ARUCÆUM,	ex quo Pæones.
ΑΣΕΝΝΑΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Δαλμάται.	ASENNÆUM,	ex quo Dalmatæ.
ΑΡΑΔΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Ῥωμαῖοι, οἱ καὶ Κιτιαῖοι, Λατῖνοι.	ARADIUM,	ex quo Romani, qui & Citiæi, Latini.
ΣΑΜΑΡΑΙΟΝ,	ἐξ οὗ	Λίγυρες.	SAMARÆUM,	ex quo Ligures.
ΑΒΑΘΗ,	ἐξ οὗ	Ἀμαθούσιοι.	ABATHE,	ex quo Amathuſii.

Οὗτοι καὶ χωρὶς ἀπὸ Αἰγύπτου ἕως τῶν νοτιαίων Ὠκεανῶν. Οἱ δὲ ἐπιστάμενοι αὐτῶν γράμματα· Φοίνικες, Παμφυλοι, Φρύγες.

Τὰ μὲν ὅρια τῶν υἱῶν τοῦ Χὰμ εἰσὶν ἀπὸ Ῥινοκορούρων τῆς ὁμωνύμου Συρίας καὶ Αἰγύπτου, καὶ Αἰθιοπίας, ἕως Γαδείρων τὰ πρὸς νότον. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν χωρῶν τοῦ Χὰμ εἰσὶ ταῦτα· Αἴγυπτος σὺν τοῖς περὶ αὐτὴν πᾶσιν, Αἰθιοπία ἡ βλέπουσα κατὰ Ἰνδούς, καὶ ἑτέρα Αἰθιοπία ὅθεν ἐκπορεύεται ὁ τῆς Αἰθιόπων ποταμὸς ὁ καλούμενος Νεῖλος, ὁ καὶ Γεὼν, Θηβαΐς, Λιβύη ἡ παρατείνουσα μέχρι Κυρήνης, Μαρμαρὶς καὶ τὰ περὶ αὐτὴν πάντα, Συρτὶς ἔθνεα ἔχουσα Γαιτουλίαν, Νασαμῶνας, Μάκας, Ταυταμαίους, Λιβύη ἑτέρα ἡ ἀπὸ Λεπτίνης, παρατείνουσα μέχρι Ἡρακλείων στηλῶν κατέναντι Γαδείρων.

Ἔχει δὲ καὶ ἐν τοῖς κατὰ βορρᾶν μέρεσιν τὰς παραθαλασσίας· Κιλικίαν, Λυγδονίαν, Καρίαν, Βιθυνίαν, Παμφυλίαν, Φρυγίαν, Λυδίαν τὴν ἀρχαίαν, Πισιδίαν, Καμιλίαν, Τρωάδα, Φρυγίαν, Μυσίαν, Λυκίαν, Αἰωλίαν.

Εἰσὶ δὲ αὐτοῖς καὶ νῆσοι ἐπίκοινοι αὗται· Κορσύρα, Ταυριανὴ, Ἀσυπάλαια, Κῶς, Λαμπαδοῦσα, Γαλάτη, Χίος, Κύδος, Γαῦσος, Γόρσυα, Λέσβος, Νίσυρος, Μελίτη, Κρήτη, Τένεδος, Μηγίστη, Κερκίνα, Γαυλορήτη, Ἴμβρος, Κύπρος, Μηνίξ, Θήρα, Ἴασος, Σαρδανὶς, Καρλαθὸς, Σάμος.

Αὗται αἱ νῆσοι ἐπίκοινοι μεταξὺ τῶν Χὰμ, καὶ τῶν Ἰάφεθ. Τὰ δὲ θαλάσσια γίνονται ὁμοῦ νῆσοι, κς'.

Ἔχει δὲ τὰ ὅρια τῶν Χὰμ καὶ πέρας νότου Σαρδανίαν, Κρήτην, Κύπρον.

Ἔχει δὲ ποταμὸν Γεὼν, τὸν καὶ παχυβάτορα καλούμενον Νεῖλον, καὶ Χρυσορόαν, κυκλοῦντα πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου, καὶ Αἰθιοπίας. Ὁρίζει δὲ μεταξὺ τῶν Χὰμ καὶ τῶν Ἰάφεθ τὸ στόμα τῆς Ἑσπερινῆς θαλάσσης. Αὕτη τῶν Χὰμ ἡ γενεαλογία δευτέρου υἱοῦ τοῦ Νῶε.

Εἶπε πάλιν Ἐπιφάνιος. Τῷδὲ Σὴμ πρώτῳ υἱῷ τοῦ Νῶε ὑπέπεσεν ὁ κλῆρος ὁ ἀπὸ Περσίδος καὶ Βακτρῶν, ἕως Ἰνδικῆς. Μῆκος δὲ κλήρου, ἕως Ῥινοκορούρων. Κεῖται δὲ αὕτη ἡ Ῥινοκορούρων, ἀνὰ μέσον Αἰγύπτου καὶ Παλαιστίνης τῆς ἀντικρὺ κειμένης τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Τοῖς Σὴμ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ Νῶε, φυλαὶ ιζ'.

ΑΙΛΑΜ,	ἐξ οὗ	οἱ Ἐλαμῖται.	ÆLAM,	ex quo Elamitæ,
ΑΣΣΟΥΡ,	ἐξ οὗ	οἱ Ἀσσύριοι.	ASSUR,	ex quo Aſſyrii,
ΑΡΦΑΞΑΔ,	ἐξ οὗ	οἱ Χαλδαῖοι.	ARPHAXAD,	ex quo Chaldæi,
ΛΟΥΔ,	ἐξ οὗ	οἱ Μαζῶνες, καὶ Μῆδοι, καὶ Πέρσαι.	LUD,	ex quo Mazones, & Medi, & Perſæ.

Hi quidem ab Ægypto uſque ad auſtralem Oceanum regiones obtinent. Qui vero litteras ſuas norunt, ſunt Phœnices, Pamphyli, Phryges.

Fines filiorum Cham protenduntur a regione Rhinocururorum, quæ Syriam & Ægyptum, & Æthiopiam uſque ad Gades verſus Auſtrum diſterminat. Nomina vero regionum Cham, ea ſunt: Ægyptus cum adjacentibus nationibus, Æthiopia quæ Indos ſpectat, & altera Æthiopia, ex qua oritur Æthiopum fluvius Nilus appellatus, qui & Geon, Thebais, Libya quæ ad Cyrenem protenditur, Marmaris cum regionibus contiguis, Syrtis quæ tribus conſtat populis, Namaſſonibus, Macis, & Tautamæis, Libya altera, quæ a Leptî, ad Herculis Columnas e regione Gadium porrigitur.

Habet vero & in partibus ad Septentrionem pertinentibus maritimas regiones: Ciliciam, Lygdoniam, Cariam, *Edit. Pariſ.* Bithyniam, Pamphyliam, Phrygiam, *pag. 30.* Lydiam veterem, Piſidiam, Camiliam, Troada, Phrygiam, Myſiam, Lyciam, Æoliam.

Sunt & illis communes inſulæ hæ: Corcyra, Taurianna, Aſtypalæa, Cous, Lampaduſa, Galate, Chius, Cnidus, Gauſus, Gorſcya, Leſbus, Niſyrus, Melita, Creta, Tenedus, Megiſta, Cercina, Gaulorete, Imbros, Cyprus, Meninx, Thera, Jaſſus, Sardania, Carlathus, Samus.

Hæ ſunt Inſulæ Cham & Japhet communes. Inſulæ maritimæ ſimul ſunt XXVI.

Habet præterea Regio Cham alias Inſulas, Sardiniam, Cretam, & Cyprum.

Habet etiam fluvium Geon, Nilum appellatum, cœnum volventem, & auriferum, qui univerſam ambit Ægyptum, & Æthiopiam. Cham vero & Japhet regiones Heſperii maris oſtia diſterminant. Atque hæc eſt genealogia Cham ſecundi Noe filii.

Rurſum deinde Epiphanius: Sem primo Noe filio ſors obtigit a Perſide & Bactris uſque ad Indiam. Sortis longitudo uſque ad Rhinocururos porrigitur. Rhinocururorum vero regio inter Ægyptum & Palæſtinam mari Erythræo obverſam ſita eſt.

Filii Sem primogeniti Noe, filii, ex quo ortæ tribus XXVII.

ARAM, ex quo Edæi.
HEVILA, ex quo Gymnosophistæ.
GAINAM, ex quo Arabes.
IOBAB, ex quo Phœnices.
HOS, ex quo Madinæi.
HUL, ex quo Lydi.
GATHER, ex quo Garphenî.
MOSOCH, ex quo Alasseni.

Arphaxad Cainan genuit.

CAINAN, ex quo Sarmatæ.
SALA, ex quo Salathiæi.
EBER, ex quo Albani.
PHALEG, ex quo genus Abraham progenitoris ortum est.

Edit. Paris. pag. 31.

JECTAN, ex quo Æthiopes.
ELMODAD, ex quo Indi.
SALEPH, ex quo Bactriani.
SARMOT, ex quo Arabes.
JARACH, ex quo Camplit, qui & Chananæi.
ODORRA, ex quo Arriani & Pherezæi.
ÆZEL, ex quo Hircanii, qui & Evæi.
DECLA, ex quo Cedrusii, qui & Amorrhæi.
ABIMEEL, ex quo Scythæ, qui & Gergesæi.
SABAU, ex quo Arabes interiores.
OPHIR, ex quo Armenii.

Hactenus hi omnes filii Sem primogeniti Noe filii. Omnium vero filiorum Sem habitatio a Bactris usque ad Rhinocururorum regionem, quæ Ægyptum & Syriam, & mare Erythræum a faucibus circa Arsenoiten Indiæ extantibus discriminat, protenditur.

Hæ sunt gentes ex illo ortæ. I. Hebræi, qui & Judæi, II. Persæ, III. Assyrii secundi, IV. Hælymæi, V. Chaldæi, VI. Aramossyni, VII. Arabes secundi, VIII. Medi, IX. Hyrcani, X. Macardi, XI. Cossæi, XII. Scythæ, XIII. Salathiæi, XIV. Gymnosophistæ, XV. Paones, XVI. Indi primi, XVII. Parthi, XVIII. Abares antiqui, XIX. Carmelii, XX. Bactriani, XXI. Arriani, XXII. Indi secundi, XXIII. Germani, XXIV. Cedrusii, XXV. Garpheni, XXVI. Hetæi.

Qui suas vero norunt literas, Hebræi, qui & Judæi, Persæ, Medi, Chaldæi, Indi, Assyrii.

Porro filiorum Sem habitatio secundum longitudinem quidem ab India usque ad Rhinocururos: secundum vero latitudinem a Perside & Bactris usque ad Æthiopiam & Ciliciam porrigitur.

Regionum autem filiorum Sem primogeniti Noe filii nomina sunt hæc: I. Persis, II. Bactriane, III. Hyrcania, IV. Babylonia, V. Cordylia, VI. Assyria, VII. Mesopotamia, VIII. India, IX. Arabia felix, X. Cœlesyria, XI. Commagene, XII. Phœnicia, altera Syria.

Populi vero, quos Dominus Deus super terram post diluvium dispersit in diebus Phaleg & Jectan fratris ipsius in turris ædificatione, cum confusæ sunt eorum linguæ, hi sunt,

pag. 32.

I. Hebræi, II. Assyrii, III. Chaldæi, IV. Medi, V. Persæ, VI. Arabes primi & secundi, VII. Madinæi,

A ΑΡΑΜ, ἐξ οὗ οἱ Ἑκταῖ.
ΕΤΗΛΑ, ἐξ οὗ οἱ Γυμνοσοφισταί.
ΚΑΙΝΑΜ, ἐξ οὗ Ἀραβίς.
ΙΩΒΑΒ, ἐξ οὗ Φοίνικες.
ΩΣ, ἐξ οὗ Μαδηναῖοι.
ΟΥΛ, ἐξ οὗ Λύδοι.
ΓΑΘΕΡ, ἐξ οὗ Γαρφηνοί.
ΜΟΣΟΧ, ἐξ οὗ Ἀλασσηνοί.

Ἀρφαξὰδ ἐγέννησε τὸν Καϊνάν.

ΚΑΙΝΑΝ, ἐξ οὗ Σαρμάται.
ΣΑΛΑ, ἐξ οὗ Σαλαθιαῖοι.
ΕΒΕΡ, ἐξ οὗ Ἀλβανοί.
ΦΑΛΕΓ, ἐξ οὗ καταγεται τὸ γένος
B Ἀβραὰμ τοῦ πρωτοπάτορος.
ΙΕΚΤΑΝ, ἐξ οὗ Αἰθίοπες.
ΕΛΜΩΔΑΔ, ἐξ οὗ Ἰνδοί.
ΣΑΛΕΦ, ἐξ οὗ Βακτριανοί.
ΣΑΡΜΩΘ, ἐξ οὗ Ἄραβες.
ΙΑΡΑΧ, ἐξ οὗ Καμπλιοί, οἱ καὶ Χαναναῖοι.
ΟΔΟΡΡΑ, ἐξ οὗ Ἀρριανοὶ καὶ Φερεζαῖοι.
ΑΙΖΗΛ, ἐξ οὗ Τρκανοὶ, οἱ καὶ Εὐαῖοι.
ΔΕΚΛΑ, ἐξ οὗ Κεδρούσιοι, οἱ καὶ Ἀμορραῖοι.
ΑΒΙΜΕΗΛ, ἐξ οὗ Σκύθαι, οἱ καὶ Γεργεσαῖοι.
C ΣΑΒΑΥ, ἐξ οὗ Ἄραβες ἐσώτεροι.
ΟΦΕΙΡ, ἐξ οὗ Ἀρμένιοι.

Οὗτοι πάντες υἱοὶ Σὴμ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ Νῶε. Πάντων δὲ τῶν υἱῶν τοῦ Σὴμ ἡ κατοικία ἐστὶν ἀπὸ Βάκτρων ἕως Ῥινοκορούρων τῶν ἑσπερίων Συρίαν, καὶ Αἴγυπτον, καὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἀπὸ στόματος τοῦ κατὰ Ἀρσινοΐτην τῆς Ἰνδικῆς.

Ταῦτα δὲ ἐστὶν τὰ ἐξ αὐτῶν γενόμενα ἔθνη. α'. Ἑβραῖοι, οἱ καὶ Ἰουδαῖοι; β'. Πέρσαι, γ'. Ἀσσύριοι δεύτεροι, δ'. Αἰλυμαῖοι, ε'. Χαλδαῖοι, ς'. Ἀραμοσσυῆνοι, ζ'. Ἄραβες οἱ δεύτεροι, η'. Μῆδοι, θ'. Τρκανοὶ, ι'. Μακαρδοὶ, ια'. Κοσσαῖοι, ιβ'. Σκῦθαι, ιγ'. Σαλαθιαῖοι, ιδ'. Γυμνοσοφισταὶ, ιε'. Παίονες, ις'. Ἰνδοὶ πρῶτοι, ιζ'. Πάρθοι, ιη'. Ἄραβες ἀρχαῖοι, ιθ'. Καρμήλιοι, κ'. Βακτριανοὶ, κα'. Ἀρριανοὶ, κβ'. Ἰνδοὶ δεύτεροι, κγ'. Γερμανοὶ, κδ'. Κεδρούσιοι, κε'. Γαρφηνοὶ, κς'. Ἑρμαῖοι.

Οἱ δὲ ἐπιστάμενοι αὐτῶν γράμματα, Ἑβραῖοι, οἱ καὶ Ἰουδαῖοι, Πέρσαι, Μῆδοι, Χαλδαῖοι, Ἰνδοὶ, Ἀσσύριοι.

Ἐστὶ δὲ κατοίκια τῶν υἱῶν Σὴμ πλατυτέρα καὶ μήκει μὲν ἀπὸ Ἰνδικῆς ἕως Ῥινοκορούρων· πλάτει δὲ ἀπὸ Περσίδος καὶ Βάκτρων, ἕως Αἰθιοπίας καὶ Κιλικίας.

Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν χωρῶν τῶν υἱῶν τοῦ Σὴμ, πρωτοτόκου τοῦ Νῶε ἐστὶ ταῦτα· α'. Περσὶς, β'. Βακτριανὴ, γ'. Τρκανία, δ'. Βαβυλωνία, ε'. Κορδυλία, ς'. Ἀσσυρία, ζ'. Μεσοποταμία, η'. Ἰνδικὴ, θ'. Ἀραβία ἡ εὐδαίμων, ι'. Κοιλοσυρία, ια'. Κομμαγηνὴ, ιβ'. Φοινικία, Συρία ἑτέρα.

Τὰ δὲ ἔθνη ἃ διεσπάρη Κύριος ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐν ταῖς ἡμέραις Φαλὲγ καὶ Ἰεκτὰν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῇ πυργοποιΐᾳ, ὅτε συνεχύθησαν αἱ γλῶσσαι αὐτῶν, ἐστὶ ταῦτα· α'. Ἑβραῖοι, β'. Ἀσσύριοι, γ'. Χαλδαῖοι, δ'. Μῆδοι, ε'. Πέρσαι, ς'. Ἄραβες πρῶτοι καὶ δεύτεροι, ζ'. Μαδηναῖοι, η'.

Μαδιναῖοι δεύτεροι, ϟ. Ταϊανοὶ, ί. Αλαμοσυνοὶ, ια. Σαρακηνοὶ, ιβ. Μάγοι, ιγ. Κάσπιοι, ιδ. Αλβανοὶ, ιε. Ινδοὶ πρῶτοι, Ινδοὶ δεύτεροι, ις. Αἰθίοπες πρῶτοι, Αἰθίοπες δεύτεροι. ιζ. Αἰγύπτιοι καὶ Θηβαῖοι, ιη. Λίβυες πρῶτοι, καὶ Λίβυες δεύτεροι, ιϟ. Χετταῖοι. κ. Χαναναῖοι, κα. Φερεζαῖοι, κβ. Εὐαῖοι, κγ. Αμορραῖοι, κδ. Γεργεσαῖοι, κε. Ιεβυσαῖοι, κς. Ιδουμαῖοι, κζ. Σαρμάται, κη. Φοίνικες, κθ. Σύροι, λ. Κίλικες, λα. Καππαδόκες, λβ. Αρμένιοι, λγ. Ιβηρες, λδ. Βέβρανοὶ, λε. Σκύθαι, λς. Κολχοὶ, λζ. Σάννοι, λη. Βοσπορεανοὶ, λϟ. Ασιανοὶ, μ. Ισαυροι, μα. Λυκάονες, μβ. Πισίδαι, μγ. Γαλάται, μδ. Παμφλαγῶνες, με. Φρύγες, μς. Ελλῆνες οἱ καὶ Αχαιοὶ, μζ. Θετταλοὶ, μη. Μακεδόνες, μϟ. Θρᾷκες, ν. Μύσοι, να. Βέσσοι, νβ Δαρδανοὶ, νγ. Σαρμάται, νδ. Γερμανοὶ, νε. Παννόνιοι, οἱ καὶ Παίονες, νς. Νώρικοι, νζ. Δαλμάται, νη. Ρωμαῖοι, οἱ καὶ Τῖοι, νθ. Λίγυρες, ξ. Γάλλοι, οἱ καὶ Κελταῖοι, ξα. Ακυτανοὶ, ξβ. Βρεττανοὶ, ξγ. Σπάνοι, οἱ καὶ Τυράννιοι, ξδ. Μαῦροι, ξε. Μακκαῖοι, ξς. Γαιτοῦλοι, ξζ Αφροὶ, ξη. Μάζικες πρῶτοι, Μάζικες δεύτεροι, ξϟ. Γαράμαντες ἐξώτεροι, ο. Βοράδες, οἱ καὶ Μάκορες, οα. Κελτίονες, οἱ καὶ Σποράδες, οβ. Ναυθοὶ οἱ καὶ Ναβῶται, ἕως τῆς Αἰθιοπίας ἐκτείνεται.

Ταῦτά ἐστι τὰ ἔθνη, ἃ διέστησε Κύριος ὁ Θεὸς, ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς καὶ τὰς ἰδίας γλώσσας αὐτῶν οβ.

Ἀναγκαῖον καὶ τὰς ἀποικίας τῶν ἐθνῶν, καὶ τὰς προσηγορίας αὐτῶν δηλῶσαι, καὶ τὰ κλίματα ἀγνοῶν ἐθνῶν, πῶς οἰκοῦσι, καὶ τίς πλεῖστον τόπος. Ἀρξομαι δὲ γράφειν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, καὶ μίχρι δύσεως πῶς οἰκοῦσι, κατὰ τάξιν.

Περσῶν καὶ Μήδων ἄποικοι γεγόνασι Πάρθοι, καὶ τὰ περιξ ἔθνη ἕως Κυρίου ἕως τῆς Κοίλης Συρίας.

Ἀράβων ἄποικοι γεγόνασιν Ἀράβες οἱ Εὐδαίμονες· τούτῳ γὰρ τῷ ὀνόματι προσαγορεύεται Ἀραβία Εὐδαίμων.

Χαλδαίων ἄποικοι γεγόνασιν οἱ Μεσοποταμῖται.

Μαδιναίων ἄποικοι γεγόνασιν οἱ Κυνοκεφαλοπίται, καὶ οἱ Τρωγλοδύται, καὶ οἱ Ἰχθυοφάγοι,

Ἑλλήνων ἔθνη καὶ προσηγορίαι ί. ά. Ιωνες, β. Αρκάδες, γ. Βοιωτοὶ, δ. Αἰολῆς. ί. Λάκωνες.

Τούτων δὲ ἄποικοι γεγόνασιν, ά. Ποντικοὶ, β. Βιθυνοὶ, γ. Τρῶες, δ. Λύκιοι, ί. Κᾶρες, ς. Λύκιοι, ζ. Πάμφυλοι, η. Κυρηναῖοι.

Καὶ τῶνδε δὲ πλεῖσται, ἐξ ὧν αἱ καλούμεναι Κυκλάδες ιά. ά. Ανδρος, β. Τῖνος, γ. Τίος, δ. Νάξος, ί. Καῖος, ς. Κῦρος, ζ. Δῆλος, η. Σίφνος, θ. Νηραία, ί. Κύρνος, ια. Μαραθὼν, ὁμοῦ ια.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι τῶνδε μείζονες ιβ. αἵτινες καὶ πόλεις ἔχουσι πλείστας, αἱ καλούμεναι Σποράδες, ἐν αἷς ἀκηκόασιν Ἕλληνες. Εἰσὶ δὲ αὗται ά. Εὔβοια, β. Κρήτη, γ. Σικελία δ. Κύπρος, ί. Κῶος, ς. Σάμος, ζ. Ρόδος, η. Χῖος, ϟ. Θάσος, ί. Λῆμνος, ια. Λέσβος, ιβ. Σαμοθρᾴκη.

Vigil. Madinæi secundi, IX. Tajani, X. Alamosyni, XI. Saraceni, XII. Magi, XIII. Caspii, XIV. Albani, XV. Indi primi, Indi secundi, XVI. Æthiopes primi, Æthiopes secundi, XVII. Ægyptii & Thebani, XVIII. Libyes primi, & Libyes secundi, XIX. Chettæi, XX. Chananæi, XXI. Pherezæi, XXII. Evæi, XXIII. Amorrhæi, XXIV. Gergesæi, XXV. Jebusæi, XXVI. Idumæi, XXVII. Sarmatæ, XXVIII. Phœnices, XXIX. Syri, XXX. Cilices, XXXI. Cappadoces, XXXII. Armenii, XXXIII. Iberes, XXXIV. Bebrani, XXXV. Scythæ, XXXVI. Colchi, XXXVII. Sannii, XXXVIII. Bosporiani, XXXIX. Asiani, XL. Isauri, XLI. Lycaones. XLII. Pisidæ, XLIII. Galatæ, XLIV. Paphlagones, Phryges, XLVI. Græci, qui & Achæi, XLVII. Thessali, XLVIII. Macedones, XL. Thraces, L. Mysi, LI. Bessi, LII. Dardani, LIII. Sarmatæ, LIV. Germani, LV. Pannonii, qui & Pæones, LVI. Norici, LVII. Delmatæ; LVIII. Romani qui Citiæi, LIX. Ligures, LX. Galli, qui & Celtæi, LXI. Aquitani, LXII. Britanni, LXIII. Hispani, qui Tirannii, LXIV. Mauri, LXV. Macuaci, LXVI. Getuli, LXVII. Afri, LXVIII. Mazices primi, Mazices secundi, LXIX. Garamantes exteriores, LXX. Borades, qui & Macores, LXXI. Celtiones, qui & Sporades, LXXII. Nausthi, qui & Nabotæ, & usque ad Æthiopiam porriguntur.

Hæ sunt gentes quas dispersit Dominus Deus super faciem terræ, secundum proprias eorum linguas.

Operæpretium videtur etiam exponere gentium colonias, earumque nomina, ac ignotorum populorum quomodo habitent, quique plus aliis terras possideant. Scribere porro aggrediar ab Oriente, usque ad Occidentem, & ut quique habitent, ordine servato.

Persarum & Medorum coloni sunt Parthi, & populi qui circa Cyrenem circumjacent usque ad Cœlesyriam.

Arabum coloni sunt Arabes Felices: hoc enim nomine Arabia Felix nuncupatur.

Chaldæorum extitere Mesopotamitæ.

Madinæorum coloni fuere Cendocolpitæ, & Troglodytæ & Ichthyophagi.

Græcorum populi & nomina v. *Edit. Paris. pag. 33.*
I. Jones, II. Arcades, III. Bœoti, IV. Æoli, V. Lacones.

Horum coloni fuere, I. Pontici, II. Bithyni, III. Troes, IV. Adiani, V. Cares, VI. Lycii, VII. Pamphyli, VIII. & Cyrenæi.

Sunt & insulæ plurimæ, ex quibus eæ, quæ vocantur Cyclades XI. I. Andros, II. Tinos, III. Tio, IV. Naxus, V. Cea, VI. Curos, VII. Delus, VIII. Sephnus, IX. Nerea, X. Cyrnus, XI. Marathon.

Sunt & aliæ majores Insulæ XII. quæ plures civitates habent, Sporades appellatæ, in quibus habitant Græcorum coloni. Sunt autem hæ, I. Euboea, II. Creta, III. Sicilia, IV. Cyprus, V. Cous, VI. Samus, VII. Rhodus, VIII. Chius, IX. Thasus, X. Lemnus, XI. Lesbus, XII. Samothrace.

Sunt etiam Bœotorum (coloniæ) Eubœa, quemadmodum & Jonum Jonia. Civitates celebriores XVI. hæ sunt: I. Clazomenæ, II. Mitylene, III. Phocæa, IV. Priene, V. Erythræ, VI. Samus, VII. Teos, VIII. Chius, IX. Colophon, X. Ephesus, XI. Smyrna, XII. Perinthus, XIII. Chalcedon, XIV. Byzantium, XV. Pontus, XVI. Amissus.

Romanorum vero & Cetræorum, seu eorum qui Latini appellantur, populi & coloniæ sunnt IV. I. Tusci II. Apulienses, III. Calabri, IV. Lucani.

Afrorum populi & coloniæ sunt V. I. Nebdeni, II. Cnethi, III. Numides, Nasamones, V. Sæi.

Sunt & iis insulæ V. quæ urbes habent: eæ autem sunt, I. Sardinia, II. Corsica, III. Gerba, quæ hodie Meninx appellatur, IV. Cercina, V. Galati.

Maurorum gentes & coloniæ III. sunt, I. Mosulami, II. Tigsitani, III. Sarinei.

Hispanorum Tyriniorum, qui Tarraconnenses appellantur, populi & coloniæ sunt V. I. Lusitani, II. Bætici, III. Autrigoni, IV. Vascones, V. Callæci, qui vocantur Astures.

Aliorum vero Narbonensium appellatorum populi & coloniæ sunt IV. I. Lugduni, II. Velici, III. Sicani. IV. Hedui.

Germanorum nationes & coloniæ V. sunt, I. Marcomali, II. Varduli III. Quadri, IV. Veridi, V. Hermoeli.

Sarmatarum populi & coloniæ sunt II. I. Hamaxobii, II. Græcosarmatæ.

Ignotarum etiam gentium præstat nosse regiones, celebresque montes, & insignes fluvios. De populis porro scribere aggrediar, ducto ab Oriente usque ad Occidentem, prout habitant, initio.

Edit. Paris. pag. 34.

Adiabeni & Tajani ultra Arabes habitant.

Alamossyni citeriores sunt Arabibus.

Sacceni ultra Tajanos.

Albani ultra Caspias portas habitant.

Madianitæ majores, qui a Moyse devicti sunt, cis mare Erythræum degunt.

Minor vero Madiam ultra, mare Erythræum jacet, juxta Ægyptum, ubi Rhagueh Moysis socer regnavit.

Ultra Cappadoces ad dextram habitant Armenii, & Iberes, & Berrani, & Scythæ, & Colchi, & Bosporiani. Qui vero dicuntur Salii, qui & Sanitæ vocantur, ad Pontum usque protenduntur, ubi sunt Castra Apsarus, & Sebastopolis, & Hœsi portus, Phasisque fluvius: usque ad Trapezuntem gentes illæ porriguntur.

Sunt vero XII. montes celebriores. I. Libanus in Syria, II. Caucasus in Scythia, III. Taurus in Cilicia, IV. Atlas in Libya secunda, V. Parnassus in Phocide, VI. Cithæron in Bœotia, VII. Helicon in Telmisso, VIII. Parthenius in Thracia, IX. Nyssus, Sina in Arabia, X. Lycabitus in Chio, XI. Appenninus in Italia, XII. Olympus in Macedonia.

Montibus celebrioribus enumeratis, recensendi sunt insignes fluvii

A Εἰσὶ δὲ ἀπὸ τῆς Βοιωτῶν, Εὔβοια, ὥσπερ ἀπὸ τῆς Ἰώνων Ἰωνία. Πόλεις ιϛ'. ὀνομασταὶ εἰσὶ ταῦται. α'. Κλαζομέναι, β'. Μιτυλήνη, γ' Φώκαια, δ'. Πριήνη, ε'. Ἐρυθραὶ, ϛ'. Σάμος, ζ'. Τέως, η'. Χῖος, θ'. Κολοφὼν, ι'. Ἔφεσος, ια'. Σμύρνα, ιβ'. Περίνθος, ιγ'. Χαλκηδὼν, ιδ'. Βυζάντιον, ιε' Πόντος, ιϛ'. Ἀμισσός.

Ῥωμαίων τῆς καὶ Κετταίων, ἤτοι Λατίνων καλουμένων ἐθνη καὶ ἀποικίαι εἰσὶ πέντε· α'. Τῦσκοι, β'. Ἀπουλήσιοι, γ'. Κάλαβροι, δ'. Λυκανοί.

Λιβύων ἔθνη καὶ ἀποικίαι εἰσὶ πέντε· α'. Νεβδηνοὶ, β'. Κνηθοὶ, γ'. Νουμίδες, δ'. Νασαμῶνες, ε'. Σαῖοι.

Εἰσὶ δὲ αὐτοῖς καὶ νῆσοι πέντε, αἵτινες πόλεις ἔχουσιν· Εἰσὶ δὲ αὗται· α'. Σαρδωνία, β'. Κόρσικα, γ'. Γέρβα, ἥτις καλεῖται Μήνιγγα, δ'. Κερκίνα, ε'. Γαλάτοι.

Μαύρων ἔθνη καὶ ἀποικίαι εἰσὶ τρεῖς· α'. Μωσυλαμοὶ, β'. Τιγζηταῖοι, γ'. Σαρῖνοι.

Σπάνων τῆς τυρρηνίας, οἱ δὲ Ταρρακωνήσιοι, ἔθνη καὶ ἀποικίαι εἰσὶν ε'· α'. Λουσιτανοὶ, β'. Βαιτικοὶ, γ'. Αὐτριγόνοι, δ'. Βάσκωνες, ε'. Καλλαϊκοὶ, οἱ καλοῦμενοι Ἀστορες.

Ἄλλων δὲ τῆς καὶ Ναρβωνησίων καλουμένων ἐθνη καὶ ἀποικίαι εἰσὶν δ'· α'. Λουγδουνοὶ, β'. Βελικοὶ, γ'. Σικανοὶ, δ'. Ἐδουοί.

Γερμάνων ἔθνη καὶ ἀποικίαι εἰσὶν ε'· α'. Μαρκόμαλοι, β'. Βαρδυλοὶ γ'. Κουάδροι, δ'. Βερίδοι, ε'. Ἑρμοῦλοι.

C Σαρμάτων ἐθνη καὶ ἀποικίαι εἰσὶ δύο α'. Ἀμαξόβιοι, β'. Γραικοσαρμάται.

Δύο γνῶναι τὰ πλήματα τῆς ἀγνώστων ἐθνῶν καὶ τὰ ὀνομαστὰ ὄρη, καὶ τοὺς ἐπισήμους ποταμούς. Ἀρξομαι δὲ γράφειν περὶ τῆς ἐθνῶν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, καὶ μέχρι δύσεως, ὅπως οἰκοῦσιν.

Ἀδιαβηνοὶ καὶ Ταϊανοὶ πέραν οἰκοῦσι τῆς Ἀραβίας.

Ἀλαμοσσυνοὶ ἐσώτεροι εἰσὶ τῆς Ἀραβίας.

Σακκηνοὶ πέραν τῆς Ταϊανῶν.

Ἀλβανοὶ, πέραν τῆς Κασπιανῶν οἰκοῦσιν.

D Μαδιανῖται μείζονες, οἱ πολεμηθέντες ὑπὸ Μωϋσέως, ἐντὸς τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης οἰκοῦσιν.

Ἡ μικρὰ δὲ Μαδιάμ, πέραν εἰσὶν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης πλησίον Αἰγύπτου, ὅπου ἐβασίλευσεν Ραγουὴλ ὁ πενθερὸς Μωϋσέως.

Πέραν τῆς Καππαδοκῶν εἰς τὰ δεξιὰ οἰκοῦσιν Ἀρμένιοι καὶ Ἴβηρες, καὶ Βερρᾶνοι, καὶ Σκύθαι καὶ Κόλχοι, καὶ Βοσπορανοί. Οἱ δὲ καλούμενοι Σάλλοι, οἱ καὶ Σανῖται καλούμενοι, οἱ ἕως τοῦ Πόντου ἐκτείνοντες, ὅπου εἰσὶν ὁ παρυμβολὴ Ἀψάρος, καὶ Σεβαστόπολις, καὶ Οἶστοι λιμένες, καὶ φάσις ποταμὸς· ἕως τῆς Τραπεζοῦντος ἐκτείνει τὰ ἔθνη ταῦτα.

E Ὄρη δὲ εἰσὶν ὀνομαστὰ ιβ'. α'. Λίβανος ἐν Συρίᾳ, β'. Καυκάσιον ἐν Σκυθίᾳ, γ'. Ταῦρος ἐν Κιλικίᾳ, δ'. Ἄτλας ἐν τῇ Λιβύῃ τῇ δευτέρᾳ, ε'. Παρνασσὸς ἐν Φωκίδι, ϛ'. Κιθαίρων ἐν Βοιωτίᾳ, ζ'. Ἑλικὼν ἐν Τελμισσῷ, η'. Παρθένιον ἐν Θράκῃ, θ'. Νύσσος, Σινᾶ ἐν Ἀραβίᾳ, ι'. Λυκαβητὸς ἐν Χίῳ, ια'. Πῖνιον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ιβ'. Ὄλυμπος ἐν Μακεδονίᾳ.

Διεσταλμένων τῶν ὀνομαστῶν ὀρέων, καὶ τῶν ἐπισήμων ποταμῶν (δεῖ) ἐξεπᾶν τοὺς ἀποχίους εἰς

ἐλῶ θάλασσαν. Ποταμοὶ δὲ εἰσὶν ἐνδοξοι μ'. ἀ. Ἰνδὸς, ὁ καὶ Φεισὼν, β'. Νεῖλος, ὁ καὶ Γιὼν, γ'. Τίγρις, δ'. Εὐφράτης, ε'. Ἰορδάνης, ς'. Κηφισσὸς, ζ'. Τανάϊς, η'. Ἰσμηνὸς, θ'. Ερίμανθος, ι'. Αλυς, ια'. Ασωπὸς, ιβ'. Θερμωδὼν, ιγ'. Ερασινὸς, ιδ'. Ῥῆσος, ιε'. Αλφειὸς, ις'. Βορυσθένης, ιζ'. Ταῦρος, ιη'. Εὐρώτας, ιθ'. Μαίανδρος, κ'. Ἕρμος, κα'. Ἄξιος, κβ'. Πύραμος, κγ'. Βοῖος, κδ'. Ἴστρος, κε'. Σαγάριος, κς'. Ἀχελῶος, κζ'. Πίνιος, κη'. Εὔηνος, κθ'. Σπέρχιος, λ'. Καΐκρος, λα'. Σιμόεις, λβ'. Σκάμανδρος, λγ'. Σχύμνος, λδ'. Παρθένιος, λε'. Ἴστρος, λς'. Βίττης, λζ'. Ῥῆνος, λη'. Ῥοδανὸς, λθ'. Ἠριδανὸς, μ'. Θύβρεις, ὁ νῦν καλούμενος Τίβερις.

Εὐδοξεῖ μοι καὶ ἐπισήμους πόλεις τῆς ἑπτὰ κλιμάτων ἐξενεγκεῖν.

Α'. Κλίματος πρώτου Λιβύης τῆς ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Νίγρης μητρόπολις Αἰθιοπίας τῆς ἐν τῇ αὐτῇ Αἰγύπτῳ. ἀ. Μερόη, β'. Πτολεμαὶς, γ'. Ἀραβία, δ'. Μοῦζα.

Β'. Κλίματος δευτέρου Αἰγύπτου, Διόσπολις μεγάλη, Σοΐνη, Ἀμμωνιακὴ, Ὄασις μεγάλη.

Γ'. Κλίματος τρίτου Μαυρεταν[ί]ας, Ὀππιδάνεον, Ἀφρικὴ, Καρχηδὼν, Ἀδράμυσος, Κύρη, Ἀρσινόη, Πτολεμαὶς, Ταυχιρὰ, Ἀππολωνία, Κυρήνη Αἰγύπτου, Παραιτόνιον, Ἀλεξάνδρεια μεγάλη, Πηλούσιον, Μέμφις, Πτολεμαὶς Ἑρμείου, Συρίας Ἰουδαίας Καισάρεια, Ἀσκαλὼν, Τυβεριὰς, Νεάπολις, Σεβαστὴ, Σκυθόπολις, Αἰλία, Ἀραβίας Πετραία, Πέτρα, Μήδαβα, Βόστρα. Βαβυλωνίας, Τεριδών.

Δ'. Κλίματος τετάρτου, Συρίας κοίλης, Ἀντιόχεια, Ἀρκὰ, Ἱεράπολις, Σελεύκεια, Ἀπαμία, Ἔμισα, Σαμόσατα, Παλμύρα, Ἄραβες, Ἡλιόπολις, Δαμασκὸς, Ζεῦγμα. Ἀραβίας Μεσοποταμίας, Νίσιβις, Σελεύκεια. Βαβυλωνίος Βαβυλῶνα. Ἀσσυρίας, Νῖνος, Ἄρβηλα, Κτησιφών. Σουσιανῆς, Σοῦσα. Μηδείας, Ἐκβάτανα, Ἀρσακία.

Ε'. Κλίματος πέμπτου πόλεις ἐπίσημοι. Ἰταλίας, Νεάπολις, Ῥώμη. Σικελίας Μεσσήνη, Θρᾴκης, Αἶνος, Φιλιππόπολις, Ἀδριανόπολις, Τραϊανόπολις, Ἄβδηρα, προκόνησος, Πέρινθος, Θάσος νῆσος, Σαμοθράκη νῆσος, Χερρόνησος, Κύλα, Σηστός. Μακεδονίας, Δυρράχιον, Θεσσαλονίκη, Ἀμφίπολις, Ἡράκλεια, Ἔδεσσα, Πέλλα, Φίλιπποι, Κασάνδρεια, Λάρισσα. Ἀπολλωνίας, Ἀδριανόπολις. Δαλματίας, Ἐπίδαυρος. Ἑλλάδος Ἄργος. Βιθυνίας Νικομήδεια, Ἀπαμία, Ἰουλιόπολις, Νίκαια. Ἀσίας μεγάλης, Κύζικος, Ἀλεξάνδρεια, Τρωὰς, Λάμψακος, Πέργαμος, Σμύρνα, Τένεδος, Ἔζαλοι, Ἄγκυρα, Σάρδη, Ἱεράπολις, Ἀπαμία, Κιβύρα, Μυτυλήνη νῆσος, Χῖος νῆσος. Γαλατείας, Σινώπη, Πομπηϊούπολις, Ἀντιόχεια, Πισιδία, Ἀγκύρα, Γέρμια, Ταύνιον, Πεσσινοῦς, Λύστρα. Παμφυλίας, Ὑπαῖπα. Καππαδοκίας, Κώμανα, Ἀμασία, Καισάρεια, Μάζακα, Μελιτήνη, Ἰκόνιον, Νικόπολις, Νεοκαισάρεια, Σάταλα. Ἀρμενίας μεγάλης, Κόλχις.

ς'. Κλίματος ἕκτου. Λουγδουνὸς. Δαλματίας. Σαλῶναι. Καππαδοκίας Τραπεζοῦς. Ἰταλίας Ῥάβεννα, Ἀκυληία. Μυσίας τῆς κάτω, Ὀδυσσὸς

qui in mare influunt. Sunt autem celebres fluvii XL. I. Indus, qui & Phison, II. Nilus, qui & Geon, III. Tigris, IV. Euphrates, V. Jordanis, VI. Cephiſſus, VII. Tanais, VIII. Iſminus, IX. Erymanthus, X. Halys, XI. Aſopus, XII. Thermodon, XIII. Eraſinus, XIV. Rius, XV. Alpheus, XVI. Boryſthenes, XVII. Taurus, XVIII. Eurotas, XIX. Meander, XX. Hermus, XXI. Axius, XXII. Pyramus, XXIII. Danubius, XXIV. Hebrus, XXV. Sagarius, XXVI. Achelous, XXVII. Pinnius, XXVIII. Euonus, XXIX. Sperchius, XXX. Caiſtrus, XXXI. Simois, XXXII. Scamander, XXXIII. Strymon, XXXIV. Parthenius, XXXV. Iſter, XXXVI. Bettis, XXXVII. Rhenus, XXXVIII. Rhodanus, XXXIX. Eridanus, XL. Thuberis, qui nunc Tiberis appellatur.

Operæpretium videtur præterea inclytas urbes ſeptem climatum recenſere.

I. Primi climatis Libyæ in Ægypto, Nigre Metropolis Æthiopiæ, quæ eſt in ipſa Ægypto. I. Meroe, II. Ptolemais, III. Arabia, IV. Muza. *Edit. Pariſ. pag.* 31.

II. Secundi climatis Ægypti, Dioſpolis magna, Soine, Ammoniace, Oaſis magna.

III. Climatis tertii Mauritaniæ, Oppidaneum, Africa, Carthago, Adramyſtus, Cyrene, Arſynoe, Ptolemais, Tauchiſta, Appolonia, Cyrine Ægypti, Paratonion, Alexandria magna, Peluſium, Memphis, Ptolemais Hermii, Syriæ Judææ Cæſarea, Aſcalon, Tyberias, Neapolis, Sebaſte, Scythopolis, Ælia. Arabiæ Petreæ, Petra, Midaba, Boſtra. Babylonis, Teridon.

IV. Quarti climatis, Cæle-Syriæ, Antiochia, Arca, Hierapolis, Seleucia, Apamia, Æmiſa, Samoſata, Palmyra, Arabes, Heliopolis, Damaſcus, Zeugma. Arabiæ Meſopotamiæ, Neſibis, Seleucia. Babylonis, Babylona: Aſſyriæ Ninus, Arbela, Cteſiphon. Suſianæ, Suſa. Mediæ, Ecbatana, Arſacia.

V. Quinti climatis urbes Inſigniores. Italiæ, Neapolis, Roma. Siciliæ, Meſſana. Thraciæ, Ænus, Philippopolis, Hadrianopolis, Trajanopolis, Abdera, Præconeſus, Perinthus, Thaſſus inſula, Samothrace inſula, Cherroneſus, Cyla, Seſtus. Macedoniæ, Dyrrachium, Theſſalonice, Amphipolis, Heraclea, Edeſſa, Pella, Philippi, Caſſandria, Lariſſa, Apolloniæ, Hadrianopolis. Dalmatiæ, Epidaurus. Helladis, Argos. Bithyniæ, Nicomedia, Apamea, Juliopolis, Nicæa. Aſiæ majoris, Cizycus, Alexandria, Troas, Lampſacus, Pergamus, Smyrna, Tenedus, Ezali, Ancyra, Sardis, Hierapolis, Apamia, Cebyra, Mitylene inſula, Chios inſula. Galatiæ, Sinope, Pompejopolis, Antiochia, Piſidia, Ancyra, Germia, Taunium, Peſſinus, Lyſtra. Pamphyliæ Hypepa. Cappadociæ Comana, Amaſia, Cæſarea, Mexaca, Melitene, Iconium, Nicopolis, Neocæſarea, Satala. Armeniæ majoris, Colchis.

VI. Sexti climatis, Lugdunum. Dalmatiæ, Salonæ. Cappadociæ Trapezus. Italiæ, Ravenna, Aquileja. Myſiæ inferioris, Odyſſus, Doroſ-

tolus. Thraciæ, Apollonia, Anchialus, Byzantium. Cherſoneſi, Eleus, Chalcedon, Heraclea, Amaſtras. Aſiæ minoris, Teneaus. Galatiæ, Amiſus.

VII. Climatis ſeptimi, per Boryſthenem.

A Δωρόστολος. Θράκης Ἀπολλωνίας, Ἀγχίαλος, Βυζάντιον. Χερσονήσου Ἐλαίους, Χαλκηδών, Ἡράκλεια, Ἀμαστρα, Ἀσίας μικρᾶς, Τένεδος. Γαλατίας, Ἀμισός.

Ζ. Κλίματος ἑβδόμου, διὰ Βορυσθένους.

Edit. Pariſ. pag. 36.

DE ASTRONOMIA.

Iis temporibus, quibus Turris condebatur, quidam Indus extitit, ex ſtirpe Arphaxad, ſapientiæ laude, & Aſtronomiæ cognitione clarus, nomine Andubarius, qui primus apud Indos de Aſtronomica diſciplina libros conſcripſit.

Natus eſt præterea alius ex tribu Sem, Chus appellatus, genere Æthiops, ex quo progenitus Nembrod B gigas, Babylonis conditor, quem ajunt Perſæ inter Deos fuiſſe relatum, ac inter cæleſtia aſtra conſpici, hunc que Orionem nuncupant. Hic Nembrod ferarum ad eſcam venationem primus docuit, Perſiſque primus imperavit.

Ex eadem tribu Sem, primogeniti Noe filii, in Syria ac Perſide, cæteriſque regionibus ortum ſpectantibus regnante, ex gigantum proſapia procreatus vir floruit, Chronus ſeu Saturnus appellatus, cui id nominis a Domno patre inditum de errantis aſtri nomenclatura. Hic porro cum eſſet admodum potens, regnandi ac imperandi, hominesque ſibi alios ſubjiciendi artem primus edocuit: ipſeque primus annos multos in Aſſyria C regnavit, tota deinde Perſide, initio ab Aſſyriis facto, Imperio ſuo ſubjecta, cum ab omnibus ut hoſtis & tyrannus terrori eſſet. Huic uxor fuit Semiramis, quam ob illius faſtum & arrogantiam Rheam vocant Aſſyrii: ipſa perinde ex tribu Sem Noe filii orlunda. Saturno vero filius fuit Picus, qui a parentibus Jupiter nuncupatus eſt, de nomine pariter errantis aſtris. Habuit & alterum filium Saturnus, cui Ninus nomen fuit, & filiam, Junonem appellatam, quam Nemeſin jugalem quidam vocarunt, quod bona eſſet, & quod juſta omnia vellet. Ex ea filium habuit Picus D ſeu Jupiter, quem Belum nominavit, quod pedum celeritate præſtaret. Saturnus vero avus, permiſſa Jovi ſeu Pico filio Aſſyria, & relicta cum filio Pico ſeu Jove uxore ſua Rhea ſeu Semiramide, magniſque copiarum ac generoſorum virorum comparatis auxiliis, in regiones Occidentales, quæ a nullo tum Rege obtinebantur, profectus has ſibi aſſeruit, in Aſſyria deinceps non viſus: anniſque compluribus univerſo Occidenti imperavit. Uxorem duxit nomine Pheauram, ex qua filium alterum procreavit, Aphraum appellatum, cui terras verſus Libyam regendas tradidit: ubi cum is imperaret, Aſtynomem ex Laceria inſula oriundam ſibi in conjugem adſcivit, ex eaque filiam genuit, quam de errantis cæleſtis aſtri Veneris nomine Venerem appellavit, quæ Philoſophiæ ſtudia in primis coluit. Illa autem Adonidi Athenienſi, Cyniræ filio, & ipſi Philoſopo, nuptui tradita eſt, cum uterque in magna vitæ modeſtia uſque ad mortem Philoſo-

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ.

Ἐπὶ τοῖς χρόνοις ἡ πυργοποιΐας, ἐκ γένους τοῦ Ἀρφαξάδ, ἀνήρ τις Ἰνδὸς ἀνὴρ ἦν σοφὸς Ἀστρονόμος, ὀνόματι Ἀνδυβάριος, ὃς καὶ συνεγράψατο πρῶτος Ἰνδοῖς Ἀστρονομίαν.

Ἀγνοεῖται δὲ ὁ ἄλλος ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σὴμ, Χὼς ὀνόματι, ὁ Αἰθίοψ, ὅστις ἐγέννησε τὸν Νεβρωδ γίγαντα τὸν τῇ Βαβυλωνίᾳ κτίσαντα, ὃν λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἀποθεωθέντα, καὶ γενόμενον ἐν τοῖς ἄστροις τῷ οὐρανῷ, ὃν τινα καλοῦσιν Ὠρίωνα. Οὗτος ὁ Νεβρωδ πρῶτος κατέδειξε τὸ κυνηγεῖν πᾶσι θηρία εἰς βρῶσιν· καὶ ἐπρώτευε Περσῶν.

Ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς φυλῆς τοῦ Σὴμ τῆς πρωτοτόκου Συρίαν, καὶ τὴν Περσίδα, καὶ τὰ λοιπὰ μέχρι τῆς ἀνατολῆς, τῷ πρώτῳ ἔτει τοῦ Νῶε, ἐγεννήθη καὶ ἀνὴρ γίγας ἄνθρωπος γιγαντογενής, ὀνόματι Κρόνος, ὃν πικληθεὶς ὑπὸ Δόμνου τοῦ ἰδίου πατρὸς εἰς τὴν ἐπωνυμίαν τῆς πλανήτου ἀστέρος. Ἐγένετο δὲ δυνατὸς ἄνθρωπος, ὅστις πρῶτος κατέδειξε βασιλεύειν, καὶ ἄρχειν καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· καὶ ἐβασίλευσεν αὐτὸς πρῶτος τῆς Ἀσσυρίας ἔτη πολλὰ, καὶ ὑπέταξε πᾶσαν τὴν γῆν Περσίδος, ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας ἀρξάμενος. Ἦν δὲ φόβον ἔχων πρὸς πάντας, ὡς πολέμιος καὶ ἀνῃρῶν πάντας· ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν Σεμιράμιν, τὴν καὶ Ῥέαν καλουμένην παρὰ Ἀσσυρίοις, ἥτις καὶ τὸ αὐτὸν εἶναι ὑπεκρίνατο καὶ ἀλαζόνα. Ἦν δὲ ἡ αὐτὴ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σὴμ τοῦ υἱοῦ Νῶε. Ἔσχε δὲ υἱὸν ὁ Κρόνος ὀνόματι Πῆκον, ὅστις ἀπὸ τῆς γονέως ἐκλήθη Ζεύς, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὸς τὸν πλανήτου ἀστέρος. Ἔσχε δὲ καὶ ἄλλον υἱὸν ὁ αὐτὸς Κρόνος ὀνόματι Νίνον. Ἔσχε δὲ καὶ θυγατέρα ὀνόματι Ἥραν, ἣν καὶ Ζυγίαν Νεμεσιν ἐκάλουν τινὲς, διὰ τὸ εὐσεβοῦσαν αὐτὴν εἰς ἀγαθὴν καὶ δίκαια πάντα θελήσαι· ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν Νίνος καὶ ὁ Ζεύς, ὃν ὀνόμασε Βῆλον, διὰ τὸ ὀξύτατον εἶναι τὸν παῖδα. Ὁ δὲ πρωτόπατωρ Κρόνος ἐάσας τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Πῆκον ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ῥέαν τὴν Σεμιράμιν μετὰ τοῦ Πήκου, τοῦ καὶ Διὸς, υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ λαβὼν πολλὴν βαύθεσαν ὄχλου ἀνθρώπων γενναίων, ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν δύσιν ἀβασίλευτον οὖσαν, μὴ κρατουμένην ὑπό τινος βασιλέως· καὶ ἐκράτησε τῆς δυτικῶν μερῶν, ἀφικὼς ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ γενόμενος. Καὶ ἔμεινε κρατῶν καὶ βασιλεύων ἡ δύσεως πάσης ἐπὶ ἔτη πολλὰ, καὶ ἔσχεν ἐκεῖ γυναῖκα ὀνόματι Φεαύραν, ἐξ ἧς ἔσχεν ἄλλον υἱὸν ὀνόματι Ἄφραον, ᾧ τινι ἔδωκε τὴν πρὸς Λιβύην γῆν. Καὶ ἐκράτει τὴν ἐκεῖ βασιλεύων ὁ Ἄφραος, ὅστις ἤγημε τὴν Ἀστυνόμην ἐκ τῆς Λακεδαίμονος νήσου, καὶ ἐγέννησε θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσαν Ἀφροδίτην εἰς ὄνομα καὶ αὐτὴν τὸν πλανήτου ἀστέρος τῆς ὑρανίας Ἀφροδίτης, φιλόσοφον γενομένην, ὅστις ἐγαμήθη Ἀδώνιδι τῷ υἱῷ τοῦ Κινύρου Ἀθηναίῳ, καὶ αὐτῷ φιλοσόφῳ, καὶ ἔμειναν ὁμοῦ φιλοσοφοῦντες σωφρόνως ἄχρι θανάτου

pag. 37.

Ἐκ δὲ ἐξ αὐτῆς ὁ Φεαύρας ὁ Κρόνος καὶ ἄλλον υἱὸν τὸν Λιγόμβιον Χείρωνα, φιλόσοφον καὶ αὐτόν. Μετὰ δὲ τὸ βασιλεῦσαι τὸν Πῖκον, τὸν καὶ Δία, τῆς Ἀσσυρίας ἔτη τεσσαράκοντα, ἐάσας καὶ αὐτὸς ἐν ἐαυτῷ μητέρα, καὶ ἐν Ἥρᾳ τὴν ἐαυτοῦ ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα, καὶ ποιήσας τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Βῆλον Βασιλέα τῆς Ἀσσυρίας, ἀπῆλθεν ἐκεῖ ἐν δύσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν Κρόνον. Ὁ δὲ Βῆλος ἐβασίλευσε τῆς Ἀσσυρίων ἔτη δύο, καὶ πολεμᾷ, ὅστινα οἱ Πέρσαι ἀνῃρέσαντο. Ὁ δὲ Κρόνος ἐφραγὼς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Πῖκον τὸν καὶ Δία, ἐλθόντα πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ δύσει, παρεχώρησεν αὐτῷ καὶ βασιλείαν τῆς δύσεως. Ἦν δὲ γεγηρακὼς, καὶ ταλαιπωρούμενος ὁ αὐτὸς Κρόνος. Καὶ ἐβασίλευσε τῆς δύσεως, ἤγουν τῆς Ἰταλίας Πῖκος, ὁ καὶ Ζεύς, ὅλα ἔτη ξβ'. Τῆς δὲ Ἀσσυρίας μετὰ Βῆλον ἐβασίλευσε Νῖνος, ὁ ἄλλος υἱὸς Κρόνου, ὅσις καὶ ἐαυτοῦ μητέρα καὶ Σεμιράμιν ἔλαβε γυναῖκα. Ἐξ οὗ Πέρσαις νόμος γαμεῖν τὰς ἑαυτῶν μητέρας, καὶ τὰς ἀδελφάς. Διὰ τὸ καὶ τὸν Πῖκον λαβεῖν τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν τὴν Ἥραν γυναῖκα. Καθὰ καὶ ὁ σοφώτατος Ὅμηρος ἐκεῖ θέτας, Ἥραν προσεῖπε καστιγνήτην ἀλοχόν τε. Καὶ πολεμᾷ ὁ Κρόνος. Ὁ δὲ Νῖνος ἐκράτησε γενόμενος τῆς Ἀσσυρίας κτίζει τὴν Νινευὶ πόλιν Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύει πρῶτος ἐν αὐτῇ, ἔχων τὴν Σεμιράμιν, τὴν καὶ Ῥέαν, ἐαυτοῦ μητέρα καὶ γυναῖκα μεθ' ἑαυτοῦ.

Ἐξ αὐτῆς οὖν τῆς γένους ἐγεννήθη καὶ ὁ Ζωροάστρης ὁ Ἀστρονόμος Περσῶν περιβόητος, ὅσις μέλλων τελευτᾶν ηὔξατο ὑπὸ πυρὸς ἀναλωθῆναι ἐφαίνῳ, εἰπὼν τοῖς Πέρσαις, ὅτι, Ἐὰν ἐκκάυσῃ με τὸ πῦρ, ἐκ τῶν καιομένων μου ὀστέων ἐπάρατε καὶ φυλάξατε, καὶ ἀλείψει τὸ βασίλειον ἐκ τῆς χώρας ἡμῶν ὅσον χρόνον φυλάττητε τὰ ἐμὰ ὀστᾶ. Καὶ ἐξάμβυος τὸν Ὡρίωνα, λύσει πυρὸς ἀερίου ἀνῃλώθη. Καὶ ἐποίησαν οἱ Πέρσαι καθὼς εἶπεν αὐτοῖς· καὶ ἔχουσι φυλάττοντες τὸ λείψανον αὐτοῦ περιῤῥαδὲν ἕως νῦν.

Μετὰ δὲ Νῖνον ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Θούρας ὀνόματι, ὅστινα μετωνόμασεν ὁ τότε πατὴρ Ζάμης ἐκ τῆς Ῥέας ἀδελφὸς Ἄρεα, ἐξ οὗπερ καὶ τὸ πλανήτην ἀστέρος. Οὗτος ἐγένετο πικρὸς πολεμιστὴς, ὅσις ἐπολέμησεν ἐπὶ τὰ Ἀρκτῷα μέρη, ἐπελθὼν καὶ Καυκάσῳ, ᾧ τινι καὶ αὐτῷ καταχθέντι ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ τοῦ υἱοῦ τοῦ Νῶε, καὶ πολεμήσας τὸν Καύκασον ἐφόνευσε, καὶ παρέλαβε τὴν χώραν αὐτοῦ. Καὶ ἐλθὼν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἐκεῖ τελευτήσας κεῖται· ᾧ τινι Ἄρει πρῶτον ἔστησαν εἰκόνα οἱ Ἀσσύριοι, καὶ ὡς Θεὸν προσεκύνουν αὐτόν· καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ καλοῦσι Πέρσαι τὸν Βαὰλ Θεὸν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον Ἄρης, πολέμων Θεός. Τοῦτον μνημονεύει ἡ προφητικὴ γραφὴ τοῦ Δανιὴλ, καὶ τῶν τριῶν παίδων, ὅτε ἠναγκάζοντο προσκυνεῖν αὐτῷ. Καὶ μετὰ τὸν τελευτὴν Ἄρεως ἐβασίλευσεν ὁ Λάμης. Καὶ μετὰ Λάμην ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Σαρδανάπαλος ὁ μέγας, ὃν τινα Περσεὺς ὁ Δανάης ἐφόνευσε, καὶ ἀφείλετο τὴν βασιλείαν τῶν Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας αὐτῶν, εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα αὐτῶν, ἐκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας. Ἅτινα συνεγράψατο Σεμπρώνιος ὁ Βαβυλώνιος Πέρσης. Ὁ δὲ ἀδελφὸς τοῦ Νίνου Πῖκος, ὁ καὶ Ζεύς, βασιλεύων τῆς Ἰταλίας ἐτελεύτησεν.

Ἐν δὲ ταῖς αὐταῖς χρόνοις ἦν πόλις, ἣν διῴκησε τις ἐν τῇ δύσει· ἀλλ' ἁπλῶς φκεῖτο χώρα ἣ ἐκείνου τοῦ μετοικεσίαν εἶχε, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ τοῦ Νῶε.

Aphiæ operam una contulisset. Suscepit Saturnus ex Pheanta filium alium Chironem nuncupatum, & ipsum Philosophiæ addictum. Picus vero seu Jupiter, cum Assyriorum regnum annis xxx. administrasset, relicta & ille matre sua, & Junone sorore simul & uxore, filioque Belo Assyriæ Rege constituto, ipse ad Saturnum parentem in Occidentem concessit. Belus ergo cum Assyriis biennio imperasset, obiit, à Persis in Deorum coetum relatus. At Saturnus cum Picum seu Jovem ad se venientem in Occidentem comperisset, regno Occidentis ultro ei cessit, cum senio ac ægritudine laboraret. Picus igitur qui & Jupiter in Occidente seu in Italia regnavit annos totos LXII. Assyriæ vero post Belum imperavit Ninus, Saturni alius filius, qui matrem suam Semiramidem in uxorem duxit; unde Persis ex lege indultum, ut matres & sorores educere in conjuges liceret, cum & Picus sororem Junonem matrimonio sibi pariter copulasset; quemadmodum & doctissimus Homerus ait, *Junonem sororem uxoremque sic fando adortus est*. Saturno extincto, Assyriæ regno potitus Ninus, ac Ninive urbe exædificata, in ea primus Assyriis imperavit, una cum Semiramide seu Rhea matre, eademque & uxore.

Ex illius igitur genere natus est Zoroastres, celebris apud Persas Astronomus, qui morti proximus, precatus est, ut cæleſti igne consumeretur, Persas sic alloquutus; *Cum ignis me combusserit, ex combustis meis ossibus cineres tollite & servate: regnum enim e vestra regione non auferetur, quamdiu servabitis ossa mea*. Invocato deinde Orione, aerio igne consumptus est. Persæ vero quod ille imperarat executi, illius reliquias in cineres redactas usque hodie servant.

Post Ninum in Assyria regnavit Thuras appellatus, cui Zames pater, & Rheæ frater, de erraticis astri nomine, Martis cognomen indidit. Hic acerrimus fuit bellator, qui expeditione versus Aquilonis plagas suscepta, Caucasum, & ipsum de tribu vel genere Japhet filii Noe ortum, bello aggressus, eo interfecto, regnum illius invasit, progressusque in Thraciam, ibi extinctus jacet; cui quidem Marti cum primum statuam erexere Assyrii, a quibus exinde pro Deo cultus est, quemque ad hæc usque tempora Persica lingua Baal Deum vocant, quod Græca idem valet ac Mars, bellorum Deus. Illius meminit in Prophetiarum libro Daniel, cum ait tres pueros illum adorare coactos fuisse. Post Martis excessum, Lames regnavit; post Lamem Assyriis imperavit magnus ille Sardanapalus, quem Perseus Danaes filius interfecit. Is ablato ab Assyriis regno, Assyriorum Rex constitutus, de suo nomine Persas illos appellavit, quemadmodum Semeronius Persa litteris consignavit. Nini vero frater Picus, qui & Jupiter, Italiæ regnum obtinuit.

Hisce temporibus nulla erat civitas, nullaque provincia in Occidente, sed simpliciter habitabatur terra illa ab illis, qui huc transmigrarant ex tribu Japhet filii Noe.

Edit Paris. pag. 38.

Vixit Picus, qui & Jupiter appellatus, annos cxx. cum Occidenti ac Italiæ imperasset, multis utriusque sexus ex præstantibus forma feminis susceptis liberis. Extitit eidem Pico seu Jovi filius Faunus, quem de errantis astri nomine Mercurium nuncupavit. Habuit præterea idem Picus, seu Jupiter, post Mercurium, Herculem: & post illum filium alterum Persea ex elegantis formæ femina Danae appellata, Acrisii ex Argivorum regione oriundi sorore, quam doctissimus finxit Euripides, in ea quam illius nomine inscripsit Tragœdia, in arcam quamdam inclusam, in mare deinde dejectam, quod a Jove in aurum transformato fuisset corrupta. At doctissimus Brutius Historicus & Chronographus tradit Danaem, cum in cubiculo, quod mare spectabat, conclusa esset, multo auro suasisse Picum seu Jovem, ut ex eo educeretur, raptamque ut forma præstantissimam corrupisse, ac ex ea procreasse filium Perseum nomine, cujus meminimus: quem quidem alatum vulgo ideo effingunt, quod a puero acri ac versatili esset ingenio: unde & illius pater Picus, seu Jupiter, magicis execrandi clypei artibus illum instruxit, omniaque illius arcana & impia mysteria ac fallacias edocuit, cum hæc illi diceret; *Omnes hostes tuos ac inimicos quotquot tibi adversabuntur, cum isto clypeo superabis: ita ut quicumque in eo Gorgonis caput respicient, confestim occæcati, velut si exanimes, & a te interfecti permaneant.* Hisce a parente Pico, seu Jove, dictis confisus Perseus, postmodum eo extincto, cum adolevisset, perfectæque esset ætatis, regnum Assyriorum affectavit, cum a Nini patrui, parentis sui fratris, filiis ægre ferret, illud possideri. Consultoque oraculo, dum versus Libyam proficisceretur, occurrit illi adultæ ætatis puella virgo, rustica, capillis & oculis feritatem quamdam præferens; cumque constitisset, hanc ita est affatus; *Quod tibi nomen est?* Illa vero confidenter respondit, *Medusa*. Tum ille arreptis capitis capillis, quo accinctus erat falcato gladio, caput illius disecuit, quam Perseus acceptam magicis incantationibus initiavit, quemadmodum a parente Pico seu Jove edoctus fuerat, eamque contra hostes omnes ac inimicos auxilio sibi futuram detulit, quo suæ eos subjiceret potestati, vel interficeret. Caput vero, propter auxilii celeritatem, & vim contra hostes, Gorgonem appellavit.

Edit. Paris. pag. 39.

Profectus inde, in Æthiopiam concessit, cui tum Cepheus imperabat, ubi repertum Neptuni templum ingressus, in eo manentem & a Cepheo parente huic addictam virginem conspexit, nomine Andromedam; quam e templo abstractam, quod eximia esset forma, corruptam primo, in uxorem sibi postea adscivit. Istinc deinde solvens, discessit, profectusque versus Assyrios, in Lycaoniam venit; cujus adventu percepto, hunc bello aggressi sunt Lycaones. Is vero Gorgonis capitis usus ope, horum victor statim extitit, repertoque vico Amandra appellato, ex eo civitatem con-

A Ἐζησε δὲ Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς ἔτη ρκ', κρατῶν τῆς δύσεως καὶ βασιλεύων αὐτῆς· καὶ ἔσχεν υἱοὺς πολλοὺς καὶ θυγατέρας, ὧν τοὺς διαφερόντως γνωσθέντας. Ἔσχε δὲ αὐτὸς Πῖκος, ὁ καὶ Ζεύς, υἱὸν ὀνόματι Φαῦνον, ὃν καὶ Ἑρμῆν ἐκάλεσαν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Αὐτὸς Πῖκος, ὁ καὶ Ζεύς, ἔσχε μετὰ τὸν Ἑρμῆν καὶ Ἡρακλέα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἄλλον υἱὸν τὸν Περσέα, ὧν διαφερόντως γυναικὸς ὀνόματι Δανάης, θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου τοῦ καταγομένου ἐκ τῆς Ἀργείων χώρας, περὶ ἧς ἐμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῇ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ δράματος, ἐν Κιβωτῷ τινι βληθεῖσαν τῷ Δανάῃ βληθῆναι κατὰ θάλασσαν, ὡς φθαρεῖσαν ὑπὸ Διὸς μεταβληθέντος εἰς χρυσόν. Ὁ δὲ σοφώτατος Βρούτιος B ὁ Ἱστορικὸς καὶ Χρονογράφος ἐξέθετο, ὡς ὁ αὐτὸς Πῖκος, ὁ καὶ Ζεύς, ὅταν καθ' ὑπνον ἐν κουβικλείῳ τῇ θαλάσσῃ, πολλῷ χρυσίῳ πείσας ἑαυτὸν ἀποτρεψάμενος ἐκβαλεῖν, ἵνα τινα ἁρπάσας ὡς πάνυ διαφερόντως ἐκτρέφηται, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Περσέα τὸν προειρημένον· ὃν τινα πειρατὴν γράφουσι, καὶ τὸν ἐκπαιδόθεν πτερόεργον εἶναι αὐτὸν παῖδα. Ὅθεν καὶ ὁ τοῦτο πατὴρ Πῖκος, ὁ καὶ Ζεύς, ἐδίδαξεν αὐτὸν φράττειν καὶ τελεῖν τὴν μαγείαν τῆς μυσαροῦ σκύφου, διδάξας αὐτὸν πάντα τὰ περὶ αὐτῆς μυστικὰ καὶ δυσσεβῆ πλανήματα, λέγων αὐτῷ, ὅτι, Νικᾷς πάντας τοὺς πολεμίους ἐξ αὐτῆς, καὶ τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ πάντα ἄνθρωπον ἐναντίον, καὶ πάντας τοὺς βλέποντας ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχαιότητι τῆς Γοργόνης, τυφλουμένους, καὶ μένοντας ὡσεὶ νεκρούς, καὶ καταπραξομένους ὑπὸ σου. Καὶ λοιπὸν ὁ Περσεὺς πεισθεὶς τῷ ἰδίῳ πατρὶ Πίκῳ, τῷ καὶ Διΐ, εἰς τὸν μὴ πάντα χρόνον, μετὰ πλάτους τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Πίκου, τοῦ καὶ Διός, πλείας ἀλικίας γενόμενος, ἐπεθύμησε τῆς Λασυρίων βασιλείας, ἀγρυπνούμενος τοῖς τέκνοις Νίνου τοῦ θείου αὐτοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ χρηματισθείς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν Λιβύης, καὶ ἐν χώραν ὑπήντησεν τῷ αὐτῷ Περσεῖ μίαν παρθένον κόρην πλείαν χωρικήν, ἀγελαίας ἔχουσαν τὰς τρίχας, καὶ ὀφθαλμούς. Καὶ στὰς ἐπηρώτησεν αὐτὴν, λέγων. Τί σου τὸ ὄνομα; Ἡ δὲ εἶπεν καθ' παῤῥησίας, Μέδουσα. Καὶ ἁρπάσας αὐτῆς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ᾧ ἐβάσταζε λογχοδρεπάνῳ ξίφει, ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κεφαλήν. D Καὶ λαβὼν αὐτὸς ὁ Περσεὺς, ἐδίδαξεν ἐπίτηδες τὴν κάραν μυστικῶς, καθὼς ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς Πίκου, τοῦ καὶ Διός· ἵνα τινα ἐβάσταζεν εἰς ἰδίαν βοήθειαν πρὸς πάντας ἐχθρούς, καὶ πολεμίους, εἰς τὸ ὑποτάσσειν καὶ ἀναιρεῖν. Τὴν κάραν ἐκάλεσε Γοργόνα, διὰ τὸ ὀξὺ τοῦ βουλήματος, καὶ τὸ ἐνεργὲς πρὸς τοὺς ἐναντίους.

Κἀκεῖθεν περάσας ἦλθεν εἰς τὴν Αἰθιοπίων χώραν, ἧς ἐβασίλευεν τότε Κηφεύς, καὶ εὗρεν ἐκεῖ ἱερὸν Ποσειδῶνος, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ἐν τῷ ἱερῷ παρεμένουσαν κόρην καὶ παῖδα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πατρὸς Κηφέως ἐκδοθεῖσαν, καὶ λεγομένην Ἀνδρομέδαν παρθένον. Καὶ παύτην ἀπέστασεν τότε τοῦ ἱεροῦ, καὶ φθείρας αὐτὴν ὡς διαφθεῖρε, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Καὶ καταπλεύσας, ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἐλθὼν εἰς γῆν Ἀσσυρίων, κατέλυσεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λυκαονίας. Καὶ χώρτης οἱ Λυκάονες, ἀντιστάντες ἐπολέμησαν αὐτὸν· καὶ χρησάμενος τῇ βοηθείᾳ τῆς κάρας τῆς Γοργόνης, ἐνίκησε τοὺς Λυκάονας. Καὶ ἐλθὼν εἰς χώραν λεγομένην Ἀμανδρᾶν, ἔκτισεν αὐτῇ πόλιν, καὶ ἔσχεν ἐξ ἑαυτοῦ γήλιον ὄξεα

ἔξω τῆ πυλῶν, βασάζουσα τὸ ἀντεικόνισμα τῆς Γοργονίας, καὶ θυσίαν ποιήσας, ἐκάλεσε τὴν Τύχην τῆς πόλεως Περσίδα, εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆ ὄνομα, ἣ τις σὺν ἕως τοῦ παρόντος ἐκεῖσε ἵσταται. ἣν τινα πόλιν ἐκάλεσεν Εἰκόνιον, διότι πρὸ τῆς νίκης εἰκόνα τὴν τῆ Γοργόνης ἐκεῖ ἔλαβεν. Ταπάξε δὲ καὶ πᾶς ἄλλας χώρας, μηδενὸς ἀνθισαμένου. Ερχόμενος δὲ ἐπὶ τὴν Ισαυρίαν καὶ Κιλικίαν, καὶ ἀντεξάσιας γενομένης αὐτῆ πολεμίων, ἐχρηματίσθη, ὅτι Ἀπὸ τοῦ ἵππου διαβὰς, τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς εἰς τὴν χθόνα πήξας νίκην λάβοις. Καὶ καταλθὼν ἐκ τοῦ ἰδίου ἵππου ἐν τῆ λεγομένη κώμη Ανδρασῶ, ἐκεῖ τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς ἔπηξε. Καὶ νικήσας τῆ χρήσει τῆς Γοργόνης, ἐποίησε τὴν αὐτὴν κώμην, πόλιν, ἣν τινα ἐκάλεσε Ταρσὸν, ἐκ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ποδὸς, θυσιάσας κόρην ἁβρὰν, ὀνόματι Παρθενόπην, εἰς ἀποκαθαρισμὸν τῆς πόλεως. Καὶ διχασθεὶσας ὥρμησεν ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ Αργίου ὄρους κατὰ Ασσυρίων, καὶ νικήσας αὐτοὺς, καὶ φονεύσας τὸν Βασιλέα αὐτῶν Σαρδανάπαλον, τὸν ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ καταγόμενον, ὑπέταξεν αὐτοὺς, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῶν ἔτη ν γ'. Καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας, ἀφελὼν ἀπὸ Ασσυρίων τὴν βασιλείαν, καὶ τὸ ὄνομα. Καὶ ἐφύτευσε δένδρα, ἃ ἐκάλεσε Περσέας, ἃ μόνον ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς μέρεσιν ἐφύτευσε πᾶς Περσέας εἰς μνήμην αὐτοῦ. Εδίδαξε δὲ καὶ τοὺς Πέρσας τὴν πλεκτὴν τῆ μυσαρᾶ καὶ ἀθεμίτῳ σκύφῳ, καὶ ἐκάλεσε τὴν χώραν Μηδίαν. Ο δὲ αὐτὸς Περσεὺς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι τῆς Περσικῆς χώρας ἔτη πολλὰ, μαθὼν ὅτι ἐν τῆ Συρίᾳ διάγουσιν οἱ τοῦ Αργους Ιωνῖται, ἦλθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίους συγγενεῖς· οἵ τινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ πάσης χαρᾶς προσεκυνήσαν, γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Αργεῖοι Ιωπολῖται, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ γένους τοῦ Αργείων καταγεται, χαρίεντες ἀσύμενσαν αὐτόν. Χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρίσαντος πολὺ παρακειμένου ποταμοῦ τῆ Ιωνιτῶν πόλει τῆ λεγομένῃ Δράκοντος, νυνὶ δὲ Οριστν καλουμένῳ, ἔπεισε τοὺς Ιωνίτας εὔξασθαι· καὶ ἐν τῆ εὐχεσθαι σφαῖρα πυρὸς χειμερινοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατελύχθη, ἣ τις ἐποίησε παυθῆναι τὸ χειμῶνα, καὶ τὸ ποταμὸν ἐπισχεθῆναι τὰ ῥεύθρα. Καὶ θαυμάσας ἐπὶ τῆ γενηθέντι Περσεὺς, ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς ἀνῆψεν ἰσθέως πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ. Οπερ πῦρ ἐβάστασεν ἀπιὼν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τιμᾶν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπερ ἔλεγεν αὐτοῖς ἰωρακέναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι· ὅπερ πῦρ καὶ ἕως τοῦ παρόντος ἐν τιμῆ ἔχουσιν οἱ Πέρσαι ὡς θεῖον. Ο δὲ αὐτὸς Περσεὺς ἔκτισε τοῖς Ιωπολίταις ἱερὸν, ὃ ἐπωνόμασεν Πυρὸς ἀθανάτου. Ομοίως δὲ καὶ εἰς τὰ Περσικὰ ἔκτισεν ἱερὸν Πυρὸς, καταστήσας ἐκεῖ ἔχοντα αὐτῷ ἄνδρας ἐυλαβεῖς, οὓς τινας ἐκάλεσε Μάγους. Ταῦτα Παυσανίας ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

Καὶ μετὰ χρόνον ἐλθὼν ὁ Κηφεὺς βασιλεὺς κατ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας, ὁ πατὴρ τῆς Ανδρομέδας ἐπολέμησεν αὐτῷ· ἦν δὲ Κηφεὺς ἐκ τοῦ γήρους μὴ βλέπων. Λαβὼν ὁ Περσεὺς ὅτι πολεμεῖ αὐτῷ, ὀργισθεὶς πάνυ, ἐξ

fecit, & ſuam ipſius ſtatuam, Gorgonis caput deferentem, extra portas erexit, peractiſque ſacrificiis, urbis Fortunam de ſuo nomine Perſidem nuncupavit: quæ quidem ſtatua ad noſtra uſque tempora perſtitit. Urbem vero Iconium appellavit, quod per Gorgonis imaginem ac figuram victoriam ibi eſſet conſecutus. Subjecit ſibi poſtea multas alias provincias, nemine obſiſtente. Exinde in Iſauriam & Ciliciam profectus, hoſtibus illius tranſitum cum copiis impedientibus, hocce oraculum accepit: *Ex equo cum deſilieris, calcem pedis in terram ſi defigas poteris victoria.* Cumque ex equo deſcendiſſet in vico Andraſo dicto, pedis calcem ibi defixit: & Gorgonis ope victor factus, ex vico urbem confecit, quam ex edito de ſuo pede oraculo Tarſum vocavit, ad urbis expiationem ſacrificata innupta puella, Parthenope appellata. Gratiis perſolutis, inde per Argeum montem contra Aſſyrios perrexit, hiſque debellatis, ac interfecto eorum Rege Sardanapalo, qui ex illius genere ortum ducebat, hos ditioni ſuæ ſubdidit, quibus imperavit annos LV. & de ſuo nomine Perſas nuncupavit, abolito Aſſyriorum & regno & nomine. Sevit & arbores, quas Perſicas vocavit, nec ibi ſolum, ſed & eaſdem Perſicas in ſui memoriam plantavit. Docuit præterea Perſas nefandi ac execrandi clypei illius ſacra & incantationes, regionemque illam Mediam appellavit. Perſeus porro cum multos annos Perſis imperaſſet, atque accepiſſet Jonitas ex Argivis oriundos in Syria verſari, profectus, ad Silpium montem, venit in Syriam, tamquam ad cognatos & gentiles ſuos, a quibus cum ingenti gaudio exceptus eſt & culeus. Argivi quippe Jopolitæ Perſeum ex Argivis genus ducere certiores facti, hunc ſummis ultro laudibus celebrarunt. Tempeſtate vero ingruente, ac adjacente Jonitarum civitati fluvio Dracone, quem nunc Oriſen ſeu Orientem vocant, exundante, monuit Jonitas ut preces funderent: quibus deprecantibus, ignis fulminei globulus e cælo delapſus, tempeſtatem continuo ſedavit, fluminiſque fluctus exundantes coercuit. Qua re attonitus Perſeus, ex illo igne protinus ignem accendit, ſolliciteque apud ſe conſervavit: quem reverſus in Perſidem in Palatium detulit, docuitque Perſas ignem illum colere, quem ajebat e cælo ſe vidente delapſum: quem quidem ignem ad hæcce uſque tempora Perſæ ut divinum colunt. Idem vero Perſeus Jopolitis fanum excitavit, cui Ignis immortalis appellationem indidit. Similiter quoque in Perſide templum extruxit Igni ſacrum, cui miniſtrando religioſos quoſdam viros præfecit, quos Magos appellavit. Hæc Pauſanias doctiſſimus chronographus litteris tradidit.

Edit. Pariſ. pag. 40.

Haud multo poſt temporis ex Æthiopia profectus Rex Cepheus, Andromedæ pater, bellum illi intulit: erat autem ex ſenio Cepheus oculis captus. Perſeus autem cum intellexiſſet ſe a Cepheo bello peti, ingenti correptus ira, contra illum pro-

fectus caput (Gorgonis) secum tulit, illique obvertit: sed Cepheus luminibus captus equo vectus in illum irruit. Perseus ignarus Cepheum oculis orbatum, ratus vim nullam amplius inesse Gorgonis capiti, illud in ic convertit: quod dum contemplatur, occæcatus, ac veluti exanimis manet, statimque interficitur. Perseo extincto Persarum regnum excepit illius ex Andromeda filius Meros, ab avo Cepheo Æthiopiæ Rege proclamatus, & ab eo in Regem constitutus. Cepheo deinde post crematum Gorgonis nefandum caput, in suum regnum reverso, Persei deinceps genus Babylonicæ provinciæ imperavit.

Edit. Par If. pag. 41.

Prædictis autem Pici Jovis temporibus, in occiduis plagis, quidam extitit ex tribu Japhet, in Argivorum regione, nomine Inachus, qui in hisce oris primus regnavit, urbemque ibi condidit, quam de Lunæ nomine, cui impensius erat addictus, Jopolim appellavit. Argivi quippe mystica quadam ac abstrusa significatione ita Lunæ nomen etiamnum efferunt, hancque Jo vocitant.

In ea porro urbe fanum Lunæ sacrum ædificavit, erecta illius statua ærea, cum hac inscriptione, JO BEATA LUCIFERA. Inachus autem ipse Meliam uxorem duxit, ex qua tres liberos genuit, Jasonem, Belum, & filiam, quam de Lunæ nomine Jo nuncupavit: puellam cæterum forma pereleganti. Picus vero, seu Jupiter, cum inaudisset esse Inacho filiam virginem admodum formosam, ipse tum Rex Occidentis, per emissarios raptam Inachi filiam compressit, ex eoque illa gravida facta Jo, filiam procreavit, cui Libyæ nomen dedit. Verum illatam sibi injuriam Jo indigne ferens, Picique Jovis aversata concubitum, clam eo cæteris omnibus, suaque relicta prole, etiam ipso parente Inacho, quem verebatur, gemebunda in Ægyptum fugit: quo cum navigio pervenisset, ibi sedem fixit. Verum cum post aliquod tempus accepisset Mercurium Pici Jovis filium Ægypto imperare, hunc metuens, inde fuga in Sipilum montem evasit, ubi Seleucus Nicator Macedo urbem postea condidit, quam de filii nomine Antiochiam magnam nuncupavit. Profecta deinde eadem Jo in Syriam, ibi extincta est, quemadmodum scripsit doctissimus Theophilus. Alii contra tradiderunt eam in Ægypto defunctam.

Inachus autem Jus pater ad eam inquirendam illius fratres & propinquos, necnon & Triptolemum, & cum illis Argivos misit: qui ubique vestigantes illam non repererunt. Postea-

pag. 42.

quam autem didicere Argivi Jopolitæ in Syria mortuam, illuc profecti, aliquamdiu ibi hæserunt, singulas domos pulsantes, dicentesque, *Hic salva sit anima Jus*. Accepto postmodum per speciem quamdam visionis oraculo, visi sunt videre buculam humana voce sibi hæc dicentem: *Hic ego sum Jo*. E somno excitati ii, super vi somnii mansere attoniti: tum vero sibi in animum induxere, eam jacere in monte Sipilo, conditoque in

A ἦλθε κατ' αὐτῆς βαστάζων τὴν κάραν, καὶ ὑπέδειξεν αὐτῇ αὐτήν· καὶ ὁ Κηφεὺς μὴ βλέπων ἐπέβαινεν ἐπ' αὐτὸν ἵππῳ. Ὁ δὲ Περσεὺς ἀγνοῶν ὅτι αὐτὸν σώσει, καὶ ἐλογίσατο μηκέτι ἐνεργεῖν τὴν κάραν τῆς κατεσχετῆς Γοργόνης, καὶ στρέψας αὐτὴν ἐφ' ἑαυτόν, προσέσχεν αὐτῇ, ἐτυφλωθεὶς ἔμεινεν ὡσεὶ νεκρός, καὶ ἀπορίθη. Καὶ ἐβασίλευσε Περσῶν ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας Μέρος, προβληθεὶς ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πάππου τοῦ Κηφέως τοῦ βασιλέως Αἰθιοπίας, ὃς καὶ ἐβασίλευσε. Καὶ ἐκεῖθεν ἡ μυσαρὰ κεφαλὴ τῆς Γοργόνης, καὶ ἀναχώρησεν ἐπὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς χώραν· καὶ ἔμεινε λοιπὸν τὸ γένος τῶν Περσέως βασιλέων τῆς Βαβυλωνίων χώρας.

B Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις χρόνοις τοῦ Πήκου Διός, ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη, ἀναφαίνεταί τις ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀργείων, ὀνόματι Ἴναχος· ὃς πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ κτίζει πόλιν εἰς ὄνομα τῆς Σιληνῆς, τὴν μὲν αὐτὴν) ᾗ ὠνόμασεν Ἰωπόλιν. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι μυστικῶς τὸ ὄνομα τῆς Σιληνῆς τὸ ἀπέκρυφεν, Ἰὼ λέγοντες ἕως ἄρτι.

Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ πόλει ἱερὸν τῇ Σιληνῇ, ἀναστήσας αὐτῇ στήλην χαλκῆν, ἐν ᾗ ἐπέγραψεν· ΙΩ ΜΑΚΑΙΡΑ ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΟΣ. Ὁ δὲ αὐτὸς Ἴναχος ἠγάγετο γυναῖκα Μελίαν ὀνόματι, ἐξ ἧς ἔσχε παῖδας τρεῖς, Ἰάσονα καὶ Βῆλον, καὶ θυγατέρα ᾗ ἐπωνόμασεν Ἰώ, εἰς ὄνομα τῆς Σιληνῆς· ᾗ δὲ κόρη ἐξεπρεπέστατη πάνυ. Τότε ὁ Πῆκος, ὁ καὶ Ζεύς, ἀκούσας περὶ τοῦ Ἰνάχου, ὅτι ἔχει θυγατέρα παρθένον ἐξεπρεπεστάτην, ὁ Βασιλεὺς τῆς δυτικῶν μερῶν πέμψας ἥρπασε τὴν Ἰὼ θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου, καὶ ταύτην φθείρει, καὶ ἔσχεν πεῖραν, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα, ᾗ τινα ἐκάλεσε Λιβύην. Ἡ δὲ Ἰὼ ἀναχθεῖσα ἔφερε ἐπὶ τῇ συμφορᾷ αὐτῇ, καὶ μὴ θέλουσα συνεῖναι αὐτῷ Πήκῳ Διΐ, μισηθεῖσα αὐτόν, καὶ πάντας, καὶ τὴν θυγατέρα ἐκείνης ἔσασα, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς Ἴναχον ἀφιγμένη, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον καταπλεύσασα, καὶ ἐστηλθεῦσα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου ἡ Ἰώ, ἐκεῖ διῆγεν. Καὶ μαθοῦσα μετὰ χρόνον, ὅτι Ἑρμῆς βασιλεύει τῆς Αἰγύπτου, ὁ υἱὸς Πήκου Διός, καὶ φοβηθεῖσα τὸν αὐτὸν Ἑρμῆν, φεύγει ἐκεῖθεν εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, εἰς ὅπερ ὁ Σέλευκος Νικάτωρ ὁ Μακεδὼν ἐκτισε πόλιν μετὰ χρόνους, καὶ ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ υἱοῦ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην. Ἀπελθοῦσα δὲ εἰς τὴν Συρίαν ἐκείνη ἡ Ἰώ, ἐκεῖ ἐτελεύτησεν, ὡς Θεόφιλος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Ἕτεροι δὲ ἐξέθεντο, ὅτι ἐν τῇ Αἰγύπτῳ τελευτᾷ Ἰώ.

C

D

Ὁ δὲ Ἴναχος ὁ αὐτῆς πατὴρ εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς ἔπεμψε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς καὶ τοὺς συγγενεῖς, καὶ τὸν Τεμπτόλεμον, καὶ Ἀργείους μετ' αὐτῶν, οἵτινες παντοχοῦ ζητήσαντες οὐχ εὗρον αὐτήν. Γνόντες δὲ οἱ Ἀργεῖοι αὐτοὶ Ἰωπολῖται ὅτι ἐτελεύτησεν εἰς τὴν Συρίαν ἡ Ἰώ, ἐλθόντες ἔμειναν ἐκεῖ ἐπὶ μικρὸν, κρούοντες ἕκαστον οἶκον, καὶ λέγοντες· Αὐτοῦ ψυχὴ ἡ Ἰὼ σωζέσθω. Καὶ ἐν ὁράματι χρηματισθέντες ἰδεῖν δάμαλιν λέγουσαν αὐτοῖς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ὅτι, Ἐνταῦθα εἰμὶ ἐγὼ ἡ Ἰώ. Καὶ διϋπνισθέντες ἔμειναν θαυμάζοντες τὸν τῆς ὁράσεως δυνάμει, καὶ λεγόμενοι ὅτι ἐν τῷ ὄρει αὐτῷ κεῖται ἡ Ἰώ, κτίσαντες αὐτῇ ἱερὸν, ᾤκησαν ἐκεῖ εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, κτίσαντες καὶ

E

πόλιν ἑαυτοῖς, ἣν ἐκάλεσαν Ἰόπολιν· οἵτινες ἐκλήθησαν παρὰ τοῖς αὐτοῖς Σύροις Ἰονῖται ἕως νῦν. Οἱ οὖν Σύροι Ἀντιοχεῖς ἐξ ἐκείνου χρόνου, ἀφ' οὗ οἱ Ἀργεῖοι ἐλθόντες ἐζήτησαν τὴν Ἰώ, πτύουσι τὴν μνήμην, χρώμενοι τῇ καιρῷ αὐτῇ καὶ ὅπως τὰς Ἑλλήνων οἰκίας ἕως ἄρτι. Διὰ τοῦτο οἱ Ἀργεῖοι ἵμεινον αὐτοὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Συρίαν. Ἐπειδὴ ἐκελεύθησαν ἀπολύοντες ἀπὸ τῆς Ἀργείων χώρας ὑπὸ τοῦ Βασιλέως αὐτῶν Ἰνάχου τοῦ πατρὸς τῆς Ἰοῦς, ὅτι, Εἰ μὴ ἀγάγητέ μοι τὴν θυγατέρα μου Ἰώ, μὴ ὑποστρέψητε ἐπὶ τὴν Ἀργείων χώραν. Ἐκτισαν οὖν ἐκεῖ οἱ αὐτοὶ Ἰονῖται ἱερὸν Κρονίωνος εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος.

Ἡ δὲ Λιβύη θυγάτηρ τῆς Ἰοῦς, ἣ τοῦ Πίκου Διός, ἐγαμήθη τινὶ ὀνόματι Ποσειδῶνι· ἐξ ὧν ἐτέχθη ὁ Ἀγήνωρ, καὶ Βῆλος, καὶ Ἐπάλιος, παῖδες τρεῖς. Ὁ δὲ Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος κατέλαβον τὴν Συρίαν, καὶ αὐτοὶ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ἰοῦς, οἱ ἔτι ζῇ, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς εἰ περ εἰσίν, (ἦσαν γὰρ αὐτῇ συγγενεῖς) καὶ μεθέντα ἄρρενότης ὑπέστρεψαν. Καὶ ὁ μὲν Βῆλος, ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἀπῆλθε, κἀκεῖ γαμήσας τὴν Σίδαν, ἔσχεν υἱοὺς δύο, Αἴγυπτον καὶ Δάναον. Ὁ δὲ Ἀγήνωρ ἐπὶ τὴν Φοινίκην ἐλθὼν ἠγάγετο τὴν Τυρώ· καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Τύρον, εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ γαμετῆς. Ἐβασίλευσεν οὖν ἐκεῖ, καὶ ἔσχεν υἱοὺς ἐκ τῆς Τυρὼ τὸν Κάδμον τὸν Φοίνικα, καὶ τὸν Σύρον, καὶ τὸν Κίλικα, καὶ θυγατέρα μίαν Ἰώ, ἣν * ἐβασίλευσεν Εὐρώπην. Καὶ βασιλεύει ὁ Ἀγήνωρ τὴν μερῶν ἐκείνων ἔτη ξγ'. Τὴν δὲ Εὐρώπην οἱ ποιηταὶ ἐξέθεντο θυγατέρα εἶναι τοῦ Φοίνικος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος Βασιλέως, καὶ ὁμοφωνήσαντες τοῖς χρονογράφοις.

* ἐκάλεσεν

Ἐπιβρίψας δὲ τῇ πόλει Τύρῳ Ταῦρος ὁ τῆς Κρήτης Βασιλεύς, ναυμαχίᾳ πολεμήσας παρέλαβε τὴν αὐτὴν Τύρον πόλιν ἐπαίρας, καὶ παιδεύσας αὐτὴν, ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς αἰχμαλώτους πολλούς, ἐν οἷς ἔλαβε καὶ τὴν αὐτὴν Εὐρώπην τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Ἀγήνορος. Ὁ δὲ Ἀγήνωρ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπολέμουν ἐπὶ τὸ λίμπον. Καὶ γνοὺς ὁ Ταῦρος ὁ τῆς Κρήτης Βασιλεύς, ἐξαίφνης ἐπιβρίψας τῇ χώρᾳ ἐξ θαλάσσης, ἔτεσιν ἐπαίρας μυρίοις ποιῶσιν οἱ Τύριοι ἕως τῆς νῦν, λέγοντες, Κἀκεῖ ὤφιν.

Ἀπήγαγε δὲ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα ὁ Ταῦρος, ἣν τινα καὶ γυναῖκα ἔλαβεν ὡσανεὶ παρθένον καὶ ἁρπάσας, καὶ ἐκάλεσε τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς ὄνομα αὐτῆς Εὐρώπειαν. Ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνω, καθὼς Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ποιητὴς συνεγράψατο, ὃς φησί· Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς Ταῦρον, τὴν Εὐρώπην ἥρπασεν.

Ἔκτισε δὲ ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ πόλιν μεγάλην. ἣν καὶ ἐκάλεσε Γορτυνίαν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ μητρός, τῆς ἐκγόνου Πίκου Διός. Τὴν δὲ τῆς αὐτῆς πόλεως Τύχην ἐκάλεσε Καλλινίκην εἰς ὄνομα τῆς παρ' αὐτῷ σφαγιασθείσης κόρης.

Ὁ δὲ Ἀγήνωρ Βασιλεύς, ἐλθὼν ἐκ τοῦ πολέμου ἐν τῇ Τύρῳ, καὶ μαθὼν τὸν γενόμενον παρ' αὐτοῦ ἐξαίφνης ἔφοδόν τε καὶ ἁρπαγήν, φιλοτίμως ἐξέπεμψε τὸν Κάδμον μετὰ τῆς Εὐρώπης μετὰ χρημάτων πολλῶν καὶ στρατοῦ. Μέλλων δὲ τελευτᾶν Βασιλεὺς ὁ αὐτὸς Ἀγήνωρ, διετάξατο πᾶσαν ἣν ὑπέταξε γῆν μερίσασθαι τοῖς τρεῖς αὐτοῦ υἱοῖς. Καὶ ἔλαβεν ὁ Φοῖνιξ τὴν Τύρον, καὶ τὴν αὐτῆς παραλίαν, καλέσας τὸ ὑπ' αὐτῶν γενόμενον

A illius nomen templo, ibi ſedes fixerunt, urbemque ædificarunt, Jopoleos indita appellatione: cujus cives hodieque a Syris Jonitæ nuncupantur. Ab eo igitur tempore ex quo Jo quæritantes Argivi advenerant, ad rei teſtandam memoriam, Syri Antiocheni, ſtato tempore, quotannis Græcorum ædes pulſant. Atque ex ea cauſa Argivi in Syria conſederunt. Hæc enim in mandatis ex Argivorum regione ſoluturi acceperant ab Inacho: *Niſi filiam meam Jo ad me reduxeritis, in Argivorum regionem ne revertimini*. Condiderunt ergo ibi iidem Jonitæ in monte Sipilo fanum Jovi Saturnio.

Nupſit autem Libya, Pici Jovis & Jus filia, cuidam Neptuno appellato, B ex quibus tres nati filii, Agenor, Belus, & Enyalius ſeu Mavors. Agenor & Belus in Syriam pervenere, quo inquirerent an Jo viveret, & an illius fratres eſſent ſuperſtites, (cum iis quippe affinitas intercedebat) nemineque ex illis reperto reverſi ſunt. Ac Belus quidem in Ægyptum ſe contulit, ibique ducta in uxorem Sida, binos procreavit filios, Ægyptum & Danaum. Agenor vero profectus in Phœnicen, Tyron accepit in conjugem, urbemque condidit, quam de uxoris nomine Tyrum nuncupavit. Hic ergo regnavit, ac filium ex Tyro ſuſcepit, Cadmum, Phœnicem, præterea Syrum & Cilicem, ac filiam quam Europam appellavit. In iſtis C porro regionibus regnavit Agenor ann. LXIII. Verum Europam Phœnicis, Agenoris Regis filii natam faciunt Poetæ: qua in re cum Chronographis conſentiunt.

Taurus deinde Cretæ Rex in urbem Tyrum irruptionem fecit, commiſſoque navali prælio hanc ſub veſperum expugnavit, eaque caſtigata, magnam captivorum copiam abduxit, quos inter extitit Europa Regis Agenoris filia. Agenor vero cum filiis in regni limitibus bellum gerebat: quod ubi Cretæ Rex Taurus accepit, repentino incurſu per mare regionem invaſit: cujus quidem veſperi memoriam Tyrii hodieque celebrant, dicentes, *Et ibi ſero ſapit*. D

Edit. Pariſ. pag. 43.

Taurus Europam in patriam abduxit, eamque ſibi conjugio ſociavit, cum virgo eſſet & admodum formoſa, vocavitque regiones illas de illius nomine Europæas. Ex hac ſuſcepit Minoen, quemadmodum ſcripſit doctiſſimus Poeta Euripides, cum ait, *Jupiter in Taurum transformatus Europam rapuit*.

Condidit vero in ipſa inſula urbem magnam, quam de matris Pici, Jovis neptis, nomine Gortynam nuncupavit. Urbis vero fortunam Callinicen appellavit, de virginis a ſe hic immolatæ nomine.

E Porro Rex Agenor cum ab expeditione Tyrum veniſſet, audiſſetque ſubitam Tauri irruptionem, abactamque ab eo prædam, ſtatim Cadmum cum multa pecunia militaribuſque copiis propter Europam miſit. Tandem Rex Agenor moriturus, ſtatuit, ut univerſa quam ſubegerat regio inter tres ſuos filios divideretur. Ac Phœnix quidem Tyrum & circumjacentes oras in ſortem habuit, quam

de ſuo nomine Phœnicen appellavit: Syrus pariter quam ſortitus eſt provinciam a ſuo nomine Syriam, quemadmodum Cilix ſuam a ſuo quoque Ciliciam nuncupavit.

Ea tempeſtate qua Phœnix regnabat, vixit Hercules Philoſophus, Tyrius cognominatus, qui primus purpuram invenit. Cum enim circa maritima Tyri littora ſpatiaretur, paſtorium vidit canem, qui oſtreum, quod Conchylion dicitur, parvumque genus eſt conchæ marinæ, mandebat, ac paſtorem qui ſanguinem emittentem canem obſervarat, arreptò ex ore vellere, quod ab ore canis profluebat exterſit, ipſo ex eo tincto vellere. Cum id non ſanguinem, ſed peregrini alicujus liquoris virtutem eſſe animadverteſſet Hercules, obſtupuit, ſtatimque acceptam a paſtore lanam, quam ſucco illo Conchylii tinctam noverat, ad Phœnicem Tyri Regem, magni loco muneris, detulit: qui & ipſe attonitus novi & inſoliti coloris tincturæ aſpectu, illinſque inventionem demiratus, Conchylii liquore lanas inficì præcepit, & ex iis regiam ſibi veſtem conſici, ficque primus purpureum veſtimentum geſtavit, adeo ut ad regiam veſtem, tamquam ad inuſitatum hactenus ſpectaculum univerſi obſtupeſcerent. Ab eo tempore Rex Phœnix edicto cavit, ne quiſquam ex ſuæ ditioni ſubjectis magnificum hujuſmodi e terra marique collatum cultum deferret, præter ipſum, ac Phœniciæ Reges. Unde hactenus ab exercitu & populo univerſo ex admirando iſto & inſolito geſtamine Rex dignoſcitur. Antea quippe coloribus veſtes inficere minime noverant homines, ſed ex ovium vellere, qualiacumque erant, has conficiebant, atque deferebant, ita ut ægre principes a ſubjecta plebe ſecernerentur. Verum deinceps neque Imperatores vel Reges aut Toparchæ huicce legi paruere: quorum alii indumenta, alii fibulatas veſtes, & pallia ſibi confecere coloris purpurei vel ruſſei, ex herbarum ſcilicet ſuccis expreſſo eodem colore, eaque geſtarunt, quo a propriis ſubditis dignoſcerentur, ut tradidit doctiſſimus Palæphatus.

Edit. Pariſ. pag. 44

A γλῶ Φοινίκῃ. Ομοίως δὲ καὶ ὁ Τύρος εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα τῆς ἐπιλαχόντος αὐτῷ χώρας ἐκάλεσε Συρίαν. Ωσαύτως δὲ καὶ ὁ Κίλιξ τὸ ἐπιλαχὸν αὐτῷ κλίμα ἐκάλεσε Κιλικίαν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τῆ Φοίνικος, ὃν Ηρακλῆς ὁ φιλόσοφος ὁ λεγόμενος Τύριος, ὅστις ἐφεῦρε τὴν Κογχύλιον. Εὐρεζόμενος δὲ ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως, ἶδε ποιμενικὸν κυνὰ ἐσθίοντα ἓν λιγομένην Κογχύλιον, ὅπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θαλασσίου κοχλιώδες, καὶ ποιμένα νομίζοντα αἱματόσσειν ἓν κυνά, λαβόντα ἀπὸ προβάτου πόκον ἐρέας, καὶ καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυνὸς, καὶ βάπτοντα ἓν πόκον. Ὁ δὲ Ηρακλῆς προσεχικὼς μὴ εἶναι αὐτὸ αἷμα, ἀλλὰ βάμματος παραξένου ἀρετῆ, ἐθαύμασεν, καὶ γνοὺς ὅτι ἐκ τῆς Κογχύλης ἐστὶ τὸ βάμμα τοῦ πόκου, εὐλαβῶς ἐκ τοῦ ποιμένος τὸν πόκον, ὡς μέγα δῶρον, τοῦτον προσήγαγε τῷ Βασιλεῖ τῆς Τύρου Φοίνικι. Καὶ ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ξένης χροιᾶς τοῦ βάμματος, θαυμάζων τὴν αὐτοῦ ὄρασιν, ἐκέλευσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάμματος τῆς Κογχύλης βαφῆναι, ἐρίαν, καὶ γενέσθαι αὐτῷ περιβόλαιον βασιλικὸν, καὶ ἐφορτοῦσθαι αὐτὸς περιβόλαιον ἐκ πορφύρας, ἓ πάντες ἐθαύμασαν τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, ὡς ξένην θέαν. Καὶ ἐξ ἐκείνου ἐκέλευσεν ὁ Βασιλεὺς Φοίνιξ μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ὀπτὴ βασιλείαν τολμᾶν φορεῖν τὴν αὐτὴν ἐσάρκινον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης ὕσαν φορεσίαν, εἰ μή τε αὐτὸς καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς Φοινίκης, ἓ τὸ γενέσθαι τὸν Βασιλέα τῇ στρατῇ καὶ παντὶ τῷ πλήθει ἐκ τῆς θαυμαστῆς καὶ παραξένου φορεσίας· φανερὸν γὰρ οὐκ ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι βάπτειν χροὰς ἱματίων, ἀλλὰ τὰς τῷ προβάτων ἐρίας οἷαι καὶ ὕσαι ἐποίουν ἱμάτια, καὶ ἐφόρουν, καὶ οὐκ ἀχρῶς ἐγκαυχίζοντο τῷ ὑπνόφ πλήθει οἱ Βασιλεῖς. Λοιπὸν, οἱ κατὰ τὸν τόπον Βασιλεῖς, εἴτοι Ρήγες καὶ Τοπάρχαι ἀνεκόπησαν τότε, εἰ μὴ περιβόλαια, εἰ δὲ φίβλας καὶ μαντεῖα ἐπενόησαν ἑαυτοῖς, πορφυρᾶ, ἢ ῥάσεια, βάπτοντες τὰ ἀπὸ βοτανῶν, καὶ ἐφόρουν, ἓ τὸ χαίρεσθαι τῷ ἰδίῳ πλήθει, καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος ἐξέθετο.

B

C

D

DE CORPORE PICI.

Cum moriturus eſſet Picus, ſeu Jupiter, corpus ſuum in Creta inſula ſepeliri juſſit, ubi in illius nomen condito a filiis templo, in eo depoſitum jacet: ubi ad hoc uſque tempus ſepulcrum illius viſitur, cum hacce inſcriptione:

HIC JACET MORTUUS PICUS, QUI ET JUPITER, QUEM JOVEM ETIAM VOCANT.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΙΚΟΥ.

Ἐν ᾧ χρόνῳ Πῖκος, ὁ καὶ Ζεὺς, ἐπελάβετο, ἐκέλευσε τὸ λείψανον αὐτοῦ ταφῆναι ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ, καὶ κτίσαντες αὐτῷ ναὸν οἱ αὐτοῦ παῖδες, ἔθηκαν αὐτὸν ἐκεῖ ἐν τῇ Κρήτῃ κείμενον ἕως τῆ παρόντος, ἐν ᾧ ἐπιγέγραπται·

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΘΑΝΩΝ ΠΙΚΟΣ Ο ΚΑΙ ΖΕΤΣ, ΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΛΟΥΣΙΝ.

De quo conſcripſit Diodorus doctiſſimus Chronographus, qui in contextu libri ſui de Diis, hæc ait: *Jupiter Saturni filius in Creta jacet.*

Περὶ οὗ συνεγράψατο Διόδωρος ὁ σοφώτατος Χρονογράφος, ὃς ἐν τῇ ἐνθέσει τῶν συγγράμματος αὐτοῦ περὶ Θεῶν, εἶπεν, ὅτι, Ζεὺς ὁ τοῦ Κρόνου κεῖται ἐν τῇ Κρήτῃ.

DE FAUNO REGE ITALIÆ, qui primus aurum reperit.

Extincto eodem Pico, qui & Jupiter dictus eſt, regnavit in Italia filius ejus Faunus, qui & Mercurius appellatus, annos XXXV. Erat ille vir callidus & Mathematicus, qui

ΠΕΡΙ ΦΑΥΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ τῆς Ιταλίας, ὅστις πρῶτος εὗρε τὸν χρυσόν.

Μετὰ τοῦτον τελευτήσαντα τὸν αὐτὸν Πῖκον καὶ Διὸς, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φαῦνος, ὁ καὶ Ερμῆς, τῆς Ιταλίας ἔτη τριάκοντα πέντε, ὃς ἦν ἀνὴρ πανοῦργος καὶ μαθηματικὸς, ὅστις

ἐφεῦρε τὸ μέταλλον τῦ χρυσίου ἐν τῇ δύσει πρῶτος, καὶ τὸ χωνεύειν. Γενὸς δέ ἐστι ἐξεφύσησαν αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῦ οἱ ἀπὸ τῆς γυναικῶν, ὧν ἦχε Πῖκος, ὁ καὶ Ζεύς, ὁ αὐτῦ πατήρ· ἐβούλοντο γὰρ αὐτὸν φονεῦσαι, ὡς ὄντες πολλοὶ πεζὸν ἑβδομήκοντα· (μετὰ γὰρ πολλῶν συμμιγνύμενος γυναικῶν ἐτεκνοποίησεν ὁ Ζεύς) πολὺ χρυσίον ἐγκολπωσάμενος εἰς ὑπερβολὴν, ἀνεχώρησε, καὶ παρεγένετο εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὴν φυλὴν τῦ Χὰμ υἱοῦ Νῶε, οὗ τινος ἐδέξατο αὐτὸν ἐν τιμῇ. Καὶ διέτριβεν ἐκεῖ ὑπερφανῶν πάντας, καὶ φορῶν τὴν χρυσῆν στολὴν, ἐφιλοσόφει παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, λέγων αὐτοῖς μαντείας μελλόντων· ἦν γὰρ φύσει σφόδρα λογικός· καὶ προσκυνοῦσιν, αὐτὸν λέγοντες Θεὸν Ἑρμῆν, ὡς λέγοντα τὰ μέλλοντα, καὶ ἐγκομιοῦντα αὐτοῖς ἐκ τῦ Θεῦ τῆς μελλόντων τὴν ἀπόκρισιν, καὶ παρέχοντα αὐτοῖς χρήματα, ὅθεν καὶ Πλουτοδότην ἐκάλουν ὡς τὸν χρυσὸν Θεὸν ὀνομάζοντες. Ὅτε οὖν αὐτὸς Ἑρμῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον ἦλθε, καὶ ἐβασίλευσε τῆς Αἰγυπτίων τότε ἐκ τῦ γένους τῦ Χὰμ ὁ Μισρέμ· οὗ τινος τελευτήσαντος, ἐποίησαν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Ἑρμῆν Βασιλέα, καὶ ἐβασίλευσε τῆς Αἰγυπτίων ἔτη λθ'. ἐν ὑπερφανείᾳ. Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε τῆς Αἰγυπτίων ὁ Ἡφαιστος ἡμέρας ρχπ'. ὡς γινέσθαι ἔτη δ' μῆνας ζ', ἡμέρας γ'. Οὐκ ᾔδησαν γὰρ τότε ἐνιαυτοὺς μετρεῖν οἱ Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ περιόδους τῆς ἡμέρας ἐνιαυτοὺς ἔλεγον. Τὸν δὲ αὐτὸν Ἡφαιστον Θεὸν ἐκάλουν· ἦν γὰρ πολεμιστὴς καὶ μυστικός. Ὅστις ἐλθὼν εἰς πόλεμον συνέπιπτε σὺν τῇ ἵππῳ αὐτῦ, καὶ πλῆκτις ἦσαν χαλκᾶν. Ὁ δὲ αὐτὸς Ἡφαιστος νόμον ἔθηκε τὰς Αἰγυπτίας γυναῖκας μοναυδρεῖν, καὶ σωφρόνως ζῆν· τὰς δὲ ἐπὶ μοιχείαν ἁρπαζομένας τιμωρεῖσθαι. Καὶ εὐχαρίστησαν αὐτῷ οἱ Αἰγύπτιοι, διότι πρῶτον νόμον σωφροσύνης τοῦτον ἐδέξαντο.

A primus in Occidente auri metallum, ejusque conflandi rationem, adinvenit. Is cum intelligeret se magna apud fratres suos, quos Picus, seu Jupiter pater suus ex variis uxoribus susceperat, invidia flagrare, ejusque occidendi consilium iniisse, ut qui essent haud pauci præterpropter LXX. (Jupiter quippe cum multis fœminis habita consuetudine, multos procrearat liberos (convasato ingenti admodum auri pondere, in Ægyptum ad tribum Cham filii Noe se contulit, a qua perhonorifice exceptus est. Ille cum ibi degeret, pro nihilo cæteris habitis, aurea indutus veste, philosophabatur apud Ægyptios, quibus ventura prædicebat, a natura enim acri admodum valebat ingenio: unde ab iis adorabatur, cum illum esse dicerent Deum Mercurium, ut qui futura prædiceret, ipsisque rerum venturarum a Deo accepta responsa subministraret, opesque præberet: quem ideo Divitiarum largitorem vocitabant, cum aurum Deum appellarent. Cum porro idem Mercurius in Ægyptum venit, apud Ægyptios regnabat Mestrem, ex genere Cham: quo satis functo, Mercurium Regem renuntiarunt Ægyptii, quibus ille anno XXXIX. magnifice imperavit. Post hunc regnavit apud Ægyptios Vulcanus dies MDCLXXX. qui annos IV. conficiunt, menses VII. & dies III. Neque enim tum annos metiri norant Ægyptii, sed dierum cursus annos dicebant. Vulcanum porro Deum vocabant: erat enim vir bellicosus, quique arcana quævis intelligeret, qui dum in prælio pugnat, cum equo lapsus, accepto vulnere, exinde claudicavit. Idem vero Vulcanus lege sanxit, ut Ægyptiæ fœminæ uno contentæ viro caste vitam agerent: quæ vero deprehenderentur in stupro, punirentur. Unde Vulcano gratias egere Ægyptii, quod tum primum continentiæ legem accepissent.

Edit. Paris. pag. 45.

ΠΕΡΙ ΣΙΔΗΡΟΥ, ΤΙΣ ΠΡΩΤΟΣ ἐφεῦρεν.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἡφαιστος ἀπὸ μυστικῆς τινος ἀρᾶς πρὸς τὸν ὀξυλάβιον ἐδέξατο ἐκ τῦ ἀέρος, εἰς τὸ κατασκεύζειν ἐκ σιδήρου ὅπλα. Ὅθεν καὶ ἐπικρατὴς σιδήρου εὑρέθη εἰς τὰς πολέμους. Ἀπεθέωσαν οὖν αὐτὸν ὡς σωφροσύνην νομοθετήσαντα, καὶ ὅτι πρῶτος ἀνθρώποις ἔδωκε κατασκευὴν ὅπλων ἀρτίων, καὶ ἐν τοῖς πολέμοις δύναμιν καὶ σωτηρίαν ποιήσαντα· πρὸ γὰρ αὐτῦ ῥοπάλοις καὶ λίθοις ἐπολέμουν. Μετὰ δὲ τὸν τελευτὴν Ἡφαίστου, ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτῦ, ὀνόματι Ἥλιος, ἡμέρας δυοζ'. ὡς εἶναι ἔτη ιβ', μῆνας γ', ἡμέρας δ'. Οὐ γὰρ ἔδησαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε, ἢ ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ἀφορίζειν, ἀλλὰ τὰς περιόδους τῆς ἡμέρας εἰς ἔτη ἀφώριζον. Οἱ γὰρ τῆς ιβ μηνῶν ἀριθμοὶ, ἐπεὶ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξότε ἐνομίσθη ὑποτελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς Βασιλεῦσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς Ἥλιος Βασιλεὺς, ὁ υἱὸς τῦ Ἡφαίστου, καὶ φιλόσοφος δυνατὸς, ὅστις ἐδιδάχθη παρά τινος, ὡς

DE FERRO, ET QUIS PRIMUS illud invenerit.

Idem porro Vulcanus edita quadam mystica ac secreta precatione, forcipem ex ære accepit, quo ex ferro arma posset conflare: unde & ferri ad belli usus repertor habitus est. Hunc ergo in Deos retulere, tum propter latam de continentia legem, tum etiam quod armorum fabrica, victus parandi rationis, in bellis autem roboris salutisque hominibus auctor exiterit: ante illum quippe clavis & saxis pugnabant. Extincto Vulcano, Ægyptiorum regnum excepit Sol, Illius filius, illudque rexit dies V. MCDLXXVII. qui annos conficiunt XII. menses III. dies IV. Alius enim omnis numerandi modus tunc temporis ab Ægyptiis ignorabatur cum singulas dierum periodos pro totidem annis putarent. Duodecim enim mensium numeri tum primum deinde inventi, ex quo decretum est homines Regibus fieri vectigales. Enimvero Rex Sol, Vulcani filius, insignis admodum extitit Philosophus, qui cum ex aliquo esse quamdam fœminam comperisset, ex iis quæ opum

pag. 46.

copia ac dignitate apud Ægyptios præstabant, quæ viri cujusdam amore capta, pravam cum eo consuetudinem exerceret, curam omnem adhibuit, ut eam perquireret, caperetque, quo Vulcani parentis leges impune minime violarentur. Lectis igitur ex castris aliquot militibus, ac observato quo per noctem adulterium committere solebat tempore, dum vir abesset, in ædes irrupit, illamque cum amasio jacentem offendit: qua confestim abrepta, ac per universam Ægyptum traducta, graviter in illam animadvertit, ex quo rite observata est deinceps apud Ægyptios castimonia, adultero insuper morte mulcato, unde a subditis gratiam iniit. Id poetico more narrat Homerus Poeta, dum ait, Venerem cum Marte noctu cubantem a Sole fuisse deprehensam. Venerem autem appellavit mœchandi libidinem, quam Sol Rex prodiderit. Hujus porro historiæ, quemadmodum supra relata est, veritatem descripsit doctissimus Palæphatus.

Post Solis Regis, Vulcani filii, excessum, regnavit apud Ægyptios Sosis, cui successit Osiris: Osiridi Orus: Oro Thulis, qui cum aliquot copiis terram omnem usque ad Oceanum occupavit: & dum reverteretur, in regiones Africæ cum pompa venit, consulturus oraculum; peractoque sacrificio, ita illud sciticitatus est: *Dic mihi, Ignipotens, veridice, beate, qui cæli cursum moderaris, quis antequam regnarem, potuit sibi subjicere omnia: aut quis poterit post me?* Datumque est illi ejusmodi oraculum:

Ipse Deus primum, dein, junctis flamine, Verbum:
Hæc tamen exiliunt simul omnia, & omnia in unum
Distinctim veniunt: cujus fine fine potestas:
Tu certo incertum vitæ pede dirige callem.

Egressusque confestim ex oraculo, insidiis a suis appetitus, interfectus est in Africa. Has autem veteres & antiquas Ægyptiorum Regum historias Menetho conscripsit. Sed & in illius commentariis aliter efferri proditur quinque planetarum aliorum nomina. Astrum enim Saturnum appellatum Lampontem: Jovem Phaetontem, Martem Pyrodem; Venerem Callistum: Mercurium denique Stilibontem vocabant.

Edit. Paris. pag. 47

His posthæc temporibus primus apud Ægyptios regnavit ex tribu Cham Sesostris, qui instructis copiis bellum intulit Assyriis, eosque subegit, ut & Chaldæos & Persas usque ad Babylonem. Subegit pariter universam Asiam, Europam, Scythiam, & Mysiam: cumque in Ægyptum revertereter ex Scythiæ regionibus, delegit juvenum bellatorum quindecim millia, quos in Persidem traduxit, ibique habitare jussit, concessa illis quam delegissent regione. Ex eoque tempore Scythæ illi in Persida manserunt, qui a Persis Parthidi nuncupati sunt, quod Persica lingua Scythas sonat, qui & habitum & idioma ac leges Scytharum usque nunc servant, maximeque virtute bellica præs-

Ἀγωνί τις Αἰγυπτία, τῷ ἐν ἀπορείᾳ, καὶ ἐν ἀξίᾳ ἐσῶν παρ' αὐτοῖς, ἐρᾶσά τινος ἐμοιχᾶτο ὑπ' αὐτῶν. Καὶ ἀκούσας ὁ Ἥλιος, ἐζήτησεν αὐτὴν πᾶσαι ἕνεκα τοῦ τῶ πατρὸς αὐτῶ Ἡφαίστου νομοθεσίαν, ἵνα μὴ λωβᾶται. Καὶ λαβὼν στρατιώτας ἐκ τῶ ἰδίου στρατῶ, μαθὼν τὸν καιρὸν τῆς μοιχείας αὐτῆς, ὅτι γίνεσθαι ἔμελλε νυκτὸς, ἐπιῤῥίψας αὐτῇ τῷ ἀνδρὸς αὐτῆς μὴ ὄντος αὐτόθι, εὗρεν αὐτὴν μετ' ἄλλου καθεύδουσαν τῶ ἐραστοῦ παρ' αὐτῆς. Ἣν τινα δ' Θέως καταγαγὼν, ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου, τιμωρησάμενος αὐτὴν. Καὶ γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, κρίνειν δὲ τὸν μοιχὸν ἀνεῖλε, τῇ μοιχείᾳ· ὅτι ἡ ἱστορία ποιητικῶς Ὁμήρου ποιητής, ὡς, ὁ Ἥλιος, φησὶν, ἔλεγξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἄρει. Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας ἀπὸ τοῦ Ἡλίου Βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς προγέγραπται, Παιλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

Μετὰ δὲ τὸν τελευτὴν Ἡλίου τοῦ Βασιλέως υἱὸς Ἡφαίστου, ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων Σάσυς· καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐβασίλευσεν Ὄσυρις· καὶ μετὰ Ὄσυριν ἐβασίλευσεν Ὧρος· καὶ μετὰ τὸν Ὧρον ἐβασίλευσε Θῶλις, ἔτος παρέλαβε μετὰ δυνάμεως τινὸς πᾶσαν τὴν γῆν ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ· καὶ ἐν τῇ ὑποστρέφειν, ἦλθεν ἐπὶ τὴν Λιβυκὴν χώραν εἰς τὸ μαντεῖον ἐν ὑπερηφανείᾳ, καὶ θυσιάσας, ἐπεύθετο, λέγων· Φράσον μοι, Πυρίθεν, ἀφθιτε, μάκαρ, ὁ τῶν αἰθερίων μετεγκλίνων δρόμους, τίς πρὸ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἠδυνήθη ὑπερβαλέσθαι πάντα; ἢ τίς μετ' ἐμέ; Καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς τοιοῦτος·

Πρῶτα Θεὸς, μετέπειτα Λόγος, καὶ Πνεῦμα σὺν αὐτοῖς

Ταῦτα δὲ σύμφυτα πάντα, καὶ ἕνθεμον εἰς ἓν ἰόντα·
Οὐ κράτος αἰώνων· ὁρθοῖς ποσὶ, θνητὲ, βάδιζε
Ἀδήλου βιότοιο βίον.

Καὶ δύθεως ἐξιλθὼν ἐκ τοῦ μαντείου, συνεκλείσθη ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐσφάγη ἐν τῇ Λιβυκῇ χώρᾳ. Ταῦτα δὲ ἀρχαῖα καὶ παλαιὰ βασίλεια τῶν Αἰγυπτίων Μενεθὼ συνεγράψατο. Καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐμφέρεται ἄλλως λέγεσθαι τὰς ἐπωνυμίας τῶν πέντε πλανητῶν ἀστέρων. Τὸν γὰρ λεγόμενον Κρόνον ἀστέρα ἐκάλουν Λάμποντα, τὸν δὲ Διὸς Φαέθοντα· τὸν δὲ Ἄρεως, τὸν Πυρόεντα· τὸν δὲ Ἀφροδίτης τὸν Κάλλιστον· τὸν δὲ Ἑρμοῦ τὸν Στίλβοντα.

Ἐν τούτοις μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων πρῶτος ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χὰμ Σέσωσις, ὃς ὁπλισάμενος ἐπολέμησεν Ἀσσυρίοις, καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς Χαλδαίους καὶ Πέρσας, ἕως Βαβυλῶνος. Ὁμοίως ὑπέταξε καὶ τὴν Ἀσίαν πᾶσαν, καὶ τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν Σκυθίαν, καὶ τὴν Μυσίαν· καὶ ἐν τῇ ὑποστρέφειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐκ τῆς χώρας τῆς Σκυθίας, ὑπελέξατο ἀνδρῶν πολεμιστῶν πολεμικῶν χιλιάδας δεκαπέντε, οὓς τινας μετανάστας ποιήσας, ἐκέλευσεν αὐτοὺς οἰκεῖν ἐν τῇ Περσίδι, δοὺς αὐτοῖς χώραν ἐκεῖ, ἣν ἐπελέξαντο. Καὶ ἔμειναν ἐν Περσίδι, οἱ αὐτοὶ Σκύθαι ἐξ ἐκείνου ἕως τῆς νῦν, οἵ τινες ἐκλήθησαν παρὰ τῆ Περσῶν Παρθίδοι· ὅ ἐστι τῇ Περσικῇ γλώσσῃ, Σκύθαι, οἳ καὶ τὴν φορεσίαν καὶ τὴν λαλιὰν, καὶ τοὺς νόμους Σκυθῶν ἔχουσιν ἕως τῆς

νῶν· καὶ εἰσὶν μαχιμώτατοι ἐν τοῖς πολέμοις, καθὼς A
Ηρόδοτος ὁ στρωτικὸς ταῦτα συνεγράψατο.

Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς Βασιλείας Σέσωστεως, ὃν Ερ-
μῆς ὁ Τεισμέγιστος ὁ Αἰγύπτιος, ἀνὴρ φοβερὸς ἐν
σοφίᾳ ὅστις ἔφασκε τρεῖς μεγίστας Δυνάμεις εἶναι,
τὸ τοῦ ἀῤῥήτου καὶ δημιουργοῦ Θεοῦ ὄνομα μίαν Θεότη-
τα εἶναι εἶναι. Διὸ καὶ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου
Τεισμέγιστος Ερμῆς. Εμφέρεται γὰρ ἐν ἀφόροις αὐ-
τοῦ λόγοις πρὸς Ασκληπιὸν εἰρηκὼς περὶ Θεοῦ φύ-
σεως ταῦτα. Εἰ μὴ πρόνοιά τις ἦ τοῦ πάντων Κυ-
ρίου, ὥστε μοι τὸν λόγον τοιοῦτον ἀποκαλύψαι, καὶ
ὑμᾶς πρώτους ἔρως καταλαβεῖν, ἵνα περὶ τούτου ζητήσητε
καὶ γὰρ ἄῤῥητον ἐστιν, εἰς ἀμυήτους τοιοῦτα μυ-
στήρια παρελθεῖν· ἀλλὰ τοῦ νοῆσαι ἕν μόνον. B
Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ, καὶ λόγος ἀεὶ ἦν,
νοῦς ἄτιος, καὶ οὐδὲν ἕτερον λόγος, ἢ ἡ τούτου ἑκάστης,
ἀεὶ ἐν αὐτῷ ὤν, ἀεὶ ἐν τῷ αὐτοῦ νοΐ, καὶ φωτὶ
καὶ πνεύματι πάντα περιέχει. Εκτὸς τούτου Θεός,
καὶ ἄγγελος, καὶ δαίμων, καὶ ἄλλη τις ἄλλη. Πάν-
των γὰρ ὁ Κύριος, καὶ Πατὴρ, καὶ Θεὸς, ὁ πάν-
των ὑπ' αὐτῷ, καὶ ἐν αὐτῷ. Ο γὰρ Λόγος αὐτοῦ
προελθὼν πανταχοῦ ὤν, καὶ γόνιμος, καὶ δημιουρ-
γός, ἐν γονίμῳ φύσει πᾶσιν, ἐν γονίμῳ ὕδατι ἔγ-
κυον τὸ ὕδωρ ἐπῆρεικεν.

Καὶ ταῦτα εἰρηκὼς, ηὔξατο λέγων· Οὐρανὸν ὀρ-
κίζομαί σε θεῖον μεγάλου σοφοῦ ἔργον· Ηλιον ἵσον. Ορκί-
ζω σε φωνὴν Πατρὸς, ἣν ἐφθέγξατο πρώτην, ἡνίκα
κόσμον ἅπαντα ἐστερέξατο βουλῇ, φωνὴν Παρὸς,
ἣν ἐφθέγξατο πρωτίστην τῶν μεταγενῶν Λόγον αὐτοῦ.

Ταῦτα καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν τὸν Βασιλέως ὑ-
πὸ τοῦ ἁγιωτάτου Κυρίλλου συναχθεῖσιν ἐμφέρεται,
πρὸς ἀπόδειξιν σαφεστέραν ὅτι καὶ ὁ Τεισμέγιστος Ερ-
μῆς ἀγνοῶν τὸ μέλλον, Τετέλεσται ὁμοίως ὡμολόγησεν.

Ο δὲ Σέσωστις Βασιλεὺς μετὰ τὴν νίκην, κατα-
λαβὼν τὴν Αἴγυπτον, πλήρης ὢν εὐφροσύνης μετ'
αὐτῶν τῆς τῆς Αἰγυπτίων χώρας Φαραὼ, ὁ καὶ Να-
χὼρ καλούμενος, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐβασίλευσαν
Αἰγυπτίων οἱ λοιποί.

ΡΑΓΑΥ,	ρλβ',	ὁμοῦ	χνγ'. D
*τῆβ. Επίζησεν	σζ,	ὁμοῦ	* τλϑ'.
ΣΕΡΟΥΧ,	ρλ',	ὁμοῦ	χρπγ'.
Επίζησεν	σλ',	ὁμοῦ	τ'.
ΝΑΧΩΡ,	οϑ',	ὁμοῦ	χτξβ.
Επίζησεν	ρκϑ',	ὁμοῦ	σή.
ΘΑΡΑ,	ό,	ὁμοῦ	χτλβ'.
Επίζησεν	σέ,	ὁμοῦ	σοί.

Ελλιπσμὲς ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ Σερὰχ ἐναρξάμενος, ἀφ' οὗ τὴν εἰδωλολατρείας, καὶ ὡς ἐστοιχειώσατο τοῦτο-
καὶ ἕκαστος κατὰ τινα δεισιδαιμονίαν ἐπὶ τὸ μᾶλ-
λον πολιτικώτερον ἐπὶ ἦθη, καὶ ἐπὶ ἤθεσιν εἰδώλων
τάττεσθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. Οὓς τότε στοιχήσαντες,
ἐπονόμασαν τοῖς χωρίοις ζωγράφοντες ἢ ἀρχαῖο, καὶ ἀ-
πεικάζοντες τοῖς πάλαι παρ' αὐτοῖς τετιμημένοις, ἢ
τυράννοις, ἢ ἡγεμόσιν, ἢ τισὶ τι δράσασιν ἐν βίῳ
μνήμης ἄξιον, διὰ ἀλκῆς τι, ἢ σώματος ῥώ-
σεως. Επειτα δὲ ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ Θάρα, πατρὸς
Αβραὰμ, καὶ δι' ἀγαλμάτων καὶ πλάσεως τὴν εἰδωλο-
λατρείας κτισάμενοι, τοὺς ἑαυτῶν προπάτορας δι'
ἀπεικονισμῶν τετιμήκοτες, καὶ πρὸ αὐτῶν προπ-

tant, quemadmodum hæc tradit doctiſſimus Herodotus.

Dum regnaret Seſoſtris, extitit Hermes Triſmegiſtus Ægyptius, vir ſapientia ſuſcipiendus, qui tres maximas eſſe Potentias aſſerebat, nomen inenarrabilis & opificis Dei unam Deitatem eſſe dixit. Propterea appellatus eſt ab Ægyptiis Triſmegiſtus Mercurius. Reperitur enim in variis ejus libris ad Æſculapium hæc de Deo dixiſſe: *Niſi providentia quædam ſit omnium Domini, quæ mihi hunc ſermonem aperuiſſet, haud vos hujuſmodi cupido inceſſiſſet, ut de eo quæſtionem inſtitueretis, neque enim fas eſt profanis hæc arcana committere: verum mente hæc dumtaxat attendite. Erat lux intelligens ante lucem intelligentem, eratque ſemper mens quæ menti cauſa eſſet, neque quidquam erat aliud quam hujus mentis vultus. Ea mens cum ſemper in ſeipſa ſit, ſemper ſua ipſius mente, luce, atque ſpiritu univerſa continet. Extra eam mentem neque Deus eſt, neque Angelus, neque dæmon, neque alia natura; omnium enim Dominus Deus, & pater eſt, ſub ipſo & in ipſo omnia ſunt. Sermo enim ipſius qui perfectus omnibus modis eſt, & fœcundus ac opifex ab ipſa progreſſus mente, inque aquam, cujus eſt fœcunda natura, incidens, fœtam aquam reddidit.*

Hæc ſatus Hermes, ſic precatus eſt: *Adjuro te, Cælum, Dei magni ſapiens opus, propitiare. Adjuro te vocem Patris, quam tum primam effatus eſt, quando mundum univerſum conſilio firmavit, vocem Patris, quam primam protulit, unigenitum Verbum ſuum.*

Hæc etiam in iis, quæ a ſanctiſſimo Cyrillo adverſus Julianum Imperatorem collecta ſunt, referuntur, ut evidenter oſtenderet Mercurium Triſmegiſtum rerum futurarum inſcium, unam Trinitatis eſſentiam confeſſum eſſe. *Edit. Pariſ. pag. 48.*

Seſoſtris vero Rex parta victoria, reverſus in Ægyptum moritur: & poſt illum regnavit in Ægypti regione Pharao, qui & Nachor dictus eſt, ex ejuſque ſtirpe cæteri apud Ægyptios regnarunt.

RHAGAU,	132.	coll. an. 3053.
Supervixit	207.	coll. an. 339.
SERUCH,	130.	coll. an. 3183.
Supervixit	230.	coll. an. 300.
NACHOR,	79.	coll. an. 3262.
Supervixit	129.	coll. an. 208.
THARA,	70.	coll. an. 3332.
Supervixit	205.	coll. an. 075.

Græciſſimus tempeſtate Seruch: cœpit per idolatriam, cum ſua quiſque ſuperſtitione quadam ductus, genus humanum ad politicam potiſſimum vivendi rationem, & uſum ſeu conſuetudines, cultumque idolorum informaret: quos tum ſecuti, magiſtratus & tyrannos, aut duces, aut ſi quid ævo memoriave dignum factitaſſe viderentur, quod vel pugnam, vel corporis robur commendaret, pictura effigiabant. Poſtea vero temporibus Thara, qui Abraham habuit filium, etiam per ſtatuas & ſimulacra errorem idololatriæ propagarunt, dum majores ſuos per effigies co-

luerant, fatoque functos primum per figlinam expreſſerunt, mox cæteri artifices ſecuti primos, architecti quidem lapidem cædebant, argentarii vero & auri cælatores pro ſua quiſque materia ſimulacra fabricati ſunt, ærarii, & ſcalptores etiam pro ſuo ingenio artificii opus variabant: poſtremo fabri & alii deinceps opifices.

Ægyptii porro & Babylonii, Phrygeſque, & Phœnices primi auctores hujus cultus extitere, primique ſimulacrorum & myſteriorum hujuſmodi initiatores; a quibus Cecropis ætate in Græciam immigrarunt. Poſteris dein ſæculis complures Saturnum, Rheam, Jovem, Apollinem, cæteroſque principes, Deos renunciarunt.

Græci nomen tulerunt ab Hellene viro quodam, ex iis qui olim Helladа incoluerunt: ut alii vero prodidere, ab ἐλαία, ſeu olea, quæ Athenis nata eſt.

Edit. Pariſ. pag. 49. Jones autem horum Duces, quemadmodum conſtans habet fama, orti ſunt ab Jonan quodam ex iis, qui turrim ædificarunt, quando{ hominum linguæ ſunt diviſæ: unde omnes a diviſa lingua Meropes ſunt cognominati.

A τελδινιώτας πηχυσάμβους ἐκ κεραμικῆς ἐπιστήμης τὸ πρῶτον, ἔπειτα ἑκάστης τέχνης μιμησαμένης, οἰκοδόμοι μὲν λίθον λίθῳ ξέσαντες, ἀργυροκόποι τε καὶ χρυσοχόοι διὰ τῆς ἰδίας ὕλης πηχυσάμβους ἐπιτέλεσαν· χαλκοπλάσαι δὲ καὶ ἐπιξύσαι, πήχεως μεγεθάμβους ἐποικιλλάδισαντο, καὶ τέκτονες καὶ οἱ καθεξῆς.

Αἰγύπτιοι μὲν οὖν καὶ Βαβυλώνιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Φοίνικες πρῶτοι τῆς Θρησκείας πρῶτοι εἰσηγηταὶ γεγονότες ἀγαλματοποιΐας τε καὶ μυστηρίων τελετῆς, ἀφ' ὧν μάλιστα εἰς Ἕλληνας μετελήλυθεν ἀπὸ τῆς Κέκροπος ἡλικίας. Καὶ μετέπειτα καθεξῆς ὕστερον πολλοὶ τῶν περὶ Κρόνον καὶ Ῥέαν, Δία τε καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ τοὺς ἑξῆς, δικαστὰς γενομένους, Θεοὺς ἀναγορεύσαντες.

B Ἕλληνες κέκληνται ἀπὸ Ἕλληνός τινος ἀνδρὸς τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατῳκηκότων· ὡς δέ ἕτεροί φασιν, ἀπὸ τῆς ἐλαίας τῆς ἐν Ἀθήναις βλαστησάσης.

Ἴωνες δὲ πάντων ἀρχηγοὶ γεγένηνται, ὡς ὁ ἀκριβὴς ἔχει λόγος, ἀπὸ τοῦ Ἰωνάν τινος ἀνδρὸς τοῦ τὸν πύργον οἰκοδομησάντων, ὅτε αἱ γλῶσσαι διεμερίσθησαν τῶν ἀνθρώπων· διὰ ἣν αἰτίαν, καὶ Μέροπες πάντες κέκληνται διὰ τὴν μεμερισμένην φωνήν.

SCHOLIUM.

A diebus Noe poſt diluvium uſque ad Turris & Babylonis ædificationem Scythiſmus perſtitit, anniſque aliquot poſt tempus ædificationis turris, hoc eſt uſque ad Rhagau. Qui porro verſus Europæ fines vergunt, & in Scythiæ partibus degunt, ſuis ipſi moribus vivere elegerunt uſque ad tempora Rhagau, ut & qui ulterius habitant, donec Thracum regio occurrat.

Græciſmus poſtmodum, ſed gentiliſmus poſteris temporibus conflatus eſt, in ſectas diviſus, Pythagoreorum ſcilicet, Stoicorum, Platonicorum, Epicureorum, & aliorum.

Cultus porro divini character una cum lege naturæ ab hiſce nationibus obſervabatur, cum ille ſe a mundi conditione ſervaſſet incolumem in hanc uſque diem.

D Gentilitatis medium tenuere Barbariſmus, Scythiſmus, & Helleniſmus, donec cultus divinus ab Abraham inſtituitus, ac poſtmodum Judaiſmus, una cum lege naturæ coaluit.

ΣΧΟΛΙΟΝ.

C Σκυθισμὸς, ἀπὸ τῆς ἡμερῶν τοῦ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἄχρι τῆς τοῦ πύργου οἰκοδομῆς καὶ Βαβυλῶνος, καὶ μετ' ὀλίγον τῆς τοῦ πύργου οἰκοδομῆς, ἐπ' ὀλίγοις ἔτεσι, τουτέστιν, ἕως Ραγαῦ. Οἵ τινες ἐπὶ τὸ τῆς Εὐρώπης πεπλήκτοντες, τῆ τῆς Σκυθίας μέρει, καὶ τοῖς ἑαυτῶν ἔθεσι προσκείμενοι ἕως τοῦ Ραγαῦ ἡλικίας, καὶ ἐπέκεινα, ἕξ ὅπερ οἱ Θρᾷκες γεγόνασιν.

Τέτρον δὲ ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς αἱρέσεις κατῆρε κατατέρω τῶν χρόνων, φημὶ Πυθαγορικῶν, καὶ Στοϊκῶν, καὶ Πλατωνικῶν, καὶ Ἐπικουρείων, καὶ τῶν λοιπῶν.

Θεοσεβείας δὲ χαρακτὴρ αὐτοῖς ὑπῆρξεν, ἅμα καὶ ὁ κατὰ φύσιν νόμος, πολιτεύμενος ἀπὸ τύπων τῶν ἐθνῶν, ἀφορίζων ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου καταβολῆς, καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο.

Τῶν ἐθνῶν μέσος τυγχάνων Βαρβαρισμὸς, καὶ Σκυθισμὸς, καὶ Ἑλληνισμὸς, ἕως ἂν σωμφθῇ ἡ τοῦ Ἀβραὰμ θεοσέβεια, καὶ ὁ κατὰ φύσιν νόμος, Ἰουδαϊσμὸς μετέπεσεν.

ABRAHAM, 75. coll. an. 3407.

Abraham gente Chaldæus, primam ætatem apud Chaldæos terit.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL. XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV. XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L. LI. LII. LIII. LIV. LV. LVI. LVII. LVIII. LIX.

Nachor avus Abraham moritur, cum viviſſet CCVIII.

LX. LXI. LXII. LXIII. LXIV. LXV. LXVI. LXVII. LXVIII. LXIX. LXX. LXXI. LXXII. LXXIII. LXXIV. LXXV. Colliguntur anni III. MCD. VII.

ΑΒΡΑΑΜ, οε', ὁμοῦ ,γυζ.

Αβραὰμ Χαλδαῖος· τὰ γένος, τὴν πρώτην ἡλικίαν παρὰ Χαλδαίοις ποιεῖται,

α', β', γ', δ', ε', ϛ', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ιϛ', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κϛ', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε', λϛ', λζ', λη', λθ', μ', μα', μβ', μγ', μδ', με', μϛ', μζ', μη', μθ', ν', να', νβ', νγ', νδ', νε', νϛ', νζ', νη', νθ'.

Νάχωρ πρόπαππος Αβραὰμ πελάτης, ζήσας ἔτη σε'.

ξ', ξα', ξβ', ξγ', ξδ', ξε', ξϛ', ξζ', ξη', ξθ', ο', οα', οβ', ογ', οδ', οε'. ὁμῶ ,γυζ.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ.

Διηγήσατό τις γέρων περὶ τοῦ Μελχισεδέκ, βεβαιούμενος καὶ λέγων, ὅτι, Ἄνθρωπός ἐστιν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χαμ· ὡρισθεὶς ὢν ἐν τῇ φυλῇ αὐτοῦ ἅγιον γέννημα, εὐηρέστησε τῷ Θεῷ, καὶ μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γῆς εἰς τὸ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, καθὼς ἦν τρόπον τὸν Ἀβραὰμ ἐκ τῆς χώρας τῶν Καλδαίων μετέθηκεν. Ὡς δὲ ἅγιος ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, ἐγένετο ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἄρτον καὶ οἶνον, καὶ λιτὰς ἁγίας προσφέρων τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ. Εὐξάμενος δὲ περὶ τῆς φυλῆς αὐτοῦ, λέγων Κύριε, μετέθηκάς με ἐκ τῆς φυλῆς μου, καὶ ἐλέησάς με, ἐλέησον καὶ αὐτούς. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος· Ἐγὼ αὐτοὺς σώσω, ὅταν δὲ Αἰγύπτου καλέσω τὸν υἱόν μου. Ταύτην τὴν ἐπαγγελίαν ἐδώκει ὁ Θεὸς τῷ Μελχισεδέκ. Ἐμνημόνευσεν δὲ καὶ γέρων ἐκεῖνος, λέγων, ὅτι, κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους συνέβη τοὺς Λωτ αἰχμαλωτισθῆναι ἐκ γῆς Σοδόμων, ἐκ τῆς περὶ τὴν Γοθολλογομὼρ· καὶ ἐπεδίωξεν τὸν Ἀβραὰμ ὀπίσω αὐτῶν, καὶ ἔκτεινεν αὐτοὺς καὶ ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτῶν πάσας τὰ αἰχμαλωσίας, καὶ τὸν Λωτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀράμ.

Ἐλεγεν δὲ καὶ ἑαυτῷ ὁ Ἀβραάμ· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τῶν ἡμερῶν μου ἀποστελεῖς τὸν Ἄγγελόν σου ἐπὶ τῆς γῆς, ἆρα βλέπω τὴν ἡμέραν ἐκείνην; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Οὐχί, ἀλλὰ δείκνυσοί τὸν τόπον τῆς ἡμέρας ἐκείνης· ἀπέλθε, καὶ πέρασον τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, καὶ ὄψει τὸν τόπον τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἐπέρασε δὲ Ἀβραὰμ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν μετὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· καὶ ἐξῆλθε Μελχισεδὲκ εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος φερόμενος, ἔχων ἐν χερσὶν αὐτοῦ ἄρτον εὐχαριστίας καὶ ποτήριον εὐλογίας. Οὐκ εἶδε δὲ Ἀβραὰμ τὸν Μελχισεδέκ, εἰ μὴ μετὰ τὸ διαβῆναι τὸν Ἰορδάνην, τοῦτ' ἔστι σημεῖον τοῦ Βαπτίσματος. Ἰδὼν δὲ Ἀβραὰμ τὸν Μελχισεδὲκ ἐρχόμενον εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ ἔχοντα ἄρτον τῆς εὐχαριστίας, καὶ ποτήριον εὐλογίας, πεσὼν Ἀβραὰμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, προσεκύνησεν, ἔτι εἰδὼς τὴν ἡμέραν Κυρίου, καὶ ἐχάρη. Ἀπαντήσας δὲ αὐτῷ Μελχισεδὲκ ὁ Βασιλεὺς Σαλὴμ Ἱερεὺς ὢν τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, εὐλόγησε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητός, ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου, ὑποχειρίους σοι. Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἀβραὰμ δεκάτην ἀπὸ πάντων.

Ἦν οὖν ὁ Μελχισεδὲκ ἄνθρωπος ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ, μετενεχθεὶς ἐκ τῆς φυλῆς αὐτοῦ, ἐκ τῆς χώρας τῶν Χαναναίων, εἰς τὸ πέραν τοῦ Ἰορδάνου εἰς Σαλὴμ πόλιν, ἥτις ἐστὶ κώμη Ἱερουσαλήμ.

Ἐγένετο δὲ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, κατὰ τὴν γραφὴν, ἀμήτωρ ἀπάτωρ, ἀγενεαλόγητος. Μετενεχθεὶς δὲ εἰς Σαλὴμ κώμην, ἥτις ἑρμηνεύεται εἰρήνη. Περὶ οὗ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος Ἑβραίοις ἐπιστέλλων. Ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ· περὶ οὗ πολὺς ἡμῖν ὁ λόγος, καὶ ἀλυδῆ λέγειν ἐστὶ τοῖς χείροσιν.

EPIGRAMMA.

Οὗτός ἐστιν Μελχισεδὲκ ὁ πάλαι, ὁ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁ κατὰ νόμον Μωσέως Ἱερεὺς

Chron. Pasch.

DE MELCHISEDEC.

Senex quidam hæc de Melchiſedec narrabat, affirmabatque hiſce verbis Vir eſt ex tribu Cham, qui ſanctus in ſua tribu inventus fœtus, placuit Deo; illumque tranſtulit Deus ex terra ſua trans Jordanem, quemadmodum Abraham ex regione Chaldæorum tranſtolit. Cum autem vir ille ſanctus eſſet ac juſtus, factus eſt Pontifex Dei altiſſimi, panem & vinum, ſanctaſque orationes offerens Deo altiſſimo. Precatus eſt pro ſua tribu, dicens: *Domine, tranſtuliſti me ex tribu mea, & miſertus es mei, miſerere etiam eorum.* Dixit vero illi Dominus: *Ego illos ſalvabo, cum ex Ægypto vocavero filium meum.* Hanc promiſſionem dedit Deus Melchiſedec. Memorabat præterea ſenex ille, dicens: Contigit hiſce temporibus, ut Lot ex Sodomorum terra captivus abduceretur ab iis, qui ex Gothologomor tribu erant: quos inſecutus Abraham delevit, univerſis captivis, ipſoque Lot filio fratris ſui Aram ex eorum manibus ereptis.

Dixit porro Abraham intra ſe: *Domine, ſi tempore dierum meorum miſeris Angelum tuum in terram, fac ut videam hunc diem.* Dixit illi Deus: *Minime, ſed oſtendo tibi figuram diei iſtius; deſcende, & tranſi Jordanem fluvium, & videbis figuram diei illius.*

Trajecit ergo Abraham Jordanem fluvium cum ſuis, & egreſſus eſt Melchiſedec in occurſum illius, a Spiritu ſancto adductus, habens in manibus ſuis panem gratiarum actionis, & calicem benedictionis. Non vidit Abraham Melchiſedec niſi poſtquam tranſiit Jordanem, id eſt ſymbolum baptiſmatis. Videns vero Abraham Melchiſedec venientem in occurſum ſui, habentem panem gratiarum actionis, & calicem benedictionis, Abraham in faciem humi procumbens, adoravit, quoniam vidit diem Domini, & lætatus eſt. Huic autem occurrens Melchiſedec Rex Salem, Pontifex Dei altiſſimi, benedixit Abraham, & dixit: *Benedictus Abraham Deo altiſſimo, qui condidit cælum & terram: benedictus Deus altiſſimus qui tradidit inimicos tuos in manus tuas, ac tibi ſubdidit.* Et dedit illi Abraham decimam ex omnibus.

Eſt ergo Melchiſedec homo ex tribu Cham, translatus ex ſua tribu; ex regione Chananæorum, in terram ultra Jordanem, in urbem Salem, cujus etiam vicum ſpectavimus.

Fuit & ſacerdos Dei altiſſimi, juxta Scripturam, ſine matre, ſine patre, ſine genealogia. Translatus eſt in Salem vicum, qui interpretatus Pacem ſonat. Cujus meminit Apoſtolus Paulus ad Hebræos ſcribens: *Juravit Dominus, & non pœnitebit eum, tu es ſacerdos in æternum ſecundum ordinem Melchiſedec*: de quo multa a nobis hactenus dicta, veraque ſunt quæ a ſene illo ſunt enarrata.

Cap. 7. *pag.* 32. Pſal. 109.

INSCRIPTIO.

Hic eſt magnus ille Melchiſedec, Sacerdos Dei altiſſimi, qui a Sacerdo-

Heb. 7.

A N. M. N. G. tibus ſecundum legem Moyſis, decimas accepit. Hic eſt Rex pacis & juſtitiæ, ſimul & Pontifex Dei altiſſimi, ſimilis factus filio Dei, qui Sacerdotium neque ex aliorum Sacerdotum ſucceſſione accepit, neque ad alios Sacerdotes tranſmiſit. Hic eſt qui non ſecundum legem Moyſis ſacrificia peregit, ſed aliis melioribus ſymbolis ſacrificavit. Hic eſt qui Patriarcham Abraham benedixit, ſine patre, ſine matre, & ſine genealogia: ſolus Pontifex & Rex, ſimilis factus filio Dei, & ipſe dignatus eſſe tantorum bonorum nuntius.

A δεκάτην. Οὗτός ἐστιν ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἅμα καὶ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἀφωμοιωμένος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ ἱερωσύνην μήτε ἐκ διαδοχῆς ἑτέρων Ἱερέων παραλαβών, μήτε ἑτέρας ἱερεῦσι παραπέμψας. Οὗτός ἐστιν ὁ μὴ κατὰ νόμον Μωϋσέως τὰς λατρείας ἐπιτελῶν, ἀλλ' ἑτέροις κρείττοσι συμβόλοις ἱερουργῶν. Οὗτός ἐστιν ὁ τὸν Πατριάρχην Ἀβραὰμ εὐλογήσας, ὁ ἀπάτωρ καὶ ἀμήτωρ, καὶ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν, ὁ μόνος Ἱερεὺς, καὶ Βασιλεὺς, ὁ ἀφωμοιωμένος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἀξιωθεὶς τοσούτων ἀγαθῶν μυστικῶς.

L X X V.

3407a Hoc anno Abraham, Thara illius pater mortuus eſt, cum vixiſſet annos CCXLV. Eodem anno, dixit Dominus B Gen. 12. 1. Abraham: *Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui & veni in terram quam tibi monſtrabo: & faciam te in gentem magnam, & benedicam te, & magnificabo nomen tuum, & eris benedictus. Et benedicam benedicentes te, & maledicentes te maledicam, & benedicentur in te omnes tribus terræ.* Et abiit Abraham ſicut locutus eſt ei Dominus, & ivit cum eo Lot. Abraham autem erat annorum LXXV. quando cæleſte accepit oraculum, divinamque hanc repromiſſionem. Et egreſſus eſt ex Charan, venitque in Chanaan, ubi XXV. annos alios (traduxit.)

Hoc anno LXXV. Abraham, cum ſol occumberet, ſopor irruit ſuper illum, C Gen. 15. 13. & horror magnus & tenebroſus invaſit eum: dictumque eſt ad Abraham, *Scito præno ſcens quod peregrinum futurum ſit ſemen tuum in terra non ſua, & ſubjicient eos ſervituti, & affligent quadringentis annis. Verumtamen gentem cui ſervituri ſunt ego judicabo, & poſt hæc egredientur cum magna ſubſtantia. Tu autem ibis ad patres tuos in pace, ſepultus in ſenectute bona: quarta autem generatione revertentur huc.* Manſit autem Abraham in Chanaam alios annos XXV.

ABRAHAM an. 25. coll. an. 3432.
Supervixit 75. coll. an. 175.

1402a Primus hic annus Repromiſſionis Dei factæ Abraham, ab anno LXXVI. ad
Edit. Pariſ. pag. 52. annum ætatis ipſius LXXXI. & uſque ad D profectionem Hebræorum ex Ægypto, ſunt anni CDXXX. quorum meminit Paulus ad Galatas ſcribens: *Teſtamentum autem præcaratum a Deo de Chriſto, lex quæ poſt* CDXXX. *annos facta eſt, non irritum facit ad evacuandam promiſſionem.*

Cap. 3. 17.

Cap 12. 40. Moyſes vero in Exodo his convenit, dum ait: *Habitatio autem filiorum Iſrael qui manſerunt in Ægypto & in terra Chanaam, ipſi & patres eorum, anni quadringenti & triginta.*

LXXVII. LXXVIII. LXXIX. LXXX. LXXXI. LXXXII. LXXXIII. LXXXIV. LXXXV.

Hoc anno Abraham, cum apud Chananæos ingens fames graſſaretur, deſcendit in Ægyptum. E

Decimus annus Repromiſſionis a Deo factæ Abraham.

3418d LXXXVI.

Hoc anno Abraham, peperit ex Agar ancilla Iſmael, a quo Iſmaelitarum gens eſt orta. Ii vero ſunt Agareni, qui & Saraceni appellantur.

ϛ ϛ.

Τούτῳ τῷ ἔτει τῷ Ἀβραὰμ Θάρα ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανε, ζήσας ἔτη σμε'. Ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, εἶπε Κύριος πρὸς Ἀβραάμ· Ἐξελθὲ ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω, καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος· καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη * Ἀβραὰμ καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος, καὶ ᾤχετο μετ' αὐτοῦ Λώτ. Ἀβραὰμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, ὅτε θεοῦ χρησμῷ κατῳκίσατο, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπαγγελία. Καὶ ἐξῆλθεν ἐκ * Χαρὰν εἰς γῆν Χαναὰν ἔτη ἐπὶ ἔτη ιε'. * Ἀβραάμ. Scal. * Καρράν. Scal.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἑβδομηκοστῷ πέμπτῳ τῷ Ἀβραάμ, περὶ Ἡλίου δυσμάς, ἔκστασις ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν· καὶ ἰδοὺ φόβος σκοτεινὸς μέγας ἐπιπίπτει αὐτῷ, καὶ ἐρρέθη πρὸς Ἀβραάμ· Γινώσκων γίνωσκε, ὅτι παροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου, ἐν γῇ οὐκ ἰδίᾳ· καὶ δουλώσουσιν αὐτούς, καὶ * κακώσουσιν αὐτοὺς πεντακόσια ἔτη, καὶ τὸ ἔθνος, ᾧ δουλεύσουσι κρινῶ ἐγώ. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐξελεύσονται ὧδε μετ' οὐσίας πολλῆς· Σὺ δὲ ἀπελεύσῃ πρὸς τοὺς πατέρας σου, ταφεὶς μετ' εἰρήνης ἐν γήρει καλῷ· πάρεστι δὲ γενεὰ τετάρτη ἐπιστρέψουσιν ὧδε. Διέτεινε δὲ Ἀβραὰμ εἰς Χαναὰν ἔτη ιε'. ΑΒΡΑΑΜ ἔτη ιε', ὁμοῦ ρκ'. Ἐπίζησεν, οε', ὁμοῦ ροε'. * καὶ τεσσαράκοντα.

Πρῶτον ἔτος τῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ ἐπαγγελίας ἀπὸ οϛ' ἔτους ἐν αὐτῷ Ἀβραὰμ, ἔτει Μωϋσέως, ἤγουν πα'. ἔτους τῆς ἐκείνου ἡλικίας, καὶ τελευτῇ Αἰγύπτου πορείαν τῶν Ἑβραίων ἔθνους, ἐν τοῖς χρόνοις υλ'. ὧν μέμνηται Παῦλος Γαλάταις ἐπιστέλλων· Διαθήκῃ προκεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μετὰ ἔτη υλ'. γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ.

Καὶ Μωϋσῆς δὲ ἐν Ἐξόδῳ σαφῶς λέγων· Ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ, (καὶ ἐν γῇ Χαναὰν,) αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἔτη υλ'.

οϛ', οη', οθ', π', πα', πβ', πγ', πδ', πε'.

Τούτῳ αὐτῷ τῷ ἔτει Ἀβραὰμ, λιμὸς μεγίστη γενομένη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Χαναναίων, κατέστη εἰς Αἴγυπτον.

Δέκατον ἔτος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ ἐπαγγελίας.

πϛ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Ἀβραὰμ, ἔτεκεν αὐτῷ Ἀγὰρ ἡ παιδίσκη τὸν Ἰσμαήλ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Ἰσμαηλιτῶν γένος. Οἱ δὲ αὐτοὶ εἰσὶν Ἀγαρηνοὶ, οἱ καὶ Σαρακηνοὶ καλούμενοι.

πζ', πη', πθ', ϟ', ϟα', ϟβ', ϟγ', ϟδ', ϟε', ϟς', ϟζ', ϟη', ϟθ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ἀβραὰμ, ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεὸς Λόγος πρὸς τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῇ· καὶ δύο Ἄγγελοι σὺν αὐτῷ, οἱ καὶ ἀποδεχθέντες ἐν τῇ σκηνῇ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγώ εἰμι ὁ Θεός σου· ἀρέσκου ἐνώπιόν μου, καὶ γίνου ἄμεμπτος καὶ * θήσω τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σοῦ, καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. Καὶ ἔπεσεν Ἀβραὰμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ. Καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, λέγων· Ἐγώ, ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔσῃ πατὴρ πλήθους ἐθνῶν, καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραὰμ, ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε, καὶ αὐξανῶ σε σφόδρα, καὶ θήσω τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον μου, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σὲ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν. Καὶ μεθ' ἕτερα.

Καὶ εἶπε πρὸς Ἀβραὰμ· Σάρα ἡ γυνή σου, οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομα αὐτῆς Σάρα, ἀλλὰ Σάρρα ἔσται τὸ ὄνομα αὐτῆς. Καὶ εὐλογήσω αὐτὴν, καὶ δώσω σοι ἐξ αὐτῆς παῖδα, καὶ εὐλογήσω αὐτὸν, καὶ ἔσται σοι εἰς ἔθνη, καὶ Βασιλεῖς ἐθνῶν ἐξ αὐτοῦ * ἐξελεύσονται. Καὶ ἔπεσεν Ἀβραὰμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐγέλασε, καὶ εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ, λέγων· Εἰ τῷ ἑκατονταετεῖ γενήσεται υἱός; καὶ εἰ ἡ Σάρρα ἐννενηκονταετὴς τέξεται; Εἶπε δὲ Ἀβραὰμ πρὸς Θεόν· Ἰσμαὴλ οὗτος ζήτω ἐνώπιόν σου. Εἶπε δὲ ὁ Θεὸς πρὸς Ἀβραάμ· Ἰδοὺ Σάρρα ἡ γυνή σου τέξεταί σοι υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτῷ Ἰσαὰκ, καὶ * θήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς αὐτὸν εἰς διαθήκην αἰώνιον, εἶναι αὐτῷ Θεός, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτόν. Περὶ δὲ Ἰσμαὴλ, ἰδοὺ ἐπήκουσά σου· ἰδοὺ εὐλογήσω αὐτὸν καὶ αὐξανῶ αὐτὸν, καὶ πληθυνῶ αὐτὸν σφόδρα. δώδεκα ἔθνη γεννήσει, καὶ δώσω αὐτὸν εἰς ἔθνος μέγα. Τὴν δὲ διαθήκην μου στήσω πρὸς Ἰσαάκ, ὃν τέξεταί σοι Σάρρα, εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, ἐν τῇ ἐτέρᾳ ταύτῃ τῇ ἐπερχομένῃ.

ΟΤΙ ϟθ' ΕΤΩΝ ΑΒΡΑΑΜ ΠΕΡΙΕΤΜΗΘΗ ΚΑΙ ΙΣΜΑΗΛ ΕΤΩΝ * ιδ'.

Ἐν τούτῳ τῷ ϟθ' ἔτει τῆς ἡλικίας Ἀβραὰμ περιετμήθη τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ, καὶ Ἰσμαὴλ ὢν ἐτῶν * ιδ'. Καὶ πάντες οἱ οἰκογενεῖς αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἀργυρώνητοι, καὶ πᾶς ἄρσην τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβραάμ. Μετὰ ταῦτα ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεὸς πρὸς τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῇ, καθημένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ μεσημβρίας. Ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε, καὶ ἰδοὺ τρεῖς * Ἄγγελοι εἱστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ ἰδὼν προσέδραμε εἰς συνάντησιν αὐτοῖς, ἀπὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησε ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ εἶπε· Κύριε, εἰ ἄρα δέδρον χάριν ἐνώπιόν σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου. Ληφθείτω δὴ ὕδωρ, καὶ νιψάτωσαν τοὺς πόδας ὑμῶν, καὶ καταψύξατε ὑπὸ τὸ δένδρον, καὶ λήψομαι ἄρτον, καὶ φάγεσθε· καὶ μὴ τοῦτο παρελεύσεσθε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν, οὗ ἕνεκα ἐξεκλίνατε πρὸς τὸν παῖδα ὑμῶν. Καὶ εἶπεν· Οὕτω ποίησον καθὼς εἴρηκας. Καὶ ἔσπευσεν Ἀβραὰμ ἐπὶ τὴν σκηνὴν πρὸς Σάρραν, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Σπεῦσον, καὶ φύρασον τρία μέτρα σεμιδάλεως, καὶ ποίησον ἐγκρυφίας. Καὶ εἰς τὰς βόας ἔδραμεν Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβε μοσχάριον ἁπαλὸν καὶ καλὸν, καὶ ἔδωκε τῷ παιδὶ, καὶ ἔσπευσε τοῦ ποιῆσαι αὐτό. Ἔλαβε δὲ βούτυρον, καὶ γάλα, καὶ τὸ μοσχάριον ὃ ἐποίησε, καὶ παρέθηκεν αὐτοῖς, καὶ ἔφαγον. Αὐτὸς δὲ παρειστήκει αὐτοῖς ὑπὸ τὸ

A LXXXVII. LXXXVIII. LXXXIX. XC. XCI. XCII. XCIII. XCIV. XCV. XCVI. XCVII. XCVIII. XCIX.

Hoc Abraham anno, Deus Verbum illi apparuit ad quercum in valle Mambre, & Angeli duo cum illo, qui in tabernaculum ab eo recepti sunt. Et dixit illi: *Ego sum Deus tuus: complace coram me, & esto irreprehensibilis, & ponam fœdus meum inter me & inter te, & multiplicabo te valde.* Et cecidit Abraham pronus in faciem, & locutus est ei Deus, dicens: *Et ecce fœdus meum tecum, & eris pater multitudinis gentium;* B *& non vocabitur ultra nomen tuum Abram, sed erit nomen tuum Abraham, quia patrem multarum gentium constitui te, & faciam te crescere vehementissime. Et statuam pactum meum inter me, & inter semen tuum post te in generationes suas.* Et post alia: Gen. 17. 1.

Et dixit Deus Abraham: *Sara uxor tua, non vocabitur nomen ejus ultra Sara, sed Sarra erit nomen ejus. Benedicam autem ei, & dabo tibi ex ea filium, & benedicam ei, & erit in gentes, & Reges gentium ex illo erunt.* Et cecidit Abraham in faciem suam, & risit, & ait in mente, dicens: *An centenario nascetur filius? & an Sarra nonaginta annorum pariet?* Dixit autem Abraham ad Deum: *Ismael hic vivat coram te:* Dixit autem Deus ad Abraham: *Ecce Sarra uxor tua pariet tibi filium, & vocabis nomen ejus Isaac,* C *& ponam pactum meum ad eum in fœdus sempiternum & semini ejus post eum. De Ismael autem ecce exaudivi te: ecce benedicam ei, & augebo eum, & multiplicabo eum valde. Duodecim gentes generabit, & dabo illum in gentem magnam. At pactum meum statuam ad Isaac, quem pariet tibi Sarra in tempore hoc, in anno altero.* V. 15.

Edit. Paris. pag. 53.

ABRAHAM ÆTATIS ANNO XCIX. circumcisus est cum filio suo Ismael quatuordecenni.

D Hoc anno XCIX. ætatis Abraham circumcisus est carnem præputii sui, & Ismael quatuordecennis, & omnes viri domus ejus, & emptitii. Post hæc apparuit ei Deus ad quercum Mambre, sedente ipso in ostio tabernaculi sui in meridie. Suspiciens autem oculi suis, vidit; & ecce tres Angeli steterunt super eum: & videns cucurrit in occursum eis, de ostio tabernaculi sui: & adoravit super terra, & dixit: *Domine, si utique invenI gratiam coram te, ne transeas servum tuum. Accipiatur aqua, & lavent pedes vestros, & refrigerate sub arbore.* E *Et accipiam panem, & comedetis: & post hoc transibitis in viam vestram; cujus causſa declinastis ad servum vestrum.* Et dixit: *Sic fac, sicut dixisti.* Et festinavit Abraham ad Tabernaculum ad Sarram, & dixit ei: *Accelera, & commisce tres mensuras similæ, & fac subcineritios.* Et ad boves cucurrit Abraham, & tulit vitulum tenerum, & bonum; & dedit puero, & festinavit facere illum. Accipit autem butyrum & lac, & vitulum quem fecit, & apposuit eis, & comederunt, ipse autem astabat eis sub Gen. 17. 23.

F ij

πιεριτμήθη καὶ Ἰσμαὴλ ἐτῶν * ιδ'.

Ἐν τούτῳ τῷ ϟθ' ἔτει τῆς ἡλικίας Ἀβραὰμ περιετμήθη τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ, καὶ Ἰσμαὴλ ὢν ἐτῶν * ιδ'. Καὶ πάντες οἱ οἰκογενεῖς αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἀργυρώνητοι, καὶ πᾶς ἄρσην τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβραάμ. Μετὰ ταῦτα ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεὸς πρὸς τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῇ, καθημένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ μεσημβρίας. Ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε, καὶ ἰδοὺ τρεῖς * Ἄγγελοι εἱστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ ἰδὼν προσέδραμε εἰς συνάντησιν αὐτοῖς, ἀπὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησε ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ εἶπε· Κύριε, εἰ ἄρα δέδρον χάριν ἐνώπιόν σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου. Ληφθείτω δὴ ὕδωρ, καὶ νιψάτωσαν τοὺς πόδας ὑμῶν, καὶ καταψύξατε ὑπὸ τὸ δένδρον, καὶ λήψομαι ἄρτον, καὶ φάγεσθε· καὶ μὴ τοῦτο παρελεύσεσθε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν, οὗ ἕνεκα ἐξεκλίνατε πρὸς τὸν παῖδα ὑμῶν. Καὶ εἶπεν· Οὕτω ποίησον καθὼς εἴρηκας. Καὶ ἔσπευσεν Ἀβραὰμ ἐπὶ τὴν σκηνὴν πρὸς Σάρραν, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Σπεῦσον, καὶ φύρασον τρία μέτρα σεμιδάλεως, καὶ ποίησον ἐγκρυφίας. Καὶ εἰς τὰς βόας ἔδραμεν Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβε μοσχάριον ἁπαλὸν καὶ καλὸν, καὶ ἔδωκε τῷ παιδὶ, καὶ ἔσπευσε τοῦ ποιῆσαι αὐτό. Ἔλαβε δὲ βούτυρον, καὶ γάλα, καὶ τὸ μοσχάριον ὃ ἐποίησε, καὶ παρέθηκεν αὐτοῖς, καὶ ἔφαγον. Αὐτὸς δὲ παρειστήκει αὐτοῖς ὑπὸ τὸ

ANNI A M. C. Gen. 21.

arbore. Dixit autem ad eum : *Ubi Sarra uxor tua ?* Ille autem respondens dixit : *Ecce in Tabernaculo*. Dixit autem : *Revertens veniam ad te secundum tempus hoc in horas ; & habebit filium Sarra uxor tua*. Sarra autem audivit ad ostium tabernaculi existens post eum. Abraham autem & Sarra provecti erant diebus. Desierant autem Sarra fieri muliebria. Risit autem Sarra in seipsa, dicens : *Nondum quidem mihi fuit usque nunc : at dominus meus senex*. Ait autem Dominus ad Abraham, dicens : *Quare risit Sarra in seipsa dicens : Num vere pariam ? ego consenui. Numquid impossibile erit apud Dominum verbum ? in tempus hoc in horas revertar ad te : & erit Sarræ filius*. Negavit autem Sarra dicens : *Non risi* : timuit enim. Et ait illi, *Non, risisti*.

Edit. Paris. p. 54.

Eversis autem Sodoma & Gomorrha, visitavit Dominus Sarram, sicut dixit : Et fecit Dominus Sarræ, sicut loquutus est, & concipiens peperit Abrahamo Sarra filium in senectute in tempus, sicut loquutus est el Dominus.

A δένδρον. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν. Ποῦ Σάρρα ἡ γυνή σου ; Ὁ δὲ ὑποκριθεὶς εἶπεν· Ἰδοὺ ἐν τῇ σκηνῇ. Εἶπε δέ· Ἐπαναστρέφων ἥξω πρός σε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς ὥρας, καὶ ἕξει υἱὸν Σάρρα ἡ γυνή σου. Σάρρα δὲ ἤκουσε πρὸς τῇ θύρᾳ τῆς σκηνῆς ὄντα ὀπίσθεν αὐτοῦ. Ἀβραὰμ δὲ καὶ Σάρρα προβεβηκότες ἦσαν ἡμερῶν. Ἐξέλιπε δὲ Σάρρα γίνεσθαι τὰ γυναικεῖα. Ἐγέλασε δὲ Σάρρα ἐν ἑαυτῇ, λέγουσα. Οὔπω μέν μοι γέγονεν ἕως τοῦ νῦν· ὁ δὲ κύριός μου πρεσβύτερος. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἀβραὰμ λέγων. Τί ὅτι ἐγέλασε Σάρρα ἐν ἑαυτῇ λέγουσα· Ἀρά γε ἀληθῶς τέξομαι ; ἐγὼ δὲ γεγήρακα. Μὴ ἀδυνατήσει παρὰ (Κυρίῳ) τῷ Θεῷ ῥῆμα ; εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, εἰς ὥρας ἀναστρέψω πρός σε, καὶ ἔσται τῇ Σάρρᾳ υἱός. Ἠρνήσατο δὲ Σάρρα, λέγουσα· ὅτι, Οὐκ ἐγέλασα· ἐφοβήθη γάρ, καὶ εἶπεν αὐτῇ, Οὐχί, ἀλλ' ἐγέλασας.

B

Καὶ μετὰ τὸ Σόδομα καὶ Γόμορρα καταγραφῆναι, Κύριος ἐπεσκέψατο τὴν Σάρραν, καθὰ εἶπε· καὶ ἐποίησε Κύριος τῇ Σάρρᾳ καθὰ ἐλάλησε. Καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε Σάρρα τῷ Ἀβραὰμ υἱὸν εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὸν καιρόν, καθὰ ἐλάλησεν αὐτῇ Κύριος.

ABRAHAM ERAT ANNORUM c. cum natus est Isaac.

Hoc anno c. Abraam, nascitur illi filius germanus Isaac, cui supervixit annos LXXV.

ΟΤΙ Ρ' ΕΤΩΝ ΤΠΗΡΧΕΝ ΑΒΡΑΑΜ ὅτε ἐπέχθη Ισαάκ.

Ταύτῳ τῷ ἔτει τῷ ἑκατοστῷ ἔτει τῷ Ἀβραάμ, γίνεται αὐτῷ παῖς γνήσιος Ισαάκ, ᾧ ἐπέζησεν ἔτη οε.

Annus XX. Repromissionis.

C

Abraham, primo inter Prophetas, Dei Verbum humana specie apparens, gentium vocationem promulgat, quam Christi Verbum nostris temporibus adimplevit, Evangelica doctrina per omnes nationes prædicata.

Τὸ κ'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

Πρώτῳ Προφητῶν ἔστι τῷ Ἀβραάμ, ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου χρίματι, τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν διαπύζει, ἣν καθ' ἡμᾶς ὁ τοῦ Χριστοῦ Λόγος εἰς πέρας ἤγαγε διὰ τῆς εἰς πάντα τὰ ἔθνη εὐαγγελικῆς διδασκαλίας.

3492 ISAAC, 60. coll. an. 3492.
Supervixit, 120. coll. an. 180.
Vocavit nomen filii sui, quem peperit illi Sarra, Isaac. Circumcidit autem Abraham Isaac die VIII. sicut præcepit ei Dominus.

ΙΣΑΑΚ, ξ', ὁμῶ ,φυϟβ'.
Ἐπέζησε, ρκ', ὁμῶ ρπ'.
Ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ γενομένου αὐτῷ, ὃν ἔτεκεν αὐτῷ Σάρρα, Ισαάκ. Περιέτεμε δὲ Ἀβραὰμ τὸν Ισαὰκ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ· καθὰ ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος.

Gen. 22. 1.

Annus XXX. Repromissionis.

VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV

λ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ' ιδ', ιε'.

XL. Repromissionis.

D

XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV.

μ' μετὰ τὴν Ἐπαγγελίαν.

ιϛ', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε'.

L. Repromissionis.

XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV.

ν', μετὰ τὴν Ἐπαγγελίαν.

κϛ', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε'.

Annus LX. Repromissionis.

ξ', μετὰ τὴν Ἐπαγγελίαν ἔτος.

Hoc anno quinto & tricesimo Isaac, & centesimo tricesimo quinto Abraham, tentavit Deus Abraham, & dixit ei : *Abraham, Abraham*. Et dixit : *Ecce ego*. Et dixit : *Accipe filium tuum dilectum, quem dilexisti Isaac, & vade in terram excelsam, & offer eum ibi in holocaustum super unum montium, quos dixero tibi*.

Surgens autem Abraham mane, stravit asinum suum. Assumpsit autem secum duos pueros, & Isaac filium suum, & scindens ligna in holocaustum, surgens abiit, & venerunt in locum, quem dixit ei Deus, die tertia. Et respiciens Abraham oculis suis, vidit locum a longe.

Τύτῳ τῷ ἔτει τῷ τεταρακοστῷ ε'. τῶ Ισαάκ, καὶ ρλε'. τῷ Ἀβραάμ, ἐπείρασε τὸν Ἀβραὰμ ὁ Θεὸς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε. Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητὸν ὃν ἠγάπησας τὸν Ισαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλήν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὁλοκάρπωσιν, ἐφ' ἓν τῶν ὀρέων, ὧν ἄν σοι εἴπω.

E

Ἀναστὰς δὲ Ἀβραὰμ τὸ πρωΐ, ἐπέσαξε τὸν ὄνον αὐτοῦ, παρέλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ισαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ κόψας ξύλα εἰς ὁλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον ἀπὸ μακρόθεν.

* Τοῦτ' ἔστιν ὁ τιμιώτερος ἐστὶ καὶ τιμιώτερον ἐγένετο παρὰ Θεοῦ, ἢ γὰρ ἐλάμβανε.

* Καὶ εἶπεν Ἀβραὰμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· Καθήσατε αὐτοῦ μετὰ τοῦ ὄνου· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον διελευσόμεθα ὧδε, καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ὑμᾶς.

Ἔλαβε δὲ Ἀβραὰμ τὰ ξύλα ὁλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ καὶ τὸ πῦρ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα. Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πάτερ; ὁ δὲ εἶπε, Τί ἐστι τέκνον; εἶπε δέ, Ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ποῦ ἐστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὁλοκάρπωσιν; Εἶπε δὲ Ἀβραὰμ, Ὁ Θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὁλοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφότεροι ἅμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. Καὶ ᾠκοδόμησεν Ἀβραὰμ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα, καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων.

Καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραὰμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν σφάξαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραὰμ, Ἀβραάμ. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε, Μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσῃς αὐτῷ μηδέν. Νῦν γὰρ ἔγνων, ὅτι φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε. Καὶ ἰδοὺ κριὸς εἷς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβὶκ ἐκ τῶν κεράτων· καὶ ἐπορεύθη Ἀβραὰμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριὸν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὁλοκάρπωσιν, ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραὰμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν. Ἵνα εἴπωσι σήμερον, Ἐν τῷ ὄρει, Κύριος ὤφθη. Καὶ ἐκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραὰμ δεύτερον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγων· Κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος· ὃν ἕνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Ἡμέραν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὸν ἄμμον τὸν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ εὐλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Et dixit Abraham pueris ſuis: *Sedete hic cum aſino; ego autem & puer tranſibimus uſque huc, & poſtquam adoraverimus revertemur ad vos.*

Accepit autem Abraham ligna holocauſti, & impoſuit Iſaac filio ſuo. Accepit autem & ignem in manibus & gladium: & abierunt duo ſimul. Ait autem Iſaac ad Abraham patrem ſuum, * *Pater*: ille autem dixit: *Quid eſt, fili?* Dixit autem, *Ecce ignis & ligna? ubi eſt ovis in holocauſtum?* Dixit autem Abraham: *Deus providebit ſibi ovem in holocauſtum, fili.* Pergentes autem utrique pariter, venerunt in locum, quem dixit ei Deus, & ædificavit Abraham altare, & impoſuit ligna, & cum colligaſſet Iſaac filium ſuum, impoſuit eum in altare ſuper ligna.

Et extendit Abraham manum ſuam ad accipiendum gladium, ut jugularet filium ſuum. Et vocavit eum Angelus Domini de cælo & dixit ei: *Abraham, Abraham.* Ille autem dixit: *Ecce ego.* Et dixit, *Ne injicias manum tuam ſuper puerum, neque facias ei quicquam. Nunc enim cognovi, quod timeas tu Deum & non pepercisti filio tuo dilecto propter me.* Et aſpiciens Abraham oculis ſuis, vidit: & ecce aries unus detentus in planta Sabec ex coralibus: & abiit Abraham, & accepit arietem, & obtulit eum in holocauſtum, pro filio ſuo Iſaac.

Et vocavit Abraham nomen loci illius, *Dominus vidit.* Ut dicant hodie, *In monte Dominus viſus eſt.* Et vocavit Angelus Domini Abraham ſecundo de cælo dicens: *Per memetipſum juravi, dixit Dominus: propterea quod feciſti verbum hoc, & non pepercisti filio tuo dilecto propter me: profecto benedicens benedicam te, & multiplicans multiplicabo ſemen tuum, ſicut ſtellas cæli, & ſicut arenam juxta labium maris. Et hæreditabit ſemen tuum civitates adverſariorum. Et benedicentur in ſemine tuo omnes gentes terræ: quia obediſti voci meæ.*

Hæc dixit Abraham, ratiocinatus Iſaacum a Deo etiam ex mortuis poſſe ſuſcitari, nec enim eſt mortuus. *Edit. Pariſ. pag. 55.*

* Dicens, LXX.

ΣΧΟΛΙΟΝ.

Ὅτι τὰ τέκνα τοῦ Ἀβραὰμ πλειγίονται τῶν παρὰ θεοδόχοις λόγων, ὑποχείρια ποιεῖ ἑαυτοῖς, κληρονομεῖ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων.

Ὑπέστρεψε δὲ Ἀβραὰμ πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ ἀναστάντες ἐπορεύθησαν ἅμα ἐπὶ τὸ Φρέαρ τοῦ ὅρκου, καὶ κατῴκησεν Ἀβραὰμ ἐπὶ τὸ Φρέαρ τοῦ ὅρκου.

SCHOLIUM.

Propterea quod liberi Abraham longe cæteris præſtant, qui verbum a Deo acceperunt, ideo illos ſibimet ſubditos facit, mittitque ſemen Abraham in hæreditatem civitatum adverſariorum.

Reverſus eſt autem Abraham ad pueros ſuos, & ſurgentes abierunt ſimul ad Puteum juramenti, & habitavit Abraham ſuper Puteum juramenti.

ΣΧΟΛΙΟΝ.

Οὗτος ὁ μέγας Πατριάρχης Ἀβραάμ, ὁ πρῶτος ἀνθρώπων καταλείψας πατρίδα καὶ γένος καὶ ἔθνος, καὶ πιστεύσας τῷ Θεῷ, καὶ δικαιωθείς, διὰ τοῦτο καὶ τὰς ἐπαγγελίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἃς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο ὁ Θεός. Ὁ ἐκ νενεκρωμένου σώματος, καὶ νενεκρωμένης μήτρας μυριάδας συσπείρων. Ὁ τὸν εὐλογημένον καρπὸν, ὡς ἀπὸ ῥίζης φῶς τῷ κόσμῳ, δι' οὗ κόσμος εὐλογεῖται, καὶ ἀνακτίζεται. Ὁ διὰ ἔργων, καὶ διὰ ἐπαγγελιῶν μηνύων τῷ κόσμῳ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν· διὰ ἐπαγγελιῶν μέν, ὡς τὸ, Εὐλογηθήσονται ἐν σοὶ, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη

SCHOLIUM.

Hic eſt magnus ille Patriarcha Abraham, qui cum primus hominum patriam, proximos, & gentem ſuam reliquiſſet, credidiſſetque Deo, ea propter promiſſiones quas illis fecit Deus accepit. Qui ex moribundo corpore, & moribunda vulva, multa hominum millia confecit. Qui fructuum benedictum velut a radice mundo edidit, per quem mundus benedicitur & inſtauratur. Qui per opera, & per promiſſa, annuntiat mundo ex mortuis reſurrectionem, ac per promiſſa quidem, ut hiſce verbis: *Benedicentur in te, & in ſemine tuo, omnes* Gen. xii. 3.

A N N I
A M. C.

gentes. Quemadmodum etiam clamat Apoſtolus: *Abraham autem dicta ſunt promiſſiones, & ſemini ejus qui eſt Chriſtus.* Per opera vero, quando unigenitum filium in ſacrificium obtulit. Sic enim ait Dominus: *Abraham pater noſter exultavit ut videret diem meum, & vidit, & gaviſus eſt.* Paulus vero Apoſtolus clamat: *Fide obtulit Abraham Iſaac cum tentaretur; & unigenitum offerebat, in quo ſuſceperat repromiſſiones, ad quem dictum eſt: Quia in Iſaac vocabitur tibi ſemen: arbitrans quia & a mortuis ſuſcitare potens eſt Deus: unde eum & in parabolam accepit.* Rurſum enim ad Romanos clamat Paulus: *Sicut ſcriptum eſt, Patrem multarum gentium poſui te ante Deum, cui credidiſti, qui vivificat mortuos, & vocat ea quæ non ſunt, tamquam ea quæ ſunt: qui contra ſpem in ſpem credidit, ut fieret pater multarum gentium, ſecundum quod dictum eſt ei: Sic erit ſemen tuum* (a) *ſicut ſtellæ cæli & arena maris) & non infirmatus eſt in fide, nec conſideravit corpus ſuum emortuum, cum jam fere centum eſſet annorum, & emortuam vulvam Sarræ. In repromiſſione etiam Dei non hæſitavit diffidentia, ſed confortatus eſt fide, dans gloriam Deo, pleniſſime ſciens, quia quæcumque promiſit, potens eſt & facere. Ideo & reputatum eſt illi ad juſtitiam. Non eſt autem ſcriptum tantum propter ipſum, quia reputatum eſt illi ad juſtitiam, ſed & propter nos, quibus reputabitur credentibus in eum, qui ſuſcitavit* JESUM *Dominum noſtrum a mortuis, qui traditus eſt propter delicta noſtra, & reſurrexit propter juſtificationem noſtram.* Quod autem profectus ſit tres dies donec veniret ad locum, quem monſtravit illi Deus, ut offerret filium ſuum in ſacrificium, ſuper unum montium, ſicut ſcriptum eſt. Et quod pro filio proprio & naturali oſtenderit illi Deum arietem, quem offerret; hæc omnia ſunt ſymbola & figuræ myſterii Chriſti paſſionis & reſurrectionis: tota enim ſcriptura ad hunc ſcopum reſpicit.

Gal. 3. 16.

Joan. 8. 56.

Hebr. 11. 16.

Rom. 4. 17.

(a) In MS. deficiebatur, a libratio forte emendo.

Edit. Pariſ. pag. 57.

Καθάπερ καὶ ὁ Ἀπόστολος βοᾷ· Τῷ δὲ Ἀβραὰμ ἐῤῥέθησαν ἐπαγγελίαι, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, ὃς ἐστιν Χριστός. Διὰ ἔργων δέ, ὅτι τὸν μονογενῆ υἱὸν εἰς θυσίαν προσηνέγκεν. Οὕτω γὰρ λέγει ὁ Κύριος· Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο ἰδεῖν τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν, καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος βοᾷ· Πίστει προσηνέγκεν Ἀβραὰμ τὸν Ἰσαὰκ πειραζόμενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος, πρὸς ὃν ἐλαλήθη· Ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα, λογισάμενος ὅτι καὶ ἐκ νεκρῶν ἐγεῖραι δυνατὸς ὁ Θεός· ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο. Πάλιν γὰρ καὶ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους βοᾷ· Καθὼς γέγραπται, Πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε κατέναντι οὗ ἐπίστευσε Θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦντος τοὺς νεκρούς, καὶ καλοῦντος τὰ μὴ ὄντα, ὡς ὄντα, ὃς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸν τὸν πατέρα πολλῶν ἐθνῶν, κατὰ τὸ εἰρημένον· Οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου, καὶ μὴ ἀσθενήσας πίστει, οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον, ἑκατονταετής που ὑπάρχων, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς μήτρας Σάρρας. Εἰς δὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ, οὐ διεκρίθη τῇ ἀπιστίᾳ, ἀλλ' ἐνεδυναμώθη τῇ πίστει, δοὺς δόξαν τῷ Θεῷ. Καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι. Διὸ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Οὐκ ἐγράφη δὲ δι' αὐτὸν μόνον, ὅτι ἐλογίσθη αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς, οἷς μέλλει λογίζεσθαι τοῖς πιστεύουσιν ἐπὶ τὸν ἐγείραντα Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ νεκρῶν· ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν, καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν. Τὸ δὲ προβαθῦναι τρεῖς ἡμέρας ἕως ἂν φθάσῃ εἰς τόπον, ὃν ἔδειξε αὐτῷ ὁ Θεὸς ἵνα ἀνενέγκῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς θυσίαν ἐφ' ἓν τῶν ὀρέων, καθὼς γέγραπται· καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ γνησίου καὶ φυσικοῦ υἱοῦ δεῖξαι αὐτῷ κριὸν ἵνα προσενέγκῃ, πάντα σύμβολα ἦσαν καὶ τύποι τοῦ καθ' Χριστὸν μυστηρίου τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀναστάσεως· πᾶσα γὰρ ἡ γραφὴ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ὁρᾷ.

λς'.

Τούτῳ τῷ ἑκατοστῷ ἕκτῳ ἔτει τοῦ Ἰσαὰκ, Σάῤῥα ἡ γυνὴ Ἀβραὰμ ἀπέθανε, ζήσασα ἔτη ρκζ.

λζ, λη', λθ', μ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰσαὰκ, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ῥεβέκκαν, ὅπερ Ἀβραὰμ τῷ πατρὸς αὐτοῦ ἔτη ρμ'.

μα', μβ', μγ', μδ', με'.

ὁ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

μς', μζ', μη', μθ', ν', να', νβ', νγ', νδ', νε'.

π'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

νς', νζ', νη', νθ', ξ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει γίνονται τῷ Ἰσαὰκ δύο παῖδες δίδυμοι ἐκ τῆς Ῥεβέκκας. πρῶτος Ἡσαῦ, ὁ καὶ Ἐδὼμ, ἀφ' οὗ τὸ Ἰδουμαίων ἔθνος· δεύτερος Ἰακὼβ, ὁ μετονομασθεὶς Ἰσραὴλ, ἀφ' οὗ Ἰσραηλῖται, οἱ καὶ Ἰουδαῖοι.

Anno hoc triceſimo ſexto Iſaac, Sarra uxor Abraham deceſſit: cum vixiſſet annos cxxvii.

xxxvii. xxxviii. xxxix. xl.

Hoc anno ætatis Iſaac uxorem duxit Rebeccam, cum pater ejus Abraham eſſet annorum cxi.

xli. xlii. xliii. xliv. xlv.

lxx. annus Repromiſſionis.

3478. xlvi. xlvii. xlviii. xlix. l. li. lii. liii. liv. lv.

lxxx. annus Repromiſſionis.

lvi. lvii. lviii. lix. lx.

Hoc anno nati ſunt Iſaac duo filii gemini ex Rebecca: primus Eſau, qui & Edom, a quo Idumæorum gens: alter Jacob, cognomento Iſrael, a quo Iſraelitæ & Judæi promanarunt.

Ισαὰκ προεφήτευσε περὶ Ιακὼβ, λέγων· Δουλευσάτωσάν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες, καὶ γίνου κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Οὗτος Ισαὰκ ὁ συγκληρονόμος τῆς ἐπαγγελίας καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ τῆς γενομένης πρὸς Αβραὰμ τὸν αὐτοῦ πατέρα· ὃς τύπος ἐγένετο τῆς σφαγῆς τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, τριημέρως βαδίσας ἐπὶ τὸ θανεῖν, καὶ μετὰ τοῦτο ζῶν ἀναστρέψας. Ο ἐν τοῖς ἰδίοις ὤμοις τὸ ξύλον τῆς ἑαυτοῦ θυσίας βαστάσας, ὥσπερ καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς τὸν ἑαυτοῦ σταυρὸν ἐπὶ τοὺς ὤμους ἐβάστασεν, ὅτι προαιρέσει θανὼν, καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ζωωθείς, ὑπὲρ ἀντάλλαγμα πρόβατον ἐσφάγη. Καὶ ἤκουσε ὁ πατὴρ παρὰ Θεοῦ· Ὅτι οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ· ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ λέλεκται. Ος γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν. Καὶ ἡ σὰρξ μόνη ἐστὶν ἡ δοθεῖσα ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς, ἐπειδὴ ἀδύνατον τὴν θεότητα θανεῖν. Τῆς σαρκὸς δηλονότι, ἢ ἴδιον υἱὸν δοῦναι λέγει ἡ γραφὴ, ἀντάλλαγμα καὶ ἀντίδειγμα ὢσαν τοῦ υἱοῦ, καὶ ἡ τύπον ἦν μακαρίου Ισαάκ. Οὗτο γὰρ εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι, Αβραὰμ ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν, καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη. Οὗτός ἐστιν Ισαὰκ, ὁ ἀκουσίως παραδοὺς ἑαυτὸν ἐπαγγελίᾳ αὐτῷ καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ εὐλογίας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῷ Ιακὼβ, φάσκων· Δουλευσάτωσάν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες. Καὶ γίνου κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου· καὶ προσκυνησάτωσάν σοι υἱοὶ τοῦ πατρός σου. Ο καταρώμενός σε ἐπικατάρατος· ὁ δὲ εὐλογῶν σε εὐλογημένος. Ταῦτα πάντα ἐπὶ τοῦ Ιακὼβ οὐχ ὁρῶμεν γενόμενα, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον αὐτὸς ἐπτάκις πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν προσεκύνησε τῷ Ησαῦ. Καὶ πρὶν ἢ βασιλεῦσαι Βασιλεῖς ἐβασίλευσαν ἐκ τοῦ Ησαῦ, πρὶν ἢ βασιλεῦσαι Βασιλέα ἐν Ισραὴλ, ὅτι αἱ εὐλογίαι ἐπὶ τὸν προσδοκώμενον ἐξ αὐτῶν Δεσπότην Χριστὸν πεπληρώκασι, φησὶν ἡ πᾶσα ἡ ἐκκλησιαστικὴ τῆς θείας γραφῆς φορά.

ΙΑΚΩΒ, πγ', ὁμοῦ χφοί.

α'.

Ἐξ Ἑβραίων Ιακὼβ μέχρι τῆς τοῦ παιδὸς Ιωσὴφ ἀρχῆς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ἔζησεν ἔτη ρλζ', καὶ μετὰ ταῦτα ἔτη ιζ'. ὁμοῦ ρνδ'.

β', γ', δ', ε', ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας ξ'.

ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε'.

ρ'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ις', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε'.

ρι'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

κς', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε'.

ρκ'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

λς', λζ', λη', λθ', μ'.

ρ'. ἔτος τοῦ Ισαάκ.

μα', μβ', μγ', μδ', με'.

Isaac prophetavit de Jacob, dicens: *Serviant tibi gentes, & adorent te Principes; & fias Dominus fratris tui.* A

Hic est Isaac cohæres pollicitationum & benedictionum, quas Deus fecit ad Abraham patrem suum: qui typus fuit & figura cædis Domini Christi, qui per tres dies exivit ad mortem, & post hæc vivus rediit. Qui propriis humeris ligna sui ipsius-met sacrificii portavit, quemadmodum etiam Dominus Christus crucem humeris suis gestavit, quia ultroneæ mortem est passus, & a Deo in vitam revocatus: cujus vice ovis occisa est. Et audivit a Deo pater ejus: *Quia non pepercisti filio tuo dilecto.* B Sic etiam de Christo filio Dei dictum est: *Qui proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum.* Ac caro quidem sola est quæ data sit pro mundi vita, quandoquidem fieri non potest ut Divinitas moriatur. Carne ergo oblata, proprium filium esse datum scriptura ait, ut esset permutata illa hostia, & exemplar filii, secundum beati Isaac figuram: sic enim dixit Dominus: *Abraham exultavit ut videret diem meum; vidit & gavisus est.* Hic est Isaac qui invitus promissam a Deo sibi & patri suo benedictionem, Jacob tradidit, dicens: *Serviant tibi gentes, & adorent te principes, & fias Dominus fratris tui, & adorent te filii patris tui. Qui maledixerit tibi, sit ipse maledictus, & qui benedixerit tibi, sit & ipse benedictus.* C Hæc omnia in Jacob non videmus esse peracta: quin potius ipse septies procidens in terram, adoravit Esau. Et antequam quisquam ex Israel regnaret, reges regnarunt ex Esau, ita ut istæ benedictiones ad expectatum ex illis Dominum Christum transmittantur, ad quem omnis sacræ Scripturæ scopus collineat.

Gen. 27. 29.

Gen. 22. 12.

Rom. 8. 32.

Joan. 8.

Gen. 27. Edit. Paris. pag. 58.

JACOB, 83. coll. an. 3775. 1491.

1.

Ex Hebræis Jacob usque ad Joseph filii principatum in Ægypto vixit annos CXXXVII. D & postea alios annos XVII. colliguntur anni CLIV.

II. III. IV. V. annus Repromissionis XC.

VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV.

C. annus Repromissionis.

XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV.

CX. annus Repromissionis.

E XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV.

CXX. annus Repromissionis.

XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL.

C. annus Isaac.

XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV.

A.N.M.E. A.M.C.

cxxx. annus Repromissionis.

xLvi. xLvii. xLviii. xLix. L.
Li. Lii. Liii. Liv. Lv.

cxL. annus Repromissionis.

Lvi. Lvii. Lviii. Lix. Lx.

cxx. annus Isaac.

Lxi. Lxii. Lxiii.

Gen. 27. 28. Hoc ætatis suæ anno Jacob descendit in Mesopotamiam ad Laban fratrem matris suæ, & apud eum servit annos xx. propter Liam & Rachel: natique sunt illi ibi filii iv. Ruben, Simon, Levi, & Judas.

Lxiv. Lxv.

3908. Edit. Paris. pag. 59. cL. annus Repromissionis.

Lxvi. Lxvii. Lxviii. Lxix.
Lxx. Lxxi. Lxxii. Lxxiii.
Lxxiv. Lxxv.

cLx. annus Repromissionis.

Lxxvi. Lxxvii. Lxxviii.
Lxxix. Lxxx.

Jacob anno ætatis suæ Lxxx. procreat RUBEN.

Lxxxi.

Hoc anno Jacob procreat SIMEON

Lxxxii. Lxxxiii.

Hoc anno Jacob genuit LEVI.

Gen. 32. 28. *Non vocabitur nomen tuum Jacob, sed Israel erit nomen tuum, quoniam prævaluisti cum Deo, & cum hominibus potens.*

Hic Jacob & ipse cohæres promissionum Dei, expectans & ipse civitatem fundamenta habentem, cujus conditor & architectus Deus, hoc est illius cælestis Hierusalem, in quam præcursor pro nobis intravit Christus. Ad quam constitutionem universa Christianorum respicit Religio, cui quidem novæ ac viventi viæ primus omnium initium dedit Dominus Christus: quam & prædicit magnus Jacob, dum hanc commendat filio suo Juda, & ipsi benedictionem impertitur, ex quo promissus Dominus JESUS Christus apparuit, ita fatus: *Juda, te laudabunt fratres tui: Manus tuæ super dorsum inimicorum tuorum: adorabunt te filii patris tui. Catulus leonis Juda. Ex germine, fili mi, ascendisti. Recumbens dormisti ut leo, & sicut catulus leonis: quis suscitabit eum? Non deficiet princeps ex Juda, neque dux ex femoribus ejus, donec veniant reposita ei, & ipse expectatio gentium. Ligans ad vineam pullum suum, & pampino pullum asinæ suæ. Lavabit in vino stolam suam, & in sanguine uvæ pallium suum. Pulchri oculi ejus præ vino: & albi dentes ejus quam lac.*

Gen. 49. 8.

Atqui hunc non adoraverunt filii patris sui, immo ipse adoravit Joseph, atque adeo post mortem patris. Hinc igitur patet omnino, quod omnis hæc prophetia in Domino Christo ex eo secundum carnem hato impleta est: illius potentiam ac regiam dignitatem repræsentans, passionem etiam, & ex passione beatam resurrectionem.

A ρλ'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
μς'. μζ', μη', μθ', ν', να', νβ'.
νγ', νδ', νε'.
ρμ'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
νς', νζ', νη', νθ', ξ'.

ρκ'. ἔτος τῷ Ἰσαάκ.
ξα', ξβ', ξγ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἡ αὐτοῦ ἡλικία, Ἰακὼβ κατοικεῖ εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς Λάβαν τὸν ἀδελφὸν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ δουλεύει παρ' αὐτῷ ἔτη κ', χάριν Λείας, καὶ Ῥαχήλ. Καὶ γίνονται αὐτῷ παῖδες ἐκεῖσε τέσσαρες, Ῥουβήμ, Συμεών, Λευΐ, καὶ Ἰούδας.

B ξδ', ξε'.

ρι'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ξς', ξζ', ξη', ξθ', ο', οα', οβ'.
ογ'. οδ', οε'.

ρξ'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ος', οζ', οη', οθ'. π'.

Ἰακὼβ ὀγδοηκοστῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας γεννᾷ τὸν ΡΟΥΒΗΜ.

πα'.

C Τούτῳ τῷ ἔτει γεννᾷ Ἰακὼβ τὸν ΣΥΜΕΩΝ.

πβ', πγ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει γεννᾷ Ἰακὼβ τὸν ΛΕΥΙ.

Οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομά σου Ἰακώβ, ἀλλ' Ἰσραὴλ ἔσται τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐνίσχυσας μετὰ Θεοῦ καὶ μετὰ ἀνθρώπων δυνατός.

Οὗτος ὁ Ἰακὼβ καὶ αὐτὸς συγκληρονόμος τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, ἐκδεχόμενος καὶ αὐτὸς τὴν τοῖς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός, τουτέστι τὴν ἐπουρανίαν Ἱερουσαλήμ, ἔνθα πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν ὁ Χριστός. Εἰς ἣν κατάστασιν ἀφορᾷ πᾶσα ἡ τῶν Χριστιανῶν θρησκεία, ἣν πρῶτος πάντων ἀνεκαίνισεν ἡμῖν ὁ Δεσπότης Χριστὸς δὸν ἀρρόφατον καὶ ζῶσαν.

D Ἣν καὶ προλέγει ὁ μέγας Ἰακὼβ παραπέμπων τὸν ἴδιον υἱὸν Ἰούδαν, ἀλλογῶν αὐτῷ, ἐξ οὗ καὶ ὁ τῷ ἐπαγγελίων ἀναφαίνεται Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, φάσκων ὅτι· Ἰούδα σε αἰνέσαισαν οἱ ἀδελφοί σου, αἱ χεῖρές σου ἐπὶ τῶν τῶν ἐχθρῶν σου. Προσκυνησάτωσάν σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου. Σκύμνος λέοντος Ἰούδα· Ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης. Ἀναπεσὼν ἐκοιμήθης, ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ, καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν. Δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἕλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ. E Πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὸν περιβολαῖον αὐτοῦ. Χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ὑπὲρ γάλα.

Καί τοι τοῦτον οὐ προσεκυνήσαν οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον, αὐτὸς προσεκυνήσε τῷ Ἰωσήφ, καὶ μετὰ θάνατον τοῦ πατρός. Εὐθὺς οὖν ἔστι πᾶσα ἡ προφητεία αὕτη ἐν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Δεσπότην Χριστὸν κατὰ σάρκα ἔχει τὸ πέρας, τό τε δυνατὸν καὶ βασιλικὸν αὐτοῦ παριστῶσα, καὶ τὸ πάθος, καὶ ἐκ τοῦ πάθους μακαρίαν ἀνάστασιν.

ΑΕ-

ΛΕΥΙ, μζ, ὁμῶ γχκβ. A

α, β.

ρό ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

γ.

Τούτῳ τῷ τρίτῳ ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ πς' ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ γυνῇ τὸν ΙΟΥΔΑΝ, ἐξ οὗ οἱ Ἰουδαῖοι.

δ'. Τετάρτῳ ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ πζ τοῦ αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ γυνῇ τῷ ΙΣΣΑΧΑΡ, ὅ ἐστι μισθός,

ε'. Πέμπτῳ ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ πη τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, Ἰακὼβ γυνῇ τὸν ΖΑΒΟΥΛΩΝ.

B

ς', ζ.

η'. Ογδόῳ ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ ἡ' ἔτει τοῦ αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ, τίκτει ἡ ΔΕΙΝΑ ἐκ τῆς Λείας.

θ'. Ἐνάτῳ ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ ἡβ' τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, Ἰακὼβ γυνῇ τὸν ΙΩΣΗΦ ἐκ τῆς Ραχήλ.

ἐστιν Ἰσσαχὰρ

ι', ια', ιβ'.

ρπ' ἔτος Ἐπαγγελίας.

ιγ', ιδ', ιε', ις'.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἔτεσι ἓξ δηλαδὴ τῷ Λεὶ, καὶ ἡθ' τοῦ αὐτοῦ ἡλικίας, Ἰακὼβ, ἄνεισιν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

C

ιζ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ ρ' τῷ Ἰακὼβ, ᾧ ἔτος Ἰσαὰκ ρξ.

ιη'.

Τούτῳ τῷ ιη' ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ ρά τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ προεφήτευσε, καὶ εἶπεν· Ἰούδα, σε αἰνέσαισαν οἱ ἀδελφοί σου. Αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νώτου τῶν ἐχθρῶν σου. Προσκυνήσουσί σε οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου. Σκύμνος λέοντος Ἰούδα. Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς προφητείας, ὡς ἔρχεται.

ιθ', κ', κα', κβ'.

ρῆ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

κγ'. Τούτῳ τῷ κγ' ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ ρς τῷ Ἰακὼβ, τὰ περὶ τοῦ Δείνας ἐπλεῖτο. καὶ BENIAMIN ἐτίχθη.

D

κδ', κε'.

Τῷ κε' ἔτει τῷ Λεὶ, καὶ ρη' τῷ Ἰακὼβ, Ἰωσὴφ πεπράσκεται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν, ἔτος ἄγων ιζ.

Εἶτα οἱ κατ' αὐτὸν ι' πειρασμοί.

κς'. Πρῶτον ἐζήλωσαν αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ.

κζ. Εἶτα κατηγόρησαν αὐτοῦ.

κη'. Εἶτα ἐλογίσαντο αὐτὸν ἀποκτεῖναι. Εἶτα ἐκβαλλον αὐτὸν εἰς λάκκον.

κθ'. Εἶτα πεπράσκεται τοῖς Ἰσμαηλίταις. Εἶτα ἀπήχθη εἰς Αἴγυπτον ὑπὸ τῶν Ἰσμαηλιτῶν τῷ Πιτφρῆ.

E

λ'. Εἶτα ἤρξατο ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπατᾶν αὐτὸν, καὶ γυμνοῦσθαι ἐμφανῶς αὐτῇ, καὶ παρακαλεῖν αὐτόν.

λα'. Εἶτα μόνον αὐτὸν εὑροῦσα, καὶ ἀποκλείσασα πάσας τὰς θύρας, ἐπαίρει αὐτῷ γυμνὴ, καὶ ἐβιάζετο αὐτόν.

λβ. Εἶτα ἀπορήσασα αὐτῷ, κατηγόρησεν αὐτοῦ πρὸς τὸν κύριον αὐτῆς. Εἶτα ἐβλήθη εἰς τὴν εἱρκτήν.

LEVI, 47. coll. an. 3622. ANNI A. M. C.

I. II.

CLXX. annus Repromiſſionis.

III. 3578

Hoc anno III. Levi, & LXXXVI. ætatis ſuæ anno, Jacob procreavit JUDAM, ex quo Judæi dicti. Gen. 29. 35. *Edit. Pariſ. pag.* 60.

IV. anno Levi, & LXXXVII. ætatis ſuæ anno Jacob procreat ISACHAR, quod mercedem ſonat. Gen. 30. 18.

V. anno Levi, & LXXXVIII. ætatis ſuæ, Jacob procreat ZABULON. Gen. 19. 20.

VI. VII.

VIII. anno Levi, & ætatis ſuæ XCI. anno procreat Jacob DINA ex Lia. 3710

IX. anno Levi, & ætatis ſuæ XCII. Jacob procreat JOSEPH ex Rachel. 3720

X. XI. XII.

CLXXX. annus Repromiſſionis.

XIII. XIV. XV. XVI.

Hoc anno XVI. Levi, & XCIX. ætatis ſuæ, Jacob aſcendit ex Meſopotamia. Gen. 33. 18.

XVII.

Hoc anno Levi, & C. Jacob, annum agebat Iſaac CLX.

XVIII.

Hoc anno XVIII. & CI. ætatis ſuæ Jacob, prophetavit, & dixit: *Juda, te laudabunt fratres tui. Manus tuæ ſuper tergum inimicorum tuorum. Adorabunt te filii patris tui. Catulus leonis Juda.* Et cætera quæ in prophetia ſupra poſita habentur. Gen. 49. 8.

XIX. XX. XXI. XXII.

CXC. annus Repromiſſionis.

XXIII. Hoc anno XXIII. Levi, & CVI. Jacob, quæ Dinam ſpectant peracta ſunt: & BENIAMIN natus eſt.

XXIV. XXV.

Hoc anno XXV. Levi, & CVIII. Jacob, Joſeph venditur a fratribus, cum annum ageret XVII. Gen. 37. &c.

Sequuntur deinde X. tentationes Joſeph. 3600

XXVI. tum primum inviderunt ei fratres ejus.

XXVII. dein illum accuſarunt.

XXVIII. tum cogitarunt quomodo eum interficerent. Deinde illum in lacum demiſerunt.

XXIX. poſtea venditus eſt Iſmaelitis. Deinde venditus eſt Peotefre in Ægypto ab Iſmaelitis.

XXX. deinde illius Domina cœpit eum circumvenire, & coram illo corpus pudare, illumque provocare (ad iſuprum.) *pag.* 61.

XXXI. poſtea ſolum illum inveniens, & foribus omnibus occluſis, nudam ſe illi præbuit, vimque inferre eſt conata.

XXXII. cum vero ab eo deſperaret quidquam conſequi, illum ad Dominum illius detulit. Poſtea in carcerem detruſus eſt.

ANNI A M. C.

cc. annus Repromissionis.

xxxiii. xxxiv. xxxv. xxxvi. xxxvii. xxxviii.

Hoc anno xxxviii. Levi, Joseph cum annum ageret xxxviii. solvit Pharaonis Eunuchis, qui in carcere detinebantur, somnia, tempore decimæ tentationis.

Gen. 41.

Huc usque anni Jacob sunt

cxxi.

xxxix. Hoc anno Levi, & cxxii. anno Jacob, Joseph cum annum xxxi. attigisset, sistitur Pharaoni in Ægypto, illiusque somnia eidem interpretatur. Et ab illo tempore factus est idem Joseph Princeps Ægypti.

Gen. 41.

Joseph Ægyptiis præfuit annos lxxx.

Primus annus procurationis Joseph, primusque prosperæ fortunæ, quo ipse agebat ætatis annum xxxi.

xl. xli. xlii.

Annus Repromissionis ccx.

xliii. xliv. xlv. xlvi.

Hoc anno Levi, primus annus fuit, quo cœpit fames in Ægypto. Filii Jacob in Ægyptum veniunt, a patre missi propter famem.

Gen. 42.

3682a

xlvii.

Hoc anno xlvii. Levi, qui fuit secundus annus famis, & nonus principatus Joseph, descendit Jacob in Ægyptum, & stetit coram Pharaone: qui ad Jacob dixit: *Quot sunt anni dierum vitæ tuæ*. Et dixit Jacob: *Dies annorum vitæ meæ quibus peregrinor*, cxxx. *anni, pauci & mali fuerunt dies annorum vitæ meæ.*

Gen. 47. 9.

CAAD, 60. coll. an. 3682.

i. ii. iii. iv. v.

ccx. annus Repromissionis.

vi. vii. viii. ix. x. xi. xii. xiii. xiv. xv.

ccxxx. annus Repromissionis.

xvi. xvii.

Hoc anno, cum Jacob ageret annum cxlvii. de Domino prophetat, deque gentium per Christum vocatione, in hæc verba: *Non deficiet Princeps ex Juda, neque dux a femoribus ejus, donec veniat, cui repositum est; & ipse erit expectatio gentium. Ligans ad vineam pullum suum. Lavabit in vino stolam suam, & in sanguine uvæ pallium suum: & albi dentes quam lac.*

Gen. 49. 10. *Edit. Paris. pag. 62.*

xviii. xix. xx. xxi. xxii. xxiii. xxiv. xxv.

ccxl. annus Repromissionis.

xxvi. xxvii. xxviii. xxix. xxx. xxxi. xxxii. xxxiii. xxxiv. xxxv.

ccl. annus Repromissionis.

xxxvi. xxxvii. xxxviii. xxxix. xl. xli. xlii. xliii. xliv. xlv.

cclx. annus Repromissionis.

xlvi. xlvii. xlviii. xlix. l.

A

ϛ΄ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

λϛ΄ λζ΄, λη΄, λθ΄, μ΄, μα΄.

Τούτῳ τῷ ἔτει λη΄ τοῦ Λευὶ, Ἰωσὴφ γενόμενος ἐτῶν λ΄, λύει τοὺς δεσμίους Φαραὼ ἐν τῇ εἱρκτῇ, τῇ χειρὶ τῶν δεκάτων πειρασμῶν, τοὺς ὀνείρους.

Ἕως ὧδε, τοῦ Ἰακὼβ, εἰσὶν ἔτη

ρκά.

λθ΄. Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ρκβ΄ ἔτει τοῦ Ἰακὼβ, γενόμενος Ἰωσὴφ ἐτῶν λά, παρίστη τῷ Φαραὼ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐκείνου αὐτῷ τοὺς ὀνείρους αὐτοῦ. Καὶ ἐκ τότε τοῦ χρόνου γέγονεν αὐτὸς Ἰωσὴφ ἡγεμὼν τῆς Αἰ-

B γύπτου.

Ἰωσὴφ Αἰγυπτίων ἡγεῖται ἔτη π΄.

Πρῶτον ἔτος ἡγεμονίας Ἰωσὴφ, καὶ σῳῶτον τοῦ ὠδηνίας, ἐν ᾧ ἑπτακοσιοστὸν σῳῶτον ἔτος ἦγε τοῦ ἡλικίας Ἰωσήφ.

μ΄, μά, μβ΄.

Ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας νέ.

μγ΄, μδ΄, με΄, μϛ΄

Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευὶ, σῳῶτον ἔτος τοῦ λιμοῦ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ. Οἱ παῖδες Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον κάτεισιν, ὑποσαλίττες ὑπ' αὐτῷ ἐξ τοῦ λιμοῦ.

C

μζ΄.

Τούτῳ τῷ ἔτει μζ΄ τοῦ Λευὶ, καὶ δεύτερῳ τοῦ λιμοῦ, καὶ ἑβδόμῳ τῆς ἡγεμονίας Ἰωσὴφ, κάτεισιν Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἵστησι ἐναντίον Φαραώ. Εἶπε δὲ Φαραὼ τῷ Ἰακώβ. Πόσα ἔτη ἡμερῶν τῆς ζωῆς σου; Καὶ εἶπεν Ἰακὼβ τῷ Φαραώ. Ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, ἃς παροικῶ, ρλ΄ ἔτη, μικραὶ καὶ πονηραὶ γεγόνασιν αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου.

ΚΑΛΔ, ξ, ἐμοῦ, γχπβ.

α΄, β΄, γ΄, δ΄, ε΄.

σϛ΄ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ϛ΄, ζ΄, η΄, θ΄, ι΄, ια΄, ιβ΄, ιγ΄, ιδ΄, ιε΄.

σλ΄ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ιϛ΄, ιζ΄.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἑκατοστὸν τεσσαρακοστὸν ἕβδομον ἔτος ἄγων Ἰακὼβ προφητεύει περὶ τοῦ Κυρίου, καὶ περὶ τῆς τῶν ἐθνῶν κλήσεως διὰ Χριστοῦ, εἰπών. Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ ἕως οὗ ἔλθῃ τὰ ἀπόκειται. Καὶ αὐτὸς ἔσται προσδοκία ἐθνῶν. Δήσει πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ. Πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ. Καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες ὑπὲρ γάλα.

D

ιη΄, ιθ΄, κ΄, κα΄, κβ΄, κγ΄, κδ΄, κε΄.

σμ΄ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

κϛ΄, κζ΄, κη΄, κθ΄, λ΄, λα΄, λβ΄, λγ΄, λδ΄, λε΄.

σν΄ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

λϛ΄, λζ΄, λη΄, λθ΄, μ΄, μα΄, μβ΄. μγ΄, μδ΄, με΄.

Ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας σξ΄.

μϛ΄, μζ΄, μη΄, μθ΄, ν΄.

E

π' ἔτος Ιωσὴφ.
ρα', ργ', ρδ', ρε'.
σπ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
ρς', ρζ', ρη', ρθ', ξ'.

ΑΜΒΡΑΜ, ρε', ὁμῶ γ ϟ ργ'.

α', β', γ', δ', ε'.
σαὶ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει, πα', ἔτος ἄγων ὁ ἡγεμονίας Ιωσὴφ, ἐν ρια' τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, πλόῳ τὸν βίον.

Μετὰ θάνατον Ιωσὴφ, ἐκλύουσιν Ἑβραῖοι τοῖς Αἰγυπτίοις ἔτεσιν ἔτη ρμδ'. Τὰ δὲ πάντα τῆς ἐν Αἰγύπτῳ διατριβῆς τῷ Ἰουδαίων ἔτη τυγχάνει σιε', ἀριθμούμενα ἀπὸ τῆς καθόδου Ιακὼβ καὶ τῶν τούτου παίδων εἰς Αἴγυπτον.

ιγ', ιδ', ιε'.
Ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας οη'.
ιϛ', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ',
κδ', κε'.
κ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
κϛ', κζ', κη', κθ', λ',

Τῷ Ἀμβρὰμ Λὰβ ὁ πατὴρ ἀπέθανε ζήσας ἔτη ρλζ.

λα', λβ', λγ', λδ', λε'.

τε' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
λϛ', λζ', λη', λθ', μ', μα', μβ',
μγ', μδ', με'.

τϛ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
μϛ', μζ', μη', μθ', ν', να', νβ',
νγ', νδ', νε'.

πλ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
νϛ', νζ', νη', νθ', ξ', ξα', ξβ', ξγ',
ξδ', ξε'.

πμ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.
ξϛ', ξζ', ξη', ξθ', ο', οα', οβ',
ογ', οδ', οε'.

Τούτῳ τῷ οβ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας Ἀμβρὰμ γενᾷ τὸν Ἀαρὼν ἐκ τῆς Ιωχαβὲθ.

οχ', οδ', οε'.

Τούτῳ αὐτῷ τῷ ἔτει γυνῇ Ἀμβρὰμ τὸν Μωϋσῆν ἐκ τῆς αὐτῆς Ιωχαβὲθ θυγατρὸς ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

τα' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ΜΩΥΣΗΣ, π', ὁμῶ γ ωλζ'.

α'. Πρῶτον ἔτος ἀνατρεφομένου Μωϋσῆ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Φαραὼ Βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐκέλευσε τὰ ἄρρενα τῶν Ἑβραίων βρέφη εἰς τὸν ποταμὸν ῥίπτεσθαι. Καὶ πολλῶν Βασιλέων ἡγουμένων, Παλμανωθὴς ἐβασίλευσε τῶν περὶ Ἡλιουπόλιν τόπων. Οὗτος δὴ μετὰ τῶν ἄλλων Βασιλέων φαῦλος τοῖς Ἑβραίοις προσέφερτο. Καὶ ἐγημάτο τούτῳ τῷ Παλμανωθεῖ θυγάτηρ, ὀνόματι Μερρὶ, ἣν ἐξέδοτο Χενεβρὼν βασιλεύοντι τῶν ὑπὲρ Μέμφιν τόπων. Αὕτη δὲ ἡ Μερρὶ, στεῖρα οὖσα, τὸν Μωϋσῆν ῥιφέντα εἰς τὸν ποταμὸν ἀνελομένη, ἀνεθρέψατο εἰς υἱόν.

A LXXX. annus Joſeph. ANNI AM. C.
LI. LII. LIII. LIV. LV.
CCLXX. annus Repromiſſionis.
LVI. LVII. LVIII. LIX. LX.

AMBRAM, 75. coll. an. 3713. 1613.

I. II. III. IV. V.
CCLXXX. annus Repromiſſionis.
VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII.

Hoc anno moritur Joſeph, anno ſui Principatus LXXXI. ætatis vero CXI.

Poſt mortem Joſeph, Hebræi ſervivunt Ægyptiis alios annos CXLIV. Univerſum vero tempus quo Judæi in Ægypto manſere, annorum fuit CCXV. a profectione Jacob & illius liberorum in Ægyptum. Exod. 12.

XIII. XIV. XV.
Annus Repromiſſionis CCXC.
XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI.
XXII. XXIII. XXIV. XXV.
CCC. annus Repromiſſionis.
XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX.
XXX.

Levi pater Ambram moritur cum vixiſſet annos CXXXVII. Gen. 6.

XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV.

C CCCX. annus Repromiſſionis.
XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL. XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV. *Edit. Pariſ. pag. 63.*

CCCXX. annus Repromiſſionis.
XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L. LI. LII. LIII. LIV. LV.
CCCXXX. annus Repromiſſionis.
LVI. LVII. LVIII. LIX. LX. LX. LXI. LXII. LXIII. LXIV. LXV.
CCCLX. annus Repromiſſionis
LXVI. LXVII. LXVIII. LXIX. LXX. LXXI. LXXII.

D Hoc anno Exxix ætatis ſuæ Ambram procreat Aaron ex Jochabeth. Exod 6.20.

LXXIII. LXXIV. LXXV.

Hoc ipſius anno Ambram ex eadem Jochabeth, filia fratris patris ſui, generat Moyſen. Exod. 2. 10.

CCCL. annus Repromiſſionis.

MOYSES, 80. coll. an 3337. 3718.

I. Primus annus Moyſis in Ægypto educati.

Hoc anno Pharao Rex Ægypti maſculos Hebræorum filios juſſit in fluvium abjici. Multis vero Regibus tum regnantibus, Palmanothes E locis verſus Heliopolim ſitis imperabat. Is una cum cæteris regibus Hebræis infeſtus extitit. Huicque Palmanothi filia fuit, nomine Merrhi, quam Chenebron, qui in locis ſupra Memphin regnabat, dedit in uxorem. Ipſa vero Merrhi cum eſſet ſterilis, Moyſem, qui in fluvium projectus fuerat, ex eo ſublatum, filii loco educavit.

ANNI A M. C. Exod. 15.

II.

Secundo anno Moysis, LXXVII. ætatis annum agens Ambran, ex Jocabeth Mariam Prophetissam procreat.

III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X.

CCCLX. annus Repromissionis.

XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX.

CCCLXXX. annus Repromissionis.

XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV.

XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX.

CCCLXXX. annus Repromissionis.

XXXI.

Hoc ipsius anno Moyses Hermopolim condit, & cum Æthiopibus bellum decennio gessit.

Edit. Paris. p. 64.

Chenebron porro Regionum ultra Memphin Rege Moysi ex invidia insidias struente: ac Merrhina illius uxore, quæ Moysem e fluvio eduxerat, atque in filium adoptaverat, extincta, & in locis trans Ægyptum sepulta, Moyses urbem Hermopolim condidit, quam Merrhin appellari decrevit.

Dein cum Moyses a Chenebron parari sibi insidias accepisset, Canethothen Ægyptium, a quo occidendus erat, interficit, sicque in Arabiam fugit ad Rhaguel, qui in his locis regnabat: ubi Sepphoram Rhaguel filiam sibi matrimonio copulavit. Hæc narrat Artabanus. Eupolemus vero ait Moysem sapientia præcelluisse, litterasque Judæis primum tradidisse, a Judæis deinde Phœnices, a Phœnicibus accepisse Græcos, leges denique Judæis primum Moysem scripsisse.

Ex Abraham & Chetura nascitur Jezan, ex Jezan nascitur Dadan, ex Dadan nascitur Rhaguel, Jothor & Jacob: ex Jothor nascitur Sepphora, quam duxit Moyses. Igitur ab Abraham septimus est Moyses, sexta vero Sepphora in generis deductione.

3789.

XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL.

CCCXC. annus Repromissionis.

Exod. 15. 22.

Hoc anno Moyses, relictis Ægypti habitationibus, in eremo philosophiæ vacavit.

XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV. XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L.

CCCC. annus Repromissionis.

LI. LII. LIII. LIV. LV. LVI. LVII. LVIII. LIX. LX.

CCCCX. annus Repromissionis.

LXI. LXII.

Hoc anno Moysis, Ambran illius pater moritur, cum vixisset annos CLXXVII.

LXIII. LXIV. LXV. LXVI. LXVII. LXVIII. LXIX. LXX.

CCCCXX. annus Repromissionis.

LXXI. LXXII. LXXIII. LXXIV. LXXV. LXXVI. LXXVII. LXXVIII. LXXIX. LXXX.

A

β.

Δευτέρῳ ἔτει Μωϋσῆ οὗ ἔτος τῆς ἑαυτῆ ἡλικίας ἄγων Ἀμβρὰν, γεννᾷ ἐκ τῆς Ἰωχαβὲθ Μαριὰμ τὴν Προφῆτιν.

γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι'.

τξ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ'.

τὸ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς', κζ', κη', κθ', λ'.

τπ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

λα'.

B

Τούτῳ τῷ ἔτει αὐτῷ Μωϋσῆς κτίζει τὴν Ἑρμούπολιν· ἐν Αἰθίοψιν ἐπολέμησεν ἐπὶ ἔτη ι'.

Τὸν δὲ Χενεβρὼν Βασιλέως τῷ ὑπὲρ Μέμφιν τόπων διὰ φθόνου ἐπιβουλεύοντος τῷ Μωϋσῇ· καὶ τῆς Μερρίνης, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τῆς ἀνελομένης τὸν Μωϋσῆν ἐκ τοῦ ποταμοῦ εἰς υἱὸν ἑαυτῆς, τελευτησάσης, καὶ ταφείσης εἰς τοὺς ὑπὲρ Αἴγυπτον τόπους, ἔκτισε πόλιν Ἑρμούπολιν Μωϋσῆς, ἣν τινα Μερρὶν κληθῆναι παρεσκεύασεν.

Εἶτα γνοὺς Μωϋσῆς τὴν τοῦ Χενεβρὼν ἐπιβουλὴν, φονεύει Χαναθόθην τὸν μέλλοντα ἀναιρεῖν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ἔτω φεύγει εἰς Ἀραβίαν πρὸς Ραγουὴλ τὸν τόπων ἄρχοντα, καὶ ἔλαβε Σεπφώραν τὴν θυγατέρα Ραγουὴλ πρὸς γάμον. Ταῦτα ἱστορεῖ Ἀρταβανός. Εὐπόλεμος δέ φησι Μωϋσῆν πρῶτον σοφὸν γενέσθαι, καὶ γράμματα παραδοῦναι τοῖς Ἰουδαίοις πρῶτον, Φοίνικας δὲ παρὰ Ἰουδαίων παραλαβεῖν, Ἕλληνας δὲ παρὰ Φοίνικων, νόμους δὲ πρώτους Μωϋσέα γράψαι τοῖς Ἰουδαίοις.

Ἐκ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Χετούρας γεννᾶται Ἰεζάν, ἐκ τοῦ Ἰεζὰν γεννᾶται Δαδάν· ἐκ τοῦ Δαδὰν γεννᾶται Ραγουήλ· ἐκ Ραγουὴλ γεννᾶται Ἰωθὼρ καὶ Ἰακώβ. ἐκ τοῦ Ἰωθὼρ γεννᾶται Σεπφώρα, ἣν ἔγημε Μωϋσῆς. Ἀπὸ οὖν Ἀβραὰμ Μωϋσῆς ἕβδομος, ἡ δὲ Σεπφώρα ἕκτη γενεαλογεῖται.

λβ', λγ', λδ', λε', λς', λζ', λη', λθ', μ'.

D

φξ'. ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

Τούτῳ τῷ ἔτει Μωϋσῆς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ κατελιπὼν διατριβὰς, καὶ ἐν ἐρήμοις ἐφιλοσόφει.

μα', μβ', μγ', μδ', με', μς', μζ', μη', μθ', ν'.

ψ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

να', νβ', νγ', νδ', νε', νς', νζ', νη', νθ', ξ'.

E

υἱ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

ξα', ξβ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει Μωϋσέως, Ἀμβρὰν ὁ πατὴρ αὐτοῦ τελευτᾷ, ζήσας ἔτη ρο ζ'.

ξγ', ξδ', ξε', ξς', ξζ', ξη', ξθ', ο'.

υκ' ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

οα', οβ', ογ', οδ', οε' ος' οζ', οη', οθ', π'.

Μωϋσῆς θεοφανείας ἐπὶ τῦ Σινᾶ ὄρους ἠξίωτο. A
υλ΄ ἔτος τῆς Ἐπαγγελίας.

Ἰουδαϊσμὸς ἀπὸ τ χρόνων τῦ Ἀβραὰμ, ἡ χαρακτὴρ τ Ἀβραὰμ διὰ περιτομῆς εἰληφὼς, καὶ ἐν τῷ Μωϋσῆ ἑβδόμῳ ἀπὸ Ἀβραὰμ διὰ τῦ δοθέντος νόμου ἀπὸ τ Θεῦ πλατυνθείς· ἀπὸ δὲ Ἰούδα τῦ τετάρτου υἱῦ τῦ Ἰακὼβ τ ἐπιπληθέντος Ἰσραὴλ. διὰ Δαβὶδ τ Βασιλέως πρώτου ἀπὸ τῆς αὐτῦ τῦ Ἰούδα φυλῆς τὸ τέλειον τῦ Ἰουδαϊσμῦ ὀνόματος κεκληρωμένος, καθὰ σαφῶς περὶ τούτων τ αἱρέσεων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπιστέλλων ἔλεγεν. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησῦ, οὐ Βάρβαρος, οὐ Σκύθης, οὐκ Ἕλλην, οὐκ Ἰουδαῖος, ἀλλὰ καινὴ κτίσις.

ΜΩΥΣΗΣ ἐν τῇ ἐρήμῳ, μ΄, ὁμῶ γαμ΄.
πά.

Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας τὰς πολλὰς ἐκείνας, ἐτελεύτησεν ὁ Βασιλεὺς Αἰγύπτου· καὶ κατεστέναξαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἀπὸ τ ἔργων, καὶ ἀνεβόησαν, καὶ ἀνέβη ἡ βοὴ αὐτῶν πρὸς τ Θεόν * ἀπὸ τ ἔργων. Καὶ * ἤκουσεν ὁ Θεὸς τὸν στεναγμὸν αὐτῶν, καὶ ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τ διαθήκης αὐτῦ τ πρὸς Ἀβραὰμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ, καὶ * ἐπέβλεψεν ὁ Θεὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ ἐγνώσθη αὐτοῖς.

Καὶ Μωϋσῆς ἦν ποιμαίνων τὰ πρόβατα Ἰοθὼρ τῦ πενθερῦ αὐτῦ τ Ἱερέως Μαδιάμ· καὶ ἤγαγε τὰ πρόβατα εἰς ἔρημον. Καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος * Χωρήβ. Ὤφθη δὲ Ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τ βάτου· καὶ ὁρᾷ ὅτι ἡ βάτος καίεται πυρί, ἡ δὲ βάτος οὐκ * ἐκαίετο. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς· Παρελθὼν ὄψομαι τὸ ὅραμα τὸ μέγα τοῦτο, C τί ὅτι ἡ κατακαίεται ἡ βάτος. Ὡς δὲ εἶδε Κύριος ὅτι προσέρχεται ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τ βάτου, καὶ εἶπε· Μωϋσῆ, Μωϋσῆ. Ὁ δὲ εἶπε, Τί ἐστιν; Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ ἐγγίσῃς ὧδε. Λῦσαι τὸ ὑπόδημα ἐκ τ ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστί. Καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς τ πατρός σου ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακὼβ. Ἀπέστρεψε δὲ Μωϋσῆς τὸ πρόσωπον αὐτῦ· εὐλαβεῖτο γὰρ καταβλέψαι ἐναντίον τ Θεῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν. Ἰδὼν ἑόρακα τὴν κάκωσιν τῦ λαῦ μου τῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἤκουσα ἀπὸ τ ἐργοδιωκτῶν. οἶδα γὰρ ὀδύνας αὐτῶν. Καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτοὺς ἐκ χειρὸς Αἰγυπτίων καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης, D καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ πολλήν, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι· εἰς τὸν τόπον τ Χαναναίων καὶ Χετταίων, Ἀμορῥαίων, καὶ Φερεζαίων, καὶ Εὐαίων, καὶ Γεργεσαίων, καὶ Ἰεβουσαίων. Καὶ νῦν ἰδοὺ ἡ κραυγὴ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἦκει πρός με. Κἀγὼ ἑώρακα τὴν θλῖψιν ἣν οἱ Αἰγύπτιοι θλίβουσιν αὐτούς. Καὶ νῦν δεῦρο ἀποστείλω σε πρὸς Φαραὼ Βασιλέα Αἰγύπτου, καὶ ἐξάξεις τ λαόν μου τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καὶ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Θεόν· Τίς εἰμὶ ἐγὼ ὅτι πορεύομαι πρὸς Φαραὼ Βασιλέα Αἰγύπτου, καὶ ὅτι ἐξάξω τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς E Αἰγύπτου; Εἶπε δὲ ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋσῆν λέγων, Ὅτι ἔσομαι μετὰ σῦ, καὶ τοῦτό σοι σημεῖον, ὅτε ἐγώ σε ἀποστέλλω, ἐν τ ἐξαγαγεῖν σε τὸν λαόν μου ἐξ Αἰγύπτου, καὶ λατρεύσετε τ Θεῷ ἐν τ ὄρει τούτῳ. Καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς τὸν Θεόν. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐλεύσομαι πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτούς, ὁ Θεὸς τ πατέρων ὑμῶν ἀπέσταλκέ με πρὸς ὑμᾶς. Καὶ ἐὰν ἐρωτήσωσί με· τί τὸ ὄνομα αὐτῦ; τί

* sic et MS.
* LXX. ἤκουσεν.
* LXX. ἐπεγνώσθη.
* τῦ Θεῦ LXX.
* καὶ. LXX.

Moyſes Dei aſpectu dignatur in monte Sinai. ANNI A M. C.
cccclxxx. annus Repromiſſionis. Exod. 24. 9.

Judaiſmus a temporibus Abraham, ſigno Abraham per circumciſionem accepto, & in Moyſe ſeptimo ab Abraham, data a Deo lege, dilatatus: a Juda vero quarto filio Jacob, qui & Iſrael cognominatus eſt, per David primum Regem ex tribu Juda nominis Judaiſmi perfectionem, adeptus eſt: quemadmodum de his ſectis loquitur in Epiſtolis Apoſtolus Paulus: *Nam in Chriſto JESU neque Barbarus, neque Scytha,* Col. 4. 11. *neque Græcus, nec Judæus, ſed nova creatura.* Edit. Pariſ. pag. 65.

MOYSES in deſerto, XL. coll. an. III. B
MCCCLXXVII.

LXXXI.

3438.

Poſt autem dies illos multos, mortuus eſt Rex Ægypti, & ingemuerunt filii Iſrael propter opera, & clamaverunt: aſcenditque clamor eorum ad Deum ab operibus. Et audivit Deus gemitum eorum, & recordatus eſt Deus fœderis ſui, quod pepigerat ad Abraham, & Iſaac & Jacob. Et reſpexit Deus filios Iſrael, & ab iis cognitus eſt. Exod. 4. 19.

Et Moyſes paſcebat oves Jethro ſoceri ſui, Sacerdotis Madian: & duxit oves in deſertum: & venit ad montem Dei Oreb. Apparuit autem ei Angelus Dei in flamma ignis ex rubo, & videt quod rubus ardebat igne: at rubus non comburebatur. Dixit autem Moyſes: *Accedens videbo viſionem hanc grandem, quare non comburatur rubus.* Poſtquam autem vidit Dominus quod pergit ad videndum, vocavit eum Dominus ex rubo, & dixit: *Moyſes, Moyſes.* Ille autem dixit: *Quid eſt?* at ille dixit: *Non appropinques huc. Solve calceamentum de pedibus tuis: etenim locus in quo ſtas, terra ſancta eſt.* Et dixit ei: *Ego ſum Deus patris tui, Deus Abraham, & Deus Iſaac, & Deus Jacob.* Averſit autem Moyſes faciem ſuam: timuit enim aſpicere contra Deum. Dixit autem Dominus ad Moyſen: *Videns vidi afflictionem populi mei, qui eſt in Ægypto: & clamorem eorum audivi, propter operum præfectos; ſcio enim dolorem eorum. Et deſcendi ut liberem eos ex terra illa, & inducam eos in terram bonam & multam, in terram manantem lac & mel, in locum Chananæorum & Chetthæorum, & Amorrhæorum, & Pherezæorum, & Evæorum, & Gergeſæorum, & Jebuſæorum. Et nunc ecce clamor filiorum Iſrael venit ad me: & ego vidi afflictionem, qua Ægyptii opprimunt eos. Et nunc veni, mittam te ad Pharaonem Regem Ægypti, & educes populum meum filios Iſrael ex terra* Ægypti. Et dixit Moyſes ad Deum: *Quis ſum ego, ut vadam ad Pharaonem Regem Ægypti, & ut educam filios Iſrael ex terra Ægypti?* Dixit autem ad Moyſen Deus, dicens: *Quia ero tecum, & hoc tibi ſignum, quod ego te mitto, ut educas tu populum meum ex Ægypto, & ſervietis Deo in monte hoc.* Et dixit Moyſes ad Deum: *Ecce ego vadam ad filios Iſrael, & dicam ad eos: Deus patrum veſtrorum miſit me ad vos, & ſi interrogaverint me, Quod* Exod. 3. 1. pag. 66.

nomen ei? quid dicam ad eos? Et dixit Dominus ad Moyſen: *Ego ſum qui ſum*: & dixit: *Sic dices filiis Iſrael: Qui eſt, miſit me ad vos*. Et dixit Deus rurſus ad Moyſen: *Sic dices filiis Iſrael: Dominus Deus patrum veſtrorum, Deus Abraham, & Deus Iſaac, & Deus Jacob, miſit me ad vos. Hoc meum eſt nomen ſempiternum, & memoriale generationum generationibus. Vadens igitur congrega ſenieres filiorum Iſrael, & dices ad eos: Dominus Deus patrum veſtrorum apparuit mihi, Deus Abraham, & Deus Iſaac, & Deus Jacob dicens: Viſitatione viſitavit vos, & quæcunque contigerunt vobis in Ægypto, vidi, & dixi: Reducam vos ex afflictione Ægyptiorum in terram Chananæorum, & Chettæorum, & Amorrhæorum, & Pherezæorum, & Gergeſæorum, & Evæorum, & Jebuſæorum in terram manantem lacte & melle. Et audient tuam vocem, & ingredieris tu & ſeniores Iſrael ad Pharaonem Regem Ægypti, & dices ad eum: Dominus Deus Hebræorum vocavit nos: ibimus igitur viam trium dierum in ſolitudinem, ut ſacrificemus Domino Deo noſtro. Ego vero ſcio, quod non dimittet vos Rex Ægypti niſi cum manu valida. Et extendens manum meam in omnibus mirabilibus meis, quæ faciam in eis. Et poſt hæc dimittet vos. Et dabo gratiam populo huic coram Ægyptiis. Quando autem exieſſe fueritis, non recedetis vacui. Sed poſtulabit mulier a vicino & cohabitatore ſuo vaſa argentea & aurea, & veſtes, & imponetis ſuper filias veſtras, & ſpoliabitis Ægyptum.*

Hæc promiſſa facta eſt a Deo Abrahæ, quando dixit: Poſt hæc egredientur (tu ſic) cum ſubſtantia multa.

Reſpondit vero Moyſes, & dixit: *Si igitur non crediderint mihi, nec audierint vocem meam: dicent enim, quod non apparuit tibi Deus, quid dicam ad eos?* Dixit autem ei Dominus. *Quid hoc eſt quod in manu tua?* ille autem dixit: *Virga*: & dixit: *Projice eam in terram*. Et projecit eam in terram, & facta eſt coluber, & fugit Moyſes ab eo. Et dixit Dominus ad Moyſen: *Extende manum tuam, & apprehende caudam*. Extendens igitur manum apprehendit caudam, & facta eſt virga in manu ſua. *Ut credant tibi, quod apparuit tibi Dominus Deus patrum ſuorum, Deus Abraham, & Deus Iſaac, & Deus Jacob*. Dixit autem ei Dominus rurſus: *Mitte manum tuam in ſinum tuum*: & miſit manum ſuam in ſinum ſuum: & eduxit eam de ſinu ſuo, & facta eſt manus ejus leproſa ſicut nix. Et dixit rurſus: *Mitte manum tuam in ſinum tuum*: Et miſit manum in ſinum ſuum, & eduxit eam de ſinu ſuo, & rurſus reſtituta eſt in colorem carnis ſuæ. *Si vero non crediderint tibi, neque audierint vocem ſigni primi, credent tibi voce ſigni ſecundi. Et erit, ſi non crediderint duobus ſignis his, neque audiverint vocem tuam, accipies ab aqua fluminis, & effundes ſuper aridam, & erit aqua, quam accipies a flumine ſanguis ſuper aridam*. Dixit autem Moyſes ad Dominum: *Ore Domine, non eloquens ſum ante heri, neque ante tertiam diem, neque ex quo cœpiſti loqui ſervo tuo, gracili voce, & tarda lingua ego ſum*. Dixit autem Dominus Moyſi: *Quis dedit os homini, & quis fecit mutum & ſurdum, videntem & ex-*

Exod. 4.

Edit. Pariſ. pag. 67.

A ἐρῶ πρὸς αὐτούς; Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. Καὶ εἶπεν· Οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ· Ο ὢν ἀπέσταλκέ με πρὸς ὑμᾶς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πάλιν πρὸς Μωϋσῆν, Οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ, Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ὑμῶν, ὁ Θεὸς Αβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς Ισαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ιακὼβ ἀπέσταλκέ με πρὸς ὑμᾶς. Τοῦτό μού ἐστι τὸ ὄνομα αἰώνιον, καὶ μνημόσυνον γενεῶν γενεαῖς. Ἐλθὼν οὖν συνάγαγε τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ισραὴλ, καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ὑμῶν ὤπταί μοι, ὁ Θεὸς Αβραάμ, καὶ Θεὸς Ισαὰκ, καὶ Θεὸς Ιακὼβ λέγων, Ἐπισκοπῇ ἐπεσκεμμαι ὑμᾶς. Καὶ ὅσα συμβέβηκεν ὑμῖν ἐν Αἰγύπτῳ ἑώρακα, καὶ εἶπα· Ἀναβιβάσω ὑμᾶς ἐκ τῆς κακώσεως τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὴν γῆν τῶν

B Χαναναίων, καὶ Χετταίων, καὶ Αμορραίων, καὶ Φερεζαίων, καὶ Γεργεσαίων, καὶ Εὐαίων, καὶ Ιεβουσαίων, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι. Καὶ εἰσακούσονταί σου τῆς φωνῆς, καὶ εἰσελεύσῃ σὺ καὶ ἡ γερουσία Ισραὴλ πρὸς Φαραὼ Βασιλέα Αἰγύπτου. Καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτόν· Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Εβραίων συνεκάλεσεν ἡμᾶς· πορευσόμεθα οὖν ὁδὸν τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν ἔρημον, ἵνα θύσωμεν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν. Ἐγὼ δὲ οἶδα ὅτι οὐ προήσεται ὑμᾶς Βασιλεὺς Αἰγύπτου πορευθῆναι, ἐὰν μὴ μετὰ χειρὸς κραταιᾶς. Καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου, καὶ πατάξω τοὺς Αἰγυπτίους ἐν πᾶσι τοῖς θαυμασίοις μου, οἷς ποιήσω ἐν αὐτοῖς· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξαποστελεῖ ὑμᾶς. Καὶ δώσω χάριν τῷ λαῷ τούτῳ ἐνώπιον τῶν Αἰγυπτίων. Οταν δὲ ἐξαποστέλλητε, οὐκ ἀπολυθήσεσθε κενοί. Αλλ' αἰτήσει γυνὴ παρὰ γείτονος καὶ συσκήνου αὐτῆς σκεύη ἀργυρᾶ, καὶ χρυσᾶ καὶ ἱματισμόν. Καὶ ἐπιθήσετε ἐπὶ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν, καὶ ἐπὶ τὰς θυγατέρας ὑμῶν, καὶ * ἐσκυλεύσατε τοὺς Αἰγυπτίους.

Ἀποκριθεὶς δὲ Μωϋσῆς, καὶ εἶπεν. Ἐὰν οὖν μὴ πιστεύσωσί μοι, μηδὲ εἰσακούσωσι τῆς φωνῆς μου· ἐροῦσι γάρ ὅτι οὐκ ὤπταί σοι ὁ Θεός· τί ἐρῶ πρὸς αὐτούς; εἶπε δὲ αὐτῷ Κύριος· Τί τοῦτό ἐστι τὸ ἐν τῇ χειρί σου; Ο δὲ εἶπε· Ράβδος. Καὶ εἶπε· Ρίψον αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐγένετο ὄφις, καὶ ἔφυγε Μωϋσῆς ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐπιλαβοῦ τῆς κέρκου. Ἐκτείνας οὖν τὴν χεῖρα ἐπελάβετο τῆς κέρκου, καὶ ἐγένετο ῥάβδος ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Ἵνα πιστεύσωσί σοι ὅτι ὤπταί σοι Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων αὐτῶν, ὁ Θεὸς Αβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς Ισαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ιακώβ. Εἶπε δὲ αὐτῷ Κύριος πάλιν. Εἰσένεγκε τὴν χεῖρά σου εἰς τὸν κόλπον σου. Καὶ εἰσήνεγκε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, καὶ ἐξήνεγκεν αὐτὴν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἐπεπήδησε χεὶρ αὐτοῦ λεπρὰ ὡσεὶ χιών. Καὶ εἶπε πάλιν· Εἰσένεγκε τὴν χεῖρά σου εἰς τὸν κόλπον σου. Καὶ εἰσήνεγκε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, καὶ ἐξήνεγκεν αὐτὴν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ, καὶ πάλιν * ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν χροιὰν τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ μὴ πιστεύσωσί σοι, μηδὲ εἰσακούσωσι τῆς φωνῆς τοῦ σημείου τοῦ πρώτου, πιστεύσωσί σοι τῇ φωνῇ τοῦ σημείου τοῦ δευτέρου. Καὶ ἔσται ἐὰν μὴ πιστεύσωσι τοῖς δυσὶ σημείοις τούτοις, μηδὲ εἰσακούσωσι τῆς φωνῆς σου, λήψῃ ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐκχεεῖς ἐπὶ τὸ ξηρόν, καὶ ἔσται τὸ ὕδωρ, ὃ ἂν λάβῃς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ αἷμα ἐπὶ τοῦ ξηροῦ. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς Κύριον· Δέομαι, Κύριε, οὐχ * ἱκανὸς λόγος εἰμὶ σοὶ ἐχθὲς, οὐδὲ τρίτης ἡμέρας, οὐδὲ ἀφ' οὗ ἤρξω λαλεῖν τῷ θεράποντί σου, ἰσχνόφωνος καὶ βραδύγλωσσός ἐγώ εἰμι. Εἶπε δὲ Κύριος τῷ Μωϋσῆ· Τίς ἔδωκε στόμα ἀνθρώπῳ, ἢ τίς ἐποίησε

C

D

E

*ἐσκυλεύσατε.

*οὐχ ἱκανός.

κατὰ τὸ εἰλήφει· μετὰ τοῦτο ἐξελεύσεται (σὺ δὲ) μετὰ πολλῶν κτηνῶν. ἐσκυλεύσατε τοὺς Αἰγυπτίους.

κατὰ τὸ εἰρημένον τῷ Αβραὰμ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐλεύσεται μετὰ τοῦτο ἐξελεύσεται (σὺ δὲ) μετὰ πολλῶν κτηνῶν. ἐσκυλεύσατε τοὺς Αἰγυπτίους.

Κύριος ὁ Θεός; καὶ νῦν πορεύου, καὶ ἐγὼ ἀνοίξω τὸ στόμα σου, καὶ συμβιβάσω σε ἃ μέλλεις λαλῆσαι. Καὶ εἶπε Μωϋσῆς· Δέομαι, Κύριε, προχείρισαι δυνάμενον ἄλλον, ὃν ἀποστελεῖς· Καὶ θυμωθεὶς ὀργῇ Κύριος ἐπὶ Μωϋσῆν, εἶπεν. Οὐκ ἰδοὺ Ααρὼν ὁ ἀδελφός σου ὁ Λευίτης; ἐπίσταμαι ὅτι λαλῶν λαλήσει αὐτὸς σοι. Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐξελεύσεται εἰς συνάντησίν σοι· καὶ ἰδὼν σε χαρήσεται ἐν ἑαυτῷ. Καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτὸν, καὶ δώσεις τὰ ῥήματά μου εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ. Καὶ ἐγὼ ἀνοίξω τὸ στόμα σου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ συμβιβάσω ὑμᾶς ἃ ποιήσετε. Καὶ αὐτὸς σοι λαλήσει πρὸς τὸν λαὸν καὶ αὐτὸς ἔσται σου στόμα. Σὺ δὲ αὐτῷ ἔσῃ τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ῥάβδον ταύτην σὺ σταφεῖσαν εἰς ὄφιν, λήμψῃ ἐν τῇ χειρί σου ἐν ᾗ ποιήσεις ἐν αὐτῇ τὰ σημεῖα. Ἐπορεύθη δὲ Μωϋσῆς, καὶ ἀπέστρεψε πρὸς Ἰοθὼρ τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, καὶ λέγει· Πορεύσομαι, καὶ ἀποστρέψω πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὄψομαι εἰ ἔτι ζῶσιν. Καὶ εἶπε Ἰοθὼρ τῷ Μωϋσῇ· Βάδιζε ὑγιαίνων. Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας τὰς πολλὰς ἐκείνας ἐτελεύτησεν ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐν γῇ Μαδιάμ· Βάδιζε, ἀπέλθε εἰς Αἴγυπτον· τεθνήκασι γὰρ πάντες οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν σου. Ἀναλαβὼν δὲ Μωϋσῆς τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία, ἀνεβίβασεν αὐτὰ ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Αἴγυπτον. Ἔλαβε δὲ Μωϋσῆς τὴν ῥάβδον τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐν χειρὶ αὐτοῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Πορευομένου σου, καὶ ἀποστρέφοντος εἰς Αἴγυπτον ὅρα πάντα τὰ τέρατα, ἃ ἔδωκά σε ἐν τῇ χειρί σου, ποιήσεις αὐτὰ ἐνώπιον Φαραώ. Ἐγὼ δὲ σκληρυνῶ αὐτοῦ τὴν καρδίαν, καὶ οὐ μὴ ἐξαποστείλῃ τὸν λαόν. Σὺ δὲ ἐρεῖς τῷ Φαραώ· Τάδε λέγει Κύριος, υἱός πρωτότοκός μου Ἰσραήλ. Εἶπα δέ σοι ἐξαπόστειλον τὸν λαόν μου, ἵνα μοι λατρεύσῃ· σὺ δὲ οὐκ * ἠβούλου ἐξαποστεῖλαι αὐτούς, ὅρα σοὶ ἐγὼ ἀποκτενῶ τὸν υἱόν σου τὸν πρωτότοκον. Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἐν τῇ καταλύματι, συνήντησεν αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ ἐζήτει ἀποκτεῖναι αὐτόν. Καὶ λαβοῦσα Σεπφώρα † λίθον περιέτεμε, περιέκοψε τὴν ἀκροβυστίαν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, καὶ προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ εἶπεν. Ἐσκλήρυνε τὸ αἷμα τῆς περιτομῆς τοῦ παιδίου μου. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ Ἄγγελος· διότι εἶπεν· Ἐσκλήρυνε τὸ αἷμα τῆς περιτομῆς τοῦ παιδίου μου. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Ααρών· Πορεύθητι εἰς συνάντησιν Μωϋσῇ εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ συνήντησεν αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Θεοῦ, καὶ κατεφίλησαν ἀλλήλους. Καὶ ἀνήγγειλε Μωϋσῆς Ααρὼν πάντας τοὺς λόγους Κυρίου, οὓς ἀπέστειλε πρὸς αὐτόν, καὶ πάντα τὰ σημεῖα, ἃ ἐνετείλατο αὐτῷ. Ἐπορεύθη δὲ Μωϋσῆς καὶ Ααρών, καὶ συνήγαγον † γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Καὶ ἐλάλησεν Ααρὼν πάντα τὰ ῥήματα, ἃ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋσῆν. Καὶ ἐποίησε τὰ σημεῖα ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐπίστευσε, καὶ ἐχάρη, ὅτι ἐπεσκέψατο Κύριος τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, καὶ ὅτι εἶδεν αὐτῶν τὴν θλῖψιν. Κύψας δὲ ὁ λαὸς προσεκύνησαν. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰσῆλθε Μωϋσῆς καὶ Ααρὼν πρὸς Φαραώ, καὶ εἶπαν αὐτῷ· Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· Ἐξαπόστειλον τὸν λαόν μου, ἵνα ἑορτάσωσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Καὶ εἶπε Φαραώ. Τίς ἐστιν, οὗ εἰσακούσομαι τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ὥστε ἐξαποστεῖλαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ; οὐκ οἶδα τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἰσραὴλ οὐκ ἐξαποστελῶ. Καὶ λέγουσιν αὐτῷ. Ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων προσκέκληται ἡμᾶς. Πορεύσομεθα οὖν ὁδὸν τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπως θύσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, μήποτε συναντήσῃ ἡμῖν θάνατος, ἢ φόνος. Καὶ εἶπεν

cum? nonne ego Dominus Deus? Et nunc vade, & ego aperiam os tuum, & instruam te, quæ debes loqui. Et dixit Moyses: Obsecro, Domine, elige potentem alium, quem mittes. Et iratus ira Dominus contra Moysen, dixit: Non ecce Aaron frater tuus Levita? scio quod loquens loquetur ipse tibi: & ecce ipse egredietur in occursum tibi, & videns te lætabitur in seipso. Et dices ad eum, & dabis verba mea in os ejus: & ego aperiam os tuum, & os ejus, & instruam vos, quæ facietis. Et ipse loquetur, quæ ad populum, & ipse erit os tuum: tu vero illi eris quæ ad Deum. Et virgam hanc versam in colubrum accipies in manu tua, in qua facies in ea signa. Abiit autem Moyses, & reversus ad Jethro socerum suum, & dicit: Ibo, & revertar ad fratres meos, qui sunt in Ægypto, & videbo si adhuc vivunt. Et dixit Jethro Moysi: Vade sanus. Post autem dies multos illos mortuus est Rex Ægypti. Dixit vero Dominus ad Moysen in terra Madian: Vade, proficiscere in Ægyptum, mortui sunt enim omnes quærentes animam tuam. Accipiens autem Moyses uxorem, & filios, imposuit eos super subjugalia, & reversus est in Ægyptum. Accepit autem Moyses virgam, a Deo, in manu sua. Dixit autem Dominus ad Moysen: Abeunte te & revertente in Ægyptum, vide omnia portenta, quæ dedi in manu tua; facies ea coram Pharaone. Ego vero indurabo illius cor, & non dimittet populum. Tu autem dices Pharaoni: Hæc dicit Dominus, Filius primogenitus meus Israel. Dixit autem tibi, Dimitte populum meum, ut mihi serviat. Tu vero non volebas dimittere ipsos, vide igitur, ego interficiam filium tuum primogenitum. Factum est autem in via, in diversorio, occurrit illi Angelus Domini, & quærebat interficere illum. Et accipiens Sephora petram, circumcidit præputium filii sui, & procidit ad pedes suos: & dixit: Steterit sanguis circumcisionis filii mei. Et abiit ab eo Angelus: quoniam dixit: Steterit sanguis circumcisionis filii mei. Dixit autem Dominus ad Aaron: Abi in occursum Moysi in desertum. Et abiit, & obviavit illi in monte Dei, & osculati sunt invicem. Et narravit Moyses Aaron omnes sermones Domini, quos misit ad eum, & omnia signa quæ mandavit ei. Abiit autem Moyses & Aaron, & congregaverunt seniores filiorum Israel. Et locutus est Aaron omnia verba, quæ locutus est Deus ad Moysen, & fecit signa coram populo. Et credidit populus, & lætatus est; quod visitavit Dominus filios Israel, & quod vidit eorum tribulationem. Inclinatus autem populus adoraverunt. Et post hæc ingressus est Moyses & Aaron ad Pharaonem, & dixerunt ei. Hæc dicit Dominus Deus Israel: Dimitte populum meum, ut festum agant in deserto. Et dixit Pharao: Quis est, cujus audiam vocem ejus, ut dimittam filios Israel? non novi Dominum; & Israel non dimittam. Et dicunt ei: Deus Hebræorum vocavit nos. Ibimus igitur viam trium dierum in desertum, ut sacrificemus Deo nostro; ne forte occurrat nobis mors, vel cædes. Et dixit eis Rex Ægypti:

Edit. Paris. pag. 68.

Exod. 5. 1.

Λ. ἀντίκου σι. Σι. ἀνοίξω σου.

Λ. ἀντίσου. Λ. ἀνοίξω.

Λ. ἐνισχύσω. Λ. δραστώσω. Λ. ἀνήνεγκαν. Σι. ἐπεὶ ἔτεκε.

* Λ. σκέπτει. Σ. ψῆφον περιέτεμε.

Θ. ἀκρὸ τοῦ μου.

Cur Moyſes & Aaron avertitis populum ab operibus? recedite unuſquiſque veſtrum ad opera ſua.

Et poſt pauca. Videbant autem Scribæ filiorum Iſrael ſeipſos in malis dicentes: *Num relinquetis a laterítio quod facitis, quod pertinet ad diem.* Occurrerunt autem Moyſi & Aaron venientibus in occurſum eis, exeuntibus illis a Pharaone, & dixerunt eis: *Videat Deus vos, & judicet, quod * abominati eſtis odorem noſtrum coram Pharaone, & coram ſervis ejus, ut det gladium in manus ejus, ut occidat nos.* Converſus eſt autem Moyſes ad Deum, & dixit: *Domine, quare affliſiſti populum hunc? & cur miſiſti me? Et ex quo ingreſſus ſum ad Pharaonem, ut loquerer in nomine tuo, affliſit populum hunc, & non liberaſti populum tuum.* Et dixit Dominus ad Moyſen: *Jam videbis quæ faciam Pharaoni. In manu enim valida, & in brachio excelſo ejiciet eos de terra ſua.* Locutus eſt autem Dominus ad Moyſen, & dixit ad eum: *Ego Dominus. Et apparui ad Abraham, & Iſaac, & Jacob, Deus exiſtens eorum. Et nomen meum Dominus non manifeſtavi eis. Et conſtitui fœdus meum cum eis, ut darem eis terram Chananæorum, terram quam habitaverunt in qua habitaverunt in ea. Et ego audivi gemitum filiorum Iſrael, quæ Ægyptii in ſervitutem redegerunt eos, & recordatus ſum fœderis mei. Vade, loquere filiis Iſrael, dicens: Ego Dominus, & educam vos a ſervitute Ægyptiorum: & liberabo vos de potentia eorum, & redimam vos in brachio excelſo & judicio magno. Et accipiam vos mihi in populum, & ero veſter Deus: & cognoſcetis, quod ego Dominus Deus veſter, educens vos de potentia Ægyptiorum. Et adducam vos in terram, in quam extendi manum meam, ut darem eam Abraham, Iſaac & Jacob. Et dabo eam vobis in ſorte; ego Dominus.*

Locutus eſt autem Moyſes ſic filiis Iſrael: & non audiverunt Moyſen præ puſillanimitate, & præ operibus duris. Ait autem Dominus ad Moyſen, dicens: *Ingredere, loquere ad Pharaonem Regem Ægypti, ut dimittat filios Iſrael de terra ſua.* Locutus eſt autem Moyſes coram Domino dicens: *Ecce filii Iſrael non audiverunt me, & quomodo Pharao audiet me? ego enim balbus ſum.* Dixit autem Dominus ad Moyſen & Aaron: & mandavit eis ad Pharaonem Regem Ægypti, ut educat filios Iſrael de terra Ægypti. Et poſt pauca.

Moyſes autem erat annorum octoginta, Aaron autem octoginta trium annorum, quando locuti ſunt ad Pharaonem. Et ait Dominus ad Moyſen & Aaron, dicens: *Et loquitur ad vos Pharao dicens: Date nobis ſignum aut portentum. Et dices Aaron fratri tuo: Accipe virgam, & projice eam coram Pharaone, & coram ſervis ejus, & erit draco.* Ingreſſus eſt autem Moyſes & Aaron coram Pharaone & ſervis ejus, & fecerunt ſic, ſicut præcepit eis Dominus, & projecit Aaron virgam coram Pharaone, & coram ſervis ejus, & facta eſt draco. Convocavit autem Pharao ſapientes & veneficos, & fecerunt, & incantatores Ægyptiorum incantationibus ſuis ſimiliter. Et pro-

Primus ingreſſus Moyſes & Aaron ad Pharaonem, & cum impia & atrocia reſponſa, Iſraelem eo gravius affixit, ut increparet populum contra Moyſen & Aaron.

* putere faciſtis.

Edit. Pariſ. pag. 69.

Exod. 6. 1.

Exod. 7. 10.

Αὐτοῖς βασιλεὺς Αἰγύπτου· Ἰνατί, Μωϋσῆ καὶ Ἀαρών, * ἀφίστατε τὸν λαὸν ἀπὸ τῶν ἔργων, ἀπέλθετε ἕκαστος ὑμῶν πρὸς τὰ ἔργα αὐτῶν. * Α. ἀπιστάζετε. Σ. ἀποστήσετε. Θ δισκολάζετε.

Καὶ μετὰ βραχέα· Εἶδον δὲ οἱ γραμματεῖς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἑαυτοὺς ἐν κακοῖς, λέγοντες· Οὐκ ἀπολείψετε ἀπὸ τῆς πλινθείας τὸ καθῆκον τῇ ἡμέρᾳ. Συναντήσαν δὲ Μωϋσῆ καὶ Ἀαρὼν ἐρχομένοις εἰς συνάντησιν αὐτοῖς, ἐκπορευόμενοι αὐτῶν ἀπὸ Φαραώ. Καὶ εἶπον αὐτοῖς· Ἐπίδοι ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ κρίναι, ὅτι ἐβδελύξατε τὴν ὀσμὴν ὑμῶν ἐναντίον Φαραὼ, καὶ ἐναντίον τῶν θεραπόντων αὐτοῦ, δοῦναι ῥομφαίαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, τοῦ ἀποκτεῖναι ὑμᾶς. Ἐπέστρεψε δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε· Κύριε, διὰ τί ἐκάκωσας τὸν λαὸν τοῦτον; καὶ ἵνατί ἀπέστειλάς με, καὶ ἀφ' οὗ εἰσπορεύομαι πρὸς Φαραὼ λαλῆσαι ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι, ἐκάκωσε τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ ἐκβύσῃ τὸν λαόν σου. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆν· Ἤδη ὄψει ἃ ποιήσω τῷ Φαραώ. Ἐν γὰρ χειρὶ κραταιᾷ ἐξαποστελεῖ αὐτούς, καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ ἐκβαλεῖ αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ. Ἐλάλησε δὲ ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋσῆν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ Κύριος, καὶ ὤφθην πρὸς Ἀβραὰμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ, Θεὸς ὢν αὐτῶν. Καὶ τὸ ὄνομά μου Κύριος οὐκ ἐδήλωσα αὐτοῖς. Καὶ ἔστησα τὴν διαθήκην μου πρὸς αὐτοὺς, ὥστε δοῦναι αὐτοῖς τὴν γῆν τῶν Χαναναίων, τὴν γῆν ἣν παῴκησαν, ἐν ᾗ παῴκησαν ἐπ' αὐτῆς. Καὶ ἐγὼ εἰσήκουσα * τὸν * στεναγμὸν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ὃν οἱ Αἰγύπτιοι * καταδουλοῦνται αὐτούς, καὶ ἐμνήσθην τῆς διαθήκης μου. Βάδιζε, εἶπον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λέγων, Ἐγὼ Κύριος, καὶ ἐξάξω ὑμᾶς ἀπὸ δουλείας τῶν Αἰγυπτίων. Καὶ ῥύσομαι ὑμᾶς ἐκ τῆς δουλείας αὐτῶν, καὶ λυτρώσομαι ὑμᾶς ἐν βραχίονι ὑψηλῷ καὶ χερσὶ μεγάλῃ. Καὶ λήψομαι ὑμᾶς ἐμαυτῷ εἰς λαόν, καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεὸς, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ὁ ἐξαγαγὼν ὑμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τῶν Αἰγυπτίων. Καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν, ἐφ' ἣν ἐξέτεινα τὴν χεῖρά μου δοῦναι αὐτὴν τῷ Ἀβραὰμ, καὶ τῷ Ἰσαὰκ, καὶ τῷ Ἰακὼβ. Καὶ δώσω αὐτὴν ὑμῖν ἐν κλήρῳ, ἐγὼ Κύριος. * τὸν, ὡς MS. * κατεδουλοῦτο.

Ἐλάλησε δὲ Μωϋσῆς οὕτως τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, καὶ οὐκ εἰσήκουσαν Μωϋσῆ ἀπὸ τῆς ὀλιγοψυχίας, καὶ ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σκληρῶν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων· Εἴσελθε, λάλησον πρὸς Φαραὼ Βασιλέα Αἰγύπτου, ἵνα ἐξαποστείλῃ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ. Ἐλάλησε δὲ Μωϋσῆς ἐναντίον Κυρίου λέγων· Ἰδοὺ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ οὐκ εἰσήκουσάν μου, καὶ πῶς Φαραὼ εἰσακούσεταί μου *, ἐγὼ δὲ ἄλογος εἰμι. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρών, καὶ συνέταξεν αὐτοῖς πρὸς Φαραὼ Βασιλέα Αἰγύπτου, ἵνα ἐξαγάγῃ ὥστε ἐξαποστεῖλαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καὶ μετ' ὀλίγα. * Α. ἄλογος χείλεσιν. Σ. οὐκ εἰμὶ καθαρὸς τῷ ἐξόγματι. Θ. ἀπερίτμητος τοῖς χείλεσιν. Lxx.

Μωϋσῆς δὲ ἦν ἐτῶν ὀγδοήκοντα, Ἀαρὼν δὲ ὀγδοήκοντα ἓξ ἐτῶν ἦν, ὅτε ἐλάλησαν πρὸς Φαραώ. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν, λέγων· Καὶ ἐὰν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς Φαραὼ, λέγων· Δότε ἡμῖν σημεῖον, ἢ τέρας. Καὶ ἐρεῖς Ἀαρὼν τῷ ἀδελφῷ σου· Λαβὲ τὴν ῥάβδον, καὶ ῥῖψον αὐτὴν ἐναντίον Φαραὼ, καὶ ἐναντίον τῶν θεραπόντων αὐτοῦ, καὶ ἔστω δράκων. Εἰσῆλθε Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν ἐναντίον Φαραὼ, καὶ τῶν θεραπόντων αὐτοῦ, καὶ ἐποίησαν οὕτως, καθάπερ ἐνετείλατο αὐτοῖς Κύριος, καὶ ἔῤῥιψεν Ἀαρὼν τὴν ῥάβδον ἐναντίον Φαραὼ, καὶ ἐναντίον τῶν θεραπόντων αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο δράκων. Συνεκάλεσε δὲ Φαραὼ τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς φαρμακοὺς, καὶ ἐποίησαν, καὶ οἱ ἐπαοιδοὶ τῶν Αἰγυπτίων ταῖς

τὰς φαρμακίας αὐτῶν ὡσαύτως. Καὶ ἔρριψαν A jecerunt unuſquiſque virgam ſuam, & *Edit. Pariſ.*
ἕκαστος τ῾ ῥάβδον αὐτῦ, καὶ ἐγένοντο δράκοντες. Καὶ facta ſunt dracones: & devoravit vir- *pag. 70.*
κατέπιεν ἡ ῥάβδος Ααρὼν τὰς ἐκείνων ῥάβδους. Καὶ ga Aaron illorum virgas. Et induratum
κατισχύθη ἡ καρδία Φαραώ· καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν, καθὼς eſt cor Pharaonis, & non audivit illos,
ἐλάλησεν αὐτοῖς Κύριος. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς ſicut locutus eſt eis Dominus. Dixit au-
Μωϋσῆν. Βεβάρυνται ἡ καρδία Φαραὼ, τ῾ μὴ ἐξαποστεῖ- tem Dominus ad Moyſen: *Aggra-*
λαι τὸν λαόν. Βάδισον πρὸς τὸν Φαραὼ τὴν αὔριον, ἰδοὺ *vatum eſt cor Pharaonis, ut non dimit-*
αὐτὸς ἐκπορεύεται ἐπὶ τὸ ὕδωρ. Καὶ στὰς συναντῶν *tat populum. Vade ad Pharaonem ma-*
αὐτῷ ἐπὶ τὸ χεῖλος τ῾ ποταμῦ, καὶ τ῾ ῥάβδον τ῾ τραπεῖ- *ne, ecce ipſe egredietur ad aquam;*
σαν εἰς ὄφιν λήψῃ ἐν τῇ χειρί σου, καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐ- *& ſtabis obvians ei ſuper labium flu-*
τόν· Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων ἀπέσταλκέ με πρός σε, *minis; & virgam converſam in co-*
λέγων· Ἐξαπόστειλον τὸν λαόν μου, ἵνα λατρεύσωσί *lubrum accipies in manu tua, & di-*
μοι ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἰδοὺ οὐκ εἰσήκουσας ἕως τότε. Τάδε B *ces ad eum: Dominus Deus Hebræorum*
λέγει Κύριος, Ἐν τούτῳ γνώσῃ ὅτι ἐγὼ Κύριος, ἰδοὺ ἐ- *miſit me ad te dicens: Dimitte popu-*
γὼ τύπτω τῇ ῥάβδῳ τῇ ἐν τῇ χειρί μου ἐπὶ τὸ ὕδωρ, τὸ ἐν *lum meum, & ſerviant mihi in deſer-*
τῷ ποταμῷ, καὶ μεταβαλεῖ εἰς αἷμα. Καὶ οἱ ἰχθύες οἱ *to, & ecce non audiviſti uſque huc.*
ἐν τῷ ποταμῷ τελευτήσουσι· καὶ ὑποζύσει ὁ ποταμός, καὶ *Hæc dicit Dominus: Ecce ego percutiam* Exod. 7. 12.
οὐ δυνήσονται οἱ Αἰγύπτιοι πιεῖν ὕδωρ ἀπὸ τ῾ ποτα- *virga, quæ in manu mea, in aquam quæ*
μῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· εἶπον Ααρὼν τῷ *in fluvio, & vertetur in ſanguinem. Et*
ἀδελφῷ σου, λάβε τὴν ῥάβδον σου, καὶ ἔκτεινον τὴν χεῖ- *piſces qui in flumine, morientur: &*
ρά σου ἐπὶ τὰ ὕδατα Αἰγύπτου, καὶ ἐπὶ τοὺς ποταμοὺς αὐ- *fœtebit fluvius: & non poterunt Æ-*
τῶν, καὶ ἐπὶ τὰς διώρυγας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὰ ἕλη αὐτῶν, καὶ *gyptii bibere aquam a flumine.* Dixit
ἐπὶ πᾶν συναγωγὸν ὕδωρ αὐτῶν, καὶ αἷμα. Καὶ ἐγένετο *autem Dominus ad Moyſen: Dic Aa-*
αἷμα ἐν πάσῃ τῇ γῇ Αἰγύπτου, ἔν τε τοῖς ξύλοις καὶ τοῖς λί- *ron fratri tuo; accipe virgam tuam,*
θοις. Καὶ ἐποίησαν οὕτως Μωϋσῆς καὶ Ααρών, καθὼς *& extende manum tuam ſuper aquas Æ-*
ἐνετείλατο αὐτοῖς Κύριος. Καὶ ἐπάρας Ααρὼν τὴν C *gypti, & ſuper fluvios eorum, & ſuper*
ῥάβδον αὐτῦ, ἐπάταξε τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῷ ποταμῷ ἐνω- *rivos eorum, & ſuper paludes eorum, &*
πίον Φαραὼ, καὶ ἐνωπίον τῶν θεραπόντων αὐτῦ, καὶ *ſuper omnem aquam congregatam: & erit*
μετέβαλε πᾶν τὸ ὕδωρ τὸ ἐν ποταμῷ εἰς αἷμα. *ſanguis.* Et fuit ſanguis in omni terra
Καὶ οἱ ἰχθύες οἱ ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν, καὶ *Ægypti, inque lignis & lapidibus. Et*
ἐπώζησεν ὁ ποταμός, καὶ οὐκ ἠδύναντο οἱ Αἰγύπτιοι πιεῖν *fecerunt ſic Moyſes & Aaron, ſicut*
ὕδωρ ἀπὸ τ῾ ποταμῦ, καὶ ἦν τὸ αἷμα ἐν πάσῃ τῇ γῇ *præceperat eis Dominus. Et elevans*
Αἰγυπτίων. Ἐποίησαν δὲ οὕτως οἱ ἐπαοιδοὶ τῆς Αἰ- *Aaron virgam ſuam, percuſſit aquam in*
γυπτίων τ῾ φαρμακίαις αὐτῶν, καὶ ἐσκληρύνθη ἡ καρ- *flumine coram Pharaone, & coram*
δία Φαραὼ, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν, καθὼς εἶπε Κύ- *ſervis ejus, & converſa eſt tota aqua,*
ριος. Ἐπιστρέψας δὲ Φαραὼ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον *quæ in flumine, in ſanguinem. Et pi-*
αὐτῦ· καὶ οὐκ ἐπέστησε τὸν νοῦν αὐτῦ, οὐδὲ ἐπὶ τοῦτο. Ὤρυξαν *ſces, qui in flumine, mortui ſunt: &*
δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι κύκλῳ τ῾ ποταμῦ ὥστε πιεῖν ὕδωρ, *computruit flumen, & non potuerunt*
καὶ οὐκ ἠδύναντο πιεῖν ὕδωρ ἀπὸ τ῾ ποταμῦ. Καὶ ἀνεπλη- *Ægyptii bibere aquam a flumine, &*
ρώθησαν ἡμέραι, μετὰ τὸ παίσαι Κύριον τὸν *erat ſanguis in omni terra Ægypti.*
ποταμόν. *Fecerunt autem ſimiliter, & incantatores*
Ægyptiorum incantationibus ſuis. Et
induratum eſt cor Pharaonis, & non
audivit eos, ſicut dixit Dominus. Con-
verſus autem Pharao ingreſſus eſt in do-
mum ſuam: & non apposuit mentem
ſuam neque in hoc. Foderunt autem
omnes Ægyptii per circuitum fluminis,
ut biberent aquam; & non poterant
bibere aquam a flumine. Et impleti ſunt
ſeptem dies poſtquam percuſſit Dominus
D flumen.

Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Εἴσελθε πρὸς Φαραὼ, Dixit autem Dominus ad Moyſen: Exod. 8. 1.
καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτόν, τάδε λέγει Κύριος, ἐξαπόστειλον *Ingredere ad Pharaonem, & dices ad*
τὸν λαόν μου, ἵνα μοι λατρεύσωσιν. Εἰ δὲ μὴ * βούλῃ σὺ *eum: Hæc dicit Dominus, Dimitte po-*
ἐξαποστεῖλαι, ἰδοὺ τύπτω πάντα τὰ ὅρια σου βατράχοις, *pulum meum, ut mihi ſerviant. Si au-*
καὶ ἐξερεύξεται ὁ ποταμὸς τοὺς βατράχους, καὶ ἀναβάντες *tem non voluerit te dimittere, ecce ego*
εἰσελεύσονται εἰς τοὺς οἴκους σου, καὶ εἰς τὰ ταμεῖα τ῾ κοιτώνων *percutio omnes terminos tuos ranis. Et*
σου, καὶ ἐπὶ τῆς κλινῶν σου, καὶ εἰς τοὺς οἴκους τ῾ θεραπόντων *eructabit fluvius ranas, & aſcendentes*
σου, καὶ τοῦ λαοῦ σου· καὶ ἐν τοῖς φαράμασί σου, καὶ ἐν τοῖς *ingredientur in domos tuas, & in pe-*
κλιβάνοις σου· καὶ ἐπὶ σὲ, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου, καὶ ἐπὶ *netralia cubiculorum tuorum, & in le-*
πὰς θεράποντάς σου ἀναβήσονται οἱ βάτραχοι. Εἶπε δὲ E *ctos tuos, & in maſſis tuis, & in furnis*
Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Εἶπον Ααρὼν τῷ ἀδελφῷ *tuis, & in te, & in populum tuum, &* Exod. 7. 28.
σου, ἔκτεινον τῇ χειρί σου τ῾ ῥάβδον ἐπὶ τοὺς ποτα- *in ſervos tuos aſcendent ranæ.* Dixit au-
μοὺς, καὶ ἐπὶ τὰς διώρυγας, καὶ ἐπὶ τὰ ἕλη, καὶ ἀνάγαγε *tem Dominus ad Moyſen: Dic Aaron*
τοὺς βατράχους. Καὶ ἐξέτεινεν Ααρὼν τ῾ χεῖ- *fratri tuo: & extende manu tua virgam*
ρα ἐπὶ τὰ ὕδατα Αἰγύπτου, καὶ ἀνήγαγε τοὺς βατρά- *ſuper fluvios, & ſuper rivos, & ſuper*
χους, καὶ ἀνεβίβασθη ὁ βάτραχος, καὶ ἐκάλυψε πᾶσαν *paludes, & educ ranas.* Et extendit
τ῾ γῆν Αἰγύπτου. Ἐποίησαν δὲ οὕτως καὶ οἱ ἐπαοιδοὶ *Aaron manum ſuper aquas Ægypti,*
τῆς Αἰγυπτίων ταῖς φαρμακίαις αὐτῶν, καὶ ἀνήγαγον *& eduxit ranas: & aſcendit rana,*
τοὺς βατράχους ἐπὶ τ῾ γῆν Αἰγύπτου. Καὶ ἐκά- *& operuit totam terram Ægypti. Fe-*
cerunt autem ſimiliter, & incanta-
tores Ægyptiorum incantationibus ſuis,
& eduxerunt ranas ſuper terram
Ægypti. Et vocavit Pharao Moy-
ſen & Aaron, & dixit: *Orate ad Do-*
minum, & auferat ranas a me, & a
populo meo, & dimittam populum, &
ſacrificabunt Domino. Dixit autem
Moyſes ad Pharaonem: *Conſtitue ad*

* Βούλει

me, quando orabo pro te, & pro ſervis tuis, & pro populo tuo, & ad delendum ranas a te, & a populo tuo, & a domibus veſtris: verumtamen in fluvio remanebunt. Ille autem dixit: *Cras.* Dixit igitur: *Ut dixiſti, ut ſcias quia non eſt alius præter Dominum. Et recedent ranæ a te, & a domibus veſtris, & a ſervis tuis, & a populo tuo: verumtamen in fluvio relinquentur.*

Egreſſus eſt autem Moyſes & Aaron a Pharaone: & exclamavit Moyſes ad Dominum pro ſitione ranarum, ſicut conſtituit Pharaoni. Fecit autem Dominus ſicut dixit Moyſes, & mortuæ ſunt ranæ ex domibus, & ex habitationibus, & ex agris: & congregaverunt illas cumulos, cumulos, & computruit terra. Videns autem Pharao, quod facta eſt requies, aggravatum eſt cor ejus: & non audivit illos, ſicut locutus eſt Dominus.

Ægyptios invaſere deinde Plagæ aliæ.

Exod. 8. 9.

III. Scinips, velut inconſultos, inobedientes, qui verum & falſum non diſcernerent, & impia meditarentur.

Exod. 8. 16.

IV. Muſca canina, velut impudentes ac ſtupidos.

Exod. 8. 21.

V. Mors omnium quadrupedum, quod in iis ſpem ponerent.

Exod. 9. 3.

VI. Ulcera, quod dum eſſent ſani, gloriarentur.

11.

VII. Grando, & ignis, quod ex proſpera fortuna ſuperbirent.

26.

VIII. Locuſta: a Rege non gubernatur locuſta, uti nec dominatur. Cætera enim animalia velut in caſtris aliis imperant, cum unius mandato compoſite ad hoſtium exitium mittuntur.

10. 12.

IX. Tenebræ.

X. Mors primogenitorum, quod diuturnioris vitæ ſpe, potentia pariter & gloria inſoleſcerent.

Edit. Pariſ. pag. 72.

DECEM PLAGÆ.

Tres per Aaronis virgam: Sanguis, rana, ſcinips.

Tres Deus per ſeipſum: Cynomyiam, (mortem) ulcera.

Et una per manum Moyſi, adjuvante illum Aaron.

Et aliæ tres per ſolum Moyſen: una per virgam, una per manum ipſius: grando, locuſta, tenebræ.

Una Deus per ſe: primogenitorum cædem.

Exod. 12. 2.

Hoc anno a mundi conditione III. MDCCCXXXVII. qui a XXI. Martii menſis initium ſumit, & ſecundus eſt Exodi, dixit Dominus ad Moyſen & Aaron in terra Ægypti: *Menſis hic principium menſium, primus eſt vobis in menſibus anni. Loquere ad omnem congregationem filiorum Iſrael, dicens: Decima menſis hujus, accipiant unuſquiſque agnum per domos familiarum, agnum per domum. Si autem pauci fuerint, qui in domo, ut non ſufficientes ſint ad agnum, aſſumet ſecum vicinum proximum ſuum: juxta numerum animarum unuſquiſque quod ſufficit ſibi connumerabitur in agnum. Agnus perfectus, maſculus, anniculus erit vobis: ab agnis & hœdis accipietis.*

Ἔλιπε δὲ Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν, καὶ εἶπεν· Εὐξάμενος πρὸς τὸν Κύριον, καὶ περιελέτω τοὺς βατράχους ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ λαοῦ μου, καὶ ἐξαποστελῶ τὸν λαόν, καὶ θύσουσι Κυρίῳ. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς Φαραώ· Τάξαι μοι, πότε εὔξομαι περὶ σοῦ, καὶ περὶ τῶν θεραπόντων σου, καὶ περὶ τοῦ λαοῦ σου, ἀφαιρεθῆναι τοὺς βατράχους ἀπὸ σοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ὑμῶν, πλὴν ἐν ποταμῷ ὑπολειφθήσονται. Ὁ δὲ εἶπεν, Εἰσαύριον· εἶπεν οὖν· Ὡς εἴρηκας, ἵνα εἰδῇς, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν Κυρίου. Καὶ περιαρεθήσονται οἱ βάτραχοι ἀπό σου, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ τῶν θεραπόντων σου, καὶ ἀπὸ τοῦ λαοῦ σου, πλὴν ἐν τῷ ποταμῷ ὑπολειφθήσονται.

Ἐξῆλθε δὲ Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν ἀπὸ Φαραώ. Καὶ ἐκβόησε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον περὶ τοῦ ὅρισμοῦ τῶν βατράχων, ὡς ἔταξε Φαραώ. Ἐποίησε δὲ Κύριος καθάπερ εἶπε Μωϋσῆς, καὶ ἐπελέσθησαν οἱ βάτραχοι ἐκ τῶν οἰκιῶν, καὶ ἐκ τῶν ἐπαύλεων, καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν· καὶ συνήγαγον αὐτοὺς θημωνιάς, καὶ ἐπώζουσιν ἡ γῆ. Ἰδὼν δὲ Φαραὼ ὅτι γέγονεν ἀναψυξις, ἐβαρύνθη ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν, καθάπερ ἐλάλησε Κύριος.

al. θημωνίας. Λ. Σ. κόπρια. Θ. σήσια.

Εἶπε δὲ ἐκ τῶν λοιπῶν τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ ἄλλας πληγάς.

γ'. Σκνίφ, ὡς ἀπροβλήτους, καὶ ἀνηκόους, καὶ ἀξυνέτους, καὶ ἀνομολόγους.

δ'. Κυνόμυιαν, ὡς ἀχρώμους, καὶ ἀναιδῆτας.

ε'. Θάνατον πάντων τῶν τετραπόδων, ἐξ ἧς ἀρὸς αὐτὰ πτερσίθησαν.

ς'. Ἕλκη, ἐξ ἧς τὸ αὐχεῖν ἐν ἀρωσίᾳ.

ζ'. Χάλαζαν καὶ πῦρ, ἐξ ἧς τὸ αὐχεῖν ὡς ἐν ἀθλήσει ἀγαθῇ.

η'. Ἀκρὶς· ἀβασίλευτόν ἐστιν ἀκρὶς, ὡς ἂν κυριεύοι. Τὰ γὰρ ἄλλα κυριεύονται ἑκατοντάρματι, ἀφ' ἑνὸς κελεύματος ἑκάστης ἀρὸς κάκωσιν ἐχθρῶν ἀποστελλόμενα.

θ'. Σκότος.

ι'. Θάνατος πρωτοτόκων, ἐξ ἧς τὸ αὐχεῖν ἐν παραμυθῇ ζωῆς, καὶ ἰσχύι καὶ δόξῃ.

ΠΛΗΓΑΙ ΔΕΚΑ.

γ'. Διὰ τῆς Ἀαρὼν ἐν τῇ ῥάβδῳ· αἷμα, βάτραχος, σκνίφ.

Καὶ β' δι' ἑαυτοῦ ὁ Θεός· κυνόμυιαν θάνατον, ἕλκη.

Καὶ μίαν ἐξ χειρὸς Μωϋσέως, συνυπουργούσης αὐτῷ τῆς Ἀαρών.

Καὶ ἄλλας τρεῖς ἐξ Μωϋσέως μόνου· μίαν ἐξ ῥάβδου, καὶ μίαν ἐξ τῆς χειρὸς αὐτοῦ· χάλαζαν, ἀκρίδα, σκότος.

Καὶ μίαν, τὴν τῶν πρωτοτόκων δι' ἑαυτοῦ ὁ Θεός.

Τούτῳ τῷ γωλὲ ἐτεγανίστως κόσμῳ ἀρχὴν εἰληφότι* ἀπὸ καὶ τοῦ Μαρτίου μηνὸς, καὶ δευτέρου τῆς ἐξόδου, εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν ἐν γῇ Αἰγύπτου, λέγων· Οὗτος ὁ μὴν, ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτός ἐστιν ἐν ὑμῖν τοῖς μησὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ· λαλήσατε πρὸς πᾶσαν συναγωγὴν υἱῶν Ἰσραὴλ λέγων· Τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τούτου λαβέτωσαν πρόβατον κατ' οἴκους πατριῶν, πρόβατον κατ' οἰκίαν· ἐὰν δὲ ὀλιγοστοὶ ὦσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μὴ ἱκανοὺς εἶναι εἰς πρόβατον, συλλήψεται μετ' ἐκείνου τὸν γείτονα τὸν πλησίον αὐτοῦ· κατὰ ἀριθμὸν ψυχῶν ἕκαστος τῷ ἀρκοῦντι αὐτῷ συναριθμήσεται εἰς πρόβατον. Πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἐνιαύσιον ἔσται ὑμῖν· ἀπὸ τῶν

α'. ἐξόδου. α'. τοῦ ἐξόδου.

ἀμνῶν καὶ τῷ ἑρίφων λήψεσθε. Καὶ ἔσται ὑμῖν διατετηρημένον ἕως τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης τοῦ μηνὸς τούτου, καὶ σφάξουσιν αὐτὸ πᾶς τὸ πλῆθος τῆς συναγωγῆς υἱῶν Ἰσραὴλ πρὸς ἑσπέραν. Καὶ λήψονται ἀπὸ τοῦ αἵματος, καὶ θήσουσιν ἐπὶ τοὺς δύο σταθμοὺς, καὶ ἐπὶ τὸν φλιὸν ἐπὶ τῶν οἴκων, ἐν οἷς ἂν φάγωσιν αὐτὸ ἐν αὐτοῖς. Καὶ φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρί, καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται. Καὶ οὐκ ἔδεσθε ἀπ' αὐτῶν ὠμὸν, οὐδὲ ἡψημένον ἐν ὕδατι, ἀλλ' ὀπτὰ πυρὶ, κεφαλὴν σὺν τοῖς ποσὶ, καὶ τοῖς ἐντερίοις. Οὐκ ἀπολείψεται ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὸ πρωΐ· καὶ ὀστοῦν οὐ συντρίψετε ἀπ' αὐτοῦ. Τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὸ πρωΐ, ἐν πυρὶ κατακαύσετε, ὅπως μὴ φάγεσθε αὐτό. Αἱ ὑποδήσεις ὑμῶν περιζωσμέναι καὶ τὰ ὑποδήματα ὑμῶν ἐν τοῖς ποσὶν ὑμῶν, καὶ αἱ βακτηρίαι ὑμῶν ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν, καὶ ἔδεσθε αὐτὸ μετὰ σπουδῆς. Πάσχα ἐστὶ Κυρίῳ. Καὶ ἐλεύσομαι ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, καὶ παταξῶ πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους. Καὶ ἐν πᾶσι θεοῖς Αἰγύπτου ποιήσω τιμωρίαν, ἐγὼ Κύριος. Καὶ ἔσται τὸ αἷμα ὑμῖν ἐν σημείῳ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν ἐν αἷς ὑμεῖς ἔσεσθε ἐκεῖ. Καὶ ὄψομαι τὸ αἷμα, καὶ σκεπάσω ὑμᾶς· καὶ οὐκ ἔσται ἐν ὑμῖν πληγὴ τοῦ ἐκτρῖψαι, ὅτ' ἂν ποιῶ ἐν γῇ Αἰγύπτῳ. Καὶ ἔσται ἡ ἡμέρα αὕτη ὑμῖν μνημόσυνον, καὶ ἑορτάσετε αὐτὴν ἑορτὴν Κυρίῳ εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν. Νόμιμον αἰώνιον ἑορτάσετε αὐτὴν ἑπτὰ ἡμέρας, ἀφανιεῖτε ζύμην ἐκ τῶν οἰκιῶν ὑμῶν. Πᾶς ὃς ἂν φάγῃ ζύμην, ἐξολοθρευθήσεται ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἐξ Ἰσραήλ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης, ἕως τῆς ἡμέρας τῆς ἑβδόμης. Καὶ ἡ ἡμέρα ἡ πρώτη κεκλήσεται ἁγία. Καὶ ἡ ἡμέρα ἡ ἑβδόμη κλητὴ ἁγία ἔσται ὑμῖν. Πᾶν ἔργον λατρευτὸν οὐ ποιήσετε ἐν αὐταῖς, πλὴν ὅσα ποιηθήσεται πάσῃ ψυχῇ, τοῦτο μόνον ποιηθήσεται ὑμῖν, καὶ φυλάξεσθε τὴν ἐντολὴν ταύτην. Ἐν γὰρ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἐξάξω τὴν δύναμιν ὑμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καὶ ποιήσετε τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς γενεὰς ὑμῶν, νόμιμον αἰώνιον. Ἐν ἀρχομένῃ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, ἀφ' ἑσπέρας ἔδεσθε ἄζυμα ἕως ἡμέρας μιᾶς, καὶ εἰκάδος τοῦ μηνὸς ἕως ἑσπέρας. Ἑπτὰ ἡμέρας ζύμη οὐχ εὑρεθήσεται ἐν ταῖς οἰκίαις ὑμῶν. Πᾶς ὃς ἂν φάγῃ ζυμωτὸν ἐξολοθρευθήσεται ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἐκ συναγωγῆς υἱῶν Ἰσραὴλ, ἔν τε τοῖς προσηλύτοις, καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς. Πᾶν ζυμωτὸν οὐκ ἔδεσθε, ἐν παντὶ κατοικητηρίῳ ὑμῶν ἔδεσθε ἄζυμα. Καὶ μετὰ βραχέα.

Ἐὰν δὲ εἰσέλθητε εἰς τὴν γῆν, ἣν ἂν δῷ Κύριος ὑμῖν, καθότι ἐλάλησε, φυλάξεσθε τὴν λατρείαν ταύτην. Καὶ ἔσται. Ἐὰν λέγωσι πρὸς ὑμᾶς οἱ υἱοὶ ὑμῶν· Τίς ἡ λατρεία αὕτη; καὶ ἐρεῖτε αὐτοῖς· Θυσία τοῦ Πάσχα τοῦτο τῷ Κυρίῳ, ὃς ὑπερέσκεπε τοὺς οἴκους τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐν Αἰγύπτῳ ἡνίκα ἐπάταξε τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς δὲ οἴκους ἡμῶν ἐρρύσατο. Καὶ μετ' ὀλίγα.

Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων· Εἶπον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· Ὅταν εἰσέλθητε εἰς τὴν γῆν, ἣν ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν, καὶ θερίσητε τὸν θερισμὸν αὐτῆς, καὶ οἴσετε δράγματα ἀπαρχὴν τοῦ θερισμοῦ ὑμῶν πρὸς τὸν ἱερέα. Καὶ ἀνοίσει τὸ δράγμα ἔναντι Κυρίου δεκτὸν ὑμῖν, τῇ ἐπαύριον τῆς πρώτης ἀνοίσει αὐτὸ ὁ ἱερεύς. Καὶ ποιήσετε ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἂν φέρητε τὸ δράγμα πρόβατον ἄμωμον, ἐνιαύσιον εἰς ὁλοκαύτωμα τῷ Κυρίῳ. Καὶ τὴν θυσίαν αὐτοῦ δύο δέκατα σεμιδάλεως ἀναπεπεμμένης ἐν ἐλαίῳ θυ-

A *Et erit vobis ſervatum uſque ad quartam & decimam menſis hujus. Et immolabunt eum omnis multitudo congregationis filiorum Iſrael ad veſperam. Et accipient de ſanguine, & ponent in duobus poſtibus, & ſuper limen, in domibus in quibus comederint illos in ipſis. Et comedent carnes hac nocte aſſas igne, & azyma cum herbis amaris comedent. Non comedetis ab eis crudum, neque coctum in aqua, ſed aſſa igne, caput cum pedibus, & inteſtinis. Non relinquetur ex ipſis uſque ad mane: & oſa non confringetis ab eo. At relicta ex eo uſque ad mane, in igne comburetis. Sic autem comedetis illum. Lumbi veſtri accincti, & calceamenta in pedibus veſtris, & baculi veſtri in manibus*

B *veſtris, & comedetis eum cum feſtinatione: Paſcha eſt Domini. Et tranſibo in terra Ægypti in hac nocte, & percutiam omne primogenitum in terra Ægypti ab homine uſque ad pecus: & in omnibus diis Ægyptiorum faciam ultionem, ego Dominus. Et erit ſanguis vobis in ſigno domibus, in quibus vos eritis illic: & videbo ſanguinem, & protegam vos: & non erit in vobis plaga ut deleamini, quando percuſſero in terra* Edit. Pariſ.
Ægypti. Et erit dies hac vobis in me- pag. 73.
moriale, & celebrabitis eam feſtum Domino in generationes veſtras. Legitimum ſempiternum celebrate eam ſeptem dies. Azyma comedetis: ab autem die prima expelletis fermentum ex domibus veſtris. Omnis qui comederit fermentum,

C *peribit anima illa ex Iſrael; a die prima, uſque ad diem ſeptimam. Et dies prima vocabitur ſancta, & dies ſeptima vocata ſancta erit vobis. Omne opus ſervile non facietis in eis, præter quæ fient omni animæ, hoc ſolum fiet vobis. Et cuſtodietis mandatum hoc. In enim hac die educam exercitum veſtrum ex terra Ægypti, & facietis diem hanc in generationes veſtras legitimum ſempiternum. Inciplente quarta decima die menſis primi, a veſpera comedetis azyma, uſque ad diem unam & vigeſimam menſis, uſque ad veſperam. Septem dies fermentum non invenietur in domibus veſtris: omnis qui comederit fermentatum, peribit anima illa ex congregatione Iſrael, inque advenis, & in indigenis terræ. Omne fermentatum non comedetis: in omni habitaculo veſtro comedetis azyma.* Et poſt pauca.

D *Si autem ingreſſi fueritis in terram, quam Dominus dederit vobis, ſicut locutus eſt, ſervabitis cultum hunc. Et erit. Si dixerint ad vos filii veſtri: Quis cultus hic? Et dicetis eis: Victima Paſcha hoc Domino, qui protexit domos filiorum Iſrael in Ægypto, quando percuſſit Ægyptios: at domos noſtras liberavit.* Kurſum poſt alia. Levit. 23.

Et locutus eſt Dominus ad Moyſen, dicens: *Loquere filiis Iſrael, & dices ad eos: Quando ingreſſi fueritis*

E *in terram, quam ego do vobis, & meſſuerit is meſſem ipſius, & feretis manipulos primitias meſſis veſtræ ad ſacerdotem. Et offeret manipulum coram Domino acceptabile vobis, craſtina die a primo offeret illum ſacerdos. Et facietis in die qua tuleritis manipulum, ovem immaculatam anniculam in holocauſtum Domino. Et ſacrificium ejus duo decima ſimila conſecta in oleo, ſacrifi-*

* ἄζυμα φάγεσθε, ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης.

cium Domino ; in odorem ſuavitatis Domino , & libationem ejus quartam partem bin vini . Et panem & teſta ſarra nova non comedetis uſque ad ipſam diem hanc ; quoad obtuleritis dona Dei veſtri : legitimum ſempiternum in generationes veſtras in omni habitatione veſtra . Et numerabitis vobis a poſtero die ſabbatorum , a die qua obtuleritis manipulum impoſitionis , ſeptem hebdomadas integras numerabis uſque ad craſtinum ultimæ hebdomadis , numerabis quinquaginta dies , & offeretis ſacrificium novum Domino . Ab habitatione veſtra offeretis panes impoſitionem , duos panes ; ex duabus decimis ſimila erunt , fermentati coquentur primitiarum domino . Et offeretis cum panibus , ſeptem agnos immaculatos anniculos , & vitulum unum ex bobus & arietes duos immaculatos , & erunt holocauſtum Domino , & ſacrificia eorum , & libationes eorum ſacrificium odor ſuavitatis Domino .

Et poſt alia.

Lev. 25. *Et numerabis tibi ipſi ſeptem requies annorum ſeptem annos ſepties : & erunt tibi ſeptem hebdomades , annorum novem , & quadraginta anni . Et annunciabitis tuba vocem in omni terra veſtra , menſe ſeptimo , decima menſis . Die propitiationis annunciabitis tuba in omni terra veſtra : Et ſanctificabitis annum quinquageſimum , & clamabitis remiſſionem in terra , in omnibus habitantibus eam . Annus remiſſionis ſignificatio hæc erit vobis . Et redibitis unuſquiſque in poſſeſſionem ſuam , & quilibet in familiam ſuam redibitis . Remiſſionis ſignificatio hæc erit vobis .*

Num. 9. Et locutus eſt Dominus ad Moyſen in deſerto Sinai , in anno ſecundo egreſſorum eorum de terra Ægypti , in menſe primo , dicens : *Dic , & faciant filii Iſrael Paſcha juxta tempus ſuum . Quarta & decima die menſis primi ad veſperam facietis illud , juxta tempus ſuum , ſecundum legem ejus , & juxta comparationem ejus facies illud .*

Et locutus eſt Moyſes filiis Iſrael facere Paſcha , incipiente quarta decima die menſis in deſerto Sinai , ſicut præcepit Dominus Moyſi , ſic fecerunt filii Iſrael . Et venerunt viri , qui erant immundi ſuper anima hominis , & non potuerunt facere Paſcha in die illa . Et acceſſerunt coram Moyſe , & Aaron in illa die . Et dixerunt viri ad eos : *Nos immundi ſumus ſuper anima hominis : non igitur fraudemur ad offerendum donum Domino juxta tempus ſuum , in medio filiorum Iſrael ?* Et dixit ad eos Moyſes : *State ibi , & audiemus quid præcipiet de vobis Dominus .* Et locutus eſt Dominus ad Moyſen , dicens : *Loquere filiis Iſrael , dicens : Homo , homo , qui fuerit immundus ſuper anima hominis , aut in via longe a vobis , aut in generationibus veſtris , & faciet Paſcha Domino , in menſe ſecundo in quarta & decima die ad veſperam facient illud ; in azymis & herbis amaris comedent illud . Non relinquent ex eo in mane , &* Num. 9. *os non confringent ex eo : juxta legem Paſchæ facient illud . Et homo qui mundus fuerit , & in via longe non eſt , & fraudabitur facere Paſcha , exterminabitur anima illa de populo ſuo : quia donum Domino non obtulit juxta tempus ſuum : peccatum accipiet homo ille . Si*

Α σίας τῷ Κυρίῳ , εἰς ὀσμὴν ᾠδίας Κυρίῳ , καὶ σπονδὴν αὐτῆς τέταρτον τοῦ οἴνου , καὶ ἄρτον καὶ πυρὸν πεφρυγμένα χίδρα νέα ἃ φάγεσθε εἰς αὐτὸ ἕως ἡμέρας ταύτης , ἕως ἂν προσενέγκητε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ὑμῶν , νόμιμον αἰώνιον , εἰς γενεὰς ὑμῶν , ἐν πάσῃ κατοικίᾳ ὑμῶν . Καὶ ἀριθμήσετε ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς σαββάτου , ἀπὸ ἧς ἡμέρας ἂν προσενέγκητε τὸ δράγμα τῆς ἀπαρχῆς , ἑπτὰ ἑβδομάδας ὁλοκλήρους ἀριθμήσεις , ἕως τῆς ἐπαύριον τῆς ἐσχάτης ἑβδομάδος , ἀριθμήσεις πεντήκοντα ἡμέρας , καὶ προσοίσετε θυσίαν νέαν τῷ Κυρίῳ · ἀπὸ τῶν κατοικιῶν ὑμῶν προσοίσετε ἄρτους ἐπίθεμα , δύο ἄρτους , ἐκ δύο δεκάτων σεμιδάλεως ἔσονται , ζυμωμένοι πεφθήσονται πρωτογενημάτων τῷ Κυρίῳ . Καὶ προσάξετε μετὰ τῶν ἄρτων ἑπτὰ ἀμνοὺς ἀμώμους καὶ μόσχον ἕνα ἐκ βουκολίου , καὶ κριοὺς , κριοὺς δύο ἀμώμους , καὶ ἔσονται ὁλοκαύτωμα τῷ Κυρίῳ , καὶ αἱ θυσίαι αὐτῶν , καὶ αἱ σπονδαὶ αὐτῶν , θυσία ὀσμὴ ᾠδίας τῷ Κυρίῳ . Καὶ μετ' ἐκεῖνα .

Καὶ ἐξαριθμήσεις σεαυτῷ ἑπτὰ ἀναπαύσεις ἐτῶν , ἑπτὰ ἐπ' ἑπτάκις , καὶ ἔσονταί σοι ἑπτὰ ἑβδομάδες ἐτῶν , ἐνιαυτοὶ καὶ τεσσαράκοντα ἔτη . Καὶ διαγγελεῖτε σάλπιγγος φωνῇ ἐν πάσῃ τῇ γῇ ὑμῶν τῇ μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ , τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνός . Τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἐξιλασμοῦ διαγγελεῖτε σάλπιγγι ἐν πάσῃ τῇ γῇ ὑμῶν , καὶ ἁγιάσετε τὸ ἔτος τὸ πεντηκοστὸν , καὶ βοήσετε ἄφεσιν ἐπὶ τῆς γῆς πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν αὐτῇ . Ἐνιαυτὸς ἀφέσεως σημασία αὕτη ἔσαι ὑμῖν . Καὶ ἀπελεύσεσθε ἕκαστος εἰς τὴν κτῆσιν αὐτοῦ , καὶ ἕκαστος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπελεύσεσθε . Ἀφέσεως σημασία αὕτη ἔσαι ὑμῖν .

Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ , ἐν τῷ ἔτει τῷ β ἐξελθόντων αὐτῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου , ἐν τῷ μηνὶ τῷ πρώτῳ λέγων Εἶπον , καὶ ποιησάτωσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ Πάσχα κατ' ὥραν αὐτοῦ , τῇ δὲ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου πρὸς ἑσπέραν ποιήσετε αὐτὸ , κατὰ καιρὸν αὐτοῦ . Κατὰ τὸν νόμον αὐτοῦ , καὶ κατὰ σύγκρισιν αὐτοῦ ποιήσεις αὐτό .

Καὶ ἐλάλησε Μωϋσῆς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ ποιῆσαι τὸ Πάσχα , ἐναρχομένου τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Σινᾶ , καθὰ συνέταξε Κύριος τῷ Μωϋσῆ , οὕτως ἐποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ . Καὶ παρεγένοντο οἱ ἄνδρες οἱ ἦσαν ἀκάθαρτοι ἐπὶ ψυχῇ ἀνθρώπου , καὶ οὐκ ἠδύναντο ποιῆσαι τὸ Πάσχα , ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ . Καὶ προσῆλθον ἐναντίον Μωϋσῆ , καὶ Ἀαρὼν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ . Καὶ εἶπον οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι πρὸς αὐτούς · Ἡμεῖς ἀκάθαρτοι ἐπὶ ψυχῇ ἀνθρώπου , μὴ ὠσθησόμεθα τοῦ προσενεγκεῖν τὸ δῶρον Κυρίου , κατὰ καιρὸν αὐτοῦ , ἐν μέσῳ υἱῶν Ἰσραήλ . Καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς αὐτούς · Στῆτε αὐτοῦ , ἀκούσομαι τί ἐντελεῖται περὶ ὑμῶν Κύριος . Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων · Λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ , λέγων · Ἄνθρωπος , ἄνθρωπος , ὃς ἂν γένηται ἀκάθαρτος ἐπὶ ψυχῇ ἀνθρώπου , ἢ ἐν ὁδῷ μακρὰν ὑμῖν , ἢ ἐν ταῖς γενεαῖς ὑμῶν , καὶ ποιήσει τὸ Πάσχα τῷ Κυρίῳ ἐν τῷ μηνὶ τῷ β , ἐν τῇ δ . ἡμέρᾳ , πρὸς ἑσπέραν ποιήσουσιν αὐτό , ἐπὶ ἀζύμων καὶ πικρίδων φάγονται αὐτό . Οὐ καταλείψουσιν ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὸ πρωΐ , καὶ ὀστοῦν οὐ συντρίψουσιν ἀπ' αὐτοῦ , κατὰ τὸν νόμον τοῦ Πάσχα ποιήσουσιν αὐτό . Καὶ ἄνθρωπος ὃς ἂν καθαρὸς ᾖ , καὶ ἐν ὁδῷ μακρὰν οὐκ ἔστι , καὶ ὑστερήσει ποιῆσαι τὸ Πάσχα , ἐξολοθρευθήσεται ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῆς , ὅτι τὸ δῶρον Κυρίῳ οὐ προσήνεγκε κατὰ τὸν καιρὸν αὐτοῦ , ἁμαρτίαν λήψεται ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος . Ἐὰν δὲ προσέλθῃ πρὸς ὑμᾶς

προσήλυτος ἐν τῇ γῇ ὑμῶν, καὶ ποιήσει τὸ Πάσχα Κυρίῳ κατὰ τὸν νόμον τοῦ Πάσχα, καὶ κατὰ τὴν συνταξιν αὐτοῦ οὕτω ποιήσουσιν αὐτό. Νόμος εἷς ἔσται ὑμῖν, καὶ τῷ προσηλύτῳ, καὶ τῷ αὐτόχθονι τῆς γῆς.

A *vero accesserit ad vos advena in terra vestra, & faciet Pascha Domino juxta legem Paschæ, & juxta ordinem ejus, sic facient illud. Lex una erit vobis & advenæ, & indigenæ terræ.*

Αὗται αἱ ἑορταί τοῦ Κυρίου, καὶ αὗται ἅγιαι, ἃς καλέσετε αὐτὰς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν τῷ ὡρῶτῳ μηνὶ, ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τοῦ μηνὸς, ἀνὰ μέσον τῶν ἑσπερινῶν Πάσχα τοῦ Κυρίου, καὶ ἐν τῇ * πρώτῃ καὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τούτου, ἑορτὴ ἀζύμων ἑπτὰ ἡμέρας ἄζυμα φάγεσθε. Καὶ ἡ ἡμέρα ἡ πρώτη κλητὴ ἁγία ἔσται ὑμῖν, πᾶν ἔργον λατρείας οὐ ποιήσετε. Καὶ ἡ ἡμέρα ἡ ἑβδόμη κλητὴ ἁγία ἔσται ὑμῖν. Πᾶν ἔργον λατρείας οὐ ποιήσετε.

Hæc festa Domini vocata sancta, quæ vocabitis ipsa in temporibus suis. In primo mense, in quarta decima die mensis, inter vespertina Phase Domino. Et in quinta decima die mensis hujus, festum azymorum Domino, septem dies comedetis azyma. Et dies prima vocata sancta erit vobis. Omne opus servile non facietis. Et dies septima vocata sancta erit vobis: omne opus servile non facietis. Levit. 23.

* sunt LXX.

B Εἶτα βουλόμεθα γνῶναι, πόθεν ἔφθασεν ἡ δεκάτη τοῦ πρώτου μηνὸς, τίθεμεν τὰ γωλὴ ἔτη, καὶ μερίζομεν παρὰ τὸν ιθ'. ιθ'. α'. γίνονται γω'. ιθ'. α'. γίνονται ιθ'. λοιπὸν ιθ'. Ἔχει δὲ τὸ κατὰ φύσιν ιθ'. ἔτος ἐπακτὰς λ'. Ταύταις συνάπτομεν τὰς ιγ'. τὰς πρὸ τῆς φωσφόρων, καὶ προσιλλίους ζ'. Καὶ ἀπὸ κα', καὶ αὐτῆς τοῦ Μαρτίου μηνὸς, καθ' ὃν ἡ ἰσημερία γενέσθαι α'. Καὶ Ἀπριλλίου θ', γίνονται α. Ἐκβα β'. γίνονται ξ'. λοιπὸν ι'. Καὶ δῆλον ὡς ι'. τοῦ πρώτου μηνὸς (καθὸ τὸ πρῶτον ἐν Αἰγύπτῳ Πάσχα ἐπετελεῖτο, καὶ προσεπάχθησαν οἱ υἱοὶ Ισραὴλ λαβεῖν τὸ πρόβατον, καὶ φυλάξαι) τῇ θ' ἔφθασε τοῦ Ἀπριλλίου μηνὸς. Διατί δὲ γωλὴ. ἐμερίσαμεν, καὶ οὐχὶ τὸ ἓν ἐξελόντες τὰ γωλζ. ἐμερίσαμεν; Ἐπειδὴ γωλὴ ἔτει γενέσεως κόσμου εἰσῆλθον φρὸς Φαραὼ Μωϋσῆς καὶ Ἀαρών. Καὶ ἀπὸ κα', καὶ αὐτῆς τοῦ Μαρτίου μηνὸς ἐπελάβετο τὸ γωλθ', ἔτος τοῦ κόσμου. Καὶ εἰκότως τὰ γωλὴ, μερίζομεν παρὰ τὸν ιθ'.

Deinde si velimus nosse, quando decima Luna primi mensis incideric, ponimus annos 3838. quos per 19. dividimus. 19. ducimus in 200. & fiunt 3800. Novemdecim duc in monadem, fiunt 19. relinquerentur 19. Annus porro naturalis decimus nonus, habet epactas 30. His addamus illas 13. ante luminaria & septem antelunares: præterea (undecim illas) a 21. Martii mensis, quo die æquinoctium designatur, & novem insuper ex Aprili, fiunt septuaginta. Abjice deinceps bis 30. fiunt 60. remanebunt 10. Planum ergo fit decimam Lunam primi mensis, (qua primum in Ægypto Pascha celebrabatur, & jussi sunt filii Israel agnum accipere & servare) in nonum Aprilis mensis incidisse. Sed cur partiti sumus annum mundi 3838. & non potius abjecto uno divisimus 3837.? Quia Moyses cum Aarone anno mundi, 3838. ingressus est ad Pharaonem; & a 21. mensis Martii inchoabat jam annus mundi 3839. Merito ergo 3838. dividimus per 19.

C

Εἶτα θέλοντες γνῶναι πότε γέγονεν ἡ ιδ', καθ' ὃν ἐπετελέσθη τὸ Πάσχα· τίθεμεν τὰς τῆς φύσεως ιθ'. ἔτος ἐπακτὰς λ', καὶ φρὸ τῆς φωσφόρων ιγ', προσιλλίους ζ', καὶ ια', τὰς ἀπὸ κα', Μαρτίου, καὶ ιγ'. Ἀπριλλίου· γίνονται οδ'. Ἐξελε βλ', γίνονται ξ', λοιπὸν ιδ'. Καὶ ἐγνωμεν ὡς ἡ ιδ'. τῆς σιλλύνης κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἔφθασε τῇ ιγ'. τοῦ Ἀπριλλίου μηνός.

Porro si jubet scire quando 14. Luna extiterit, qua Pascha celebratum est: ponimus illas 30. epactas, quas annus decemnovennalis natura sua habet; & 13. præterea illas ante luminaria, ac 7. antelunares, illasque 11. a 21. Martii; & 13. Aprilis; fiuntque 74. Abjice bis 30. & erunt 60. relinquenturque 14. Ita discimus, quo pacto 14. Luna præsentis anni in D *diem 13. mensis Aprilis inciderit.*

Εἶτα θέλοντες γνῶναι τὴν ποία ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἦν, ὅτε τὸ πρῶτον ἐν Αἰγύπτῳ γέγονε Πάσχα· τίθεμεν τὰ γωλὴ ἔτη. Τούτοις προσάπτομεν τὸ τέταρτον, γίνονται ϡϡϟζ. μείωσον ἑβδόμου ζ, χ'. γίνονται.. ϡσπζ. γίνονται φξ'. ζ'. ε', γίνονται λε'. λοιπὸν β'. πούτοις πρόσβαλε πρὸ τῆς φωσφόρων γ', γίνονται ε', καὶ ια' τὰς ἀπὸ κα'. Μαρτίου, γίνονται ιε'. πρόσβαλε καὶ Ἀπριλλίου ιγ'. γίνονται κθ', ταύτας εἰς ζ, δ'. γίνονται κε'. λοιπὸν α'. Καὶ ἐγνωμεν ὡς ἡ ιδ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σιλλύνης, καθ' ὃν πρῶτον τὸ ἐν Αἰγύπτῳ Πάσχα ἐπετελέσθη, ἔφθασε τῇ ιγ' τοῦ Ἀπριλλίου μηνὸς, καὶ ἐν ἡμέρᾳ πρώτῃ τῆς ἑβδομάδος.

Deinde si velimus etiam scire, quis ille dies hebdomadis fuerit, quo die primum in Ægypto Pascha institutum est: numeramus annos 3838. His quartam adjicimus partem, existuntque 4797. Duc 7. in 600. prodibunt 4200. Duc 7. in 80. exstabunt 560. Duc 5. in 7. nascentur 35. superant duo: his adjice tres ante luminaria, & erunt 5. undecimque a 21. Martii, erunt 16. Adde ex Aprili 13. erunt 29. Duc 4. in 7. erunt 28. relinquitur unum. Intelligitur ergo quemadmodum 14. Luna mensis primi, qua primum in Ægypto Pascha celebratum est, in 13. diem Aprilis inciderit, primaque hebdomadis die peractum fit. Edit. Paris. pag. 76.

Μετὰ τὰς ι', πληγὰς, ἡ κάλυψις ἡ θαλάσσης ἐπὶ Φαραὼ καὶ ἐπὶ τοὺς Αἰγυπτίους ια'.

Post x. plagas, secuta est alia, qua Pharao & Ægyptii mari obruti, eoque contecti perierunt.

Τὸν Μωϋσῆν μὴ τὸν ἐπαγαγεῖν αὐτοὺς τὰς πληγὰς, οἱ Αἰγύπτιοι Φομ-Θομ-Φαν-ΧΘὴ προσηγόρευσαν, ὃ ἑρμηνεύεται, φ ἀπεκαλύφθη μέλλον.

Moysen, post inductas ab eo plagas, Ægyptii appellavere Psom-Thom-Phan-Chti, hoc est, cui futura revelata sunt. Gen. 41. 45.

Μωϋσῆς προεφήτευσε, λέγων· Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει ὁ Θεὸς, ὡς ἐμὲ, αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα. Moyses prophetavit, dicens: *Prophetam vobis suscitabit Deus sicuti me: ipsum in omnibus audietis.* Deut. 18. 18.

ANNI A. M. C.

Exod. 32. 22. 21. Aaron quoque prophetavit dicens: *Ne iraſcaris, Domine, mihi: non enim noſti impetum populi hujus. Dicunt enim mihi: fac nobis Deos.*

Ἀαρὼν προεφήτευσε, λέγων· Μή μοι ὀργίζου, Κύριε*, σὺ γὰρ οἶδας τὸ ὁρμητικὸν τοῦ λαοῦ τούτου· λέγουσι γάρ μοι, ποίησον ἡμῖν Θεούς.

γ', δ', ε', ς'.

3840 III. IV. V. VI.

Exod. 2. 1. Hoc anno VI. migrationis filiorum Iſrael, & anno LXXXVI. AARON, frater ejus, cum ageret annum LXXXIX. primus Hebræorum ſummus Pontifex eſt creatus.

Τῷ ς' ἔτει τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ π ϛ' Μωϋσέως, ΑΑΡΩΝ, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, π θ' ἐτῶν καθέστηκε, πρῶτος Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς χειροτονηθείς.

3840 VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL.

ζ, η, θ, ι, ια, ιβ, ιγ, ιδ, ιε, ις. ιζ, ιη, ιθ, κ, κα, κβ, κγ, κδ, κε, κς, κζ, κη, κθ, λ, λα, λβ, λγ, λδ, λε, λς, λζ, λη, λθ, μ.

Num. 20. Summum Pontificatum Hebræorum excepit ELEASARUS, filius Aaron.

Ἑβραίων τὴν Ἀρχιερωσύνην δεύτερος διεδέξατο ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ, υἱὸς Ἀαρών.

DE MOYSE.

Hic eſt magnus ille Moyſes, mirandorum ſignorum & prodigiorum patrator, qui mundi creationem deſcripſit: qui Chriſtum verum noſtrum Paſtorem adumbrare, & Deum videre meruit: qui verbis & factis Chriſti diſpenſationem prænuntiavit: ac factis quidem, ut qui Iſraelitas ab Ægyptiorum ſervitute liberaverit, Paſcha & effuſionem ſanguinis inſtituerit: qui per maris factum tranſitum baptiſmum expreſſit: qui per nubem prænuntians legis promulgationem, & vitam in eremo, Spiritus ſancti & Eccleſiæ formam deſignavit: qui per ſerpentem æreum in ſublime erectum, Chriſti Domini per crucem paſſionem prædixit: qui ingreſſum in terram Repromiſſionis, per Jeſum filium Nave præmittens, cæleſte domicilium deſcripſit: cui ſupernaturalis Mediatoris ſtatus per plura miracula deſcriptus eſt. Quid porro de Tabernaculo dicere attinet, quod mundi totius extitit figura, in quo & propitiatorium collocavit, quod Chriſti Domini vicem obtinuit? Verum ne diutius ſermonem protrahamus, eadem ſæpius iterantes, ad illius Prophetiam quam verbis prodidit, deveniamus. Sic igitur ait: *Prophetam ſuſcitabit vobis Dominus Deus ex fratribus veſtris, ſicuti me. Illum juxta omnia audietis quæcumque dixerit vobis.* Deut. 18. 15. Act. 3. 22. Recogn. Clem. lib. 1. c. 36. *Erit autem omnis anima, quæ non audierit Prophetam illum, exterminabitur de populo ſuo.* Rurſum ipſe ſcribit, velut ab Abraham dictum: *Orietur ſtella ex Jacob, & conſurget homo de Iſrael, & percutiet Duces Moab, & ſubjiciet ſibi omnes filios Seth.* Num. 24. 17. Nomine porro filiorum Seth, totus mundus intelligitur: neque tamen in Seth id quadrat, ſed in Chriſtum Dominum. Seth enim idem valet quod fundamentum. Nam cum Cain & omnis illius poſteritas in diluvio perierit, Abel autem abſque liberis natu minor vitam finierit, his poſterior Seth erat, ex quo & ex Noe & rurſus univerſus propagatus eſt, factus veluti hominum fundamentum: propterea divino afflatus ſpiritu Adam eum Seth appellavit, ut iſto nomine totum mundum deſignaret. Illud autem in unicum Chriſtum quadrat, in quem omnis ſacra ſpectat Scriptura.

Edit. Pariſ. pag. 77.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΩΥΣΗΝ.

Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας Μωϋσῆς, ὁ τῶν παραδόξων σημείων καὶ τεράτων ποιητὴς, ὁ τῆς κτίσεως κοσμογράφος, ὁ σκιαῖς τὸν ἀληθινὸν ἡμῶν ποιμένα Χριστὸν τετιμημένος, καὶ προσώπῳ ὑπὸ Θεοῦ δεδοξασμένος. Ὁ λόγοις καὶ ἔργοις προμηνύων τὰ τῆς οἰκονομίας τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ· ἔργοις μὲν, ὡς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας Αἰγυπτίων λυτρώσασθαι, τὸ Πάσχα, καὶ τὸν πρόχυσιν τῶν αἱμάτων ποιησάμενος· τῷ διαβάσει τῆς θαλάσσης, ὡς ἐπὶ βαπτίσματος, καὶ τῆς νεφέλης προμηνύων τὴν δόσιν τοῦ νόμου, καὶ τὴν ἔρημον τὴν ἀγωγήν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας προτυπώμενος· τὸν ὄφιν τὸν χαλκοῦν ἐν ὑψηλῷ στήσας, τὸ πάθος τὸ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ προεκήρυττε. Τὴν εἴσοδον τῆς γῆς τῆς Ἐπαγγελίας διὰ Ἰησοῦ παραπέμψας, τὸ κατοικητήριον τὸ ἐν οὐρανοῖς προεγράφετο· ἣν τάξις μεσίτου ὑπερφυὴς διὰ πλειόνων θαυμάτων ἱερουμένη. Τί δὲ δεῖ λέγειν καὶ περὶ τῆς σκιώδους τῆς οὔσης ἐκμαγεῖον παντὸς κόσμου, ἐν ᾧ καὶ ἱλαστήριον ἔθετο, τάξιν ἐπέχον τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Ἀλλ' ἵνα μὴ μείζονα τὸν λόγον, πολλάκις αὐτὰ προειρηκότες, ἐπὶ τὴν προφητείαν αὐτοῦ διὰ λόγων ἐλθωμεν. Λέγει τοίνυν οὕτω· Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν εἴπῃ πρὸς ὑμᾶς. Ἔσται δὲ πᾶσα ψυχὴ, ἥτις οὐκ ἀκούσει τοῦ Προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Καὶ πάλιν αὐτὸς συγγράφει, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ εἰρημένον· Ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακὼβ, καὶ ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραὴλ, καὶ θραύσει τοὺς ἄρχοντας Μωάβ, καὶ ὑποτάξει πάντας τοὺς υἱοὺς Σήθ. Υἱοὶ δὲ Σήθ, ὅλος ὁ κόσμος ἐστί· καὶ οὐχ ἁρμόζει τοῦτο, εἰμὴ ἐπὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Ὁ γὰρ Σήθ, θεμέλιος ἑρμηνεύεται. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Κάϊν, ὅτι Σήθ, θεμέλιος ἑρμηνεύεται. καὶ τὸ τούτου σπέρμα ἐν τῷ κατακλυσμῷ ὅλον ἀπώλετο, Ἄβελ δὲ ἄπαις νήπιος ἐτελεύτησε, τούτων ὁ Σὴθ μεταγενέστερος ἐγένετο, ἐξ οὗ, καὶ ὁ Νῶε, καὶ πᾶς ὁ κόσμος κατέστη, ὥσπερ τις θεμέλιος τῷ ἀνθρώπῳ· διὸ καὶ τοῦτο ἐκ τῆς αἰτίας ἐνθουσιάσεις αὐτὸν ὁ Ἀδὰμ ἐκάλεσε Σήθ, ἵνα εἴπῃ ὅλον τὸν κόσμον. Τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνου ἁρμόζει, πρὸς ὃν πᾶσα ἡ θεία γραφὴ ἀφορᾷ.

ΙΗΣΟΥΣ ΝΑΥΗ, κζ, Ομῶ γ Ͽ δ'.
α', β', γ', δ', ε'.

Ἡ Ἀρχιερεὺς ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ, υἱὸς Ἀαρών.

ς', ζ'.

Τέτῳ τῷ ἔτει τ ἑαυτῦ ἡγεμονίας, ἤγαγεν Ἰησοῦς υἱὸς Ναυῆ τὸς υἱὸς Ἰσραὴλ, εἰς γῆν Χαναὰν δεκάτῃ τῶ φωσ- μησὶς διὰ μέσου τ Ἰορδάνου, σώσας τὸς δύο * φω- στῆρας Θεῦ βυλήσει, πρώτιστα τ πόλιν τ Ἰεριχὼ, τῶ τειχέων αὐτῆς πεπτωκότων ἀνομάτως, ἀπὸ ἀν- θρωπίνης καυχήσεως, τ Παλαιστινῶν γῆν τῷ Ἰουδαίων ἔθνει δανείσει πρὸς κλῆρον κζ' φυλαὶ, καταστήσας ἐπαρχίας ἑπτὰ, κ ἐρημώσας βασιλείας κθ', ἐφ' ἕξ ἔτεσιν ἐν οἷς κ τῆς τ Φοινίκων γῆς * πεμπεκράτησε.

Προεφήτευσεν Ἰησοῦς, κ εἶπε· Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν Κύριος εἷς ἐστιν ἐν οὐρανῷ ἄνω, καὶ ἐπὶ γῆς κάτω.

ν', ϑ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς', κζ'.

Μετὰ τὸν τελευτῆσαι Ἰησοῦ, ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς τ υἱῶν Ἰσραὴλ πρὸς τὸν Θεόν· κ παρέδωκεν αὐτὸς Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Χουσαρσαθὲμ Βασιλεῖ τῆς Μεσοποταμίας, κ ἐδούλευσαν αὐτῷ ἔτη η'.

ΧΟΥΣΑΡΣΑΘΕΜ, η', Ομῶ γ Ͽ ιβ'.
α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η'.

Ἐβραίων τελευτησάντων τείνος διεδέξατο ΦΙΝΕΕΣ.

Μετὰ τ τελευτῆσαι τῶ Χουσαρσαθὲμ, κρατῶσιν Ἑβραίων ἀλλόφυλοι ἔτη η'. ἃ Ⓒ συμπίπτει τοῖς τῶ Γοθονιὴλ, κατὰ τὰς Ἰουδαίων παραδόσεις. Καὶ κεκραξάντων τῷ λαῶν πρὸς τὸν Θεὸν, ἀνέστησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τὸν ΓΟΘΟΝΙΗΛ, ἀδελφὸν Χαλὲβ τ νεώτερον, ἐκ φυλῆς Ἰούδα. Οὗτος παρεκάλεσε τῷ Χουσαρσαθὲμ Βασιλεῖ τ Μεσοποταμίας εἰς πόλεμον, κ ἐπέκρινεν αὐτὸν, καὶ τ λαὸν αὐτῶ προσώμοσεν, κ ἦρξε Γοθονιὴλ χείρωσε τὸν λαὸν ἔτη λβ'. Ομῶ γ Ͽ μδ'.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ'.

Καὶ πάλιν ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς τῷ υἱῶν Ἰσραὴλ, πρὸς τὸν Θεόν· κ παρέδωκεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Εγλὼμ βασιλεῖ Μωαβιτῶν, καὶ ἐδούλευσαν αὐτῷ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἔτη ιη', Ομῶ γ Ͽ ξβ'.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη'.

Ἐπιστρεψάντων τ υἱῶν Ἰσραὴλ πρὸς τ Θεὸν, ἀνέστησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τὸν Λωδ, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Ἐφραὶμ· κ ἀπέκτεινεν τ Εγλὼμ Βασιλέα Μωαβιτῶν. Καὶ ἦρξε τῷ λαῷ Λωδ ἐκ φυλῆς Ἐφραὶμ, κ ἐδούλευσαν αὐτῷ ἔτη πς'.

ΑΩΔ, πς', Ομῶ ,διη'.
α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ'. κγ', κδ', κε', κς', κζ', κη', κθ',

A JESUS NAVE, 27. Coll. an. 3804. ANNI A M. C.

Josue 1.

1. II. III. IV. V.

3878.

ELEAZARUS, Aaronis filius, summus erat Pontifex. Num. 20.

VI. VII.

Hoc anno Principatus fuit Jesus filius Nave cum in Chananæorum terram decima mensis per medium Jordanem filios Israel deduceret, ac duo cæli luminaria Dei nutu stitissent: primamque urbem Jericho, mœnibus illius sponte ac sine vi humana cadentibus, cepisset, Palæstinorum terram Judæorum genti tributim sorte B partitur: provinciis VII. destructis, ac XXIX. regnis intra sexennium desolatis: qua etiam tempestate terram Phœnices obtinuit. Josue 19.

Josue 10.

Prophetavit quoque JESUS, & dixit: *Dominus Deus noster Dominus unus est in cælo sursum, & in terra deorsum.* Jos. 2. 11. Edit. Parisiis pag. 78.

VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII.

Defuncto JESU, populus filiorum Israel peccavit in Deum: eosque tradidit Dominus Chusarsathem Regi Mesopotamiæ, cui annos VIII. servierunt. Jud. 3.

C CHUSARSATHEM, 8. Coll. an. 3912. 1912.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII.

Hebræorum summum Pontificatum tertius obtinuit PHINEES.

Post mortem Chusarsathem, Hebræis, iis subactis, imperarunt alienigenæ annis VIII. qui annis Gothoniel adjunguntur, juxta Hebræorum traditiones. Clamantibus autem ad Deum populis, suscitavit illis Dominus Deus Gothoniel, fratrem Chaleb natu minorem, ex tribu Juda. Hic cum Chusarsathem Rege Mesopotamiæ bello congressus, eum devicit, ac illius exercitum est deprædatus: & judicavit Gothoniel populum annis XXXII. Colliguntur anni II. MDCCCCXLIV. Secunda servitus. Sub hæc tempora fingitur Prometheus disciplinis artium excultus homines a vaga & inculta vita in humaniorem transformasse. D

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII.

Et rursum peccavit populus filiorum Israel adversus Deum: & tradidit illos Dominus Deus Eglom Moabitarum Regi, & servierunt ei filii Israel anni XVIII. Colliguntur anni II. MDCCCCLXII. Jud. 3.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII.

Reversis ad Dominum Deum filiis Israel, suscitavit illis Dominus Deus ducem Aod, ex tribu Ephraim, qui occiso Eglom Rege Moabitarum, imperavit populo Aod, ex tribu Ephraim, cui servierunt annos LVI. E Jud. 3.

AOD, 56. Coll. an. 4018.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI.

* Τείτῳ δὲ ἔτει καὶ τετ' Ἰησοῦ, καὶ ἐπιλοίπως ἐπὶ φιλοσοφ-

* ἐπικρατήσεν. Scal.

Δεύτερα δουλεία.

Κατὰ τὰ τῶν τῶν χρόνων Προμηθέως μυθεύεται ἐσχολῶν ὧν ἐν παιδείᾳ, ὅτι ἡ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἀγρίας καὶ ἰδιωτικῆς μετέπλασεν.

χ. δουλεία.

xxxii. xxxiii. xxxiv. xxxv. xxxvi. xxxvii. xxxviii. xxxix. xl. xli. xlii. xliii. xliv. xlv. xlvi. xlvii. xlviii. xlix. l. li. lii. liii. liv. lv. lvi.

Edit. Paris. pag. 73.

Summus Pontifex erat ABIUD.

Poſt mortem Aod Judicis, illius filius Semegar Populum filiorum Iſrael judicavit.

SEMEGAR, 34. Coll. an. 4042.

4019. i. ii. iii. iv. v. vi. vii. viii. ix. x. xi. xii. xiii. xiv. xv. xvi. xvii. xviii. xix. xx. xxi. xxii. xxiii. xxiv.

Summus Pontifex erat BOCCHI.

Poſtquam mortui ſunt Aod & Semegar, peccavit populus filiorum Iſrael coram Domino Deo, & traditi ſunt a Domino Jabis Regis Chananæorum, & ſervierunt illis annos xx.

Jud. 4.

JABIS, 20. Coll. an. 4062.

i. ii. iii. iv. v. vi. vii. viii. ix. x. xi. xii. xiii. xiv. xv. xvi. xvii. xviii. xix. xx.

Iiſdem annis, prophetavit Deborra, uxor Laphido, ex tribu Ephraim, & dixit: *Numquid ecce Dominus egredietur poſt te, & expugnabit adverſarios tuos?* Illiuſque conſilio Barach filius Aminoem, ex tribu Nephtalim, exercitum populi eduxit, qui cum Siſara Duce exercitus Jabis congreſſus, illum vicit, & imperavit iis Deborra, judicavitque annos xl.

Jud. 4.

DEBORRA, 40. Coll. an. 4102.

Deborra, ex tribu Ephraim, uxor Laphido, & Barach, filius Aminoem, ex tribu Benjamin, Dei ſpiritu deducti, & cum Siſara Duce Jabis congreſſi, illum cum ingenti alienigenarum multitudine interfecerunt, & nongentos Siſaræ currus ferreos ceperunt. Hic Siſara, dum eum perſequerentur Deborra & Barach, occiditur a Jael uxore Aber Cynæi, arrepto illius clavo, & in dormientis tempora adacto, ipſoque clavo in terram uſque defixo: lac enim biberat, cum intoleranda premeretur ſiti.

Jud. 4.

i. ii. iii. iv. v. vi. vii. viii. ix. x. xi. xii. xiii. xiv. xv. xvi.

Hoc anno Ilium ab Illo conditum eſt: & Æſculapius medicinæ ſcientiam profitetur.

xvii. xviii. xix. xx. xxi. xxii. xxiii. xxiv. xxv. xxvi. xxvii. xxviii. xxix. xxx. xxxi. xxxii. xxxiii. xxxiv. xxxv. xxxvi. xxxvii. xxxviii. xxxix. xl.

4079.

pag. 80. Jud. 7. 8.

Poſtquam Deborra & Barach e vita exceſſere, peccavit rurſum populus adverſus Dominum Deum: & traditi ſunt Oreb & Zeb ducibus Madianitarum, & ſervierunt illis annos vii.

OREB & ZEB, 7. Coll. an. 4109.

i. ii. iii. iv. v. vi. vii.

Jud. 6. 7. 8.

His regnantibus, ſuſcitavit Deus Gedeon ex tribu Manaſſe, habentem trecentos viros, & exterminavit Oreb & Zeb duces Madianitarum, &

A λ', λα, λβ, λγ, λδ', λι, λς, λζ, λη, λθ', μ, μα, μβ, μγ, μδ', με, μς, μζ, μη, μθ', ν, να, νβ, νγ, νδ', νε, νς'.

Ηι Αρχηροῦς ΑΒΙΟΤΔ.

Μετὰ ϔ τελεύτην Λωὸδ τὸν Κρητῆ, ἔσχεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σιμεγὰρ τὸν λαὸν τῶν υἱῶν Ισραήλ.

ΣΕΜΕΓΑΡ, κδ', Ομοῦ δμβ.

α, β, γ, δ, ε, ς, ζ, η, θ, ι, ια, ιβ, ιγ, ιδ, ιε, ις, ιζ, ιη, ιθ, κ, κα, κβ, κγ, κδ'.

Ηι Αρχηροῦς ΒΟΚΧΕΙ.

B Μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Λωὸδ ϗ Σιμεγὰρ, ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς τῶν υἱῶν Ισραὴλ ἐναντίον Κυρίου τ Θεοῦ, ϗ παρεδόθησαν ὑπὸ Κυρίου, τῷ Ιαβεὶς Βασιλεῖ τῶν Χαναναίων, ϗ ἐδούλευσαν αὐτῷ ἔτη κ'. δ' διλεία.

ΙΑΒΕΙΣ, κ', Ομοῦ δξβ.

α, β, γ, δ, ε, ς, ζ, η, θ, ι, ια, ιβ, ιγ, ιδ, ιε, ις, ιζ, ιη, ιθ, κ.

Εν τοῖς χρόνοις τούτοις προεφήτευσε Δεβώρρα, γυνὴ Λαφιδὼ, ἐκ φυλῆς Εφραὶμ, ϗ εἶπεν· Οὐκ ἰδοὺ Κύριος ἐξελεύσεται ὄπισθεν σου, ϗ πολεμήσει τοὺς ἀντιδίκους σου; Καὶ δι' αὐτῆς ἡγήσατο ὁ στρατιᾶς λαοῦ Βαρὰχ ὁ υἱὸς Αμινοὲμ, ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ, ὃς παρατάξαμενος τῷ Σισάρᾳ, τῷ ἄρχοντι τῆς στρατιᾶς τοῦ Ιαβεὶς, ἐνίκησεν αὐτὸν, ϗ ἦρξεν αὐτῶν Δεβώρρα ἔτη μ'.

ΔΕΒΩΡΡΑ, μ', Ομοῦ δρβ.

α.

Δεβώρρα, ἐκ φυλῆς Εφραὶμ, γυνὴ Λαφιδὼ, ϗ Βαρὰχ, ὁ τοῦ Αμινοὲμ, φυλῆς Βενιαμὶν, Πνεύματι Θεοῦ προσχθέντες, ϗ παραταξάμενοι τῷ Σισάρᾳ στρατηγῷ Ιαβεὶς, ἐπέκτειναν αὐτὸν σὺν πολλῷ πλήθει ἀλλεφύλων, ϗ ἐνακόσια ἅρματα σιδηρᾶ κατεδυνάστευσαν τ Σισάρα. Οὗτος δ διωκόμενος ὑπὸ Δεβώρρας, ϗ Βαρὰχ ὁ Σισάρα, ἀναιρεῖται ὑπὸ Ιαὴλ γυναικὸς Αβὴρ τ Κηναίου, πάσσαλον αὐτῆς λαβούσης ἀπὸ τοῦ τοίχου, τῇ κοιμωμένῳ κατὰ τὸ κροτάφου αὐτοῦ καθεύδοντος, ϗ καταδύντος εἰς τ γῆν τὸ αὐτὸ πάσσαλον. Ην δὲ ποτισθεὶς γάλακτι, συνεχόμενος ἀφορήτῳ δίψει.

D α, β, γ, δ, ε, ς, ζ, η, θ, ι, ια, ιβ, ιγ, ιδ, ιε, ις.

Τοῦτο πρῶτον τὸ Ιλιον ὑπὸ Ιλίου ἐκτίσθη. Καὶ Ασκληπιὸς τὴν ἰατρικὴν μετίησι.

ιζ, ιη, ιθ, κ, κα, κβ, κγ, κδ', κε, κς, κζ, κη, κθ, λ, λα, λβ, λγ, λδ, λε, λς, λζ, λη, λθ, μ.

Μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Δεβώρραν ϗ Βαρὰχ ἐξήμαρτε πάλιν ὁ λαὸς ἐναντίον Κυρίου τ Θεοῦ, ϗ παρεδόθησαν τῷ Ωρὴβ, καὶ Ζὴβ, τοῖς ἄρχουσι τῶν Μαδιηναίων, καὶ ἐδούλευσαν αὐτοῖς ἔτη ζ'. ε. διλεία.

E ΩΡΗΒ, ϗ ΖΗΒ, ζ', Ομοῦ δρθ'.

α, β, γ, δ, ε, ς, ζ,

Επὶ τούτων ἐξανίσταται ὁ Θεὸς τ Γεδεὼν ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, ἔχοντα τριακοσίους ἄνδρας, ϗ ἀπώλεσε τὸν Ωρὴβ ϗ Ζὴβ τοὺς ἄρχοντας τῆς

Ma-

Μαδιανιτῶν, καὶ δισχίλιαι * μυριάδες τῷ ἀλλοφύλων, καὶ ἄρξει Γεδεὼν τῷ λαῷ τῷ υἱῶν Ισραὴλ, ὁ ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, ἔτη μ΄.

* χιλιάδες.

ΓΕΔΕΩΝ, μ΄, Ομῶ δρμδ΄.

α΄, β΄, γ΄.

Κύζικος, Ελλησπόντου καὶ Ασίας μητρόπολις, ὑπὸ Κυζίκου κτισθεῖσα, μετὰ δ΄ ἔτη τῆς τοῦ Ιλίου κτισθέως.

δ΄, ε΄, ς΄, ζ΄, η΄.

Τύρος ἐκτίσθη πρὸ τοῦ ἐν Ιεροσολύμοις ναοῦ, ἔτεσι τετρακοσίοις πεντήκοντα καὶ ἑπτά.

θ΄, ι΄, ια΄, ιβ΄, ιγ΄, ιδ΄, ιε΄, ις΄, ιζ΄, ιη΄, ιθ΄, κ΄, κα΄, κβ΄, κγ΄, κδ΄, κε΄, κς΄, κζ΄, κη΄, κθ΄, λ΄, λα΄.

Γεδεὼν καθελὼν τὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ θυσιαστήριον τοῦ Βάαλ τυγχάνον, πεδίῳ μέτρῳ Κυείῳ λαβών, καὶ πίστιν διὰ σημείων τοῦ πόκου, ἔχων τετρακοσίους ἄνδρας, ἐξέκοψε τῷ Μαδιανιτῶν δυοκαίδεκα μυριάδας.

λβ΄, λγ΄, λδ΄, λε΄, λς΄, λζ΄, λη΄, λθ΄, μ΄.

Μετὰ τὸν τελευτὴν Γεδεὼν τοῦ Κεπῆ, ἔκρινε τὸν λαὸν τῷ υἱῶν Ισραὴλ Αβιμέλεχ, ὁ ἐκ παλλακῆς υἱὸς αὐτοῦ ἔτη τρία.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ, γ΄, Ομῶ δρνβ΄.

α΄, β΄, γ΄.

Οὗτος ἦν Αβιμέλεχ. ὁ φονεύσας τοὺς ἑβδομήκοντα ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ τυραννίδι αὐτὸν βασιλέα καταστήσας, καὶ τὸν λαὸν εἰς τὸν κατ' ἀλλήλων πόλεμον καταστήσας.

Μετὰ τελευτὴν Αβιμέλεχ τοῦ Κεπῆ, ἦρξε Θωλᾶ Κεπῆς, υἱὸς Φιλᾶ, τοῦ ἐκ Χαρρᾶν, ἐκ φυλῆς Εφραίμ.

ΘΩΛΑ, κγ΄, Ομῶ δροέ.

α΄, β΄, γ΄, δ΄.

Εβραίων Αρχιερεὺς OZEI.

ε΄, ς΄.

Μεθ' οὓς οἱ ἐκ τοῦ οἴκου Ιθάμαρ διεδέξαντο τὸν Αρχιερατεύσαντα, πρῶτα παραλαβόντος αὐτὸν ΗΛΕΙ τοῦ Κεπῆ.

ζ΄, η΄, θ΄, ι΄, ια΄, ιβ΄, ιγ΄, ιδ΄, ιε΄, ις΄, ιζ΄, ιη΄, ιθ΄, κ΄, κα΄, κβ΄, κγ΄.

Μετὰ Θωλᾶ πάλιν ἄρξει Ιαείρ ὁ Γαλααδίτης, ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη κβ΄.

ΙΑΕΙΡ, κβ΄, Ομῶ δρκζ.

α΄, β΄, γ΄, δ΄, ε΄, ς΄, ζ΄, η΄, θ΄, ι΄, ια΄, ιβ΄, ιγ΄, ιδ΄, ιε΄, ις΄, ιζ΄, ιη΄, ιθ΄, κ΄, κα΄, κβ΄.

Μετὰ τοῦτον ἐξήμαρτε ὁ λαὸς πάλιν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ, καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς τοῖς Αμμανίταις, καὶ ἐδούλευσαν αὐτοῖς ἔτη ιη΄,

α΄, β΄, γ΄, δ΄, ε΄, ς΄, ζ΄, η΄, θ΄, ι΄, ια΄, ιβ΄, ιγ΄, ιδ΄, ιε΄, ιζ΄, ιη΄.

Καὶ κεκράξαντες * λαὸς πρὸς τὸν Θεὸν, ἀνέστησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ Θεὸς ἡγεμόνα τὸν Ιεφθαὲ τὸν Γαλααδίτην, ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, ὃς ἐξεπολέμησε τοὺς ἀλλοφύλους, καὶ ἐρρύσατο αὐτοὺς ἐκ τῆς δουλείας τῶν Αμμανιτῶν, καὶ ἐκρίνε τὸν λαὸν τῶν υἱῶν Ισραηλίτης.

* Edit. Paris.

centum viginti millia alienigenarum, & regnavit Gedeon ex tribu Manasse super populum filiorum Israel annos XL.

ANNI A M. C.

GEDEON, 40. Coll. an. 4149.

I. II. III.

Cyzicus, Helleſponti & Aſiæ Metropolis, a Cyzico condita eſt, poſtquam conditum eſt Ilium, annis XXXIV.

IV. V. VI. VII. VIII.

Tyrus condita eſt ante templum Hieroſolymitanum annis CCCLI.

IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI.

Gedeon everſo, quod Baali pater erexerat, altari, Dominique accepto Spiritu, ac per velleris ſigna ſpe erectus, cum trecentos dumtaxat viros haberet, Madianitarum centum viginti millia delevit. Jud. 8.

XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL.

Poſt mortem Gedeon Judicis, Abimelech, illius ex concubina filius, populum filiorum Iſrael judicavit annis III. Jud. 9.

ABIMELECH, 3. Coll. an. 4152. 4300

I. II. III.

Hic eſt ille Abimelech, qui LXX. fratres ſuos interfecit, Regemque ſeipſum per tyrannidem conſtituit, & ut populus invicem bellum gereret effecit. Jud. 9.

Poſt mortem Abimelech Judicis, regnavit Thola Judex filius Phila, ex Charran, ex tribu Ephraim. Jud. 10.

THOLA, 23. Coll. an. 4175.

I. II. III. IV.

Hebræorum Pontifex OZI.

V. VI.

Poſt quem qui ex domo Ithamar erant Pontificatum excepere, horum primo illum obtinenre Heli Judice. *Edit. Pariſ. pag. 81.*

Jud. 10.

VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII.

Poſt Thola, rurſum ſurrexit Jair Galaadites, ex tribu Manaſſe: & ipſe judicavit Iſrael ann. XXII. Jud. 10.

JAIR, 22. Coll. an. 4197.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII.

Poſt hunc peccavit populus rurſum coram Domino Deo, & tradidit illos Dominus Deus Ammanitis, & ſervierunt illis annis XVIII. Colliguntur anni 4215. Jud. 10.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII.

Et clamante populo ad Deum, ſuſcitavit illis Dominus Deus ducem Jephta Galaaditam, ex tribu Manaſſe, qui debellavit alienigenas, & liberavit eos ex ſervitute Ammonitarum, & judicavit populum filiorum Iſrael ann. VI. Jud. 10.

ANNI A M. C.

JEPHTAE, 6. coll. an. 4221.

I.

Jud. 10. Hic Jephtæ, anno I. illius, bello aggressurus Ammonitas, vovit si vinceret, primum sibi e domo sua occurrentem Deo se in sacrificium oblaturum. Eoque victoriam adepto, occurrit ipsi filia unica, quam post duos menses, ubi suam illa deplorasset virginitatem, immolavit. In cujus symbolum ad hunc usque diem Hebræorum virgines, quotquot reperiuntur, quotannis luctum peragunt.

4221. II. III. IV. V. VI.

Jud. 12. Post mortem Jephtæ, imperavit filiis Israel Essebon ex Bethleem, ex tribu Juda, & judicavit Israel an. VII.

ESSEBON, 7. Coll. an. 4228.

I. II. III. IV. V. VI. VII.

Jud. 12. Post mortem Essebon, imperavit Israel Ælon Zabulonites, ipseque judicavit Israel an. X.

ÆALON, 10. Coll. an. 4238.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X.

Jud. 12. *Edit. Paris. pag. 81.* Post mortem Ælon, imperavit filiis Israel Labdon filius Aelim, Pharatonites, ex tribu Ephraim, & ipse judicavit Israel annis VIII.

LABDON, 8. Coll. an. 4246.

I. II. III.

An III. Labdon, captum est Ilium,

IV. V. VI. VII. VIII.

Jud. 13. Hic Labdon habuit filios XXX. & nepotes XXX.

Post mortem Labdon; peccavit rursum populus in conspectu Domini Dei, & tradidit illos Philistiim, & iis servierunt per annos XL.

PHILISTÆI, ann. 40. Coll. an. 4286.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL.

Reversis filiis Israel ad Deum, suscitavit illis Deus ducem Sampson, filium Manoe, ex tribu Dan, qui alienigenas magna virtute debellavit, ipseque judicavit Israel annis XX.

SAMPSON, 20. Coll. an. 4306.

4287. I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX.

Jud. 13. 14. 15. 16. Sampson Manoe filium, ex tribu Dan, virtum robore fuisse famosum ferunt, illum scilicet qui alienigenas debellavit: adeo ut non desiit, qui illius facinora Herculis certaminibus æquiparari dixerint. Cum enim trecentas vulpes venando cepisset, earum caudis alligatis facibus accensis; alienigenarum vineas ac segetes combussit. Alienigenæ vero illato Israeli-

ΑΙΕΦΘΑΕ, ς', Ομῶ ϡσκά.

α'.

Οὗτος ὁ Ιεφθάε χ῍ τὸ πρῶτον ἔτος αὐτῷ, μέλλων Ἀμμανίτας πολεμεῖν, ηὔξατο, ἐὰν νικήσῃ, τὸν ὑπαντήσαντα αὐτῷ πρῶτον ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυσίαν αὐτὸν προσενεγκεῖν τῷ Θεῷ. Καὶ νικήσαντος αὐτοῦ, συνέβησεν αὐτῷ ἡ μονογενὴς αὐτοῦ θυγάτηρ, ἣν τινα μετὰ δύο μῆνας πενθήσασαν ἑαυτῆς παρθενίαν ἔθυσεν· εἰς ὃν τύπον εἰσέτι καὶ νῦν αἱ τῷ Ἑβραίων παρθένοι, ὅσαι ἂν εὑρεθῶσι, κατ' ἐνιαυτὸν τελοῦσι θρῆνον.

β', γ', δ', ε', ς'.

Μετὰ τὸν τελευτῆσαι Ιεφθάε, ἦρξε τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ Εσεβὼν ἐκ Βηθλεέμ, ἐκ φυλῆς Ἰούδα, καὶ αὐτὸς ἔσχεν τὸν Ἰσραὴλ ἔτη ἑπτά.

ΕΣΣΕΒΩΝ ζ', Ομῶ ϡσκή.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ'.

Μετὰ τὸν τελευτῆσαι Εσεβών, ἦρξε τῶν Ἰσραὴλ Αἰαλὼν ὁ Ζαβουλωνίτης, καὶ αὐτὸς ἔσχεν τὸν Ἰσραὴλ ἔτη ι'.

ΑΙΑΛΩΝ, ι', Ομῶ ϡσλή.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι'.

Μετὰ τὸν τελευτῆσαι Αἰαλών, ἦρξε τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ Λαβδὼν ὁ υἱὸς Αελήμ, ὁ φαραθωνίτης, ἐκ φυλῆς Ἐφραίμ, καὶ αὐτὸς ἔσχεν τὸν Ἰσραὴλ ἔτη η'.

ΛΑΒΔΩΝ, η', Ομῶ ϡσμ̈ς',

α', β', γ'.

Τείτῳ ἔτει τοῦ Λαβδὼν τὸ Ἴλιον ἥλω.

δ', ε', ς', ζ', η'.

Οὗτος ὁ Λαβδὼν ἔσχε υἱοὺς τριάκοντα, καὶ ἐγγόνους τριάκοντα.

Μετὰ τὸν τελευτῆσαι τοῦ Λαβδών, ἐξήμαρτε πάλιν ὁ λαὸς ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ, καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς τοῖς Φυλισταίοις, καὶ ἐδουλάδωσεν αὐτοῖς ἔτη μ'. ζ' διπλᾶ.

ΦΥΛΙΣΤΑΙΟΙ, μ', Ομῶ ϡσπ̈ς'.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε', λς', λζ', λη', λθ', μ'.

Καὶ ἐπιστρέψαντων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ πρὸς τὸν Θεόν, ἀνέστησεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἡγούμενα τὸν Σαμψὼν, υἱὸν Μανοέ, ἐκ φυλῆς Δάν, ὃς ἐξεπολέμησε τοὺς ἀλλοφύλους σὺν ἰσχύι μεγάλῃ, καὶ αὐτὸς ἔσχεν τὸν Ἰσραὴλ ἔτη κ'.

ΣΑΜΨΩΝ, κ', Ομῶ ϡτς'.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ'.

Τὸν Σαμψὼν, υἱὸν Μανοέ, ἐκ φυλῆς Δάν, ἰσχύι δικαίως γεγενῆσθαι φασί, τὸν πολεμήσαντα τοὺς ἀλλοφύλους. Καὶ παραπλησίας τὰς πράξεις αὐτοῦ παραβάλλεσθαί τινες τοῖς Ἡρακλέους φασί. Θηράσας γὰρ ἀλώπεκας τριακοσίους, καὶ ταῖς κέρκοις αὐτῶν λαμπάδας ἑκατέρας προσδήσας, ἐνέπρησε τοὺς ἀλλοφύλων τοὺς ἀμπελῶνας καὶ σπόριμα. Οἱ δὲ ἀλλόφυλοι ἐπιστρατεύσαντες

τῷ Ισραὴλ, ἐκδοτον αὐτὸν δέσμιον ἀπήγαγον. Ο δὲ διαῤῥήξας τὰ κῶλα τῶν δεσμῶν, σιαγόνι ὄνου, ἀπέκτεινεν αὐτῶν χιλίους, καὶ διεσώθη. Καὶ διψήσας, τὸν Θεὸν ἐπεκαλέσατο, καὶ διαῤῥήξας τὸν ἐν τῇ σιαγόνι ὄλμον, ἀνέβλυσε πηγή. Εἶτα ἐν Γάζῃ συγκλεισθεὶς αὐτὸν, καὶ ὑποκλεισάντων τὴν πόλιν τῶν ἀλλοφύλων, ἐλπιζόντων τε ἔχειν αὐτὸν ἐν φρουρᾷ, τῇ νυκτὶ, κεκλεισμένων τῶν πυλῶν, διαῤῥήξας τὰ δεσμὰ, ἐξῆλθε, σωιθεὶς ἔχων σρός τινα πόρνην, Δαλιδὰν ὀνόματι, κἀκεῖσε γίνεται τοῖς σατράπαις τῶν ἀλλοφύλων, καὶ διὰ τῆς κόμης αὐτοῦ ἡ ἰσχὺς φανερὰ τοῖς γίνεται. Καὶ ὑπνώσαντος αὐτοῦ, καὶ ξυεισθέντος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῆς Δαλιδᾶς, ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐμαράνθη. Συλλαβόμενοί τε οἱ ἀλλόφυλοι, καὶ ἐκκόψαντες αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς κατήγαγον εἰς Γάζαν, καὶ πεδήσαντες αὐτὸν, εἰς μύλωνα καθεῖρξαν. Εἶτα ἑορτάζοντες ἀφώκησαν αὐτὸν συμπαίζειν αὐτοῖς. Ο δὲ αἰτήσας τὸν χειραγωγὸν αὐτοῦ σωιῆναι αὐτὸν τοῖς κίοσιν, ὡς κεκμηκότα, σωιηγμένων τῶν ἀλλοφύλων ἀμφὶ τοὺς γ, δι' ἑξάμηνος ἐκδίκησιν παρὰ Θεοῦ, ἐπισπάσατο τοὺς κίονας, καὶ διεφθάρη σὺν τοῖς ἀλλοφύλοις, πλείονας θανατώσας τελευτῶν, ἢπερ ἀπεκτείνας ζῶν.

Μετὰ τὸν τελευτὴν Σαμψών, ἀναρχίας καὶ εἰρήνης, μ. Ομοῦ ἔτη ϡμ'.

α', β', γ', δ', ε', ϛ', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ιϛ', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κϛ', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε', λϛ', λζ', λη', λθ'. μ'.

Μετὰ ταῦτα ἔσχεν τὸν Ισραὴλ ΗΛΕΙ, ὁ μέγας Ιερεὺς καθ' ὃν ἡ ἀρχὴ τῶν Βασιλειῶν παρὰ τοῖς Εβραίοις καὶ Χριστιανοῖς ἱσορεῖται. Μετὰ γὰρ τὰς Κριτὰς ἄρξειν Ηλεὶ ὁ Ιερεὺς, καὶ ἔσχεν τὸν Ισραὴλ ἔτη μ'. Ομοῦ ϡτπϛ'.

α', β', γ', δ', ε', ϛ', ζ', η', θ', ι', ια', β', ιγ', ιδ', ιε', ιϛ', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κϛ', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε', λϛ' λζ', λη', λθ', μ'.

Εβραίων πέμπτος τὴν Αρχιερωσύνην διεδέξατο ΗΛΕΙ. Οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ Οφνὶ καὶ Φινέες λοιμοὶ, καὶ οὐκ εἰδότες τὸν Κύριον. Πρὸ γὰρ τῆς Θεῷ προσενεχθῆναι τὰς ὑπὸ τοῦ λαοῦ προσφερομένας θυσίας, ἑαυτοῖς ἁπάντων τὰ καλλισθέντα μετὰ βίας, οἳ καὶ συμπεῖσθαι μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ πολέμῳ τῶν ἀλλοφύλων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. Επὶ τούτου Ηλεὶ ὁ ἅγιος Σαμουὴλ γεννᾶται ἀπὸ Ελκανᾶ καὶ Αννης, ὃς καὶ ἱερατεύειν ἤρξατο, ὁράσεων ἀξιωθεὶς παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Αννα προεφήτευσε, καὶ φησὶ· Κύριος ἀνέβη εἰς οὐρανοὺς καὶ ἐβρόντησε. Αὐτὸς κρινεῖ ἄκρα γῆς, δίκαιος ὤν, καὶ ὑψώσει κέρας Χριστοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ τὸν τελευτὴν Ηλεὶ τοῦ Ιερέως, ἔσχεν Σαμουὴλ ὁ Προφήτης τοὺς υἱοὺς Ισραὴλ, ἐκ χειρὸς ἀπὸ τῶν ἀλλοφύλων τὴν Κιβωτὸν διαθήκης Κυρίου. Καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς

tis bello, sibi deditum, vinctum abduxere. Is autem disruptis vinculorum nodis, cum in asini maxillam incidisset, horum mille interfecit, salvusque evasit. Porro cum sitiret, Deum invocavit, confractoque in maxilla molari dente, fons scaturiit. Postea Gazæ inclusus, urbis januis ab allophylis obseratis, cum illum in custodia habere se putarent, disruptis clausarum portarum repagulis, nocte exivit, cum meretrice quadam, cui Dalila nomen erat, consuesse solens, ubi in alienigenarum Principum potestatem venit, cum totum in coma virium illius robur esse accepissent. Eo quippe dormiente, detonso a Dalila capite, robur ipsum emarcuit. Ab allophylis igitur comprehensus, oculis prius evulsis, Gazam deductus vinctusque in pistrino conclusus est. Deinde cum diem festum ii agerent, quo ipsi illuderent, hunc adducendum curavere, qui rogato ductore suo ut se defessum ad columnas applicaret, tribus alienigenarum millibus ibi collectis, implorata a Deo vindicta, columnas convulsit, & cum allophylis interiit, pluribus moriendo, quam cum viveret, ab eo Interemptis. ANNI A M. C. Edit. Paris. pag. 83.

Post mortem Sampson, interregni & pacis, 40. Coll. an. 4446.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL. 4307

Post hæc judicavit Israel HELI magnus Pontifex, quemadmodum primus Regnorum liber apud Hebræos & Christianos narrat. Quippe post judices principatum adeptus est Heli Pontifex, & judicavit Israel annos XL. Colliguntur anni 4386. 1. Reg. 1.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL.

Hebræorum quartus Pontificatum excepit HELI, cujus filii Ophni & Phinees nefarii Deum non cognoverunt. Priusquam enim sacrificia, quæ Deo a populo offerebantur, afferrentur, ipsi sibi per vim optima quæque ex iis abstulere: qui quidem una eademque die haud multo post. in alienigenarum bello contriti perierunt. Isto vero Heli Pontificatum obtinente, nascitur Sanctus Samuel ex Helcana & Anna, qui & Pontificatum administrare cœpit, visionibus a Deo dignatus. 1. Reg. 2.

Anna prophetavit & dixit: *Dominus ascendit in cælos, & tonuit: ipse judicabit fines terræ, justus existens, & sublimabit cornu Christi sui.* 1. Reg. 2.

Post mortem Heli Pontificis, judicavit Samuel Propheta filios Israel, reduxitque ab alienigenis arcam testamenti Domini: & introduxit eam 1. Reg. 7.

A.N.N.I. A.M.C. Edit. Paris. pag. 84.

in domum Aminadab Chetthæi, & ibi manſit annis xx.

SAMUEL, ao. Coll. an. 4406.

I. II. III. IV. V. VI.

Hebræorum Pontifex ACHIMELECH.

VII. VIII. IX.

2. Reg. 12. 5. Samuel prophetavit: *Teſtis Dominus, & teſtis Deus hodie.*

4316. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX.

2. Reg. 1. 9. 10. Samuele in ſenium vergente, populoque Regem flagitante, ungitur juxta Dei præceptum Saul in Regem Iſrael & Juda.

Primus igitur regnavit in Judæa Saul, filius Cis, ex tribu Benjamin, annis XX.

SAUL, ao. Coll. an. 4416.

I. II. Ex quibus ſecundum placitum Dei regnavit annis II. reliquis prævaricatus eſt, quemadmodum ex iis, quæ in primo Regnorum libro ſcribuntur, colligere licet.

III. IV. V. VI.

Summum Pontificatum excepit SAMUEL, Bethleemita, filius Alcana & Annæ.

VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII.

1. Reg. 22. HOMERUS ſecundum quoſdam notus habetur.

XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX.

1. Reg. 16. Hoc illius anno XX. Saul Abimelech, alioſque CCCCL. Sacerdotes interfecit, cum haberet militiæ ſuæ ducem Abenner, filium Ner.

2. Reg. 2. Deinde unxit Samuel Propheta David filium Jeſſai, ex tribu Juda, in Regem ſuper Iſrael. Is primus ex Judæis regnavit annis XL.

Hebræorum Rex primus ex tribu Juda,

DAVID, an. 40. Coll. an. 4466.

I. II. III.

2. Paralip. 11. 5. David multis alienigenarum deletis urbibus, civitatem Jebus Hieroſolyma appellavit, nomine ab eventu excogitato. Cum enim Jebus civitatem perveniſſet, in ea omnimoda de alienigenis victoria peracta eſt: unde & Hieroſolymam nuncupavit, quod in edito monte ſita eſſet. Mons vero lingua Hebraica Jebus appellatur: Salem vero pax.

IV. V. VI. VII.

2. Reg. 2. Regnavit David in Chebron annis VII. reliquis vero XXXIII. Hieroſolymis. Hic reduxit arcam teſtamenti Domini ex domo Aminadab, dumque hanc reducit, bos illam inclinavit, quam cum Oſa contineret, ictus eſt, eo quod non eſſet ex Sacerdotibus, vel Levitis. David autem metu perculſus illam in domum Abededon Chetthæi intulit, ibidemque manſit menſes III.

4434. VIII.

2. Reg. 22. Hebræorum ſummus Pontifex ABIATHAR agnoſcebatur.

IX.

2. Reg. 12. Gad, Nathan, & Aſaph prophetaverunt. Nathan prophetans, dixit: *Quid*

οἶκον Ἀμιναδὰβ τοῦ Χιτταίου, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἔτη κ'.

ΣΑΜΟΥΗΛ, ἔτη κ'. Ὁμοῦ δυς'.

α', β', γ', δ', ε', ς'.

Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς ΑΧΙΜΕΛΕΧ.

ζ, η', θ'.

Προεφήτευσε Σαμουὴλ Μάρτυς Κύριος, καὶ μάρτυς ὁ Θεὸς σήμερον.

ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ'.

Γηράσαντος Σαμουὴλ, καὶ τοῦ λαοῦ αἰτήσαντος Βασιλέα, χρίεται κατὰ θεῖον πρόσταγμα ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδαν ΣΑΟΥΛ.

Πρῶτος οὖν ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Σαὴλ, υἱὸς Κίς, φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη κ'.

ΣΑΟΥΛ, κ', Ὁμοῦ δυκς'.

α', β'. Ἐξ ὧν διαρρήδην ἐβασίλευσεν ἔτη δύο. Τὰ δὲ λοιπὰ ἐν παραβάσει, καθώς ἐστι τοῦτο λαβεῖν ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ τῶν βασιλειῶν.

γ', δ', ε', ς'.

Τοῦ Ἀρχιποιμένος διεδέξατο ΣΑΜΟΥΗΛ, ὁ ἐκ Βηθλεὲμ, υἱὸς Ἑλκανᾶ καὶ Ἀννας.

ζ, η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ'.

ΟΜΗΡΟΣ κατά τινας ἐγνωρίζετο.

ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ'.

Τούτῳ αὐτῷ τῷ κ' ἔτει, Σαὺλ τὸν Ἀβιμέλεχ καὶ ἄλλους τὸν ἱερεῖς ἀπέκτεινεν, ἔχων ἀρχιστράτηγον τὸν Ἀβεννὴρ, υἱὸν Νήρ.

Εἶπε δὲ ἔχρισε Σαμουὴλ ὁ Προφήτης τὸν Δαβὶδ, υἱὸν Ἰεσσαὶ, ἐκ φυλῆς Ἰούδα, εἰς Βασιλέα ἐπὶ Ἰσραήλ. Ὃς πρῶτος Ἑβραίων ἐβασίλευσεν ἔτη μ'.

Ἑβραίων βασιλεὺς πρῶτος ἐκ φυλῆς Ἰούδα,

ΔΑΒΙΔ, ἔτη μ'. Ὁμοῦ δυξς'.

α', β', γ'.

Δαβὶδ ἐξαλείψας πόλεις τῶν ἀλλοφύλων πολλὰς, τὴν Ἰεβοῦς πόλιν, Ἱερουσαλὴμ προσηγόρευσε, μηχανησάμενος ἐκ τοῦ συμβεβηκότος. Ἐν γὰρ τῇ Ἰεβοῦς ἐλθὼν ὁ Δαβὶδ, ἐν αὐτῇ τῶν ἀλλοφύλων παντελὴς νίκη γεγένηται· ὅθεν καὶ Ἱερουσαλὴμ αὐτὴν προσηγόρευσεν, οἰκοδομηθεῖσαν ἐν ὄρει ὑψηλῷ. Ὄρος δὲ τὴν Ἑβραΐδι φωνὴν Ἰεβοῦς προσαγορεύει, Σαλὴμ δὲ εἰρήνην.

δ', ε', ς'.

Ἐν Χεβρὼν ἐβασίλευσε Δαβὶδ ἔτη ἑπτὰ, τὰ δὲ λοιπὰ τεσσαράκοντα τρία ἐν Ἱερουσαλήμ. Οὗτος ἀνάγει τὴν Κιβωτὸν τῆς Θήκης Κυρίου, ἐξ οἴκου Ἀμιναδὰβ, καὶ ἐν τῇ ἀνάγειν αὐτὴν, ἐξέκλινεν ὁ μόχος· καὶ ἐπιχὼν Ὀζὰ τὴν Κιβωτὸν ἐπαπέχθη, διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτὸν ἐκ Ἱερέων, ἢ ἐκ Λευιτῶν. Καὶ φοβηθεὶς Δαβὶδ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς οἶκον * Ἀβδηδὰν τοῦ Χιτταίου, καὶ ἐποίησεν ἐκεῖ μῆνας τρεῖς.

* Ἀβδάτα-μα.

ιθ'.

Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς ΑΒΙΑΘΑΡ ἐγνωρίζετο.

θ'.

Προφήτευσε Γὰδ, Νάθαν, καὶ Ἀσάφ. Νάθαν προφητεύων, εἶπεν· Τί ὅτι οὐκ ἐγκώμιασας

τῷ δούλῳ σου, τίς καθήσεται ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ Κυρίου μου Βασιλέως.

ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς', κζ', κη', κθ', λ'.

Αβεσσαλὼμ υἱὸς Δαβὶδ, εἰς τὸ ἴδιον ἐμπαροινῶν πατέρα, ἐπιπαθήμενος ἡμιόνου, καὶ φεύγων, διερχόμενός τε ὑπὸ φυτὸν δένδρου μεγάλου, περιπλακεὶς ἐκ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τῷ δένδρῳ, καὶ ἐκρεμάσθη. Οὗπερ γενομένου οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι, λαμβάνων τὸ παρὰ Μωϋσέως εἰρημένον, περὶ τούτου λελέχθαι· Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου. Ὃ προεφήτευσε δὲ Μωϋσῆς περὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, λέγων· Ὄψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην ἐναντίον τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ οὐ μὴ πιστεύσητε τῇ ζωῇ ὑμῶν.

λα', λβ', λγ', λδ', λε', λς', λζ', λφ', λθ', μ'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΨΑΛΜΩΝ.

Τὸ πῶς συνέστη ὁ Ψαλτήρ.

Μετὰ Μωϋσέα, καὶ τὸν τούτου διάδοχον Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ, καὶ μετὰ τοὺς γενομένους Κριτὰς ἐν Ἰσραὴλ, ἐπιλαβομένου λοιπὸν τῆς Βασιλείας τοῦ Σαοὺλ, καὶ ἀποδοκιμασθέντος, ἤγειρεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς Βασιλέα, δικαιόν τε καὶ Προφήτην, ὃς συνέταξε βίβλον Ψαλμῶν ρν' ἐκ Πνεύματος ἁγίου κινούμενος, ἐμμέτρως, κατὰ τὸ μέτρον τὸ ἴδιον τῆς Ἑβραΐδος γλώττης, καὶ ἐμμελῶς μετὰ ῥυθμοῦ καὶ ὀργάνων ἑτεροίων, καὶ ὀρχήσεων, καὶ φδῶν αὐτὸς ᾄδων ἅμα καὶ χορεύων ἐποίησε δὲ καὶ χορὸς ὑφ' ἑαυτὸν ἑτεροίους μικροὺς Προφητῶν· (οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς παραμένοντας τοῖς Προφήταις, πολλαχοῦ δὲ καὶ υἱοὺς Προφητῶν αὐτοὺς ὠνόμαζον) ἔχοντας ἑτέροια ὄργανα, τὰ μὲν κύμβαλα, τὰ δὲ αὐλούς, τὰ δὲ τύμπανα, τὰ δὲ σάλπιγγας, τὰ δὲ ψαλτήριον καὶ κιθάραν, τοὺς δὲ ᾠδοὺς τοὺς λεγομένους Βοκαλίους. Ἕκαστος δὲ χορὸς ἔξαρχον εἶχεν· ὁ μὲν εἷς ἦν Ἀσάφ, ἄλλος Ἰδιθούμ, ἕτερος υἱοὶ Κορὲ, ἄλλος Ἐθὰμ Ἰσραηλίτης, ἕτερος Μωϋσῆς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ἡνίκα τοίνυν ἐκινεῖτο ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου προφητεῦσαί τι, ἢ περὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ λαοῦ, ἢ περὶ τῆς ἐπανόδου αὐτῶν, ἢ περὶ ἠθῶν διδασκαλικῶν, ἢ περὶ οἰκονομίας, ἢ περὶ τῆς Διανοίας Χριστοῦ, συνετίθει ἐμμέτρως τὸν ψαλμὸν ἑαυτοῦ εἰς μίαν ὑπόθεσιν συντείνοντα, (διὸ τοῦτο γὰρ καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ ψαλμοί,) καὶ παρεδίδου ἑνὶ χορῷ, οἷς ἐδοκίμαζεν, ἢ ἥρμοζε παραδίδοσθαι, ἅδειν αὐτόν, ἐν ἐκείνῳ πρῶτον τῷ χορῷ. Εἰ δὲ πάλιν ἐδοκίμαζε κατὰ μέσον τὸν ψαλμὸν, καὶ ἄλλῳ χορῷ παραδοῦναι τὸ λοιπὸν τοῦ ψαλμοῦ, τότε αὖτη ἡ διαδοχὴ τοῦ ῥυθμοῦ ἐκαλεῖτο Διάψαλμα. Ὡς καὶ ὅταν ἢ τοῖς λεγομένοις ᾠδοῖς ἤτοι Βοκαλίοις, κατὰ μέσον τὸν ψαλμὸν ἤθελε παραδοῦναι, τότε ἐκαλεῖτο Ὠδὴ Διαψάλματος, ἐπειδήπερ οἱ ᾠδοὶ ἐκ διαδοχῆς παρελάμβανον τὸ λοιπὸν τοῦ ψαλμοῦ ᾄδειν. Μαθεῖν δὲ ἔστι τῷ βουλομένῳ περὶ τούτου ἐν τῷ γεγράφθαι ἐν ταῖς Παραλειπομέναις τῶν Βασιλειῶν, οὕτω· Καὶ ἔστιν

est quod non significaveris servo tuo, quis sessurus sit in throno Domini mei Regis?

x. xi. xii. xiii. xiv. xv. xvi. xvii. xviii. xix. xx. xxi. xxii. xxiii. xxiv. xxv. xxvi. xxvii. xxviii. xix. xxx.

Absalom Davidis filius in patrem suum debacchatus, mulæ insidens fugiensque, & sub ingentem transiens arborem, coma verticis sui implicitus, arbori suspensus hæsit. Quo facto, non erret forsasse, qui a Moyse dictum illud de hoc accipiat: *Maledictus omnis qui pependerit in ligno.* Quod alioqui Moyses de Christo prædixit, cum ait: *Videbitis vitam vestram pendentem ante oculos vestros die ac nocte, & non credetis vitæ vestræ.* 2. Reg. 18. Deuteron. 23.

xxxi. xxxii. xxxiii. xxxiv. xxxv. xxxvi. xxxvii. xxxviii. xxxix. xl.

DE PSALMIS.

Quo pacto compositum est Psalterium.

Post Moysen, & illius successorem Jesum filium Nave, & post judices qui fuerunt in Israel, Saul regnum deinceps suscipiente, eoque postea abdicato, excitavit illis Deus Regem, justum simul & Prophetam, qui inspirante Spiritu sancto librum centum quinquaginta Psalmorum carmine composuit, ad peculiares Hebraicæ linguæ modulos, quos cum rhythmis variisque musicis instrumentis, sed & cum saltatione & canticis, ipsemet suaviter cecinit: cytharam enim ipse tenebat. Quin & choros varios minorum Prophetarum secum habebat, (sic enim eos qui manebant cum Prophetis, iisque aderant, sæpe etiam Filios Prophetarum vocabant) quorum alii cymbala, alii tibias, alii tympana, tubas alii, Psalterium vel cytharam alii tenebant; aderant & cantores quos Vocales nuncupabant. Singulis porro choris suus erat præfectus: quorum alius Asaph, alius Idithum, alii filii Chore, alius Etham Israelita, alius Moyses homo Dei dicebatur. Quando ergo a Spiritu sancto afflabatur, ad vaticinandum impellebatur, seu de populi captivitate, vel illius reditu, aut de morum institutione, vel de providentia, seu de Christo Domino: tum vero Psalmum qui ad unum pertineret argumentum certo carminis genere componebat, (unde Psalmorum prolixiores alii, alii breviores,) uniquique choro tradebat concinnendum, prout cuique convenire censebat: ac primum quidem in illo choro. Quippe interdum sub medium ipsum Psalmum quod reliquum erat, prout sibi videbatur, choro alteri concinendum tradebat: quæ quidem carminis seu Rhythmi successio, Diapsalma vocabatur. Ita ut quotiescumque cantoribus, vel Vocalibus, circa medium Psalmi, reliquum concinendum traderet, tum illud Canticum Diapsalmatis diceretur, siquidem continuata serie reliquum Psalmi concinendum excipiebant cantores. Illud porro cuivis percipere licet ex iis, quæ scribuntur in libris Paralipomenon, ubi hæc habentur: *Et*

Edit. Paris. pag. 86.

cecinit Canticum hoc in manu Aſaph Prophetæ. Tradito in hunc modum primo Pſalmo, ſinguli deinceps chori, tum per ſe, tum ſimul & unanimi voce, cum exultatione & rythmo, hi organis, iſti vero alternatim cum ſimilibus inſtrumentis concinentes, ſaltabundi in Dei gloriam Pſalmum decantabant. Sed & id rurſum addiſcere licet, ut Davide ipſe recepta ab alienigenis Arca, coram illa ſaltaverit, & a Melchol uxore ſua reprehenſus, hæc ſubintulerit: *Ludam & irridebor coram Domino*. Non modo enim ceſſavit, ſed illa ipſa produci præcepit. Nonnulli vero ordinem hunc non ſecuti, negleſtaque hac accuratione, ut qui ex obviis nollent edoceri, ad allegorias confugerunt, cum Pſalmos omnes Davidis eſſe negarent, ſed eorum dumtaxat qui ſe hos accepiſſe a David aſſererent; Idque maxime conſtare dictitarent ex illis facta promiſſione, quam tum demum filiis noſtris præſtitit Deus, cum Jeſum a mortuis excitavit, ut in ſecundo Pſalmo ſcribitur; *Filius meus es tu, ego hodie genui te*, ubi generationem de reſurrectione accipit. Idque firmat idem ſecundus Pſalmus de eodem dictus, quemadmodum ajunt omnes Apoſtoli. Atque hæc quidem de illius humanitate: quod enim de ejus Divinitate in eodem Pſalmo dicitur, iſtud eſt: *Paſce eos in virga ferrea, & ut vas figuli confringes eos*. Quibus verbis veluti vim & potentiam Divinitatis in ſeodem indicat, hominumque renovationem ſignificat. Vas enim comminutum figuli, quod ſigni admotum non fuit, rurſum innovatur. Sed & octavum pariter in eumdem rurſum dixit, prima Pſalmi parte illius Divinitati aptata, quemadmodum ipſemet Dominus Chriſtus de eo teſtatur in Evangelio, quando cum ramis acclamarunt, dicentes, *Hoſanna filio David, benedictus qui venit in nomine Domini*. Cum igitur turbas ac pueros coercere & continere non poſſent Judæi, (quæ enim cernebantur miranda putabantur, quod ſcilicet pueri, & lactentes infantes, diſcipuli pariter ac plebs laudes ei hymnumque acclamarent) accuſationem adverſus illum inſtituere ſunt conati, cum dicerent, *Audis quid hi dicunt?* Alter vero Evangeliſta ait: *Quidam ex turba dicebant illi, Increpa diſcipulos tuos: tu enim quaſi blaſphemas, cum hymnum admittis, qui ſoli Deo convenit*. Quibus Dominus ait: *Ita ſane, ſed numquam legiſtis, Ex ore infantium & lactentium perfeciſti laudem?* Quibus in ſe dictum eſſe Pſalmum octavum aperte profitebatur. Cum in eodem ſimul innueret, *Non rapiam Deo quæ Dei ſunt, illud enim ſum*: quemadmodum clamat Apoſtolus, *Non rapinam arbitratus ſe eſſe æqualem Deo: ſed ſemetipſum exinanivit, formam ſervi accipiens*. Aliis vero dicebat: *Ne miramini de infantibus & diſcipulis? quoniam ſi hi tacuerint, lapides clamabunt*. Qui cum ſcirent quod ſcriptum erat, viderentque reipſa infantes & lactentes præter ordinem hymnum acclamare, credidere fieri perinde poſſe,

1. Reg. 6.

1. Pſalm. 2.

Edit. Pariſ. pag. 87.

Matth. 21.

Matth. 21.

Philipp. 2. 6.

Luc. 19. 40.

Α τῷ ᾠδῷ ταύτῃ ἐν χορεῖ Ἀσὰφ τῷ Προφήτῃ. Μετὰ τὸ παραδοθῆναι δὲ αὐτὸν πρῶτον τὸν ψαλμὸν, λοιπὸν ἕκαστος χορὸς ἐξ ἑαυτοῦ, καὶ ἁρμονικῶς μετὰ τέρψεως καὶ ῥυθμοῦ, τῶν μὲν τούτοις τοῖς ὀργάνοις, τῶν δὲ ἐν ἐκείνοις ἀντιφωνούντων, ᾖδον τὸν ψαλμὸν μετ' ὀρχήσεως εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἔστι δὲ πάλιν καὶ περὶ τούτου μαθεῖν, ὡς αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁ Δαβὶδ ἀναλαβὼν ἐκ τῶν ἀλλοφύλων τὴν Κιβωτὸν, ὠρχήσατο ἐμπροσθεν αὐτῆς· ἐξουθενισθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς Μελχὸλ, ἔφη· Παίξομαι καὶ γελάσομαι ἔμπροσθεν Κυρίου. Οὐ μόνον γὰρ ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ ἐπέτρεψεν τὰ τοιαῦτα ἐπιτελεῖσθαι. Τίνες δὲ μὴ προσέχοντες τῇ τάξει, καὶ τῷ Β ἀκριβείᾳ ταύτῃ, μὴ θελήσαντες ἐκ τῶν εἰδότων διδαχθῆναι, εἰς ἀλληγορίας ἐτράπησαν, μηδὲ πάντας εἶναι τοῦ Δαβὶδ τοὺς ψαλμοὺς ἀποφαίμενοι, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ Δαβὶδ παραλαμβάνοντας, φανερούς ἐξ αὐτῶν ἐποίησε, ἐπαγγελίαν γενομένην, ὅτι ταύτῃ ὁ Θεὸς ἐπεπλήρωκε τοῖς πατράσιν ἡμῶν, ἀναστήσας Ἰησοῦν· ὡς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ γέγραπται τῷ δευτέρῳ· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε, τὴν γέννησιν ἐπὶ τῇ ἀναστάσεως ἐκλαβών. Καὶ πρῶτος καὶ αὐτὸς ὁ δεύτερος ψαλμὸς εἰς αὐτὸν εἴρηται, καθὰ καὶ πάντες οἱ Ἀπόστολοι εἶπον. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τὴν ἀνθρωπότητα αὐτοῦ· τὸ γὰρ περὶ τῆς Θεότητος αὐτοῦ C ἐν τούτῳ τῷ ψαλμῷ εἰρημένον ἐστὶ τοῦτο· Ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεῦη κεραμέως συντρίψεις αὐτούς. Ὡσανεὶ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυνατὸν τῆς Θεότητος γνωρίσας ἐν τούτῳ, καὶ τὸν ἀνακαινισμὸν τῆς ἀνθρώπου συμφύσεως. Τὸ γὰρ σκεῦος τοῦ κεραμέως συντριβόμενον μὴ προσομιλήσαν πυρί, δέχεται ἀνάπλασμόν. Ὁμοίως καὶ τὸν ἔγδοον εἰς αὐτὸν πάλιν εἴρηκεν, εἰς τὸν αὐτὸν Θεότητα εἰπὼν τὸ πρῶτον τοῦ ψαλμοῦ, καθὰ καὶ αὐτὸς ὁ Δεσπότης Χριστὸς μαρτυρεῖ περὶ τούτου ἐν Εὐαγγελίῳ, ὅτε μετὰ τῶν παίδων ἐπαφώμενοι λέγοντες· Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Καὶ ἐπειδὴ μὴ ἴσχυον οἱ Ἰουδαῖοι ἐπιτιμᾶν τοῖς ὄχλοις, καὶ τοῖς νηπίοις D (ἦν γὰρ παράδοξα τὰ ῥήματα, παῖδες καὶ θηλάζοντα νήπια, καὶ μαθηταὶ καὶ ὄχλοι ἐπαφώμενοι, καὶ τὸν ὕμνον ἀναπράζοντες αὐτῷ) ἐπεχείρουν τῷ μέμφειν ἐπιφέρειν, καὶ φασι πρὸς αὐτόν· Ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν; Ὁ δὲ ἔφησε Εὐαγγελιστής φησι· Τοῖς ἐκ τοῦ ὄχλου ἔλεγεν αὐτῷ· Ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς σου, ὡσανεὶ ὅτι δυσφημῶν, καταδεχόμενος ὕμνον, ὃς τῷ Θεῷ μόνῳ ἁρμόζει. Ἑκάτερον τὸν αὐτὸν νοῦν ἔχοντες. Πρὸς ὃν ὁ Κύριος φησι, τοῖς μέν· Ναὶ, οὐδέποτε ἀνέγνωτε, Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον; ἁρπάζειν E φάσας τὸν ὕμνον εἰς αὐτὸν εἰρῆσθαι ψαλμόν, Ἐν τῷ αὐτῷ καὶ αἰνιξάμενος, ὅτι, Οὐχ ἁρπάσω τὰ τοῦ Θεοῦ ἁρπάσαντα. Τοῦτο γὰρ εἰμι, (ἐμοῦσιος) καθὰ καὶ ὁ Ἀπόστολος βοᾷ· Οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών. Τοῖς δὲ πάλιν εἶπεν. Μὴ θαυμάζετε περὶ τῶν νηπίων, καὶ περὶ τῶν μαθητῶν. ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσι, οἱ λίθοι κεκράξονται. Οἱ δὲ εἰδότες ὅτι γέγραπται, θεωροῦντες δὲ πῶς ἔργεις αὐτοῖς νήπια καὶ θηλάζοντα παράδοξως κράζοντα

ὁ ὕμνον ἀναλογιζόμενοι δι ὡς δυνατὸν τῇ ποιήσαντι τὰ νήπια ὑπὲρ φύσιν ἀναπράζειν τὸν ὕμνον, δυνατὸν αὐτῇ καὶ τὰ ἄψυχα ποιῆσαι κράζειν, ὠφιμαῦτο αἰσχυνόμενοι. Βαβαὶ, δυνάμεως τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ· Βαβαὶ, φιλανθρωπία· Βαβαὶ, συγκαταβάσεως ἀπολαγχνος. Πῶς δὲ τῆς διδασκαλίας, ἣς ἀνέλαβε δοῦλον μορφὴν, ἐξίωσε φρένας ἐαυτοῦ Θεότητα ὑποδέξασθαι, δέχεσθαί τε ὑπαγωγὰς ὑπὸ τῶν ἰδίων κτισμάτων, καὶ ἀποκρίνεσθαι, οὐ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ φρένας, καὶ ἀνεξικάκως. Ω μακροθυμίας ὑπερβολή· Ω καὶ τοῦ Δαβὶδ ἀξίας, τοιαῦτα ἀξιωθέντος προειπεῖν. Ετι γὰρ λέγει καὶ περὶ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ψαλμῷ ἀπὸ τοῦ, Τί ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκει αὐτοῦ, ἕως τέλους. Θεῖς μαρτυρεῖ ὁ θεσπέσιος Ἀπόστολος Παῦλος, λέγων ὅτι. Τὸν δὲ βραχύτι παρ' Ἀγγέλους ἐλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον. Καί πάλιν· Οὐ γὰρ Ἀγγέλοις ὑπέταξεν ὁ Θεὸς τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν, περὶ ἧς λαλοῦμεν. Ἀλλά τινι αὐτὴν ὑπέταξεν, ὦ Παῦλε; Φησί, Διεμαρτύρατο δέ τις που λέγων· Τί ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκει αὐτοῦ; Τούτῳ ὑπέταξεν αὐτήν. Ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, φησὶν, οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον. Οὕτω τοῖς Ἑβραίοις πιστὸς εἰρηκὼς, τὰ αὐτὰ τοῖς Ἕλλησι λέγει, καὶ φησί· Τοὺς μὲν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπερειδὼν ὁ Θεὸς, τὰ νῦν παραγγέλλει πᾶσιν ἀνθρώποις πάντας πανταχοῦ μετανοεῖν, * καθότι ἔστησεν ἡμέραν, ἐν ᾗ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ, ᾧ ὥρισε πίστιν παράσχων πᾶσι, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Ομοίως καὶ Πέτρος, Ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ὡρισμένος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν. Ομοίως πάλιν εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Δαβὶδ καὶ τὸν ἑκατοστὸν πεντηκοστὸν ψαλμὸν, ἐν ᾧ πάλιν καὶ περὶ τῆς Θεότητος αὐτοῦ φαίνεται λέγων, καὶ περὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Οἷς μαρτυρεῖ πάλιν ὁ μακάριος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ, λέγων ὅτι πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ο θρόνος σου ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ῥάβδος εὐθύτητος, ἡ ῥάβδος τῆς Βασιλείας σου. Τοῦτο περὶ τῆς Θεότητος αὐτοῦ εἰρηκὼς, λέγει εὐθέως καὶ περὶ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ φησίν. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν, διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου. Οὐ γὰρ ἡ Θεότης διὰ τὸ ἀγαπῆσαι δικαιοσύνην, καὶ μισῆσαι ἀνομίαν χρίεται ἢ ὅλως χρίεται, ἢ Θεὸν ἔχει· αὐτὸ γὰρ χρῖσμα Θεὸς ἐστιν· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης αὐτοῦ χρίεται ἔλαιον ἀγαλλιάσεως, ἵνα εἴπῃ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, παρὰ τοὺς μετόχους αὐτῆς, τουτέστι, παρὰ πάντας τοὺς χριστούς. Η γὰρ Θεότης, μετόχους ἄλλους οὐκ ἔχει· εἷς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς, ὅπερ Πατὴρ, καὶ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Καὶ ἀνθρωπότης τοῦ χριστοῦ, πάντας τοὺς ἀνθρώπους, μάλιστα τοὺς χριστοὺς, ἔχει μετόχους. Διὰ τοῦτο γὰρ, ὅτι παρὰ πάντας ἐχρίσθη ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ, χριθεῖσα Πνεύματι ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ὅπερ οὐδεὶ τῶν ἄλλων χριστῶν ὑπῆρξεν. Οὕτως εἴρηκεν, παρὰ πάντας τοὺς μετόχους σου. Ολον δὲ αὐτὸν τὸν ψαλμὸν περὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπὶ Βασιλέως νυμφίου, καὶ νύμφης Βασιλίδος εἴρηκεν, ἐπέλιπεν. Ομοίως δὲ καὶ τὸν ἑκατοστὸν ἕνατον ψαλμὸν εἰς τοῦτο ἤρκεσε. Καὶ μαρτυρεῖ αὐτὸς ὁ Κύριος, λέγων πρὸς Ιουδαίους· Πῶς οὖν Δαβὶδ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ Κύριον αὐ-

ut qui efficit ut ſupra naturam infantes hymnum canant, ita & ſenſu carentia acclamare efficiat, pudibundi exclamarunt: *Papæ, qualis potentia Domini Chriſti? Papæ, qualis clementia? Papæ, quæ tanta tamque miſericors indulgentia? Quomodo per doctrinam, quæ formam ſervi ſuſcepit, ſuam tam manſuete dignatus eſt oſtendere Deitatem, ſuarumque creaturarum excipere opprobria, atque reſpondere, non iracunde, ſed placide ac clementer?* O patientiæ immenſitas, o digna Davide, *qui talia prædicere dignatus eſt!* Rurſum enim de illius humanitate in eodem Pſalmo ait ab eo loco, *Quid eſt homo quod memor es ejus*, uſque ad finem. Quibus conſentanea ſcribit divinißimus Apoſtolus Paulus, cum ſic ait: *Hunc paulo minus ab Angelis minutum videmus propter paſſionem mortis, gloria & honore coronatum.* Et rurſum: *Non enim Angelis ſubjecit Deus orbem terræ futurum, de quo loquimur.* Sed cui ipſum ſubjecit, o Paule? Addit: *Teſtatus eſt in quodam loco quis dicens, Quid eſt homo quod memor es ejus?* Huic illum ſubjecit. Dum quippe omnia illi ſubjicit, inquit, nihil quod non ei ſubditum ſit reliquit. Sic cum iſta Hebræis ut fidelibus dixiſſet, eadem gentilibus dicit, atque, *Et tempora quidem hujus ignorantiæ deſpiciens Deus, nunc annuntiat omnibus hominibus, ut omnes ubique pœnitentiam agant. Eo quod ſtatuit diem, in quo judicaturus eſt orbem in æquitate, in viro, in quo ſtatim fidem præbens omnibus, ſuſcitans eum a mortuis.* Similiter & Petrus: *Quia ipſe conſtitutus eſt a Deo judex vivorum atque mortuorum.* Similiter rurſum in ipſum CXLIV. Pſalmum dixit David, in quo iterum de ejus Divinitate videtur loqui, & de humanitate. Quibus rurſum aſſentitur Beatus Paulus in Epiſtola ad Hebræos, ubi ſic ait de Jeſu: *Thronus tuus Deus in ſæculum ſæculi: virga æquitatis, virga regni tui.* Hoc cum de Divinitate illius dixiſſet ſtatim etiam ſubjungit de humanitate, dicitque: *Dilexiſti juſtitiam, & odiſti iniquitatem: propterea unxit te Deus, Deus tuus oleo lætitiæ præ conſortibus tuis.* Neque enim Divinitas, quod diligat juſtitiam, & iniquitatem odio habeat, ungitur: neque omnino ungitur, neque Deum habet, cum unctio Deus ſit, ſed ejus humanitas ungitur oleo exultationis, ut dicat Spiritus ſanctus, *Præ conſortibus tuis*, hoc eſt, præ omnibus unctis. Divinitas quippe conſortes alios non habet: unus enim eſt Deus, Pater, & Filius, & Spiritus ſanctus. Humanitas autem Chriſti omnes homines, ac unctos præſertim, conſortes habet: hacque potiſſimum de cauſa, quia præ omnibus uncta eſt Chriſti humanitas, uncta Spiritu ſancto & virtute, quod nulli alii contigit ex illis, qui uncti fuere, proindeque dixit, *Præ omnibus conſortibus tuis.* Totum vero eumdem Pſalmum de Chriſto & Eccleſia, cum eum veluti in Regem ſponſum, & Regi-nam ſponſam confeciſſet, abſolvit. Similiter & CIX. Pſalmum in illud ipſum cecinit, quod Dominus ipſe teſtatur, dum ait Judæis: *Quomodo ergo David*

Hebr. 2. 9.

Edit. Pariſ. pag. 88.

Hebr. 1. 8.

Pſal. 44. 8.

Matth. 22. 43.

pag. 89.

Pſal. 109.

in Spiritu ſancto vocat illum Dominum, dicens, Dixit Dominus Domino meo, ſede a dextris meis. Si filius ejus eſt, quomodo Dominus illius eſt? Illud quidem, *Dominus illius*, ut Deum manifeſte prædicens, illud autem, *Sede a dextris meis*, humanitati aperte aptat. Illud enim, *Sede*, ei qui non ſedet dicit. Divinitas vero propter ſuum ſedet honorem ſuamque gloriam ac beatitudinem, non ab majore alio invitata, vel ad hoc etiam ſollicitata: ſed Chriſti humanitas a ſibi inſeparabiliter unita Divinitate invitatur, dum hæcce audit: *Sede a dextris meis*. Quaſi diceret in honore meo: neque enim dexteram vel ſiniſtram habet Deus, qui incircumſcriptus eſt, ſed hoc illi ait, *Sede in honore meo*, quaſi diceret, *in conſpectu meo*, ut imago Dei univerſo mundo oſtenſa. Ita enim Daniel loquitur; *Et ipſi datum eſt regnum, & honor & poteſtas*, &c. Sed & ipſe Dominus ait: *Data eſt mihi omnis poteſtas in cielo & in terra*. Decurrens rurſum eumdem Pſalmum, de humanitate ait, *Ex utero ante luciferum genui te*. Veluti ſi pater filio ſecundum Divinitatem diceret, ante omnem creaturam quaſi ex utero, (eamdem ſubſtantiam indicare volens) non poſterius producens, ſed in meipſo te habens, ſine principio & ſine fine, veluti ex utero, ex mea ſubſtantia te genui ſimul exiſtentem ſimulque ſubſiſtentem.

Dan. 6.

Matth. 28. 18.

Pſal. 109. 4.

Rurſum deinde ſtatim & de humanitate locutum indicat, dum ait: *Juravit Dominus, & non pœnitebit eum, tu es Sacerdos in æternum ſecundum ordinem Melchiſedec*. Neque enim Divinitas ſacerdotale munus peragit, ſed ipſi potius cultus defertur, ac ſacrificia is ſuſcipit. Meminit etiam dicti iſtius Paulus Apoſtolus in Epiſtola ad Hebræos, ubi ſic ait: *Tanquam Aaron, ſic & Chriſtus non ſemetipſum clarificavit, ut Pontifex fieret, ſed qui locutus eſt ad eum, Filius meus es tu, ego hodie genui te*: *Uti & alio loco dicit, Tu es Sacerdos ſecundum ordinem Melchiſedec*. Quæ omnia de ejus humanitate interpretatur. Ita ergo beatus David quatuor iſtos Pſalmos in Dominum Chriſtum, illumque ſolum, confecit. Neque enim quæ Domini Chriſti erant, cum aliis quibuſdam, & quæ Domini erant, cum ſervis communia fecit. Quæcumque vero alia ex Pſalmis deſumpſerunt Apoſtoli, non ut de Chriſto proprie dicta acceperunt, ſed ut quæ inſtituto ſuo convenirent, veluti: *Diviſerunt ſibi veſtimenta mea*. Et illud: *Dederunt in eſcam meam fel*. Et illud: *Providebam Dominum in conſpectu meo ſemper*. Et: *Aſcendens in altum captivam duxit captivitatem*. Et quæcumque his ſunt ſimilia, ut ſuo argumento idonea uſurparunt, quemadmodum beatus Paulus dictum Moyſis in Deuteronomio, quod in ſuum tranſtulit argumentum, ubi ita ait: *Ne dixeris in corde tuo, Quis aſcendet in cœlum*. Id eſt Chriſtum deducere, aut, *Quis deſcendet in Abyſſum?* Hoc eſt Chriſtum a mortuis revocare, dictum illud ut argumento ſuo idoneum interpretatus. Cætera enim ex Pſalmis in Dominum Chriſtum minime con-

Pſal. 109. 4.

Hebr. 5. 5.

Edit. Pariſ. pag. 90.

Matth. 27. 35.

Rom. 10. 6.

τὸν καλεῖ, λέγων. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου. Εἰ γὰρ αὐτῷ ἐστὶ, πῶς Κύριος αὐτοῦ ἐστὶ; τὸ μὲν, Κύριος αὐτοῦ, ὡς Θεὸν σαφῶς προεκήρυξεν. Τὸ δὲ, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, σαφῶς τῇ ἀνθρωπότητι ἁρμόζει. Τὸ γὰρ, Κάθου, τῷ μὴ καθεζομένῳ λέγει. Ἡ δὲ Θεότης ἵδρυται εἰς τὴν οἰκείαν τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ μακαριότητα, παρ' ἑτέρου μείζονος μὴ ἐπιτρεπομένη, ἢ προτρεπομένη εἰς τοῦτο· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῆς ἑνωμένης αὐτῇ ἀχωρίστως Θεότητος ἐπιτρέπεται λέγουσα, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ὡσανεὶ ἐν τῇ ἐμῇ τιμῇ. Οὔτε γὰρ δεξιὰ, οὔτε ἀριστερὰ ἔχει ὁ Θεὸς, ἀπερίγραπτος ὑπάρχων, ἀλλὰ τοῦτο αὐτῷ λέγει, ὅτι, Κάθου ἐν τῇ ἐμῇ τιμῇ, ὡσανεὶ εἰς πρόσωπον ἐμὸν, ὡς εἰκὼν Θεοῦ παντὶ τῷ κόσμῳ δεικνυμένη. Οὕτω γὰρ καὶ Δανιὴλ λέγει· Καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ βασιλεία, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ ἐξουσία, καὶ τὰ λοιπά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος φησί· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ γῆς. Παρακατιὼν δὲ πάλιν τῷ αὐτῷ ψαλμῷ, φησὶν περὶ τῆς Θεότητος. Ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησά σε· ὡσανεὶ τοῦ πατρὸς πρὸς ἐμὲ κατὰ τὴν Θεότητα λέγοντος, ὅτι, πρὸ πάσης τῆς κτίσεως ὡς ἀπὸ γαστρὸς, τὸ ὁμοούσιον θέλων σημάναι, οὐχ ὕστερον προβαλὼν, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ σε ἔχων ἀνάρχως καὶ ἀπαράντως, ὡς ἀπὸ γαστρὸς ἐκ τῆς ἡμετέρας οὐσίας σε ἐξεγέννησα συνόντα καὶ συνυπάρχοντα.

Εἶτα πάλιν θεϊκῶς, καὶ περὶ τῆς ἀνθρωπότητος δηλῶν, φησί· Ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται, σὺ εἶ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. Οὐ γὰρ ἡ Θεότης ἱερατεύει, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὴ λατρεύεται, καὶ τὰ ἱερὰ προσδέχεται. Μίμνηται δὲ κἀντεῦθεν χρίσεως ταύτης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ, λέγων οὕτω· Καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρὼν, οὕτω κἀ ὁ Χριστὸς, οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενέσθαι Ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἶ σύ· ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ, λέγει· Σὺ εἶ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ· πάντα περὶ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ ἐκλαβών. Οὕτως οὖν καὶ ὁ μακάριος Δαβὶδ τοὺς πέντε τούτους ψαλμοὺς εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, καὶ μόνον εἶπεν. Οὐ γὰρ ἐκοινολογήσατο τοῖς τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ μετὰ ἑτέρων τινῶν, τὰ τοῦ Δεσπότου μετὰ τῶν δούλων. Ὅσα δὲ ἕτερα ἐξέλαβον οἱ Ἀπόστολοι ἐκ τῶν ψαλμῶν, οὐχ ὡς εἰς αὐτὸν κυρίως εἰρημένα ἐξέλαβον, ἀλλ' ὡς ἁρμόζοντα τῇ ὑποθέσει αὐτῶν. οἷον. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς. Καὶ τό, Ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν. Καὶ τό, Προορώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός· καὶ, Ἀναβὰς εἰς ὕψος ἐχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν. Καὶ ὅσα τούτοις ὅμοια, ὡς ἁρμόζοντα τῇ ὑποθέσει αὐτῶν ἐξέλαβον· οἷον ἐποίησε καὶ ὁ μακάριος Παῦλος τὸν χρησιν Μωϋσέως τὸν ἐν τῷ Δευτερονομίῳ, μεταβαλὼν εἰς τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν ἁρμόζουσαν, λέγων οὕτω· Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν. Τοῦτο Χριστὸν καταγαγεῖν, ἢ Τίς καταβήσεται εἰς τὸν ἄβυσσον· τοῦτο Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν· μεταθέσας τὴν χρῆσιν ὡς ἁρμόζουσαν εἰς τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν.

σιν. Οὐδὲ γὰρ ἁρμόζουσι τὰ λοιπὰ τῷ ψαλμῶν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ἐξ ὧν τινα ἐξέλαβον, οἷον εἰς τὸ. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, εἰκοστὸς πρῶτος ψαλμός ἐστιν. Λέγει οὖν εἰς αὐτόν. Μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου, ὅπερ ἀνάρμοστον καὶ ἀσύμφωνον τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ σαφὴς μανία ἐπὶ τῷ Χριστῷ ἐκλαβεῖν τὸ τοιοῦτον. Ἐπεὶ δὲ τῷ παντὶ τῶν ψαλμῶν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν εἰρημένων, ὅλοι δι' ὅλου αὐτῷ ἁρμόζουσιν. Οὕτω γοῦν, καθὰ καὶ πρώην ἐπαμῦν, ἐκοινοποιεῖτο ὁ μακάριος Δαβὶδ, τὰ εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν λεγόμενα, μετὰ τῶν λεγομένων εἰς ἑτέρους τινάς. Φαίνεται γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ τοῦτο ποιεῖν ἰδίᾳ ἐπικαλούμενος αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες. Διὰ τί ἐργάζῃ ἐν σαββάτῳ; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς ἔλεγεν· Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι. Ὅτε δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπικαλοῦμαι, φησί. Οὐκ ἀνέγνωτε τί ἐποίησε Δαβὶδ, ὡς τοὺς ἄρτους τῆς Προθέσεως ἔφαγεν αὐτὸς, οὓς οὐκ ἐξῆν φαγεῖν εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι μόνοις; ἀγρίαινεν τῷ Πατρὶ ἑαυτὸν ἀφιλλῶν, τοὺς μαθητὰς δὲ τοῖς Προφήταις, ἤγουν τοῖς ἱερεῦσιν, ὡς δούλους· πρὸς δούλους, καὶ ὡς υἱὸν πρὸς πατέρα. Οὕτως οὖν καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγιοπνευμάτῳ, οὐκ ἀνέμιξε χύδην τὰ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Δεσπότου, μετὰ ὑποθέσεως δούλων, ἀλλ' ἰδικῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Δεσπότου τοὺς τέσσαρας τούτους ψαλμοὺς ἐξεύρη προσεπεῖν καὶ συντάξαι. Τοὺς δὲ ἄλλους πάντας εἰς ἑτέρων προσώπων, ἢ πραγμάτων, ἢ ἱστοριῶν, χειραφιλεῖ δι' ὠφελείαν πᾶσιν ἐκτυπώμασι. Διὸ τοῦτο καὶ ἐμμελῶς & μετὰ ῥυθμοῦ αὐτὰ ἐξεῦρεν, ἵνα δύνατοι καὶ ἀπομνημόνευτα τοῖς πᾶσιν ὡς τερπνὰ γένωνται. Καὶ τοῦτο δῆλον ὡς ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τοῦ κόσμου ᾄδομεν τὰ τοῦ Δαβὶδ ἐξεύρεσιν, καὶ χιδὸν ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων μικρῶν τε καὶ μεγάλων ἅμα τοῦ στόματος φερόμενα, καὶ καθημέραν ᾄδομενα, καὶ μελετώμενα, καὶ μνημονεύομενα πλέον τῶν ἄλλων Προφητῶν καὶ γραφῶν.

Δεύτερος Ἑβραίων ἐβασίλευσε ΣΟΛΟΜΩΝ, υἱὸς Δαβὶδ, ἔτη μ'. Ὁμοῦ δφς'.

α' β'.

Σολομὼν τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν οἰκοδομεῖν ἤρξατο, ἔχων ἑβδομήκοντα χιλιάδας ἁρμάτων αἴροντων ἄρσιν, καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδας λατόμων ἐν τῷ ὄρει, ὃ καὶ συνετέλεσεν ἔτεσιν ὀκτώ.

Καὶ συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος ἀπὸ τῆς Μωυσέως, καθ' ὃν ἐξ Αἰγύπτου πορεία γέγονε, ἐπὶ Σολομῶντα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ ἱεροῦ κατασκευῆς, ἔτη χλ'.

γ', δ', ε', ς', ζ', η'.

Οὐαφρῆς Βασιλεὺς Αἰγύπτου, ἀπέστειλε Σολομῶντι εἰς βοήθειαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις μυριάδας η', καθὼς ἱστορεῖ Εὐπόλεμος.

θ', ι'.

Σολομὼν ἐκβαλὼν τὸν Ἀβιάθαρ τῆς Ἀρχιερωσύνης, καθίστησι τὸν ΒΑΡΟΥΧ, ὅστις ἦν τοῦ γένους Ἐλιεζάρου.

ια', ιβ', ιγ', ιδ'.

Τυρίων ἐβασίλευσε Θείραμος, οὗ τὴν θυγατέρα ἔγημε Σολομών· καθὼς ἱστορεῖ Τατιανός.

veniunt quibuſdam dumtaxat ex iis deſumptis: cujuſmodi eſt illud, *Diviſerunt ſibi veſtimenta mea*, quæ ſunt ex Pſalmo XXI. Ait vero de ſeipſo; *Longe a ſalute mea verba delictorum meorum*. Quod minime ſacræ Scripturæ conveniens ac congruum, imo aperta eſſet inſania, ſi tale quidpiam de Chriſto acciperetur. Soli igitur quatuor hi Pſalmi in Dominum Chriſtum dicti, toti ubique ipſi conveniunt. Neque enim, ut præfati ſumus, commiſcuit beatus David quæ de Domino Chriſto dicta ſunt, cum iis quæ de quibuſdam aliis dicuntur. Videtur enim ipſe Servator id feciſſe, quando accuſabant illum Judæi dicentes, *Quare operaris in Sabbatho?* Is vero reſpondit, dicens, *Pater meus modo operatur, & ego operor*. Quando vero Diſcipulos calumniabantur, reſpondit: *Numquid legiſtis quid fecerit David, quando panes propoſitionis comedit ipſe, quos non licebat ei edere, niſi ſolis ſacerdotibus?* Aperte ſeipſum Patri comparans, Diſcipulos vero Prophetis, ſeu ſacerdotibus, ſervos nempe ſervis, ut & filium Patri. Ita ergo & Propheta David ſpiritu ſancto afflatus non promiſcue ea confudit argumenta quæ Chriſtum, cum iis quæ ſervos ſpectabant: ſed ut ſpeciatim in argumentum de Chriſto quatuor illos Pſalmos prædiceret & componeret dignus habitus eſt: alios autem omnes de aliis perſonis, vel rebus, vel hiſtoriis conſcripſit, utili omnibus propoſita inſtructione. Quapropter modulata & rythmis adornata oratione hæcce edidit, ut eſſent ad uniuſcujuſque captum prompta, & memoria facile ex eorum ſuavitate comprehenderentur. Atque id per ſe evidens eſt, in univerſis mundi Eccleſiis Davidis Pſalmos cantari, & ab omnibus fere hominibus, parvulis juxta ac adultis in ore haberi, & quotidie concini, atque adeo animo ac memoria longe magis revolvi, quam Propheterum, aut ſacræ Scripturæ cæteta quæ ſuperſunt monumenta.

Secundus apud Hebræos regnavit SALOMON, filius David. an. XL. Colliguntur anni IV. MDVI.

ANNI A M. C. Pſal. XXI. 2. Joan. 6. 30. Edit. Pariſ. pag. 91.

I. II. 4467.

Salomon templum Hieroſolymis ædificare cœpit, habens LXX. millia curruum onera portantium, & LXXX. millia latomorum in monte, illudque infra VIII. annos confecit.

Colligitur univerſum tempus ab LXXXI. anno Moyſis, quo ex Ægypto profectio contigit, uſque ad Salomonem, & initium templi fabricæ anni DCXXX.

III. IV. V. VI. VII. VIII.

Vaphres Ægypti Rex Salomoni ad templi Hieroſolymitani ædificationem miſit octoginta millia aureorum, ut Eupolemus refert.

IX. X.

Salomon, cum Abiathar ſummum Pontificatum abrogaſſet, BARUCHUM, qui ex genere Eleazari erat, conſtituit.

XI. XII. XIII. XIV.

Tyriis Imperavit Thiramus, cujus filiam duxit Salomon, ut narrat Tatianus.

ANNI
A. Mo. Co.

xv.

Hebræorum ſummus Pontifex VIII. ab Aaron SADOC. Prophetavit Nathan, & Achias Silonites, & Samæas filius Emblas, & Adoc. Nathan pro-
3. Reg. 1. 27 phetans dixit: *Non ſignificaſti ſervo (tuo) quis ſederet ſuper thronum Domini mei Regis,*

xvi. xvii.

1. Reg. 9. 17. 2. Paralip. 8. 3. 4. &c. Salomon, cum templum Domini ædificaſſet, geminaque Dei donatus fuiſſet viſione, civitates condidit in Judæa Aſoed, Magdo, Gazer, Bethoron ſuperiorem, Baladad, Etimen & Thamnor in eremo quæ nunc appellatur Palmyra. Multis igitur admiratione dignis perfectis operibus, cum jam conſenuiſſet, malum fecit, & ad iram provocavit Dominum, cum
3. Reg. 11. 7. deceptus fuiſſet ab Hieriſoe; excitavitque excelſa Chamos idolo Moab, & Melchom offendiculo, hoc eſt, idolo filiorum Ammon, & Aſtartæ abo-
Edit. Pariſ. minationi Sidoniorum.
pag. 92. xviii. xix. xx. xxi. xxii.
xxiii. xxiv. xxv. xxvi. xxvii.
4084. xxviii. xxix. xxx. xxxi. xxxii.
xxxiii.

3. Reg. 11. Achias Silonita prædixit Hieroboam ſervo Solomonis eum regnaturum ſuper decem tribus Iſrael,

xxxiv. xxxv. xxxvi. xxxvii.

3. Reg. 11. 40. Hoc anno Salomon conatus eſt Hieroboam e medio tollere. Is re cognita profugit ad Regem Ægypti Suſacim, ibique moratus eſt, quoad Salomon diem ſuum obiit; accepitque Hieroboam in uxorem filiam Suſacim;

xxxviii.

Salomon prophetans, dixit: *Circumveniamus juſtum, quia inutilis eſt nobis: adverſatur operibus noſtris. Prædicat ſe ſcientiam Dei habere, & filium Domini ſe nominat.*

xxxix. xl.

3. Reg. 12. Poſt mortem Salomonis, ſeditionem facientе Judæorum gente, eorumque regno diviſo, in Samaria ſuper decem tribus Iſrael regnat Hieroboam, filius Nadab, ſervus Salomonis, ex tribu Ephraim, annis xxii.

Roboam filius Salomonis regnat Hieroſolymis ſuper Juda & Benjamin, quibus tribubus cognomentum eſt Judæorum, quod regnarent Reges ex tribu Juda: unde & gens univerſa Judæorum nomen ſortita eſt.

HIEROBOAM primus regnat ſuper Iſrael annos xxii.

Achias Silonites prophetavit, qui novam veſtem indutus, occurrens Hieroboam Hieroſolymis egredienti, veſtem ſuam duodecim in partes diſcidit, eique
3. Reg. 11. 31. dixit: *Sume tibi decem ſciſſuras: quia ſcidit dominus regnum de manu Salomonis.* Regnavitque ſuper Iſrael decem tribuum in Bethleem, & in Samaria, & ſuper circumvicinos, qui Iſrael etiam appellati ſunt.

ii. iii. iv. v. vi.

Prophetat Achias Silonites, & Samæas filius Balami.

ια.

Εβραίων Αρχιερεὺς (ἀπ') Ααρὼν (ἡ ΣΑΔΩΚ) προφητεύει (Σαδὼκ) Νάδαβ, καὶ Αχίας ὁ Σιλωνίτης, καὶ Σαμαίας υἱὸς Εμβλᾶς, καὶ ὁ Αδὼχ. Νάδαβ προφητεύων, εἶπεν, ὅτι Οὐκ ἐγκάρτερησας τῷ δούλῳ, τίς καθήσεται ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου μου τοῦ Βασιλέως.

ιε', ιζ'.

Σολομὼν μὴ τὸ οἰκοδομῆσαι αὐτὸν τὸν οἶκον Κυρίου, καὶ ἀφθῶναι αὐτῷ δὶς τὸν Θεὸν, ἔκτισε πόλεις ἐν Ιουδαίᾳ Ασωδ, Μαγδὼ, Γαζὶρ, Βεθωρὼν τὴν ἄνω, Βαλαδὰδ, Ετημὼ, καὶ Θαμνὼρ ἐν ἐρήμῳ τῇ τῶν λεγομένῃ Παλμύρα. Πολλά τε καὶ θαυμαστὰ ἔργα ποιήσας, ἐν καιρῷ γήρους αὐτῷ τὸ πανηρὸν ἔπραξε, καὶ παρώργισε τὸν Κύριον, ἐπὶ τὸ ἀπατηθῆναι αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ιεζαβὲλ, καὶ φοεδέμενος τὰ ὑψηλὰ τὸ Χαμὼς εἰδώλῳ Μωὰβ, καὶ τῷ Μελχὼμ προσοχθίσματι, τέκνων εἰδώλοις υἱῶν Αμμὼν, καὶ τῇ Ασάρτῃ βδέλυγμα Σιδωνίων.

ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ'.

Αχίας ὁ Σιλωνίτης προεθίασεν τῷ Ιεροβοὰμ δούλῳ Σολομῶντος, περὶ τῶ μέλλειν αὐτὸν τῷ δέκα φυλῶν τοῦ Ισραὴλ βασιλεύειν.

λδ', λε', λς', λζ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει Σολομὼν ἐθέλησεν ἀνελεῖν τὸν Ιεροβοάμ. Ὁ δὲ φεύγει ἀπέδρασε πρὸς Σουσακεὶμ βασιλέα Αἰγύπτου. Καὶ διῆγεν ἕως ἀπέθανε Σολομών, καὶ ἔλαβε Ιεροβοὰμ τὴν θυγατέρα Σουσακεὶμ ἑαυτῷ γυναῖκα.

λη'.

Σολομὼν προφητεύων εἶπεν· Εὐθρανθείημεν καὶ δικαιοσύνῃ, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστιν· ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν. Επαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει.

λθ', μ'.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Σολομῶντος, σχισθέντος τοῦ Ιουδαίων ἔθνους, καὶ τῆς βασιλείας αὐτῶν διαιρεθείσης, ἐν Σαμαρείᾳ δέκα φυλῶν ἡγεῖται τοῦ Ισραὴλ Ιεροβοὰμ, υἱὸς Ναδὰβ, δοῦλος ὢν Σολομῶντος, ἐκ φυλῆς Εφραὶμ, ἔτη κβ'.

Ιούδας δὲ καὶ Βενιαμὶν ἐν Ιερουσαλὴμ βασιλεύει Ροβοὰμ υἱὸς Σολομῶντος, οἷς ἐπώνυμον Ιουδαῖοι, διὰ τὸ ἐκ φυλῆς Ιούδα κρατεῖν τὰς Βασιλείας. Ὅθεν καὶ πᾶν ἔθνος τοῦ τῶν Ιουδαίων πλῆθος ἐπωνυμίαν.

ΙΕΡΟΒΟΑΜ πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ισραὴλ ἔτη κβ'.

Αχίας ὁ Σιλωνίτης προεφήτευσεν, ὅστις ἱμάτιον καινὸν φορῶν, ἀπαντήσας τῷ Ιεροβοὰμ ἐξιόντι ἀπὸ Ιερουσαλὴμ, διέῤῥηξε τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ εἰς τμήματα ιβ'. καὶ εἶπεν αὐτῷ· Λάβε σεαυτῷ δέκα τμήματα, ὅτι διέῤῥηξε Κύριος τοῦ βασιλεῖαι ἐκ χειρὸς Σολομῶντος. Καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ισραὴλ τῶν δέκα φυλῶν ἐν Βηθλεὲμ, καὶ ἐν Σαμαρείᾳ, καὶ τῶν περιξ, οἱ καὶ Ισραὴλ ἐκλήθησαν.

β', γ', δ', ε', ς'.

Προφητεύει Αχίας ὁ Σιλωνίτης, καὶ Σαμαίας υἱὸς Βαλαμεί.

ζ.

Ιεροβοὰμ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, παρήργισε τὸν Κύριον ἐπὶ εἰδωλολατρείᾳ, ποιήσας δαμάλεις χρυσᾶς δύο· τῷ μὲν μίαν ἔθηκεν εἰς Βεθήλ, τῷ δὲ ἑτέραν εἰς Δάν. καὶ κατέστησεν ἱερεῖς ἐκ τῆς γῆς Λεύι. Ποιήσατε ἑορτὴν τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ ἐν Βεθήλ. Ἀναβὰς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ὃ ἐποίησεν ὑψηλόν, περιφὰν αὐτῷ Προφήτης παραγενόμενος ἐξ Ιούδα, λέγων· Θυσιαστήριον. Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ιδοὺ υἱὸς τέκνεται τῷ οἴκῳ Δαβὶδ, Ιωσίας ὄνομα αὐτῷ, καὶ θύσει ἐπὶ σὲ τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τοὺς ἐπιθύοντας ἐπὶ σοί, καὶ ὀστᾶ ἀνθρώπων καυθήσεται ἐπὶ σέ. Καὶ ἔδωκε τέρας, λέγων· Τοῦτο τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησε Κύριος· Ἰδοὺ τὸ θυσιαστήριον ῥήγνυται, καὶ ἐκχυθήσεται ἡ πιότης ἡ ἐν αὐτῷ.

Ἀκούσαντος δὲ τοῦ Ιεροβοὰμ ταῦτα, καὶ ἐκτείναντος τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ εἰρηκότος συλλαβέσθαι τὸν Προφήτην, ἐξηράνθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ, καὶ τὸ θυσιαστήριον ἐρράγη, καὶ ἡ πιότης ἐξεχύθη ἀπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ τέρας, ὃ ἔδωκεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐν λόγῳ Θεοῦ. Καὶ ἠξίωσε τὸν Προφήτην δεηθῆναι τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐπιστρέψῃ ἡ χεὶρ αὐτοῦ. Καὶ δεηθέντος, ἀπεκατεστάθη. Καὶ ἠξίωσε τὸν Προφήτην φαγεῖν ἄρτον· καὶ οὐκ ἠθέλησεν ὁ Προφήτης. Καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέστρεφε πρὸς Κύριον, ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς εἰδώλοις προσεκεῖτο, καὶ πᾶς ὁ βουλόμενος ἔπλήρου τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ἐγίνετο ἱερεὺς τῶν ὑψηλῶν. Καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ ἀρρωστήσαντος, ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πρὸς Ἀχίαν τὸν Σιλωνίτην Προφήτην· καὶ ἦλθεν παρ' αὐτόν. Τεθνήξεται ὁ υἱός σου, καὶ ἐξολοθρευθήσεται τῷ Ιεροβοὰμ ἀπομισῶν πρὸς τοῖχον, καὶ τοὺς ἐν τῷ ἀγρῷ πεσόντας αὐτῶν καταφάγεται τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

ιά, ιβ, ιγ, ιδ, ιε, ις, ιζ, ιη, ιθ, κ, κα, κβ.

Βιβλίων τῶν Ιώσιππου γ'.

ROBOAM, υἱὸς Σολομῶντος, ἐκ φυλῆς Ιούδα, μὴ ὢν ἐνὸς ἐτῶν, βασιλεύει τρίτος τῷ Ιούδᾳ ἔτη ιζ. Οὗτος ἔφυγε

κγ, κδ.

Προφήτευσε Σαμαίας.

ε, ς.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ροβοὰμ Βασιλεὺς Ιούδα, Σουσακεὶμ Βασιλεὺς Αἰγύπτου, παραλαβὼν Λίβυας, καὶ Αἰθίοπας καὶ Τρωγλοδύτας, ἀναβὰς εἰς Ιερουσαλήμ, ἐσύλησε τὸν ναὸν, λαβὼν πᾶς ἐν αὐτῷ θησαυρὸς, καὶ τοὺς θησαυροὺς Ροβοὰμ, καὶ τὰ ὅπλα τὰ χρυσᾶ, ἃ ἔλαβε Δαβὶδ ἐκ χειρὸς τῶν παίδων Ἀδραζὰρ Βασιλέως Σουβὰ, καὶ τὰ ὅπλα τὰ χρυσᾶ, ἃ ἐποίησε Σολομών.

ζ, η, θ, ι, ια.

Ἐτι προεφήτευσεν Ἀχίας ὁ Σιλωνίτης, καὶ Σαμαίας υἱὸς Ελαμεί.

ιβ, ιγ.

Προεφήτευσε ὁ ἐν Βεθὴλ οἰκῶν, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, εἶπε τὸν προφητεύσαντα τῷ Ιεροβοὰμ ἄλλῳ Σολομῶντος, φαγεῖν ἄρτον, καὶ μόλις ἔφαγε. Φασὶ τὸν Ἰώσηπον λέγειν, ἀπὸ παραδόσεως εἶναι τὸν ἐν Βεθὴλ Καὶ ὁ Σηὼ ἐπὶ τῷ θυσιαστηρίου.

A

VII.

ANNI A. M. C.

Hieroboam, vii. regni sui anno, Domini in se iram concitavit propter idolatriam, cum deos confecisset aureos vitulos, quorum unum posuit in Bethel, alterum vero in Can: & constituit sacerdotes ex filiis Levi: *Agite diem festum filiis Israel in Bethel*. Cum autem ascendisset super altare, quod excelsum fecerat, apparuit ipsi Propheta, qui ex tribu Juda erat, dicens: *Altare, altare. Hæc autem dicit Dominus Deus: Ecce nascetur filius domus David, Josias nomen ejus, & immolabit super te sacerdotes excelsorum, qui nunc in te thura succendunt, & ossa hominum super te incendet*. Deditque signum dicens: *Hoc verbum quod locutus est Dominus: Ecce altare scindetur, & effundetur pinguedo quæ in illo est*.

1. Reg. 12. 28.

Edit. Paris. pag. 93.

B

Cum hæc audiisset Hieroboam, manumque suam ab altari extenderet, jubens comprehendi Prophetam, exaruit manus illius, & altare discissum est, ac effusa pinguedo ejus, quæ erat in illo, juxta signum quod dedit vir Dei in sermone Dei. Et rogavit Prophetam ut Deum deprecaretur, quo manus sua reverteretur. Illo autem precante, reversa est. Rogavitque Prophetam, ut panem comederet, & noluit Propheta. Sed & neque propterea ad Dominum reversus est, sed magis etiam idolis adhæsit, & quicumque volebat, illius manum implebat, & fiebat Sacerdos in excelsis. Filio autem ejus ægrotante, misit uxorem suam ad Achiam Silonitem Prophetam; & audivit ab illo: *Morietur filius tuus, & C* 1. Reg. 14. 10. *peribit de Hieroboam usque ad mingentem ad parietem, & in agro mortuos ejus tali verabunt*.

VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII.

ROBOAM, filius Salomonis, ex tribu Juda, annos XLI. natus, tertius regnat in Juda annos XVIII. Colliguntur anni IV. MDXXIII.

I. II. III. IV. 4507.

D

Samæas prophetavit.

V. VI.

Hoc anno Roboam Regis Juda, Sousacim Rex Ægypti assumptis Africanis, & Æthiopibus ac Troglodytis, venit Hierosolyma, spoliavitque templum, ablatis qui in eo erant thesauris; ac thesauris Roboam, & hastis aureis, quas acceperat David ex manu filiorum Adrizaar Regis Suba, ac armis aureis quæ confecerat Solomon. Juda. 10. 2. Reg. 7. 3 Reg. 14.

VII. VIII. IX. X. XI.

E

Prophetavit etiam Achias Silonites, & Samæas filius Elami.

XII. XIII. pag. 94.

Prophetavit qui in Bethel habitabat, & qui fuit ad altare, rogavit eum qui prophetaverat Jeroboam servo Salomonis, ut panem manducaret, & vix manducavit. Ajunt Josephum dicere, ex traditione proverbium obtinere in Bethel, *Etiam Seth ad altare*. 3. Reg. 13. 19. 20.

ANNI A M. C.

XIV. XV. XVI. XVII.

Roboam habuit filios XXVIII. & filias LXX.

Post Hieroboam secundus regnavit super Israel Nadab filius ejus ann. II. Colliguntur anni XXIV.

3. Reg. 15. 25.

I. II.

Nadab ab Asa Rege Juda interficitur in Gabathon, in regno alienigenarum.

1. Reg. 15. 28.

Post Roboam, regnavit in Juda quartus ABIUD filius ejus ann. III. Colliguntur anni IV. MDXXVI.

4514

I.

Hic Abiud, cum idola coleret, de exercitu suo perdidit quingenta millia.

II.

Prophetarunt Jadoc & Ananias.

III.

Post Nadab tertius regnavit super Israel BAASA, filius Rhachia, ann. XXIV. Colliguntur anni XLVIII.

I.

Quinto anno Asa Regis Juda, Baasa filius Achia domum Hieroboam extirpavit, neque relicta est ipsi omnis anima, juxta verbum Domini, quod locutus est in manu servi sui Achiæ Silonitæ Prophetæ de peccatis ejusdem Hieroboam. Postmodum vero & ipse Baasa ambulavit in peccatis Hieroboam, cui Iehu, filius Ananiæ, prophetat idem de domo sua futurum quod de domo Hieroboam, ac illius quidem cadaver in civitate a canibus devoratum fuisse, illius vero ab avibus cæli devoratum iri.

1. Reg. 15. 9.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV.

Hic Baasa ambulavit in peccatis Hieroboam, cui prophetat Jehu filius Ananiæ idem futurum de domo sua, quod de domo Hieroboam: ac illius quidem cadaver in civitate a canibus devoratum fuisse, illius vero ab avibus cæli devoratum iri.

1. Reg. 15. 9. Edit. Paris. pag. 95.

Post Abiud quintus regnavit super duas tribus Juda & Manasse ASA, filius ejus, annos XLIV. Colliguntur anni IV. LDLXX.

I. II. III. IV.

Nonus summus Pontifex ACHIMELECH agnoscebatur.

4521

V.

Joel 2. 28.

Prophetavit Joel, qui & dixit: *Erit in diebus illis, effundam de spiritu meo super omnem carnem prophetantem. Et dabo prodigia in cælo sursum, & in terra deorsum.* Et infra ipse dixit: *Ecce ego immittam in fundamenta Sion lapidem pretiosum, electum, angularem, angustum in fundamenta illius: & qui credet in illum non confundetur, & ponam in spem judicium.*

De Spiritus sancti in Apostolos adventu.

VI. VII.

2. Par. 14.

Zarath Æthiops, assumptis Afris, Judæam armis invasit. Egressus autem Asa in Geraris ipsum delevit.

ιδ', ιε', ις', ιζ'.

Ροβοὰμ ἔσχεν υἱοὺς κβ', καὶ θυγατέρας ἑπτά.

Μετὰ Ιεροβοὰμ δεύτερος ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΝΑΔΑΒ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β', Ομοῦ κδ'.

α', β'.

Ναδὰβ ἀναιρεῖται ὑπὸ Ασὰ Βασιλέως Ιούδα, ἐν Γαβαθὼν τῇ τῶν ἀλλοφύλων βασιλείᾳ. Εβδόμῳ τοῦ Ισραήλ.

Μετὰ Ροβοὰμ, ἐβασίλευσε τοῦ Ιούδα ἀναιρεῖς ΑΒΙΟΥΔ, υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη γ'. Ομοῦ δφκς'.

α'.

Οὗτος Αβιοὺδ, ἀφορίσων εἰδώλοις, ἀπώλεσε τοῦ λαοῦ μυριάδας φ'. Εβδόμῳ τοῦ Ιούδα.

β'.

Προεφήτευον Ιαδὼχ, καὶ Ανανίας.

γ'.

Μετὰ Ναδὰβ τρίτος ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΒΑΑΣΑ, υἱὸς Ραχία, ἔτη κδ'. Ομοῦ μδ'.

ε'.

Πέμπτῳ ἔτει τοῦ Ασὰ Βασιλέως Ιούδα, Βαασᾶ υἱὸς Αχία ἐπάταξε τὸν οἶκον Ιεροβοὰμ, καὶ οὐκ ὑπελείφθη αὐτῷ πᾶσα πνοὴ, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ δούλου αὐτοῦ Αχία τοῦ Σηλωνίτου Προφήτου περὶ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ αὐτοῦ Ιεροβοάμ. Ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς Βαασᾶ ἐπορεύθη ἐν ταῖς ἁμαρτίαις Ιεροβοάμ, ᾧ καὶ προφητεύει Ιηοῦ, υἱὸς Ανανίου, γενέσθαι τὸν οἶκον αὐτοῦ ὡς τὸν τοῦ Ιεροβοάμ, καὶ τὸν πεσόντα αὐτοῦ ἐν πόλει οἱ κύνες καταφάγονται· τὸν δὲ ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ' ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ'.

* Οὗτος ὁ Βαασᾶ ἐπορεύθη ἐν ταῖς ἁμαρτίαις Ιεροβοὰμ, ᾧ προφητεύει Ιηοῦ υἱὸς Ανανίου, γενέσθαι αὐτὸν ὡς τὸν οἶκον Ιεροβοὰμ· καὶ τὸν πεσόντα αὐτοῦ ἐν πόλει οἱ κύνες καταφάγονται, τὸν δὲ ἐν τῷ πεδίῳ, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. * Iterat eadem.

Μετὰ Αβιοὺδ ἐβασίλευσε πέμπτος ὁ δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Μανασσῆ ΑΣΑ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη μδ'. Ομοῦ δφό'.

α', β', γ', δ'.

Αρχηρεὺς ἦν τότε ΑΧΙΜΕΛΕΧ ἐγκαθιζόμενος. Εβδόμῳ τοῦ Ιούδα.

ε'.

Προεφήτευσεν Ιωὴλ, ὃς καὶ εἶπεν· Ἔσται ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα προφητεύσουσι. Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ ἐπὶ γῆς κάτω. Καὶ μεθ' ἕτερα ὁ αὐτὸς εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιὼν λίθον πολυτελῆ, ἐκλεκτὸν, ἀκρογωνιαῖον, ἔντιμον εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ, καὶ θήσω ἐλπίδα εἰς ἐλπίδα. Περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς Αποστόλους ἐπιφοιτήσαντος.

ς', ζ'.

Ζαρὰθ ὁ Αἰθίοψ συμπαραλαβὼν Λίβυας ἐστράτευσεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ. Ἐξελθὼν δὲ Ασὰ ἐπολέμησεν αὐτὸν ἐν Γεράροις.

ϟ', ϡ'.

Προεφήτευσεν Αζαρίας υἱὸς Ιωδὲθ, καὶ Ανανίας.

ε', ιά'.

Προεφήτευσεν Αζαρίας υἱὸς Ιωδὲθ, καὶ Ανανίας, καὶ Ζαχαρίας υἱὸς Ιωδαὲ τοῦ ἱερέως, ὁ τὸ Δρέπανον, ὅσις προφητεύων εἶπε. Τέρπου καὶ ἀγάλλου θυγάτηρ Σιών. Διότι ἰδοὺ ἔρχομαι, καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ σου, λέγει Κύριος, καὶ καταφεύξονται ἔθνη πολλὰ ἐπὶ τὸν Θεὸν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη'.

Ασὰ Βασιλεὺς Ιούδα πολεμούμενος ὑπὸ Βαασὰ Βασιλέως Ισραὴλ, ἐπεδώκατο εἰς βοήθειαν τὸν υἱὸν Αδὲρ Βασιλέως Συρίας.

Προεφήτευσεν Ιοὺ.

ϡ', ρ', ρα', ρβ', ργ'.

Προεφήτευσεν Ιοὺ.

ρδ', ρε'.

Προεφήτευσεν Ανανίας.

ρς', ρζ', ρη', ρϡ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε', λς', λζ', λη', λϡ', μ', μα', μβ', μγ', μδ'.

Ἑβραίων τὸ Ισραήλ. Μετὰ Βαασὰ ἐτάρτης ἐβασίλευσε τῷ Ισραὴλ ΗΔΑ, υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη β'. Ομοῦ ε'.

α', β'.

Τὸν Ηλὰ ἀπολέσας ΖΑΜΒΡΙ, ὁ παῖς αὐτοῦ, βασιλεύει ἐπὶ Ισραὴλ ἡμέρας ζ', καὶ ἐν τῷ οἴκῳ Βαασὰ καταξας, ὡς εἶναι αὐτῷ προσῶπα πρὸς τοῖχον, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ιοῦ υἱοῦ Ανανίου, διὰ τὸ ἁμαρτεῖν αὐτόν. Γνοὺς δὲ ὅτι ὁ λαὸς ἀνηγόρευσε τὸν Ζαμβρὶ, * Αμβρὶ ἑαυτὸν ἐμπρήσας ἀπέκτεινεν.

* Ζαμβεὶ lege.

Ἑβραίων τῶν Ιούδα. Μετὰ Ασὰ ἐβασίλευσε τῶν Ιούδα ἔτος ΙΩΣΑΦΑΤ υἱὸς αὐτοῦ ἐτῶν κε'. Ομοῦ δφ ι'.

α', β'.

Προεφήτευσεν Ηλίας ὁ Θεσβίτης, καὶ Αβδιοὺ υἱὸς Ανανίου, ὃς εἶπεν, ὅτι Εγγὺς ἡ ἡμέρα Κυρίου ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· ὃν τρόπον ἐποίησας, οὕτως ἔσται σοι. Ετι προεφήτευσεν Οζιὴλ υἱὸς Ζαχαρίου, Ιοὺ υἱὸς Ανανίου, Μιχαίας ὁ Μορασθίτης υἱὸς Αμαλὴ· ἐφ' οὗ ψευδοπροφῆται Σεδεκίας υἱὸς Χαναὰν, ὁ ποιήσας ἑαυτῷ κέρατα σιδηρᾶ, καὶ μανεὶς ἐκάπαξε † Μιχαίαν ἐπὶ τὴν σιαγόνα. Προεφήτευσεν ὁ Ελιέζερ, καὶ ἄλλοι υ' ψευδοπροφῆται, καὶ πῶς αἰσχύνης, υ' ψευδοπροφῆται τοῦ Βάαλ.

γ', δ'.

Δέκατος Εβραίων Αρχιερεὺς ΙΩΑΝΝΑΝ.

ε', ς'.

Προεφήτευσαν Ηλεὶ, Αβδιοὺ, Οζιὴλ, Ιοὺ, Μιχαίας.

ζ', η', θ', ι'.

Ψευδοπροφῆται Σεδεκίας, Ελιέζερ, καὶ ἄλλοι τετρακόσιοι.

ια', ιβ', ιγ'.

Ανομβρία γέγονε δὲ Παλαιστίνῃ ἐπὶ ἔτη τρία, καὶ μῆνας ς'.

A

ANNI A M. C.

VIII. IX.

Prophetavit Azarias filius Jodeth, & Ananias.

X. XI.

Prophetarunt Azarias filius Jodeth & Ananias, & Zacharias filius Jojadæ ſacerdotis, qui Falx dicitur, qui prophetavit in hæc verba: *Jucundare, filia Sion, lætare, filia Hieruſalem: quia ecce venio, & habitabo in medio tui, dicit Dominus: & confugient multæ gentes ad Deum in die illa.*

XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII.

Aſa Rex Juda bello impetitus a Baaſa Rege Iſrael, in auxilium conduxit filium Ader Regis Syriæ. 2. Par. 16.

B Prophetavit Jehu.

XIX. XX. XXI. XXII. XXIII.

Prophetavit Jehu.

XXIV. XXV.

Prophetavit Ananias.

XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL. XLI. XLII. XLIII. XLIV.

Poſt Baaſa quartus regnavit in Iſrael 3. Reg. 15. ÆLA, filius ejus, ann. II. Colliguntur anni L.

I. II.

C ZAMBRI, cum patrem interfeciſſet, regnavit ſuper Iſrael dies VII. ac percuſſa domo Baaſa, non reliquit mingentem ad parietem, juxta verbum Domini, quod locutus eſt in manu Jehu filii Ananiæ, propter peccatum ejus. Cum autem accepiſſet Zambri renuntiatum fuiſſe Regem a populo, Zambri ſeipſum concremando interfecit. 3. Reg. 16. *Edit. Pariſ. pag. 96.*

Poſt Aſa regnavit ſuper Juda ſextus JOSAPHAT filius ejus ann. XXV. Colliguntur anni IV. MDXCV. 3. Reg. 22. 41.

I. II. 4571.

Prophetavit Elias Theſbites, & Abdiu filius Ananiæ, qui dixit: *Prope eſt dies Domini ſuper omnes gentes: ut fecerit, ita fiet tibi.* Prophetarunt præterea Oziel filius Zachariæ, Jehu filius Ananiæ, Michæas Moraſthetes filius Amali: ſub quo fuere Pſeudoprophetæ Sedecias filius Chanaan, qui ſibi cornua ferrea confecit, & furens Michæam in maxilla percuſſit. Prophetavit etiam Eliezer, & alii CD. Pſeudoprophetæ, & pro pudor! CCCCL. Pſeudoprophetæ Baal. D

III. IV.

Decimus Hebræorum ſummus Pontifex JOANNAN. 2. Par. 19. 11.

V. VI.

Prophetarunt Eli, Abdiu, Oziel, E Jehu, Michæas.

VII. VIII. IX. X.

Pſeudoprophetæ Sedecias, Eliezer, & alii quadringenti.

XI. XII. XIII.

In Paleſtina tribus annis & ſex menſibus non pluit.

ANNI A M.C. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. A

2. Paral. 26. 20. Hebræorum summus Pontifex AZARIAS agnoscebatur.

XIX. XX. XXI.

Prophetavit Ezechiel filius Eliezer.

XXII. XXIII. XXIV.

Josaphat Rex Juda fratres suos interfecit, & quosdam ex principibus populi.

XXV.

Super Hebræos Israel regnavit v. ZAMBRI an. XII. Colliguntur anni LXII.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. B
XI. XII.

Post Josaphat regnavit VII. super duas tribus Juda & Manasse JORAM ejus filius in Samaria an. X. Colliguntur anni XV. MDCV.

I.

Edit. Parif. pag. 97. Hebræorum summus Pontifex ACHITOB.

II.

2. Paral. 21. 10. Joram, filius Josaphat, idolorum cultor, ædificavit excelsa & lucos, velut ipsius pater.

III. IV. V. VI.

Elias ex hominibus excessit.

C

VII. VIII.

2. Paralip. 21. 15. Joram Rex Juda graviter ægrotavit, adeo ut ipsius viscera apparerent.

IX.

Prophetarunt Amos, & Elisæus.

X.

3. Reg. 22. Jonadab filius Rechab agnoscebatur.

Post Zambri, sextus ejus filius Achaab annos XXXV. natus, regnavit super Israel ann. XXII. Colliguntur anni LXXXIV.

I.

3. Reg. 16. 31. Hic ACHIAAB uxorem duxit filiam Ithobali Tyriorum & Sidoniorum regis, D cui nomen fuit Jezabel.

II. III. IV. V. VI. VII.

1. Reg. 17. 18. Achaab septimo regni anno, propter uxorem suam Jezabel adoravit Baal, ac idolis adhærens, Domini Dei iram in se provocavit: cui Elias Thesbites prophetavit intra annos III. & menses VI. nullam super terram futuram pluviam. Recedente vero Elia versus Orientem, & ad torrentem Chorrath juxta Jordanem residente, ut ex eo potum hauriret, victus ei a corvis subministrabatur. Viduæ quoque ex fame una cum filio morituræ, E porrectam hydriam farinæ & lecythum olei ad usum vitæ necessarium, ut numquam deficerent effecit. Sed & filium illius extinctum ad vitam revocavit. Exacto porro siccitatis tempore, Deo ita præcipiente, ad ipsum Achaab accessit, ut pluvia fieret. Et zelo quodam impulsus ait ad Achaab, ut universum Israel & prophetas Baal quadringentos quinquaginta, & impudentiæ prophetas

I

ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη'.

Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς ΑΖΑΡΙΑΣ ἐγνωρίζετο.

ιθ', κ', κα'.

Προεφήτευσεν Ἰεζεκιὴλ ὁ τοῦ Ἐλιέζερ.

κβ', κγ', κδ'.

Ἰωσαφὰτ Βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα, ἀπέκτεινε τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς, καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ.

κε'.

Ἐβραίων τὸν Ἰσραὴλ ἐβασίλευσε πέμπτος * ΑΜΒΡΙ ἔτη ιβ'. Ὁμοῦ ξβ'. Ἐβραίων τοῦ Ἰσραήλ. * Ζαμβρι.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι',
ια', ιβ'.

Μετὰ Ἰωσαφὰτ, ἐβασίλευσεν ἕβδομος τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα καὶ Μανασσῆ, ΙΩΡΑΜ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐν * Σαμαρείᾳ ἔτη ι'. Ὁμοῦ δ'χ'. Ἐβραίων τοῦ Ἰούδα. * Ἰερουσαλήμ.

α'.

Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς ΑΧΙΤΩΒ.

β'.

Ἰωράμ υἱὸς Ἰωσαφὰτ εἰδώλοις δουλεύσας φοβερὸν τὸ ὑψηλὰ καὶ τὰ ἄλση, ἀμείνων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. *Talsum.

γ', δ', ε', ς'.

Ἠλίας ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν.

ζ', η'.

Ἰωράμ Βασιλεὺς Ἰούδα ἐνόσησε δεινῶς, ὥστε τὰ ἔντερα αὐτοῦ φανῆναι.

θ'.

Προεφήτευσαν Ἀμὼς καὶ Ἐλισαιέ.

ι'.

Ἰωναδὰβ, υἱὸς Ῥηχὰβ, ἐγνωρίζετο.

Μετὰ Ἀμβρὶ, ἔτος, υἱὸς αὐτοῦ ΑΧΑΑΒ, ὃν Ἑβραίων τῶν ιε', ἐβασίλευσε τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη κβ', Ὁμοῦ π δ'. Ἰσραήλ.

α'.

Οὗ Ἀχαὰβ ἔτος ἔλαβε γυναῖκα τὴν Συγατέρα Ἰθωβάλου τοῦ Τυρίων καὶ Σιδωνίων Βασιλέως, ᾗ ὄνομα Ἰεζάβελ.

β', γ', δ', ε', ς', ζ'.

Ἀχαὰβ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἀφ' τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἰεζάβελ εἰδώλοις τοῦ Βάαλ, καὶ τοῖς εἰδώλοις προσαπέχων, παρώργισε Κύριον τὸν Θεόν· ᾧ τινι Ἠλίας ὁ Θεσβίτης προεφήτευσε τοῦ μὴ γενέσθαι ὑετὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ ἔτη γ καὶ μῆνας ς'. Ἀναχωρήσας δὲ ὁ Ἠλίας κατὰ ἀνατολὰς, καὶ καθίσας ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, τὸ ἐπὶ προσώπου τοῦ Ἰορδάνου, ὥστε ἐξ αὐτοῦ πίνειν, τροφὴν αὐτῷ ἐκ κοράκων ἐχορηγεῖτο. Καὶ χήρᾳ δέ τινι ἐκ λιμὸν μελλούσῃ ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς τελευτᾶν, ὑδρίαν καὶ ἀλεύρου, καὶ τὸν καψάκην τοῦ ἐλαίου, εἰς ἐπάρκειαν τοῦ λιμοῦ ἀνεξάλειπτα ἐποίησεν. Ἀνέστησε δὲ αὐτῆς καὶ τὸ παιδίον τεθνηκός. Μετὰ δὲ τὸ πληρωθῆναι τὸν χρόνον τῆς ἀβροχίας, ἐκ κελεύσεως Θεοῦ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν Ἀχαάβ, ἵνα ὑετὸς γένηται. Καὶ λέγει τῷ Ἀχαάβ, ζήλῳ τοῦ κυρίου, συναχθῆναι πάντα τὸν Ἰσραὴλ, καὶ τοὺς Προφήτας τοῦ Βαὰλ υν', καὶ τοὺς Προφήτας τῆς

αἰχμὰς ὑ εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον. Αἰτήσας δὲ βόας A
δύο, εἶπεν ὅπως οἱ Προφῆται τὰς αἰχμὰς προσδέξαιντο τοῖς Θεοῖς, αὐτομάτως πυρὶ ἀναλώσωσι τὰ ὑποκείμενα. Καὶ ὡς θύσαντες τοῖς Θεοῖς αὐτῶν ἐδεῖν λοιὸν ἄχει μεσημβρίας, ὁ αὐτὸς Προφήτης ἕτερον βοῦν θύσας, ὕδωρ ἐπικλύσας, ηὔξατο τῷ Θεῷ, καὶ πῦρ ἀπ' οὐρανοῦ καταδῶν ἅπαντα κατανάλωσε. Καὶ οὕτως ὑπήκοον τὸν Ἀχαὰβ ποιήσας, τοὺς Ψευδοπροφήτας ἐθανάτωσε καὶ ὗσεν ἐπέκλυσε τὴν γῆν. Ἀναχωρήσαντος δὲ αὐτοῦ ἕως ὄρους Χωρὴβ καὶ Δαμασκοῦ, ἐξορκίσαντος ἡμέρας τεσσαράκοντα, προστάττεται παρὰ Θεοῦ χρίσαι τὸν Ἀζαὴλ Βασιλέα τῆς Συρίας, καὶ τὸν Ἰηοῦ υἱὸν Ναμεσσῆ ἐπὶ Ἰσραὴλ, καὶ τὸν Ἐλισσαῖον εἰς Προφήτην. Καὶ ἐπανελθόντος αὐτοῦ πάλιν πρὸς Ἀχαάβ, ἤλεγξεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ B
συμφορᾷ τοῦ φόνου Ναβουθὲ, ὃν τὸν κῆπον, ὃν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ λίθοις ἀπέκτεινε, ἐπαγγειλάμενος τῷ οἴκῳ αὐτοῦ πάντα ὄλεθρον ἔσεσθαι. Ὃ καὶ γέγονεν.

ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ',

Ἦσαν Ψευδοπροφῆται Ἐζεκίας, καὶ Ἐλιέζερ, καὶ ἄλλοι υ'.

κε'.

Τῶν ἀλλοφύλων συναχθέντων ἐπὶ Ἰωσαφὰτ βασιλέα Ἰούδα, πολεμῆσαι τὸν Ἰούδαν, ἔνεδρον ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεὸς, καὶ ἀνῃρέσησαν καὶ ἐφόνευσαν ἀλλήλους, καὶ διεσώθη C
Ἰωσαφὰτ καὶ Ἰούδας.

ις', ιζ', ιη', ιθ', λ', λα', λβ'.

Ἀχαὰβ ὁ Βασιλεὺς Ἰσραὴλ συμβαλὼν τῷ Ἀδὲρ Βασιλεῖ Συρίας εἰς πόλεμον, ἀναιρεῖται.

Ἐβασίλευσε τῆς Ἰούδα.

Μετὰ Ἰωράμ, ὄγδοος ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα καὶ Μανασσῆ,

Ο Χ Ο Ζ Ι Α Σ υἱὸς αὐτοῦ ἐτῶν ἦν. Ὁμοῦ ,χ'

λ.

Προεφήτευσαν Ἐλισσαῖος, καὶ Ἀβδανὰ. Ἰηοῦ ἀνεῖλε τὸν Ἰωράμ καὶ τὸν Ὀχοζίαν, καὶ τοὺς υἱοὺς Ἀχαάβ, καὶ τὴν Ἰεζάβελ.

Μετὰ Ἀχαάβ, ἕβδομος ἐβασίλευσε τῆς Ἰσραὴλ D
ΟΧΟΖΙΑΣ υἱὸς ἐτῶν β'. Ὁμοῦ π ς'.

α β',

Οὗτος Ὀχοζίας εἰδώλοις προσηύχων, καὶ ἀῤῥωσίᾳ περιπεσὼν δεινῇ, ἔπεμψεν ἐπερωτῆσαι τὸν Βάαλ μυῖαν θεὸν Ἀκκάρων, γνῶναι ποθῶν εἰ ζήσεται καὶ ἀναστήσεται ἐκ τῆς ἀῤῥωσίας αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἠλίας ἀπαντήσας τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, ἔφη μὴ ἀνίσασθαι αὐτόν. Καὶ χολώσας, ἀπέστειλε πρὸς Ἠλίαν τρεῖς πεντηκοντάρχους, ὅπως αὐτὸν ἐκ τοῦ ὄρους καταγάγωσι. Τῶν δὲ δύο ἐν πυρὶ καυθέντων, ὁ τρίτος δεηθεὶς αὐτῷ, κατέβη. Καὶ ἐλθὼν πρὸς Ὀχοζίαν εἶπεν αὐτῷ· ἐπειδὴ οὐκ ἐπέστρεψας πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν, ἀλλ' εἰδώλοις ἔπεμψας ἐπερωτῆσαι, E
οὐ καταβήσῃ ἀπὸ τῆς κλίνης, ἀλλ' ἐκεῖ θανῇ. Καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ κλίνῃ κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἠλιοῦ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ Ὀχοζίαν ἐβασίλευσε τοῦ Ἰούδα καὶ Μανασσῆ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Γ Ο Θ Ο Λ Ι Α, γυνὴ Ἰωράμ, ἔτη ς'. Ὁμοῦ ,χ β'.

Ἐβασίλευσε τοῦ Ἰούδα.

quadringentos in monte Carmelo cogeret. Petitisque duobus bobus, Prophetis impudentiæ dixit ut Deos suos precarentur, uti sponte subjectas hostias igne absumerent. Qui cum peracto diis suis sacrificio usque ad meridiem nihil effecissent, Propheta bove altero in sacrificium oblato, & aqua irrigato, fusis ad Deum precibus, confestim ignis de cælo delapsus omnia depastus est. Atque ita Achaab Dei mandatis obediente facto, & Pseudoprophetis omnibus interfectis, continuo terra imbre perfusa est. Recedente vero illo usque ad montem Choreb & Damascum, ibique exactis diebus quadraginta, jubetur a Deo ungere Azael in Regem Syriæ, & Jehu Namessæ filium in Regem Israel, & Elizæum in Prophetam. Tum reversus ad Achaab, illum coarguit ob cædem Nabuthe, quem propter hortum per falsos testes circumventum, lapidibus obruerat, prædicto universæ illius stirpis ac familiæ interitu: quod & postea accidit.

ANNI A M. C.

VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV.

Erant tum Pseudoprophetæ Ezechias & Eliezer, & alii quadringenti. 3. Reg. 18. 31. 22. 32.

XV.

Alienigenis contra Josaphat Regem Judæ coactis, ut Judæos bello aggrederentur, insidiatorem in illos immisit Deus, ac invicem commissi, sese mutuo trucidarunt, atque ita Josaphat & Judæi salvi evasere.

XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII.

Achaab Rex Israel commisso cum Ader Syriæ Rege prælio interficitur. 3. Reg. 22. 42.

Post Joram, Octavus regnavit super duas tribus Juda & Manasse, 2. Par. 22. 1.

OCHOZIAS illius filius annum unum. Colliguntur anni IV. MDCVI.

I. 4106.

Elisæus & Abdanai prophetant. Jehu interfecit Joram, & Ochoziam, & filios Achaab, & Jezabel. 4. Reg. 9. 10.

Post Achaab, septimus regnavit super Israel OCHOZIAS illius filius annos duos. Colliguntur anni LXXXVI. 4. Reg. 1.

I. II.

Iste Ochozias idolorum cultor cum gravi correptus esset morbo, misit qui rogarent Baal Deum, offensionem Accaron, scire cupiens an ex ea invaletudine vitam & incolumitatem esset recepturus. Elias vero filiis illius occursans, dixit illum minime sanitatem recepturum. Tum iratus misit ad Eliam centuriones qui illum ex monte adducerent. Duobus ex iis igne consumptis, tertius, Elia precibus exorato, descendit. Elias autem ad Ochoziam accedens: *Quandoquidem*, inquit, *non convertisti te ad Dominum Deum, sed idola consuluisti, de lecto non descendes, sed morieris*. Et mortuus est in lecto juxta verbum Domini, quod locutus est in manu Eliæ servi Dei. 4. Reg. 1. pag. 99.

Post Ochoziam regnavit in Juda & Manasse illius mater GOTHOLIA, uxor Joram, ann. VI. Colliguntur anni IV. MDCXII. 4. Reg. 11.

I. II.

Gotholia mater Ochoziæ, filia Achaab, liberos filii sui Ochoziæ interfecit. Erat enim illa ex genere Achaab execrandi illius Regis Israel.

III.

2. Par. 24. 7. Gotholia evertit domum Dei Hierosolymis, & Baliim coluit.

IV.

Jonadab filius Rechab agnoscitur. Et Elisæus prophetat.

4. Reg. 8. 15. Hebræorum summus Pontifex SADUC.

V.

Elisæus prophetavit, ut & Abdanai, & Jehu, & Oziel.

VI.

4. Reg. 11. 2. Josabech, uxor Jodae summi Pontificis, soror Ochoziæ, furtim subripuit Joas filium Ochoziæ fratris sui, huicque Jodae summus Pontifex, Gotholia interfecta, regnum asseruit.

4. Reg. 1. 17. Post Ochoziam, octavus regnavit super Israel Joram, frater ejusdem Ochoziæ, ann. XII. Colliguntur anni XCVIII.

I. II.

4. Reg. 6. 25. Azael, filio Adel, Rege Syriæ Samaritanos obsidente, cum Joram Ochoziæ frater regnaret, tanta in Israel per septennium fames invalvit, ut asini caput quinquaginta siclis venderetur, & quartam partem cabi stercoris columbæ quinque siclorum pretii ipsi manducarent, atque adeo liberos quidam comederent cum propter incredulitatem & impia illorum facinora has merito pœnas luerent.

III. IV. V.

4. Reg. 2. Anno Joram Regis Israel quinto, Elias Propheta cum Elisæo versus Jordanem profectus, melote aquam percussit, illaque continuo hinc & inde recessit, ac tum sicco uterque pede per aridam transiit. Dixitque Elisæo Elias, ut quod vellet postularet: ille vero petiit sibi dari duplicem spiritum, quem Elias possidebat. Edit. Paris. pag. 100. Cui Elias, *Cum me*, inquit, *in sublime assumptum videris, voti compos eris*. Et cum Elias curru igneo elevaretur, videns Elisæus, de illo dixit: *Currus Israel, & auriga ejus*: repletusque Spiritu sancto reversus, Jordane melote bis percusso, sicco vestigio illum pertransiit. Quinetiam aquas, quæ tum amaræ erant & steriles Hierichunte, implorata divina ope, in dulcedinem convertit.

Cum porro in Bethel veniret, a pueris lapidibus impetitus, ob calvitiem irrisus: illis animadversis, diris eos devovit in nomine Domini, statimque egressæ ex luco geminæ ursæ duos ex iis supra quadraginta discerpserunt ac dilaniarunt. Inde profectus est in montem Carmelum, ex quo venit Samariam. Quinetiam viduam quamdam a creditoribus, filiis in servitutem abductis, vexatam se adeuntem, cum accepisset perexiguum olei in vasculo habere, præcepit illi ut in multa alia vasa illud diffunderet: quibus omnibus impletis, inde creditoribus satisfecit, & cum filiis li-

α, β.

Γοθολία μήτηρ Οχοζίου, θυγάτηρ Αχαάβ, ἐφόνευσε τὰ τέκνα τῆς ἰδίου αὐτῆς Οχοζίου. Ἐξ ὧν τὸ γένους ἦν αὐτὴ Αχαάβ Βασιλέως Ισραὴλ τοῦ κακοπαθήτος.

γ.

Γοθολία καθεῖλε τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐν Ιερουσαλήμ, καὶ ἐλάτρευσε τοῖς Βαλιείμ.

δ.

Ιωναδὰβ υἱὸς Ρηχὰβ ἐγνωρίζετο. Καὶ Ελισαῖος προεφήτευεν.

Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς ΣΑΔΟΥΚ.

ε.

Ελισαῖος προεφήτευε, καὶ Αβδανάι, καὶ Ιηοὺ καὶ Οζιήλ.

ς'.

Ιωσαβὲχ, γυνὴ Ιωδαὲ τοῦ Ἀρχιερέως, ἀδελφὴ Οχοζίου, ἔκλεψεν Ιωὰς τὸν υἱὸν Οχοζίου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ τότε προεδήλωσεν Ιωδαὲ ὁ Ἀρχιερεὺς τὸ βασίλειον, ἀνῃρηκότων τῶν Γοθολίαν.

Μετὰ Οχοζίαν, ὄγδοος ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΙΩΡΑΜ, ἀδελφὸς αὐτοῦ Οχοζίου, ἔτη ιβ'. Ὧν ἦν. Ἑβραίων τοῦ Ισραήλ.

α, β.

Αζαὴλ, υἱοῦ Αδὲλ, Βασιλέως Συρίας πολιορκοῦντος τὰς ἐν Σαμαρείαν, ἐπὶ Ιωράμ ἀδελφοῦ Οχοζίου Βασιλέα Ισραὴλ, λιμὸς βαρὺς γέγονεν ἐπὶ ἔτη ἑπτὰ, ὡς κεφαλὴν ὄνου σίκλων πεντήκοντα, καὶ τέταρτον μέτρον κόπρου περιστερᾶς πέντε σίκλων ἑβδόμων αὐτοὺς· ἔτι μὴν καὶ τὰ ἑαυτῶν τέκνα φαγεῖν τινὰς, διὰ τὰς ἀπιστίας αὐτῶν, καὶ τὰς ἀσεβείας τῶν πράξεων αὐτῶν, καὶ ἀνταποδόσεις αὐτοῖς ἐκδικοῦ γενέσθαι δικαίως.

γ', δ', ε.

Ετει τῷ Ιεραὰμ Βασιλέως Ισραὴλ, Ηλίας ὁ Προφήτης σὺν τῷ Ελισαίῳ ἐπὶ τὸν Ιορδάνην πορευθεὶς, τῇ μηλωτῇ πατάξας τὸ ὕδωρ, διέστησεν ἐνθεν, καὶ ἐνθεν, καὶ διῆλθον ἀμφότεροι διὰ ξηρᾶς. Εἶπε δὲ τῷ Ελισαίῳ αἴτησαι ὃ ἂν θέλῃ. Ὁ δὲ διπλάσιον ἐξίωσε γενέσθαι πνεῦμα, ὃ εἶχεν Ηλίας. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ηλίας· Ἐὰν ἴδῃς με ἀναλαμβανόμενον, ἔσται οὕτως. Καὶ ἀναληφθέντος Ηλιοῦ ἅρματι πυρίνῳ, θεασάμενος Ελισαῖος, εἶπε περὶ αὐτοῦ. * Ἅρμα Ισραὴλ, καὶ ἱππεὺς αὐτοῦ. Τῷ πίστει Πνεύματος ἁγίου πλησθεὶς, καὶ δὶς τῇ μηλωτῇ πατάξας τὸν Ιορδάνην, παρῆλθεν αὐτὸν διὰ ξηρᾶς. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ὕδατα πονηρὰ ὄντα, καὶ ἀπεκρουῶτα ἐν Ιεριχὼ, μετέβαλεν, ἐπικαλεσάμενος τὸν Θεόν.

Ἐλθὼν δὲ εἰς Βεθὴλ, λίθοις ὑπὸ παιδαρίων ἐβάλλετο, καταπαιζόμενος εἰς φαλακρότητα ὑπ' αὐτῶν. Καὶ ἰδὼν αὐτὰ, κατηράσατο αὐτὰ ἐν ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἐξελθοῦσαι δύο ἄρκοι ἐκ τοῦ δρυμοῦ διέρρηξαν ἐξ αὐτῶν μβ'. Ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος, κἀκεῖθεν εἰς Σαμάρειαν. Ἀλλὰ μὴν καὶ γυναικός τινος προσελθούσης αὐτῷ ὀχλουμένης ὑπὸ δανειστῶν αὐτῆς, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῆς εἰς δουλείαν ἐλκομένων, πυθομένου τε ἔχειν αὐτὴν εἰς ἄγγος βραχύ τι ἔλαιον, προστάξαι αὐτῇ εἰς ἀγγεῖα πάμπολλα * ἔχειν αὐτό. Καὶ πληρωθέντων αὐτῶν ἐλαίου, ἀπόδοτο

* πάτερμα, πάτερμου.

τὸ

τὸ χρέος, ἐσωσέ τοῖς παισὶν ἀλλοτριώσι. Ὁ δὲ αὐτὸς εἰς Σωμὰν παιδαρίου τελευτήσαντος, ζῶντα ἀπέδωκε τῇ μητρί. Καὶ εἰς Γάλγαλα παραγενόμενος, τῷ λιμῷ ὄντος, ἐκεῖσε λέβητα μέγαν ἐπιτήσας, ἐποίησεν αὐτοῖς τροφήν. Καὶ συναξάντων τινῶν ἀπὸ ἀγρίων ἀμπέλων ἀμανίτας θανασίμους, καὶ ἑψησάντων, ἀρχομένων τε ἐσθίειν, ἀναβόησαν θανατᾶσθαι· αὐτὸς δὲ ἄλφιτα ὀλίγα ἐμβαλών, διέσωσεν αὐτοὺς ἔκ τε θανάτου καὶ λιμοῦ.

ς'.

Προεφήτευον Ἀμὼς καὶ Ἐλισσαῖος.

ζ', η', θ', ι', ια', ιβ'.

Μετὰ Γοθολίαν ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα καὶ Μανασσῆ, ΙΩΑΣ, υἱὸς Ὀχοζίου, ἔτη μ'. Ὁμοῦ δ' χρ α'.

α', β'.

ΙΩΔΑΕ παρ' Ἑβραίοις Ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο, μόνος μετὰ Μωϋσέα βιώσας ἔτη ρλ'.

γ', δ'.

Ἰωὰς ἔτος ἀνῳκοδόμησε τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐρημωθέντα ὑπὸ Γοθολίας, καὶ ποιήσας τὸ εὐθὲς ἐνώπιον Κυρίου, καθελὼν τὰ εἴδωλα Ἱερουσαλὴμ, καὶ Ματθὰν τὸν ἱερέα τοῦ Βάαλ μονώτατος κατ' ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου ἀπεκτόνας, τῷ μεπάρωτι ἀκίδι, θύων αὐτοῖς, καὶ θυμιῶν. Ὃς καὶ ἐπιστρατεύσας Ἀζαὴλ, υἱὸς Ἀδὲρ, Βασιλεὺς Συρίας εἰς πόλεμον, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ χρυσίον τε καὶ ἀργύριον ὑπέστρεψεν ἐν Ἱερουσαλὴμ παραληθείς.

ε', ς'.

Ἐλισσαῖος καὶ Ζαχαρίας υἱὸς Ἰωδαὲ τοῦ Ἀρχιερέως, ὁ τὸ δρέπανον προφητεύων, καὶ Ὀζιὴλ καὶ Ἐλιάζαρ.

ζ', η', θ', ι', ια', ιβ'.

Ζαχαρίας ὁ Προφήτης, υἱὸς Ἰωδαὲ τοῦ Ἀρχιερέως, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἰωὰς, υἱοῦ Ὀχοζίου, Βασιλέως Ἰούδα ιβ' ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, μεταξὺ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τοῦ ἐλέγχειν αὐτὸν ἐπ' ἀσεβείᾳ τοῦ τε Βασιλέως καὶ τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ',

Ἀζαὴλ Βασιλεὺς Συρίας ἐπιστρατεύσας τῇ Ἰούδᾳ, ἀνεῖλε πλῆθος ὄχλου τοῦ λαοῦ, κατὰ τὸ ῥῆμα Ἐλισσαίου τοῦ Προφήτου.

ιη', ιθ', κ', κα'.

Ἀζαὴλ ἐπιβὰς τῇ Ἱερουσαλὴμ, ἤμελλεν αὐτῇ πολιορκεῖν. Γνοὺς δὲ Ἰωὰς ὅτι ἐπολέμησε τὸν Ἰσραὴλ, ἔλαβε πάντα τὰ ἅγια, καὶ τὸ χρυσίον, καὶ ἀπέστειλε τῷ Ἀζαὴλ, καὶ λαβὼν ἀνεχώρησεν.

κβ', κγ', κδ' κε', κς', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε', λς, λζ', λη', λθ', μ'.

Μετὰ Ἰωράμ, ἔτους ἐβασίλευσε τοῦ Ἰσραὴλ ΙΗΟΥ, υἱὸς Ναμεσσεὶ, ἔτη κη'. Ὁμοῦ ρκς'.

α', β', γ' δ', ε', ς'.

Ἐλισσαῖος ὁ Προφήτης διαπίζει τῷ Ἰωάχαζ περὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ τῶν κακῶν ὧν ἐπάξει τῷ Ἰσραὴλ βασιλεύων.

bertatem recepit. Idem porro Propheta in Soman mortuum puerum in vitam excitatum matri reddidit. Cumque in Galgala veniſſet, fame tum invaleſcente, lebete magno hic poſito, cibos incolis paravit. Et legentibus quibuſdam ex agreſtibus vitibus colocyntides mortiferas, & elixantibus, cum eas comedere incœpiſſent, mori ſe exclamarunt: ipſe vero immiſſa modica farina, mortem ab illis & famem depulit. ANNI A M. C. 4. Reg. 3. 8.

VI.

Prophetarunt Amos & Eliſæus.

VII. VIII. IX. X. XI. XII.

Poſt Gotholiam regnavit JOAS, Ochoziæ filius, ſuper utramque tribum, Juda & Manaſſe, annis XL. Colliguntur anni IV. MDCLII. 4. Reg. 11. 2.

I. II.

JODAE apud Hebræos ſummus Pontifex agnoſcebatur, ſolus qui poſt Moyſem vixerit annos CXXX. 4613. 6. Pat. 24. 16.

III. IV.

Joas iſte inſtauravit templum Dei Hieroſolymis, quod deſertum fuerat ſub Gotholia; cum faceret verbum in conſpectu Domini, conciſis Hieruſalem Idolis, ac Matthan Sacerdote Baal in conſpectu altaris interfecto, ab excelſis tamen non abſtinuit, iiſque ſacrificavit & adolevit. Huic Azael, filius Adel, Syriæ Rex bellum intulit: acceptoque ab illo auro & argento, Hieroſolymam advocatus reverſus eſt. 4. Reg. 12. 2. Edit. Pariſ. pag. 101.

V. VI.

Eliſæus & Zacharias filius Jodae ſummi Pontificis, qui de falce prophetat, & Oziel, atque Eleazar.

VII. VIII. IX. X. XI. XII.

Zacharias Propheta, filius Jodae ſummi Pontificis, a Joa, filio Ochoziæ, Rege Juda, anno regni XII. inter altare interfectus eſt, quod Regis ac populi Judæorum impietatem reprehendiſſet.

XIII. XIV. XV. XVI. XVII.

Azael Rex Syriæ Joaz bello aggreſſus, ingentem populi multitudinem ſuſtulit, juxta verbum Eliſæi Prophetæ. 4619. 10. Pat. 24. 15.

XVIII. XIX. XX. XXI.

Azael verſus Hieruſalem venit, urbem obſeſſurus. Joas vero cum didiciſſet bello ſubactum ab eo Iſrael, ſumptis ſanctis omnibus, & auro, ea ad Azael miſit, qui his acceptis receſſit. 4. Reg. 12.

XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL.

Poſt Joram nonus ſuper Iſrael regnavit JEHU, filius Nameſſei annis XXVIII. Colliguntur anni CXXVI.

I. II. III. IV. V. VI.

Eliſæus Propheta vaticinatur Joachaz de illius regno, & de malis quæ Iſraeil dum regnaret eſſet illaturus. 4. Reg. 8.

ANNI A M. C.

VII. VIII. IX. X. XI.

JODAE apud Hebræos ſummus Pontifex agnoſcebatur, ſolus qui poſt Moyſen annos vixit CXX.

XII. XIII. XIV.

4. Reg. 10. 28. Jehu Rex Iſrael adoravit viculos aureos, quos fecit Hieroboam in Bethel & in Dan, nunc Paneade dicta.

XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI.

4. Reg. 12. Azael Syriæ Rex populatus eſt Iſrael.

XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII.

4. Reg. 14. Poſt Joas, Judæam rexit AMESSIAS (ſeu Amaſias) illius filius annos XXIX. Colliguntur an. IV. MDCLXXXI.

I.

Edit. Pariſ. p. 19. 102. 463. p. 2. Par. 25. Ameſſias Rex Juda, cum ætatis annum XXV. attigiſſet, moto in Iſraelitas & filios Seir bello, illos devicit: & ablatos eorum Deos Hieroſolymam tranſtulit.

II. III. IV. V. VI.

4. Reg. 13. 24. Azael Syriæ Rex moritur, huicque ſuccedit illius filius Ader.

VII.

Jonæ 1. 2. Jonas Propheta, filius Amathi, a ceto deglutitus, & per tres dies in illius ventre cuſtoditus, Deo ita volente, regeſtus eſt, qui & dixit: *Eram ego Jonas in ventre ceti tribus diebus & tribus noctibus, & oravi ad Dominum Deum meum ex ventre ceti, & dixi, clamavi in tribulatione mea ad Dominum Deum meum, & exaudivit de ventre inferi vocem meam. Projeciſti me in profundum cordis maris, flumina circumdederunt me: omnes elevationes tuæ, & fluctus tui ſuper me tranſierunt. Et ego dixi: projectus ſum ab oculis tuis; profecto addam ut videam templum ſanctum tuum. Circumfuſa eſt mihi aqua multa uſque ad animam, abyſſus vallavit me ultima, intravit caput meum in ſciſſuras montium, deſcendi in terram, cujus vectes ejus retinacula ſempiterna. Et aſcendit ex corruptione vita, Domine Deus meus. Cum deficeret a me anima, Domini memoratus ſum, & veniat ad te oratio mea, ad templum ſanctum tuum. Qui cuſtodiunt vana & mendacia, miſericordiam ſuam reliquerunt. Ego autem cum voce laudis immolabo tibi. Quæcumque vovi, reddam tibi ſalutare Domino.* Et præceptum eſt ceto, & ejecit Jonam ſuper aridam.

Narrat Joſephus in nono Antiquitatum, Jonam a ceto in Ponto Euxino abſorptum, poſt dies tres totidemque noctes vivum ejectum.

VIII. IX. X. XI. XII. XIII.

Olim. Joas Rex Iſrael prælio cum Ameſſia congreſſus, eodem Ameſſia captivo abducto, muros Hieruſalem uſque ad CCCC. cubitos deſtruxit.

4. Reg. 14.

XIV. XV. XVI. XVII. XVIII.

Amos 4. Prophetarunt Oſee, Amos, Jonas, Naum. Amos prophetans dixit: *Præparare ad invocandum Deum tuum, Iſ-*

A ζ′, η′, θ′, ι′, ια′.

ΙΩΔΑΕ παρ' Εβραίοις Αρχιερεὺς ἐγνωρίζετο, ὃς μόνος μετὰ Μωυσέα ἐβίωσεν ἔτη ρκ′.

ιβ′, ιγ′, ιδ′,

Ιηὺ ὁ Βασιλεὺς Ισραὴλ προσεκύνησε δαμάλεσι καὶ χρυσοῖς, οὓς ἐποίησεν Ιεροβοὰμ ἐν Βαιθὴλ, καὶ ἐν Δάν, τῇ νῦν λεγομένῃ Πανειάδι.

ιε′, ις′, ιζ′, ιη′, ιθ′, κ′, κα′.

Αζαὴλ Βασιλεὺς Συρίας ἐπόρθησε τὸν Ισραήλ.

κβ′, κγ′, κδ′, κε′, κς′, κζ′, κη′.

B Μετὰ Ιωὰς, ἐβασίλευσε Ιουδαίας ΑΜΕΣΣΙΑΣ, Εβραίων τῶν Ιούδα.
υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη κθ′. Ομοῦ ͵χπα′.

α′.

Αμασίας Βασιλεὺς Ιούδα, κε′ ὢν ἐτῶν, ἐστρατεύσας τοῖς ἐξ Ισραὴλ, καὶ τοῖς υἱοῖς Σηείρ, ἐτροπώσατο αὐτούς. καὶ λαβὼν τοὺς Θεοὺς αὐτῶν ἤγαγεν εἰς Ιερουσαλήμ.

β′, γ′, δ′, ε′, ς′.

Αζαὴλ Βασιλεὺς Συρίας ἀπέθανε, C καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αδήρ.

ζ′.

Ιωνᾶς ὁ Προφήτης υἱὸς Αμαθὶ, ὑπὸ τοῦ κήτους καταποθεὶς καὶ τρισὶν ἡμέραις ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ φυλαχθεὶς ἀπεπτύσθη, Θεοῦ βουλήσει, ὃς καὶ εἶπεν· Ημην Ιωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας, καὶ τρεῖς νύκτας, καὶ προσηυξάμην πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κήτους, καὶ εἶπον· Εβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ ἐπήκουσέν μου ἐκ κοιλίας ᾅδου κραυγῆς μου. Απέρριψάς με εἰς βάθος καρδίας θαλάσσης, ποταμοὶ ἐκύκλωσάν με. Πάντες οἱ μετεωρισμοί σου, καὶ τὰ κύματά σου ἐπ' ἐμὲ διῆλθον. Καὶ ἐγὼ εἶπα· ἀπῶσμαι ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου. Αρα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου. Περιεχύθη μοι ὕδωρ πολὺ ἕως ψυχῆς μου, ἄβυσσος ἐκύκλωσέ με ἐχάτη. Εδυ ἡ κεφαλή μου εἰς χάσματα ὀρέων, κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι, καὶ ἀνέβη ἐκ φθορᾶς ἡ ζωή μου, Κύριε ὁ Θεός μου. Ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ψυχήν μου ἀπ' ἐμοῦ, τοῦ Κυρίου ἐμνήσθην, καὶ ἦλθεν πρὸς σὲ ἡ προσευχή μου πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου. Φυλάσσοντες ματαια καὶ ψεύδη ἔλεον αὐτῶν ἐγκατέλιπον. Εγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως θύσω σοι, πάντα ὅσα εὐξάμην ἀποδώσω σοι σωτήριον τῷ Κυρίῳ. Καὶ προσέπαγη τῷ κήτει, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ιωνᾶν ἐπὶ τὴν ξηράν.

D Ιστορεῖ Ιώσηπος ἐν ἑνδεκάτῳ τῆς Αρχαιολογίας, τὸν Ιωνᾶν καταποθέντα ἀπὸ τοῦ κήτους ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐκβραθῆναι ζῶντα.

E θ′, ι′, ια′, ιβ′, ιγ′.

Ιωὰς Βασιλεὺς Ισραὴλ συμβαλὼν τῷ Αμασίᾳ εἰς πόλεμον, αἰχμάλωτον αἱρεῖ τὸν Αμασίαν, καὶ τὸ τεῖχος Ιερουσαλὴμ καθεῖλεν ὑ πήχεις.

ιδ′, ιε′, ις′, ιζ′, ιη′.

Προφήτευσαν Ωσηὲ, Αμὼς, Ιωνᾶς, καὶ Ναούμ· Αμὼς προφητεύων, εἶπεν· Ετοιμάζου τοῦ ἐπικα

λεῖδαι τὸν Θεὸν σου, Ισραήλ. Διότι ἰδοὺ στερεῶν οὐ- A
ρανὸν καὶ κτίζων πᾶν πνεῦμα, καὶ ἀπαγγέλλων εἰς ἄν-
θρωπον τὸν λόγον αὐτοῦ.

ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς',
κζ', κη', κθ'.

Ἀμασίας Βασιλεὺς Ἰούδα ἀνῃρέθη ὑπὸ τῶν ἰδίων εἰς
Λαχεῖς.

Μετὰ Ἰηοὺ, δέκατος Ἑβραίων ἐβασίλευσε τοῦ Ἰσραὴλ
ΙΩΑΧΑΣ ἔτη ιζ'. Ομῶ. ρμχ'.

α', β'.

Αζαὴλ Βασιλεὺς Συρίας, ἐβουλήθη ἐπιστρατεῦσαι
τῷ Ἰωὰς, Βασιλεῖ Ἰούδα. Καὶ ἐπιστρατεύσας τῷ Ἰωάχαζ
Βασιλεῖ Ἰσραὴλ, ἐν φόβοις ἐξέθλιψεν αὐτὸν πάσας B
τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

γ', δ', ε'.

Ἐλισαῖος ὁ Προφήτης μετήλλαξε τὸν βίον προφη-
τεύσας ἔτη μ'.

ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ',
ιε', ις', ιζ'.

Ἐν τῷ τάφῳ Ἐλισαίου τοῦ Προφήτου ῥιφείς ἐν τοῖς
ὀστέοις αὐτοῦ νεκρός τις ἀπὸ τῆς μονζόνου τῶν Μωαβίτων,
ἀνέζησε, Θεοῦ βουλήσει.

Ἐβασίλευσε τοῦ Ἰούδα. Μετὰ Ἀμασίαν, Βασιλεὺς ιβ τῶν δύο φυλῶν Ἰού-
δα καὶ Βενιαμὶν, ΟΖΙΑΣ ὁ καὶ Αζαρίας, υἱὸς αὐτοῦ
ἔτη νβ', Ομῶ. δψλγ'. C

ε'

Ὀζίας, ὁ καὶ Αζαρίας, υἱὸς Ἀμασίου καὶ Τελεχίας,
ἐν ἔτεσι ις' ἐβασίλευσεν.

β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια',
ιβ', ιγ'.

Προεφήτευσαν κατὰ υἱὸς Βεηρεὶ, Ἀμὼς, καὶ Ἰωνᾶς ὁ
τοῦ Ἀμαθεὶ ἐκ Γοφέρ.

ιδ'.

Ὀζίας Βασιλεὺς Ἰούδα πολέμῳ καθεῖλε τὸ τεῖχος
Γὲθ, καὶ Αζώτου, καὶ Ἰαμνίας. Ἐπολέμησε δὲ καὶ τοὺς Ἀρά-
βας τοὺς κατοικοῦντας Πέτρας. D

ιε', ις'.

Ὀζίας ὁ Αζαρίας εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ θυ-
μιᾶσαι· κωλυθεὶς δὲ ὑπὸ Αζαρίου τοῦ ἱερέως, καὶ μὴ
βουλόμενος ἀναχωρῆσαι, ἐλεπρώθη ὅλος παραχρῆμα,
ὄντος Ἀρχιερέως Αζαρίου.

ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ',
κε'.

Πρῶτος Ἀμὼς ὁ Προφήτης τὰ περὶ τοὺς Ἰσραὴλ
αἰχμαλωσίας θεσπίζει πρὸ δύο ἐτῶν τοῦ σεισμοῦ.

κς', κζ'.

Σεισμὸς μέγας γέγονεν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὅλῃ Περὶ σεισμοῦ.
τῇ Ἰουδαίᾳ. Ὀζίου τοῦ καὶ Αζαρίου Βασιλέως Ἰούδα E
εἰσελθόντος εἰς τὸ ἅγιασμα τοῦ θυσιαστηρίου καὶ λειτουρ-
γοῦντος αὐτῷ, ἐξεχύθη ἡ πίστις τοῦ θυσιαστηρίου, τοῦ
σεισμοῦ γενομένου.

κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε',
λς', λζ', λη', λθ', μ', μα', μβ', μγ',
μδ', με'.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ησαΐας, υἱὸς Ἀμὼς, ἤρξατο προφητεύειν· καὶ Ὡσηὲ υἱὸς Βεηρεὶ, καὶ Ναοὺμ.

Chron. Paſch.

vael: Quia ecce formans cælum, et creans A N N I
ventum ſpiritum, et annuncians homini A. M. C.
eloquium ſuum.

XXX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV.
XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX.

Edit. Pariſ.

Ameſſias Rex Juda a ſuis in Lachis in- *pag. 103.*
terfectus eſt. *4. Reg. 14.*

Poſt Jehu, decimus Hebræorum regna- vit in Iſrael JOACHAZ annis XVII. in Par. 25.
Colliguntur anni CXLIII. 26. 2.

I. II.

Azael Rex Syriæ bellum inferre Joas Regi Juda conſtituit. Deinde moto in 2. Par. 26.
Joachaz Regem Iſrael exercitu, illum af-
flixit totis vitæ ſuæ diebus.

III. IV. V.

Eliſæus Propheta vitam cum morte 4. Reg. 13. 20.
commutavit, cum prophetaſſet annos XL.

VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII.
XIV. XV. XVI. XVII.

Quidam ex latrunculis Moabitis mor- 4. Reg. 13. 21.
tuus in tumulum Eliſæi Prophetæ inter
illius oſſa projectus, Deo ita volente,
revixit.

Poſt Ameſſiam, duodecimus regnat 4. Reg. 14.
ſuper duas tribus Juda & Benjamin 2. Par. 25.
OZIAS, qui & AZARIAS dictus,
filius ejus, an. LII. Colliguntur anni XV.
MDCCXXXIII.

I.

OZIAS, qui & Azarias, Ameſſiæ & Thelechiæ filius, cum annorum eſſet XVI. regnavit.

II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. 483.
X. XI. XII. XIII.

Prophetarunt Oſee filius Beeri, Amos, & Jonas Amathi filius ex Gofer.

XIV.

Ozias Rex Juda moto bello proſtravit 2. Par. 26. 6.
muros Geth, & Azoti, & Jamniæ. Bel-
lum etiam geſſit cum Arabibus qui Pe-
tram incolebant.

XV. XVI.

Ozias qui & Azarias ingreſſus eſt tem- 2. Par. 26. 20.
plum Dei, ut incenſum offerret Deo:
prohibitus vero ab Azaria Pontifice, cum
nollet recedere, ſtatim totus lepra cor-
ripitur, Azaria ſacerdotium tum obti-
nente.

XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII.

XXIV. XXV.

Primus Amos Propheta quæ in captivi- *pag. 104.*
tate Iſrael eventura erant, biennio ante
terræ motum prædicit.

XXVI. XXVII.

Ingens terræ motus Hieroſolymis & in
tota Judæa factus eſt. Ozia ſeu Azaria
Rege Juda Sanctuarium altaris ingreſſo,
eoque lepra correpto, adeps altaris effu-
ſa eſt, terræ motu facto.

XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII.
XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII.
XXXIX. XL. XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV.

Hoc anno Eſajas, filius Amon, cœpit prophetare, ut & Oſee Beeri filius, & Naum.

ANNI A M.C. II. 1901.

Eſaias propheta ait : *Ecce Dominus ascendit super nubem levem* . Oſee vero dixit : *In illa die non erit lux , nec frigus nec glacies unum diem . Et dies hæc nota Domino : non dies , neque nox , & lux ad vesperam durabit* .

Naum prophetavit , dicens : *Ascendit instans in faciem tuam , eripiet te ex afflictione , considera viam , stringe lumbos ; firma animum valde , quia Dominus avertit ignominiam Jacob , velut contumeliam Israel* .

4727

XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L.

Primam Olympiadem Africanus ad tempora Joatham Hebræorum tribus Juda Regis colligit. Noſter etiam canon ad eamdem tempeſtatem refert . Africanus porro hæc ad verbum ſcribit.

Æſchylus Agamemnonis filius Athenienſibus imperavit annis XXIV. quo regnante , regnavit pariter Hieroſolymis Joatham.

Noſter vero canon , inquit , I. Olymp. Joatham Regem Juda comprehendit.

Anno LI. Oſiæ , qui & Azarias dictus eſt , prima Olympias eſt inſtituta ab Iphito , qua prophetarunt Eſaias filius Amos , Oſee Beeri filius , Joel filius Batouel , Oded , & Michæas Morathites.

Prima Olympias acta eſt apud Græcos , quæ quadriennium complectitur.

PRIMA OLYMPIAS.

LI. LII.

Et hic Ozias , qui & Azarjas , rectum faciens coram Deo moritur.

4. Reg. 15. Poſt Joachaz , XI. regnavit in Iſrael JOAS filius filius ann. XVI. Colliguntur anni CLIX.

I. II. III. IV. V.

4. Reg. 14. Joas Rex Iſrael Judam debellavit , & cum Ameſſia Rege Juda congreſſus eſt , dejecitque muri Hieroſolymorum tres cubitos , ac eadem urbe direpta , Samariam reverſus eſt .

VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI.

Edit. Pariſ. pag. 105. 2. par. 27. Poſt Oziam ſeu Azariam , regnavit ſuper duas tribus Juda & Beniamin JOADAM , illius filius , annos XVI. Colliguntur anni IV. MDCCXLIX.

I.

Eſaias 6. Eſajas divina dignatur viſione.

I I.

URIAS erat ſummus Pontifex.

Prophetabant Eſajas , Oſee , Jonas , & Michæas Morathites , Joel filius Batovel , & Oded.

Mich. 4. Michæas prophetavit , dicens : *Exibit lex & verbum Domini ex Hieruſalem , & judicabit inter multos populos , & arguet gentes fortes* . Et poſt alia .

Et tu Bethleem domus Ephrata , minima es , ut ſis in millibus Juda . Ex te mihi egredietur , ut ſit in principem Iſrael , & egreſſus ejus ab initio ex diebus ſeculi .

Joel 2. 28. Joel prophetavit , dicens : *In diebus illis effundam de Spiritu meo , & dabo prodigia in cælo , et ſigna in terra , ſanguis et ignis , et ſpiritum fumi , et ſol*

Ἡσαΐας προεφήτευσεν· Ἰδοὺ Κύριος ἔρχεται ἐπὶ νεφέλης κούφης. Ὡσηὲ ὁ προφήτευσεν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐκ ἔσαι φῶς, καὶ ψύχος καὶ πάγος ἔσαι μίαν ἡμέραν· καὶ ἡμέρα ἐκείνη γνωστὴ τῷ Κυρίῳ, καὶ οὐχ ἡμέρα, καὶ οὐ νύξ, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἔσαι φῶς. Περὶ τῆς τῶν ῥαστώνων

Ναοὺμ προεφήτευσε, λέγων, Ἀνέβη ὁ ἐμφυσῶν εἰς τὸ πρόσωπόν σου, ἐξαιρεμένος σε ἐκ θλίψεως, σκόπευσον ὁδὸν, κράτησον ὀσφύος, ἀνδρίζου τῇ ἰσχύι σφόδρα, διότι ἀπέστρεψε Κύριος ὕβριν Ἰακὼβ, καθὼς ὕβριν τοῦ Ἰσραήλ. Περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Κυρίου.

μς', μζ', μή, μθ', ν'.

Τῷ α' Ὀλυμπιάδα ὁ Ἀφρικανὸς κατὰ Ἰωαθὰμ Ἑβραίων τοῦ Ἰούδα Βασιλέα σωνάγει. Καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ χρόνος κατὰ τὸν αὐτὸν παείσησι. Γράφει δὲ ὁ Ἀφρικανὸς ὧδε πρὸς λέξιν.

Αἰσχύλος ὁ Ἀγαμέσερος, ἦρξε τῷ Ἀθηναίων ἔτη κ', ἐφ' οὗ Ἰωαθὰμ ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Καὶ ὁ ἡμέτερος χρόνος, λέγει, ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος τὸν Ἰωαθὰμ Βασιλέα Ἰούδα συνείλεφεν.

ῥά ἔτει Ὀζίου τοῦ καὶ Ἀζαρίου Βασιλέως Ἰούδα, πρώτη ἡ Ὀλυμπιὰς ἐτάθη ὑπὸ Ἰφίτου, καθ' ἣν προεφήτευον Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμώς, Ὡσηὲ ὁ τοῦ Βεηρὶ, Ἰωὴλ ὁ τοῦ Βαθουὴλ, Ὠδήδ, καὶ Μιχαίας ὁ Μωραθίτης.

Ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἦχθη παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἥτις ἐστὶν πεντετηρίς. Ὀλυμπιάδων ἀρχή.

κ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ῥά, ῥβ'.

Καὶ ἔτος Ὀζίας, ὁ καὶ Ἀζαρίας, ποιήσας τὸ εὐθὲς ἐνώπιον Κυρίου ἐτελεύτησεν.

Μετὰ Ἰωάχαζ, ιά ἐβασίλευσε τοῦ Ἰσραὴλ ΙΩΑΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ιϛ. Ὁμοῦ ρνθ'.

α', β', γ', δ', ε'.

Ἰωὰς Βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐτροπώσατο τὸν Ἰούδαν, καὶ συνεβάλετο τῷ Ἀμασίᾳ Βασιλεῖ Ἰούδα, καὶ καθεῖλε τοῦ τείχους Ἱεροσολύμων τρεῖς πήχεις, καὶ σκυλεύσας τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἀνεχώρησεν εἰς Σαμάρειαν.

ϛ', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ιϛ'.

Μετὰ Ὀζίαν καὶ Ἀζαρίαν, ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμὶν ΙΩΑΔΑΜ, υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη ιϛ'. Ὁμοῦ ,ϡμθ'. Ἐξαίων τῶν Ἰούδα.

α'.

Ἡσαΐας θείας ὁράσεως ἠξιώθη.

β'.

Ἐπ' Ἀρχιερεὼς ΟΥΡΙΑΣ.

Προεφήτευον Ἡσαΐας, Ὡσηὲ, Ἰωὴλ, καὶ Μιχαίας ὁ Μωραθίτης, Ἰωὴλ ὁ τοῦ Βαθουὴλ, καὶ Ὠδήδ.

Μιχαίας προεφήτευσε, λέγων· Ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ, καὶ κρινεῖ ἀνὰ μέσον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά. Καὶ μετ' ἄλλα.

Καὶ σὺ Βηθλεὲμ οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ, * ὀλιγοστὸς εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα. Ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα τοῦ Ἰσραὴλ. καὶ αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος. * al. μικρὸς εἶ

Ἰωὴλ προεφήτευσε, λέγων· Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς

αἷμα καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται.

A vertetur in tenebras, & luna in sanguinem, antequam veniat dies Domini magnus & manifestus. Et erit, omnis qui invocaverit nomen Domini, salvus erit. ANNI A M. C.

β. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γ'.

Περὶ Ῥωμύλου καὶ Ῥώμου. Τούτῳ τῷ ἔτει ἐγεννήθησαν Ῥῶμος καὶ Ῥῶμος οἱ κτίσαντες τὴν Ῥώμην.

II. OLYMPIAS.

III.

Hoc anno nati Romulus & Remus urbis Romæ conditores.

δ', ε', ς'.

γ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

IV. V. VI.

III. OLYMPIAS.

ζ.

Ἰωάθαμ τὰς ἐν τῷ ναῷ στοὰς ἵδρυσεν· ἡ ἀνατολικὴ γὰρ μόνη στοὰ ὑπὸ Σολομῶντος ἱδρύθη.

VII.

Joatham porticus in templo excitavit: sola enim Orientalis a Salomone erecta fuerat. B 4736.

η', θ', ι'.

Προφήτευσε Ναούμ. Τὰ δὲ ὑπ' αὐτοῦ προφητευθέντα μετὰ Νινευὴ συμβῆναι μὴ ἔτη ρμδ'.

VIII. IX. X.

Naum prophetat. Quæ autem ab illo prædicta sunt de Ninivitis post annum CXLIV. evenere. 4 Reg. 19. 32.

δ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

IV. OLYMPIAS.

ια'.

Ἰωάθαμ πλεῖστα οἰκοδόμησεν ἐν Ἱερουσαλήμ.

XI.

Joatham plurima Hierosolymis ædificia extruxit. 2 Par. 27.

ιβ', ιγ', ιδ'.

XII. XIII. XIV.

ε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

V. OLYMPIAS.

ιε', ις'.

Μετὰ Ἰωὰς ιβ' ἐβασίλευσεν τῶν Ἰσραὴλ ΙΕΡΟΒΟΑΜ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη μά. Ὁμοῦ σ'.

Ἑβραίων τῶν Ἰσραήλ.

XV. XVI.

C Post Joas, duodecimus regnavit in Israel 4 Reg. 14. 23. HJEROBOAM, filius ejus, annos XLI. Colliguntur anni CC.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς', κζ', κη', κθ', λ', λα', λβ', λγ', λδ', λε', λς', λζ', λη', λθ'.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. *Edit. Paris. pag.* 206.

Ἐν ἡμέραις Ὀζίου τοῦ καὶ Ἀζαρίου Βασιλέως Ἰούδα καὶ Μανασσῆ, καὶ ἐν ἡμέραις Ἱεροβοὰλ Βασιλέως Ἰσραήλ, ἐξαπέστειλεν Ἀμεσσίας ὁ Ἱερεὺς Βεθὴλ πρὸς Ἱεροβοὰλ Βασιλέα Ἰσραὴλ, λέγων· Συνεφὰς ποιεῖται κατὰ σοῦ Ἀμὼς ἐν μέσῳ οἴκου Ἰσραήλ, καὶ οὐ μὴ δυνήσεται ἡ γῆ ὑπενεγκεῖν πάσας τοὺς λόγους αὐτοῦ. Διότι τάδε λέγει Ἀμώς· Ἐν ῥομφαίᾳ τελευτήσει Ἱεροβοάλ, ὁ δὲ Ἰσραὴλ αἰχμάλωτος ἀχθήσεται ἀπὸ τῆς γῆς αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν Ἀμεσσίας πρὸς Ἀμώς· Ὁ ὁρῶν, βάδιζε, ἀναχώρησον εἰς γῆν Ἰούδα, καὶ ἔκει * καταβίου, καὶ ἔκει προφητεύσεις· εἰς δὲ Βεθὴλ οὐκ ἔτι, οὐ μὴ προσθεὶς τοῦ προφητεῦσαι, ὅτι * ἁγίασμα Βασιλέως ἐστίν, ὅτι οἶκος βασιλείας ἐστίν. Ἀποκριθεὶς Ἀμὼς, καὶ εἶπε πρὸς Ἀμεσσίαν. Οὐκ ἤμην Προφήτης ἐγὼ, οὐδὲ υἱὸς Προφήτου, ἀλλὰ αἰπόλος ἤμην κνίζων * συκάμινα, καὶ ἀνέλαβέ με Κύριος ἐκ τοῦ προβάτου, καὶ εἶπε Κύριος πρός με· Βάδιζε, προφήτευσον ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραήλ. Καὶ νῦν ἄκουε λόγον Κυρίου· Σὺ λέγεις, μὴ προφήτευε ἐπὶ Ἰσραὴλ, καὶ οὐ μὴ ὀχλαγωγήσεις ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· Ἡ γυνή σου ἐν τῇ πόλει πορνεύσει, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται, καὶ ἡ γῆ σου ἐν χοινίῳ συμμετρηθήσεται, καὶ σὺ ἐν γῇ ἀκαθάρτῳ τελευτήσεις· Ὁ δὲ Ἰσραὴλ αἰχμάλωτος ἀχθήσεται ἀπὸ τῆς γῆς αὐτοῦ. Οὕτως ἔδειξέ μοι Κύριος. Καὶ ἰδοὺ ἄγγος ἰξάντου, καὶ εἶπε Κύριος· Τί σὺ βλέπεις, Ἀμώς; καὶ εἶπα, ἄγγος ἰξάντου. Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· Ἦκει τὸ

* καταβίου.

* ἅγιασμα.

* συκάμινα.

D Et dixit Amessias ad Amos: *Qui vides, gradere, fuge in terram Juda, [& comede ibi panem, & prophetabis ibi, & in Bethel non adjicies ultra ut prophetes, quia sanctificatio Regis est, & domus regni est.* Respondit que Amos, & dixit ad Amessiam: *Non sum propheta & filius prophetæ, sed armentarius ego sum, vellicans sycomoros. Et tulit me Dominus Deus cum sequerer gregem, & dixit dominus ad me, Vade, propheta ad populum meum Israel, & nunc audi verbum Domini: Tu dicis, non prophetabis super Israel, & non turbabis super* E *domum Jacob. Propter hoc hæc dixit Dominus: Uxor tua in civitate fornicabitur, & filii tui & filiæ tuæ in gladio cadent, & humus tua funiculo mensurabitur, & tu in terra pollutus morieris, & Israel captivus migrabit de terra sua. Hæc ostendit mihi Dominus Deus meus. Et ecce uncinus pomorum, et dixit: Quid tu vides, Amos. Et dixi: uncinum pomorum. Et dixit Dominus ad me, venit finis super populum meum* Amos 7. & 9.

Iſrael, non adjiciam ultra ut pertranſeam eum, & ſtridebunt cardines templi in die illa, dicit Dominus Deus. Et poſt pauca. *In die illa ſuſcitabo tabernaculum David quod cecidit, & readificabo aperturas murorum ejus, & ea quæ corruerant inſtaurabo, & readificabo illud ſicut in diebus antiquis, ut requirant me reliquiæ hominum, & omnes nationes, eo quod invocatum ſit nomen meum ſuper eos, dicit Dominus faciens hæc.*

A πάρας ἐπὶ † λαόν μου † Ισραὴλ, ὀκ ἔτι εὐ μὴ προσθῶ τὸ παρελθεῖν αὐτὸν, καὶ ὀλολύξει τὰ φατνώματα τῶ ναῶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος. Καὶ μετ' βραχέα, Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναςήσω † σκηνὴν Δαβὶδ † πεπτωκυῖαν καὶ ἀνοικοδομήσω τὰ πεπτωκότα αὐτῆς, καὶ τὰ ἀνεσκαμμένα αὐτῆς ἀναςήσω, καὶ ἀνοικοδομήσω αὐτὴν καθὼς αἱ ἡμέραι τοῦ αἰῶνος, ὅπως ἐκζητήσωσί μοι οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων, καὶ πάντα τὰ ἔθνη, ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτοὺς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα.

μ', μά.

Μετὰ Ιεροβοὰμ, κγ' ἐβασίλευσε τῶ Ισραὴλ ΜΑΝΑΗΜ ἔτη ιβ. Ββραίων τοῦ Ισραὴλ. Ομῶ σιβ.

B

4. Reg. 15. 10. Poſt Hierobaal, XIII. regnavit ſuper Iſrael MANAHEM annos XII. Colliguntur anni CCXII.

I. II. III. IV. V.

α', β', γ', δ', ε'.

4. Reg. c. 15. *Edit. Pariſ. pag. 107.* Phua Rex Aſſyriorum Samariam aggreſſus, acceptis a Manahem Rege Iſrael mille argenti talentis, receſſit.

Φουᾶ Βασιλεὺς Λασυρίων ἐπιβὰς τῇ Σαμαρείᾳ, λαβὼν παρὰ Μαναὴμ τοῦ Βασιλέως Ισραὴλ, α τάλαντα ἀργυρίου, ἀνεχώρησε.

VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII.

ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ'.

4. Reg. c. 15. In diebus Manahem Regis Iſrael, ſeu decem tribuum, venit Phua Rex Aſſyriorum in illius ditiones, & dedit illi Manahem multa talenta argenti, ut eſſet ei in auxilium, deſcripto populo, & quovis divite. Rex autem [Aſſyriorum accepto argento, in regionem ſuam reverſus eſt.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Μαναὴμ Βασιλέως Ισραὴλ, ἦλθεν ἐπὶ δέκα φυλῶν, ἀνέβη * φουᾶ Βασιλεὺς Λασυρίων ἐπὶ † γῆν, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Μαναὴμ α τάλαντα ἀργυρίου τοῦ εἶναι χεῖρα αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, ἀπογράψας τὸν λαὸν καὶ πάντα δυνατὸν, καὶ λαβὼν τὸ ἀργύριον ὁ Λασύριος, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ. * Φιὺλ.

C

4. Reg. 15. 23. Poſt Manahem, XIV. regnavit in Iſrael illius filius PHACEEJAS annis XII. Colliguntur anni CCXXIV.

Μετὰ Μαναὴμ, ιδ' ἐβασίλευσε τῶ Ισραὴλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ΦΑΚΕΕΙΑΣ ἔτη ιβ. Ομῶ σκδ'. Εβραίων τοῦ Ισραὴλ.

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X.

α'. β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι'.

Hebræorum Iſraelis (Rex) XIV. ZACHARIAS, menſibus VI. Poſt quem SELUM menſe I. Poſt quem PHACEEJAS filius Manahem an. XII. regnarunt.

Εβραίων τῶ Ισραὴλ ιδ', ΖΑΧΑΡΙΑΣ μῆνας ς'. Μεθ' ὃν ι' ΣΕΛΟΥΜ μῆνα α'. Μεθ' ὃν ΦΑΚΕΕΙΑΣ υἱὸς Μαναὴμ ἔτη ιβ.

XI. XII.

ια'. ιβ.

4. Reg. 15. 25. Hic Phaceejas inſidiis Phacee filii Romeliæ, ipſius [Magiſtri militum circumventus occubuit: & loco illius regnavit Phacee filius Romeliæ XV. ſuper Iſrael ann. XXX. Colliguntur anni CCLIV.

Οὗτος Φακηίας ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ Φακεὶ υἱοῦ Ρωμελίου, τῶ Τριςάτου αὐτοῦ, ἀπέθανε, καὶ ἐβασίλευσεν ἀντὶ αὐτοῦ Φακεὶ υἱὸς Ρωμελίου ιε', τῶ Ισραὴλ ἔτη λ'. Ομῶ σνδ'.

D

I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX.

α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ιζ', ιη', ιθ', κ', κα', κβ', κγ', κδ', κε', κς', κζ', κη', κθ', λ'.

4. Reg. 15. 29. In diebus Phacee, aſcendit Theglath Phanaſſar Rex Aſſyriorum, & cepit urbes IX. Ain, & Bednmaleha, & Ainon, & Chenex, & Aſor, & Galaad, & Gaddi, & univerſam Galilæam, & terram Nephtalim, & tranſtulit eorum incolas in Aſſyriam. Poſt hæc deinde Phacee filius Romeliæ una cum Raaſſon Rege Aſſyriæ bellum movit adverſus Hieruſalem, eamque expugnavit.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Φακεὶ, ἀνέβη Θεγλαθφανασὰρ Βασιλεὺς Λασυρίων, καὶ ἔλαβε πόλεις θ', Δεὼν, καὶ * Βεδμάλχα, καὶ τὴν Αἰνὼν, καὶ τὴν Κενὲξ, καὶ τὴν Ασὼρ, καὶ τὴν Γαλαὰδ, καὶ τὴν Γαδδὶ, καὶ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, καὶ τὴν γῆν Νεφθαλὶμ, καὶ ἀπῴκισεν αὐτοὺς εἰς Λασυρίους. Εἶτα μετ' ταῦτα πολεμήσας Φακεὶ υἱὸς Ρωμελίου ἄμα τῶ Ραασσὼν Βασιλεῖ Λασυρίας καὶ τῆς Ιερουσαλὴμ, καὶ ἔλαβεν αὐτήν. * Βεδμαλχά.

E

4. Reg. 15. 30. HOSEE, filius Dale, interfecit Phacee, & illius loco regnavit in Samaria an. IX. Colliguntur an. CCLXIII.

Τὸν Φακεὶ ἐπέταξεν ΩΣΗΕ, υἱὸς Δαλὶ, καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη θ'. Ομῶ σξγ'.

I.

α'.

4. Reg. 18. HOSEE, malum in conſpectu Dei faciens, contra quàm illius deceſſores, Idola coluit, & fana illis ædificavit, filioſque ſuos per ignem traduxit, & gentium abominationem, ac ſacrificavit ſacrificia in excelſis, [& in collibus, & ſubter omne lignum frondoſum.

ΩΣΗΕ τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου ποιήσας, παρὰ πάντας τοὺς ἔμπροσθεν αὐτοῦ, εἰδώλοις ἐδούλευσεν, οἰκοδομῶν αὐτοῖς οἴκους, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ διῆγεν ἐν πυρὶ, καὶ τὸ βδέλυγμα ἐθνῶν, καὶ ἔθυε, καὶ ἐθυμία ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, καὶ ἐν τοῖς βουνοῖς, καὶ ὑπὸκάτω παντὸς ξύλου πυκάζοντος.

β, γ, δ, ε.

Καὶ ἐπὶ Ὡσὴ ἀνέβη Σαλμανάσαρ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων· καὶ ἐγένετο αὐτῷ Ὡσὴ δοῦλος, πατὴρ συμπλοκῆς.

ς, ζ.

Ὡσὴ Βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἀπέστειλε πρὸς Ἀδραμέλεχ τὸν Αἰθίοπα, εἰς βοήθειαν ἑαυτῷ.

η, θ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Θ. τῆς βασιλείας Ὡσὴ υἱοῦ Δαλὴ, πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε τῷ Ἰσραὴλ τῷ δέκα φυλῶν, βασιλευομένων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ πάλαι δὲ μετῳκισθεισῶν εἰς ὄρη Μήδων, καὶ Χαλδαίων, ἐπιστρατεύσαντος αὐτοῖς Σαλμανάσαρ τὸν τῶν Χαλδαίων Βασιλέως. ὃς καὶ αὐτὸς τὸν Ὡσὴ υἱὸν Δαλὴ Βασιλέα τῶν Ἰσραὴλ δέσμιον λαβὼν, ἀπῆλθεν. Ἐβασιλεύθησαν δὲ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτεσι ἑξακοσίοις ἑξήκοντα τρισί. Μετῳκίσθησαν δὲ αἱ δέκα φυλαὶ τῶν Ἰσραὴλ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, ἀφ' οὗ μὲν οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἐξῆλθον ἐξ Αἰγύπτου, μετὰ ἔτη ϡλβ, ἀφ' οὗ δὲ τὴν χώραν Σαμαρείας κατέσχον, στρατηγήσαντος αὐτῶν Ἰησοῦ υἱοῦ Ναυῆ, εἰσὶν ἔτη ωϟβ, ἀφ' οὗ δὲ ὑποσάντες Ροβοὰμ τῷ ἐγγόνῳ Δαβὶδ, ἐβασιλεύθησαν ὑπὸ Ἱεροβοὰμ δούλου γενομένου Σολομῶντος, εἰσὶν ἔτη σξβ, καὶ μησὶ ζ. ἄτινα συμπέχει, ἄχρι καταλήγει εἰς τὸ πέμπτον ἔτος Ἐζεκίου Βασιλέως Ἰούδα, καθ' ὃν καὶ τὸ Πάσχα σεσημείωται γεγενῆσθαι λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως ἀπὸ Σολομῶντος. Οἱ καὶ μετοικισθέντες εἰς Σαμάρειαν, Χουθαῖοι ἐκλήθησαν, τῶν τῆς χώρας ἐπίκλησιν λαβόντες, ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς Χουθᾶς ὕδατος καλουμένης τῆς χώρας, τότε μετατεθῆναι. Εἰσὶ δὲ αὗται Χουθᾶς χώρα ἐν τῇ Περσίδι, καὶ ποταμὸς τοῦτο ἔχων ὄνομα. Καὶ μετοικισθέντες εἰς Σαμάρειαν ἕκαστος κατ' ἔθνος ἴδιον εἶχε θεόν. Τέταρτον δὲ Σαμαρεῖς ἐκλήθησαν, ἀπὸ τῆς χώρας ἐν ᾗ κατῳκίσθησαν προσηγορίαν λαβόντες.

Τούτῳ τῷ ἔτει Σιβύλλα ἡ Ἐρυθραία ἐν Αἰγύπτῳ ἐγνωρίζετο.

Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλαι ια' Σιβύλλαι.
Σιβύλλα ἡ Ἑβραία.
Σιβύλλα ἡ Περσίς.
Σιβύλλα ἡ Δελφίς.
Σιβύλλα ἡ Ἀδαὴ ἡ Κιμμερία.
Σιβύλλα ἡ Σαμία.
Σιβύλλα ἡ Ροδία.
Σιβύλλα ἡ Κυμαία,
Σιβύλλα ἡ * Λιβυσσίς. * Λιβυκή.
Σιβύλλα ἡ Τρωάς.
Σιβύλλα ἡ Φρύγια.
Σιβύλλα ἡ Τιβυρτία.
Σιβύλλα ἡ Ἐρυθραία προγεγραμμένη ὧν ἀπὸ πολίχνης Ἐρυθρείας καλουμένης, ἀντικρὺ Χίου. Ἣδε ἐποποιὸς οὖσα· ἧς καὶ στήλη ἐστὶ τῇ Ἐρυθρείᾳ ἄχρι τῆς νῦν, κατὰ τὴν στοάν, ἀντικρὺ Χίου.

Ἑβραίων τῶν Ἰούδα. Μετὰ Ἰωαθὰμ, ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμὶν ΑΧΑΖ, υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη ις'.
Ὁμοῦ ϡψξε'.

α'.

Ραασσὼν υἱὸς Ἀρὰμ, καὶ Φακὴ υἱὸς Ρομελίου, πολιορκήσαντες τὴν Ἱερουσαλὴμ πρώτῳ τῷ ἔτει τοῦ Ἀχὰζ Βασιλέως Ἰούδα, καὶ οὐκ ἴσχυσαν αὐτὴν λαβεῖν.

II. III. IV. V.

Et Hoſee aggreſſus eſt Salmanazar Rex Aſſyriorum, & factus eſt Hoſee illius ſervus, id eſt Tributarius.

ANNI A M. C.

VI. VII.

Hoſee Rex Iſrael miſit ad Adramelech Æthiopem, quo ſibi auxilio eſſet. 4. Reg. 17. 2.

VIII. IX.

Hoc anno IX. regni Hoſee filii Dale, prima contigit ſervitus ſeu captivitas decem tribuum Iſrael, quæ in Samaria Regibus parebant. Nunc autem eæ traductæ ſunt in Medorum & Chaldæorum montes, Salmanaſar Chaldæorum Rege bellum iis inferente, qui Hoſee filio Dale Rege Iſrael captivo facto, receſſit. In Samaria porro CCLXIII. annis Regibus paruere. Ex Judæa vero translatæ ſunt X. tribus poſt an. DCCCCXXXII. ex quo majores earum ex Ægypto profecti erant. Ex quo autem Samariæ regionem obtinuere, Jeſu filio Nave eorum duce, anni DCCCXCII. computantur. Ex quo, dum defecerunt a Roboam nepote Davidis, iis dominatus eſt Hieroboam Salomonis ſervus, anni ſunt CCLXII. & menſes VII. qui concurrunt, ſeu deſinunt in IV. annum Ezechiæ Regis Juda, quo Paſcha ſplendide ac magnifice celebratum eſſe a Salomone annotatum eſt. Jam vero qui in Samariam tranſlati ſunt, Chuthei ſunt appellati, ex regionis nomine, quod ex Chuta, regione ſic nuncupata, tunc fuerint translati. Eſt autem illa Chutæ regio in Perſide, ubi ejuſdem nomenclaturæ eſt fluvius. Cumque in Samariam fuiſſent deducti, unuſquiſque ſecundum gentem ſuum habuit Deum. Poſtmodum vero Samaritani appellati ſunt, tracto a regione quam incoluere nomine.

Hoc anno Sibylla Erythræa in Ægypto claruit.

Fuere & aliæ XI. Sibyllæ.
Sibylla Hebræa.
Sibylla Perſica.
Sibylla Delphica.
Sibylla Adaena, ſeu Cimeria.
Sibylla Samia.
Sibylla Rhodia.
Sibylla Cumana.
Sibylla Libyca.
Sibylla Trojana.
Sibylla Phrygia.
Sibylla Tiburtina.
Sibylla Erythræa ſupramemorata ex Erythria, oppidulo, e regione Chii, ita appellato, ortum duxit. Fuit porro verſificatrix, ejuſque ſtatua uſque hodie Erythriæ e regione Chii in continenti viſitur. *Edit. Pariſ. pag. 108.*

Poſt Joatham, regnavit ſuper duas tribus Juda & Benjamin Achaz, illius filius, an. XVI. Colliguntur anni IV. MDCCLXV. 4. Reg. 16. 1.

I.

Raaſſon filius Aram, & Phacee filius Romeliæ, Hieruſalem obſederunt anno I. Achaz Regis Juda, neque hanc potuerunt expugnare. 4. Reg. 16. 6.

ANNI A M. C.

11.

Urias ſummus Pontifex agnoſcebatur, ut & Zacharias filius Barachiæ, de quibus dixit Deus ad Eſajam: *Teſtes mihi fideles facias qui prophetaturi ſunt Achaz*: illud nempe: *Ecce virgo concipiet, & filium pariet, & vocabunt nomen ejus Emmanuel*. Et illud: *Prædare celeriter, quamprimum ſpolia collige, &c.*

Isaiæ 8. 2.

Isaiæ 7. 14.

Prophetarunt Eſajas, Oſee, & Micheas.

V. OLYMPIAS.

III. IV. V. VI.

4. Reg. 16. 7. Achaz Rex Juda & Benjamin, miſit nuntios ad Thilath Phalſar Regem Aſſyriorum, illum hiſce verbis

2. Par. 28. 6. adhortatus: *Si ſervus tuus, & filius tuus ego ſum, opitulare mihi, & accede, ac libera me, quoniam in me inſurrexerunt*. Miſitque illi aurum & argentum, fidemque illi adhibuit Rex Aſſyriorum, venitque Damaſcum, & urbem accepit. Oſee vero filius Ela percuſſit Phacee, ejuſque loco regnavit in Samaria annos IX.

VII. OLYMPIAS.

VII.

4176. 4. Hoc anno Achaz VII. Idumæi prælio

2. Par. 28. 17. cum eo congreſſi multos captivos abduxere.

VIII. IX. X.

2. Par. 29. 30. 10. Hoc anno venit Salmanaſar in Samariam.

Hoc anno Achaz X. & anno IV. Olympiadis VII. Romulus & Remus, cum annum agerent quartum & vigeſimum, Romam condunt, unde nomen accepere Romani: qui quidem arma Herculis in urbe abs ſe condita depoſuere, cum antea vicus Valentia in Foro Boario appellaretur. Duo porro iſti fratres Pallantis Regiam, quæ Palatium dicebatur, inſtaurarunt. Excitarunt etiam ſanum ingens Jovi, cui Capitolii latinum nomen impoſuere, quod eſt Caput urbis. Adducto autem Alba urbe Palladio, illud Romæ collocarunt. Atque hi quidem fratres dum ſimul imperarent, mutuis ſe odiis ſunt proſecuti, ac Remus a fratre Romulo interfectus eſt, iſque ſolus deinceps regnavit. Verum ex quo fratrem occidit, ortus eſt Romæ tumultus, urbiſque civibus in ſeditiones prolapſis, eo regnante civilia bella exarſere. Ille autem ad oraculum profectus, ſciſcitatus eſt, quæ cauſa eſſet cur ſe regnante tumultuarentur cives. Reſponſumque datum eſt ab Oraculo ejuſmodi: *Niſi frater tuus tibi in regio ſolio aſſideat, nec ſtabit urbs Roma, nec quieſcent cives, neque bellum ceſſabit*. Is vero confecta fratris ſui, & quæ vultum ejus referret pectorali ſtatua, hanc in eodem, quo reſidebat, ſolio collocavit, ſicque deinceps, aſſidente ſibi Remi fratris ex ſolido auro confecta figura, urbis motus conquievit, ſedataque popularis ſedilio. Sed & ſi quidpiam edicto præciperet, ſuo & fratris nomine id ſe agere ajebat, hacce utens formula, *Juſſimus, Decrevimus*, qui quidem mos exinde apud Reges uſque ad hæcce tempora obtinuit, quibus ſolemne eſt hiſce uti

Exlit. Parif. pag. 110.

β'.

Οὐείας Ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο, ὡς Ζαχαρίας υἱὸς Βαραχίου· περὶ οὗ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Ησαΐᾳ· Μάρτυράς μοι πιστοὺς ποίησον τοὺς μέλλοντας προφητεύειν τῷ Ἀχαζ· τὸ, Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Εμμανουήλ. Καὶ τὸ, Ταχέως σκύλευσον, ὀξέως προνόμευσον, καὶ τὰ ὀξῆς.

Προεφήτευον Ησαΐας, Ωσηὲ, καὶ Μιχαίας.

ε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γ', δ', ε', ς'.

Ἀχαζ Βασιλεὺς Ιούδα, καὶ Βενιαμὶν ἀπέστειλαν ἀγγέλους πρὸς Θίλαθ Φαλσὰρ Βασιλέα Ασσυρίων, προσέπεσον αὐτῷ, καὶ λέγων· Εἰ δοῦλός σου, καὶ υἱός σου ἐγώ, βοήθησόν μοι, καὶ ἀνάβηθι, καὶ ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς, ὅτι ἐπανέστησαν κατ' ἐμοῦ· πέμψας αὐτῷ χρυσίον καὶ ἀργύριον, καὶ δὴ ἐπίστευσεν αὐτῷ ὁ Βασιλεὺς Ασσυρίων, καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ Δαμασκὸν, καὶ συνέλαβεν αὐτόν. Τὸν δὲ Φακὲε ἐπάταξεν Ωσηὲ υἱὸς Ηλα, καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη θ'.

ζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ζ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἑβδόμῳ τοῦ Ἀχαζ οἱ Ιδουμαῖοι συμβαλόντες αὐτῷ, πολλοὺς αἰχμαλώτους ἔλαβον.

η', θ', ι'.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἀνέβη Σαλμανάσαρ εἰς Σαμάρειαν.

Τούτῳ τῷ δεκάτῳ ἔτει τοῦ Ἀχαζ, καὶ δ' ἔτει ἑβδόμης ὀλυμπιάδος, εἴκοσιν τέταρτον τῆς οἰκείας ἡλικίας ἄγοντες ἑαυτῶν Ρῶμος καὶ Ρῆμος κτίζουσι Ρώμην, ὅθεν μετελήφθησαν Ρωμαῖοι· οἵτινες καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ηρακλέους ἀπέθεντο ἐν τῇ παρ' αὐτοῖς κτισθείσῃ πόλει Ρώμῃ, ἣ τις πρώην ἐκαλεῖτο κώμη Βαλέντζια ἐν τῷ Βοαρίῳ φόρῳ. Οἱ δὲ αὐτοὶ δύο ἀδελφοὶ ἀνεψιοὶ ἦσαν τῆς λεγομένης Παλλαντου, τὰ βασιλικὰ οἶκον τοῦ Παλλαντος. Ἐκτισαν δὲ καὶ ναὸν μέγαν τῷ Διΐ, ὅστινα ἐκάλεσαν Καπιτώλιον Ρωμαϊστὶ, ὃ ἐστιν Κεφαλὴ τῆς πόλεως. Ἀγαγόντες δὲ τὸ Παλλάδιον ξόανον ἀπὸ τῆς πόλεως Ἄλβης, ἀπέθεντο αὐτὸ ἐν τῇ Ρώμῃ. Οἵτινες ἀδελφοὶ, ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτῶν, εἰς ἔχθραν ἦλθον πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Ρώμου Ρῆμος ἀδελφὸς αὐτοῦ· καὶ ἐβασίλευσε μόνος Ρῶμος. Ἐξότε δὲ ἐφόνευσε τὸν ἴδιον ἀδελφὸν, ἐσείετο πᾶσα ἡ πόλις Ρώμη, καὶ οἱ δῆμος αὐτῆς ἐσαλεύετο, καὶ ἐγίνοντο πόλεμοι ἐμφύλιοι, ἐπὶ τῇ αὐτοῦ μόνου βασιλείας. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ μαντεῖον, ἐπυρώτησε, Τί γέγονεν ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας παραχή; Καὶ ἐρρέθη αὐτῷ ἐκ Πυθείας, ὅτι, Εἰ μὴ συγκαθήσοι σοι ὁ ἀδελφός σου ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ, οὐ μὴ στῇ ἡ πόλις σου Ρώμη, οὔτε ἡσυχάσει ὁ δῆμος, οὔτε ὁ πόλεμος. Καὶ ποιήσας τῆς εἰκόνος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ ἐκτύπωμα, τῷ χαρακτῆρι αὐτοῦ χρυσοῦ στήσαιν, σπίλιον ἔθηκεν ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ ἐν ᾧ ἐκάθητο, καὶ οὕτως ἐβασίλευσε τὸν ὑπόλοιπον χρόνον αὐτοῦ, συγκαθημένου αὐτῷ ὁλοχρύσου ἐκτυπώματος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ Ρήμου, καὶ ἔπαυσεν ὁ σεισμὸς τῆς πόλεως, καὶ ἡσύχασεν ἡ δημοτικὴ παραχή. Καὶ εἴ τι δ' ἂν ἐκέλευε θεατίζων, ἔλεγεν ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, λέγων, Ἐκελεύσαμεν, Ἐθεσπίσαμεν. Ὅπερ ἔθος κατέσχεν ἐξ ἐκείνου παρὰ τοῖς Βασιλεῦσιν ἕως τοῦ παρόντος τὸ λέγειν.

Ἐκελεύ-

Ἐκλάσαμεν, Εθυσίσαμεν. Καὶ ἐπέπεμψεν εἰς ἑκάστην πόλιν ὑπὸ Ρωμαίους οὖσαν χρυσᾶ ὁλόχρυσα αὐτῶ, καὶ τῶ ἀδελφῶ αὐτοῦ, ἐπὶ τὸ τίθεσθαι αὐτὰ πλησίον τῆς ἀρχόντων. Ὁ δὲ αὐτὸς Βασιλεὺς Ρῶμος μετὰ τὸ πληρῶσαι αὐτὸν τὰ τείχη, καὶ κοσμῆσαι τὴν πόλιν, ἔκτισε καὶ Ἄρει ναόν, καὶ ἐν αὐτῶ τῶ μηνὶ ἐποίησεν ἑορτὴν μεγάλην, θύσας τῶ Ἄρει, καλέσας καὶ τὸν μῆνα Μάρτιον (πρώην λεγόμενον Πεῖμον) ἅτερ ἐρμηνεύεται, Ἄρεος, ὃν περ ἑορτὴν κατ' ἔτος οἱ Ρωμαῖοι πάντες ἐπιτελοῦσιν ἕως νῦν, καλοῦντες τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως, Μάρτις ἐν κάμπῳ. Καὶ αὖθις πάλιν ἤρξαμεν ἔκτισε Κιρκήσιον ἐν τῆ Ρώμη, ὅπερ Ἱππικὸν ὀνόμασε, θέλων χρησιδόσαι τὸ πλῆθος τῶ δήμῳ Ρώμης, ὅτι ἐσατίαζον, καὶ ἐπήρχοντο αὐτῶ, διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπεβάλετο πρῶτος ἱππικὸν ἀγῶνα ἐν τῆ πόλει Ρώμη εἰς ἑορτὴν τοῦ Ἡλίου, καὶ ὑπ' αὐτῶν πασάρων στοιχείων, τυπῶν τῆς γῆς, καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ πυρὸς, καὶ ἀέρος, λογισάμενος ὅτι διὰ τοῦτο δύτυχῶς φέρουσι οἱ τῶν Περσῶν Βασιλεῖς εἰς τοὺς πολέμους, ὡς τιμῶντες τὰ πάσαρα ταῦτα στοιχεῖα· ἐν τῆ Ρώμη γὰρ οὐκ ἐτίμων αὐτὰ τὰ πάσαρα στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν μιᾷ ἑορτῆ. Ὁ δὲ τῆς Πισίων χώρας Βασιλεὺς Οἰνόμαος ἀγῶνα ἐπέτελεν ἐπὶ τῶ Εὐρώπεια μέρη, μηνὶ Σύστρῳ, τῆ Μαρτίῳ, καὶ τῆ Ἡλίῳ Τιτᾶνι ὡς ὑψωμένῳ, ἀγανιζομένης, φησὶ, γῆς καὶ θαλάσσης, τυπῶν Δήμητρος καὶ Ποσειδῶνος, καὶ τῶν ὑποκειμένων στοιχείων τῶ Ἡλίῳ. Καὶ ἐβάλετο κλῆρος μετὰ τοῦ αὐτοῦ Οἰνομάου Βασιλέως, καὶ τοῦ ἐρχομένου ἄνωθεν οἱασδήποτε χώρας καταγωνίσασθαι αὐτῶ. καὶ ὅτε μὲν ὁ κλῆρος ἐκάλει τὸν Οἰνόμαον ἀγωνίσασθαι ὑπὲρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐφόρει χῆμα ἱμάτιον πυανὸν, ὅ ἐστι τῶν ὑδάτων· καὶ ὁ ἀνταγωνιζόμενος κατ' αὐτοῦ ἐφόρει τὸ χλοώδες χῆμα, ὅ ἐστι τῆς γῆς. Καὶ πάλιν εἰ ἴσχυεν ὁ κλῆρος τῶ Οἰνομάῳ φορέσαι τὸ τῆς Δήμητρος χῆμα, καὶ ὁ ἀνταγωνιζόμενος αὐτῶ ἐφόρει τὸ χῆμα τοῦ Ποσειδῶνος, ὅ ἐστι τῶν ὑδάτων τὸ πυανοῦν. Καὶ ὁ ἱππώμενος ἐφονεύετο. Καὶ πλῆθος ἄπειρον ἤρχετο θεωρῆσαι τὸν αὐτὸν ἐπίσιον βασιλικὸν ἀγῶνα ἀπὸ ἑκάστης χώρας καὶ πόλεως. Καὶ οἱ μὲν τὰς παραλίους οἰκοῦντες πόλεις, καὶ τὰς νησους πολίτας, καὶ τὰς κώμας τὰς παραλίους ναῦται ηὐχοῦντο νικῆσαι τὸν φοροῦντα τὸ πυανοῦν χῆμα, τοῦτο τοῦ Ποσειδῶνος, νικῆσαι, οἰωνιζόμενοι, ὅτι ἐὰν ἡττηθῆ ὁ ὑπὲρ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγωνιζόμενος, ἔκλειψις ἰχθύων γίνεται παντοίων, καὶ ναυάγια θαλάσσης, καὶ ἀνέμων βιαίων παραχή. Οἱ δὲ μεσογείους οἰκοῦντες πολῖται, καὶ ἐπιχώριοι ἀγροικοὶ, καὶ πάντες οἱ ἐν τῆ γεωργίᾳ κάμνοντες, ηὔχοντο νικῆσαι τὸν φοροῦντα τὸ χλοώδες χῆμα, οἰωνιζόμενοι, ὅτι ἐὰν ἡττηθῆ ὁ ὑπὲρ τῆς Δήμητρος ἀγωνιζόμενος, ὅ ἐστιν ὑπὲρ τῆς γῆς, λιμὸς εἴτε καὶ σπάνις οἴνου, καὶ ἐλαίου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν πάντων γίνεται. Καὶ ἐπὶ τε πολλοὺς ὁ Οἰνόμαος ἀνταγωνισάς αὐτῶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη· εἶχε γὰρ καὶ τὸν Ἄβυρτον διδάσκοντα αὐτὸν τέχνας τοῦ ἡνιοχεῖν· ὕστερον Οἰνόμαος ἡττηθεὶς ὑπὸ Πέλοπος Λυδοῦ ἐφονεύθη.

Edit. Paris. pag. 111.

verbis, *Juſſimus*, *Decrevimus*: Miſit præterea ad ſingulas Romanis ſubditas urbes ex auro ſolido confectas ſui & fratris pectorales ſtatuas, quo juxta magiſtratus collocarentur. Rex vero Romulus, confectis mœnibus, ornataque urbe, Marti templum exædificavit, ac eodem ipſo menſe ſolemne feſtum peregit, facto Marti ſacrificio, inditoque menſi eidem Martii nomine, cum Primus antea auncuparetur, hoc eſt Martis: quam quidem feſtivitatem univerſi Romani quotannis celebrant ad hanc uſque tempeſtatem iſto feſti die, in campo Martis appellato. Nec multo poſt Circum Romæ condere cœpit, quem Hippodromum nuncupavit, cum Romanæ plebis motus compeſcere in animo haberet, quæ ob fratris perpetratam cædem, ſeditiones conflabat, ipſique inſidias moliebatur. Primus ergo Circenſes ludos Romæ peregit in honorem Solis, & ſubjectorum Soli quatuor elementorum, hoc eſt terræ, maris, ignis, & aeris, ratus ea de cauſa Perſarum Reges bella feliciter peragere, ut qui quatuor hæc elementa colerent. Neque enim antea quatuor iſta Romæ colebantur elementa, neque feſtum ullum inſtitutum. Piſenſium vero Rex Oenomaus certamen peregit in Europæ partibus menſis Syſtri, ſeu Martii, XXV. die, in Solis Titanis, velut excelſi, honorem; certantibus, ut ajunt, terra & mari, hoc eſt Cerere & Neptuno, ſubjectiſque Soli elementis. Sors vero mittebatur inter ipſum Regem Oenomaum, & alterum ex quacumque illic veniſſet regione, qui cum eo eſſet decertaturus; ita ut ſi forte ſors Oenomaum pro Neptuno decertare ſtatueret, tum is veſtem indueret cæruleam, quod is color ſit aquarum: qui porro cum illo pugnaturus eſſet, viridi uteretur, quod terræ color ſit. Rurſum ſiquidem ſors Oenomaum Cereris habitum deferre deſignaſſet, viridi cultu ornaretur, & alter adverſarius cæruleo habitu indueretur, Neptuni ſcilicet, qui color eſt aquarum: ac victus quidem morte lueret. Ad regium vero illud & anniverſarium certamen infinita hominum multitudo ex ſingulis regionibus ac civitatibus confluebat. Qui porro maritimas urbes cives vel inſulas, ac vicos littorales incolebant nautæ, victoriam illi adprecabantur qui cyaneam veſtem ferebat, id eſt Neptuni, cum inde auguraretur, ſi qui pro Neptuno dimicabat vinceretur, futuram omnis generis piſcium caritatem, maris eventura naufragia, ac fore ut ingentes ventorum turbines excitarentur. Contra autem qui continentem habitabant, ac indigenæ ruſtici, & quotquot agriculturæ dabant operam, illum ſuperiorem optabant qui herbaceum colorem deferebat, ominati, ſi vinceretur qui pro Cerere certabat, ſeu pro terra, annonæ caritatem, vinique ac olei, frugumque aliarum omnium ſecuturam inopiam. Atque Oenomaus multos quidem ex adverſariis ſuperavit per multos annos, Abſyrto magiſtro uſus, a quo aurigationis arte apprime edoctus erat: ſed tandem victus a Pelope Lydo interfectus eſt.

Equeſtrium porro certaminum primus auctor fertur Enyalius, Neptuni filius, qui ducta in uxorem Libya, Ius & Pici Jovis filia, meridionales regiones a ſe ſubactas, de uxoris nomine Lybiam appellavit, Enimvero equeſtres multorum curruum pugnas Enyalius adinvenit, quemadmodum doctiſſimus Callimachus in ſuis Æteſis litteris prodidit. Poſt Enyalium denique Erechtonius, aliique deinceps variis in locis eoſdem ludos celebrarunt. Primus autem Oenomaus certamen illud equeſtre quo quadrijugis bigam vehentibus dimicabatur inſtituit, unde celebris admodum eſt habitus, ut in doctiſſimi Characis hiſtoriis habetur: in quibus & hoc ſubditur, equeſtris certaminis exercitationem ad orbis gubernationem exprimendam adinventam, cæli ſcilicet, terræ ac maris. Duodecim quippe Zodiaci circuli domos effingere, a quo terra & mare, ac caduca hominum vita regitur. Solo enim Circi terram univerſam deſignari, Euripo mare quod in terræ medio conſiſtit: flexum vero verſus januas, orientem: eum autem qui ad metas eſt, occaſum: ſeptem ſpatia, curſum & motum ſeptem planetarum ac urſæ majoris. Quinetiam idem Romulus in ipſius Solis honorem, & quatuor elementorum a ſe repertum certamen primus Romæ celebravit in eadem Occidentis ſive Italiæ regione, quadrijugo curru, quo terram, mare, ignem & aerem deſignaret. His porro quatuor elementis ſua nomina Romulus impoſuit, terræ, Praſina, id eſt herbacea, vel viridi: mari ſeu aquis, Veneta ſeu cærulea: aeri denique Alba Factione aſſignata. Praſinam autem factionem Præſentem appellavit, voce a Latino ducta, quæ Permanens quidquam ſonat, quod terra cum ſilvis ac ſaltibus virens ſemper exiſtat ac permaneat. Venetam vocavit a provincia, quæ Venetia dicitur, Romæ ſubdita, cujuſque Metropolis eſt Aquileja, unde nempe colores cærulei, ſeu tinturæ Venetæ, quibus inficiuntur panni, afferuntur: quæ quidem Factio Veneta Praſinæ, qua deſignatur terra, adjungitur. Albæ nomine donavit aerem, quod is terram riget, eidemque ſubſerviat, ac commodum præſtet. Venetæ Factioni, quæ aquam exhibet, Ruſſatam adjunxit, qua ignis denotatur, quod illa veluti ſibi ſubditum ignem extinguat. Qui porro tum Romam incolebant hac ratione in Factiones diviſi, nuſquam deinceps invicem coaluerunt, dum quiſque Factionem ſuam ſuperiorem eſſe cupit, ac victoriam adipiſci, atque ex neſcio qua ſuperſtitione depugnat. Hinc exorta Romæ inteſtina diſſidia, & inter factiones enatæ graves ad invicem inimicitiæ. Ex quo igitur Circenſes ludos Romanis dedit Romulus, quamdiu is regnavit, ex militibus extraneis ut plurimum conflatus erat illius exercitus, cum haud pauci Romam ex agris confluerent, quibus pro tanto numero deerant uxores. Cumque vitæ voluptatis cupiditate flagraret ejuſmodi juvenum multitudo, paſſim ii fœminas in foro

Edit. Paiſſ. pag. 112.

A Τὸν δὲ ἱππικὸν ἀγῶνα πρῶτος ἐπέστη Ἐνυάλιός τις ὀνόματι, υἱὸς Ποσειδῶνος, ἀγαγόμενος τὴν Λιβύλην, θυγατέρα τῆς Ἰοῦς καὶ τοῦ Πίκου Διός, ὃς χαρίσας τὰ μεσημβρινὰ μέρη, ἐκάλεσε τὴν αὐτὴν χώραν (Λιβύλην) εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ γυναικός. Τὸν δὲ ἱππικὸν ἀγῶνα ὁ Ἐνυάλιος ἅρμασι δὲ πολλοῖς ἐφῆρε, καθὼς συνεγράψατο Καλλίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς Λιτοῖοις αὐτοῦ. Καὶ λοιπὸν μετ' αὐτὸν ὁ Ἐρεχθόνιος ἐπετέλεσε, καὶ ἄλλοι ἐν ἄλλοις τόποις ἐπετέλεσαν. Ὁ δὲ Οἰνόμαος πρῶτος αὐτὸς ἐπετέλεσε τὸν αὐτὸν ἱππικὸν ἀγῶνα ἅρμασι τετραίπποις διὸ καὶ περιβόητος ἐγένετο, καθὰ ἐν ταῖς Χάρακος τοῦ σοφωτάτου ἱστορίαις ἐμφέρεται. ὃς συνεγράψατο καὶ τοῦτο. ὅτι τὸ τοῦ ἱππικοῦ γυμνάσιον εἰς τύπον B τοῦ κόσμου διοίκησιν ἐπινοήται, τυπῆσι τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν. Τοὺς μὲν δώδεκα οἴκους ἐστόρεσαν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, τὸν διοικοῦντος τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὸ ἀνθρώπινον τὸν παροδικὸν βίον. τὸ δὲ πέλαγος τοῦ ἱππικοῦ τὴν γῆν πᾶσαν εἶναι. τὸν δὲ εὐρίπον, τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς γῆς μεσαζομένην. τὸν δὲ ἐπὶ τὰς θύρας κάμπτον, τὴν ἀνατολὴν· καὶ τὸν ἐπὶ τὴν σφενδόνην, τὴν δύσιν· τὰ δὲ ἐπτὰ σταθία, τὸν δρόμον καὶ τὴν κίνησιν τῆς ἀστροθεσίας τῶν ἑπτὰ ἀστέρων, καὶ τῆς ἄρκτου. Ὁ δὲ αὐτὸς Ῥωμύλος Βασιλεὺς πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοῦ τοῦ Ἡλίου, καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τεσσάρων στοιχείων τὸν ἀγῶνα ἐν τῇ Ῥώμῃ C πρῶτος ἐφάρμοσεν ἐπιτελέσαι ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ τῆς δύσεως, ἤτοι τῆς Ἰταλίας, ἅρμασι τετραπώλοις, τυπῆσι, τῇ γῇ, καὶ τῇ θαλάσσῃ, καὶ πυρὶ, καὶ ἀέρι. Καὶ ἐπέθηκεν ὁ Ῥωμύλος τοῖς αὐτοῖς πρασίνοις στοιχείοις τὰ ὀνόματα ταῦτα· τῇ γῇ τὸ πράσινον μέρος, ὅ ἐστι τὸ χλοῶδες· τῇ δὲ θαλάσσῃ, τυπῆσι τοῖς ὕδασι, τὸ βένετον μέρος, ὡς κυανοῦν· τῷ πυρὶ τὸ ῥοσάτον μέρος πυρῶδες· καὶ τῷ ἀέρι τὸ λευκόν. Κἀκεῖθεν ἐπενοήθη τέσσαρα μέρη ἐν Ῥώμῃ. Ἐκάλεσε γὰρ τὸ πράσινον μέρος Πρασσινόν, ὅ ἐστι Ῥωμαϊκὴ λέξις, ἣ τις ἑρμηνεύεται ἐμπαράμενον. Πρασσινόδεν γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν, διότι ἡ χλοώδης γῆ ἀεὶ πάντοτε ἔσεται σὺν τοῖς ἄλσεσι. Τὸδε Βένετον ἐκάλεσεν, ἐκ τοῦ εἶναι ὑπὸ τὴν Ῥώμην ἐπαρχίαν χώραν λεγομένην Βενετίαν, ἧς τύπος μητρόπολίς ἐστιν Ἀκυληία. κἀκεῖθεν ἐξέρχονται τὰ κυανᾶ, τυπῆσι τὰ Βενέτια βάμματα τοῦ ἱματίου, D καὶ προσκόλλησι τῷ Πρασίνῳ μέρει, ὅ ἐστι τῇ γῇ. Τὸ λευκὸν, τὸν ἀέρα, καθότι, φησὶ, βρέχει, καὶ ὑπάρχει, καὶ ἁρμόττει τῇ γῇ. Τῷ Βενέτῳ μέρει, ὅ ἐστι τοῖς ὕδασι, προσκόλλησι συμμίξας τὸ ῥοσάτον μέρος, ὅ ἐστι τὸ πῦρ, καθότι σβέννυσι τὸ πῦρ ὡς ὑποτεταγμένον αὐτῷ. Καὶ λοιπὸν εἰς τὴν Ῥώμην αἰκαιῶς διημερίσθησαν εἰς τὰ μέρη, καὶ οὐκ ἐτιμωροῦσαν πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ τὸ ἱερὸν ἔκαστον τῆς ἰδίας νίκης, καὶ ἀντιποιεῖσθαι τοῦ ἰδίου E μέρους, ὥσπερ θρησκείας τινός. καὶ ὑπῆρξε μέγα χάσμα ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ μεγάλον ἔχθρας εἶχον πρὸς ἀλλήλους τὰ μέρη. Ἀπὸ τῆς ἐπινοήσεως οὖν τοῦ ἱππικοῦ θέατρου ὁ Ῥωμύλος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ αὐτοῦ Ῥώμου ὁ στρατὸς οὗτος ἐγένετο πολὺς ἐπισάκτος, καὶ πλῆθος ἦν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀγελαίων, καὶ οὐκ ἦσαν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων γυναῖκες, καὶ ἐπεθύμουν τῆς τοῦ βίου ἡδονῆς πάντες στρατιῶται στρατήματα, καὶ ἐπέρχοντο τὴν τε ἀγορὰν τῶν γυναικῶν,

καὶ ἐγένετο παραχή, καὶ ἐμφύλιος πόλεμος. Καὶ ἀθύμει ὁ Ῥῶμος ἀμηχανῶν τί πράξει. ὑδοὺς γὰρ ἐλείχετο τῷ γυναικῶν καταμίξαι τοῖς στρατιώταις ὡς ἀγελίοις ἐ βαρβάροις, καὶ ἐξεφώνησε νόμον ὥστε λαμβάνειν τοὺς στρατιώτας ἀρὲς γάμον παρθένους, ἃς ἐκάλεσαν Βρουτίδας. Καὶ ὑδοὺς εἵλετο αὐτοῖς δοῦναι τὴν ἰδίαν θυγατέρα. ἀλλ' ἔλεγεν ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῖς καθὼς ἄγλυ ἐλπὶς ζωῆς διὰ τοὺς πολέμους, ἀλλὰ πάππος τοῖς τῆς πόλεως ἐζώγρουν τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας. Καὶ ἀθυμῶν ὁ Ῥῶμος ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς, ὥστε ἐπιπλέσαι τοῖς γυναιξὶ θέαν ἱππικὴν, ἵνα ἀγάγηται ἑαυτῷ ὁ στρατὸς γυναῖκας. Καὶ συνάξας τὸ πλῆθος ἅ στρατὸν ἐν τῷ Παλλατίῳ, ἐπλήσιον ἱππικὸν, κελεύσας γυναῖκας καὶ μόνον θεωρῆσαι τὸ ἱππεδρόμιον αὐτῷ. Καὶ ὡς παραξένου τινὸς θέας μελλούσης γίνεσθαι, ὑπὸ πάσης πεφιχώρει, καὶ τῷ πόρρωθεν πόλεων καὶ κωμῶν ἐν τῇ πόλει Ῥώμῃ πλῆθη γυναικῶν παρεγένοντο, καὶ ἀνεπλήρωσαν τὸ ἱππικὸν γυναῖκες ὕπανδροι, καὶ νεάνιδες παρθένοι. Ἦλθον δὲ καὶ θυγατέρες τῶν λεγομένων Σαβίνων, χώρας πλησίον τῆς Ῥώμης οὔσης, γυναῖκες ἐμπρεπεῖς. Καὶ διδασκὼς ὁ Ῥῶμος μανδάτα λάθρα, γυναῖκα ὑπάνδρων Ῥωμαίων πολίτιδα μὴ θεωρῆσαι κελεύσας καὶ πάλιν ἰδίῳ στρατῷ, ὥστε ὑπάνδρῳ γυναικὶ μὴ τολμῆσαι ἅψασθαι, ἀλλὰ τὰς μόνας παρθένους ἁρπάσαι, καὶ τὰς μὴ ἐχούσας ἄνδρας. Καὶ ἀπελθὼν ἐν τῷ ἱππικῷ ὁ Ῥῶμος ἐθεώρει· καὶ ἐν τῷ ἐπιτελεῖσθαι τὸν ἀγῶνα, ἀπολυθεὶς ἀπὸ τοῦ Παλλατίου ὁ στρατὸς ὥρμησεν ἐν τῷ ἱππικῷ, καὶ ἐκ τοῦ βάθρων ἀπέσπασαν τὰς παρθένους κόρας, καὶ τὰς μὴ ἐχούσας ἄνδρας, καὶ ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας. Τοῦτο πρὸς ἅπαξ ἐποίησεν ὁ Ῥῶμος γενέσθαι, καθὼς ὁ σοφώτατος Βιργίλιος ποιητὴς, ὡσαύτως δὲ καὶ Ἀπολλώνιος Ῥωμαϊκὸς ἱστοριογράφος ἐγράψατο, ὁμοίως δὲ καὶ Σίλβιος. Ἕτεροι δὲ Ἱστορικοὶ συνεγράψαντο τὸ θρῶτον ἱππεδρόμιον ἐπιπλεσθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις εἰς βυρδῶνας.

Τὸν δὲ Ῥῶμον καὶ τὸν Ῥῆμον ἱστοροῦσιν ὑπὸ λυκαίνης γαλακτοτροφηθῆναι. Διότι ὁ Βασιλεὺς Θαμύλιος ὁ αὐτῶν πάππος ἐκέλευσεν αὐτοὺς ῥιφῆναι εἰς τὰς ὕλας, ὡς παρεγενήπιος· ἐπειδὴ ἡ Ἠλία ἡ μήτηρ αὐτῶν ἱερὰ οὖσα τοῦ Ἄρεως, ἐφθάρη παρεδεθεῖσα ὑπό τινος στρατιώτου· περὶ οὗ λέγουσι μυθολογοῦντες τὸν Ἄρεα αὐτῇ ἐγαστρῶσαι, καὶ ἐγέννησεν αὐτοὺς διδύμους, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ πάππος αὐτῶν ἐρρίψειν αὐτοὺς εἰς τὰς ὕλας. Καὶ εὗρε τοὺς αὐτοὺς παῖδας χοιρίνη τις βόσκουσα ἀρόβατα, καὶ ἀπλαγχνισθεῖσα, ὅτι ἦσαν δίμορφοι, λαβοῦσα ἀνεθρέψατο αὐτοὺς τῇ ἰδίᾳ γάλακτι. Εἰς δὲ τὴν χώραν ἐκείνην Λυκαίνας καλοῦσιν ἕως ἄρτι τὰς χοιρικὰς τὰς βοσκούσας τὰ ἀρόβατα, ὡς ἀεὶ τὸν βίον καὶ τὴν ἀγωγὴν ἐχούσας μετὰ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν λύκων.

Τότε ἔπεισεν ὁ Ῥῶμος ἐπινόησι τὰ λεγόμενα Βρουμάλια, εἰρηκὼς ἀναγκαῖον εἶναι τρέφειν τὸν κατὰ καιρὸν Βασιλέα τὴν ἑαυτοῦ Σύγκλητον πᾶσαν, καὶ τοὺς ἐν ἀξίαις, καὶ πάσας τὰς ἔνδον τοῦ Παλατίου ὅσας στρατιὰς ὡς ἐντίμους, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ὅτε τὰ πολεμικὰ ἔνδοσιν ἔχει, καὶ ἤρξατο πρώτους καλεῖν καὶ τρέφειν τοὺς ἀπὸ τοῦ Α ἔχοντας τὸ ὄνομα, καὶ λοιπὸν ἀκολούθως ἕως τοῦ Ω, κελεύσας καὶ τὴν ἑαυτοῦ Σύγκλητον θρέψαι τῷ αὐτῷ χρόνῳ: καὶ ἐ-

A adoriebantur, unde turbæ enaſcebantur, ac civiles ſeditiones. Anxius igitur Romulus, quidve ageret incertus, cum nulla eſſet fœmina, quæ cum militibus miſceri vellet, utpote agreſtibus & barbaris, legem promulgavit, qua milites juſſit ſibi in uxores adſciſcere virgines, quas Brutides appellabant. Sed nemo erat qui filiam ſuam iis vellet tradere, cum horum ſingulis haud ſupereſſe vitæ ſpem propter bella dicerent, quin potius ſuas filias civibus collocabant. Romulus igitur conſilio deſtitutus ad oraculum proficiſcitur, a quo datum eſt reſponſum, ut fœminis Circenſes exhiberet, ex quibus miles ſibi uxores adſciſceret. Coactis ergo in Palatium B copiis, Circenſes peregit, quibus fœminas dumtaxat intereſſe ſtatuit. Cumque inauditum hactenus futurum eſſet ſpectaculum, e vicinis regionibus, remotioribuſque adeo urbibus ac vicis Romam advolavit mulierum multitudo, Circumque fœminæ conjugio illigatæ & juniores virgines promiſcue implerunt. Advenere etiam Sabinorum, quorum regio Romæ proxima erat, filiæ, fœminæ cæterum forma præſtantes. Dederat porro Romulus clam in mandatis, ut nulla Romana matrona ſpectaculo intereſſet: rurſumque militibus ſuis edixerat, ut nullam ex nuptis fœminam contingerent, ſed ſolas raperent virgines, C & quæ conjuges non haberent. Tum Romulo Circo conſenſo, Circenſes ſpectavit, qui cum peragerentur, dimiſſus ex Palatio miles in Circum irruit, rapuitque ex gradibus puellas virgines, ac fœminas, quæ viris carebant, ſibi in conjuges adjunxit. Hoc ſemel dumtaxat fecit Romulus, ut doctiſſimus Virgilius Poeta pariter ac Apollonius Romanæ hiſtoriæ ſcriptor, & Silvius tradiderunt. Cæteri vero hiſtorici primos Circenſes ludos in mulis tum primum a Romanis actos ſcripſere.

Romulum autem ac Remum narrant a lupa fuiſſe lactatos. Rex enim Amulius eorum avus in ſilvis veluti nothos exponi præceperat, quod mater Silvia Martis Sacerdos a quodam D milite fuiſſet compreſſa: unde hanc a Marte fuiſſe gravidatam finxere. Cum autem gemellos edidiſſet, eaqueprop ter ab illorum avo in ſilvis eſſent expoſiti, hos inventos mulier quædam ruſtica, quæ greges paſcebat, miſeratione commota, ut qui eſſet admodum formoſi, acceptoſque lacte ſuo enutrivit. In hacce autem regione ruſticas mulieres, quæ greges paſ- pag. 114. cunt, Lupas hodieque vocant, ut quæ vitam agant cum beſtiis ac lupis, continuoque cum iis verſentur.

Romulus porro Brumalia, uti appellantur, ea de cauſa inſtituit. Cum E enim neceſſe eſſe diceret, ut ſtatuto tempore Senatores ſuos omnes, vel qui in dignitatibus erant, Palatinaſque adeo militias, ut honoratiores, hiberna tempeſtate, quando ſcilicet vacant res bellicæ, Rex epulis excipere, primos in convivium accire cœpit, epuliſque paſcere, qui ab A. nomen ducerent, & ſic deinceps uſque ad poſtremam litteram, juſſis Senatoribus ut eadem pariter ratione con-

ANNI A. M. C

vivia exhiberent, singulique pro libito plebem omnem invitarent, quod ita peragebatur. Singularum turmarum tubicines ad eorum ædes profecti qui ad convivium invitabantur, quo se in sequentem diem invitatos scirent, pridie sub vesperam tubæ cantu indicabant: isque exinde Brumaliorum in Romana Republica usque ad hæcce tempora mos obtinuit. Ideo autem hoc egit Romulus, quo maculæ sibi objectæ memoriam aboleret: cum Romani, quibus odio erat, minime dignum esse qui regnaret, gemellosque istos fratres ex alieno ad perfectam usque ætatem educatos regnum invasisse, subinde non sine contumelia objectarent, hacque ratione indicarent ab Faustulo agricola ejusque uxore Lupa enutritos, ex alieno victitasse. Apud Romanos quippe veteresque omnes quemquam alienis enutriri pro opprobrio semper habitum est. Unde in conviviis quæ Cara appellantur, singuli qui ad convivium conveniunt, cibum & potum suum secum deferant, & in commune omnia apponunt, sicque epulantur, more veteri observato.

Hujus rei gratia Romulus, quo nempe deleta objecta macula plebem sibi conciliaret, convivia ista instituit, quibus Brumaliorum nomen indidit, voce latina, quæ idem sonat quod alienis enutriri, quemadmodum tradidit doctissimus Licinius Romanus Historicus.

VIII. OLYMPIAS.

XI. XII.

4760. Isaiæ c. 6. Hoc anno Esaias visionem de Babylone vidit.

XIII. XIV.

4. Reg. 16. Edit. Paris. pag. 115. Achaz Rex Juda aliud altare, et simile quod Damasci erat, ab Uria Sacerdote Hierosolymis fieri præcepit.

IX. OLYMPIAS.

XV. XVI.

4. Reg. 16. 17. Hoc anno XVI. regni sui Achaz sustulit mare æreum a vitulis ab Salomone factum: & illo regnante erat supradictus URIAS summus Pontifex.

Post Achaz, regnavit super duas tribus Juda, EZECHIAS, filius ejus annis XXIX. Colliguntur anni IV. MDCCXCIV.

I.

4. Reg. 18. 4. Hic Ezechias in omnibus mandatis Dei ambulans, evertit excelsa, statuasque contrivit, & Serpentem quem Moyses suspenderat dejecit; illi quippe multi sacrificabant.

pag. 99. Sed & Librum Salomonis, ut dicunt Hebræi, de remedis ad omnes ægritudines, muro templi affixum inveniens, discidit.

Illo regnante prophetarunt Esaias, Osee, Joel, Michæas, Amos, Jonas, & Naum.

2. Par. 32. 5. Hic Ezechias, cum Deum coleret, instauravit Hierosolyma, & Judam, & reædificavit murum destructum Hierosolymorum, & fontem Siloam intra mœnia avertit.

A Ἀρέσαι τῷ αὐτοῦ τὸν ὄχλον ἅπαντα ἕκαστος * ὡς ἐβούλετο. Οἱ οὖν ἑκάστῃ ἀριθμῷ πάνδημοι δοῦ ἐπέμπετο εἰς τὰς οἰκίας ἀκούοντες τῷ καλοῦντι ὡς θέλων ἐπ' ἀρίστῳ, εἰς τὴν ἐξῆς πόλαιν πρὸς τὸ γενέσθαι ἐκεῖνον, ὅτι παρ' αὐτῷ τρέφονται αὐτοί. Καὶ κατέχει τὸ ἔθος τῇ Βρουμαλίων παρὰ τῇ Ρωμαίᾳ πολιτείᾳ ἕως τῶν νῦν. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ αὐτὸς Ῥῶμος, θέλων ἐξαλεῖψαι τὴν ἑαυτῷ ὕβριν, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι ἐχθροὶ ὄντες αὐτῷ, τῷ μισοῦντι αὐτὸν, λοιδορούμενοι ἔλεγον, ὅτι οὐκ ἐκ βασιλέων αὐτὸν βασιλεύσαι, διότι ἐξ ἀλλοτρίων τεθράφθαι οἱ δύο ἀδελφοὶ ἕως ἐπὶ πλείας γεγόνασιν ἡλικίας, τῷ ἀβασίλευτον, σημαίνοντες ὅτι ἀπὸ τῶ Φαυστύλου γεωργοῦ, τῷ τῆς γυναικὸς αὐτῶ Λουπίνης τεθράφθαι ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐθέντες. Ὅτι δὲ ὑπῆρχε παρὰ Ρωμαίοις, τῷ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις τὸ ἐκ τῶν ἀλλοτρίων τρέφεσθαί τινα. Οὕτω τῷ ἐν τοῖς συμποσίοις τοῖς λεγομένοις Φιλικαῖς, ἕκαστος τῷ συνερχομένῳ εἰς τὸ συμπόσιον τὸ ἴδιον βρῶμα τῷ πόμα μεθ' ἑαυτῶ φέρει, τῷ εἰς τὸ κοινὸν τὰ πάντα παρατίθεται, τῷ ἐθίσει, κρατοῦντες τὸ ἀρχαῖον ἔθος.

Τούτῳ οὖν χάριν ἐποίησεν πάντα ὁ αὐτὸς Ῥῶμος πρὸς τὸ ἐξιλεώσασθαι τὴν ὕβριν ἑαυτῶ, καλέσας τῷ τὸ ὄνομα τῆς κλίσεως αὐτῶ Ρωμαῖοι Βρουμάλια, ὃ ἐστι τραφῆναι ἐκ τῶ ἀλλοτρίων, καθὼς ὁ σοφώτατος Δικίνιος Ρωμαῖος ἱστοριογράφος ἐξέθετο.

η' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιά, ιβ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ησαΐας * καὶ Βαβυλῶνος ὅρασιν εἶδε.

ιγ, ιδ.

Αχαζ ὁ Βασιλεὺς Ιούδα ἕτερον θυσιαστήριον προσέταξεν Οὐρία τῷ ἱερεῖ ποιῆσαι ὅμοιον τῶ ἐν Δαμασκῷ εἰς τὴν Ιερουσαλήμ.

θ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιέ, ιϛ.

Τούτῳ τῷ ιϛ' ἔτει τῆς ἑαυτῶ βασιλείας Αχαζ καθεῖλε τὴν θάλασσαν * χαλκῶν ἀπὸ τῷ μόχων τῶν ὑπὸ Σολομῶντος γενομένων τῷ ἐπὶ τούτῳ ἦν Αρχιερεὺς ὁ λιχθεὶς ΟΥΡΙΑΣ.

Μετὰ Αχαζ, ἐβασίλευσε τῷ δύο φυλῶν τῆς Ιούδα ΕΖΕΚΙΑΣ, ὑὸς αὐτῶ, ἐτῶν κϚ'. Ὁμοῦ ϡϟδ'.

α'.

Οὗτος ὁ Εζεκίας ἐν πάσαις * ἐντολαῖς τῶ Θεῶ πορευθεὶς, τῷ τὰ εἴδωλα καθεῖλεν, τῷ τὰς στήλας συνετρίψας, τῷ τὸν ὄφιν ὃν ἐποίησατο Μωϋσῆς καθεῖλεν· αὐτῷ γὰρ ἐθυσίαζον πολλοί.

Ἀλλὰ βιβλίον Σολομῶντος, ὃ φασὶν Εβραῖοι, ἰαμάτων παντὸς πάθους, ἐγκολαμμένον εἰς τὸν τοῖχον ἱερεῖ τῆς ναῦ, ἐξέκοψεν.

Ἐπὶ τούτου προεφήτευσαν Ησαΐας, Ωσηέ, Ιωὴλ, Μιχαίας, Αμώς, Ιωνᾶς, τῷ Ναούμ.

Οὗτος ὁ Εζεκίας, λατρεύσας τῷ Θεῷ, ἐπεσκέψατο τὴν Ιερουσαλήμ, καὶ τὸν Ιούδαν, καὶ φκοδόμησε τὸ κατεσκαμμένον τεῖχος τῆς Ιερουσαλήμ, καὶ τὴν πηγὴν τῆ Σιλωὰμ ἀπέστρεψεν ἔσω τῷ τειχῶν.

β.

ί ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γ', δ'.

Ἀπὸ Σολομῶντος ἡ Βασιλέως οὐκ ἀχθέντος τὸ Πάσχα, ὡς ἐπὶ Ἐζεκίου ἐπιπλέον λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως· ὅτι καὶ οἱ ἐξ Ἱερουσαλὴμ μέτοικοι γεγόνασι.

Τούτῳ τῷ ἔτει Θαλῆς ὁ Μιλήσιος Φιλόσοφος ἐν Τενέδῳ ἀπέθανεν.

ε'.

ιά ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ζ, η', θ', ι'.

ιβ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κά, κβ, κγ'.

Ἀρχιερεὺς ΣΟΒΝΑΡ ἐχρημάτιζεν, ὃν διεδέξατο Ἐλιακείμ, ὁ τὸν Χελκίου προδόντος τὸν Σοβνᾶ τὸν λαὸν, καὶ ἀποστατήσαντος πρὸς Σενναχηρεὶμ Βασιλέα τῆς Συρίας.

κδ'.

Τούτῳ τῷ ιδ' ἔτει τῆς βασιλείας Ἐζεκίου, ἀνέβη Σενναχηρεὶμ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς Ἰουδαίας πάσας ὀχυρὰς, καὶ ἔλαβεν αὐτάς. Ἐπιβάλλων δὲ τῷ Ἐζεκίᾳ, ἀργυρίου τάλαντα τ, καὶ χρυσίου τάλαντα λ, καὶ πάντα λαβὼν παρ' αὐτοῦ, ἔτι πεπολέμηκε συμπάσαις ταῖς παρεμβολαῖς αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, βουλόμενος καὶ αὐτὴν πολιορκῆσαι, ὡς καὶ τὰς ἄλλας.

Ἀκούσας δὲ ὁ Σενναχηρεὶμ ὅτι Θαρθὰς Βασιλεὺς Αἰθιόπων ἐξῆλθε πολιορκῆσαι αὐτὸν, ἀπέστειλε πρὸς Ἐζεκίαν λέγων· Μὴ σε ἀπατάτω ὁ Θεός σου ἐφ' ᾧ σὺ πέποιθας ἐπ' αὐτῷ, λέγων, Οὐ μὴ παραδοθῇ Ἱερουσαλὴμ εἰς χεῖρας Βασιλέως Ἀσσυρίων· Οὐκ ἤκουσας ἃ πεποιήκασι Βασιλεῖς Ἀσσυρίων πάσῃ τῇ γῇ, ὡς ἀφήκασιν αὐτὴν, καὶ σὺ ῥυσθείσῃ; Τοῦ Ἐζεκίου γνησίως τὸν Θεὸν ἐπικαλεσαμένου, καὶ τοῦ Θεοῦ ἐπακούσαντος αὐτοῦ, ἐξῆλθεν Ἄγγελος Κυρίου, ἀπέκτεινεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῷ Ἀσσυρίων ἐν μιᾷ νυκτὶ ρπε χιλιάδας. Ἀναστάντες δὲ τὸ πρωΐ, εὗρον πάντα τὰ σώματα νεκρά· καὶ οὕτω διεσώθη, ὅτι λαὸς Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἀποστρέψας ὁ Σενναχηρεὶμ, ᾤκησεν εἰς Νινευή. Ἐν δὲ τῇ προσκυνεῖν αὐτὸν μετὰ ῥαχ, τὸν πατριάρχην αὐτοῦ, Ἀδραμέλεχ καὶ Σαρασὰρ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτὸν ἐν μαχαίραις. Δεικνῦται κἀντεῦθεν σαφῶς, ὅσον ἰσχύει δικαίου προσευχὴ ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Θεοῦ πεπατοῦντος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀρρωστήσαντι τῷ Ἐζεκίᾳ, καὶ μέλλοντι τελευτᾶν, προσῆλθεν ὁ Θεὸς διὰ Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου ἔτη ζωῆς ιε' δι' ἀναπροσθίσεως φωστῆρος ἡμέρων δέκα ἀναβαθμώσεως γενομένης. Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ Μαρωδὰχ, υἱὸς Βαλαδὰν, ἀπέστειλεν ἐπιστολὰς, καὶ πρέσβεις, καὶ δῶρα τῷ Ἐζεκίᾳ. Ἤκουσε γὰρ ὅτι ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου, καὶ ἄκουσε τὰ περὶ τῆς ἀρρωστίας αὐτοῦ, καὶ εἶδε τὰ δῶρα, καὶ ἐχάρη ἐπ' αὐτοῖς ὁ Ἐζεκίας.

A

ANNI A. M. C.

11.

X. OLYMPIAS.

xii. xiv.

Omissa a Salomonis temporibus Paschalis solemnitas magno cum splendore & magnificentia tum primum sub Ezechia peracta est; quando cives Hierosolymitani alio translati sunt.

Hoc anno Thales Milesius Philosophus in Tenedo obiit.

V. 1.

B XI. OLYMPIAS.

VII. VIII. IX. X.

XII. OLYMPIAS.

XI. XII. XIII.

4776.

SOBNAR summus Pontifex agnoscebatur, cui successit Eliacim, Helciæ qui exercitum Sobnæ prodidit, & ad Sennacherim Regem Syriæ defecit, filius. 4 Reg. 18.

XIV.

Hoc regni Ezechiæ anno XIV. profectus est Sennacherim Rex Assyriorum C adversus urbes Judææ munitas, easque expugnavit. Ezechiam vero adortus, argenti CCC. & auri XXX. talentis ab eo acceptis, nihilo secius, cum suis universis copiis urbem Hierosolymitanam circumsedit, quam ut & ceteras alias urbes obsidere constituerat. 4 Reg. 18. Edit. Paris. pag. 116.

Cum vero Sennacherim Tharthan (Tharacam) Regem Æthiopum, bellum sibi illaturum adventare accepisset, misso ad Ezechiam legato, *Ne*, inquit, *fallat te Deus tuus, in quem spem tuam reposuisti, cui sic ait, Non tradetur Hierusalem in manus Regis Assyriorum. Numquid audisti quæcumque egere Reges Assyriorum in universa terra, atque ut hæc idolis spoliarint: tu vero evades incolumis?* Ezechia autem enixe Deum deprecante, D Deoque preces ejus exaudiente, egressus Angelus Domini, sustulit ex Assyriorum castris una nocte CLXXXV. millia. Illi vero mane surgentes, invenere omnia cadavera; sicque servatus est, ac exercitus Hierusalem. Reversus deinde Sennacherim, Ninive habitavit: qui dum Arrach adoraret, Deum patrium suum, ab Adramelech & Sarasar filiis suis gladiis confossus occubuit. Atque hinc evidenter apparet, quantum valeant preces justi, qui in omnibus Dei mandatis ambulat. 4 Reg. 19. 4 Reg. 19. 37. Is. 37. 38.

Eadem tempestate, ægrotante Ezechia, mortique proximo, vitam illi Deus per Esaiam Prophetam ad annos XV. prorogavit, diurno luminari (seu sole) per decem gradus regresso: quo quidem tempore Marodach, filius Baladan, epistolas & legatos, ac munera Ezechiæ misit. Audierat enim illum ad mortem ægrotare, & ab ægritudine convaluisse, viditque munera, & super iis lætatus est Ezechias. 4 Reg. 20.

ANNI P. M. C.

XIII. OLYMPIAS. A

ιγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XV. XVI. XVII. XVIII.

ιε, ις', ιζ', ιη'.

478. Prophetabant Eſajas, Oſee, & Michæas.

Προεφήτευον Ησαΐας, Ωσηέ, καὶ Μιχαίας.

XIV. OLYMPIAS

ιδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XIX. XX. XXI. XXII

ιθ', κ', κα', κβ'.

XV. OLYMPIAS.

ιε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XXIII. XXIV. XXV. XXVI.

κγ', κδ', κε', κς'.

XVI. OLYMPIAS.

ις' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XXVII. XXVIII. XXIX. B

κζ', κη', κθ'.

Edit. Pariſ. pag. 117. Poſt Ezechiam, regnavit MANASSES, illius filius, annos lv. Colliguntur anni IV. MDCCCXLIX.

Μετὰ Ἐζεκίαν, ἐβασίλευσε ΜΑΝΑΣΣΗΣ, υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη νε'. Ὁμοῦ ͵βωμθ'.

V. ε'.

XVII. OLYMPIAS.

ιζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

II. III. β', γ'.

Hoc tertio Manaſſæ anno, XVII. Olympiade, Romulus interiit, Romæ in Senatu in partes diſcerptus, cum regnaſſet annos XXXVIII. Poſt quem ſecundus Romæ Rex fuit Numa Pompilius, iſque regnavit annos XLIII.

Τούτῳ τῷ τρίτῳ ἔτει Μανασσῆ, τῇ ιζ'. Ὀλυμπιάδος ἀπέθανε Ῥῶμος, ἐν τῇ βουλαίᾳ Ῥώμης κατὰ μέρος διαιρεθείς, ἄρξας ἔτη λη'. Μεθ' ὃν γίγονε δεύτερος Βασιλεὺς ἐν Ῥώμῃ Νουμᾶς Πομπίλιος ἔτη μγ'. C

Hic Numa Pompilius legatis acceptis ex eorum regione, quos Pelaſgos vocant, qui chlamydes clavis purpureis adornatas, quemadmodum ii qui ex Iſaurorum regione erant deferre ſolent, iſto delectatus amictu, primus Romæ auctor fuit, ut chlamydes ejuſmodi deinceps induerentur: ac ut regiæ quidem purpureæ cum aureis, Senatorum vero ac Magiſtratuum, vel eorum qui in militia præfecturas obtinerent, chlamydes, regio habitui conſentaneæ, cum purpureis dumtaxat clavis eſſent, quæ Romanæ reipublicæ dignitatem demonſtrarent & ſubjectionem: edita inſuper ſanctione, qua nemini liceret Palatium ingredi, ac ſe adire, niſi cum ejuſmodi chlamydis habitu. Sed nec ii qui ad Palatium excubabant, quemquam D ſinebant ingredi, niſi chlamydem, quæ regiæ munificentiæ haberet ſymbolum, deferret, ut auctor eſt doctiſſimus Svetonius Tranquillus Romanorum Hiſtoricus.

Οὗτος ὁ Νουμᾶς, ὁ τῆ Πομπίλιος, δεξάμενος πρεσβείας ἐκ τῆς χώρας τῆς λεγομένων Πελασγῶν φορεμάτων χλαμύδας ἐχούσας πορφυρᾶ ῥάσματα, καθάπερ οἱ ἀπὸ τῆς Ισαυρείας χώρας, τῇ προθείς τὸ χρῆμα, ἐπιτέλεσε φορεῖν ἐν Ῥώμῃ χλαμύδας φορεῖσθαι, τὰς μὲν Βασιλικὰς πορφυρᾶς, ἐχούσας ταβλία χρυσᾶ, τὰς δὲ τῆς Συγκλητικῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἀξίαις καὶ στρατείαις χλαμύδας σήματος τῆς βασιλικῆς φορείας ταβλία πορφυρᾶ, ἀξίαν δηλοῦντα Ρωμαϊκῆς πολιτείας καὶ ὑποταγῆς. κελεύσας μηδένα συγχωρεῖσθαι εἰσιέναι εἰς τὸ αὐτὸ Παλάτιον πρὸς αὐτὸν δίχα τοῦ χρήματος τῆς αὐτῆς χλαμύδος. Καὶ εἰ συγχωρεῖ τινὶ εἰσιέναι οἱ φυλάσσοντες τὸ Παλάτιον, εἰ μὴ φέροι χλαμύδα ἔχουσαν φιλοτιμίαν βασιλικῆς ἐθνους, καθὼς ὁ σοφώτατος Σουητώνιος Τραγκύαλος Ρωμαίων ἱστοριογράφος συνεγράψατο.

XVIII. OLYMPIAS.

ιη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

VI. ς'.

4000. Numa Pompilius anno regni IV. Romæ Capitolium a fundamentis ædificat.

Νουμᾶς Πομπίλιος πέμπτῳ ἔτει τῆ αὐτοῦ βασιλείας ἐν Ῥώμῃ κτίζει τὸ Καπιτώλιον ἐκ θεμελίων.

VII. ζ'.

Numa Pompilius civibus in conglarium Romæ dedit aſſes ligneos & ſcorteos. E

Νουμᾶς Πομπίλιος κογγιάριον ἔδωκεν ἐν Ῥώμῃ ἐσσάρια ξύλινα καὶ ὀστράκινα.

VIII. IX. η', θ'.

XIX. OLYMPIAS.

ιθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

X. XI. XII. XIII. ι', ια', ιβ', ιγ'.

XX. OLYMPIAS.

κ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XIV. XV. XVI. ιδ', ιε', ις'.

Hebræorum ſummus Pontifex SELLUM. Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς ΣΕΛΛΟΥΜ.

ιζ'.

κα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιη', ιθ', κ', κα'.

Ησαΐας ὁ Προφήτης πριθεὶς ὑπὸ Μανασσῆ, ἐλεγχομένου ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ εἰδώλων πλάσμασι, μετήλλαξε τὸν βίον, προφητεύσας ἔτη ϟ'. Καὶ ἔθαψεν αὐτὸν ὑποκάτω δρυὸς Ρωγήλ, ἐχούσης τῆς διαβάσεως τῶν ὑδάτων, ὧν ἀπώλεσεν Ἐζεκίας, χώσας αὐτά. Καὶ ὁ Θεὸς τὸ σημεῖον διὰ τὸν Προφήτην ἐποίησεν, ὅτι πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν ὀλιγώρησε, καὶ ηὔξατο ποιεῖν ὕδωρ, καὶ ἔπιεν. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη Σιλωάμ, ὃ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος.

A

κβ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κβ.

Τὸν Μανασσῆ Βασιλέως Ἰούδα οἱ ἄρχοντες τῶν δυνάμεως Βασιλέως Ἀσσυρίων αἰχμάλωτον ἔλαβον, καὶ κατήγαγον εἰς Βαβυλῶνα.

κχ', κδ', κε'.

κγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κς', κζ', κη', κϑ'.

κδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λ', λα', λβ', λγ'.

κε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λδ', λε', λς'.

Μανασσῆς ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ αὐτοῦ, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν Θεὸν τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

λζ'.

κς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ

λη', λθ', μ', μα'.

κζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

μβ', μχ', μδ'.

Τότε τῷ ἔτει, Νουμᾶς Πομπίλιος Ρωμαίων Βασιλεὺς καταστήματι τελευτᾷ.

Ἐν Ρώμῃ τρίτος ἐβασίλευσε Τοῦλλος, ὁ καὶ ΣΤΗΛΙΟΣ, ἔτη λγ'.

με'.

κη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

μς', μζ', μη', μϑ'.

κϑ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ν', να', νβ', νγ'.

λ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

νδ', νε'.

Μετὰ Μανασσῆ ἐβασίλευσεν ΑΜΩΝ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη β'. Ομῶ δωτά.

λα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

α', β'.

Μετὰ Ἀμὼν ἐβασίλευσεν ΙΩΣΙΑΣ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη λα'. Ομῶ β' πτ β'.

α'.

Οὗτος Ἰωσίας, πρὶν γεννηθῆναι αὐτὸν, προεφητεύθη γεννᾶσθαι, ὡς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Βασιλειῶν ἀναγέγραπται, ὑπὸ Σαμαΐα Προφήτου, ἐν βασιλείᾳ Ἱεροβοὰμ Βασιλέως Ἰσραήλ. Ἐβασίλευσε

B

C

D

E

A. M. 4818. ante C. 4182.

XVIII. XXI. OLYMPIAS.

XVIII. XIX. XX. XXI.

Esaias Propheta a Manasse Serra dissectus, quod ab illo de idololatria fuisset objurgatus, vitam cum morte commutavit, cum prophetasset annos xc. Hunc quoque humo mandarunt subter quercum Rogel, juxta transitum aquarum, quas Ezechias, illis aggestis, disperdiderat. Et Deus signum propter prophetam fecit, cum antequam moreretur, eas minuisset: & precatus est ut aquam daret, & confestim ex eo misit illi aquam & bibit. Propterea nomen accepit Siloam, quod idem valet ac missus. *Edit. Paris. pag. 118.*

XXII. OLYMPIAS.

XXII. 2. Par. 33. 11.

Manassem Regem Juda Assyriorum Regis exercitus Principes captivum factum Babylonem abduxerunt.

XXIII. XXIV. XXV.

XXIII. OLYMPIAS.

XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX.

XXIV. OLYMPIAS.

XXX. XXXI. XXXII. XXXIII.

XXV. OLYMPIAS.

XXXIV. XXXV. XXXVI. 2. Par. 33. 13.

Manasses cum in captivitate esset, ad Deum patrum suorum reversus est, & in Regnum suum est restitutus.

XXXVII.

XXVI. OLYMPIAS.

XXXVIII. XXXIX. LX. XLI.

XXVII. OLYMPIAS.

XLII. XLIII. XLIV.

Hoc anno, Romæ Numa Pompilius Romanorum Rex naturali morte extinguitur. Romæ tertius regnavit Tullus, qui & HOSTILIUS, ann. XXXII.

XLV.

XXVIII. OLYMPIAS.

XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX.

XXIX. OLYMPIAS.

L. LI. LII. LIII.

XXX. OLYMPIAS.

LIV. LV.

Post Manassem regnavit AMON, illius filius an. II. Colliguntur anni IV. MDCCCLI. 4. Reg. XX.

XXXI. OLYMPIAS.

I. II.

Post Amon regnavit JOSIAS, illius filius, annos XXXI. Colliguntur anni IV. *pag. 219.* MDCCCXXXII.

I.

Hunc Josiam, priusquam nasceretur, nascieurum, prædictum fuerat a Sameja Propheta, regnante Hieroboam super Israel, ut scribitur in Regnorum libro 3. Reg. 13.

ANNI A M. C. 3111. 2 Reg. 22. 26. Regnare autem incœpit Josias cum annorum esset VIII. & ambulavit secundum omnia præcepta quæ statuit Deus, cum justitiam observaret. Ejectis enim

2 Reg. 23. 4. 2 Reg. 23. idolis, templum purgavit, ac Hierusalem & Judæam: fecitque uti de eo prophetaverat Propheta qui venit ex Juda ad altare ad Jeroboam Regem Israel.

Hic Josias tres suscepit filios: Joachas, quem Hieremias Sellem appellat: Joacim, qui & Eliacim dictus est, & Matthaniam, qui & Sedecias est appellatus.

Soph. 3. 8. Sophonias Chusi, filius Godoliæ, Josiæ filio Amos Rege Juda regnante, prophetavit, dicens: *Propterea sustine me, ait Dominus, in diebus resurrectionis meæ in testimonium, Quia judicium meum in congregationes gentium ad recipiendos reges, ut effundam super eos omnem iram furoris mei, quia in igne zeli mei consumetur omnis terra.*

Soph. 3. 11. Et post alia: *Gaude, filia Sion, prædica, filia Hierusalem, exulta & delectare ex toto corde tuo, filia Hierusalem. Abstulit enim Dominus iniquitates tuas, redemit te de manu inimicorum tuorum, Rex Israel. Et Dominus in medio tui. Non videbis ipse amplius. In illo tempore dicet Dominus Hierusalem, Confide Sion, non dissolvantur manus tuæ. Dominus Deus tuus fortis in te salvabit te: adducet super te lætitiam, & innovabit te in charitate sua, & lætabitur in te in delectatione quasi in die solemnitatis, & congregabit contritos tuos.*

A δὲ ἦτες Ἰωσίας ὢν ἐτῶν η. καὶ κατὰ πάσας τὰς ἐντολὰς, ἃς προσέταξε Κύριος ὁ Θεὸς, ἐπορεύθη δίκαιος ὢν. Ἐξῆλων γὰρ τὰ εἴδωλα, ἐκάθαρε τὸν ναὸν, καὶ τὴν Ἰερουσαλὴμ, καὶ τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ἐποίησε καθὼς προεφήτευσε περὶ αὐτοῦ ὁ Προφήτης ὁ ἐλθὼν ἐξ Ἰούδα ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον πρὸς Ἱεροβοὰμ Βασιλέα Ἰσραήλ.

Οὗτος ὁ Ἰωσίας ἔσχε τρεῖς υἱοὺς Ἰωάχας, τὸν ὑπὸ τοῦ Ἱερεμίου Σελλὴμ προσαγορευόμενον, καὶ τὸν Ἰωακεὶμ, τὸν καὶ Ἐλιακεὶμ, καὶ τὸν Ματθανίαν, τὸν καὶ Σεδεκίαν.

Σοφονίας ὁ τοῦ Χουσὶ, υἱὸς Γοδολίου, ἐν ἡμέραις Ἰωσίου, υἱοῦ Ἀμὼς, Βασιλέως Ἰούδα, προεφήτευσε, λέγων· Διὰ τοῦτό ὑπόμεινόν με, λέγει Κύριος, ἐν ἡμέρᾳ ἀναστάσεώς μου εἰς μαρτύριον. Διότι τὸ κρίμα μου εἰς συναγωγὰς ἐθνῶν τοῦ εἰσδέξασθαι Βασιλεῖς, καὶ ἐκχέαι ἐπ' αὐτοὺς πᾶσαν ὀργὴν θυμοῦ μου, διότι ἐν πυρὶ ζήλου καταναλωθήσεται πᾶσα γῆ.

Καὶ μετ' ἄτερα· Χαῖρε, θύγατερ Σιὼν, κήρυσσε, θύγατερ Ἰερουσαλὴμ, φύρασον καὶ καταπέρασον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, θύγατερ Ἰερουσαλήμ. περιεῖλε γὰρ Κύριος τὰ ἀδικήματά σου, λελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου Βασιλεῖς Ἰσραὴλ, καὶ ὁ Κύριος ἀνὰ μέσον σου. Οὐκ * ὄψεται αὐτὸς ἔτι. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐρεῖ Κύριος τῇ Ἰερουσαλὴμ, Θάρσει Σιὼν, μὴ παρειθήσαν αἱ χεῖρές σου, Κύριος ὁ Θεὸς ἐν σοὶ δυνατὸς σώσει σε, ἐπάξει ἐπί σε εὐφροσύνην, καὶ καινιεῖ σε ἐν τῇ ἀγαπήσει αὐτοῦ, καὶ εὐφρανθήσεται ἐπί σε ἐν πρᾳότητι, ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς, καὶ σώσει τοὺς * συντετριμμένους σου.

* ὄψεται κακὸν.

* διεσπαρμένους.

4833.

XXXII. OLYMPIAS.

II. III. IV.

V. VI. VII.

Sophonias, Abacuc, & Naum prophetarunt.

XXXIII. OLYMPIAS.

VIII. IX. X. XI.

XXXIV. OLYMPIAS.

XII.

Hieremias, Helciæ Sacerdotis filius, cum in Anathoth habitaret in terra Benjamin, cœpit prophetare anno XIII. Regni Josiæ, filii Amon, Regis Judæ. Idem in diebus Eliacim, qui & Joacim dictus est, filii Josiæ Regis Judæ, usque ad exactum annum XI. Sedeciæ seu Jechoniæ Regis Judæ, prophetavit per annos XLII. tum etiam post captivitatem populi & desolationem templi Hierosolymitani, sub quo Ananias Chananei filius Pseudopropheta extitit.

Hier. 1. 1. Edit. Paris. pag. 120.

4869.

2 Par. 34. 22.

XIV. XV.

Olda, uxor Selem custodis vestium sacerdotis, apud Hebræos prophetavit, ut & Elisabellem filius custodis vestium sacerdotis, & Sophonias, & Ololiam.

XVI.

Quartus annus prophetiæ Hieremiæ. Hinc usque ad annum 1. Cyri Regis Persarum, anni LXX.

β, γ, δ'.

λβ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε, ς, ζ.

Προεφήτευσε Σοφονίας, Ἀβακὺμ, καὶ Ναούμ.

η'.

λγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

θ', ι', ια', ιβ'.

λδ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιγ'.

Ἱερεμίας, υἱὸς * Χελκίου τοῦ ἱερέως, κατοικῶν ἐν Ἀναθὼθ, ἐν γῇ Βενιαμὶν, ἤρξατο προφητεύειν τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει βασιλείας Ἰωσίου, υἱοῦ Ἀμὼν, Βασιλέως Ἰούδα. Ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ἐν ἡμέραις Ἐλιακεὶμ, τοῦ καὶ Ἰωακεὶμ, υἱοῦ Ἰωσίου Βασιλέως Ἰούδα, καὶ ἕως συντελείας τοῦ ἔτους Σεδεκίου τοῦ καὶ Ἰεχονίου Βασιλέως Ἰούδα, προφητεύων ἐπὶ ἔτη μβ'. Ὁ αὐτὸς δὲ καὶ μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ, καὶ τὴν ἐρήμωσιν τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ οἴκων, ἐφ' ᾧ Ψευδοπροφήτης Ἀνανίας ὁ τοῦ Χαναναίου.

* Ἐλκία.

ιδ', ιε'.

Ὁλδὰ, γυνὴ Σελλὴμ τοῦ ἱματιοφύλακος τοῦ ἱερέως, παρ' Ἑβραίοις προφήτευσε, ἡ Ἐλισαβελλὴμ ὁ τοῦ ἱματιοφύλακος τοῦ ἱερέως, καὶ Σοφονίας, καὶ Ὀδολλάμ.

ις'.

Τέταρτον ἔτος τῆς προφητείας Ἱερεμίου. Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Κύρου τοῦ Περσῶν Βασιλέως ἐτῶν ἑβδομήκοντα.

λδ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιζ, ιή.

Τούτῳ τῷ ἔτει, τὸ Πάσχα νομίμως γέγονεν. Ἀφ' οὗ γὰρ Ἰησοῦς τὸν Ναυῆ ἐπελάπσεν, οὐκ ἐφύλαξεν ὁ λαὸς τὸ Πάσχα νομίμως, εἰ μὴ τοῦτο. Καὶ * Χελκίας ὁ ἱερεὺς, πατὴρ Ἱερεμίου τοῦ Προφήτου, τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τὸ βιβλίον τοῦ νόμου. Τῷ παρόντι χρόνῳ Ἰωσίας ὁ Βασιλεὺς ἐπέθηκε τὰ κῶλα τῷ ἀνθρώπινα τὰ κῶλα τῷ εἰδώλων, ὡς γέγραπται ἐν τῇ βίβλῳ τῶν Βασιλέων.

* Ελκίας.

λε΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κά.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Τύλλος, ὁ καὶ Στύλιος, ἐν Ῥώμῃ τῆς οἰκίας αὐτοῦ κεραυνωθείσης, συγκατελίχθη αὐτῇ, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Ῥώμῃ πέμπτος, Ἄγκος Μάρκος ἔτη κδ΄.

κβ, κγ, κδ΄.

λζ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κέ, κς΄, κζ, κή.

Προφητεύουσιν Ἐλισαβέλλαμ, ὁ τῶν ἱματιοφυλάκων τοῦ ἱερέως, καὶ Σοφωνίας, καὶ Ἱερεμίας, καὶ Ὀδολλάμ, καὶ Βαρούχ. Ἦν δὲ ψευδοπροφήτης Ἀνανίας ὁ * κυρτός.

* ἀκυρτός.

λη΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κθ΄.

Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς ΑΖΑΡΙΑΣ.

λ, λα΄,

Ἰωσίας Βασιλεὺς Ἰούδα συμβολὴν Νεχαώ, τοῦ καὶ Νεχαφά, ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ· καὶ ἐποίησεν ὁ λαὸς Βασιλέα ἕνα τοῦ γένους αὐτοῦ. Καὶ μοι θαυμάζειν ἔπεισε, πῶς συνέδραμον οἱ χρόνοι, κατὰ τὸν προκείμενον κανόνα, ὡς ἀντιφώνησιν τῷ Ἰωσίᾳ τὸν τοῦ Αἰγυπτίων Βασιλέα Νεχαώ, τὸν καὶ Ψαμμετιχόν *, ὃν καὶ ἡ θεία γραφὴ τῷ Ἱερεμίᾳ Φαραὼ Νεχαὼ ὀνομάζει.

Μετὰ Ἰωσίαν ἐβασίλευσεν τῆς Ἰουδαίας ΙΩΑΧΑΖ, ὁ καὶ Σελλήμ, υἱὸς αὐτοῦ, μῆνας γ΄. Ομῦ ϡωπβ, μῆνας χ΄.

Ὁ αὐτὸς Φαραὼ Νεχαὼ Βασιλεὺς Αἰγύπτου τὸν Ἰωάχαζ, τὸν καὶ Σελλήμ, υἱὸν Ἰωσίου, πατρὸς μὲν ἐκ βασιλείας αὐτοῦ αἰχμάλωτον ἔλαβε, δήσας αὐτὸν δισμοῖς χαλκοῖς, καὶ ἀπήγαγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἐν οἷς καὶ Ἱερεμίας ὁ Προφήτης συνεπέβη μετ' αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον. Τὸν δὲ ἀδελφὸν αὐτοῦ * Ἀχαζ, τὸν καὶ Χελλήμ, Ἰεχονίαν τὸν καὶ Ἰωακείμ, καθίστησιν ἡγεῖσθαι τοῦ ὑπολελειμμένου Ἰουδαίων ἐν Ἱερουσαλήμ, φόρον τε ἐπιθεὶς αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα ρ΄, καὶ χρυσίου τάλαντα ι΄, καὶ ἀναχωρεῖ τῆς Ἰουδαίας.

* Ἰωαχαζ.

Μετὰ Ἰωάχαζ, τὸν καὶ Σελλήμ, ἐβασίλευσε τῆς Ἰουδαίας ΙΕΧΟΝΙΑΣ, ὁ καὶ ΙΩΑΚΕΙΜ, ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐν Ἱερουσαλήμ, ἔτη ιβ΄, καὶ μῆνας γ΄. Ομῦ ϡωιδ΄.

α.

Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Ἰεχονίου, τοῦ καὶ Ἰωακείμ, υἱοῦ Ἰωσίου Βασιλέως Ἰούδα, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν, λέγων οὕτως. Ἔσαι Ἱερουσαλὴμ ὡς ἡ Σελλήμ. Καὶ οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ

XXXV. OLYMPIAS.

ANNI A M. C.

XVII. XVIII.

4 Reg. 22. 13.

Hoc anno, Paſcha ſecundum legem celebratum eſt. Ex quo enim Jeſus filius Nave e vita exceſſit, populus Paſcha ex lege niſi hoc anno non obſervavit: & Helcias Sacerdos, pater Hieremiæ Prophetæ, hoc præſente anno librum legis in templo invenit. Hoc perinde anno Joſias Rex membra hominum poſuit ſuper membra idolorum, quemadmodum ſcriptum eſt in libro Regum.

2 Par. 34. 14.

4 Reg. 23.

XXXVI. OLYMPIAS.

XIX.

Hoc anno, Tullus, qui & Hoſtilius dictus eſt, Romæ tacta de cœlo domo ſua, una cum illa igne conſumptus periit. Et regnavit Romæ quartus, Ancus Marcus annos XXIV.

XXII. XXIII. XXIV.

XXXVII. OLYMPIAS.

XXV. XXVI. XXVII. XXVIII.

Prophetarunt Eliſabellem, veſtium Sacerdotis cuſtodis filius, & Sophonias, & Hieremias, & Odolliam, & Baruch. Erat autem Pſeudopropheta Ananias Cernuus.

XXXVIII. OLYMPIAS.

XXIX.

Hebræorum ſummus Pontifex AZARIAS.

4 Reg. 23. 29.

XXX. XXXI.

Joſias Rex Juda bello congreſſus cum Nechao, qui & Necheo eſt appellatus, ab eo interficitur: creavitque populus Regem unum ex ejus filiis. Unde mihi ſubit mirari, quomodo ſecundum præallatum canonem, qui oppoſitus videtur, concurrerint anni Joſiæ cum annis Nechao, ſeu Pſammetici, Ægyptiorum Regis, qui apud Hieremiam in ſacra Scriptura Pharao Nechao appellatur.

688.

Edit. Pariſ. pag. 121.

2 Par. 35. 16.

Hier. 46. 2.

Poſt Joſiam regnavit in Judæa JOACHAZ, qui & Sellem dictus, illius filius, menſes III. Colliguntur anni IV. MDCCCLXXXII. menſes III.

4 Reg. 23. 30.

Idem ipſe Pharao Nechao Rex Ægypti, Joachaz, qui & Sellem eſt appellatus, filium Joſiæ, quarto illius regni menſe, captivum factum, & ære catenis vinctum in Ægyptum abduxit, magnamque populi copiam, in quibus Hieremias Propheta cum iis in Ægyptum deſcendit. Fratrem porro ejuſdem Achaz, qui & Sellem, Jechoniam, qui & Joacim ducem ſuper reliquos Judæos Hieroſolymis conſtituit, argenti talentorum centum, & auri talentorum decem impoſito tributo, receſſitque ex Judæa.

4 Reg. 23.

Poſt Joachaz, qui & Sellem dictus, regnavit in Judæa JECHONIAS, qui & JOACIM nuncupatus, illius frater, Hieroſolymis, ann. XII. & menſes III. Colliguntur anni IV. MDCCCXCIV.

I.

In ipſo regni exordio Jechoniæ, qui & Joacim appellatus, filii Joſiæ Regis Juda, factum eſt verbum Domini ad Hieremiam, ſic dicens: *Vade Hieruſalem ut Silom*. Hinc Sacerdotes

Hier. 26. 9. 10.

ANNI AM. C. & Pseudoprophetæ, ac universus populus, hoc sermone audito, comprehenderunt Hieremiam, & dixerunt: *Judicium mortis homini huic.* Hieremia vero dicente: *Dominus sic ad me locutus est.* tum Sacerdotes dixere: *Non est judicium mortis huic homini.*

Prophetarunt Urias filius Samææ, Hieremias, & Buzi, & Baruch ex Cariatharim, & Ezechiel, cui præceptum est a Deo ut iret in domum Rhechabin, & convocaret filios ejus, & filios Jonadab, ut biberent vinum. Hier. 35. 5. At hi recusarunt, dicentes: *Pater noster præcepit nobis, ut nec in domo ulla habitaremus, sed in tabernaculis, nec vinum biberemus usque ad mortem.* Unde exprobrans Israeli, dicit: *Filii Jonadab & filii Rechabin patris sui sermones servaverunt: populus vero meus non custodivit sermonem meum;* & quæ sequuntur.

A Ψευδοπροφῆται, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀκούσαντες τὸν λόγον τοῦτον, συνέλαβον τὸν Ἱερεμίαν, καὶ εἶπαν. Κρίσις θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ. Τῷ δὲ Ἱερεμίᾳ εἰπόντος, ὅτι, Κύριος ἐλάλησέ μοι οὕτως· οἱ ἱερεῖς εἶπαν. Οὐκ ἔστι κρίσις τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ.

Προεφήτευον Οὐρίας υἱὸς Σαμαΐου, Ἱερεμίας, καὶ Βαζί, καὶ Βαρὺχ ὁ Κεριαθαρείμ, καὶ Ἐζεκιήλ, οἷς προσέταττε παρὰ Θεοῦ ἀπιέναι εἰς τὸν οἶκον Ῥηχαβείν, καὶ συγκαλέσασθαι τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς Ἰωναδὰβ τοῦ πιεῖν οἶνον. Καὶ οὐκ ἠβουλήθησαν, λέγοντες, Ὁ πατὴρ ἡμῶν ἐνετείλατο ἡμῖν μὴτε εἰς οἶκον μεῖναι, ἀλλ' ἐν σκηναῖς, μήτε οἶνον πιεῖν ἕως θανάτου ἡμῶν. Οὗτον ὀνειδίζων τὸν Ἰσραὴλ, λέγει· Υἱοὶ Ἰωναδὰβ, καὶ υἱοὶ Ῥηχαβεὶν ἐφύλαξαν λόγους πατρὸς αὐτῶν· ὁ δὲ λαός μου οὐκ ἐφυλάξατο τὸν λόγον μου. Καὶ τὰ ἑξῆς.

Edit. Paris. pag. 122.

XXXIX. OLYMPIAS. — λθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

4114. — ΙΙ. ΙΙΙ. — β, γ,

Hier. 26. Jechonias Uriam Prophetam occidit, cum illius in dictis licentiam non ferret.

Οὐρίαν τὸν Προφήτην Ἰεχωνίας ἀπέκτεινε, μὴ αὐτοῦ φέρων τὴν παρρησίαν.

IV. — δ'.

Dan. 1. Hoc anno Jechoniæ, filii Josiæ, Regis Juda, venit Nabuchodonosor Rex Babylonis Hierusalem, & obsedit eam, & C tradidit Dominus in manu ejus Jechoniam, qui & Joacim dictus est, Regem Juda, & partem vasorum domus Dei, & asportavit eam in terram Senaar in domum Dei sui, & vasa intulit in domum Dei sui. Et ait Rex Asphanez Præposito Eunuchorum, ut introduceret de filiis Israel, & de semine regio, & tyrannorum pueros, in quibus nulla esset macula, decoros forma, & eruditos omni sapientia, cautos scientia & doctos disciplina, & qui possent stare in Palatio Regis, ut doceret eos litteras & linguam Chaldæorum. Et constituit eis Rex annonam per singulos dies de cibis suis, & de vino unde bibebat ipse, ut enutriti tribus annis postea starent in conspectu Regis. Fuerunt autem inter D eos de filiis Juda, Daniel, Ananias, Misael, & Azarias. Et imposuit eis Præpositus Eunuchorum nomina, Danieli, Balthazar: Ananiæ, Sidrach; Misaeli, Misach: & Azariæ, Abdenago. Proposuit autem Daniel in corde suo, ne pollueretur de mensa Regis, neque de vino potus ejus. Et rogavit Eunuchorum Præpositum, ne contaminaretur.

Dedit autem Deus Danieli gratiam & misericordiam in conspectu Principis Eunuchorum. Et ait Princeps Eunuchorum ad Danielem; *Timeo ego Dominum meum Regem, qui constituit cibum vestrum & potum, qui* E *si videat facies vestras macilentas, præ cæteris adolescentibus coævis vestris, condemnabitis caput meum Regi.* Et dixit Daniel ad Ameссad, quem constituerat Princeps Eunuchorum super Daniel, & Ananiam, & Misael, & Azariam: *Tenta servos tuos diebus decem, & dentur nobis legumina ad vescendum, & aqua ad bibendum, & con-*

Τούτῳ τῷ ἔτει Ἰεχωνίᾳ, υἱῷ Ἰωσίου, Βασιλεὺς Ἰούδα, ἦλθε Ναβυχοδονόσορ Βασιλεὺς Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Καὶ ἔδωκε Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ τὸν Ἰεχωνίαν, τὸν καὶ Ἰωακείμ, Βασιλέα Ἰούδα, καὶ ἀπὸ μέρους τῶν σκευῶν οἴκου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. καὶ ἐβάστασεν αὐτὰ εἰς γῆν Σενναὰρ οἴκου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καὶ τὰ σκεύη ἐπέστησεν εἰς τὸν οἶκον θησαυροῦ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς Ἀσφανὲζ τῷ Ἀρχιδυνάχῳ αὐτοῦ, εἰσαγαγεῖν ἀπὸ τῶν υἱῶν τὴν αἰχμαλωσίας Ἰσραὴλ, καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῆς βασιλείας, καὶ ἀπὸ τῶν * φορθομαίων, παιδίσκας, οἷς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς μῶμος, καὶ καλοὺς τῇ ὄψει, καὶ τοὺς συνετοὺς ἐν πάσῃ σοφίᾳ, καὶ γινώσκοντας γνῶσιν, καὶ ἐπιστημένους φρόνησιν, καὶ οἵτινες ἰσχὺν ἐν αὐτοῖς ἑστάναι ἐν τῷ οἴκῳ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, καὶ διδάξαι αὐτοὺς γράμματα καὶ γλῶσσαν Χαλδαίων. Καὶ διέταξεν αὐτοῖς ὁ Βασιλεὺς τὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἡμέραν ἀπὸ τῆς τραπέζης Βασιλέως, καὶ ἀπὸ τοῦ οἴνου τοῦ πίνειν αὐτὸν, καὶ θρέψαι αὐτοὺς ἔτη τρία, καὶ μετὰ ταῦτα εἶναι ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. Καὶ ἐγένοντο ἐν αὐτοῖς ἐκ τῶν υἱῶν Ἰούδα Δανιὴλ, καὶ Ἀνανίας, καὶ Μισαὴλ, καὶ Ἀζαρίας, καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὁ Ἀρχιδύναχος ὀνόματα, τῷ Δανιὴλ, Βαλτάσαρ. καὶ τῷ Ἀνανίᾳ, Σιδράχ, καὶ τῷ Μισαὴλ, Μισάχ, καὶ τῷ Ἀζαρίᾳ Ἀβδεναγώ. Καὶ ἔθετο Δανιὴλ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῇ ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐν τῷ οἴνῳ τοῦ πόσεως αὐτοῦ. Καὶ ἐξῃτήσατο Ἀρχιδύναχος, ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῇ

* φορθομαίων.

Καὶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῷ Δανιὴλ εἰς ἔλεος καὶ οἰκτιρμοὺς ἐναντίον τοῦ Ἀρχιδυνάχου. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀρχιδύναχος τῷ Δανιήλ. Φοβοῦμαι ἐγὼ τὸν Κύριόν μου τὸν Βασιλέα τὸν ἐπιτάξαντα τοῖς βρώσιν ὑμῶν, καὶ τοῖς πόσιν ὑμῶν, μήποτε ἴδῃ τὰ πρόσωπα ὑμῶν συνθρυπτὰ παρὰ τὰ παιδάρια τὰ συνήλικα ὑμῶν, καὶ κατασείσητε τὴν κεφαλήν μου τῷ Βασιλεῖ. Καὶ εἶπε Δανιὴλ πρὸς Ἀμιρσάδ, ὃν κατέστησεν ὁ Ἀρχιδύναχος ἐπὶ Δανιὴλ, καὶ Ἀνανίαν καὶ Μισαὴλ, καὶ Ἀζαρίαν· Πείρασον τοὺς παῖδάς σου ἡμέρας δέκα, καὶ δότωσαν ἡμῖν ἀπὸ τῶν σπερμάτων τῆς γῆς, καὶ φαγέ-

μεθα, καὶ ὕδωρ πιώμεθα, καὶ ἀφθήσωμεν ἐνώπιόν σου αἱ A
ἰδέαι ὑμῶν, καὶ αἱ ἰδέαι τῶν παιδαρίων τῶν ἐσθιόντων τὴν
τράπεζαν τοῦ Βασιλέως, καὶ καθὼς ἂν ἴδῃς, ποίησον
μετὰ τῶν παίδων σου. Καὶ εἰσήκουσεν αὐτῶν, καὶ ἐπείρα-
σεν αὐτοὺς ἡμέρας δέκα. Καὶ ἐκ πέλας τῶν δέκα ἡμερῶν
ὤφθησαν αἱ ἰδέαι αὐτῶν ἀγαθαὶ, καὶ ἐγκραταὶ σαρξὶν
ὑπὲρ πάντα τὰ παιδάρια τὰ ἐσθίοντα τὴν τράπεζαν τοῦ Βασι-
*Μήποτε Α. λέως. Καὶ ἐγίνετο * Ἀμελσὰδ ἀναιρούμενος τὸ δεῖπνον
μερικά. αὐτῶν, καὶ τὸν οἶνον τοῦ πόσεως αὐτῶν, καὶ ἐδίδου αὐτοῖς ἀπίρμα-
τα. Καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς σωφίαν καὶ φρόνησιν ἐν πά-
σῃ γραμματικῇ σοφίᾳ, καὶ Δανιὴλ συνῆκεν ἐν πάσῃ ὁράσει, καὶ ἐνυπνίοις.

Ἰεχονίας, ὁ καὶ Ἰωακεὶμ, υἱὸς Ἰωσίου, τὰ μὲν πάντα B
ἐπ' ἐβασίλευσεν ια'. Πρὸς τὸ τέλος δὲ τοῦ τρίτου ἔτους τῆς βα-
σιλείας αὐτοῦ, ἐβασίλευσε Ναβυχοδονόσωρ ἐν Βαβυλῶνι·
ὡς εἶναι τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας Ναβυχοδονόσωρ καὶ
τὸ παρὸν τέταρτον ἔτος Ἰεχονίου, τοῦ καὶ Ἰωακεὶμ, καθὼς
ἔστι τοῦτο λαβεῖν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Παραλειπομένων.

Τούτῳ τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ἰεχονίου, τοῦ καὶ Ἰωα-
κεὶμ, Βασιλέως Ἰούδα, καὶ πρώτῳ Ναβυχοδονόσωρ Βασι-
λέως Βαβυλῶνος, ὁ λόγος ὃν ἐλάλησεν Ἱερεμίας ὁ Προφή-
της πρὸς πάντα τὸν λαὸν Ἰούδα καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἰερου-
σαλὴμ, λέγων. Ἀπὸ τεσσαρακοστοῦ ἔτους, καὶ αὐτοῦ Ἰωσίου,
υἱοῦ Ἀμὼς, Βασιλέως Ἰούδα, ἕως ἡμέρας ταύτης, * πεντε-
καὶ τριάκοντα ἔτη. Ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρός με, καὶ ἐλά- C
λησα πρὸς ὑμᾶς ὀρθρίζων καὶ λέγων, καὶ οὐκ ἠκούσατέ μου.
Καὶ εἶπε Κύριος· Ἀπέστειλα πρὸς ὑμᾶς τοὺς δούλους μου τοὺς
Προφήτας ὄρθρου, λέγων· Ἀποστραφήτω ἕκαστος ἀπὸ τῆς
ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς, καὶ ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων
ὑμῶν, καὶ κατοικήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατρά-
σιν ὑμῶν ἀπ' αἰῶνος, καὶ ἕως αἰῶνος. Μὴ πορεύεσθε ὀπίσω
θεῶν ἀλλοτρίων τοῦ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τοῦ προσκυνεῖν αὐ-
τοῖς, ὅπως μὴ παροργίζητέ με ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν ὑ-
μῶν τοῦ κακῶσαι ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἠκούσατέ μου. Διὰ τοῦτο τά-
δε λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων· Ἐπειδὴ οὐκ ἐπιστεύσατε
τοῖς λόγοις μου, ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ, καὶ λήψομαι πᾶσαν
τὴν πατριὰν τοῦ Βορρᾶ, καὶ φησὶ Ναβυχοδονόσωρ Βασιλέα
Βαβυλῶνος τὸν δοῦλόν μου· καὶ ἄξω αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ταύτην.
Καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας αὐτήν, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη
τὰ κύκλῳ αὐτῆς. Καὶ ἐξερημώσω αὐτούς, καὶ δώσω αὐτοὺς εἰς D
ἀφανισμόν, καὶ εἰς συριγμόν, καὶ εἰς ὀνειδισμὸν αἰώνιον·
καὶ ἀπολῶ ἀπ' αὐτῶν φωνὴν χαρᾶς, καὶ φωνὴν εὐφροσύνης,
φωνὴν νυμφίου, καὶ φωνὴν νύμφης, καὶ ὀσμὴν μύρου, φωνὴν
μύλου, καὶ φῶς λύχνου. Καὶ ἔσται πᾶσα ἡ γῆ αὕτη εἰς
ἐρήμωσιν, καὶ εἰς ἀφανισμόν, καὶ δουλεύσουσιν ἐν τοῖς
ἔθνεσιν τούτοις τῷ Βασιλεῖ Βαβυλῶνος ο' ἔτη. Καὶ
ἐν τῷ πληρωθῆναι ο' ἔτη, ἐκδικήσω ἐπὶ τὸν Βα-
σιλέα Βαβυλῶνος, καὶ ἐπὶ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, φησὶ
Κύριος.

Τῷ αὐτῷ τετάρτῳ ἔτει Ἰωακεὶμ, τοῦ καὶ Ἰεχονίου, Βα-
σιλέως Ἰούδα, Ἱερεμίας ὁ Προφήτης, προσέταξεν παρὰ
Κυρίου κεφαλίδα βιβλίου λαβεῖν, καὶ γράψαι ἐν αὐτῇ
πάντας τοὺς λόγους Κυρίου, τοὺς ἐπὶ Ἰερουσαλὴμ καὶ
πατριὰς ἀπὸ ἡμερῶν Ἰωσίου Βασιλέως Ἰούδα, ἕως
τοῦ τετάρτου ἔτους Ἰωακείμ· ἴσως ἐπιστραφήσονται
δι' ἅπερ λογίζομαι ἐπ' αὐτούς, καὶ οὐκ ἐπέστρεψαν.
Μετὰ δὲ τὸ ἀναγνῶναι ταῦτα τὸν Βαρὰχ υἱὸν Νηρίου
εἰς τὰ ὦτα παντὸς τοῦ λαοῦ τοὺς λόγους τούτους,
ἀπέστειλεν Ἰωακεὶμ Ἰουδὶν λαβεῖν τὸ βιβλίον· καὶ λαβὼν
Ἰουδὶν τὸ βιβλίον ἀνέγνω. Ὡς δὲ ἀνέγνω τρεῖς ἢ τέσσα-

templare vultus noſtros, & vultus pue-
rorum qui veſcuntur cibo regio; & ſi-
cut videris, facies cum ſervis tuis. Qui
audito ſermone hujuſcemodi, tentavit eos dies decem. Poſt dies autem
decem apparuerunt vultus eorum meliores & corpulentiores præ omnibus *Edit. Pariſ.*
pueris qui veſcuntur cibo regio. Porro Amelſad tollebat cibaria, & vinum potus eorum, & dabat illis legumina. Pueris autem his dedit Deus ſcientiam & diſciplinam in omni libro & ſapientia: Danieli autem intelligentiam omnium viſionum & ſomniorum.

Jechonias, qui & Joacim, Joſiæ filius, univerſe quidem regnavit annos xi. Ad finem porro tertii anni regni ejus, regnavit in Babylone Nabuchodonoſor: ita ut primus annus regni Nabuchodonoſor incidat in quartum annum Jechoniæ, ſive Joachim, quemadmodum ex ſecundo Paralipomenon libro percipere licet. *Cap. 36.*

Hoc quarto anno Jechoniæ, ſive Joachim, Regis Juda, & primo Nabuchodonoſor Regis Babylonis, factum eſt verbum Domini, quod locutus eſt Hieremias Propheta ad univerſum populum Juda, & habitatores Hieruſalem, dicens: *A tertio decimo anno ipſius Joſiæ, filii Amos, Regis Juda, uſque ad hanc diem, ſunt hi tres & viginti anni. Et factum eſt verbum Domini ad me, & locutus ſum ad vos mandans & loquens, & non audiſtis me. Et dixit Dominus: Miſi ad vos ſervos meos prophetas diluculo dicens: Avertatur unuſquiſque a via ſua mala, & malis ſtudiis veſtris, & habitabitis in terra quam dedi patribus veſtris a ſeculo, & uſque in ſeculum. Ne ambuletis poſt Deos alienos, ut ſervietis eis, & adoretis eos, ut non ad iracundiam provocetis me in operibus manuum veſtrarum; & non audiſtis me. Propterea hæc dicit Dominus exercituum: Quoniam non credidiſtis verbis meis, ecce ego mittam, & aſſumam cognationem Aquilonis omnem; & ad Nabuchodonoſor Regem Babylonis ſervum meum; & adducam eos ſuper terram iſtam, & ſuper habitantes eam, & ſuper omnes gentes, quæ in circuitu ejus; & deſolabo eos, & dabo eos in deſolationem, & in ſibilum, & in opprobrium ſempiternum. Et perdam ex eis vocem gaudii, & vocem lætitiæ; vocem ſponſi, & vocem ſponſæ; & odorem unguenti; vocem molæ, & vocem lucernæ. Et erit omnis terra hæc in deſolationem, & in vaſtitatem. Et ſervient in his gentibus Regis Babyloni ſeptuaginta annos. Et poſt ſeptuaginta annos vindicabo ſuper Regem Babylonis, & ſuper gentem illam, dicit Dominus.*

Hoc eodem quarto anno Joacim ſive Jechoniæ Regis Juda, Hieremias Propheta jubetur a Domino volumen libri accipere, & ſcribere in eo univerſa quæ locutus eſt Dominus contra Hieruſalem a diebus Joſiæ Regis Juda, uſque ad annum quartum Joacim: *Fortaſſe propterea quæ cogito ſuper eos, convertentur, & non converſi eſſent.* Quæ verba cum legiſſet Baruch filius Neriæ in aures univerſi populi, miſit Joacim Judin ut tolleret volumen, quod Judin acceptum legit; & cum tres quatuorve pagellas legiſſet *Hierem. 36. pag. 124.*

A. M. M. C. Joacim Regi in domo hiemali ſedenti, ubi & foculus ignis erat, ſcalpello ſcribæ ſcidit illud, & projecit in ignem arulæ, donec conſumeretur totum volumen. Et non ſunt reverſi ad Dominum. Iratus ergo Dominus dixit Joacim & Eliacim per Hieremiam Prophetam: *Tu combuſſiſti volumen iſtud, dicens; Quare ſcripſiſti in eo, dicens: Veniet Nabuchodonoſor, & vaſtabit terram hanc, & ceſſare faciet ab ea hominem & jumentum. Propterea dicit Dominus Joacim; Non erit ex eo qui ſedeat ſuper thronum David.* Et accepit aliud volumen Hieremias, & dedit illud Baruch, in quo erant ſcripta univerſa, quæ erant contra Joacim.

Vers. 30.

Hieremias Propheta projicitur in lacum cœni a Melchia filio Joacim. Abdemelech autem Æthiops Eunuchus ipſius Joacim, hoc audiens, ac injuſte Hieremiam projectum fuiſſe in lacum, locutus eſt ad Regem. Commiſſo ergo ſibi negotio, accepit triginta viros, & Hieremiam e lacu cœni extraxit.

EX PROPHETIA DANIELIS.

4187.

Dan. 2. In anno ſecundo regni Nabuchodonoſor, vidit Nabuchodonoſor ſomnium, & conterritus eſt ſpiritus ejus; & ſomnium ejus fugit ab eo. Et dixit Rex ut vocarent incantatores, & magos, & maleficos, & Chaldæos, ut indicarent regi ſomnium ejus. Et venerunt, & ſteterunt coram Rege. Et dixit Rex ad eos: Somnium ſomniavi, & ſtupefactus eſt ſpiritus meus, ut non poſſem ſcire ſomnium. Et dixerunt Chaldæi ad Regem Syriace: Rex, in æternum vive; dic ſomnium ſervis tuis, & interpretationem ejus indicabimus. Reſpondit Rex, & dixit Chaldæis: Sermo receſſit a me; niſi indicaveritis mihi ſomnium, & interpretationem ejus, peribitis vos, & domus veſtræ diripientur. Si autem ſomnium & conjecturam ejus narraveritis, dona & munera, & honores multos accipietis a me. Somnium igitur & interpretationem ejus indicate mihi. Reſponderunt ſecundo, & dixerunt: Rex dicat ſomnium ſervis ſuis, & interpretationem ejus indicabimus. Reſpondit Rex, & ait: In veritate ſcio, quod tempus redimitis, ſcientes quod receſſerit a me verbum. Si ergo ſomnium non indicaveritis mihi, ſcio quod verbum mendax & corruptum compoſuiſtis, ut dicatis coram me, donec tempus prætereat: ſomnium dicite mihi, & ſciam, quia & conjecturam ejus annunciabitis mihi. Reſponderunt omnes Chaldæi in conſpectu regis, & dixerunt: Non eſt homo ſuper terram, qui poſſit verbum Regis notum facere, quia omnis Rex magnus & Princeps, verbum tale non interrogat incantatorem, magum & Chaldæum: quia ſermo quem Rex interrogat gravis, & alius non eſt, qui renunciet eum coram Rege, niſi Dii, quorum non eſt habitatio cum omni carne. Tunc Rex in furore & ira multa dixit perdere omnes ſapientes Babylonis. Et ſententia egreſſa eſt, & ſapientes interficiebantur: & quærebant Danielem & amicos ejus

Edit. Pariſ. pag. 144.

A ῥᾳς σηλίδας τῷ Ἰωακεὶμ ἐν οἴκῳ χειμερινῷ, ὅπου ἦν καὶ ἐσχάρα πυρός, ἀπέπεμψε αὐτὸ τῇ σμίλῃ τὰ γράμματα, καὶ ἔρριπτεν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἕως οὗ ἐξέλιπε τὸ βιβλίον ἐν τῷ πυρὶ, καὶ οὐκ ἐπέστρεψαν πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ ὠργίσθη Κύριος, εἶπε τῷ Ἰωακεὶμ καὶ τῷ Ἐλιακεὶμ διὰ Ἱερεμίου τοῦ Προφήτου· Ἐκαυσας τὸ βιβλίον τοῦτο εἰπὼν· Διὰ τί ἔγραψας ἐπ' αὐτῷ; λέγων, Ἐλεύσεται Ναβυχοδονόσωρ καὶ διαφθερεῖ τὴν γῆν ταύτην, καὶ ἐκλείψει ἀπ' αὐτῆς ἄνθρωπος καὶ κτήνη. Διὰ τοῦτο εἶπε Κύριος Ἰωακεὶμ. Οὐκ ἔσται αὐτῷ καθήμενος ἐπὶ θρόνου Δαβίδ. Καὶ ἔλαβεν ἑτέραν κεφαλίδα βιβλίου Ἱερεμίας, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ Βαρὺχ, καὶ ἐγράψατο ἐν αὐτῇ πάντα, ἅπερ ἐπὶ τῷ Ἰωακεὶμ.

Ἱερεμίας ὁ Προφήτης ῥίπτεται εἰς λάκκον βορβόρου ὑπὸ Μελχίου υἱοῦ Ἰωακεὶμ. Ἀβδεμέλεχ δὲ ὁ Αἰθίοψ εὐνοῦχος τοῦ αὐτοῦ Ἰωακεὶμ, ἀκούσας τοῦτο, ἐλάλησε τῷ Βασιλεῖ, μᾶλλον βεβλῆσθαι τὸν Ἱερεμίαν ἐν τῷ λάκκῳ. Καὶ ἐπιτραπεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, λαβὼν λ' ἄνδρας ἀνήγαγεν αὐτὸν ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ βορβόρου. Ναβυχοδονόσορ.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ.

Ἐν τῷ ἔτει τῷ β' τῆς βασιλείας Ναβουχοδονόσωρ, ἐνυπνιάσθη Ναβυχοδονόσωρ ἐνύπνιον, καὶ ἐξέστη τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ ὕπνος αὐτοῦ ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς καλέσαι τοὺς ἐπαοιδοὺς, καὶ τοὺς μάγους, καὶ τοὺς φαρμακοὺς, καὶ τοὺς Χαλδαίους τοῦ ἀναγγεῖλαι τῷ Βασιλεῖ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ. Καὶ ἦλθον, καὶ ἔστησαν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως· καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Βασιλεύς. Ἐνυπνιάσθην, καὶ ἐξέστη πνεῦμα μου τοῦ γνῶναι τὸ ἐνύπνιον. Καὶ ἐλάλησαν οἱ Χαλδαῖοι τῷ Βασιλεῖ Συριστί. Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι, σὺ εἶπον τὸ ἐνύπνιον τοῖς παισίν σου, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀναγγελοῦμεν. Ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶπε τοῖς Χαλδαίοις· Ὁ λόγος ἀπ' ἐμοῦ ἀπέστη· ἐὰν οὖν μὴ γνωρίσητέ μοι τὸ ἐνύπνιον, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀπαγγείλητέ μοι, εἰς ἀπώλειαν ἔσεσθε, καὶ οἱ οἶκοι ὑμῶν εἰς * διαρπαγὴν ἔσται). Ἐὰν δὲ τὸ ἐνύπνιον, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ γνωρίσητέ μοι, δόματα καὶ δωρεὰς, καὶ τιμὴν πολλὴν λήψεσθε παρ' ἐμοῦ· πλὴν τὸ ἐνύπνιον καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀπαγγείλατέ μοι. Ἀπεκρίθησαν δεύτερον, καὶ εἶπον· Ὁ Βασιλεὺς εἰπάτω τὸ ἐνύπνιον τοῖς παισὶν αὐτοῦ, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀπαγγελοῦμεν. Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας οἶδα ἐγὼ, ὅτι καιρὸν ὑμεῖς ἐξαγοράζετε, καθότι εἴδετε, ὅτι ἀπέστη ἀπ' ἐμοῦ τὸ ῥῆμα. Ἐὰν οὖν τὸ ἐνύπνιον μὴ ἀπαγγείλητέ μοι, οἶδα ὅτι ῥῆμα ψεῦδες, καὶ διεφθαρμένον συνεθέσθε εἰπεῖν ἐνώπιόν μου, ἕως οὗ καιρὸς παρέλθῃ. τὸ ἐνύπνιον εἴπατέ μοι, καὶ γνώσομαι, ὅτι καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀπαγγελεῖτέ μοι. Ἀπεκρίθησαν πάντες οἱ Χαλδαῖοι ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, καὶ εἶπον· Οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὃς τὸ ῥῆμα τοῦ Βασιλέως δυνήσεται γνωρίσαι, καθότι πᾶς Βασιλεὺς μέγας καὶ Ἄρχων ῥῆμα τοιοῦτον οὐκ ἐπηρώτησε ἐπαοιδὸν, μάγον, καὶ Χαλδαῖον, ὅτι ὁ λόγος ὃν Βασιλεὺς ἐπηρώτησε, βαρύς, καὶ ἕτερος οὐκ ἔστιν ὃς ἀγγελεῖ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. ἀλλ' οἱ Θεοὶ, οὗ οὐκ ἔστιν ἡ κατοικία μετὰ πάσης σαρκός. Τότε αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ πολλῇ εἶπεν ἀπολέσαι πάντας τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος· καὶ τὸ δόγμα ἐξῆλθε, καὶ οἱ σοφοὶ ἀπεκτείνοντο, καὶ ἐζήτησαν Δανιὴλ, καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ ἀπολέσαι.

Τότε Δανιὴλ ἀπεκρίθη βουλὴν καὶ γνώμην τῷ Ἀρειὼχ τῷ Ἀρχιμαγείρῳ τοῦ βασιλέως, ὃς ἐξῆλθεν ἀνελεῖν τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος, καὶ ἐπυνθάνετο αὐτοῦ λέγων· Ἄρχων τοῦ βασιλέως, περὶ τίνος ἐξῆλθεν ἡ γνώμη ἡ ἀναιδὴς αὕτη ἐκ προσώπου τοῦ Βασιλέως; Ἐγνώρισε δὲ τὸ ῥῆμα Ἀρειὼχ τῷ Δανιὴλ· καὶ Δανιὴλ ἠξίωσεν ὅπως χρόνον δῶ αὐτῷ καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἐπαγγείλῃ τῷ βασιλεῖ. Καὶ εἰσῆλθε Δανιὴλ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ τῷ Ἀνανίᾳ, καὶ τῷ Μισαὴλ, καὶ τῷ Ἀζαρίᾳ τοῖς φίλοις αὐτοῦ τὸ ῥῆμα ἐγνώρισε. Καὶ οἰκτιρμοὺς ἐζήτουν παρὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὲρ τοῦ μυστηρίου τούτου, ὅπως ἂν μὴ ἀπόλωνται Δανιὴλ, καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐπιλοίπων σοφῶν Βαβυλῶνος. Τότε τῷ Δανιὴλ ἐν ὁράματι ἡ νυκτὸς τὸ μυστήριον ἀπεκαλύφθη, καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ Δανιὴλ, καὶ εἶπεν· Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, ὅτι ἡ σωφία, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ ἐστι· καὶ αὐτὸς ἀλλοιοῖ καιροὺς καὶ χρόνους· καθιστᾷ βασιλεῖς καὶ μεθιστᾷ, δίδους σοφίαν τοῖς σοφοῖς, καὶ φρόνησιν τοῖς εἰδόσι σωφίαν. Καὶ αὐτὸς ἀποκαλύπτει βαθέα καὶ ἀπόκρυφα, γινώσκων τὰ ἐν τῇ σκότει, καὶ τὸ φῶς μετ' αὐτοῦ ἐστι. Σοὶ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων * μου ἐξομολογοῦμαι, καὶ αἰνῶ, ὅτι σοφίαν καὶ δύναμιν ἐδωκάς μοι, καὶ ἐγνώρισάς μοι ἃ ἠξιώσαμέν σου παρά σοῦ· καὶ * ὅραμα τοῦ Βασιλέως ἐγνώρισάς μοι. Καὶ ἦλθε Δανιὴλ πρὸς Ἀρειὼχ, ὃν κατέστησε ὁ Βασιλεὺς ἀπολέσαι τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος μὴ ἀπολέσῃς· εἰσάγαγέ με ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, καὶ τὴν σύγκρισιν τῷ βασιλεῖ * ἀγγελῶ. Τότε Ἀρειὼχ ἐν ταχεῖ εἰσήγαγε τὸν Δανιὴλ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εὕρηκα ἄνδρα ἐκ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Ἰουδαίας ὅσις τὸ σύγκριμα τῷ Βασιλεῖ * ἀπαγγελεῖ. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶπε τῷ Δανιὴλ, ᾧ τὸ ὄνομα Βαλτάσαρ· Εἰ δύνασαί μοι ἀναγγεῖλαι τὸ ἐνύπνιον ὃ εἶδον, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ; καὶ ἀποκριθεὶς Δανιὴλ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, καὶ εἶπε· Τὸ μυστήριον ὃ ὁ Βασιλεὺς ἐπερωτᾷ, οὐκ ἔστιν σοφῶν, μάγων, ἐπαοιδῶν, Γαζαρηνῶν ἀναγγεῖλαι τῷ Βασιλεῖ· ἀλλ' ἔστι Θεὸς ἐν οὐρανῷ ἀποκαλύπτων μυστήρια. Καὶ ἐγνώρισε τῷ Βασιλεῖ Ναβυχοδονόσορ, ἃ δεῖ γενέσθαι ἐπ' * ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν.

Τὸ ἐνύπνιόν σου καὶ * αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς σου, ἐπὶ τῆς κοίτης σου τοῦτο ἐστι. Σὺ Βασιλεῦ, οἱ διαλογισμοί σου ἐπὶ τῆς κοίτης σου ἀνέβησαν, τί δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα. Καὶ ὁ ἀποκαλύπτων μυστήρια ἐγνώρισέ σοι ἃ δεῖ γενέσθαι. καὶ ἐμοὶ οὐκ ἐν σοφίᾳ τῇ οὔσῃ ἐν ἐμοὶ παρὰ πάντας τοὺς ζῶντας τὸ μυστήριον τοῦτο ἀπεκαλύφθη· ἀλλ' ἵνα τὴν σύγκρισιν τῷ Βασιλεῖ γνώρισαι, ἵνα τοὺς διαλογισμοὺς τῆς καρδίας σου γνῷς. Σὺ Βασιλεῦ ἐθεώρεις, καὶ ἰδοὺ εἰκὼν μία μεγάλη, καὶ ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἡ * ὡραία σοφὶς αὐτῆς ὑπερφερὴς * ἦν ὡς πρόσωπόν σου, καὶ ἡ ὅρασις αὐτῆς φοβερά. Εἰκών, ἧς ἡ κεφαλὴ * ἐκ χρυσίου καθαροῦ, αἱ χεῖρες καὶ τὸ στῆθος, καὶ οἱ βραχίονες αὐτῆς * ἄργυροι. ἡ κοιλία, καὶ οἱ μηροὶ χαλκοῖ, καὶ αἱ κνῆμαι σιδηραῖ, οἱ πόδες, μέρος μέντοι σιδηροῦν, καὶ μέρος δέ τι ὀστράκινον. Ἐθεώρεις * ἕως ἀπετμήθη λίθος ἐξ ὄρους ἄνευ χειρῶν καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοὺς πόδας τοὺς σιδηροῦς, καὶ ὀστρακίνους καὶ ἐλέπτυνεν αὐτοὺς εἰς τέλος. Τότε ἐλεπτύνθησαν εἰς ἅπαξ τὸ ὄστρακον, ὁ σίδηρος, ὁ χαλκὸς ὁ ἄργυρος, ὁ χρυσὸς, καὶ * ἐγένοντο ὡσεὶ κονιορτὸς ἀπὸ ἅλωνος θερισμοῦ, καὶ ἐξῆρεν αὐτὰ τὸ πλῆθος τοῦ πνεύματος,

interficere. Tunc Daniel respondit consilium & sapientiam Arioch Principi coquorum Regis, qui egressus est, ut interficeret sapientes Babylonis, & interrogabat eum, dicens: „ Princeps regis, pro quo egressa est „ sententia Regis impudens hæc a facie „ Regis? Notum fecit autem verbum „ Arioch Daniel. Et rogavit Daniel ut tempus daret sibi, & conjecturam ejus annunciaret Regi. Et ingressus Daniel in domum suam, & Ananiæ, & Misael, & Azariæ amicis suis verbum notum fecit. Et miserationes quærebant a Deo cæli super mysterio hoc, ne perirent Daniel & amici ejus cum cæteris sapientibus Babylonis. Tunc Danieli in visione noctis mysterium revelatum est, & benedixit Deum cæli Daniel, & dixit: Sit nomen Domini „ benedictum a sæculo quia intellectus „ & sapientia ipsius est. Et ipse mutat „ tempora & annos: constituit Reges, & „ transfert, dans sapientiam sapientibus, „ & prudentiam scientibus intellectum. „ Et ipse revelat profunda & abscondita, „ sciens quæ in tenebris, & lumen in „ eo est. Tibi Deus patrum nostrorum „ confiteor, & laudo, quia sapientiam & virtutem dedisti mihi, & nota fecisti mihi, quæ rogavimus te, & „ visionem Regis notam fecisti mihi. „ Et venit Daniel ad Arioch quem constituerat Rex, ut perderet sapientes „ Babylonis; & dixit illi: Sapientes „ Babylonis ne perdas. Introduc me in „ conspectu Regis, & interpretationem „ Regi narrabo. Tunc Arioch festinus „ introduxit Danielem coram Rege, & „ dixit ei: Inveni virum de filiis captivitatis Judææ, qui solutionem Regi „ annunciabit, Et respondens Rex dixit Danieli, cujus nomen Balthasar: „ An potes mihi renunciare somnium „ quod vidi, & interpretationem ejus? „ Et respondit Daniel in conspectu Regis, & dixit. Mysterium, quod Rex „ interrogat, non est sapientum, magorum, incantatorum, aruspicum indicare tibi: sed est Deus in cælo revelans „ mysteria. Et notum fecit Regi Nabuchodonosor, quæ oportet fieri in novissimis diebus.

Somnium tuum, & visiones capitis tui, in lectulo tuo hujuscemodi „ sunt. Tu Rex, cogitationes tuæ in „ cubili tuo ascenderunt, quid oportet „ fieri post hæc. Et revelans mysteria „ nota fecit tibi, quæ oportet fieri. Et „ mihi non in sapientia existente in „ me, præter omnes viventes, mysterium hoc revelatum est; sed ideo ut „ conjecturam Regi manifestaret, ut cogitationes cordis tui scias. Tu Rex „ videbas, & ecce imago una multa, „ imago illa magna, & facies ejus elevata, stans a facie tua, & visio ejus „ terribilis. Imago, cujus caput auri puri; manus & pectus, & brachia ejus „ argentea; venter & femora ærea; tibiæ ferreæ, pedes, pars quidem quædam ferrea, pars autem quædam fictilis. Videbas, donec abscissus est lapis ex monte sine manibus, & percussit imaginem super pedes ferreos, „ & fictiles, & comminuit eos in finem. Tunc comminuta sunt omnino testa, ferrum, argentum, aurum, & „ facta sunt quasi pulvis ab area æstiva, & extulit ea multitudo venti, &c „

* ἡμῶν.
* ῥῆμα.
* ἀναγγεῖλαι.
* ἀναγγελεῖ.
* ἐσχάτων.
* ἡ ὅρασις.
* ἕξις.
* ἐστῶσα.
* abest.
* ἀργυροῖ.
* ἕως οὗ
* ἐγένοντο

ANNI A M.C.

„ locus non eſt inventus illis. Et
„ lapis qui percuſſit imaginem factus
„ eſt in montem magnum, & im-
„ plevit omnem terram. Hoc eſt ſo-
„ mnium; & conjecturam ejus dicemus
„ coram rege.

„ Tu Rex, Rex Regum, cui Deus
„ cæli regnum forte, & validum & glo-
„ rioſum dedit in omni loco, in quo ha-
„ bitant filii hominum, beſtiaſque agri,
„ & volatilia cæli dedit in manu tua,
„ & conſtituit te Dominum omnium: tu
„ es caput aureum. Et poſt te ſurget
„ regnum aliud minus te, quod eſt ar-
„ gentum: & regnum tertium, quod
„ eſt æs, quod dominabitur omni terræ.
„ Et regnum quartum erit forte quaſi
Edit. Pariſ. „ ferrum: quemadmodum ferrum com-
pag. 127. „ minuit & domat omnia quæ ſunt in
„ terra, ita omnes comminuet. Et quia
„ vidiſti pedes & digitos partem quidem
„ quamdam teſteam & luteam, partem
„ autem aliquam ferream, regnum divi-
„ ſum erit, & a radice ferrea erit in
„ eo: quemadmodum vidiſti ferrum mix-
„ tum teſtæ & digiti pedum pars quidem
„ quædam ferrea, pars autem quædam
„ teſtea; pars quædam regni erit fortis,
„ & ex ea erit contritum. Quia vidiſti
„ ferrum mixtum teſtæ; commixti erunt
„ in ſemine hominum, & non erunt
„ adhærentes hic cum hoc, ſicut fer-
„ rum non miſcetur cum teſta. Et in
„ diebus Regum illorum, ſuſcitabit Deus
„ cæli regnum, quod in æternum non cor-
„ rumpetur: & regnum ejus populo al-
„ teri non relinquetur, comminuet, &
„ ventilabit omnia regna; & hoc ſuſci-
„ tabitur in æternum: quemadmodum
„ vidiſti, quia de monte abſciſſus eſt
„ lapis ſine manibus, & comminuit te-
„ ſtam, ferrum, æs, argentum, au-
„ rum. Deus magnus nota fecit Regi,
„ quæ oportet fieri poſt hæc, & verum
ſomnium, & fidelis conjectura ejus.

Tunc Rex Nabuchodonoſor cecidit in faciem ſuam, & Danielem adoravit, & munera, & odores dixit libare ei. Et reſpondens Rex, dixit Danieli: In ve-
„ ritate Deus veſter Deus Deorum, &
„ Dominus Dominorum, & revelans my-
„ ſteria; quia potuiſti revelare myſterium
„ hoc.

Et magnificavit Rex Daniel, & dona magna & multa dedit ei, & conſtituit eum ſuper omnes regiones Babylonis, & Principem Satraparum ſuper omnes ſapientes Babylonis. Et Daniel poſtulavit a Rege, & conſtituit ſuper opera regionis Babylonis Sidrach, & Miſac, & Abdenago. Et Daniel erat in atrio Regis.

XL. OLYMPIAS.

4581. VI. VII. VIII. IX.

XLI. OLYMPIAS.

X.

4. Reg. 24. 10. Hoc anno decimo Jechoniæ, ſeu Joacim, Nabuchodonoſor Babylonis Rex, ſeptimo regni ſui anno, ſubjugata Judæa, & III. MXXIII. ex Judæis captivis factis, maximaque vaſorum templi partæ ablata, Jechoniæ, ſeu Joacim, argenti centum, & auri decem talentorum impoſito tributo, receſſit.

A καὶ τόπος οὐχ εὑρέθη αὐτοῖς, καὶ ὁ λίθος ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα, ἐγενήθη εἰς ὄρος μέγα, καὶ ἐπλήρωσε πᾶσαν τὴν γῆν. Τοῦτό ἐστι τὸ ἐνύπνιον· καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἐροῦμεν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως.

Σὺ βασιλεῦ, Βασιλεὺς Βασιλέων, ᾧ ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, βασιλείαν ἰσχυρὰν καὶ κραταιὰν καὶ ἔντιμον ἔδωκεν, ἐν παντὶ τόπῳ, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, θηρία τε ἀγρᾶ, καὶ πετεινὰ οὐρανοῦ, καὶ ἰχθύας τῆς θαλάσσης ἔδωκεν ἐν τῇ χειρί σου, καὶ κατέστησέ σε Κύριον πάντων. σὺ εἶ ἡ κεφαλὴ ἡ χρυσῆ, Καὶ ὀπίσω σου ἀναστήσεται βασιλεία ἑτέρα ἥττων σου, ἤτις ἐστὶν ἄργυρος· καὶ βασιλεία τρίτη, ἥτις ἐστὶν ὁ χαλκὸς, ἡ κυριεύσει πάσης τῆς γῆς. Καὶ βασιλεία τετάρτη, ἥτις ἔσται ἰσχυρὰ ὡς ὁ σίδηρος· ἐπειδὴ ὁ σίδηρος λεπτύνει,
B καὶ δαμάζει πάντα * τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ὅτε πάντα λεπτυνεῖ καὶ δαμάσει. Καὶ ὅτι εἶδες τοὺς πόδας, καὶ τοὺς δακτύλους μέρος μέντοι ὀστράκινον, καὶ κεραμεοῦν, μέρος δέ τι σιδηροῦν, βασιλεία διμερὴς ἔσται, καὶ ἀπὸ τῆς ῥίζης τοῦ σιδήρου ἔσται ἐν αὐτῇ, ὃν τρόπον εἶδες τὸν σίδηρον ἀναμεμιγμένον τῷ ὀστράκῳ. Καὶ οἱ δάκτυλοι τῶν ποδῶν μέρος μέντοι σιδηροῦν, μέρος δέ τι ὀστράκινον, καὶ μέρος τι τῆς βασιλείας ἔσται * ἰσχυρότερον, καθὼς ἐν αὐτῇς ἔσται συμπεμιξόμενον. Ὅτι δὲ εἶδες τὸν σίδηρον ἀναμεμιγμένον τῷ ὀστράκῳ, συμμιγεῖς ἔσονται ἐν σπέρματι ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἔσονται προσκολλώμενοι οὕτως μετ' ἀλλήλων, καθὼς ὁ σίδηρος οὐκ ἀναμίγνυται μετὰ τοῦ ὀστράκου. Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν Βασιλέων ἐκείνων ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ
C βασιλείαν, ἥτις εἰς τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτῆς λαῷ ἑτέρῳ οὐ καταλειφθήσεται, * καὶ λεπτυνεῖ καὶ λικμήσει πάσας τὰς βασιλείας, καὶ αὐτὴ ἀναστήσεται εἰς τοὺς αἰῶνας, ὃν τρόπον εἶδες ὅτι ἀπὸ ὄρους ἐτμήθη λίθος ἄνευ χειρῶν, καὶ ἐλέπτυνε τὸ ὀστρακον, τὸν σίδηρον καὶ τὸν χαλκὸν, τὸν ἀργυροῦν καὶ τὸν χρυσοῦν. Ὁ Θεὸς ὁ μέγας ἐγνώρισε τῷ Βασιλεῖ, ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα· καὶ ἀληθινὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ πιστὴ ἡ σύγκρισις αὐτοῦ.

Τότε ὁ Βασιλεὺς Ναβυχοδονόσωρ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον, καὶ τῷ Δανιὴλ προσεκύνησε, καὶ μαναὰ, καὶ * ὅσα δι' αὐτοῦ ἐπιτελεῖσθαι αὐτῷ. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Βασιλεὺς, εἶπε τῷ Δανιήλ· Ἐπ' ἀληθείας ὁ Θεὸς ὑμῶν αὐτός ἐστιν Θεὸς Θεῶν, καὶ Κύριος Κυρίων· καὶ Βασιλεὺς τῶν Βασι-
D λέων, ὁ ἀποκαλύπτων μυστήρια, ὅτι ἠδυνήθης ἀποκαλύψαι τὸ μυστήριον τοῦτο.

Καὶ ἐμεγάλυνεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Δανιὴλ, καὶ δόματα μεγάλα, καὶ πολλὰ ἔδωκεν αὐτῷ, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ πάσης χώρας Βαβυλῶνος, καὶ ἄρχοντα σατραπῶν, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος· καὶ Δανιὴλ ᾐτήσατο παρὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ κατέστησεν ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος τὸν Σιδραχ καὶ Μισάχ, καὶ Αβδεναγώ· καὶ Δανιὴλ ἦν ἐν τῇ αὐλῇ Βασιλέως.

μ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε', ζ', η', θ'.

μά ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γ'. Ναβυχοδονόσωρ.

ί.

E Τούτῳ τῷ ί ἔτει Ιεχονίου, τοῦ καὶ Ιωακείμ, Ναβυχοδονόσωρ Βασιλεὺς Βαβυλῶνος, ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, τὴν Ιουδαίαν χειρωσάμενος, καὶ γ χ γ' τοὺς Ιουδαίων αἰχμαλώτους λαβών, καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν ἐκ τοῦ ναοῦ τὰ πλεῖστα λαβών, φόρον τε Ιεχονία τῷ καὶ Ιωακείμ ἐπιτάξας τελεῖν ἀργυρίου τάλαντα ρ, καὶ χρυσίου τάλαντα ί ἀπεχώρησεν.

Ἀπὸ ις' ἔτους Φακεὲ, υἱοῦ Ρομελίου βασιλέως Ισραὴλ, ἕως ὧν δεκάτου ἔτους τῆς αὐτοῦ βασιλείας Ιωάθαν βασιλέως τῶν δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Βενιαμὶν, ἐπὶ τὸ παρὸν δέκατον ἔτος Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, πληροῦνται ἔτη ρε', ἅπερ Ἐζεκίας ἐβλέπησε τῆς τοῦ ρε' ἡμέρας ἐπὶ τὸ πλάγιον ἀποκλίσεως, καὶ κοιμήσεως ὑπὲρ τῶν τοῦ Ισραὴλ παρανομίας ἑωρακέναι λέγεται.

Ἔχει οὖν τὸ ἀκριβὲς τῆς ψήφου ἡ καταλῆξις ὧδε.

Φακεὲ ἐν Σαμαρείᾳ. ἔτη ιδ'.

Ωσηὲ ἐν Σαμαρείᾳ	ἔτη θ'.
Ἐζεκίας	ἔτη κθ'.
Μανασσῆς	ἔτη νβ'.
Αμὼν	ἔτη β'.
Ιωσίας	ἔτη λα'.
Ιωάχαζ, ὁ καὶ Σελλὴμ	μῆνας γ'.
Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωακεὶμ	ἔτη ι'.

Ἀπὸ οὖν πέμπτου καὶ δεκάτου ἔτους Φακεὲ υἱοῦ Ρομελίου, ἐπὶ τὸ παρὸν ι' ἔτος Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, εἰσὶν ἔτη, ὡς προέκειται, ρε'.

ια'.

Ιερεμίας προφητεύων Ιεχωνίᾳ, τῷ καὶ Ιωακεὶμ, λέγει. * Ὁ οἰκοδομῶν τὸν οἶκον αὐτοῦ ἐν μὴ δικαιοσύνῃ, καὶ τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ ἐν ἐν κρίσει, παρ' αὐτῷ ὁ πλησίον αὐτοῦ ἐργᾶται δωρεάν, καὶ τὸν μισθὸν αὐτοῦ οὐ δώσει αὐτῷ. Οἰκοδομήσας σεαυτῷ οἶκον σύμμετρον, ὑπερῷα εὐρύχωρα, διεσταλμένα θυρίσι, καὶ ἐξυλωμένα ἐν κέδρῳ, καὶ κεχρισμένα ἐν μίλτῳ. Μὴ βασιλεύων βασιλεύσεις, ὅτι ἁμίλλᾳ σε περὶ τὸν κέδρον; Ὁ πατήρ σου ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ ἐποίησε δίκαια, καὶ καλῶς ἦν αὐτῷ, καὶ σὺ ἔδει οὕτω ποιεῖν. Διὰ τοῦτο, φησὶν, οὐ μὴ κόψωνται αὐτόν. Οἴμοι, Κύριε, οἴμοι ἀδελφέ· οὐδὲ μὴ κλαύσουσιν αὐτόν, ὦ ἀδελφέ, οἴμοι, ἀδελφέ. Ταφῇ ὄνου ταφήσεται. Συμφηθεὶς ὡς κοπρία ῥιφήσεται ἐκτὸς τῆς πύλης Ιερουσαλήμ. Οὗτος καὶ γέγονεν οὐ μετ' οὐ πολύ.

* Naβuχοδονόσορ. * Paulo alit. apud Lxx.

ιβ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ιερεμίας ἐν προσώπῳ τοῦ Θεοῦ προφητεύων λέγει Ιεχωνίᾳ τῷ καὶ Ιωακεὶμ. Παραδοθήσῃ εἰς χεῖρας Ναβυχοδονόσορ Βασιλέως Βαβυλῶνος, σὺ καὶ ἡ μήτηρ σου ἡ τεκοῦσά σε, καὶ ἐκεῖ ἀποθανεῖσθε. Ὃ καὶ γέγονε φθάς. Ναβυχοδονόσορ μὲν ἀπὸ Μαρέων τῶν Αἰγύπτιων τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου πάντα ὅσα ἦν τῆς βασιλείας Αἰγύπτου ἀνασπάσας, τῇ γῇ Βαβυλωνίων προσεπεσάμισε· ἐλθὼν πάλιν εἰς Ιερουσαλὴμ Ιεχωνίαν, τὸν καὶ Ιωακεὶμ, τῷ μηνὶ τῷ τρίτῳ δωδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, δήσας αὐτὸν (Ναβυχοδονόσορ) ἐν πέδαις χαλκαῖς ἐπάτερθε τῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, αἰχμάλωτον ἔλαβε, καὶ πλεῖστον μέρος τοῦ λαοῦ ἀπήξε εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ὡς ἐβούλετο χρῆτο αὐτοῖς, χρῆτο προφητείαν Ιερεμίου· ἐν οἷς καὶ τὸν Δανιὴλ, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τρεῖς παῖδας, καὶ τὸν Ἐζεκιὴλ ἤγαγεν αἰχμαλώτους· πλὴν βασιλεύσας ἔτη ιβ'. ὁ αὐτὸς Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωακεὶμ, ἀπέθανε, καὶ βασιλεύει μετ' αὐτὸν Ιωακεὶμ υἱὸς αὐτοῦ, ἔκγονος Ιωσίου, οὗ τινα ἡ βίβλος τῶν Παραλειπομένων καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Ιεχωνίαν ὀνομάζει, ὅτις τελείως ἐβασίλευσεν.

Μετὰ Ιεχωνίαν, τὸν καὶ Ιωακεὶμ, ἐβασίλευσεν ΙΕΧΩΝΙΑΣ, ἔκγονος Ιωσίου, μῆνας γ'. Ομοῦ, δωδ' δ', καὶ μῆνας γ'.

† Naβuχοδονόσορ.

A Ab anno XVI. Phacee, filii Romeliæ Regis Israel, qui quidem fecundus annus fuit Joatham Regis duarum tribuum Juda & Benjamin, usque ad præsentem decimum annum Jechoniæ, seu Joacim, complentur anni CL. quos Ezechias per dierum CL. in latus inclinationem & dormitionem super Israelis impietates vidisse dicitur. ANNI A. M. C. Edit. Paris. pag. 128.

Ita vero se habet accurata calculi comprehensio.

Phacee in Samaria (regnavit) annos XIV.

Osias in Samaria	annos IX.
Ezechias	annos XXIX.
Manasses	annos LII.
B Amon	annos II.
Josias	annos XXXI.
Joachaz, qui & Sellem, menses III.	
Jechonias, qui & Joacim ann. X.	

A decimo quinto igitur anno Phacee filii Romeliæ, usque ad præsentem decimum annum Jechoniæ, sive Joacim, sunt anni, ut supra dictum est, CL.

XI.

Hieremias prophetans Jechoniæ, sive Joacim, ait: *Qui ædificat domum suam non cum justitia, & cœnacula sua non in judicio, apud ipsum proximus ejus operatur gratis, & mercedem ejus non reddet ei. Ædificasti tibi domum proportionatam, cœnacula spatiosa, distincta fenestris, & consignata in cedro, & linita sinopide. Num regnans regnabis, quoniam te confers cedro? Pater tuus comedit & bibit, & fecit justitiam, & bene erat ei, & te oportebat ita facere. Propterea, dicit (Dominus,) non plangent eum, væ mihi, Domine, væ mihi, frater: neque flebunt eum, væ frater, heu mihi frater. Sepultura asini sepelietur: computrescens projicietur ultra portam Hierusalem. Quod & paulo post factum est.* 4363. Hier. 22. 13.

XII.

Hoc anno Hieremias ex persona Dei prophetans Jechoniæ, seu Joacim, ait: *Tradetur in manus Nabuchodonosor Regis Babylonis, tu & mater tua quæ te genuit, & ibi moriemini.* Quod & accidit: quippe Nabuchodonosor a Marcis Ægypti usque ad flumen Euphratem, quæcumque erant regni Ægypti, avulsa, terræ Babylonis subjecit: ac Hierusalem rursum profectus, Iechoniam, seu Joacim, mense tertio anni XII. regni ejus, æreis vinctum catenis, captivum factum anno regni sui IX. unaque cum illo maximam populi partem, Babylonem abduxit, iisque pro suo arbitratu usus est, juxta Hieremiæ Prophetiam: in quibus erant etiam Daniel, & cum eo tres pueri, & Ezechiel. Jechonias vero, qui & Joacim, cum regnasset annos XII. decessit, ac post illum regnavit Joacim filius ejus, Josiæ nepos, quem liber Paralipomenon & Evangelium Jechoniam nominant, qui tribus dumtaxat mensibus regnavit. D E 4-Reg. 24. 6. 2. Par. 36. 16. 17 Matth. 1. 11. 12.

Post Jechoniam, seu Joacim regnavit JECHONIAS, Jobæ nepos, menses III. Colliguntur anni IV. MDCCCXCIV. & menses III.

ANNI A. M. C.

4. Reg. 24. 20. Illo regnante venit rursum Nabuchodonosor tertio mense illius regni Hierosolymam, urbeque obsessa, & vallata, egressi sunt Jechonias, ipse & mater & filii ejus ad Regem Babylonis, & capti sunt a Nabuchodonosor anno regni illius nono, ingressusque urbem Assyriorum Rex, abstulit Thesauros templi & Regis: & vasa, quæ fecerat Salomon, confregit, & traduxit ex urbe Hierusalem principes omnes ac potentiores una cum universo populo ad XVII. millia, & in captivitatem abduxit, atque adeo omnem artificem & inclusorem, relictis tantummodo ex plebe terræ pauperibus: in quibus & ipsum Jechoniam, & matrem, & uxores ejus, & Eunuchos abduxit Babylonem. Hieremias accepit

Hier. 22. aliud volumen, & dedit Barucho; eranteque in eo scripta quæcumque contra Jechoniam fuerant prædicta: & regnavit post illum SEDECIAS, qui & MATTHANIAS dictus, ann. XI. Colliguntur anni IV. DMCCCCV. & menses VI.

Α Ἐπὶ τούτου πάλιν ἀνέβη Ναβουχοδονόσωρ τείτῳ μηνὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν πολιορκίᾳ. Καὶ ἐξῆλθεν Ἰεχωνίας αὐτὸς, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα Βαβυλῶνος, καὶ ἔλαβεν αὐτὸς Ναβουχοδονόσωρ τῷ ὀγδόῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν πέλινον Βασιλέως τὸν Λασυρίων, καὶ ἐξήνεγκε τοὺς θησαυροὺς τοῦ τε ναοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ συνέκοψε τὰ σκεύη ἃ ἐποίησε Σολομὼν, καὶ ἀπήγαγε τὸν Ἱερουσαλὴμ, καὶ πάντας τοὺς ἄρχοντας, καὶ πάντας τοὺς δυνατοὺς ἰσχύι, καὶ ὅλον τὸν λαὸν ἐν χιλιάσιν αἰχμαλώτους, καὶ πᾶσαν τὴν τέκτονα καὶ τὸν συγκλείοντα, καὶ οὐκ ἐπελείφθησαν πλὴν πενομένων τοῦ λαοῦ τῆς γῆς, ἐν οἷς καὶ αὐτὸν τὸν Ἰεχωνίαν μετῴκησεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ τὴν μητέρα καὶ τὰς γαναῖκας αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἰσχύοντας. Ἔλαβεν ἑτέραν κεφαλίδα βιβλίου Ἱερεμίου, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ Βαρούχ, καὶ ἐν γεγραμμένα αὐτῇ πάντα, ἅπερ ἐν κατὰ Ἰεχωνίαν· καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτὸν ΣΕΔΕΚΙΑΣ, ὁ καὶ ΜΑΤΘΑΝΙΑΣ, υἱὸς αὐτοῦ, ἐτῶν κα'. Ναβουχοδ. α'.

α'.

XLII. OLYMPIAS.

μβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

II.

4194 Hoc anno Ancus Marcius Romæ naturali morte extinguitur; cui successit Lucius Tarquinius, qui & Priscus dictus, ac Romæ pariter regnavit ann. XXXVIII.

β'.

C Τούτῳ τῷ ἔτει Ἄγκος Μάρκος πλάτῃ ἐν Ῥώμῃ καπνίσματι· ὃς ἐβασίλευσεν αὐτὶ αὐτοῦ * Ἄγκιος Ταρκύλιος, ὃς καὶ Πρίσκος, ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ ἔτη κδ'. * Λέγεται. ω'. Ναβουχοδ.

III.

In Judæa prophetabant Hieremias & Baruch.

γ'.

Ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας προεφήτευσεν Ἱερεμίας καὶ Βαρούχ.

IV.

Hoc anno Matthanias, qui & Sedecias, misit ad Hieremiam Pachor, filium Melchiæ, & Sophoniam, filium Madassæi Sacerdotis, ut de Nabuchodonosor, qui se, Judæamque aggressus erat, illum rogarent *, an Deus facturus esset misericordiam cum eis. Quibus ex persona Dei respondit Hieremias, in hæcce verba; *Dominus urbem oppugnabit, et incolas ejus in manu extenta, et brachio excelso, cum furore et indignatione, et impetu magno. Post hæc Matthaniam, sive Sedeciam, Regem Juda, ejusque filios, & populum relictum in civitate a morte, et gladio, et fame tradet in manu Nabuchodonosor Regis Babylonis. Et occident eos in ore gladii, et non parcam eis, et non miserebor eis.* Tum misit Matthanias, qui & Sedecias, his qui Babylone erant, quæ didicerat ex Prophetia Hieremiæ de LXX. annis captivitatis. Ananias vero Pseudopropheta, qui Hieremiæ prophetiis contradixerat, eodem anno IV. moritur.

Hier. an. 1. ℔ Edit. Paris. pag. 130.

D Τούτῳ τῷ ἔτει Ματθανίας, ὁ ὃς Σεδεκίας, ἀπέστειλε πρὸς Ἱερεμίαν τὸν Πάχωρ, υἱὸν Μελχίου, καὶ Σοφονίαν υἱὸν Μαδασσαίου τὸν ἱερέως ἐπερωτῆσαι περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσωρ, ἐπιλάβοιτο αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰουδαίας, εἰ ποιήσει Κύριος ἔλεος μετ' αὐτῶν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἱερεμίας ἐκ προσώπου Κυρίου, ὅτι, Πολεμήσει Κύριος τὴν πόλιν, καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ ἐν χειρὶ ἐκτεταμένῃ, καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς καὶ παροξυσμοῦ μεγάλου. Καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Ματθανίαν, ὃν καὶ Σεδεκίαν, Βασιλέα Ἰούδα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὸν λαὸν καταλειφθέντα ἐν τῇ πόλει ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ μαχαίρας καὶ τοῦ λιμοῦ παραδώσει ἐν χειρὶ Ναβουχοδονόσωρ Βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ κατακόψουσιν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας, καὶ οὐ φείσομαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ οὐκ οἰκτερῶ αὐτούς. Καὶ ἀπέστειλε Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, πρὸς ἐν Βαβυλῶνι ἃ ἐμαθεν ἐκ προφητείας Ἱερεμίου περὶ τοῦ ἐτῶν τῆς αἰχμαλωσίας. Ἀνανίας δὲ ὁ ψευδοπροφήτης ἐναντίωσε τῇ Ἱερεμίου προφητείᾳ τῷ αὐτῷ πέμπτῳ ἔτει τελευτᾷ.

Hier. 22.

Edit. Paris. pag. 130.

Hoc quidem anno IV. Matthaniæ, E seu Sedeciæ, & anno V. captivitatis Eliacim seu Joacim, nonus & vicesimus annus extitit, quo Pascha secundum legem anno Josiæ XVIII. actum est.

4. Reg. 24. 23.

Τούτῳ τῷ πέμπτῳ ἔτει Ματθανίᾳ τῷ καὶ Σεδεκίᾳ τῷ πέμπτῳ ἔτει τῆς αἰχμαλωσίας Ἐλιακείμ, τοῦ καὶ Ἰωακείμ, εἰκοστὸν ἔνατον ἔτος τυγχάνει μεθ' ὃ τὸ Πάσχα ἄγεται νομίμως κατὰ τὸ ὀκτωκαιδέκατον ἔτος τοῦ Ἰωσίου.

Ezech. 1.

Hoc anno IV. Ezechiel, Buzi Sacerdotis filius, mense IV. mensis die V. cœpit prophetare in Babylone, ad fluvium Chobar; cum quo prophetantes erant Nahum, Malachias & Daniel. Malachias autem prophe-

Τούτῳ τῷ πέμπτῳ ἔτει Ἐζεκιὴλ, ὁ τοῦ Βουζὶ τοῦ ἱερέως υἱὸς, πέμπτῳ μηνὶ, πέμπτῃ τοῦ μηνὸς ἤρξατο προφητεύειν ἐν Βαβυλῶνι, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβὰρ, μεθ' ὃν ἦσαν προφητεύοντες Ναοὺμ, Μαλαχίας, καὶ Δανιὴλ. Μαλαχίας προφητεύων, εἶ-

πεν

πν· Οὐκ ἔστί μοι θέλημα ἐν ὑμῖν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ θυσίας οὐ προσδέξομαι ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου, καὶ μέχρι δυσμῶν τὸ ὄνομά μου δοξασθήσεται.

Ἀνανίας, καὶ Ἀζαρίας, καὶ Μισαὴλ ἐγνωρίζοντο ἐν Βαβυλῶνι. Ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ προεφήτευον Ἱερεμίας, καὶ Βαρὺχ ὁ τοῦ Νηρίου.

Τούτῳ τῷ τετάρτῳ ἔτει μηνὶ πέμπτῳ, Ἐζεκιὴλ προφητεύει περὶ ὧν ἐποίει ὁ οἶκος Ἰσραὴλ ἀνομιῶν. Καὶ δεκάτῃ πάλιν τοῦ αὐτοῦ πέμπτου ὁ αὐτὸς ἐπὶ πλεῖον ἀνομωτέρων αὐτῶν καὶ τῆ Θαμὺζ, ὅτε ἐμακάριζον Ἀδωνίς, θρηνοῦντων, προφητεύει, ἐλέγχων καὶ ὀνειδίζων † Ἰσραὴλ τὰς ἀνομίας αὐτῶν.

ιδ' Ναβυχ. Προεφήτευε Βαρὺχ ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ Ἐζεκιὴλ, Ἀβακοὺμ, καὶ Ναοὺμ, Μαλαχίας ὁ νεώτερος, καὶ Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας.

ANNI A M. C.

A tans, dixit: *Non eſt mihi voluntas in vobis, ait Dominus omnipotens, & ſacrificia de manibus veſtris non accipiam, quoniam ab ortu ſolis uſque ad occaſum laudabitur nomen meum.*

Ananias, & Azarias, & Miſael clari habebantur Babylone. In Judæa prophetabant Hieremias, & Baruch filius Neriu.

Hoc quarto anno, menſe quinto, Ezech. 8. 1. Ezechiel prophetat de impietatibus, quas faciebat domus Iſrael: & rurſum x. ejuſdem v. menſis, idem ipſe, cum illi magis impie agerent, & Thamiz, quod Adonidem ſonat, lamentarentur, prophetans arguit, & exprobravit Iſraeli impietates eorum.

Prophetavit Baruch in Ægypto, & Ambacum, Naum, Malachias junior, & Aggæus, & Zacharias.

μγ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε'.

ιε Ναβυχ. Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ Βασιλεὺς Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, καὶ ἔνδοξοι αὐτοῦ, καὶ οἱ ἱερεῖς ἐμίανον τὸν οἶκον Κυρίου ἐν Ἰερουσαλὴμ ἐν ταῖς εἰδώλοις τῶν ἐθνῶν.

XLIII. OLYMPIAS.

V.

Hoc anno Rex Matthanias, qui & Sedecias, & illius proceres, & Sacerdotes polluerunt domum Domini Hieroſolymis, inductis gentium idolis. Edit. Pariſ. pag. 131.

ζ'.

Ἑβραίων Ἀρχιερεὺς ΣΑΡΑΙΑΣ, ὁ πατὴρ Ἰωσεδὲκ, ἐγνωρίζετο.

VI.

Hebræorum ſummus Pontifex SARÆAS, pater Joſedec agnoſcitur.

η' θ'.

ιε' Ναβυχ. ι ζ. ωι. Τούτῳ τῷ ἔτει ἑνδεκάτῳ Σεδεκίου, τοῦ καὶ Ἰεχονίου, Βασιλέως Ἰούδα, ἐν τῷ μηνὶ τῷ δεκάτῳ, Ναβυχοδονόσωρ μετὰ δυνάμεως πολλῆς ὅσης αὐτοῦ εἰς Ἰερουσαλὴμ παραγινόμενος ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ ἔτει τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ἐπολιόρκησεν αὐτὴν, καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς αἰχμαλώτους Ἰουδαίους μ λβ', καὶ ἀπήγαγεν εἰς Βαβυλῶνα. Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τὴν εἰκόνα τὴν ἑαυτοῦ χρυσῆν ἔστησεν εἰς τὸ αὐτὸ πάντας ἐκεῖσε προσκυνεῖσθαι αὐτὴν· καὶ ἦν τὸ ὕψος αὐτῆς πηχῶν ἑξήκοντα, εὖρος αὐτῆς πηχῶν ἕξ. Καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἐν πεδίῳ Δειρὰ, ἐν χώρᾳ Βαβυλῶνος. Καὶ ἀπέστειλε συναγαγεῖν τοὺς Τπάτους, καὶ Στρατηγοὺς, καὶ Τοπάρχας, Ηγουμένους, καὶ Τυράννους, καὶ τοὺς ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ Ἄρχοντας τῆς χώρας ἐλθεῖν εἰς τὸ Ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος τῆς χρυσῆς, ἣν ἔστησε Ναβυχοδονόσωρ ὁ Βασιλεύς. Καὶ συνήχθησαν οἱ Τοπάρχαι, Τπατοι, Στρατηγοὶ, Ηγούμενοι, Τύραννοι, μεγάλοι ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ πάντες οἱ Ἄρχοντες τῆς χώρας εἰς τὰ Ἐγκαίνισμὰ τῆς εἰκόνος, ἣν ἔστησε Ναβυχοδονόσωρ ὁ Βασιλεὺς· καὶ ἱστήκεσαν ἐναντίον τῆς εἰκόνος, ἣν ἔστησε Ναβυχοδονόσωρ καὶ ὁ κήρυξ ἔβοα ἐν ἰσχύϊ, Ὑμῖν λέγεται, ἔθνη, λαοὶ, φυλαὶ, γλῶσσαι, ᾗ ἂν ὥρᾳ ἀκούσητε τῆς φωνῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης καὶ ψαλτηρίου, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες προσκυνήσατε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ ἣν ἔστησε Ναβυχοδονόσωρ ὁ Βασιλεύς. Καὶ ὃς ἂν μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρὸς τὸν καιομένον. Καὶ ἐγένετο ὅτε ἤκουσαν οἱ λαοὶ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτουσι οἱ λαοὶ, φυλαὶ, γλῶσ-

VIII. IX.

Hoc anno IX. Sedeciæ ſeu Jechoniæ Regis Juda, menſe X. Nabuchodonoſor Rex cum ſuis quantas cogere potuit copiis veniens Hieruſalem, urbem obſidione cinxit, captivoſque ex ea Judæos DCCCXXXII. Babylonem abduxit. Qua quidem tempeſtate ſuam ipſius ſtatuam auream, quo ab omnibus illic adoraretur, erexit. Erat autem illius altitudo cubitorum LX. latitudo vero cubitorum VI. & ſtatuit eam in campo Deera provinciæ Babylonis. Itaque Nabuchodonoſor Rex miſit ad congregandos Satrapas, Magiſtratus, & Judices, Duces & Tyrannos, Optimates & Præfectos, omneſque Principes regionum, ut convenirent ad Dedicationem ſtatuæ, quam erexerat Nabuchodonoſor Rex. Tunc congregati ſunt Satrapæ, Magiſtratus & Judices, Duces, Tyranni & Optimates, qui erant in poteſtatibus conſtituti, & univerſi principes regionum, ut convenirent ad dedicationem ſtatuæ, quam erexerat Nabuchodonoſor Rex. Stabant autem in conſpectu ſtatuæ, quam poſuerat Nabuchodonoſor Rex, & Præco clamabat valenter: *Vobis dicitur populis, tribubus & linguis, in hora qua audieritis ſonitum tubæ, & fiſtulæ, & cytharæ, & ſambucæ & pſalterii, & ſymphoniæ, & univerſi generis muſicorum, cadentes adorate ſtatuam auream, quam conſtituit Nabuchodonoſor Rex. Si quis autem non proſtratus adoraverit, eadem hora mittetur in fornacem ignis ardentis.* Poſt hæc igitur, ſtatim ut audierunt omnes populi ſonitum tubæ, & fiſtulæ, & cytharæ, & ſambucæ, & pſalterii, ſymphoniæ, & omnis generis muſicorum, cadentes

omnes populi, tribus, & linguæ, adoraverunt ſtatuam auream quam conſtituerat Nabuchodonoſor Rex. Scatimque & in ipſo tempore accedentes viri Chaldæi accuſaverunt Judæos, dixerunteque Nabuchodonoſor Regi: *Rex, in æternum vive. Tu, Rex, poſuiſti decretum, ut omnis homo qui audierit ſonitum tubæ, fiſtulæ & citharæ, ſambucæ, & pſalterii, & ſymphoniæ, & univerſi generis muſicorum proſternat ſe & adoret ſtatuam auream: ſi quis autem non procidens adoraverit, mittatur in fornacem ignis ardentis. Sunt ergo viri Judæi, quos conſtituiſti ſuper opera regionis Babyloniæ, Sidrach, Miſach, & Abdenago. Viri iſti contempſerunt, Rex, decretum tuum, & Deos tuos non colunt, & imaginem auream, quam ſtatuiſti, non adorant.* Tunc Nabuchodonoſor in furore & ira præcepit, ut adducerentur Sidrach, Miſach & Abdenago: qui confeſtim adducti ſunt in conſpectu Regis. Pronunciansque Nabuchodonoſor, dixit eis: *Vere ne, Sidrach, Miſach, & Abdenago, Deos meos non colitis, & imaginem, quam conſtitui non adoratis? Nunc ergo, ſi eſtis parati, quacunque hora audieritis ſonitum tubæ, fiſtulæ, citharæ, ſambucæ, pſalterii & ſymphoniæ, et omnis generis muſicorum, proſternite vos et adorate ſtatuam quam feci. Quod ſi non adoraveritis: hac eadem hora mittemini in fornacem ignis ardentis. Et quis eſt Deus, qui eximet vos de manu mea?*

Edit. Pariſ. pag. 132.

Reſpondentes Sidrach, Miſach, & Abdenago, dixerunt Regi Nabuchodonoſor: *Non oportet nos de hac re reſpondere tibi: eſt enim Deus in cælo quem colimus, potens eripere nos de camino ignis ardentis, et de manibus tuis, o Rex, liberare. Quod ſi noluerit, notum ſit tibi, Rex, quia Deos tuos non colimus, et ſtatuam auream, quam erexiſti, non adoramus.* Tunc Nabuchodonoſor repletus eſt furore, & aſpectus faciei illius immutatus eſt ſuper Sidrach, Miſach, & Abdenago. Et præcepit ut ſuccenderetur fornax ſeptuplum quam ſuccendi conſueverat, donec tandem ſuccenderetur, & viris fortiſſimis juſſit ut ligantes Sidrach, Miſach, & Abdenago, mitterent eos in fornacem ignis ardentis. Et confeſtim viri illi vincti cum braccis ſuis, & tiaris, & calceamentis, & veſtibus miſſi ſunt in medium fornacis ignis ardentis: nam juſſio Regis urgebat. Fornax autem ſuccenſa erat nimis. Viri autem tres Sidrach, Miſach, & Abdenago ceciderunt in medio camino ignis ardentis colligati, & ambulabant in medio flammæ laudantes Deum, & benedicentes Domino. Stans autem Azarias oravit ſic; aperienſque os ſuum in medio ignis, ait: *Benedictus es Domine Deus patrum noſtrorum, et laudabile et glorificatum nomen tuum in ſæcula. Quia juſtus es et in omnibus quæ feciſti nobis, et univerſa opera tua vera, et viæ tuæ, et omnia judicia tua vera, et judicia veritatis feciſti, juxta omnia, quæ feciſti nobis, et ſuper civitatem ſanctam tuam patrum noſtrorum Hieruſalem. Quia in veritate et judicio induxiſti ſuper nos hæc omnia propter peccata noſtra; quia*

A σαι προσκυνῶσαι τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣν ἔστησε Ναβυχοδονόσωρ ὁ Βασιλεύς. Τότε προσῆλθον ἄνδρες Χαλδαῖοι, καὶ διέβαλον τοὺς Ἰουδαίους, καὶ ὑπολαβόντες εἶπον Ναβυχοδονόσωρ τῷ Βασιλεῖ· Βασιλεῦ εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι. Σὺ Βασιλεῦ ἔθηκας δόγμα, Πᾶς ἄνθρωπος, ὃς ἂν ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης καὶ ψαλτηρίου, συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, καὶ μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τοῦ καιομένου. Εἰσὶν ἄνδρες Ἰουδαῖοι, οὓς κατέστησας ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος Σιδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγώ· οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οὐκ ὑπήκουσαν, Βασιλεῦ, τῷ δόγματί σου, καὶ B τοῖς Θεοῖς σου οὐ λατρεύουσι, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ ἣν ἔστησας οὐ προσκυνοῦσιν. Τότε Ναβυχοδονόσωρ ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ εἶπεν ἀγαγεῖν τὸν Σιδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγώ. Καὶ ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀπεκρίθη Ναβυχοδονόσωρ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Εἰ ἀληθῶς, Σιδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγώ, τοῖς Θεοῖς μου οὐ λατρεύετε, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ ἣν ἔστησα οὐ προσκυνεῖτε; Νῦν οὖν εἰ ἔχετε ἕτοιμοι, ἵνα ὡς ἂν ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σαλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικοῦ πεσόντες προσκυνεῖτε τῇ εἰκόνι, ἣν ἐποίησα· Ἐὰν δὲ μὴ προσκυνήσητε, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεσθε εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τοῦ καιομένου. Καὶ τίς ἐστι Θεὸς, ὃς ἐξελεῖται ὑμᾶς ἐκ τῶν C χειρῶν μου;

Ἀποκριθεὶς Σιδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγώ, λέγοντες τῷ Βασιλεῖ Ναβυχοδονόσωρ· Οὐ χρείαν ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναί σοι· ἔστι γὰρ Θεὸς ἐν οὐρανῷ, ᾧ ἡμεῖς λατρεύομεν δυνατὸς ἐξελέσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τοῦ καιομένου, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου, Βασιλεῦ, ῥύσεται ἡμᾶς. καὶ ἐὰν μὴ, γνωστὸν ἔστω σοι, Βασιλεῦ, ὅτι τοῖς Θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ ἣν ἔστησας οὐ προσκυνοῦμεν. Τότε Ναβυχοδονόσωρ ἐπλήσθη θυμοῦ, καὶ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀλλοιώθη ἐπὶ Σιδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγώ, καὶ εἶπεν· Ἐκκαύσατε τὴν κάμινον ἑπταπλασίως, ὡς οὐ εἰς πέλος ἐκαύθη· καὶ ἄνδρας ἰσχυροὺς εἶπε δῆσαι τοὺς Σιδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγὼ καὶ βαλεῖν εἰς τὴν κάμινον D τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐδέθησαν σὺν τοῖς σαραβάροις αὐτῶν καὶ τιάραις, καὶ περικνημῖσι, καὶ ἐνδύμασιν αὐτῶν ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, ἐπεὶ τὸ ῥῆμα Βασιλέως ὑπερεῖχεν. Καὶ ἡ κάμινος ἐξεκαύθη ἐκ περισσοῦ, καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι Σιδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγὼ ἔπεσον εἰς μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, πεδηθέντες. καὶ περιεπάτουν ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον. Καὶ στὰς Ἀζαρίας προσηύξατο οὕτω, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς, εἶπεν. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων E ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὅτι δίκαιος εἶ, ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀληθεῖς, καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας, ἐπὶ πᾶσι ὅσα ἐποίησας ἡμῖν. καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τῶν πατέρων ἡμῶν Ἰερουσαλὴμ. Ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα ἐφ' ἡμᾶς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ὅτι ἡμάρτο-

ἰλὴ, καὶ ἰωμάσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται. Καὶ πάντα ὅσα ἤγαγες, καὶ πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίησας. Καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ, καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ νῦν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα ἡμῶν· αἰσχύνη καὶ ὄνειδος ἐγενήθη τοῖς δούλοις σου, καὶ τοῖς σεβομένοις σε. Μὴ δὴ παραδῷς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον· καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν διὰ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου, οἷς ἐλάλησας πρὸς αὐτοὺς λέγων· Πληθυνῶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Ὅτι, Δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐσμὲν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων καὶ Προφήτης, καὶ ἡγούμενος, οὐδὲ ὁλοκάρπωσις, ἢ θυσία οὐδὲ προσφορὰ, οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου, καὶ εὑρεῖν ἔλεος, ἀλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείημεν, ὡς ἐν ὁλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων, καὶ ὡς ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πιόνων, οὕτω γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον, καὶ ἐκτελέσαι ὀπισθέν σου, ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσχύνη τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σοί. Νῦν οὖν ἀκολουθοῦμέν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ φοβούμεθά σε καὶ ζητοῦμέν σου τὸ πρόσωπον, μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποίησον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου· καὶ ἐξέλου ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε. Καὶ ἐντραπείησαν πάντες οἱ ἐνδοικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακά. Καὶ καταισχυνθείησαν ἀπὸ πάσης δυνάμεως καὶ δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν συντριβείη, καὶ γνώτωσαν, ὅτι σὺ εἶ Κύριος ὁ Θεὸς μόνος, καὶ ἔνδοξος ἐπὶ ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Καὶ οὐκ ἐλίμπανον οἱ ἐμβάλλοντες αὐτὸν ὑπηρέται τοῦ Βαβυλῶνος Βασιλέως καίοντες τὸν κάμινον ναφθᾷ καὶ πίσσῃ, καὶ στυππίῳ, καὶ κληματίδι· καὶ διεχύθη ἡ φλὸξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πήχεις τεσσαράκοντα ἐννέα, καὶ διώδευσε, καὶ ἐκαύσευσεν οὓς εὗρε περὶ τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων. Ὁ δὲ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου, καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου ἰσχνάζον. Καὶ οὐχ ἥψατο αὐτῶν καθόλου τὸ πῦρ, καὶ οὐκ ἐλύπησεν, οὐδὲ ἐνώχλησεν αὐτούς. Τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ὕμνουν, καὶ ἐδόξαζον καὶ εὐλόγουν τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες· Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸς, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ ὑπερύμνητον καὶ ὑπερυψούμενον εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας δόξης σου, καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ μετὰ βραχέα.

Εὐλογεῖτε Ἀνανία, Ἀζαρία, καὶ Μισαὴλ τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς

perceximus & inique fecimus recedentes a te, & deliquimus in omnibus, & mandata tua non audivimus, neque obſervavimus, neque fecimus, quemadmodum præceperas nobis, ut bene ſit nobis. Et omnia quæcumque induxiſti nobis, & univerſa quæcumque feciſti nobis in vero judicio feciſti. Et tradidiſti nos in manus inimicorum iniquorum inimiciſſimorum apoſtatarum, & Regi iniquo, & peſſimo ultra omnem terram. Et nunc non poſſumus aperire os: confuſio & opprobrium facti ſumus ſervis tuis, & his qui colunt te. Ne tradas nos in perpetuum, propter nomen tuum: & ne diſſipes teſtamentum tuum, neque auferas miſericordiam tuam a nobis, propter Abraham dilectum tuum, & Iſaac ſervum tuum, & Iſrael ſanctum tuum. Quibus locutus es ad eos, dicens, quia multiplicares ſemen eorum ſicut ſtellas cæli, & ſicut arenam, quæ eſt in littore maris. Quia, Domine, imminuti ſumus pluſquam omnes gentes, ſumuſque humiles in univerſa terra hodie propter peccata noſtra. Et non eſt in tempore iſto Princeps & Propheta, & dux, neque holocauſtum, neque ſacrificium, neque oblatio, neque incenſum, non locus primitiarum coram te, ut poſſimus invenire miſericordiam tuam, ſed in anima contrita, & ſpiritu humilitatis ſuſcipiamur, ſicut in holocauſtis arietum & taurorum, & ſicut in millibus agnorum pinguium, ſic fiat ſacrificium noſtrum in conſpectu tuo hodie, & impleat poſt te, quia non eſt confuſio confidentibus in te. Nunc igitur ſequimur te in toto corde, & timemus te, & quærimus faciem tuam. Ne confundas nos, ſed facias nobiſcum ſecundum mansuetudinem tuam, & ſecundum multitudinem miſericordiæ tuæ: & erue nos ſecundum mirabilia tua, & da gloriam nomini tuo, Domine. Et confundantur omnes qui offendunt ſervis tuis mala, & confundantur in omni potentia & poteſtate; & robur eorum conteratur. Et ſciant quia tu es Dominus Deus ſolus, & glorioſus ſuper orbem terrarum.

Et non ceſſabant, qui miſerant eos miniſtri Regis ſuccendentes fornacem naphta, & pice, & ſtupa, & malleolis. Et effundebatur flamma ſuper fornacem in cubitos quadraginta novem, & erupit, & incendit quos invenit circa fornacem Chaldæorum. Angelus autem Domini deſcendit cum Azaria & ſociis ejus in fornacem, & excuſſit flammam ignis de fornace, & fecit medium fornacis, quaſi ventum roris flantem. Et non tetigit eos omnino ignis, neque contriſtavit, nec quicquam moleſtiæ intulit. Tunc hi tres quaſi ex uno ore laudabant & glorificabant, & benedicebant Deum in camino dicentes: *Benedictus es, Domine Deus patrum noſtrorum, & laudabilis & ſuperexaltatus in ſecula. Et benedictum nomen tuum ſanctum, & ſuperlaudabile & ſuperexaltatum in ſecula. Benedictus es in templo ſanctæ gloriæ tuæ, & ſuperlaudabilis & ſuperglorioſus in ſecula.* Et poſt pauca.

Benedicite Anania, Azaria, & Miſael Domino, laudate & ſuperexaltate eum in ſecula, quia liberavit nos de

ANNI A M. C. *inferno, & ſalvavit nos de manu mortis: & liberavit nos de fornace media ardentis flammæ, & ex medio igne liberavit nos.*

Confitemini Domino, quoniam bonus, quoniam in ſæculum miſericordia ejus.

Benedicite omnes colentes Dominum, Deum Deorum: laudate & confitemini, quia in omnia ſecula miſericordia ejus.

Et Nabuchodonoſor audivit laudantes eos, & miratus eſt, & ſurrexit in feſtinatione, & ait Optimatibus ſuis: *Nonne tres viros injecimus in medium ignis compedito?* Et dixerunt Regi: *Vere, Rex.* Et dixit Rex: *Ecce ego video quatuor viros ſolutos & ambulantes in medio ignis, & nihil corruptionis eſt in eis: & ſpecies quarti ſimilis filio Dei.*

Tunc acceſſit Nabuchodonoſor ad oſtium fornacis ignis ardentis, & ait: *Sidrach, Miſach, & Abdenago, ſervi Dei excelſi, egredimini, & venite foras.* Et egreſſi ſunt Sidrach, Miſach, & Abdenago de medio ignis.

Et congregantur Satrapæ, Magiſtratus, & Judices & potentes Regis, & contemplabantur viros illos, quoniam nihil poteſtatis habuiſſet ignis in corporibus eorum; & capillus capitis eorum non eſt aduſtus, & ſarabara eorum non ſunt immutata, & odor ignis non tranſiiſſet per eos. Et adoravit in conſpectu eorum Rex Dominum. Et reſpondit Nabuchodonoſor, & dixit: *Benedictus Deus Sidrach, Miſach, & Abdenago, qui miſit Angelum ſuum, & eruit ſervos ſuos, quia confiderunt in eo. Et verbum regis immutaverunt, & tradiderunt corpora ſua in ignem, ne ſervirent & ne adorarent omnem Deum, præter Deum ſuum. A me poſitum eſt decretum: Omnis populus, tribus, lingua, quæ dixerit blaſphemiam contra Deum Sidrach, Miſach, & Abdenago, diſpereat, & domus ejus vaſtetur, neque enim eſt alius Deus, qui poſſit ita ſalvare.*

Edit. Pariſ. p. 135.

Tunc Rex promovit Sidrach, Miſach, & Abdenago in provincia Babylonis. Et evexit eos, & toti Judæorum genti, quæ in regno ejus erat, præfecit.

XLIV. OLYMPIAS.

4904. x.

Decimo Matthaniæ, ſive Sedeciæ, anno, verbum Domini factum eſt ad Hieremiam, quando cuſtodiebatur in atrio carceris Regis Judæ, in quo clauſerat eum Matthanias, qui & Sedecias, dicens: *Quare tu vaticinaris dicens: Sic dixit Dominus, Ecce ego do civitatem iſtam in manu Regis Babylonis, & capiet eam, & Matthanias, qui & Sedecias, non ſalvabitur de manu Chaldæorum, quia traditione tradetur in manus Regis Babylonis; & loquetur os ejus ad os ejus, & oculi ejus oculos ejus videbunt. Et ingredietur Matthanias, qui & Sedecias, in Babylonem, & ibi ſedebit, donec viſitem eum, dicit Dominus, quia pugnat contra Chaldæos.*

4905. xi.

4 Reg. 25. 6. Hoc anno, die nono quarti menſis, vaſtata eſt Hieruſalem, & ingreſſi ſunt duces omnes Nabuchodonoſor, fugitque Matthanias, qui & Sedecias,

αἰῶνας, ὅτι ἐξείλατο ἡμᾶς ἐξ ᾅδου, καὶ ἔσωσεν ἡμᾶς ἐκ χειρὸς θανάτου· καὶ ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ καμίνου μέσης καιομένης φλογὸς, καὶ ἐκ μέσου πυρὸς ἐρρύσατο ἡμᾶς.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε πάντες οἱ σεβόμενοι τὸν Κύριον, τὸν Θεὸν τῶν Θεῶν, ὑμνεῖτε καὶ ἐξομολογεῖσθε, ὅτι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Καὶ Ναβυχοδονόσορ ἔπαυσεν ὑμνοῦντων αὐτῶν, καὶ ἐθαύμασε, καὶ ἐξαίφνης ἐν σπουδῇ, καὶ εἶπε τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ· Οὐχὶ τρεῖς ἄνδρας ἐβάλομεν ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς πεπεδημένους; Καὶ εἶπον τῷ Βασιλεῖ, Ἀληθῶς, Βασιλεῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Βασιλεύς· Ὧδε, ἐγὼ ὁρῶ ἄνδρας τέσσαρας λελυμένους, καὶ περιπατοῦντας ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς, καὶ διαφθορὰ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ ὅρασις τοῦ τετάρτου ὁμοία υἱῷ Θεοῦ.

Τότε προσῆλθε Ναβυχοδονόσορ ἐπὶ τὸν θύραν τοῦ καμίνου τοῦ πυρὸς τοῦ καιομένης, καὶ εἶπε· Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγώ, οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἐξέλθετε καὶ δεῦτε. Καὶ ἐξῆλθον Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγὼ ἐκ μέσου τοῦ πυρός.

Καὶ συνάγονται οἱ Σατράπαι, καὶ οἱ Στρατηγοὶ, καὶ οἱ Τοπάρχαι, καὶ οἱ Δυνάσται τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐθεώρουν τοὺς ἄνδρας ὅτι οὐκ ἐκυρίευσε τὸ πῦρ τῶν σωμάτων αὐτῶν, καὶ ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν οὐκ ἐφλογίσθη, καὶ τὰ σαράβαρα αὐτῶν οὐκ ἠλλοιώθησαν, καὶ ὀσμὴ πυρὸς οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ προσεκύνησε Βασιλεὺς ἐνώπιον αὐτῶν τοῦ Κυρίου. Καὶ ἀπεκρίθη Ναβυχοδονόσορ, καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγώ, ὃς ἀπέστειλε τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐῤῥύσατο τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐπεποίθησαν ἐπ' αὐτῷ, καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ Βασιλέως ἤλλοίωσαν καὶ παρέδωκαν τὰ σώματα αὐτῶν εἰς πῦρ, ὅπως μὴ λατρεύσωσι, μηδὲ προσκυνήσωσι παντὶ Θεῷ, ἀλλ' ἢ τῷ Θεῷ αὐτῶν. Ἐγὼ ἔκτιθημι δόγμα, Πᾶς λαὸς, φυλὴ, γλῶσσα, ὃς ἂν εἴπῃ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγώ, εἰς ἀπώλειαν ἔσεται, καὶ οἱ οἶκοι αὐτῶν εἰς ἐρημωθήσονται, καθότι οὐκ ἔστι Θεὸς ἕτερος, ὅστις δυνήσεται ῥύσασθαι οὕτως.

Τότε Βασιλεὺς κατέσθωσε τοὺς Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγὼ ἐν τῇ χώρᾳ Βαβυλῶνος· καὶ ηὔξησεν αὐτοὺς, καὶ ἔξίωσεν αὐτοὺς ἡγεῖσθαι πάντων τῶν Ἰουδαίων τῶν ὄντων ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

μδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. ιβ' Ναβυχοδ.

ι.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ματθανίου, τοῦ καὶ Σεδεκίου, ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἱερεμίαν παρὰ Κυρίου, ἐν ᾧ καιρῷ ἐφυλάττετο τῇ αὐλῇ τοῦ φυλακῆς τοῦ Βασιλέως Ἰούδα, ἐν ᾗ κατέκλεισεν αὐτὸν Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, λέγων· Διὰ τί σὺ προφητεύεις λέγων· Οὕτως εἶπε Κύριος, Ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι τοῦ πόλιν ταύτην ἐν χειρὶ Βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ λήψεται αὐτὴν, καὶ Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, οὐ μὴ σωθῇ ἐκ χειρὸς τοῦ Χαλδαίων, ὅτι παραδόσει παραδοθήσεται εἰς χεῖρας Βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ λαλήσει τὸ στόμα αὐτοῦ πρὸς τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὄψονται, καὶ εἰσελεύσεται Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἐκεῖ καθίσεται, ἕως ἂν ἐπισκέψωμαι αὐτὸν, φησὶ Κύριος, ὅτι πολεμεῖ τοὺς Χαλδαίους.

ιά.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐννάτῃ τοῦ μηνὸς μαΐου, ἐῤῥάγη ἡ πόλις Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰσῆλθον πάντες οἱ ἡγεμόνες Ναβυχοδονόσορ, καὶ ἔφυγεν Ματθανίας, ὁ καὶ

ι' Ναβυχοδ.

κ' Ναβυχοδ.

Σεδεκίας, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, νυκτὸς εἰς κῆπον αὐτοῦ, καὶ ἔφυγον A
ἐκπορεύεσθαι φυγεῖν, καὶ καταδίωκον οἱ Χαλδαῖοι ὀπίσω τοῦ Βασιλέως, καὶ κατέλαβον αὐτόν. καὶ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτοῦ διεσκορπίσθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔσφαξε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἐξετύφλωσε, καὶ ἀπήγαγεν αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα.

Καὶ ἐν τῷ μηνὶ πέμπτῳ, θ' τοῦ μηνὸς, ἔτους ιθ', ἐνιαυτοῦ Ναβυχοδονόσορ, ἦλθε Ναβουζάρδαν ὁ Ἀρχιμάγειρος αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐνέπρησε † ναὸν Κυρίου ‖ κατέσκαψε παῖπαν υἱέ, καὶ τὸν οἶκον τοῦ Βασιλέως Σεδεκίου, τοῦ καὶ Ἰεχωνίου, καὶ αὐτὸν ἐνέπρησε, καὶ πάσας τὰς οἰκίας † πόλεως, καὶ πᾶν τὸ τεῖχος Ἱερουσαλὴμ κύκλῳ καθεῖλε πᾶσα ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων, ἃ μετὰ Ναβουζάρδαν † Ἀρχιμαγείρου, καὶ τοὺς καταλειφθέντας ἐν τῇ πόλει καὶ τοὺς ἐμπεπτωκότας ἀπήγαγε πρὸς Βασιλέα Βαβυλῶνος. Τοὺς δὲ πένητας † γῆς κατέλιπε Ναβουζάρδαν εἰς ἀμπελουργοὺς, καὶ εἰς γεωργούς. Καὶ τοὺς στύλους τοὺς χαλκοῦς τοὺς ἐν οἴκῳ Κυρίου συνέτριψαν, καὶ ἔλαβον πάντα τὸν χαλκὸν αὐτῶν, καὶ ἀπήνεγκαν εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ τοὺς ποδισκάρας, καὶ τοὺς ἀναλημπτῆρας, καὶ τὰ φιάλια, καὶ τὰ θυμιατήρια, καὶ τὰ φιάλας, καὶ τοὺς κρατῆρας, καὶ πάντα τὰ σκεύη τὰ χαλκᾶ, ἐν οἷς ἐλειτούργουν ἐν αὐτοῖς, καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ * ἀπφὼθ, καὶ τὰ * μαρμαιρώθ, καὶ τοὺς ὑποχυτῆρας, καὶ τὰς λυχνίας, καὶ τὰ * Ἀμμασραχὼθ, καὶ τὰς θυίσκας, καὶ τοὺς κυάθους, ἃ ἦν χρυσᾶ, ἐν ἃ ἦν ἀργυρᾶ, ἔλαβεν ὁ Ἀρχιμάγειρος. Καὶ οἱ στῦλοι δύο, ἐν ἡ θάλασσα μία, καὶ οἱ μόχλοι δώδεκα χαλκοῖ, οἱ ἦσαν ὑπὸ κάτω τῆς θαλάσσης, ἃ ἐποίησε Βασιλεὺς Σολομὼν εἰς οἶκον Κυρίου, οὐκ ἦν σταθμὸς τοῦ χαλκοῦ αὐτῶν πάντων τῶν σκευῶν τούτων.

Καὶ ἔτι Σεδεκίας, ὁ καὶ Ἰεχωνίας, τὸ πονηρὸν ἐποίησεν ἐνώπιον Κυρίου, καθότι ἐποίησαν οἱ πατέρες αὐτοῦ.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ια' Σεδεκίου, τῇ Σὼρ, ὄπῃ ἐστὶ Τύρος, ἐπιφανείσῃ τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰ συμβάντα αὐτῇ ὑπὸ Ναβυχοδονόσορ, καὶ Ναβουζάρδαν † Ἀρχιμαγείρου, προφητεύει κατ' αὐτῆς Ἐζεκιὴλ, ἅλωσιν ὅσα αὐτῇ ἐπάξει, καὶ ὡς εἰς * γεωμετρείαν, καὶ ψυγμὸς σαγηνῶν ἔσται.

Ἐπὶ τούτου, καὶ οἱ Βασιλεῖς Ἰουδαίων ἐπαίσαντο αἰχμαλωτισθέντες ὑπὸ Ναβυχοδονόσορ, καὶ μετῆλθε D
ἰσχύσαντες ἐδούλωσαν Βαβυλωνίοις, καὶ Μήδοις. Παρέδωκε γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς τὴν Βασιλείαν τῆς γῆς εἰς χεῖρας Ἀσσυρίων καὶ Χαλδαίων, καὶ Μήδων, καὶ Περσῶν.

Μέχρι Ματθανίου, τοῦ καὶ Σεδεκίου, καταλήγουσιν οἱ ἐκ φυλῆς Ἰούδα Βασιλεῖς, ἐξηνόμησαν ἐπὶ ὅλοις ἔτεσιν υοθ'.

Τὰ δ' ἔτη † αἰχμαλωσίας † Ἰουδαίων τὰ προφητευθέντα ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ Προφήτου (καθὼς ἡ δευτέρα † Παραλειπομένων, καὶ ἡ τοῦ Ἔσδρα διδάσκει γραφὴ) τὴν ἀρχὴν ἔχει μετὰ τὸ ια' ἔτος Ματθανίου, τοῦ καὶ Σεδεκίου, καὶ συμπληροῦται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Βασιλέως Περσῶν. E

ιβ.

ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ καὶ ἀφανισμοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ.

Πρῶτον ἔτος ἀρχῆς ἀφανισμοῦ τοῦ ναοῦ καὶ αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων ἦσαν, πλὴν ὀλίγων, οἱ καὶ εἰς Αἴγυπτον κατέβησαν πρὸς Οὐαφρῆν Βασιλέα Αἰγύπτου † μετὰ τῶν εἰς αὐτοὺς γενομένας

& qui cum illo erant noctu in hortum ejus, & voluerunt fugere, & insecuti a tergo Regis ceperunt eum Chaldæi, & totus exercitus ejus dissipatus est, & occidit filios ejus coram eo, & ipsum oculis privavit, & in Babylonem deduxit.

Mense vero quinto, die nono, qui 4. Reg. 25. b.
decimus nonus est Nabuchodonosor, venit Nabuzardan Princeps coquorum Hierosolymam, & incendit templum Domini, quod steterat annis CCCCXXV. domumque regiam Sedeciæ, qui & Joacim, & omnes domos civitatis; & totum murum Hierosolymorum in circuitu exercitus Chaldæorum, qui erant cum Nabuzardan, dejecit, & relictos in urbe & cadentes transtulit ad Regem Babylonis. Pauperes Hier. 52.
vero terræ Nabuzardan reliquit ad colendas vineas & agros. Et columnas æreas in templo Domini comminuerunt, & quicquid erat æris acceperunt, secumque Babylonem deportarunt. Lebetes præterea, amulas, psalteria, coronam, phialas, & creagras, omnisque generis vasa ærea in quibus sacrificabant, & rei divinæ operabantur; hydrias quoque & phialas & thymiateria, & urceos, & pelves, & candelabra, & libatoria, & mortariola seu thuribula, & cyathos: quæ erant aurea, & quæ erant argentea tulit Princeps coquorum. Et columnæ duæ & mare unum, & virituli duodecim ænei sub mare, quæ fecit Rex Salomon in domum Domini, non erat pondus æris omnium horum vasorum.

Hic Sedecias, qui & Jechonias, malum fecit coram Domino, juxta omnia quæ fecerant patres ejus.

Eodem anno XI. Sedeciæ, Sor, Ezech. 26.
seu Tyro, insultante urbi Hierusalem propter ea quæ passa fuerat a Nabuchodonosor & Nabuzardan Principe coquorum, adversus illam propetat Ezechiel, quæque illi impendeant mala indicat, & ut in limpidissimam perram dabitur, & ut siccatio sagenarum erit.

Illo regnante, desierunt Reges Judæo- 4908.
rum, facti a Nabuchodonosor captivi, viribusque destituti Babyloniis & Medis servierunt. Tradidit enim Dominus Deus regnum terræ in manus Assyriorum & Chaldæorum, Persarum & Medorum.

Usque ad Matthaniam, seu Sedeciam, deficiunt Reges ex tribu Juda, cum perstitissent annis CCCCLXXIX.

LXX. anni captivitatis Judæorum, qui prædicti sunt ab Hieremia Propheta, quemadmodum secundus liber Paralipomenon, & Esdræ scriptura docet, initium ducunt post Matthaniæ, seu Sedeciæ, annum XI. & complentur anno II. Darii, Hystaspis filii, Regis Persarum.

XII.

DE JUDÆORUM captivitate, & excidio templi Hierosolymitani.

Primus annus inceptus excidii templi, & captivitatis gentis Judæorum, paucis exceptis qui in Ægyptum ad Vafrem Ægypti Regem profecti sunt, postquam pars alia in captivitatem ab-

Εως Μαρτίου καὶ ἐνίστατο τὸ ιθ' ἔτος Ναβυχοδονόσορ.

* διάλας. * Διμμασραχώθ. * λίβητας.

καὶ Ναβυχοδονόσορ ἔτος αἰχμαλωσίας.

ANNI A. M. C. ducta est, quando Chaldæorum & Babyloniorum Rex Nabuchodonosor obsidionem Hierosolymorum solvit, & Sedecia excæcato, hunc captivum abduxit. Nabuzardan vero Princeps coquorum mensis quinti die x. templum incendit, quod a prima Salomonis ædificatione annis CDXLII. perstiterat. Nobis ipsemet concinit Clemens lib. I. Stromatum, scribens, quadragesima quarta Olympiade abductam fuisse in civitatem Babylonis in captivitatem Judæorum gentem, gegnante apud Ægyptios Vafre, Philippo vero Athenis Archonte: confici porro LXX. annos vastationis loci anno II. Darii Hystaspis filii. Hæc supra memoratus vir.

Edit Paris. pag. 137.

Ezechiel Propheta Pharaoni Vafre Ægypti Regi prædicit quæcumque ipsi eventura sunt, & Ægypto, pro quibus quasi arundo virga contracta factus est domui Israel.

Idem præterea scribit de hac eversione templi: Anno XII. captivitatis Eliacim, qui & Joacim dictus est, qui primus est eversionis annus templi Hierosolymitani.

Mense decimo, die quinto mensis, accessit quidam qui ex urbe Hierosolymitana evaserat, & in Chadæorum Regionem venerat, dicens Ezechieli Prophetæ: *Capta est civitas.* Manus autem Domini facta fuerat ad ipsum Prophetam vespere antequam veniret qui evaserat, ejusque ore aperto, non se amplius continuit, & post hæc dixit: *Factum est verbum Domini ad me, dicens: Fili hominis, qui habitant in ruinosis super humum Israel, ajunt, unus erat Abraham, & hæreditatem possedit terram, nos autem multi sumus, nobis data est terra in possessionem: Idcirco dices ad eos, Hæc dicit Dominus Deus. Quia in sanguine comeditis, & oculos vestros levatis ad immunditias vestras, & sanguinem funditis, & terram possidetis, & unusquisque uxorem proximi sui polluit. Vivo ego, dicit Dominus, quia qui in ruinosis habitabant, gladio cadent, & qui in campo a bestiis agri devorabuntur, & desolabuntur montes Israel, eo quod nullus sit qui per eos pertranseat, & scient quia ego sum Dominus.*

Ezech. 33.

Daniel Babylone prophetavit, ibidemque Ananias, Azarias & Misael clari habebantur.

Ἔτει μεσεικὰς αἰχμαλωσίας, καθ' ὃν ὁ τῶν Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων βασιλεὺς Ναβυχοδονόσωρ ἐπαύσατο πολιορκήσας τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸν Σεδεκίαν ἐκτυφλώσας αἰχμάλωτον ἔλαβεν. Ναβουζάρδαν δὲ Ἀρχιμάγειρος μηνὶ πέμπτῳ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς, τὸν τε νεὼν πυρπολεῖ ἐνάρξαντα ἀπὸ ἑνὸς οἰκοδομῆς Σολομῶντος ἔτεσι υμβ. Σωσάδεκα δὲ ὑμῶν ὁ Κλήμης καὶ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ γράμματι, φάσκων, ἐπὶ τῆς μδ' Ὀλυμπιάδος, τηνικαῦτα εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν τὸν Ἰουδαίων λαὸν γενέσθαι, βασιλεύοντος μὲν Αἰγυπτίων Οὐαφροῦ, ἄρχοντος δὲ Ἀθηναίων Φιλίππου· σωάγεσθαί τε τὸν ἐπὶ τῆς ἐρημίας τοῦτον ἐπὶ τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ταῦτα μὲν ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ.

Ἐζεκιὴλ ὁ Προφήτης τῷ Φαραὼ Οὐαφρῇ Βασιλεῖ Αἰγύπτου προφητεύει ὁπόσα αὐτῷ συμβήσεται, καὶ τῇ Αἰγύπτῳ, ἀνθ' ὧν ὡς καλάμη ἡ ῥάβδος πλασμένη ἐγενήθη τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ.

Ὁ αὐτὸς φησὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀφωσιωμοῦ· Δωδεκάτῳ ἔτει αἰχμαλωσίας Ἐλιακεὶμ τοῦ καὶ Ἰωακεὶμ, ὅπερ ἐστὶ πρῶτον ἔτος ἀφωσιωμοῦ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις νεώ.

Δεκάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ τοῦ μηνὸς, ἦλθεν ὁ ἀνασωθεὶς ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ ἐν χώρᾳ Χαλδαίων, λέγων τῷ Προφήτῃ Ἰεζεκιὴλ, Ἑάλωκεν ἡ πόλις. Χεὶρ γὰρ Κυρίου ἐγενήθη ἐπὶ τὸν αὐτὸν Προφήτην ἑσπέρας, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὸν ἀνασωθέντα, καὶ ἠνοίχθη τὸ στόμα αὐτοῦ πρὸς ἐμὲ ἕως ἦλθε πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνασωθείς, καὶ ἀνοιχθέντος τοῦ στόματος αὐτοῦ οὐ συνεχύθη ἔτι, καὶ μετὰ τοῦτο φησίν· Ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων, Υἱὲ ἀνθρώπου, οἱ κατοικοῦντες τὰς ἐρημωμένας πόλεις ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Ἰσραὴλ λέγουσιν, Εἷς ἦν καὶ κατέσχε γῆν Ἀβραάμ, καὶ ἡμεῖς πλείονες ἐσμὲν, ἡμῖν δέδοται εἰς κατάσχεσιν. Διὰ τοῦτο εἰπὲ αὐτοῖς, Τάδε λέγει Ἀδωναὶ Κύριος, Ἐπειδὴ τὰ αἵματος ἐσθίετε, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἤρατε πρὸς τὰ εἴδωλα ὑμῶν, καὶ αἷμα ἐξεχέατε, καὶ τὴν γῆν ἐκληρονομήσατε, καὶ ἕκαστος τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον ἐμιάνατο, ζῶ ἐγὼ, λέγει Κύριος, εἰ μὴ οἱ ἐν ταῖς ἐρημωμέναις μαχαίραις πεσοῦνται, καὶ οἱ ἐν τῷ πεδίῳ βρωθήσονται ἀπὸ τῶν θηρίων τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐρημωθήσεται ὄρη τοῦ Ἰσραὴλ, ἀφ' τὸ μὴ εἶναι διαπορευόμενον, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι προεφήτευσεν, ἐνῆσάν τε καὶ Ἀνανίας, καὶ Ἀζαρίας, καὶ Μισαὴλ ἐγνωρίζετο.

XXII.

4903. **XLV. OLYMPIAS.**

XXIII.

4912. 4. Reg. 25. 27. Hoc anno Nabuchodonosor, & tertio a captivitate, transtulit rursum Nabuzardan DCCXLV. Judæos ex Hierusalem. Universim vero translati sunt ex Hierusalem in civitatem Babylonis animæ IV. MDC.

pag. 138.

Post Nabuchodonosor, Chaldæorum principatum excepit filius ejus EULIADMARODACH, qui regnavit annos VII. Colliguntur anni IV. MDCCCCXV.

I.

4. Reg. 25. 27. Hoc anno Evilad-Marodach, filius Nabuchodonosor, eduxit Joacim, qui & Jechonias dictus, e carcere, in

κβ.

μέ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κγ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ναβυχοδονόσωρ, καὶ τρίτῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἀφήκεν Ναβουζάρδαν πάλιν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ Ἰουδαίους ψμέ. Πᾶσαι δὲ ψυχαὶ ἀπωκίσθησαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Βαβυλῶνα δ' καὶ χ'.

Μετὰ Ναβυχοδονόσωρ, διεδέξατο τὴν Χαλδαίων ἀρχὴν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ΕΥΕΙΛΑΔΜΑΡΟΔΑΧ ἔτη ζ'. Ὁμοῦ δψιέ.

α'.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐξέβαλεν Εὐειλαὰδ Μαροδὰχ, ὁ Αἰχμαλωτὰς Ναβυχοδονόσωρ, Ἰωακεὶμ, ἤτοι καὶ Ἰεχονίαν, ἐκ οἰκίας β', γ'. τῆς οἰκίας τῆς φυλακῆς ἧς ἐφυλάττετο, καὶ ἐλάλησεν

αὐτῷ χρηςὰ, καὶ ἔδωκε τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπάνω τοῦ A quo cuſtodiebatur, & locutus eſt illi
θρόνων τῶν Βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ ἐν Βαβυλῶνι, καὶ benigne, & poſuit thronum ejus ſuper
ἤλλαξε τὰ γουνὰ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καὶ ἤσθιεν ἄρτον thronos Regum, qui erant cum eo in Ba-
διὰ παντὸς κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς bylone, & mutavit veſtes ejus, quas ha-
ζωῆς αὐτοῦ, καὶ ἡ τροφὴ αὐτοῦ, τροφὴ διὰ παντὸς ἐδίδοτο αὐ- buerat in carcere, & comedebat panem
τῷ παρὰ τοῦ Βασιλέως Βαβυλῶνος ἐξ ἡμέρας εἰς ἡ- ſemper in conſpectu ejus cunctis diebus
μέραν, ἕως ἡμέρας ἧς ἀπέθανε. vitæ ſuæ. Annonam quoque conſtituit
ei ſine intermiſſione, quæ ei dabatur a
Rege Babylonis.

β', γ'. II. III.

μς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. XLVI. OLYMPIAS.

ε', ς', ζ', η', θ'. δ', ε', ς' ζ'. IV. V. VI. VII.

μζ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. XLVII. OLYMPIAS.

Αἰχμαλωσίας ι', με', ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ΒΑΛΤΑΣΑΡ ἔτη δ'. Ὁμοῦ Μετὰ Εὐειλὰδ-Μαροδὰχ, βασιλεύει Χαλδαίων B Poſt Evilad-Marodach, ſuper Chaldæos
ιδ', ιζ', ιδ', δθ ιθ'. regnavit frater ejus BALTASAR annos IV. Colliguntur anni IV. MDCCCCXIX.

α', β', γ'. I. II. III.

Προφητείας Ιεζεκιὴλ, καὶ λ' προφητείας Δανιὴλ Prophetiæ Ezechielis, & XXX. annus
ἐν Βαβυλῶνι. Prophetiæ Danielis Babylone.

δ'. IV.

Βαλτάσαρ ὁ Βασιλεὺς ἐποίησε δεῖπνον μέγα τοῖς μεγι- Baltaſar fecit grande convivium op- Dan. 5.
στᾶσιν αὐτοῦ ἀνδράσι, α', κατέναντι τῶν χιλίων πίνων Βαλ- timatibus ſuis mille, & coram mille bi-
τάσαρ, εἶπεν ἐν τῇ γεύσει τοῦ οἴνου ἐξενεγκεῖν τὰ σκεύη τὰ bens Baltaſar, præcepit jam temulen-
χρυσᾶ, καὶ τὰ ἀργυρᾶ, ἃ ἐξήνεγκε Ναβυχοδονόσωρ, ὁ πα- tus, ut afferrentur vaſa aurea & argen-
τὴρ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ πιέτωσαν ἐν αὐ- tea, quæ aſportaverat pater ejus de tem-
τοῖς ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ, καὶ αἱ παλλακαὶ plo quod fuit in Hieruſalem, ut bibe-
αὐτοῦ, καὶ αἱ παράκοποι αὐτοῦ. Καὶ ἠνέχθησαν τὰ σκεύη C rent in eis Rex & optimates ejus, uxo-
τὰ χρυσᾶ, καὶ τὰ ἀργυρᾶ ἃ ἐξήνεγκεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ reſque ejus & concubinæ. Tunc allata
ἐν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἔπιεν ἐν αὐτοῖς ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ με- ſunt vaſa, quæ aſportaverat de templo,
γιστᾶνες αὐτοῦ, καὶ αἱ παλλακαὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ παράκοποι αὐ- quod fuerat in Hieruſalem, & bibe-
τοῦ ἔπινον οἶνον, καὶ ἤνεσαν τοὺς Θεοὺς τοὺς χρυσοῦς, καὶ ἀργυροῦς, runt in eis Rex & optimates ejus uxo-
καὶ χαλκοῦς, καὶ σιδηροῦς, καὶ ξυλίνους, καὶ λιθίνους· καὶ τὸν res & concubinæ ejus. Bibebant vi-
Θεὸν τὸν αἰῶνος οὐκ ἐδόξασαν τὸν ἔχοντα τὴν ἐξουσίαν τοῦ num, & laudabant Deos ſuos aureos
πνεύματος αὐτῶν. Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐξῆλθον δάκτυλοι ἀν- & argenteos, æreos, ferreos, ligneoſque
θρώπου, καὶ ἔγραφον κατέναντι τῆς λαμπάδος ἐπὶ τοῦ κο- & lapideos, & non laudabant Deum
νιάματος τοῦ τοίχου τοῦ οἴκου τοῦ Βασιλέως. Καὶ ὁ Βασιλεὺς ſæculi, qui habet poteſtatem ſpiritus eo-
ἐθεώρει τοὺς ἀστραγάλους τῆς χειρὸς τῆς γραφούσης. Τότε rum. In eadem hora apparuerunt di-
τοῦ Βασιλέως ἡ μορφὴ ἠλλοιώθη, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ giti, quaſi manus hominis ſcribentis
* συνέσυροντο αὐτόν, καὶ οἱ δισμοὶ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ διελύοντο, contra candelabrum in ſuperficie pari-
* συνεκρο- καὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ * συνεκρούοντο. etis aulæ regiæ. Et Rex aſpiciebat ar-
τοῦντο. ticulos manus ſcribentis. Tunc facies
Regis commutata eſt, & cogitationes
ejus conturbabant eum: & compages re- Edit. Pariſ.
num ejus ſolvebantur, & genua ejus ad pag. 139.
D ſe invicem collidebantur.

Καὶ ἐβόησεν ὁ Βασιλεὺς ἐν ἰσχύι, τοῦ εἰσαγαγεῖν Exclamavit itaque Rex fortiter, ut
Μάγους, Χαλδαίους, Γαζαρηνοὺς καὶ ἀπεκρίθη ὁ Βα- introducerent Magos, Chaldæos & a-
σιλεὺς, καὶ εἶπε τοῖς σοφοῖς Βαβυλῶνος· Ος ἂν ἀνα- ruſpices. Et proloquens Rex, ait ſa-
γνῷ τὴν γραφὴν ταύτην, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῆς pientibus Babylonis: *Quicumque le-*
γνωρίσῃ μοι, πορφύραν ἐνδύσεται, καὶ ὁ μανιάκης *gerit ſcripturam hanc, & interpreta-*
ὁ χρυσοῦς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ τρίτος ἐν τῇ *tionem ejus manifeſtam mihi fecerit,*
βασιλείᾳ μου ἄρξει. Καὶ εἰσεπορεύοντο πάντες οἱ σο- *purpura veſtietur, & torquem auream*
φοὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ οὐκ ἠδυάσθη τὴν γραφὴν ἀνα- *habebit in collo, & tertius in regno*
γνῶναι, οὐδὲ τὴν σύγκρισιν τῷ Βασιλεῖ γνωρίσαι. *meo erit.* Tunc ingreſſi omnes ſapien-
Καὶ ὁ Βασιλεὺς Βαλτάσαρ ἐταράχθη, καὶ ἡ μορφὴ αὐ- tes Regis non potuerunt nec ſcriptu-
τοῦ ἠλλοιώθη ἐπ' αὐτῷ, καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ συνεπε- ram legere, nec interpretationem e-
E ράσσοντο. Καὶ ἡ Βασίλισσα εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ jus indicare Regi. Unde Rex Balta-
πότου, καὶ ἀπεκρίθη ἡ Βασίλισσα, καὶ εἶπεν. Εἰς τοὺς ſar ſatis contubatus eſt, & vultus il-
αἰῶνας ζῆθι. μὴ ταραττέτωσάν σε οἱ διαλογισμοί σου, lius immutatus eſt: ſed & optima-
καὶ ἡ μορφή σε μὴ ἀλλοιούσθω. Ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ βα- tes ejus turbabantur. Regina autem
* al. ἁγίων. σιλείᾳ σου, ἐν ᾧ Πνεῦμα Θεοῦ ἅγιον, * καὶ ἐν ταῖς ἡ- pro re quæ acciderat Regi & optimatibus ejus, domum convivii ingreſſa eſt: & proloquens ait: *Rex in æternum vive: non te conturbent cogitationes tuæ, neque facies tua immutetur. Eſt vir in regno tuo, qui ſpiritum Deorum ſanctorum habet in ſe: et in diebus patris tui ſcientia et ſapientia inventæ ſunt in eo. Nam et Rex Nabuchodonoſor pater tuus Principem Ma-*
μέραις τοῦ πατρός σου γρηγόρησις, καὶ σύνεσις εὑρέθη ἐν αὐτῷ· καὶ ὁ Βασιλεὺς Ναβυχοδονόσωρ ὁ πατήρ σου ἄρχοντα ἐπαοιδῶν, Μάγων, Χαλδαίων, Γαζαρη-

gorum, incantatorum, Chaldæorum, et Aruſpicum conſtituit eum, pater, inquam, tuus, o Rex: quia ſpiritus amplior et prudentia, intelligentiaque et interpretatio ſomniorum, et oſtenſio ſecretorum, ac ſolutio ligatorum inventæ ſunt in eo, hoc eſt in Daniele, cui Rex nomen poſuit Balthaſar. Nunc itaque Daniel vocetur, et interpretationem narrabit. Igitur introductus eſt Daniel coram Rege; ad quem præfatus Rex ait: Tu es Daniel de filiis captivitatis Judæ, quem adduxerat pater meus Rex de Judæa? audivi de te quoniam ſpiritum Deorum habeas et ſcientia intelligentiaque ac ſapientia ampliores inventæ ſunt in te. Et nunc introgreſſi ſunt in conſpectu meo ſapientes magi, ut ſcripturam hanc legerent, et interpretationem ejus indicarent mihi, et nequiverunt ſenſum hujus ſermonis edicere. Porro ego audivi de te, quod poſſis obſcura interpretari, et ligata diſſolvere: ſi ergo vales ſcripturam legere, et interpretationem ejus indicare mihi, purpura veſtieris, et torquem auream circa collum tuum habebis, et tertius in regno meo Princeps eris. Ad quæ reſpondens Daniel, ait coram Rege: Munera tua ſint tibi, et dona domus tuæ alteri da: ſcripturam autem legam tibi, Rex, et interpretationem ejus oſtendam tibi. O Rex, Deus altiſſimus Regnum & magnificentiam, gloriam & honorem dedit Nabuchodonoſor patri tuo, & propter magnificentiam quam dederat ei, univerſi populi, tribus, & lingua tremebant, & metuebant eum. Quos volebat interficiebat, & quos volebat percutiebat, & quos volebat exaltabat, & quos volebat humiliabat. Quando autem elevatum eſt cor ejus, & ſpiritus illius obfirmatus eſt ad ſuperbiam, depoſitus eſt de ſolio regni ſui, & gloria ejus ablata eſt, & a filiis hominum ejectus eſt, ſed & cor ejus cum beſtiis poſitum eſt, & cum onagris erat habitatio ejus, fœnum quoque ut bos comedebat, & rore cœli corpus ejus infectum eſt, donec cognoſceret quod poteſtatem haberet altiſſimus in regno hominum, & quacumque voluerit ſuſcitabit ſuper illud. Tu quoque filius ejus Balthaſar, non humiliaſti cor tuum, cum ſcires hæc omnia: ſed adverſum dominatorem cœli elevatus es, & vaſa domus ejus allata ſunt coram te, & tu, & optimates tui & uxores tuæ, & concubinæ tuæ vinum bibiſtis in eis. Deos quoque aureos & argenteos & æreos, ferreos, ligneoſque et lapideos, qui non vident, neque audiunt, neque ſentiunt, laudaſti: porro Deum qui habet ſpiritum tuum in manu ſua, et omnes vias tuas, non glorificaſti, idcirco ab eo miſſus eſt articulus manus, qui ſcripſit hoc, quod exaratum eſt. Hæc autem ſcriptura, quæ digeſta eſt, MANE, TECEL, PHARES, et hæc eſt interpretatio ſermonis: MANE: numeravit Deus regnum tuum, et complevit illud. THECEL, appenſus es in ſtatera, et inventus es minus habens. PHARES, diviſum eſt regnum tuum, et datum eſt Medis et Perſis. Tunc jubente Rege indutus eſt Daniel purpura, & circumdata eſt torques aurea collo ejus, & prædicatum eſt de eo, quod haberet poteſtatem tertius in regno ſuo. Eadem nocte interfe-

Edit. Pariſ. pag. 140.

καὶ κατέστησεν αὐτὸν, ὅτι πνεῦμα περισσὸν ἐν αὐτῷ καὶ φρόνησις καὶ σωφία, συγκρίσεις ὑπάρχειν, καὶ ἀναγγέλλων * χρατύμενα, καὶ λύων σωδίσμους Δανιὴλ, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπέθηκεν αὐτῷ ὄνομα Βαλτάσαρ. Νῦν οὖν καλεσθήτω, καὶ τὴν σύγκρισιν ἀναγγελεῖ σοι. Τότε Δανιὴλ εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. Καὶ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς τῷ Δανιήλ· Σὺ εἶ Δανιὴλ ὁ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Ἰουδαίας, ἧς ἤγαγεν ὁ Βασιλεὺς ὁ πατήρ μου; Καὶ εἶπεν ὁ Βασιλεύς· Ἤκουσα περί σοῦ ὅτι πνεῦμα Θεοῦ ἐν σοί, καὶ γρηγόρησις, καὶ σωφία περισσὴ εὑρέθη ἐν σοί, καὶ νῦν εἰσῆλθον ἐνώπιόν μου οἱ Σοφοὶ, Μάγοι, Χαλδαῖοι, Γαζαρηνοὶ ἵνα τὸ γράμμα τοῦτο ἀναγνῶσι, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῆς * γνωρίσωσί μοι· καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν * ἀπαγγεῖλαί μοι. Καὶ ἐγὼ ἤκουσα περὶ σοῦ, ὅτι δυνάσαι κρίματα συγκρίναι. Νῦν οὖν ἐὰν δυνηθῇς τὸ γράμμα ἀναγνῶναι, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῆς γνωρίσαι μοι, πορφύραν ἐνδύσῃ, καὶ ὁ μανιάκης ὁ χρυσῆς * ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου, καὶ τρίτος ἐν τῇ βασιλείᾳ μου ἄρξεις. Τότε ἀποκριθεὶς Δανιὴλ, καὶ εἶπεν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως· Τὰ δόματά σου σοὶ ἔστω, καὶ τὴν δωρεὰν τῆς οἰκείας σου ἑτέρῳ δός. Ἐγὼ δὲ τὸ γράμμα ἀναγνώσομαί σοι Βασιλεῦ, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῆς γνωρίσω σοι. Βασιλεῦ, ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μεγαλοσωσύνην, καὶ τὴν δόξαν ἔδωκε Ναβουχοδονόσορ τῷ πατρί σου. Καὶ ἀπὸ τῆς μεγαλωσύνης ἧς ἔδωκεν αὐτῷ, πάντες οἱ λαοὶ, φυλαὶ, γλῶσσαι ἦσαν τρέμοντες, καὶ φοβούμενοι ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ. Οὓς ἤβούλετο ἀπέκτεινε, καὶ οὓς ἤβούλετο αὐτὸς ἔτυπτε, καὶ οὓς ἤβούλετο αὐτὸς ὕψου, καὶ οὓς ἤβούλετο αὐτὸς ἐταπείνου. Καὶ ὅτε ὑψώθη ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐκραταιώθη τοῦ ὑπερηφανεύσασθαι, κατελύθη ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς βασιλείας, καὶ ἡ τιμὴ ἀφῃρέθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐξεδιώχθη, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ μετὰ τῶν θηρίων ἐδόθη, καὶ μετὰ ὀνάγρων ἡ κατοικία αὐτοῦ, καὶ χόρτον ὡς βοῦν ἐψώμιζον αὐτόν, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐβάφη ἕως οὗ ἔγνω ὅτι κυριεύει ὁ ὕψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ᾧ ἐὰν δόξῃ δώσει αὐτῷ. Καὶ σὺ οὐκ ὁ υἱός αὐτοῦ, Βαλτάσαρ, οὐκ ἐταπείνωσας τὴν καρδίαν σου κατ' ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ταῦτα πάντα εἰδώς, ἐπὶ * τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ὑψώθης, καὶ τὰ σκεύη τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἤνεγκας ἐνώπιόν σου, καὶ σὺ καὶ οἱ μεγιστᾶνές σου, καὶ αἱ παλλακαί σου, καὶ αἱ παράκοποί σου οἶνον * ἔπινες ἐν αὐτοῖς, καὶ τοὺς Θεοὺς τοὺς χρυσοῦς, καὶ ἀργυροῦς, καὶ χαλκοῦς, καὶ σιδηροῦς, καὶ ξυλίνους, καὶ λιθίνους, οἳ οὐ βλέπουσι, * καὶ οὐ γινώσκουσιν αἰσθάνεσθαι· Καὶ τὸν Θεὸν * τὸν οὐρανοῦ, οὗ ἡ πνοὴ σου ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου, αὐτὸν οὐκ ἐδόξασας. Διὰ τοῦτο ἐκ προσώπου αὐτοῦ ἀπεστάλη ἀγράγαλος χειρὸς, καὶ τὸ γράμμα τοῦτο ἐνέταξεν. Καὶ αὕτη ἡ γραφὴ ἡ ἐγκεκαραγμένη, ΜΑΝΗ, ΘΕΚΕΛ, ΦΑΡΕΣ. Τοῦτο τὸ σύγκριμα τοῦ ῥήματος. ΜΑΝΗ, ἐμέτρησεν ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν σου, καὶ ἐπλήρωσεν αὐτό. ΘΕΚΕΛ, * κατεστάθη ἐν ζυγῷ, καὶ εὑρέθη ὑστεροῦσα. ΦΑΡΕΣ, διῄρηται ἡ βασιλεία σου, καὶ ἐδόθη Μήδοις καὶ Πέρσαις. Καὶ εἶπε Βαλτάσαρ, καὶ ἐνέδυσαν τὸν Δανιὴλ πορφύραν, καὶ τὸν μανιάκην τὸν χρυσοῦν περιέθηκαν περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἐκήρυξε περὶ αὐτοῦ εἶναι αὐτὸν ἄρχοντα τρίτον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. Ἐν

* χρατύμενα.

* ἀναγνῶναι. * ἀπαγγεῖλαι.

* γράμμα τοῦτο.

* ἐπὶ τὸν τράχηλόν

* τὸν Θεὸν τὸν Κύριον

* ἔπινες. * καὶ οὐκ αἰσθάνεσθαι

* ἐν τῇ

* κατεστάθη.

αὐτῷ

ταύτῃ τῇ νυκτὶ ἀπρόβη Βαλτάσαρ ὁ Χαλδαῖος, καὶ Δαρεῖος ὁ Μῆδος παρέλαβε τὴν βασιλείαν.

A Æus est Baltasar Rex Chaldæus, & Darius Medus successit in regnum. ANNI A M. C.

μή. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μετὰ Βαλτάσαρ, βασιλεύει Χαλδαίων ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ ΜΗΔΟΣ ἔτη γ'. Ομῦ ϡϡϡ βψκβ.

XLVIII. OLYMPIAS.

Post Baltasar, regnavit super Chaldæos DARIUS MEDUS annos III. Colliguntur an. IV. MDCCCXXII.

α'.

* Αἰχμαλωσίας α'.

Οὗτος ὁ Δαρεῖος κατέστησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ Σατράπας ρκ', καὶ τούτων ἐπάνω Ταξητοὺς γ', ὧν εἷς ἐτύγχανε Δανιὴλ ὁ Προφήτης. Συκοφαντηθεὶς δὲ καὶ διαβληθεὶς ὑπὸ αὐτῶν Σατραπῶν, καὶ Ταξητῶν πεισθεὶς ὁ Δαρεῖος, ἔβαλε τὸν Δανιὴλ εἰς λάκκον λεόντων, καὶ οὐκ ἐφθάρη, διὰ τὸ εἰς τὸν Θεὸν μὴ πεποιθέναι || σεσθαι προσκυνῆσαι αὐτῷ. Καὶ εἶπεν Ἄγγελος Κυρίου τῷ Ἀβακοὺμ· Ἀπένεγκον τὸ ἄριστον ὃ ἔχεις εἰς Βαβυλῶνα τῷ Δανιὴλ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων. Καὶ εἶπεν Ἀβακοὺμ, Κύριε, Βαβυλῶνα οὐκ ἑώρακα, καὶ τὸν λάκκον οὐ γινώσκω ποῦ ἐστι. Καὶ ἐπιλάβετο ὁ Ἄγγελος Κυρίου τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, καὶ βαστάσας τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἔθηκεν εἰς Βαβυλῶνα ἐπάνω τοῦ λάκκου ἐν τῷ ῥοίζῳ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ. Καὶ ἐβόησεν Ἀβακοὺμ· Δανιὴλ, Δανιὴλ, λάβε τὸ ἄριστον, ὃ ἀπέστειλέ σοι ὁ Θεός. Εἶπε δὲ Δανιήλ· Ἐμνήσθης γάρ μου, ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἐγκατέλειπες τοὺς ἐκζητοῦντάς σε. Καὶ ἀναστὰς Δανιὴλ, ἔφαγεν. Ὠθεῖ δὲ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἀπεκατέστησε τὸν Ἀβακοὺμ παραχρῆμα ἐπὶ τὸν τόπον αὐτοῦ.

Hic Darius constituit in Regno suo Satrapas CXX. quibus præfecit III. Principes, quorum unus erat Daniel Propheta. Insidiis autem & calumniis Satraparum & Principum fidem adhibens Darius, Danielem conjecit in lacum leonum, neque absumptus est, eo quod Deum cum spe adoravit. Dixitque Angelus Domini Abacuc: *Defer prandium quod habes Babylonem Danieli in Lacum leonum.* Et dixit Abacuc: *Domine, Babylonem non vidi, & nescio ubi est lacus.* Tum Angelus Domini vertice ejus arrepto, portavit eum capillis capitis sui posuitque in Babylonem supra lacum, in impetu spiritus sui. Et clamavit Abacuc: *Daniel, Daniel, accipe prandium, quod misit tibi Deus.* Et dixit Daniel: *Recordatus es mei, Deus, & non reliquisti exquirentes te.* Et surgens Daniel, comedit. Angelus autem Dei statim restituit Abacuc in locum suum. 4910. Dan. 6. Edit. Paris. pag. 141.

Τῷ αὐτῷ πρώτῳ ἔτει ἐνύπνιον εἶδε Δανιὴλ, ὃς ἐπελήφθη Βαλτάσαρ, τὰ τέσσαρα θηρία, λέαινα, ἄρκτος, παρδάλεως, καὶ ἕτερα ζῴου τούτων φοβερώτερα καὶ ἰσχυρότερα πολλῷ, ἃ τινά εἰσι τέσσαρες βασιλεῖαι ἐξαιρούμεναι ἀπὸ τῆς γῆς.

C Eodem primo anno, visa sunt in somnis a Daniele, qui dictus est Baltasar, quatuor animalia, leæna, ursus, pardalis, & alterum his omnibus terribilius, longeque fortius, quibus designabantur præcipua regna terræ. Dan. 7. 1.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ τοὺς παλαιοὺς τῶν ἡμερῶν εἶδεν, ἕως οὗ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὡσεὶ υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν, καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἦλθεν, καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες λαοὶ, φυλαὶ, γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσι, καὶ ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται, καὶ οὐ φθαρήσεται.

Eodem anno vidit antiquum dierum, donec throni positi sunt, & in nubibus cæli tamquam filius hominis veniens erat, & usque ad antiquum dierum pervenit; & ipsi datus est principatus, & honos, & regnum, & omnes populi, tribus, & linguæ servient ei: & potestas ejus potestas in æternum, quæ non transibit, & regnum ejus non corrumpetur. Dan. 7. 13.

Τίς δ' ἂν εἴη κατὰ σάρκα φασὶς τῆς γένεσιν τοῦ ἀνθρώπου; Θεὸς Λόγος, ὁ πρὸ αἰώνων γεννηθεὶς Θεός.

D Quis autem hic qui humano generi secundm carnem apparuit? Deus Verbum, qui ante sæcula natus est Deus.

β'. γ'.

I. III. IV.

4911.

Αἰχμαλωσίας α', ς'.

Τείτῳ ἔτει Δαρείου ὁράσεως εἶδε Δανιὴλ ἐν Σούσοις τῇ βάρει, ἥτις ἐστὶν ἐν χώρᾳ Αἰλὰμ Βαβυλῶνος, κριὸν κερατίζοντα κατὰ θάλασσαν, καὶ βορρᾶν, καὶ νότον, ὡς πάντα τὰ θηρία μὴ ἰσασθαι ἐναντίον αὐτοῦ. Τράγον ὁρᾶν ἀπὸ λιβὸς ἐρχόμενον, ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, ὃς συνέτριψε τὸν κριὸν, καὶ τὰ κέρατα αὐτοῦ, (ἅπερ ἐστὶν βασιλείας Ρωμαίων, τὴν πρὸ αὐτῆς βασιλείαν) καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦς συντρίψει.

E Anno III. Darii, visionem vidit Daniel in Susis castro, quod est in regione Ælam Babylonis: arietem cornibus ventilantem contra mare, & Aquilonem, & austrum, & omnes bestiæ non poterant resistere ei. *Video hircum venientem ab occidente super faciem totius terræ, qui contrivit arietem, & cornua ejus,* (id est, regni quod Imperium Romanorum præcedet) *ejusque semen conteret.* Dan. 8.

Μετὰ Δαρεῖον τὸν Μῆδον ἐβασίλευσε ΔΑΡΕΙΟΣ, υἱὸς Ασσυήρου, ἀπὸ τοῦ σπέρματος Μήδων, ἔτη ιγ'. Ομῦ ϡϡϡ ψλά.

Post Darium Medum regnavit DARIUS, filius Assueri, ex stirpe Medorum, annos XIII. Colliguntur anni IV. MDCCCXXXV.

Αἰχμαλωσίας α', δ', ι', ια', κβ', κγ', κδ', κε', κζ', κθ', λβ'.

Τινὲς φασὶ τοῦτον τὸν Δαρεῖον καὶ Ασυήρου ἐπικλῆσθαι.

Quidam ajunt Darium hunc Astyagem etiam fuisse cognominatum.

ι'.

Ἔτος προφητείας Ιερεμίου ἐν τῇ Ιουδαίᾳ.

I.

Annus LX. Prophetiæ Hieremiæ in Judæa.

ANNI A Nab. C. | XLIX. OLYMPIAS. A | μθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

I. | α'.

LX. annus Prophetiæ in Ægypto. | ξ' ἔτος προφητείας Ἱερεμίου ἐν Αἰγύπτῳ.

Edit. Paris. pag. 142. III. IV. V. | γ', δ', ε'.

L. OLYMPIAS. | ν' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

VI. VII. VIII. IX. | ς', ζ', η', θ'.

LI. OLYMPIAS. | να' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

X. XI. XII. | ι', ια', ιβ'.

Dan. 14. 22. Frustraneum esse quicquid contra Dei decretum agitur, id vel etiam docet. Sublato enim (a Daniele) dracone quem adorabant Babylonii, illum cum sibi dedi ii postulassent, in leonum lacum immiserunt. Sed Dei providentia per Abacuc septem dies pastus salvus est extractus, illiusque loco ejus adversarii ab eodem Rege in lacum leonum projecti, statim absumpti sunt. B

Ἐργασίας μάταιος * αὐτὸ εἶναι. Ὅτε δὲ καὶ τὸν δράκοντα ἀνεῖλεν ὃν ἐσέβοντο Βαβυλώνιοι, δι' ὃν αἰτίαν ἔκδοτον αὐτὸν αἰτησάμενοι ἔβαλλον εἰς λάκκον λεόντων. Ἐν προφητείᾳ δὲ Θεοῦ δι' Ἀβακὺμ ἓξ ἡμέρας σῶος ἀνήχθη, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ οἱ ὑπεναντίοι αὐτοῦ βληθέντες παρὰ τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, παραχρῆμα ἐβρώθησαν.

XIII. | ιγ'.

Cyrus, Astyage sublato, Medorum regnum delevit, cum perstitisset annos CCLX. quod quidem comparatum est una cum Babyloniæ regno, capiti aureo statuæ quam vidit Nabuchodonosor. 4915.

Κῦρος τὸν Ἀστυάγη καθελὼν, τὴν Μήδων καθεῖλε βασιλείαν γεγονυῖαν ἐν ἔτεσι σν θ', ἥτις συνηνέχθη μετὰ τῆς βασιλείας Βαβυλωνίων ἡ χρυσῆ κεφαλὴ τοῦ εἰκόνος, ἣν εἶδε Ναβουχοδονόσωρ. Λίχμαλωσίας λ'.

LII. OLYMPIAS. | νβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Persis primus imperavit CYRUS Persa an. XXX. Colliguntur an. IV. MDCCCLXV. C

Περσῶν ἐβασίλευσε πρῶτος ΚΥΡΟΣ ὁ Πέρσης ἔτη λ'. Ὁμοῦ ͵ᾳψξε'.

I. | α'.

2. Par. 36. 22. Esd. 1. 7. Cyrus potestatem dedit universis captivis ex gente Judæorum Hierosolyma revertendi: qua tempestate circiter L. millia Babylone egressi, sanctuarium instaurarunt, & templi fundamenta jecerunt. Sed vicinis gentibus Judæos incursantibus, imperfectum opus mansit usque ad annum II. Darii, Hystaspis filii, Persarum Regis, solo stante sanctuario: siquidem Prophetia Darii meminit, & trium Prophetarum, Aggæi, Zachariæ, & Malachiæ, qui & Angelus dictus est, idipsum prophetantium.

Κῦρος ἀνῆκε τοῖς αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰουδαίων ἔθνους προδίδοσθαι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καθ' ὃν ἐπανελθόντες ἀπὸ Βαβυλῶνος ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας Ἰουδαίων, τὸ θυσιαστήριον ἤγειρον, καὶ θεμελίους κατέβαλον τοῦ ἱεροῦ. Τῶν δὲ πλησίον ἐθνῶν ἐπιχόντων, διέμεινε τὸ ἔργον ἁπλῶς μέχρι δευτέρου ἔτους Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Βασιλέως Περσῶν, μόνου τοῦ θυσιαστηρίου σωιζομένου· ἐπεὶ δὲ ἡ προφητεία μέμνηται Δαρείου, καὶ τῶν τριῶν Προφητῶν, Ἀγγαίου, καὶ Ζαχαρίου, καὶ Μαλαχίου τοῦ καὶ Ἀγγέλου, προφητευόντων.

Prophetarunt in Persida Daniel & Ezechiel: in Judæa Abacuc, Aggæus, & Zacharias: quorum tempestate Jesus filius Josedec Sacerdos claruit, & Zorobabel, filius Salathiel, qui ex regio erat genere, quique reversionis ex Babylone duces fuere. D

Προεφήτευον ἐν Περσίδι Δανιὴλ καὶ Ἰεζεκιήλ· ἐν δὲ τῇ Ἰουδαίᾳ Ἀβακὺμ, Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας· καθ' οὓς ἐν Περσίδι Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ ἱερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζοροβάβελ ὁ τοῦ Σαλαθιὴλ, βασιλικοῦ γένους ὤν, οἵ τε καὶ ἡγήσαντο τῆς ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπανόδου.

Dan. 10. 4. Danieli, hoc ipso primo anno Cyri, sermo revelatus est die XXIV. primi mensis, cum ad Tigrim fluvium esset, de quinque Regibus adhuc secuturis, & de omnimoda destructione Hierusalem, & incensi ac unctionis in ea, & de vocatione gentium: quo quidem anno Daniel obdormivit, cum prophetasset annos L. E

Ἐν τῷ αὐτῷ πρώτῳ ἔτει Κύρου, λόγος ἀπεκαλύφθη ἐν ἡμέρᾳ εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ πρώτου μηνὸς, τῷ Δανιὴλ ὄντι ἐν τῷ Τίγρει ποταμῷ, τὰ περὶ τῶν πέντε Βασιλέων τῶν ἔτι ἀνασταθησομένων, καὶ τὰ περὶ τῆς παντελοῦς ἐρημώσεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰ θυμιάματος, καὶ τοῦ χρίσματος τοῦ ἐν αὐτῇ, καὶ τὰ περὶ τῆς τῶν ἐθνῶν κλήσεως· ἐν ᾧ ἔτει Δανιὴλ ἐκοιμήθη προφητεύσας ἔτη ν'.

pag. 143. II. III. IV. | β', γ', δ'.

LIII. OLYMPIAS. | νγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. Αἰχμαλωσίας λβ', λγ', λδ', λε', λς', λζ', λη', λθ', μ'.

V. VI. VII. | ε', ς', ζ'.

Simonides agnoscebatur. Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο.

ιδ'.

Χίλων ὁ τῶν ἑπτὰ σοφῶν Ἔφορος ἐν Λακεδαίμονι ἐγένετο.

νδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Πυθαγόρας φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.

ϑ', ι'.

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγνωρίζετο.

ια', ιβ'.

νε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιγ', ιδ'.

Κροῖσος ἐπὶ Κῦρον ἐστράτευσε.

ιε'.

Κῦρος τὴν Λυδῶν βασιλείαν καθεῖλε, τὸν Κροῖσον ἐχμαλώτευσε. Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἄλλας βασιλείας κατεστήσατο, Ἀσίας, Καρίας, Λυκίας, Λυδῶν πρὸς Βορρᾶν & Σαβαχῶν, καὶ Σκυθῶν.

ις'.

Θαλῆς, ὁ Ἐξαμύου, Μιλήσιος, πρῶτος φυσικὸς φιλόσοφος, ἀπέθανε, ζήσας ἔτη ϟά.

νς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιζ, ιη', ιϑ'.

Συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνους, ἀριθμούμενος, κατὰ μέν τινας ἀπὸ τείχους ἔτους τῆς βασιλείας Ἐλιακείμ, τοῦ καὶ Ἰωακείμ, ἐπὶ τὸ ϑ' καὶ δέκατον ἔτος Κύρου τοῦ Περσῶν Βασιλέως· κατὰ δὲ ἑτέρους, ἀπὸ ἀρχῆς τῆς Ἱερεμίου προφητείας, ἣ γέγονε κατὰ τὸ ιγ' ἔτος Ἰωσίου τοῦ τοῦ Ἰουδαίων Βασιλέως, ἐπὶ τὸ λς' Ἀσυάγους. Ἀπὸ δὲ τῆς προφητείας Ἱερεμίου ἐπὶ τὸ α' ἔτος Κύρου ἔτη γίνεται ο'. ὅπερ δοκεῖ πιθανὸν εἶναι· τὸ δὲ ἀληθὲς, τῆς ἱερεμίου τοῦ ἱερέως ἡ ἑβδομηκοστεία ἐπὶ τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου περαίνεται, ἀπὸ δ' ϛ' ἔτους Ναβυχοδονόσορ ἀρχομένη.

κ'.

Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

νζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κα', κβ'.

Φερεκύδης ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Πυθαγόρας.

κγ', κδ'.

Αἰχμαλωσίας, νέ, ιβ', ιχ', κδ', νέ. νη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κέ, κϛ', κζ', κή.

νϑ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κϑ', λ'.

Αἰχμαλωσίας τε', ςζ', ιή, ιϑ', ξ', ξέ' ξϛ', ξζ', ξέ'. Τόμυρις γυνὴ, Μασσαγετῶν Βασίλισσα, Κῦρον ἀνεῖλε. Μετὰ Κῦρον, Περσῶν ἐβασίλευσε δεύτερος ΚΑΜΒΥΣΗΣ, υἱὸς Κύρου, ἔτη η'. Ὁμοῦ ρϑογ'.

A VIII. ANNI A. M. C.

Chilon unus e VII. sapientibus Ephorus erat Lacedæmone.

LIV. OLYMPIAS.

Pythagoras Philosophus Physicus florebat.

IX. X.

Xenophanes Colophonius agnoscebatur.

XI. XII. 4944

LV. OLYMPIAS.

B XIII. XIV.

Crœsus in Cyrum expeditionem movit.

XV.

Cyrus Lydorum regnum delevit, & Crœsum captivum fecit. Idem & alia regna invasit, Asiæ, Cariæ, Lyciæ, Indorum, versus Aquilonem, Sabacorum, & Scytharum.

XVI.

Thales, Examyi filius, Milesius, primus Philosophus Physicus, obiit, cum C vixisset an. XCI.

LVI. OLYMPIAS.

XVII. XVIII. XIX.

Universum tempus captivitatis Judæorum gentis LXX. annos complectitur, computatum, secundum quosdam, a tertio anno regni Eliacim, qui & Joacim dictus est, ad annum usque XIX. Cyri Regis Persarum: secundum vero alios, ab initio prophetiæ Hieremiæ, quæ cœpit versus annum XIII. Josiæ Regis Judæorum, usque ad XXXVI. Astyagis. A prophetia autem Hieremiæ usque ad annum I. Cyri, conficiuntur anni LXX. quod esse videtur probabile: tametsi verum sit, spatium LXX. annorum eversionis templi in II. annum Darii filii Hystaspis desinere, initio ducto a XIX. Nabuchodonosor anno.

X.

Theognis Poeta agnoscebatur.

LVII. OLYMPIAS. *Edit. Paris. pag. 144.*

XXI. XXII.

Pherecydes historicus & Pythagoras floE rebant.

XXIII. XXIV.

LVIII. OLYMPIAS.

XXV. XXVI. XXVII. XXVIII.

LIX. OLYMPIAS.

XXIX. XXX.

Tomyris, femina, Massagetarum Regina, Cyrum interfecit. Post Cyrum, apud Persas secundus regnavit CAMBYSES, Cyri filius, annos VIII. Colliguntur anni IV. MDCCCLXXIII.

ANNI A M. C

Cambyſem ajunt apud Hebræos Secundum Nabuchodonoſor appellatum; quo regnante hiſtoriam Judith contigiſſe volunt.

II.

Solis defectio contigit.

LX. OLYMPIAS.

III. IV. V. VI.

Cambyſes Ægyptum occupavit.

Idem Ammenophin, qui Memnon eſſe lapis, ac loqui credebatur, frangit, cum præſtigias in eo eſſe ſuſpicaretur, ut narrat Polyænus Athenienſis.

LXI. OLYMPIAS.

Apud Perſas tertii regnarunt gemini fratres, Merdius & Patzates menſes VII.

Apud Perſas quartus regnavit DARIUS, HYSTASPIS filius, annos XXXVI. Colliguntur anni V. MIX.

I. II.

Anno II. Darii, Hyſtaſpis filii, Perſarum, Aſſyriorum, & Ægyptiorum Regis, ſub quo Aggæus ſimul & Zacharias, & qui ex XII. dictus eſt Angelus, prophetant, completi ſunt LXX. anni deſtructionis templi, ut
4966. fide dignus teſtis Zacharias anno II. Darii ait: *Omnipotens Domine, quouſque tandem miſereberis noſtri ſuper Hieruſalem, et civitatibus Juda quas deſpexiſti.* Atque hic eſt annus LXX. Et regnante Cyro genti Judæorum poſt captivitatem libertas eſt reddita & templi inſtaurandi facultas data. Opere vero procedente, perfectum eſt templum anno VIII. Darii filii Hyſtaſpis, quo tempore ſummum Pontificatum geſſit ejus filius Joſedec, una cum ZO-
. . ROBABEL filio Salathiel, circumhabitantibus per id temporis ædificationi incumbentibus. Obſervandum porro poſt reditum ex captivitate nullum populi Regem memorari, quia cæleſtis Regis JESU CHRISTI DEI appropinquabat ſecundum carnem adventus. Hiſce conſona ſcribit Clemens libro I. Stromatum, ubi ſic ait: *Et perſeveravit captivitas annis* LXX. *deſitque in ann.* II. *Darii, Hyſtaſpis filii, Perſarum, Aſſyriorum, et Ægyptiorum Regis: ſub quo Aggæus et Zacharias, et unus ex* XII. *qui Angelus dictus eſt, prophetabant.* Atque hæc quidem prædictas ſcriptor. Ab illo vero tempore uſque ad II. annum Darii, deſtructionis templi annum LXX. protendi teſtis eſt omni exceptione major Zacharias Propheta, dum ſub annum II. Darii ait: *Domine omnipotens, quouſque miſereberis Hieruſalem et civitatibus Juda, quas deſpexiſti?*

Edit. Pariſ. pag. 145.

Zach. c. 12.

Hic eſt annus LXX. quo, Cyro regnante, Judæis poſt captivitatem facta eſt libertas, & facultas data inſaurationis templi. Procedente autem opere, templum tandem abſolvitur circa VIII. annum regni Darii.

α'.

Καμβύσην φασὶν παρ' Ἑβραίοις Δύπορον Ναβαχοδονόσορ καλεῖσθαι· ἐφ' οὗ τῶν καὶ Ἰουδὶθ ἱστορίαν λέγουσιν γεγενῆσθαι.

β.

Ἡλίου ἔκλειψις γέγονε.

ξ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γ', δ', ε', ς'. ξε'.

Καμβύσης Αἰγύπτου κατέσχεν.

Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὸν Ἀμμενόφιν, ὃς Μέμνων πο- Αἰχμαλω-
Β μιζόμενος εἶναι λίθος καὶ ᾄδοντος ἤμενος, τέμνει, ὑπο- σίας ξζ, ξη,
ῥαφίδος γοητείαν τινὰ εἶναι αὐτῷ, ὡς ἱστορεῖ Πο- ξθ, ο.
λύαινος ὁ Ἀθηναῖος.

ξα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Περσῶν τρεῖς ἐβασίλευσαν δύο ἀδελφοί.

Μέρδις καὶ Πατζάτης μῆνας ζ'.

Περσῶν πέμπτος ἐβασίλευσε ΔΑΡΕΙΟΣ ΥΣ-
ΤΑΣΠΟΥ ἔτη λς' Ομῶ ,θ'.

α', β'.

Ἔτους δευτέρου Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου τοῦ Περσῶν, καὶ Ἀσσυρίων, καὶ Αἰγυπτίων Βασιλέως, ἐφ' οὗ ἅμα Ἀγγαῖος καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ἐκ τῶν ιβ'. Ἀγ-
C γελος, προφητεύουσιν, ἐπληρώθη τὰ ο' ἔτη τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ· καὶ μάρτυς ἐχέγγυος ὁ Προφήτης Ζαχαρίας, ἔτους δευτέρου Δαρείου, εἰπών· Κύριε παντοκράτωρ, ἕως τίνος οὐ μὴ ἐλεήσεις τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, ἃς ὑπερεῖδες; Τοῦτο τὸ ὄ ἔτος, καὶ κατὰ μὲν Κῦρον, ἡ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἐλευθερία γίνεται, καὶ ἡ συγχώρησις τῆς τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομῆς. Εἰς ἔργον δὲ χωρεῖ καὶ τελειοῦται ὁ ναὸς κατὰ τὸ β' ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καθ' ὃ ἱεράτευεν Ἰη-
D σοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὶκ, ἅμα ΖΟΡΩΒΑΒΕΛ τοῦ Σαλαθιὴλ, τῶν πεφυκότων ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ τὴν οἰκοδομὴν ἐπιχόντων. Παρατηρητέον δὲ ὡς μετὰ τὴν ἔκλυσιν τῆς αἰχμαλωσίας οὐκ ἔτι Βασιλεὺς μνημονεύεται τοῦ λαοῦ, ἐπειδὴ ἤγγιζεν τὸ ἐπουράνιον Βασιλέως ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἡ κατὰ σάρκα ἀνάδειξις. Συνᾴδει δὲ τούτοις καὶ ὁ Κλήμης, ὁ ἐν τῷ ἑκτῷ Στρώματι γράφων οὕτω· Καὶ ἔμεινεν ἡ αἰχμαλωσία ἔτη ο', καταλήξασα εἰς τὸ β'. ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Περσῶν, καὶ Λασυρίων, καὶ Αἰγυπτίων γενομένου Βασιλέως, ἐφ' οὗ Ἀγγαῖος καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ἐκ τῶν ιβ' Ἀγγέλως προφητεύουσι. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. Περὶ δὲ μέσας δευτέρου ἔτους Δαρείου, τὸ ὁ τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ ἔτος παρατείνει μάρτυς
E ἐχέγγυος ὁ Προφήτης Ζαχαρίας, ἔτους δευτέρου Δαρείου, εἰπών· Κύριε παντοκράτωρ, ἕως τίνος οὐ μὴ ἐλεήσεις τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, ἃς ὑπερεῖδες;

Τοῦτο ὁ ἔτος, καὶ μετὰ μὲν Κῦρον ἡ τῆς αἰχμαλωσίας τῷ Ἰουδαίων ἐλευθερία γίνεται, καὶ ἡ συγχώρησις τῆς τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομῆς. Εἰς ἔργον δὲ χωρεῖ, καὶ τελειοῦται ὁ ναὸς κατὰ τὸ β' ἔτος Δαρείου βασιλείας.

ξβ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. A

γ'.

Ετους τελπου Δαρείου τοῦ Υςάσπου, ὁ ἐν Ιεροσολύμοις ναὸς οἰκοδομεῖται ὑπὸ Ζοροβάβιλ, τελεῖται δὲ ἐν ς' ἔτεσιν.

δ'.

Δαρεῖος φόρους ἔταξε τοῖς ὑπηκόοις πρῶτος.

ε', ς', ζ.

ξγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αρμόδιος καὶ Αριστογείτων Ιππαρχον καὶ Ιππίαν Αθηναίων τυράννους ἀνεῖλον.

η'. B

Εντεῦθεν ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου, ὁ τῆδε μς' ἐτῶν χρόνος συμπληροῦται τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ιερουσαλήμ· ὃν τινα χρόνον τῷ Σωτῆρι ἔλεγον ἀπιστοῦντες Ιουδαῖοι, μᾶλλον δὲ οὐ νοήσαντες τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον ἐν τῷ κατὰ Ιωάννην Εὐαγγελίῳ· Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ λέγεις ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν.

Μετὰ τὴν ἐκ Βαβυλῶνος ἔκβασιν, πρῶτος μετὰ τὴν ἱερὰν οἰκοδομὴν ἀρχιερώσατο ΙΗΣΟΥΣ, ὁ τοῦ Ιωσεδὲκ, ἅμα ΖΟΡΟΒΑΒΕΛ ἔτη λβ. Οὗτοι τέλος ἐπιτεθείκασι τῇ τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομῇ.

Ἀπ' ἐντεῦθεν τοῦ ἑνιαυτοῦ, ἐν ᾧ ὁ ἐν Ιεροσολύμοις ναὸς τέλειον ἐπλήρωθη; ἕως τοῦ τελευταίου ἔτους C Τρικαυτοῦ Ιουδαίων Αρχιερέως, καὶ Βασιλέως ὑςάτου γνησίου ἐκ γένους ἱερατικοῦ, ἔτη τυγχάνει ὑπ' ὀπόσα αἱ ζ καὶ ξβ τοῦ Δανιὴλ προφητεύομεναι ἑβδομάδες.

θ', ι'.

ξδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ια', ιβ', ιγ', ιδ'.

ξε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιε'.

Ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο.

ις', ιζ', ιη'.

ξς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιθ', κ', κα', κβ'.

ξζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ελλάνικος ἱστοριογράφος, καὶ Δημόκριτος φιλόσοφος, καὶ Ηράκλειτος ὁ σκοτεινὸς, καὶ Αναξαγόρας φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζοντο.

κγ', κδ', κε', κς'.

ξη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. D

κζ', κη', κθ', λ'.

ξθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λα', λβ', λγ', λδ'.

ο' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λε', λς'.

Λέγω δὲ σκοπὸν μνημονεῦσαι καὶ τῶν Προφητῶν, καὶ

LXII. OLYMPIAS. ANNI A M. C.

III.

Anno III. Darii Hyſtaſpis filii, templum Hieroſolymitanum a Zorobabel ædificatur, abſolvitur vero annis VI. 4976.

IV.

Darius primus ſubjectis vectigalia impoſuit.

V. VI. VII.

LXIII. OLYMPIAS.

Harmodius & Ariſtogiton Hipparchum & Hippiam Athenienſium tyrannos ſuſtulerunt.

VIII.

Exinde a primo anno Cyri, tempus XLVI. annorum ædificationis templi Hieruſalem completur: quod quidem tempus ſervatori dixerunt increduli Judæi, ſeu potius, cum non intelligerent quod ab illo dictum erat in Joannis Evangelio: *Quadraginta ſex annis templum hoc ædificatum eſt, & tu dicis, in tribus diebus excitabo illud.* Joan. 2. 20. Edit. Pariſ. pag. 146.

Poſt reditum e Babylone, primus poſt templi ædificationem Pontificatum geſſit Jeſus, filius Joſedec, cum Zorobabel, annos XXXII. Ii finem impoſuere templi ædificationi.

Ab eo deinceps anno, quo Hieroſolymis templum tandem confectum eſt, uſque ad ultimum annum Hyrcani ſummi Judæorum Pontificis, quique Rex poſtremus fuit ex genere Sacerdotali, anni ſunt CCCCLXXXIII. quot efficiunt VII. & LXXII. hebdomades a Daniele prædictæ.

IX. X. 4984

LXIV. OLYMPIAS.

XI. XII. XIII. XIV.

LXV. OLYMPIAS.

XV.

Eclipſis Solis accidit.

XVI. XVII. XVIII.

LXVI. OLYMPIAS.

XIX. XX. XXI. XXII.

LXVII. OLYMPIAS.

Hellanicus hiſtoricus, & Democritus Philoſophus, atque Heraclitus tenebricoſus, & Anaxagoras Phyſicus Philoſophus agnoſcebantur.

XXIII. XXIV. XXV. XXVI.

LXVIII. OLYMPIAS. E

XXVII. XXVIII. XXIX. XXX.

LXIX. OLYMPIAS.

XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV.

LXX. OLYMPIAS.

XXXV. XXXVI.

Nunc porro memorandi ſunt Pro-

phetæ, atque demonstrandum quemadmodum ipsi Christi mysterium prædixerint, & ut omnes ab Adam primo hominum usque ad Joannem Baptistam ad futurum statum respexerint.

A δεῖξαι ἡ αὐτὸς περὶ τῦ τῦ Χριστῦ μυστηρίυ προειρηκότας, ἡ ὅτι πάντις ἀπὸ τῦ πρωτοπλάστυ Ἀδὰμ μέχρις Ἰωάννυ τῦ Βαπτιστῦ, εἰς τὸ μέλλοναν κατάστασιν ἀφορῶντι.

DE ELIA.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΛΙΑΝ.

Edit. Paris. pag. 147 Hic est Elias, qui primus ex hominibus iis ostendit unicam esse Angelorum & hominum viam. Qui terram nactus in domicilium, cælum vidit & peragravit. Qui mortalis cum immortalibus contendit. Qui in terra ambulans, velut spiritus cum Angelis cælum sulcavit. Qui per melotem discipulo Elisæo, bina communicavit gratiarum dona. Longævus homo ac senectutis expers. Dux adversus Antichristum servatus. Qui contra illum stabit, ejusque fraudes aperiet, ac superbiam. Qui homines omnes ab ejus salacia, in mundi consummatione ad Deum convertet. Hic qui secundi & visibilis adventus Domini Christi dignatus est esse præcursor. Qui officiis suis cum Angelis contendit. Gloria Deo qui hæc hominibus est elargitus.

Οὗτος ἐστιν Ἠλίας ὁ πρῶτος ἀνθρώπων τοῖς ἀνθρώποις ὑποδείξας Ἀγγέλων ἡ ἀνθρώπων μίαν ὁδόν. Ὁ τὴν γῆν λαχὼν εἰς κατοίκησιν, ἡ τὸν οὐρανὸν ἀθρῶν, * διατρέχων. Ὁ θνητὸς ὑπάρχων, καὶ τοῖς ἀθανάτοις ἀμιλλώμενος. Ὁ χαμαὶ βαδίζων, ἡ ὡς πνεῦμα μετ' Ἀγγέλων ἀρχιστολῶν. Ὁ ἐκ τῆς μηλωτῆς τῦ μαθητῦ Ἐλισσαίε δισσὰ τὰ χαρίσματα μεταδούς. Ὁ μακροχρόνιος καὶ ἀγήρως ἄνθρωπος. Ὁ τῦ Ἀντιχρίστυ ἀντιπρόμαχος στρατηγός. Ὁ ἀντικαθιστάμενος ἡ διελέγχων ἐν ἀπάτῃσι, ἡ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῦ. Ὁ πάντας ἀνθρώπες ἐκ τῆς πλάνης αὐτῦ ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐν τῇ συντελείᾳ ἐπιστρέφων. Οὗτος ὁ τὴν δεύτερας ἡ ἐπιφανοῦς παρουσίας τῦ Δεσπότυ Χριστῦ ἀξιώμενος εἶναι πρόδρομος. Ὁ μετὰ δαιμόνιων τοῖς Ἀγγέλοις ἀμιλλώμενος. Δόξα τῷ ταῦτα τοῖς ἀνθρώποις χαρίζομένῳ Θεῷ. Ἀμήν.

DE OSEE. *Salvator.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΗΕ. Σωζόμενος.

Hic Osee primus ex XII. Prophetis dignatus est de Domino Christo sic loqui: *Cum tribulabuntur, manicabunt ad me dicentes, Venite, revertamur ad Dominum Deum nostrum, quia ipse rapuit, & sanabit nos post duos dies: in die tertia resurgemus coram eo, & cognoscemus.* Ex hoc dicto Apostolus Paulus dixit Corinthiis: *Tradidi enim vobis in primis, quod & accepi, Christum mortuum esse pro peccatis nostris secundum scripturas, & sepultum, & resurrexisse tertia die secundum scripturas.* Id alibi non reperitur. Alt præterea Propheta, hæc aptans Domino Christo: *Caro mea ex ipsis.* Rursum ait: *Circumdederunt me in mendacio Ephraim, & in impietate Domus Israel & Juda, nunc cognovit eos Deus, & populus sanctus vocabitur Dei.* Ex tribu nempe, propter ostensum ex ea secundum carnem Dominum Christum, populum sanctum Dei nominas Judam. Iterum idem Propheta: *Ex manu inferi liberabo illos? ubi est causa tua, mors? stimulus tuus, infernè?* Hocce dicto usus est Apostolus Paulus de Resurrectione.

Hic Osee erat de Bethemon, ex tribu Issachar, & sepultus est in terra sua in pace.

Cap. 6.

1. Cor. 15.

Cap. 13.

Cap. 14.

Οὗτος Ὡσηὲ τῷ ιβ' Προφητῶν ὁ πρῶτος ἀξιωθεὶς εἰπεῖν περὶ τῦ Δεσπότυ Χριστῦ ὅτως. Ὅταν θλιβῶσιν, ὀρθρίσασι πρός με λέγοντες, Δεῦτε, ἐπιστρέψωμεν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὅτι αὐτὸς ἥρπασε, καὶ ἰάσεται ἡμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας· ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστησόμεθα ἐνώπιον αὐτῦ, ἡ γνωσόμεθα. Ἐκ ταύτης τῆς χρήσεως ὁ Ἀπόστολος λέγει Παῦλος πρὸς Κορινθίους· Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ ἡ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἡ κατὰ γραφάς, ἡ ὅτι ἐτάφη, ἡ ὅτι ἐγήγερται τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἡ κατὰ γραφάς. Οὐκ ἔστιν ἀλλαχόθεν εἰρεῖν. Ἔτι λέγει ὁ Προφήτης ἁρμόζων ἐπὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ· Σάρξ μου ἐξ αὐτῶν. Πάλιν λέγει· Ἐκύκλωσάν με ἐν ψεύδει Ἐφραὶμ, ἡ ἐν ἀσεβείᾳ οἶκος Ἰσραὴλ ἡ Ἰούδα, νῦν ἔγνω αὐτοὺς ὁ Θεὸς, ἡ λαὸς ἅγιος κεκλήσεται Θεῦ. Ἀπὸ τῆς φυλῆς, ἐξ ἧς ἐξ αὐτῆς ἀναδεικνύμενος κατὰ σάρκα Δεσπότην Χριστὸν, λαὸν ἅγιον Θεῦ ὀνομάσας τὸν Ἰούδαν. Ἔτι πάλιν ὁ αὐτὸς Προφήτης· Ἐκ χειρὸς ῥύσομαι αὐτούς. πῦ ἡ δίκη σε, θάνατε, τὸ κέντρον σε, ᾅδη. Ταύτῃ τῇ χρήσει ἐχρήσατο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περὶ τῆς ἀναστάσεως.

Οὗτος Ὡσηὲ ἦν ἐκ Βηθμαὼν, ἐκ φυλῆς Ἰσσάχαρ, ἡ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτῦ ἐν εἰρήνῃ.

DE AMOS. *Firmamentum.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΜΩΣ. Στερέωσις.

Hic secundus Amos, & ipse dignus habitus, qui de adventu Domini Christi ita diceret: *Quia ecce ego firmans tonitruum, & creans spiritum, & annuntians in homines Christum suum.* Præterea dicit: *In illa die suscitabit tabernaculum David quod cecidit, & instaurabit illud, sicut dies sæculi, ut requirant reliquiæ hominum Dominum, & omnes nationes, eo quod invocatum est nomen meum super eos, dicit Dominus faciens hæc.* Hujus sententiæ meminit Jacobus Apostolus in Actis Apostolorum.

Amos 4. 13.

Psal. 148.

Actor. 15.

Οὗτος ὁ δεύτερος Ἀμὼς, ἡ αὐτὸς ἀξιωθεὶς εἰπεῖν περὶ τῆς ἐλεύσεως τῦ Δεσπότυ Χριστῦ ὅτως. Διότι ἰδὲ ἐγὼ στερεῶν βροντὴν ἡ κτίζων πνεῦμα, ἡ ἀπαγγέλλων εἰς ἀνθρώπους τὸν Χριστὸν αὐτῦ. Ἔτι λέγει. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναστήσεται τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, ἡ ἀνοικοδομήσει αὐτὴν, καθὼς αἱ ἡμέραι τῦ αἰῶνος, ὅπως ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῦ ἀνθρώπων τὸν Κύριον, ἡ πάντα τὰ ἔθνη, ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτοὺς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα. Ταύτης τῆς χρήσεως μέμνηται Ἰάκωβος ὁ Ἀπόστολος ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλων.

Ἀμὼς ἦν ἐκ Θεκωέ, καὶ Ἀμασίας συχνῶς αὐτὸν ἐτυπτάκησε. Τέλος ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, βακτήλῳ πλήξας τὸν κρόταφον· καὶ ἔτι ἡμιπνέων ἦλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ μεθ' ἡμέρας δύο ἀπέθανε, καὶ ἐκεῖ ἐτάφη.

Erat Amos ex Thecue, & Ameſſias crebro illum fuſtibus cecidit, tandemque interfecit ejus filius, vectis ictu in tempora impacto. Ille vero adhuc ſpirans venit in terram ſuam, & poſt dies duos obiit, ibique eſt ſepultus.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΧΑΙΑΝ. Στρατηγός.

Οὗτος Μιχαίας ὁ τρίτος, ὃς ἠξιώθη καὶ αὐτὸς προφητεῦσαι περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καί φησι· Καὶ σὺ Βηθλεὲμ οἶκος τοῦ Εφραθά, ὀλιγοστὸς εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα. Ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος. Ταύτῃ τῇ χρήσει λαβόντες οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τοῦ Ἰουδαίων, Ἡρῴδου αὐτοῦ ἀπαιτοῦντος, ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται, ἔφησαν· ἐν Βηθλεέμ. Ὅθεν ὁ τοὺς Μάγους ἐπὶ τὴν Βηθλεὲμ τότε ἀποστείλας. Ἔτι λέγει ὁ αὐτὸς Προφήτης· Αὐτὸς ἐπιστρέψει καὶ οἰκτιρήσει ἡμᾶς, καταδύσει τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἀποῤῥίψει εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης πάσας τὰς ἀδικίας ἡμῶν, δώσει εἰς ἀλήθειαν τῷ Ἰακὼβ ἔλεος τῷ Ἀβραάμ, καθότι ὤμοσε τοῖς πατράσιν ἡμῶν καὶ τοῖς ἡμέραις ἔμπροσθεν.

Μιχαίας ἦν ἀπὸ Μωραθίτης, ἐκ φυλῆς Ἐφραΐμ. Πολλὰ ποιήσας τῷ Ἀχάβ, ὑπὸ Ἰωράμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀπῃρίθη ἐν κρημνῷ, ὅτι ἤλεγχεν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἀσεβείαις τῶν πατέρων αὐτοῦ· ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ μόνος, σωρὸς πολυανδρείου ἐν Ἀκείμ.

Erat Michæas ex Moraſthite, ex tribus Ephraim. Is cum multa feciſſet Achab, a Joram filio ejus, præcipitatus eſt, quod illum reprehendiſſet ob impietates patrum ſuorum: & ſepultus eſt in terra ſua ſolus, & juxta cœmeterium in Acim.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΩΗΛ. Αὐθαίρετος ἰσχύς.

Οὗτος Ἰωὴλ ὁ τέταρτος καὶ αὐτὸς ἀξιωθεὶς προφητεῦσαι περὶ τοῦ κατὰ τὸν Δεσπότην Χριστὸν μυστηρίου, φησὶ τάδε λέγει Κύριος· Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ ἐπὶ τοὺς δούλους μου, καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω αἷμα καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα πρὶν ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, καὶ ἐπιφανῆ. Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Ταύτης τῆς χρήσεως μέμνηται καὶ μακαρίτης Πέτρος ἐν τῇ Πράξει τῶν Ἀποστόλων, πληρωμένης ὅτε ἡ κάθοδος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ἐγένετο.

Ἰωὴλ ἐκ γῆς ἦν τοῦ Ρουβὴν, ἀγροῦ τοῦ Βηθομὼρ, καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐκεῖ ἐτάφη.

Joel e terra Ruben, agri Bethomoron, orundus, ibidem extinctus eſt & humatus.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΒΔΙΟΥ. Δουλεύων Κυρίῳ.

Οὗτος Ἀβδοὺ πέμπτος φησί, καὶ αὐτὸς ἀξιωθεὶς εἰπεῖν περὶ τοῦ Χριστοῦ μυστηρίου, ἔπω. Διότι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· Εἴρηται μὲν κατὰ τὸ πρόχειρον ἐπὶ τῶν Σκυθῶν, τουτέστι τοῦ Γὰρ καὶ Μαγώγ· κυριώτερον δὲ ἁρμόζει ἐπὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Ἐπιφέρει γοῦν μετ' ὀλίγα· Ἐν τῷ ὄρει Σιὼν ἔσται σωτηρία.

Ἀβδοὺ ἦν ἐκ γῆς Συχέμ, ἀγροῦ Βηθαχαράμ, δίτης ἦν μαθητὴς Ἠλίου, καὶ πολλὰ ὑπομείνας ὑπὲρ αὐτοῦ διεσώζετο. Οὗτος ἦν ὁ τρίτος Πεντηκόνταρχος, οὓς ἐφίσατο Ἠλίας, καὶ κατέβη πρὸς

DE MICHÆA. *Dux.*

Iſte Michæas tertius, (ex XII.) qui & ipſe dignatus eſt prædicere de adventu Domini Chriſti, cum ait: *Et tu Bethleem domus Ephrata, minima es, ut ſis in millibus Juda. Ex te mihi egredietur qui ſit dominator in Iſrael, & egreſſus ejus ab initio a diebus æternitatis.* Hoc dictum accipientes Pontifices & Scribæ Judæorum, cum ab Herode rogarentur, ubi Chriſtus naſciturus eſſet, dixerunt, in Bethleem. Unde & tres Magos in Bethleem tunc miſit. Sed & rurſum ait idem Propheta: *Ipſe revertetur & miſerebitur noſtri, deponet iniquitates noſtras, & projiciet in profundum maris omnia peccata noſtra, dabit veritatem Jacob, miſericordiam Abraham, ſicut juravit patribus noſtris in diebus antiquis.*

Mich. 5. 2.

Matth. 2.

Erat Michæas ex Moraſthite, ex tribus Ephraim. Is cum multa feciſſet Achab, a Joram filio ejus, præcipitatus eſt, quod illum reprehendiſſet ob impietates patrum ſuorum: & ſepultus eſt in terra ſua ſolus, & juxta cœmeterium in Acim.

DE JOEL. *Spontanea fortitudo.*

Hic Joel quartus, & ipſe dignatus qui myſteria in Domino Chriſto peracta prædiceret: ſic enim loquitur: *Et erit, poſt hæc effundam de ſpiritu meo ſuper omnem carnem, & prophetabunt filii veſtri, & filiæ veſtræ, & ſeniores veſtri ſomnia ſomniabunt, & juvenes veſtri viſiones videbunt, & ſuper ſervos meos & ancillas meas in diebus illis effundam de ſpiritu meo, & dabo prodigia in cælo ſurſum, & in terra deorſum ſanguinem, & ignem, & vaporem fumi. Sol convertetur in tenebras, & luna in ſanguinem, antequam veniat dies Domini magna & manifeſta. Et erit, omnis qui invocaverit nomen Domini, ſalvus erit.*

Joel 2. 28.

Hujus ſententiæ meminit beatus Petrus in Actis Apoſtolorum, tunc impletæ, cum in die Pentecoſtes Spiritus ſanctus ſuper Apoſtolos deſcendit.

Edit. Pariſ. pag. 149. Act. 2.

Joel e terra Ruben, agri Bethomoron, orundus, ibidem extinctus eſt & humatus.

DE ABDIU. *Qui ſervit Domino.*

Hic Abdiu quintus, & ipſe dignatus loqui de Chriſti myſterio, ſic ait: *Quia juxta dies Domini ſuper omnes gentes.* Dictum quidem illud eſt ex occaſione, de Scythis, id eſt, Gog & Magog: ſed magis proprie convenit Chriſto Domino. Paulo poſt enim infert: *In monte Sion erit ſalus.*

Abdiu erat ex terra Sychem, ex agro Bithacharam. Is fuit Diſcipulus Eliæ, qui multa propter illum perpeſſus, tandem ſalvus evaſit: fuitque tertius Pentecontarchus, ſive Quinquagenarius, cui Elias peper-

cit, & descendit ad Ochoziam, & post hæc relicto Regis servitio, prophetavit, obiitque, & sepultus est cum patribus suis.

A Οχοζίου, καὶ μὴ πᾶσι ἀπολιπὼν λειτουργίαν τῷ Βασιλέως, προεφήτευσε, καὶ ἀπέθανε, ταφεὶς μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ.

DE JONA.

Precatio Domini, et ipse Baptistes.

Hic Jonas Sextus, qui non verbo, sed opere ac figura Christi Resurrectionem indicavit. Ait enim Dominus: *Quemadmodum Jonas mansit in ventre ceti tribus diebus et noctibus.* Quemadmodum enim cetus illæsum reddidit Jonam, ita quoque sepulchrum reddidit Dominum meliori vitæ.

Matth. 12. 40.

Jonas erat e Cariathmaus, juxta Azotum, Græcorum urbem ad mare sitam, & a ceto ejectus venit Ninivem, rediensque, non amplius in terra sua, sed assumpta matre sua, Sur, regionem alienigenarum gentium, incoluit. Ajebat enim: *Sic auferam opprobrium meum, quia mentitus sum, prophetans contra Ninivem urbem magnam, quam tunc Elias coarguit, et domum Achab, et qui fame tecta super terram, fugerat.* Et profectus, invenit viduam, cum filio ejus, & mansit apud eos. Neque enim cum incircumcisis manere poterat: & ei benedixit. Extinctum Jonam rursum a mortuis suscitavit Deus per Eliam: ostendere enim illi voluit, quia nemo potest Deum effugere. Et resuscitatus Jonas, post tamen venit in terram Juda, & matrem suam, quæ in via obierat, sepelivit juxta glandem Libani. In terra Sair mortuus est, & sepultus est in spelunca Genesei, qui fuit Judex unius tribus in diebus interregni. Et dedit prodigium super Hierusalem & totam terram: *Cum viderint lapidem clamantem lamentabiliter, instat finis: & cum viderint in Hierusalem omnes gentes, tunc civitas delebitur.*

B

C

Edit Paris. pag. 150.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΩΝΑΝ.

Δέησις Κυρίου, ὁ αὐτὸς Βαπτιστής.

Οὗτος Ιωνᾶς ἦκτο, ὃς ἐ μόνῳ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ τύπῳ σημαίνοντι τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Φησὶ γάρ, ὁ Κύριος. Ὥσπερ Ιωνᾶς ἦμεινεν ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας, καὶ τρεῖς νύκτας. Ὥσπερ οὖν τὸ κῆτος ἀδιάφθορον ἐξήμεσε τὸν Ιωνᾶν, οὕτω καὶ ὁ τάφος τὸν Δεσπότην ἐξήμεσεν εἰς κρείττονα ζωήν.

Ιωνᾶς ἦν ἐκ γῆς Καρκαθμαοῦς, πλησίον Αζώτου, πόλεως Ελλήνων κατὰ θάλασσαν, καὶ ἐκβραθεὶς ἐκ τοῦ κήτους, καὶ ἀπελθὼν ἐν Νινευῆ, ἀναχάμψας ἐκ ἦμεινεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ· ἀλλὰ παραλαβὼν τὴν μητέρα αὐτοῦ παρέμεινεν τῇ Σὼρ, χώρᾳ ἀλλοφύλων ἐθνῶν. Ελεγε γὰρ, ὅτι, Οὕτως ἀφελῶ τὸ ὄνειδός μου, ὅτι ἐψευσάμην, προφητεύσας κατὰ Νινευῆ πόλεως τῆς μεγάλης, ἣν τότε Ηλίας ἐλέγχων, καὶ τὸν οἶκον Αχαάβ, καὶ καλέσας λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ἔφυγε. Καὶ ἐλθὼν πρὸς τὴν χήραν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, καὶ ἦμεινε παρ' αὐτοῖς. Οὐ γὰρ ἠδύνατο μένειν μετὰ ἀπεριτμήτων, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν. Θανόντα τὸν Ιωνᾶν πάλιν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ηλίου· ἠθέλησε γὰρ δεῖξαι αὐτῷ, ὅτι οὐ δύναται ἀποδρᾶσαι Θεόν. Καὶ ἀναστὰς Ιωνᾶς μετὰ τὸν λιμόν, ἦλθεν εἰς γῆν Ιούδα, καὶ ἀπέθανε πρὸ τῆς μητέρα αὐτοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν ἐγγὺς αὐτοῦ, ἐχώμενα τῆς Λιβάνου βαλάνου. Εν γῇ Σαὶρ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν σπηλαίῳ Γενεζὶν τοῦ Κριτοῦ γενομένου μιᾶς φυλῆς ἐν ἡμέραις ἀναρχίας. Καὶ ἔδωκε τέρας ἐπὶ Ιερουσαλὴμ, καὶ ὅλην τὴν γῆν. Οτι ἴδωσι λίθον βοῶντα οἰκτρῶς, ἐγγίζει τὸ τέλος· καὶ ὅτι ἴδωσιν ἐν Ιερουσαλὴμ πάντα τὰ ἔθνη, τότε ἡ πόλις ἀφανισθήσεται.

DE NAUM. *Consolatio.*

Hic Naum septimus, dignatus est & ipse prædicere de Resurrectione Domini Christi, ubi ait: *Celebra, Juda, festivitates tuas, redde vota tua, quia non ultra apponent ut pertranseant vetustatem. Completum est, Confectum est. Ascendit insufflans in faciem tuam eruens te de tribulatione.*

D

Naum erat ex Helcese, ultra Betabarem, ex tribu Simeon. Hic post Jonam dedit Ninive prodigium: *Ab aquis dulcibus, & igne subterraneo pervibit.* Quod & factum est. Nam palus quæ illam cingebat, facto terræ motu ipsam inundavit, & pessumdedit: Ignisque de eremo erumpens, partes ejus superiores incendit. Mortus est in pace, & sepultus in terra sua.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΥΜ. Παράκλησις.

Οὗτος ὁ Ναοὺμ ἑβδομος, ἠξιώθη καὶ αὐτὸς προειπεῖν περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ φησί. Εὐφραζοῦ, Ιούδα, τὰς ἑορτάς σου, ἀπόδες Κυρίῳ τὰς εὐχάς σου, διότι οὐ μὴ προσθῶσιν ἔτι τοῦ διελθεῖν εἰς παλαίωσιν. Συνεπλήσθη, συνετελέσθη. Ανέβη ὁ ἐμφυσῶν εἰς πρόσωπόν σου ἐξαιρούμενός σε ἐκ θλίψεως.

Ναοὺμ ὢν ἀπὸ Ελκέσε πέραν τοῦ εἰς Βηταβαρὶμ ἐκ φυλῆς Συμεών. Οὗτος μετὰ τὸν Ιωνᾶν τὴν Νινευῆ πέρας ἔδωκεν, ὅτι ἀπὸ ὑδάτων γλυκέων καὶ πυρὸς ὑπογείου ἀπολεῖται. Ο καὶ γέγονε. Η γὰρ περιέχουσα αὐτὴν λίμνη, κατέκλυσεν αὐτὴν σεισμῷ καὶ ἀπώλεσε· καὶ πῦρ ἐκ τῆς ἐρήμου ἐπελθὸν, τὸ ὑψηλότερον αὐτῆς ἐνέπρησε μέρος. Απέθανε δὲ ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

E

DE ABACUC. *Comprehensio.*

Hic Abacuc octavus, & ipse dignatus dicere de Resurrectione Christi, ita: *Videte contemptores, & admiramini, & dispergimini, quia opus ego operor in diebus vestris, quod non credetis, si quis enarraverit.* Hanc sententiam apte omnino usurpavit Paulus de Resurrectione Domini Christi, dum Antiochiæ Pisidiæ verse aretur.

Act. 13. 41.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΒΑΚΟΥΜ. Περίληψις.

Οὗτος ὁ Αβακοὺμ ἄγδοος, καὶ αὐτὸς ἀξιωθεὶς εἰπεῖν περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, φησί· Εἴδετε οἱ καταφρονηταὶ καὶ ἐπιβλέψατε, καὶ θαυμάσατε, καὶ ἀφανίσθητε, ὅτι ἐγὼ ἔργον ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ὃ οὐ μὴ πιστεύσητε, ἐάν τις ἐκδιηγῆται. Ταύτῃ τῇ χρήσει ἁρμοδίως ὁ Παῦλος ἐπὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ ἐξέλαβεν ἐν τῇ Αντιοχείᾳ τῆς Πισιδίας.

Αβακοὺμ

Αβακοὺμ ἦν ἐκ φυλῆς Συμεών, ἐξ ἀγροῦ Βηθὶ τ̃ Χάρ. Οὗτος εἶδε πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας περὶ τῆς ἁλώσεως Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπροφήτευσε. Ναβυχοδονόσορ ὅτε ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἔφυγεν εἰς Ὀστρακίνην, καὶ ἦν πάροικος ἐν γῇ Ἰσραήλ. Ὡς δὲ ὑπέστρεψαν οἱ Χαλδαῖοι, καὶ οἱ καταλειφθέντες ὄντες ἐν Ἱερουσαλήμ, κατέβησαν εἰς Αἴγυπτον, ἦν παροικῶν γῆν αὐτ̃, ἐλειτούργει θερισταῖς τοῦ ἀγροῦ αὐτ̃. Ὡς δὲ ἔλαβε τὸ βρῶμα, προεφήτευσε τοῖς ἰδίοις, εἰπών· Πορεύσομαι εἰς γῆν μακρὰν, καὶ ταχέως ἐλεύσομαι· εἰ δὲ βραδύνω, ἑτοίμασατε τοῖς θερισταῖς. Καὶ γενόμενος ἐν Βαβυλῶνι, καὶ δοὺς τὸ ἄριστον τῷ Δανιὴλ, ἐπέστη τοῖς θερισταῖς ἐδίδουσι, καὶ οὐδὲν εἶπε τῷ γενομένῳ. Συνῆκε δὲ ὅτι ταχὺν ἐπιστρέψει ὁ λαὸς ἀπὸ Βαβυλῶνος. Καὶ πρὸ δύο ἐτῶν ἀποθνήσκει τῆς ἐπιστροφῆς, καὶ ἐτάφη ἐν ἀγρῷ ἰδίῳ μόνος ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καὶ περὶ συντελείας τοῦ * ναοῦ προεῖπεν, ὅτι ὑπὸ ἐθνους δυτικοῦ γενήσεται· Τὸ δὲ ἄπλωμα, φησὶ, τοῦ Δαβεὶρ, καὶ τὰ ἐπίκεισα τῷ δύο στηλῶν ἀφαιρεθήσονται, καὶ οὐδεὶς γνώσεται ποῦ ἐστιν. Αὐτὰ δὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀπενεχθήσονται ὑπὸ Ἀγγέλου, ὅπου ἦν ἀρχῇ ἐπάγη ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἐν αὐτοῖς γνωσθήσεται ἐπὶ τέλους Κύριος, καὶ φωτίσει τὰς διακειμένας ὑπὸ τὰ ὄφεως ἐν σκότει, ὡς ἐξ ἀρχῆς.

A Abacuc erat ex tribu Symeon, ex terra Bethi Char. Hic vidit ante captivitatem, quæ eventura erant in expugnatione Hierusalem; & laxit. Quando Nabuchodonosor vepit Hierusalem, fugit in Ostracinam, eratque inquilinus in terra Israel. Postquam vero reversi sunt Chaldæi, & qui reliqui erant in Hierusalem, in Ægyptum descenderunt, habitavit in terra sua, & messoribus agri sui ministravit. Ut porro cibum sumpsit, suis ita prophetavit: *Abeo in terram longinquam, & confestim redibo. Si autem cunctatus fuero, ferte* (cibum) *messoribus*. Cumque esset Babylone, dedissetque prandium Danieli, rediens adfuit messoribus edentibus, quibus B nihil ex iis quæ evenerant aperuit. Cognovit etiam populum Babylone quamprimum rediturum. Biennio ante illius reditum mortuus est, ac sepultus est in fundo suo solus in Judæa. Templi excidium, illudque ab gente occidua fieri debere prædixit: *Tunc velum*, inquit, *Dabir, & capitella aurarum columnarum auferentur, & nemo sciet ubi sint. Ipsa autem in eremo deferentur ab Angelo, ubi initio defixum est tabernaculum testimonii, & in illis cognoscetur tandem Dominus, & illuminabit a serpente oppugnatos in tenebris, sicut ab initio.*

* ναὸ. *Edit. Paris. pag. 151.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΟΦΟΝΙΑΝ. Σκοπὸν.

Οὗτος ὁ Σοφονίας ἕνατος, καὶ αὐτὸς ἀξιωθεὶς προφητεῦσαι περὶ τ̃ Διαστάτου Χριστοῦ, φησὶν οὕτως· Ἐπιφανήσεται Κύριος ἐπ' αὐτὸς, καὶ ἐξολοθρεύσει πάντας τοὺς Θεοὺς τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἕκαστος ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ· πᾶσαι αἱ νῆσοι τῶν ἐθνῶν. Πάλιν λέγει· Ὅτι μεταστρέψω ἐπὶ λαοὺς γλῶσσαν εἰς γενεὰς αὐτῆς, τ̃ ἐπικαλεῖσθαι πάντας τὸ ὄνομα Κυρίου, τ̃ δουλεύειν αὐτῷ ὑπὸ ζυγὸν ἕνα. Ἐκ περάτων ποταμῶν Αἰθιοπίας οἴσουσι θυσίας μοι. Καὶ πάλιν λέγει· Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Ἱερουσαλήμ, εὐφραίνου καὶ καταστέρνου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, θύγατερ Ἱερουσαλήμ, περιεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σου, λελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου Βασιλεὺς Ἰσραὴλ ὁ Κύριος, ἐν μέσῳ σου οὐκ ὄψει κακὰ οὐκέτι. Ἅπερ πάντα κυριώτερον ἐπὶ τ̃ Διαστάτου Χριστοῦ ἁρμόζει.

C DE SOPHONIA. *Speculator.*

Hic Sophonias nonus, & ipse dignatus prophetare de Domino Christo, sic ait: *Apparebit Dominus super eos, & disperdet omnes Deos gentium terræ, & adorabunt ipsum singuli de loco suo: omnes insulæ gentium.* Rursum ait: *Convertam super populos linguam in generationem ejus, ut invocent omnes nomen Domini, ut serviant ei sub jugo uno. De finibus fluminum Æthiopiæ adferent victimas mihi.* Et rursum: *Gaude valde, filia Hierusalem, exulta & delectare ex toto corde tuo, filia Hierusalem, abstulit Dominus iniquitates tuas, redemit te de manu inimicorum tuorum Rex Israel, in medio tui non videbit mala ultra.* Quæ omnia magis proprie in Dominum Christum conveniunt.

Σοφονίας ἦν ἐκ φυλῆς Συμεών, ἐξ ἀγροῦ Σαβαρθαθά. Οὗτος προεφήτευσε περὶ τῆς πόλεως, καὶ περὶ πόλεως Ἰσραὴλ, καὶ αἰχμῆς ἀσεβῶν· καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν ἀγρῷ αὐτοῦ.

Erat Sophonias ex tribu Symeon, ex agro Sabarthatha. Hic prophetavit de civitate, & de fine Israel, & ignominia impiorum: & cum esset mortuus, sepultus est in agro suo.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΓΑΙΟΝ. Ἑορτή.

Οὗτος ὁ Ἀγγαῖος δέκατος, ἠξιώθη καὶ αὐτὸς προεῖπεῖν περὶ τ̃ Διαστάτου Χριστοῦ, ὡς εἰς πρόσωπον Ζοροβάβελ τὰ ἁρμόζοντα τ̃ Διαστάτῃ Χριστῷ, λέγων· Καὶ θήσομαί σε σφραγίδα, διότι σε ἐρετισάμην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Καθάπερ καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς λέγει. Τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν ὁ Θεός.

D DE AGGÆO. *Festum.*

Hic Aggæus decimus, dignatus est & ipse prædicere de Domino Christo, velut in persona Zorobabel, quæ in Dominum Christum conveniunt, dum ait: *Ponam te signaculum, quia elegi te, dicit Dominus omnipotens.* Quemadmodum & Joannes Evangelista ait: *Hunc enim pater signavit Deus.* Agg. 2. Joan. 3.

Ἀγγαῖος νέος ἦλθεν ἐκ Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ φανερῶς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τ̃ λαοῦ προεφητεύσει. Καὶ εἶδεν ἐκ μέρους τελῶν οἰκοδομοῦν τὸν ναὸν· καὶ θανὼν ἐτάφη πλησίον τοῦ τάφου τῶν ἱερέων ἐνδόξως, ὡς αὐτοί.

Aggæus juvenis venit ex Babylone in Hierusalem, & aperte reditum populi prædixit. Vidit etiam ex parte ædificationem templi, & mortuus, juxta sepulcrum Sacerdotum honorifice, ut illi, sepultus est.

DE ZACHARIA. *Memoria Dei.*

Zech. 9.

Edit. Paris. pag. 158.

Hic Zacharias undecimus, & ipse dignatus prædicere de adventu Christi, ubi sic ait: *Gaude, Filia Sion, prædica, filia Hierusalem, ecce Rex tuus venit tibi justus et salvans, ipse mansuetus, et ascendens super subjugalem et pullum novum.* Hyperbolice quidem de Zorobabel hanc sententiam dixit, sed eventum proprie habuit in Domino Christo. Rursum ait: *Et dicam ad eum, Quid plagæ istæ in medio manuum tuarum? Et dicet, His percussus sum in domo dilectionis.* Et post

Matth. 26.

Marc. 14.

pauca quædum: *percutiam pastorem, et dispergentur oves gregis.* Hujus loci meminit Dominus in tempore passionis cum tradendus esset, hoc de seipso pronuntiato.

Zacharias ex Chaldæis venit jam senex maturus, multaque populo ibi prophetavit, & in prædictionum suarum argumentum prodigia fecit. Et hic dixit Josedeci: *Et in Hierusalem Pontifex eris.* Hic & Salathieli in filio benedixit, & nomen Zorobabel imposuit. Ac in Cyro prodigium edidit in victoriæ signum, & de ejus ministerio quod in Hierusalem obiturus erat prædixit, ipsique valde benedixit. Prophetias autem vidit in Hierusalem, de fine gentium, ac templi, & de cessatione Prophetarum ac Sacerdotum, ut & de duplici judicio disseruit. obiit in ultima senectute, tumulatus est juxta Aggæum.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΖΑΧΑΡΙΑΝ. *Μνήμη Θεοῦ.*

Οὗτος ὁ Ζαχαρίας ἐνδέκατος, καὶ αὐτὸς ἀξιωθεὶς προφητεῖαι περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, λέγων οὕτω. Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ἰερουσαλήμ, ἰδοὺ ὁ Βασιλεύς σου ἔρχεται δίκαιος καὶ σώζων, αὐτὸς πρᾶος, καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον υἱὸν. Ὑπερβολικῶς μὲν εἰς τὸν Ζοροβάβελ εἶπεν ταύτην τὴν χρῆσιν· τὴν ἔκβασιν δὲ κυρίως ἔσχεν ἐπὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Ἔτι λέγων· Καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτόν τί αἱ πληγαὶ αὗται, αἱ ἀναμέσον τῶν χειρῶν σου; καὶ ἐρεῖ Ἐπλήγην ἐν τῷ οἴκῳ τῶν ἀγαπητῶν μου. Καὶ μετ' ὀλίγα πάνυ· Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης. Ταύτης τῆς χρήσεως μέμνηται ὁ Κύριος ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ὅτε ἤμελλε παραδίδοσθαι, εἰς ἑαυτὸν αὐτὴν εἰρηκώς.

Ζαχαρίας ἦλθεν ἀπὸ Χαλδαίων ἤδη προβεβηκὼς, κἀκεῖ τῷ λαῷ πολλὰ προεφήτευσε, καὶ πράτα ἔδωκεν εἰς ἀπόδειξιν. Οὗτος εἶπε τῷ Ἰωσεδέκ· Καὶ εἰς Ἰερουσαλὴμ ἱερατεύσεις. Οὗτος καὶ τὸν Σαλαθιὴλ ἐπὶ υἱῷ εὐλόγησε, καὶ τὸ ὄνομα Ζοροβάβελ ἐπέθηκε. Καὶ ἐπὶ Κύρου πέρας ἔδωκεν εἰς νίκος, καὶ περὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ προηγόρευσεν αὐτῷ ποιῆσαι ἐπὶ Ἰερουσαλήμ, καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν σφόδρα. Τὰ δὲ τῆς προφητείας εἶδεν ἐν Ἰερουσαλήμ, καὶ περὶ πέρους ἐθνῶν, καὶ τοῦ ναοῦ, καὶ * ἀρχιερέων Προφητῶν, καὶ Ἱερέων, καὶ περὶ διπλῆς κρίσεως ἔξέθετο. Καὶ ἀπέθανεν ἐν γήρει μακρῷ, καὶ ἐτάφη σωτέγγυς τῷ Ἀγγαίου.

* al. ἀρχιερέων.

DE MALACHIA. *Angelus.*

Mal. 1.

Hic Malachias duodecimus, & ipse prophetare dignatus de Incarnatione Domini Christi. Ipse autem sic ait: *Quia ab ortu solis usque ad occasum nomen meum glorificatum est in gentibus, et in omni loco sacrificatur et offertur nomini meo oblatio munda, quia magnum est nomen meum in gentibus, dicit Dominus omnipotens.* Et rursum

Mal. 3.

ait: *Ecce ego mittam Angelum meum, et præparabit viam ante faciem tuam.* Hunccc locum Dominus sibi aptavit, & Joanni Baptistæ. Ait præterea idem Propheta: *Et orietur vobis timentibus nomen meum sol justitiæ, et sanitas in pennis ejus. Egredieminì et saltetis sicut vitulus de armento, et calcabitis ipsos cum fueris cinis sub planta pedum vestrorum in die quam ego facio, dicit Dominus omnipotens. Ecce ego mitto vobis Eliam Thesbitem, antequam veniat dies Domini magnus et horribilis.* Quemadmodum dixit Dominus Judæis, Quod si velitis hæc accipere de Joanne, ipse est Elias qui venturus est.

Marc. 1.

Mal. 4.

Malachias iste, post reditum (e Babylone) nascitur in Sopha: & cum admodum adhuc esset adolescens, præclaram vitam egit: cumque propter vitæ sanctitatem & manuetudinem a populo coleretur, Malachiæ nomen ei datum est, quod idem valet ac Angelus. Erat enim decenti pulcritudine: sed & quæcumque ipse dum prophetaret dicebat, ipsomet die apparens Angelus Domini iterabat, quemadmodum in diebus

pag. 153.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΛΑΧΙΑΝ. *Ἄγγελος.*

Οὗτος ὁ Μαλαχίας δωδέκατος, καὶ αὐτὸς προφητεύειν ἀξιωθεὶς τῷ καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Λέγει δὲ καὶ αὐτὸς οὕτω· Διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν τὸ ὄνομά μου δεδόξασται ἐν τοῖς ἔθνεσιν, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ θυμίαμα προσάγεται τῷ ὀνόματί μου, καὶ θυσία καθαρά, διότι μέγα τὸ ὄνομά μου ἐν τοῖς ἔθνεσι, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Καὶ πάλιν λέγει· Ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν Ἄγγελόν μου, * καὶ ἐπιβλέψεται ὁδὸν πρὸ προσώπου σου. Ταύτην τὴν χρῆσιν ὁ Κύριος εἰς ἑαυτὸν ἐξέλαβε, καὶ εἰς τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην. Ἔτι λέγει ὁ αὐτὸς Προφήτης· Καὶ ἀνατελεῖ ὑμῖν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά μου ἥλιος δικαιοσύνης, καὶ ἴασις ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ, καὶ ἐξελεύσεσθε, καὶ σκιρτήσετε ὡς μοσχάρια ἐκ δεσμῶν ἀνειμένα, καὶ καταπατήσετε ἀσεβεῖς, διότι ἔσονται ἀποδόκιμοι τὰ πέδαι ὑμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐγὼ ποιῶ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμῖν Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. Καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις. Ὅτι εἰ ἐὰν θέλητε δέξασθαι περὶ Ἰωάννου, αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι.

* LXX. ἐξαποστέλλω. * ἐπισκέψεται.

Μαλαχίας οὗτος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τέτακται ἐν Σοφᾷ· καὶ ἔτι πάνυ νέος ὤν, καλὸν βίον ἤσκησε· καὶ ἐπειδὴ πᾶς ὁ λαὸς ἐτίμα αὐτὸν, ὡς ὄντα ἐξ ἀρχῆς, ἐπάλεσαν αὐτὸν Μαλαχίαν, ὃ ἑρμηνεύεται Ἄγγελος. Ἦν γὰρ καὶ τῷ εἴδει ἀγαθός· ἀλλὰ καὶ ἅπερ ἔτυχεν αὐτὸς ἐν προφητείᾳ, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ὀφθεὶς Ἄγγελος Κυρίου ἐπεδιόρθωσεν, ὡς ἐγένετο ἐν ἡμέραις

τῆς ἀναρχίας, ὡς γέγραπται ἐν Σφηριτελλείμ, τουτέστιν, ἐν βίβλῳ Κριτῶν. Καὶ ἔτι νέος ὢν προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ ἐν ἀγρῷ αὐτοῦ.

A interregni, ut ſcriptum eſt in Spheretellim, hoc eſt in libro Judicum, contigit. Juvenis adhuc appoſitus eſt ad patres ſuos in agro ſuo.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ μεγάλους Προφήτας.

Λοιπὸν ἐπὶ τοὺς πάσαρας μεγάλους βαδεῖμεν, πληρώσαντες σὺν Θεῷ τοὺς ιβ'. Πάντες μὲν οἱ Προφῆται προεφήτευσαν, καὶ ὑπεμίμνησκον τοὺς Ἰουδαίους περὶ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, ἣν πρὸς τοὺς πατέρας ἐποιήσατο, ὅπως πάντα τὰ ἔθνη εὐλογεῖν ὑπέσχετο ἐν τῷ σπέρματι τοῦ Ἀβραάμ, διὰ τῆς τοῦ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ οἰκονομίας· καὶ ὅπως ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ὁ Θεὸς πρώην ἐκ τῆς δουλείας τῆς Αἰγυπτίων μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ· καὶ δέδωκεν αὐτοῖς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας· καὶ ὅπως αἰχμάλωτοι εἰς Βαβυλῶνα ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ ἀπαχθήσονται, καὶ πάλιν ἐνδέξως ἐπανήξουσι· καὶ πάλιν πείσονται κακὰ ὑπὸ Ἀντιόχου, καὶ τῆς περιξ ἐθνῶν· καὶ ὅπως καὶ τούτων δυνάμει θείᾳ περιγένωνται· καὶ τότε ὁ προσδοκώμενος ἐκ τοῦ σπέρματος Ἀβραὰμ ἥξει ἐπὶ σωτηρίᾳ πάσης τῆς κόσμου κατὰ τὰς ἁγίων ἐπαγγελίας. Τοῦτο τὸ ἔργον τῆς Προφητῶν. Τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν ἑαυτοῖς συνέγραψαν τὰς ἰδίας βίβλους, οἷον Δαβὶδ συνθεὶς τὴν βίβλον τῶν ψαλμῶν, καὶ Δανιὴλ ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ κελευσθεὶς γράψαι ἅπερ αὐτῷ δι' ὁράσεων ἀπεκαλύφθη, ἃ καὶ ἄλλοι τινές. Οἱ δὲ λοιποὶ οὐχ ἑαυτοῖς συνέγραφον, ἀλλὰ γραμματεῖς ἦσαν ἐν τῷ ἱερῷ, οἳ ἔγραφον ἑκάστου. Προφῆται γὰρ ἐπὶ ἡμερολογίου λόγον. Καὶ ὁπόταν ἀποστέλλοιτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Προφήτης κηρύξαι, ἢ περὶ Ἰερουσαλήμ, ὅτι μέλλει αἰχμαλωτίζεσθαι, ἢ περὶ Σαμαρείας, ἢ περὶ ἑτέρων τόπων, ἢ περὶ τῆς ἐπανόδου, ἢ περὶ Ἀντιόχου, ἢ περὶ τῶν περιξ ἐθνῶν, ἢ περὶ αὐτοῦ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καθ' ἣν ἡμέραν προεφήτευον, ἔγραφον ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Προφήτου ἐκείνου ὃ ἐκήρυττε περὶ ἑκάστου πράγματος. Καὶ πάλιν μετὰ καιρὸν, εἰ ἐκήρυξε περὶ ἑτέρου πράγματος, πάλιν ἔγραφον, ὑποτάσσοντες εἰς τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς ἀρχὴν κεφαλαίου ποιούμενοι ἐκήρυττον. Καὶ ὅπου πᾶσαν τὴν βίβλον αὐτοῦ συνετίθεσαν. Οὕτω εὑρεῖν ἐν ταῖς αὐτῶν βίβλοις κεφάλαιον ἁρμόζον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν Βαβυλῶνος, ἢ εἰς τὴν ἐπάνοδον, καὶ διάφορα περὶ Χριστοῦ ἕτερον, καὶ αὖθις περὶ τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τῆς ἐπανόδου λόγον. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐὰν μὴ παραπεπηγμένος ἀναγνῷς, συγκεχυμένα τὰ πάντα εὑρήσεις. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ Βασιλεῖαι τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐγράφησαν ἐν τῷ ἱερῷ κατὰ μέρος, ἐν καιρῷ τοῦ Σαοὺλ, τὰ ἕως τοῦ Σαοὺλ, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Δαβίδ, ἕως τοῦ Δαβίδ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ἑκάστου Βασιλέως κατὰ τὸν ἴδιον καιρὸν ἐγράφετο. Ὁμοίως ἐγράφοντο καὶ ἐν ταῖς σκευαῖς τῆς Βασιλείων, ἃ καλοῦμεν Παραλειπόμενα. Τοῦ δὲ Πεντατεύχου ὁ Μωσῆς ἔγραψεν, ἱστορίαν προγεγονότων, καὶ γινομένων, καὶ ἐσομένων. Ἰησοῦς πάλιν τοῦ ἰδίου βίβλον, τοὺς Κριτὰς πάλιν ἐν τῷ ἱερῷ, ἡγούμενος τοῦ Σαμουὴλ, ὁμοίως καὶ τοῦ Ρούθ. Σολομὼν πάλιν τὰ ἴδια ἔγραψε, τάς τε Παροιμίας, καὶ τὰ Ἄσματα, καὶ τὸν Ἐκκλησιαστήν. Σοφίας γὰρ χάριν εἰληφὼς πα-

DE QUATUOR MAGNIS Prophetis.

Duodecim (Prophetis) juvante Deo explicitis, ſupereſt ut de quatuor magnis agamus. Omnes quidem Prophetæ prophetarunt, & Judæos de promiſſionibus ſubinde monuerunt, quas Deus eorum patribus fecerat, quove pacto gentes univerſas benedictione ſua donare erat pollicitus in ſemine Abraham per Domini Chriſti diſpenſationem: & quomodo Deus ex Ægyptiorum ſervitute prius illos cum brachio excelſo liberaverit & dederit eis terram repromiſſionis: quare ratione captivi Babylonem a Nabuchodonoſor abducti, rurſum glorioſe reverſi ſunt: & ut mala iterum patientur ab Antiocho gentibuſque circumvicinis: quo etiam pacto divina potentia iis ſuperiores evaſerint, & ut tunc expectatus ex ſemine Abraham venturus erat pro ſalute mundi totius, ſecundum prædictas repromiſſiones. Hoc prophetarum opus fuit. Atque ex iis quidam ſuos ſibi ipſis libros conſcripſere, quemadmodum David Pſalmorum librum compoſuit, & Daniel in captivitate ſcribere, juſſus eſt quæcumque ſibi per viſiones revelata fuerant: ita & alii quidam. Reliqui vero non ſibi ſcripſerunt, ſed erant in templo ſcribæ qui uniuſcujuſque Prophetæ verba, in modum Kalendarii, deſcriberent. Et cum a Deo mittebatur Propheta, ut quippiam nuntiaret, vel de Hieruſalem, quod ſcilicet eſſet expugnanda: vel de Samaria, aut de locis aliis, vel de reverſione, aut de Antiocho, aut de circumvicinis nationibus, aut de ipſo Domino Chriſto, quo die prophetabant, in illius Prophetæ ſermone ea deſcribebant, quæ de re aliqua nuntiaverat. Rurſum ſi poſt aliquod tempus de re alia quidpiam prædixiſſet, tum in illius ſermone ſuperioribus ſubjiciebant, facto capitis initio. Atque hac ratione totum illius librum compegere. Unde reperire eſt in illorum libris caput quod captivitati Babylonis convenit, vel reverſioni, & ſtatim aliud quod de Chriſto, ac rurſum de captivitate vel reditu agit. Atque ut uno verbo dicam, niſi hæc attente legeris, omnia confuſa reperies. Neque Prophetiæ dumtaxat, ſed & libri Regnorum eadem ratione in templo particulatim conſcripti ſunt, veluti Saule regnante, quæ Saulem, quæ Davidis tempeſtate, quæ Davidem ſpectabant. Atque eodem modo uniuſcujuſque Regis acta, ſuo quoque tempore, ſcribebantur. Sed & pariter ſcribebant in Regum ſcriniis, quæ Paralipomena appellamus. Pentateuchum vero Moyſes conſcripſit, hiſtoriam ſcilicet rerum præteritarum, præſentium & futurarum. Jeſus etiam ſingularem librum confecit; Judices rurſum in templo, ſeu Tabernaculum, ſimiliter & librum Ruth. Salomon ſuos perinde conſcripſit libros, Proverbia, & Cantica, & Eccleſiaſtem. Donatus enim a Deo ſa-

Edit. Pariſ. pag. 154.

pientiæ gratia, cunctos homines adhortatus est, ut in hac vita sapienter sese gererent, Prophetiæ tamen gratiam non adeptus. Quotquot igitur invenimus Prophetas, qui dignati sunt de Domino Christo prædicere, hactenus sumus executi. Nunc porro videtur operæpretium ut de quatuor aliis prophetis scribamus, & quæcumque de Christi Domini humanitate dicere dignati sunt, quo divinæ Scripturæ scopus omnis spectat. Producamus igitur magniloquum illum Isaiam, qui & figura & sermone dignatus est videre, & prædicere peractum in Christo Sacramentum.

A ρὲ Οὖς, Ὃ πάντα ἄνθρωπον τοιοῦτον σοφῶς ἀναστρέφεσθαι ἐν τῇδε τῇ βίῳ· προφητείας γὰρ χάριν οὐκ εἰλήφει. Ὅσους οὖν ἐυρομεν Προφήτας ἀξιωθέντας εἰπεῖν περὶ τῦ Δεσπότυ Χριστῦ ἐπάξαμεν. Ἔτι δὲ γράφωμεν καὶ περὶ τῶν ἄλλων τεσσάρων Προφητῶν, ἅτα ἠξιώθησαν εἰπεῖν περὶ τῆς κατὰ Χριστὸν τὸν Δεσπότην οἰκονομίας, ἐν ᾗ ἀφορᾷ πᾶς ὁ σκοπὸς τῆς Θείας γραφῆς. Προφέρωμεν τοίνυν πρῶτον τὸν μεγαλοφωνότατον Ησαΐαν, ὃς καὶ τύπῳ καὶ λόγῳ ἠξιώθη ἰδεῖν καὶ προεῖπεν περὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν μυστηρίυ.

DE ISAIA.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΣΑΙΑΝ.

B

Hic est magnus ille Isaias, filius Amos, qui in figura quidem vidit mysterium Christi, cum scilicet Dominum conspexit sedentem in throno excelso ac sublimi, quem Seraphim in orbem circumstabant. Singulis erant sex alæ, quibus se tegerent, & clamabat alter ad alterum: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Sabaoth, plena est omnis terra gloria ejus.* Deinde missus est unus ex Seraphim, & accepit forcipe carbonem ex altari, & tetigit labia ejus, dicens: *Hoc auferet peccata tua.* Per visionem verecundiæ, & hymni, ac figuræ perspicue edoctus est prænunciare peractum in Christo Sacramentum. Sed & rursum ita loquitur: *Tanquam ovis ad occisionem ductus est, & sicut agnus coram tondente se obmutuit.* Hunc locum Eunuchus Æthiops cum legisset, rogavit Philippum ut hunc sibi interpretaretur, qui statim de Domino Christo a propheta dictum respondit. Iterum præterea ait: *Homo in plaga existens, & sciens ferre infirmitatem.* Et rursum: *Quoniam peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus.* Et, *Dominus vult mundare eum a plaga, & ostendere illi lumen.* Deinde sic dicit Dominus: *Ecce ego injiciam in fundamenta ejus & qui crediderit in eum, non confundetur.* Et rursum: *Erit in die illa radix Jesse, & qui surgit ex ea reget gentes, in ipsum gentes sperabunt.* Et rursum: *Spiritus Domini super me, eo quod unxerit me.* Hoc cum Dominus in Synagoga in Sabbatis legisset, dixit: *Amen dico vobis, hodie impleta est scriptura in auribus vestris.*

Ὃυτος ὁ μέγας Ησαΐας ὁ υἱὸς τῦ Αμώς, ὃς τύπῳ μὲν εἶδε τὰ κῇ τὸ μυστήριον τῦ Χριστῦ· ὅτι εἶδε τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνυ ὑψηλοῦ Ὃ ὑπερμέτρυ, κ᾽ Σεραφὶμ περείχοσαν κύκλῳ αὐτῦ. Ἓξ πτέρυγες τῇ ἑνὶ ἑαυτὰ κατακαλύπτουσα, Ὃ ἔκραζον ἕτερος πρὸς ἕτερον, Αγιος, Αγιος, Αγιος, Κύριος Σαβαὼθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτῦ. Ἐπὶ τούτοις ἀπεστάλη ἕις ἐκ τῦ Σεραφὶμ, Ὃ ἔλαβε τῇ λαβίδι ἄνθρακα ἀπὸ τῦ Θυσιαστηρίυ, Ὃ ἥψατο τῶ χειλέων αὐτῦ, λέγων· Τοῦτο ἀφελεῖ τὰς ἁμαρτίας συ. Σαφῶς γὰρ τῆς ὄψεως τῆς * δεηχείας, Ὃ τῦ ὕμνυ, Ὃ τῦ τύπυ διδαχθεὶς προμηνῦσαι τὸ κατὰ Χριστὸν μυστήριον. Ἔτι δὲ πάλιν Ὃ λόγῳ φησὶν ὅτως· Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, κ᾽ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος. Ταύτην τὴν χρῆσιν ὁ Αἰθίοψ εὐνοῦχος ἀναγνοὺς, τὸν Φίλιππον παρεκάλει ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ αὐτήν· ὃς τάχιστα περὶ τῦ Δεσπότυ Χριστῦ αὐτῷ ἑρμήνευσεν εἰρῆσθαι ὑπὸ τῦ Προφήτυ. Ἔτι πάλιν λέγει· Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὤν, Ὃ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν. Καὶ πάλιν· Ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Καὶ, Κύριος βούλεται καθαρίσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς πληγῆς, κ᾽ δεῖξαι αὐτῷ φῶς. Καὶ πάλιν ὕτω λέγει Κύριος· Ἰδὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς, Ὃ ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῇ, ὐ μὴ καταισχυνθῇ. Καὶ πάλιν· Ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ῥίζα τῦ Ιεσσαὶ, Ὃ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, ἐπ᾽ αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσι. Καὶ πάλιν· Πνεῦμα Κυρίυ ἐπ᾽ ἐμὲ ὃ εἵνεκεν ἔχρισέ με. Τοῦτο ἀναγνοὺς ὁ Κύριος ἐν τῇ Συναγωγῇ τοῖς σάββασιν, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν.

Ησαΐας ὢν ἀπὸ Ιερουσαλὴμ· θανάτυ δὲ ὑπὸ Μανασσῆ σχισθεὶς εἰς δύο, κῇ ἐκεῖθι ὑπὸ κάτω δρυὸς Ρογὴλ, ἐχόμενα τ᾽ ὑδάτων τῆ ὑδάτων, ὃν ἀπώλεσεν Εζεκίας ὁ Βασιλεὺς, χώσας αὐτά. Καὶ ὁ Θεὸς τὸ σημεῖον τ᾽ Σιλωὰμ ἐποίησε δι᾽ αὐτὸν Προφήτυ, ὅτι πρὸ τ᾽ ἀποθανεῖν ἐλιγωρήσας ᾔτησε πιεῖν ὕδωρ, Ὃ δι᾽ θεὸς ἀπεστάλη αὐτῷ ἐξ αὐτῦ· ᾗ τότε ἐκλήθη Σιλωὰμ, ὅπερ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Καὶ ἐπὶ τ᾽ Εζεκίυ, πρὸ τῦ πιῶσαι τὰς λάκκυς, Ὃ τὰς κολυμβήθρας, ἐπὶ ὠχῇ τ᾽ Ησαΐυ μικρὸν ὕδωρ ἐξῆλθεν, ὅτι ἦν ὁ λαὸς ἐν συγκλεισμῷ ἀλλοφύλων, Ὃ ἵνα μὴ διαφθαρῇ ἡ πόλις ὡς μὴ ἔχουσα ὕδωρ. Ηρώτων γὰρ οἱ πολέμιοι, πόθεν πίουσι; κ᾽ χαρακώσαντες τ᾽ πόλιν περιεκάθιζοντο τῇ Σιλωάμ. Ὅτε ἦσαν ἐρχόντο σὺν τῇ Ησαΐᾳ οἱ Ιουδαῖοι αὐτλεῖν,

Is. vi.

Act. i.

Edit. Paris. p. 155. Is. liii.

Act. viii

Is. 61.

Luc. 4.

ἐξήρχετο τὸ ὕδωρ· διὸ ἕως τῆς σήμερον ἀφθόνως ἐξέρχεται, ἵνα δειχθῇ τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον. Καὶ ἐτέθη ἐν τῷ Ησαΐᾳ τοῦτο γέγονε, μνήμης χάριν, ἡ ὁ λαὸς τῶν Ιουδαίων, πλησίον αὐτοῦ τῆς Σιλωὰμ ἐθάψαν ἐντίμως καὶ ἐνδόξως, ἵνα διὰ τῆς δεήσεως αὐτοῦ ὡσαύτως ἔχωσι τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ὕδατος, ὅτι ὁ χρησμὸς ἐδόθη αὐτῷ περὶ αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι οὕτως. Ἐστὶ δὲ ὁ τάφος ἐχόμενος τῶν τάφων τῆς Βασιλέων, ὀπίσθιον τοῦ τάφου τῆς Ιουδαίων, ἐπὶ τὸ μέρος τὸ φρὸς νότον. Σολομὼν γὰρ ἐποίησε τοὺς τάφους τοῦ Δαβὶδ, διαγράψας κατὰ ἀνατολὰς τῆς Σιὼν, ἥτις ἔχει εἴσοδον ἀπὸ Γαβαὼν μακρόθεν τῆς πόλεως σταδίων εἴκοσι. Ἐποίησε δὲ ταύτην σκολιὰν, σωϊζόμενον, ἀνεπινόητον· καὶ ἔστιν ἡ εἴσοδος ἕως τῆς σήμερον τοῖς πολλοῖς ἀγνοουμένη τῆ ἱερέων, καὶ ὅλῳ τῷ λαῷ. Ἐκεῖ οὖν ὁ Βασιλεὺς Σολομὼν τὸ χρυσίον τὸ ἐξ Αἰθιοπίας, καὶ τὰ ἀρώματα. Καὶ ἐπειδὴ ἔδειξεν Ἐζεκίας τὸ μυστήριον Δαβὶδ, καὶ Σολομῶν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμίανε ὀστᾶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐπροβάτευσε εἰς δουλείαν ἔσεσθαι τὸ σπέρμα αὐτοῦ τοῖς ἐχθροῖς αὐτοῦ, καὶ ἄκαρπον αὐτὸν, καὶ ἄγονον ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

la exibat, unde ad hunc uſque diem, in magni miraculi argumentum etiamnum ſubito erumpit. Poſtquam autem id per Iſajam peractum eſt, hunc magnifice ac ſtudiose juxta Siloam Judæorum populus ſepeliit, ut ejus precibus aquæ perinde copia iis ſuppeteret, cum præterea, ut ita agerent, ex oracolo iis præceptum eſſet. Jacet autem ejus ſepulcrum juxta Regum tumulos, ad Auſtrum, pone Judæorum tumulos. Salomon quippe Davidis ſepulcra ita conſtituit, ut Orienti Sion obverſarentur, quæ aditum habet a Gabaon procul ab urbe, ſtadiis xx. quem quidem aditum obliquum ac occultum ita confecit ut a nemine percipperetur, adeo ut ejus introitus pleriſque Sacerdotum atque ipſi populo etiam hodie ignotus ſit. Ibi Salomon Rex aurum ex Æthiopia ſibi allatum, & aromata recondidit. Sed cum Ezechias Davidis & Salomonis arcanum gentibus aperuiſſet, & oſſa patrum ſuorum inquinaſſet, eapropter Deus ejus ſemen hoſtium ſervituti addixit, ab illoque die infœcundum & ſterilem hunc fecit Deus.

Edit. Pariſ. pag. 156.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΕΜΙΑΝ.

Οὗτος ὁ Ιερεμίας ἀξιωθεὶς καὶ αὐτὸς προεπεῖν περὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν μυστηρίου, λέγων οὕτως· Καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ τιμηθέντος, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ισραὴλ, καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος. Ταύτης τῆς χρήσεως καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς μέμνηται Ματθαῖος, πληρωθείσης ἐν καιρῷ τοῦ πάθους. Πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς Προφήτης· Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ισραὴλ, καὶ τῷ οἴκῳ Ιούδα διαθήκην καινὴν, οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἐν ᾗ ἡμέρᾳ ἐπελαβόμην μου τῆς χειρὸς αὐτῶν ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, κἀγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, φησὶ Κύριος, δώσω νόμους μου εἰς διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίαν αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς, καὶ ἔσομαι εἰς Θεὸν αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν, καὶ οὐ μὴ διδάξωσιν ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, λέγων· Γνῶθι τὸν Κύριον, ὅτι πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν, ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν οὐ μνησθῶ ἔτι. Καὶ τῆς χρήσεως μέμνηται ὁ Απόστολος ἐν τῇ πρὸς Εβραίους ἐπιστολῇ.

DE HIEREMIA.

Hic Hieremias dignatus eſt, & ipſe de peracto in Chriſto myſterio prædicere, cum ita ait: *Et acceperunt triginta argenteos pretium appretiati, quem appretiaverunt a filiis Iſrael, & dederunt eos in agrum figuli, ſicut conſtituit mihi Dominus.* Sententiæ iſtius meminit Evangeliſta Matthæus, quæ impleta eſt tempore Paſſionis. Rurſum ait idem Propheta: *Ecce dies veniunt, dicit Dominus, & diſponam domui Iſrael, & domui Juda teſtamentum novum, non ſecundum teſtamentum quod feci patribus eorum, in die in qua apprehendi manum eorum, ut educerem illos de terra Ægypti. Quia ipſi non manſerunt in teſtamento meo, & ego neglexi eos, dicit Dominus, dans leges meas in mentem eorum, & in corde eorum inſcribam eas, & ero eis in Deum, & ipſi erunt mihi in populum, & non docebunt ultra unuſquiſque fratrem ſuum, & unuſquiſque proximum ſuum, dicens: Cognoſce Dominum, quia omnes ſcient me a parvo uſque ad magnum, quia propitius ero iniquitatibus eorum, & peccatorum eorum non ero memor amplius* Et iſtius ſententiæ meminit Apoſtolus in Epiſtola ad Hebræos.

Matth. 27. Hier. 31. Hebr. 11.

Ἰερεμίας ἦν ἐξ Ἀναθὼθ, καὶ ἐν Ταφναὶς Αἰγύπτου λίθοις δὲ ὑποβληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀπεθνήσκει. Κεῖται δὲ ἐν τόπῳ τῆς οἰκήσεως Φαραὼ, ὅτι Αἰγύπτιοι ἐδόξασαν αὐτὸν, διεργετηθέντες δι' αὐτοῦ· ηὔχετο γὰρ αὐτοῖς. Τῶν γὰρ ὑδάτων οἱ θῆρες, (οὓς καλοῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι Μεναφὼθ, Ἕλληνες δὲ Κροκοδείλους) καὶ ὅσοι εἰσὶ πιστοὶ Θεῷ ἕως σήμερον εὔχονται ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ λαμβάνοντες τὸν χοῦν τοῦ τόπου, δήγμασι τῶν ἀνθρώπων θεραπεύουσι, καὶ πολλοὶ αὐτὰ τὰ θηρία τὰ ἐν τῷ ὕδατι φυγαδεύουσιν. Ἡμεῖς δὲ ἠκούσαμεν ἐκ τῶν παίδων Αντιγόνου καὶ Πτολεμαίου, γερόντων ἀνδρῶν, ὅτι Αλέξανδρος ὁ τοῦ Μακεδόνων ἐπισκὰς τῷ τόπῳ τοῦ Προφήτου, καὶ ἐπιγνοὺς τὰ εἰς αὐ-

Hieremias erat ex Anathoth, & in Thaphnis Ægypti lapidibus a populo impetitus interiit, jacetque in loco habitationis Pharaonis, cum magna illum veneratione proſequerentur Ægyptii ob accepta ab eo beneficia, & quod pro iis Deum deprecatus eſſet, cum ab animalibus aquaticis, quæ Ægyptiis Menephot, Græcis vero Crocodili dicuntur, infeſtarentur. Unde quotquot Deo ſunt fideles, uſque hodie hoc in loco preces fundunt, & accepto de loco iſto terræ pulvillo, ex eorum morſibus homines curant, multique crocodilos ex aquis fugant. Nos vero ex Antigoni & Ptolemæi poſteris accepimus, iiſque viris ætate gravibus, Alexandrum Macedonem, cum ad Prophetæ ſepulcrum acceſſiſſet, audiiſſetque arcana, quæ de ſe is prædi-

xerat, illius reliquias Alexandriam transtuliſſe, haſque magnifico apparatu circumdediſſe, unde accidit ut a loco iſto, uti pariter a fluvio, aſpides arcerentur, ſicque ſerpentes Argolaos nuncupatos, (hoc eſt ſerpentum hoſtes) quos ex Argo Peloponneſi regione attulerat, illic injecit. Ita porro dicti, quaſi ſegnes dexteris: loquelam autem habent ſuaviſſimam, ſed infauſtam.

Edit. Pariſ. pag. 157.

Hic Hieremias ſignum dedit Ægyptiis Sacerdotibus, quo futurum prædixit, ut eorum idola concuterentur & concіderent per Salvatorem puerum ex Virgine natum, & in præſepi jacentem. Quapropter etiamnum ut Deam colunt virginem puerperam, & infantem in præſepi adorant. Ptolemæo autem Regi cauſam ſciſcitanti, reſponderunt ſe accepiſſe arcanum iſtud, ab ſancto Propheta patribus ſuis fuiſſe traditum.

Idem Propheta Hieremias, ante templi everſionem, arcam legis, quæque in ea recondita erant, abripuit, ac repoſuit illam in rupe, dixitque circumſtantibus: *Migravit Dominus ex Sina in cælum, & rurſum veniet legislator ex Sion cum virtute, et ſignum vobis ſit adventus ejus, cum omnes gentes lignum adoraverint. Dixitque: arcam illam nemo extrahet præter Aronem, nec tabulas in ea reconditas nemo ex Sacerdotibus aut Prophetis aperiet, præter Moyſem dilectum Dei. In die porro Reſurrectionis arca reſurget prima, et egredietur ex rupe, et in monte Sina reponetur. Omnes vero Sancti ad illam ſeſe congregabunt, ibi expectantes Dominum, poſtremique fugientes, occident illum venientem.* In rupe illa digito ſuo nomen Domini impreſſit, & forma ejus velut ferri ſculptura facta eſt, nubeſque lucida nomen texit, ac nemo figuram intelligit, vel legere poteſt ad hunc uſque diem, & uſque ad mundi conſummationem. Eſt autem illa petra in ſolitudine, ubi primum fuit arca, intra duos montes, in quibus jacent Moyſes & Aaron. Per noctem vero nubes ut ignis circa locum apparet, juxta figuram antiquam, quoniam non deſinet gloria Dei ex lege ejus. Propterea hanc Hieremiæ gratiam dedit Deus, ut myſterii ſui finem ipſe faceret, ut Moyſis etiam & Aaronis ſocius fieret, ſicut ſimul ſunt uſque hodie, ſi quidem Hieremias erat ex ſtirpe Sacerdotali.

A τὸν μυσήρια, εἰς Αλιξάνδρειαν μεπήσιν αὐτῶ τὰ λείψανα, περιθεὶς αὐτὰ ἐνδόξως κύκλω, ϗ ἐκωλύθη ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης τὸ γένος ἀσπίδων, ϗ ἐκ τῶ πεσμῶ ἀσαύπες, ϗ ὅπες ἐκβαλεῖ τὰς ὄφεις τὰς λεγομένας Αργολάκς, (ὅ ἐσιν Οφιομάχος) ὡς ἤνεγκεν ἐκ τῶ Αργω τῶ Πελοποννησιακῶ, πεπεσιν ἀργὸς δέξιοι καλοῦνται, δαλιὰν δὲ ἔχουσιν ἡδυπάτω, ϗ παιδώνυμον.

Οὗπες ὁ Ιερεμίας σημεῖον ἔδωκε τοῖς ἱερεῦσιν Αἰγύπτε, ὅτι δεῖ σεισθῆναι τὰ εἴδωλα αὐτῶν ϗ συμπεσεῖν ὑπὸ Σωτῆρος παιδὸς ἐκ παρθένε γενομένε, ἐν φάτνῃ δὲ κειμένε. Διὸ ϗ ἕως νῦν θεοποιοῦσι παρθένον λοχὼ, ϗ βρέφος ἐν φάτνῃ τιθέντες προσκυνῶσι. Καὶ Πτολεμαίῳ τῷ Βασιλεῖ τὴν αἰτίαν πυθομένῳ, ἔλεγον ὅτι παράδοσίν ἐσιν μυσήριον ὑπὸ ὁσίε Προφήτε τοῖς πατράσιν ἡμῶν παραδοθέν.

B

Οὗπες ὁ Προφήτης Ιερεμίας, πρὸ τῆς ἀλώσεως τῶ ναῶ, ἥρπασε τὴν κιβωτὸν τῶ νόμε, ϗ τὰ ἐν αὐτῇ, ϗ ἔθεσεν αὐτὰ καπεπθῆναι ἐν πέτρᾳ, ϗ εἶπε τοῖς παρεσῶσιν· Ἀποδήμησε Κύριος ἐκ Σινᾶ εἰς ὐρανὸν, ϗ πάλιν ἐλεύσεται νομοθέτης ἐκ Σιὼν ἐν δυνάμει, ϗ σημεῖον ὑμῖν ἔσω τῆς παρεσίας αὐτῶ, ὅτε ξύλων πάντα τὰ ἔθνη προσκυνήσουσιν. Εἶπε δὲ, ὅτι, Τὴν κιβωτὸν ταύτην ὐδεὶς ἐκβαλεῖ εἰμὴ Λαρὼν, ϗ πὰς ἐν αὐτῇ πλάκας ὐδεὶς ἀναπτύξει ὡς ἔτι Ιερέων, ἢ Προφητῶν, εἰμὴ Μωϋσῆς ὁ ἐκλεκτὸς τῶ Θεῶ. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀναςάσεως πρῶτη ἡ κιβωτὸς ἀναςήσεται, ϗ ἐξελεύσεται ἐκ τ πέτρας, ϗ τεθήσεται ἐν ὄρει Σινᾶ. Καὶ πάντες οἱ ἄγιοι πρὸς αὐτὴν συναχθήσονται, ἐκεῖ ἐκδεχόμενοι Κύριον, τὸν ἐχθρὸν φεύγοντες, ἀπελόντες τι αὐτὸν ἐλθόντα. Ἐν τῇ πέτρᾳ ἐκείνῃ ἐσφράγισε τῷ δακτύλῳ τὸ ὄνομα τ Θεῦ, ϗ ἐγένετο ὁ τύπος ὡς γλυφὴ σιδήρε, ϗ περίλη φωτεινὴ ἐσκίασε τὸ ὄνομα, ϗ ὐδεὶς πω τὸν τύπον, ὐδὲ ἀναγνῶναι αὐτὸν δύναταί τις ἕως σήμερον, ϗ ἕως τῆς σωτηρίας. Ἔσιν δὲ ἡ πέτρα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου πρῶτον ἡ κιβωτὸς γέγονε μετὰξὺ τῶ δύο ὀρέων, ἐν οἷς κεῖται Μωϋσῆς ϗ Ααρών. Καὶ ἐν νυκτὶ περίλη ὡς πῦρ γίνεται περὶ τ τόπον, ϗ τ τύπον τ ἀρχαῖον, ὅτι ἡ μὴ παύονται ἡ δόξα τ Θεῦ ἐκ τ νόμε αὐτῦ. Διὰ τῦτο ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῷ Ιερεμίᾳ χάριν, ἵνα τὸ τέλος τ μυςηρίε αὐτῦ αὐτὸς ποιήσῃ, ἵνα γένηται συγκοινωνὸς Μωϋσέως ϗ Ααρών, ϗ ὁμῶ εἰσὶν ἕως σήμερον, ἐπειδὴ δὲ ὁ Ιερεμίας ἐσὶν ἐκ σπέρματος ἱερατικῦ.

C

D

DE EZECHIELE.

Iſte Ezechiel Babylone prophetans, & ipſe dignatus eſt prædicere de Chriſti humanitate, ubi ait: *Et liberabo eos ab omnibus iniquitatibus ſuis, et mundabo eos, et erunt mihi in populum, et ego ero eis in Deum, et ſervus meus David Princeps in medio eorum, et paſtor erit unus omnium, quia in præceptis meis ambulabunt.* Et rurſum dicit: *Et dixit ad me, Hæc aqua, quæ egreditur in Galilæam Orientem verſus, et quæ deſcendit in Arabiam, et venit uſque ad mare ad aquam exitus, et ſanabit aquas: et erit, omnis anima animalium bullientium in omnibus in quæ abierit illic fluvius, vivet.*

p. 158.

Hic Ezechiel ortus eſt ex Ari-

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΖΕΚΙΗΛ.

Οὗτος Ιεζεκιὴλ ἐν Βαβυλῶνι προφητεύων, ϗ αὐτὸς ἠξιώθη προεπεῖν περὶ τῆς κατὰ Χριςὸν οἰκονομίας, καί φησι. Καὶ ῥύσομαι αὐτὺς ἀπὸ πασῶν τῶ ἀνομιῶν αὐτῶν. Καὶ καθαριῶ αὐτὺς, ϗ ἔσονταί μοι εἰς λαὸν, ϗ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν, ϗ ὁ δῦλός μου Δαβὶδ ἄρχων ἐν μέσῳ αὐτῶν ϗ ποιμὴν εἷς ἔσαι πάντων, ὅτι ἐν τοῖς προσάγμασί μου πορεύσονται. Καὶ πάλιν λέγει. Καὶ εἶπε πρός με· Τὸ ὕδωρ τῦτο τὸ ἐκπορευόμενον εἰς τ Γαλιλαίαν τὴν πρὸς ἀνατολὰς, ϗ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν Αραβίαν, ϗ ἤρχετο ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τὸ ὕδωρ τῆς διεκβολῆς, ϗ ὑγιάσει τὰ ὕδατα· ϗ ἔσαι, πᾶσα ψυχὴ τῶ ζώων τῶ ἑρπόντων ἐπὶ πάντα ἐφ' ἃ ἂν ἀπέλθῃ ἐκεῖ ποταμὸς, ζήσεται.

E

Ιεζεκιὴλ ὕτός ἐσιν ὁ ἐξ Αμαρὰ, τῆς Ιερέων, ϗ

ἀπέθανε ἐν γῇ Χαλδαίων ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας, πολλὰ προφητεύσας τοῖς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν ὁ ἀρχέμβρος τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ, ἐκεῖ ἐλιγχόμβρος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ εἰδώλων σεβάσμασι. Καὶ ἔθαψεν αὐτὸν ὁ λαὸς ἐν ἀγρῷ Μαὼρ, ἐν τάφῳ Ἰωσὴφ καὶ Ἀρφαξὰθ πατέρων Ἀβραάμ. Καὶ ἔστιν ὁ τάφος σπήλαιον δίπλοιν, ὅτι Ἀβραὰμ ἐν Χεβρὼν πρὸς τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ ἐποίησε τὸν τάφον Σάρρας. Δίπλοιν δὲ λέγεται ὅτι εἰλικτόν ἐστι, καὶ ἀπόκρυφον ἐξ ἐπιπέδου, καὶ ἔστιν ὑπερῶον ἐπὶ γῆς ἐν πέτρᾳ ἀρεμάμβρον.

Οὗτος ὁ Προφήτης πρᾶς ἔδωκε τῷ λαῷ, ὅτε προσέχειν τῷ ποταμῷ Χοβάρ, ὅτε ἐκλείποι, ἐλπίζειν τὸ δρέπανον τῆς ἐρημώσεως εἰς πέτρας τῆς γῆς. καὶ ὅτε πλημμυρήσει, τὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπάνοδον, Καὶ ὃν ἐκεῖ κατῴκει ὁ ὅσιος, καὶ πολλοὶ πρὸς αὐτὸν συνήγοντο. Καί ποτε πλήθους συνόντος, ἔδησαν οἱ Χαλδαῖοι τοὺς Ἑβραίους, μὴ ἀναπαράξωσι, καὶ ἐπέλθωσιν αὐτοῖς εἰς ἀναίρεσιν. Καὶ ἐποίησεν ὁ Προφήτης διαχῶσαι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἐκφύγωσιν εἰς τὸ πέραν. Οἱ δὲ καταπολεμήσαντες, τῷ ἐχθρῶν ἐπιδιώξαντες, κατεπορεύθησαν.

Οὗτος ὁ Προφήτης διὰ προσευχῆς αὐτομάτως αὐτοῖς δαψιλῆ τροφὴν ἰχθύων παρέχει, καὶ πολλῶν ἐκλιπόντων, ζωὴν αὐτοῖς ἐκ Θεοῦ ἐλθεῖν παρεκάλεσεν.

Οὗτος δοκολυμένου τοῦ λαοῦ σημεῖα ποιήσας ἔπαυσε τοὺς πολεμίους, καταπλήξας αὐτοὺς φαντάσθαι, ὅτι ἔλεγεν ὁ Ἰσραήλ, Ὅτι διαπεφώνηκαμεν, ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν. Καὶ ἐν τάφοις τῶν ἐσόμενα τῶν νεκρῶν αὐτοὺς ἔπεισεν, ὅτι ἔστιν ἐλπὶς τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ὧδε, καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. Οὗτος κρίνων τὸν Ἰσραὴλ, ἐδείκνυε τὰ ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν τῷ ναῷ γινόμενα. Οὗτος ἁρπάγη ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἶπε τὰ ἐν τῷ ναῷ γινόμενα κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς ἔλεγχον τῶν ἀπειθούντων τῷ Θεῷ.

Οὗτος, κατὰ τὸν Μωσέα, εἶδε τὸν τύπον τοῦ ναοῦ, καὶ τὸ τεῖχος, καὶ περὶ τεῖχος, καὶ τὴν πύλην ἐν ᾗ Κύριος εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ ἔσται ἡ πύλη κεκλεισμένη, καὶ εἰς αὐτὸν ἐλπιοῦσι πάντα τὰ ἔθνη.

Οὗτος ἔκρινεν ἐν Βαβυλῶνι τὴν φυλὴν Δὰν καὶ τοῦ Γάδ. Ὅτι ἀσέβουν πρὸς Κύριον, διώκοντες τοὺς τὸν νόμον φυλάσσοντας, καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς τέρας μέγα· ὅτι οἱ ὄφεις ἀπέκτεινον τὰ βρέφη αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ κτήνη αὐτῶν διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν. Καὶ εἶπεν, ὅτι διὰ αὐτοὺς οὐκ ἐπιστρέψει ὁ λαὸς εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν Μηδίᾳ ἔσονται ἕως συντελείας πλάνης αὐτῶν, καὶ ἐξ αὐτῶν ἓν ἀντλῶν αὐτὴ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΑΝΙΗΛ.

Οὗτος ὁ Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι προφητεύων, καὶ αὐτὸς ἀξιωθεὶς προειπεῖν περὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, φησὶν οὕτω· Καὶ γνώσῃ, καὶ συνήσεις, καὶ Χαὶ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναί σοι, καὶ τοῦ οἰκοδομηθῆναι Ἱερουσαλὴμ ἕως Χριστοῦ ἡγεμόνος ἑβδομάδες ἑπτὰ, καὶ ἑβδομάδες ἑξήκοντα δύο, καὶ πάλιν ἑξῆς. Καὶ πάλιν· Καὶ ἐκρύβη λίθος ἄνευ χειρῶν, καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα, καὶ ἐγένετο ὁ λίθος εἰς ὄρος μέγα, καὶ ἐπλήρωσε τὴν γῆν. Καὶ πάλιν· Καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος, καὶ ἕως

Ara, ex filiis Sacerdotum, & obiit in terra Chaldæorum, tempore captivitatis, multa prophetans in Judæa. Hunc porro ibi interfecit dux populi Iſrael, quod ab eo ob idolorum cultum coarguereturr. Illumque ſepelivit populus in Agro Maur, in ſepulcro Joſeph & Arphaxath patrum Abraham. Eſtque ſepulcrum ſpelunca duplex, quia Abraham in Chebron ad ſui ſimilitudinem fecit ſepulcrum Sarræ. Duplex vero dicitur, quod in plano ſinuoſa ſit, & occulta, in parte vero ſuperiore ſupra terram a petra quodammodo pendeat. Gen. 50. 13.

Hic Prophera prodigium dedit populo, ut obſervaret fluvium Chobar, quando deficiet, tunc falcem deſolationis ad petras fines terræ ſperarent; cum vero inundaverit illius aqua, reditum in Hieruſalem. Hic enim habitabat vir ſanctus, & complures ad eum confluebant. Porro cum aliquando multi cum eo eſſent, Chaldæi Hebræos ligaverunt, ne tumultu excitato ab iis inſurgentibus interficerentur. Fecitque propheta ut aqua divideretur, quo in ulteriorem ripam evaderent Hebræi. Ex hoſtibus vero qui illos perſequi ſunt auſi, demerſi ſunt.

Hic Propheta precibus ſuis, amplas ipſis ex piſcibus epulas ſponte præbuit, pluribuſque ex iis deficientibus, eſcas a Deo impetravit.

Hic pereunte populo, ſignis editis, hoſtium conatus compreſſit, iis exhortus perterritis, quando dicebat Iſrael, *Quia diffenſimus, periit ſpes noſtra: et in prodigiis ipſum mortuorum ad fidem reduxit eos, et erit ſpes Iſraeli hic et in futuro ſeculo.* Hic cum judicaret Iſrael, oſtendit ea quæ in Hieruſalem & in templo fiebant. Hic inde raptus eſt, & venit Hieruſalem, ac dixit quæ in Templo facta ſunt eadem hora, ad redargutionem eorum qui Deo non credebant. *Edit. Pariſ. pag 159.*

Hic, perinde ac Moyſes, vidit figuram Templi, & murum, & circa murum portam per quam Dominus ingredietur, & egredietur, eritque porta occluſa, & in ipſum ſperabunt omnes gentes.

Hic Babylone judicavit tribum Dan & Gad. Quod vero impie ſe gererent erga Dominum, divexatis iis qui legem obſervabant, ingens illis prodigium fecit: ſerpentes enim illorum infantes ac jumenta propter eorum impietates conſumpſerunt. Dixitque propter illos non reverſurum populum in terram ſuam, ſed in Media manſurum uſque ad finem erroris ſui, & ex illis futurum qui tollet illum omnibus diebus vitæ ſuæ.

DE DANIELE.

Hic Daniel Babylone prophetans, & ipſe dignatus prædicere de Domino Chriſto, ſic ait: *Et cognoſces & intelliges ab exitu ſermonis, ut reſpondeatur tibi, & ut ædificetur Hieruſalem uſque ad Chriſtum ducem hebdomades ſeptem, & hebdomades ſexaginta duæ,* &c. Rurſum: *Et abſciſſus eſt lapis ſine manibus, & percuſſit ſtatuam, & factus eſt in montem magnum, et implevit totam terram.* Et rurſum: *Et ecce cum nubibus cœli, tanquam filius hominis* Dan. 9. Dan. 2.

veniens, et usque ad antiquum dierum pervenit, et datus est illi honor, et potestas, & reliqua quæ dicta sunt.

Erat Daniel ex tribu Juda, ex præcipuis Regis ministris. Admodum puer ductus est in captivitatem ex Judæa in terram Chaldæorum: natus est autem in Betherom superiori, adeoque castus fuit, ut Eunuchus ab Judæis existimaretur.

Is plurimum deflevit pro populo, & pro Hierusalem, vitamque egit in ciborum omnium desiderabilium abstinentia, terræ dumtaxat semina comedens. Vir erat siccus corpore & gracilis, forma decorus, gratia præstantissimus. Hic sæpius Deum precatus est pro Nabuchodonosor, filii Baltasar suasionibus, cum bestia & jumentum factus est, ne periret. Antrorsum enim capite bovem, pedibus vero & parte posteriori leonem referebat. Revelatum est autem viro sancto istud mysterium: eo quod ex irrationali voluptatis amore, ac refractario ingenio, in jumentum evasit, & quod veluti bos, jumentum Belia factus est: in leonem autem, ex illius rapacitate, tyrannide, ac ferinis moribus, cujusmodi quidem vitiis, qui rerum potiuntur, dum juvenes sunt infici solent, sub vitæ vero extremum, feræ evadunt, dum rapiunt, vastant, feriunt, occidunt, tyrannorum more, ac impie vivunt, quorum tandem pœnas a judice Deo recipiunt. A Deo porro edoctus vir sanctus, ut bovem fœnum comedisse dixit, nullamque ipsi fuisse naturæ humanæ idonei alimenti cupiditatem. Propterea idem Nabuchodonosor, post ciborum concoctionem, cum cor hominis haberet, plorabat, & Dominum singulis diebus ac noctibus quadragies deprecabatur. Dæmon vero ad eum accessit, cum hominem esse ignoraret. Elevata est ejus lingua, ita ut non potuerit loqui, quod cum intelligeret, statim lacrymabatur, & oculi illius erant sicut caro mortua dum fleret. Multi autem urbe egressi ipsum spectabant.

Dan. 2.

Edit. Paris. pag. 160.

Solus vero Daniel illum videre noluit, cum toto isto transformationis tempore assidue pro illo preces funderet. Ajebat enim: *In hominem rursum evadet, tum illum videbo*. Quod plerique minime credebant.

Daniel igitur fusis precibus, ab Altissimo petiit ut septem anni, ea quæ dixerat tempora fierent, ac impetravit ut ad menses septem redigerentur. Tum vero septem temporum mysterium in eo adimpletum est. Nam cum post septem menses pristinam formam recepisset, sex anni & quinque menses substracti sunt. Ille autem ante Dominum procidit, impietatem, omnemque iniquitatem suam confessus, reddiditque ei Dominus regnum suum; neque panem, neque carnes comedit, nec vinum bibit, confessus Domino. Quippe præceperat ipsi Daniel, ut leguminibus aqua tinctis, & viridibus Dominum placaret. Propterea ipsum appellavit Baltasar, perinde ac filium suum. Sed & una cum liberis suis hæredem instituere velle se testatus est. Verum vir sanctus dixit: *Absit, ut ego relicta*

τῶ παλαιοῦ τῶ ἡμερῶν ἔφθασε, ⸉ αὐτῶ ἐδόθη ἡ τιμὴ, καὶ ἡ ἐξουσία, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα εἰρήθη.

Δανιὴλ οὗτος λῶ ἐκ φυλῆς Ιούδα, τῶ ἐξεχόντων τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας. Ἀλλ' ὅτι νήπιος ὢν ἦχθη ἐν τῆ αἰχμαλωσίᾳ ἐκ τῆς Ιουδαίας εἰς τλὼ Χαλδαίων· Εγενήθη δὲ ἐν Βεθηρὼμ τῆ ἀνωτέρᾳ, καὶ λῶ ἀνὴρ σώφρων, ὥστε δοκεῖν τοὺς Ιουδαίους εἶναι αὐτὸ παίδοπα.

Πολλὰ ἐπένθησεν οὗτος τὸν λαὸν, καὶ ἐπὶ τλὼ πόλιν Ιερουσαλὴμ, καὶ ἐνηστείᾳ ἤσκησεν ἀπὸ πάσης τροφῆς ἐπιθυμητῆς, σπέρματα τῆς γῆς ἰδίων. Καὶ λῶ ἀνὴρ ξηρὸς, καὶ ἀσαρκος, τλὼ ἰδέαν ὡραῖος, ⸉ χάριτι ὕψιστος. Οὗτος πολλὰ ηὔξατο ὑπὲρ τῶ Ναβουχοδονόσορ, παρακαλεσῶντος αὐτὸ Βαλτάσαρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐγένετο θηρίον καὶ κτῆνος, ἵνα μὴ ἀπόλυται. Ην γὰρ τὸ ἔμπροσθεν ὡς βοῦς σωὶ τῆ κεφαλῆ· καὶ οἱ πόδες σωὶ τοῖς ὄπισθεν λέων. Απεκαλύφθη δὲ τῆ ὁσίᾳ περὶ τοῦ μυστηρίου τούτου, ὅτι κτῆνος γέγονε διὰ τλὼ ἄλογον αὐτοῦ φιλησδονίαν, καὶ σκληροτραχηλίαν, καὶ ὅτι ὡς βοῦς ὑποζύγιον γεγένηται τῶ Βελιᾶ, λέων δὲ διὰ τὸ ἁρπακτικὸν καὶ τυραννικὸν, καὶ θηριώδης τῶ τρόπω. Ταῦτα ἔχουσι οἱ δυνάσαι ἐν τῆ νεότητι, ἐπὶ τέλει δὲ θῆρες γίνονται, ἁρπάζοντες, ὀλοθρεύοντες, παπαίνοντες, ἀναιροῦντες, τυραννοῦντες· ἀσεβοῦντες, τὰς δὲ τούτων αμοιβὰς παρὰ τῶ κριτῆ Θεῶ ἀπολαμβάνοντες. Εγὼ δὲ διὰ τὸ Θεῶ ὁ ἅγιος, ὅτι ὡς βοῦς ἤθιε χόρτον, καὶ ὅτι οὐκ ἐγένετο αὐτῆ ἀνθρωπίνης φύσεως τροφῆς ἐπιθυμία. Διὰ τοῦτο λέγει αὐτὸς Ναβουχοδονόσορ, μετὰ τλὼ πέψιν τῆς τροφῆς ἐν καρδίᾳ ἀνθρωπίνῃ γινόμενος, ἔκλαιε καὶ ἤξιου Κύριον, πᾶσαν τλὼ ἡμέραν καὶ νύκτα τεσσαρακοντάκις δισσάκις. Δαίμων δὲ ἐπιγίνεται αὐτῆ, καὶ ἐλάνθανεν ὅτι γέγονεν ἄνθρωπος. Ηρθη δὲ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλεῖν, καὶ τῶν ὀδόντων ἐδάκρυε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὡς νεκροῦ κρέας ἐν τῆ ἐλαίᾳ, πολλοὶ γὰρ ἐξιόντες ἐκ τῆς πόλεως ἐθεώρουν αὐτόν.

Ο δὲ Δανιὴλ μόνος οὐκ ἤθελεν ἰδεῖν αὐτόν, ὅτι πάντα τὸν χρόνον τῆς ἀλλοιώσεως αὐτοῦ ἐν προσδοκίᾳ λῶ περὶ αὐτοῦ. Ελεγε γάρ, ὅτι, Πάλιν ἄνθρωπος γενήσεται, καὶ τότε ὄψομαι αὐτόν. Καὶ ἐπίστευον αὐτῆ.

Ο Δανιὴλ οὖν τὰ ἑπτὰ ἔτη, προσδοκίμως ἀρὸς τὸν ὕψιστον, ἵνατι γενέσθαι οὓς εἶπε καιροὺς, ἑπτὰ μῆνας γενέσθαι μῆνας ἑπτά. Καὶ τὸ μυστήριον τῆ ἑπτὰ καιρῶν ἐτελέσθη ἐπ' αὐτόν. Ὅτι ἀποκαπασὰς ἐν ἑπτὰ μησὶ, ὡς λῶ τὸ ἀρὶν, τὰ ἓξ ἔτη καὶ πέντε μῆνας. Τῷ πίπτειν Κυρίῳ, καὶ ὁμολογεῖ τλὼ ἁμαρτίαν αὐτοῦ, καὶ πάσαν τλὼ ἀνομίαν αὐτοῦ, καὶ ἀπέδωκεν αὐτῆ τλὼ βασιλείαν αὐτοῦ, καὶ οὔτε ἄρτον, οὔτε κρέα ἔφαγεν, οὔτε οἶνον ἔπιεν, ἐξομολογούμενος Κυρίῳ, ὅτι Δανιὴλ προσέταξεν αὐτῆ ὀσπρίοις βρέχειν, ⸉ χλωροῖς ἐξελαιοῦσθαι Κύριον. Διὰ τοῦτο ἐκάλεσεν αὐτὸν Βαλτάσαρ, ὡς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ηθέλησε δὲ αὐτὸν συγκληρονόμον καταστῆσαι τῆ τέκνων αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ ὅσιος εἶπεν· Ἰλεώς μοι ἀφεῖναί με κληρονομεῖν πατέρων με, καὶ μὴ κολληθῆναί με κληρονομίας ἀπεκτημένων. Καὶ τοῖς

ἄλλοις

ANNI A M. C.

ἄλλοις Βασιλεῦσι Περσῶν πολλὰ ἐποίησε τεράστια, ἃ οὐκ ἐγράφησαν. Οὗτος δὲ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ σπηλαίῳ τῷ βασιλικῷ μόνος ἐνδόξως. Καὶ αὐτὸς ἔδειξε τέρας ἐν ὄρεσι τοῖς ὑπεράνω τῆς Βαβυλῶνος, ὅτε, Ὅτε καπνισθήσεται τὸ ἐν Βορρᾷ, τότε ἥξει πέλος Βαβυλῶνος· ὅτε δὲ κατ' ἀνατολὰς ὕδωρ καθαρὸν ἐξελεύσεται, τότε ὁ Θεὸς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος ἀναδέξεται πάσας τὰς ἀνομίας τοῦ κόσμου εἰς ἑαυτόν, ἐν τῷ ἀνασκολοπίζεσθαι αὐτὸν ὑπὸ ἱερέων τοῦ νόμου. Καὶ ἔσονται πνεύματος χάρις ἐπὶ τῆς γῆς ἐκχυθήσεται εἰς πάντα τὰ ἔθνη. Ὅτε δὲ ἐν πυρὶ καίεται, τὸ τέλος ἔσται πάσης τῆς γῆς. Ἐὰν δὲ ἐν τῇ νότῳ ῥεύσει ὕδατα, ὑποχωρήσει ὁ λαὸς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν. Ἐὰν δὲ αἷμα ῥέυσει, φόνος ἔσται τοῦ Βελιὰ ἐν πάσῃ τῇ γῇ. Καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ ὅσιος τοῦ Θεοῦ.

A *paterna hereditate, incircumciſorum hæreditatem attingam.* Apud alios porro Perſarum Reges multa miranda edidit, quæ non deſcripta ſunt. Obiit ille, & in ſpelæo Regio magnifice ſolus ſepultus eſt. Quinetiam prodigia fecit in ſuperioribus Babylonis montibus, quando dixit: *Cum fumigabit quod eſt in Aquilone, tunc inflabit finis Babylonis. Cum vero ab Oriente adveniet aqua munda, tunc Deus in terra tamquam homo recipiet in ſe omnes iniquitates mundi, dum in crucem agetur a Sacerdotibus legis. Statimque Spiritus gratia in terra effundetur in omnes gentes. Cum vero igne conflagrabit, tum finis totius terræ adveniet. Cum autem in Auſtro fluent aquæ, revertetur populus in terram ſuam. Si autem ſanguis fluat, cædes erit Beliæ per totum mundum.* Obiit in pace ſanctus Dei. Edit. Pariſ. pag. 161.

ΗΛΙΑΣ Ο ΘΕΣΒΙΤΗΣ.

Οὗτος ἦν ἐκ γῆς Ἀράβων, φυλῆς Ἀαρών, οἰκῶν Γαλαάδ· ὅτι ἡ Θεσβὶς δῶμα ἦν τοῖς Ἱερεῦσιν. Οὗτος ὅταν ἔμελλε τεχθῆναι, εἶδε Σβαχὰ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅτι Ἄγγελοι λευκοφανεῖς αὐτὸν σπαργάνουν, καὶ ὅτι ἐν πυρὶ αὐτὸν ἐσπαργάνουν, καὶ φλόγα πυρὸς ἐδίδουν αὐτῷ φαγεῖν. Καὶ ἐλθὼν, ἀπήγγειλε εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ χρησμός· Μὴ δειλιάσῃς, ἔσται γὰρ ἡ οἴκησις αὐτοῦ φῶς, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ἀπόφασις, καὶ κρινεῖ ὁ Ἰσραὴλ ἐν ῥομφαίᾳ καὶ πυρί.

B C

ELIAS THESBITES.

Hic erat ex terra Abraham, de tribu Aaron, habitans Galaad: nam Thesbis Sacerdotum habitatio erat. Cum is naſciturus eſſet, vidit Sbacha ejus pater, ab Angelis candidatis illum conſalutari, & in igne faſciis involvi, ac ignis flammam comedendam ei porrigi, profecteſque hæc nuntiavit in Hieruſalem, eique dixit Oraculum: *Ne timeas, erit illi habitatio lux, & ſermo ejus ſententia, & judicabit Iſrael in rompheæ & igni.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΙΣΣΑΙΟΝ.

Οὗτος ὁ Ἐλισσαῖος ἦν ἐξ Ἀβελμαεὶλ, γῆς τοῦ Ῥουβίν. Καὶ ἐπὶ τούτου γέγονε τέρας, ὅτι ἡνίκα ἐτέχθη, ἐν Γαλγάλοις ἡ δάμαλις ἡ χρυσῆ ἐξὺ ἐβόησεν, ὥστε ἀκουσθῆναι εἰς Ἱερουσαλήμ. Ὃς καθεῖλε τὰ γλυπτὰ αὐτῶν, καὶ τὰ χωνευτὰ αὐτῶν. Καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν Σαμαρείᾳ.

DE ELISÆO.

Erat hic, Eliſæus ex Abelmaul, terra Rubin. In eo vero miraculum iſtud factum eſt. Cum in lucem editus eſt, in Galgalis aurea bucula acutam vocem edidit, adeo ut audiretur in Hieroſalem: *Hic deſtruet ſculpta illorum, & fuſa illorum ſimulacra.* Mortuuſque in Samaria ſepultus eſt.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

Ζαχαρίας ὁ υἱὸς Ἰωδαὲ τοῦ Ἱερέως. Οὗτος ἦν ἐξ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν Ἰωὰς ὁ Βασιλεὺς Ἰούδα ἐχόμενα τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἐξέχεε τὸ αἷμα αὐτοῦ ὁ οἶκος Δαβὶδ αὐτὸ μέσον ἐπὶ τοῦ Ἐλάμ. Καὶ λαβόντες αὐτὸν οἱ ἱερεῖς, ἔθαψαν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

D

ZACHARIAS.

Zacharias filius Joiadæ Sacerdotis. Is ortus erat ex Hieroſolymis, atque hunc Joas Rex Juda juxta altare interfecit, & effudit ſanguinem ejus domus David in medio Elam. Illum porro accipientes Sacerdotes, cum ipſius patre ſepelierunt.

Περσῶν ε'. ὁ ΞΕΡΞΗΣ ὁ μέγας, Δαρείου Ὑστάσπεως υἱός, ἔτη κα'. Ὁμοῦ ,λζ'.

Perſarum v. Rex XERXES Magnus, Darii filii Hyſtaſpis filius, ann. XXXVIII. Collig. anni v. MXXXVII.

α', β'.

οα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γ', δ'.

Aeſchylus floruit.

Δάμπρος Ἀρχιερεὺς ΙΑΚΙΜΟΣ, υἱὸς Ἰησοῦ, ἔτη λ'. Ὁμοῦ ξβ'.

E

ε', ς'.

οβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ζ', η', θ', ι'.

ογ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ια'.

Πίνδαρος ἐγνωρίζετο.

Aristides in exilium mittitur.

Secundus ſummus Pontifex JOACIMUS, filius Jeſu, ann. XXX. Colliguntur anni LXII.

V. VI.

LXXII. OLYMPIAS.

VII. VIII. IX. X.

LXXIII. OLYMPIAS.

XI.

Pindarus clarus habetur.

ANNI A M. C. *Edit. Paris. pag. 162.*

xii. xiii.

Sophocles tragœdiarum ſcriptor primus inotuit.

xiv.

LXXIV. OLYMPIAS.

xv.

Euripides agnoſcebatur.

xvi.

ESDRAS ſummus Pontifex apud Judæos agnoſcebatur.

xvii.

Herodotus Hiſtoriarum ſcriptor agnoſcebatur.

xviii.

Bacchylides florebat.

LXXV. OLYMPIAS.

xix. xx.

Socrates naſcitur.

xxi. xxii.

LXXVI. OLYMPIAS.

xxiii. xxiv. xxv. xxvi.

LXXVII. OLYMPIAS.

xxvii.

Perſarum vi. regnavit ARTABANUS menſes vii. Poſt quem,

vii. ARTAXERXES, Longimanus cognominatus, ann. xli. Colliguntur anni v. MLxxviii.

1. 1084

Themiſtocles epoto tauri ſanguine moritur.

Quidam ajunt Mardochæum ſub hæc tempora natum fuiſſe. Quod ſi ita eſſet, illius facinora minime filuiſſet Eſdræ liber: in quo Artaxerxe regnante & Eſdram & Neemiam Babylone reverſos narratur, ut & cætera quæ ab iis acta circumferuntur, contigiſſe.

ii.

LXXVIII. OLYMPIAS.

iii. iv. v. vi.

pag. 163.

Sol defecit.

Tertius ſummus Pontifex ELIAZIBUS, filius Joacimi, ann. xl. Colliguntur anni cii.

LXXIX. OLYMPIAS.

vii. viii.

Eſdras grammaticæ ſacrarum legum doctor inſignis habetur.

ix. x.

LXXX. OLYMPIAS.

xi.

Herodotus Halicarnaſſeus Hiſtoriographus cognoſcitur.

A

ιβ, ιγ.

Σοφοκλῆς τραγωδοποιὸς * πρῶτος ἐπιδείξατο.

ιδ.

φδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιε.

Εὐριπίδης ἐγνωρίζετο.

ις.

ΕΣΔΡΑΣ Ἀρχιερεὺς παρὰ Ἰουδαίοις ἐγνωρίζετο.

B

ιζ.

Ἡρόδοτος Ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ιη.

Βακχυλίδης ἤκμαζεν.

οε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιθ', κ.

Σωκράτης ἐγεννήθη.

κα', κβ.

C

ος' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κγ', κδ', κε', κς'.

οζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κζ.

Περσῶν ς' ἐβασίλευσεν ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῆνας ζ. Μεθ' ὃν,

ζ' ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, ὁ ἐπιλεχθεὶς Μακρόχειρ, μα'. Ὁμοῦ, ρπ.

α'.

Θεμιστοκλῆς αἷμα ταύρου πιὼν πλάστῃ.

D

Μαρδοχαῖόν φασί τινες ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γεγενῆσθαι. Οὐ γὰρ ἂν ἐσιώπησε τὰς κατ' αὐτὸν πράξεις ἡ τῶ Ἐσδρᾶ γραφὴ, εἴ τις κατὰ τὸν Ἀρταξέρξου ἱστορεῖ, καὶ Ἐσδρᾶν καὶ Νεεμίαν ἐκ Βαβυλῶνος ἀπελθεῖν, καὶ τὰς ἐμφερομένας πράξεις αὐτῶν γεγενῆσθαι.

β'.

οη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

χ, δ', ε', ς'.

Ὁ ἥλιος ἐξέλιπεν.

Τρίτος Ἀρχιερεὺς ΕΛΙΑΣΙΒΟΣ, υἱὸς Ἰωακείμου, Εἴτη μ'. Ὁμοῦ ρβ'.

οθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ζ, η'.

Ἔσδρας γραμματικῆς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ἐγνωρίζετο.

θ, ι'.

π' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ια'.

Ἡρόδοτος Ἁλικαρνασσεὺς Ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ιβ, ιγ'.

Εμπεδοκλῆς καὶ Παρμενίδης Φυσικοὶ Φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

ιδ'.

κα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιε'.

Φερεκύδης ὁ δεύτερος Ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ις', ιζ'.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, Νεεμίας, υἱὸς Ἀχελλὶ, ἐκ σπέρματος Ἰσραὴλ, οἰκοδομεῖ τὴν Ἱερουσαλήμ. ὃν γὰρ Ἀρταξέρξου τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, αἰτήσας τὸν Βασιλέα οἰκοδομῆσαι τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπιτραπεὶς παρ' αὐτοῦ, ἄπεισιν εἰς τὴν Ἰουδαίαν σὺν δυνάμει πολλῇ. Τὸ δὲ τεῖχος τῆς πόλεως ἀνεγείρει, καὶ πλατείας ἐν αὐτῇ κατασκεύαζει, κατὰ τὴν τοῦ Δανιὴλ προφητείαν, φάσκουσαν ὅτως· Ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν σὲ ἁγίαν τοῦ συντελεσθῆναι ἁμαρτίας, καὶ σφραγίσαι ἁμαρτίας, καὶ ἀπαλεῖψαι τὰς ἀνομίας, καὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι ἀδικίας, καὶ τοῦ ἀγαγεῖν δικαιοσύνην αἰώνιον, καὶ τοῦ σφραγίσαι ὅρασιν, καὶ Προφήτην, καὶ χρῖσαι ἅγιον ἁγίων. Καὶ γνώσῃ, καὶ συνήσεις ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦ ἀνοικοδομηθῆναι Ἱερουσαλὴμ ἕως Χριστοῦ ἡγεμόνος ἑβδομάδες ζ'. καὶ ἑβδομάδες ξβ', καὶ ἐπιστρέψει, καὶ οἰκοδομηθήσονται πλατεῖα καὶ τεῖχος, καὶ ἐκκαιρωθήσονται οἱ καιροί. καὶ μετὰ τὰς ἑβδομάδας τὰς ζ', καὶ ξβ' ἐξολοθρευθήσεται χρῖσμα, καὶ κρίμα οὐκ ἔσται ἐν αὐτῷ. Τὴν δὲ πόλιν, καὶ τὸ ἅγιον φθερεῖ σὺν τῷ ἡγουμένῳ τῷ ἐρχομένῳ, καὶ ἐκκοπήσεται ἐν κατακλυσμῷ, καὶ ἕως τέλους πολέμου συντετριμμένου τάξει ἀρχισμούς, καὶ δυναμώσει διαθήκην πολλαῖς ἑβδομάσι μία, καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος ἀρθήσεταί μου θυσία, καὶ σπονδὴ, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων ἔσται, καὶ ἕως τῆς συντελείας καιροῦ, συντέλεια δοθήσεται ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν.

Ἐντεῦθεν οὖν Ἀφρικανὸς ἐξαριθμεῖ τὸν ἐν τῇ αὐτῇ προφητείᾳ τὰ ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀριθμὸν, συντείνοντα, οὐ μόνον ἐπὶ τὴν τοῦ σωτηρίου κηρύγματος παρουσίαν· ἀλλὰ καὶ εἰς ἔτη υοδ' αἱ παρὰ τῷ Δανιὴλ προφητευθεῖσαι τὸ ὑπὸν ἑβδομάδες, τὴν ἀρχὴν ἔλαβον, καὶ συμπληρωῦται εἰς τὸ κβ' ἔτος τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἤγουν δ' ἔτος σα' Ὀλυμπιάδος, καὶ τὰ μὲν ξθ' ἑβδομάδων πληρωθέντα, εἰς τὸ ιδ' ἔτος τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, καὶ πρῶτον ἔτος σβ' Ὀλυμπιάδος, ἐν ᾧ ἡ παρουσία ἡ ἐπὶ τὸ βάπτισμα, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. τὰς δὲ λοιπὰς μιᾶς ἑβδομάδος, ἥτις διαμεμέτρηται ἐβδομάσι πολλαῖς, πληρουμένης, ὡς εἴρηται, κατὰ τὸ κβ' ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος μοναρχίας. Τὸ δὲ ἥμισυ τῆς ἑβδομάδος, ἐν ᾧ φησὶν ὁ Προφήτης, Ἀρθήσεταί μου θυσία; φθάνει καὶ τὸ ιθ' ἔτος τῆς Τιβερίου

ANNI A M. C.

xiii. xiii.

Empedocles & Parmenides Physici Philosophi florebant.

xiv.

LXXXI. OLYMPIAS. Ol. 71.

xv.

Pherecides secundus Historiographus agnoscebatur.

xvi. xvii.

Circa id tempus, Neemias, filius Achelli, ex stirpe Israel, instauravit Hierosolyma. Cum enim Regis Artaxerxis Pincernarum Princeps esset, petiit a Rege ut sibi liceret instaurare Hierusalem, impetrataque ab eo facultate, profectus in Judæam cum magna hominum copia, muros urbis erigit, & plateas in ea conficit, juxta Prophetiam Danielis, quæ hisce verbis concipitur: *Septuaginta hebdomades abbreviatæ sunt super populum tuum, & super urbem sanctam, ut consummetur prævaricatio, & ad signandum peccata finem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas, & adducatur justitia sempiterna, & impleatur visio, & prophetia, & ungatur Sanctus sanctorum. Scies ergo & animadvertes ab exitu sermonis, ubi responsum est, ut iterum ædificetur Hierusalem, usque ad Christum ducem hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ, & revertetur, & ædificabitur platea & murus, & evacuabuntur tempora & post hebdomades septem & LXII. exterminabitur chrisma & unctio: & judicium in illo non erit. Civitatem & sanctuarium dissipabit cum duce venturo, & succidetur velut in diluvio, & usque ad finem belli concisi ordinabit desolationes, & confortabit testamentum multis hebdomas una, & in dimidio hebdomadis deficient altaria & hostiæ, & usque ad pinnam templi a tempore abolitionis, & usque ad finem & libamen ordinabit eversioni. Et confortabit testamentum multis hebdomas una, & in dimidio hebdomadis auferetur hostia mea, & libamen, & in templo abominatio desolationum erit, & usque ad consummationem temporis, consummatio dabitur super desolationem.*

Dan. 9. 24.

Edit. Paris. pag. 164.

Exhinc Africanus numerum in hac ipsa Prophetia LXX. hebdomadum ita putat, ut eum extendat non solum ad initium Christi prædicationis, sed etiam ad annos CCCXC. unde LXX. annorum hebdomades a Daniele prædictæ initium acceperunt, & quæ complentur in XXII. anno Imperii Tiberii Cæsaris, sive in IV. anno CCI. Olympiadis: ita ut LXIX. hebdomades impleantur XIV. anno Imperii Cæsaris: & primus CCII. Olympiadis sit is, quo baptismus, & salutaris magni Dei Salvatoris nostri Jesu Christi prædicationis initium contigit: reliquo porro unius hebdomadis, quæ *confortabit testamentum multis*, complero, ut dictum est, XXII. anno Imperii Tiberii Cæsaris. Jam vero dimidium hebdomadis in quo dixit Propheta, *Tolletur hostia mea*, incidit in XIX. annum Imperii Ti-

A. M. C. Anni ab urbe condita Varroniani. beril Cæſaris, ſive in CCII. Olympiadis annum IV. quo Chriſtus verus Deus noſter ſponte ſua ſalutarem & vivificam crucem ſubiit.

Α μεταρχίας, ἤγουν πέπτην ἔτος τοῦ βʹ Ολυμπιάδος, καθ' ὃ τὸν ἑκούσιον ὑπὲρ ἡμῶν σταυρὸν ὑπέμεινε σαρκὶ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν.

OLYMP. IPHIT.

1915. XVIII. ιηʹ.

LXXXII. OLYMPIAS. πβʹ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. 64.

XIX. XX. XXI. XXII. ιθʹ, κʹ, καʹ, κβʹ.

LXXXIII. OLYMPIAS. πγʹ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. 65.

XXIII. XXIV. XXV. XXVI. κγʹ, κδʹ, κεʹ, κϛʹ.

LXXXIV. OLYMPIAS. πδʹ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. 66.

XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. κζʹ, κηʹ, κθʹ, λʹ.

B

LXXXV. OLYMPIAS. πεʹ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. 67.

Ab hoc anno coepere Romani Conſules appellari, & Romanas res adminiſtrare per annos CCCXCV. hoc eſt uſque ad annum ſecundum CLXXXIII. Olympiadis, Lepido & Planco Coſſ. ſeu uſque ad annum primum Caii Julii Cæſaris, & ſextum Cleopatræ.

Ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἤρξαντο οἱ Ρωμαίων Ὕπατοι χρηματίζειν, καὶ διοικεῖν τὰ Ρωμαϊκὰ πράγματα, ἐπὶ ἔτη τϞδʹ, τουτέστιν ἕως δευτέρου ἔτους καὶ σοῦ ρπγʹ Ολυμπιάδος. Ὑπατείας Λεπίδου καὶ Πλάγκου, ἤγουν καὶ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς Γαΐου Ἰουλίου, καὶ ἕκτου Κλεοπάτρας.

Edit. Paris. pag. 165.

NOMINA Conſulum Romanorum.

ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ τῶν ἐν Ῥώμῃ Ὑπάτων.

245. XXXI. Bruto & Collatino Coſſ. λαʹ. Ὑπατεία Βρούτου καὶ Κολλατίνου. ι. 61.

246. XXXII. Publicola & Lucretio Coſſ. λβ Ὑπ. Ποπλικόλα καὶ Λουκρετίου, ■

247. XXXIII. Publicola II. & Puplio Coſſ. C λγʹ. Ὑπ. Ποπλικόλα τὸ βʹ, καὶ Ποπλίου. ι.

248. Lucrtio & Aquilino Coſſ. Λουκρετίου καὶ Ἀκυλίου. δ.

249. Voulſio & Iuberto Coſſ. Οὐολσίου καὶ Τεβερίου. ι. 69.

250. XXXIV. Publicola III. & Lucretio II. Coſſ. λδ Ὑπ. Ποπλικόλα τὸ γʹ, καὶ Λουκρετίου τὸ βʹ. α.

LXXXVI. OLYMPIAS. πϛʹ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

251. XXXV. Menenio & Poſtumiano Coſſ. λεʹ. Ὑπ. Μενενίου καὶ Ποστουμιανοῦ. ι.

252. XXXVI. Tricoſto & Vitellino Coſſ. λϛʹ. Ὑπ. Τειτόστου καὶ Βιτελλίνου. δ.

253. XXXVII. Arunco & Flavo Coſſ. λζʹ. Ὑπ. Ἀρούγκου, καὶ Φλάβου. ι. 70.

254. XXXVIII. Camerino & Longo Coſſ. ληʹ. Ὑπ. Καμερίνου καὶ Λόγγου. α.

LXXXVII. OLYMPIAS. πζʹ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

255. XXXIX. Helva & Gemino Coſſ. λθʹ. Ὑπ. Ἑλούα καὶ Γεμίνου. ι.

256. XL. Flavo II. & Siculo Coſſ. D μʹ. Ὑπ. Φλάβιου τὸ βʹ, καὶ Σικκίλου. δ.

257. XLI. Atratino & Augurino Coſſ. μαʹ. Ὑπ. Ἀτρατίνου καὶ Αὐγουρείνου. α. 71.

Perſarum Rex VIII. DARIUS, Xerxis filius, Nothus appellatus, ann. XIX. Colliguntur anni V. MXCVII.

Περσῶν Βασιλεὺς ηʹ ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ Ξέρξου, ὁ ἐπικληθεὶς Νόθος, ἔτη ιθʹ. Ὁμοῦ ϡϟζʹ.

258. I. Albo & Celimontano Coſſ. αʹ. Ὑπ. Ἀλβείνου καὶ Κελιμοντανοῦ. α.

LXXXVIII. OLYMPIAS. πηʹ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

259. II. Sabino & Priſco Coſſ. βʹ. Ὑπ. Σαβίνου καὶ Πείσκου. ι.

260. III. Cœlimontano II. & Gemino II. Coſſ. γʹ. Ὑπ. Κελιμοντανοῦ τὸ βʹ, καὶ Γεμίνου τὸ βʹ. δ.

261. IV. Arunco II. & Vitellino II. Coſſ. δʹ. Ὑπ. Ἀρούγκου τὸ βʹ, καὶ Βιτελλίνου τὸ βʹ. ι. 72.

262. V. Mactino & Augurino II. Coſſ. εʹ. Ὑπ. Μακεΐνου καὶ Αὐγουρείνου τὸ βʹ. α.

Quartus ſummus Pontifex JODAE, filius Eliaſibi, ann. XVI. Colliguntur ann. CXXXVIII. E Τέταρτος Ἀρχιερεὺς ΙΩΔΑΔ, υἱὸς Ελιασίβου, ἔτη ιϛʹ. Ὁμοῦ ϡληʹ.

LXXXIX. OLYMPIAS. πθʹ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

263. VI. Augurino III. & Atratino II. Coſſ. Plato naſcitur. ſʹ. Ὑπ. Αὐγουρείνου τὸ γʹ, καὶ Ατρατίνου τὸ βʹ. Πλάτων γεννᾶται. ι.

264. VII. Camerino & Flavo Coſſ. ζʹ. Ὑπ. Καμερίνου καὶ Φλάβου. α.

265. VIII. Tullo & Ruſo Coſſ. ηʹ. Ὑπ. Τούλλου καὶ Ρούφου. ι. 73.

A. M. C. A. U. C. Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων Ῥωμαῖοι Ἀρχοντες ἐχλή- A Hîs Coſſ. Proceres Romani dicti ſunt. OLYMP. IPHIT.
Θησαν. IX. Nautito & Rufo II. Coſſ. 20

266. θ′ Τπ. Ναυτίτᾳ καὶ Ῥούφῳ τὸ β′

ϛ′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XC. OLYMPIAS.

267. ί. Τπ. Λούκῳ καὶ Σαβίνῳ. X. Luſco & Sabino Coſſ.

Ἐντεῦθεν Ἀφρικανὸς ἀριθμεῖ κατὰ τὴν τῶ Δανιὴλ προφητείαν ἑβδομάδων ἀριθμὸν συντείνοντα εἰς ἔτη υϟ′. Καὶ ὅροι τὶς αὐτὰς περαιμένας μετὰ τὴν τῶ Χριστῶ ἀνάληψιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Νέρωνος Ῥωμαίων Αὐτοκράτορος, καθ' ὃν ἡ πόλις ἀρξαμένη πολιορκεῖσθαι, δευτέρῳ ἔτει τῶ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντος Οὐεσπασιανῶ, ἐ δευτέρῳ σιβ′ Ὀλυμπιάδος τὴν ἐχάτιαν ἅλωσιν, ἣγουν αἰχμαλωσίαν, ὑπομένει. Hinc Africanus, ſecundum Prophetiam Danielis LXX. annorum hebdomadam numerum putat, qui uſque ad annos CDXC. protenditur. Quas quidem hebdomades quilibet completas reperiet poſt Chriſti aſſumptionem ſub Imperio Neronis Romanorum Imperatoris, ſub quo urbs cœpit obſideri anno XIII. illius qui poſt eum imperavit Veſpaſiani, & anno II. Olympiadis CCXII. extremum excidium ſive captivitatem ſubiit. *Edit Pariſ. pag. 166.*

268. ια′. Τπ. Ῥουτιλλίῳ καὶ Βιτελλίῳ. XI. Rutillio & Vitellino Coſſ. 4

269. ιβ′. Τπ. Φαβίῳ καὶ Μαλογενησίῳ. XII. Fabio & Maloginenſe Coſſ. 3 74

270. ιγ′. Τπ. Μαμέρκῳ καὶ Φαβίῳ τὸ β′. XIII. Mamerco & Fabio II. Coſſ. 2

ηά ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XCI. OLYMPIAS.

271. ιδ′ Τπ. Φαβίῳ τὸ γ′, καὶ Βολησίῳ. XIV. Fabio III. & Voliſio Coſſ. 3

272. ιε′. Τπ. Τιρτύλλῳ καὶ Φαβίῳ τὸ δ′. XV. Tertullo & Fabio IV. Coſſ. 4

1094 273. ις′. Τπ. Σαβίνῳ καὶ Φούλβῳ. XVI. Sabino & Fulvo Coſſ. 1 71

274. ιζ′. Τπ. Κικιννάτῳ καὶ Φαβίῳ τὸ ε′. XVII. Cincinnato & Fabio V. Coſſ. 2

ηβ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XCII. OLYMPIAS.

275. ιη′. Τπ. Ῥουτιλλίῳ καὶ Φαβίῳ τὸ ϛ′ XVIII. Rutilio & Fabio VI. Coſſ. 1

276. ιθ′ Τπ. Λιμιλίῳ καὶ Ἑρκουλίνῳ. XIX. Æmilio & Herculino Coſſ. 4

Ξέρξης ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξεπολέμησε τὰς C Xerxes in Græciam profectus, Athenas expugnavit, incenditque: ac tell accepto ictu ſaucius, Babylonem reverſus, obiit.
Ἀθήνας, ἐμπρήσας αὐτὰς· καὶ τοξοβολίᾳ πληγείς, ὑπέστρεψεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἀπέθανεν.

Περσῶν δ′ ἐβασίλευσε ΣΟΓΔΙΑΝΟΣ ἔτη ζ′. Ὁμοῦ ,ϛρδ′. Apud Perſas IX. regnavit SOGDIANUS ann. VII. Colliguntur anni V. MCIV.

277. α′. Τπ. Λανάτῳ καὶ Πουβλικίῳ. I. Lanato & Publicio Coſſ. 1 76

278. β′. Τπ. Ῥουτιλλίῳ τὸ β′, καὶ Στρούκτῳ. II. Rutillio II. & Structo Coſſ. 2

ηγ′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XCIII. OLYMPIAS

279. γ′. Τπ. Ναυτίῳ καὶ Πουβλικόλᾳ. III. Nautio & Publicola Coſſ. 1

280. δ′. Τπ. Μαλλίῳ καὶ Φουρίῳ. IV. Mallio & Furio Coſſ. 4

281. ε′. Τπ. Αἰμιλίῳ τὸ β′, καὶ Ἰουλίῳ. V. Æmilio II. & Julio Coſſ. 0 77

282. ϛ′. Τπ. Πιναρίῳ καὶ Φούσῳ. VI. Pinario & Fuſo Coſſ. 2

ηδ′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXIV. OLYMPIAS.

D

283. ζ′. Τπ. Σαβίνῳ καὶ Καπιτωλίνῳ. VII. Sabino & Capitolino Coſſ. 56
Apud Perſas X. regnavit ARTAXERXES Mnemon, filius Darii & Pyractidos, ann. XL. Colliguntur anni V. MCXLIV.

Περσῶν ε′ ἐβασίλευσεν ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ Μνήμων, υἱὸς Δαρείου καὶ Παραττίδος ἔτη μ′. Ὁμοῦ ,ϛρμδ′.

284. α′. Τπ. Αἰμιλίῳ τὸ γ′, καὶ Βαλερίῳ. I. Æmilio III. & Valerio Coſſ. 4

285. β′. Τπ. Κελιμοντάνῳ καὶ Πείσωνι. II. Celemontano & Priſco Coſſ. 1 72
Euripides moritur, ut & Sophocles Athenis.

Εὐριπίδης τελευτᾷ, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀθήναις.

286. γ′. Τπ. Κελιμοντάνῳ τὸ β′, καὶ Πείσωνι τὸ β′. III. Celimontano II. & Priſco II. Coſſ. 2

ηε′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XCV. OLYMPIAS.

287. δ′. Τπ. Αἰμιλίῳ τὸ δ′, καὶ Βιβουλανῷ. IV. Æmilio IV. & Vibulano Coſſ. 3

288. ε′. Τπ. Ρηγιλλιανῷ καὶ Φούσῳ. V. Regilliano & Fuſco Coſſ. 4

289. Τπ. Καπιτωλίνῳ τὸ γ′, καὶ Φαβίῳ τὸ β′. Capitolino III. & Fabio II. Coſſ. 1 70

E

290. ϛ′. Τπ. Πείσωνι καὶ Φλάβῳ. VI. Priſco & Flavo Coſſ. 2
Priſco & Helva Coſſ. 3

291. Τπ. Πείσωνι καὶ Ἐλουᾷ.

292. ζ′. Τπ. Τρικιπτίνῳ καὶ Βετουρίνῳ. VII. Tricipitino & Veturino Coſſ. 4

ηϛ′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

XCVI OLYMPIAS. *pag. 167.*

5120 293. η′. Τπ. Γάλλῳ καὶ Καμερίνῳ. VIII. Gallo & Camerino Coſſ. 1 80

294. θ′. Τπ. Πουβλικόλᾳ τὸ β′, καὶ Σαβίνῳ. IX. Publicola II. & Sabino Coſſ. 2

295. ι′. Τπ. Βιβουλάνῳ τὸ β′, καὶ Μαλογινησίῳ. X. Vibulano II. & Malogienſe Coſſ. 3
Iſocrates Rhetor claruit.

Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

296. ια′. Τπ. Ναυτίῳ καὶ Ἀτρατίνῳ. XI. Nautio & Atratino Coſſ. 4

A. J. C. A. U. C. Athenienſes cœperunt XXIV. elementis uti, cum prius non niſi XVI. uterentur.

Αθηναῖοι ἤρξαντο στοιχείοις κδ' χρῆσθαι πρότερον ις' χρώμενοι. OLYMP. IPHIT.

XCVII. OLYMPIAS.

ϛζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

297. XII. Publilio & Hilariano Coſſ. ιβ'. Υπ. Πυβλιλίῳ & Ιλαριανῷ. 1. 1n.
298. XIII. Maximo & Verginio Coſſ. ιγ'. Υπ. Μαξίμῳ & Βιργινίῳ. 2.
299. XIV. Rogo & Veturio Coſſ. ιδ'. Υπ. Ρόγῳ & Βετυρίῳ. 3.
300. XV. Capitolino & Varo Coſſ. ιε'. Υπ. Καπιτωλίνῳ & Οὐάρῳ. 4.
V. Summus Pontifex JANNÆUS, filius Jodæ, ann. XXXII. Colliguntur anni CLXXIV. Πέμπτος Ἀρχιερεὺς ΙΑΝΝΑΙΟΣ, υἱὸς Ἰωδαέ, ἔτη λβ'. Ὁμοῦ ρδ'.

XCVIII. OLYMPIAS.

ϛη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

B

301. XVI. Feſto & Quintillo Coſſ. ις'. Υπ. Φήστῳ & Κωντίλλῳ. 1. 81.
302. XVII. Lanato & Capitolino II. Coſſ. ιζ'. Υπ. Λανάτου & Καπιτωλίνου τὸ β'. 2.
301. His Coſſ. Decemviri creati priores & poſteriores ann. 12. Ex Idatio. 3.
304. 4.
305. XVIII. Barbato & Potito Coſſ. ιη'. Υπ. Βαρβάτῳ & Ποπίτῳ. 2. 83.
306. XIX. Armenio & Tricoſto Coſſ. ιθ'. Υπ. Ἀρμενίῳ & Τρικόστῳ. 1.

XCIX. OLYMPIAS.

ϛθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

307. XX. Macrino & Julio Coſſ. κ'. Υπ. Μακρίνῳ & Ἰουλίῳ. 4.
308. XXI. Furio & Capitolino III. Coſ. κα'. Υπ. Φουρίῳ & Καπιτωλίνῳ τὸ γ'. 1. 84.
Eudoxus Aſtrologus floruit. Εὔδοξος Ἀστρολόγος ἐγνωρίζετο.
309. XXII. Genutio & Curtio Coſſ. κβ'. Υπ. Γενουτίῳ & Κυρτίῳ. 2.
Υπ. Μαγιλλάνῳ καὶ Ἀτρατίνῳ. 3.
310. Mugillano & Atratino Coſſ.
Galli, qui & Celtæ dicti, Romam occuparunt, præter Capitolium. Γαλάται, οἱ & Κελτοὶ, Ῥώμης ἐκράτησαν, πλὴν τοῦ Καπιτωλίου.
311. XXIII. Macrino II. & Capitolino III. Coſſ. C κγ'. Υπ. Μακρίνῳ τὸ β', καὶ Καπιτωλίνῳ τὸ γ'. 4.
Plato Philoſophus floruit. Πλάτων ὁ Φιλόσοφος ἤκμαζεν.

C. OLYMPIAS.

ρ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

312. XXIV. Vibulano & Helva Coſſ. κδ'. Υπ. Βιβουλάνῳ & Ἐλούᾳ. 1. 85.
313. XXV. Pacello & Craſſo Coſſ. κε'. Υπ. Παχίλλῳ & Κράσσῳ. 2.
1140. 314. XXVI. Macrino III. & Lanato Coſſ. κς'. Υπ. Μακρίνου τὸ γ', & Λανάτῳ. 3.
315. XXVII. Mallio & Capitolino V. Coſſ. κζ'. Υπ. Μαλλίῳ & Καπιτωλίνῳ τὸ ε'. 4.
315. His Coſſ. item Tribuni plebis III. anno 11. Ex Idatio. 1. 86.

CI. OLYMPIAS.

ρα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

317. XXVIII. Macrino III. & Fidenate Coſſ. κη'. Υπ. Μακρίνου τὸ γ', καὶ Φιδενάτῃ. 2.
318. XXIX. Maloginenſe & Craſſo Coſſ. κθ'. Υπ. Μαλλογινησίῳ καὶ Κράσσῳ. 3.
Edit. P. p. 168. 319. XXX. Julio & Verginio Coſſ. D λ'. Υπ. Ἰουλίῳ & Βιργινίῳ 4.
320. XXXI. Capitolino VI. & Camerino Coſſ. λα'. Υπ. Καπιτωλίνου τὸ ς', καὶ Καμερίνῳ. 1. 87.
321. His Coſſ. Item Tribuni plebis III. anni 11. Ex Iberio. 2.
322. 3.

CII. OLYMPIAS.

ρβ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

323. Pœno & Melitone Coſſ. λβ'. Υπ. Ποίνου & Μελίτωνος. 4.
Gens Campana in Italia coacta eſt. Καμπανῶν ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ συνέστη.
1150. 324. XXXIII. Craſſo & Tullio Coſſ. λγ'. Υπ. Κράσσου & Τουλλίῳ. 1. 88.
325. XXXIV. Tricipitino & Fidenate II. Coſſ. λδ'. Υπ. Τερκιπιτίνῳ καὶ Φιδενάτου τοῦ β'. 2.
326. XXXV. Coſſo & Pœno II. Coſſ. λε'. Υπ. Κόσσῳ καὶ Ποίνῳ τὸ β'. 3.
Iſocrates Rhetor agnoſcebatur. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

CIII. OLYMPIAS.

E

ργ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

327. XXXVI. Achilla & Mugilano Coſſ. λς'. Υπ. Ἀχίλλᾳ καὶ Μαυγιλάνῳ 4.
328. 329. 330. His Coſſ. item Tribuni plebis IV. anno 11. Ex Idatio. 1. 2. 3. 89.
331. XXXVII. Atratino & Vibulano Coſſ. λζ'. Υπ. Ἀτρατίνου καὶ Βιβουλάνου. 4.
Plato & Xenophon, aliique Socratici floruerunt. Πλάτων, καὶ Ξενοφῶν, & ἄλλοι Σωκρατικοὶ ἐγνωρίζοντο. 2. 90.
332. XXXVIII. Capitolino VII. & Vibulano II. Coſſ. λη'. Υπ. Καπιτωλίνῳ τὸ ζ', καὶ Βιβουλάνου τὸ β'. 3.

A. M. C. A. U. C. — A — OLYMP. IPHIT.

His Coss. Item Tribuni plebis IV. anno VIII. Ex Idatio.

315. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 340. — a. 3. 4. Ol. 91. n. 2. 3. 4. Ol. 92. 1.

340. Τυ. Κόιντου καὶ Μεδουλίνου. — Cosso & Medulino Coss. 2.

342. Τυ. Αμβούστου καὶ Παύλου. — Ambusto & Paulo Coss. 3.

343. λθ'. Τπ. Μαγιλάνου τὸ β', καὶ Ρουτιλίου. — xxxix. Mugilano II. & Rutilio Cos. 4.

ρδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CIV. OLYMPIAS.

344. μ'. Τπ. Αἰμιλίου καὶ Ρουστίκου. — xl. Æmilio & Rustico Cos. 4.

Ξενοφῶν Ορζυλάου, καὶ Κτησίας ἐγνωρίζοντο· καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανε, ζήσας ἔτη ο'.

Xenophon Orzylai filius, & Ctesias florebant; & Socrates Philosophus in carcere hausto toxico interiit, cum vixisset annos xc.

Περσῶν Βασιλεὺς ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, ὁ καὶ ΩΧΟΣ, ἔτη κζ'. Ομῶ ἔτη. — Persarum Rex Artaxerxes, qui & Ochus dictus, ann. xxvii. Colliguntur anni v dcclxxi.

345. α'. Τπ. Κόιντου καὶ Μεδουλίνου. — i. Cosso & Medullino Cos. 1. 911.

His Coss. Tribuni plebis IV. & VI. ann. xv. Ex Idatio.

346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. — a. 3. 4. Ol. 94. n. 2. 3. 4. Ol. 95. 1. 2. 3. 4. Ol. 96. 1. 2. 3.

361. β'. Τπ. Φλάβου καὶ Καμερίνου. — ii. Flavo & Camerino Cos. 4.

362. γ'. Τπ. Ποτίτου καὶ Καπιτωλίνου. — iii. Potito & Capitolino Cos. 1. 91.

Διογένης Ικεσίου, ὁ Κυνικὸς ἐγνωρίζετο. — Diogenes, Icesii filius, Cynicus florebat.

His Coss. Item Tribuni plebis creati sunt anno XVIII. Postea anno IV. nemo eorum Magistratum fuit. Item Tribum plebis VI. Ex Idatio.

363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. — a. 3. 4. Ol. 99. n. 2. 3. 4. Ol. 100. 1. 2. 3. 4. Ol. 101. 1. 2. 3. 4. Ol. 102. 1. 2. 3. 4. Ol. 103. 1. 2. 3. 4. 1. 104.

ρε'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CV. OLYMPIAS.

5148. 387. δ'. Τπ. Γενουκίου καὶ Κουβίου. — iv. Genucio & Cubio Cos. 2.

388. ε'. Τπ. Μαμερτίνου καὶ Λατεράνου. — v. Mamertino & Laterano Cos. 3.

Δημόκριτος τελευτᾷ, ζήσας ἔτη ρ'. — Democritus moritur, cum vixisset annos c. *Edit. Paris. pag. 169.*

390. ς'. Τπ. Πετίτου καὶ Γάλβα. — vi. Petito & Galba Cos. 4.

Σκιπίων Αφρικανὸς Ρωμαίων Δικτάτωρ, πορθήσας τὴν Καρχηδόνα, Αφρικὴν μετονόμασεν. — Scipio Africanus Romanorum Dictator, vastata Carthagine, Africam cognominavit.

391. ζ'. Τπ. Μαμερτίνου τὸ β'. καὶ Σύλλα. — vii. Mamertino II. & Sulla Cos.

Σεισμῷ γενομένῳ ἐν Αχαΐᾳ, Ελίκη καὶ Βύρα κατεπόθησαν, ὧν κατὰ θάλασσαν ἄχρι νῦν ἴχνη φαίνονται πλέουσιν ὑπὸ Κορίνθου εἰς Πάτρας ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ μέρη. — Terræ motu in Achaia facto, Helica & Bura demersæ sunt, quarum versus mare usque hodie vestigia visuntur a navigantibus Corintho Patras ad sinistras partes.

Εὔδοξος Αστρολόγος ἐγνωρίζετο. — Eudoxus Philosophus florebat.

Εκτος Αρχιερεὺς ΙΑΔΔΟΥΣ, ἔτη κ'. Ομῶ ρ'δ'. — vi. Summus Pontifex JADDUS, ann. xx. Colliguntur anni cxciv.

ρς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CVI. OLYMPIAS.

392. η'. Τπ. Αλλίου καὶ Γενουκίου. — viii. Allio & Genucio Cos. 4.

393. θ'. Τπ. Στόλωνος καὶ Πετίνου. — ix. Stolone & Petino Cos. 1. 915.

394. Τυ. Βάλβου καὶ Αμβούστου. — Balbo & Ambusto Coss. 1.

395. ί. Τπ. Λίβωνος καὶ Λενάτου. — x. Libone & Lenato Cos. 2.

396. ια'. Τπ. Αμβούστου καὶ Πρόκλου. — xi. Ambusto & Proculo Cos. 3.

Ισοκράτης ὁ Ρήτωρ ἐγνωρίζετο. — Isocrates Rhetor claruit.

ρζ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CVII. OLYMPIAS.

397. ιβ'. Τπ. Ρουστικίου καὶ Καπιτωλίνου. — xii. Rustico & Capitolino Cos. 1. 106.

398. ιγ'. Τπ. Αμβούστου τὸ β', καὶ Λενάτου. — xiii. Ambusto II. & Lenato Cos. 2.

399. ιδ'. Τπ. Ποτίτου καὶ Πουβλικόλα. — xiv. Potito & Publicola Cos. 3.

400. Τυ. Αμβούστου τὸ γ', καὶ Καπιτωλίνου. — Ambusto III. & Capitolino Coss. 4.

401. Τυ. Ποτίτου τὸ δ', καὶ Πουβλικόλα. — Petito IV. & Publicola Coss. 1. 107.

402. Τυ. Πουβλικόλα καὶ Ρουτιλίου τὸ β'. — Publicola & Rutilio II. Coss. 2.

403. ιε'. Τπ. Ρουστικίου τὸ β', καὶ Παίτου. — xv. Rustico II. & Pæto Cos. 3.

ρη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CVIII. OLYMPIAS.

404. ις'. Τπ. Σκιπίωνος καὶ Λενάτου. — xvi. Scipione & Lenato Cos. 4.

405. XVII. Camillo & Crasso Coss.
Demosthenes orator florebat.
406. XVIII. Corvino & Lenato III. Coss.
407. XIX. Venoce & Torquato Coss.

CIX. OLYMPIAS.

408. XX. Corvino II. & Libone Coss.
409. XXI. Vulsone & Camerino Coss.
410. XXII. Rutilio & Torquato Coss.
411. XXIII. Corvino III. & Cosso Coss.

CX. OLYMPIAS.

412. XXIV. Allo & Rutilio II. Coss.
413. XXV. Venoce II. & Mamertino Coss.
414. XXVI. Torquato III. & Musone Coss.
Plato, & Æschylus, & Symmachus, & Aristophanes comœdiarum scriptor florebant, ut & Demosthenes.
415. XXVII. Mamertino & Philone Coss.

Edit. Paris. pag. 170.

Artaxerxes, qui & Ochus dictus, Persarum Rex, in Ægyptum facta expeditione, hanc circumsedit. Tum vero perculsus Nectenabus Ægypti Rex ultimus, qui & Pharao appellatus est, cum intellexisset Regnum Ægypti a Deo destructum iri, tonsa capitis sui coma, ac veste mutata, per ipsum Pelusium fugit, relicto suo regno, & Pellæ Macedoniæ urbe, ubi imperabat Philippus Macedoniæ Rex, moratus.

VII. Summus Pontifex ONIAS, filius Jaddu, ann. XXI. Colliguntur anni CCXV.

CXI. OLYMPIAS.

XII. Apud Persas regnavit ARSIOCHUS ann. IV. Colliguntur anni V. MCLXXV.

416. I. Camillo & Manio Coss.
417. II. Festo & Longo Coss.
418. III. Crasso & Dulio Coss.
419. IV. Regulo & Corvino Coss.

CXI. OLYMPIAS.

XIII. Regnavit DARIUS, qui & ARSACES, ann. VI. Colliguntur anni V. MCLXXXI.

420. I. Albino & Galbino Coss.
421. Absque Coss.
5177. 422. II. Albino II. & Cosso Coss.
423. III. Potito & Marcello Coss.
424. IV. Crasso & Venoce Coss.

CXIII. OLYMPIAS.

425. V. Mamertino II. & Decimo Coss.
426. VI. Venoce III. & Scipione Coss.

Alexander Babylonem occupavit, regnumque Persarum est deletum, cum annos duraffet CCXLVI. ab anno I. Cyri, usque ad præsentem annum VI. Darii, Arsami filii: cujus regni similitudo statuæ extitit, cujus manus, & pectus, & brachia argentea erant.

Alexander oppida XII. condidit, quorum hæc sunt nomina.

1. Alexandria ad Pentapolim prius Tettus nuncupata, Memphcos emporium.

A ιζ'. Τπ. Καμίλλου ὦ Κράσσου. 2. 302.
Δημοσθένης ὁ Ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.
ιη'. Τπ. Κορβίνου τὸ γ' καὶ Λεντάτου τὸ γ'. 2.
ιθ'. Τπ. Βένωνος καὶ Τορκουάτου. 3.

ρϑ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κ'. Τπ. Κορβίνου τὸ β', καὶ Λίβωνος. 4.
κα'. Τπ. Βύλσωνος καὶ Καμερίνου. 1. 309.
κβ'. Τπ. Ρουτιλίου καὶ Τουρκουάτου. 2.
κγ'. Τπ. Κορβίνου τὸ γ', καὶ Κόσσου. 3.

ρ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κδ'. Τπ. Ἄλλου καὶ Ρουτιλίου τὸ β'. 4.
κε'. Τπ. Βένωνος τὸ β', καὶ Μαμερτίνου. 1. 310.
κς'. Τπ. Τουρκουάτου τὸ γ', καὶ Μούσωνος. 2.
B Πλάτων, καὶ Αἰσχύλος, καὶ Σύμμαχος, ὁ Ἀριστοφάνης κωμῳδιοποιὸς ἐγνωρίζοντο, καὶ Δημοσθένης.
κζ'. Τπ. Μαμερτίνου καὶ Φίλωνος. 3.

Ἀρταξέρξης, ὁ καὶ Ὦχος, Βασιλεὺς Περσῶν, κατελθὼν εἰς Αἴγυπτον, ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Τότε καταστρεψάμενος ὁ Νεκτεναβὼς Βασιλεὺς πηλουσίους Αἰγύπτου, φυγὰς ἐκλιμπάνει, μαθὼν ὅτι ἔπαυσεν ὁ Θεὸς τὴν δυναστείαν τῆς Αἰγυπτίων, ξυρησάμενος τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἀλλοιώσας ἑαυτὸν ἑτέρῳ χιτῶνι, ἔφυγεν ἐπὶ αὐτῆς Πηλουσίου, καταλιπὼν τὸ ἴδιον Βασίλειον, καὶ εἰς τὴν Πέλλαν τῆς Μακεδονίας διέτριβεν, ὅπου ἐτυράννησε Φίλιππος ὁ Μακεδὼν Βασιλεύς.

C Ἑβδόμης Ἀρχιερεὺς ΟΝΙΑΣ, υἱὸς Ἰάδδου, ἔτη κα'. Ὁμοῦ σιε'.

ρια'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιβ ἐβασίλευσεν ἐν Περσίδι ΑΡΣΙΟΧΟΣ ἔτη δ'. Ὁμοῦ ρπε'.

α'. Τπ. Καμίλλου καὶ Μανίου. 4.
β'. Τπ. Φήστου καὶ Λόγγου. 1. 311.
γ'. Τπ. Κράσσου καὶ Δουλίου. 2.
δ'. Τπ. Ρηγύλλου καὶ Κορβίνου. 3.

ριβ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιγ' Ἐβασίλευσε ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ καὶ (Ἀλέξανδρος) D ΑΡΣΑΚΗΣ ἔτη ς'. Ὁμοῦ ξρα'.

α'. Τπ. Ἀλβίνου καὶ Γαλβίνου. 4.
Ἀπουσία.
β'. Τπ. Ἀλβίνου τὸ β', καὶ Κόσσου. 1. 312.
γ'. Τπ. Ποτίτου καὶ Μαρκέλλου. 2.
δ'. Τπ. Κράσσου καὶ Βένωνος. 3.

ριγ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε'. Τπ. Μαμερτίνου τὸ β', καὶ Δεκιανοῦ. 4.
ς'. Τπ. Βένωνος τὸ γ', καὶ Σκιπίωνος. 1. 313.

Κατέσχε Βαβυλῶνα Ἀλέξανδρος, καὶ τῶν Περσῶν βασιλεία κατελύθη, ἔχρημάτισε ἔτεσι σμς'. ἀπὸ Ἀρταξέρξου τοῦ Κύρου, ἕως τοῦ παρόντος ἔτους τοῦ Δαρείου τοῦ Ἀρσάμου, ἧς βασιλείας ἡ ὁμοίωσις τῆς εἰκόνος γέγονεν, ἧς αἱ χεῖρες καὶ τὸ στῆθος καὶ αἱ βραχίονες ἀργυροῖ.

Ἀλέξανδρος ἔκτισε πόλεις ιβ', ὧν αἱ προσηγορίαι αὗται.

α'. Ἀλεξάνδρεια ἡ παρὰ Πενταπόλιν, πρότερον Τέττιν καλουμένην, Μέμφεως ὕστερα ἐμπόριον.

β'. Ἀλε-

A.M.C. A.U.C.

β'. Αλεξάνδρειαν τὴν πρὸς Αἴγυπτον.
γ'. Αλεξάνδρειαν τὴν πρὸς Ἄρπασα.
δ'. Αλεξάνδρειαν τὴν Καβίωσαν.
ε'. Αλεξάνδρειαν, ἢ ἐ Σκυθίαν, ἐν Αἰγαίοις.
ς'. Αλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Πώρω.
ζ'. Αλεξάνδρειαν τὴν περὶ Κυπρίδος ποταμόν.
η'. Αλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Τρωάδος.
θ'. Αλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος.
ι'. Αλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Μεσαργαρίς.
ια'. Αλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Πίρτας.
ιβ'. Αλεξάνδρειαν τὴν Κάσου.

Αλέξανδρος λβ' ἔτος ἄγων ἀναιρεθεὶς φαρμάκῳ πλύτῃ ἐν Βαβυλῶνι,

A II. Alexandria in Ægypto.
III. Alexandria ad Harpam.
IV. Alexandria Cabiosa.
V. Alexandria, quæ & Scythia, in Ægæis.
VI. Alexandria ad Porum.
VII. Alexandria ad Cypridis flumen.
VIII. Alexandria in Troade.
IX. Alexandria in Babylone.
X. Alexandria ad Mesargares.
XI. Alexandria in Pertide.
XII. Alexandria Casou.
Alexander cum annum ageret XXXII. veneno Babylone extinctus est.

OLYMP. IPHIT. Edit. Paris. pag. 171.

B

ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ Λαγιδῶν Βασιλεῖς.

ÆGYPTI REGES XII. ex Lagidis.

Αἰγύπτου πρῶτος ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, Λάγου ἐ Ἀρσινόης υἱός, ἔτη μ'. Ὁμοῦ μοκά.

Ægypti primus Rex PTOLEMÆUS, Lagi & Arsinoes filius, ann. XL. Colliguntur anni V. MCCXXI.

4179 α'. Υπ. Λεντύλου ἐ Σίλωνος.
4218 β'. Υπ. Λίβωνος ἐ Κύρσωρος.

I. Lentulo & Silone Coss.
II. Libone & Cursore Coss.

ρις' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXIV. OLYMPIAS.

4184 5184 γ'. Υπ. Καμίλλου ἐ Βρούτου.

Παπίνιος Κύρσωρ Ἀντιγραφεὺς κατέστη· Δρούσος Στρατηγὸς ἱππέων.

Κάμιλλος Ὑπατος τὸν ἴδιον υἱὸν ἐπιλίκιστι, παρὰ γνώμην αὐτοῦ συμβαλόντα πόλεμον, καὶ νικήσαντα.

III. Camillo & Bruto Coss.
Papinius Cursor Dictator est creatus: Drusus vero Magister militum.
Camillus Consul filium suum, quod præter suum Imperium prælium commisisset, licet victorem, securi percussit.

4300 δ'. Υπ. Λόγγου καὶ Κερατανοῦ.
4330 ε'. Υπ. Κύρσωρος τὸ β', ἐ Σύλλου.
4331 ς'. Υπ. Γαλβίνου ἐ Βαλβίνου.

XV. Longo & Ceratano Coss.
V. Cursore II. & Sulla Coss.
VI. Galbino & Balbino Coss.

ριε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXV. OLYMPIAS.

4334 ζ'. Υπ. Κύρσωρος τὸ γ', ἐ Σίλωνος.
4335 η'. Υπ. Παπιρίου ἐ Κερατανοῦ.
4336 θ'. Υπ. Βένωνος καὶ Φλάκκου.
4337 ι'. Υπ. Βαρβούλα καὶ Βυβούλκου.

VII. Cursore III. & Silone Coss.
VIII. Papirio & Ceratano Coss.
IX. Venoce & Flacco Coss.
X. Barbula & Bubulco Coss.

ρις' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXVI. OLYMPIAS.

4338 ια'. Υπ. Ρουτιλίου ἐ Λενάτου.

XI. Rutilio & Lenato Coss.

D

Οὐδσος Ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ, ἔτη κ'. Ὁμοῦ σλ'.

VIII. Summus Pontifex Hierosolymis ELEAZARUS, ann. XX. Colliguntur anni CCXXX.

4339 ιβ'. Υπ. Κύρσωρος τὸ δ', ἐ Λενάτου τὸ β'.
4340 ιγ'. Υπ. Σαμνίτου ἐ Λόγγου.
4341 ιδ'. Υπ. Κύρσωρος τὸ ε', καὶ Βυλβούλου τὸ β'.

XII. Cursore IV. & Lenato II. Coss.
XIII. Samnite & Longo Coss.
XIV. Cursore V. & Bulbulo II. Coss.

ριζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXVII. OLYMPIAS.

4342 ιε'. Υπ. Μαξίμου ἐ Μύσωνος.
4343 ις'. Υπ. Βυβούλκου τὸ γ', καὶ Βαρβούλα.
4344 ιζ'. Υπ. Ρούλλου ἐ Ρουτιλίου.

XV. Maximo & Musone Coss. 1. 119
XVI. Bubulco III. & Barbulo Coss. 2.
XVII. Rullo & Rutilio Coss. 3.

Ἀπὸ τούτων τῶν Ὑπάτων ψηφίζονται τὸ ἔτος τῶν Συρομακεδόνων, ἤγουν καὶ Ἀπαμέων, εἰς τὸ Πασχάλιον.

Ab his Coss. putantur anni Syromacedonum, sive Apamiensium, in Paschalio.

E

His prædictis Coss. Bubulus creatus est Magister Equitum. 2. 117. pag. 172.

4345 Ἐπὶ τῶν προειρημένων Ὑπάτων γίγονε Μάγιστρος Βούβουλος.
4346 ιη'. Υπ. Μύσωνος τὸ β', καὶ Ρούλλου τὸ β'.

XVIII. Musone II. & Rullo II. Coss. 1. 118

ριη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXVIII. OLYMPIAS.

4347 ιθ'. Υπ. Ἀππίου καὶ Βιόλεντος.
1203 4348 κ'. Υπ. Ρεμύλου καὶ Ἀλβίνου.
4349 κα'. Υπ. Μετέλλου καὶ Μινουκίου.
4350 κβ'. Υπ. Σεμπρωνίου καὶ Φαβρικίου.

XIX. Appio & Violente Coss.
XX. Remulo & Albino Coss.
XXI. Metello & Minucio Coss.
XXII. Sempronio & Faevrio Coss. 2. 119.

A M. C. A. U. C.	CXIX. OLIMPIAS.		ριθ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		OLYMP. IPMIT.
451.	XXIII. Lentulo & Aventinenſe Coſſ.	κ γ'.	Τπ.	Λιντύλω καὶ Αβεντινσίω.	2.
452.	XXIV. Dentone & Æmilio Coſſ.	κ δ'.	Τπ.	Δεντώνι καὶ Αἰμιλίω.	3.
453.	XXV. Corvino & Panſa Coſſ.	κ ε'.	Τπ.	Κορβίνω καὶ Πάνσα.	4.
514.	XXVI. Petito & Torquato Coſſ.	κ ς'.	Τπ.	Πετίτω καὶ Τορκουάτω.	1. 220.
	IX. Summus Pontifex SIMON, ann. XIV. Colliguntur anni CCXL.	Ἔκτος Ἀρχιερεὺς Σ Ι Μ Ω Ν, ἔτη ι δ'. Ὁμοῦ σμ'.			2.
	CXX. OLYMPIAS.		ρκ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
455.	XXVII. Scipione & Maximo Coſſ.	κ ζ'.	Τπ.	Σκιπίωνος καὶ Μαξίμω.	3.
456.	XXVIII. Rullo III. & Muſone III. Coſſ.	κ η'.	Τπ.	Ρούλλω τὸ γ', καὶ Μύσωνος τὸ γ'.	4.
	Menander comicus moritur.	Μένανδρος ὁ κωμικὸς τελευτᾷ.			
457.	XXIX. Claudio & Violente Coſſ.	κ θ'.	Τπ.	Κλαυδίου καὶ Βιόλεντος.	1. 221.
	XXX. Rullo IV. & Muſone IV. Coſſ.	λ'.	Τπ.	Ρούλλω τὸ δ', καὶ Μυσσωνος τὸ δ'.	2.
	CXXI. OLYMPIAS.		ρκά ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
458.	XXXI. Claudio & Violente II. Coſſ.	λ α'.	Τπ.	Κλαυδίω καὶ Βιόλεντος τὸ β'.	
459.	XXXII. Rullo V. & Muſone V. Coſſ.	λ β'.	Τπ.	Ρούλλω τὸ ε', καὶ Μύσωνος τὸ ε'.	
460.	XXXIII. Metello & Regulo Coſſ.	λ γ'.	Τπ.	Μετέλλω καὶ Ρηγύλλω.	3.
461.	XXXIV. Curſore & Maximo Coſſ.	λ δ'.	Τπ.	Κύρσωρος καὶ Μαξίμω.	4.
	CXXII. OLYMPIAS.		ρκβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
462.	XXXV. Maximo II. & Graccho Coſſ.	λ ε'.	Τπ.	Μαξίμω τὸ β', καὶ Γράκχω.	1. 222.
463.	XXXVI. Metello II. & Bulbo Coſſ.	λ ς'.	Τπ.	Μετέλλω τὸ β', καὶ Βούλβω.	2.
464.	Rufino & Dentato Coſſ.		Τπ.	Γαυρίνω καὶ Δεντάτω.	3.
465.	XXXVII. Maximo III. & Muſone VI. Coſſ.	λ ζ'.	Τπ.	Μαξίμω τὸ γ', καὶ Μύσωνος τὸ ς'.	4.
466.	XXXVIII. Cremulo & Albino Coſſ.	λ η'.	Τπ.	Κρεμούλλω καὶ Αλβίνου.	1. 223.
	CXXIII. OLYMPIAS.		ρκγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
467.	XXXIX. Marcello & Rutilio Coſſ.	λ θ'.	Τπ.	Μαρκέλλω καὶ Ρουτιλίω.	2.
468.	XL. Potito & Petito Coſſ.	μ'.	Τπ.	Ποτίτω καὶ Πετίτω.	3.
	X. Summus Pontifex ONIAS, Simonis filius, ann. XXXII. Colliguntur anni CC. LXXII.	Δέκατος Ἀρχιερεὺς Ο Ν Ι Α Σ, Σίμωνος υἱός, ἔτη λβ, Ὁμοῦ σοβ.			
	Ægypti ſecundus Rex PTOLEMÆUS PHILADELPHUS Berenices, & Ptolemæi Soteris filius, ann. XXXVIII. Colliguntur anni V. MCCLIX.	Αἰγύπτου δεύτερος Βασιλεὺς Π Τ Ο Λ Ε Μ Α Ι Ο Σ ὁ Φ Ι Λ Α Δ Ε Λ Φ Ο Σ Βερενίκης, καὶ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος υἱός, ἔτη λη. Ὁμοῦ ϡοτθ'.			
469.	I. Lepido & Ceciana Coſſ.	D α'.	Τπ.	Λεπίδω καὶ Κεκίνα.	4.
470.	II. Tacito & Dentone Coſſ.	β'.	Τπ.	Ταχίτου καὶ Δεντώνος.	1. 224.

Ptolemæus Philadelphus captivos in Ægypto Judæos a Ptolemæo patre ſuo factos, liberos dimiſit, regiaque donaria, quæ Hieroſolymis olim fuerant, ad Oniam Simonem ſummum Pontificem, Eleazari fratrem, miſit. Is Judæorum ſcripturas ex Hebraica lingua in Græcam transferri curavit a viris LXXII. qui apud Hebræos ſapientes habebantur, iis in Pharo, inſula Protei, in LXXII. ædibus concluſis: quas quidem in inſtructis aba ſe Alexandriæ bibliothecis repoſuit, cum aliis quampluribus ex ſingulis civitatibus corrogatis omnis generis voluminibus. Libros autem Hieroſolymis allatos aureis conſcriptos litteris conſpicatus, miratus eſt: cumque illos curaſſet exſcribi, cum muneribus remiſit. Translati vero ſunt libri in Pharo inſula LXXII. dierum ſpatio: reſque admirationi fuit, quod disjuncti a ſe invicem LXXII. iſti viri, ita ſcripturas ſint interpretati, ut regreſſis iis, coram Ptolemæo collatæ ſingulorum interpretationes, adamuſſim convenire deprehenſæ ſint. Tum vero data eſt gloria Deo, ſcri-

Edit. Pariſ. pag. 173.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος τοὺς κατ' Αἴγυπτον αἰχμαλώτους Ἰουδαίους ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γενομένους, ἐλευθέρους ἀφῆκεν, ἀναθήματά τε βασιλικὰ ἐν Ἱεροσολύμοις Ὀνίᾳ Σίμωνι Ἀρχιερεῖ, ἀδελφῷ Ἐλεαζάρου, ἀπεμψάμενος. Τὰς Ἰουδαίων γραφὰς ἐκ τῆς Ἑβραίων φωνῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβληθῆναι ἐσπούδασε διὰ τῶν ἑβδομήκοντα δύο παρ' Ἑβραίοις σοφῶν, ἐν Φάρῳ, τῇ νήσῳ Πρωτέως, ἐν οἰκίαις αὐτοῖς ἀποκλείσας, καὶ ἐν ταύταις κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν κατασκευασθείσαις αὐτῷ βιβλιοθήκαις ἀπέθετο, μετὰ καὶ ἄλλων πλείστων ἀπὸ ἑκάστης πόλεως φορολογήσας πανσόφων βιβλίων. Θεασάμενος δὲ τὰς ἀπὸ Ἱεροσολύμων κομισθείσας βίβλους χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένας, ἐθαύμασε, καὶ μεταγραφῆναι ποιήσας, μετέπεμψε σὺν δώροις. Ἐρμηνεύθησαν δὲ αἱ βίβλαι ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ ἐν οβ ἡμέραις. Καὶ ἐθαυμάσθη, ὅτι χωρισθέντες ἀλλήλων οἱ οβ, καὶ ἑρμηνεύσαντες τὰς γραφὰς, εἰσελθόντες παρὰ Πτολεμαίῳ, παρεπίβαλον, καὶ εὗρον ἑκάστους ἴσχειν. Ὁ δὲ Θεὸς ἐδοξάθη· αἱ δὲ

γραφαὶ ὅτως θεῖαι ἐγνώσθησαν τῇ πάντων αἰσθήσει ἐρμωδιάσαντων, ὡς καὶ τὰ παρόντα ἔθνη γνῶναι ὅτι κατ' ἐπίνοιαν τοῦ Θεοῦ εἰσὶν ἐρμωδιθεῖσαι αἱ γραφαὶ ἐν ὀλ ἡμέραις ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ.

A ptoræque illæ pro revera divinis deinceps ſunt habitæ, ex eo quod in illis transferendis univerſi conſenſerint: adeo ut quotquot ſunt hodie populi has intra LXXII. dies in Pharo inſula fuiſſe translatas intelligant.

ρκδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXXIV. OLYMPIAS.

471. γ', Τπ. Δολαβέλλα τὸ Μαξίμου. — III. Dolabella & Maximo Coſſ. 20
472. δ'. Τπ. Λουκίου τὸ Πάππου. — IV. Lucio & Pappo Coſſ. 5.
473. ε'. Τπ. Βαρβούλου τὸ Φιλίππου. — V. Barbula & Philippo Coſſ. 4.
474. ς'. Τπ. Λιβίνου τὸ Κουρουγκανίου. — VI. Levino & Curunciano Coſſ. 1. 125.

ρκε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXXV. OLYMPIAS.

475. ζ'. Τπ. Σαβερίωνος τὸ Μούρωνος. — VII. Saverione & Murone Coſſ. 2.
476. η'. Τπ. Λουσκίνου τὸ Πάππου τὸ β'. — VIII. Luſcino & Pappo II. Coſſ. 2.
5430 477. θ'. Τπ. Ρουφίνου τὸ Βουβούλκου. — IX. Rufino & Bubulco Coſſ. 4.
478. ι'. Τπ. Γοργίτη τὸ Κλεπουίνου. — X. Gurgite & Clepuino Coſſ. 2. 116.

ρκς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXXVI. OLYMPIAS.

479. ια'. Τπ. Βενάκου τοῦ Λεντούλου. — XI. Benaco & Lentulo Coſſ. 20.
480. ιβ'. Τπ. Βενάκου τὸ β', τὸ Μιρίνδου. — XII. Benaco II. & Merenda Coſſ. 3.
481. ιγ'. Τπ. Λικινίου τὸ Καμβίου. — XIII. Licinio & Cambia Coſſ. 4.

Ἐπὶ τούτων τῇ Τπάτων ἀργυροῦν νόμισμα πρῶτον ἐν Ῥώμῃ ἐκόπη. — His conſulibus, argenteus nummus cum primum Romæ eſt ſignatus.

482. ιδ'. Τπ. Κούρσορος τὸ Μαξίμου. — XIV. Curſore & Maximino Coſſ. 1. 117.

ρκζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXXVII. OLYMPIAS.

483. ιε'. Τπ. Κλαυδίου τὸ Κλεψινάτου. — XV. Claudio & Clepſinate Coſſ. 20.
484. Τπ. Κλεψινάτου καὶ Βλασίου. — Clepſinate & Blaſio Coſſ. 3. *Edit. Pa. pag. 174.*
485. ιϛ'. Τπ. Γάλλου τὸ Πίκτορος. — XVI. Gallo & Pictore Coſſ. 4.
486. ιζ'. Τπ. Σεμπρωνίου τὸ Ρούφου. — XVII. Sempronio & Ruſo Coſſ. 2. 118.
487. ιη'. Τπ. Ρηγούλου τὸ Λίβωνος. — XVIII. Regulo & Libone Coſſ. 20.

ρκη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXXVIII. OLYMPIAS.

488. ιθ'. Τπ. Φαβίου Πίκτορος τὸ Πέτου. — XIX. Fabio Pictore & Peta Coſſ.
489. κ'. Τπ'. Μαξίμου τὸ Βιτούλου. — XX. Maximo & Vitulo Coſſ. 5.
490. κα'. Τπ. Ταυγάτου τὸ Φλάκκου. — XXI. Thaugate & Flacco Coſſ. 4.
5 119.

Νικομήδης Βιθυνῶν Βασιλεύσας, Ἀτάκειαν ἐπικτίσας, Νικομήδειαν ὠνόμασεν. — Nicomedes Bithynorum Rex inſtauratam a ſe Attaciam, Nicomediam appellavit.

κβ'. Τπ. Μαξίμου τὸ β', τὸ Κράσσου. — XXII. Maximo II. & Craſſo Coſſ. 20.

ρκθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXXIX. OLIMPIAS.

491. κγ'. Τπ. Αλβίνου τὸ Βιτούλλου. — XXIII. Albino & Vitullo Coſſ. 3.
492. κδ'. Τπ. Φλάκκου τὸ β', τὸ Κράσσου τὸ β'. — XXIV. Flacco II. & Craſſo II. Coſſ. 4.
493. κε'. Τπ. Σκιπίωνος τὸ Δουλίου. — XXV. Scipione & Dulio Coſſ. 5 130.
494. κς'. Τπ. Σκιπίωνος τὸ β', τοῦ Φλώρου. — XXVI. Scipione II. & Floro Coſſ. 2.

ρλ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXXX. OLIMPIAS.

495. κζ'. Τπ. Κατακίνου τοῦ Παπιρούλου. — XXVII. Cataceno & Paterculo Coſſ. 3.
496. κη'. Τπ. Ρηγούλου τοῦ Βλέσου. — XXVIII. Regulo & Bleſo Coſſ. 4.
497. κθ'. Τπ. Βουλσωνος τὸ Δεκίου. — XXIX. Valſone & Decio Coſſ. 3. 132.
498. λ'. Τπ. Πετίνου τοῦ Παύλου. — XXX. Petino & Paulo Coſſ. 2.

ρλα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXXXI. OLYMPIAS.

499. λα'. Τπ. Σκιπίωνος τὸ Κατακίνου. — XXXI. Scipione & Cataclone Coſſ. 20.
500. λβ'. Τπ. Καπίτωνος καὶ Βλέσου τὸ β'. — XXXII. Capitone & Bleſo II. Coſſ. 40.

Ἰουδαίων ια' Ἀρχιερεὺς ΜΑΝΑΣΣΗΣ ἔτη κϛ'. — Judæorum XI. Summus Pontifex MANASSES ann. XXVI. Colliguntur anni CCXCVIII.

Ὁμοῦ σϟη'.

501. λγ'. Τπ. Κόττα τὸ Γεμίνου. — XXXIII. Cotta & Gemino Coſſ. 1. 132.
502. λδ'. Τπ. Μετέλλου τὸ Πάππου. — XXXIV. Metello & Pappo Coſſ. 20.

A M. C. A. U. C.

CXXXII. OLYMPIAS. A

501. XXXV. Regulo II. & Vulsone Coss.
504. XXXVI. Pulchro & Pulchro Coss.
505. XXXVII. Cotta II. & Gemino II. Coss.
506. XXXVIII. Metello II. & Buteone Coss.

Ægypti III. Rex PTOLOMÆUS EVERGETES, qui & Tryphon dictus, ann. XXVI. Colliguntur anni V. MCCLXXXV.

CXXXIII. OLYMPIAS.

507. I. Crasso & Licinnio Coss.
508. II. Buteone II. & Bulbo Coss.
509. III. Torquato & Bleso Coss.
510. IV. Fundulo & Gallo Coss. B

Edit. Paris. pag. 171.

CXXXIV. OLYMPIAS.

511. V. Catullo & Albino Coss.

Seleucus Callinicus in Mesopotamia Callinici urbem condit.

513. VI. Torquato & Catone Coss.
514. VII. Centone & Trudinate Coss.
515. VIII. Toncino & Falcone Coss.

CXXXV. OLYMPIAS.

516. IX. Graculo & Flacco Coss.
517. Lentulo & Flacco Coss.
518. X. Claudio & Varo Coss.
519. XI. Torquato II. & Bulbo Coss. C
520. XII. Albino II. & Rogo Coss.

CXXXVI. OLYMPIAS.

521. XIII. Maximo & Malchone Coss.
522. XIV. Lepido & Balbulo Coss.
523. XV. Marone & Masone Coss.
524. XVI. Balliolo & Pera Coss.

CXXXVII. OLYMPIAS.

525. XVII. Albino II. & Centumalo Coss.
526. XVIII. Ruga & Maximo Coss.
528. XIX. Flacco & Regulo Coss.
528. XX. Maximo & Arustio Coss. D

XII. Hierosolymis Pontifex SIMON ann. XXII. Colliguntur anni CCCXX.

Hoc Pontifice, Jesus, filius Sirach, qui librum omnigenæ virtutis præcepta continentem, Sapientiæ titulo, conscripsit, istius SIMONIS meminit.

His prædictis Coss. primus Maccabæorum liber absolutus est.

CXXXVIII. OLYMPIAS.

529. XXI. Pappo & Regulo II. Coss.
530. XXII. Torquato & Pappo II. Coss.

Virgines Romæ in stupro deprehensæ vivæ defossæ sunt.

Caria & Rhodus terræ motu adeo sunt concussæ, ut qui in Rhodo stabat Colossus collapsus fuerit. E

Secundus Maccabæorum liber cœpit conscribi.

531. XXIII. Flaminio & Philo Coss.

Eratosthenes florebat.

ρλβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. OLYMP. IPHIT.

λά. Υπ. Ρηγύλλω τῷ β', καὶ Βάλσωνος. 3.
λε'. Υπ. Πελλχῶ καὶ Πελλχῶ. 4.
λζ'. Υπ. Κόττα τοῦ β', καὶ Γεμίνα τοῦ β'. 1. 533.
λη'. Υπ. Μετέλλω τοῦ β', καὶ Βουτέωνος. 2.

Αἰγύπτου γ' ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ὁ καὶ Τρύφων, ἔτη κς'.
Ὁμοῦ ρπε'.

ρλγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

α'. Υπ. Κράσσου καὶ Λικιννίου. 3.
β'. Υπ. Βουτέωνος τοῦ β', καὶ Βάλβου. 4.
γ'. Υπ. Τορκουάτου καὶ Βλέσου. 1. 534.
δ'. Υπ. Φουνδούλου καὶ Γάλλου. 2.

ρλδ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε'. Υπ. Κατούλλου καὶ Αλβίνου. 3.

Σίλδικος Καλλίνικος ἐν Μεσοποταμίᾳ Καλλινικέων πόλιν κτίζει.

ς'. Υπ. Τορκουάτου καὶ Κάτωνος. 4.
ζ'. Υπ. Κέντωνος καὶ Τουδιτάνου. 1. 535.
η'. Υπ. Τογκίνου καὶ Φάλκωνος. 2.

ρλε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

θ'. Υπ. Γράκχου καὶ Φλάκκου. 3.
Υπ. Λεντύλου καὶ Φλάκκου. 4.
ι'. Υπ. Κλαυδίου καὶ Οὐάρου. 1. 536.
ια'. Υπ. Τορκουάτου τοῦ β', καὶ Βάλβου. 2.
ιβ'. Υπ. Αλβίνου τοῦ β' καὶ Ρόγου. 3.

ρλς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιγ'. Υπ. Μαξίμου καὶ Μάλχωνος. 4.
ιδ'. Υπ. Λεπίδου καὶ Βαλβούλου. 1. 537.
ιε'. Υπ. Μάρωνος καὶ Μάσωνος. 2.
ις'. Υπ. Βαλλιόλου καὶ Πίρου. 3.

ρλζ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιζ'. Υπ. Αλβίνου τοῦ β', καὶ Κεντουμάλου. 4.
ιη'. Υπ. Ρύγα καὶ Μαξίμου. 1. 538.
ιθ'. Υπ. Φλάκκου καὶ Ρηγύλλου. 2.
κ'. Υπ. Μαξίμου καὶ Αρουστίου. 3.

ιβ Αρχιερεὺς ἐν Ἱεροσολύμοις ΣΙΜΩΝ, ἔτη κβ'.
Ὁμοῦ τκ'.

Κατὰ τοῦτον, Ἰησοῦς, ὁ τοῦ Σειράχ, τὴν καλουμένην Παράφρασιν Σοφίας συνταξας, αὐτὸς τὸ ΣΙΜΩΝΟΣ ἐπωνόμασεν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου Υπάτου, ἡ φρικτὴ τῶν Μακκαβαίων ἐτελέτο.

ρλη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κα'. Υπ. Πάππου καὶ Ρηγούλλου τὸ β'. 2.
κβ'. Υπ. Τορκουάτου καὶ Πάππου τοῦ β'. 3. 539.

Αἱ παρθένοι ἐν Ῥώμῃ ἁλοῦσαι καπωρύγησαν.

Καρία καὶ Ῥόδος ἐσείσθη, ὡς καὶ τὸν Κολοσσὸν ἐν Ῥόδῳ πεσεῖν.

Ἡ δευτέρα τῶν Μακκαβαίων βίβλος ἤρξατο συγγράφεσθαι.

κγ'. Υπ. Φλαμινίου καὶ Φίλου. 1.

Ἐρατοσθένης ἐγνωρίζετο.

512 κδ'. Υπ'. Σκιπίωνος καὶ Μαρκέλλου. A xxiv. Scipione & Marcello Coss. 3.

ρλθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXXXIX. OLYMPIAS.

513. κε'. Υπ. Σκιπίωνος τὸ β', καὶ Ῥούφου. xxv. Scipione II. & Rufo Coss. 4.
Ἀρχιμήδης μηχανικὸς ἐγνωρίζετο. Archimedes Mechanicus florebat.
514. κς'. Υπ. Κατούλλου καὶ Φίλωνος. xxvi. Catulio & Philone Coss. 1. 140.
Αἰγύπτου δ' ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ, ὁ καὶ ΓΑΛΛΟΣ, Πτολεμαίου Εὐεργέτου, καὶ Τρύφωνος υἱός, ἔτη ιζ'. Ομοῦ ,ατβ'. Ægypti IV. Rex PTOLEMÆUS PHILOPATOR, qui & GALLUS dictus, Ptolemæi Evergetæ, qui & Tripho nuncupatus est, filius, ann. XVII. Colliguntur anni V. MCCCII. *Edit. Paris. pag. 176.*
1966. 515. α'. Υπ. Παύλου καὶ Σαλινάτορος. 1. Paulo & Salinatore Coss. 2.
Ἰουδαίων ληφθέντων ἀπὸ τοῦ Πτολεμαίου, καὶ * παραχρῆμα ὀκτὼ μυριάδων ὁπλιτῶν ὑποβαλομένων, ἐξ αἰχμαλώτων ἀχθέντων ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐκ προσάξεως αὐτοῦ Πτολεμαίου ἐλέφαντας πυκτικοὺς, οὓς εἶχον ἐπιτηδείους, οἰνολιβάνῳ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐκέλευσαν, ὅπως ἅπαντας τοὺς Ἰουδαίους κοινῇ μοίρᾳ ἀπολέσωσιν. Ἐλθούσης δὲ τῆς τοιαύτης ἡμέρας, καὶ προσδεξαμένων αὐτῶν, οἱ ἐλέφαντες εἰς τοὺς ἰδίους ἐπόπλους στρατιώτας τε καὶ δήμους ἐμπηδήσαντες, πολυπλήθειαν αὐτῶν ὄχλου ἐν τῇ πτοιήσει αὐτοὺς μανίᾳ ἀπώλεσαν, καὶ ὅτι ἐφρονηθήσαν οἱ Ἰουδαῖοι, μετ' ἀχαριστίας ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια. Judæis ab hoc Ptolemæo captis, cum ij. armatorum XL. (millia) amisissent, captivisque Hierosolymam abductis, ejusdem Ptolemæi præcepto quingentis elephantis, quos ad belli usus idoneos habebat, vinum thure mixtum per tres dies bibendum præbitum est, quo Judæos omnes una simul sorte delerent. Isto porro appetente die, iis Deum deprecantibus, in ipsos armatos milites, & populos irruentes, lectissimam ex iis multitudinem ea qua tenebantur insania protrivere, atque ita incolumes salvi Judæi, actis Deo gratiis, domum reversi sunt. B 3. Macc.
516. β'. Υπ'. Σκιπίωνος τὸ γ', καὶ Λόγγου. 11. Scipione III. & Longo Coss. 3.

ρμ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXL. OLYMPIAS.

517. γ'. Υπ. Γεμίνου καὶ Φλαμινίου C iii. Gemino & Flaminino Coss. 4.
518. δ'. Υπ. Παύλου τὸ β', καὶ Βάρωνος. iv. Paulo II. & Varrone Coss. 1. 141.
519. ε'. Υπ. Φαβίου Μαξίμου καὶ Γράκχου. v. Fabio Maximo & Graccho Coss. 2.
520. ς'. Υπ. Φαβίου Μαξίμου τὸ β', καὶ Μαρκέλλου τὸ β'. vi. Fabio Maximo II. & Marcello II. Coss. 3.

ρμα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXLI. OLYMPIAS.

521. ζ'. Υπ. Μαξίμου καὶ Γράκχου τὸ β'. vii. Maximo & Graccho II. Coss. 4.
522. η'. Υπ. Πούλχρου καὶ Φλάκκου. viii. Pulchro & Flacco Coss. 1. 142.
523. θ'. Υπ. Γάλβα καὶ Κινκιμάλου. ix. Galba & Centumalo Coss. 2.
Εἴδωλον τῆς Ῥέας μητρὸς Θεῶν ἀπὸ Φρυγίας εἰς Ῥώμην ἀνεκομίσθη. Simulacrum Rheæ Matris Deum ex Phrygia Romam allatum est. 3. 144.
524. ι'. Υπ'. Λιβίνου καὶ Μαρκέλλου τὸ γ'. x. Levino & Marcello III. Coss. 3.

ρμβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXLII. OLYMPIAS.

525. ια'. Υπ. Φαβίου καὶ Φλάκκου τὸ β'. D xi. Fabio & Flacco II. 4.
526. ιβ'. Υπ. Μαρκέλλου τὸ δ', καὶ Κρισπίνου. xii. Marcello IV. & Crispino Coss. 1. 145.
527. ιγ'. Υπ. Νέρωνος καὶ Σαλινάτορος. xiii. Nerone & Salinatore Coss. 2.
528. ιδ'. Υπ. Μετέλλου καὶ Φίλωνος. xiv. Metello & Philone Coss. 3.

ρμγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXLIII. OLYMPIAS.

529. ιε'. Υπ. Σκιπίωνος καὶ Κράσσου. xv. Scipione & Crasso Coss. 4.
530. ις'. Υπ. Κεθήγου καὶ Τουδιτάνου. xvi. Cethego & Tudinato Coss. 1. 146.
ιγ' Ἀρχιερεὺς ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις ΟΝΕΙΑΣ ἕτερος, ἔτη κδ'. Ομοῦ τμδ'. xiii. Summus Pontifex Hierosolymis ONIAS alter, ann. XXIV. Colliguntur anni CCCXLIV.
531. ιζ'. Υπ. Σκιπίωνος τὸ β', καὶ Σερβιλίου. E xvii. Scipione II. & Servilio Coss. 2.
Αἰγύπτου ε' ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ, Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, τοῦ δὲ Γάλλου, υἱὸς, ἔτη κδ'. Ομοῦ ,ατκς'. Ægypti V. Rex PTOLEMÆUS EPIPHANES, Ptolemæi Philopatoris, qui & Gallus dictus, filius, ann. XXIV. Colliguntur an. V. MCCCXXVI. *Pag. 177.*
532. α'. Υπ. Νέρωνος τὸ β', καὶ Σερβιλίου τὸ β'. 1. Nerone II. & Servilio II. Coss. 3.

ρμδ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CXLIV. OLYMPIAS.

533. β'. Υπ. Λεντούλου καὶ Πίσωνος. 11. Lentulo & Peto Coss. 4.

554. III. Galba II. & Cotta Coss.
555. IV. Lentulo II. & Pappulo Coss.
556. V. Flaminino & Peto II. Coss.

CXLV. OLYMPIAS.

557. VI. Cethego II. & Rufo Coss.
558. VII. Porphyrio & Marcello Coss.

Antiochus Rex Syriæ inita cum Ptolemæo Epiphane amicitia, fœdus cum illo pepigit, filiamque suam Cleopatram Ptolemæo in uxorem dedit, Syria, Phœnice, Samaria & Judæa in dotem concessis.

559. VIII. Festo & Flacco Coss.
560. IX. Scipione III. & Longo Coss.

CXLVI. OLYMPIAS.

561. X. Merula & Hermo Coss.
562. XI. Flaminino II. & Levobarbo Coss.
563. XII. Glabrione & Nasica Coss.
564. XIII. Scipione IV. & Lælio Coss.

CXLVII. OLYMPIAS.

565. XIV. Vulsone & Nobiliore Coss.
566. XV. Salinatore & Messala Coss.
567. XVI. Lepidio & Flaminino Coss.
568. XVII. Albino & Philippo Coss.

CXLVIII. OLYMPIAS.

3130 569. XVIII. Pulchro & Tudinate Coss.
570. XIX. Pulchro II. & Licinio Coss.
571. XX. Labeone & Marcello Coss.
572. XXI. Pamphilo & Pulo Coss.

2. Macc. 3. Simon quidam templo Hierosolymitano præpositus, qui Oniæ summo Pontifici adversabatur, & Judæorum gentem apud Regem Seleucum Nicatorem omnimodo calumniabatur, cum illi nocere non posset, profugus factus, patriam suam prodere constituit. Profectus igitur ad Apollonium Syriæ, & Phœnices & Ciliciæ Prætorem, pecunias ei pollicitus, dixit in Hierosolymitanis Gazophylaciis multas recondi pecunias, quæ privatorum essent, nec ad templum spectarent, sed ad Regem.

Edit. Paris. pag. 178. Retulit hæc Apollonius Seleuco Regi, acceptaque a Rege potestate, Apollonius venit Hierosolyma una cum Simone & valido exercitu. Populo autem & templi Sacerdotibus obnitentibus, Apollonius minitans templum ingressus est. Effuso tum populo in preces ad Deum, uti templum tueretur, confestim e cælo equis insidentes apparuere Angeli, qui Apollonium percussere. Is vero in terram semianimis collapsus super templi septum plenum populo, manus protendens, supplex rogavit populum, uti Deum pro se deprecaretur. Onias summus Pontifex verbis ejus persuasus, ne præsertim hominum insidiis mortuum esse Apollonium Seleucus suspicaretur, pro illo Deum oravit. Incolumis tum factus idem Apollonius, venit ad Regem Seleucum, quæ sibi accidissent nuntiaturus.

A γ'. Τπ. Γάλβα τὸ β', καὶ Κόττα. 2 345.
δ'. Τπ. Λεντύλου τὸ β', καὶ Παππύλου. 2
ε'. Τπ. Φλαμινίου ὁ Πὴτ τὸ β' 2

ρμέ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς'. Τπ. Κεθήγου τὸ β', καὶ Ρούφου. 4
ζ'. Τπ. Πορφυρίου καὶ Μαρκέλλου. 2 346.

Ἀντίοχος Βασιλεὺς Συρίας, φιλανθρώπως τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ, συνθὰς φιλίαν πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο, καὶ Κλεοπάτραν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκδίδωσι τῷ Πτολεμαίῳ εἰς γυναῖκα, παραχωρήσας αὐτῷ φερνῆς ὀνόματι, Συρίας, καὶ Φοινίκης, καὶ Σαμαρείας, καὶ Ἰουδαίας.

B η'. Τπ. Φήστου καὶ Φλάκκου. 2
θ'. Τπ. Σκιπίωνος τὸ γ' καὶ Λόγγου. 3

ρμς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ι'. Τπ. Μερέλλου καὶ Ἐρμεῶνος. 4
ια'. Τπ. Φλαμινίνου τὸ β', καὶ Λιβεβάρβου. 1 347.
ιβ'. Τπ. Γλαβρίωνος καὶ Νασίκου. 2
ιγ'. Τπ. Σκιπίωνος τὸ δ', καὶ Δελίου. 3

ρμζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιδ'. Τπ. Βούλσωνος καὶ Νωβιλιόρου. 4
ιε'. Τπ. Σαλινάτωρος καὶ Μεσσάλα. 1 348.
ις'. Τπ. Λεπιδίου καὶ Φλαμινίνου. 2
C ιζ'. Τπ. Ἀλβίνου καὶ Φιλίππου. 3

ρμή ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιη'. Τπ. Πούλχρου καὶ Τουδιτάνου. 4
ιθ'. Τπ. Πούλχρου καὶ Λικιννίου. 1 349.
κ'. Τπ. Λαβέλλου καὶ Μαρκέλλου. 2
κα'. Τπ. Παμφίλου καὶ Πούλου. 3

Σίμων τὶς προστὰς τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ἱεροῦ, ἀντιπολιτευόμενος Ὀνείᾳ τῷ Ἀρχιερεῖ, καὶ πάντα τρόπον διαβαλὼν τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος τῷ Βασιλεῖ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι, καὶ οὐκ ἰσχύσας αὐτὸν κακῶσαι, φυγὰς γενόμενος, τὴν πατρίδα αὐτῶν παραδοῦναι ἐβουλεύσατο· καὶ ἐλθὼν πρὸς Ἀπολλώνιον τὸν Συρίας, καὶ Φοινίκης, καὶ Κιλικίας Στρατηγὸν, ὑπερηύρηται χρήματα, φάσκων αὐτῷ τὰ ἐν Ἱεροσολύμοις γαζοφυλάκια πολλῶν χρημάτων ἰδιωτικῶν πεπλῆρῶσθαι, ἃ μὴ προσήκειν αὐτὰ τῷ ἱερῷ, ἀλλὰ τῷ Βασιλεῖ.

D Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἀπάγων ταῦτα τῷ Βασιλεῖ Σελεύκῳ, καὶ λαβὼν τὴν ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Βασιλέως * ὁ Ἀπολλώνιος ἔρχεται εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ τοῦ Σίμωνος καὶ στρατοῦ βαρυτάτου. Τῶν δὲ λαῶν καὶ τῶν ἱερέων τοῦ ἱεροῦ ἀντιλεγόντων, μετ' ἀπειλῶν ὁ Ἀπολλώνιος εἰσῆει εἰς τὸ ἱερόν. Ἐκπλαγέντος δὲ λαοῦ τὸν Θεὸν ὑπερασπίσαι τοῦ ἱεροῦ, ἐξαίφνης ὑράσθη ἔφιπποι προφανέντες Ἄγγελοι καταπλήξαι τὸν Ἀπολλώνιον, καὶ ἔπεσεν ἡμιθανὴς χαμαὶ ἐπὶ τὸν παμφυλοτοῦ ἱεροῦ περίβολον, καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐκέλευε τὸν λαὸν ὑπὲρ αὐτοῦ δεῖσθαι, καὶ δεηθῆναι τοῦ Θεοῦ. Πεισθεὶς δὲ τοῖς λόγοις αὐτοῦ Ὀνείας ὁ Ἀρχιερεὺς, ἵνα μὴ μᾶλλον νομίσει ὁ Σέλευκος ἀπὸ ἀνθρωπίνης ἐπιβουλῆς πεθνάναι τὸν Ἀπολλώνιον, εὔξατο περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ διασωθεὶς ὁ αὐτὸς Ἀπολλώνιος, ἦλθε πρὸς τὸν Βασιλέα Σέλευκον, δηλώσων τὰ συμβάντα αὐτῷ.

* Ἡλιόδωρος

A. M. Ⓒ
A. U. C.

ρμθ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

173. χβ΄. Υπ. Κεθήγω καὶ Παμφίλῳ τῷ β΄.
174. χγ΄. Υπ. Λαβίνῳ καὶ Πίσωνος.
ιδ΄ Ἀρχηρεὺς ΙΗΣΟΥΣ, ἔτη ιε΄. Ὁμοῦ τξ΄.
175. κδ΄. Υπ. Ακυνδίνῳ καὶ Φλάκκῳ.
Αἰγύπτου ς΄ βασιλεύσας ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ, Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱός, ἔτη λέ. Ὁμοῦ μτξά.
5317. 176. α΄. Υπ. Βρούτῳ καὶ Βύλσωνος.

ρ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

177. β΄. Υπ. Πούλχρῳ καὶ Γράκχῳ.
178. γ΄. Υπ. Σκιπίωνος, καὶ Πετίνα.
179. δ΄. Υπ. Λεπίδῳ καὶ Σκαβόλᾳ.
Ἀριστόβουλος Ἰουδαῖος Περιπατητικὸς Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὃς Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι ἐξηγήσεις τῶν Μωσέως γραφῶν ἀνέθηκε.
180. Υπ. Ἀλβίνῳ καὶ Σκαβόλᾳ
181. ε΄ Υπ. Ἀλβίνῳ καὶ Βενάτῳ.

ρα΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

182. ς΄. Υπ. Δενάτῳ καὶ Αἰμιλίῳ.
183. ζ΄. Υπ. Κράσσου καὶ Λόγγῳ.
184. η΄. Υπ. Μακρίνῳ καὶ Σερράνῳ.
185. θ΄. Υπ. Φιλίππῳ καὶ Πίσωνος.

ρβ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

186. ι΄. Υπ. Παύλῳ καὶ Κράσσῳ.
187. ια΄. Υπ. Πίτῳ καὶ Πίννᾳ.
188. ιβ΄. Υπ. Γάλλῳ καὶ Κλαυδίῳ.
189. ιγ΄. Υπ. Τορκουάτῳ καὶ Ὀκταβίῳ.

ργ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιδ΄. Υπ. Τορκουάτῳ τῷ β΄, καὶ Λογγίνῳ.
190. ιε΄ Υπ. Γράκχῳ καὶ Ταλίνᾳ.
191. Ἀρχιερεὺς ἐν Ἱεροσολύμοις α΄ ΟΝΕΙΑΣ, ὁ καὶ ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ἔτη ζ. Ὁμοῦ τξζ΄.
ις΄ Υπ. Σκιπίωνος Νασίκᾳ καὶ Φιγούλῳ.
192. ζ΄. Υπ. Μεσσαλᾷ καὶ Κάρβωνος.
191.

ρδ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιη΄. Υπ. Γάλλῳ καὶ Κεθήγῳ.
194. δ΄. Υπ. Δολαβέλλᾳ καὶ Φλαβίῳ.
195. ά. Υπ. Λεπίδῳ καὶ Λενάτῳ.
5346. 196. Ἰουδαίων ἡγεῖται πρῶτος ΙΟΥΔΑΣ, ὁ καὶ ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ * Ματθίου παῖς, τρίτῳ ἔτει, ρδ΄ Ὀλυμπιάδος.
* Matthæi.
Ὀνείου, τοῦ καὶ Μενελάου, Ἀρχιερέως Ἰουδαίων, τοῦ καὶ τὸ ἔθνος προδιδόντος Ἀντιόχῳ τῷ Ἐπιφανεῖ, ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος, ΑΛΚΙΜΟΣ, οὐκ ὢν ἐκ γένους ἱερατικοῦ, τελεῖ ἱερωσύνῃ ἐκ πειρασμοῦ χρηματίζεται. ἐφ' οὗ Ὀνίας Ὀνίου τοῦ Ἀρχιερέως υἱός, ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον, κτίζει πόλιν τελεῖ ἐπηλυθείσαν Ὀνίου, ἐν ᾗ καὶ ἱερὸν οἰκοδομεῖ, ὅμοιον τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις.
Ἀλκιμος δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς μετὰ Ἰούδαν τὸν Μακκαβαῖον ταράξας, μετ' οὐ πολλοῦ χρόνου Θεοῦ πληγῇ πεσόντων τελευτᾷ. Ὁ δὲ πᾶς τοῦ Ἰουδαίων λαὸς, Ἰούδᾳ τῷ Μακκαβαίῳ τελεῖ

A

CXLIX. OLYMPIAS.

OLYMP. ΙΡΗΙΙ.

xxii. Cethego & Pamphilo II. Coss. 4.
xxiii. Albino & Pisone Coss. 1. 150.
xiv. Summus Pontifex JESUS, ann. xv. Colliguntur anni ccccl.x.
xxiv. Acyndino & Flacco Coss. 2.
In Ægypto vi. regnavit PTOLEMÆUS PHILOMETOR, Ptolemæi Epiphanis filius, ann. xxxv. Colliguntur anni v. mcccl.xi.
1. Bruto & Vulsone Coss. 1.

CL. OLYMPIAS.

B
ii. Pulchro & Graccho Coss. 4.
iii. Scipione & Petino Coss. 2. 151.
iv. Lepido & Scevola Coss. 2.
Aristobulus Judæus Peripateticus Philosophus florebat, qui Ptolemæo Philometori enarrationes suas in Moysis libros dicavit.
Albino & Scævola Coss. 3.
v. Albino & Benate Coss. 42

CLI. OLYMPIAS.

vi. Lenato & Æmilio Coss. 4. 152.
vii. Crasso & Longo Coss. 2.
viii. Macrino & Serrano Coss. 3.
C ix. Philippo & Pisone Coss. 4.

CLII. OLYMPIAS.

x. Paulo & Crasso Coss. 2. 153.
xi. Peto & Penno Coss. 2.
xii. Gallo & Claudio Coss. 2.
xiii. Torquato & Octavio Coss. 4.

CLIII. OLYMPIAS.

xiv. Torquato II. & Longino Coss. 1. 154.
xv. Graccho & Talina Coss. 2.
Summus Pontifex Hierosolymis xv. ONEJAS, qui & MENELAUS dictus, ann. vii. Colliguntur anni
D dccclxvii.
xvi. Scipione Nasica & Figulo Coss. 3.
xvii. Messala & Carbone. 4.

CLIV. OLYMPIAS.

xviii. Gallo & Cethego Coss. 1. 155.
xix. Dolabella & Fluvio Coss. 2.
xx. Lepido & Lenate Coss. 3.
Judæis primus præfuit JUDAS, qui & MACCABÆUS, Mattathiæ filius, anno iii. Olympiadis cliv. 1. Macc. 6.
Onesa, seu Menelao Judæorum summo Pontifice, qui Antiocho Epiphani gentem suam prodiderat, ab Antiocho Eupatore sublato, ALCIMUS, qui non erat ex genere Sacerdotali, summum Pontificatum per ambitum adeptus est: cujus causa Onias, Oniæ summi Pontificis filius, profectus in Ægyptum, urbem condit, Oniæ nuncupatam, in qua templum excitat, Hierosolymitano simile.
E Alcimus vero summus Pontifex cum inimicitias cum Juda Maccabæo exercuisset, non multo post tempore Dei plaga percussus interiit. Universus autem Judæorum populus, Judæ Maccabæo summum Pontifi- 1. Macc. 8.

4. M. C. A. U. C. catum detulit : quo is suscepto, ad Romanos legationem mittit : decretumque a Senatu ut Judæi inter amicos, & socios populi Romani describerentur, quemadmodum narrat Maccabæorum Historia.

197. xxi. Cæsare & Oreste Coss.

1. Macc. 7. 8. Antiochus junior Eupator veniens Antiochiam, Philippum invenit regnantem, hunc que de medio sustulit. Posthæc deinde dum prælium committit versus Hierosolyma, victus est a Juda Maccabæo Judæorum duce. Idem porro Antiochus per Andronicum ducem suum Onejam, seu Menelaum, summum Pontificem interficit, post quem Alcimus, qui non erat ex stirpe Sacerdotali, notus haberi cœpit.

A Ἀρχιπροστάλλω δίδωσιν. Ὁ δὲ παῦλος ὑποδεξάμενος, προσβάλλεται πρὸς τὰς Ῥωμαίους, καὶ ψηφίζεται ἡ Σύγκλητος φίλους καὶ συμμάχους Ῥωμαίων τοὺς Ἰουδαίους ἀπογράφεσθαι, καθὼς ἡ τῶ Μακκαβαίων ἱστορία δηλοῖ.

OLYMP. CLVIII.

κά. Υπ. Καίσαρος καὶ Ὁρέστου.

Ἀντίοχος ὁ υἱὸς Εὐπάτωρ ἐλθὼν εἰς Ἀντιόχειαν, εὑρὲ τὸν Φίλιππον βασιλεύσαντα, καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν. Μετὰ δὲ ταῦτα πολεμῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἡττήθη ὑπὸ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου στρατηγοῦ Ἰουδαίων. Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀντίοχος διὰ Ἀνδρονίκου στρατηγοῦ αὐτοῦ Θοπέαν, τὸν καὶ Μενέλαον, ἱερέα ἀναιρεῖ. μεθ' ὃν Ἄλκιμος ἐκ ὢν ἐκ γένους ἱερατικοῦ ἐγνωρίζετο.

CLV. OLYMPIAS.

198. xxix. Lentulo & Figulo Coss. Edit. Paris. pag. 180.

xvi. Summus Pontifex Hierosolymis JUDAS MACCABÆUS, ann. xxx. Colliguntur anni cccc.

Liber ii. Maccabæorum res gestas complectitur sub. Seleuco Ceraunо, Antiocho Magno, Seleuco Philopatore; Antiocho Epiphane, Antiocho Juniore Eupatore, usque ad v. Demetrii Soteris annum, & Judam Maccabæum Mattathiæ filium. Post Judam Principatum excepit JOANNES illius frater, Mattathiæ pariter filius.

ρπε'. Τπ'. Λεντύλου & Φιγούλου. 156.

ιε' Ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ ΙΟΥΔΑΣ ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ, ἔτη λ. Ὁμοῦ ιε.

Ἡ δὲ δύπερα τῆ Μακκαβαίων τὰς κατὰ Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν καὶ Ἀντίοχον τὸν Μέγαν, καὶ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα, & Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ, καὶ Ἀντίοχον τὸν Νέον Εὐπάτορα, & ἕως πέμπτου ἔτους Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος, & Ἰούδαν τὸν Μακκαβαῖον Ματταθίου παῖδα περιέχει. Μετὰ Ἰούδαν ἡγεῖται ΙΩΑΝΝΗΣ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ματταθίου καὶ αὐτός

C

509. xxiii. Nasica & Marcello Coss.

Aristarchus Grammaticus floruit.

χγ'. Τπ'. Νασίκα & Μαρκέλλου. 2.

Ἀρίσαρχος Γραμματικὸς ἤκμαζεν.

600. xxiv. Opimio & Albino Coss.

χδ'. Τπ. Ὀπιμίου καὶ Ἀλβίνου. 3.

601. xxv. Nobiliore & Lauso Coss.

χε'. Τπ. Νοβιλιόρου & Λαύσου. 4.

CLVI. OLYMPIAS.

ρνς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

602. xxvi. Marcello II. & Flacco Coss.

χς'. Τπ. Μαρκέλλου τοῦ β', & Φλάκκου. 1. 157.

603. xxvii. Lucullo & Albino Coss.

χζ'. Τπ. Λουκύλλου & Ἀλβίνου. 2.

604. xxviii. Flaminino & Balbo Coss.

χη'. Τπ. Φλαμινίου καὶ Βάλβου. 3.

605. xxix. Censorino & Manilio Coss.

χθ'. Τπ. Κενσωρίνου καὶ Μανιλίου. 4.

CLVII. OLYMPIAS.

ρνζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

606. xxx. Albino II. & Pisone Coss.

D λ'. Τπ. Ἀλβίνου τοῦ β', καὶ Πίσωνος. 1. 158.

607. xxxi. Scipione & Druso Coss.

λα'. Τπ. Σκιπίωνος καὶ Δρούσου. 2.

608. xxxii. Lentulo & Numicio Coss.

λβ'. Τπ. Λεντύλου & Νουμικίου. 3.

Samaritani & Judæi Alexandriæ apud Ptolemæum Philometorem de sacris apud alterutram partem colendis contendunt, & vincunt Judæi.

Σαμαρεῖται καὶ Ἰουδαῖοι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι περὶ τῶν παρ' ἑκατέρᾳ μέρει τιμωμένων ἱερῶν, καὶ νικῶσιν οἱ Ἰουδαῖοι.

609. xxxiii. Maximo & Manlio Coss.

λγ'. Τπ. Μαξίμου & Μανλίου. 4.

CLVIII. OLYMPIAS.

ρνη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

610. xxxiv. Galba & Cotta Coss.

λδ'. Τπ. Γάλβα καὶ Κόττα. 1. 159.

611. xxxv. Claudio & Metello Coss.

λε'. Τπ. Κλαυδίου καὶ Μετέλλου. 2.

In Ægypto viii. regnat Ptolemæus Junior, II. EVERGETES, an. xxix. Colliguntur anni v. mcccxc.

Αἰγύπτου ζ'. Πτολεμαῖος ὁ Νεώτερος, δεύτερος ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ἔτη κθ'. Ὁμοῦ, ατ'.

E

612. i. Metello II. & Maximo Coss.

α'. Τπ. Μετέλλου τοῦ β', καὶ Μαξίμου. 3.

Alexandro Syriæ & Asiæ Regi Ptolemæus Junior secundus Evergetes filiam suam in uxorem concedit.

Ἀλεξάνδρῳ Συρίας καὶ Ἀσίας Βασιλεῖ Πτολεμαῖος ὁ Νεώτερος δεύτερος Εὐεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα πρὸς γάμον ἐκδίδωσι.

Τπ. Καικίλιος καὶ Γαΐου. 4.

613. Cæpione & Rufo Coss.

614. ii. Scipione & Lælio Coss. β'. Τπ. Σκιπίωνος καὶ Λαιλίου. 1. 160.

A M. C.

ρνθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

A. C. 613. χ'. Υπ. Βινάκι καὶ Πίσωνος.
614. δ'. Υπ. Νασίκα καὶ Βρουττίου.
Ι. Macc. 11. Ἀλέξανδρος Βασιλεὺς Συρίας καὶ Ἀσίας ἀπρίδη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ ἰδίου πενθεροῦ.
5366. 615. ε'. Υπ. Λεπίδου καὶ Φλαμινίνου.
Δημητρίῳ τῷ μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλεύσαντι Συρίας & Ἀσίας Πτολεμαῖος ὁ Νεώτερος Εὐεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα δίδωσι πρὸς γάμον, ἣ καὶ Ἀλεξάνδρου πρώην γυνομένῳ γαμετῇ.
616. ς'. Υπ. Φίλου καὶ Σερβιλίου.

ρξ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

617. ζ'. Υπ. Φλάκκου καὶ Πίσωνος.
618. η'. Υπ. Σκιπίωνος καὶ Φλάκκου τὸ β'.
619. θ'. Υπ. Σκιβόλα καὶ Καλπερνίου.
620. ι'. Υπ. Λυκίνα καὶ Ρουτιλίου.

ρξα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

621. ια'. Υπ. Κράσσου καὶ Φλάκκου.
622. ιβ'. Υπ. Λεντύλα καὶ Πεπέρνα.
623. ιγ'. Υπ. Αὐδινάτου καὶ Ἀνυλλίνου.
624. ιδ'. Υπ. Οὐαρβίου καὶ Ῥούφου.

ρξβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

625. ιε'. Υπ. Λογγίνου καὶ Κικίννα.
626. ις'. Υπ. Λεπίδου καὶ Ὀρέστου.
627. ιζ'. Υπ. Ἰψαίου & Φλάκκου.
628. ιη'. Υπ. Λογγίνου τὸ β', καὶ Βολβίνου.

ρξγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

629. ιθ'. Υπ. Μετέλλου & Φλαμινίνου.
Δημήτριος ὁ Σέλευκος Βασιλεὺς Συρίας ἐπελθὼν τοῖς Ἱεροσολύμοις, καὶ παραταξάμενος εἰς πολιορκίαν, ἐπὶ συνθήκαις ταῖς πρὸς Ἰούδαν τὸν Μακκαβαῖον, ἀναιρεῖται ὑπὸ στρατιωτῶν Πτολεμαίου τοῦ δεσπότου Εὐεργέτου ἐν συμποσίῳ.
630. κ'. Υπ. Λευκοβάρβου & Φανίου.
Ἰουδαίων κ' ιζ' Ἀρχιερεὺς ΙΩΑΝΘΗΣ Μακκαβαῖος, ἔτη ιζ'. Ὁμοῦ υιζ'.
631. κα'. Υπ. Ὀκτιμίου καὶ Μαξίμου.
632. κβ'. Υπ. Μανιλίου & Κάρβου.

ρξδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

5384. 633. κγ'. Υπ. Μετέλλου τὸ β', & Κότυς.
634. κδ'. Υπ. Κάτωνος καὶ Μαρκίου.
635. κε'. Υπ. Μετέλλου τὸ γ', καὶ Σκιπιβύλλου.
636. κς'. Υπ. Γέτα καὶ Μαξίμου.
Ἰωνάθης ὁ Μακκαβαῖος Ἰουδαίων Ἀρχιερεὺς τὴν Σαμάρειαν, τὴν καθ' ἡμᾶς Σεβαστὴν καλουμένην, Σαμαρίων οὖσαν, πολιορκήσας εἰς ἔδαφος καθεῖλε· μετὰ ὕστερον Ἡρώδης ἀλλόφυλος βασιλεύσας Ἰουδαίων ἀνασώσας Σεβαστὴν ὠνόμασεν.

ρξε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

637. κζ'. Υπ. Σκαύρου & Μετέλλου.
638. κη'. Υπ. Βάλβου καὶ Κάτωνος.
639. κθ'. Υπ. Μετέλλου τὸ δ', καὶ Κάρβωνος.
Αἰγύπτου ἐβασίλευσε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΟΥΣΚΩΝ, ὁ & ΣΩΤΗΡ, Κλεοπάτρας υἱός, ἔτη ιζ'. Ὁμοῦ μυζ'.

B

CLIX. OLYMPIAS. OLYMP. IPHIT.

III. Benato & Pisone Coss. 2.
IV. Nasica & Bruttio Coss. 3.
Alexander Syriæ & Asiæ Rex a Ptolemæo socero suo occiditur.
V. Lepido & Flaminino Coss.
Demetrio, qui post Alexandrum Syriæ & Asiæ Imperavit, Ptolemæus Junior Evergetes, filiam suam nuptum tradit, quæ antea Alexandri uxor fuerat. 4. *Edit. Paris. pag. 181.*
VI. Philo & Servilio Coss. 1. 161.

CLX. OLYMPIAS.

VII. Flacco & Pisone Coss. 2.
VIII. Scipione & Flacco II. Coss. 3.
IX. Scævola & Calpurnio Coss. 4.
X. Lenate & Rutilio Coss. 1. 162.

CLXI. OLYMPIAS.

XI. Crasso & Flacco Coss. 2.
XII. Lentulo & Peperna Coss. 3.
XIII. Audinate & Anullino Coss. 4.
XIV. Octavio & Rufo Coss. 1. 163.

CLXII. OLYMPIAS.

XV. Longino & Cecinna Coss. 2.
XVI. Lepido & Oreste Coss. 3.
XVII. Ipseo & Flacco Coss. 4.
C XVIII. Longino II. & Bolbino Coss. 1. 164.

CLXIII. OLYMPIAS.

XIX. Metello & Flaminino Coss.
Demetrius Sidetes Rex Syriæ Hierosolyma aggressus, & apparata obsidione, dum de pace componenda cum Juda Maccabæo agitat, a Prolemæi secundi Evergetæ militibus in convivio interficitur. 4.
XX. Aenobarbo & Fænio Coss. 1.
Judæorum XVII. summus Pontifex JONATHAS Maccabæus, ann. XVII. Colliguntur anni CDXVII.
XXI. Opimio & Maximo Coss. 2.
D XXII. Manilio & Carbo Coss. 3.

CLXIV. OLYMPIAS.

XXIII. Metello II. & Cotta. Coss.
XXIV. Catone & Marcio Coss. 1. 164.
XXV. Metello III. & Scevola Coss. 2.
XXVI. Geta & Maximo Coss. 3.
Jonathas Maccabæus Judæorum summus Pontifex, Samariam, quæ hacce tempestate Sebaste nuncupatur, & Samaritanorum erat, expugnatam, a fundamentis evertit; quam postea Herodes alienigena Judæis Imperans instauratam, Sebasten appellavit. 4.

E

CLXV. OLYMPIAS. *pag. 182.*

XXVII. Scauro & Metello Coss. 1. 165.
XXVIII. Balbo & Catone Coss. 2.
XXIX. Metello IV. & Carbone Coss. 3.
In Ægypto VIII. regnavit PTOLEMÆUS PHYSCON, qui & SOTER dictus est, Cleopatræ filius, ann. XVII. Colliguntur anni V. MCDVII. 4.

642 2. Bruto & Pisone Coss.

Jonathas Maccabæus Judæorum summus Pontifex Judæam præclare rexit.

CLXVI. OLYMPIAS.

643 11. Nasicarpo & Bestia Coss.
644 111. Rufo & Albino Coss.
645 IV. Metello V. & Silano Coss.
646 V. Sulpicio & Scauro Coss.

CLXVII. OLYMPIAS.

647 VI. Longino & Marcio Coss.
648 VII. Serrano & Scipione Coss.
649 VIII. Rufo II. & Mallio Coss.

XVIII. Summus Pontifex Hierosolymis SIMON, frater Jonathæ, ann. VIII. Colliguntur anni CDXXV.

650 IX. Mario II. & Fimbria Coss.

Seleucienses, qui ad Antiochiam Syriæ siti sunt, hinc annos suos putant.

CLXVIII. OLYMPIAS.

1400 651 X. Mario III. & Oreste Coss.
652 XI. Mario IV. & Catulo Coss.
653 XII. Mario V. & Aquilio Coss.
654 XIII. Mario VI. & Flacco Coss.

CLXIX. OLYMPIAS.

655 XIV. Antonio & Albino Coss.

Ascalonitæ hinc annos suos ordiuntur.

656 XV. Metello VI. & Citidio Coss.
657 XVI. Lentulo & Crasso Coss.

XIX. Summus Pontifex Hierosolymis JONATHAS, ann. XXVII. Colliguntur anni CDLII.

658 XVII. Aenobarbo & Longino Coss.

Jonathas simul & Pontifex & Dux, bello in Hircano moto, Hircanus cognominatus est. Is legatione ad Romanos missa, cum iis ex Senatusconsulto, amicitiæ fœdus iniit.

CLXX. OLYMPIAS.

Edit. Paris. pag. 183. Ægypti IX. Rex PTOLÆMEUS, qui & ALEXANDER dictus, Ptolemæi II. Evergetæ & Philometoris filius, an. X. Collig. anni V. MCDXVII.

659 1. Crasso & Scevola Coss.
660 II. Balbo & Aenobarbo Coss.
661 III. Flacco & Herennio Coss.
662 IV. Fulco & Perperna Coss.

CLXXI. OLYMPIAS.

663 V. Philippo & Cæsare Coss.
664 VI. Cæsare & Lupo Coss.
665 VII. Strabone & Catone Coss.
666 VIII. Sulla & Rufo Coss.

CLXXII. OLYMPIAS.

667 IX. Octavio & Cinna Coss.
668 X. Mario VII. & Cinna II. Coss.

Sallustius natus est Kalendis Octobris.

A α′ Υπ. Βρούτῳ ἐ Πίσωνι. 2. 160.

Ἰωάνθης ὁ Μακκαβαῖος, (καὶ) Ἰουδαίων Ἀρχιερεὺς διαφερόντως τῆς Ἰουδαίας ἦγεν.

ρξς′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

β′. Υπ. Νασικάρπῳ ἐ Βησσίᾳ. 2.
γ′. Υπ. Ῥούφῳ ἐ Ἀλβίνῳ. 3.
δ′. Υπ. Μετέλλῳ τῷ ε′, καὶ Σιλάνῳ. 4.
ε′. Υπ. Σουλπικίῳ καὶ Σκαύρῳ. 5. 162.

ρξζ′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

B ς′. Υπ. Λογγίνῳ καὶ Μαρκίῳ. 1.
ζ′. Υπ. Σερράνῳ ἐ Σκιπίωνος. 2.
η′. Υπ. Ῥούφῳ τῷ β′, καὶ Μαλλίῳ. 4.

ιη′ Ἀρχιερεὺς ἐν Ἱεροσολύμοις ΣΙΜΩΝ, ἀδελφὸς Ἰωάνθου, ἔτη η′. Ὁμῶ υχέ.

θ′. Υπ. Μαρίῳ τῷ β′, καὶ * Βιμβείῳ. 5. 167.

Σιλδυεῖς, οἱ πρὸς Ἀντιόχειαν τὴν Συρίας, ἀπ' ἐντεῦθεν τὰς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

ρξη′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ι′. Υπ. Μαρίῳ τῷ γ′, καὶ Ὁρίσῃ. 1.
C ια′. Υπ. Μαρίῳ τῷ δ′, καὶ Κατούλῳ. 2.
ιβ′. Υπ. Μαρίῳ τῷ ε′, καὶ Ἀκυλίῳ. 3.
ιγ′. Υπ. Μαρίῳ τῷ ς′, καὶ Φλάκκῳ. 4. 170.

ρξθ′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιδ′. Υπ. Ἀστουΐῳ καὶ Ἀλβίνῳ. 1.

Ἀσκαλωνῖται τὰς ἑαυτῶν χρόνους ἐντεῦθεν ἀριθμοῦσιν.

ιε′. Υπ. Μετέλλῳ τῷ ς′, ἐ Κιτιδίῳ. 2.
ις′. Υπ. Λεντούλῳ καὶ Κράσσῳ. 4.

ιζ′ Ἀρχιερεὺς Ἱεροσολύμων ΙΩΑΝΘΗΣ κζ. Ὁμῶ υνβ.

ιζ′. Υπ. Λενταβάρβῳ καὶ Λογγίνῳ. 1. 172.

D Ἰωάνθης Ἰουδαῖος ὁμοῦ καὶ Στρατηγός, καὶ Ὑρκανὸν στρατηγήσας, Ὑρκανὸς μετονομάθη· ὃς καὶ φιλίαν πρὸς Ῥωμαίους, δόγματι Συγκλήτου φιλίαν πρὸς αὐτοὺς ἐπέθετο.

ρο′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αἰγύπτου θ′ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ ἐπίκλην Εὐεργέτου, καὶ Φιλομήτορος, ἔτη ι′. Ὁμῶ χυιζ.

α′. Υπ. Κράσσῳ καὶ Σκαιβόλᾳ. 2.
β′. Υπ. Βάλβῳ ἐ Λαινοβάρβῳ. 3.
γ′. Υπ. Φλάκκῳ ἐ Ἑρεννίῳ. 4.
E δ′. Υπ. Φούλκωνι ἐ Περπέρνᾳ. 1. 178.

ροα′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε′. Υπ. Φιλίππῳ ἐ Καίσαρος. 2.
ς′. Υπ. Καίσαρι ἐ Λούπου. 3.
ζ′. Υπ. Στράβωνι καὶ Κάτωνι. 4.
η′. Υπ. Σύλλᾳ καὶ Ῥούφῳ. 1. 176.

ροβ′ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

θ′. Υπ. Ὀκταβίῳ καὶ Κίννᾳ. 2.
ι′. Υπ. Μαρίου τοῦ ζ′, ἐ Κίννα τοῦ β′. 3.

Σαλούστιος ἐγεννήθη καλανδαις Ὀκτωβρίαις.

A M.C. A.U.C. Πτολεμαῖος, ὁ καὶ Αλέξανδρος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ ἐπίκλην Εὐεργέτου, καὶ Κοκκῆς μητρός, ἀπεβλήθη τῆς Βασιλείας, καὶ ἐφάγη εἰς Μύρα τῆς Λυκίας.

Αἰγύπτου ι' ἐβασίλευσε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΠΟΘΕΙΝΟΣ, ὁ ἐξωθεὶς, ὁ αὐτὸς ὢν καὶ ΦΟΥΣΚΩΝ, καὶ ΣΩΤΗΡ, υἱὸς Κλεοπάτρας. ἔτη ιδ'. Ομοῦ μυε'

5418. 669. α'. Υπ. Κίννα τὸ γ', καὶ Κάρβωνος.
670. β'. Υπ. Κάρβωνος τὸ β', καὶ Σκειβωνίου.

ρογ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

671. γ'. Υπ. Σκιπίωνος καὶ Νάρβωνος.
672. δ'. Υπ. Κάρβωνος τὸ γ', καὶ Μαρίου τὸ β'.
673. ε'. Υπ. Φουσκύλου καὶ Δολαβέλλα.
674. ς'. Υπ. Σύλλου καὶ Μετέλλου.

ροδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

675. ζ'. Υπ. Βιτία καὶ Πύλχρου.
η'. Υπ. Κλαυδίου καὶ Σερβιλίου.

Αἰγύπτου ια' Βασιλεὺς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΝΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΑΥΛΗΤΗΣ, Πτολεμαίου Φυσκωνος, τοῦ καὶ Σωτῆρος, υἱὸς, ἀδελφὸς Κλεοπάτρας, ἔτη λ'. Ομοῦ μυε'.

676. α'. Υπ. Λεπίδου καὶ Κατούλλου.
677. β'. Υπ. Βρούτου καὶ Μαμέρκου.

ροε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

678. γ'. Υπ. Οκταβίου καὶ Κουρίωνος.
679. Υπ. Οκταβίου καὶ Κόττου.
680. δ'. Υπ. Λευκούλλου καὶ Μισύττου.
681. ε'. Υπ. Μαρκέλλου καὶ Κασσίου.
682. ς'. Υπ. Γεντίλλου καὶ Γελλίου.

ρος' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

683. ζ'. Υπ. Λεντούλου & Ορέστου.
684. η'. Υπ. Πομπηΐου καὶ Κράσσου.

Εἰκοστὸς Αρχιερεὺς ἐν Ιερουσαλὴμ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, ἔτος α'. Ομοῦ μυγ'.

Οὗτος ὁ Αριστόβουλος, υἱὸς Ιωάθου τοῦ Τρκανοῦ, πρὸς τῇ Αρχιερωσύνῃ διάδημα πρεσθύτου Βασιλικὸν πρῶτος, ἐπὶ ἑαυτὸν ἔνεγκε, μετὰ ἔτη φκζ', ἀπὸ πρώτου ἔτους τῆς (αἰχμαλωσίας Βαβυλῶνος) αἰχμαλωσίας.

5430. 685. θ'. Υπ. Ορτησίου καὶ Μετέλλου.

Εἰκοστὸς πρῶτος Αρχιερεὺς ΙΑΝΝΑΙΟΣ, ὁ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Βασιλεὺς ἅμα καὶ Αρχιερεύς, ἔτη λ'. Ομοῦ υπγ'. Ος καὶ ἀμόπαπε ὠρύεσε.

Παρατηρητέον ἐνταῦθα ἐκ τύπου, ὡς διέφθαρται λοιπὸν ἡ τῆς Βασιλείας Ιούδα διαδοχή. Μετὰ γὰρ τὸν πελδτιὴλ Ζοροβάβελ, ὄντος ἐκ φυλῆς Ιούδα, μετὰ τοῦτο ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπάνοδον, ἕως ἀναδείξεως Χριστοῦ, ἐκ τῶν προειρημένη διαδοχὴ, ὡς λοιπὸν ἐπιζητεῖσθαι ἢ ἐπαγγελμένον Χριστόν. Οθεν καὶ οἱ προσδοκῶντες ἅγιοι τῆς Χριστοῦ παρουσίας τοῦτο ἀνάδειξιν, ἐν σαρκὶ θεάσασθαι γενέσεως ἄξιοι, ὅπερ ἐπόθουν ὁρᾶν, ἐπιλαμβάνοντες μετὰ τὸν πελδτιὴλ Ζοροβάβελ, Οὐκ ἐκλείψει Αρχων ἐξ Ιούδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς ἔσται προσδοκία ἐθνῶν, σαρκὸς εἰς τοῦτο κατὰ σάρκα γέννησιν τοῦ Χριστοῦ τοῦτο πληρῶσθαι. Οθεν, οἶμαι, καὶ οἱ τοῦ Χριστοῦ μαθηταὶ τομομαθήσαντες ἔλεγον· Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅς ἐστι Χριστὸς, περὶ οὗ ἔγραψεν ἡμῖν Μωσῆς καὶ οἱ Προφῆται.

A Ptolemæus, qui & Alexander dictus, Ptolemæi II. Evergetæ & Coccæ matris filius, regno pulsus, Myræ Lyciæ civitate interfectus est. OLYMP. IPHIT.

In Ægypto x. regnavit PTOLEMÆUS POTHINUS, qui ejectus est, idem cum eo qui PHYSCON & SOTER dictus est, Cleopatræ filius, ann. VIII. Colliguntur anni V. MCDXXV.

1. Cinna III. & Carbone Coss. 4.
II. Carbone II. & Scribonio Coss. 2. 674.

CLXXIII. OLYMPIAS.

III. Scipione & Narbone Coss. 2.
B IV. Carbone II. & Mario II. Coss. 3.
V. Fulculo & Dolabella Coss. 4.
VI. Sulla & Metello Coss. 1. 675.

CLXXIV. OLYMPIAS.

VII. Bitia & Pulchro Coss. 2.
VIII. Claudio & Servilio Coss. 3.

Ægypti XI. Rex PTOLEMÆUS NOVUS DIONYSUS, AULETES, Ptolemæi Physconis, seu Soteris, filius, frater Cleopatræ, ann. XXX. Colliguntur anni V. MCDLV.

I. Lepido & Catullo Coss. 4.
C II. Bruto & Mamerco Coss.

CLXXV. OLYMPIAS.

III. Octavio & Curione Coss. 1. 676.
Octavio & Cotta Coss. 2.
IV. Lucullo & Miciutro Coss. 3.
V. Marcello & Cassio Coss. 4.
VI. Gentillo & Gellio Coss. 1. 677.

CLXXVI. OLYMPIAS. Edit. Paris. pag. 184.

VII. Lentulo & Oreste Coss. 2.
VIII. Pompejo & Crasso Coss. 3.

XX. Summus Pontifex Hierosolymis ARISTOBULUS, ann. I. Colliguntur anni CDLIII.

D Hic Aristobulus, Jonathæ Hyrcani filius, ad summi Pontificis dignitatem diadema regium primus adjecit, cum regnasset an. I. post annos DXXVII, a primo anno captivitatis.

IX. Hortensio & Metello Coss. 4.

XXI. Summus Pontifex JANNÆUS, qui & ALEXANDER dictus, Rex simul & summus Pontifex ann. XXX. Colliguntur anni CDLXXXIII. Is crudeliter præfuit.

Inde igitur observare licet, ut regni Juda successio deleta fuerit. Nam post mortem Zorobabel, qui ex tribu Juda erat, post reditum ex captivitate, usque ad Christi adventum, non erat illa prædicta successio: ita ut quæreretur deinceps Christus promissus. Unde & sancti, qui Christi præsentiæ manifestationem præstolabantur, digni habiti sunt videre in carne quod invenire peroptabant, illud interpretati post mortem Zorobabel, *Non deficiet Princeps ex Juda, neque Dux de femoribus ejus, donec veniat qui repositus est, & ipse erit expectatio gentium*, in Christi secundum carnem nativitate perspicue adimpleri. Unde, ut arbitror, Christi discipuli legemi edocti dicebant: *Invenimus Messiam, qui & Christus, de quo scripserunt Moyses & Prophetæ.* Gen. 49. 10. Joan. 1. 11.

A M. C. / A. U. C. Virgilius natus est.

636. x. Marcio Rege & Metello II. Coss.

CLXXVII. OLYMPIAS.

617. xi. Pisone & Glabrione Coss.
625. xii. Vulcacio & Tullo Coss.
619. xiii. Cotta & Torquato Coss.
620. xiv. Lucio Cæsare & Figulo Coss.

CLXXVIII. OLYMPIAS.

631. xv. CICERONE & Antonio Coss.

Pompejus, Romanorum secundum Imperator, aggressus Hierosolyma, urbem obsidet, & usque ad Adyta, hoc est Sancta Sanctorum templi pervenit, & spoliato templo, multisque ab eo ablatis, Aristobulum una cum liberis vinctum Romam deducit.

Edit. Paris. pag. 185.

632. xvi. Silano & Murena Coss.
633. xvii. Pisone & Messala Coss.

Pompejus Magnus, captis Hierosolymis, spoliatoque templo, sacris ablatis scripturis, cantharis, aureis cælaturis, multisque aliis vasis, ac viti aurea, & lectulo Salomonis, Hircano Alexandri & Alexandræ, quæ & Salina dicta est, filio, summum Pontificatum tradit, & Antipatrum quemdam Ascalonitam Palæstinæ Procuratorem constituit: ac universa Judæorum gente Romanis vectigali facta, complures ex his captivos ad Senatum adduxit.

Hircanus destructa a Pompejo Hierosolymorum mœnia instaurat.

634. xviii. Africano & Metello Coss.

CLXXIX. OLYMPIAS.

641. xix. Decio Cæsare & Bibulo Coss.
650. xx. Pisone & Gabino Coss.

Philadelphienses hinc annos suos putant.

657. xxi. Lentulo & Marcello Coss.

Pompejus Magnus supremus Rom. Dux est appellatus: & Theatri Romæ fundamenta ab illo jacta sunt.

658. xxii. Marcello II. & Philippo Coss.

Hinc Gazenses annos suos putant.

CLXXX. OLYMPIAS.

697. xxiii. Pompejo & Crasso Coss.
700. xxiv. Aenobarbo & Pulchro Coss.

Cicero Orator post sextum decimum mensem ab exilio revocatur.

Ptolemæus Novus Dionysus, qui & Auletes, Romam fugit.

701. xxv. Balbino & Messala Coss.

Cajus Julius Cæsar bellum Græcis intulit.

5151. 702. xxvi. Pompejo II. & Metello Coss.

Pompejus magnus conditum a se theatrum dedicavit, & elephantos exhibuit XL. equites CCC. pedites DCCC. gladiatores mille, edito præterea elephantorum certamine.

A Βιργίλιος ἐγεννήθη. OLYMP. CLXXVII. A. 1.

ι. Τπ. Μαρκίου Ῥήγα καὶ Μετέλλου τοῦ β'. 636. 178.

ροζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ια'. Τπ. Πίσωνος καὶ Γλαβρίωνος. 617.
ιβ'. Τπ. Βολκατίου καὶ Τύλλου. 625.
ιγ'. Τπ. Κόττα καὶ Τορκουάτου. 619.
ιδ'. Τπ. Λουκίου Καίσαρος καὶ Φιγούλου. 620. 179.

ροη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιε'. Τπ. ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ καὶ Αντωνίου. 631.

Πομπήϊος, δὶς Στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἐπελθὼν πολιορκεῖ μὲν τὰ Ἱεροσόλυμα μέχρι τῶν Ἀδύτων, τουτέστι τοῦ Ἁγίων τῶν ἱερῶν ἁρχείοις, καὶ τὸν ναὸν συλήσας, καὶ πολλὰ παρ' αὐτῶν ἀφελόμενος, Ἀριστόβουλον ἅμα τοῖς τέκνοις δέσμιον ποιεῖ Ῥωμαίοις.

ις'. Τπ. Σιλανοῦ καὶ Μουρήνα. 632.
ιζ'. Τπ. Πίσωνος καὶ Μεσσάλα. 633.

Πομπήϊος ὁ Μέγας εἷλων τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸν ναὸν συλήσας, ἀφελόμενος τὰς ἁγίας γραφὰς, καὶ τὰς καθάρας, καὶ χαρακτῆρας χρυσοῦς, καὶ ἄλλα πολλὰ σκεύη, καὶ τιμὴ ἄμπελον ἐκ χρυσίου, καὶ ἐκ κλίνην Σολομῶντος, Τρικαρῆ δ' Ἀρχιερωσυνίῳ τῷ ὑῷ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀλεξάνδρας, τῆς (καὶ) Σαλίνας, παραδίδωσι, καὶ Ἀντίπατρόν τινα Ἀσκαλωνίτην τῆς Παλαιστίνης Ἐπιμελητὴν καθίστᾳ· τό τε πᾶν ἔθνος Ἰουδαίων ὑποφόρους Ῥωμαίοις κατασήσας, πολλοὺς αὐτῶν αἰχμαλώτους εἰς Ῥώμην ἤγαγε τῷ Συγκλήτῳ.

Τρικαρὴς τὰ ὑπὸ Πομπήϊου καθαιρεθέντα τείχη τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀνίστησιν.

ιη'. Τπ. Λεντούλου καὶ Μαρκέλλου. 657.
ιθ'. Τπ. Δεκίου Καίσαρος καὶ Βιβούλου. 658.
κ'. Τπ. Πίσωνος καὶ Γαβίνου.

Φιλαδελφεῖς ἐντεῦθεν ἀριθμοῦσι τὰς ἑαυτῶν χρόνους.

κα'. Τπ. Λεντούλου καὶ Μαρκέλλου.

Πομπήϊος ὁ Μέγας Ῥωμαίων Στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ἀποκηρύττεται, καὶ θεμέλια θεάτρου ὑπ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν ἐν Ῥώμῃ.

κβ'. Τπ. Μαρκέλλου τοῦ β', καὶ Φιλίππου. 658. 181.

Ἐντεῦθεν Γαζαῖοι τὰς ἑαυτῶν ἐτρόπους ἀριθμοῦ.

ρπ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λγ'. Τπ. Πομπηΐου καὶ Κράσσου. 697.
κθ'. Τπ. Ἀηνοβάρβου καὶ Πούλχρου. 700.

Κικέρων ὁ Ῥήτωρ, ἀπὸ ἐξορίας μετεβλήθη δι' μηνῶν ις'.

Πτολεμαῖος ὁ Νέος Διόνυσος, ὁ καὶ Αὐλητὴς, εἰς Ῥώμην ἔφυγεν.

λε'. Τπ. Βολκατίου καὶ Μεσσάλα. 701.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ ἐπὶ Ἕλληνας ἐπολέμει.

λς'. Τπ. Πομπηΐου τοῦ β'. καὶ Μετέλλου. 702. 182.

Πομπήϊος ὁ Μέγας τὸ κτισθὲν ὑπ' αὐτοῦ θέατρον ἀφίρωσε, καὶ θυμέλιας ἐπετέλεσεν ἐν αὐτῷ δι' ἐλεφάντων παραπομπὰ, καὶ ἱππέων τ'. καὶ πεζῶν ω'. καὶ μονομάχων χ', ἐλεφαντομαχίαν ποιήσας.

A M.C. / A.U.C.

ρπά ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ψοβ. κζ. Υπ. Ρύφου ἓ Μαρκέλλου.
ψοφ κη. Υπ. Μαρκέλλου τὸ β', ἓ Παύλου.
ψοζ. κθ. Υπ. Λεντύλου καὶ Μαρκέλλου.
ψοη λ'. Υπ. Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος καὶ Σερβιλίου.

ρπβ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αἰγύπτου δωδεκάτη ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Νέου Διονύσου, τοῦ ἓ Αὐλητοῦ, ἔτη κβ. Ὁμοῦ ,υοζ.
ψοθ. α'. Υπ. Καλβίνου καὶ Βατίνου.

Ἀρχὴ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ Πομπηΐου καὶ τοῦ Λεπίδου.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, Γαλάτας εἰς πέλεσι νικήσας, εἰς Ῥώμην ἐπανῆλθεν.

ψοθ. β'. Υπ. Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος τὸ β' μόνου.
ψοι. γ'. Υπ. Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος τὸ γ' μόνου.
ψια. δ'. Υπ. Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος τὸ δ' μόνου.

ρπγ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε' Υπ. Πάνσα καὶ Ἱρτίου.

ψιβ.

ΓΑΙΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ πρῶτος Ῥωμαίων ἦρξε Μονάρχης.

Τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα ἐδιοικήθη ὑπὸ Βρούτου καὶ Κολλατίνου, ἓ καὶ μετ' αὐτὸς Ὑπάτων, ἐπὶ ἔτη τ ἑ γ. ἄχρι οὗ τὰ παρόντα πέμπτα ἔτος Κλεοπάτρας, καὶ ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ τῶν προκειμένων Ὑπάτων.

Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ οὐκ ἐγεννήθη, ἀλλὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τῷ ἐ μηνὶ τελευτησάσης, ἀνέῳξαν αὐτὸν, καὶ ἐξέβαλον τὸ βρέφος· διὸ καὶ Καῖσαρ λέγεται Ῥωμαϊστὶ ἡ ἀνατομή. Ἀνατραφεὶς δὲ καὶ ἀνδρεῖος γενόμενος, προεβλήθη Τριουμβιράτωρ μετὰ Πομπηΐου καὶ Κράσσου Ὑπατευσάντων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς προκειμένης ρπ' Ὀλυμπιάδος, ἓ μὴ διαδεχθείσης Ὑπατείας, ἤτοι Τριουμβιρατείας, κατὰ δοκιμασίαν τοῦ κοινοῦ τῆς Συγκλήτου Ῥώμης. Ἀπὸ δὲ τριῶν τότων ἐδιοικεῖτο τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα.

Ὁ δὲ Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ μετὰ τὸ φονευθῆναι τὸν Κράσσον παραληφθέντα ὑπὸ Περσῶν πολέμῳ ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, ἔμεινεν αὐτὸς πολεμῶν μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ ἐν τοῖς μέρεσι τῆς δύσεως. Καὶ διαδεχθείσης τῆς Ὑπατείας, ἤτοι Δικτατορείας, κατὰ δοκιμασίαν τοῦ κοινοῦ τῆς Συγκλήτου Ῥώμης, καὶ Πομπηΐου Μάγνου, τοῦ αὐτοῦ πενθερὸς ὁ αὐτὸς Ἰούλιος Καῖσαρ λυπηθεὶς ἐτυράννησε Ῥωμαίους, καὶ προτρεψάμενος κατὰ Ῥωμαίων πολέμους, ἐπεστράτευσε κατὰ τῆς Συγκλήτου Ῥώμης, καὶ Πομπηΐου Μάγνου. Καὶ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ, καὶ παραλαβὼν αὐτὴν, ἀπέκτεινε τοὺς Συγκλητικοὺς αὐτῆς.

Οὗτος Γάϊος Ἰούλιος Δικτάτωρ, ὅ ἐστιν Μονάρχης, ἅπαντων ἐκράτησεν ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ τυραννίδι, ἐτη δ', καὶ μῆνας ζ', πρὸ δ', εἰδῶν Μαΐων τῆς πρώτης Ἐπινεμήσεως. Καὶ προτιθεὶς ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἡ ἐλευθερία αὐτῆς, ὅτι καὶ ὑπὸ Ῥωμαίους ἐγένετο, τῇ κ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνὸς πεμφθεῖσα παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Ἰούλιος Δικτάτωρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, γ' καὶ κ' τοῦ αὐτοῦ Ἀρτεμισίου μηνός. Χρηματίζει οὖν τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας εἰς τιμὴν αὐτῆς ἔτος

A

CLXXXI. OLYMPIAS.

OLYMP. IPHIT. Edit. Paris. pag. 186.

xxvii. Rufo & Marcello Coss. 2.
xxviii. Marcello II. & Paulo Coss.
xvix. Lentulo & Marcello Coss. 3.
xxx. Cajo Julio Cæsare & Servilio Coss. 4. 181.

CLXXXII. OLYMPIAS.

Io. Ægypto xii. regnat CLEOPATRA, Ptolemæi Novi Dionysi, qui & Auletes dictus est, filia, ann. xxii. Colliguntur anni v. MCDLXXVII.
i. Calino & Vatino Coss. 5.

B Imperium Caii Julii Cæsaris & Pompeii, & Lepidi.

Cajus Julius Cæsar, Gallis omnino debellatis, Romam reversus est.

ii. Cajo Julio Cæsare II solo Cos. 3.
iii. Cajo Julio Cæsare III. solo Cos. 4.
iv. Cajo Julio Cæsare IV. solo Cos. 5. 184.

CLVXXIII. OLYMPIAS.

v. Pansa & Hirtio Coss.

CAJUS JULIUS CÆSAR primus Romanorum Imperator creatus. 1.

C Hactenus res Romanorum administratæ sunt a Bruto & Collatino, cæteriscque post illos Consulibus per annos cccxciii. sive usque ad præsentem v. annum Cleopatræ, & i. annum Caii Julii Cæsaris, & prædictos Consules.

Julius Cæsar Dictator natus non est, sed matre nono mense extincta, ipsa excisa, eductus est infans: unde Cæsar est appellatus, quod Latinis idem valet ac cæsio. Educatus vero, cum eximia fortitudine polleret, Triumvir cum Pompejo & Crasso, viris Consularibus creatus est, anno i. prædictæ Olympiadis CLXXX. non abrogato tamen Consulatu ac Triumviratu, universi Senatus decreto. Ab his enim tribus res Romanæ administrabantur.

D

Julius vero Cæsar Dictator, post interfectum Crassum, qui a Persis in prælio in ipsa Perside captus fuerat solus manuic, bellum cum copiis suis gerens in Occidente. Abrogato deinde Consulatu, seu Dictatoris dignitate universi Senatus decreto, atque adeo procurante ipso Pompejo Magno, offensus illius socer Julius Cæsar, tyrannidem in Romanos arripuit, & concitatis in Romanos bellis, contra Senatum Romanum & Pompejum Magnum arma movit, Romaque occupata, Senatores interfecit. Unde Cæsar dictus.

E Hic Cajus Julius Dictator, id est Monarcha, superbum ac tyrannicum in omnes Imperium exercuit per annos iv. & menses viii. ex ante diem, iv. Id. Majas. Et proposita ac publicata est pag. 187. Antiochiæ magna urbe illius libertas, cum Romanorum esse cœpit, xx. de mensis Artemisii, seu Maii, ab eodem Julio Cæsare missa: idemque Julius Cæsar Dictator in ipsa urbe magna Antiocheda proclamatus est xxii. Artemisii mensis die. Id illius igitur libertatis adeptæ honorem primus magnæ Antio-

A. J. C. A. U. C. chiæ putatur annus; atque adeo primus etiam quindecennii Indictionum annus, a primo Caii Julii Cæsaris anno.

711. VI. Lepido & Planco Coss.

I. Caius Julius Cæsar primus Romanorum levatus est Imperator, sub quo res Romanorum floruerunt. Qui vero hunc sunt subsecuti, Cæsares appellati sunt. Is porro Imperator, Dictator, & Primus Romanorum processit.

Hic eximia dicendi facultate præstitit.

A α'. καὶ πρῶτον ἔτος τῆς ε' καὶ δεκαπεντάδος τῶν Ἰνδίκτων, ἀπὸ πρώτου ἔτους Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος. OLYMP. CLXIII.

ς' Τπ. Λεπίδου, καὶ Πλάγκου.

α'. Γαΐος Ἰούλιος Καῖσαρ πρῶτος Ρωμαίων ἐρίθη Μονάρχης Βασιλεὺς, ἀφ' οὗ τὰ Ρωμαίων ἤκμαζεν. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Καίσαρες προσηγορεύθησαν. Ος καὶ Βασιλεὺς, Δικτάτωρ, καὶ Πρῶτος Ρωμαίων προῆλθεν.

Οὗτος εἰς ἄκρον ῥητορικὴν ἤσκητο.

Initium Indictionum.

A primo anno Caii Julii Cæsaris, & prædictis Consulibus Lepido & Planco, ac ipso XII. die mensis Artemisii, (seu Mail) Antiocheni annos suos putant: ac Indictiones numerari cœpere a primo die ipsius Gorpiæi mensis, (seu Septembris.)

ΑΡΧΗ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΩΝ.

Ἀπὸ πρώτου ἔτους τοῦ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος, ἐτελέσθη Ἀντιοχεῖς τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι, καὶ αἱ Ἰνδίκτιοι μῆνες. καὶ χρηματίζειν ἤρξαντο ἀπὸ πρώτης καὶ αὐτῆς τοῦ Γορπιαίου μηνός.

711. VII. Ind. I. Antonio & Isaurico Coss.

II. Caii Julii Cæsaris.

Laodicenses hinc annos suos numerant.

His Coss. bellum Isauricum peractum est.

Antonius Cos. decrevit uti mensis Quintilis Julius diceretur, quod in illo is (Cæsar) natus esset.

Idem vero (Cæsar) XI. dies anno adjecit, expenso Solis & Lunæ cursu.

ζ'. Ἰνδ. α'. Τπ. Ἀντωνίου καὶ Ἰσαυρικοῦ.

β'. Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος.

Λαοδικεῖς ἐντεῦθεν τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσιν.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων Ὑπάτων, πόλεμος Ἰσαυρικὸς συνεβλήθη.

Ἀντώνιος ὁ Ὑπατος ἐψηφίσατο τὸν μῆνα Κυντίλλιον, Ἰούλιον λέγεσθαι, διὰ τὸ αὐτὸν ἐν αὐτῷ γεγενῆσθαι.

Ο δὲ αὐτὸς καὶ τῷ ἐνιαυτῷ προσέθηκεν ἡμέρας ια' ἐκπέμψας τὸν τε ἡλίου καὶ σελήνης δρόμον.

714. VIII. Ind. III. Albino & Pollione Coss.

III. Julii Cæsaris.

Cajus Julius Cæsar tertio sui Imperii anno, contra Scipionem & Hyrcanum summum Pontificem bellum novit, iisque in fugam actis, circenses per dies VI. dedit.

η'. Ἰνδ. γ'. Τπ. Ἀλβίνου καὶ Πολλίωνος.

γ'. Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπιστράτευσε κατὰ Σκιπίωνος καὶ Ὑρκανοῦ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ φυγαδεύσας αὐτοὺς, θεωρίας ἔδωκεν ἐπὶ ἡμέρας ς'.

Edit. Paris. pag. 188.

HI SUNT SUMMI PONTIFICES qui Hæbreis præfuerunt post reditum ex captivitate annorum LXX. seu ab VIII. anno, & ipso Darii, Hystaspis filii, anno II. Olympiadis LXIII. Scilicet,

ΕΙΣΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΣΑΜΕΝΟ, τῶν Ἑβραίων Ἀρχιερεῖς μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς αἰχμαλωσίας τῶν ἐκεῖθεν, ἤγουν ἀπὸ ὀγδόου ἔτους καὶ αὐτοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, δευτέρου ἔτους ξ γ' Ολυμπιάδος. οἵδε,

I. JESUS, Josedec filius, una cum Zorobabel, ann. XXXII.

α'. ΙΗΣΟΥΣ, υἱὸς Ἰωσεδὲκ, ἅμα Ζοροβάβελ, ἔτη λβ'.

II. JAOCIMUS, filius Jesu, ann. XXX.

β'. ΙΟΑΚΙΜΟΣ, υἱὸς Ἰησοῦ, λ'.

III. ELIAZIBUS, Joacimi filius, an. LX.

γ'. ΕΛΙΑΣΙΒΟΣ, Ἰωακίμου, μ'.

IV. JODAE, Eliazibi filius, an. XXXVI.

δ'. ΙΩΔΑΕ Ἐλιασίβου, λς'.

V. JANNÆUS, Jodae filius, an. XXXII.

ε'. ΙΑΝΝΑΙΟΣ, ὁ τοῦ Ἰωδαὲ, λβ.

VI. JADDAS, Jannæi filius, sub quo Alexander condidit Alexandriam, Hierosolymamque profectus, adoravit, ann. XX.

ς'. ΙΑΔΔΑΣ, Ἰωναέου, καθ' ὃν Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισε, καὶ ἐλθὼν εἰς Ἱεροσόλυμα, προσεκύνησεν, κ'.

VII. ONIAS, Jaddæ filius, an. XXI.

ζ'. ΟΝΕΙΑΣ, Ἰάδδα, κα'.

VIII. ELEAZARUS, cujus tempore viri LXX. interpretati sunt sacras scripturas, an. XV.

η'. ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ καθ' ὃν οἱ ὁ τὰς Θείας γραφὰς ἑρμήνευσαν, ιε'.

IX. ONIAS, Simonis filius, Eleazari frater, ann. XIV.

θ'. ΟΝΕΙΑΣ, Σίμωνος ἀδελφὸς, Ἐλεαζάρου, ιδ'.

X. SIMON, sub quo Jesus Sirach florebat, ann. XXXII.

ι'. ΣΙΜΩΝ, καθὸν Ἰησοῦς ὁ Σειρὰχ ἐγνωρίζετο, λβ'.

A.M.C. A.C. ιε'. ΜΑΝΑΣΣΗΣ, κε'.
ιβ'. ΣΙΜΩΝ Αρχιερεύς, κβ.
ιγ'. ΟΝΕΙΑΣ, καθ' ὃν Αντίοχος Ιουδαίους πολιορκήσας ἐλληνίζειν ἠνάγκαζεν, κδ'.

Μεθ' ὃν Ιούδας ὁ Μακκαβαῖος προέστη, ἐκκαθάρας τὴν ἀσεβῶν τὴν χώραν.
ιδ'. ΙΗΣΟΥΣ Αρχιερεύς, ις'.
ιε'. ΟΝΕΙΑΣ, ὁ καὶ Μενέλαος, ζ'.
ις'. ΙΟΥΔΑΣ ὁ Μακκαβαῖος, λγ'.
ιζ'. ΙΩΑΝΘΗΣ, ἀδελφὸς Ιούδα, ιζ'.
ιη'. ΣΙΜΩΝ, ἀδελφὸς Ιωάνθου, ιη'.
ιθ'. ΙΩΑΝΘΗΣ, Σίμωνος ὁ καὶ Υρκανός, κζ'.
κ'. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, ὃς πρῶτος περιέθετο διάδημα βασιλικὸν πρὸς τῇ ἱερωσύνῃ, ἀ
κα'. ΙΑΝΝΑΙΟΣ, ὁ δὲ Αλέξανδρος, Βασιλεὺς ἅμα δὲ Αρχιερεύς, ἔτη λ'.

Μέχρι τούτου οἱ ἀπὸ Κύρου Χριστοὶ ἡγούμενοι διαρκέσαντες ἔτεσιν υπ γ'. αἵ εἰσιν ἑβδομάδες ἐτῶν ξθ'. αἱ καὶ παρὰ τῷ Δανιὴλ τοῦτον εἰρημέναι τὸν τρόπον· Καὶ γνώσῃ, καὶ συνήσεις ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι, καὶ ἀποκοδομῆσαι Ιερουσαλὴμ· καὶ ἐπιστρέψει, καὶ οἰκοδομηθήσεται πλατεῖα, καὶ τεῖχος, καὶ ἐκκαινισθήσονται οἱ καιροὶ ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου ἑβδομάδες ζ, καὶ ἑβδομάδες ξβ.

Τῶν παρὰ Ιουδαίοις Αρχιερέων καὶ Βασιλέων ἐκλειπόντων, ΗΡΩΔΗΣ ἀλλόφυλος, βασιλεύει, Αντιπάτρου τοῦ Ασκαλωνίτου παῖς, καὶ μητρὸς Κυπρίδος Αραβίσσης, ὑπὸ Ρωμαίων τοῦ τῶν Ιουδαίων ἐγχειρισθεὶς βασιλείαν, καθ' ὃν τῆς τοῦ Χριστοῦ γενέσεως πλησιαζούσης, ἐκ προγόνων διαδοχὴ, Αρχιερωσύνη τε καὶ Βασιλεία τῷ Ιουδαίων κατέλυθη, συμπληρουμένης τῆς παρὰ Μωσεῖ προφητείας· Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ιούδα, καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς ἔσται προσδοκία ἐθνῶν.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ ὁ προφητούμενος παρὰ τῷ Δανιὴλ Χριστὸς ἡγούμενος τέλος λαμβάνει. μέχρι γὰρ Ηρῴδου Χριστοὶ ἡγούμενοι. Οἱ δὲ ὅσοι Αρχιερεῖς, οἱ προέστησαν τοῦ ἰδίου ἔθνους, ἀρξάμενοι μὲν ἀπὸ τῆς κατὰ Δαρεῖον τὸν Υστάσπου τελείας ἀποκαταστάσεως τοῦ ἱεροῦ, ἥτις γέγονε κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ρπ γ' Ολυμπιάδος. Τὰ δὲ μεταξὺ γίνεται ἔτη υπ γ'. ἅ τινα ἐστὶν ἑβδομάδες ἐτῶν ξθ', ὁπόσας καὶ ὁ Δανιὴλ προφητεύει.

A M. xi. MANASSES, ann. xxvi. OLYMP. IPHIT.
xii. SIMON summus Pontifex, ann. xxii.
xiii. ONIAS, sub quo Antiochus Judæos, iis obsessis, ad gentilem cultum coegit, ann. xxiv.
Post quem Judas Maccabæus præfuit, purgata ab impio cultu regione.
xiv. JESUS summus Pontifex, an. xvi.
xv. ONIAS, qui & Menelaus, an. viii.
xvi. JUDAS Maccabæus, an. xxxiii.
xvii. JONATHAS, frater Judæ, ann. xvii.
xviii. SIMON, frater Jonathæ, ann. xviii.
xix. JONATHAS, Simonis filius, qui & Hircanus, an. xxvii.
B xx. ARISTOBULUS, qui primus regium diadema adjunxit summo Pontificatui, ann. i.
xxi. JANNÆUS, qui & Alexander, Rex simul & summus Pontifex, ann. xxx.

Huc usque a Cyro per unctionem consecrati Principes perstiterunt annis CDLXXXIII. qui conficiunt hebdomades annorum LXIX. quæ & apud Danielem prænuntiatæ sunt in hunc modum: *Et scies intelligesque ab exitu sermonum quibus responsum est, ut iterum ædificetur Hierusalem: & revertetur & ædificabitur platea & muri, & implebuntur tempora usque ad* Edit. Paris. pag. 189. *Christum ducem hebdomades* VII. & C *hebdomades* LXII.

Deficientibus apud Hebræos summis Pontificibus & Regibus, imperat HERODES advena, Antipatri Ascalonitæ & Cypridis Arabissæ filius, cum Judæorum regnum a Romanis obtinuisset: quo tempore, appropinquante Christi nativitate, hæreditaria successio, & summus Pontificatus ac regnum Judæorum corruerunt, adimpleta Mosis prophetia: *Non deficiet Princeps ex Juda, neque Dux de femore ejus, donec veniat qui repositus est, & ipse erit expectatio gentium.*

Hic autem prædictus a Daniele Christus Dux finem accipit: quippe usque ad Herodem uncti duces fuere. Hi vero extitere summi Pontifices, qui genti suæ præfuerunt, a completa templi sub Dario Hystaspis filio renovatione, quæ facta est sub annum II. Olympiadis CLXXXIII. Quæ vero intercedunt, annos conficiunt CDLXXXIII. scilicet hebdomades LXIX. quot Danielis prophetia prædixit.

ρπδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

5464 711. Ϛ' Ινδ. δ'. Υπ. Κωνσωρίνου καὶ Σαβίνου.
δ'. Γαΐου Ιουλίου Καίσαρος.

Σαλούστιος ἀπέθανε πρὸ τριῶν εἰδῶν Μαΐου.

716. ε'. Ινδ. ε'. Υπ. Πούλχρου καὶ Φλάκκου.
ε'. Γαΐου Ιουλίου Καίσαρος.

Γάϊος Ιούλιος Καῖσαρ ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην, ἐφάγη ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Βρούτου, συμπεπαίτων μετ' αὐτοῦ καὶ ἄλλων τινῶν Συγκλητικῶν.

CLXXXIV. OLYMPIAS.

ix. Ind. iv. Censorino & Sabino Cos.
iv. Caii Julii Cæsaris.
E Salustius moritur iii. Idus Majas.

x. Ind. v. Pulchro & Flacco Cos.
v. Caii Julii Cæsaris.

Cajus Julius Cæsar Romam reversus, ab altero Bruto interfectus est, cum eo conjurantibus aliis quibusdam Senatoribus.

A M. C. A. C. Extincto Cajo Julio Cæſare, Senatus Romanus Octavium Auguſtum Cæſaris cognatum, & Antonium Auguſti ſororium, ac Lepidum delegit, qui creati Triumviri, Romanam Rempublicam uſque ad mortem ſuam adminiſtrarunt, & Conſules creaverunt.

Romanis II. imperavit CÆSAR AUGUSTUS, qui & OCTAVIUS, ann. LVI. menſes VI. ac annos quidem XII. uſque ad mortem Cleopatræ: XXX. vero alios, ea ſublata, ſolus imperans, expugnata Ægypto: quibus ſecundum carnem natus eſt Dominus noſter Jeſus Chriſtus in Bethleem Judææ, reliquos vero XIV. poſtea, ut hic obſervare licet. Colliguntur anni V. MDXXI.

Edit. Pariſ. pag. 190.

XI. Ind. VI. Agrippa & Gallo Coſſ.
I. Auguſti Cæſaris.

Senatuſconſulto Triumviri orbem inter ſe partiti ſunt, I. Cæſar Auguſtus Occidentem cum Italia, II. Antonius Orientem cum Aſia, III. Lepidus Africam obtinuit.

Ab hoc Auguſto cæteri deinceps Romanorum Imperatores Auguſti ſunt appellati.

His Coſſ. Cicero Orator obiit Kalendis Maiis.

4466 727. XII. Ind. VII. Publicola & Nerva Coccio Coſſ.
II. Auguſti Cæſaris.

Solis Eclipſis accidit.

Herodes, Ananelo quodam Babylone evocato, hunc ſummum Judæorum Pontificem conſtituit. Nec multo poſt eo exauctorato, Ariſtobulum uxoris fratrem, Hyrcani filium, ad hanc dignitatem provehit, quam anno dein elapſo, rurſum Ananelo reſtituit, ſublato ac interfecto Ariſtobulo.

CLXXXV. OLYMPIAS.

5170 728. XIII. Ind. VIII. Cornificio & Pompejo Coſſ.
III. Auguſti Cæſaris.

729. XIV. Ind. IX. Antonio & Libone Coſſ.
IV. Auguſti Cæſaris.

730. XV. Ind. X. Octaviano Auguſto & Cicerone Coſſ.

731. Aenobarbo & Sofio Coſſ.
V. Auguſti Cæſaris.

732. XVI. Ind XI. Octavio Auguſto II. & Corvilio Coſſ.
VI. Auguſti Cæſaris.

Solis Eclipſis facta eſt.

CLXXXVI. OLYMPIAS.

733. XVII. Ind. XII. Octaviano Auguſto III. & Craſſo Coſſ.
VII. Auguſti Cæſaris.

734. XVIII. Ind. XIII. Octaviano Auguſto IV. & Craſſo II. Coſſ.

A Μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν Γάϊον Ἰούλιον Καίσαρα, ἐπελέξατο ἡ Σύγκλητος Ρωμαίων τὸν Αὔγουστον Ὀκταβίαν τὸν συγγενέα τῷ Καίσαρος, καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν τῆς Αὐγούστου γαμβρὸν ἐπὶ ἀδελφῇ, καὶ Λέπιδον. Καὶ ἐγένοντο οἱ τρεῖς Τριμβιράτορες, οἳ ἐδιοίκουν τὰ Ρωμαϊκὰ πράγματα ἕως θανάτου αὐτῶν, μεταβαλλόμενοι ὑπάτους. OLYMP. CLXXXV.

Ρωμαίων δεύτερος ἐβασίλευσε ΚΑΙΣΑΡ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ὁ καὶ ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ἔτη νς', μῆνας ς'. δώδεκα μὲν, ἕως οὗ ἀνῃρέθη Κλεοπάτρα, λ' δὲ ἄλλα μετὰ τὸν ἐκείνης ἀναίρεσιν μοναρχήσας, κρατήσας καὶ τῆς Αἰγύπτου, B ἐφ' οἷς ἐτέχθη κατὰ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· τὰ δὲ λοιπὰ ιδ', μετὰ ταῦτα, καθὼς ἐνταῦθα φέρεται. Ὁμοῦ, ἔτη

ια'. Ἰνδ. ς'. Ὑπ. Ἀγρίππα καὶ Γάλλου. 41
α'. Αὐγούστου Καίσαρος.

Δόγματι Συγκλήτου τρεῖς ἄνδρες τὸν κόσμον διεμερίσαντο. α'. Καῖσαρ Αὔγουστος δυσμὰς σὺν τῇ Ἰταλίᾳ. β'. Ἀντώνιος Ἑῴαν σὺν τῇ Ἀσίᾳ. γ'. Λέπιδος τὴν Λιβύην.

Ἀπὸ τότε Σιβυλλοὶ τῷ Αὐγούστου οἱ Ρωμαίων Βασιλεῖς ἀνηγορεύθησαν.

C Ἐπὶ τούτου τοῦ Ὑπάτου, Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀπέθανε Καλάνδαις Μαΐαις.

ιβ'. Ἰνδ. ζ'. Ὑπ. Παυβλικόλα καὶ Ἐρβα Κικίου. 10 186.
β'. Αὐγούστου Καίσαρος.
Ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο.

Ἡρῴδης δὲ Ἀνανήλου τινὸς μεταπεμψαμένου ἀπὸ Βαβυλῶνος, Ἰουδαίων Ἀρχιερέα καθίστησι. Μετ' ὀλίγον δὲ, τοῦτον πάντας, Ἀριστόβουλον τὸν ἀδελφὸν τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς, υἱὸν δὲ Ὑρκανοῦ, ἐπὶ τιμῇ προάγει. Ἐπειτα δὲ διαγνοὺς, πάλιν τῷ Ἀνανήλῳ ἀποδίδωσι τὴν λειτουργίαν, τὸν Ἀριστόβουλον ἀπολύσας.

ρπε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

D ιγ'. Ἰνδ. ια'. Ὑπ. Κορνιφικίου καὶ Πομπώνου.
γ'. Αὐγούστου Καίσαρος.
ιδ'. Ἰνδ. θ'. Ὑπ. Ἀντωνίου καὶ Λίβωνος. 30
δ'. Αὐγούστου Καίσαρος.
ιε'. Ἰνδ. ι'. Ὑπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου καὶ Κικέρωνος. 40
Ἀνυβάρβου Ε Σωσίου.
ε'. Αὐγούστου Καίσαρος. 1. 117.
ις'. Ἰνδ. ια'. Ὑπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ β', καὶ Κορβιλίου. 20
Ϛ' Αὐγούστου Καίσαρος.
Ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο,

ρπϛ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιζ'. Ἰνδ. ιβ'. Ὑπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ γ', καὶ Κράσσου.
ζ'. Αὐγούστου Καίσαρος.
ιη'. Ἰνδ. ιγ'. Ὑπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ δ', καὶ Κράσσου τὸ β'. 40

ιθ'. Αὐ-

A M. C. λ. Ε. ιδ'. Αὐγούστου Καίσαρος.

Αντίπατρος ὁ Ασκαλωνίτης (παῖς δέ ἐστιν ἐκ Ηρώδου τινὸς τοῦ περὶ τὸν νεὼν τοῦ Απόλλωνος Ιεροδούλων) Υρκανῷ τῷ Ιουδαίων Βασιλεῖ τὰ πλεῖστα συμπράττων, Επίτροπος τῆς Ιουδαίας ὑπὸ Ηρώδου καθίσταται.

ἔτει Αὐγούστου Καίσαρος, Ηρώδης, υἱὸς Αντιπάτρου καὶ Κύπριδος τὸ γένος ἐξ Αραβίας φερούσης, ὑπὸ Ρωμαίων τιμὴ Βασιλείας ἐγχειρίζεται· ὃς τὸν Υρκανὸν ἀνελὼν, οὐκ ἔτι τοῖς ἐκ διαδοχῆς, ἀλλά τισιν ἀσήμοις τιμὴ Αρχιερωσύνην ἐπιτίθησιν.

Καθ' ὃν γεννᾶται τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ, παρὰ Μωϋσῆ πληροῦται προφητεία λέγουσα, Οὐκ ἐκλείψει Αρχων ἐξ Ιούδα, καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς ἔσται προσδοκία ἐθνῶν.

Βασιλεύει δὲ ΗΡΩΔΗΣ Ιουδαίων ἔτη λζ'. ὧν ἐκ μὲν Βασιλείας ἔτη λέ· ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ὁ. Βηθλεὲμ γεννᾶται τῆς Ιουδαίας.

Μεθ' ὃν ΑΡΧΕΛΑΟΣ παῖς αὐτοῦ ἔτη θ'.

Μεθ' ὃν ΗΡΩΔΗΣ, Αρχελάου ἀδελφὸς, Τετράρχης, ἔτη κε, καθ' ὃν πάσχει ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Σωτὴρ ὁ Χριστός.

4024	725.	ιδ'. Ινδ. ιδ'. Υπ.	Αυτοκράτορος καὶ Σωσίου.
		θ'. Αὐγούστου Καίσαρος.	
		κ'. Ινδ. ιέ. Υπ.	Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Ἀπουλήϊου.
		ε'. Αὐγούστου Καίσαρος.	

ρπζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ὀκτάβιος Αὔγουστος Σεβαστὸς ἀνηγορεύθη, καὶ ὁ Σεξτίλιος μὴν Αὔγουστος προσηγορεύθη, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ Σεβαστὸν ἀναγορεύθῆναι.

4116	κά.	Ινδ. α'. Υπ.	Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Ἀγρίππα.
		ια'. Αὐγούστου Καίσαρος.	
4117	κβ.	Ινδ. β'. Υπ.	Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ ζ', καὶ Ἀγρίππα τὸ β'.
		ιβ' Αὐγούστου Καίσαρος.	

Δωδεκάτῳ ἔτει τῆς Τεσσαρεσκαιδεκαετηρίδος Αὐγούστου Καίσαρος, τυραννησάντων τῆς Αἰγυπτίων, καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τῆς κτισάσης ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ Φάρον εἰς τιμὴν νῆσον τῆς λεγομένης Πρωτέως, καὶ ἃ σαι καπέστησε Αλεξανδρείας αὐτῆς ὡς ἀπὸ μιλίων δ'. καὶ προχωσάσης γῆν ἐκ λίθων εἰς θάλασσαν, ἐπὶ τοσοῦτον ἔργου κατασκευὴν βαδίζειν ἕως αὐτῆς τῆς νήσου καὶ τῆς Φάρου, ἀπὸ ἀνθρώπων ὅπερ φοβερὸν ἔργον ἐποίησεν ἡ Κλεοπάτρα διὰ Δεξιφάνους Κνιδίου μηχανικοῦ, ὃς τὴν θάλασσαν ἐποίησε χέρσα. Τῆς δὲ τυραννίδος τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἡ Κλεοπάτρας, γνωσθείσης Ρωμαίοις, ἐξῆλθεν ἀπὸ Ρώμης * Αντώνιος, ὁπλισάμενος καὶ τῆς Κλεοπάτρας καὶ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ τὰ Περσικὰ μέρη, ὅτι ἐπάρατον τιμὴ Ανατολήν.

Λέγει δὲ τοῖς (αὐτοῖς) χρόνοις Σωσίβιός τινα Αντιοχέα συγκλητικὸν ἀπελθεῖν μετὰ τὸν Αὐγούστου

* Αἴγυπτον Scal.

Vide Notas.

A vicesimi Augusti Cæsaris. OLYMP. CLXXXVII.

Antipater Ascalonites, (is vero cujusdam Herodis templi Apollinis ministri filius fuit) qui Hyrcano Judæorum Regi in multis adjutor fuerat; Judææ Procurator ab Herode constituitur. Edit. Paris. pag. 191.

VIII. Anno Augusti Cæsaris, Herodes filius Antipatri & Cypridis, quæ genus ex Arabia ducebat, a Romanis Rex constituitur. Is Hyrcano sublato, deinceps non ex successione, sed viris quibusdam obscuris summum Pontificatum commisit.

Eo regnante nato Domino & Salvatore nostro Jesu Christo, Moysis Prophetia impleta est, quæ dicit: *Non deficiet Princeps ex Juda, neque Dux de femoribus ejus, donec veniat qui repositus est, & ipse erit expectatio gentium.*

Judæis vero imperat HERODES annos XXXVII. cujus regni an. XXXV. JESUS CHRISTUS in Bethleem Judææ nascitur.

Post quem ARCHELAUS illius filius regnavit ann. IX.

Post quem HERODES, Archelai frater, Tetrarcha, ann. XXVIII. regnavit: sub quo Dominus noster & Salvator Christus passus est.

XIX. Ind. XIV. Aenobarbo & Sosio Coss.

IX. Augusti Cæsaris.

C XX. Ind. XV. Octaviano Augusto V. & Apulejo Coss.

X. Augusti Cæsaris.

CLXXXVII. OLYMPIAS.

Octavius Augustus renuntiatus est, & Sextilis mensis Augustus appellatus, quod in eo Augustus esset renuntiatus.

XXI. Ind. I. Octaviano Augusto VI. & Agrippa Coss. an. 181.

XI. Augusti Cæsaris.

D XXII. Ind. II. Octaviano Augusto VII. & Agrippa II. Coss.

XII. Augusti Cæsaris.

Anno XII. Triumviratus Augusti Cæsaris, Ægyptiis & Cleopatra tyrannice imperantibus, illa scilicet quæ in magna Alexandria Pharum in insula, quæ Protei appellatur, ipsi Alexandriæ ad IV. circiter millia passuum objecta, ædificavit, molibus & lapidibus aggestis mari: quo effecit ut per illud spatium quivis ad ipsam pag. 192. usque insulam & Pharum pedestri itinere pervenire posset: quod quidem stupendum opus Cleopatra confecit, Dexiphane Cnidio architecto usa, qui mare in continentem vertit. Ægyptiorum vero & Cleopatræ accepta a Romanis tyrannide, Roma profectus est Augustus, coactis & eductis copiis contra Cleopatram & Ægyptios, oraſque Persicas, quod Orientem turbarent.

Refert Sosibius hac eadem tempestate quemdam Antiochenum, ordinis

A. 26 C. A.C. Senatorii virum, cum Augusto Romam venisse, ac morientem suos omnes reditus patriæ suæ reliquisse, hac conditione, ut singulis quinquenniis, totis triginta mensis Peritii diebus Acroamatici, Thymelici, Scenici, & Athletici, atque adeo Equestres ludi in ea celebrarentur.

Scribit præterea Augustum primum fuisse, qui solus Romanis imperaverit, itaque sese inscripsisse; *Augustus Cæsar Octavianus, Triumphator, Augustus, Invictus, Imperator*, id est Monarcha.

Augustus, ubi in Ægyptum appulit, hanc capit, extincto Ptolemæorum regno, quod annis duraverat CCXCVI.

B

OCTAVIUS AUGUSTUS solus imperavit ann. XLIV. Colliguntur anni V. MDXXI.

1474 3418 XLII. Ind. III. Octaviano Augusto VIII & Tauro Coss.

Hinc primum imperii Augusti annum nonnulli putant: quod quidem Romanorum imperium, quæ apud Danielem habetur statuæ comparatio, ferreum appellat, tamquam attenuans. Babyloniorum quippe regnum auro confertur, Persarum argento, Macedonum ære. Pars autem istius statuæ ferrea, parsque alia testacea, Romanorum & Ægyptiorum mixtum regnum significat, ita ut Romanorum C quidem sit ferrum, Ægyptiorum autem testa.

219. XLV. Ind. IV. Octaviano Augusto IX. & Silano Coss.

A ἐν Ῥώμῃ, καὶ τελευτῶντα καταλιπεῖν τοὺς ἀφ' ὅσου ἂν αὐτὸν τὴν ἰδίαν πατρίδι, εἰς τὸ ἐπιτελεῖσθαι ἐν αὐτῇ κατὰ πεντετηρίδα τὰς λ' ἡμέρας τῶ Περιτίῳ μιᾶς Ἀγῶνας Ἀκροαμάτων, Θυμελικῶν, Σκηνικῶν, καὶ Ἀθλητικῶν, καὶ Ἱππικοὺς ἀγῶνας. OLYMP. CLXXVIII.

Λέγει ὅτι πρῶτος ἐγένετο Βασιλεὺς Ῥωμαίων Μονάρχης ὁ Αὔγουστος ὅσις ἐχρημάτισεν ὕπατος· Αὔγουστος Καῖσαρ ὁ Κλαυδίνος, Τροπαιοῦχος, Σεβαστός, Κρατεὶς, Ἰμπεράτωρ, ὅπερ ἐστὶ Αὐτοκράτωρ.

Αὔγουστος ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον, κρατεῖ τῆς Αἰγύπτου, τοῦ τῆς Πτολεμαίων καθεδρικῆς βασιλείας, καταργήσασαν ἔτη σ ϟς'.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΟΚΤΑΒΙΟΣ ἐμοναρχησεν ἔτη μδ'. Ὁμοῦ φοαδ'. γ'. Ινδ. γ'. Τπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ δ' καὶ Ταύρου.

Ἐντεῦθέν τινες ἀριθμοῦσι τὸ πρῶτον ἔτος Αὐγούστου Μοναρχίας, ἐπὶ τινι βασιλείαν Ῥωμαίων ὅσων ἡ παρὰ τῷ Δανιὴλ τῆς εἰκόνος σύγκρισις σιδηρᾶν εἰκάζει, ὡς λεπτυνούσαν. Βαβυλωνίων χρυσῆ ἡ Βασιλεία, ἡ Περσῶν ἄργυρος, Μακεδόνων χαλκός. Τὸ δὲ μέρος τι αὐτῆς σιδηροῦν, μέρος τι ὀστράκινον, τὸ ἐπίμικτον Ῥωμαίων καὶ Αἰγυπτίων βασιλείας δηλοῖ, ὡς εἶναι μὲν τὴν Ῥωμαίων βασιλείαν σίδηρον, τοῦ δὲ τῆς Αἰγυπτίων ὄστρακον.

CLXXVIII. OLYMPIAS.

710. XV. Ind. V. Octaviano Augusto X. & Flacco Coss.

711. XVI. Ind. VI. Octaviano Augusto XI. & Edit. Paris. Pisone Coss.

712. 193. 1482. XVII. Ind. VII. Octaviano Augusto XII. & Arruntino Coss.

XVIII. Ind. VIII. Celso & Tiberio Coss.

Augustus Cæsar Calabriam & Gallos D vectigales fecit.

Theatrum Marcelli Romæ conflagravit.

ρπά. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιε'. Ινδ. ε'. Τπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ ι', καὶ Φλάκκου. 1. 1800.

ις'. Ινδ. ς'. Τπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ ια', καὶ Πίσωνος. 2.

ιζ'. Ινδ. ζ'. Τπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ ιβ', καὶ Ἀρουντίνου. 3.

ιη'. Ινδ. η'. Τπ. Κέλσου καὶ Τιβερίου.

Αὔγουστος Καῖσαρ Καλαβρίαν καὶ Γαλάτας, ὑποφόρους, ἐποίησε.

Θέατρον Μαρκέλλου ἐν Ῥώμῃ ἐκαύθη.

719. XIX. Ind. IX. Lollio & Lepido Coss.

720. XX. Ind. X. Apulejo & Nerva Coss.

721. XXI. Ind. XI. Saturnino & Lucretio Coss.

722. XXII. Ind. XII. Lentulo & Lentulo Coss.

ρπθ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιθ'. Ινδ. θ'. Τπ. Λολλίου καὶ Λεπίδου. 4.

κ'. Ινδ. ι'. Τπ. Ἀπουλείου καὶ Νέρβα. 1. 1900.

κα'. Ινδ. ια'. Τπ. Σατορνίνου καὶ Λουκρητίου. 2.

κβ'. Ινδ. ιβ'. Τπ. Λεντούλου καὶ Λεντούλου. 3.

E

CXC. OLYMPIAS.

XXIII. Ind. XIII. Lentulo II. & Cornelio Coss.

Herodes Hierosolymis multa & præclara ædificia extruxit. Idem etiam pridem eversam Samariam a fundamentis instauratam, in honorem Augusti Sebasten appellavit. In Paniade vero Panium condidit.

ρπί. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κγ'. Ινδ. ια'. Τπ. Λεντούλου τὸ β', καὶ Κορνηλίου.

Ἡρώδης ἐν Ἱεροσολύμοις πλεῖστα καὶ μεγάλα ἔκτισεν. Ὁ αὐτὸς δὲ καὶ τὴν πάλαι Σαμάρειαν καταπροσωμίλου ἐκ θεμελίων ἐγείρας, εἰς τιμὴν τοῦ Σεβαστοῦ Αὐγούστου Σεβαστὴν ἀνόμασεν. Ἐν Πανιάδι δὲ τὰ Πάνια κατεσκεύασεν.

737. ϗϛ'. Ινδ. ιδ'. Υπ. Φορνικίου ϗ Σιλανοῦ. A — xxiv. Ind. xiv. Fornicio & Silano Coss. 9.

738. ϗϛ'. Ινδ. ιε'. Υπ. Δομετίου ϗ Αηνοβάρβου. — xxv. Ind. xv. Domitio & Aenobarbo Coss. 10. 101.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, ἡ, ἡμέρᾳ β. Ινδ. ιε'. ἐγεννήθη ἡ Δέσποινα ἡμῶν ἡ Θεοτόκος ἀπὸ ΙΩΑΚΕΙΜ ϗ ΑΝΝΗΣ.

His Coss. menſis Septembris VIII, feria II. Ind. XV. nata eſt Domina noſtra Dei genitrix ex JOACIM & ANNA.

739. ϗϛ'. Ινδ. ϛ'. Υπ. Λίβωνος ϗ Πίσωνος. — xxvi. Ind. 1. Libone & Piſone Coss. 11.

Ἡρώδης τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν λύσας, μείζονα ᾠκοδόμησεν.

Herodes Hieroſolymis, deſtructo templo, illud longe majus ædificavit.

ρϟά ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXCI. OLYMPIAS.

740. ϗζ'. Ινδ. β'. Υπ. Κράσσου ϗ Λεντύλου. — xxvii. Ind. II. Craſſo & Lentulo Coss. 12.

741. ϗη'. Ινδ. γ'. Υπ. Νέρωνος ϗ Κλάρου. B — xxviii. Ind. III. Nerone & Claro Coss. 13.

742. ϗϑ'. Ινδ. δ'. Υπ. Μεσσάλα ϗ Κυρινίου. — xxix. Ind. IV. Meſſala & Cyrinio Coss. 14. 196.

Ἡρώδης Καισάρειαν εἰς ὄνομα Καίσαρος Αὐγούστου ἔκτισε, Στράτωνος πύργον τὸ πρὶν καλούμενον. Ὁ αὐτὸς ϗ Καισαριανθηδόνα ἐπισκίσας Ἀγρίππειαν ἐκάλεσε· ἔτι δὲ Πισαβίνῃ εἰς ὄνομα Ἀντιπάτρῳ τῷ πατρός.

Herodes Cæſaream in Cæſaris Auguſti nomen condidit, cum prius Turris Stratonis vocaretur. Idem Carianthedone inſtaurata, hanc Agrippeam nuncupavit. Sed & Perſabinæ, patris Antipatri nomen indidit.

λ'. Ινδ. ϛ'. Υπ. Ρουβελλίου ϗ Σατορνίνου. — xxx. Ind. V. Rubellio & Saturnino Coss.

ρϟβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXCII. OLYMPIAS.

4196. 743. λά. Ινδ. ϛ'. Υπ. Μαξίμου ϗ Ταυβέρωνος. — xxxi. Ind. VI. Maximo & Tuberone Coss. 1.

744. λβ'. Ινδ. ζ'. Υπ. Ἀφρικανοῦ ϗ Μαξίμου τὸ β'. C — xxxii. Ind. VII. Africano & Maximo Coss. 2.

745. λγ'. Ινδ. η'. Υπ. Δρούσου ϗ Κεισπίνου. — xxxiii. Ind. VIII. Druſo & Criſpino Coss. 3.

746. λδ'. Ινδ. ϑ'. Υπ. Κενσωρίνου ϗ Γάλλου. — xxxiv. Ind. IX. Cenſorino & Gallo Coss. 4. 172.

ρϟγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXCIII. OLYMPIAS.

747. λά. Ινδ. ι'. Υπ. Νέρωνος τὸ β', ϗ Πίσωνος τὸ β'. — xxxv. Ind. X. Nerone II. & Piſone II. Coss. 1.

Τιβέριος ἐστράτευσε κατὰ Βρεττανῶν ϗ Ἀρμενίων.

Tiberius in Britannos & Armenios expeditionem ſuſcepit.

748. λϐ'. Ινδ. ια'. Υπ. Βάλβου ϗ Βετέρου. — xxxvi. Ind. XI. Balbo & Vetere Coss. 2.

749. λζ'. Ινδ. ιβ'. Υπ. Ὀκταβιανοῦ τὸ ιγ', καὶ Σύλλου. D — xxxvii. Ind. XII. Octaviano XIII. & Sulla Coss. 3.

750. λη'. Ινδ. ιγ'. Υπ. Σαβίνου ϗ Ρουφίνου. — xxxviii. Ind. XIII. Sabino & Rufino Coss. 4.

Αὔγουστος Ἰουλίαν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἐφυγάδευσε, καταγνοὺς αὐτῆς μοιχείας.

Auguſtus Juliam filiam, cognito illius adulterio, in exilium miſit.

ρϟδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXCIV. OLYMPIAS.

751. χϑ'. Ινδ. ιδ'. Υπ. Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τὸ ιδ', ϗ Σιλουανοῦ. — xxxix. Ind. XIV. Octaviano Auguſto XIV. & Silvano Coss. 5. 214.

Hoc anno a mundo condito V. MDVI. poſt expletum Auguſti Cæſaris Imperii annum XXVI. & menſem VI. hoc eſt XXXIX. illius imperii, ſi velimus noſſe, ut ſe habeat ſecundum lunæ curſum prima ſeptimi menſis Elul, juxta lunarem traditionem ſcripturæ, & qualis ſit dies ſeptimanæ, ita computare licet. De V. MDVI. annis detracto I. remanent V. MDV. Jam per XIX. operemur: ducamus XIX. in CC. prodibunt III. MDCCC. ducamus XIX. in LXXX. exiſtent M. DXX. ducamus XIX. in IX. naſcentur CLXXI. reliqua erunt XIV. Decimus quartus an-

Τούτῳ τῷ ,ϡϛ'. ἔτει γενέσεως κόσμου, μετὰ τὸ παρελθεῖν τὸ κϛ' ἔτος τῆς Αὐγούστου Καίσαρος Μοναρχίας, ϗ μηνὸς τοῦ ἕκτου, τουτέστι κατὰ τὸ λϑ' ἔτος τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, θέλομεν γνῶναι πῶς ἔχει κατὰ σελήνην ἡ πρώτη τοῦ ἑβδόμου μηνὸς Ἐλλὰλ, ϗ τίνι σεληνιακῷ παράδοσιν τῆς γραφῆς, ϗ ποία ἐστὶν ἡμέρα ἡ ἑβδομάδος. Ἀπὸ τῆς ,ϡϛ' ἐτῶν, τὸ α'. ἀφαιροῦντες, καὶ ,ϡφ'. ποιοῦμεν παρὰ τὸν ιϑ', σ' γίνονται, γοῦν. ιϑ', π' γίνονται ,ϡφά. ιϑ', ϑ' γίνονται ροά. λοιπὸν ιδ'.

E

nus decemnovennalis cycli habet Epactas xv. His addimus XIII. ante luminaria, & XI. illas a XXI. Martii. XXX. Aprilis, XXXI. Maii, XXX. Junii, XXXI. Julii. XXXI. Auguſti, I. Septembris, fiunt CLXXXII. tolle tricenarios, relinquuntur II. Intelleximus ergo quod hoc præſenti anno mundi v. MDVI. primus dies ſolaris menſis Septembris, in ſecundam lunam inciderit.

Deinde videamus etiam qua feria contigerit dies primus Septembris. v. MDV. quartam addimus partem, nempe M. CCCLXXVI. & procreatur VI. MDCCCLXXXI. Hoc totum dividamus per VII. VII. duc in DCCCC. fiunt VI. MCCC. VII. in LXXX. fiunt DLX. VII. in duo, fiunt XIV. Ergo didicimus quemadmodum anno Mundi v. MDVI. primus dies Septembris in diem Sabbati inciderit, quo die ſecunda luna fuit.

Edit. Pariſ. pag. 195.

EX LEVITICO.

Cap. 23. Et feſta ſeptimi menſis hæc ſunt: *Et locutus eſt Dominus ad Moyſen dicens: Loquere filiis Iſrael dicens: Menſis ſeptimi una menſis erit vobis requies, memoriale tubarum, vocata, ſancta Domino. Omne opus ſervile non facietis, & offeretis holocauſtum Domino.*

Cap. 16. *Et locutus eſt Dominus ad Moyſen dicens: Et decima menſis ſeptimi hujus dies expiationis vocata ſancta erit vobis, & humiliabitis animas veſtras, & offeretis holocauſtum Domino. Omne opus non facietis in ipſa die hac. Eſt enim dies expiationis hæc vobis propitiare pro vobis coram Domino Deo veſtro. Omnis enim anima quæ non humiliabitur in ipſa die hac, exterminabitur de populo ſuo. Et omnis anima quæ faciet opus in ipſa die hac, peribit anima illa de populo ſuo. Omne opus non facietis. Legitimum ſempiternum in generationes veſtras in omnibus habitationibus veſtris. Sabbata Sabbatorum erunt vobis, & humiliabitis animas veſtras a nono menſis a veſpera uſque ad veſperam ſabbatizabitis Sabbata veſtra.* Et locutus eſt Dominus ad Moyſen, dicens: *Loquere filiis Iſrael dicens: Quintadecima menſis ſeptimi hujus, quando collegeritis fructus terræ, celebrabitis Domino ſeptem dies: die prima requies, & die octava requies. Et accipietis vobis die prima fructum arboris pulchrum, & ſpatulam palmarum, & ramos arboris denſos, & agni caſti ramos ex torrente, & lætabimini coram Domino Deo veſtro ſeptem dies anni. Legitimum ſempiternum in generationes veſtras, in menſe ſeptimo celebrate ipſam, in tabernaculis habitate ſeptem dies. Omnis indigena in Iſrael habitabunt in tabernaculis, ut videant generationes veſtræ, quod in tabernaculis habitare feci filios Iſrael, cum educerem eos de terra Ægypti, ego Dominus.*

Atque ſeptimi quidem menſis hæ ſunt, prout dictum eſt, feſtivitates. Primus feſtus dies Tubarum, uti eſt demonſtratum, dies ſeptimus, per ſeptem dies celebratus. Decimus, expiationis, dies ſecundus. Tertius vero, Encæniorum. Decimus quintus, Scenopegiorum, dies ſeptimus, die-

pag. 196.

Α Τὸ ιδ' ἔτος τῆς ιθ' ἑπτάδος ἔχει δ' ἐπακτάς. Ταύταις προσάπτομεν ιγ' τὰς ἀπὸ τῆς φωσφόρου, καὶ ια' τὰς ἀπὸ κα' Μαρτίου. Ἀπριλλίου λ'. Μαΐου λα', Ἰουνίου λ', Ἰουλίου λα'. Αὐγούστου λα', Σεπτεμβρείου α', γίνονται ρπβ'. ἔνθα τριακοντάδας, λοιπὸν β'. Ἐγνωμεν οὖν ὡς κατὰ τὸ παρὸν ,ϛφ' ἔτος γενέσεως κόσμου ἡ α' ἡλιακὴ τοῦ Σεπτεμβρείου μηνὸς ἔχει κθ' σελήνιαι ἡμέραι.

Εἶτα γνῶμεν κθ' ποίᾳ ἡμέρᾳ ἔφθασεν ἡ πρώτη τοῦ Σεπτεμβρείου. Τοῖς ,ϛφ' προσάπτομεν τὸ δ'. ατος γίνονται ,ϛωπα'. Ταύτας παρὰ τὸ ζ'. ζ', π' γίνονται ,ϛτ'. ζ', π' γίνονται φξ'. ζ', β' γίνονται ιδ', λοιπὸν ζ'. Καὶ ἐγνωμεν ὡς κατὰ τὸ ,ϛφ' ἔτος ἔφθασεν ἡ α' τοῦ Σεπτεμβρείου εἰς ἡμέρᾳ ζ', ἣ εἶχε κατὰ τὰς σελήνιας ἡμέρας.

ΛΕΥΙΤΙΚΟΥ.

Καὶ αἱ μὲν ἑορταὶ τῆς ἑβδόμου μηνὸς εἰσὶν αὗται.

Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων· Λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων, Τῆ μιᾷ τοῦ ἑβδόμου μηνὸς ἔσαι ὑμῖν ἀνάπαυσις, μνημόσυνον σαλπίγγων, κλητὴ, ἁγία τῷ Κυρίῳ. Πᾶν ἔργον λατρείας οὐ ποιήσετε, καὶ προσάξετε ὁλοκαύτωμα τῷ Κυρίῳ.

Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων· Καὶ τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ ἑβδόμου τούτου ἡμέρᾳ ἐξιλασμὸς κλητὴ ἁγία ἔσαι ὑμῖν, καὶ ταπεινώσετε τὰς ψυχὰς ὑμῶν, καὶ προσάξετε ὁλοκαύτωμα τῷ Κυρίῳ. Πᾶν ἔργον οὐ ποιήσετε ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ· ἐν γὰρ ἡ ἡμέρα ἐξιλασμὸς αὐτὴ ὑμῖν, ἐξιλάσασθαι περὶ ὑμῶν ἔναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν. Πᾶσα γὰρ ψυχὴ ἥτις οὐ ταπεινωθήσεται ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, αὕτη ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Καὶ πᾶσα ψυχὴ ἥτις ποιήσει ἔργον ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, ἀπολεῖται ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Πᾶν ἔργον οὐ ποιήσετε. Νόμιμον αἰώνιον εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν, ἐν πάσαις ταῖς κατοικίαις ὑμῶν. Σάββατα σαββάτων ἔσαι ὑμῖν, καὶ ταπεινώσετε τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἀπὸ ἑσπέρας τοῦ μηνὸς ἀπὸ ἑσπέρας, ἕως ἑσπέρας σαββατιεῖτε τὰ σάββατα ὑμῶν. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων. Λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων· Τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ ἑβδόμου τούτου, ὅταν συντελέσητε τὰ γενήματα τῆς γῆς, ἑορτάσετε τῷ Κυρίῳ ζ' ἡμέρας. Τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ ἀνάπαυσις, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ ἀνάπαυσις. Καὶ λήψεσθε ὑμῖν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καρπὸν ξύλου ὡραίου, καὶ κάλλιωθρον φοινίκων, καὶ κλάδους ξύλου δασέος, καὶ ἰτέας, καὶ ἄγετε κλάδους ἐκ χειμάρρου, καὶ εὐφρανθήσεσθε ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἑπτὰ ἡμέρας τῷ ἐνιαυτῷ. Νόμιμον αἰώνιον εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν, ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ ἑορτάσατε αὐτό. Ἐν σκηναῖς κατοικήσετε ἑπτὰ ἡμέρας. Πᾶς ὁ αὐτόχθων ἐν Ἰσραὴλ κατοικήσει ἐν σκηναῖς, ὅπως ἴδωσιν αἱ γενεαὶ ὑμῶν, ὅτι ἐν σκηναῖς κατῴκισα τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐν τῷ ἐξαγαγεῖν με αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐγὼ Κύριος.

Καὶ αἱ μὲν ἑορταὶ τῆς ἑβδόμου μηνὸς, καθὰ λέλεκται εἰσὶν αὗται. Ἡ πρώτη ἑορτὴ Σαλπίγγων, καθὼς ἀπεδείχθη, ἡμέρα ἑβδόμη λειτουργουμένη ἐπὶ ἡμέρας ἑπτά. Ἡ δὲ ὀγδόη Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ ἡ ἡμέρα ἑβδόμη. Ἡ δεκάτη Ἐξιλασμοῦ, ἡμέρα δευτέρα. Τρίτη δὲ Ἐγκαινίων. Καὶ

μετὰ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆ Ἐγκαινίων, ἡ πεντηκοστικὴ τῆ ἑορτῆ Σκηνοπηγιῶν, ἡμέρα ἑβδόμη, ἐπτὰ ἡμέρας ἑορταζομένη, ἐν ᾗ ἤρξατο τῆς λειτουργίας Ζαχαρίας, ϗ ἀγγελίδη ὑπὸ τῆ Ἀγγέλη ϗ σύλληψιν τῆς Ελισάβετ. Καὶ μὴ τὰς ἑπτὰ τῆ Σκηνοπηγιῶν, ἡ ὀγδόη, Ἐξόδιον, ἡμέρα ἑβδόμη. Καὶ ἔμεινε τὸ Σάββατον κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ νόμου. Καὶ τῆ εἰκοστῆ τρίτη ἡμέρᾳ πρώτη, εἰκάδι δὲ τετάρτη κατὰ σελήνην, ἡμέρᾳ πρώτη ἀπῆλθε Ζαχαρίας εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Καὶ ἐγένετο, ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταύτας ἡμέρας συνέλαβεν Ελισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ϗ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα· Οτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις, αἷς ἀφεῖλε τὸ ὄνειδός μου ἐν ἀνθρώποις.

A bus ſeptem celebratus, quo cœpit Zacharias officio ſuo fungi, & nuntium accepit ab Angelo de conceptione Eliſabet. Et poſt ſeptem dies Scenopegiorum, Octavus, Exitus, dies ſeptimus. Et manſit Sabbatum propter legis præceptum. Et vigeſimo tertio die, primo, (hebdomadis) vigeſimo vero quarto ſecundum lunarem computum, primo (hebdomadis) die, abiit Zacharias in domum ſuam.

Et factum eſt ut impleti ſunt dies officii ejus, abiit in domum ſuam. Poſt hos autem dies, concepit Eliſabet uxor ejus, ſeque occultabat menſes quinque, dicens, Quia fecit mihi Dominus in diebus, quibus abſtulit opprobrium meum inter homines.

ΙΝΔ. ιέ. Μετὰ Χρ. Λυτύλλου ϗ Πίσωνος.

Ἀριθμήσωμεν οὖν τὰς ἡμέρας κατὰ τὸ κρατῆσαν συνήθειαν τῆς γραφῆς σεληνιακῶς, ἀπὸ τῆς συλλήψεως τῆς Ελισάβετ, ἕως τῆς ἡμέρας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἁγίας ἀειπαρθένου, ϗ Θεοτόκου Μαρίας, ἐν ᾗ συλλήφθη ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν τοῦ τυπικοῦ ἀμνοῦ σύλληψιν· εὑρίσκομεν τὸν ἕκτον μῆνα τῆ Ελισάβετ, ἀφ' οὗ συνέλαβε, τότε πληρωθῆναι.

Τίθημι τὰς ἀπὸ κε' τοῦ ἑβδόμου ἡμέρας σεληνιακῶς ἔτους. Εἰλὰλ ζ' Σεπτεμβρίου. Θισλεὶς λα' Οκτωβρίου. Μορσουὰν λ' Νοεμβρίου. Χασιλεῦ λα' Δεκεμβρίου. Τηβὴθ λα' Ιανουαρίου. Σαβὰτ κη' Φεβρουαρίου. Ἀδὰρ κε' Μαρτίου. Ταύτας τὰς κατὰ σελήνην μήνας ς', λ' γίνονται ρκ'. ς', ι' γίνονται ξ', τοῦτο τὸ ἥμισυ τοῦ ς', γίνονται γ'.

Τούτῳ τῷ μηνὶ, ἐν ἡμέρᾳ πέμπτῃ ἐπορεύθη ἡ ἁγία Θεοτόκος εἰς τὴν ὀρεινὴν, πρὸς τὴν Ελισάβετ, ϗ ἠσπάσατο αὐτήν.

Ind. xv. P. C. Lentuli & Piſonis. 1110

Numeremus ergo dies pro recepto in ſcripeura more, juxta lunarem computum a conceptione Eliſabet uſque ad diem Annuntiationis ſanctæ ſemper Virginis & Dei genitricis Mariæ, qua conceptus eſt Agnus Dei ſecundum typici agni conceptionem, inveniemus ſextum menſem Eliſabet, ex quo concepit, tum impleri.

Ponemus a XXV. ſeptimi menſis dies ſecundum Lunarem computum, hac ratione. Illul VII. Septembris. Theilis XXXI. Octobris. Morſuan XXX. Novembris. Chasleu XXXI. Decembris, Tebeth ſeu Tibith. XXXI. Januarii. Sabath XXVIII. Februarii. Adar XXV. Martii. Colliguntur anni CLXXXIII. Has ſecundum lunam divide: duc VI. In XX. prodeunt. CXX. VI. in X. exiſtunt LX. hoc eſt dimidium V I. ſiunt III.

Hoc menſe XVIII. die, feria quinta, Deipara virgo profecta eſt in montana ad Eliſabet, &c. ſalutavit illam.

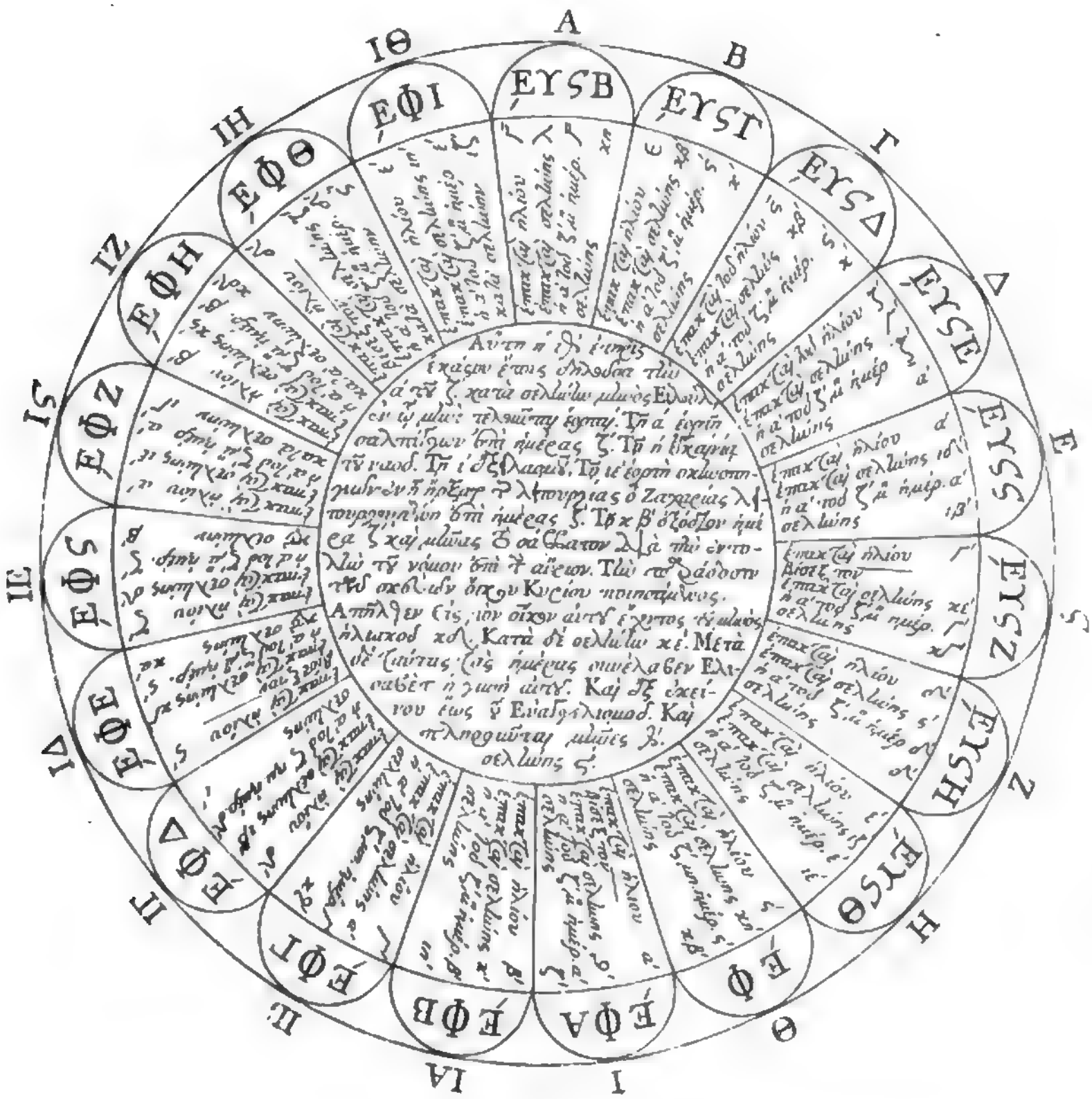

Edit. Paris. pag. 197.

Istud Decemnovennale indicat unius cujusque annì diem primum septimi mensis lunaris Eiloul, quo mense festa celebrantur: ac primo quidem festo, Festum Tubarum diebus septem: octavo, Encænia templi: decimo, Festum Propitiationis: decimo quinto, Festum Scenopegiæ, in quo Zacharias sacerdotium incæpit, septem diebus: vigesimo secundo, Egressionem ex Ægypto, diebus septem. Et manens die Sabbati ex legis præcepto, exacta postridie vasorum templi Domini traditione, abiit in domum suam, mensis solaris XXIV. *lunaris vero* XXV. *Post hos autem dies concepit Elisabeth ejus uxor: & ab hoc tempore usque ad Annuntiationem complentur menses* IX. *lunares* VI.

Τῇ κε΄ τούτου τοῦ Δύστρου μηνὸς συμπληροῦται ὁ ἐξαμηνιαῖος χρόνος τῆς συλλήψεως τῆς Ελισάβετ· ἐξ οὗ τοῦτο καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς λέγει· Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ς΄ ἀπεστάλη ὁ Ἀγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ᾗ ὄνομα Ναζαρὲτ, πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσὴφ, ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαβίδ· καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ. Καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἀγγελος πρὸς αὐτὴν, εἶπε· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σου. Ἡ δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ διεταράχθη, καὶ διελογίζετο, ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀγγελος πρὸς αὐτήν· Μὴ φοβοῦ, Μαριὰμ, εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας, καὶ υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας· καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν Ἄγγελον, Πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος, εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι, διὸ καὶ, τὸ γεννώμενον ἅγιον, κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ. Καὶ ἰδοὺ γήρει Ἐλισάβετ ἡ συγγενίς σου, καὶ αὐτὴ συνείληφε υἱὸν, ἐν γήρει αὐτῆς, καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ, τῇ καλουμένῃ στείρᾳ, ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τοῦ Θεοῦ πᾶν ῥῆμα. Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν Ἄγγελον· Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ Ἄγγελος.

Ἐν ταύτῃ οὖν τῇ ἡμέρᾳ, λέγω δὲ τῇ κε΄ τοῦ κατὰ Ρωμαίους Μαρτίου μηνὸς, παραλαβοῦσα ἀπὸ τῶν θεοφόρων διδασκάλων, ἑορτάζει ἡ Εὐαγγελισμὸν τῆς ἁγίας διανοίας ἡμῶν ἐνδόξου Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τοῦ Θεοῦ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ δὲ οὕτω ἕκτου μηνὸς τῇ Ἐλισάβετ συμπληρουμένου, καθὼς προέκειτο, τῇ κε΄ τοῦ κατὰ Ρωμαίους Μαρτίου μηνὸς, καὶ ἐν ταύτῃ ἀρχομένου αὐτῇ τοῦ ἑβδόμου μηνὸς, συνέλαβεν ἐν γαστρὶ καὶ σάρκα ἀΐδιον καὶ ὁμούσιον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον, Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν ἡ παναγία, ἄχραντος, ἀλόγητος, ἀειπαρθένος καὶ Θεοτόκος Μαρία. Καὶ ἀΐδιος ἦρξατο ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς ἡ καθ' ὑπόστασιν ἕνωσις, ἐν ᾗ ἡ ἄσπιλος νιφὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ ἡ ἄμωμος καὶ παναγία σὰρξ τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ μὴ διαφθαρεῖσα ἤρξατο πλασουργεῖσθαι ἐν τῇ ἀμώμῳ γῇ τῇ Θεοτόκῳ, τῇ ἐπιλεύσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τῇ ἐπισκιάσει τῆς δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου ἐβλάστησε τὸ ἄνθος τὸ ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαὶ ἐν τῇ παρθένῳ τῇ Θεοτόκῳ, τοιέστιν ἡ κατὰ σάρκα τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος, Θεοῦ Λόγου σύλληψις ἤρξατο, καὶ τὸ γεγραμμένον, Καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων Γαΐου Λιντούλου καὶ Πείσωνος, τῇ εἰκάδι πέμπτῃ τοῦ Δύστρου μηνὸς, κατὰ δὲ τοὺς Αἰγυπτίους Ἀδὰρ τριακάδι, πρὸ ἡ Καλανδῶν Ἀπριλλίων ἔτους ῥοζ γινίσιος κόσμου, ἐν τῷ αὐτῷ σιλληνιακῷ μηνὶ τῷ Ἀδὰρ, δεκάτῃ τοῦ μηνὸς, ὡς προεμήνυσε δι' αὐτῆς τῆς λήψεως καὶ διατηρήσεως τοῦ προβάτου, τὸν κατὰ σάρκα σύλληψιν αὐτῆς ὁ Κύριος καὶ Δεσπότης τῶν ἁπάντων Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ὅπου καὶ ἐπλήρωσε τὸ κατὰ πάντα πλήρωμα, καὶ τελειουργὸς

A Igitur xxv. menſis Dyſtri, (ſeu Martii) tempus ſemeſtre conceptionis Eliſabet impletur: propterea dicit Evangeliſta: *Menſe autem ſexto miſſus eſt Angelus Gabriel a Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Nazaret, ad virginem deſponſatam viro, cui nomen erat Joſeph de domo & familia David, & nomen Virginis Maria. Et ingreſſus Angelus ad eam, dixit: Ave gratia plena, Dominus tecum. Illa vero turbata eſt in ſermone ejus, & cogitabat, qualis eſſet iſta ſalutatio. Et dixit Angelus ad eam: Ne timeas Maria, inveniſti enim gratiam apud Deum. Et ecce concipies in utero, & paries filium, & vocabis nomen ejus Jeſum. Iſte erit magnus, & filius altiſſimi vocabitur, & dabit illi Dominus Deus thronum David patris ejus, & regnabit in domo Jacob in æternum, & regni ejus non erit finis. Dixit autem Maria ad Angelum: Quomodo fiet iſtud, quoniam virum non cognoſco? Et reſpondens Angelus, dixit ei: Spiritus ſanctus ſuperveniet in te, & virtus altiſſimi obumbrabit tibi; propterea quod naſcetur ex te ſanctum, vocabitur Filius Dei. Et ecce Eliſabet cognata tua & ipſa concepit filium in utero ſuo; & hic menſis eſt ſextus illi quæ vocatur ſterilis, quia non impoſſibile erit apud Deum omne verbum.* Dixit autem Maria ad Angelum: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi ſecundum verbum tuum.* Et diſceſſit ab ea Angelus.* Luc. i. 16.

Hoc ergo die, xxv. inquam, ſecundum Romanos Martii menſis, Catholica & Apoſtolica Dei Eccleſia, ex ſanctorum doctorum traditione, Sanctæ Dominæ noſtræ gloriſæ Deiparæ & ſemper Virginis Mariæ Annuntiationem celebrat.

Sexta igitur menſe Eliſabet completo, quemadmodum ſuperius dictum eſt, xxv. juxta Romanos Martii menſis, eoque incipiente ſeptimo, in utero ſecundum humanitatem concepit Sanctiſſima & intemerata ac benedicta ſemper Virgo & Dei genitrix Maria, æternum ac ejuſdem cum Patre & Spiritu ſancto eſſentiæ unigenitum Filium, Verbum, Chriſtum, verum Deum noſtrum: & ſtatim in utero ejus ſecundum hypoſtaſin unio, in qua arca exors corruptionis ingreſſa eſt in terram promiſſionis, & intacta ac ſacroſancta caro Verbi Dei, quæ incorrupta eſt, cœpit formari in terra animata, Dei genitrice, ſuperveniente Spiritu ſancto, & obumbrante virtute Altiſſimi, germinavit flos de radice Jeſſe in Virgine Dei genitrice, hoc eſt conceptio ſecundum carnem unius Sanctæ Trinitatis, Dei Verbi cœpit, quemadmodum ſcriptum eſt, *Terra noſtra dedit fructum ſuum.* Pſal. 66.

His prædictis Coſſ. Lentulo & Piſone xxv. Dyſtri menſis, ſecundum Ægyptios vero Adar xxx. ex a. d. viii. Kalendas Aprileſ, anno a mundo condito v. MDVII. primo menſe lunari Adar, decima menſis, uti per agni acceptionem & conſervationem prænuntiaverat, ſuam ſecundum carnem conceptionem Dominus & Dominator omnium Chriſtus verus Deus noſter, in omnibus perfectus, ac univerſæ

Edit. Pariſ. pag. 198.

pag. 199.

creaturæ conditor, in perfecto conceptionis numero, ſic adimplevit, & rurſum, ut in Arca intactam & intemeratam ac ſanctiſſimam carnem adumbraverat, ipſamque in terram promiſſionis induxit: ita hoc menſe, ipſoque menſis die, feria ſecunda, ad vocem Angeli dicentis ad
Luc. i. 35. beatam Virginem, *Spiritus ſanctus ſupervenier in te, & virtus altiſſimi obumbrabit tibi: quapropter & hoc quod naſcetur ſanctum, vocabitur Filius Dei*: quo die creationis mundi ſecundo cælos condidit Chriſtus Deus noſter, eodem carnem humanamque naturam perfecte induiſſe reperitur, ut qui ſol eſt juſtitiæ, & ſalus erit in ahis ejus.

Invenimus vero decimam primi menſis Lunæ, qua præcepit rerum omnium Dominus, ut Agnus acciperetur & ſervaretur, cum hoc præſenti anno v. MDVII. in XXV. Martii concurrentem.

Eſt enim hoc præſenti an. v. MDVII. annus decemnovennalis cycli XVI. & habet deſcriptas epactas XV. His addimus dies XIIII. ante luminaria, & ante lunares VII. & V. & illas a XXI. ejuſdem Martii, ſunt XL. ex quibus rejectis XXX. remanent X.

Hinc agnoſcimus quomodo decima menſis primi ſecundum lunam reperta ſit hoc præſenti anno in XXV. menſis Martii juxta Romanos.

Surgens autem Maria diebus illis,
Luc. i. 39. profecta ex Nazaret per triduum, peracto Hieroſolymis Paſchate, ſeptemque Azymorum diebus adimpletis, cum feſtinatione petiit per montana civitatem Juda, quæ diſtabat milliaribus XII. & ingreſſa eſt domum Zachariæ, & ſalutavit Eliſabet. Et factum eſt, ut audivit Eliſabet ſalutationem Mariæ, exultavit infans in utero ejus, & repleta Spiritu ſancto Eliſabet, exclamavit voce
Edit. Pariſ. pag. 200. magna, & dixit: *Benedicta tu in mulieribus, & benedictus fructus ventris tui. Et unde mihi hoc, ut veniat mater Domini ad me? Ecce enim ut facta eſt vox ſalutationis tuæ in auribus meis, exultavit infans in utero meo in exultatione. Et beata quæ credidiſti, quoniam perficientur quæ dicta ſunt tibi a Domino.* Et dixit Maria:

Magnificat anima mea Dominum,
Galat. *& exultavit ſpiritus meus, in Deo* ſalvatore meo. *Quia reſpexit humilitatem ancillæ ſuæ, ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes. Quia*
magna. *fecit mihi* magnalia *qui potens eſt, & ſanctum nomen ejus. Et miſericordia ejus in generationes generationum timentibus eum. Fecit potentiam in brachio ſuo, diſperſit ſuperbos mente cordis*
fecit. *ſui. Depoſuit potentes de* ſtronis, *& exaltavit humiles. Eſurientes implevit bonis, & divites dimiſit inanes. Suſcepit Iſrael puerum ſuum recordatus miſericordiæ ſuæ. Sicut locutus eſt ad patres noſtros, Abraham & ſemini ejus in ſæculum.*

Manſit autem Maria cum illa quaſi menſibus tribus, & reverſa eſt in domum ſuam. Eliſabet autem impletum eſt tempus pariendi, & peperit filium, & audiverunt vicini & cognati ejus, quod Dominus magnificaſſet cum ea miſericordiam ſuam, &

A πάσης κτίσεως, ἐν τῷ τελείῳ ἀριθμῷ τῆς συλλήψεως· καὶ πάλιν, ὡς προεζωγράφησεν ἐν τῇ Κιβωτῷ τὴν ἄχραντον καὶ ἄμωμον, καὶ παναγίαν αὐτοῦ σάρκα, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας· οὕτως ἐν τῷ αὐτῷ μηνὶ, ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ ἐπὶ τῇ φωνῇ τοῦ Ἀγγέλου, εἰπόντος πρὸς τὴν ἁγίαν Παρθένον, Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον, κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ· ἐν ᾗ τῆς δημιουργίας ἡμέρᾳ δευτέρᾳ τὸν οὐρανὸν ἐποίησε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν αὐτῇ νοήσεται σαρκωθεὶς, καὶ πλήρως ἀνθρωπήσας, ὡς ὑπάρχων ἥλιος δικαιοσύνης, καὶ ἴασις ἔσται ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ.

B Εὑρίσκομεν δὲ τὴν δικαίαν τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, ἐν ᾗ προσέταξεν ὁ Διαστείλας τὰ ἅπαντα λαβεῖν τὸ πρόβατον, καὶ διατηρῆσαι, συντρίψασαν καὶ τὸ πᾶσχα ἐφ' ἑνὶ καὶ δεκάτῃ τοῦ Μαρτίου μηνός.

Ἐστὶ δὲ καὶ τὸ παρὸν ,ϛϟζ' ἔτος τῆς ἐννακαιδεκαπενταετίδος ἔτος ις', καὶ ἔχει ἀσαγιγραμμένας ἐπακτὰς ιε'. Ταύτας προσέθημεν τὰς ἀπὸ τῆς φωσφόρου ιγ', ἕως σελήνης ζ', καὶ τὰς ἀπὸ κα' τοῦ αὐτοῦ τοῦ Μαρτίου, γίνονται μ', ἐκβαλὼν λ', μένουσι ι'.

Καὶ γινώσκομεν ὡς τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου καὶ σελήνου δύσῃ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τῇ εἰκάδι πέμπτῃ τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνός.

C Ἀναστᾶσα δὲ Μαριὰμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, καὶ ἐλθοῦσα εἰς Ναζαρὲτ ἐπὶ γ', καὶ πλήσασα τὸ Πάσχα ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰς τῶν Ἀζύμων ζ' ἡμέρας, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, ἥτις ἀπὸ μιλίων ιβ'. καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου πρός με; Ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου, εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ.

D Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ Σωτῆρί μου. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεὰς τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, διεσκόρπισε ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς. Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς. Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους· Καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

E Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Τῇ δὲ Ἐλισάβετ ἐπλήσθη ὁ χρόνος τοῦ τεκεῖν αὐτήν, καὶ ἐγέννησε υἱόν· καὶ ἤκουσαν οἱ περίοικοι, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ μετ' αὐτῆς, καὶ συνε-

συνέχαιρον αὐτῇ. Καὶ ἐγένετο, τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ ἦλθον A περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκάλουν αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ζαχαρίαν. Καὶ ἀποκριθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, εἶπεν, Οὐχί, ἀλλὰ κληθήσεται Ἰωάννης. Καὶ εἶπαν πρὸς αὐτήν. Ὅτι οὐδείς ἐστιν ἐκ τῆς συγγενείας σου καλεῖται τῷ ὀνόματι τούτῳ. Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. Καὶ αἰτήσας πινακίδιον ἔγραψε, λέγων, Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ ἐθαύμασαν πάντες. Ἀνεῴχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα, καὶ ἐλύθη ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει εὐλογῶν τὸν Θεόν. Καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτούς, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ τῆς Ἰουδαίας ἐλαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα. Καὶ ἔθεντο πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, λέγοντες· Τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο B ἔσται; καὶ χεὶρ Κυρίου ἦν μετ' αὐτοῦ. Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου, καὶ προεφήτευσε, λέγων,

Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν ἐν τῷ οἴκῳ Δαβὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος Προφητῶν αὐτοῦ. Σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς. Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ. Ὅρκον ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν τοῦ δοῦναι ἡμῖν ἀφόβως ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας λατρεύειν αὐτῷ, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν. Καὶ σύ, παιδίον, Προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ, προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἑτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ, τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους. Ἐπιφάναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τοῦ κατευθῦναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε, καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέρας ἀναδείξεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ.

congratulabantur ei. Et factum est, octavo die venerunt circumcidere puerum, & vocabant eum nomine patris sui, Zachariam. Et respondens mater ejus, dixit: *Nequaquam: sed Joannes vocabitur*. Et dixerunt ad eam: *Quia nemo est in cognatione tua, qui vocetur hoc nomine*. Innuebant autem patri ejus, quid vellet vocari eum. Et postulans pugillares scripsit dicens: *Joannes est nomen ejus*. Et mirati sunt omnes. Apertum est autem illico os ejus, & soluta est lingua ejus, & loquebatur benedicens Deum. Et factus est super omnes timor circumhabitantes, & in tota regione montana Judææ dicebantur omnia verba hæc. Et posuerunt omnes audientes B in corde suo dicentes: *Quis putas puer iste erit, & manus Domini erat cum eo*. Et Zacharias pater ejus repletus Spiritu sancto prophetavit, dicens,

Benedictus Dominus Deus Israel, quia visitavit & fecit redemptionem plebi suæ. Et excitavit cornu salutis nobis, in domo David pueri sui. Sicut locutus est per os sanctorum a sæculo prophetarum ejus. Salutem ex inimicis nostris & de manu omnium qui oderunt nos. Ad faciendam misericordiam cum patribus nostris & memorari testamenti sui sancti. Jusjurandum quod juravit ad Abraham patrem nostrum daturum se nobis. Ut sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati serviamus illi. In sanctitate & justitia coram ipso omnibus diebus nostris. Et tu, puer, Propheta altissimi vocaberis, præibis ante faciem Domini parare vias ejus. Ad dandam scientiam salutis plebi ejus, in remissionem peccatorum eorum. Per viscera misericordiæ Dei nostri in quibus visitavit nos oriens ex alto. Illuminare his qui in tenebris & umbra mortis sedent, ad dirigendos pedes nostros in viam pacis. Edit. Paris. pag. 201.

Puer autem crescebat & confortabatur spiritu. Et erat in desertis usque ad diem ostensionis suæ ad Israel.

ΕΙΣ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ.

Οὗτος ὁ μείζων πάντων ἀνθρώπων Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ὁ ἔτι ἐν τῇ κοιλίᾳ Πνεύματος ἁγίου πλησθείς, καὶ σκιρτῶν, καὶ σπεύδων προδραμεῖν τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ, ὁ μέγας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, ὁ ἑτοιμάζων αὐτῷ λαὸν κατεσκευασμένον, ὁ τῶν Προφητῶν ἀνώτερος, καὶ τῶν Ἀποστόλων προγενέστερος, ὁ μέσος τῆς παλαιᾶς καὶ καινῆς διαθήκης, ὁ τελευταῖος ἐν νόμῳ, καὶ τῆς νέας ὑποδείκτης, ὁ παρόντα τὸν Δεσπότην Χριστὸν πᾶσι δείκνυς, ὁ τῇ σκληραγωγίᾳ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβάς, ὁ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἠλεῖ προελθών, καὶ τὸν Ἠλίαν ὑπερβαίνων τῷ βαπτίσαι τὸν Κύριον. ὁ λύχνος ὁ καιόμενος πρὸ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης. Οὗτος παρόντα τὸν Κύριον ὑποδείκνυσι, λέγων· Ἰδοὺ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, ἀμνὸν ὡς θυσίμιον καλέσας, καὶ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου αἴροντα, ὡς ἀπαλλάττοντα τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας, διὰ τῆς ἀναστάσεως ἀφθάρτους καὶ ἀθανάτους καὶ ἀτρέπτους ἀποτελῶν. Τοιαύτης ὑπηρεσίας καὶ τοιούτων πραγμάτων μεσιτὴς ἠξιώθη ὁ μέγας Ἰωάννης εἶναι.

DE JOANNE PRÆCURSORE.

Hic omnibus major hominibus Joannes Baptista, qui in utero repletus Spiritu Sancto exultavit, festinans præcurrere Domino suo, magnus coram Deo, Præcursor Domini, qui paravit ipsi plebem perfectam, excelsior Prophetis, antiquior Apostolis, medius inter novum & vetus Testamentum, ultimus in lege veteri, & novæ indigitator, qui præsentem Dominum Christum omnibus ostendit, qui vitæ asperitate homines universos superavit, qui in spiritu & virtute Eliæ ambulans, ipsum etiam Eliam præcelluit, dum Dominum baptizavit, lucerna ardens ante Solem justitiæ. Hic præsentem Dominum ostendit, dicens: *Ecce Agnus Dei qui tollit peccatum mundi*, agnum ut sacrificandum appellans, quique peccatum mundi tolleret, & absolveret mundum a peccato, per Resurrectionem, incorruptis iis, immortalibus, & immutabilibus effectis. Hujusmodi ministerii, taliumque rerum nuntius esse dignatus est magnus Joannes.

OLYMP. CLVIII.

Porro qui noſſe volet quota menſis die natus eſt Præcurſor, deprehendemus novem menſium ſolarium tempus conceptionis Eliſabet in XXIV. menſis Junii compleri.

Deinde, ſi noſſe etiam velimus feriam, qua in lucem eſt editus, ponimus V. MDVII. uno dempto: his addimus quartam partem, hoc eſt MCCCLXXVI. & exiſtunt VI. MDCCCLXXXII. hoc quidem divide in VII. VII. vero in DCCCC. & prodibunt VI. MCCC. duc VII. in LXXX. naſcentur DLX. duc VII. in III. prodibunt XXI. reliquitur I. huic addimus XXX. dies Aprilis, XXXI. Mali, XXIV. Junii ſiunt LXXXVI. quæ divide per VII. ſeptiesque efficiunt LXX. divide VII. per II. fiunt XIV. reliqua ſunt II.

Edit. Pariſ. pag. 202.

Ex his diſcimus feria II. hebdomadis hoc præſenti anno natum Præcurſorem, quo die creavit Deus firmamentum in medio aquarum.

Luc. 1.

Hi diebus exiit edictum a Cæſare Auguſto ut deſcriberetur univerſus orbis. Hæc deſcriptio prima facta eſt Cyrinio Syriæ Præſide. Et ibant omnes ut deſcriberentur, ſinguli in ſuam civitatem. Aſcendit autem & Joſeph a Galilæa civitate Nazareth in Judæam civitatem David, quæ vocatur Beth leem, eo quod eſſet de domo & familia David, ut deſcriberetur cum MARIA deſponſata ſibi uxore prægnante. Factum eſt autem cum eſſent ibi, impleti ſunt dies ut pareret. Et pepeſit filium ſuum primogenitum, & pannis eum involvit, & reclinavit eum in præſepio, quia non erat ei locus in diverſorio. Et paſtores erant in regione eadem vigilantes & cuſtodientes vigilias noctis ſuper gregem ſuum. Et ecce Angelus Domini ſtetit juxta illos, & gloria Domini circumfulſit illos, & timuerunt timore magno. Et dixit illis Angelus: *Nolite timere, ecce enim evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus eſt vobis hodie Salvator, qui eſt Chriſtus Dominus, in civitate David, quemadmodum ſcriptum eſt, Ipſe qui loquor, ecce adſum.*

Quod ſi deinde voluerimus noſſe feriam, qua Chriſtus verus Deus noſter natus eſt, ponimus hoc præſenti anno unam epactam Solis, cui adjicimus a principio primi menſis dies Aprilis XXX. Mali XXXI. Junii XXX. Julii XXXI. Auguſti XXXI. Septembris XXX. Octobris XXXI. Novembris XXX. Decembris XXV. qui efficiunt dies CCLXX. Hos deinde ſeptuplica, duc ſeptem in XXX efficiunt CCX. ſeptem in VIII. erunt LVI. reliqua ſunt IV.

Colligimus ergo CHRISTUM verum Deum noſtrum, ut pote verum juſtitiæ ſolem, eo die natum, quo ipſe luminaria condidit.

Herodes vero præter alia ſcelera ſua, ſororis ſuæ Salomes conjugem interfecit. Hanc cum alius duxiſſet, illum pariter ſuſtulit. Legum præterea interpretes, juriſque patrii amatores occidit.

p. 198. pag. 203.

XLII. Ind. I. Publio Cæſare & Paulo Coſſ.

Luc. 2. 2.

Primo Januarii menſis die, feria

A Εἶτα διλογίας γνῶναι καὶ πόση τῶ μηνὶ ἐτέχθη ὁ Πρόδρομος, δείκνυμεν ὡς ὁ ἐννεαμηνιαῖος ἡλιακὸς χρόνος τῆς συλλήψεως τ' Ελισάβετ συμπληροῦται εἰς τὴν εἰκάδα τεσσαρεσκαιδεκάτης τοῦ Ἰουνίου μηνός.

A. M. C. ANNI CHRISTI.

Εἶτα γνῶναι βουλόμεθα, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐτέχθη, τίθεμεν τὰ ,φζ παρὰ τὸ ἓν· καὶ σωμαπτομεν αὐτοῖς τὸ τέταρτον, ποιεῖ ἄλλα ρ τ ο ς'. γίνονται ς ω π β. μείωσον εἰς ζ. ζ, θ'. στ', ζ, π', φξ, ζ, γ', κα. Λοιπὸν ά, τούτῳ προσίθεμεν Ἀπριλίου λ', Μαΐου λά, Ἰουνίου κδ', γίνονται πς', λῦσον εἰς ζ, ζ", ί, ά, ζ, β', ιδ', λοιπὸν β'.

B Εὑρομεν ὡς ἐν δευτέρᾳ τῆς ἑβδομάδος ἡμέρᾳ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ὁ Πρόδρομος ἐτέχθη, καθ' ἣν ἡμέραν ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα τὸ ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων.

Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου, καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρὲτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαβὶδ, ἥτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαβὶδ, ἀπογράψασθαι σὺν ΜΑΡΙΑΜ τῇ μεμνηστευμένῃ αὐτῷ C γυναικὶ οὔσῃ ἐγκύῳ. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτὴν, καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέθηκεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι. Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν ποίμνιον αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς, καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἄγγελος· Μὴ φοβεῖσθε, ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ. καὶ καθὼς γέγραπται, Λαὸς ὁ λαλῶν, ἰδοὺ πάρειμι.

D Εἶτα γνῶναι βουλόμεθα καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐτέχθη Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, τίθεμεν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος μίαν ἐπακτὴν τῷ ἡλίῳ, καὶ ταύτην προσιθέντες ἀπὸ ἀρχῆς τοῦ πρώτου μηνὸς, ἡμέρας Ἀπριλίου λ', Μαΐου λά, Ἰουνίου λ', Ἰουλίου λά, Αὐγούστου λά, Σεπτεμβρίου λ, Ὀκτωβρίου λά, Νοεμβρίου λ'. Δεκεμβρίου κέ, γίνονται σ ό, πάντας ἑβδόμου, ζ, λ', γίνονται σί, ζ, ά, ς', λοιπὰ δ'.

* ἡμέρᾳ τε-τάρτῃ ἐγενήθη

E Εὑρομεν οὖν ὡς καθ' ἣν ἡμέραν ἐδημιούργησε τὰ φωστῆρας κατ' αὐτὸν ἐτέχθη ΧΡΙΣΤΟΣ ὁ θεὸς Κύριος ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ὡς ὑπάρχων ἥλιος δικαιοσύνης.

ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡρῴδης δὲ πρὸς ταῖς ἑτέραις αὐτοῦ μιαιφονίαις, Σαλώμης τῆς ἰδίας ἀδελφῆς ἀναιρεῖ τὸν ἄνδρα. Γαμήσαντος δὲ αὐτὸν ἑτέρου, καὶ πάντων ἐπιορκησάντων. Καὶ ἔτι πρὸς τούτοις τοὺς ὑφηγητὰς τῶν ἱερῶν νόμων, καὶ τοὺς τῶν παίδων ζηλωτὰς κτείνει.

μ ά. Ἰνδ. ά. Τῶ. Πυβλίου Καίσαρος καὶ Παύλου.

2.

Τῇ πρώτῃ τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, ἡμέρᾳ δ'.

λῶσι ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτώ, ἦλθον περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ. Εἶτα μετὰ ταῦτα ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῆς, κατὰ τὸν νόμον τὸν δοθέντα παρ' αὐτοῦ διὰ Μωσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ, ὡς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου, ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται. Καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν ἐν τῷ ἱερῷ, ἐδέξατο αὐτὸ Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, καὶ ἐλόγησε τὸν Θεόν, καὶ εἶπε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ. Καὶ μετὰ βραχέα· Ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία.

Ταῦτα δὲ ἡμῖν παραδίδοται ἐκ τῆς ἀπ' ἀρχῆς αὐτοπτῶν καὶ ὑπηρετῶν γενομένων τοῦ Λόγου, ὥσπερ καὶ ὁ ἅγιος Λουκᾶς λαβὼν συνεγράψατο. Οἱ δὲ αὐτόπται καὶ ὑπηρέται εἰσὶν, ἡ ἁγία καὶ ἔνδοξος καὶ κατὰ ἀλήθειαν Δέσποινα ἡμῶν Θεοτόκος, ἡ καὶ συντηρήσασα πάντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, καθὼς γέγραπται. καὶ ὁ δίκαιος Ἰωσὴφ ὁ μνήστωρ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος ὁ πρῶτος τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις καταστησάμενος θρόνον, καὶ Ἰωσῆς, καὶ Σίμων, καὶ Ἰούδας. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται ἕως τοῦ τελευτοῦντος ἔτους τῆς κατὰ σάρκα ἐπιφανείας τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

A xv. quando impleti ſunt dies VIII. venerunt circumcidere puerum, & vocatum eſt nomen ejus Jeſus, quod vocatum eſt ab Angelo, priuſquam in utero conciperetur. Porro cum impleti eſſent dies purificationis ejus, ſecundum legem ab ipſo per Moyſen datam, duxerunt eum in Hieruſalem, ut ſiſterent eum Domino, quemadmodum ſcriptum eſt in lege Domini: *Quia omne maſculinum adaperiens vulvam ſanctum Domino vocabitur*. Et cum inducerent parentes puerum Jeſum in templum, accepit eum Symeon in ulnas ſuas, & benedixit Deum, & dixit: *Nunc dimittis ſervum tuum, Domine, ſecundum verbum* B *tuum in pace. Quia viderunt oculi mei, ſalutare tuum: quod paraſti ante faciem omnium populorum. Lumen ad revelationem gentium, & gloriam plebis tuæ Iſrael*. Et paulo infra: *Ecce poſitus eſt hic in ruinam & reſurrectionem multorum in Iſrael, & in ſignum cui contradicetur. Et tuam ipſius animam pertranſibit gladius.*

Exod. 13. Num. 18. Levit. 12.

Hæc nobis tradita ſunt ab iis qui ab initio viderunt, & ipſimet, ac miniſtri Verbi exiterunt, veluti Sanctus Lucas, qui hæc ab illis accepta deſcripſit. Teſtes vero oculati & miniſtri ſunt, ſancta & glorioſa, & vere Domina noſtra Dei genitrix, quæ omnia ſervavit in corde ſuo, quem- C admodum ſcriptum eſt, & juſtus Joſeph ſponſus illius, & filii illius Jacobus, qui primus Hieroſolymitanum thronum exornavit, & Joſes, & Simon, ac Judas: hi ſunt qui ab initio ipſimet inſpexere, fuereque miniſtri uſque ad trigeſimum annum magni Dei & Servatoris noſtri Jeſu Chriſti ſecundum carnem apparitionis.

ΕΚ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Τὰ τῷ Συμεὼν ῥήματα πρὸς τὴν Μαρίαν, οὐδὲν ἔχει ποικίλον οὐδὲ βαθύ. Εὐλόγησε γὰρ αὐτὴν Συμεὼν, καὶ εἶπε πρὸς Μαρίαμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἰδοὺ, οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία. Καί τοι ἐμοὶ οὐδὲν ἧττον φαίνεται ἄπορον πῶς οὗτος εἰς πτῶσιν κεῖται καὶ εἰς ἀνάστασιν, καὶ τί τὸ σημεῖον τὸ ἀντιλεγόμενον, καὶ τρίτον, πῶς τῆς Μαρίας τὴν ψυχὴν διελεύσεται ἡ ῥομφαία. Ἡγοῦμαι τοίνυν εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν εἶναι τὸν Κύριον, ἐκ ἄλλων πιπτόντων καὶ ἄλλων ἀνισταμένων, ἀλλ' αὐτῷ τῷ ἐν ἡμῖν χείρονος καταπίπτοντος, καὶ τοῦ βελτίονος διανισταμένου. Καθαιρετικὴ μὲν γὰρ τῶν σωματικῶν παθῶν ἐστὶν ἡ τοῦ Κυρίου ἐπιφάνεια, διεγερτικὴ δὲ τῆς τῆς ψυχῆς ἰδιωμάτων. Ὅταν λέγει Παῦλος, Ὅταν ἀσθενῶ, δυνατός εἰμι, ὁ αὐτὸς ἀσθενεῖ καὶ δυνατός· ἀλλ' ἀσθενεῖ μὲν τῇ σαρκὶ, δυνατὸς δέ ἐστι τῷ πνεύματι. Οὕτω καὶ ὁ Κύριος οὐχὶ τοῖς μὲν τὸ πίπτειν παρέχει ἀφορμὰς, τοῖς δὲ τὸ ἀνίστασθαι· οἱ γὰρ πίπτοντες ἀπὸ τῆς στάσεως ἐν ᾗ ποτε ἦσαν, καταπίπτουσι δηλονότι. Οὐδέποτε δὲ ἑστήκει ὁ ἄπιστος, ἀεὶ δὲ σφόδρα μετὰ τοῦ ἔργου συμπέπτωκε. Οὐκ ἔχει ᾧ ὄπισθεν πέσῃ, διὰ τὸ καταβεβλῆσθαι τῇ ἀπι-

D Symeonis verba ad Mariam nihil varium habent aut altum. Benedixit enim illi Symeon, & dixit ad Mariam matrem ejus: *Ecce hic poſitus eſt in ruinam & reſurrectionem multorum in Iſrael, et in ſignum cui contradicetur. Et tuam ipſius animam pertranſibit gladius*. Neque enim minus dubium mihi videtur, quomodo idem in ruinam & reſurrectionem ſit poſitus, & quid ſit ſignum cui contradicetur: & tertio, quomodo Mariæ animam pertranſibit gladius. Exiſtimo ergo Dominum eſſe poſitum in ruinam & reſurrectionem, non aliis cadentibus & aliis reſurgentibus; ſed malo potius, quod in nobis ipſis eſt, ruente, & eo quod melius eſt reſurgente. Etenim Domini in terras adventus eam vim habet, ut corporis appetitus convellat, & animæ naturam rurſum excitet. Cum dicit Paulus, *Quando infirmor, potens ſum*: idem infirmatur & potens eſt: nimirum infirmatur carne, valet autem ſpiritu. Ita Dominus non aliis quidem cauſſam præbet cadendi, aliis ſurgendi; nam qui cadunt, de ſtatu videlicet cadunt, in quo antea fuerant. Nullomodo enim ſtat qui non credit, & ſemper cum ſerpente ſerpit. Non habet ergo unde cadat, quia per incredulitatem dejectus ſemper jacet.

Edit. Pariſ. pag. 203.

A.M.C. A.U.C.

Primum beneficium est, ut quæ in peccato fiant, cadant & moriantur, deinde rursum per justitiam resurgant, utrumque cognitione Christi nobis largiente. Cadant ergo deteriora, ut occasionem resurgendi capiant. Nisi prius libido ceciderit, temperantia non resurget: nisi sensus animalis prius fuerit contritus, rationis vigor in nobis non efflorescet. Ita ergo positus est in ruinam & resurrectionem multorum. *In signum autem cui contradicetur*: signum proprie in sacris litteris pro cruce sumitur. Moyses enim serpentem in signo proposuit, hoc est in cruce, quod rei alicujus insolitæ & occultæ est indicium, quod ab omnibus quidem videtur, sed ab iis duntaxat qui valent ingenio, intelligitur. Cum igitur altercari non desinant, de Domini inhumanatione, dum alii corpus assumpsisse contendunt, alii absque corpore in terris versatum, alii corpus habuisse passibile, alii in phantastico corpore adventum suum adimplesse: alii terrenum, cæleste alii corpus assumpsisse, alii natura æternum, alii ex Maria principium duxisse: ideo dicitur. fuisse positus in signum contradictum. Rhomphæam vero seu gladium, verbum vocat, quod explorat ac discernit cogitationes, & usque ad animæ & corporis divisionem penetrat, atque adeo compagini & medullarum ipsarumque internarum cogitationum; quandoquidem cum passus est, dubitatione fluctuabant omnes ad Domini vocem, dum dixit, *Omnes in me scandalum patiemini*. Hæc autem ipsi Mariæ prædixerat Symeon, (hanc sic affatus) Cum steteris, inquit, ad crucem, spectaveritque omnia quæ fiunt, ac verba audieris, post Gabrielis testimonium, post inexplicabilem divinæ conceptionis cognitionem, post tot peracta miracula, aliquam tamen in anima tua fluctuationem patieris. Necesse enim erat ut Dominus pro omnibus mortem gustaret, & mundi propitiatorium effectus, universos suo sanguine justificaret. Te ergo ipsam, divinitus licet quæ de Domino ventura erant edoctam, quædam subibit dubitatio, hoc est gladius, ut ex multorum cordibus revelentur cogitationes. Proderit tamen illa, quia post scandalum, quod ex cruce Christi discipulis & ipsi Mariæ orietur, cura statim ac sanatio a Domino subsequetur, quæ illorum corda in fide confirmabit. Sic videmus Petrum, postquam scandalum passus est, firmiorem in Christum fidem servasse. Humanæ ergo imbecillitas ostensa est, ut Domini potentia edoceretur, cui gloria & imperium in sæcula. Amen.

Edit. Paris. pag. 205.

Deinde si nosse quis velit quotæ hebdomadis die, hoc præsenti anno V.MLVII. secunda mensis Februarii inciderit: ponimus unam Solis epactam, huicque dies a prima Aprilis mensis adjungimus, usque ad secundam mensis Februarii, scilicet Aprilis XXX. Maii XXXI. Junii XXX. Julii XXXI. Augusti XXXI. Septembris XXX. Octobris XXXI. Novembri. XXX. Decembris XXXI. Januarii XXXI. Februarii II. Colliguntur dies CCCIX. hos si septuplices, septies XL. effi-

A πίς. Πρώτη ἐνεργεία, τὸ ἐγκόπτειν ἁμαρτίᾳ πίπτειν καὶ ἀποθνήσκειν, εἶτα ζῆσαι τῇ δικαιοσύνῃ καὶ ἀναστῆναι, ἑνὶς Χριστοῦ γνώσεως ἑκάτερον ἡμῖν χαριζομένης. Πίπτειν τὰ χείρονα, ἵνα λάβῃ καιρὸς τὰ βέλτιω πρὸς τὴν ἀνάστασιν. Ἐὰν μὴ πρώτη πορνεία, σωφροσύνη οὐκ ἀνίσταται· ἐὰν μὴ ἀλογία σωπήσῃ, τὸ λογικὸν ἐν ἡμῖν οὐκ ἀνθήσει. Οὕτως οὖν εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν κεῖται. Εἰς δὲ σημεῖον ἀντιλεγόμενον. κυρίως σημεῖον ἔγκλημα παρὰ τὴν γραφὴν τὸν σταυρὸν εἰρηκέναι. Εἴωθε γὰρ Μωσῆς τὸν ὄφιν ἐπὶ σημείου, κρεμάσας ἐπὶ σταυροῦ, ὃ σημεῖόν ἐστι παραδόξου τινὸς καὶ ἀφανοῦς πράγματος ἐνδεικτικόν, ὁρώμενον μὲν παρὰ πᾶσιν, γινωσκόμενον δὲ παρὰ τῶν ἐστοχασμένων τὴν διάνοιαν. Ἐπεὶ οὖν B οὐ παύσονται ζυγομαχοῦντες περὶ τῆς ἀνθρωποποιήσεως τοῦ Κυρίου, οἱ μὲν ἀνειλῆφθαι σῶμα, οἱ δὲ ἀσώματον αὐτοῦ τὴν ἐπιδημίαν γεγενῆσθαι διισχυρίζομενοι, καὶ οἱ μὲν παθητὸν ἐφάνησαν τὸ σῶμα, οἱ δὲ φαντασίᾳ τινὶ τῶν διὰ τοῦ σώματος οἰκονομίας πληρωῦν. ἄλλοι δὲ χοϊκὸν, καὶ ἄλλοι ἐπουράνιον σῶμα, καὶ οἱ μὲν προαιώνιον τὴν ὕπαρξιν, οἱ δὲ ἀπὸ Μαρίας τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι· ἔτι πῶς εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Ῥομφαίαν λέγει τὸν λόγον τὸν πειραστικὸν, τὸν κριτικὸν τῶν ἐνθυμήσεων, τὸν διϊκνούμενον ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς καὶ σώματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν καὶ κριτικῶν ἐνθυμήσεων. ἐπειδὴ τοίνυν πᾶσα ψυχὴ πε- C ρὶ τὸν καιρὸν τῷ παθεῖν οἱονεὶ διαχείσεσι τινὶ ὑπερβάλλετο κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνὴν λέγοντος, ὅτι, Πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ, προφητεύει Συμεὼν περὶ αὐτῆς τῆς Μαρίας, ὅτι, παρεσῶσα τῷ σταυρῷ, καὶ βλέπουσα τὰ γενόμενα ἐπακούσασα τῶν φανέντων, μετὰ τὴν Γαβριὴλ μαρτυρίαν, μετὰ τὴν ἀπόῤῥητον γνῶσιν τῆς θείας συλλήψεως, μετὰ τὴν μεγάλων τῶν θαυμάτων ἐπίδειξιν, γένοιτό τις καὶ περὶ τὴν σὴν ψυχὴν σάλος. Ἔδει γὰρ τὸν Κύ- Vide Notas. ριον ὑπὲρ πάντος γεύσασθαι θανάτου, καὶ ἱλαστήριον γενόμενον τοῦ κόσμου πάντας δικαιῶσαι τῷ αὐτοῦ αἵματι. Καὶ σοῦ οὖν αὐτῆς τῆς ἔνθεν διδαγμένης τὰ περὶ τοῦ Κυρίου ἄφραστός τις διάκει- D σις, πάντως ῥομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἀπὸ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί. Οὐσιοῦται, ἔτι μετὰ τὸν σκανδαλισμὸν τὸν ἐπὶ τῷ σταυρῷ τῷ Χριστοῦ γενόμενον τοῖς δι' αὐτὸν μαθηταῖς, καὶ αὐτῇ τῇ Μαρίᾳ, ταχεῖα τις ἴασις παρακολουθήσει παρὰ τοῦ Κυρίου, βεβαιώσουσα αὐτῆς τὴν καρδίαν ἐπὶ τῇ αὐτοῦ πίστει. Οὕτω δὲ καὶ τῷ Πέτρῳ μετὰ τὸ σκανδαλισθῆναι βεβαιοτέραν τῆς εἰς Χριστὸν πίστιν ἀντέχομεν. Τὸ ἀνθρώπινον οὖν παθὸν ἐδιδάχθη, ἵνα τὸ ἐγχωρὲν τοῦ Κυρίου δίδαχθῇ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Εἰ τις γνῶναι θέλοιτε ἐν ποίᾳ τῆς ἑβδομάδος ἡμέρᾳ κατὰ τὸ παρὸν πεντακισχίλιοστὸν ϕζ. ἔτος ἔφθασεν ἡ δευτέρα τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς, πάσχομεν τὴν μίαν ἐπακτὴν τοῦ ἡλίου, καὶ πάντα συναριθμοῦμεν τὰς ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀπριλλίου μιᾶς ἡμέρας, μέχρις αὐτῆς τῆς δευτέρας τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς, τουτέστιν Ἀπριλλίου λ', Μαΐου λα', Ἰουνίου λ', Ἰουλίου λα', Αὐγούστου λα', Σεπτεμβρίου λ', Ὀκτωβρίου λα', Νοεμβρίου λ', Δεκεμβρίου λα', Ἰανουαρίου λα', Φεβρουαρίου β', γίνονται τ Θ', τοῦτο ἑβδόμου, ζ', E

A.M. C. μ', γίνονται σπ', ζ, δ', γίνονται ͵αν', λοιπὸν α'. Εἰκοσιτρισὶν ὡς ἐν Κυριακῇ ἔρθασαν, ὅτε Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις ἐδέξατο τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν· καθ' ἣν ἡμέραν ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ ἣν ἡμέραν ἄφθαρτον & ζωοποιὸν ἡμῖν Ἀνάστασιν ἐδωρήσατο.

A.U.C. ccLxxx. ciunt. Intelligimus ergo in Dominicam Incidere, quando Symeon in ulnas excepit Dominum Christum verum Deum noſtrum: quo quidem die cælum & terram condidit, quoque die incorruptibilem & vivificam nobis dedit Reſurrectionem. OLYMP. CCXCV. 1 PHIT.

2 μβ. Ind. β. Τπ. Ἰνδικίῳ καὶ Οὐαρίῳ.

Ἡρῴδης ὑπὸ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ γέννησιν πυθόμενος παρὰ τῶν Μάγων, τοὺς κατὰ τὴν Βηθλεὲμ ἀναιρεῖ παιδία, ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, οἰόμενος καὶ τὸν Χριστὸν ἐν τοιαύτῃ τοῖς ὁμηλιξι συναπολέσαι συμφορᾷ. ὅπερ τῷ Κυρίῳ καὶ τόπον τὸν καιρὸν ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Herodes cum a Magis Chriſti nativitatem accepiſſet, pueros circa Bethleem a bimis & infra trucidat, ratus ſe in hac ejuſdem ætatis puerorum clade una Chriſtum ſublaturum, cum iſto tempore Dominus cum Maria matre ſua in Ægypto ageret. 2.

ριε'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXCV. OLYMPIAS.

3 μγ'. Ind. γ'. Τπ. Λαμίᾳ καὶ Σερβιλίῳ. — xLIII. Ind. III. Lamia & Servilio Coſſ. 3.

4 μδ'. Ind. δ'. Τπ. Μάγνῳ καὶ Βαλερίῳ. — xLIV. Ind. IV. Magno & Valerio Coſſ. 4. 196.

Ἡρῴδης ὑδέρῳ δεινῷ πιεσθεὶς, σκώληκας δὲ ἐκ βράσας ἀπὸ σώματος, καὶ σαπεὶς ὅλος, καταστρέφει τὸν βίον· ποιήσας δικαίαν τίσας, ἀνθ' ὧν ἀμφὶ Βηθλεὲμ ἀπεῖλε παιδία, τὸν Σωτῆρας ἡμῶν ἕνεκα. Ἐβασίλευσε δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀντ' αὐτοῦ Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ'.

Herodes aqua intercute afflictus, corpore etiam verminante & putrefcente, vitam finivit, juſtis pœnis datis, quod Servatoris noſtris cauſa pueros circa Bethleem ſuſtuliſſet. Illius vero loco regnavit in Judæa Archelaus filius annis IX. *Edit. Pariſ. pag. 206.*

6 μέ. Ind. ε'. Τπ. Λεπίδου καὶ Πλάγκου. — xLV. Ind. V. Lepido & Planco Coſſ. 5.

μς'. Ind. ς'. Τπ. Τιβερίου Καίσαρος καὶ Καπίτωνος. — xLVI. Ind. Tiberio Cæſare & Capitone Coſſ.

Ἰουδαίων Βασιλεία Αὔγουστος Ἀρχέλαον Ἡρῴδου παῖδα καθίστησι. Τετράρχας δὲ ἀναδείκνυσιν Ἡρῴδην τὸν καὶ Ἀντίπαν, καὶ Λυσανίαν, καὶ Φίλιππον, Ἀρχελάου ἀδελφούς.

Auguſtus Judæorum Regem Archelaum Herodis filium creat. Tetrarchas vero renuntiat Herodem Antipam, Lyſaniam, & Philippum, Archelai fratres.

ρις'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXCVI. OLYMPIAS.

7 μζ'. Ind. ζ'. Τπ. Κρητίκῳ καὶ Νερβᾷ. — xLVII. Ind. VII. Cretico & Nerva Coſſ.

8 μη'. Ind. η'. Τπ. Καμίλλῳ καὶ Κυιντιλιανῷ. — xLVIII. Ind. VIII. Camillo & Quintiliano Coſſ.

9 μθ'. Ind. θ'. Τπ. Καμερίνῳ καὶ Σαβίνῳ. — xLIX. Ind. IX. Camerino & Sabino Coſſ. 9. 197.

10 ν'. Ind. ι'. Τπ. Δολαβέλλᾳ καὶ Σιλανῷ. — L. Ind. X. Dolabella & Silano Coſſ. 10.

ριζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXCVII. OLYMPIAS.

11 να'. Ind. ια'. Τπ. Λεπίδῳ καὶ Ταύρῳ. — LI. Ind. XI. Lepido & Tauro Coſſ. 11.

12 νβ'. Ind. ιβ'. Τπ. Τιβερίου Καίσαρος τὸ β', καὶ Σκιπίωνος. — LII. Ind. XII. Tiberio Cæſare II. & Scipione Coſſ. 12.

13 νγ'. Ind. ιγ'. Τπ. Φλάκκῳ καὶ Σιλάνῳ. — LIII. Ind. XIII. Flacco & Silano Coſſ. 13. 198.

Ἀποθανόντος Ἀρχελάου, βασιλεύει τῆς Ἰουδαίας ΗΡΩΔΗΣ ὁ ΤΕΤΡΑΡΧΗΣ, ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὃς δὲ καὶ αὐτὸς Ἡρῴδου τοῦ Τετράρχου καὶ Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας τοῦ ἀπολόντος τὰ παιδία. Βασιλεύσας δὲ οὗτος Ἡρῴδης ἔτη κδ'.

Extincto Archelao, in Judæa regnat HERODES TETRARCHA frater Archelai, filius Herodis Regis Judæorum, qui pueros ſuſtulerat. Is vero Herodes regnat annis XXIV.

14 νδ'. Ind. ιδ'. Τπ. Σίξτου καὶ Σίξτου. — LIV. Ind. XIV. Sexto & Sexto Coſſ. 14.

ριη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CXCVIII. OLYMPIAS.

15 νε'. Ind. ιε'. Τπ. Πομπηΐου (Μάγνου) καὶ Ἀπουλείου. — LV. Ind. XV. Pompejo Magno & Apulejo Coſſ. 15.

νς'. Ind. α'. Τπ. Βρούτῳ καὶ Φλάκκῳ τὸ β'. — LVI. Ind. I. Bruto & Flacco II. Coſſ. 1.

Ῥωμαίων γ' ἐμπάρχων ΤΙΒΕΡΙΟΣ Καῖσαρ ἔτη κβ'. Ὁμοῦ ͵ϛϙμγ'.

Tertius Romanorum Imperator TIBERIUS Cæſar, annis imperavit XXII. Collig. anni V. MDXLIII.

16 α'. Ind. β'. Τπ. Ταύρῳ καὶ Λίβωνος. — I. Ind. II. Tauro & Libone Coſſ. 16.

17 β'. Ind. γ'. Τπ. Κράσσῳ καὶ Ῥούφῳ. — II. Ind. III. Craſſo & Rufo Coſſ. 17. 199.

A.M.C. A.D.C.

CXCIX. OLYMPIAS. — ρϟθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

OLYMP. RHI.

18. XII. Ind. IV. Tiberio Cæsare III. & Ruso II. Coss. — γ'. Ind. δ'. Τπ. Τιβερίου Καίσαρος τὸ γ', καὶ Ρούφου τὸ β'. 10.

19. IV. Ind. V. Silano & Balbo Coss. — δ'. Ind. ε'. Τπ. Σιλανῦ καὶ Βάλβου. 30.

20. V. Ind. VI. Messala & Grato Coss. — ε'. Ind. ς'. Τπ. Μεσσάλα καὶ Γράτου. 40.

21. VI. Ind. VII. Tiberio Cæsare IV. & Druso Coss. — ς'. Ind. ζ'. Τπ. Τιβερίου Καίσαρος τὸ δ', καὶ Δρούσου. 10. 200.

CC. OLYMPIAS. — σ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

22. VII. Ind. VIII. Agrippa & Galba Coss. — ζ'. Ind. η'. Φπ. Ἀγρίππα καὶ Γάλβα. 2.

23. VIII. Ind. IX. Pusione & Vetere Coss. — η'. Ind. θ'. Τπ. Πούσωνος καὶ Βιτέρου. 3.

24. IX. Ind. X. Cethego & Varo Coss. — θ'. Ind. ι'. Τπ. Κεθήγου καὶ Οὐάρου. 4.

25. X. Ind. XI. Agrippa II. & Lentulo Coss. — ι'. Ind. ια'. Τπ. Ἀγρίππα τὸ β', ὁ Λεντούλου. 1. 203.

CCI. OLYMPIAS. — σα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

26. XI. Ind. XII. Getulico & Sabino Coss. — ια'. Ind. ιβ'. Τπ. Γετουλικοῦ καὶ Σαβίνου. 10.

27. XII. Ind. XIII. Crasso & Pisone Coss. — ιβ'. Ind. ιγ'. Τπ. Κράσσου καὶ Πίσωνος. 10.

His Coss. Pontius Pilatus Judææ Procurator a Tiberio mittitur anno imperii ejus XII. ut narrat Josephus. — Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων Πόντιος ὁ Πιλάτος Ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας ὑπὸ Τιβερίου ἐκπέμπεται ιβ' ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ Ἰώσηπος.

5534. 28. XIII. Ind. XIV. Silano & Nerva Coss. — ιγ'. Ind. ιδ'. Τπ. Σιλανοῦ καὶ Νέρβα. 4.

29. XIV. Ind. XV. Gemino & Gemino Cos. — ιδ'. Ind. ιε'. Τπ. Γεμίνου καὶ Γεμίνου. 1. 201.

His Coss. summus Pontifex erat Hierosolymis ANNAS. Joannes Baptista prophetans, dixit: *Ego vox clamantis in deserto, parate viam Domini, rectas facite semitas ejus. Omnis vallis implebitur, et erunt prava in directa, et aspera in vias planas, et videbit omnis caro salutare Dei.* Joan. c. 3. — Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐν Ἀρχιερεῖ ἐν Ἱερουσαλὴμ ΑΝΝΑΣ. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς προφητεύων, ἔστιν· Ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται, καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείας, καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας, καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.

Idem ut vidit Jesum venientem ad se, dixit: *Ecce Agnus Dei, qui tollit peccatum mundi.* — Ὁ αὐτὸς ὡς εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν, εἶπεν· Ἰδοὺ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

PRINCIPES HEBRÆORUM, — ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ ΤΩΝ

seu Judæorum, summi Pontifices, a reditu ex Babylone Hierosolymam. — Ἑβραίων, τοῦτ' ἔστιν Ἰουδαίων, Ἀρχιερεῖς, ἐκ Βαβυλῶνος ἐπανόδου ἐν Ἱερουσαλήμ.

1. Summus Pontifex JESUS, Josedec filius, una cum Zorobabel, regnavit annis XXXII. — α'. Πρῶτος Ἀρχιερεὺς ΙΗΣΟΥΣ, ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ, ἅμα ΖΟΡΟΒΑΒΕΛ, ἔτη λβ.

II. JOACIM summus Pontifex, an. XXX. — β'. ΙΩΑΚΕΙΜ Ἀρχιερεὺς ἔτη λ'.

III. ELIASIBUS summus Pontifex, an. XL. — γ'. ΕΛΙΑΣΙΒΟΣ Ἀρχιερεὺς ἔτη μ'.

IV. JODAE summus Pontifex, an. XXXVI. — δ'. ΙΩΔΑΕ Ἀρχιερεὺς ἔτη λϛ'.

V. JANNÆUS summus Pontifex, an. XXXII. — ε'. ΙΑΝΝΑΙΟΣ Ἀρχιερεὺς ἔτη λβ'.

VI. JADDUS summus Pontifex, an. XX. — ς'. ΙΑΔΔΟΥΣ Ἀρχιερεὺς ἔτη κ'.

Hac tempestate, Alexander Macedo & urbium conditor, Alexandria in Ægypto condita, Hierosolymam veniens, Dominum Deum adoravit. — Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ * Κτίστης, Ἀλεξάνδρειαν κτίζων τῇ πρὸς Αἴγυπτον, ἀνελθὼν εἰς Ἱεροσόλυμα, Κυρίῳ τῷ Θεῷ προσεκύνησεν. * vel ἀλλ. κτιστὴς.

VII. ONIAS summus Pontifex, an. XXI. — ζ'. ΟΝΕΙΑΣ Ἀρχιερεὺς ἔτη κα'.

VIII. ELEAZARUS summus Pontifex, an. XV. — η'. ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ Ἀρχιερεὺς ἔτη ιε'.

IX. SIMON summus Pontifex, an. XIV. — θ'. ΣΙΜΩΝ Ἀρχιερεὺς ἔτη ιδ'.

X. ONIAS summus Pontifex, an. XXXII. — ι'. ΟΝΕΙΑΣ Ἀρχιερεὺς ἔτη λβ'.

XI. MANASSES summus Pontifex, an. XXVI. — ια'. ΜΑΝΑΣΣΗΣ Ἀρχιερεὺς ἔτη κϛ'.

OLYMP. CIRCIT. ιβ'. ΣΙΜΩΝ Αρχιερεὺς ἔτη κβ.

ιγ'. ΟΝΕΙΑΣ ἕτερος, Αρχιερεὺς ἔτη κδ'.

ιδ'. ΙΗΣΟΥΣ Αρχιερεὺς ἔτη ις'.

ιε'. ΟΝΕΙΑΣ, ὁ καὶ Μενέλαος, Αρχιερεὺς ἔτη ζ'.

Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις, Ἀντίοχος Συρίας Βασιλεὺς πολιορκήσας, τοὺς Ἰουδαίους, ἑλληνίζειν ἐξηνάγκαζεν. Μεθ' ὃν,

ις'. ΙΟΥΔΑΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖος, ἀρξάμενος ἔτη λγ'.

Οὗτος ἐξεκάθαρεν τὴν ἀσεβημάτων τὴν χώραν.

ιζ'. ΙΩΝΑΘΗΣ ὁ Μακκαβαῖος Αρχιερεὺς ἔτη ιζ'.

ιη'. ΣΙΜΩΝ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Αρχιερεὺς ἔτη η'.

ιθ'. ΙΩΑΝΘΗΣ Αρχιερεὺς ἔτη κζ'.

κ'. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Αρχιερεὺς ἔτος α'.

Οὗτος πρῶτος περιέθετο διάδημα βασιλείας ἐπὶ τὴν ἀρχιερωσύνην.

κα'. ΙΑΝΝΑΙΟΣ ὁ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Βασιλεὺς ἅμα καὶ Αρχιερεὺς ἔτη λ'.

Μέχρι τούτου οἱ ἀπὸ τοῦ Κύρου Βασιλέως Περσῶν, Χρισοὶ καλούμενοι χρηματίσαντες ἔτη υπγ', αἳ εἰσὶν ἑβδομάδες ἐτῶν ξθ'. αἳ καὶ παρὰ τῷ Δανιὴλ οὕτως ἐκφέρονται τὸν τρόπον.

Ἕως γὰρ Ἰαννοῦ, τοῦ καὶ Αλεξάνδρου, Χρισοὶ καλούμενοι, ἐφ' οὗ κατέλιξαν οἱ τῆς διαδοχῆς Αρχιερεῖς καλούμενοι, Χρισοὶ ὑπὸ τῆς προφητείας ὀνομαζόμενοι.

σβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιδ'. Ἰνδ. α'. Τπ. Ῥούφου καὶ Ῥουβελλίου.

Ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἐπιτροπεύοντος Ποντίου Πιλάτου τὴν Ἰουδαίας, Τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρῴδου, Φιλίππου δὲ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τὴν Ἀβιληνῆς Τετραρχοῦντος, ἐπὶ Αρχιερέων Ἅννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν Ζαχαρίου υἱὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ Ησαΐου τοῦ Προφήτου λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου· εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται· καὶ ἔσαι τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖα, καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας, καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸν Θεόν· Καὶ καθὼς γέγραπται, ὅτι, Ἀγιάσει τὸ ἔτος τὸ πεντηκοστὸν, καὶ διαβόσει ἄφεσιν ἐπὶ τῆς γῆς πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν· ἐνιαυτὸς ἀφέσεως ἔσαι ὑμῖν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Ἐν τῷ γὰρ παρόντι ,ϛφλς' ἔτει γενέσεως κόσμου, μηνὶ Αὐδυναίῳ ς', τῆς τῶν κληρονομιῶν τοῦ γένους Ισραὴλ ἔτους ,ϛψ'. συμπληρουμένων Ιωβηλαίων λδ'. ἐγένετο ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν τοῦ Ζαχαρίου υἱὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἦλθε κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν καὶ κτῆσιν ἀληθείας ἄφεσιν τοῦ ἁμαρτιῶν πᾶσιν ἀνθρώποις,

A xii. SIMON summus Pontifex, an. xxii. A. M. C. A. U. C.

xiii. ONIAS alter summus Pontifex, an. xxiv.

xiv. JESUS summus Pontifex, an. xvi.

xv. ONIAS, qui & Menelaus, summus Pontifex, an. viii.

His temporibus, Antiochus Syriæ Rex Judæos, cum eos obsedisset, ad paganismum coegit. Post hunc,

xvi. JUDAS, cognomento Maccabæus, præfuit annis xxxiii.

Hic regionem ab omni impietate purgavit.

xvii. JONATHAS Maccabæus summus Pontifex, an. xvii.

xviii. SIMON frater ejus summus Pontifex, an. viii.

xix. JONATHAS summus Pontifex, an. xxvii.

xx. ARISTOBULUS summus Pontifex, an. i.

Hic primus Pontificiæ dignitati regium adjecit diadema.

xxi. JANNÆUS ALEXANDER, Rex simul & summus Pontifex, an. xxx.

Ad hunc usque, a Cyro Persarum Rege, Uncti principes perstitere annis cDLxxxiii. qui conficiunt hebdomadas annorum DXIX. quæ apud Danielem hac ratione describuntur.

Etenim usque ad Jannæum, qui & Alexander dictus est, Uncti principes fuere: sub quo defecerunt summi Pontifices, qui ex successione eligi solebant, Christi seu Uncti a Prophetis nuncupati.

CCII. OLYMPIAS.

xv. Ind. i. Ruso & Rubellino Coss. 1536. 30.

Anno decimo quinto Imperii Tiberii Cæsaris, Pontio Pilato Judæam procurante, Herode Galilææ Tetrarcha, Philippo illius fratre Tetrarcha Iturææ & Trachanitidis Provinciæ, Lysania Abilinæ Tetrarcha, Anna & Caipha summum Pontificatum obtinentibus; factum est verbum Domini super Joannem filium Zachariæ in deserto: & venit in regionem Jordanis prædicans baptismum pœnitentiæ, in remissionem peccatorum: sicut scriptum est in libro Isaiæ Prophetæ, dicentis: *Vox clamantis in deserto, parate viam Domini, rectas facite semitas ejus: omnis vallis implebitur, & erunt prava in directa & aspera in vias planas, & videbit omnis caro Deum.* Et quemadmodum scriptum est: *Sanctificabitis annum quinquagesimum, & annuntiabitis remissionem in terra omnibus habitantibus eam. Annus remissionis erit vobis, ut & factum est.* Hoc enim præsenti anno mundi condiditi v. MDxxxvi. mensis Audinei (seu Januarii) die vi. distributionis vero hæreditatis filiorum Israel anno MDcc. Jubilæis xxxiv. completis, factum est verbum Dei super Joannem Zachariæ filium in eremo: & venit prædicans baptismum pœnitentiæ, in nomine Domini, ac veram remissionem peccatorum omnibus ho-

Luc. 3.

Edit. Paris. pag. 209.

Cap. 40. 4.

Levit. 25. 10.

minibus, apud Jordanem fluvium annuntians in medio ipsorum adesse Christum Dei. Ipse autem Jesus Christus Dei filius postquam in Bethleem Judææ natus est, cum complesset annum trigesimum, venit a Galilæa Hierusalem ad Joannem, & ab illo baptizatus est. Tertia decima deinde die XXXI. anni suæ ætatis, Christus verus Deus noster die VI. baptizatus est, sicut dictum est, mense Audinæo, quemadmodum recte eodem die sacra Lumina, seu Epiphania, magni Dei & Servatoris nostri Jesu Christi celebrat Catholica & Apostolica Ecclesia in sulipsius & XII. Apostolorum suorum figura.

Anno igitur mundi conditi V. MDVII. uti supra expositum est, & XI. Augusti Cæsaris imperii, seu XXVII. monarchiæ ipsius, natus est secundum carnem Christus verus Deus noster. Hoc autem præsente V. MDXXXVI. anno, ipse Dominus & Deus noster Jesus Christus baptizatus est in Jordane, sub annum quinquagesimum trigesimi quarti Jubilæi, ex quo distributio hæreditatis filiorum Israel facta est. Quippe post annos L. ex quo terram promissionis ingressi sunt filii Israel, remissionem fieri sanxit lex divina, quam cœperunt numerare ab octogesimo primo anno Moysis, post exactos nempe CCCCXXX. annos promissionis a Deo factæ Abraham, cum annum is ageret LXXV. propter servitutem in Ægypto, & ibidem futuram liberationem filiorum Israel.

Edit. Paris. pag. 210.

Et Joannes benedicens aquas, dixit: *Vox Domini super aquas, Deus gloriæ intonuit, Dominus super aquas multas.* Factum est autem, postquam universus populus baptizatus est, ut Jesu baptizato, ipsoque precante, cælum aperiretur & super eum descenderet Spiritus sanctus forma corporea, veluti columba, & vox de cælo fieret, dicens:

Matth. 3.

Tu es Filius meus dilectus, in te mihi complacui.

Porro si nosse velimus, qui fuerit hebdomadis die quando Dominus baptizatus est, ponimus V. MDXXXVI. annos: his addimus quartam partem: prodeunt VI. MDCCCCXX. hos per VII. dividimus, septies DCCCC. faciunt VI. MCCC. septies LXXX. producunt DLX. septies VIII. generant LVI. relinquuntur IV. quibus addimus illos a die primi mensis Nisan, usque ad diem quo Dominus baptizatus est.

Hac ratione habes epactas IV. Aprilis XXX. Maii XXXI. Junii XXX. Julii XXXI. Augusti XXXI. Septembris XXX. Octobris XXXI. Novembris XXX. Decembris XXXI. Januarii VI. fiunt CCLXXXV. hæ sunt VII. has divide per VII. septies XL. efficiunt CCLXXX. reliqua sunt V.

Intelligimus ergo quinto hebdomadis die baptizatum fuisse Christum verum Deum nostrum in Jordane fluvio: quo quidem die quinto, in mundi conditi exordio, ipse universorum Dominus & conditor præcepit aquis ut educerent reptilia animarum viventium, ipse vero in consummatione sæculorum hoc ipso die baptizatus est in aqua, & consecravit aquam, & salutarem illam & vivificam nobis effecit. Postquam autem

A παρὰ τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ διαγγελλόμενος ἐν μέσοις αὐτοῖς ὅτι παρεῖναι τὸν Χριστὸν τὸν Θεόν. Καὶ αὐτὸς δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ υἱός, μετὰ τὸ πεζεῦσαι ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, συμπληρώσας ἐτῶν ἀριθμὸν τριάκοντα, παρεγένετο ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, καὶ ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ οὖν ἡμέρᾳ τοῦ τελικοῦ φθινοῦντος ἔτους αὐτοῦ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ἐβαπτίσθη τῇ ἕκτῃ, καθὰ λέλεκται, τοῦ Αὐδναίου μηνός, καθὼς ἀνεπιλήπτως ἐν αὐτῇ ἑορτάζει τὰ ἅγια Φῶτα, ἤγουν Ἐπιφάνεια, τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐν τύπῳ ἑαυτῆς τε καὶ τῶν ιβ μαθητῶν αὐτοῦ.

B Ἐν τῷ ,ϡνϑ ἔτει γενέσεως κόσμου, καθὼς προκειται, καὶ πεντακοσιοστῷ τοῦ Λυγούστου Καίσαρος βασιλείας, ἤγουν εἰκοστῷ ἑβδόμῳ τῆς αὐτοῦ Μοναρχίας, γεγένηται καὶ σάρκα ΧΡΙΣΤΟΣ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν. Ἐν δὲ τῷ παρόντι ,ϡλϛ ἔτει ἐβαπτίσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου ὁ αὐτὸς Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός, κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς τεσσαρακοστοπέμπτης πεντηκοστηρίδος, ἀπὸ τῆς κληροδοσίας τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Κατὰ δὲ πεντηκοστηρίδα κατὰ τὸ εἰσελθεῖν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, ἄφεσιν γίνεσθαι ὁ θεῖος περιεκελεύσατο νόμος, ὃν ἤρξαντο καταριθμεῖν ἀπὸ ὀγδοηκοστοῦ πρώτου ἔτους Μωϋσέως, μετὰ τὸ πέρας δηλονότι τῆς υἱοθεσίας τῶν πρὸς τὸν Ἀβραὰμ κατὰ τὸ ἑβδομηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς αὐτοῦ ἡλικίας γενομένης αὐτῷ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπαγγελίας, ἐν τῇ Αἰγύπτῳ δουλείας οὔσης, καὶ τῆς ἐκεῖθεν γενησομένης ἐλευθερίας τῷ υἱῶν Ἰσραήλ.

C Καὶ εὐλογῶν ὁ Ἰωάννης τὰ ὕδατα, εἶπε· Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε, Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν. Ἐγένετο δὲ μετὰ τὸ βαπτισθῆναι ἅπαντα τὸν λαὸν, καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος, καὶ προσευχομένου, ἀνεῳχθῆναι τὸν οὐρανὸν, καὶ καταβῆναι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῷ εἴδει, ὡσεὶ περιστερὰν ἐπ' αὐτὸν, καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι, λέγουσαν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ ηὐδόκησα.

Εἶτα γνῶναι βουλόμεθα, καὶ ποία ἦν τῆς ἑβδομάδος ἡμέρα, ὅτε ὁ Κύριος ἐβαπτίσθη, τίθεμεν τὰ ,ϡλϛ ἔτη· πέντε προσίθεμεν τὸ τέταρτον, γίνεται ϡϑκ· ταῦτα παρὰ τὸ ζ. ἑπτάκις δὲ γίνεται ϛτ, ἑπτάκις π, γίνονται φξ, ἑπτάκις ὀκτώ, γίνεται νϛ, λοιπὸν δ' (ἑπτὰς) ταύτας προσάπτομεν τὰς ἀπὸ τοῦ πρώτου μηνὸς Νισὰν ἡμέρας, ἕως αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἐν ᾗ ὁ Κύριος ἐβαπτίσθη.

Οὕτως ἔχεις (ἑπτὰς) δ', Ἀπριλλίου λ', Μαΐου λα'. Ἰουνίου λ', Ἰουλίου λα', Αὐγούστου λα', Σεπτεμβρίου λ', Ὀκτωβρίου λα', Νοεμβρίου λ', Δεκεμβρίου λα', Ἰανουαρίου ϛ', γίνονται σπϛ', αὗται εἰσὶν ζ. ταύτας παρὰ τὸν ζ, ἑπτάκις μ', γίνονται σπ'. λοιπὸν ε.

E Ἐγνωμεν οὖν ὡς ἐν πέμπτῃ τῆς ἑβδομάδος ἡμέρᾳ ἐβαπτίσθη ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ, καθ' ἣν πέμπτην ἡμέραν ἐν ἀρχῇ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, αὐτὸς ὁ τῶν ἁπάντων Διαπλάστης καὶ δημιουργὸς προσέταξεν ἐξαγαγεῖν τὰ ὕδατα, ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, αὐτὸς ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν αἰώνων, ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, ἐβαπτίσθη ἐν ὕδατι, καὶ ἡγίασε τὸ ὕδωρ, καὶ σωτήριον αὐτὸ καὶ ζωοποιὸν ἡμῖν ἀπεργάσατο. Μετὰ δὲ τὸ βαπτισθῆναι, ἀνήχθη ὑπὸ τοῦ πνεύ-

ε ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἐβαπτίσθη ὁ Κύριος.

ματος

μετες εἰς τὴν ἔρημον πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὡς A ἱστορεῖ τὰ θεῖα Εὐαγγέλια, καὶ νηστεύσας ἡμέρας μ', καὶ νύκτας μ', καὶ πειρασθεὶς ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ νικήσας τὸν πειράζοντα, παρεγένετο εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας, καὶ καλέσας τοὺς μαθητὰς πιστεύσαντας, καὶ δεξαμένους τὸ κήρυγμα τῆς εὐσεβείας, ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς Ἱεροσόλυμα ἑορτάσαι τὸ νομικὸν Πάσχα.

Εἰ τὰ θέλοντες γνῶναι πόσῃ τοῦ μηνὸς ἤφασι κατὰ τὸ παρὸν ,φλζ' ἔτος, ἀρχὴν εἰληφὸς ἀπὸ κα', τοῦ Μαρτίου μηνὸς, ἡ ιδ'. τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, τὰ ,φλς' πεισοῦμεν παρὰ τὸν ιϑ', ιϑ', σ', γίνονται ,ωό. ιθ', ἃ γίνονται ,ψί. ιθ', α' γίνονται ιϑ', λοιπὸν ζ'. ταύτας ἐπὶ τὸν ιχ', γίνονται οζ'. ἔκβα β', B λ' γίνονται ξ'. λοιπὸν ιζ'. πρόσβαλε ταύταις ιγ'. τὰς πρὸ τῆς φωσφόρου προσελλούσας ζ'. καὶ ζ' τὰς ἀπὸ κα', καὶ αὐτὰς τοῦ Μαρτίου μηνὸς, γίνονται μδ'. ἔκβα λ', λοιπὸν ιδ', ἤφασιν ἡ ιδ', τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης τῇ κζ', τοῦ Μαρτίου μηνός.

Εἰ τὰ θέλοντες γνῶναι ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ ἤφασιν ἡ ιδ'. τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, τοὺς ,φλς', πρόσθεμμα τὸ πέμπτον ,απδ', γίνονται ,ςϡκ', ταύτας εἰς ζ'. ζ', ϡ', γίνονται ,σ', τ', ζ', π', γίνονται φξ', ζ', ἃ γίνονται υς'. λοιπὸν δ' (ἑπτακται.) ταύτας πρόσβαλε γ', τὰς πρὸ τῆς φωσφόρου, καὶ ζ. τὰς ἀπὸ κα', καὶ αὐτὰς τοῦ Μαρτίου μηνός, γίνονται ιδ'. ταύτας παρὰ τὸν ζ'. C ἔκβα ζ', λοιπὸν ζ'. Εὑρήκαμεν οὖν ὡς κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἤφασιν ἡ ιδ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης τῇ κζ'. τοῦ Μαρτίου μηνὸς ἐν σαββάτῳ. Ἡ δὲ τοῦ πρώτου μηνὸς ιδ', τῆς σελήνης ἦν Πρώτην τῆς Ἀζύμων ὁ θεῖος προσαγορεύει νόμος, ἤφασιν ἐν ἡμέρᾳ πρώτῃ τῆς ἑβδομάδος, τουτέστι Κυριακῇ, ἃ ἐστὶ ἡμέρα δευτέρα τοῦ σαββάτου· ὅθεν δὴ ἡ θεόπνευστος γραφὴ ἑκάστην ἡμέραν ἀνάπαυσιν ἔχουσαν Σάββατον ὀνομάζειν. Σάββατον οὖν καλεῖ οὐ μόνον ἢ ιδ' τοῦ μηνὸς τῆς σελήνης φθάσασαν ἐν σαββάτῳ, ἀλλὰ καὶ ἢ ιϛ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, ἥτις ἐστὶν Πρώτη τῆς Ἀζύμων ἡμέρα· καὶ αὐτὴν ἐν ἡμέρᾳ πρώτῃ φθάσασαν, καὶ ἢ κα' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἥτις ἐστὶ ἑβδόμη μὲν ἡμέρα ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀζύμων, ἑβδόμη δὲ ἡ ἑβδομάδος ἡμέρα. Τοῦτο οὖν τὸ Πάσχα δηλῶσαί μοι δοκεῖ ὁ θεῖος Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἐν οἷς φησί· Ἐγένετο ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διέρχεσθαι τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ διὰ τῶν σπορίμων, τοὺς δὲ μαθητὰς τίλλοντας τοὺς στάχυας ἐσθίειν. Δευτεροπρῶτον δὲ σάββατον καλεῖ οὐ τὸ τοῦ σαββάτου, ἀ μόνον ὡς ἑβδόμης ἡμέρας ὄσης, ἐν ᾗ Πρώτη τῆς Ἀζύμων εὑρέθη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀπ' αὐτῆς ἀριθμεῖσθαι τὰς ν' ἡμέρας, καὶ ἑορτάζειν τὴν Ἑορτὴν, ἣν Ἑορτὴν τῶν ἑβδομάδων ὁ θεῖος προσαγορεύει νόμος. Ἑπτὰ γὰρ σαββάτων ὄντων ἐν τούτῳ τῷ ἔτει τῆς Πεντηκοστῆς, ἅτε ἀπὸ σαββάτου ἀρχομένης, καὶ εἰς σάββατον τὸ ζ' σαββάτων, καὶ πολλαπλάσιον πάλιν ὅλου ἀριθμὸν διὰ ταύτας τὰς αἰτίας ἐν τούτῳ τῷ Πάσχα τὸν Κύριον μετὰ τῶν μαθητῶν διερχόμενον διὰ τῶν σπορίμων δηλῶσαι βουλόμενος ὁ Εὐαγγελιστὴς εἴρηκεν, ὅτι ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διήρχετο διὰ τῶν σπορίμων ὁ Ἰησοῦς, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

Ὅτι δὲ ὁ θεῖος νόμος τὴν μὲν ιδ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης Πάσχα προσαγορεύει, τὴν δὲ ιϛ' προ-

Chron. Paſch.

eſt baptizatus, ductus eſt a ſpiritu in deſertum ut tentaretur a diabolo, uti ſacra narrant Evangelia: & cum jejunaſſet dies XL. & XL. noctes, & tentatus fuiſſet a diabolo, illo devicto, venit in Galilæam, prædicans Evangelium regni, (Dei) vocatiſque diſcipulis credentibus, quique prædicationem pietatis receperant, aſcendit cum iis Hieroſolyma, ut legale Paſcha celebraret.

Jam vero ſi velimus intelligere quota menſis hoc præſenti anno V. MDXXXVII. extiterit, initio a XXI. menſis Martii ſumpto, XIV. primi menſis Lunæ, V. MDXXXVI. facimus per XIX. & ducimus CC. in XIX. fiunt III. MDCCC. deinde XIX. XC. creant MDCCX. duc I. in XIX. reliqua ſunt VII. rurſum VII. duc in XI. fiunt LXXVII. abjice bis XXX. *Edit. Par.* fiunt LX. reliqua ſunt XVII. adjice *pag.* 311. his XIII. illas anteluminarium antelunares, & VII. a XXI. menſis Martii, fiunt XLIV. abjice XXX. relinquuntur XIV. proinde incidit XIV. menſis Lunæ XXVII. menſis Martii.

Si velimus etiam noſſe in qualem diem inciderit XIV. menſis Lunæ, V. MDXXXVI. addimus quartam partem MCCCLXXXIV. fient VI. MDCCCCXX. has divide in VII. VII. in DCCCC. fient VI. MCCC. deinde VII. in XXC. fient DLX. rurſum VII. in VIII. fient LVI. reliquæ ſunt epactæ IV. his adde III. antelumi- C nares, & VII. a XXI. menſis Martii, fient XIV. ab his præter VII. abjice VII. remanebunt VII. Igitur colligimus hoc præſenti anno XIV. primi menſis Lunæ XXVII. die Sabbato menſis Martii occurrere. Primi vero menſis XV. Lunæ, quem primum Azymorum vocat lex divina, occurrit feria I. hebdomadis, hoc eſt Dominica, quæ eſt dies II. a Sabbato: ſolet enim a Deo inſpirata ſcriptura unumquemque diem feriatum Sabbatum appellare. Sabbatum igitur appellat, non modo XIV. menſis lunæ Sabbato occurrentem, ſed etiam XV. primi menſis lunæ, qui eſt primus Azymorum dies, illumque D primo die occurrentem, & XXI. eiuſdem menſis diem, qui eſt ſeptimus Feſti Azymorum, ſeptimus vero hebdomadis dies. Illud porro Paſcha in- Luc. 6. dicaſſe mihi videtur divinus Evangeliſta Lucas, cum ait: *Factum eſt autem in Sabbato Secundo-primo cum Jeſus tranſiret per ſata cum Diſcipulis ſuis, qui vellebant ſpicas, ut manducarent.* Vocat autem Secundo-primum Sabbatum, non ſolum quod ſeptimus ſit dies, quo primus Azymorum inventus eſt, ſed etiam quod ab eo L. dies putarentur, feſtumque celebraretur: quod Deut. 6. 10. quidem feſtum lex divina Feſtum hebdomadum appellat. Cum ergo VII. E Sabbata extent in hoc quinquageſimæ anno, ut quæ a Sabbato initium ducat, & in Sabbatum ſeptem Sabbatorum rurſum totius numeri finis deſinat, eapropter hoc Paſchate cum diſcipulis per ſata tranſiiſſe Dominum voſens indicare Evangeliſta, dixit, eum in Sabbato Secundo-primo cum diſcipulis ſuis per ſata tranſiiſſe.

Quod vero divina lex XIV. primi menſis Lunæ Paſcha appellet, XV.

autem, primum Azymorum, & Sabbatum vocet: præterea XV. primum quinquagesimæ diem, differre docet a Deo inspirata scriptura. Sic enim ad verbum scribitur in Levitico; *Hæ sunt feriæ Domini sanctæ, quas vocabitis ipsas temporibus suis. Mense primo, quartadecima die mensis inter vespertina Phase Domino: septem diebus comedetis azyma. Et dies prima vocata sancta erit vobis. Omne opus servile non facietis, & offeretis sacrificium in igne Domino septem diebus. Et dies septima vocata sancta vobis erit. Omne opus servile non facietis. Quando vero ingressi fueritis terram, quam ego do vobis, & messuerit is segetem ejus, & offeretis manipulum, primitias messis vestræ, ad Sacerdotem, & levabit fasciculum coram Domino ut acceptabile sit pro vobis. Et crastina a prima offeret illum Sacerdos. Et numerabitis vobis a postero die prima Sabbatorum, a die qua obtuleritis manipulum impositionis. Septem hebdomadas plenas numerabit usque ad crastinum ultimæ hebdomadis, numerabitis quinquaginta dies, & offeretis sacrificium novum Domino, & vocabitis diem hanc vocatam: sancta erit vobis. Omne opus servile non facietis in ea.*

Edit. Paris. pag. 212. Lev. 23.

Sive igitur XV. lunæ, ut quæ in Sabbatum incideret, post sacrificatum agnum, Secundum appellavit Sabbatum Evangelista; sive quod esset prima Quinquagesimæ, seu VII. Sabbatorum quæ hoc anno in Quinquagesima extiterę, omnimodo apparet, cum eo ipso anno Paschatis festum duplicare voluisset Evangelista, Secundoprimum appellasse Sabbatum. Hocce Pascha indicavit Theologus & Evangelista Joannes, post primum in Cana Galilææ miraculum, quando aqua vinum facta est, cum ita ait: *Hoc fecit initium signorum Jesus in Cana Galilææ, & manifestavit gloriam suam, & crediderunt in eum discipuli ejus. Post hoc ascendit Capharnaum ipse & mater ejus, & discipuli ejus, & fratres ejus, & ibi manserunt non multos dies, & prope erat Pascha Judæorum, & ascendit JESUS Hierosolymam.*

Joan. 2. 11.

Primum ergo Pascha legale cum Discipulis suis, postquam baptizatus est, celebravit Dominus, anno VIII. naturalis decemnovennalis cycli lunæ, & XXI. naturalis vigintioctennalis cycli solis, cum summus esset Pontifex Hierosolymis Ismael Baphi.

Sunt autem discipulorum quos elegit Dominus nomina hæc.

I. SIMON PETRUS, Apostolorum Princeps,

II. ANDREAS, frater Petri.

pag. 213. III. JACOBUS, Zebedæi frater.

IV. JOANNES, frater ejus, quem dilexit JESUS, qui fuit Evangelista.

V. PHILIPPUS.

VI. BARTOLOMÆUS.

VII. THOMAS.

VIII. JACOBUS Alphæi, frater Domini secundum carnem, qui dictus est justus.

IX. MATTHÆUS Evangelista.

X. TADDÆUS, qui & Lebæus, cognominatus Barsabas.

Πρῶτον οὖν Πάσχα νομικὸν ἑώρτασεν σὺν τοῖς μαθηταῖς μ᾽ τὸ βαπτισθῆναι ὁ Κύριος ἐν τῷ ὀγδόῳ ἔτει τῆς κ᾽ φάσεως τ᾽ ἐπακτοῦ τῆς σελήνης, ϗ κα᾽ τῆς κ᾽ φάσεως τ᾽ ϗ κ᾽ ἐπακτοῦ τοῦ ἡλίου, ὄντος Ἀρχιερέως ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰσμαήλου τ᾽ Βάφι.

Εἰσὶ δὲ τῶ μαθητῶν αἱ προσηγορίαι, ὧν ἐξελέξατο Κύριος, αὗται.

α᾽. ΣΙΜΩΝ ΠΕΤΡΟΣ, ὁ τῶ Ἀποστόλων κορυφαῖος.

β᾽. ΑΝΔΡΕΑΣ, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.

γ᾽. ΙΑΚΩΒΟΣ, ὁ τοῦ Ζεβεδαίου.

δ᾽. ΙΩΑΝΝΗΣ, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ὁ Εὐαγγελιστής.

ε᾽. ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ς᾽. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ.

ζ᾽. ΘΩΜΑΣ.

η᾽. ΙΑΚΩΒΟΣ, ὁ τοῦ Ἀλφαίου, ἀδελφὸς Κυρίου κατὰ σάρκα, ὁ ἐπικληθεὶς δίκαιος.

θ᾽. ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Εὐαγγελιστής.

ι᾽. ΘΑΔΔΑΙΟΣ, ὁ ϗ Λεβαῖος, ὁ ἐπικληθεὶς Βαρσαβάς.

ια'. ΣΙΜΩΝ ὁ Κανανίτης, ὁ ἐπικληθεὶς Ἰούδας, Ἰακώβου.

ιβ'. ΙΟΥΔΑΣ Ἰσκαριώτης.

Τούτους τοὺς ιβ' μαθητὰς ἔχων ὁ Χριστὸς τῶν λοιπῶν αὐτοῦ μαθητῶν, κατὰ τι μέρος ὑπερέστησε Ἀποστόλους ὠνόμασεν.

Καὶ αὖθις ἀναδείκνυσιν ἑτέρους ὁ αὐτὸς ἐν αὐτοῖς αἱ προσηγορίαι αὗται.

α'. ΜΑΤΘΙΑΣ, ὃν ἀπέδειξε ὁ Κύριος, ὁ καὶ συγκαταριθμηθεὶς μὲν τοῖς ιβ' Ἀποστόλοις, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον, ἀντὶ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου, ὡς περιέχουσιν αἱ Πράξεις.

β'. ΣΩΣΘΕΝΗΣ, οὗ μέμνηται Παῦλος Κορινθίοις ἐπιστέλλων.

γ'. ΚΗΦΑΣ, ὁμώνυμος Πέτρῳ, ᾧ καὶ ἐμαχέσατο Παῦλος κατὰ Ἰουδαϊσμοῦ.

δ'. ΛΙΝΟΣ, οὗ μέμνηται Παῦλος Τιμοθέῳ γράφων.

ε'. ΚΛΕΩΠΑΣ, οὗ μέμνηται εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον.

ς'. ΑΚΥΛΑΣ.

ζ'. ΕΠΑΙΝΕΤΟΣ.

η'. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ.

θ'. ΑΜΠΛΙΑΣ.

ι'. ΟΥΡΒΑΝΟΣ.

ια'. ΣΤΑΧΥΣ.

ιβ'. ΑΠΕΛΛΗΣ.

ιγ'. ΗΡΩΔΙΩΝ.

ιδ'. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

ιε'. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ.

ις'. ΡΟΥΦΟΣ.

ιζ'. ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ.

ιη'. ΦΛΕΓΩΝ.

ιθ'. ΕΡΜΑΣ.

κ'. ΠΑΤΡΩΒΑΣ.

κα'. ΕΡΜΗΣ.

κβ'. ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ.

κγ'. ΝΗΡΕΥΣ.

κδ'. ΟΛΥΜΠΑΣ.

κε'. ΛΟΥΚΙΟΣ.

κς'. ΙΑΣΩΝ.

κζ'. ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ.

κη'. ΤΕΡΤΙΟΣ.

κθ'. ΓΑΙΟΣ.

λ'. ΕΡΑΣΤΟΣ.

λα'. ΚΟΥΑΡΤΟΣ, οὗ μέμνηται Παῦλος Ῥωμαίοις ἐπιστέλλων.

λβ'. ΑΠΟΛΛΩΣ.

λγ'. ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

λδ'. ΦΟΥΡΤΟΥΝΑΤΟΣ.

λε'. ΑΧΑΙΚΟΣ, οὗ μέμνηται Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν.

λς'. ΤΥΧΙΚΟΣ, οὗ μέμνηται Παῦλος Ἐφεσίοις γράφων.

λζ'. ΚΛΗΜΗΣ, οὗ μέμνηται Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους.

λη'. ΕΠΑΦΡΟΔΗΤΟΣ.

λθ'. ΟΝΗΣΗΜΟΣ.

μ'. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ.

μα'. ΙΗΣΟΥΣ, ὁ λεγόμενος Ἰοῦστος.

μβ'. ΔΗΜΑΣ.

μγ'. ΝΥΜΦΑΣ.

XI. SIMON Canaites, dictus Judas, Jacobi F.

XII. JUDAS Iscariotes.

Hos XII. discipulos cum haberet Christus, hos præ cæteris suis Discipulis, singulari quadam prærogativa Apostolos nominavit.

Rursum alios LXX. designavit, quorum pariter hæc sunt nomina.

I. MATTHIAS, quem Dominus designavit, qui aliis XI. Apostolis annumeratus est, postquam Dominus est assumptus, loco Judæ Iscariotæ, ut Acta continent.

II. SOSTHENES, cujus meminit Paulus ad Corinthios scribens.

III. CEPHAS, Petro cognominis, cum quo congressus est Paulus de Judaismo.

IV. LINUS, cujus meminit Paulus ad Timotheum scribens.

V. CLEOPAS, cujus meminit Evangelium secundum Matthæum.

VI. AQUILAS.

VII. EPÆNETUS.

VIII. ANDRONICUS.

IX. AMPLIAS.

X. URBANUS.

XI. STACHYS.

XII. APELLES.

XIII. HERODION.

XIV. ARISTOBULUS.

XV. NARCISSUS.

XVI. RUFUS.

XVII. ASYNGRITUS.

XVIII. PHLEGON.

XIX. HERMAS.

XX. PATROBAS.

XXI. HERMES.

XXII. PHILOLOGUS.

XXIII. NEREUS.

XXIV. OLIMPAS.

XXV. LUCIUS.

XXVI. JASON.

XXVII. SOSIPATER.

XXVIII. TERTIUS.

XXIX. GAJUS.

XXX. ERASTUS.

XXXI. QUARTUS, cujus meminit Paulus ad Romanos scribens.

XXXII. APOLLO.

XXXIII. STEPHANUS.

XXXIV. FORTUNATUS.

XXXV. ACHAICUS, cujus meminit Paulus in Epistola ad Corinthios.

XXXVI. TYCHICUS, cujus meminit Paulus ad Ephesios scribens.

XXXVII. CLEMENS, cujus meminit Paulus in Epistola ad Philippenses.

XXXVIII. EPAPHRODITUS.

XXXIX. ONESIMUS.

XL. ARISTARCUS.

XLI. JESUS, dictus Justus.

XLII. DEMAS.

XLIII. NYMPHAS.

Edit. Paris. pag. 314.

OLYMP. CCIPHI T. XLIV. ARCHIPPUS, cujus meminit Paulus in Epistola ad Colossenses.

XLV. ONESIPHORUS.

XLVI. CRESCENS.

XLVII. ERASTUS.

XLVIII. TROPHIMUS.

XLIX. EUBULUS.

L. PUDENS, cujus meminit Paulus in Epistola secunda ad Timotheum.

LI. ARTEMAS.

LII. TYCHICUS.

LIII. ZENAS, Jurisperitus, quorum Paulus meminit in Epistola ad Titum.

LIV. PHILEMON.

LV. EPAPHRAS.

LVI. DEMAS, quorum meminit Paulus in Epistola ad Philemonem.

Reliquos XIV. invenies comprehensos una cum Paulo post Domini in cœlum ascensum.

Ab Adam usque ad diluvium, anni II. MCCLII.

A diluvio usque ad exitum ex Ægypto, MDLXXV.

Edit. Paris. pag. 229.

A profectione duce Moyse ex Ægypto usque ad primam templi ædificationem, quæ post tertium annum Salomonis cœpta est, anni DCXIV.

A quarto anno Salomonis, sive prima ædificatione templi, usque ad Cyrum Persarum Regem, an. CCCCLXXX. & menses III.

A Cyro Persarum Rege usque ad Alexandrum Macedonem, anni CCCXXXII. & menses IX.

Ab Alexandro Macedone usque ad præsentem XV. (Tiberii) annum, & initium prædicationis Christi hoc an. XV. cœptæ, anni CCLXVI.

Ab Adam vero usque ad præsentem annum XV. Tiberii Cæsaris, sive ad ipsum XX. mensis Martii, colliguntur anni integri V. MDXXVII.

Post Baptismum, tres circiter annos morbis curandis insumpsit Dominus, dum cum discipulis suis conversaretur. Atque hæc de eo declarat Lucas, ubi ait: *Dominus dixit de Herode, Euntes, dicite vulpi illi, ecce ejicio dæmonia, & sanationes perficio hodie & cras, & tertia die consummor.* Per hæc, tres annos indicans. Quod autem dixit, *Hodie*, ostendit quod primo anno suarum curationum hanc renuntiavit Herodi. Idipsum etiam indicat Joannes Evangelista, dum a Pascha tres annos & ipse in illius sententiam statuit.

Luc. 13. 32.

Joan.

XVI. Ind. IX. Veneticio & Longino Coss.

Hoc præsenti V. MDXXVII. anno a mundo condito, qui initium sumit a XXIX. secundum Romanos mensis Martii, secundum legale Pascha celebravit Dominus, postquam est baptizatus, anno IX. naturalis novemdecennalis cycli lunæ, & XXIX. naturalis vigintioctonalis cycli solis.

A M. C. A. U. C.

A Αμδ'. ΑΡΧΙΠΠΟΣ, ὃν μνημονεύει Παῦλος ἐν τῇ πρὸς τοὺς Κολοσσαεῖς.

μέ'. ΟΝΗΣΙΦΟΡΟΣ.

μς'. ΚΡΗΣΚΗΣ.

μζ'. ΕΡΑΣΤΟΣ.

μή'. ΤΡΟΦΙΜΟΣ.

μθ'. ΕΥΒΟΥΛΟΣ.

ν'. ΠΟΥΔΗΣ, ὃν μνημονεύει Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον β'. ἐπιστολῇ.

να'. ΑΡΤΕΜΑΣ.

νβ'. ΤΥΧΙΚΟΣ.

νγ'. ΖΗΝΑΣ ὁ νομικός· ὢν τῶν ἐν τῇ πρὸς Τίτον ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐμνημόνευσεν.

B νδ'. ΦΙΛΗΜΩΝ.

νε'. ΕΠΑΦΑΣ.

νς'. ΔΗΜΑΣ, ὧν τινων ἐν αἰνίγμασιν εἰς τὴν πρὸς Φιλήμονα Παύλου ἐπεμνήσθη.

Τοὺς δὲ λοιποὺς ιδ' δεήσεως ἅμα Παύλῳ συμπαραλειλημμένους μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου

Ἀπὸ Ἀδὰμ ἐπὶ τὸν κατακλυσμόν, ἔτη βσξβ'.

Ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπὶ τὴν ἔξοδον τῶν ἀφ' ἑ.

Ἀπὸ τῆς δι' Μωϋσέως ἐξ Αἰγύπτου πομπῆς ἐπὶ τὸ πρώτου οἰκοδομῆσαι τὸν ναόν, ἔτους ἀρχὴν ἔλαβε μετὰ τὸ λεῖπον ἔτος Σολομῶντος, ἔτη χιδ'.

Ἀπὸ τεταρτου ἔτους Σολομῶντος, ἤγουν τῆς πρώτης ἐπισκευῆς τοῦ ναοῦ, ἐπὶ Κύρου Βασιλέως Περσῶν, ἔτη υπ', ἡμέραι γ'.

Ἀπὸ Κύρου Βασιλέως Περσῶν ἐπὶ Ἀλέξανδρον Μακεδόνα, ἔτη σμή, ἡμέραι θ'.

Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος ἕως τοῦ παρόντος ἐτ ἔτους (Τιβερίου) ἐς ἣν τοῦ κατηρχοῦ τὸ εὐαγγέλιον καὶ ῥήγματος, ἃ γέγονε κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ιδ', ἔτη τνς'.

Ὁμοῦ ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ παρόντος ἔτους πεντεκαιδεκάτου Τιβερίου Καίσαρος, ἤγουν ἀπὸ τῆς εἰκάδος καὶ αὐτῆς τοῦ Μαρτίου μηνός, ἔτη * ,ϡφλζ' πλήρεις. * ,ϡπς'. Scal.

Μετὰ τὸ βάπτισμα ἐδιήγερεν ὁ Κύριος εἰς τὰς ἰάσεις ἔτερα ἔτη τρία συναναστρεφόμενος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Καὶ τὰ περὶ τούτου Λουκᾶς φανερεῖ, λέγων, ὅτι, Εἶπε Κύριος τῷ Ἡρῴδῃ· Πορευθέντες, εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ· Ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια, καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον, καὶ αὔριον, καὶ τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι· διὰ τούτων, τὰ τρία ἔτη σημαίνων. Τὸ δὲ εἶπεῖν, σήμερον, δείκνυσιν ὅτι τῇ πρώτῃ σταυρῷ τῶν ἰάσεων αὐτοῦ ταῦτα ἐδήλωσε τῷ Ἡρῴδῃ. Τοῦτο δὲ αὐτὸ καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς δῆλός ἐστι ἀπὸ Πάσχα τρία ἔτη καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἰάσεσιν αὐτοῦ. ἀπὸ Πάσχα εἰς Πάσχα. Scalig.

ις', Ἰνδ. θ'. Τπ. Οὐενετίκου καὶ Λογγίνου. 1517. 10

Ἐν τῷ παρόντι ,ϡλή ἔτει γενέσεως κόσμου, ἀρχὴν εἰληφότι ἀπὸ κδ' τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνός, δεύτερον νομικὸν ἐπετέλεσε Πάσχα, μετὰ τὸ βαπτισθῆναι, ὁ Κύριος, κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς κατὰ φύσιν ἐννεακαιδεκατηρίδος τῆς σελήνης, ἐν κατὰ τὸ κβ' τῆς κατὰ φύσιν δ'. καὶ κ' ἑπτηρίδος τοῦ ἡλίου.

OLYMP. CCXLI. 4.

Εἰ πᾶ θέλοντες γνῶναι πόσῃ τ μηνὸς ἐφθασεν ἡ ιδ' Φ φάσις μέλλουσης τῆς σελήνης ἢ τὸ παρὸν ἔτος, δείκνυμεν εἰς τὸ ἔναπον ἔτος τ ἢ φύσιν ιδ' ἡμερίδος προσκειμένας ἐπακτὰς κα'. Ταύτας προστίθεμεν ιγ'. τὰς φὸ τ φωσφόρων, ἢ προσελλούσης ζ'. ἢ ιά, τὰς ἀπὸ κά, ἢ αὐτῆς Φ Μαρτίου μηνός. Ἀπριλλίου ιέ, γίνονται οδ'. ἐκβαλε δὶς λ', γίνονται ξ', λοιπὸν ιδ'. Ἐγνωμεν ὅτι ὡς ἢ τὸ παρὸν ἔτος ἐφθασεν ἡ ιδ' τῆς σελήνης τῇ ιέ τῷ Ἀπριλλίου μηνός.

Εἰ θέλοντες γνῶναι ἢ Φ ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐφθασεν ἡ ιδ', ἐκείνομεν ἢ τὸ αβ' ἔτος τῆς ἡ ἐ κ' ἡμερίδος προσκειμένας ἐπακτὰς ι', ταύτας συνάπτομεν τῇς φὸ τ φωσφόρων γ', ἢ κα' ἀπὸ κά τ Μαρτίου μηνὸς Φ Ἀπριλλίου ιέ, γίνονται λδ', Ταύτας ἀπάβαλε εἰς ζ' ζ', γίνονται κα', λοιπὸν ς'. Ἐγνωμεν οὖν ὡς ἡ ιδ' τ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης ἢ τὸ παρὸν ἔτος ἐφθασεν ἐν ἡμέρᾳ ἕκτῃ.

Τοῦτο (τὸ Πάσχα) φαίνεται δηλῶν ὁ θεῖος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, μετὰ τὸ δεύτερον θαῦμα ὃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, ἰασάμενος τὸ παιδίον τοῦ βασιλίσκου, γράφων οὕτω· Τοῦτο πάλιν δεύτερον σημεῖον ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Μετὰ ταῦτα ἦν ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀνέβη Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἐπειδὴ δὲ ἐπίσημον ἦν ἐξαίρετον, ἢ μαρτύρει ἑορτὴ Ἰουδαίων ἡ τὸ Πάσχα εἶχεν, διὰ τοῦτο ὁ Εὐαγγελιστὴς ποτὲ μὲν μετὰ προσδιορισμοῦ ταύτης μέμνηται, λέγων· Ἐγγὺς ἦν τὸ Πάσχα ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων. Ποτὲ δὲ ἀπροσδιορίστως γράφων· Ἦν ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.

Τὸ δὲ τρίτον Πάσχα δοκεῖ μοι σημαίνων ἐνταῦθα εἰπεῖν· Μετὰ ταῦτα ἦν ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων· Καὶ ἀνέβη Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐνθα δὲ ἑτέρας μνημονεύει τῶν Ἰουδαίων ἑορτῆς, μὴ προσδιορισμοῦ πάντως ταύτης μέμνηται, ὥσπερ καὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Σκηνοπηγίων, λέγων· Καὶ ἦν ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, ἡ Σκηνοπηγία, ἔντος Ἀρχιερέως Ἐλεαζάρου, υἱοῦ Ἀνανίου.

ιζ'. Ἰνδ. γ'. Τιβ. Τιβερίου Καίσαρος τοῦ ς'. μόνου.

Πάλιν τρίτον νομικὸν Πάσχα μετὰ τὸ βαπτισθῆναι ἑορτάζει ὁ Κύριος ἐν τῇ ι' ἔτει τ ἢ φύσιν ιθ' ἡμερίδος τ σελήνης, ἢ κγ' τ ἢ φύσιν ἡ ἢ κ' ἡμερίδος Φ ἡλίου. Καὶ θέλοντες γνῶναι πόσῃ τῷ μηνὸς ἐφθασεν λοιπὸν κά, ἢ αὐτῆς Φ Μαρτίου μηνὸς, ἐκείνομεν ἢ τὸ δέκατον ἔτος τ ἢ φύσιν ιθ' ἡμερίδες ἐπακτὰς τ σελήνης θ', ταύτας συνάπτομεν τῇ φὸ τ φωσφόρων ιγ', προσελλούσης ζ', ἐ ια' τὰς λοιπὸν κα' τῷ Μαρτίου μηνὸς, ἢ Ἀπριλλίου δ', γίνονται μδ', ἐκβαλε λ', λοιπὸν ιδ'. ἐδείχθησεν ἡ ιδ'. Φ πρώτου μηνὸς τ σελήνης, ἢ τὸ παρὸν ἔτος, τῇ δ' τῶ Ἀπριλλίου μηνός. Εἶπε δὲ Φ ἡμέραν γνῶναι βουλόμενοι ἐφθασεν αὐτὴ, ἐκείνομεν ἢ τὸ κγ' ἔτος τῆς ἡ ἢ κ' ἡμερίδος ἐπακτὰς ς'. ταύτας προστίθεμεν τὰς πρὸ τ φωσφόρων γ', ἢ ια' τὰς λοιπὸν κα' ἢ αὐτῆς τῷ Μαρτίου μηνὸς, δ' Ἀπριλλίου, γίνονται κδ'. ταύτας παρὰ τὸν ζ', ζ', γ' γίνονται κα'. λοιπὸν γ'. Ἐγνωμεν οὖν ὅτι ἡ ιδ'. τῶ πρώτου μηνὸς τ σελήνης, ἐν ᾗ τὸ νομικὸν ἐπιτελεῖσθαι προστέτακται Πάσχα, κατὰ τὸ παρὸν ἔτος, ᾗ φ λθ'. ἐφθασε τῇ δ' τῷ Ἀπριλλίου μηνὸς, ἢ ἐν ἡμέρᾳ γ'.

Τοῦτο τὸ τέλειον Πάσχα σημαίνων ὁ θεῖος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, μέλλων τὸ θαῦμα διηγεῖσθαι, ὃ ἐποίησεν ὁ Κύριος ἐκ πέντε ἄρτων, πεντακισχιλίους ἄνδρας χο-

Si nosse velimus quota mensis occurrat xiv. primi mensis lunæ hoc præsenti anno, inveniemus anno naturalis decemnovennalis cycli adjunctas epactas xxvi<i. His abbimus antelumınares xiii. & antelunares vii. & xi. a xxi. Martii mensis, Aprilis vero xv. sunt lxxiv. deme ex his bis xxx. reliqua sunt xiv. Colligimus igitur hoc anno xiv. lunæ xv. mensis Aprilis occurrisse.

Si velimus præterea posse etiam & diem (seu feriam) qua occurrit xiv. inveniemus xx. anno viginticttennalis cycli adscriptas epactas v. his addimus antelumınares xii. & xi. a xxi. mensis Martii, & Aprilis xv. sunt xxxiv. Has divide per vii. septies iv. efficiunt xxviii. reliqua sunt vi. Intelligimus ergo xiv. primi mensis hoc præsenti anno occurrisse die vi. Edit. Paris. pag. 216

Hocce Pascha videtur indicare divinus Evangelista Joannes, post secundum miraculum quod fecit Jesus in Cana Galilææ, cum regulı puerum sanavit, ubi ita scribit: *Hoc iterum secundum signum fecit Jesus, cum venisset ex Judea in Galilæam. Post hæc erat festum Judæorum, et ascendit Jesus Hierosolymam.* Joan. 4. 54.

Cum igitur pro celebri & singulari, ac primario festo Pascha apud Judæos haberetur, ideo Evangelista quidem interdum illius præcise meminit; dum ait: *Prope erat Pascha festum Judæorum.* Interdum etiam generatim, ut cum scribit: *Erat festum Judæorum.* Joan. 2. 13.

Secundum ergo Pascha is videtur mihi significare, cum hac loco dicit: *Post hæc erat festum Judæorum, & ascendit Jesus Hierosolymam.* Ubi enim Judæorum festi alterius meminit, semper illud designat nominatim, ut cum de festo Scenopegiorum loquitur: *Et erat prope festum Judæorum*, cum Eleazarus, Ananiæ filius, esset Pontifex. Joan. 5. 1. Joan. 7. 2.

xvii. Ind. iii. Tiberio Cæsare V. Cos. 5538. 31.

Rursus tertium legale Pascha post baptismum peregit Dominus anno x. naturalis decemnovennalis cycli lunæ, & xxiii. naturalis viginticttennalis cycli solis. Si velimus noisse quota mensis occurrit a xxi. mensis Martii, reperiemus incidisse in x. annum naturalis decemnovennalis cycli epactas lunæ ix. His adjungimus antelumınares xiii. antelunares vii. & xi. ab xxi. Martii mensis, & iv. Aprilis: fiuntque xliv. abjice xxx. relinquuntur xiv. ecce occurrit xix. primi mensis lunæ hoc præsenti anno iv. Aprilis mensis. Deinde si voluerimus diem nosse seu feriam, quæ illa occurrit, invenimus xxiii. anno decemnovennalis cycli epactas vi. his addimus antelumınares iii. & xi. hasque a xxi. mensis Martii, & iv. Aprilis, fiuntque xxiv. has per vii. dividimus, septem ter faciunt xxi. supersunt iii. Colligimus ergo xiv. primi mensis lunæ, qua legale Pascha peragi præcipitur, hoc præsenti anno v. mdxxxix. in iv. Aprilis incidisse, & in feriam iii.

Hoc tertium Pascha indicans divinus Evangelista Joannes, miraculum narraturus, quod fecit Dominus, pag. 217.

OLYMP. JPHIT. Joan. 6.

cum quinque panibus quinque hominum millia saturavit, dicit: *Post hæc abiit Jesus trans mare Galilææ Tiberiadis, & secuta est eum turba multa, quia videbant signa quæ faciebat super ægros. Ascendit autem in montem Jesus, & ibi sedebat cum discipulis suis. Erat autem prope Pascha, festum Judæorum.*

Hoc anno, menſe Loo. (Auguſto) die XXIX. Sanctus Joannes Præcurſor & Baptiſta capite truncatur ab Herode Rege Judææ, primi Herodis filio, Archelai fratre: cum vinctus in Macheruntæ caſtrum miſſus fuiſſet propter Herodiadem: de quo meminit ſacra Evangeliorum ſcriptura. Narrat autem Joſephus libro XVIII. Antiquitatum Judaicarum, ut propter Herodiadem, uxorem Philippi fratris Herodis, capite truncatus fuerit Sanctus Joannes. Dimiſerat enim Herodes adhuc ſuperſtitem priorem uxorem ſuam, legitimis ſibi nuptiis copulatam; erat autem illa Aretæ Petræorum Regis filia. Herodiadem porro a conjuge adhuc in vivis divulſit, ob quam Joannem ſuſtulit. Herodi vero bellum intulit Aretas, ob injuriam filiæ illatam, quo in bello univerſum Herodis exercitum profligatum, idque ob ſtructas Joanni inſidias eſſe paſſum ajunt. Idem denique Joſephus refert ob Herodiadem regno excidiſſe Herodem, illumque cum ea relegatum, Lugduni Hiſpaniæ urbe habitare juſſum, cum ſummus eſſet Pontifex Simon Camathi filius.

Matth. 14. Marc. 6. Luc. 3.

XVIII. Ind. IV. Perſico & Vitellio Coſs.

IESUS CHRISTUS DEI FILIUS, cum annis III. & diebus LXXVI. poſt baptiſmum diſcipulis ſuis ſalutaria & cæleſtia præcepta, eduſque de ſe prophetias tradidiſſet, ad paſſionem tranſiit, Imperii Tiberii anno XIX. initium ſumente a Martii menſis XXV. præſente IV. Indictione, & anno XI. naturalis decemnovennalis cycli lunæ, & XXIV. anno naturalis viginticennalis cycli ſolis.

Hoc eſt autem quartum Paſcha, quo paſſus eſt pro nobis Chriſtus Dominus verus Deus noſter. Iſtud Paſcha indicans Evangeliſta Joannes, poſt miraculum quod fecit Dominus cum Lazarum a mortuis excitavit, ſic dixit: *Ab illo ergo die cogitaverunt quomodo interficerent eum. Jeſus ergo jam non palam ambulabat apud Judæos, ſed abiit illinc in regionem juxta deſertum, in civitatem quæ dicitur Ephrem, & ibi morabatur cum Diſcipulis ſuis. Erat autem prope Pascha Judæorum, & aſcenderunt multi Hieroſolymam de regione ante Paſcha, ut ſanctificarent ſeipſos. Quærebant ergo Jeſum, & colloquebantur ad invicem in templo ſtantes: Quid vobis videtur, quia non venit ad diem feſtum? Dederant autem Pontifices & Phariſæi mandatum, ut ſi quis cognoverit ubi ſit, indicet, ut apprehendant eum. Jeſus ergo ante ſex dies Paſcha venit Bethaniam, ubi Lazarus fuerat mortuus quem ſuſcitavit ex mortuis.* Deinde beati Domini diſcipuli interrogaverunt ipſum, dicentes: *Ecce poſt biduum Paſcha fit, ubi vis ergo ut*

Edit. Pariſ. pag. 218.

Joan. 12.

Ἀρίστας, λέγει· Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς πέραν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας τῆς Τιβεριάδος, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολύς, ὅτι ἑώρων τὰ σημεῖα, ἃ ἐποίει ἐπὶ τῶν ἀθενούντων. Ἀνέβη δὲ εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς, κἀκεῖ ἐκάθητο μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ Πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.

A. M. C. A. U. C.

Τέτῳ τῷ ἐνιαυτῷ μηνὶ Λώῳ, κα' ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καὶ Βαπτιστὴς ἀποτέμνεται ὑπὸ Ἡρῴδου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, γαμβρὸς τοῦ πρώτου Ἡρῴδου, τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, υἱὸς ὢν τοῦ πρώτου Ἡρῴδου, ἀδελφὸς Ἀρχελάου. δέσμιος εἰς τὴν Μαχαιροῦντα φρούριον πεμφθεὶς διὰ Ἡρωδιάδα. περὶ ἣν μεμφόμενος ἁγία τοῦ Εὐαγγελίου γραφή. Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἰώσηπος ἐν τῇ τῆς Ἀρχαιολογίας αὐτοῦ βίβλῳ, ὡς τὴν Ἡρωδιάδα, γυναῖκα οὖσαν Φιλίππου ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ Ἡρῴδου, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀποτέμνεται. Ἀθετήσας γὰρ ἔτι ζῶσαν τὴν πρότερον αὐτοῦ γυναῖκα ὁ Ἡρῴδης, καὶ γάμους αὐτοῦ γεγαμημένου, (Ἀρέτα δὲ αὕτη τοῦ Πετραίων Βασιλέως θυγάτηρ,) τελοῦ Ἡρωδιάδα ἔτι ζώσης ἄνδρὸς διὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἰωάννην ἀνεῖλε. Πόλεμον αἴρεται ὁ Ἀρέτας πρὸς τὸν Ἡρῴδην, ὡς ἠτιμασμένης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς, ἐν ᾧ πολέμῳ πάντα φασὶ τὸν Ἡρῴδου στρατὸν διαφθαρῆναι, καὶ ταῦτα πεποιθέναι τῆς ἐπιβουλῆς ἕνεκα τῆς γενομένης κατὰ τοῦ Ἰωάννου. Ὁ δὲ αὐτὸς Ἰώσηπος ἱστορεῖ τὴν βασιλέως ἀποστερηκέναι τὸν Ἡρῴδου Φίλιππον Ἡρωδιάδα· μεθ' ἣν αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀπελθεῖν, Λουγδοῦνον, τῆς Σπανίας πόλιν, οἰκεῖν καταδικασθέντα, ὄντος Ἀρχιερέως ἐν Ἱεροσολύμοις Σίμωνος τοῦ Καμαθεὶ υἱοῦ.

ιη'. Ινδ. δ'. Τπ. Περσικῆς καὶ Βιτελλίου.

1519. 24.

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΤΟΥ ΘΕΟΥ ὑιὸς, τρεῖς ἐνιαυτοὺς καὶ ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὸ βάπτισμα τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς τὰ σωτήρια καὶ ἐπουράνια μαθήματα παραδοὺς, καὶ πᾶς περὶ ἑαυτοῦ ἀγγελίας, ἐπὶ τὸ πάθος παρελήλυθεν ἔτει τῆς Τιβερίου Μοναρχίας, ἀρχῶν εἰλικρότητι κα'. τοῦ Μαρτίου μηνὸς, τῆς ἐνισαμένης δ' Ἰνδικτιῶνος, καὶ ια' ἔτει τῆς κατὰ φύσιν ἐνιαυσίου τῆς σελήνης, καὶ κδ' ἔτει τῆς κατὰ φύσιν ἡλίου, καὶ κ' ἐνιαυσίου τοῦ ἡλίου.

Τοῦτο δὲ τὸ δ' Πάσχα ἐν ᾧ πέπονθεν ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸς ὁ Κύριος ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν. Τοῦτο τὸ Πάσχα δηλῶν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μετὰ τὸ θαῦμα, ὃ ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἐγείρας τὸν Λάζαρον ἐκ νεκρῶν, εἰρηκέναι πως· Ἀπ' ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας συνεβουλεύσαντο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτόν. Ἰησοῦς οὖν οὐκέτι παῤῥησίᾳ περιεπάτει ἐν τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλὰ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν χώραν ἐγγὺς τῆς ἐρήμου, εἰς Ἐφραὶμ λεγομένην πόλιν, κἀκεῖ διέτριβε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβησαν πολλοὶ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ τῆς χώρας πρὸ τοῦ Πάσχα, ἵνα ἁγνίσωσιν ἑαυτούς. Ἐζήτουν οὖν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔλεγον μετ' ἀλλήλων ἐν τῷ ἱερῷ ἑστηκότες· Τί δοκεῖ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν; Δεδώκεισαν δὲ καὶ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐντολὴν, ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστιν, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν. Ὁ οὖν Ἰησοῦς πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκὼς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Εἶπον οἱ μαθηταὶ τῷ Κυρίῳ μαθηταὶ ἐρώτησαν αὐτὸν λέγοντες, ὅτι, Ἰδοὺ μετὰ δύο ἡμέρας τὸ Πάσχα γίνεται· πῦ θέλεις ἑτοιμάσωμέν σοι

Δῆλον οὖν ὅτι ὁ κϛ̄ τ̄ ἀυτὸν χρόνον, ἀλλὰ μέλλοντες ἔδεσθαι τὸ Πάσχα μ̄ δύο ἡμέρας. Ὅτι δ̓ ὁ κϛ̄ τ̄ ιδ̄ ἐπετέλεσε τὸ Πάσχα, ἀλλὰ πρὸ τούτου τὸ τυπικὸν ἐπέλεσε δεῖπνον, ὅτι ἦν ὁ ἁγιασμὸς τ̄ Ἀζύμων, κ̓ ἡ προπαρασκευὴ τ̄ ἑορτ̄ ἐγίνετο, δῆλον ἐκ τ̄ μὴ μαθηταῖς παραδιδόναι, ὁ ζύμην, οὐδὲ Ἄζυμον, ἀλλ̓ ἄρτον κ̓ ποτήριον. ὅτι κ̓ τ̄ μαθητῶν ἀπένιψε τοὺς πόδας, καθὰ τὰ θεόπνευστα διδάσκει λόγια, ἅπερ ὁ κϛ̄ τ̄ Μωσαϊκῶν προσέταξεν ἐπιτελεῖσθαι. Εἰ γὰρ μὴ αὐτὸς ἐγίνετο ἀντὶ τ̄ ἀμνοῦ τοῦ κατὰ τύπον καὶ σκιὰν θυόμενος τ̄ πάλαι παρὰ Μωϋσέως προσταχθέντος θύεσθαι τοῖς εἰς ὕστερον θύμα, οὐκ ἂν παρῆλθε τὰ τ̄ Ἰσραὴλ νόμιμα, ἀλλ̓ ἔδει αὐτ̄ καὶ σφάξαι θύεσθαι, καὶ μεταδοῦναι τοῖς μαθηταῖς, καθὰ καὶ οἱ πρότερον ἐποίουν χρόνοι, εἰ μὴ ἐπέστη ὁ καιρὸς ὁ συμπληρώσεως τ̄ κατ̓ αὐτῶν μυστηρίου, κ̓ παύσας ὁ τυπικὸν ἄμνον, τῇ κ̄ β̄ τ̄ κϛ̄ Ῥωμαίων Μαρτίου μηνὸς, αὐτῇ δ̓ τῇ ἡμέρᾳ τ̄ σελήνης ἐχούσης ιγ̄ ὥρᾳ νυκτερινῇ ε̄, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς εἰκάδα πεμπτὴν, ὅπως Ἡρῴδου τ̄ Τετράρχου Βασιλέως, ὡς δηλοῖ Λουκᾶς ὁ Εὐαγγελιστὴς. Ἀποθανόντος δ̓ Ἡρῴδου τ̄ τὰ νήπια ἀπολόντος, ἣ τούτου μετέπιπτεν ἀρχὴ εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ Ἰώσηπος, καὶ γίνεται Βασιλεὺς τ̄ Ἰουδαίας Ἀρχέλαος, βασιλεύσας ἔτη θ̄. Καὶ μ̓ τοῦτο πελευτᾷ Ἡρῴδης ὁ Τετράρχης, ἀδελφὸς αὐτοῦ βασιλεύει τ̄ Γαλιλαίας ἔτη κδ̄, ἕως τ̄ πελευτ̄ Τιβερίου. Τ̄ δὲ Ἰουδαίας Πόντιος Πιλάτος ὡς Βασιλεύς. Πόντιος δὲ Πιλάτος κατὰ τοῦτο ἐπικέκληται, καθότι νῆσός ἐστι κατὰ θάλασσαν ἐπὶ τῶν ἑσπερίων Ῥώμῃ καλουμένῃ Πόντος, ἐξ ἧς ὁ Πιλάτος ὥρμητο, ἐντὸς ἀπὸ τ̄ πατρίδος, Πόντιος Πιλάτος ἐκλεγόμενος.

Οὗτος ὁ Πόντιος Πιλάτος ἀνέκρινε τὸν Κύριον. Ὃς μαθὼν ὅτι ἀπὸ τ̄ ἐξουσίας ἐστὶν Ἡρῴδου, τουτέστιν ἀπὸ τ̄ Γαλιλαίας, ὡς φησὶν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ἀπέπεμψεν αὐτὸν τ̄ Ἡρῴδῃ, κ̓ πάλιν Ἡρῴδης ἀπέπεμψε τ̄ Πιλάτῳ. Κἀκεῖνος πάλιν ἀπέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἄνναν· ἦν γὰρ πένθερος τ̄ Καϊάφα. Καὶ ἦσαν ὁ Καϊάφας, ὡς ὢν Ἀρχιερεὺς τ̄ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, συνεβούλευσε τοῖς Ἰουδαίοις, λέγων, ὅτι, Συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀποθανεῖν ὑπὲρ τ̄ λαοῦ. Εἶτα πάλιν Ἄννας ἀπέστειλε τὸν Ἰησοῦν δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν Ἀρχιερέα. Ἄγουσιν οὖν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τ̄ Καϊάφα εἰς τὸ Πραιτώριον. Ἦν δὲ πρωΐ, κ̓ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ̓ ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα. κἀκεῖθεν παρεδόθη τ̄ Πιλάτῳ. Ἦν δὲ Παρασκευὴ. ὥρα ὡσεὶ τρίτη, καθὼς τὰ ἀκριβῆ βιβλία περιέχει, ἀπὸ τ̄ τοῦ ἰδίου χειρὸς τ̄ Εὐαγγελιστ̄ Ἰωάννου, ὅπερ μέχρι νῦν πεφύλακται, χάριτι τ̄ Θε̄, ἐν τ̄ Ἐφεσίων ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ, κ̓ ὑπὸ τ̄ πιστῶν ἐκεῖσε προσκυνεῖται.

Καὶ εὐθέως ἡ γυνὴ τ̄ Πιλάτου ἐδήλωσεν αὐτῷ. Μηδὲν σοὶ κ̓ τ̄ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ̓ ὄναρ δἰ αὐτόν. Καὶ γενόντες τῶν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐξασίαζον, κράζοντες. Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν. Καὶ εἰσαγαγὼν δὲ τὸ ἀληθινὸν Πάσχα, κατὰ τὰς θείας γραφὰς, αὐτὸς πάσχει ὑπὲρ ἡμῶν τῇ ϛ̄ τ̄ ἑβδομάδος ἡμέρᾳ, κ̓ θύεται, ὡς ἀμνὸς ἀληθὴς ὑπάρχων, κ̓ Πάσχα ἀληθινὸν ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος ὡς ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ ἕκτης ὥρας· περὶ ἣν σκό-

A *parcemus tibi*) Parét igitur non eodem tempore Pascha peregisse, cum Pascha manducandum esset post duos dies. Quod vero XIV. non celebravit Pascha, sed prius typicam peregit cœnam, quando sanctificatio Azymorum, & festi præparatio agebatur, inde colligitur neque discipulis tradidisse incensum, neque Azyma, sed panem & calicem: quando etiam discipulorum pedes lavit, quemadmodum a Deo inspirata docent oracula, quod quidem ex præcepto Mosaico non agebatur. Etenim si ille non fuisset loco agni typici & sacrificii, cum olim a Moyse præscriptum esset iis qui venturi erant, ut hostiam immolarent, minime transgressus fuisset leges Israel, sed ovem sacrificasset, &

B discipulis communicasset, quemadmodum prioribus annis fecerat, nisi horum mysterii explendi tempus adfuisset, quo scilicet agnus typicus desit, secundum Romanos Martii mensis XXII. ipso vero die lunæ habentis XIII. hora nocturna V. illucescente in XXIV. regnante Herode Tetrarcha, ut indicat Lucas Evangelista. Extincto enim Herode, qui infantes sustulerat, in ejus filios regnum est devolutum, ut narrat Josephus, factusque est Rex Judææ Archelaus, qui annos IX. regnavit. Post illius vero mortem, Herodes Tetrarcha ejus frater regnavit in Galilæa annos XXIV. usque ad mortem Ti-

C berii. Porro Judææ Pontius Pilatus imperabat. Pontius autem appellatus est Pilatus, ab insula maritima versus Romam veterem, quæ Pontus nuncupatur, ex qua Pilatus prodiit, isque a patria Pontius Pilatus vocatus est.

Hic Pontius Pilatus de Domino cognovit, quem cum intellexisset esse ex Herodis ditione, ex Galilæa scilicet, ut ait Evangelista Matthæus, hunc misit ad Herodem, Herodes vero remisit ad Pilatum, ille vero ad Annam: erat enim socer Caiphæ. Hic Caiphas, utpote Pontifex anni illius, conspiravit cum Judæis, dicens: *Expedit unum hominem mori pro populo*. D Deinde Annas misit Jesum vinctum ad Caipham Pontificem. Ducunt ergo Jesum a Caipha in Prætorium. Erat autem mane, & ipsi non introierunt in Prætorium, ut non contaminarentur, sed ut manducarent Pascha, & illic traditus est Pilato. Erat autem Parasceve, hora quasi tertia. quemadmodum accurati libri continent, ipsumque Evangelistæ Joannis autographum, quod usque ad hæcce tempora, divina gratia, in sanctissima Ephesiorum Ecclesia servatur, & a fidelibus ibi colitur.

Edit. Paris. pag. 219.

Luc. 23.

Et statim uxor Pilati nunciavit illi: *Nihil tibi & justo illi, multa enim passa sum hodie per visum propter eum*. Hisce perceptis Judæi, seditione excitata, clamarunt, *Tolle, tolle, crucifige eum*. Ac introducto vero Paschate, juxta sacras Scripturas, ipse pro nobis patitur VI. hebdomadis die, & immolatur, ut qui erat verus agnus, & verum Pascha, Dominus Deus noster Jesus Christus. Et obscuratus est sol per universum mundum a VI. hora. Quarum quidem tenebrarum, me-

E

minit Dionyſius Areopagita in Epiſtola ad Polycarpum, cum hoc anno inſolita contigiſſet ſolis defectio. Sed & ſcriptores Pagani annum hunc diſerte notant, ſcribuntque terræ motum extitiſſe, ac præ cæteris Phlegon qui Olympiades collegit. Sic enim ait in libro XIII. *Quarto autem anno Olympiadis* CCII. *facta eſt ſolis defectio maxima quanta nunquam antea contigiſſe legitur, noxque hora diei* VI. *tanta fuit, ut etiam aſtra in cælo apparerent, terræque motus circa Bithyniam, magnam Nicææ urbis partem everſit.* Hæc ſupra laudatus vir, qui in hac ſolis defectione quidpiam extraordinarium obſervarat. Neque enim unquam id fuerat auditum, neque retro ante ſæculis acciderat, ut in plenilunio ſolis facta fuiſſet defectio, quandoquidem id juxta aſtrorum motus contingere nequit. Qui quidem anni cum ipſis gentilibus inſignes adeo extiterint, nos fideles haud par, neque æquum eſt decipi, cum propter nos is annus acciderit.

Edit. Pariſ. pag. 220.

De hoc porro die prophetavit Zacharias filius Jodae, cum ait: *In illa die non erit lux, ſed frigus & gelu, & erit dies una: & hæc dies illa nota Domino, non dies neque nox, & in tempore veſperi erit lux.*

Zach. 14. 6.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23.

Dominus vero Jeſus Chriſtus animam edidit ipſo die Paraſceves, hora nona, & ſtatim in univerſo mundo magnus terræ motus contigit, tumulique ſunt aperti, ac mortui reſurrexerunt, quemadmodum continetur in ſacris Scripturis, ita ut Judæi dicerent: *Vere Dei filius erat iſte, quem nos crucifiximus.* In ipſo autem Paſchatis feſto, pari conſenſu, cæteri quoque Evangeliſtæ Dominum fuiſſe crucifixum docent.

Judæi ergo, ut non manerent in cruce corpora in Sabbato; quoniam Paraſceve erat, (erat enim magnus ille dies Sabbati) rogaverunt Pilatum, ut frangerentur eorum crura, & tollerentur. Venerunt ergo milites, & primi quidem crura fregerunt, & alterius perinde una cum illo crucifixi. Poſtquam autem venerunt ad Jeſum, ut viderunt illum jam mortuum, non fregerunt crura ejus, ſed unus militum lancea latus ejus aperuit, & continuo exivit ſanguis & aqua, duo purgatoria, baptiſmi nempe, & intemeratorum myſteriorum participationis. Sed ut ſalutarem hunc diem feſtum peragamus, poſt illius ex mortuis reſurrectionem, quæ tertio poſtquam crucifixus eſt die contigit, ſecundum divinas ſcripturas, primi menſis lunæ ſexta decima celebratur, nam quarta decima, non Reſurrectionis ſed tempus fuit ſalutaris crucifixionis. Et ex hoc Judæos contrarium facere apparet: quando enim jejunium celebrandum eſt, neque feſtivitas agi debet, illi contra facere, & ſe ad lætitiam componere videntur, nullo plane modo tempus vere ſervatoris noſtri Jeſu Chriſti reſurrectionis a mortuis celebrantes, cum ſe minime ſacris litteris, ſed propriis quibuſdam ritibus inſiſtere ſciant.

Deinde ſi velimus oſtendere quemadmodum hoc præſenti anno a mundi conditu v. MDXL. capto initio a

A τῆς μίμησεως καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον ἐπιστολῇ, τῆς κατὰ τὸ ἔτος γενομένης καινοφωνίας τῷ ἡλίῳ ἐκλείψεως. Καὶ οἱ ἔξωθεν δὲ τὸν ἑαυτῶν τοῦτον ἐπισημήναντο ἀσφαλῶς, εἰπόντες καὶ τὸν σεισμὸν τὸν γενόμενον, καὶ κατ' ἐξαίρετον Φλέγων ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας συναγαγών. Λέγει γὰρ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ συγγράμματι οὕτω· Τῷ δὲ τετάρτῳ ἔτει τῆς σβ' Ὀλυμπιάδος ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου μεγίστη τῶν ἐγνωσμένων ἑρότερον· καὶ νὺξ ὥρᾳ ς' τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὡς τε καὶ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι, σεισμός τε μέγας κατὰ Βιθυνίαν γενέμενος, τὰ πολλὰ Νικαίας κατερρέψατο. Ταῦτα ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ, γνοὺς τὸ παράδοξον τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου. Οὔτε γὰρ ἠκούσθη, οὐδὲ γέγονε πρὸς ἐμφανεῖς αἰῶσιν περὶ τὸν παρελθόντα ἔκλειψις ἡλίου, ἐπειδὴ μηδὲ τῷ ἀστρῷ τοῦτο συμβαίνει κινήσει. Καὶ ἡμῶν ἐπισήμων καὶ ἀπίστων ὄντων, ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς σφάλλεσθαι οὐ καλὸν, οὐδὲ δίκαιον· καὶ γὰρ ἡμᾶς ἔτος ὁ ἐκεῖνος.

Περὶ ταύτης τῆς ἡμέρας προεφήτευσε Ζαχαρίας υἱὸς Ἰωδαὲ, λέγων. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐκ ἔσται φῶς, καὶ ψύχος, καὶ πάγος. Καὶ ἔσται μία ἡμέρα· καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη γνωστὴ τῷ Κυρίῳ, καὶ οὐχ ἡμέρα, καὶ οὐ νύξ, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἔσται φῶς.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῇ αὐτῇ Παρασκευῇ, ὥραν ἐνάτην. Καὶ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ πύλαι ἠνεῴχθησαν, καὶ νεκροὶ ἀνέστησαν καθὰ ταῖς θείαις ἐμφέρεται γραφαῖς· ὥστε λέγειν τοὺς Ἰουδαίους, Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος, ὃν ἡμεῖς ἐσταυρώσαμεν. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα συμφώνως καὶ οἱ λοιποὶ Εὐαγγελισταὶ σταυρωθῆναι τὸν Κύριον δηλοῦσιν,

Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ Σαββάτῳ, ἐπεὶ Παρασκευὴ ἦν, (ἦν γὰρ μεγάλη ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Σαββάτου) ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν. Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη, καὶ τοῦ ἄλλου ὁμοίως τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ. Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη, ἀλλ' εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξεν, καὶ διῆλθεν ἐξῆλθε αἷμα καὶ ὕδωρ, τὰ δύο καθάρσια, τό τε βαπτίσματος, καὶ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων αὐτοῦ μυστηρίων. Ἀλλ' ὥστε δὲ τὴν σωτηρίαν ταύτην ἐπιτελεῖσθαι ἑορτὴν, μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ ἀνάστασιν, ἥτις τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὸ σταυρωθῆναι, κατὰ τὰς θείας γραφὰς, ἐπιτελεῖται τῇ ιϛ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης· ἡ δὲ δ' δρίσκεται οὐχ ἡ Ἀνάστασις, ἀλλ' ὁ καιρὸς τῆς σωτηρίου προσηλώσεως τῆς ἐν τῷ σταυρῷ. Καὶ ἐκ τούτου φαίνονται πιστεύειν Ἰουδαῖοι ποιοῦντες· ὅτι μὲν οὐ δεῖ νηστεύειν, καὶ μεθαμῶς πανηγυρίζειν, οὗτοι φαίνονται τοὐναντίον Ἰουδαῖοι ποιοῦντες, καὶ διαφανόμενοι, καὶ ἑορτάζοντες, οὐδαμῶς τὸν καιρὸν τῆς ὄντως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν εἰδότες, καὶ ἐκ τούτου μηδὲ ταῖς θείαις γραφαῖς ἑπόμενοι, ἀλλ' οἰκείοις τισὶν ἔθεσιν.

Εἶτα θέλοντες παραστῆσαι ὡς κατὰ τὸ πασχάσιον πεντακισχιλιοστὸν πεντακοσιοστὸν πεντηκοστὸν ἔτος χριστιανοὶ πάσχομεν, ἀρχόμενοι ἀπὸ κα', καὶ

καὶ αὐτῆς τῦ Μαρτίου μηνὸς, πόσῃ τῦ μηνὸς, καὶ πσία ἡμέρα ἔφθασεν ὁ ιδ' τῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, δείσκομεν τὰ ἑφλθ' ἔτη, ποιοῦντα παρὰ τὸ ιθ'. ιθ' σ', γίνονται γα', ιθ', ζ' γίνονται μϟ', ιθ', α', γίνονται ιθ', λοιπὸν ι', καὶ δείσκομεν κατὰ τὸ φύσει μὲν ι' ἔτος τῆς ιθ' ἐτηρίδος, θέσει δὲ ια' προσκειμένας ἐπακτὰς καὶ ταύτας προτίθεμεν ιγ', τὰς πρὸ τῆ φωτήρων, προσελήνους ἑπτὰ, καὶ γ' τὰς ἀπὸ κα' καὶ αὐτῆς τῦ Μαρτίου μηνὸς, καὶ τοῖς κβ' λειπτοῖς, ἄλλα λειπτὰ μϟ' πρόσθες, ὡς τρίτου ὄντος ὄτος μετὰ τὸ βίσεκτον, καὶ ἐκ τῆ ξζ' λεπτῶν λαμβάνομεν μίαν, καὶ γίνονται μδ', ἕκβα λ', λοιπὸν ιδ'. καὶ ἰδοὺ ἐγνωμεν ὡς ὁ ιδ' τῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης ἔφθασεν τῇ κγ' τῦ Μαρτίου μηνός. Εἶτα καὶ τὰν ἡμέραν ζητοῦμεν γνῶναι, καθ' ἣν ἔφθασεν ὁ ιδ', τοῖς ἑφλθ'· προτίθεμεν τὸ τέταρτον μτκδ', γινόμενα ὁμοῦ ςϡκγ', ταύτας παρὰ τὰν ζ', ζ', ϡ', γίνονται ςτ', ζ π'. γίνονται φξ', ζ', κ', νς', λοιπὰν ζ'. ταύταις προσβάλλομεν γ', τὰς πρὸ τῆ φωτήρων, καὶ γ' τὰς ἀπὸ κα' τῦ Μαρτίου μηνὸς, γίνονται ι γ', ἕκβα ζ', λοιπὰν ς'.

Καὶ δέδεικται ὡς ὁ ιδ' κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἀφ' ἧς τῆς τῦ κόσμου γενέσεως, καὶ ιθ' τῆς Τιβερίου Καίσαρος Μοναρχίας, ἀρχὴν εἰληφὸς ἀπὸ κα' τὰ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνὸς, Ινδ. δ' καθὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησῦς Χριστὸς τὸ ἑκούσιον καὶ ζωοποιὸν ὑπέμεινε σταυρὸν, ἔφθασε τῇ κγ' τῦ Μαρτίου μηνὸς, καὶ ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῇ. Ἐν ἡμέρᾳ δὲ Παρασκευῇ σταυρωθῆναι τὸν Κύριον διδάσκουσιν τὰ θεόπνευστα λόγια, ἐν τῇ τῦ Πάσχα ἑορτῇ, καθὼς ἔμπροσθεν εἴρηται. Τρισὶν οὖν Πάσχα, μετὰ τὸ βαπτισθῆναι τὸν Κύριον, πληθύνων, καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς τῦ Πάσχα ἑορτῆς ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθέντος τῦ Κυρίου, δείκνυται σαφῶς ὅτι τρία ὁλόκληρα ἔτη τὸ σωτήριον ἐδίδαξε κήρυγμα, καὶ ἡμέρας ος', τοὺς μὲν αὐτῶν πρὸ τῦ πρώτου Πάσχα, κατὰ τὸ ιε' ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος Μοναρχίας, τινὰς δὲ πρὸ τοῦ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἀφ' ἧς γεγονότος σωτηρίου Πάσχα. Ὅτι δὲ τρεῖς ἑαυτοὺς κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Κύριος ἐπὶ τὸν ἑκούσιον καὶ ζωοποιὸν ἦλθε σταυρὸν, διδάσκει καὶ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος καὶ Μάρτυς, ὁ Ἰωάννου τῦ Θεολόγου γνήσιος μαθητὴς γεγονὼς, τῆς δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καταστὰς· Ἐν τῇ πρὸς Τραλλιανοὺς τοίνυν ἐπιστολῇ γέγραφεν ἐπὶ λέξεως οὕτως. Ἀληθῶς τοίνυν ἐγεννήθη Μαρία τὸ σῶμα Θεὸν ἔχον ἔνοικον. Καὶ ἀληθῶς ἐγεννήθη ὁ Λόγος ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας, σῶμα ὁμοιωθὲς ἡμῖν ἠμφισμένος. Ἀληθῶς γέγονεν ἐν μήτρᾳ ὁ πάντας ἀνθρώπους ἐν μήτρᾳ διαπλάττων. Καὶ ἐποίησεν ἑαυτῷ σῶμα ἐκ τῆ τῆς παρθένου σπερμάτων, πλὴν ὄντως ὁμιλίας ἀνδρὸς ἄνευ. Ἀληθῶς ἐτροφοφορήθη, ὡς καὶ ἡμεῖς, χρόνων περιόδοις, καὶ ἀληθῶς ἐτέχθη ὡς καὶ ἡμεῖς. Ἀληθῶς ἐγαλακτοτροφήθη, καὶ βρῶσις κοινῆς. καὶ ποτῷ μετέσχεν ὡς καὶ ἡμεῖς, καὶ βοῦς δικαίας ἐπὶ τῶν πολιτευομένων βαπτίζεται ὑπὸ Ἰωάννου, ἀληθῶς καὶ ἡμᾶς δεχόμενος. Καὶ γ' ἐπιστὰς κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ σημεῖα

A xxi. mensis Martii, in quotam mensis, quamve feriam inciderit xiv. primi mensis lunæ, invenimus v. MDxxxix. quos dividimus per xix. (hoc modo.) Ducantur xix. in c. prodibunt iii. MD ccc. ducantur xix. in xc. fient MDcccx. ducantur in xix. in i. fient xix. reliqua sunt x. Unde colligimus anno juxta naturam x. decemnovennalis cycli, secundum vero positionem xi. adjunctas epactas xxi. His addimus xiii. anteluminares, & antelunares vii. & iii. a xxi. mensis Martii, & xxii. minutis minuta alia xlv. adjice, cum sit tertius annus post bisextum: & ex lxvii. minutis accipimus i. & fiunt xliv. abiice xxx. reliqua sunt xiv. & B ecce intelligimus uti xiv. primi mensis lunæ occurrat xxiii. mensis Martii. Si deinde quæramus diem, seu feriam, qua occurrit xiv. anni v. MDxxxix. addimus quartam partem mcccLxxxiv. & existunt vi. MDccccxxiii. his per x. partitis, septies Dcccc. efficiunt vi. Mccc. septies Lxxx. efficiunt DLx. vii. viii. Lvi. reliqua sunt vii. quibus addimus iii. anteluminares, & ii. a xxi. mensis Martii, & fiunt xiii. abjice vii. relinquuntur vi.

Ita igitur demonstratum est quemadmodum decima quarta lunæ hoc præsenti a mundi conditu an. v. MDxl. & xix. Imperii Tiberii Cæsaris, anni ini io sumpto a xxi. mensis Martii, Indict. iv. quando Dominus noster Jesus Christus salutarem crucem ultro subiit, inciderit in xxiii. mensis Martii, & in diem Parasceves. C Die autem Parasceves crucifixum fuisse Dominum docent divinitus inspirata oracula, die scilicet festo, uti superius dictum est. Tribus ergo Paschatis festis, postquam Dominus baptizatus est, exactis, annoque quarto, Paschali festo, pro nobis crucifixo Domino, evidenter ostenditur totos tres integros annos salutarem prædicationem exercuisse, dieſque præterea lxxvi. ac horum quidem ante primum Pascha, anno xv. Imperii Tiberii Cæsaris, aliquot vero ante Pascha hujus præsentis an. v. MDxl. D quo salutare Pascha contigit. Quod autem Dominus prædicato per tres annos Evangelio, ad voluntariam & vivificam crucem venerit, docet Ignatius ille Deifer & Martyr, qui Joannis Theologi genuinus discipulus fuit, sanctissimæque Antiochenæ Ecclesiæ Episcopus ab Apostolis constitutus. Is quippe in Epistola ad Tralliano sic verbo tenus scripsit: *Vere etenim peperit Maria corpus, Deo in ea habitante*, & *vere natus est Deus Verbum ex Virgine: corpus similiter nobis passibile sine peccato inducens: vere conceptus est in utero*, & *factus est in vulva*, (*qui omnes homines in vulva fingit*) *formans & facient sibi corpus ex Virgine, sine semine scilicet & conjectudine viri: portatusque in utero*, *sicut & nos tempore portati sumus: & vere lactatus est*, & *nutritus sicut nos*, *& cibo & potu sicuti & nos usus est: & triginta annos agens baptizatus est a Joanne, in veritate & non in phantasmate: & tribus annis prædicavit Evangelium*, & *fecit signa et prodi-* E *Edit. Paris. pag. 221.*

gia eorum falsis Judæis : & a Pilato Præside Judex judicatus est flagellatus est, colaphis cæsus est, conspuus est, spineam coronam purpureamque vestem portavit, condemnatus est, crucifixus est vero, sepultus est, & resurrexit a mortuis.

Ecce aperte omnino talis ac tantus Ecclesiæ doctor triennio a servatore prædicatum Evangelium dicit.

Qui ergo adversus sanctæ Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ dies festos ausi sunt scribere, quadriennio toto, diebusque aliquot a Domino Evangelium fuisse prædicatum, sancto Deifero Martyri, & sacris literis contraire deprehenduntur.

Quod vero Servator per tres annos Evangelium prædicaverit, patet præterea ex aliis necessariis rationibus, & sacris Evangeliis, & ex scriptis Josephi, viri inter Judæos docti : atque adeo ex iis, ut ante dictum est, quæ inter Græcos chronologos celebris Phlegon narravit, qui Olympiadum rationem conscripsit, hisce verbis : *Quarto autem anno* CCII. *Olympiadis magna & insignis inter omnes, quæ ante eam acciderant, defectio solis contigit ; Diei hora sexta in tenebrosam noctem ita versus est, ut stellæ in cœlo visæ sint, terræque motus in Bithinia Niceæ urbis multas ædes subverterit.* Hæc supradictus vir. Salutare quidem prædicationis munus a Christo cœptum, Anna Pontificatum obtinente, Christum vero crucifixum sub Caipha, docent sacra Evangelia. Josephus vero lib. XVIII. Antiq. Judaic. scribit tres Pontifices post Annam fuisse, Ismaelem Baphi F. Eleazarum Annani F. & Simonem Camathi F. post hos autem Caipham Pontificatum obtinuisse. Singulorum porro unius anni fuit Pontificatus. Unde liquet tribus annis integris Ismaelis, Eleazari, ac Simonis, Evangelium de regno cœlesti prædicasse Salvatorem, & diebus aliquot ex initio Pontificatus Caiphæ. Decima quarta igitur, ut supra dictum est, primi mensis lunæ cruci affixus est Dominus, & feria VI. hebdomadis.

Hinc pariter patescit, eodem die quo hominem olim formarat verus Deus noster, eumdem in sæculorum consummatione, die sexto, crucifixum pro nobis, qui ex eo procreati per sententiam propter peccatum morti addicti fueramus, ut morte sua impassibilitatem nobis compararet, quemadmodum ait magnus Basilius. Et sexta decima luna mensis, qua divina lex manipulum primitiarum ex messe offerri præceperat, & antequam falx mitteretur in messem, surrexit ex mortuis, in primitias factus humanitatis Dominus noster & Salvator Christus, antequam falx consummationis in mundum mitteretur. Et quemadmodum præscripserat in oblatione manipuli primitiarum, ita surrexit, asserta nostra ex corruptione vita, in qua manipulum primitiarum nostri fermenti obtulit Deo Patri, ex mortuorum resurrectione primitias, secundum ab eo prænuntiatas scripturas.

Edit. Paris. pag. 223.

Ab hoc porro die, hoc est XVI. ipsius scilicet primi mensis, præcepit lex divina ut dies Pentecostes putarentur quinquaginta, ita ut ipsa quinquagesima esset dies septimi hebdomadis, quæ est dies dominica. Et ita quinquagesimo die, qui est dies septimi hebdomadis, quæ est dies dominica, descendit Spiritus sanctus super discipulos, ut ipsi quoque primitiæ fierent Spiritus sancti, quemadmodum Christus primitiæ factus est humanitatis. Et quemadmodum Christus post resurrectionem suam ascendit in cœlum, ita & discipuli post ascensionem Christi ascenderunt in cœlum. Et quemadmodum Christus sedet ad dextram Patris, ita & discipuli sedent ad dextram Christi. Et quemadmodum Christus venturus est in gloria, ita & discipuli venturi sunt in gloria. Et quemadmodum Christus venturus est ad judicandum vivos & mortuos, ita & discipuli venturi sunt ad judicandum vivos & mortuos. Et quemadmodum Christus regnat in sæculum sæculi, ita & discipuli regnant in sæculum sæculi. Et quemadmodum Christus non habet finem regni, ita & discipuli non habent finem regni. Et quemadmodum Christus est Rex regum & Dominus dominantium, ita & discipuli sunt reges regum & domini dominantium. Et quemadmodum Christus est Deus deorum & Dominus dominantium, ita & discipuli sunt dii deorum & domini dominantium. Et quemadmodum Christus est Pontifex pontificum & Sacerdos sacerdotum, ita & discipuli sunt pontifices pontificum & sacerdotes sacerdotum. Et quemadmodum Christus est Rex regum & Dominus dominantium, ita & discipuli sunt reges regum & domini dominantium. Et quemadmodum Christus est Deus deorum & Dominus dominantium, ita & discipuli sunt dii deorum & domini dominantium. Et quemadmodum Christus est Pontifex pontificum & Sacerdos sacerdotum, ita & discipuli sunt pontifices pontificum & sacerdotes sacerdotum.

σας σημεῖα καὶ τέρατα, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ Πιλάτου ἡγεμόνος ὁ κύριος ἐκρίθη, ἐμαστιγώθη, ὑπὸ δούλων ἐπὶ κόρης ἐραπίσθη, ἐνεπτύσθη, ἀκάνθινον στέφανον καὶ πορφυροῦν ἱμάτιον ἐφόρεσε, κατεκρίθη, ἐσταυρώθη ἀληθῶς, καὶ ἔθανεν, καὶ ἐτάφη, καὶ ἀπάτητα ἀπέθανεν ἀληθῶς, καὶ ἐτάφη, καὶ ἠγέρθη ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἰδοὺ, φανερῶς ὁ πιστὸς καὶ πολιοῦχος τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλος τρεῖς ἐνιαυτοὺς κηρύξαι τὸ Εὐαγγέλιον τὸν Σωτῆρα λέγει.

Οἱ δὲ κατὰ τὰ ἑορτὰν τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας γράψαι πολμήσαντες, πέντε ἐνιαυτοὺς ὁλοκλήρους, καὶ ἡμέρας τινὰς κηρύξαι τὸν Κύριον τὸ Εὐαγγέλιον ἀπεφήναντο. ἐναντιούμενοι τῷ ῥηθέντι Θεοσόρῳ καὶ Μάρτυρι, καὶ ἐκ τῶν ἁγίας γραφῶν.

Ὅτι δὲ τρεῖς ἐνιαυτοὺς ὁ Σωτὴρ ἐδίδαξε τὸ κήρυγμα, δείκνυται καὶ ἐξ ἑτέρων ἀναγκαίων λόγων, ἔστι τε ἱερῶν Εὐαγγελίων, καὶ ἐκ τοῦ Ἰωσήπου τοῦ παρ' Ἑβραίοις σοφῶ γραφέντων· καὶ ἐξ ὧν, ὡς ἔρχεται, ὁ παρὰ τοῖς Ἕλλησι χρονογράφοις ἔπομαι Φλέγων, ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας πλατύνων, λέγων· τῷ δ' ἔτει τῆς σβ Ὀλυμπιάδος ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου, μεγίστη τῶν γενομένων πρότερον· καὶ νὺξ ὥρᾳ ἕκτῃ τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐν τῷ οὐρανῷ φανῆναι· σεισμός τε μέγας κατ' Βιθυνίαν γενόμενος τὰ πολλὰ Νικαίας κατερρίψατο. Ταῦτα ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. Τὰ μέντοι ἱερὰ Εὐαγγέλια ἄρξασθαι τὸ Κύριον φασὶ τὸ σωτήριον κήρυγμα ἐπὶ Ἄννα Ἀρχιερέως, σταυρωθῆναι δὲ ἐπὶ Καϊάφα λέγουσα. Ὁ δὲ Ἰώσηπος ἐν τῇ ιε' τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας γράφει ἕως Ἀρχιερεῖς μετὰ τὸν Ἄννα γεγονέναι, Ἰσμαὴλον τὸν τοῦ Βαφὶ, καὶ Ἐλεάζαρον τὸν τοῦ Ἀνανὶ υἱόν, καὶ Σίμωνα τὸν τοῦ Καμαθεὶ, καὶ μετ' ἐκείνους τὸν Καϊάφαν Ἀρχιερέα γενέσθαι. Ἐνιαυτοὺς δὲ ὁ τῆς ἑκάστου Ἀρχιερωσύνης ἦν χρόνος. Ἐξ ὧν δῆλον ὅτι τρεῖς ἐνιαυτοὺς τοῦ Ἰσμαήλου, καὶ τοῦ Ἐλεαζάρου, καὶ τοῦ Σίμωνος ὁλοκλήρους ἐκήρυξεν ὁ Σωτὴρ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, ἡμέρας δὲ τινας ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς τοῦ Καϊάφα Ἀρχιερωσύνης. Τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ μηνὸς, ὡς προέκειτο, τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἕκτῃ τῆς ἑβδομάδος.

Καὶ τοῦτο δείκνυται ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, αὐτὸς ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ αἰῶνος ἐσταυρώθη ἐν ἡμέρᾳ ἕκτῃ· δι' ἡμᾶς τοὺς ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου διὰ τὴν ἁμαρτίαν γενομένους, ἵνα ἡμῖν τῷ οἰκείῳ πάθει τὴν ἀπάθειαν χαρίσηται, καθὰ φησὶν ὁ μέγας Βασίλειος. Καὶ τῇ ιε' κατὰ σελήνην, ἐν ᾗ τὸ δράγμα προσέταξεν ὁ θεῖος νόμος προσφέρεσθαι ἀπαρχὴν θερισμοῦ, καὶ πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν δρέπανον ἐπ' ἀμπον, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπότητος γενόμενος ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ὁ Χριστὸς, πρὸ τοῦ ἐπελθεῖν τὸ τῆς σωτηρίας δρέπανον τῷ κόσμῳ. Καὶ καθὼς προδιέγραψεν ἐν τῇ προσφορᾷ τοῦ δράγματος τῆς ἀπαρχῆς, ὅπως ἀνέστη, λυτρωσάμενος ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἣν προσήνεγκεν τὸ δράγμα τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ἡμετέρου φυράματος τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ τὴν ἐξ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ἀπαρχὴν, κατὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προρρηθείσας γραφάς.

Ἐκ τούτου δὲ τῆς ἡμέρας, τουτέστι τῆς ιε', καὶ αὐτῆς τοῦ πρώτου μηνὸς, ἀριθμεῖται τὰς ν' ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς ὁ θεῖος παρεκελεύσατο

A. M. C. A. U. C.

νόμος· καὶ τῇ πεντηκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς τῇ τρίτῃ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνὸς ἐν ἡμέρᾳ πέμπτῃ ἑβδομάδος, καθὼς γέγραπται, Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου. Καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἐρμηνεύων τὸν ρλε΄ ψαλμὸν, ἔγραψεν οὕτως· Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ἢ εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν ἐπισπεύδουσιν αὐτοῦ. Σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου, τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ σάρκα φησὶ, μετ' αὐτὸν γὰρ ἀνελήφθη. Οὐ γὰρ ἀποσαρκοῦται εἰς τοὺς ἀκηράτους αἰῶνας τῆς αἰώνων.

Μετὰ δὲ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀπεβολὴν τοῦ ἔθνους τῆς Ἰουδαίων, ὅσοι τῆς τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ κλήσεως, διὰ οἴκτου φιλανθρωπίας, γεγόναμεν ἄξιοι, τὸ σκιώδες Πάσχα οὐκέτι ἐπιτελέσαμεν. παρῆλθε γὰρ ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐπελθούσης. Καὶ τῇ ιγ΄ τοῦ βηθίντος Ἀρτεμισίου μηνὸς ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, αὐτῇ τῇ Πεντηκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς σωτηριώδους ἀναστάσεως, ἐπεδήμησε τοῖς Ἀποστόλοις ἐν πυρίναις γλώσσαις τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἑνὶ ἕνα ἕκαστον αὐτῶν. Πλησθέντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι Πνεύματος ἁγίου, ἤρξαντο κηρύσσειν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας. Ἐξ ἧς καταίζοντες τὴν ἀπ' τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν γενομένην ἀνάστασιν ἐν τῇ ἁγίᾳ Κυριακῇ, ἑορτάζομεν τὸ Ἐκλησιαστικὸν κήρυγμα ἡ ἡμέρας, ὡς φησὶν ὁ ἅγιος Ἰωάννης. Καὶ ἐκ τούτου ἐνιαυτοῦ ἠρξάμεθα ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἑορτάζειν ἡ ζωποιὸν ἀνάστασιν ἑορτὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἐπίσημοι τῶν Ἀποστόλων γεγονότες μετὰ τοὺς προγεγραμμένους ιβ΄ μαθητὰς τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ιε΄ ἔτος τοῦ Τιβερίου Καίσαρος μοναρχίας, οἵτινες μετὰ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, * καὶ αὐτοί εἰσι οἵδε. νζ΄ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, νη΄ ΜΑΡΚΟΣ ὁ Εὐαγγελιστὴς, νθ΄ ΣΙΛΑΣ, ξ΄ ΛΟΥΚΑΣ ὁ ἰατρὸς καὶ Εὐαγγελιστὴς γενόμενος, περὶ οὗ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολῇ ἐμνημόνευσεν ἐπιστολῇ, ξα΄ ΤΙΜΟΘΕΟΣ, ξβ΄ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ, ξγ΄ ΤΙΤΟΣ.

Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ καταξιωθέντες Διάκονοι μετὰ τοὺς εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ζ΄.

ξδ΄ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ὁ πρῶτος Μάρτυς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς καὶ ἀπρόφθη λιθοβοληθεὶς ὑπὸ Ἰουδαίων. ξε΄ ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ξς΄ ΠΡΟΧΟΡΟΣ, ξζ΄ ΝΙΚΑΝΩΡ, ξη΄ ΤΙΜΩΝ, ξθ΄ ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ, ο΄ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Οὗτοι πάντες γεγόνασιν συνέκδημοι τοῖς Ἀποστόλοις μετὰ τὴν τοῦ Κυρίου εἰς οὐρανὸν ἀνάληψιν.

Εἶτα ἐχειροτονήθησαν Ἐπίσκοποι, πρῶτος ἐν Ρώμῃ Πέτρος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς, ἐν Ἱεροσολύμοις Ἰάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ προειρημένος Ἀπόστολος Πέτρος. Περὶ δὲ τῶν προγεγραμμένων ὑπὸ μαθητῶν τῶν μετὰ τοὺς ιβ΄ προτεταγμένους, ἱστορεῖ Κλήμης ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ πέμπτῃ Ὑποτυπώσεων.

Εἰσὶ δὲ καὶ παρακολουθήσασαι τοῖς Ἀποστόλοις ἔγγαμοι γυναῖκες μετὰ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, περὶ ὧν ἐπιστέλλων Παῦλος ἐμνημόνευσεν,

Chron. Paſch.

rentur: quadrageſimo vero die poſt reſurrectionem ſuam Dominus noſter JESUS CHRISTUS in cœlum aſſumptus eſt tertio die Artemiſii, ſeu Maii menſis, feria quinta hebdomadis, & quemadmodum ſcriptum eſt: *Surge, Domine, in requiem tuam, tu & arca ſanctificationis tuæ.* Et Sanctus Athanaſius in CXXX. Pſalmi explanatione hunc in modum ſcripſit: *Surge Domine in requiem tuam: aſcenſum in cœlum ipſius accelerant: Tu & arca ſanctificationis tuæ: ſanctum ipſius corpus dicit, cum hoc enim aſſumptus eſt; neque enim humanitatis naturam unquam in omnes æternitates exuit.*

Poſt Aſſumptionem Domini noſtri Jeſu Chriſti, & dejectionem gentis Judæorum, quotquot Domini noſtri ex illius clementia & miſericordia, digni facti ſumus vocatione, umbraticum illud Paſcha non amplius celebravimus: legis enim umbra, gratia adveniente, præteriit. Et XIII. dicti menſis Artemiſii, die Dominica, ipſa quinquageſima die poſt ſalutarem reſurrectionem, ſpiritus Sanctus in ignitarum linguarum ſpecie ad Apoſtolos venit, & ſedit ſuper unum quemque eorum. Repleti ergo Spiritu ſancto cœperunt prædicare Evangelium regni (Dei.) Ex quo tempore celebrantes propter noſtram ſalutem factam Reſurrectionem die Dominica, feſtum agimus prædicationis Eccleſiaſticæ octo diebus, ut ait Sanctus Joannes. Et ab hoc anno nos Chriſtiani cœpimus colere diem vivificæ Reſurrectionis Domini Jeſu Chriſti vere Dei noſtri, cui gloria in ſæcula, Amen. *Edit. Pariſ. pag. 214.*

Sunt & alii illuſtres Apoſtoli præter ſupra memoratos XII. Domini diſcipulos ad XV. Tiberii Cæſaris Imperii annum recenſitos, qui poſt Domini in cælos aſſumptionem floruere. Ii vero ſunt LVII. BARNABAS, LVIII. MARCUS Evangeliſta, LIX. SILAS, LX. LUCAS medicus & Evangeliſta, de quo Paulus in Epiſtola ad Coloſſenſes mentionem facit, LXI. TIMOTHÆUS, LXII. SILVANUS, LXIII. TITUS.

Sunt præterea poſt Chriſti in cælos aſſumptionem conſtituti VII. Diaconi.

LXIV. STEPHANUS primus Martyr Domini noſtri Jeſu Chriſti, qui lapidibus impetitus a Judæis extinctus eſt: LXV. PHILIPPUS: LXVI. PROCHORUS: LXVII. NICANOR: LXVIII. TIMON: LXIX. PARMENIO: LXX. NICOLAUS. *Cap. 4. n. 4.*

Hi omnes Apoſtolorum ſocii fuere in peregrinationibus.

Deinde creati ſunt Epiſcopi, primus Romæ Petrus, Alexandriæ Marcus Evangeliſta, Hieroſolymis Jacobus frater Domini, Antiochiæ ſupra memoratus Petrus. De recenſitis vero diſcipulis LXX. præter XII. ſupra dictos, agit Clemens ſcriptor lib. V. Hypotypoſeon.

Sunt etiam ſanctæ quædam mulieres, quæ poſt Domini in cælum aſſumptionem Apoſtolos ſecutæ ſunt, quarum in Epiſtolis Paulus meminit: *Ad Rom. 16.*

OLYMP. IPHIT. Phœbe ſcilicet, Triphoſa, Eunice Timothei Apoſtoli mater, Priſca, Perſis, Priſca, Maria, Julia, Appia, Tryphæna, Lois avia Timothei Apoſtoli.

Φοίβη, Τρυφῶσα, Εὐνίκη τῷ Ἀποστόλῳ Τιμοθέου μήτηρ, Περσὶς, Πρίσκα, Περσὶς, Μαρία, Ἰουλία, Ἀππία, Τρύφαινα, Λωὶς μάμμη Τιμοθέου τοῦ Ἀποστόλου.

A. M. C. A. U. C.

DE NATIVITATE Domini Jeſu Chriſti veri Dei noſtri, & ſanctiſſimo ejus baptiſmo, & ſalutari illius Paſchate, brevis narratio.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τοῦ παναγίου αὐτοῦ βαπτίσματος, ἢ τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ Πάσχα, συντομος διήγησις.

Matth. 3. Catholica generatio Domini noſtri Jeſu Chriſti veri Dei ita ſe habet.

Natus eſt Chojac XXV. hora VII. noctis. Baptizatus eſt a Joanne in Jordane fluvio Tybe XI. hora X. diei & Jordanis converſus eſt retrorſum.

Dixit autem Dominus Joanni: *Die Jordani, Siſte, Dominus venit ad nos.* Et ſtatim conſtitere aquæ. Tunc Joannes adoravit eum: *Ego*, inquit, *a te debeo baptizari, & tu venis ad me.* Et dixit illi Dominus: *Sine modo, iſtud fieri neceſſe eſt.* Tum in aquam iis deſcendentibus, crepitarunt aquæ, veluti cum aqua infunditur. Cum vero ex aqua eſt egreſſus, ſtatim cælum apertum eſt, & venit Spiritus ſanctus inſtar igneæ columbæ, auditaque eſt vox magna, ut vox tonitrui, dicens: *Hic eſt filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* Manſit autem Chriſtus nobiſcum in mundo, ſanans omnem morbum, & omnem languorem annos XXXIII. & menſes III. Anno vero XXXIV. comprehenſus eſt, & in crucem actus menſis Phamenoth die XXIX. lunæ XIV. cum eſſet Paraſceve: reſurrexit vero poſt tridum, Pharmuthi primo, qui dies erat Dominicus, lunæ XVI. hora IX. noctis. In cælum denique aſſumptus eſt menſe Paſchon, hora diei IX.

Η Καθολικὴ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἔχει οὕτω.

Ἐγεννήθη Χοιὰκ κε', ὥρα ζ' τῆς ἡμέρας. Ἐβαπτίσθη Τυβὶ ια', ὥρα ι', τῆς νυκτὸς ὑπὸ Ἰωάννου ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ, καὶ ὁ Ἰορδάνης ἀνεκάκησεν εἰς τὰ ὀπίσω.

Εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ Ἰωάννῃ· Εἶπον τῷ Ἰορδάνῃ, Σῖγα, ὁ Κύριος ἦλθε πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐστάθησαν τὰ ὕδατα. Τότε Ἰωάννης προσεκύνησεν αὐτῷ λέγων· Ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος, Ἄφες ἄρτι, δεῖ γενέσθαι τοῦτο. Τότε καταβάντων αὐτῶν εἰς τὸ ὕδωρ, ἀνεκάλασαν τὰ ὕδατα, ἅπερ ἐκκεκαθαρμένον ὕδωρ. Καὶ ὅτε ἀνέβη ἐκ τοῦ ὕδατος, διεστάλη ὁ οὐρανός, καὶ ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὡς περιστερὰ πυρεσιδὴς καὶ φωνὴ μεγάλη ἠκούσθη ὡς φωνὴ βροντῆς, λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ηὐδόκησα. Ἔμεινε δὲ ὁ Χριστὸς σὺν ἡμῖν ἐν τῷ κόσμῳ θεραπεύων πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν, ἔτη λγ', καὶ μῆνας γ'. Ἐν δὲ τῷ λδ' ἔτει ἐκρατήθη καὶ ἐσταυρώθη Φαμενὼθ κθ'. ἡμέρᾳ τῆς σελήνης ιδ', Παρασκευῆς οὔσης. Ἀνέστη δὲ ἐν τετραδίῳ Φαρμοῦθι α'. Κυριακῆς οὔσης, σελήνης ις', ὥρα θ' τῆς νυκτός. Ἀνελήφθη Πασχὼν ι'. ὥρα, θ' τῆς ἡμέρας.

CCIII. OLYMPIAS.

σγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

A. 202. XIX. Ind. V. Aruntio & Aenobarbo Coſs.

Anno XX. Imperii Tiberii, qui a XXI. menſis Martii ſecundum Romanos præſentis Indictionis V. initium ſumit, XXV. anno vigintioctennalis ſolis, & XII. anno decemnovennalis lunæ cycli, & prædictis Coſſ. invento die XIV. primi menſis, lunæ XI. ſecundum Romanos menſis Aprilis, in feria VI. hebdomadis, ut juxta prædictas methodos deprehendimus, Apoſtoli tum primum Paſcha celebrarunt poſt Domini in cælos Aſſumptionem: ſanctam autem ejus reſurrectionem XIII. die Xanthici menſis. Illi igitur primum, uti dictum eſt, hoc præſenti anno celebrato Paſchate, ſacris Sancti Dei Eccleſiis quotannis obſervandum tradiderunt XIV. diem primi menſis lunæ poſt diei aſcenſum, quo vernum æquinoctium incidit, id eſt XXI. menſis ſecundum Romanos Martii. Et quidem extra omnem controverſiam haberi debet, magna luminaria in mundi conſtitutione poſt primum diem eſſe creata, ac myſticam Domini cum Diſcipulis cœnam, tempore quo eſt paſſus, triduo ante ſanctam Reſurrectio-

ιθ' Ἰνδ. ε'. Τπ. Ἀρουντίου καὶ Ἀηνοβάρβου.

Ἐν τῷ κ' ἔτει Τιβερίου βασιλείας, ἀρχὴν εἰληφότι ἀπὸ τῆς κα', καὶ αὐτῆς τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνὸς τῆς παρούσης πέμπτης Ἰνδικτιῶνος, εἴκοσι πέμπτῳ ἔτει τῆς ηλίου, ἐν δωδεκάτῳ τῆς δ' καὶ δεκαετηρίδος τοῦ ἡλίου, ἐν δωδεκάτῳ τῆς δ' καὶ δεκαετηρίδος τῆς σελήνης, καὶ τῷ προκειμένων Υπάτων, ἐνιαυσίου τῆς ιδ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τῆς σελήνης τῇ ια' τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Ἀπριλλίου μηνὸς, ἐν ἡμέρᾳ ἕκτῃ τῆς ἑβδομάδος, καθὰ διὰ τῶν προκειμένων μεθόδων ἐφεξομεθα, ἑορτάσαντες οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, μετὰ τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, τὴν ἁγίαν δ' αὐτοῦ Ἀνάστασιν τῇ ιγ' Ξανθικοῦ μηνός. Διὸ καὶ οἱ αὐτοὶ, ὡς εἴρηται, κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἐπιτελέσαντες, παρέδωκαν ταῖς ἁγίαις τοῦ ἁγίου Θεοῦ Ἐκκλησίαις, καθήκασιν ἐνιαυσίως ἐπιτηρεῖν τὴν ιδ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τῆς σελήνης, μετὰ ἐπίβασιν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία γίνεται, τουτέστι τὴν κα' τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνός. Πάσης ἀμφιβολίας ἀμέτοχος ὁ λόγος, τὰ τε μεγάλους φωστῆρας ἐν τῇ τοῦ κόσμου καταβολῇ μετὰ γ' ἡμέραν γεγονέναι, καὶ τὸ μυστικὸν τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν Μαθητῶν δεῖπνον, ἐν ᾧ τοῦ πάθους ὥρᾳ πρὸ γ' ἡμερῶν τῶν ἁγίων Ἀζυμέ-

σιως ἐπιτελεῖσθαι. Καλῶς ὁρίζει πρὸ ιά Καλανδῶν Ἀπριλλίων Πάσχα ἐπιτελεῖν μὴ ὀφεῖναι, μηδὲ πρὸ τὰ ιά Καλανδῶν Ἀπριλλίων, μηδὲ μὴν τλὺ πρὸ ζ. Καλανδῶν Μαΐων Πάσχα ἑορτάσαι. Οὕτω τοίνυν ταῖς δηλωθείσαις, ἀπὸ τῆς πρὸ ιά Καλανδῶν Ἀπριλλίων, μέχρι τῆς πρὸ ζ. Καλανδῶν Μαΐων ἡμέραις κανονιστέον. Καὶ ἐὰν ἐν Κυριακῇ φθάσῃ ἡ ιδ τῆς σελήνης, εἰς ἑπομένην Κυριακὴν, οἱ τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μαθηταὶ τὸ Πάσχα τελοῦμεν, ἵνα μὴ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἑορτάσωμεν. Εἰ δὲ ἐν δευτέρᾳ τυχόν, ἢ τρίτῃ, ἢ τετάρτῃ, ἢ πέμπτῃ, ἢ Παρασκευῇ, ἢ Σαββάτῳ, καθὼς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἴρηται, ἡ ιδ φθάσῃ τὴ φέγγος, εἰς τλὺ προσεῦσαι Κυριακλὺ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ τελοῦμεν τὸ Πάσχα, ἐπεκτεινομένης δηλαδὴ τῆς πασχαίας τοῦ φέγγους, διὰ τλὺ τῆς Κυριακῆς ἡμέραν.

Τινὲς δὲ κατὰ τῷ ἐν ταῖς ἀνὰ πᾶσαν τλὺ ὑφ' ἥλιον ἁγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις τελουμένων ἑορτῶν, οὐ μόνον γλώσσας, ἀλλὰ δὴ καὶ χεῖρας κινῆσαι τολμήσαντες, οὐκ ἠνέσχοντο ἐν τούτῳ τλὺ ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν ἐπισκῆψαι, διότι τλὺ σωτλὺ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἑορτλὺ Πάσχα προσαγορεύει· ἀγνοήσαντες, ὡς ἔοικε, τὸ διὰ τῆς λέξεως ταύτης δηλούμενον. Ὅπερ ἐν τῇ Ἑλλάδι φωνῇ λέγεται διάβασις, καὶ ἔκβασις, καὶ ὑπέρβασις, τοῦτο τῇ Ἑβραίων γλώσσῃ Φασὲχ, ἤγουν Πάσχα ὀνομάζεται.

Ἀναγκαίως οὖν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία οὐ μόνον τὸ πάθος τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ δὴ καὶ τλὺ Ἀνάστασιν αὐτοῦ Πάσχα προσαγορεύει. Διὰ μὲν τὸ πάθους τοῦ Κυρίου καὶ τὴν Ἀναστάσιν αὐτοῦ, διάβασιν, καὶ ἔκβασιν, καὶ ὑπέρβασιν ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις εἴληφε τοῦ ἐχθροῦ τὸ κράτος τοῦ θανάτου αὐτοῦ τε τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ᾅδου, καὶ τῆς φθορᾶς. Εἰ γὰρ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ τοῦτο ἡμῖν ἐδωρήσατο, πολλῷ μᾶλλον ἡ Ἀνάστασις αὐτοῦ, ὅτι ἀπῆρξε τῶν νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, μηκέτι μέλλων ὑποστρέφειν εἰς διαφθοράν. Θάνατος γὰρ ἀκέτι κυριεύει, κατὰ τλὺ τῶν θείων Ἀποστόλων διδασκαλίαν.

Δοκοῦσι δέ μοι οἱ κατηγορῆσαι τῆς Ἐκκλησίας ἐν τούτῳ τολμήσαντες, παρανοῆσαι τλὺ ἐκ Δευτικοῦ μαρτυρίαν, ἐν ᾗ φησὶ ὁ Νομοθέτης. Καὶ τῇ ιδ τοῦ α μηνὸς ἀνὰ μέσον τῶν ἑσπερινῶν Πάσχα τῷ Κυρίῳ. Καὶ ἐν τῇ ιε τοῦ μηνὸς τούτου ἑορτὴ Ἀζύμων τῷ Κυρίῳ ζ ἡμέρας ἔδεσθε Ἄζυμα, καὶ ἡ ἡμέρα ἡ α κλητὴ ἁγία ἔσται ὑμῖν, ὁμοίως καὶ ἡ ἡμέρα ἡ ἑβδόμη κλητὴ ἁγία ἔσται ὑμῖν. Ἀλλὰ τοὺς μὲν Ἰσραηλίτας Πάσχα προσαγορεύειν τλὺ ιδ μόνον ὁ Νομοθέτης προσάττει, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, κατὰ θεῖον πρόσταγμα, τὸν ἀμνὸν πρὸς ἑαυτοὺς ἔθυσαν, καὶ τῷ αἵματι αὐτοῦ τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰς φλιὰς ἔχρισαν, ἐν τὰ κρέα ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἔφαγον, καὶ αὖτοι μεσούσης τῆς νυκτὸς, καθὼς γέγραπται, διερχόμενος ὁ Θεὸς ἐν γῇ Αἰγύπτῳ πατάξαι τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγυπτίων, θανασίμως τὰ αἵματα, τοὺς μὲν υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐσκέπασε, παριδὼν αὐτῶν τλὺ θύραν, καὶ μὴ ἀφεὶς τὸν ὀλεθρεύοντα πατάξαι τινὰ ἐξ αὐτῶν. Αἰγυπτίοις δὲ τλὺ φθορὰν ἐπέστησε, καὶ τὰ πρωτότοκα αὐτῶν ἀπέκτεινε· καὶ οὕτω μετὰ τὸ

A saem, fuisse peractam. Proinde recte statutum est ante XI. Kalendas Aprileſ Pascha non peragendum, neque ante XI. Kalendas Aprileſ, vel post VII. Kalendas Majas Paschale festum celebrare fas esse. Ita ergo ab XI. ex a. d. Kal. Aprileſ usque ad ex a. d. VII. Kal. Majas hisce designatis die- *Edit. Paris. pag. 226.*
bus, regula est sumenda. Quod si XIV. luna in diem Dominicam inciderit, sequenti Dominica nos Catholicæ Christi Ecclesiæ discipuli Pascha celebramus, ne cum Judæis illud celebremus. Si autem in secundam sortem, aut tertiam, aut quartam, aut
B quintam, aut Parasceven aut Sabbatum, ut in superioribus dictum est, XIV. lunæ inciderit, proxime sequenti Dominica nos Christi Pascha agimus, producta ac prorogata nimirum propter diem Dominicam quota seu ætate lunæ.

Non defuere autem qui dum contra receptum ab omnibus quæ sub sole sunt sanctis Dei Ecclesiis in celebrandis festis Paschalibus morem, non linguas dumtaxat, sed etiam manus exercere audent, sanctam Dei Ecclesiam in hoc pariter reprehendere non dubitantes, quod venerandam a mortuis Christi Dei Resurrectionis festivitatem Paschatis nomine donaverit, cum ipsi, ut videtur, ignorent quid
C hoc vocabulo intelligamus. Quod enim Græca lingua dicitur transitus, exitus, & transmissio, illud ipsum Hebræorum idiomate Phasech, seu Pascha, nuncupatur.

Necessario igitur Dei Ecclesia non solum Passionem Domini, sed etiam ejus Resurrectionem Pascha appellat. Quippe propter Domini Passionem illiusque Resurrectionem, transitum, exitum, & transmissionem humana accepit natura illius qui in mortem habet imperium, & potestatem: in ipsam, inquam mortem, inferos, & corruptionem. Si enim mors Christi id nobis est elargita, multo magis ejus Resurrectio, quando ex mortuis resurrexit, ipse primitiæ dormientium, non amplius in corruptionem reversurus. Mors quippe, secundum divino-
D rum Apostolorum doctrinam, non amplius dominatur.

Illi porro mihi videntur in hoc Ecclesiam accusare, dum prave interpretari audent testimonium ex Levitico, ubi ita ait Legislator: *Et quarta decima die primi mensis ad vesperam Phase Domino. Et quinta decima mensis hujus festum Azymorum Domino: septem diebus comedetis Azyma, & dies prima vocata, sancta erit vobis.* Verum Israelitis præcipit Legislator, ut XIV. lunam Paschà dumtaxat appellent: quandoquidem ipso die, secundum divinam præceptum, sub vesperam agnum immolarunt, cujus carnes, san- *pag. 227.*
E guine illius liminibus & postibus prius inunctis, in ipsa nocte comederunt. Atque ita, quemadmodum scriptum est, transiens media nocte Dominus in terram Ægypti, ut interficeret primogenitos Ægyptiorum, visso sanguine, filios Israel operuit, ipsorum fores pertransiens, nec sinens quemquam ex iis ab exterminatore percuti. Ægyptiis vero exitium immisit, sublatis eorum primogenitis:

ſicque filios Iſrael poſt mediam no-
ctem ex Ægypto eduxit. Scribitur e-
nim in ſacro Exodi libro ad verbum:
Cap. 12. 21. *Vocavit Moyſes omnes ſeniores Iſrael, & dixit ad illos, Ite, & accipite agnum per cognationes veſtras & ſacrificate Paſcha. Accipietis autem faſciculum hyſſopi, & tinguentes ex ſanguine qui eſt apud januam, & tangetis limen, & utroſque poſtes a ſanguine, qui eſt apud januam. Vos autem non egredieminì unuſquiſque januam domus ſuæ uſque ad mane. Et tranſibit Dominus ad percutiendum Ægyptios, & videbit ſanguinem in limine, & ſuper utroſque poſtes, & tranſibit Dominus januam, & non finet exterminatorem ingredi in domos veſtras ad percutiendum. Et ſervabitis verbum hoc legitimum tibi & filiis tuis uſque ad ſæculum. Si autem ingreſſi fueritis in terram, quam dederit Dominus vobis, ſicut locutus eſt, ſervabitis cultum hunc. Et erit, ſi dixerint ad vos filii veſtri, Quis cultus hic? Et dicetis illis, Victima Paſcha hoc Domino, qui protexit domos filiorum Iſrael in Ægypto, quando percuſſit Ægyptios, domos autem noſtras liberavit. Incurvatuſque populus adoravit.* Et rurſum:
Cap. 13. 14. *Si interrogaverit te filius tuus poſt hæc dicens, Quid hoc? dices illi, Quoniam in manu forti eduxit nos Dominus ex Ægypto, e domo ſervitutis, quando Pharao induraverat cor ne dimitteret nos, interfecit Dominus omne primogenitum in terra Ægypti, a primogenitis hominum, uſque ad primogenita jumentorum. Et erit ſignum in manu tua, & immotum ante oculos tuos. In manu enim potenti eduxit me Dominus ex Ægypto.* His igitur ab inſpirata a Deo ſcriptura ſic dictis, merito ſane diem illum dumtaxat Paſcha appellarunt filii Iſrael: quintamdecimam vero, & ſex illam inſequentes, Feſtum Azymorum. Unde qui Hebræam linguam in Græcanicam tranſtulerunt, Diabateria, & Hyperbaſia, ſeu dies tranſitus & exitus, Feſtum hoc nuncuparunt: quod colligere licet ex iis qui apud Hebræos
Edit. Pariſ. pag. 228. doctrinæ laude claruerunt, Philone, inquam, & Joſepho. Eccleſia vero non ſolum Paſſionem & mortem Chriſti, ſed etiam ejus Reſurrectionem Paſcha neceſſario appellat, ea quæ allata eſt cauſa, in quamcumque ex VII. diebus poſt decimam quartam primi menſis lunæ illa inciderit. Unde Baſilius magnus, Cæſareæ Cappadociæ Epiſcopus, in adhortatione ad Baptiſmum, ingenti voce prædicabundus clamat: *Omne quidem tempus opportunum eſt ad ſalutarem baptiſmatis fontem exiplendum, ſive diem dicas, ſive noctem, ſive horam, ſive momentum, ſive quod momento brevius eſt: ſed jure meritiſſimo opportunior eſt dies proprius & ad eam rem deſignatus. Quid autem die Paſchæ cognatius ad baptiſmum? Hæc enim dies memoria eſt Reſurrectionis. Baptiſmus autem janua eſt ad Reſurrectionem. Recipiamus ergo his Paſchalibus feriis pignus & gratiam Reſurrectionis.* Et Gregorius Theologus oratione in Paſcha, cujus hoc Initium, *In cuſtodia mea ſtabo, inquit divinus Habacuc*, omnino gemina docet, cum ita ſcribit: *Paſcha Domini, Paſcha, iterum dico, Paſcha, bonæ fu-*

μασούχιον τὸς υἱοὺς Ισραὴλ ἐξήγαγεν ἐξ Αἰγύπτου. Γέγραπται γὰρ ἐν τῇ ἱερᾷ βίβλῳ τῆς Ἐξόδου ἐπὶ λέξεως, οὕτως. Ἐκάλεσε δὲ Μωσῆς πάσαν τὴν γερουσίαν Ισραὴλ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἀπέλθετε, λάβετε ὑμῖν πρόβατον κατὰ συγγενείας ὑμῶν, καὶ θύσατε τὸ Πάσχα· καὶ λήψεσθε δὲ δέσμην ὑσσώπου, καὶ βάψαντες ἀπὸ τοῦ αἵματος, ὃ ἐστιν ἐπὶ τῷ θύρᾳ, καὶ θίξετε ἐπὶ τῆς φλιᾶς, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σταθμῶν ἀπὸ τοῦ αἵματος ὃ ἐστι παρὰ τὴν θύραν. Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐξελεύσεσθε ἕκαστος τὴν θύραν τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἕως πρωΐ. Καὶ παρελεύσεται Κύριος παίξαι τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ ὄψεται τὸ αἷμα ἐπὶ τῆς φλιᾶς, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σταθμῶν· καὶ παρελεύσεται Κύριος τὴν θύραν, καὶ οὐκ ἀφήσει τὸν ὀλεθρεύοντα εἰσελθεῖν εἰς τὰς οἰκίας ὑμῶν παίξαι. Καὶ φυλάξεσθε τὸ ῥῆμα τοῦτο νόμιμον σεαυτοῖς καὶ τοῖς υἱοῖς σου ἕως αἰῶνος. Ἐὰν δὲ εἰσέλθητε εἰς τὴν γῆν, ἣν δῷ Κύριος ὑμῖν, καθότι ἐλάλησε, καὶ φυλάξετε τὴν λατρείαν ταύτην. Καὶ ἔσται, ἐὰν λέγωσι πρὸς ὑμᾶς οἱ υἱοὶ ὑμῶν· Τίς ἡ λατρεία αὕτη; καὶ ἐρεῖτε αὐτοῖς· Θυσία τὸ Πάσχα τοῦτο Κυρίῳ, ὃς ὑπέρασπισε τοὺς οἴκους τῶν υἱῶν Ισραὴλ ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ὅτε ἐπάταξε τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς δὲ οἴκους ἡμῶν ἐρρύσατο. Καὶ κύψας ὁ λαὸς προσεκύνησε. Καὶ πάλιν· Ἐὰν ἐρωτήσει σε ὁ υἱός σου μετὰ ταῦτα λέγων, Τί τοῦτο; ἐρεῖς αὐτῷ, Ὅτι ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ἡμᾶς Κύριος ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· ἡνίκα δὲ ἐσκλήρυνε Φαραὼ ἐξαποστεῖλαι ὑμᾶς, ἀπέκτεινε πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἀπὸ πρωτοτόκων ἀνθρώπων ἕως πρωτοτόκων κτηνῶν. Καὶ ἔσται σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου, καὶ ἀσάλευτον πρὸ ὀφθαλμῶν σου. Ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγέ με Κύριος ἐξ Αἰγύπτου. Τούτων οὖν οὕτως ὑπὸ τῆς θεοπνεύστου γραφῆς εἰρημένων, εἰκότως ἄρα ἐκείνην τὴν ἡμέραν μόνον Πάσχα οἱ υἱοὶ Ισραὴλ προσηγόρευον. τὴν δὲ ιε', καὶ τὰς μετ' αὐτὴν ἡμέρας ἑορτὴν Ἀζύμων. Οθεν τὴν Ἑβραΐδα γλῶσσαν εἰς τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν μεταβάλλοντες, Διαβατήρια, καὶ Ὑπερβάσια τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐκάλουν, ὡς ἔστι τοῦτο γοῦν ἐκ τῶν παρ' Ἑβραίοις σοφῶν, Φίλωνος λέγω, καὶ Ἰωσήπου. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, οὐ μόνον τὸ πάθος, καὶ θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ Πάσχα ὀνομάζει ἀναγκαίως, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν, εἰ καὶ ἐν ᾗ δήποτε ἡμέρᾳ τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν τῆς μετὰ τὸ πρῶτον μηνὸς τῆς σελήνης δύσειεν αὕτη, λέγω δὲ, ἡ Ἀνάστασις ἑορτάζομένη. Οθεν Βασίλειος ὁ μέγας, Καισαρείας Καππαδοκίας Ἐπίσκοπος γεγονώς, ἐν τῷ λόγῳ τῷ προτρεπτικῷ εἰς τὸ βάπτισμα, μεγάλῃ τῇ φωνῇ κηρύττει βοῶν· Πᾶς μὲν οὖν χρόνος εὐκαιρίαν ἔχει σωτηρίου βαπτίσματος σωτηρίας· κἂν νύκτα εἴπῃς, κἂν ἡμέραν, κἂν ὥραν, κἂν στιγμὴν χρόνου, κἂν τὸ βραχύτατον, πολλῷ δὲ δικαιοτέρα ἐπιτηδειοτέρα εἶναι δοκεῖ ἡ ἡμέρα. Τί δ' ἂν γένοιτο τῆς ἡμέρας τῷ Πάσχα συγγενέστερον πρὸς τὸ βάπτισμα; Ἡ μὲν γὰρ ἡμέρα μνημόσυνόν ἐστιν Ἀναστάσεως· τὸ δὲ βάπτισμα δύναμίς ἐστι πρὸς τὴν Ἀνάστασιν. Ἐν τούτῳ τῷ εὐαγγελίῳ τῆς Ἀναστάσεως ἡδέως ὑποδεξώμεθα. Καὶ ὁ Γρηγόριος δὲ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὸ Πάσχα λόγῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μου στήσομαι, φησὶν ὁ θεσπέσιος Ἀββακούμ, τὰ παραπλήσια διδάσκει, γράφων ὡδέ πως· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, καὶ πάλιν ἐρῶ, Πάσχα, τιμὴ τῆς ἁγίας Τριάδος. Αὕτη ἑορτῶν ἡμῖν ἑορ-

A M. C. Ann. C. τὴ, ᾗ πανηγύρεων πανήγυρις, τοσοῦτον ὑπεραίρουσα οὐ τὰς ἀνθρωπικὰς μόνον, ᾗ χαμαὶ ἐρχομένας, ἀλλ' ὕδη ᾗ τὰς αὐτῆ Χριστῆ ᾗ ἐπ' αὐτῇ πλουμένας, ὅσον ἀστέρος ἥλιος. Καλὴ μὲν ἔων χθὲς ἡμῖν λαμπηφορεία ⸂ φωταγωγία ⸃, ἰδίᾳ τε ᾗ δημοσίᾳ σωνεστάμεθα πᾶν γένος ἀνθρώπων μικροῦ δεῖν, ᾗ ἀξία πᾶσα, δαψιλεῖ τῷ πυρὶ τὴν νύκτα καταφωτίζοντες, ᾗ τῷ μεγάλου φωτὸς ἀντίτυπος· ὅσον τε θύρωθεν ἄνωθεν φρυκτωρεῖ κόσμον ὅλον αὐγάζων τοῖς παρ' ἑαυτῷ κάλλεσι· ᾗ ὅσον ὑπερουράνιον ἔντε Ἀγγέλοις τῇ πρώτῃ φωτεινῇ φύσει μετὰ τὴν πρώτην τὸ ἐκεῖθεν * καταυγάζεσθαι· ᾗ ὅσον ἐν τῇ Τριάδι παρ' ἧς φῶς ἅπαν συλλήψεται ἐξ ἀμερίστου φωτὸς μετεχόμενον, ᾗ τιμώμενον. Καλλίων δὲ ἡ σήμερον, ᾗ περιφανεστέρα, ὅσον χθὲς μὲν πρόδρομον ἐν τῷ μεγάλου φωτὸς ἀνιστάμενον τὸ φῶς, οἷον ἑῳφοσύνη τις προεόρτιος. Σήμερον δὲ τῇ Ἀναστάσει αὐτὴν ἑορτάζομεν, οὐκέτι ἐλπιζομένην, ἀλλ' ὕδη γεγενημένην, ᾗ κόσμον ὅλον ἑαυτῇ συνάγουσαν.

Ἐκ τῆς ἱερᾶς τοίνυν ᾗ θεοπνεύστων λογίων, ⸂ ἐκ τῆς ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλων ταῦτα σαφῶς διδαχθέντες μετὰ παῤῥησίας εἰ τῆς ἁγίας Καθολικῆς ᾗ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας λέγομεν, Τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη, ᾗ ἀνέστη Χριστός. Καὶ Πάσχα ὀνομάζομεν, ὡς ἀνώτερον εἴρηται, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου, ⸃ τὴν Ἀνάστασιν.

Εἶτα γνῶναι βουλόμενοι, ᾗ τὴν ιδ' τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, τὸ πότε ἔφθασεν ἄνω, καὶ μφμ' ἔτη πεντεκαίδεκα παρὰ τῆς ι', ιθ', σ', γω', ιδ' γίνονται ᵹ ι'. ι' μία, γίνονται ι', λοιπὸν ια'. Τὸ ἕνα ια' ἔτος τῆς κατὰ φύσιν ιθ' ἐπακτοῦ ἔχει προσκείμενον ἐπακτὴν μίαν· ταύτην προσλάβωμεν ιγ' τὰς πρὸ τῶν φωτήρων, ζ' τὰς προσελήνους, ᾗ ια' τὰς ἀπὸ κ α' τοῦ Μαρτίου μηνὸς, Ἀπριλλίου ιβ' γίνονται μδ', ἐκβὰς, λ', λοιπὸν ιδ'. Καὶ ἐγνωμεν ὡς εἰς ιδ', τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς σελήνης, ᾗ τὸ παρὸν ἔτος, ἔφθασεν τῇ ιβ' τοῦ Ἀπριλλίου μηνός. Εἶτα γνῶμεν ᾗ ποία ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἔφθασεν ἄνω, τοῖς μφμ' ἔτεσιν προσλάβωμεν τὸ δ', α τ π', γίνονται ς ϡ κ', ταύτας εἰς ζ, ζ'. ϡ', ϛ'. ζ, π' γίνονται φξ'. ζ, ϡ', γίνονται ξγ', λοιπὸν δὲ δύο, ταύταις πρόσθες γ', τὰς πρὸ τῶν φωτήρων, ᾗ ι α'. τὰς ἀπὸ κ α' Μαρτίου, ᾗ ιβ' Ἀπριλλίου, γίνονται κ ά, ἐκβὰ ζ, γ' γίνονται π α', λοιπὸν ζ, ἔφθασεν ἕως ἡ ιδ', κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἐν ἡμέρᾳ σαββάτῳ.

Τούτῳ τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς εἰς οὐρανοὺς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος τὸν Εὐνοῦχον Κανδάκης τῆς Βασιλίσσης Αἰθιόπων, ἀπαρχὴν τῆς τῶν ἐθνῶν κλήσεως, τῷ τοῦ Χριστοῦ κηρύγματι ὑπηγάγετο.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, πρῶτος τῶν κατὰ τὴν Παλαιστίνην Καισαρείαν Κορνήλιος σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ δι' ἐπιφανείας θείας, ὑπαρχία τε Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, ᾗ εἰς Χριστὸν πίστιν κατεδέξατο.

14 ια'. Ind. ϛ'. Υπ. Γάλβα ᾗ Σύλλου.

B C D E

* κατευλογίζεσθαι

OLYMP. CCXLIII.

Vide Nicetam in hunc locum.

A ctosanctæ Trinitatis. Hoc est festorum festum, & celebritas celebritatum, tanto reliquis omnibus non humanis tantum & ab hominibus profectis, sed ipsis Christi festis diebus clarius, quanto sol stellas superat claritate. Illustris quidem nobis & hesterna lux plena luminum & lucernarum quas gestavimus fuit, quam publice privatimque omnes prope mortales, & omnes omnium dignitatum ordines pulsa crebris ignibus nocte, peregimus, lux inquam magni illius solis umbra, tanto magis umbra, quanto cælum altius totum terrarum orbem suis ornamentis illustrat, quanto que clarius illud lumen, quod supracæleste est, & in Angelis, & in ipsa Trinitate, a qua splendor omnis velut ex æterno fonte luminis trahitur, decerpiturque, relucet. Præclarior ergo lux hodierna, quod hesterna hodiernæ quasi nuntia fuerit, & veluti nascens primum jubar, & præcepta quædam futuri sequentisque festi lætitia. Hodierna vero die ipsum resurgentis Christi triumphum agamus, non speratum amplius aut expectatum, sed præsentem, totumque ad se mundum attrahentem.

A sacris igitur & a Deo dictatis oraculis, sanctisque Ecclesiæ doctoribus hæc clare edocti, quotquot ex sancta Catholica & Apostolica sumus Ecclesia libere dicamus, *Pascha nostrum pro nobis immolatus est Christus, & resurrexit*. Et Pascha appellamus, ut supra dictum est, mortem Domini, & Resurrectionem.

1. ad Cor. Edit. Paris. pag. 229.

Porro si velimus nosse decimamquartam primi mensis lunæ, & quando illa accidit, annos v. MDxL. partimur per xix. xix. vero ducimus in cc. existunt iii. MDccc. xix. In Lxxxx. prodeunt MDccx. xix. semel efficiunt xix. relinquuntur xi. Undecimus ergo annus naturalis decemnovennalis cycli adjunctam habet epactam unam, cui adjicimus xiii. illas anteluminares vii. antelunares, & xi. a xxi. Martii xii. Aprilis, & fiunt xliv. abjice xxx. relinquuntur xiv. Intelligimus ergo quemadmodum hoc præsenti anno xiv. primi mensis lunæ incidat in xii. Aprilis. Quod si & diem hebdomadis investigare velimus, annis v. MDxL. quartam addimus partem, nempe MccclxxxV. fiunt vi. MDccccxxv. quos per vii. partimur. Septies Dcccc. efficiunt vi. Mccc. septies Lxxx. faciunt DLx. septies ix. reddunt Lxiii. reliqua sunt xi. quibus adde iii. anteluminares, & illas xi. a xxi. Martii, & xii. Aprilis fiunt xxviii. abjice septies iii. fiunt xxi. relinquuntur vii. ergo xiv. hoc anno incidit in Sabbatum.

Hoc secundo anno Domini in cælos Assumptionis, Philippus Apostolus Candacis Reginæ Æthiopum Eunuchum, primitias gentium vocationis, Christi prædicationi subjecit.

Act. i. 27.

Hoc eodem anno, primus in Palæstina Cæsarea Cornelius cum tota sua familia, divina apparitione monitus, ac Petri Apostoli opera, fidem in Christum suscepit.

Act. 10.

xx. Ind. vi. Galba & Sulla Coss.

A.M.C. A.U.C. Agrippa, Herodis Regis filius, Romam profectus ad accusandum Herodem Tetrarcham, a Tiberio in vincula conjicitur.

Ἀγρίππας, υἱὸς Ἡρῴδου τοῦ Βασιλέως, κατήγορος Ἡρῴδου τοῦ Τετράρχου ἀφικόμενος εἰς Ῥώμην, δεσμεῖται ὑπὸ Τιβερίου. OLYMP. CCIV. IPHIT.

xxi. Ind. viii. Gallo & Nonniano Coss.

His Coss. Pontius Pilatus Christianorum dogmata Tiberio Cæsari, ille vero Senatui Romano communicavit. Senatu autem id non admittente, Tiberius capitis pœnam in Christianorum delatores decrevit; quemadmodum Tertullianus Latinus scriptor refert.

κά. Ind. ζ. Τπ. Γάλλου καὶ Νονιανοῦ.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, Πόντιος Πιλάτος περὶ τῶν Χριστιανῶν δόγματος ἐκοινώσατο τῷ Τιβερίῳ Καίσαρι, κἀκεῖνος τῇ Συγκλήτῳ Ῥώμης. Τῆς δὲ μὴ προσιμένης, Τιβέριος θάνατον ἀπείλησε τοῖς Χριστιανοκατηγόροις, ὡς ἱστορεῖ Τερτυλλιανὸς ὁ Ῥωμαῖος.

xxii. Ind. viii. Leliano & Plauto Coss.

Quarto post Domini in cœlos assumptionem anno, Petrus Apostolus Hierosolymis Antiochiam magnam profectus verbum Dei docuit, & Episcopatus ordinatione suscepta, a Judæis qui Christiani effecti erant persuasus, illic semet in Thronum immisit: neque quemquam ex gentilibus qui fidem receperant aut excepit, aut amplexus est, sed illis ita dimissis, inde exivit.

Edit. Paris. p. 230.

κβ. Ind. Τπ. Λιλιανοῦ καὶ Πλάυτα.

Τετάρτῳ ἔτει εἰς οὐρανὰς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, Πέτρος ὁ Ἀπόστολος ἀπὸ Ἱεροσολύμων ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐδίδασκεν, καὶ τῇ χειροτονίᾳ τῆς Ἐπισκοπῆς δεξάμενος, ἐκεῖσε ἑαυτὸν ἐνεθρόνισε, πεισθεὶς τοῖς ἀπὸ Ἰουδαίων γενομένοις Χριστιανοῖς. καὶ τοὺς ἐξ ἐθνῶν πίστεως οὐκ ἐδέξατο, οὔτε ἠγάπα, ἀλλ' ἅπαξ ἐάσας αὐτούς, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν.

CCIV. OLYMPIAS.

σδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Tiberius Imperator propria morte moritur Romæ in Palatio, absque liberis & cælebs, natus annos lxx.

Ὁ Βασιλεὺς Τιβέριος πληγῇ ἰδίᾳ θανάτῳ ἐν τῷ Παλατίῳ Ῥώμης, * ἄπαις καὶ ἀγαμίαιος, ἐνιαυτῶν ο. Οὐχ ἔτων.

Romanis iv. imperavit CAJUS CALIGULA Cæsar annos iv. Colliguntur anni v. MDXLVIII.

Ῥωμαίων πέμπτος ἐβασίλευσε ΓΑΙΟΣ ΓΑΛΙΓΟΥΛΑΣ Καῖσαρ ἔτη δ'. Ὁμοῦ, ἐφ' ἑ. ἀ. Ινδ. θ'. Τπ. Πρεσύλλου καὶ Νιγρείνου.

Γάϊος Καῖσαρ ἅμα ἐβασίλευσων, Ἡρῴδιον ἐξώνεται τὴν Ἡρωδιάδα, ὡς φησι Ἰώσηπος, καὶ Ἀγρίππαν λύσας τῶν δεσμῶν, Βασιλέα τῆς Ἰουδαίων κατέστησεν. (οὗτός ἐστιν Ἡρῴδης ὁ Ἰάκωβον ἀνελὼν, ὁ εἰς τὰς Πράξεις λαλούμενος, ὁ σκωληκόβρωτος γενόμενος) ὅσις ἐβασίλευσεν ἔτη ζ, Γαΐου μὲν δ', Κλαυδίου δὲ μετ' αὐτὸν Βαΐου, ἔτη γ', ὡς ἀναγράφεται Ἰώσηπος.

1547. 37. 1. Ind. ix. Proculo & Nigrino Coss.

Cajus Cæsar simul ac imperare cœpit, Herodem propter Herodiadem in exilium misit, ut ait Josephus, & Agrippam vinculi solutum Judæorum Regem constituit: (hic est Herodes qui Jacobum interfecit, de quo loquuntur Acta Apostolorum, a pediculis consumptus) qui annos vii. regnavit, Cajo quidem iv. Claudio vero post Cajum imperante annos iii. ut scribit Josephus.

Act. 12. 23.

β'. Ind. ί. Τπ. Ἰουλιανοῦ καὶ Λαυρεντίου.

Πόντιος Πιλάτος, ὁ ἐπὶ τοῦ Σωτῆρος, ποικίλαις περιπετειῶν συμφοραῖς, αὐτόχειρ ἑαυτῷ γίνεται, τῆς Θείας, ἔοικε, δίκης οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν μετὰ θύσης, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ τὰ Ῥωμαϊκὰ περὶ αὐτοῦ καὶ Ἑλλήνων γράψαντες, οἵ καὶ τὰς Ὀλυμπιάδας ἅμα αὐτοῖς ἀναγράψαντες.

1548. 38. 11. Ind. x. Juliano & Aspernate Coss.

Pontius Pilatus, sub quo Salvator passus est, variis appetitus calamitatibus, tandem sibi mortem consciviť, divina, ut videtur, vindicta non multo post illum assequente, quemadmodum de eo narrant qui Romanas & Græcas historias scripsere, ut & qui Olympiades conscripserunt.

γ'. Ind. ια'. Τπ. Κλαυδίου Καίσαρος καὶ Κερσιανοῦ.

1549. 39. 111. Ind. xi. Claudio Cæsare & Cersiano Coss.

His Coss. Petrus Apostolus Primus Ecclesiæ Antiochenæ fundamenta jecit.

Eodem ipso anno, Marcus Evangelista apud Ægyptios & Alexandrinos diversatus, verbum Christi annuntiat, primusque Alexandriæ Ecclesias constituit, quibus præfuit annos xxii.

Ἐπὶ τούτου Ὑπάτου Πέτρος ὁ ἅγιος Ἀπόστολος πρῶτος τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας ἐθεμελίωσε.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς Αἰγυπτίοις καὶ Ἀλεξανδρεῦσιν ἐπιδημήσας, εὐαγγελίζεται τὸν Χριστοῦ λόγον, Ἐκκλησίας τε πρῶτος ἐν αὐτῇ Ἀλεξανδρείας συνεστήσατο, καὶ προέστη αὐτῶν ἔτη κβ'.

1550. 40. iv. Ind. xii. Claudio Cæsare II. solo Cos.

δ'. Ind. ιβ'. Τπ. Κλαυδίου Καίσαρος τὸ β μόνου.

Hoc Cajo imperante, Philo historicus florebat. Hic res, quæ sub Cajo Judæis acciderunt, narrat.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Γαΐου, Φίλων ἐγνωρίζετο ὁ ἱστοριογράφος. Οὗτος ἱστορεῖ τὰ κατὰ Γαΐου συμβάντα τοῖς Ἰουδαίοις.

Ἐπὶ

A. M. C. A. U. C.

Ἐπὶ τῷ προκειμένῳ ἔτει, Γάϊος Γαλιγόλας ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ῥώμης ὑπὸ τῶν ἰδίων Σπεκουλατόρων τῶν κουβικουλαρίων εὐνούχων, καὶ γερουσίας τῆς Συγκλήτου, ὢν ἐτῶν λθ'.

His prædictis Coss. Cajus Caligula Romæ in Palatio interfectus est a suis Protectoribus cubicularibus Eunuchis, consentiente Senatu, cum annorum esset XXXIX. OLYMP. IPHIT. Edit. Paris. pag. 231.

σά' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων ε' ἐβασίλευσε ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιδ'. Ὁμοῦ ,ϕξβ'.

CCV. OLYMPIAS.

Romanis V. imperavit CLAUDIUS annis XIV. Colliguntur anni V. MDLXII.

α'. Ἰνδ. ιγ'. Τπ. Κλαυδίου Καίσαρος τὸ β' καὶ Ἀντωνίνου.

1. Ind. XIII. Claudio Cæsare & Antonino Coss. A. C. 41.

Τούτῳ τῷ πρώτῳ ἔτει Κλαυδίου, ὁ ἅγιος Στέφανος μαρτυρεῖ, καὶ ὡς Παῦλος εὐδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ· οὗτος ὁ Στέφανος, τῆς νέας διαθήκης Πρωτομάρτυρ, καὶ Πρωτοδιάκονος, ὁ τὸν μέγαν Παῦλον ἔτι ζηλωτὴν ὑπάρχοντα τοῦ νόμου φονέα ἴδιον κεκτημένος, ὁ μόνος μετὰ πάσης συναγωγῆς ἀγωνιζόμενος, ὁ τὸν ἀγωνοθέτην πρὸς τὸν θεὸν ἐξεγείρας· οὗτος ὁ θεωρῶν τοὺς οὐρανοὺς διηνοιγμένους, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Πάσης γὰρ τῆς θείας γραφῆς καθήμενον λεγούσης, οὗτος ἑστῶτα εἶδεν· ἢ γὰρ σφοδρότης τοῦ ἀγῶνος ἐπὶ τὸν θεὸν τὸν ἀγωνοθέτην ἐξανέστησεν, ὅθεν καὶ παρ' αὐτοῦ προσκτώμενος ἀνέσεως εἰς ἐκεῖνον τὸν δόξαν, νύσσετο τοῖς αὐτὸν λιθάζουσι, λέγων· Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ἀλλὰ σὺ αὐτὸς δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

In hoc primo Claudii anno, Sanctus Stephanus martyrio vitam finivit, cujus neci consensit Paulus: ille scilicet Stephanus, primus Novi Testamenti Martyr, primusque Diaconus, qui Paulum adhuc pro lege acrius propugnantem, interfectorem suum habuit, & solus cum universa Synagoga congressus, ad spectaculum agonotheten seu munerarium excitavit: ille, inquam, qui vidit cœlos apertos, & Filium hominis stantem a dextris Dei. Cum enim ubique sacra Scriptura sedentem exhibeat, hic stantem vidit: certaminis quippe vehementia agonothetam ad spectaculum erexit, unde & ab illo incitatus, ut gloriam istam assequeretur, pro iis a quibus lapidibus impetebatur, deprecatus est in hæc verba: *Domine, ne statuas illis hoc peccatum, sed tu ipse accipe spiritum meum.* Act. 7. 59.

Ἰδοὺ καὶ οὗτος τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις καὶ ἴδε καὶ κηρύττει, ὡς εἷς τῶν ἑπτὰ ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ τῆς δευτέρας καταστάσεως ἀρχηγός, ὃν παρακαλεῖ καὶ αὐτὸν αὐτόθι δέξασθαι.

Ecce & hic eadem, quæ alii, videt & prædicat, Christum scilicet secundi status principem, quem rogat uti eodem loco ipse etiam recipiatur.

β'. Ἰνδ. ιδ'. Τπ. Κλαυδίου Καίσαρος τὸ δ', καὶ Λάργου.

11. Ind. XIV. Claudio Cæsare IV. & Largo Coss.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Παῦλος τὴν Ἐκκλησίαν διώκων, πηρῶται ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἔρχεται χειραγωγούμενος εἰς Δαμασκόν, καὶ ἐκεῖ ἀναβλέπει, καὶ βαπτίζεται ὑπὸ Ἀνανίου, καθὼς ταῖς Πράξεσι περιέχεται. Καὶ ἀπὸ Δαμασκοῦ ἀπῆλθεν εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς Δαμασκόν, ὡς γράφει Γαλάταις.

Hoc anno, Paulus dum Ecclesiam persequitur, in via cæcatur, & ductus manu venit Damascum, ibique visum recipit, & baptizatur ab Anania, quemadmodum in Actis Apostolorum refertur. Damasco in Arabiam profectus, rursum Damascum reversus est, uti ad Galatas scribit. Act. 9. Ad Gal. 1. 17.

γ'. Ἰνδ. ιε'. Τπ. Κλαυδίου Καίσαρος τὸ ε', καὶ Βιτελλίου.

III. Ind. XV. Claudio Cæsare V. & Vitellio Coss.

Τούτῳ τῷ ἔτει Παῦλος φυγὼν ἀπὸ Δαμασκοῦ διὰ τείχους, ἀπῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ταύτην τὴν ἀνάβασιν γράφει Γαλάταις. Ἔπειτα μετὰ τρία ἔτη ἀπῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον. Ταῦτα τὰ τρία ἔτη ἱστορεῖ, οὐχὶ τοὺς ἰδίους χρόνους ἀριθμῶν. Ἀκριβῶς γὰρ εἰς ἀποστολὴν κληθεὶς οὐκ ἦν ὅτε αὐτὸς, ὅτε Βαρνάβας, ἀλλ' ὅτε Ἡρῴδης ἔτι ἦν ἀποθανών, ὡς τὰ κθ' μέρος τῆς Πράξεων δηλοῖ. Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους, καὶ οὐκ εἶδεν, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, ὡς γράφει Γαλάταις· καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον, (ἰδοὺ δηλόν ἐστιν ὅτι τοῦτα τὰ τρία ἔτη ἱστορεῖ·) καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ παρρησιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, ὡς περιέχουσιν αἱ Πράξεις. Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ τὴν ἐπιβουλὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἀπέκτειναν αὐτὸν θέλοντες, ἐξέπεμψαν αὐτὸν εἰς Ταρσὸν καὶ εὗρεν αὐτὸν Βαρνάβας, φέρει εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ

Hoc anno Paulus Damasco per muros fugiens, Hierosolyma venit, hancque suam profectionem describit in Epistola ad Galatas. Deinde post triennium petiit Hierosolyma, ut videret Petrum. Hujus triennii meminit, quod tamen in annis suis minime putat. Neque enim ea tempestate ad Apostolatum ipse vocatus erat, ut nec Barnabas: sed & Herodes nondum erat mortuus, uti singillatim Acta docent. Barnabas autem illum deduxit ad Apostolos, ex quibus neminem invenit præter Petrum & Jacobum fratrem Domini, ut ad Galatas scribit: iisque narravit quomodo Dominum in via viderit, (unde patet, quod hos tres annos recenset) & ut cum illo collocutus sit, & quemadmodum Damasci in nomine Jesu prædicare aggressus fuerit, ut in Actis continetur. Fratres vero, perceptis Judæorum insidiis, qui eum de medo tollere decreverant, illum Tarsum misere, ibique inventum Bar- Ad Gal. 1. 18. pag. 232. Ad Gal. 1. 19.

A. M. C. A. C. nabas deduxit Antiochiam, ubi tertio Claudii anno morati sunt. Ita enim habent Acta: *Exivit Barnabas ut quæreret Saulum, & cum eum invenisset, deduxit Antiochiam. Factum est autem ut ibi totum annum in Ecclesia versarentur.* Ut igitur præfatus sum, totum tertium annum Antiochiæ exegere. Hoc enim tertio anno Agabus famem futuram prædixit, ut est in Actis: *His diebus descenderunt Hierosolymis Prophetæ Antiochiam. Surgens autem unus ex iis nomine Agabus, significavit per spiritum magnam famem, quæ sub Claudio fuit.* Nec multo post: *Illo tempore injecit Herodes manus, ut quosdam affligeret de Ecclesia, & interfecit Jacobum fratrem Joannis gladio, & Petrum misit in custodiam.* Quæ cum fecisset Herodes, statim moritur, a vermibus consumptus, scribente Josepho eum annis VII. regnasse.

Act. 11. 28.

Act. 12. 20.

Act. 12. 1.

Act. 12. 23.

Act. 12. 3.

Act. 12. 4.

Act. 12. 19.

Act. 12. 23.

Act. 12. 25.

Act. 13. 2.

Act. 13. 4.

Act. 13. 5.

Act. 13. 6.

Act. 13. 13.

Act. 13. 14.

Act. 13. 15.

Act. 13. 16.

Act. 13. 17.

Act. 13. 18.

Act. 13. 19.

Act. 13. 20.

Act. 13. 21.

Act. 13. 22.

Act. 13. 23.

Act. 13. 24.

Act. 13. 25.

Act. 13.

A. M. C. A. U. C.

λιὼ οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, θεμελιῶντες τὴν αὐτῶν Ἐκκλησίαν, ᾗ ἤγουν τὴν ἐπιστολὴν εἰς Ἀντιόχειαν αὐτὸς Παῦλος καὶ Βαρνάβας, ὡς δηλοῦσιν αἱ Πράξεις. Ἐκ τούτου δείκνυται, ὅτι καὶ τὰς Καθολικὰς αὐτῶν οἱ Ἀπόστολοι τότε γράφουσι, πρὸ τῆς ἀπαυτῶν, οἱ δὲ Πέτρος μόνος ἀπὸ Ῥώμης γράφει, ὥς τινες ἱστοροῦσιν, ἀλλὰ καὶ Ματθαῖος πρῶτος ἐκεῖ εἰς Ἱεροσόλυμα γράφει τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς λέγει ὁ Χρυσόστομος. Οἶμαι δὲ...

mini, epistolam scribunt Apostoli Antiochiam Syriæ, ut Ecclesiæ suæ fundamenta jacerent, quam Paulus ipse & Barnabas Antiochiam deferunt, ut habent Acta. Ex hoc plane colligitur Apostolos Catholicas suas Epistolas scripsisse, antequam ii dispergerentur, quantumvis Petrus, ut quidam volunt, solus ipse Roma scripserit. Quin & Matthæus primus ibi Hierosolymis, ut ait Chrysostomus, Evangelium scripsit. Arbitror autem... OLYMP. IPHIT.

Hic erat pagina 47 Consolatoria, quæ supplevimus ex Idatio, defuerunt in C. MS. Vaticano.

47. ζ'. Ινδ. δ'. Τῳ. Κλαυδίου καὶ τὸ δ', Βιτελλίου.
48. η'. Ινδ. ε'. Τῳ. Βιτελλίου καὶ Παυλλικόλα.
49. θ'. Ινδ. ς'. Τῳ. Βηριανοῦ καὶ Γαλλικανοῦ.

σζ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

50. ι'. Ινδ. ζ'. Τῳ. Οὐιτέλλου καὶ Νερβιανοῦ.
51. ια'. Ινδ. η'. Τῳ. Κλαυδίου καὶ Ὀθρύωνος.
52. ιβ'. Ινδ. θ'. Τῳ. Σύλλα καὶ Κάτωνος.
53. ιγ'. Ινδ. ι'. Τῳ. Σιλανοῦ καὶ Ἀντωνίνου.

ση'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

54. ιδ'. Ινδ. ια'. Τῳ. Μαρκέλλου καὶ Ἀβίολα.
Ῥωμαίων ς'. βασιλεύσαντος ΝΕΡΩΝΟΣ ἔτη ιγ'. μῆνας ζ'. ἡμέρας κδ'.
55. α'. Ινδ. ιβ'. Τῳ. Νέρωνος καὶ Οὐιτέλλου.
56. β'. Ινδ. ιγ'. Τῳ. Σατορνίνου καὶ Σκιπίωνος.
57. γ'. Ινδ. ιδ'. Τῳ. Νέρωνος τὸ β', καὶ Πίσωνος.

σθ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

58. δ'. Ινδ. ιε'. Τῳ. Νέρωνος τὸ γ', καὶ Μεσσάλα.
59. ε'. Ινδ. α'. Τῳ. Ἀπρωνιανοῦ καὶ Καπίτωνος.
60. ς'. Ινδ. β'. Τῳ. Νέρωνος τὸ δ', καὶ Λεντούλου.
61. ζ'. Ινδ. γ'. Τῳ. Λικίου καὶ Τουρπιλιανοῦ.

σ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

61. ζ'. Ινδ. δ'. Τῳ. Μαρίου καὶ Γάλλου.
63. θ'. Ινδ. ε'. Τῳ. Ῥούφου καὶ Ῥηγούλου.
64. ι'. Ινδ. ς'. Τῳ. Κράσσου καὶ Βάσσου.
65. ια'. Ινδ. ζ'. Τῳ. Ἑλβὶα καὶ Ῥουΐνου.

σια'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

66. ιβ'. Ινδ. η'. Τῳ. Τελεσίνου καὶ Ῥούφου.

CCVII. OLYMPIAS.

B
x. Ind. VII. Vetere & Nerviniano Coss. 3.
xi. Ind. VIII. Claudio & Othrio Coss. 3.
xii. Ind. IX. Sylla & Catone Coss. 4.
xiii. Ind. X. Silano & Antonino Coss. 2. 208.

CCVIII. OLYMPIAS.

xiv. Ind. XI. Marcello & Aviola Coss. 2.
Romanis VI. imperavit NERO annos XIII. menses VII. dies XXVIII.
i. Ind. XII. Nerone & Vetere Coss. 3.
ii. Ind. XIII. Saturnino & Scipione Coss. 4.
iii. Ind. XIV. Nerone II. & Pisone Coss. 2. 209.

CCIX. OLYMPIAS.

iv. Ind. XV. Nerone III. Messala Coss. 2.
v. Ind. I. Aproniano & Capitone Coss. 3.
vi. Ind. II. Nerone IV. & Lentulo Coss. 4.
vii. Ind. III. Lucio & Turpiliano Coss. 2. 210.

C
CCX. OLYMPIAS.

viii. Ind. IV. Mario & Gallo Coss. 2.
ix. Ind. V. Rufo & Regulo Coss. 3.
x. Ind. VI. Crasso & Basso Coss. 4.
xi. Ind. VII. Helva & Vestino Coss. 2. 211.

CCXI. OLYMPIAS.

xii. Ind. VIII. Telesino & Rufo Coss. 2.

... ᾧ ἀποστείλῃ τὸν προκεχειρισμένον ὑμῖν Ἰησοῦν Χριστόν, ὃν δεῖ μὲν οὐρανὸν δέξασθαι ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων, ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς, διὰ στόματος πάντων τῶν ἁγίων ἀπ' αἰῶνος αὐτοῦ Προφητῶν. Καὶ μὲν μνησθεὶς τῆς χρείας Μωσέως, ὅτι, Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός· διὰ πάλιν ἐπιφέρει· Καὶ πάντες δὲ οἱ Προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ, καὶ τοῦ καθεξῆς, ὅσοι ἐλάλησαν καὶ κατήγγειλαν τὰς ἡμέρας ταύτας. Ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν Προφητῶν, καὶ τῆς διαθήκης, ἧς διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγων πρὸς Ἀβραάμ, Καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς. Ὑμῖν πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ, ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς, ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ὑμῶν ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν. Τούτοις πᾶσι μαρτυρεῖ ὁ μακάριος Πέτρος, ὥσπερ καὶ οἱ Εὐαγγελισταὶ, καὶ οἱ πάντες Προφῆται προκατήγγειλαν πάντα ταῦτα ὅτι ὁ Θεὸς διάφορα τινὰ κατάστασιν καινὴν ποιοῦντι, καὶ ποιεῖ, ὡς καὶ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν Προφητῶν. Καὶ ἔστι πρὸ ταύτης τῆς καταστάσεως εἶναι ἑτέραν ἄλλην, ἣν μετὰ ταῦτα μέλλουσαν, ἑτέραν ἀνεφώνησε, ἀλλὰ μὴ πάντων τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων δύο μόνον ἐξεῖπε, ταύτην δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν.

... & miserit eum, qui præordinatus est vobis Jesum Christum, quem oportet quidem cælum suscipere usque in tempora restitutionis omnium, de quo locutus est Deus per os sanctorum suorum a sæculo Prophetarum. Meminit enim dicti Mosaici illius: *Quoniam Prophetam suscitabit vobis Dominus Deus.* Et rursum infert: *Et omnes prophetæ a Samuel & deinceps, qui locuti sunt, & annuntiaverunt dies istos. Vos estis filii Prophetarum, & testamenti, quod disposuit Deus ad patres vestros, dicens ad Abraham, Et in semine tuo benedicentur omnes nationes terræ vobis primus Deus suscitans filium suum misit eum benedicentem vobis, ut convertat se unusquisque vestrum a nequitiis suis.* Omnibus his testatur Beatus Petrus, uti & Evangelistæ & omnes prophetæ hæc omnia prædixerunt, quod Deus secundum quemdam statum novum fecerit, & facit, quem per os omnium Prophetarum prænunciavit. Neque ante hunc statum, alium futurum esse, neque post futurum fore alium declaravit, sed cum omnibus Prophetis & Apostolis hos duos solos pronunciavit, hunc inquam jam præsentem, & post hunc illum futurum. Act. iii. 20.

Deut. 18. 15.

Gen. 22. 18.

DE SANCTO PAULO Apostolo.

Ipse est ille magnus Apostolus Paulus, cælestium copiarum ductor, qui in seipso Christum habet loquentem, qui stigmata Christi in corpore suo circumfert, magnus Ecclesiæ doctor, qui infinitas mortes quotidie pro Ecclesia sustinet, qui gloriatur in Domino & in infirmitatibus suis, qui gratiam Christi in se effervescentem habet, qui omnium gentium linguis loquitur, quondam persecutor, nunc autem persecutionem passus, quondam peccator, nunc autem misericordiam consecutus, raptus ad tertium cælum, & rursum in paradisum, verborum arcanorum auditor, spiritualium gratiarum designatus judex, magnus Canonarcha, seu Præceptor, ac superans reliquos Ecclesiæ doctores. Paulus, cujus salutatio in omnibus Epistolis velut Gigni loco, Gratia Domini est. Hic semper in omnibus Epistolis, veluti jam altero vitæ beatæ statu frueretur, exultabundus & certus agit, & veluti (cum Christo) consurrexerit ac consederit, dicens; *In cælestibus spei dati sumus*; & alia infinita, quæ nunc commemorare haud promptum est. Quorundam tamen mentionem faciemus, ne sermonem protrahamus. Scribit ergo in Epistola 1. ad Corinthios in hæc verba: *Si in vita hac sperantes in Christo sumus tantum, miserabiliores omnibus hominibus sumus.* Sedenim, Paule, post hanc vitam, quæ spes alia speranda est? *Sane*, inquit, *melior vita restat, firma & cælestis, jurejurando nobis a Deo promissa. Dicit enim: In quo abundantius volens Deus ostendere hæredibus promissionis immobilitatem consilii sui, interposuit jusjurandum, ut per duas res immobiles, in quibus impossibile est mentiri Deum, fortem consolationem habeamus, qui confugimus, ad tenendam propositam spem, quam sicut ancoram habemus animæ, tutamque ac firmam & ingredientem in interiora velaminis, ubi præcursor pro nobis introivit Jesus secundum ordinem Melchisedec, Pontifex factus in æternum.*

Et rursum: *Scientes habere vos meliorem substantiam et permanentem.* Et iterum: *Quapropter regnum immobile accipientes.* Et rursum: *non enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus.* Rursum: *Pietas ad omnia utilis est, quæ promissionem habet et præsentis vitæ et futuræ.* Rursum *Fratres, ego meipsum non arbitror comprehendisse, unum autem, quæ quidem retro obliviscens, ad ea vero quæ sunt priora extentus, ad scopum destinatum persequor ad brevium superne vocationis Dei in Christo Jesu. Quicumque ergo sumus perfecti, hoc sentiamus.* Et rursum: *Nostra autem conversatio in cœlis est, unde etiam Salvatorem expectamus Dominum Jesum, qui reformabit corpus humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis suæ.* Et iterum: *Expectantes beatam spem et revelationem gloriæ magni Dei, et Salvatoris nostri JESU Christi.* Et rursum: *Si ergo consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt*

Edit. Paris. pag. 235.

1. Cor. 15. 19.

Ad Ephes. 2.

Ad Hebr. 6.

Ad Hebr. 10. 34.

Philipp. 3.

pag. 236.

ΕΙΣ ΠΑΥΛΟΝ ΤΟΝ Απόστολον.

Οὗτος ὁ μέγας Παῦλος ὁ Ἀπόστολος, ὁ τῆς ἐπουρανίου φάλαγγος ταξίαρχος, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων τὸν Χριστὸν λαλοῦντα, ὁ τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέρων, ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ μυρίους θανάτους καθ' ἑκάστην ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὑπομένων, ὁ ἐν Κυρίῳ καυχώμενος ἐν ᾗ ἰδίαις ἀσθενείαις, ὁ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ ἐν ἑαυτῷ βρύουσαν ἔχων, ὁ γλώσσαις λαλῶν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ὁ ποτὲ διώκτης, νῦν δὲ διωκόμενος, ὁ ποτὲ ἁμαρτωλός, νῦν δὲ ἐλεημένος, ὁ εἰς τρίτον οὐρανοῦ ἁρπαγείς, καὶ πάλιν εἰς παράδεισον, ὁ τῶν ἀῤῥήτων ῥημάτων ἀκουστής, ὁ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων κεχειμένος δικαστής, ὁ μέγας Καισαρίτης, καὶ ὑπερβαίνων τοὺς λοιποὺς διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας. Παῦλος, οὗ ἀσπασμὸς ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ, ὡς ἐν τάξει σημείου, ἡ Χάρις ἐστὶ τοῦ Κυρίου. Οὗτος καθόλου ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς ἐπιστολαῖς, ὡς ἤδη γενόμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ καταστάσει, γεγηθὼς καὶ πεποιθὼς ἀπελεῖ, σωμάτιον, καὶ σωματάριόν φησιν ἔχειν ἐν ταῖς ἐπουρανίοις, καὶ τῇ ἐλπίδι ἐδόθημεν, καὶ ἄλλα μύρια, ἃ νῦν καταλέγειν οὐ δύχερές. Ἐνίων δὲ μνημονεύσωμεν, ἵνα μὴ τὸν λόγον μηκύνωμεν. Λέγει τοίνυν ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους πρώτῃ ἐπιστολῇ οὕτως. Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐν Χριστῷ ἠλπικότες ἐσμὲν μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν. Ἀλλὰ ὦ Παῦλε, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ζωὴν, ποίαν ἄλλην ἐλπίδα ἐλπίζομεν; Ναὶ, φησί. Ἔστι τις κρείττων ζωὴ, ἐγγὺς καὶ σύναγος, μεθ' ὅρκου παρὰ Θεοῦ ἐπηγγελμένη. Φησὶ γάρ. Ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδεῖξαι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεὸν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ, Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Καὶ πάλιν. Γινώσκοντες ἔχειν ὑμᾶς κρείττονα ὕπαρξιν, καὶ μένουσαν. Καὶ πάλιν. Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες. Καὶ πάλιν. Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν. Καὶ πάλιν· Ἡ δὲ ἐλπὶς ἡμῶν πρὸς πάντα ἀρίλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης. Καὶ πάλιν· Ἀδελφοὶ, ἐγὼ ἐμαυτὸν οὔπω λογίζομαι κατειληφέναι, ἓν δὲ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, κατὰ σκοπὸν διώκω εἰς τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι οὖν τέλειοι, τοῦτο φρονῶμεν. Καὶ πάλιν. Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν, ὃς μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ πάλιν· Προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ πάλιν· Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω

ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστιν ἐκ δεξιᾶ τοῦ Θεοῦ καθήμενος, τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ πάλιν· Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας. Ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ. Καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον· ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα· ὥστε παρακαλεῖτε ἀλλήλους ἐν τοῖς λόγοις τούτοις. Καὶ πάλιν· Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες, ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι. Καὶ εἰ μὲν ἐκείνης ἐμνημόνευσαν, ἀφ' ἧς ἐξέβησαν, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι, νῦν δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τουτέστιν ἐπουρανίου. Διὸ οὐκ ἐπαισχύνεται αὐτοὺς ὁ Θεὸς, Θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐτῶν, ἡτοίμασε γὰρ αὐτοῖς πόλιν. Καὶ πάλιν· Ἐξεδίψησε γὰρ τὸν τοῦ θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης, καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ πάλιν· Τῶν ἁγίων λειτουργὸς, καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς Πράξεσιν, ὅταν τῷ Φίλιππῳ ἐπὶ βήματος διελέγετο, τοῦτο φησί· Περὶ ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, Βασιλεῦ· Τί ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν, εἰ ὁ Θεὸς ἐγείρει νεκρούς; Καὶ πάλιν· Ἐπειδὴ ἐν Ἰουδαίοις συνλαβόμενοι ὅτε ἐν τῷ ἱερῷ ἐπειρῶντο χειρίσασθαι. Ἐπικουρίας οὖν τυχὼν τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἄχρι τῆς ὥρας ταύτης ἕστηκα μαρτυρόμενος μικρῷ τε καὶ μεγάλῳ, οὐδὲν ἐκτὸς λέγων, ὧν τε οἱ Προφῆται ἐλάλησαν μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ Μωϋσῆς, εἰ παθητὸς ὁ Χριστὸς, εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν φῶς μέλλει καταγγέλλειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσιν.

Καὶ εἰ θελήσωμεν πάσας τὰς τῶν Ἀποστόλων χρήσεις ἀναλέξασθαι περὶ τούτου, χωρὶς τῶν ἐν δ' αὐτοῖς ἐπιστολῶν ὅλας δι' ὅλου ἐρήσομεν περὶ τούτου λεγούσας, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς καταστάσεως ἐπὶ τὴν μέλλουσαν ἐπαναβαίνομεν παραδρομῇ. Ὅθεν καὶ παραγγέλλει λέγων· Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν. Κατάπαυσιν αὐτὴν εἰρηκὼς, ὡς ἐπέρας μὴ οὔσης μετ' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ βασιλείαν ἀσάλευτον. Ἰδοὺ δέδεικται διὰ τῆς ἀρχαίων ἀνδρώπων, καὶ διὰ τῆς Προφητῶν πάντων, Εὐαγγελιστῶν τε καὶ Ἀποστόλων, ὡς προεῖρηκασιν ἅπαντες, ὡς ἀπὸ τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ μέχρις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἰς τὴν μέλλουσαν κατάστασιν ἀφορῶσι. Τοῦτο ποιοῦμεν ὅπερ καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς, καὶ οἱ τούτου Μαθηταὶ, καὶ Ἀπόστολοι οἱ μακαρίαν λοιπὸν ἐκήρυξαν, ὡς ἔστι τις μέλλουσα κατάστασις κρείττων τῆς ἐνταῦθα πολύ, διὰ ἑαυτοῦ πρῶτος ἡμῖν ἔδειξεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἐπολυλαβῶς, διὰ καὶ οἱ πρῶτοι σκοπῷ τινι ἐμίνυσαν, καὶ οἱ μετὰ ταῦτα σαφῶς ἐξηγήλασαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν ποτὲ οὔτε τῶν πατέρων, οὔτε τῶν ἀρχαίων ἕτερος ποτὲ κατάστασιν ἢ πρεσβυτέραν, ἢ μακαριωτέραν ταύτης τῆς δόξης ἐκήρυξεν, ἢ ἐφαντάσθησαν· ἀλλ' ὅτι ἀρξάμενος ὁ Θεὸς ποιῆσαι τὸν κόσμον πᾶσαν, πρῶτον ἐρίσας πολιτεύεσθαι, ἔπειτα τὸν μέλλουσαν, εἰς διὰ ἀφορᾷ πᾶς ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς γραφῆς αὐτῆς. Λείψουσιν οὖν Ἕλληνες, οἱ σωτηρίαν

quærite, ubi Chriſtus eſt in dextera Dei ſedens, quæ ſurſum ſunt ſapite, non quæ ſuper terram, Et alio loco: *Hoc enim vobis dicimus in verbo Domini, quod nos qui vivimus, qui reſidui ſumus in adventum Domini, non prævenie-mus eos qui dormierunt. Quoniam ipſe Dominus, in juſſu, in voce Archangeli, in tuba Dei deſcendet de cælo, & qui mortui in Chriſto ſunt, exurgent primum, deinde nos, qui vivimus qui relinquimur, ſimul cum ipſis rapiemur in nubes, in occurſum Domini in aera, & ſic ſemper cum Domino erimus. Itaque conſolamini invicem in verbis iſtis.* Et rurſum. *Qui enim hæc dicunt, ſignificant ſe patriam inquirere.* Ad Heb. 11. *Et ſi quidem ipſius meminiſſet, de qua exierunt, habebant utique tempus revertendi, nunc autem meliorem appetunt, id eſt cæleſtem. Ideo non confunditur Deus, Deus vocari eorum: paravit enim illis civitatem.* Et alibi: *Expectabat* Heb. 11. *enim fundamenta habentem civitatem, cujus artifex & conditor Deus.* Et alio Heb. 3. loco: *Sanctorum miniſter & tabernaculi veritatis, quod fixit Dominus & non homo.* Cap. 16. Quin & in Actis Apoſtolorum, quando ad Feſtum & Agrippam pro tribunali ſedentes verba fecit, hæc dicit: *De qua re, Rex, accuſor a Judæis? Quid incredibile judicatur apud vos, ſi Deus mortuos ſuſcitat?* Et rurſum: *Hic ex cauſſa me Judæi, cum eſſem in templo, comprehenſum tentabant occidere. Auxilio autem adjutus a Deo uſque ad hanc horam, teſtificans minori et majori, nihil extra dicens, quam ea quæ Prophetæ locuti ſunt paulo poſt futura eſſe, et Moyſes, ſi poſſibilis Chriſtus, ſi primus ex reſurrectione mortuorum, lumen annunciaturus eſt populo et gentibus.*

Quod ſi omnia Apoſtoli hac de re dicta velimus excerpere, quatuordecim ejus Epiſtolas fere integras ubique de illo loqui animadvertemus, & quod de hoc præſenti ad futurum ſtatum currere contendimus. Unde Hebr. 2. 4. hortatur, cum ait: *Feſtinemus ergo ingredi in illam requiem.* Ubi, *Requiem illam* dixit, tamquam poſt eam nulla alia ſit, ſed regnum immobile. Ecce demonſtratum eſt per priſcos illos, & per cunctos Prophetas, Evangeliſtas & Apoſtolos, quemadmodum omnes prædixere, ut a primo homine creato Adam, uſque ad Joannem Baptiſtam, ad futurum vitæ ſtatum reſpiciant. Hoc fecimus quod & Dominus Chriſtus, ejuſque diſcipuli & Apoſtoli, qui diſertis verbis prædicarunt, futurum præſenti vitæ ſtatu longe eſſe potiorem, quem in ſeipſo primus nobis exhibuit Dominus Chriſtus, cum ex mortuis reſurrexit, & cælum aſcendit, quem priores collineatione quadam indicarunt, poſteriores vero aperte denuntiarunt, ſed & eorum neminem umquam, neque recentiorum, neque veterum, antiquiorem alium vel poſteriorem hiſce duobus ſtatum prædicaſſe, vel finxiſſe: ſed cum Deus mundum hunc univerſum cœpit condere, primum quidem ſtatum obtinere voluiſſe, ac futurum deinde, in quem Dei & ejus ſcripturarum ſcopus omnis collineat. Erubeſcant ergo Gentiles qui mundum fingunt æternum, & vitam

ante hanc aliam denunciant, & corporum resurrectionem nihili ducunt. Erubescant & horum sectatores, qui Christiani videri volunt, reipsa vero eadem quæ ii sentiunt, dum dicunt cælum esse rotundum: nihil enim aliud quam quod Gentiles prædicant, sic semper fuisse mundum, corporum corruptioni nequaquam obnoxium, neque statum alium futurum. Erubescant etiam Manichæi & Marcionistæ, qui carnes abjiciunt, & qui eas ex malo principio factas prædicant. Erubescant omnes qui carnem nostram contemnunt, & animas nostras, qui his sunt consentanei, hoc est Eutyches, Arius, Apollinaris, & universi horum sectarii. Erubescant omnes hæretici, qui non confitentur Deum unum in tribus Personis, cognitum & adoratum, cæli & terræ conditorem, & carnis nostræ resurrectionem. Erubescant Samaritani, qui carnis nostræ resurrectionem non admittunt, neque Angelos, neque Spiritum. Erubescant ex Judæis increduli, qui expectatum non recipiunt, neque Christianam confitentur resurrectionem, sed illam dumtaxat qualem nunc observamus, cum uxores ducimus, aut nuptum damus. Euge porro, euge, gaudium & exultatio iis, qui revera sunt Christiani, qui divinæ omni Scripturæ, Veterique ac Novo Testamento fidem adhibent, quique a lege reguntur, & Christo credunt, & omnibus quæ prædicavit, & qui adhuc dicit: *Lex & Prophetæ usque ad Ioannem prophetarunt: & a diebus Ioannis regnum cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud.* Quasi dicat: qui sibi vim faciunt, ac secundum justitiam vitam exigunt, nec suis insistunt cogitationibus, sed Deo credunt, illud ii consequentur. Denique matri Joannis & Jacobi postulanti a Domino, ut filiorum alter ad ejus dextram, alter ad sinistram in regno (Dei) esset, respondit: *Non est meum hoc dare vobis, sed quibus, inquit, paratum est a Patre meo.* Quasi diceret, Donum Dei omnibus exhibetur, resurgere a mortuis, fieri incorruptibiles & immortales, & immobiles, sed aliis præferri, non illud est donum, sed præparatio Dei iis, qui recte credunt ac vivunt. Rursum enim dicit Dominus: *Venite benedicti Patri mei, possidete præparatum vobis regnum.* Et quando ait, *præparatum est?* a constitutione mundi, reponit. Moyses igitur, qui mundum descripsit, cæterique omnes Prophetæ, & hominum antiquiores, de gemino hoc statu dumtaxat loquuntur, nec alterius meminere, sed hos duos tantum status prædicarunt, ac de iis scripserunt. Neque il modo, sed & Dominus, dum in mundo versaretur, ejusque Discipuli, Evangelistæ, & Apostoli, nihil aliud prædicarunt, quam binos istos solosque status. Ecquis ergo deinceps fide careat, hæcque esse vera non agnoscat? Quis non revereatur tantam prædictionum Prophetarum turbam, earumque eventus? sed & turbam signorum prodigiorum, ac miraculorum, ipsiusque Sanctorum omnium, ac Domini Christi, & ejus Apostolorum vitæ rationem, sed

Matth. 11. 3.

Edit. Paris. p. g. 238.

Matth. 20. 23.

Matth. 25. 34.

A διὰ τῆ Θεῶ τὸν κόσμον ὑποτιθέμενοι, καὶ προβιωτὰ καταγγέλλοντες, καὶ ἀνάστασιν σωμάτων ἀθετοῦντες. Αἰσχυνέσθωσαν καὶ οἱ τάχα ἐπακόλουθοι, οἱ Χριστιανίζειν μὲν δοκοῦντες, τῆ δὲ ἔργῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦντες, οἱ λέγοντες σφαιροειδῆ εἶναι τὸν οὐρανόν. ὡσὰν δὲ ἕτερος καὶ αὐτοὶ ὦν οἱ Ἕλληνες καταγγέλλουσιν, ἀεὶ τὸν κόσμον οὕτως ἐν φθορᾷ τῆ σωμάτων μηδέποτε γίνεσθαι, μήτε ἑτέραν κατάστασιν. Αἰσχυνέσθωσαν οἱ Μανιχαῖοι καὶ Μαρκιωνισταὶ τὰς σάρκας ἀποβαλλόμενοι, καὶ πονηρᾶς ἀρχῆς αὐτὰς πεποιήσασθαι καταγγέλλοντες. Αἰσχυνέσθωσαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες τὴν ἡμετέραν σάρκα, καὶ ὅσοι ἀθετοῦσι τὰς ἡμετέρας ψυχάς, σύμφωνοι ὄντων, τοιοῦτον, Εὐτυχὴς, Ἄρειος, Ἀπολλιναρίου καὶ πάντες οἱ κατ' αὐτούς. Αἰσχυνέσθωσαν πάντες οἱ αἱρετικοὶ, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες ἕνα Θεὸν ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, γνωριζόμενόν τε καὶ προσκυνούμενον, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς ὑπάρχοντα, καὶ τῆς ἡμετέρας σαρκὸς ἀνάστασιν. Αἰσχυνέσθωσαν οἱ Σαμαρεῖται, μὴ τῆς ἡμετέρας σαρκὸς ἀνάστασιν ὁμολογοῦντες, μήτε Ἀγγέλους, μήτε Πνεῦμα. Αἰσχυνέσθωσαν τῆ Ἰουδαίων ἄπιστοι, οἱ προσδοκώμενον μὴ δεξάμενοι, μήτε Χριστιανικὴν ἀνάστασιν ὁμολογοῦντες, ἀλλὰ τοιαύτην οἵαν νῦν πολιτευόμεθα, γαμοῦντες καὶ γαμιζόμενοι. Εὖγε δὲ, εὖγε, χαρά τε καὶ ἀγαλλίασις τοῖς ὄντως Χριστιανοῖς, τοῖς πειθομένοις πᾶσι τῆ Θείᾳ γραφῆ παλαιᾷ τε καὶ καινῆ Διαθήκῃ, τοῖς ποδηγηθεῖσιν ἐκ τοῦ νόμου καὶ πιστεύσασι Χριστῷ, καὶ πᾶσιν οἷς ἐκήρυξε, καὶ ἔτι λέγοντι. Ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆται ἕως Ἰωάννου προεκήρυξαν. καὶ ἀπὸ τῆ ἡμερῶν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν. Ἴνα εἴπῃ, ὅτι, Ὅσοι ἑαυτοὺς βιάζονται, καὶ πολιτεύονται δικαίως, καὶ μὴ ταῖς ἰδίαις ἐννοίαις ἐξακολουθοῦσιν, ἀλλὰ τῆ Θεῷ πιστεύουσιν, ἐκεῖνοι πάντως τυγχάνουσιν. Ἀμέλει καὶ ἡ μήτηρ Ἰωάννου καὶ Ἰακώβου αἰτησαμένη τὸν Κύριον, ἵνα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ εἶναι, καὶ ἵνα ἐξ ἀριστερῶν ἐν τῆ βασιλείᾳ, ἀπεκρίνατο αὐτῇ, ὅτι, Οὐκ ἔστιν ἐμὸν τοῦτο δοῦναι, ἀλλ' οἷς, φησὶ, ἡτοίμασται παρὰ τοῦ Πατρός μου. Ὡσαύτως, τὸ μὲν δῶρον τοῦ Θεοῦ πᾶσιν ἐφάπλωται, τὸ ἀναστῆναι ἐκ τῆ νεκρῶν, καὶ γενέσθαι ἀφθάρτους καὶ ἀθανάτους, καὶ ἀτρέπτους· τὸ δὲ προτιμᾶσθαι ἑτέρων, τὸ δῶρον τοῦτο, ἀλλ' ἑτοιμασία τοῦ Θεοῦ τοῖς καλῶς πιστεύουσι καὶ βιῶσαι. Πάλιν δὲ λέγει ὁ Κύριος. Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν. Καὶ πότε ἡτοιμάσθη, φησὶν; Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, προσεπάγει. Ὁ κοσμογράφος τοίνυν Μωσῆς, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες Προφῆται, καὶ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι περὶ τῆ δύο καταστάσεων καὶ μόνων εἰπόντες, καὶ ἑτέρας μὴ μνημονεύσαντες, ἀλλὰ ταύτας μόνον προεκήρυξαντες καὶ συγγράψαντες. Οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριος παραγενόμενος, καὶ οἱ τούτου Μαθηταὶ, Εὐαγγελισταὶ καὶ Ἀπόστολοι οὐδὲν ἕτερον ἐκήρυξαν, ἢ τὰς δύο ταύτας καὶ μόνας καταστάσεις. Τίς ἔτι λείπεται πίστεως, ὡς ὅτι ταῦτα οὐκ εἰσὶν ἀληθῆ; Τίς οὐκ ἐστραπήσεται τὸν ὄχλον τῆ προρρήσεων τὰς ἐκβάσεις τῆ Προφητῶν; τὸν ὄχλον τῆ σημείων καὶ τῆ παραδόξων, καὶ τῆ θαυμάτων, αὐτοῦ τοῦ πολιτείαν πάντων τῆ ἁγίων, καὶ τὸ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ τῆ αὐτοῦ Ἀποστόλων, τοῦ συμ-

φωνίαν τῆς παλαιᾶς καὶ καινῆς διαθήκης; Τίς ἐξ A
αὐτῶν διεφώνησε πρὸς τοὺς ἄλλους, σφαιροειδῆ τὸν
οὐρανὸν ἐξηγησάμενος, ἢ προϋπαρξιν τούτου τοῦ κόσμου
ἐκήρυξεν, ἢ ἀΐδιον εἶναι τὸν κόσμον ἀπεφήνατο,
ἢ ἀθέτησε τὴν τῶν σωμάτων ἡμῶν ἀνάστασιν, ἢ
τὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ γενομένην οἰκονομίαν, τὰ ἀπέρχε-
σθαι τοὺς δικαίους ἀνθρώπους εἰς τὸν οὐρανόν; ἀλλὰ
πάντες ὡς ἐξ ἑνὸς θείου Πνεύματος ποδηγούμενοι
τὰ αὐτὰ καὶ δι' ἔργων, καὶ διὰ λόγων, ἤτοι τύπων
προεμήνυσαν, καὶ πάντες εἰς τὴν μέλλουσαν κατά-
στασιν ἀπεβλεψαν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Δεσπότης Χριστὸς
ἐν Εὐαγγελίοις δηλοῖ, ἐν οἷς μέλλουσιν ἀναστρέφεσθαι
οἱ τέλειοι δίκαιοι, καὶ οἱ μέσοι, καὶ οἱ ἀσεβεῖς. Καὶ B
περὶ μὲν τῆς δικαίων τῆς τελείας, ὡς ὅταν προσ-
καλεῖται αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὸν λέγων· Δεῦτε οἱ εὐ-
λογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοι-
μασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Πε-
ρὶ δὲ τῆς ἀσεβῶν, ὡς ὅταν τοῖς ἐξ εὐωνύμων λέγει·
Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώ-
νιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις
αὐτοῦ. Ἵνα εἴπῃ, τοῖς μὲν δικαίοις, Ἄνω, εἰς τὸν
ἐπουράνιον ἐσώτερον τόπον τὸν ὁρώμενον στερεώματος· τοῖς δὲ
ἀσεβέσι, Κάτω, περὶ τὴν γῆν, ἔνθα καὶ ὁ διάβο-
λος καταρρίφη. Λοιπὸν τῆς μέσων ἀνάγκη ζητῆσαι τὸν
τόπον. Λέγει τοίνυν ἐν τῇ παραβολῇ τῶν δέκα C
παρθένων, ὡς αἱ πέντε φρόνιμοι εἰσῆλθον μετὰ
τὸν νυμφίου εἰς τὸν νυμφῶνα, τουτέστι τὸν οὐρανὸν·
ἐκεῖ γὰρ καὶ τὴν παρθενίαν, καὶ τὴν ἐλεημοσύ-
νην, ὡς φρόνιμοι ἐπελέξαντο. Αἱ δὲ μωραὶ, φησί,
τὸ ἓν ἐπελεξάμεναι, τῇ δὲ ἑτέρᾳ καταφρονήσασαι,
ἔμειναν ἔξω τοῦ νυμφῶνος, κεκλεισμένων αὐτοῦσαι τὴν
θύραν, καὶ ἀκούσασαι· Ἀπέλθετε ἀπ' ἐμοῦ, οὐκ οἶδα
ὑμᾶς· ὅτι εἰσελθεῖν συγχωρηθεῖσαι, ὅτι μετὰ τῶν
ἀσεβῶν καταχεῖσθαι, ἀλλὰ μείναι ἔξω τοῦ νυμ-
φῶνος. Οὕτως οὖν ἕκαστος τῶν πίστιν ὀρθὴν καὶ αὐτο-
πόκειτον πίστιν, καὶ βίον καλὸν ἔχων, μετὰ παῤ- D
ρησίας εἰσέρχεται εἰς τὴν βασιλείαν. Οἱ δὲ ἐναν-
τίοι, οἱ μηδὲ ἐν ταύταις ἔχοντες, μήτε πίστιν ὀρ-
θὴν, μήτε βίον ὠφέλιμον, μετὰ τοῦ διαβόλου περὶ
τὴν γῆν καταχείνονται. Οἱ δὲ ἕτερα μὲν ἔχοντες,
ἕτερα δὲ μὴ ἔχοντες, μέσοι τινὲς εἰσὶν, ἔξωθεν μένειν
τοῦ νυμφῶνος καταπρυόμενοι, τουτέστι τοῦ στερεώματος.
Τὸ δὲ εἶδος τῶν ἀγαθῶν, ἢ τῶν τιμωριῶν, ἀδύ-
νατον εἰδέναι ἡμᾶς, εἰ μὴ ἔπος αὐτῶν γενώμεθα. ὡς
ἐν ὑποδείγματι δὲ μόνον τῶν ἐνταῦθα τιμαλφῶν, καὶ τῶν
ἐν παῖδια ἀγαθῶν ἐσήμανε τὰ μέλλοντα. Οὐδὲ γὰρ ἐνῆν
ἡμᾶς, ἄλλως ἀκούσαι, μήπω πεῖραν εἰληφό-
τας καιρῶν τινῶν φραγμάτων, ἀλλ' ὅσων αἰνιγμα- E
τωδῶς εἰπεῖν, ὅτι, Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρα-
νῶν ἀνθρώπῳ Βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε τῷ υἱῷ αὐτοῦ
γάμους. Τὰ πάντων ἀκέραια τῶν τῷ βίῳ τούτου ἀ-
γαθῶν ἐκλεξάμενος, καὶ ὁμοιώσας τοῖς ἐκεῖσε ἀγα-
θοῖς· ὁμοίως καὶ τὰ χείρονα, πῦρ, σκώληκα, τάρταρον,
καὶ βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ σκότος, καὶ ὅσα τούτοις παρα-
πλήσια. Ἐπειδὴ ταῦτα τῶν ἐνταῦθα τιμωρητικῶν δεύ-
τερα τυγχάνουσι, τούτοις αὐτὰ ἐξωμοίωσεν. Οὔτε δὲ πᾶ
ἀγαθὰ τοῖς δυνατὸν ἀναλογίσασθαι, ἢ τὰ δεινὰ,
ἢ τὰ μέσα πάντων, ἀλλ' ἑτέρα τις κατάστασις ἐστι
κρείττων πολὺ καὶ λίαν πολὺ καθόλου ὑπάρ-

& veteris etiam ac novi fœderis conſenſionem? Quis ex iis rotundum eſſe cælum aliis expoſuit, vel mundi iſtius præexiſtentiam prædicavit, vel æternum eſſe mundum definivit, aut corporum noſtrorum reſurrectionem improbavit, vel Chriſti Incarnationem actamque in mundo vitam, viroſque juſtos cælum petituros negavit: verum uno veluti ducti divino Spiritu, eadem omnes tum operibus, tum ſermonibus, ſive figuris prænuntiarunt, cunctique ad futurum reſpexere ſtatum. Sed & ipſe Dominus Chriſtus in Evangeliis indicat, qui potiſſimum ad vitam ſint B reverſuri, perfecte ſcilicet juſti, mediі, & Impii. Ac de perfecte juſtis quidem, veluti cum eos ad ſe evocat, dicens: *Venite benedicti patris mei, percipite regnum quod paratum eſt vobis a conſtitutione mundi*. De impiis vero, veluti a ſiniſtris poſitis, ait: *Recedite a me maledicti in ignem æternum, quod paratum eſt diabolo & angelis ejus*. Quaſi dicat, ac juſtis quidem, Surſum, in cælum interius hujus quod videtur firmamenti. Impiis autem, Infra, circa terram, ubi & diabolus projectus eſt. Ut porro mediorum locum inquiramus operæpretium eſt. Ait igitur in Parabola de C decem virginibus, quinque prudentes cum ſponſo ingreſſas eſſe in thalamum, hoc eſt in cælum, quandoquidem virginitatem & miſericordiam, velut prudentes elegere. Fatuæ autem, inquit, altero dumtaxat electo, altero vero neglecto, manſere extra thalamum, foreſque occluſas reperere, audita hac voce: *Recedite a me, neſcio vos*: neque ingredi permiſſæ, neque cum impiis damnatæ ſunt, ſed manſere extra thalamum. Sic igitur unuſquiſque juſtorum rectæ ac ſinceræ fidei probæque vitæ, libere regnum ingreditur. Iis vero oppoſiti, D qui horum nihil habent, neque rectam fidem, neque rectam vitam, cum diabolo circa terram damnantur. Qui porro alterum habent, alterum autem non habent, mediique quodammodo ſunt, extra thalamum manere jubentur, hoc eſt firmamentum. Quæ vero ſint bonorum vel ſupplicіorum genera, vix eſt ut noſſe poſſimus, niſi ipſimet interſimus: cum exempli dumtaxat gratia, quæ hic ſunt pœnarum, & quæ iſtic ſunt bonorum, quæ futura ſunt ſignificaverit. Neque enim id nobis licet, ſed auditu tantum excipere, cum ejuſmodi rerum quarundam novarum careamus experimento, ipſeque, quantum conjicere E licet, ænigmatice hæcce retulerit, his verbis: *Simile eſt regnum cœlorum homini Regi, qui fecit nuptias filio ſuo*. Ubi ex omnibus iſtius vitæ bonis illuſtria ſelegit, contuliteque cum iis quæ iſtic ſunt bonis: perinde ac peſſima, ignem, vermes, tartarum, ſtridorem dentium, & tenebras, & quidquid hiſce affine eſt. Cum vero graviora ſint quæ ibi ſunt ſupplicia, illa cum iis comparavit. Eorum autem, qui ibi ſunt, bona comparari nequeunt, ut nec quæ gravia ſunt, vel eorum media: quandoquidem alius eſt ſtatus multo potior, ac iis quæ hic e-

Matth. 25. 40.

Edit. Pariſ. pag. 239.

Matth. 25. 1.

Matth. 22. 2.

A. M. C. A. C. xiſtunt longe præſtantior : quemadmodum melior eſt hæc qua fruimur vita, illa cum in materno verſamur utero. Comparanda enim hæc ſunt, quomodo ſumus, cum intra matris viſcera degimus, in tenebris, in ſanguine, in pituita, in cæno & ſtercore, & omni ſpurcitia, ac fœtore commixti, & in omni ignorantia ſepulti. *Edit. Pariſ. pag. 240.* At ubi in hanc vitam ingredimur, alia quædam ſpectamus, quorum experimentum nondum ſumus aſſecuti, remiſſionis extenſionem, aeris reſpirationem, præclarum lucis uſum, mundi conſtitutionem, opificis ſapientiſſimi opus : cum vero cognitionem ſumus adepti, quæcumque omnia neque videre nobis eſt poſſibile, neque cogitatione comprehendere, neque auditu percipere, ſed & quibus nec frui poteramus, cum adhuc eſſemus in utero. Ita futurum ſtatum eo, in quo hic vivimus, longe præſtantiorem vel animo, vel imaginatione fingere minime poſſumus, niſi rebus ipſis interſimus. *1. ad Cor. 2. 9.* *Quæ enim oculus non vidit, & auris non audivit*, inquit, *& in cor hominis non aſcendit, hæc præparavit Deus diligentibus ſe.* Quemadmodum igitur commune donum omnibus largitus eſt Deus, dum ſolem ſuum fecit oriri ſuper juſtos & injuſtos, & pluit ſuper bonos & malos, ſic in futuro ſtatu commune immortalitatis donum largitur, & incorruptionem, & vitam, ac immutabilitatem. Enimvero pro ratione tranſactæ vitæ ſinguli ſibi conciliant vel regnum (cæleſte) vel poenam : aut aſcenſum in cælum, aut locum circa terram, vel mediam aliquam ſtationem. Omnia autem hæc ſunt æterna & abſque fine, tum quæ bona, quam quæ ex his pejora ſunt. Status porro hujuſce vitæ multum ac omnino differt, in bonis quæ juſtis ſunt præparata ; ac impiorum ſtatui opponitur, quibus ultimum ſupplicium, ac immiſericors eſt judicium : par enim eſt huic ſtatui, illius judicium & ſupplicium.

Ecce demonſtratum eſt, non modo per prophetarum ſed & per Evangeliſtarum, atque adeo Apoſtolorum verba, ut il juxta veterum ſententiam, hos dumtaxat geminos ſtatus a Deo definitos dixerim : primum hunc ſcilicet, in quo modo verſamur, & futurum ad quem quotquot ſumus Chriſtiani aſpiramus.

1574 43. XIII. Ind. IX. Capitone & Rufo Coſſ.

Flavius Joſephus ſcriptor, cum pro Judæis copiis præfectus militaret proximeque in bello interficiendus eſſet, Veſpaſiano Neronis mortem prædixit, ipſique Veſpaſiano imperium.

Hac ipſa tempeſtate, apud Romanos Lucianus celebris habebatur : Muſonius pariter & Plutarchus Philoſophi florebant.

pag. 241. Hic porro diſquirendum ac examinandum videtur decantatiſſimum illud, quodque in ore omnium paſſim circumfertur, quomodo intelligatur verbum iſtud : *Omnis qui occiderit Cain, ſeptuplum punietur.*

OLYMP. IPHIT.

A χωσα τῶν ἐνταῦθα, ὥσπερ κρείττων ὑπάρχειν ὁ βίος ἔτος, ὃ ὅπ ἡμῖν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἡμῶν. Ἀναλογίσασθαι γὰρ δεῖ, πῶς ἡμῖν ἔσωθεν τῆς κοιλίας ἐζέγεπο ἐν σκότῳ, ἐν αἵματι, ἐν φλέγματι, ἐν χολῇ, ἐν βορβόρῳ καὶ κόπρῳ, καὶ πάσῃ ἀκαθαρσίᾳ, καὶ δυσωδίᾳ συμφυρόμενοι, καὶ ἐν πάσῃ ἀγνωσίᾳ ὑπάρχοντες. Παρακύψαντες δὲ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ἕπερα τινὰ θεωροῦμεν, ὧν τὴν πεῖραν ὕπω παρειλήφαμεν, ἀνίσους ἐκτάσεις, ἀέρος ἀναπολὴν, ἀπόλαυσιν φωτὸς καθ' ἑκάστου, καταγκάλλιν κόσμου, τεχνίτου παντὸς δημιούργημα, καὶ γνώσεως ἐμπεπλῆσθαι, ὥσπερ πάντα ἔτι εἰδέναι ἡμᾶς ἐν δυνατὸν, οὔτε ἐνθυμηθῆναι, οὔτε ἀκοῦσαι, ἔτι δὲ ἀπολαῦσαι ἐκὸς τούτων, ἔτι ὄντας ἐν τῇ κοιλίᾳ. Οὕτω καὶ τὴν μέλλουσαν κατάστασιν καθόλου κρείττονα τυγχάνουσαν τῇ ἐνταῦθα, οὐ δυνατὸν ἡμᾶς ἀναλογίσασθαι ἔτι ὄντας ἐν τούτῳ τῷ βίῳ, ἢ ἐνθυμηθῆναι, ἢ φαντασθῆναι εἰ μὴ ἐντὸς τῷ πράγματι γινώμεθα. Ἃ γὰρ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, φησὶ, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ὥσπερ τοίνυν ἐνταῦθα κοινὸν δῶρον ἅπασι κεχάρισται ὁ Θεὸς, τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλων ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους καὶ βρέχων ἐπὶ ἀγαθοὺς καὶ πονηρούς. Οὕτω καὶ ἐν τῷ μελλόντι κατασάσει κοινὸν δῶρον πᾶσι χαρίζεται ἀθανασίαν, καὶ ἀφθαρσίαν, καὶ ζωὴν, καὶ ἀτρεπτότητα. Κατὰ δὲ προτέρας τάξεις ἕκαστος ἑαυτῷ ἐφίλεται ἤτοι τὴν βασιλείαν, εἴτε τὴν τιμωρίαν, εἴτε ἄνοδον ἐν οὐρανῷ, εἴτε μονὴν περὶ τὴν γῆν, εἴτε περὶ τὴν μέσην τάξιν. Πάντα δὲ αἰώνια καὶ ἀπέραντα τυγχάνει, καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ τούτων χείρονα. Καθόλου δὲ ἐκεῖνη ἡ κατάσασις τῆς ἐνταῦθα πολὺ καὶ πάνυ διενήνοχε πρὸς δέ γε τὰ ἀγαθὰ τὰ ἡτοιμασμένα τοῖς δικαίοις, καὶ ἀντιδιαστελλόμενα τὰ τῶν ἀσεβῶν, ἰσάτη τιμωρία καὶ κρίσις ἀνελεὶς τυγχάνει. ἀναλογεῖ γὰρ τῇ κατασάσει ἐκείνῃ καὶ ἡ ταύτης κρίσις καὶ τιμωρία.

D Ἰδοὺ δέδεικται, ἡ μόνον ἐκ τῆς Προφητῶν, ἀλλὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Εὐαγγελιστῶν φωνῶν, καὶ μὴν καὶ Ἀποστολικῶν, ὡς καὶ αὐτοὶ συμφώνως τοῖς παλαιοῖς εἶπον ταύτας καὶ μόνας τὰς δύο κατασάσεις παρὰ Θεοῦ γεγενῆσθαι· ταύτῃ πρώτῃ, ἐν ᾗ ἐζόμεθα νῦν, καὶ τῇ μέλλουσα, ἐν ᾗ πάντες οἱ Χριστιανοὶ ἀφορῶμεν.

ιγ'. Ἰνδ. θ'. Υπ. Καπίτωνος καὶ Ῥούφου.

Φλάβιος Ἰώσηπος συγγραφεὺς, στρατηγήσας ὑπὲρ Ἰουδαίων, καὶ μέλλων εἰς τὸν πόλεμον ἀναιρεῖσθαι, θεσπίζει Οὐεσπασιανῷ περὶ τοῦ Νέρωνος τελευτῆς, καὶ τῆς αὐτοῦ Οὐεσπασιανοῦ βασιλείας.

E Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, Λουκιανὸς παρὰ Ῥωμαίοις μέγας ἦν καὶ ἐπαινούμενος· ὁμοίως δὲ καὶ Μουσώνιος καὶ Πλούταρχος Φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

Ζητεῖται ἐνταῦθα καὶ τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο, καὶ παρὰ πᾶσιν ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ῥητὸν, τίνα ἔχει τὴν λύσιν. Πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν, ἑπτὰ ἐκδικήσεται παραλύσει.

TOT

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΑΒΕΑΤΙ CYRILLI AD

ωρὰς Ὀπτιμον Ἐπίσκοπον, εἰς τὰ. Πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν, ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει.

Καὶ ἄλλως ἰδίως ἐρῶν τὰς ἀγαθὰς παίδας, διά τε τὸ ὑπὲρ ἡλικίαν τῷ ἤθει δύσαθες, Ⓒ διὰ τὸ σοὶ ἐλάβειαν οἰκεῖον, ἀφ' ἧς τι Ⓒ μέγα προσδοκᾶν ἔστιν ἐπ' αὐτοῖς. Ἐπειδὴ μετὰ γραμμάτων σῶν εἶδον αὐτὰς προσιόντας μοι, ἐδιπλασίασα τὸ ἐπ' αὐτοῖς φίλτρον. Ὅτε δὲ ἀνέγνων Ⓐ ἐπεσκαλῶ, καὶ ἴδον ἐν αὐτῇ ὑμῶν μὲν τὸ περὶ τὰς Ἐκκλησίας προνοητικὸν Ⓐ ἐμβρίθειαν, ὑμῶν δὲ περὶ Ⓐ ἀνάγνωσιν Ⓒ θείων γραφῶν ἐπιμέλειαν, εὐχαρίστησα τῷ Κυρίῳ, Ⓒ ἐπηυξόμην τὰ ἀγαθὰ τοῖς τὰ τοιαῦτα ἡμῖν ἐγκομίσασι γράμματα, Ⓒ σοὶ γε αὐτῷ τῷ γράψαντι ἡμῖν. Ἐπεζήτησας τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο, καὶ παρὰ πᾶσιν ἄνω Ⓒ κάτω περιφερόμενον ῥητὸν, τίνα δ' λύσιν ἴσχει τὸ, πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν, ἑπτὰ ἐκδικεῖται παραλύσει; Διὰ δὲ τίνα πάντα μὲν αὐτὸς ἑαυτὸν συνίστησας, τὸ Τιμοθέῳ ὥσπερ ἔθους Παῦλος αὐτῷ, ἀκριβῶς φυλάσσεσθαι· δῆλος ᾖς σοὶ προσέχων τῇ ἀναγνώσει. Ἔπειτα Ⓒ ἡμᾶς τοὺς γέροντας συναρπάσας ἤδη καὶ τῷ χρόνῳ, καὶ τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῷ πλήθει τῶν θλίψεων (αἱ πολλαὶ τοίνυν περὶ ἡμᾶς κινηθεῖσαι ἐβάρησαν ἡμῶν τὸν ζωλὸν) ὅμως ζωπύρησας, καὶ ζέσαν τῷ πνεύματι καταψυγμένας ἡμᾶς, ὡς τὸ φωλεύσαι τῷ ζώων εἰς ἐγρήγορσιν μετέβαλε καὶ ζωτικὸν ἐνέργειαν ἐπαγαγεῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ῥητὸν Ⓒ ἁπλῶς ἔπι νοηθῆναι δυνάμενον, Ⓒ ἀποίκιλον ἐπιδέξασθαι λόγον. Ἡ μὲν οὖν ἁπλουστέρα, καὶ παντὶ δυναμένη ἐκ τοῦ προχείρου παρασῆσαι διάνοια, αὕτη ἐστίν· Ὅτι δεῖ τὸν Κάϊν ἑπταπλασίονα δοῦναι τῷ τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν ἥμαρτεν. Οὐ γὰρ ἴσοι δικαιοκρίτου ἴσας πρὸς ἴσας ὀφλεῖν ἀντιδόσεις· ἀλλ' ἀνάγκη τὸν καπάρξαντα κακοῦ μετὰ σφοδρότητος ἀποτίσαι τὰ ὀφειλόμενα, ἢ μέλλει αὐτὸς βελτίων ταῖς τιμωρίαις γενέσθαι, καὶ τοὺς λοιποὺς σωφρονεστέρους ποιῆσαι τῷ ὑποδείγματι. Οὐκ ἔνι ἐπειδὴ τύπτεται ἑπτάκις ἀποπληρῶσαι τῷ δίκαιῳ τὸν ἡμαρτηκότων τὸν Κάϊν, παραλύσει, φησὶ, * τὸν τῷ τοῦ τῆς θείας κρίσεως ἐπ' αὐτῷ δεδογμένον, ὁ ἀποκτείνας αὐτόν. Οὗτός ἐστιν ὁ νοῦς ὁ ἀντιῦθεν ἀπὸ τῆς φράσεως ἀναγνώσεως ὑποκείμενος. Ἐπειδὴ δὲ ἁρμόζει πέφυκε τὸ βάθος τῷ φιλοπονωτέρᾳ ἡ ψυχὴ, ἐπιζητεῖ τὸ δίκαιον, πῶς ἐν τῇ ἑπτάκις πληρῶσαι καὶ τὰ ἐκδικούμενα; πότερον τὰ ἁμαρτηθέντα ἑπτὰ ἐστιν, ἢ μὲν τὸ ἁμάρτημα, ἑπτὰ δὲ ἐπὶ τῇ ἑνὶ αἱ κολάσεις; Λεῖ μὲν οὖν ἡ γραφὴ τὸν τῆς ἀφέσεως τῷ ἁμαρτιῶν ἀριθμὸν ἐν τοῖς ἑπτὰ περιορίζει. Ποσάκις, φησὶ, ἁμαρτήσει εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου, καὶ ἀφήσω αὐτῷ (ὁ Πέτρος ἐστὶ λέγων τῷ Κυρίῳ) ἕως ἑπτάκις; ἑπτὰ ἀποκρίνεται τὸ Κυρίου. Οὐ λέγω σοι ἕως ἑπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτά, οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλον ἀριθμὸν μεταβαίνει ὁ Κύριος, ἀλλὰ Ⓐ ἑπτὰ πολυπλασιάσας ἐν αὐτῷ τὸν ὅρον ἵστησι. Καὶ δι' ἑπτὰ ἐτῶν, ὁ Ἑβραῖος ἀπελύετο τῆς δουλείας. Ἑπτὰ δὲ ἑβδομάδες ἐτῶν τὸ ἑορταζόμενον Ἰωβίλαιον ἐποίουν τοῖς πάλαι, ἐν ᾧ ἐσαββάτιζεν ἡ γῆ, χρεῶν δὲ ἄφεσις ἀπεστάλη, Ⓒ δουλείας ἀπαλλαγὴ, καὶ οἱονεί τις ἄνωθεν καθίστατο βίος ἐν τῇ ἑβδοματικῷ ἀριθμῷ,

Chron. Paſch.

Optimum Epiſcopum, in illa verba, *Omnis qui occiderit Cain, in ſeptuplum punietur:*

Et præſertim gratus mihi fuit aſpectus liberorum bonorum, cum propter morum ſupra ætatem elegantiam, tum propter naturalem quamdam pietatem, quam a te hauſerunt, ex qua non niſi eximium quid ab illis ſperandum eſt. Poſtquam cum litteris tuis illos ad me adeuntes vidi, geminavi erga illos amoris affectum. Porro cum litteras tuas perlegiſſem deprehendiſſemque in illis & tuam erga Eccleſiam providentiam ac curam, & ſtudium ſacrarum litterarum; meritas Deo perſolvi gratias, votique bona ſempiterna iis qui mihi tales litteras porrexerunt, atque in primis ipſi litterarum auctori. Quæſiſti quid ad illud omnium ore jactatum dictum eſſet reſpondendum, quomodove intelligendum, Omnis qui occiderit Cain, ſeptuplum punietur? Atque per hoc quidem teipſum in primis commendaſti, dum accurate obſervaſti illud, quod Timotheo Paulus cuſtodiendum tradiderat; patet enim te lectioni operam dare. Deinde nos natu grandes & ſenio invaletudineque fractos, & erumnis innumeris afflictos (malorum enim copia in nos excitata, vitam noſtram propemodum oppreſſit) ardore ſpiritus tui afflatos ac permulſos, veluti ferarum cubili & ſepulcro conditum ad vigilandum, vitæque vigorem recipiendum excitaſti. poteſt ergo ſententia illa, ut verba ſonant ſimplici intellectu exponi, & poteſt variam admittere ſignificatum. Quæ ergo cuivis in promptu eſſe poſſit explicatio hæc eſt, Cainо ſepties geminandam eſſe pœnam ob ſcelera quæ patravit. Neque enim æqui eſſe judicis putes pro paribus peccatis pœnas irrogare, ſed par eſt, ut auctorem delicti gravioribus affligat ſupplicüs, ut & ipſe corrigatur, & reliquos exemplo ſuo tardiores ad culpam reddat. Ergo quia decretum erat, ut Cain ſeptemplicem luere pœnam ſcelerum ſuorum, ſolvet, inquit, hanc ipſam illi pœnam a divina ſententia decretam qui occiderit Cainum. Hic primus hoc loco occurrit lectionis intellectus: Quia vero ſtudioſorum animus ſolet altius verum cauſas perveſtigare, quærit de juſtitia, quomodo per ſeptemplicem pœnam illi ſatisfiat? utrum ſeptemplex ſit delictum an vero, culpa ſimplex aut una, & ſeptemplex pœna pro uno delicto? Divinæ ſcripturæ lex numerum remiſſionis peccatorum ſemper ſeptenario definit. Quoties, inquit, peccabit in me frater meus, & remittam illi, (verba Petri ſunt ad Dominum) uſque ſepties? Deinde reſpondet Dominus: Non dico tibi ſepties, ſed uſque ſeptuaginta ſepties; nec enim Dominus ad numerum alium tranſit, ſed ſeptenario multiplicato, in eodem conſiſtit, & quaſi terminum finit remiſſionis. Et ſeptimo anno Hebræus libertate donabatur. Septem annorum hebdomades illud celebratiſſimum antiquis Jubilæum enaſſe faciebant, quo requieſcebat terra, debitorum nomina reſcindebantur, ſervitus ſollebatur, & quaſi novum vitæ genus in ſeptimo annorum

Edit. Pariſ. pag. 342.

Matth. 18.

quinquaginta numero (priore & vetusti quasi ad finem perducto) instaurabatur . Quæ omnia adumbrabant hoc nostrum ævum , quod septem dierum orbita revoluta nos transit , quo culparum humanarum pro clementia & cura boni Dei nostri erga nos , pœnæ repoſcuntur , culpæ remittuntur , ne ſuppliciis ſempiternis in omnem æternitatem addicamur . Illud igitur , ſepties , propter propinquitatem ſeu humanum affectionem erga mundum hunc , dicitur , ut qui cum mundum plus æquo diligant , ab ipſis debitoribus , quorum cauſa ſtatuerunt peccare , maxima detrimenta accipiant . Delicta porro Caini ſi cui exponas , ſeptem reperias ; ſi judicis pœnas illi irrogatas , ſeptem itidem cogitatione tua deprehendes . Primum ergo quod Cainus ipſe patravit , eſt invidia , quod ſibi a Deo Abelem prælatum ſenſerit . Alterum crimen eſt fraus ſeu dolus , quo circumvenit fratrem , cum dixit : Exeamus in agrum . *Tertium , cædes . Quartum auctarium ſceleris ſeu complementum , quod & fratrem mactarit , quod parricidium auget facinus . Quintum cum & primus ſicarius Cainus extiterit , & peſſimum exemplum in poſteritatem propagarit . Sextum delictum , quod parentibus gravem luctum attulerit . Septimum quod ipſi Deo ſit mentitus . Interrogatus enim* , Ubi eſſet frater ? *dixit* , Neſcio : *ſeptem ergo crimina in cæde Caini punita ſunt ſeptem pœnis .*

Gen. 4. *Etenim Dominus dixit* : Maledictus eris in terra quæ hiavit ut hauriret ſanguinem fratris tui , & eris gemens & tremens ſuper terram . *Et dixit Cain* : Si ejicis me hodie a terra , & a facie tua abſcondar , & ero gemens & tremens ſuper terram , & omnis qui me invenerit , occidet me . *Ad hoc reſpondet Dominus* : Nequaquam ita fiet , ſed , omnis qui occiderit Cain ſeptuplum punietur . *Quia ergo Cain exiſtimavit ſe a quovis facile captum iri , quod nec in terris ullum ſciret præſidium , cum terra eſſet ab illo maledicta , nec a Deo auxilium expectaret , qui iratus illi erat propter cædem , ita ut cœli terræque ſpe opeque illum deſerente excluſus dixerit* : Omnis qui me invenerit , occidet me ; *corrigit illius errorem Verbum , cum dicit* : Nequaquam ita fiet : *hoc eſt non occideris . Sed ille non ſolum ulcus tegit , ſed alterum quoque ad cædem addit , dum mendacium concinnat , & dicit* : Neſcio , numquid cuſtos fratris mei ſum ego ? *Hinc jam pœnas numerare Deus incipit* . Maledicta erit terra abs te . *Prima animadverſio* . Operare terram . *Hæc altera pœna eſt : inexplicabilis enim quædam ipſi neceſſitas affixa erat , quæ illum ad opus ita urgebat , uti neque volenti quidem liceret ullam quietis partem capere , ſed aſſiduiſſime premebat , terra illi infeſta & inimica , quam ſibi execrabilem fecerat , cum eam fraterno ſanguine polluiſſet . Acerbum enim genus ſupplicii eſt vivere cum iis qui te oderint , & hoſtem domeſticum retinere , & odium æternum alere* . Operare terram *hoc eſt , nulle unquam tempore a terræ colendæ & fodiendæ ſudore remitte , uti neque de nocte , neque de die reſpires a labore , ſed ut ultima neceſſitate , quæ omnem*

Edit. Pariſ. p. 343.

Α τῶ παλαιῶ τρόπω τινὰ τὴν σωτήλειαν δεχομένου . Ταῦτα δὲ τύποι τοῦ αἰῶνος τούτου , ὃς διὰ τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν ἀνακυκλούμενος ἡμᾶς παρατρέχει . Ἐν ᾧ γίνονται αἱ τῶν μετεωτέρων ἁμαρτημάτων ἐκτίσεις κατὰ τὴν φιλάνθρωπον ἐπιμέλειαν τῶ ἀγαθοῦ Δεσπότη , ὡς μὴ τῇ ἀπείρῳ αἰῶνι παραδοθῆναι ἡμᾶς εἰς κόλασιν . Τὸ μὲν οὖν ἑπτάκις , διὰ τὴν πρὸς τὸν κόσμον τοῦτον συγγένειαν ὡς τῶν φιλοκόσμων ἀνθρώπων ἀπ' αὐτῶν ὀφειλόντων μέλιστα ζημιοῦσθαι , ὧν ἕνεκα εἵλοντο πονηρεύεσθαι . Ἐκδικούμενα δὲ ἐν τῷ παρὰ τῷ Κάϊν λέγοις , εὑρήσεις ἑπτά . εἰ τὰ παρὰ τῶ πε- Β τῶ ἐπ' αὐτῷ ὀνειδίσαι , καὶ αὐτὸς ἐκ ἀποδέξῃ τῆς ἐννοίας . Ἐν μὲν οὖν τοῖς παρ' αὐτῶ Κάϊν τετολμημένοις , πρῶτον ἁμάρτημα , φθόνος , ἐπὶ τῇ προτιμήσει τῶ Ἄβελ . Δεύτερον , δόλος μεθ' οὗ διελέχθη τῷ ἀδελφῷ , εἰπών . Διέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον . Τρίτον , φόνος , * προ- * ς'. θήκη τῆ κακῆ , ὅτι καὶ ἀδελφοῦ φόνος μείζων ἡ ἐπίτασις . * Ὅτι πρῶτος φονεὺς Κάϊν πονηρὸν * ι'. ὑπόδειγμα τῷ βίῳ καταλιπών . Ἕκτον ἀδίκημα , ὅτι γονεῦσιν πένθος ἐνεποίησεν . Ἕβδομον , ὅτι Θεὸν ἐψεύσατο . Ἐρωτηθεὶς γὰρ , ὅ- C τι , Ποῦ Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου ; εἶπεν , Οὐκ οἶδα . Ἐπτὰ οὖν ἐκδικήματα παρίλυσεν ἐν τῇ ἀναιρεθῆναι τὸν Κάϊν .

Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ὁ Κύριος , ὅτι , Ἐπικατάρατος ἡ γῆ , ἣ ἔχανε δέξασθαι τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου , καὶ τένων , καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς . Ὁ Κάϊν φησί . Εἰ ἐκβάλλεις με σήμερον ἀπὸ τῆς γῆς , καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσομαι , καὶ ἔσομαι τένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς , καὶ πᾶς ὁ εὑρίσκων ἀποκτενεῖ με . Πρὸς δὲ τοῦτο ὁ Κύριος φησίν . Οὐχ οὕτως · πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει . Ἐπειδὴ γὰρ ἐσόμενον ἄλαστος εἶναι πανταὶ Κάϊν , διὰτὸ ἐκ τῆς γῆς τὴν ἀσφάλειαν μὴ ἔχειν , ἐπικατάρατος γὰρ ἡ γῆ D ἀπ' αὐτοῦ , καὶ τῆς ἀπὸ Θεοῦ βοηθείας ἠρημῶθαι , ὀργισθέντος αὐτῶ ἐπὶ τῷ φόνῳ , ὡς οὔτε ἀπὸ γῆς , οὔτε ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀντιλήψεως αὐτῷ λειπομένης ἔσαι , φησὶ , Πᾶς ὁ εὑρίσκων με ἀποκτενεῖ με , ἐλέγχει αὐτῶ τὸ σφάλμα ὁ Λόγος , λέγων · Οὐχ οὕτως . Τουτέστιν ἐκ ἀναιρεθήσῃ . Ὁ δὲ ἐ μόνον κρύπτει τὸ ἕλκος , ἀλλὰ καὶ ἕτερον προστεργάζεται τῇ φόνῳ τὸ ψεῦδος , ἐπισωπήσων , Οὐκ οἶδα . μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ ; Ἑπτάδιν λοιπὸν ἀπαιωρεῖται τὰς τιμωρίας . Ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἀπὸ σοῦ . Μία κόλασις · Ἔργα τῷ γῇ , δευτέρα αὕτη · ἀνάγκη γάρ τις ἄρρηκτος αὐτῷ συνέζευκται πρὸς τὸ ἔργον τῆς γῆς αὐτὸν κατεπείγουσα , ὥστε μηδὲ βουλομένῳ αὐτῷ ἐξεῖναι ἀναπαύεσθαι , ἀλλ' ἀεὶ αὐτὸν πρὸς τὸ ταλαιπωρεῖσθαι τῇ ἐχθρᾷ αὐτοῦ γῇ , ᾗ ἐπικατάρατον αὐτῷ ἐποίησε , μιᾴνας ἀδελφόκτονος αἵματι . Δεινὴ γὰρ τιμωρία ἡ μετὰ τῷ μισεῖσθαι ἔχεγγύη , σωφρονεῖν ἔχειν πολέμιον , ἄπαυστον ἔχειν τὸ μῖσος . Ἔργα τῷ γῇ , πατέρι , κατατεινόμενος τοῖς ἔργοις τοῖς γεωπονικοῖς , ἀδένα χρόνον ἀνέσεως , οὔτε νυκτὸς , οὔτε ἡμέρας ἐκ-

λυόμενος ἐκ τῆ πόνου. Διαφόρως τινὲς χαλεπωτέρων ἔχων τὴν ἀνάγκην ἐπὶ τὰ ἔργα σε διεγείρουσαν, καὶ οὐ προθύμως δοῦναι ἐαυτὸν αὐτῇ. Καίτοι εἰ καὶ τὸ τῆ ἐργασίας ἄπαυστον οὐκ ἔχει τινὰ καρπὸν, αὐτὸς ὁ πόνος ἡ μανερὰ βάσανος τῆ σὲ κατατεινομένῳ καὶ κοπιῶντι. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἐργασία ἄπαυστος, καὶ ἄκαρπος ἡ περὶ γῆν ταλαιπωρία, ἡ ἀκαρπία τῆ πόνου. Στένων καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Δύο προσέθηκεν ἄλλας ταῖς τεσσὶ, συναγμὸν διανοῆ, καὶ τρόμον τῶ σώματος, τὸν ἐκ τῆς ἰσχύος συναγμὸν τῆ μελῶν ἐκ ἐχόντων. Ἐπειδὴ γὰρ κακῶς ἐχρήσατο τῆ δυνάμει τῶ σώματος ὑφηρέθη αὐτῶ ὁ τόνος, ὥστε κλονεῖσθαι αὐτὸν καὶ καταπίπτειν, ὅτε ἄρτι δυνάμενον προσφέρειν ἀδιῶς τῆ στόματι, ὃ τε πατὸν προσκομίζειν τῆς πονηρᾶς χειρὸς μετὰ τὴν ἀνοσίαν σφαγὴν, ὅτε ταῖς ἰδίαις καὶ ἀναγκαίαις τῶ σώματος χρείαις λοιπὸν ἐξυπηρετεῖσθαι συγχωρουμένης. Ἄλλη τιμωρία, ὡ ἀπεκάλυψεν ὁ Κάϊν εἰπών. Εἰ ἐκβάλλεις με σὴμερον ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τῶ προσώπου σου κρυβήσομαι. Ἡ βαρυπάτη κολάσεις τῆς σωφρονοῦσιν ὁ ἀπὸ Θεῶ χωρισμός. Καὶ ἔσται, φησὶν, πᾶς ὁ εὑρίσκων με ἀποκτενεῖ με. Εἰκάζει ἐκ τῶ ἀπολύθη τῆ προαγόντων, Εἰ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκβέβληκάς με, καὶ ἀπὸ τῶ προσώπου σου κρυβήσομαι, λείπεται ἀπὸ παντὸς ἀναιρεῖσθαι. Τί οὖν ὁ Κύριος; Οὐχ ὕπως. Ἀλλ' ἔθετο σημεῖον ἐπ' αὐτόν· ἑβδόμη ἄρα τιμωρία. Τὸ δὲ μὴ προσπεσθαι τῆ τιμωρίαν, ἀλλὰ σημείῳ προδήλῳ προεκηρύχθαι ὅτι ὕπος ἐστὶν ὁ τῆ ἀνοσίων ἔργων δημιουργός. καὶ γὰρ τῆ ὀρθῶς λογιζομένῳ, βαρυπάτη κολάσεων αἰσχύνη, ὡ καὶ περὶ τῆς κρίσεως μεμαθήκαμεν, ὅτι οἱ μὲν ἀναστήσονται εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ οἱ δὲ εἰς αἰσχύνην, καὶ ὄνειδισμὸν αἰώνιον. Ἀκολουθεῖ τοίνυν ζήτημα συγγενὲς τὸ παρὰ τῶ Λάμεχ ταῖς γυναιξὶν εἰρημένον· Ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα, καὶ παιδίον εἰς μώλωπα. Ἄλλο ἄρα τραῦμα, καὶ ἄλλο μώλωψ, καὶ ἄλλο ἀνὴρ, καὶ ἄλλο παιδίσκος. Ὅτι εἰ ἐκ Κάϊν ἑπτὰ δίκαται ἐκδίκαις, ἐκ δὲ Λάμεχ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ τετρακοσίας καὶ ἑπτάκοντα τιμωρίας ὑποσχεῖν. Εἰ μὲν δίκαιος, εἴπερ δικαία τῆ Θεῶ ἡ κρίσις ἐπὶ τῶ Κάϊν, ὥστε ἐκεῖνα αὐτὸν παρέχειν τὰς κολάσεις· ὁ μὲν γὰρ ἐκ ἔμαθε παρ' ἄλλω τὸ φονεύειν, ὕπος δὲ εἶδε τιμωρίαν ὑπέχοντα φονεύσαι. Ἐγὼ δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων τὸν γέροντα καὶ τρέμοντα, καὶ τὸ μέγεθος τῆς ὀργῆς τῶ Θεῶ, ἐκ ἰσωφρονίσθην τῆ ὑποδείγματι, ὅθεν ἑξῆς ἐγὼ τετρακοσίας καὶ ἑπτάκοντα δοῦναι κολάσεις. Ἐτοι δὲ πρὸς τοῦτον ὥρμησαν λόγον οἱ ἀπόδοντες τῶ Ἑλληνιστικῶ δόγματος, ὅτι ἀπὸ τῶ Κάϊν ἕως τῶ κατακλυσμοῦ ἑπτὰ παρελήλυθασι γενεαί. Καὶ ἰσθίως ἐπλυνόχθη τῆ γῆ ἡ τιμωρία, διὰ τὸ πολλὴν γενέσθαι χύσιν τῶν ἁμαρτίας. Τὸ δὲ ἁμάρτημα τῶ Λάμεχ οὐ κατακλυσμοῦ δέεται πρὸς θεραπείαν, ἀλλ' αὐτῶ τῶ αἴροντος τὰ ἁμαρτίαν τῶ κόσμω.

Λείπεται οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῆς παρουσίας τῶ Χριστῶ τὰς γενεὰς, καὶ εὑρήσεις κατὰ τὴν τῶ Λουκᾶ γενεαλογίαν, τῆ ἑβδομηκοστῆ καὶ ἑβδόμη διαδοχῆ γεγεννημένον τὸν Χριστὸν. Καὶ πρὸς ἐμάθησιν τῆ ὑποτυχόντος, καὶ ἀντὶν τῆ γενεαλογίαν ἐνταῦθα καθυποτάξαμεν.

A *ſervilem ſervitutem ſuperet, regente, ſemper ad opus urgearis, nec aſſiduo tamen cultu illam meliorem reddas. Nam quamvis continuum opus habeat ſubinde operæ fructum, tamen ipſe labor ingentem adfert moleſtiam & tormentum ſemper diſſento, ſemper occupato & nunquam ab opere ceſſanti. Sed tu cum ingenti labore nihil profícies, nec operæpretium facies, nec fructum ullum reportabis. Inſuper gemens & tremens eris ſuper terram. Duas adjunxit alias pœnas tribus, aſſidua ſuſpiria, & corporis tremorem, amiſſæ membrorum, quam ex fortitudine ſeu robore accipiebant, firmitudine. Cum enim corporis*
B *viribus abuſus eſſet, nervus ab illo ceſſit, ut paveret, & aſſidua quadam trepidatione concuteretur, ut nec cibum tuto ori admovere, nec geſtare poculum ſine tremore poſſet, manu impia, poſt impium & parricidale factum, uſum neceſſarie corporis functioni ſubducente. Alia pœna eſt, quam prodidit Cainus, cum dixit: Si ejicis me hodie a facie terræ, & a facie tua abſcondar. Gravíſſimum hoc ſupplicium prudentibus, repulſa a facie & conſpectu Dei. Et erit, inquit, omnis qui me invenerit, occidet me. Conjectat ex prioribus pœnis conſe-*
C *cuturas. Si ejicis me a facie terræ, & a facie tua me repellis, quid ſupereſt niſi ut proſcriptus a quovis poſſim tolli. Quid ergo Dominus: Non ita: ſed poſuit ſignum in illo: ſeptima hæc eſt pœna. Quod autem animadverſo non occulto, ſed aperto ſigno pronuntiatum ſit, hunc eſſe nempe illum conſceleratorum factorum architectum, ſapientum judicio, pœnarum omnium gravíſſima eſt ob ignominiam, quam ex ultimo quoque judicio exiſtimare poſſumus, quando hi reſurgent in vitam æternam, & illi in ignominiam ſempiternam. Sequitur huic annexa quæſtio, quid ſit quod Lamechus uxoribus ſuis dixit:* Quoniam virum interfeci, & juvenem in livorem. *Aliud ergo vulnus,*
D *& aliud livor, & aliud vir, & aliud adoleſcens. Quod ſi ob Cainum ſeptemplex pœna decreta eſt, ex Lamechi cæde ſeptuagies ſeptena decernetur, ſi impius fuit Cainus, ſi pium & æquum judicium Dei de Caino, ut ſeptemgemina pœna plecteretur, is enim nullo exemplo cædem deſignavit, iſte vero vidit etiam parricidam pœnam ſubiiſſe. Ego vero ob oculos mihi verſantem videre ſemper videor gementem & trementem Cainum, immenſamque Dei iram & furorem, nec tamen exemplo ſapere didici: unde dignus ſum quadringentis nonaginta plagis. Quidam tamen ad hujuſcemodi rationem progreſſi ſunt, quæ quidem ab Eccle-*
E *ſiaſtica doctrina minime eſt aliena. A Caino nempe uſque ad diluvium ſeptem generationes præteriiſſe, & inde confeſtim terris pœnam propter omnium peccatorum colluvionem & confuſionem illatam. Lamechi porro delictum ad curationem catachyſmo non indigebat, ſed illo ipſo qui tollit peccata mundi.*

Collige ergo ætates ab Adam uſque ad Chriſti adventum, & juxta Lucæ genealogiam, reperies, Chriſtum ſeptuageſima ſeptima generationis ſucceſſione natum. Atque etiam in gratiam ſeu faciliorem cognitionem lectorum ipſam hic Genealogiam ſubjecimus.

Edit. Par. vij. pag. 244.

A M. C. A. U. C. Luc. 3. 23. Edit. Parif. pag. 245.

EX EVANGELIO SECUNDUM Lucam Evangeliſtam.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑ'Ν τὸ Εὐαγγελισθέν.

OLYMP. IPHIT.

Et ipſe JESUS *erat incipiens quaſi annorum triginta, ut putabatur eſſe, filius*

Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ ΙΗΣΟΥΣ ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος εἶναι, ὡς ἐνομίζετο, υἱός.

I.	Joſeph,	II.	Heli,	α'	τοῦ Ἰωσὴφ,	β'	τοῦ Ἡλὶ,
III.	Matthata,	IV.	Levi,	γ'	τοῦ Ματθὰτ,	δ'	τοῦ Λευὶ,
V.	Melchi,	VI.	Janna,	ε'	τοῦ Μελχὶ,	ϛ'	τοῦ Ἰαννὰ,
VII.	Joſeph,	VIII.	Matthathiæ,	ζ'	τοῦ Ἰωσὴφ,	η'	τοῦ Ματταθίου,
IX.	Amos,	X.	Naſum,	θ'	τοῦ Ἀμὼς,	ι'	τοῦ Ναοὺμ,
XI.	Hesli,	XII.	Naggæ,	ια'	τοῦ Ἐσλὶ,	ιβ'	τοῦ Ναγγαὶ,
XIII.	Maath,	XIV.	Matthathiæ,	ιγ'	τοῦ Μαὰθ,	ιδ'	τοῦ Ματταθίου,
XV.	Semei,	XVI.	Joſeph,	ιε'	τοῦ Σεμεὶ,	ις'	τοῦ Ἰωσὴφ,
XVII.	Juda,	XVIII.	Joannæ,	ιζ'	τοῦ Ἰούδα,	ιη'	τοῦ Ἰωαννὰ,
XIX.	Reſa,	XX.	Zorobabel,	ιθ'	τοῦ Ῥησὰ,	κ'	τοῦ Ζοροβάβελ,
XXI.	Salathiel,	XXII.	Neri,	κα'	τοῦ Σαλαθιὴλ,	κβ'	τοῦ Νηρὶ,
XXIII.	Melchi,	XXIV.	Addi,	κγ'	τοῦ Μελχὶ,	κδ'	τοῦ Ἀδδὶ,
XXV.	Coſam,	XXVI.	Elmodad,	κε'	τοῦ Κωσὰμ,	κϛ'	τοῦ Ἐλμωδὰδ,
XXVII.	Her,	XXVIII.	Jeſu,	κζ'	τοῦ Ἠρ,	κη'	τοῦ Ἰωσῆ,
XXIX.	Eliezer,	XXX.	Jorim,	κθ'	τοῦ Ἐλιέζερ,	λ'	τοῦ Ἰωρεὶμ,
XXXI.	Matthath,	XXXII.	Levi,	λα'	τοῦ Ματθὰτ,	λβ'	τοῦ Λευὶ,
XXXIII.	Symeon,	XXXIV.	Juda,	λγ'	τοῦ Συμεὼν,	λδ'	τοῦ Ἰούδα,
XXXV.	Joſeph,	XXXVI.	Jonan,	λε'	τοῦ Ἰωσὴφ,	λϛ'	τοῦ Ἰωνὰν,
XXXVII.	Eliacim,	XXXVIII.	Melcha,	λζ'	τοῦ Ἐλιακεὶμ,	λη'	τοῦ Μελχὰ,
XXXIX.	Majana,	XL.	Matthatha,	λθ'	τοῦ Μαϊανὰν,	μ'	τοῦ Ματταθὰ,
XLI.	Nathan,	XLII.	David,	μα'	τοῦ Ναθὰν,	μβ'	τοῦ Δαβὶδ,
XLIII.	Jeſſe,	XLIV.	Obed,	μγ'	τοῦ Ἰεσσαὶ,	μδ'	τοῦ Ὀβὴδ,
XLV.	Booz,	XLVI.	Salmon,	με'	τοῦ Βοὲζ,	μϛ'	τοῦ Σαλμὼν,
XLVII.	Naaſſon,	XLVIII.	Minadab,	μζ'	τοῦ Ναασσὼν,	μη'	τοῦ Ἀμιναδὰβ,
XLIX.	Aram,	L.	Joram,	μθ'	τοῦ Ἀρὰμ,	ν'	τοῦ Ἰωρὰμ,
LI.	Eſrom,	LII.	Pharez,	να'	τοῦ Ἐσρὼμ,	νβ'	τοῦ Φαρὲς
LIII.	Juda,	LIV.	Jacob,	νγ'	τοῦ Ἰούδα,	νδ'	τοῦ Ἰακὼβ,
LV.	Iſaac,	LVI.	Abraham,	νε'	τοῦ Ἰσαὰκ,	νϛ'	τοῦ Ἀβραὰμ,
LVII.	Tharra,	LVIII.	Nachor,	νζ'	τοῦ Θάρρα,	νη'	τοῦ Ναχὼρ,
LIX.	Seruch,	LX.	Ragab,	νθ'	τοῦ Σαρούχ,	ξ'	τοῦ Ῥαγὰβ,
LXI.	Phaleg,	LXII.	Heber,	ξα'	τοῦ Φαλὲκ,	ξβ'	τοῦ Ἐβὲρ,
LXIII.	Sala,	LXIV.	Cainan,	ξγ'	τοῦ Σαλὰ,	ξδ'	τοῦ Καϊνὰν,
LXV.	Phaxad,	LXVI.	Sem,	ξε'	τοῦ Ἀρφαξὰδ,	ξϛ'	τοῦ Σὴμ,
LXVII.	Noe,	LXVIII.	Lamech,	ξζ'	τοῦ Νῶε,	ξη'	τοῦ Λαμὲχ,
LXIX.	Mathuſala,	LXX.	Enoch,	ξθ'	τοῦ Μαθουσάλα,	ο'	τοῦ Ἐνὼχ,
LXXI.	Jaret,	LXXII.	Malaleel,	οα'	τοῦ Ἰαρὲδ,	οβ'	τοῦ Μαλελεὴλ,
LXXIII.	Cainan,	LXXIV.	Enos,	ογ'	τοῦ Καϊνὰν,	οδ'	τοῦ Ἐνὼς,
LXXV.	Seth,	LXXVI.	Adam,	οε'	τοῦ Σὴθ,	οϛ'	τοῦ Ἀδὰμ,
LXXVII.	Dei.			οζ'	τοῦ Θεοῦ.		

1676. 68. XIV Ind. X. Italico & Trachano Coſſ.

Hiſce Coſſ. diſparuit Nero, moriturque ex clandeſtinis Judæorum conſiliis, quod in Chriſti vindictam Pilatum capite pleſti curaverit. Perlit porro idem Nero annos natus LXIX. Poſt Neronem imperavit, in Hiſpa-

pag. 246. nia GALBA, in Germania VITELIUS, Romæ denique OTHO.

Horum ſinguli ſeorſim imperium arripuerunt. Galba imperavit menſes VII. ac in medio Romæ foro capite truncatus eſt.

Otho, cum imperaſſet menſes VI. ſibi manus intulit.

Vitellius denique imperii menſe X. in Palatio eſt interemptus.

CCXII. OLYMPIAS.

91 Romanis VII. imperavit VESPA-

84. SIANUS annos IX. ab exercitu electus & diademate donatus. Coll. an. V. MDLXXXIV.

ιδ'. Ινδ. ι'. Τπ. Ἰταλικῶ καὶ Τραχάνῳ.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ἀφανὴς γέγονε Νέρων, καὶ πλάτῃ ἐκ συστάσεως τῶν Ἰουδαίων· καθότι Πιλάτον ἀπεκεφάλισεν, ὡς εἰς ἐκδίκησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλάτῃ ὁ αὐτὸς Νέρων, ὢν ἐτῶν ξθ'. Μετὰ Νέρωνα ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν ἐν Ἰβηρίᾳ, ΟΤΙΤΕΛΛΙΟΣ (ἐν) Γερμανίᾳ, ΟΘΩΝ ἐπὶ Ῥώμης.

Ἐκαστος αὐτῶν ἰδίᾳ ἐπέβη τῇ ἀρχῇ. Γάλβας ἐβασίλευσε μῆνας ζ'. ᾧ ἐν μέσῳ τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ τοῦ κεφαλοῦ ἀπετμήθη.

Ὄθων βασιλεύσας μῆνας ϛ' ἀνεχειρίσατο ἑαυτόν. Οὐιτέλλιος βασιλεύσας μῆνας ι', ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ῥώμης.

σιβ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων ζ' ἐβασίλευσεν ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη θ', σὺν υἱῶ αὐτοῦ τῷ Τίτῳ. Ὁμῶ, ἐπ'.

ϛ'. α'. Ινδ. ια'. Τπ. Γάλβα καὶ Τίτου Ρυφίνου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ταφῇ παρεδόθη τὰ σώματα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, κατὰ πρόσταγμα Οὐεσπασιανοῦ τοῦ Βασιλέως· ἐν ὁράματι γὰρ ἐκελεύσθη δοῦναι ταφῇ τὰ σώματα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀπόστολος, καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὃν ἐνεθρόνισεν ὁ ἅγιος Πέτρος εἰς τόπον ἑαυτοῦ, ἀπιὼν ἐπὶ τὴν Ῥώμην, ἐτελεύτησε· καὶ παρέλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς Ἐπισκοπῆς Ἱεροσολύμων Συμεὼν, ὁ καὶ Σίμων, καὶ γέγονε Πατριάρχης.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν Τπάτων, ἀπὸ στασιώσεως Νικομήδεια μητρόπολις μεγάλη τῆς Βιθυνίας.....

Τούτῳ τῷ ἔτει θνήσκει Ἀγρίππας ὁ Βασιλεὺς, ὁ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἔτη κϛ'. καὶ λοιπὸν Οὐεσπασιανὸς καταλύει τὴν βασιλείαν τῶν ἀλλοφύλων Ἡρῴδου καὶ Ἀγρίππα.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, τυραννήσαντες οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέστειλαν τὸν ἑαυτῶν ἄρχοντα Κυρηνίου.

Οὐεσπασιανὸς Αὐτοκράτωρ τὸν κατὰ Ἰουδαίων ἐγχειρίσας πόλεμον Τίτῳ, αὐτὸς δὲ Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Ρωμαίων ἀφίκετο πόλιν.

Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἐκβὰς εἰς Ἔφεσον, ἐποίησε ἐκεῖσε ἔτη ἐννέα, καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ αὐτοῦ ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ἔτη ιε'. καὶ ὑποστρέψας πάλιν εἰς Ἔφεσον, καὶ γράψας τὸ Εὐαγγέλιον, ἐποίησεν ἕως τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ ἔτερα ἔτη κϛ'.

β Ινδ. ιβ'. Τπ. Οὐεσπασιανοῦ Αὐτοκράτορος μόνου.

5179 — 79. Τελευτῶντος ἐνιαυτοῦ ἔτει τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, Τίτος υἱὸς Οὐεσπασιανοῦ τὴν Ἰουδαίαν παρέλαβε, καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ, πορευθεὶς εἰς πᾶσαν τὴν Παλαιστίνην, καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Ἰουδαίων καταστρέψαι. Ἦν δὲ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὅτε παρέλαβε τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπώλεσε χιλιάδας μυριάδας ῥ' ξίφεσιν αὐτὸς κατακόψας, καὶ ἄλλας δὲ μυριάδας ἑξήκοντα αἰχμαλώτων νεανίσκων καὶ παιδίων ἀρρένων, καὶ παρθένων κορασίων, καθὼς Ἰώσηπος ὁ σοφώτατος χρονογράφος ἀνεγράψατο· ὡς γὰρ Ἑβραῖος ὑπάρχων παρῆν ἐν τῷ πολέμῳ. Πάσας δὲ ἐπαρχίας τῆς Ἰουδαίας ἀπώλεσεν ὁ Τίτος.

Ο δὲ σοφώτατος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου συνεγράψατο οὕτως. Ὅτι ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Χριστοῦ ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐν τῇ αὐτῶν ἑορτῇ πάντες ἀπώλοντο. Καὶ τοῦτο μάλιστα γέγονεν αἴτιον τῷ πολλοὺς πλῆθος εὑρεθῆναι ἐν τῇ πόλει, καθότι ἐν τῇ τοῦ Πάσχα ἑορτῇ πάντες συνελελυθότες ἐτύγχανον, ὥσπερ ἐν εἱρκτῇ συγκλεισθέντες. Εἶδε γὰρ τοὺς ἐν ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα τῷ Σωτῆρι ἐπιβουλεύσαντας, μὴ ἄλλοτε τὰ ἐπίχειρα, ὧν ἐτόλμησαν, παθεῖν, τοῦ Σωτῆρος Θεοῦ ἐκδιδόντος αὐτούς.

Ο δὲ Τίτος θριαμβεύσας τὸν τύραννον, ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην. Οὐεσπασιανὸς δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἁρπαγῆς ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Συρίας καὶ τὰ μεγάλα Χερουβὶμ τοὺς πύλαις τῆς πόλεως ἐκεῖ ἔπηξε, καὶ τὰ Χερουβὶμ τὰ χαλκᾶ, ἃ ὤφθη Τίτος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ, ὑπὸ Σολομῶντος πεπηγμένα, (ὅτε γὰρ τὸν ναὸν ἔσκαψεν, ἀφεῖλεν αὐτὰ, καὶ ἐκόμισεν αὐτὰ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, σὺν τοῖς Σεραφὶμ,) θριαμ-

A 1. Ind. 11. Galba & Tito Rufino Coss.

His ipsis Coss. tumulo condita sunt Sanctorum Apostolorum corpora præcepto Vespasiani Imperatoris: per visum enim corpora Sanctorum Apostolorum humo mandare jussus est.

Hoc eodem anno, Sanctus Jacobus Apostolus, & Hierosolymorum Patriarcha, quem Sanctus Petrus in locum suum Episcopum constituerat, dum Romam pergeret, mortuus est, & dignitatem Hierosolymorum Episcopatus excepit Symeon, qui & Simon vocabatur, factusque est Patriarcha.

Iisdem Coss. Nicomedia metropolis magna Bithyniæ ex ira divina ...

B Hoc anno moritur Agrippa Rex, Berenices filius, cum regnasset annos XXVI. simulque Vespasianus Herodis & Aprippæ alienigenarum regnum delet.

Eadem tempestate, Judæi seditione excitata, Cyrenium Præsidem suum interfecerunt.

Vespasianus Imperator, bello adversus Judæos Tito mandato, per Alexandriam Romam venit.

Joannes Theologus cum Ephesum venisset, annos IX. in ea urbe, in suo vero in Patmo insula exilio, annos XV. exegit: rursumque Ephesum reversus, scripto Evangelio, usque ad C mortem suam ibi versatus est annis aliis XXVI.

II. Ind XII. Vespasiano Solo Cos.

Anno XXXIX. Christi in cælos assumptionis, Titus Vespasiani filius Judæam urbemque Hierusalem recepit, peragrata universa Palæstina, ipsoque Judæorum everso templo. Agebatur tum Paschatis dies, cum urbem Hierosolymitanam expugnavit, & undecies centena Judæorum millia, iis gladio interemptis, delevit, *Edit. Paris.* aliaque centum quinquaginta millia *pag. 247.* captivorum ex adolescentibus & pueris, ac virginibus & puellis, sub corona vendidit, ut tradit Josephus doctissimus Chronographus: quippe ut D Hebræus bello isti interfuit. Judææ porro provincias omnes vastavit Titus.

Doctissimus vero Eusebius Pamphili de his in hunc modum scribit: *Quoniam Christum die festo in crucem egerant Judæi, in ipso eorum festo die universi perierunt. Cur porro tanta hominum multitudo in urbe tum reperta fuerit, id præsertim causæ fuit, quod ad Paschatis festum omnes convenerant, ita enim veluti in carcere concluderentur. Par erat omnino, ut qui die Paschatis festo servatori necem parassent, non alio, eorum quæ ausi fuerant vindictam, Servatore Deo illos in hostium manus tradente, paterentur.*

E Titus hac adepta victoria, Romam veniens triumphum egit. Vespasianus autem Imperator ex præda Judaica in magna Antiochia Syriæ ingentes etiam Cherubinos excitavit, eosque urbis portis affixit, ac æreos Seraphinos, quos Titus eius filius in Templo a Salomone affixos invenit, (cum enim templum evertit, hos abs- 3. Reg. 6. 22. tulit, & Antiochiam magnam detu-

A.M.C. A.U.C. lit cum Seraphinis) in symbolum reportatæ se Imperante de Judæis victoriæ : erecta præterea sublimi in honorem Lunæ statua , cum tauris quatuor Hierusalem respicientibus . Cum enim lucente Luna urbem expugnasset , ideo Lunæ statuam erexit . Condidit & Theatrum Daphnes , hac apposita inscriptione , EX SPOLIIS JUDÆORUM . Erat autem locus , ubi extructum est Theatrum , Judæorum Synagoga , qua ad eorum contumeliam destructa , Theatrum ædificavit , erecta sui ipsius statua marmorea , quæ etiamnum hodie stat.

Inchoante exterum XL. Christi in cælos assumptionis. , II. vero. Vespasiani anno , Judæorum duces defecerunt omnino , postrema hac captivitate deleti.

Colligitur universum tempus ad annum II. Vespasiani , & postremam urbis Hierosolymitanæ expugnationem , a XV. Tiberii Cæsaris anno , & Servatoris prædicationis exordio , anni XLII. a VI. vero Darii Hystaspis filii anno , quo secunda templi instauratio contigit , seu ab anno II. Olympiadis LXIII. ad hunc annum II. Vespasiani , interfunt anni DXCVII. a prima autem illius sub Salomone ædificatione facta anni MCIII.

Edit. Paris. p. 245.

Α βόλων τὴν τῶν Ἰουδαίων γενομένην ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας πόλιν· εἶτα ἄνω πόλιν χαλκῆν εἰς τιμὴν τῆς Σελήνης , μετὰ παράνυμφον ἐφεστηκότα ἐπὶ Ἱερουσαλήμ . Νυκτὸς γὰρ αὐτὴν παρέλαβε λαμπούσης σελήνης , ἡ δὲ τοῦ Σελήνου ἵστησι . Ἔκτισε δὲ καὶ τὸ Θέατρον Δάφνης , ἐπιγράψας ἐπ' αὐτῷ, ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΑΙΔΗΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ. Ἦν δὲ τόπος, ὁ τοῦ αὐτοῦ Θεάτρου πρὸς Συναγωγὴ Ἰουδαίων, ἣ πρὸς ὕβριν αὐτῶν τὴν Συναγωγὴν αὐτῶν λύσας, Θέατρον ἐποίησε, ἑστὼς ἑαυτοῦ ἄγαλμα μαρμάρινον, ὅπερ ἕως νῦν ἐκεῖσε ἕστηκε.

Hi ad ædificium templi Hierosolymitani , contigisse Judæorum expugnationem anno III. Vespasiani , post XL. scilicet annum , ex quo in Jesum aggressi sunt facinus: quo tempore , inquit , & Jacobum fratrem Domini Hierosolymorum Episcopum ab ipsis præcipitem ex alto actum , & lapidibus appetitum , sustulere.

Commageni. & Samosateni hinc annos suos ordiuntur.

Ἀρχομένου λοιπὸν παραλειπομένου ἕως τῆς εἰς οὐρανὸς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου , δεδήλωται δὲ ἐπὶ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ , οἱ Ἰουδαίων ἡγεμόνες πόλιν ἐπαύσαντο, ἡ ἰσχὰς αὐτὸς ἀλώσεως καταλαβάσης.

Σωζεται ὁ πᾶς χρόνος ἀπὸ τοῦ δεδηρον ἕως Οὐεσπασιανοῦ, ἡ τῶν ὑστάτων ἅλωσιν Ἱεροσολύμων, ἀπὸ μὲν πέντε ἡ δέκα ἕως ἡ αὐτοῦ Τιβερίου Καίσαρος, ἡ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος ἀρχῆς, εἰς ἓν παραλείπεται δύο· ἀπὸ δὲ ἕκτου ἕως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καθὸν δεδήρας οἰκοδομῆς ἴσχυε ὁ ναός, ἤγουν ἀπὸ β ἕως ἡ αὐτοῦ ξγ' Ολυμπιάδος, ἐπὶ τὸ παρὸν ἕως β Οὐεσπασιανοῦ , εἰς ἔτη φιζ. ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης ἐπισκευῆς αὐτοῦ τῆς ἐπὶ Σολομῶντος γενομένης, εἰς ἔτη ,αρχ.

Vespasianus post expugnatam Hierosolymorum urbem , universos ex stirpe Davidis præcepit inquiri, uti nemo apud Judæos ex Regia tribu relinqueretur , indeque Judæis ingens persecutio rursum accidit.

Οὐεσπασιανὸς μὴ ἐᾶν ἐν Ἱεροσολύμοις ἁλῶσιν, πάντας τοὺς ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναζητεῖσθαι προστάττει, ὡς μὴ περιλειφθῆναι τινὰ παρὰ Ἰουδαίοις τῶν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς φυλῆς , ἡ ὡς ἐκ τούτου μέγιστον Ἰουδαίοις συμβῆναι διωγμὸν πάλιν.

His Coss. (in Rhodo) Colossus pedum CVII. altitudine erectus est.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, (ἐν Ῥόδῳ) ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη, μῆκος ἔχων ποδῶν ρζ.

γχ. Ind. xiii. Vespasiano Augusto II. & Nerva Coss.

γχ. Ind. ιχ'. Τπ. Οὐεσπασιανοῦ Αὐγούστου τὸ β , ἡ Νέρουα.

Refert Josephus lib. v. de excidio Hierosolymitano , contigisse Judæorum expugnationem anno III. Vespasiani , post XL. scilicet annum , ex quo in Jesum aggressi sunt facinus: quo tempore , inquit , & Jacobum fratrem Domini Hierosolymorum Episcopum ab ipsis præcipitem ex alto actum , & lapidibus appetitum , sustulere.

Ἰώσηπος ἱστορεῖ ἐν πέμπτῳ λόγῳ τῆς ἁλώσεως, ὅτι ἕως τοῦτο Οὐεσπασιανοῦ ἡ ἅλωσις τῷ Ἰουδαίων γέγονε , ὡς μὴ μέ ἔτη τῆς γενομένης παρ' αὐτῶν τόλμης κατὰ τὸν Ἰησοῦ · ἐν ᾧ χρόνῳ , φησί , ἡ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου , ἡ Ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων γενόμενον , ὑπ' αὐτῶν κριμηθῆναι , καὶ ὑπ' αὐτῶν ἁπαρεθῆναι λιθοβοληθέντα.

Commageni & Samosateni hinc annos suos ordiuntur.

Κομμαγηνοὶ ἡ Σαμοσατεῖς ἐντεῦθεν τὰς ἑαυτῶν ἀριθμοῦσι χρόνους.

CCXIII. OLYMPIAS.

σιγ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γν. Ind. xiv. Vespasiano Augusto III. & Tito Coss.

ε. Ind. ιε'. Τπ. Οὐεσπασιανοῦ Αὐγούστου τὸ δ' , ἡ Τίτου τὸ β.

γν. Ind. xv. Vespasiano Augusto IV. & Tito II. Coss.

ς'. Ind. α'. Τπ. Οὐεσπασιανοῦ Αὐγούστου τὸ ε' , ἡ Τίτου τὸ γ'.

γνα. VI. Ind. I. Domitiano & Messalino Coss.

ζ'. Ind. β'. Τπ. Δομετιανοῦ ἡ Μεσσαλίνου.

γνβ. VII. Ind. II. Vespasiano Augusto V. & Tito III. Coss.

ζ'. Ind. γ'. Τπ. Οὐεσπασιανοῦ Αὐγούστου τὸ ς' , ἡ Τίτου τὸ γ'.

γνγ. VIII. Ind. III. Vespasiano Augusto VI. & Tito IV. Coss.

η'. Ind. δ'. Τπ. Οὐεσπασιανοῦ Αὐγούστου τὸ ζ' , ἡ Τίτου τὸ δ'.

A.M.C. A.U.C.

σιδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

76. Ϛ'. Ινδ. δ'. Τπ. Οὐεσπασιανοῦ Αὐγούστου τὸ ζ, καὶ Τίτου τὸ δ'.
Αλκίππη γυνὴ ἐν Ρώμῃ ἐλέφαντα ἐγέννησεν, ἐν ᾧ καιρῷ φθορὰ τῆς ἀνθρώπων ἐγένετο.

77. Τπ. Οὐεσπασιανοῦ τὸ δ', καὶ Δομετιανοῦ τὸ γ'.

78. Τπ. Κομμόδου, καὶ Πρίσκου.

79. ζ'. Ινδ. ε'. Τπ. Τίτου τὸ ϛ', καὶ Δομετιανοῦ τὸ β'.
Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, τότε καλεθεὶς ὁ Οὐεσπασιανὸς ὁ Βασιλεὺς, παρελθὼν τελευτᾷ, ὢν ἐτῶν ο'.
Ρωμαίων η' ἐβασίλευσε ΤΙΤΟΣ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη β'. Ομοῦ ϛ φ π'.

1601. 80. α'. Ινδ. ϛ'. Τπ. Αὐγούστου τὸ ζ, καὶ Δομετιανοῦ τὸ γ'.

81. β'. Ινδ. ζ'. Τπ. Γάλβα καὶ Πουλλίωνος.
Ἕως τούτου τοῦ χρόνου διήρκεσαν Φίλων ϲ Ἰωσήπου ἱστορήσαντες τὴν ἅλωσιν.
Ἐπὶ τοῦ προκειμένου Τπάτου, πάθει δεινῇ βληθεὶς Τίτος ἀπέθανεν, ὢν ἐτῶν μβ'.

Ρωμαίων θ' ἐβασίλευσε ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ἔτη ιϛ'. Ομοῦ ϡχδ'.

82. α'. Ινδ. η'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ δ', καὶ Σαβίνου.

83. β'. Ινδ. θ'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Τίτου Ρούφου.
Δομετιανὸς διευνοίζειν ἄνδρας ἐκώλυσεν.

84. γ'. Ινδ. ι'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ ϛ', καὶ Σαβίνου.

85. δ'. Ινδ. ια'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ ζ', καὶ Φουλβίου.

σιϛ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

86. α'. Ινδ. β'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ η' καὶ Δολαβέλλα.
Δομετιανὸς τὸν ἄξυλον ναὸν κατεσκεύασεν.
Ἐπὶ τοῦ προκειμένου Τπάτου πρώτη πεντετηρὶς ἀγὼν ἤχθη ἐν Ρώμῃ.
Δύο μῆνες μετωνομάσθησαν Σεπτέμβριος Γερμανικὸς, καὶ Οκτώβριος Δομετιανὸς, διὰ τὸ νίκας ἐν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν ἐνηχθῆναι τῇ Ρώμῃ.

87. ε'. Ινδ. ιγ'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ θ', καὶ Σατορνίνου.

88. ζ'. Ινδ. ιδ'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ ι', καὶ Τίτου Ρούφου τὸ β'.

89. η'. Ινδ. ιε'. Τπ. Φουλβίου τὸ β', καὶ Ατρατίνου.
Η πρώτη τῶν τῆς Ἑστίας παρθένων Κορνηλία ἐπὶ φθορᾷ κατηγορήθη καὶ ζῶσα κατορύγη μετ' ἐκ συνήθων αὐτῆς φίλων, καὶ τὸν νόμον.

σιζ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

90. θ'. Ινδ. ι'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ ιά, καὶ Νερουᾶ.

CCXIV. OLYMPIAS. OLYMP. IPHIT.

ix. Ind. iv. Vespasiano Augusto VII. & Tito V. Coss.
Alcippe fœmina Romæ enixa est elephantem, quo tempore ingens exitit hominum mortalitas.
Vespasiano VIII. & Domitiano III. Coss. 2.
Commodo & Prisco Coss. 3.

x. Ind. v. Tito VI. & Domitiano II. Coss. 4.
Hoc ipso anno, Vespasianus Imperator ex morbo decumbens, statim moritur, annos natus LXX.
Romanis VIII. imperavit TITUS, illius filius, ann. II. Colliguntur anni v. MDLXXXVIII. 5587. *Edit. Paris.* pag. 349.

i. Ind. vi. Tito Augusto VII. & Domitiano III. Coss. 4.
Ad hunc annum Philo & Josephus historias suas perduxerunt, in quibus narrant excidium Hierosolymitanum.
His prædictis Coss. gravi morbo oppressus Titus mortem obiit annos natus XLII.

Romanis IX. imperavit DOMITIANUS ann. XVI. Colliguntur anni v. MDCIV.
i. Ind. VIII. Domitiano Augusto IV. & Sabino Coss. 1.

ii. Ind. ix. Domitiano Augusto V. & Tito Rufo Coss. 2.
Domitianus vetuit, ne viri Eunuchi fierent.

iii. Ind. x. Domitiano Augusto VI. & Sabino Coss.

iv. Ind. xi. Domitiano Augusto VII. & Fulvio Coss. 4.

CCXVI. OLIMPIAS.

v. Ind. xii. Domitiano Augusto VIII. & Dolabella Coss. 1. 5616.
Domitianus templum quod nullo ligno constaret ædificavit.
His prædictis Coss. primum quinquennale certamen actum est Romæ.
Duo menses, nominibus mutatis, September Germanicus, & October Domitianus, appellati, quod de victoriis ex Germanis relatis nuntii Romam hisce mensibus allati essent.

vi. Ind. xiii. Domitiano Augusto IX. & Saturnino Coss. 2.

vii. Ind. xiv. Domitiano Augusto X. & Tito Rufo Coss. 3.

viii. Ind. xv. Fulvio II. & Atratino Coss. 4. 5619.
Prima ex Vestalibus virginibus Cornelia de stupro accusata est, cum familiaribus suis amicis secundum legem viva defossa est.

CCXVII. OLYMPIAS.

ix. Ind. I. Domitiano Augusto XI. & Nerva Coss. 1.

A.M.C. A.U.C. Domitianus edicto cavit, ne intra urbem vineæ colerentur.

A Δομετιανὸς διετάξατο ἐν ταῖς πόλεσιν ἀμπελον μὴ φυτεύεσθαι. OLYMP. IPHIT

ann. 91. X. Ind. II. Glabrione & Trajano Coss.

Edit. Paris. pag. 250. Romanorum Ecclesiæ tertius præest Clemens ann. IX. Illius meminit Paulus Apostolus in Epistola ad Philippenses, hisce verbis: *Cum Clemente & reliquis adjuteribus meis, quorum nomina sunt in libro vitæ.*

ι'. Ινδ. β'. Τπ. Λαβείωνος καὶ Τραϊανοῦ. 10.

Τῆς Ρωμαίων Ἐκκλησίας ἡγεῖται τρίτος Κλήμης ἔτη θ', ὃς ὑπὸ Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῇ μνημονεύεται, φήσαντος. Μετὰ καὶ Κλήμεντος, καὶ τῶν λοιπῶν συνεργῶν μου, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς.

ann. 92. XI. Ind. III. Domitiano Augusto XII. & Saturnino Coss.

ια'. Ινδ. γ'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ ιβ', καὶ Σατορνίνου.

ann. 93. XII. Ind. IV. Pompejo & Crispino Coss.

His Coss. floruit Apollonius Tyaneus, qui ubique pervagatus, peractis in urbibus ac provinciis magicis consecrationibus, Roma profectus, ad Byzantiorum regionem venit, ingressusque Byzantii urbem, quæ ex occasione Constantinopolis dicta est, multas in ea ejusmodi magicas consecrationes fecit, ac Ostreorum præsertim, & Lyci fluvii, qui mediam Urbem interluit, ac Equorum, & aliorum quorumdam.

ιβ' Ινδ. δ'. Τπ. Πομπηΐου καὶ Κρισπίνου. 11.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἤκμαζε, περιπολῶν πανταχοῦ, καὶ ποιῶν B τελίσματα εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας, ὅσις ἀπὸ Ρώμης ἐξελθὼν κατέλαβε τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐλθὼν εἰς Βυζοῦ πόλιν, τὴν ἀπὸ τῆς τύχης λεγομένην Κωνσταντινούπολιν, ἐποίησε τελίσματα πολλὰ, τό τε τῶν Χελωνῶν, καὶ τὸ τοῦ Λύκου ποταμοῦ καὶ μέσον τῆς πόλεως, καὶ τὸ τῶν Ἵππων, καὶ ἄλλων τινῶν.

CCXVII. OLYMPIAS. ΡΙΖ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ann. 94. XIII. Ind. V. Domitiano Augusto XIII. & Flavio Clemente Coss.

Secundus post Neronem Domitianus Christianos persecutus est.

Ipso imperante, Joannes Apostolus in Patmum insulam est relegatus, ubi Apocalypsin vidisse dicitur, ut Irenæus tradit.

Domitianus Judæos e Davidis stirpe deleri jussit, ne quispiam Regiæ Judæorum tribus successor remaneret.

γ'. Ινδ. α'. Τπ. Δομετιανοῦ Αὐγούστου τὸ ιγ', καὶ Φλαβίου Κλήμεντος.

Δεύτερος μετὰ τὸν Νέρωνα Δομετιανὸς Χριστιανοὺς C ἐδίωξεν.

Ἐπ' αὐτοῦ δὲ, καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς Πάτμον ἐξορίζεται ἐν νήσῳ, ἔνθα τὴν Ἀποκάλυψιν ἑωρακέναι λέγεται, ὡς δηλοῖ Εἰρηναῖος.

Δομετιανὸς τοὺς ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξεν, ἵνα μὴ τις διαμείνῃ διάδοχος τῆς τῶν Ἰουδαίων Βασιλικῆς φυλῆς.

ann. 95. XIV. Ind. VI. Asprenate & Laterano Coss.

Narrat Brutus multos Christianos circa hunc XIV. Domitiani annum martyrio fuisse sublatos

ιδ'. Ινδ. ς'. Τπ. Λαπρενάτου καὶ Λατεράνου. 2.

Ἱστορεῖ ὁ Βροῦτος πολλοὺς Χριστιανοὺς κατὰ τὸ ιδ' ἔτος Δομετιανοῦ μεμαρτυρηκέναι.

ann. 96. XV. Ind. VII. Domitiano XIV. & Clemente II. Coss.

ιε'. Ινδ. ζ'. Τπ. Δομετιανοῦ τὸ ιδ', καὶ Κλήμεντος D τὸ β'. 3.

XVI. Ind. VIII. Valente & Vetere Coss.

ις'. Ινδ. η'. Τπ. Οὐάλεντος καὶ Βετήρου. 4.

Hoc anno Domitianus Imperator celeberrimum Asclepium interfecit, a quo ipsi prædictum fuerat fore ut interficeretur. Ergo insidiis a Senatu appetitus Imperator ipse Domitianus, cum Jovis ædem, sacra facturus, intrasset, ex omnium conspectu subductus, moritur, cum annorum esset XLV. universis passim dicitantibus sublatum illum fuisse a terra in aerem, veluti Philosopum. Sublatus est autem in templo Jovis, a Senatoribus interfectus, ut qui superbia sua & tyrannide subditos opprimeret. Hi vero purpuream chlamydem, qua induebatur, ad unam ex templi catenis, ex qua pendebat Lychnuchus, appenderunt, unde decepti quotquot sunt templum ingressi, sublimes illum in aerem fuisse sublatum existimarant. Sed postmodum cognitum est illum interfectum fuisse, tumultusque inde exortus est, quod intra templum ipsum fuisset interemptus.

pag. 251.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ Βασιλεὺς Δομετιανὸς ἐφόνευσε τὸν περιβόητον Ἀσκληπιὸν, ὃς προεῖπεν αὐτῷ ὅτι σφαζόμενος πλευτᾷ. Καὶ κατασκευασθεὶς ἀπὸ τῆς Συγκλήτου ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς Δομετιανὸς, ὡς ἦλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς θυσιάσαι, ἀφανὴς γενόμενος, πλευτᾷ, ὡς ἐπὶ μὲν φασάντων πάντων ὅτι ἐκρύβη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν ἀέρα, ὡς Φιλόσοφος. Ὁ δὲ ἀνῃρέθη ἐν τῷ ἱερῷ Διὸς, σφαγεὶς ἀπὸ τῆς Συγ- E κλήτου, ὡς ὑπερήφανος καὶ τυραννῶν αὐτούς. Οἵτινες ἐποίησαν ἵνα ἱερεὺς χλαμύδα πορφυρᾶν κρεμασθῶσι εἰς μίαν ἅλυσιν τῶν αἰωρῶν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ δῆλον, καὶ πάντες εἰσιόντες εἰς τὸ ἱερὸν κατεῖδον, νομίζοντες, ὅτι ἐκρύβη εἰς τὸν ἀέρα. Ἐγνώσθη δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι ἐσφάγη, καὶ ἐγένετο ταραχὴ, διότι εἰς τὸ ἱερὸν ἐσφάγη.

A. M. C. U. C.

σιθ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ὑ βασιλεύσι ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτ. ά.

Ομῶ χὲ.

5624 97. ά. Ινδ. Θ'. Τπ. Νερβᾶ Αὐγούστου, χ) Τίτου Ρούφου τὸ γ'.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ὁ Βασιλεὺς Νερβᾶς ἀνεκαλέσατο τὸν Ἀπόστολον Ἰωάννην ἀπὸ Πάτμου τῆς νήσου, χ) ἦλθε πάλιν εἰς Ἔφεσον.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Νερβᾶ ἀνεφάνη δογματίζων Μάνης, διδάσκων, χὴ ὀχλαγωγῶν.

Ἐν Τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐκωλύθησαν οἱ μονομάχοι, χ) αἱ θέαι αὐτῶν, χὴ ἀντ' αὐτῶν ὑπενοήθη ἡ τῶν κυνηγίων θέα.

Νερβᾶς νοσήσας ἐτελεύτησε πρὸ ἡ. Καλανδῶν Φεβρουαρίων, ἄρξας ἔτη ά.

Ρωμαίων ια ὑ βασιλεύσι ΤΡΑΙΑΝΟΣ ἔτη ιθ'. Ομῶ χχδ'.

98. ά. Ινδ. ί. Τπ. Τραϊανοῦ Αὐγούστου μόνου.

99. β'. Ινδ. ιά. Τπ. Παλμᾶ χ) Σενεκίωνος.

100. γ'. Ινδ. ιβ. Τπ. Τραϊανοῦ Αὐγούστου τὸ β'. χ) Ποντιανοῦ.

σκ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

101. δ'. Ινδ. ιγ'. Τπ. Τραϊανοῦ Αὐγούστου τὸ γ', χὴ Πίτου.

Ἰωάννην τὸν Ἀπόστολον χ) Εὐαγγελιστὴν μέχρι τῶν Τραϊανοῦ χρόνων παραμεῖναι τῇ βίῳ Εἰρηναῖος ἱστορεῖ. Κλήμης δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς, χ) αὐτὸς τὰ αὐτὰ σύμφησι, χ) περιέναι αὐτὸν τὴν Ἀσίαν, χ) τὰς πλησιοχώρους πατρίδας, Ἐπισκόπους καθιζῶντα χ) Κλῆρους.

Ἐν ᾧ χρόνῳ χ) παῖς τις, ὃν παρέθετο ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης τῷ Ἐπισκόπῳ Σμύρνης, χ) μετὰ τοῦτο λῃσαρχος γενόμενος, εἶτα διὰ τὸ ἁγίου Ἰωάννου μετανοήσας, ἐγκωμίζεται.

5699 102. ε. Ινδ. ιδ'. Τπ. Συετιανοῦ χ) Συείου.

103. ς'. Ινδ. ιέ. Τπ. Τραϊανοῦ Αὐγούστου τὸ δ', χὴ Μαξίμου.

104. ζ. Ινδ. ά. Τπ. Συετιανοῦ τὸ β', χὴ Μαρκέλλου.

Διήρκεσεν ὁ Θεολόγος μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου χ) Θεοῦ ἡμῶν, ἔτη οβ'.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων διωγμὸς Χριστιανῶν ἐγένετο, χ) πολλοὶ ἐνδόξως ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν.

Ἐπὶ τούτων τῶν προκειμένων Τπάτων, φασὶ τ' ἅγιον Ἰωάννην γενόμενον ἐτῶν ρ', χ) μηνῶν ζ' κοιμηθῆναι.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ Κλήμης ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος τελευτᾷ. Κατὰ δ' αὐτὸ χρόνον χ) Σίμων ὁ Κανανίτης, ὁ ἐπιληθεὶς Ἰούδας Ἰακώβου, ὁ γενόμενος Ἐπίσκοπος μετὰ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, ζήσας ἔτη ρ', ἐσταυρώθη.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Τραϊανοῦ, χ) Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς χ) Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας γενόμενος, κάλων λαβών, χ) συρεὶς ἀπὸ τῶν καλουμένων Βουκολίων, ἕως τῶν λεγομένων Ἀγγέλων. ἐκεῖσε πυρὶ κατακαυθεὶς Φαρμουθὶ πρώτῃ, χ) οὕτως ἐμαρτύρησεν.

Κρήσκης κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Γαλλίαις, ἐπὶ Νέρωνος, ἀποθνήσκει, χ) ἐκεῖσε θάπτεται.

σκά ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

105. ά. Ινδ. β'. Τπ. Καντίδου χ) Κουαδράτου.

Τραϊανοῦ κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσαν-

Goar. Pasch.

CCXIX. OLYMPIAS. OLYMP. IPHIT.

Romanis x. imperavit Nerva annum 1. Colliguntur anni v. MDCV.

1. Ind. IX. Nerva Auguſto & Tito Rufo III. Coſſ. 2. 219.

Hoc anno Imperator Nerva a Patmo inſula Joannem Apoſtolum revocavit, iſque rurſum Epheſum venit.

Nerva imperante, exortus eſt Manes, iſque dogmata ſua, multis ſibi conciliatis, pervulgavit.

Hoc anno ſublati ludi gladiatorii, horumque interdicta ſpectacula, quorum loco inventa venationum ludicra.

Nerva morbo conflictatus vitæ finem fecit VIII. Kalend. Februarii, cum annum 1. imperaſſet.

Romanis XI. imperavit TRAJANUS ann. XIX. Colliguntur anni v. MDCXXIV.

1. Ind. X. Trajano Auguſto ſolo Coſſ. 2.
II. Ind. XI. Palma & Senecione Coſſ. 1.
III. Ind. XII. Trajano Auguſto II. & Pontiano Coſſ. 4.

CCXX. OLYMPIAS.

IV. Ind. XIII. Trajano Auguſto III. & Peto Coſſ. 1. 220.

Joannem Apoſtolum & Evangeliſtam ad tempora Trajani vitam produxiſſe ſcribit Irenæus. Clemens vero Alexandrinus iiſdem conſona tradit, illumque Aſiam & finitimas provincias peragraſſe, Epiſcopis ubique ordinatis, ac Cleſicis conſtitutis.

Quo tempore adoleſcens ille claruit, quem Joannes Apoſtolus Smyrnæ Epiſcopo commendavit, quique poſtea latronum Princeps factus, ad pœnitentiam per Sanctum Joannem eſt revocatus. *Edit. Pariſ. pag. 252.*

V. Ind. XIV. Syriano & Syrio Coſſ. 2.
VI. Ind. XV. Trajano Auguſto IV. & Maximo Coſſ. 3.
VII. Ind. I. Syriano II. & Marcello III. Coſſ. 4.

Supervixit Theologus (Sanctus Joannes Evangeliſta) poſt Domini ac Dei noſtri Aſſumptionem ann. LXXII.

His Coſſ. facta eſt rurſum Chriſtianorum perſecutio, multique glorioſo martyrio propter confeſſionem in Chriſtum vitam finiere.

His item Coſſ. ajunt Sanctum Joannem annos natum c. & menſes VII. in domino obdormiiſſe.

Hoc ipſo anno Clemens Romæ Epiſcopus decedit. Eodem tempore Simon Cananita, cognomento Judas, Jacobi filius, quique poſt Jacobum fratrem Domini factus fuerat Epiſcopus, cum annum ætatis CXX. attigiſſet, crucifixus eſt.

Eodem Trajano imperante, Marcus Evangeliſta, quique Alexandriæ Epiſcopus erat, injecto in illum laqueo, a Bucoliis ita appellatis, uſque ad Angelos, locum ita dictum, tractus, ibi exuſtus eſt prima die Pharmuthi, ſicque martyrio vitam conſummavit.

Creſcens Evangelio Domini noſtri Jeſu Chriſti in Galliis, Nerone imperante, prædicato, moritur, ibique ſepelitur.

CCXXI. OLYMPIAS.

VIII. Ind. II. Candido & Quadrato Coſſ. 1. 221.

Trajano in Chriſtianos perſecu-

A. M. C. A. D. C.

tionem movente, Simon Cleopæ filius Hierosolymitanæ Ecclesiæ Episcopus, martyrium obiit, cum annum ageret CXX. apud Atticum Consularem a sectatoribus Cerinthi, & ab iis, qui Nicolaitæ appellantur, accusatus, non tantum ut Christianus, sed etiam, quod esset ex stirpe Davidica, qui plurimis diebus acerbis tormentis divexatus, ipso judice mirum in modum illius constantiam stupente, in crucem instar Domini actus expiravit. Pari modo etiam Ignatius Antiochenorum Episcopus Romæ martyrio vitam exuit.

. Iisdem prædictis Coss. Ebionæorum hæresis innotuit, inepta ac pauperrima de Christo prædicans, ut quæ Christum ante sæcula esse negaret, sed ultimis temporibus natum esse affirmaret, hæresi suæ consentaneum nomen sortita: Ebionitæ quippe pauperes dicuntur.

Petrizi & Bostreni hinc annos suos putant.

Edit. Paris. pag. a 53.

100. IX. Ind. III. Commodo & Ceretano Coss.

His Coss. gravi bello a Persis & Gothis, aliisque gentibus Romanæ ingruente, Trajanus expeditione in illos suscepta, gratiam tributorum, quoad reverteretur, fecit.

107. X. Ind. IV. Syriano III. & Senecione Coss.

Hierosolymorum Ecclesiæ tertius præest Justus, cognomento Barsabas, qui ab Apostolis in locum Judæ proditoris electus est: cum quo & Matthias ab iisdem Sanctis Apostolis pariter est electus.

108. XI. Ind. V. Gallo & Bradua Coss.

CCXXII. OLYMPIAS.

109. XII. Ind. VI. Palma & Tullo Coss.

Ad hos usque Consules, Sanctorum Apostolorum socii Episcopi dignitatem consecuti claruerunt.

110. XIII. Ind. VII. Orphito & Priscliano Coss.

111. XIV. Ind. VIII. Pisone & Juliano Coss.

112. XV. Ind. IX. Trajano Augusto V. & Africano Coss.

CCXXIII. OLYMPIAS.

113. XVI. Ind. X. Prisciano & Celso Coss.

114. XVII. Ind. XI. Malso & Bulcisco Coss.

115. XVIII. Ind. XII. Messala & Podone Coss.

116. XIX. Ind. XIII. Æliano & Vetere Coss.

Trajanus Imperator aqua intercute moritur Selinunte, Seleuciæ civitate, cum esset annorum LXV.

Romanis XII. imperavit ÆLIUS HADRIANUS ann. XXI. Colliguntur anni V. MDCXLV.

CCXXIV. OLYMPIAS.

117. I. Ind. XIV. Apronino & Nigro Coss.

118. II. Ind. XV. Ælio Hadriano Augusto & Salinatore Coss.

ΟΙΥΜΠ. ΙΡΒΙΤ.

Α τος, Σίμων ὁ τῦ Κλεώπα τῆς ἐν Ιερεσολύμοις Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος γενόμενος, ἐμαρτύρησε, γενόμενος, ἐτῶν ρκ', ἐπὶ Ἀττικῦ Ὑπατικῦ διαβληθεὶς ὑπὸ τῆ τῆς μοίρας Κυρίνθυ, καὶ τῶν λεγομένων Νικολαϊτῶν, ὡς οὐ μόνον Χριστιανὸς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπὸ τῦ γένους Δαβὶδ ὑπάρχων, ὃς ἐπὶ πλείστας ἡμέρας αἰκισθεὶς, καὶ αὐτὸν τὸν δικαστὴν τὰ μέγιστα καταπλήξας, τῇ τῦ σαυρῦ πάθει παραπλήσιον τὸ Κυρίε τέλος ἀπηνέγκατο. Ομοίως δὲ καὶ Ιγνάτιος Αντιοχέων Ἐπίσκοπος ἐν Ρώμῃ ἐμαρτύρησεν.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων Ὑπάτων, ἡ τῶν Εβιωναίων αἵρεσις ἐγνωρίζετο, πτωχὰ περὶ τῦ Χριστῦ δοξάζουσα, μὴ εἶναι λέγοντα τὸν Χριστὸν πρὸ αἰώνων, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἀξίαν τῆς αἱρέσεως αὐτῶν ὀνομασίαν ἐκλήφοτες· Εβιωναῖοι γὰρ πτωχοὶ ἑρμηνεύονται.

Πέτρειοι καὶ Βοστρικοὶ ἐντεῦθεν τὰς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμῦσι.

Θ'. Ινδ. γ'. Υπ. Κομμόδου καὶ Κεραταινᾶ. 99

Τούτοις τοῖς Ὑπάτοις, πολέμου χαλεποῦ ἐπιβάντος τῇ Ρωμαίᾳ ὑπὸ Περσῶν καὶ Γότθων, καὶ ἑτέρων ἐθνῶν, Τραϊανὸς ἀπερχόμενος εἰς τὸν τῶν πόλεμον, ἄφεσιν ἐχαρίσατο τῶν τελῶν, ἄχρις ἂν ἐπιστρέψῃ. 100

ί. Ινδ. δ'. Υπ. Συρικανῦ τὸ γ', καὶ Σενικίωνος τὸ β'. 101

Τῆς Ιεροσολύμων Ἐκκλησίας τρίτος προέστη Ἰοῦστος, ὁ ἐπικληθεὶς Βαρσαββᾶς, ὁ ἐκλεγεὶς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων ἀντὶ Ἰούδα τῦ προδότου· μεθ' ὃν καὶ Ματθίας ἐκλέγη ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

ία. Ινδ. έ. Υπ. Γάλλου καὶ Βραδυᾶ. 102

σκβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιβ. Ινδ. ς'. Υπ. Παλμᾶ καὶ Τύλλου. 103 222.

Μέχρι τούτων τῶν Ὑπάτων, οἱ συνόμιλοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἐπίσκοποι γεγονότες ἐγνωρίζοντο.

ιγ'. Ινδ. ζ'. Υπ. Ὀρφίτου καὶ Πεισκιανᾶ. 104

ιδ'. Ινδ. η'. Υπ. Πίσωνος καὶ Ιουλιανῦ. 105

ιέ. Ινδ. Θ'. Υπ. Τραϊανῦ Αὐγούστου τὸ έ, καὶ Ἀφρικανῦ. 106

σκγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ις'. Ινδ. ί. Υπ. Πεισκιανῦ καὶ Κέλσου. 107 223.

ιζ. Ινδ. ια'. Υπ. Μάλσου καὶ Βουλκίσκου. 108

ιη. Ινδ. ιβ'. Υπ. Μεσσάλα καὶ Πόδωνος. 109

ιθ'. Ινδ. ιγ'. Υπ. Αἰλιανῦ καὶ Βέτερος. 110

Ο Βασιλεὺς Τραϊανὸς ὑδροπιάσας ἀπέθανεν ἐν Σελινοῦντι, πόλει τῆς Σελευκείας, ὢν ἐτῶν ξέ.

Ρωμαίων ιβ' βασιλεύσαν ΑΙΛΙΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΣ ἔτη κά. Ομῶ μχμέ.

σκδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ά. Ινδ. ιδ'. Υπ. Ἀπρωνίνου καὶ Νίγρου. 111 224.

β'. Ινδ. ιέ. Υπ. Αἰλίου Ἀδριανῦ Αὐγούστου καὶ Σαλινάτορος. 112

ΑΜ. γ'. Ινδ. ά. Τπ. Αἰλίου Ἀδριανοῦ Αὐγούστου τὸ β', καὶ Ρουφείνου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, Ἰουδαίων φασκησάντων, ἦλθεν Ἀδριανὸς εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔλαβε τοὺς Ἰουδαίους αἰχμαλώτους, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν λεγομένην Τερέβινθον, φροίσησε πανήγυριν, καὶ πέπρακεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἴππου ἕκαστον, καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας ἔλαβεν εἰς Γάζαν, καὶ ἐκεῖ ἔστησε πανήγυριν, καὶ ἐπώλησεν αὐτούς, καὶ ἕως τῆς νῦν ἡ πανήγυρις ἐκείνη λέγεται Ἀδριανή. Καὶ καθεῖλεν τὸν ναὸν τῶν Ἰουδαίων τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις, ἔκτισε τὰ δύο Δημόσια, καὶ τὸ Θέατρον καὶ τὸ Τετράκαμαρον, καὶ τὸ Τετράνυμφον, καὶ τὸ Δωδεκάπυλον, τὸ πρὶν καλούμενον Ἀναβαθμοὶ, καὶ τὴν Κόδραν. Καὶ ἐμέρισεν τὴν πόλιν εἰς ἑπτὰ ἀμφόδα καὶ ἔστησεν ἀνθρώπους ἰδίους Ἀμφοδάρχας, καὶ ἑκάστῳ Ἀμφοδάρχῃ ἀπένειμεν ἄμφοδον. Καὶ ἕως τῆς σήμερον εἰς τὸ τῶν Ἀμφοδάρχων ὄνομα ἕκαστον ἄμφοδον χρηματίζει. Καὶ ἐπέθηκε τὸ ἴδιον ὄνομα τῇ πόλει, Αἰλίαν αὐτὴν ὀνομάσας, ἐπειδὴ Αἴλιος Ἀδριανὸς ἐλέγετο.

His Coss. tumultuantibus Judæis, venit Hadrianus Hierosolyma, captivisque factis Judæis, Terebinthum, urbem sic appellatam, profectus, nundinas publicas instituit, in quibus illos vendidit, singulis ad equi commeatum æstimatis: reliquos Gazam perduxit, ibique constitutis nundinis, ipsos distraxit, ex quo ad hunc usque diem nundinæ istæ Hadrianæ appellantur. Everso deinde Hierosolymorum templo, condidit duo Balnea publica, Theatrum, Tricameratum, Tetranymphum, Dodecapylum, quod Anabathmos seu gradus prius appellabant, & Codram. Divisit præterea urbem in VII. vicos, illisque præfecit viros ex iis selectos Vicomagistros, ac unicuique Vicomagistro vicum assignavit, a quibus ad hunc usque diem singuli viri Vicomagistri nomen retinent. Urbi quoque nomen suum imposuit, Ælia ipsa appellata, cum ipse Ælius Hadrianus diceretur. *Edit. Paris. pag. 254.*

ΑΜ. δ'. Ινδ. β'. Τπ. Σιβίρου καὶ Φάλκωνος.

IV. Ind. II. Severo & Fulco Coss.

σκέ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΑΜ. ε'. Ινδ. γ'. Τπ. Σιδίρου τὸ β', καὶ Αὐγουρείνου.

CCXXV. OLYMPIAS.

V. Ind. III. Severo II. & Augurino Coss. *pag. 255.*

ΑΜ. ς'. Ινδ. δ'. Τπ. Ἀβιόλα καὶ Πανσᾶ.

Τότους, Ἀδριανὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον παρεγένετο, καὶ κτίζει τὴν Ἀντινόου τοῦ Θηβαΐδος, πρὸ γ Καλανδῶν Νοεμβρίων.

VI. Ind. IV. Aviola & Pansa Coss.

His Coss. Hadrianus in Ægyptum profectus, oppidum Antinoi Thebaidis ædificat ex a. d. Kal. Novembr.

ΑΜ. ζ'. Ινδ. ε'. Τπ. Ἀπρονιανοῦ τὸ β', καὶ Παμπίνου.

VII. Ind. V. Aproniano II. & Pampino Coss.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς παρεχρήσατο τῷ βίῳ.

His Coss. Apollonius Tyanæus diem suum obiit.

Ἀδριανὸς ἐν Νικομηδείᾳ καὶ Νικαίᾳ ἀγορὰς ἐποίησε, καὶ τετραπλατείας, καὶ τὰ τείχια τὰ πρὸς τῇ Βιθυνίᾳ. Ἐπὶ γεμέλου ἐν Κυζίκῳ ναὸν ἔκτισε, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ πλατείαν ἔστρωσε μαρμάροις. Καὶ ἐν πολλαῖς δὲ ἄλλαις ἐπισημοτάταις πόλεσι ναοὺς ἀγάλματα ποικίλα ἵδρυσεν ἐν αὐταῖς.

Hadrianus Nicomediæ & Niceæ fora ædificavit, & quadrivia, ac mœnia quæ Bithyniam spectant. Cyzici præterea templum condidit, & in ea plateam marmoribus stravit. Sed & in multis aliis illustribus civitatibus diversa ac complura templa erexit, in iisque varias statuas posuit.

ΑΜ. η'. Ινδ. ς'. Τπ. Γλαβρίωνος καὶ Τορκουάτου. 5511.

VIII. Ind. VI. Glabrione & Torquato Coss.

σκς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXXVI. OLYMPIAS.

ΑΜ. θ'. Ινδ. ζ'. Τπ. Ἀσιατικοῦ καὶ Ἀκυλίνου.

IX. Ind. VII. Asiatico & Aquilino Coss. *pag.*

ΑΜ. ι'. Ινδ. η'. Τπ. Σιβύρου τὸ γ', καὶ Ἀμφιγούλου.

X. Ind. VIII. Severo III. & Amfigulo Coss.

Ἀδριανὸς ὁ Αὐτοκράτωρ ΠΑΤΗΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ἀπηγορεύθη, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Σιβυκή.

Hadrianus Imperator PATER PATRIÆ appellatus, uxorque illius Augusta.

ΑΜ. ια'. Ινδ. θ'. Τπ. Τιτιανοῦ καὶ Γαλλικανοῦ.

XI. Ind. IX. Titiano & Gallicano Coss.

ΑΜ. ιβ'. Ινδ. ι'. Τπ. Τορκουάτου καὶ Λίβωνος.

XII. Ind. X. Torquato & Libone Coss. *pag. 255.*

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, σεισμὸς γεγόνει, Νικομηδείας καὶ Λορίας τῆς Βιθυνίας τὰ πολλὰ κατεσράφη.

His Coss. Nicomediæ & Aoriæ in Bithynia pars maxima corruit ex terræ motu.

σκζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXXVII. OLYMPIAS.

ΑΜ. ιγ'. Ινδ. ια'. Τπ. Μαρκέλλου καὶ Κέλσου.

XIII. Ind. XI. Marcello & Celso Coss. *pag.*

ΑΜ. ιδ'. Ινδ. ιβ'. Τπ. Κατυλλίνου καὶ Λίβωνος τὸ β'.

XIV. Ind. XII. Catullino & Libone II Coss.

A M. C. A. U. C. Colossus Rhodius imperante Hadriano primum motus est.

Ὁ ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸς ἐπὶ τ᾽ ἀρχῆς Ἀδριανοῦ πρῶτον ἐκινήθη. OLYMP. CCXXVII.

232. xv. Ind. xiii. Fontiano & Rufo Coss. ιε'. Ἰνδ. ιγ'. Τπ. Ποντιανοῦ καὶ Ῥούφου. 1.

233. xvi. Ind. xiv. Augurino & Sergiano Coss. ις'. Ἰνδ. ιδ'. Τπ. Αὐγουρείνου καὶ Σεργιανοῦ. 4.

Aquila florebat, socer Hadriani Imperatoris. Erat autem paganus & ut Hadrianus, Synope urbe Ponti oriundus. Postea vero baptismo donatus est, ab Apostolis in fide eruditus. Sed cum esset Astronomus, eoque nomine a fidelibus insimularetur, neque potuisset persuaderi, spreta postmodum Christiana religione, se se Judæis adjunxit proselytus, ab iisque circumcisus Judæus factus, & magno labore eorum linguam edoctus, secundum elementa Interpretationem (sacrorum Librorum) sibi ipsi confecit, illos interpretatus non recto quidem consilio, sed ut quosdam in iis locos interverteret. Hæc refert Epiphanius Cyprius in libro de Ponderibus & mensuris.

Ἀκύλας ἐγνωρίζετο, ὃς ἦν πενθερὸς Ἀδριανοῦ τοῦ Βασιλέως. Ἦν δὲ Ἕλλην, ἐκ Ἀδριανός, ἀπὸ Σινώπης τῆς Πόντου ὁρμώμενος. Ὕστερον δὲ ἐβαπτίσθη, παιδευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων. Ἦν δὲ καὶ Ἀστρόνομος, ὃ ἐγκαλούμενος περὶ πάντα ἀπὸ τῆς τῶν Ἑλλήνων, καὶ μὴ πεισθεὶς, μεπέπεπα καὶ τῷ Χριστιανῶν ἀθετήσας, προσέλυτος τε Ἰουδαίοις, καὶ περιτμηθεὶς Ἰουδαῖος, καὶ ἐμπόνως μαθὼν τὴν αὐτῶν B ἑρμηνείαν, κατὰ στοιχεῖα ἑρμηνείαν ἑαυτῷ ἐρμηνεύσαν οὐκ ὀρθῷ λογισμῷ, ἀλλ᾽ ὅπως ἁρμόσῃ τινὰ τῶν ῥητῶν. Ταῦτα ἱστορεῖ Ἐπιφάνιος ὁ Κύπριος ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ τῷ περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων.

CCXXVIII. OLYMPIAS. σκη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

234. xvii. Ind. xv. Tiberio & Sisinno Coss. ις'. Ἰνδ. ιε'. Τπ. Τιβερίου καὶ Σισίννου. 2. 218.

235. xviii. Ind. 1. Severo & Varo Coss. ιη'. Ἰνδ. α'. Τπ. Σεβήρου καὶ Οὔαρου. 3.

Hoc anno Apelles & Aristo, quorum meminit in sua Historia Ecclesiastica Eusebius Pamphili, librum apologeticum pro religione nostra Hadriano Imperatori porrigunt.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Ἀπελλῆς ὁ Λείσιος, ὧν μέμνηται Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ ἱστορείᾳ, ἐπιδίδωσιν ἀπολογίας συντάξιν περὶ τῆς καθ᾽ C ἡμᾶς θεοσεβείας Ἀδριανῷ τῷ Βασιλεῖ.

236. xix. Ind. ii. Pontiano II. & Aquilino Coss. ιθ'. Ἰνδ. β'. Τπ. Ποντιανοῦ τὸ β', καὶ Ἀκυλίνου. 3.

237. xx. Ind. iii. Commodo & Pontiano III. Coss. κ'. Ἰνδ. γ'. Τπ. Κομμόδου καὶ Ποντιανοῦ τὸ γ'. 4.

CCXXIX. OLYMPIAS. σκθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

237. xxi. Ind. iv. Æliano & Balbino Coss. κα'. Ἰνδ. δ'. Τπ. Αἰλιανοῦ καὶ Βαλβίνου. 1. 219.

His Coss. Ælius Hadrianus cum paucis diebus ægrotasset, vita excessit, cum annorum esset LXXVII.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, Αἴλιος Ἀδριανὸς νοσήσας ὀλίγας ἡμέρας, ἐτελεύτησεν ὢν ἐτῶν οζ'.

Romanis xxii. imperavit ÆLIUS ANTONIHUS PIUS annos xxiii. Colliguntur an. v. MDCLVI. Edit. Paris. pag. 256. D

Ῥωμαίων κγ' ἐβασίλευσεν ΑΙΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὁ Εὐσεβής, ἔτη κγ'. Οὗτος ἐχξ'

238. i. Ind. v. Camerino & Nigro Coss. α'. Ἰνδ. ε'. Τπ. Καμερείνου καὶ Νίγρου. 2.

239. ii. Ind. vi. Antonino Augusto & Præsente Coss. β'. Ἰνδ. ς'. Τπ. Ἀντωνίνου Αὐγούστου καὶ Πρασεέντος. 3.

Cerdo Marcionitarum hæreseos princeps, cum Christianis aliquando Romæ versatus, eadem quæ illi sentiens, postea pravam doctrinam disseminavit, alium dicens esse Deum, quem lex prædicat, qui Christi pater non fuerit, alterum notum esse, alterum vero ignotum: ac hunc quidem justum, alterum autem bonum, acceptis a Simonis Magi delirlis ejusmodi opinionibus. Is vero posthæc successorem habuit Marcionem Ponticum.

Κέρδων τῆς κατὰ Μαρκίωνα πλάνης ἀρχηγὸς, ποτὲ μὲν συνὼν τοῖς ἐν Ῥώμῃ Χριστιανοῖς, ποτὲ δὲ παραδιδάσκων καὶ λέγων, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου κηρυττόμενος Θεὸς, ὃς μὴ ὢν πατὴρ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν μὲν γνωρίζεσθαι, τὸν δὲ ἄγνωστον εἶναι· καὶ τὸν μὲν δίκαιον, τὸν δὲ ἀγαθὸν ὑπάρχειν, ὡς ἀπὸ τῆς κατὰ Σίμωνα τοῦ Μάγου ἔχων τὰς ὁρμάς. Ὃς δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα διεδόχει ἦν Μαρκίωνα Ποντικόν. E

240. iii. Ind. vii. Antonino Augusto II. & Marco Aureliano Vero filio ejus Coss. γ'. Ἰνδ. ζ'. Τπ. Ἀντωνίνου Αὐγούστου τὸ β', καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Βήρου υἱοῦ αὐτοῦ. 4.

CCXXX. OLYMPIAS. σλ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

241. iv. Ind. viii. Severo IV. & Silano Coss. δ'. Ἰνδ. η'. Τπ. Σεβήρου τὸ δ', καὶ Σιλανοῦ. 1. 220.

241 ϛ'. Ινδ. θ'. Τπ. Ρυφίνου καὶ Κοδράτου.
A v. Ind. IX. Rufino & Quadrato Coſſ. 2.

242 ζ'. Ινδ. ι'. Τπ. Τορκυάτου καὶ Ηρώδου.
VI. Ind. X. Torquato & Herode Coſſ. 3.

243 ζ'. Ινδ. ια'. Τπ. Αβιόλα καὶ Μαξίμου.
VII. Ind. XI. Aviola & Maximo Coſſ. 4.

σλά ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCXXXI. OLYMPIAS.

245 ά. Ινδ. ιδ'. Τπ. Αντωνίνου Αὐγούστου τὸ γ, καὶ Αὐρηλιανοῦ τὸ β'.
VIII. Ind. XII. Antonino Auguſto III. & Aureliano II. Coſſ. 1. 831.

246 β'. Ινδ. ιγ'. Τπ. Σεβήρου τὸ ι', καὶ Οὐρείνου.
IX. Ind. XIII. Severo V. & Verino Coſs. 2.

247 γ'. Ινδ. ιδ'. Τπ. Λάργου καὶ Μεσσαλίνου.
X. Ind. XIV. Largo & Meſſalino Coſs. 3.

Τούτοις τοῖς Τπάτοις, ἄφεσις ἐγένετο τῶ χρεοφειλετῶ παρὰ Αντωνίνου Εὐσεβοῦς, καὶ οἱ ταμιακοὶ χάρται δῶρεαν ἐκαύθησαν.
His Coſs. æs alienum remiſsum ab Antonino Pio, & tabulæ fiſcales gratis exuſtæ ſunt.

248 δ'. Ινδ. ιέ. Τπ. Τορκυάτου τὸ β', καὶ Ιουλιανοῦ.
B XI. Ind. XV. Torquato II. & Juliano Coſs. 4.

Ἐπὶ τούτου τῶ Τπάτου Αφρικανὸς τελευτᾶ.
His Coſs. Africanus moritur.

σλβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCXXXII. OLYMPIAS.

249 β'. Ινδ. ά. Τπ. Ορφίτου καὶ Πρείσκου.
XII. Ind. I. Orphito & Priſco Coſs. 1. 832.

250 γ'. Ινδ. β. Τπ. Γλαβρίωνος καὶ Βετήρου.
XIII. Ind. II. Glabrione & Vetere Coſs. 2.

251 δ'. Ινδ. γ'. Κορδιανῶ καὶ Μαξίμου.
XIV. Ind. III. Cordiano & Maximo Coſs. 3.

252 ε'. Ινδ. δ'. Τπ. Γλαβρίωνος τὸ β', καὶ Ιουμιλίου.
XV. Ind. IV. Glabrione II. & Jumilio Coſs. 4.

σλγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — C CCXXXIII. OLYMPIAS.

253 ϛ'. Ινδ. έ. Τπ. Πραίσεντος καὶ Ρυφίνου.
XVI. Ind. V. Præſente & Rufino Coſs. 1. 833.

254 ζ'. Ινδ. ϛ'. Τπ. Κομμόδου καὶ Λατερανοῦ.
XVII. Ind. VI. Commodo & Laterano Coſs. 2.

255 η'. Ινδ. ζ. Τπ. Σεβήρου τὸ ϛ', καὶ Σαβινιανοῦ.
XVIII. Ind. VII. Severo VI. & Sabiniano Coſs. 3. *Edit. Pariſ. pag. 217.*

256 θ'. Ινδ. η. Τπ. Σιλανοῦ καὶ Αὐγουρείνου.
XIX. Ind. VIII. Silano & Augurino Coſs. 4.

σλδ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCXXXIV. OLYMPIAS.

257 ι'. Ινδ. θ'. Τπ. Βαρβάρου καὶ Ρηγούλου.
XX. Ind. IX. Barbaro & Regulo Coſs. 1. 834.

258 ια'. Ινδ. ι. Τπ. Τερτύλλου καὶ Σακερδότου.
XXI. Ind. X. Tertullo & Sacerdote Coſs. 2.

Πολύκαρπος Σμύρνης Επίσκοπος, ἀνὴρ θαυμάσιος, καὶ τῶ Αποστόλων ἀκουστὴς, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν Επίσκοπος καταστὰς, ἔτι παρὼν ἐν τῶ βίω, γενόμενος ἐν Ρώμη, ἐπὶ Ανικήτου Επισκόπου, διὰ ζήτημα περὶ τῆς τῶ Πάσχα ἑορτῆς, πολλοὺς τῶν ἀπὸ Ουαλεντίνου καὶ Μαρκίωνος αἱρετικῶν τῶ τῶ Χριστῶ ὑγιεῖ λόγω ἐπέστρεψεν. Ος καὶ Μαρκίωνί ποτε εἰς ὄψιν αὐτῶ ἐλθόντι καὶ φήσαντι· Επιγινώσκεις ἡμᾶς; ἀπεκρίθη, Επιγινώσκω σε τὸν πρωτότοκον τοῦ Σατανᾶ, ὡς ἱστορεῖ Ειρηναῖος.
D Polycarpus Smyrnæ Epiſcopus, vir admirandus, & Apoſtolorum auditor, ab Iiſque conſtitutus Epiſcopus, cum vita adhuc ſuperſtes, Romæ, Aniceto Epiſcopatum obtinente, ob controverſiam de Paſchatis feſto verſaretur, complures ex Valentinini & Marcionis hæreticorum ſectatoribus ſano Chriſti verbo convertit. Is Marcioni aliquando ſibi in faciem occurrenti, ac dicenti, *Agnoſcis nos?* reſpondit, *Agnoſco te primogenitum Satanæ*, quemadmodum narrat Irenæus.

259 ιβ'. Ινδ. ια'. Τπ. Κωντίλλου καὶ Πρείσκου.
XXII. Ind. XI. Quintillo & Priſco Coſs. 3.

260 ιγ'. Ινδ. ιβ'. Τπ. Βραδούα καὶ Οὐήρου.
E XXIII. Ind. XII. Bradua & Vero Coſs. 4.

Ἐπὶ τούτου τῶ Τπάτου ἐσφάγη Αἴλιος Αντωνῖνος ἐν Προκονήσῳ, ὢν ἐτῶν ξζ'.
His Coſs. interfectus eſt Ælius Antoninus in Proconeſo, annos natus LXVII.

Ρωμαίων ιδ'. ἐβασίλευσεν ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὁ καὶ ΟΥΗΡΟΣ, υἱὸς Αντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, καὶ ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΜΟΔΟΣ, ἀδελφὸς αὐτῶ, ἔτη ιθ'. Ομῶ, ἐτῶν ζ'.
Romanis XIV. imperavit MARCUS AURELIUS ANTONINUS, qui & VERUS dictus, filius Antonini Pii, & LUCIUS AURELIUS COMMODUS, illius frater, ann. XIX. Colliguntur anni V. MDCLXXXVII.

A.M.C. A.C. CCXXXV. OLYMPIAS. A σλέ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. OLYMP. IPHIT.

161. 3. Ind. XIII. Marco Aurelio Vero & Lucio Commodo Augusto II. Coss.

11. Ind. XIV. Marco Aurelio Vero & Lucio Commodo Augusto III. Coss.

162. III. Ind. XV. Rustilio & Aquilino Coss.

163. IV. Ind. I. Ælliano & Pastore Coss.

Anno CXXXIII. post Domini in cœlos Assumptionem, maximis Asiam turbantibus persecutionibus, multi martyrio vitam finierunt: in quibus extitit Polycarpus Smyrnæ Episcopus, Apostoli Joannis discipulus, & ab eo constitutus Episcopus, qui comprehensus sub Tatio Quadrato Proconsule, & Herode Irenarcha, Niceræ filio, multaque passus propter fidem in Christum, ex a. d. VII. Kal. Apriles, magno Sabbato, hora VIII. coactorum Judæorum & Gentilium pertinaciam spectante Centurione, in medio ab iis constitutus, vivus exustus est, annum agens LXXXVII. cum illi relevatum fuisset fore ut vivus igne absumeretur. De annis vero illius Proconsuli sibi dicenti, *Maledic Christo*, respondit: *Sextum supra octogesimum annum Christo servio, nec unquam is ulla me injuria affecit. Quomodo ergo maledicere queam Regi, cui salutem meam debeo?* Eunti porro ad Smyrnense stadium, vox de cœlo edita est in hæcce verba: *Firma animum, Polycarpe, & viriliter age.* Et qui hæc dixerit nemo alius vidit, vocem autem multi e nostris audierunt. Cum sancto autem Polycarpo, aliis novem ex Philadelphia Smyrnæ martyrium subjere: Pergami vero alii, in quibus fuit Papias, aliique multi, quorum martyria scriptis commendata exstant. Plurimi quoque ex Gallia & Galatia martyrio honorifice vitam exuerunt, quorum omnium intercessionibus ut eorum socii ac discipuli fieri mereamur, peroptamus.

Edit. Paris. pag. 258.

CCXXXVI. OLYMPIAS.

164. 165. V. Ind. II. Macrino & Celso Coss.

165. VI. Ind. III. Orphito & Prudente Coss.

Justinus Philosophus cum ex iis quæ pro nobis, & ad firmanda nostra dogmata librum alterum Marco Aurelio & Antonino Vero Imperatoribus tradidisset, haud multo post a Crescente delatus, divina Martyrii corona adornatur. Sed & Melito Asianus Sardianorum Episcopus librum apologeticum iisdem imperatoribus dedit, ut & alii complures, in quibus supra memoratus Justinus, inter alia quædam ab eo scripta, hæc addidit: *Expecta & ego, velut unus ex supra nominatis, nisi per insidias captus in crucem agar, vel ab hoc Crescente calumniatore & jactatore: neque enim fas est Philosophi nomine hominem afficere, qui publicitus (ad gratiam nempe & præsidium vulgi a se decepti) Christianos impietatis & veluti hostes manifestis reos agit.* Et paulo infra: *Nam congressum me cum eo, & quæstionibus aliquot ejus ingenium periclitatum deprehendisse scias, illum rerum*

δ. Ind. ιγ'. Τπ. Μάρκου Αὐρηλίου Οὐήρου, τὸ δ'. Λουκίου Κομμόδου Αὐγούστου τὸ β'. 215.

β'. Ind. ιδ'. Τπ. Μάρκου Αὐρηλίου Οὐήρου τὸ β'. Λουκίου Κομμόδου τὸ γ'.

γ'. Ind. ιέ. Τπ. Ρουστίου τὸ β' Ακυλίνου.

δ'. Ind. α. Τπ. Αἰλιανοῦ τὸ β' Πάστορος.

Ετους ρλγ' τῆς εἰς οὐρανὸς Αναλήψεως τοῦ Κυρίου, μεγίστων τῶν Ασίαν ἀναστατούντων διωγμῶν, πολλοὶ ἐμαρτύρησαν· ἐν οἷς Πολύκαρπος Σμύρνης Επίσκοπος, καὶ τοῦ Αποστόλου Ιωάννου μαθητὴς, ὑπ' αὐτοῦ καταχθεὶς Επίσκοπος, συλληφθεὶς ἐπὶ Αρβυπάτου Τατίου Κοδράτου, ὑπὸ Ηρώδου Εἰρηναρχου, υἱοῦ ὄντος Νικήτου, καὶ πολλὰ ὑπομείνας διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τῇ προ ζ'. Καλανδῶν Απριλίων τῆς μεγάλης Σαββάτου, ὥρα η'. τοῦ Κυριακοῦ τῶν τῆς ἐπισυναχθέντων Ιουδαίων, καὶ ἐθνικῶν φιλονεικίαν θεασαμένου, στὰς ὑπ' αὐτῶν ἐν μέσῳ, ἐκάη ζῶν, ὢν ἐτῶν πς'. ὅτε γὰρ ἠξιώθη αὐτῆς τελειωθῆναι αὐτὸν ζῶντα κατέμαθον. Περὶ δὲ τῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ εἴπε τῷ Αρβυπάτῃ εἰπόντι αὐτῷ, Βλασφήμησον τὸν Χριστόν. Ο δὲ εἶπεν· πς' ἔτη δουλεύω τῷ Χριστῷ ὃς οὐδέν με ἠδίκησε· καὶ πῶς δύναμαι βλασφημῆσαι τὸν σώσαντά με Βασιλέα; Τούτῳ δὲ καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐδόθη ἐν τῷ σταδίῳ Σμυρναίων εἰσιόντι· Ἰσχυε Πολύκαρπε· ἀνδρίζου καὶ φιλοστόργησον ἡμᾶς τῷ ἄλλων ἐθνῶν· τίνα δὲ φωνὴν πολλοὶ καὶ τῶν ἡμετέρων ἤκουσαν. Σὺν τῷ ἁγίῳ δὲ Πολυκάρπῳ, καὶ ἄλλοι θ' ἀπὸ Φιλαδελφίας μαρτυρῆσαν ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἐν Περγάμῳ δὲ ἕτεροι, ἐν οἷς ἦν καὶ Παπίας, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὧν καὶ ἔγγραφα φέρονται τὰ μαρτύρια. Πλεῖστοι δὲ καὶ κατὰ Γαλλίαν καὶ Γαλατίαν ἐνδόξως ἐμαρτύρησαν, ὧν πάντων ταῖς ἀριστείαις γένοιτο ἡμᾶς συγκοπιαστὰς τε καὶ μαθητὰς γενέσθαι.

σλέ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε'. Ind. β'. Τπ. Μαξίμου καὶ Κέλσου. 220.

ς'. Ind. γ'. Τπ. Ορφίτου καὶ Προύδεντος. 221. 230.

Ιουστῖνος Φιλόσοφος τὰ καθ' ἡμᾶς λόγου δεύτερον ὑπὲρ τῆς καθ' ἡμᾶς δογμάτων βιβλίον ἀπαδὸς Μάρκῳ Αὐρηλίῳ, καὶ Αντωνίνῳ Βήρῳ τοῖς Αὐτοκράτορσι, θείοις κατακοσμῆται, οὐ μικρὰ οὐ πολὺ, στέφανος τῆς τοῦ μαρτυρίου, Κρίσκεντος ἀπὸν ὑποβάλλοντος. Αλλὰ καὶ Μελίτων Ασιανὸς, Σαρδιανῶν Επίσκοπος βιβλίον ἀπολογίας ἔδωκε τοῖς λελεγμένοις Βασιλεῦσι, καὶ ἕτεροι δὲ πολλοὶ ὧν ὁ μὲν δηλωθεὶς Ιουστῖνος, μετά τινα ἄλλα ὧν ἐχρᾶτο, καὶ τοῦτο ἐνέθηκε. Κἀγὼ προσδοκῶ εἰς εἰς τῆς προωρισμένους ἐπιβουλεύθῆναι, καὶ ξύλῳ ἐστανρωθῆναι, ἢ κἂν ἀπὸ Κρίσκεντος τοῦ Φιλοσόφου, καὶ φιλοπόνου· οὐ γὰρ * φιλόσοφον εἰκὸς ἄξιον ἀνδρα, ὅστις δημοσίᾳ καταμαρτυρεῖ ὡς ἀθέων ἡμῶν, καὶ ἀσεβῶν Χριστιανῶν ὄντων, ὡς χάριν, ἐξ ἀδόλου πολλῶν τῶν πεπλανημένων τοῦτο πράττων. Καὶ μετὰ βραχέων. Καὶ ἠρώτησάτε με, καὶ ἠρωτήσατε αὐτὸν ἐρωτήσεις τινὰς (ποιαύτας γε) * φιλόσοφον.

A.M.C. A.U.C.

μαθεῖν ϗ ἐλέγξαι, ὅτι ἀληθῶς ὑδὲν ἐπίσασαι εἰδέναι ὑμᾶς βέλομαι, ϗὶ ὅτι ἀληθῆ λέγω, εἰ μὴ ἀνωμάλχθησαν ὑμῖν αἱ κοινωνίαι τῷ λόγων, ἕτοιμος εἰμι, ϗ ἐπὶ ὑμῶν κοινωνεῖν τῷ ἐραπίσεων πάλιν. βασιλικὸν γὰρ ἂν ἦ τὸ ἔργον ἔτι. Εἰ δὲ ϗ ἐγνώσθησαν ὑμῖν αἱ ἐραπίσεις μου, ϗ αἱ ὑποκρίσεις ἐκείνου, εἰς φανερὸν ὑμῖν ἐστιν, ὅτι ὑδὲν τῷ ἡμετέρων ἐπίσαται· εἰ δὲ ϗ ἐπίσαται, ἀλλ' οὐ τολμᾷ λέγειν, * ὡς πρόπερον ἔφην, ὁ φιλόσοφος, ἀλλὰ φιλόδοξος ἀνὴρ δείκνυται, ὥστε μηδὲ τὸ σωματικὸν ὅλως ἐπίσαται.

* μᾶλλον Σωκράτης.

A omnium imperitissimum esse. Quod ut verum credatis, nisi disputationem nostram ad vos perlatam esse non arbitraretur, rursum, etiam vobis audientibus, cum illo in certamen descendere non dubitarem: Regia enim omnino hæc res foret. Quod si & meæ percontationes, & illius ad has responsiones vobis non sunt ignotæ, constat profecto nihil illum scire rerum nostrarum. Et si quid novit, non audet tamen idipsum apud auditores proferre, Socrati, ut ante dixi, non absimilis, nec tam philosophus quam philodoxus (hoc est non sapientiæ, sed gloriæ sectator) ut qui nec id plane quod sensu tangitur, perneret.

OLYMP. IPHIT. Edit. Paris. pag. 259.

Μελίτων Σαρδιανῶν Ἐπίσκοπος, μετὰ πολλὰ τῷ ἐπιδοθέντων παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἰυστίνου, φησίν· Οὐκ ἐσμὲν λίθων ὑδὲ μίαν αἴθησιν ἐχόντων θεραπευταί, ἀλλὰ μόνου Θεοῦ τ ἀρὸ πάντων, ϗ ἐπὶ πάντων, ϗὶ ἐπὶ τῷ Χριστῷ αὐτοῦ ὄντως Θεοῦ Λόγῳ ἀρὸ αἰώνων, ἐσμὲν θρησκευταὶ, ϗ τὰ ἑξῆς,

Mellito Sardianorum Episcopus, post multa ab eodem Justino tradita: *Non sumus*, inquit, *cultores lapidum ne minimo quidem sensu præditorum, sed solius Dei, qui est ante omnia & in omnibus, & in Christo ejus vere Deo Verbo ante sæcula, &c.*

B

ρμδ. ζ. Ind. δ'. Τπ. Πούδεντος τὸ β', ϗ Πωλλίωνος.

VII. Ind. IV. Pudente II. & Pollione Coss.

ρμε. η'. Ind. ε'. Τπ. Μάρκου Αὐρηλίου Οὐήρου τὸ γ', ϗὶ Κουαδράτου.

VIII. Ind. V. Marco Aurelio Vero III. & Quadrato Coss.

σλζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXXXVII. OLYMPIAS.

ρμϛ. θ. Ind. ϛ' Τπ. Ἀπρωνιανοῦ ϗ Παύλου.

IX. Ind. VI. Aproniano & Paulo Coss.

Λούκιος Αὐρήλιος Κόμμοδος ἀπέθανεν ἐν Ἀλτίνῳ, ἄρξας ἔτη θ'.

Lucius Aurelius Commodus Altini diem obiit, anno imperii IX.

C

Ἐπὶ τ προκειμένων Τπάτων Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος Κόμμοδον τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν κοινωνὸν ἐποιήσατο τῆς αὐτοῦ Βασιλείας.

His Coss. Marcus Aurelius Antoninus Commodum filium suum in imperii consortium adscivit.

ρμζ. ι'. Ind. ζ'. Τπ. Πείσωνος ϗ Ἀπολιναρίου.

X. Ind. VII. Prisco & Apollinari Coss. a. 237.

Μελίτων Ἀσιανὸς τῆς Σαρδέων πόλεως Ἐπίσκοπος, ϗ Ἀπολινάριος Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, ϗ ἄλλοι πολλοί, τὸν καθ' ἡμᾶς λόγου βιβλίον, ἀπολογίας Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Ἀντωνίνῳ ἀπέδωκαν, Ἰυστίνου τελειωθέντος, ϗ ἄλλων πολλῶν. Ἐντυχθεὶς δὲ ϗ ὑ' ἑτέρων πολλῶν ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς, ἐπὶ τῆς Ἀσίας παντοίοις ὕβρεσιν ἀρὸς τῷ ἐπιχωρίων καπηχουμένων, τοιαύτης ἠξίωσε τὸ Κοινὸν διατάξεως.

Melito Asianus Sardium urbis Episcopus, & Apollinaris Hierapoleos Episcopus, mutique alii, religionis nostræ librum apologeticum Marco Aurelio Antonino porrexere, Justino aliisque non paucis martyrio jam defunctis. Ab aliis vero compluribus edoctus idem Imperator, omnis generis contumeliis ab indigenis Christianos in Asia affici, tale ad Commune (Asiæ) rescriptum dedit.

D

Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος, Σεβαστὸς, Δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ πέμπτον ϗ δέκατον, ϗ Ὕπατος τὸ τέταρτον, τῇ Κοινῷ τῆς Ἀσίας, Χαίρειν.

Marcus Aurelius Antoninus Augustus, Tribunitiæ potestatis XV. *Consul* III. *Communi Asiæ, Salutem.*

Ἐγὼ μὲν οἶδα ὅτι ϗὶ τοῖς Θεοῖς ἐπιμελὲς ἐστιν μὴ λανθάνειν τοὺς τοιούτους. Πολλῷ γὰρ μᾶλλον ἐκεῖνοι κολάσειαν αὐτοὺς μὴ βουλομένους αὐτοῖς ἀροσκυνεῖν, ἢ ὑμεῖς, ὃς εἰς παραχρῆμα ἐμβάλλετε βιβασταῖς τῷ γνώμῃ αὐτῶν, ὥσπερ ἔχουσιν, ὡς ἀθέων κατηγοροῦντες. Εἶτα δ' ἂν κἀκείνοις ἄριστον τὸ δοκεῖν κατηγορουμένους πθῆναι μᾶλλον, ἢ ζῆν, ὑπὲρ τοῦ ἰδίου Θεοῦ. Ὅθεν ϗὶ νικῶσι προαίρεμαι τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς, ἤπερ πεισθῆναι οἷς ἀξιοῦτε ἀρᾶξαι αὐτούς.

Equidem haud ignoro Diis etiam ipsis curæ esse, ne ejusmodi lateant. Multo enim magis illis convenit animadvertere in eos, qui sacrificare Diis recusant, quam vobis, qui dum vexatis illos, simul illorum sententiam confirmatis, quam de vobis ut impiis conceperunt. Fuerit sane illis multo optatius per speciem de impietate accusatis, pro suo numine emori, quam vivere. Unde & victoriam reportant, vitam profundere paratiores quam in vestram pag. 26e. *concedere sententiam.*

E

Περὶ δὲ τ σεισμῶν τ γινομένων ϗ γενομένων ἄτοπον ὑμᾶς ὑπομνῆσαι, ἀθυμοῦντας μὲν ἔστιν ὅτε ὡσὶν, παραβάλλοντας δὲ τὰ ἡμέτερα ἀρὸς τὰ ἐκείνων· οἱ μὲν δυσερρησιασότεροι γίνονται ἀρὸς τ Θεὸν, ὑμεῖς δὲ ἀρὰ πάντα τ χρόνον, καθ' ὃν ἀγνοεῖτε δοκεῖτε τῷ Θεῶν, ϗ τ ἄλλων ἱερῶν ἀμελεῖτε. Θρησκείαν δὲ ἀερὶ τὸν Θεὸν οὐκ ἐπίσασθε, ὅθεν ϗ τοὺς θρησκεύοντας ζημιώκατε, ὅθεν ϗ τοὺς Χριστιανοὺς θρησκεύοντας

De terra porro tremoribus quos aut sensibilis aut sentitis, ineptum esset vobis in memoriam revocare, quod vos quidem cum sunt, desperabundi, illi vero, si illorum statum cum vestro tunc comparemus, majori etiam spe erga numen suum implentur. Vos vero per omne tempus videmini Deos penitus ignorare, & cultum illorum negligere, & Christianos veri Dei cultores proscribi-

A. M. C. A. Ψ. C.

tis, vexatis, & usque ad mortem insectamini. De quibus jam ante quoque provinciarum Præsides Divo patri meo perscripsere, quibus & ille rescripsit, ut ne molesti essent Christianis ulla in re, nisi quid in Rempublicam Romanam tentasse convincerentur. Ad me quoque de illis multi retulerunt, quibus exemplo patris mei idem quod ille rescripsi. Quod si quis perseveraverit in hujusmodi hominibus vexandis, negotiaque illis facesserit, absolvantur quamvismis Christiani, delator vero puniatur. Propositum est Ephesi.

Α ἐλαύνειν, καὶ διώκειν ἕως θανάτου. Ὑπερ ἧς τῷ πατρὶ μου ἤδη ἐπολλοὶ ἔπεμψαν περὶ τῆς ἐπαρχίας Ηγεμόνων τῷ θειοτάτῳ ἡμῶν ἔγραψαν πατρὶ, οἷς καὶ ἀντέγραψε μηδὲν ὀχλεῖν τοὺς τοιούτους, εἰ μὴ ἄρα φαίνοιντο τὶ περὶ τὴν Ρωμαίων ἡγεμονίαν ἐγχειροῦντες. Καὶ ἐμοὶ δὲ περὶ τοιούτων πολλοὶ ἐπέμψαν, οἷς δὲ ἐπροίγραψα κατακολουθῶν τῇ τοῦ πατρός μου γνώμῃ. Εἰ δέ τις ἐπιμείνας τινὰ τῶν τοιούτων εἰς πράγματα φέρων ὡς τοιοῦτον ὄντα, ἐκεῖνος ὁ καταφιρόμενος ἀπολελύσθω τῆς ἐγκλήσεως, καὶ ἐὰν φαίνηται τοιοῦτος ὤν. ὁ δὲ καταφέρων, ἔνοχος ἔσται δίκης. Προεπέθη ἐν Ἐφέσῳ.

OLYMP. CCXXXVIII.

1676 370 XI. Ind. VIII. Cethego & Claro Coss.

ια'. Ινδ. η'. Υπ. Κεθήγου καὶ Κλάρου.

1677 371 XII. Ind. IX. Severo & Herenniano Coss.

ιβ'. Ινδ. θ'. Υπ. Σεβήρου καὶ Ερεννιανοῦ.

B Encratitarum hæresis, quæ peregrinam & exitialem in mundo induxit opinionem, Tatianum habuit auctorem. Is ex Justini auditoribus, quoad ille vixit, non omnino ausus est intemeratæ Christi fidei corruptionem prodere. Justino vero extincto, vanis cœpit illatis sermonibus, velut mente captus, ac ebrius, cœlibatum prædicare, quemadmodum Saturninus & Marcion antè ipsum fecerant, & eorum asseclæ, abrogato antiquo Dei ac damnato opere, qui marem & fœminam ad hominum generationem condidit. Sed & eorum, quæ Anima prædita appellant, abstinentiam induxit, ingrati mortales erga omnium conditorem Deum. Quinetiam primi hominis Adam salutem negant, idque tum primum ab iis adinventum: primus enim Tatianus hanc impietatem excogitavit. Sed & Æonas quosdam indefinitos idem inducit, iis quæ a Valentino prodita fuerant, fabulas intermiscens. Connubium etiam, secundum fere Valentini & Marcionis sententiam, corruptionem ac stuprum esse dictitans, quos contra scripsere multi alii, in iis vero sat multa Musanus.

Η τῶν Εγκρατιτῶν αἵρεσις ἀντιφυεῖσα ξένην καὶ ὀλεθροποιὸν δόξαν εἰσάγουσα ἐν βίῳ, Τατιανὸν Αρχηγὸν ἔσχε. Οὗτος δὲ τῶν μαθητῶν Ιουστίνου γεγονὼς, ἕως μὲν ἔζη ὁ Ιουστῖνος, οὐδ' ὅλως ἐτόλμα ἐπιδείκνυσθαι παραφθορὰν τῆς ὑγιοῦς κατὰ Χριστὸν πίστεως. Ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ, ἤρξατο καινοῖς λόγοις καπηλεύειν δογματίζων ἀγαμίαν, ὡς καὶ οἱ ἀπὸ αὐτοῦ Σατορνῖνος καὶ Μαρκίων πρέμνα σφῶν αὐτοῖς ἀθετοῦντες τὴν ἀρχαίαν πλάσιν τοῦ Θεοῦ, καὶ καταγορῶντες, τό τε ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ εἰς γένεσιν ἀνθρώπων πεποιηκότος, καὶ τῷ λεγομένην παρ' αὐτοῖς Εμψύχων ἀποχὴν εἰσηγήσατο, ἀχαριστοῦντες τῷ τε πάντα πεποιηκότι Θεῷ. Αντιλέγουσι δὲ τῇ τῶν πρωτοπλάστων σωτηρίᾳ, καὶ τοῦτο νῦν εὑρίσθη παρ' αὐτοῖς. Τούτου Τατιανὸς πρῶτος ταύτην εἰσηύρετο τὴν βλασφημίαν. Καὶ Αἰῶνάς τινας ἀορίστους ὁ αὐτὸς εἰσάγει, ὁμοίως τοῖς ὑπὸ Οὐαλεντίνου μυθολογήσας. Γάμον τε φθορὰν καὶ πορνείαν παραπλησίως Μαρκίωνι καὶ Σατορνίνῳ ἀναγορεύσας, καθ' ὧν πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἔγραψαν, ἱκανὰ δὲ καὶ Μούσανός.

C

Edit. Paris. p. 161.

Antoninus Imperator sæpius & ipsemet hostes aggressus est, interdum missis ducibus. Cum Pertinax aliique qui cum eo erant siti premerentur, imber de cœlo delapsum, in Germanos vero & Sarmatas contra stantes fulmen delapsum, multos ex iis exanimavit. Ajunt porro Marci imperatoris litteras circumferri, in quibus testatur exercitum siti perituram, Christianorum precibus esse servatum.

Αντωνῖνος Αὐτοκράτωρ πυκνῶς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειτο, αὐτός τε παρὼν, καὶ τοὺς πολεμάρχας ἀποστέλλων. Καὶ Περτίνακι καὶ τοῖς ἄλλοις σὺν αὐτῷ δίψει πιεζομένοις, ὄμβρος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐγένετο, καὶ τοῖς ἀντιπαρομένοις Γερμανικοῖς, καὶ Σαρματαις ἑστῶσι, πολλούς τε αὐτῶν διέφθειρε. Λέγεται δὲ, ὡς καὶ ἐπιστολαὶ φέρονται Μάρκου τοῦ Βασιλέως, ἐν αἷς μαρτυρεῖ μέλλοντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ διαφθείρεσθαι, ταῖς τῶν Χριστιανῶν εὐχαῖς διασωθῆναι.

D

CCXXXVIII. OLYMPIAS. σλη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

1678 372 XIII. Ind. X. Orphito & Maximo Coss.

ιγ'. Ινδ. ι'. Υπ. Ορφίτου τὸ β', καὶ Μαξίμου.

1679 373 XIV. Ind. XI. Severo II. & Pompejano Coss.

ιδ'. Ινδ. ια'. Υπ. Σεβήρου τὸ β', καὶ Πομπηϊανοῦ.

E

Secundus post Tatianum, cujus supra meminimus, Severus eadem infectus hæresi, Severianorum nominis auctor fuit: qui quidem legem veterem ac Prophetas, atque adeo Evangelia admittunt, scripturas sacras pro libito interpretantur, Paulum Apostolum damnant, proscriptis illius Epistolis, rejectis etiam Actis Apostolorum. His vero antiquior Ta-

Δεύτερος μετὰ τὸν προκείμενον Τατιανὸν, Σεβῆρος κρατήσας τῷ αὐτῷ αἱρέσεων, Σεβηριανῶν προσηγορείας γέγονεν αἴτιος. Χρωμένων νόμῳ καὶ τῷ παλαιῷ καὶ Προφήταις, καὶ Εὐαγγελίοις, ἰδίως ἑρμηνεύοντες τῶν ἱερῶν γραφῶν τὰ ῥήματα, βλασφημοῦντες Παῦλον τὸν Αποστολον, ἀθετοῦντες τὰς αὐτοῦ ἐπιστολὰς, μηδὲ τὰς Πράξεις τῶν Αποστόλων καταδεχόμενοι. Ο μὲν τοίνυν πρότερος αὐτῶν

τῶν

A. M. C. A. U. τῶν Τατιανὸς συναφείαν τινα καὶ συναγωγὴν ὃν οἶδα ὅπως τῆς Εὐαγγελίων πεποιήμενος, τὸ Διὰ τεσσάρων τοῦτο προσωνόμασεν, ὃ παρά τισιν εἰς ἔτι καὶ νῦν φέρεται. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου φασὶν αὐτὸν διανοηθῆναι τινας αὐτῶν μεταφράσαι φωνὰς, ὡς ἐπιδιορθούμενον αὐτὸν τῷ τῆς φράσεως συνάπτειν. Καταλέλοιπε δὲ ὗτος πολύ τι πλῆθος συγγραμμάτων, ὧν μάλιστα παρὰ πολλοῖς μνημονεύεται ἔγκριτος αὐτοῦ λόγος ὁ πρὸς Ἕλληνας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀνέκαθεν χρόνων μνημονεύσας τιμὴν παρ' Ἕλλησιν ἐνδοκίμων ἀνδρῶν, Μωσέα τε καὶ τοὺς Ἑβραίων Προφήτας ἀνωτέρω προγενεστέρους, ὡς δὴ καὶ δοκεῖ τῆς συγγραμμάτων αὐτοῦ πάντων καλλίων τε καὶ ὠφελιμώτατος ὑπάρχων.

A tianus, nescio quam consonantiam & collectionem Evangeliorum confecit, quam Diatessaron appellavit, quæ etiamnum in quorumdam manibus versatur. Ajunt etiam ipsum is animo habuisse Apostoli verba alliter mutare, cum geminum illius sensum ac compositionem vellet emendare. Circumferuntur complura ejus scripta, in quibus a multis præsertim commendatur celeberrimum illud quod ad Græcos inscripsit; in quo virorum apud eosdem illustrium omnium retroacta tempora commemorans, & Mosen, & Hebræorum Prophetas longe vetustiores fuisse ostendit, qui quidem liber ex omnibus quos scripsit, longo pulcherrimus & utilissimus habetur.

OLYMP. IPHIT.

B

ιε' Ind. ιβ'. Υπ. Γαλλῳ καὶ Φλάκκῳ.

ιε'. Ind. ιγ'. Υπ. Ὀρφίτου γ', καὶ Ῥούφου.

XV. Ind. XII. Gallo & Flacco Coss. a.

XVI. Ind. XIII. Orphito & Rufo Coss. 1.

Ποθεινὸς ὁ τῆς Λουγδούνου Ἐπίσκοπος, ὑπὲρ τὰ ϟ'. ἔτη τῆς ἡλικίας γεγονώς, συρόμενος ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐν πολλοῖς παθῶν ἀνήκεστα, τῇ τῦ μαρτυρίου δρόμῳ ἐτελειώθη.

Pothinus Lugdunensis Episcopus, qui annum ætatis nonagesimum excesserat, ad tribunal raptatus, & immensam passus crudelitatem, Martyrii cursum consummavit.

Ἀλλὰ καὶ Ἄτταλος τὸν ὅμοια, πολλὰ πολλῷ τῷ χρόνῳ πεπονθὼς, ἐν εἱρκτῇ τυγχάνων, θείας ὀπτασίας ἐν νυκτὶ ἀξιοῦται. Ἀλκιβιάδα γάρ τινος τῶν ἐν εἱρκτῇ τυγχανόντων κατεχομένου, πάνυ ἀυχμηρὸν βιοῦντος βίον, καὶ μηδενὸς ὅλως πρότερον μεταλαμβάνοντος, ἀλλ' ἢ ἄρτου ϵ ὕδατι χρωμένου, πειρωμένου τε καὶ ἐν τῇ εἱρκτῇ ἔτι ἄγειν, Ἀτάλῳ τῷ προειρημένῳ, μετὰ τὸν πρῶτον ἀγῶνα, ὃν ἐν τῷ Ἀμφιθεάτρῳ ἤνυσεν, ἀναιρεθῆναι, ὅτι οὐ καλῶς ποιεῖ Ἀλκιβιάδης, μὴ χρώμενος τοῖς κτίσμασι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλοις τύπον ὑπολειπόμενος σκανδάλου. Πεισθεὶς δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης πάντων φανερῶς μεταλάμβανε, καὶ εὐχαρίστει τῷ Θεῷ, καὶ δικαίως· οὐ γὰρ ἀπεστέρητο ἦσαν χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἦν σύμβουλον αὐτοῖς.

Sed & quidem nomine Atalus, multa multo tempore passus, dum in vinculis habetur, divina quadam visione per noctem dignatur. Cum enim quidam Alcibiades, qui cum iis qui in carcere erant, detinebatur, laboriosam prorsus vitam degeret, atque priusquam in custodiam daretur, nihil omnino præter panem & aquam gustaret, in carcere eamdem vitæ rationem servare conaretur, prædicto Atalo, post exactum primum certamen, quo in Amphitheatro defunctus fuerat, divinitus aperitur, non recte facere Alcibiadem, qui iis quæ Deus condiderat non uteretur, aliisque scandalo esset. Hinc persuasus Alcibiades, palam absque delectu appositum deinceps cibum sumpsit, Deoque gratias egit: & jure sane, neque enim inexperti erant gratiæ Dei, sed Spiritus sanctus iis in consultoren aderat.

C Edit. Paris. pag. 262.

σλθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXXXIX. OLYMPIAS.

568. 179. ιϛ'. Ind. ιδ'. Υπ. Παυλίνου καὶ Ἄπρου.

XVII. Ind. XIV. Pollione & Apro Coss. a.

D

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, νόμος ἐτέθη, ὥστε ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν τὸν πατέρα τὰ τέκνα· καὶ τῷ ἀχαρίστῳ δὲ παιδὶ τὸ τετραύγιον δίδοσθαι τῆς πατρῴας περιουσίας.

His Coss. lex est promulgata, qua intestato patres filiis succederent, ingrato vero filio bonorum paternorum quarta duntaxat pars daretur.

Ὁ δὲ αὐτὸς Βασιλεὺς ὑπετάξατο ἔθνος τῶν Γερμανῶν.

Idem Imperator Germanorum gentem subjugavit.

570. ιη'. Ind. ιε'. Υπ. Κομμόδου Ϲ Κυιντίλλου. XVIII. Ind. XV. Commodo & Quintillo Coss. a. 330.

571. ιθ'. Ind. α'. Υπ. Ὀρφίτου τὸ δ', καὶ Ῥούφου τὸ β'.

XIX. Ind. I. Orphito IV. & Rufo II. Coss. a.

Σμύρνα τῆς Ἀσίας ἀπὸ σεισμῶν κατερρίφη. Ἀντωνῖνος ὁ καὶ Οὖηρος, νοσήσας ἀπέθανεν ἐν Παννονίαις πρὸ ὀκτὼ καλανδῶν Ἀπριλλίων, ἄρξας ἔτη ιθ'.

Smyrna Asiæ oppidum terræ motu corruit. Antoninus qui & Verus dictus est, morbo confligatus in Pannoniis obiit ex a. d. VIII. Kalendi Aprilis, cum imperasset annos XIX.

Ῥωμαίων ιϛ. ἐβασίλευσε ΚΟΜΜΟΔΟΣ ἔτη ιβ'. Ὁμοῦ ,χϟ'.

Romanis XV. imperavit COMMODUS ann. XII. Colliguntur anni v. MDCXC.

568. 179. α'. Ind. β'. Υπ. Κομμόδου Αὐγούστου τὸ β', καὶ Βήρου.

I. Ind. II. Commodo Augusto II. & Vero Coss. a.

Οὗτος ὁ Κόμμοδος ἐπὶ τῆς αὐτοῦ κρατίστου, παύει τὸν διωγμὸν τῆς Ἐκκλησίας.

Hic Commodus quamdiu imperavit, ab Ecclesiæ persecutione abstinuit.

E

A. N. C. A. C.

Illo imperante, decessit Hegesippus, qui de Apostolis magnifice scripsit, ut testatur Eusebius Pamphili.

CCXL. OLYMPIAS.

180. II. Ind. III. Præsente & Gordiano Coss.

181. III. Ind. IV. Commodo Augusto III. & Vero II. Coss.

Irenæus Lugduni urbis Galliæ Episcopus celebris habitus est.

His Coss. civis quidam magnæ Antiochiæ, nomine Artabanus, in munificentiæ argumentum, plurimas breves tesseras panum perpetuorum sparsit in plebem, in suburbano Daphnensi, hosque panes vocavit Civiles, eo quod civitati suæ impertirentur: & ex propriis suis prædiis congruos reditus in eorumdem panum civilium sumptus destinavit. Vicissim vero Antiocheni eidem in Daphne statuam marmoream erexere, cum hac inscriptione:

Edit Pastor. p. 263.

ARTABANI MEMORIA ÆTERNA.

182. IV. Ind. V. Mamertino & Rufo III. Coss.

Mendax & impia Montani Cataphrygum hæreseos auctoris, & cum illo pariter furentium mulierum Priscillæ & Maximillæ vaticinatio nata est, Alcibiadis quoque & Theodoti: contra quos scripsit sanctæ memoriæ Apollinaris Hierapoleos Episcopus, & Miltiades scriptor, aliique complures, quos inter extitit Sarapion Antiochiæ Episcopus.

183. V. Ind. VI. Commodo Augusto IV. & Victorino Coss.

Apollonium Nicææ Bithyniæ urbe extra mœnia constructum est, operi præfecto Bactuano; cum Bithyniæ præesset Severus.

CCXLI. OLYMPIAS.

184. VI. Ind. VII. Marcello & Æliano Coss.

His Coss. quidam Theodorio in Ponto natus, ex Marcionis Hæresiarchæ sectatoribus, qui & ipse Sinope oriundus erat, ejurata eadem hæresi, in Judaismum declinavit: cumque eorum elementa & linguam didicisset, privatim & ipse multa edidit quæ cum LXXII. Interpretibus consentiunt, ut de illo refert Epiphanius Cypri Episcopus.

185. VII. Ind. VIII. Materno & Bradua Coss.

186. VIII. Ind. IX. Commodo Augusto V. & Glabrione Coss.

187. IX. Ind. X. Crispino & Æliano Coss.

Detracto Colossi Rhodii capite, commodus suum imposuit.

Origenes Alexandriæ nascitur.

Hoc anno Capitolium, Romæ de cœlo tactum est, ingensque exstitit incendium, quo & Bibliothecæ, & universæ ipsius urbis Romæ regiones conflagrarunt.

Ἐπὶ τούτου, Ἡγήσιππος πλεῖστα περὶ τῆς Ἀποστολικῆς μεγάλως συγγράψαμος, ὡς ἱστορεῖ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου.

σμ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

β΄. Ἰνδ. γ΄. Τπ. Πρείσκου καὶ Γορδιανοῦ. 4.

γ΄. Ἰνδ. δ΄. Τπ. Κομμόδου Αὐγούστου τὸ γ΄, καὶ Οὐήρου τὸ β΄. 240.

Εἰρηναῖος Ἐπίσκοπος πόλεως Λουγδούνου τῆς Γαλλίας διέπρεπε.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων Ὑπάτων, πλούσιός τις ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ὀνόματι Ἀρτάβανος, φιλοτίμως ἔρριψεν ἐν τῇ καλουμένῃ Δάφνῃ τοῖς δήμοις καλάμια, συμπόσια πολλὰ ἄρτων δημοσιζόντων. Καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἄρτους πολιτικούς, ἐξ οὗ τῇ ἰδίᾳ πόλει τοῦτο δωρήσασθαι· ἡ πόλις ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῷ χωρίων ἀφώρισεν ἀναλογοῦσας εἰς λόγον τῶν αὐτῶν πολιτικῶν ἄρτων. Καὶ ἀνέγραψαν αὐτῷ οἱ τῆς Ἀντιοχέων πόλεως ἐν τῇ Δάφνῃ στύλῳ μαρμαρίνῳ, ἐπιγράψαντες.

ΑΡΤΑΒΑΝΩ ΗΜΝΗΜΗ ΑΙΩΝΙΑ.

δ΄. Ἰνδ. ε΄. Τπ. Μαμερτίνου καὶ Ῥούφου τὸ χ΄. 245.

Ἡ ψευδώνυμος αἵρεσις ψευδοπροφητεία Μοντανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ παραπλήξαν γυναικῶν αὐτῷ Πρισκίλλας καὶ Μαξιμίλλας ταύτης, ἔτι δὲ Ἀλκιβιάδου, καὶ Θεοδότου· κατ' ἐκ συνεγράψατο ὁ ἐν ὁσίᾳ τῇ μνήμῃ Ἀπολλινάριος Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος καὶ Μιλτιάδης συγγραφεύς, καὶ ἄλλοι πολλοί, ἐν οἷς ὁ Σαραπίων Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος.

ε΄. Ἰνδ. ς΄. Τπ. Κομμόδου Αὐγούστου τὸ δ΄, καὶ Βικτωρίνου. 250.

Τὸ ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας Ἀπολλώνιον ἔξω τοῦ τείχους ἐγένετο, ἐφεστῶτος τοῦ ἔργου Βακτιανοῦ, καὶ ἡγεμονεύοντος Βιθυνίας Σεβήρου.

νμά΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς΄. Ἰνδ. ζ΄. Τπ. Μαρτίλλου καὶ Αἰλιανοῦ. 4.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων Ὑπάτων, Θεοδοτίων τις τὸ Πόντου ἀπὸ τῆς δόξης Μαρκίωνος τοῦ αἱρεσιάρχου, τοῦ ἀπ' αὐτῆς Σινώπης ὁρμωμένου, καὶ αὐτὸς μείνας τῇ αὐτῇ αἱρέσει, καὶ εἰς Ἰουδαϊσμὸν ἐκκλίνας, καὶ τὰ αὐτῶν στοιχεῖα καὶ γλῶσσαν μαθών, ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ἐξέδωκε πλεῖστα τοῖς οβ΄ ἑρμηνευταῖς συναδοντα, ὡς καὶ ἱστορεῖ περὶ τούτου Ἐπιφάνιος ὁ Κύπριος. 245.

ζ΄. Ἰνδ. η΄. Τπ. Ματέρνου καὶ Βραδούα. 248.

η΄. Ἰνδ. θ΄. Τπ. Κομμόδου Αὐγούστου τὸ ε΄, καὶ Γλαβρίωνος.

Θ΄. Ἰνδ. ι΄. Τπ. Κριστείνου καὶ Αἰλιανοῦ.

Τοῦ Κολοσσοῦ Ῥόδου τὴν κεφαλὴν ἡλίου Κόμμοδος, ἰδίαν ἐπέθηκεν εἰκόνα.

Ὠριγένης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γεννᾶται.

Τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐν τῷ Καπιτωλίῳ Ῥώμης κεραυνὸς ἔπεσε, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμὸς ἐγένετο, καὶ τὰς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη Ῥώμης αὐτῆς διέφλεξεν.

A. M. C. A. C. Θέρμαι Κομμοδιαναὶ ἐν Ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

A Thermæ Commodianæ Romæ dedicatæ sunt. OLYMP. IPHIT.

σμβ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXLII. OLYMPIAS.

Edit. Par. pag. 264.

192. ι'. Ινδ. ιά'. Υπ. Φουσκιανοῦ καὶ Σιλανοῦ.

x. Ind. xi. Fusciano & Silano Cos.

Τπ. Ιουνίου καὶ Σερουιλίου.

Junio & Servilio Coss. 4.

193. ια'. Ινδ. ιβ'. Υπ. Κομμόδου Αὐγούστου τὸ ς'. καὶ Σεπτιμιανοῦ. 2. 248.

xi. Ind. xii. Commodo Augusto VI. & Septimiano Cos.

Τπ. Ἀπρωνιανοῦ καὶ Βραδοῦα,

Aproniano & Bradua Coss. 2.

194. ιβ. Ινδ. ιγ'. Υπ. Κομμόδου Αὐγούστου τὸ ζ', καὶ Περτίνακος. 3.

xii. Ind. xiii. Commodo Augusto VII. & Pertinace Cos.

Κόμμοδος αἰφνίδιον ἐπελθόντων, ἀποπνιγεὶς ἐν οἰκίᾳ Βεττιανοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ, καὶ Ἀτταλιανῆς τῆς Ὑπατίας, ἐν Ῥώμῃ, πρὸ α' Καλανδῶν Ἰαναρίων, ἄρξας ἔτη ιβ'.

Commodus repentina morte interiit in ede Vestiani affinis sui, & Attalianæ fœminæ Consularis, Romæ, pridie Kalendas Januarias, cum Imperasset annos xii.

B

5193. Ῥωμαίων ις' βασίλδοι ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΕΡΤΙΝΑΞ μῆνας β'. Ὁμοῦ ,ϛχ θ'. μῆν. β'.

Romanis xvi. Imperavit LUCIUS PERTINAX mensibus ii. Colliguntur anni v. MDcxcix.

Περτίναξ, αἰτήσας τὴν Συγκλήτου Ῥωμαίων ἅ γυναῖκα αὐτοῦ Σεβαστὴν ὀνομάσαι, καὶ τὸν υἱὸν Καίσαρα ἀποδεῖξαι, ἀντεῖπε, φάσκων, Ἱκανὸν, ὅτι βεβιασμένος πάρεσι ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

Pertinax, petenti Romanorum Senatui, ut conjugem Augustam, filium vero Cæsarem renuntiaret, intercessit; dicens, Satis esse quod invitus ad Imperium accessisset.

Περτίναξ, ὁ καὶ Λύκιος, ἐσφάγη ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὡς ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ Παλατίου εἰς τὸν Μάρτιον, ὢν ἐτῶν ο'.

Pertinax, qui & Lucius dictus, a militibus interfectus est, dum ex Palatio in Campum Martium proficiscitur, annos natus lxx.

5199. Ῥωμαίων ιζ' βασίλδοι ΔΙΔΙΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ὁ καὶ ΣΙΑΒΙΟΣ, μῆνας ζ'. Ὁμοῦ ἔτη ,ψ.

Romanis xvii. Imperavit DIDIUS JULIANUS, qui & SILVIUS dictus, C menses vii. Colliguntur anni v. MDcc.

5199. 193. α'. Ινδ. ιδ'. Υπ. Φλάκκου καὶ Κλάρου. 1. 441.

Καὶ ὅπως ὁ Δίδιος ἐσφάγη ἀπὸ Κυβικουλαρίου, εἰς τὴν πηγὴν τοῦ παλατίου, Ῥώμης ἔσω, ὡς προσῆλθε τοῖς ἰχθύσιν, ἐκ συσκιᾶς τοῦ μετ' αὐτοῦ, ὢν ἐτῶν ξ'.

Similiter & hic Didius a Cubiculario per suorum insidias interfectus est ad fontem Palatii, Romæ, dum piscibus intendit, annos natus lx.

σμγ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXLIII. OLYMPIAS.

Romanis xviii. Imperavit LUCIUS SEPTIMIUS SEVERUS, a Romano Senatu Imperator electus, ann. xix. Colliguntur anni v. MDccxix.

5211. Ῥωμαίων ιη' βασίλδοι ΛΟΥΚΙΟΣ ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ, ἀπὸ τῆς Συγκλήτου Ῥώμης χειροτονηθείς, ἔτη ιθ'. Ὁμοῦ ,ϡιθ'.

D

194. α'. Ινδ. ιε'. Υπ. Σεβήρου Αὐγούστου καὶ Σαβίνου. 2.

195. β'. Ινδ. ϛ'. Υπ. Τερτύλλου καὶ Κλήμεντος. 1.

196. γ'. Ινδ. β'. Υπ. Δέξτρου καὶ Πρείσκου. 4.

197. δ'. Ινδ. γ'. Υπ. Λατεράνου καὶ Ρουφίνου. 2. 244.

Περὶ τοῦ Βυζαντίου, πῶς ἐκτίσθη τὸ Βυζάντιον.

De Byzantio, & quomodo conditum est Byzantium.

Λέγεται τὸ Βυζάντιον Θρᾴκης ἐμπόριον εἶναι, καὶ ὅτι πύναρχος ἦν ἐν αὐτῷ Βαρβύσιος, ὁ πατὴρ Φεδαλίας. Καὶ ὅτι ἐν τῇ ζωῇ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἔκτισεν ἐκεῖνη πολλὰ ἐν αὐτῷ τῷ ἐμπορείῳ, καὶ ἔστησεν ἐν αὐτῷ τὴν Τύχην, ἥντινα ἐκάλεσε Κερόην. Καὶ ὅτε ἤμελλε τελευτᾶν ὁ πατὴρ αὐτῆς Βαρβύσιος, παρεκελεύσατο κτίσαι αὐτῇ τεῖχος ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, ὅπερ νῦν ἐστὶ τὸ παλαιὸν τεῖχος Κωνσταντινουπόλεως, τυπῶσι ἀπὸ τῆς καλουμένης Πετρείου ἕως τῆς πύλης τοῦ ἁγίου Λιμιλιανοῦ, πλησίον τῆς καλουμένης Ῥάβδου. Τὴν δὲ λιχθεῖσαν φεδαλίαν μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἠγάγετο Βύζας ὁ Θρᾴκης βασιλεύς, καὶ ἐπωνόμασε τὸν τόπον, ἤγουν τὸ ἐμπόριον, εἰς ὄνομα αὐτοῦ Βυζάντιον, ἔνθα νῦν καλοῦνται αἱ Νίκαι, πλησίον τῆς Κυλίκων, δεδωκὼς τῷ τόπῳ τὸ δίκαιον πόλεως. Καὶ ἐλθὼν ἀπὸ Ῥώμης μετὰ χρόνους πολλοὺς ὁ Σεβῆρος τούτῳ τῷ χρόνῳ

Ajunt Byzantium esse Thraciæ Emporium, cujus Princeps fuit Barbysius, Phedaliæ pater: quæ quidem superstite adhuc parente plura ædificia in eo condidit, Fortunamque collocavit, quam Ceroen appellavit. Ferunt præterea moriturum patrem ipsi reliquisse in mandatis, ut in eo murum a mari ad mare excitaret: qui quidem murus est ille antiquus Constantinopoleos, qui a Petrio usque ad portam Sancti Æmiliani, juxta locum quem Rhabdon vocant, porrigitur. Ipsam vero Phedaliam post patris mortem in uxorem accepit Byzas Thraciæ Rex, locumque seu emporium de suo nomine Byzantium nuncupavit, ubi nunc sunt quæ vocantur Victoriæ, haud Procul a Celicibus, & jure civitatis locum donavit. Severus deinde post multa tempora hoc Imperii pag. 265.

E

A. M. C. A. C. anno (IV.) Roma profectus, Byzantium veniens, urbisque situs pulcritudinem contemplatus, Byzæ urbem instauravit; publicumque condidit in ea balneum, Zeuxippum appellatum: quod in Quadriporticus meditullio statua solis ærea staret, in ipsius basi Solis Zeuxippi nomine inscripto. Ac Thraces quidem locum Helium seu Solem; cives autem Byzantii balneum publicum Zeuxippum, juxta nomenclaturam, qua antea donabatur, appellarunt, non vero secundum Imperatoris decretum, qui de suo nomine Severium nuncupandum statuerat. Extitit autem Zeuxippi Quadriporticus, ubi in medio stetit Solis statua, in cujus locum in ipsius Byzæ civitatis Acropoli templum excitavit Apollini sacrum, & pro aliis duobus fanis prius extructis, a Byza quidem Dianæ Elaphææ, a Phedalia vero Veneris. Ex Quadriportico translatam Solis statuam in summo templo constituit Imperator: e regione Dianæ fani amplissimo Cynegio, e regione vero templi Veneris Theatro ædificatis. Idem præterea Severus Circum condidit, coemptis a pupillis quibusdam fratribus ædibus ac hortis: ac disjectis ædibus, evulsisque ex hortis arboribus, Byzantiis Circum ædificavit. Sed & Strategium seu Prætorium instauravit idem Severus, quod dudum ab Alexandro Macedone extructum fuerat, cum in Darium expeditionem susceperit, locoque Strategii [nomen dedit, quod post ibi instructum exercitum, idem Alexander Macedo adversus Persas arma moverit.

Α τῆς Βασιλείας αὐτῶ ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐωρακὼς τὴν ΟΛΥΜΠ. ΙΡΝΙΤ.
πατρίδα τῆς πόλεως καλλώ, ἀνήγειρε τῶι Βύζου πόλιν, καὶ ἔκτισεν ἐν αὐτῆ τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ λεγόμενον Ζεύξιππον. Καὶ ὅτι ἐκεῖ ἵστατο ἐν μέσῳ τῶ Τετρασόου σὺλη χαλκῆ τῶ Ἡλίω, καὶ ἐπιγράψας αὐτῆς ἔγραφε τῶ Ἡλίου τὸ ὄνομα Ζεύξιππου. Οἱ δὲ Θρᾷκες ἔλεγον τὸν τόπον Ἥλιον· οἱ δὲ τῆς πόλεως Βυζαντίων, καὶ αὐτοὶ ὠνόμασαν τὸ αὐτὸ δημόσιον λουτρὸν Ζεύξιππον, κατὰ τὸ ὄνομα, ὅπερ εἶχε πρώην ὁ τόπος, καὶ οὐκ ἔτι, ὡς ἔπαυε ὁ Βασιλεὺς, εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶ ὄνομα ἐκάλουν αὐτὸν Σεβήριον. Ἐγένετο δὲ τὸ Τετράσου τῶ Ζεύξίππου, ὅπου ἵστατο ἐν μέσῳ ἡ σὺλη τῶ Ἡλίω, καὶ ἔκτισεν αὖτ' αὐτῶ ἐν τῆ Ἀκροπόλει Β τ' αὐτῆς Βύζυ πόλεως ναὸν, ὅτοι ἱερὸν Ἀπόλλωνος· καὶ ἀντὶ τῶν ἄλλων δύο ἱερῶν τῶν κτισθέντων πρώην, ἀπὸ μὲν Βύζυ Ἀρτεμισίου Ἐλάφου· ἀπὸ δὲ Φεδαλίας, Ἀφροδίτης. Καὶ ἀναγαγὼν ὁ Σεβῆρος ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆ Τετρασόυ τὸ ἄγαλμα τῶ Ἡλίω, ἵδρυσεν αὐτὸ ἄνω ἐν τῶ ἱερῶ, κτίσας ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς κατέναντι τῶ ἱεροῦ τ' Ἀρτέμιδος Κυνήγιον μέγα πάνυ· καὶ κατέναντι τῶ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης, Θέατρον. Ἔκτισε δὲ καὶ τὸ Ἱππικὸν εἰς τὸ Βυζάντιον ὁ λιχθεὶς Σεβῆρος, ἀγοράσας οἰκήματα καὶ κῆπον ἀπό τινων ἀδελφῶν ὀρφανῶν· καὶ καταλύσας τὰ οἰκήματα, καὶ τ' κῆπον ἐκδυδρώσας, ἐποίησε τὸ Ἱππικὸν τοῖς Βυζαντίοις. Καὶ τὸ λεγόμενον Στρατήγιον ἀνώκοδόμησεν ὁ αὐτὸς Σεβῆρος, ὅπερ C πρώην κτίσθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τῶ Μακεδόνος, ὅτε κατὰ Δαρείου ἐστρατεύσατο, καὶ ἐκάλεσε τὸν τόπον Στρατήγιον· ἐκεῖ γὰρ στρατολογήσας Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ὥρμησε κατὰ Περσῶν εἰς τ' πόλεμον.

CCXLIV. OLYMPIAS. σμδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

5704. 198. V. Ind. IV. Saturnino & Gallo Coss. ε'. Ἰνδ. δ'. Τπ. Σατορνίνου καὶ Γάλλου. 2.

199. VI. Ind. V. Anullino & Frontone Coss. ς'. Ἰνδ. ε'. Τπ. Ἀνυλλίνου καὶ Φρόντωνος. 3.

200. Edit. Paris. pag. 256. 20. VII. Ind. VI. Severo Augusto II. & Victorino Coss. ζ'. Ἰνδ. ς'. Τπ. Σεβήρου Αὐγούστου τὸ β', καὶ Βικτωρίνου. 4.

VIII. Ind. VII. Muciano & Fabiano Coss. η'. Ἰνδ. ζ'. Τπ. Μουκιανοῦ καὶ Φαβιανοῦ. 5. 245.

His Coss. facta est Christianorum persecutio, multique martyrio vitam finierunt. D Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, διωγμὸς ἐγένετο τῶν Χριστιανῶν, καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν.

CCXLV. OLIMPIAS. σμέ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

IX. Ind. VIII. Severo Augusto III. & Antonino Coss. θ'. Ἰνδ. η'. Τπ. Σεβήρου Αὐγούστου τὸ γ', καὶ Ἀντωνίνου. 1.

5705. 203. His temporibus, Symmachus quidam Samaritanus, inter suos sapientia præstans, cum debiti honores a popularibus sibi denegarentur, immodica vero teneretur dominandi cupiditate, genti suæ infensus, apud judæos demigravit, proselytumque professus, secundum circumcisus est. Hic igitur quo Samaritanorum interpretationes everteret, tertiam edidit interpretationem. Hæc Epiphanius Cyprius de tribus interpretibus, Aquila, Symmacho, & Theodotione observavit. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, Σύμμαχός τις Σαμαρείτης, τῶ παρ' αὐτοῖς σοφῶν, μὴ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐθνῶν, νοσήσας φιλαρχίαν, καὶ ἀγανακτήσας κατὰ τ' ἰδίας φυλῆς, προσήρχετο Ἰουδαίοις, καὶ προσηλυτεύει, καὶ περιτέμνεται δεύτερα περιτομήν. Οὗτος τοίνυν πρὸς ἀσφαλῆ τῶ παρὰ Σαμαρείταις ἑρμηνειῶν, E ἑρμηνεύσας, τῶν τελείων ἐξέδωκεν ἑρμηνείαν. Ταῦτα Ἐπιφάνιος ὁ Κύπριος περὶ τῶν τριῶν ἑρμηνευτῶν, Ἀκύλα, καὶ Συμμάχου, καὶ Θεοδοτίωνος ἔθετο.

X. Ind. IX. Plautiano & Geta Coss. ι'. Ἰνδ. θ'. Τπ. Πλαυτιανοῦ καὶ Γέτα. 1.

203. Plautianus Consul ex a. d. XI. Kalendas Februarii necatus est. Πλαυτιανὸς ὁ Τπατος ἐσφάγη πρὸ ιά Καλανδῶν Φεβρουαρίων.

204. XI. Ind. X. Chilone & Libone Coss. ια'. Ἰνδ. ι'. Τπ. Χίλωνος καὶ Λίβωνος. 47

205. XII. Ind. XI. Antonino II. & Geta II. Coss. ιβ'. Ἰνδ. ια'. Τπ. Ἀντωνίνου τὸ β', καὶ Γέτα τὸ β'. 246.

A.M.C. A.C. Τούτοις τοῖς Ὑπάτοις, Σεβῆρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γε- A
τόμενος, διωγμὸν κατὰ Χριστιανῶν ἐποίησε, καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου, καὶ Αὐγουσαμνικῆς, καὶ ἕως Θηβαΐδος.

Iisdem Coss. Severus dum Alexandriæ moratur, contra Christianos persecutionem excitavit, in qua complures ex Alexandria, Ægypto & Augustamnica, atque adeo usque ad Thebaidem, pro Christo martyrium subiere. OLYMP. IPHIT.

Τούτοις τοῖς χρόνοις, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ Σεβηριανὸν ἐκτίσθη Γυμνάσιον, καὶ τὸ ἐκεῖσε ἱερὸν μέγα τὸ καλούμενον Πάνθειον.

Hisce temporibus, Balneum publicum Alexandriæ Severianum appellatum excitatum est, atque ingens fanum quod Pantheum vocant.

σμς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXLVI. OLYMPIAS.

206. ιγ'. Ινδ. ιβ'. Υπ. Αλβίνῳ καὶ Αἰμιλιανῷ. — xiii. Ind. xii. Albino & Æmiliano Coss. 1.

207. ιδ'. Ινδ. ιγ'. Υπ. Ἄπρῳ καὶ Μαξίμῳ. — xiv. Ind. xiii. Apro & Maximo Coss. 2. B

208. ιε'. Ινδ. ιδ'. Υπ. Ἀντωνίνου τὸ γ', καὶ Γέτου γ'. — xv. Ind. xiv. Antonino III. & Geta III. Coss. 3. 4.

209. ις'. Ινδ. ιε'. Υπ. Πομπηϊανῷ καὶ Αὐίτῳ. — xvi. Ind. xv. Pompejano & Avito Coss. 5. 247.

σμζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXLVII. OLYMPIAS.

210. ιζ'. Ινδ. ά. Υπ. Φαυστίνῳ καὶ Ῥουφίνῳ. — xvii. Ind. i. Faustino & Rufino Coss. 6.

211. ιη'. Ινδ. β'. Υπ. Γεντιανῷ καὶ Βάσσῳ. — xviii. Ind. ii. Gentiano & Basso Coss. 7.

212. ιθ'. Ινδ. γ'. Υπ. Ἄπρου τὸ β', καὶ Ἄπρου. — xix. Ind. iii. Apro II. & Apro Coss. 8.

Τούτοις τοῖς Ὑπάτοις, ἐστράτευσε Σεβῆρος εἰς τὸ C
βαρβαρικὸν, ὢν ἐτῶν ξε'.

His Coss. obiit Severus in barbarico, ætatis anno lxv.

Ῥωμαίων ιθ'. ἐβασίλευσεν ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ, υἱὸς Σεβήρου, ἔτη ζ'. Ὁμοῦ ,ϡξ'.

Romanis xix. imperavit ANTONINUS CARACALLUS, Severi F. annos vii. Colliguntur anni v. MDccxxvi.

5725. 1719. 213. α'. Ινδ. δ'. Υπ. Λεντούλου Αὐγούστου τὸ δ', καὶ Ἀλβίνου. — i. Ind. iv. Antonino Augusto IV. & Albino Coss. 9. 248.

σμη' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXLVIII. OLYMPIAS.

214. β'. Ινδ. ε'. Υπ. Μεσσαλᾷ καὶ Σαβίνῳ. — ii. Ind. v. Messala & Sabino Coss. 10.

215. γ'. Ινδ. ς'. Υπ. Λεντούλῳ καὶ Κερεαλίῳ. — iii. Ind. vi. Lentulo & Cereali Coss. 1.

216. δ'. Ινδ. ζ'. Υπ. Σαβίνου τὸ β', καὶ Ἀνουλίνου. — iv. Ind. vii. Sabino II. & Anulino Coss. 2.

217. ε'. Ινδ. ά. Υπ. Πραίσεντος καὶ Ἐξτρικάτου. — v. Ind. viii. Præsente & Extricato Coss. 3. D 249.

σμθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCXLIX. OLYMPIAS.

218. ς'. Ινδ. β'. Υπ. Ἀντωνίνου Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Ἀδουέντου. — vi. Ind. ix. Antonino Augusto V. & Advento Coss. 4.

219. ζ'. Ινδ. γ'. Υπ. Ἀντωνίνῳ Αὐγούστῳ τὸ ς', καὶ Σακερδότου. — vii. Ind. x. Antonino Augusto VI. & Sacerdote Coss. 5.

Ἐπὶ τούτων τῷ Ὑπάτῳ, Ἀντωνῖνος Καράκαλλος κατὰ Περσῶν ἐπιὼν εἰς τὸν πόλεμον, ἐφάγη, μίσον Ἐδέσσης καὶ Κάρρων, ὢν ἐτῶν ξ'.

His Coss. Antoninus Caracallus dum in Persas proficiscitur, inter Edessam & Carras interficitur, annos natus lx.

Ῥωμαίων κ'. ἐβασίλευσε ΜΑΚΡΙΝΟΣ ἔτος α'. Ὁμοῦ ,ϡκζ'.

Romanis xx. imperavit MACRINUS annum i. Colliguntur anni v. MDccxxvii. E

5726. 220. α'. Ινδ. ια'. Υπ. Ἀντωνίνου καὶ Κωμάζοντος. — i. Ind. xi. Antonino & Comazonte Coss. 6.

Μακρῖνος ἐφάγη ἐν Ἀρχελαΐδι, ὢν ἐτῶν νβ'. — Macrinus Archelaide e media tollitur, cum vixisset annos lii.

Ῥωμαίων κα'. ἐβασίλευσεν ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ, ἔτη δ'. Ὁμοῦ ,ϡλά.

Romanis xxi. imperavit ANTONINUS HELIOGABALUS an. iv. Colliguntur an. v. MDccxxxi.

5730. 221. α'. Ινδ. ιβ'. Υπ. Γράτου καὶ Σελεύκου. — i. Ind. xii. Grato & Seleuco Coss. 7. 250.

σν' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCL. OLYMPIAS.

222. β'. Ινδ. ιγ'. Υπ. Ἀντωνίνου Αὐγούστου τὸ β', καὶ Ἀλεξάνδρου. — ii. Ind. xiii. Antonino Augusto II. & Alexandro Coss. 8.

223. 213. Ind. XIV. Maximo & Ælliano Coss.

Vigiliæ trium dierum Romæ actæ sunt, & vehementes terræ motus in ea facti, ex ante d. V. Id. Septemb. & ex a. d. XV. Kalend. Octobr. ac denique ex a. d. Kalend. Novembr.

Nicopolis Palæstinæ urbs, Emmaus prius nuncupata, condita est, legationem pro ea obeunte illius Præfecto Julio Africano Chronicorum scriptore.

224. IV. Ind. XV. Flaviano & Crispino Coss.

Edit. Paris. pag. 268. His Coss. Antoninus Heliogabalus Romæ a cognato suo interfectus est, cum sextum & trigesimum ageret annum.

1743. Romanis XXIII. imperavit ALEXANDER Mammææ F. annos XIII. Colliguntur an. V. MDCCXLIV.

1758. 225. I. Ind. I. Fusciano & Dextro Coss.

Διανυκτέρευσις ἡμερῶν τριῶν ἐν Ῥώμῃ γέγονεν, καὶ σεισμοὶ σφοδροὶ ἐν αὐτῇ ἐγένοντο, πρὸ ἑ εἰδῶν Σεπτεμβρίων, καὶ πρὸ ιϛ΄ Καλανδῶν Ὀκτωβρίων, καὶ πρὸ ιδ΄ Καλανδῶν Νοεμβρίων.

Παλαιστίνης Νικόπολις, ἡ πρότερον Ἐμμαοῦς, ἐκτίσθη πόλις, ἐπισκόπου ὑπὲρ αὐτῆς καὶ πρεσβεύοντος Ἰουλίου Ἀφρικανοῦ τοῦ τὰ χρονικὰ συγγράψαντος.

δ΄. Ind. ιέ. Τπ. Φλαβιανῷ καὶ Κριστίνῳ. 4.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ἐσφάγη Ἀντωνῖνος Ἡλιογάβαλος Ἄϋγουστος ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ ἰδίων αὐτοῦ συγγενῶν, ὢν ἐτῶν λ΄.

Ρωμαίων κβ΄ ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Μαμμαίας ἔτη ιγ΄. Ὁμοῦ ,ϡμδ΄.

α΄. Ind. α΄. Τπ. Φουσκιανῷ καὶ Δίξτρῳ. 5. 251.

CCLI. OLYMPIAS.

σνα΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

226. 12. Ind. II. Alexandro II. & Marcello Coss.

β΄. Ind. β΄. Τπ. Ἀλιξάνδρου τὸ β΄, καὶ Μαρκέλλου. 2.

227. 213. Ind. III. Albino & Maximo II. Coss.

γ΄. Ind. γ΄. Τπ. Ἀλβίνου καὶ Μαξίμου τὸ β΄. 3.

228. 14. Ind. IV. Modesto & Probo Coss.

δ΄. Ind. δ΄. Τπ. Μοδέστου καὶ Πρόβου. 4.

229. 15. Ind. V. Alexandro III. & Dione Coss.

ε΄. Ind. ε΄. Τπ. Ἀλιξάνδρου τὸ γ΄. καὶ Δίωνος. 5. 252.

CCLII. OLYMPIAS.

σνβ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

230. 16. Ind. VI. Agricola & Clemente Coss.

ϛ΄. Ind. ϛ΄. Τπ. Ἀγρικόλα καὶ Κλήμεντος. 2.

231. 217. Ind. VII. Pompejano & Pelegmiano Coss.

ζ΄. Ind. ζ΄. Τπ. Πομπηϊανοῦ καὶ Πελεγμιανοῦ. 3.

232. 218. VIII. Ind. VIII. Lupo & Maximo III. Coss.

η΄. Ind. η΄. Τπ. Λύπου καὶ Μαξίμου τὸ γ΄. 4.

233. 219. IX. Ind. IX. Maximo IV. & Paterno Coss.

Θ΄. Ind. Θ΄. Τπ. Μαξίμου τὸ δ΄, καὶ Πατέρνου. 5. 253.

CCLIII. OLYMPIAS.

σνγ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

234. 20. Ind. X. Maximo V. & Urbano Coss.

ι΄. Ind. ι΄. Τπ. Μαξίμου τὸ ε΄, καὶ Οὐρβανοῦ. 2.

235. 221. XI. Ind. XI. Severo & Quintiano Coss.

ια΄. Ind. ια΄. Τπ. Σεβήρου καὶ Κυιντιανοῦ. 3.

236. 222. XII. Ind. XII. Maximo VI. & Africano Coss.

ιβ΄. Ind. ιβ΄. Τπ. Μαξίμου τὸ ϛ΄, καὶ Ἀφρικανοῦ. 4.

237. 223. XIII. Ind. XIII. Perpetuo & Cornelio Coss.

ιγ΄. Ind. ιγ΄. Τπ. Περπέτου καὶ Κορνηλίου. 5. 254.

Anno CCV. post Christi in cælos assumptionem, martyrium subiit Sanctus Cyprianus.

Eisdem Coss. Alexander Augustus interfectus est ab exercitu, cum esset in tabernaculo, Moguntiaci, annos tum natus XXX. ejusque mater Mammæa, quæ cum filio erat, intra ipsum tabernaculum laqueo est suffocata.

Ἔτους σϛ΄ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν.

Ἐπὶ τούτων προκειμένων Τπάτων, ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ Ἀλίξανδρος Ἄϋγουστος ὡς ἦσαν αὐτὸς καὶ παπυλεῶνα ἐν Μογοντιακῷ, ὢν ἐτῶν λ΄, τιμὴν ἧς μήτηρ αὐτοῦ Μαμμαία ἦσαν μετ' αὐτοῦ ἐντὸς ἐν χοινίῳ εἰς τὸ παπυλεῶνα ἦσαν.

Ρωμαίων κγ΄ ἐβασίλευσε ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ, Ἄϋγουστος, ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, ἔτη γ΄. Ὁμοῦ ,ϡμζ΄.

CCLIV. OLYMPIAS.

σνδ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

238. 1. Ind. XIV. Ulpicio & Pontiano Coss.

α΄. Ind. ιδ΄. Τπ. Οὐλπικίου καὶ Ποντιανοῦ. 2.

239. 12. Ind. XV. Gordiano & Aviola Coss.

β΄. Ind. ιέ. Τπ. Γορδιανοῦ καὶ Ἀβιόλα. 3.

240. 111. Ind. I. Albino & Venusto Coss.

pag. 269. His Coss. irruentes milites Maximinum Augustum Aquilejæ interfecerunt, cum annum ageret LXV. cui successit BALBINUS, quo tertio post mense cæso, Imperium adeptus est PUBLIUS, qui post centum dies pariter est interemptus.

γ΄. Ind. α΄. Τπ. Ἀλβίνου καὶ Οὐενούστου. 4.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ἐπιλθόντες οἱ στρατιῶται ἔσφαξαν Μαξιμῖνον Ἄϋγουστον ἐν Ἀκυλείᾳ, ὄντα ἐτῶν ξε΄, καὶ βασιλεύσαντα ὁ ΒΑΛΒΙΝΟΣ μῆνας γ΄, καὶ ἐσφάγη, ⁊ βασιλεύσας ΠΟΥΠΛΙΟΣ ἡμέρας ἑκατόν, καὶ ἐσφάγη.

A M. C. 5172. A. C. 240. Ῥωμαίων δ' ἐβασίλευσε ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ Σενίωρ ἔτη ς'. Ὁμῶ ,ϡνγ'.

Romanis XXIV. imperavit GORDIANUS Senior annos VI. Colliguntur anni V. MDCCLIII. OLYMP. CCLIII.

α'. Ινδ. β'. Τπ. Γορδιανῦ Αὐγούστου τὸ β', καὶ Πομπειανῦ. 1. Ind. II. Gordiano Auguſto II. & Pompejano Coſſ. 1. 239.

σνδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCLV. OLYMPIAS.

β'. Ινδ. γ'. Τπ. Αττικῦ καὶ Πρατηξτάτου. II. Ind. III. Attico & Prætextato Coſſ. 2.

γ'. Ινδ. δ'. Τπ. Αὐρηλιανῦ καὶ Πάππου. III. Ind. IV. Aureliano & Pappo Coſſ. 3.

Γορδιανὸς Αὔγουστος ἐποίησε σπείρην τὴν λεγομένην Κανδιδάτων, ἐπάρας αὐτὴν κατ' ἐπιλογὴν, ὡς πλείστην καὶ εὐθενεῖς, καὶ μεγάλης ὄψεως θείας, ἀπὸ τοῦ τάγματος τῆς λεγομένης Σχολαρείων, καλέσας τὴν Σχολὴν τοῦ αὐτοῦ σπείρου εἰς τὸ ἴδιον ἐπώνυμον Σενιόρων· αὐτοί εἰσι δὲ ἐκ τῆς Σχολῆς. B Gordianus Auguſtus Candidatorum cohortem inſtituit, ſelectis potiſſimum qui florenti eſſent ætate, ac validi, & qui magna eſſent corporis ſpecie, ex eorum legione, qui Scholarii vocantur: ipſamque Scholam cohortis iſtius de ſuo nomine Seniorum appellavit: ii vero ſunt ex ſexta Schola.

δ'. Ινδ. ε'. Τπ. Περιγρίνου καὶ Αἰμιλιανοῦ. IV. Ind. V. Peregrino & Æmiliano Coſs. 4.

ε'. Ινδ. ς'. Τπ. Φιλίππου καὶ Τατιανῦ. V. Ind. VI. Philippo & Tatiano Coſs. 5. 256.

σνε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCLVI. OLYMPIAS.

ς'. Ινδ. ζ'. Τπ. Πρασσίνου καὶ Αλβίνου. VI. Ind. VII. Præſente & Albino Coſs. 1.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτῳ, τοῦ μὲν βλαθέντος Γορδιανοῦ Σενίωρ πολλὰ, ὃν ἐτῶν οθ'.

His Coſs. Gordianus Senior ex morbo deceſſit, ann. LXXIX. natus.

Ῥωμαίων καὶ ἐβασίλευσε ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὁ Ιουνίωρ, ἅμα Φιλίππῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἔτη ς' Ὁμῶ ,ϡνθ'. C Romanis XXV. imperavit PHILIPPUS Junior, una cum filio Philippo, anno VI. Colliguntur anni V. MDCCLIX.

α'. Ινδ. α'. Τπ. Φιλίππου Αὐγούστου τὸ β', καὶ Φιλίππου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. 1. Ind. VIII. Philippo Auguſto II. & Philippo F. Coſs. 2.

β'. Ινδ. θ'. Τπ. Φιλίππου Αὐγούστου τὸ γ', καὶ Φιλίππου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. II. Ind. IX. Philippo Auguſto III. & Philippo F. II. Coſs. 3.

γ'. Ινδ. ί. Τπ. Αἰμιλιανοῦ τὸ β', καὶ Ακυλέου. III. Ind. X. Æmiliano II. & Aquilino Coſs. 4. 257.

σνζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCLVII. OLYMPIAS.

δ'. Ινδ. ια'. Τπ. Δεκίου καὶ Γρατιανοῦ. IV. Ind. XI. Decio & Gratiano Coſs. 1.

Τπ. Δεκίου τὸ γ', καὶ Δεκίου Καίσαρος. Decio III. & Decio Cæſare Coſſ. 2.

Ο Βασιλεὺς Φίλιππος ἅμα τῷ υἱῷ αὐτοῦ Φιλίππῳ, ἀριθμὸν συνεστήσατο τῷ λεγομένων Κανδιδάτων, ἐπάραντες κατ' ἐπιλογὴν νεανίσκους ἄνδρας ἀπὸ τῆς Σχολαρείων, καλέσαντες τὴν Σχολὴν τοῦ παρ' αὐτῶν συγκτίσαντος πάγματος εἰς τὸ ἐπώνυμον Φιλίππου τοῦ πατρὸς, Ιουνιώρων· εἰσὶ δὲ οἱ ἐκ τῆς ἑβδόμης Σχολῆς. D Philippus Imperator una cum filio ſuo Philippo cohortem inſtituit Candidatorum, in eam adſcitis ſelectis viris juvenibus ex Scholariis, Scholæ legionis ab iis inſtitutæ de Philippi patris nomine Juniorum indita appellatione: atque hi ſunt e ſeptima Schola. *Edit. Pariſ. pag. 270.*

ε'. Ινδ. ιβ'. Τπ. Γάλλου καὶ Βολουσιανοῦ. V. Ind. XII. Gallo & Voluſiano Coſs. 4.

253. ς'. Ινδ. ιγ'. Τπ. Βολουσιανοῦ τὰ β', καὶ Μαξίμου. VI. Ind. XIII. Voluſiano II. & Maximo Coſs. 1. 258.

Φίλιππος ὁ Ιουνίωρ πολλοὺς συμβαλὼν πολέμους εὐτυχῶν ἐπράξε. Καὶ ὡς πολεμῶν τοῖς Γήταις, ἐπουδύλησεν ὁ ἵππος αὐτοῦ, καὶ συμπεσὼν αὐτῷ, μηρόκλασος ἐγένετο· καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ρώμην, ἐξ αὐτοῦ τοῦ κλάσματος τελευτᾷ, ὢν ἐτῶν μέ.

Philippus Junior multa bella feliciter confecit. Is dum contra Gepidas præliatur, equo ceſpitante lapſus, femur contrivit, Romamque reverſus, ex eo vulnere moritur, cum eſſet annorum XLV.

Ῥωμαίων κς'. ἐβασίλευσε ΔΕΚΙΟΣ ἔτος α'. Ὁμῶ ,ϡξ'. E Romanis XXVI. imperavit DECIUS annum I. Colliguntur anni V. MDCCLX.

α'. Ινδ. ιδ'. Τπ. Δεκίου Καίσαρος καὶ Δεκίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. I. Ind. XIV. Decio Cæſare, & Decio filio ejus Coſs.

Ἐπ' ἀρχῆς βασιλείας Δεκίου, διωγμοῦ κατὰ Χριστιανῶν γενομένου, Φλαβιανὸς Ρωμαίων Ἐπίσκοπος ἐμαρτύρησε· μεθ' ὃν Κορνήλιος τῷ Επισκοπῷ καθίσταται τριῶν ἐτῶν. Ομοίως δὲ καὶ Βαβύλας τῆς Αντιοχέων Επισκοπῆς τῷ τῆ-

Sub initium Imperii Decii, excitata in Chriſtianos perſecutione, Flavianus Romanorum Epiſcopus martyrio vitam exuit: poſt quem Cornelius in Epiſcopatum ſucceſſit per annos tres. Similiter & martyrio curſum conſummavit Babylas Antiochiæ.

A M. C. A. C. Episcopus, cujus vice Antiochenam cathedram adeptus est Flavius, quam per triennium tenuit. Complures vero alii in oriente, dum in fide Christi constantes persistunt, ut & in aliis provinciis, mortem objerunt. Ex majorum porro relatione, & hoc de Sancto Babyla ad illos pervenit, uti his qui ante hæc tempora vixere narravit Beatus Leontius Antiochiæ Episcopus: *Hic Decius Sanctum Babylam, non solum quod Christianorum religionem profiteretur, interfecit, sed & quod Imperatoris Philippi uxorem, atque adeo ipsum Philippum, utrumque Christianum, ab aditu sacræ ingressu arcere esset ausus, propter perpetratum a Philippo crimen, quod ejusmodi fuit: Philippus iste Junior, cum Præfecturam Prætorii, imperante illius decessore Gordiano, gereret, commendatum sibi ac suæ tutelæ datum a Gordiano filium, ipso Gordiano Imperatore mortuo, interfecit, ac imperium arripuit.*

Smyrnæ Asiæ civitate, Pionius cum aliis compluribus martyrium subiit: vir cætera disertus, & inter illos qui in Christianis disciplinis illustres habiti sunt, notissimus, sub Proclo Quintiliano Asiæ Proconsule, ex a. d. IV. Idus Martias, id est secundum Asianos, mense VI. die XII. sabbati hora XII.

Pari modo Alexander Hierosolymorum Ecclesiæ Episcopus Cæsaream Palæstinæ ad Præsidis tribunal adductus, gemina jam confessione clarus, senio gravis, ac vitæ sanctitate singulari, martyrii cursum consummavit.

Edit. Paris. pag. 171. Idem Decius Imperator ex Africa formidandos leones & leænas adduxit, immisitque in Orientis fines, ab Arabia & Palæstina usque ad Circesium castrum, ut ibi fœtus ederent & propagarentur, propter barbaros Saracenos. Similiter & ab continente Arabia serpentes venenosos ac mecuendos utriusque sexus adduxit, dimisitque in fines Ægypti, propter Nomadas ac Blemmyas barbaros: ideoque Ipsum leones inter & aspides pingere solent.

Ipse vero Decius, dum Francis bellum illaturus proficiscitur, ab uno ex proceribus cum filio occiditur Abyrti, cum vixisset annos LX.

CCLVIII. OLYMPIAS.

Romanis XXVII. Imperavit CAJUS GALLUS annos III. Colliguntur anni V. MDCCLIII.

1760 254 a. Ind. XV. Valeriano & Gallieno Coss.

255. II. Ind. I. Valeriano II. & Gallieno II. Coss.

256. III. Ind. II. Maximo II. & Glabrione Coss.

Cajus Gallus decessit, cum annorum esset LXII.

Romanis XXVIII. imperavit VALERIANUS Augustus ann. XIV. Colliguntur an. V. MDCCLXXVII.

1770 257. I. Ind. III. Valeriano III. & Gallieno Coss.

OLYMPIAD. CCLVIII.

Μαρτυρίῳ δρόμῳ ἐτελειώθη. Μεθ' ὃν Ἀντιοχείας ἦγεῖται ι γ'. Φλάβιος ἔτη γ'. Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐνστάντες ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, καὶ ἐν ἄλλαις Ἐπαρχίαις ἐτελειώθησαν. Κατὰ δόξαν δὲ ἦλθε, καὶ τοῦτο περὶ τοῦ ἁγίου Βαβυλᾶ, ὡς διηγήσατο τοῖς ἐφ' ἡμῶν ὁ Μακάριος Λεόντιος ὁ Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. Οὗτος ὁ Δέκιος ἀπείλητο τὸν ἅγιον Βαβυλᾶν, οὐχ ὡς Χριστιανὸν μόνον, ἀλλ' ὅτι ἐτόλμησεν ἐπισχεῖν τῇ Βασιλίσσῃ Φιλίππου τοῦ γαμβρὸν, καὶ αὐτὸν Φίλιππον Χριστιανὸν ὄντας εἰσιέναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, παρανομήσαντος Φιλίππου. Ἦν δὲ παρανομία αὕτη. Φίλιππος ἐκεῖνος ὁ Ἰουνίωρ, Ἔπαρχος ὢν ἐπὶ τῷ ἀναγνωσμένου αὐτὸν Βασιλίσσης Γορδιανοῦ, παραθήκην ἔλαβε παρὰ Γορδιανοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἐκ τελευτήσαντος Γορδιανοῦ τὸν βασιλέα σφάξας τὸν παῖδα, Φίλιππος ἐβασίλευσεν.

Καὶ ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας, Πιόνιος σὺν ἄλλοις πολλοῖς ἐμαρτύρησεν, ἀνὴρ λόγιος, καὶ τῷ ἐν μαθήμασι τοῖς Χριστιανῶν λόγοις διαφερόντως γνωριζόμενος, ἐπὶ Πρόκλου Κωντιλλιανοῦ Ἀνθυπάτου τῆς Ἀσίας, πρὸ δ' εἰδῶν Μαρτίων, ἃ ἐστι κατὰ Ἀσιανοὺς, μηνὶ ἕκτῳ ιβ', σαββάτου ὥρᾳ δεκάτῃ.

Ὁμοίως καὶ ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης, ἡγεμονικοῖς παρασταθεὶς δικαστηρίοις, καὶ ἐπὶ δευτέρᾳ διαφανεῖς ὁμολογίᾳ, λιπαρῶς γήρει, καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ ἐτελειώθη τῷ μαρτυρίου δρόμῳ.

Ὁ αὐτὸς Δέκιος Βασιλεὺς ἤγαγεν ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς λέοντας φοβεροὺς, καὶ λεαίνας, καὶ ἀπέλυσεν εἰς τὸ μέσον ἀνατολῆς, ἀπὸ Ἀραβίας καὶ Παλαιστίνης ἕως τοῦ Κιρκησίου κάστρου, πρὸς τὸ ποιῆσαι γενεὰν, διὰ τοὺς Βαρβάρους Σαρακηνούς. Ὁμοίως δὲ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς Λιβύης ἤγαγεν ἑρπετὰ ἰοβόλα καὶ φοβερὰ ἀρρενοθήλεα, καὶ ἀπέλυσεν εἰς τὸ τῆς Αἰγύπτου μέσον, διὰ τοὺς Νομάδας καὶ Βλεμμύας Βαρβάρους· καὶ διὰ τοῦτο γράφουσι αὐτὸν ἐσῶτα μεταξὺ λεόντων καὶ ἀσπίδων.

Ἐξελθὼν δὲ αὐτὸς Δέκιος εἰς πόλεμον κατὰ Φράγγων, ὡς ἀπέρχεται, ἐσφάγη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀπό τινος τῶν ἐξάρχων, ἐν Ἀβύρτῳ, ὢν ἐτῶν ξ.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ σνη'.

Ρωμαίων κζ'. ἐβασίλευσε ΓΑΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ, ἔτη γ'. Ὁμοῦ χριστ.

α'. Ἰνδ. ιε'. Τπ. Οὐαλεριανοῦ καὶ Γαλλιανοῦ.

β'. Ἰνδ. α'. Τπ. Οὐαλεριανοῦ τὸ β', καὶ Γαλλιανοῦ τὸ β'.

γ'. Ἰνδ. β'. Τπ. Μαξίμου τὸ β', καὶ Γλαβρίωνος.

Ἐτελεύτησε Γάϊος Γάλλος, ὢν ἐτῶν ξβ'.

Ρωμαίων κθ'. ἐβασίλευσεν ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Αὔγουστος ἔτη ιδ'. Ὁμοῦ χριστ. ζ'.

α'. Ἰνδ. γ'. Τπ. Οὐαλεριανοῦ Αὐγούστου τὸ γ', καὶ Γαλλιανοῦ.

Διόπερ

A. M. C. A. C. Διονύσιος Αλεξανδρείας Επίσκοπος πολλῶν ἐκπεσόντων αὐτῷ τῷ ἐν τῇ διωγμῷ Δεκίου, ὁρίζον αὐτοῖς χεῖρα μετανοίας ἐξομολογησάσθαι τὸν Θεόν, πολλοῖς τῷ Ἐπισκόπων περὶ αὐτῶν γράφει· ἐν οἷς ἀρθεὶς ὑπερηφανίᾳ Νοβάτος τῆς Ρωμαίων Ἐκκλησίας Πρεσβύτερος ἔλεγεν, μὴ δεῖν αὐτοὺς δέχεσθαι, ὡς μηκέτι ἔσης αὐτοῖς σωτηρίας ἐλπίδος, μηδὲ εἰ πάντα τὰ εἰς ἐπιστροφὴν γνήσια ἐπιτελοῖεν, ἰδίας αἱρέσεως τῷ κατὰ λογισμὸν φυσιωθέντων, καὶ Καθαροὺς ἑαυτοὺς ἀποκαλούντων, Ἀρχηγὸς καθίσταται. Ἐφ᾽ ᾧ συνόδου μεγίστης ἐν Ρώμῃ συγκροτηθείσης, ξ΄. μὲν τὸν ἀριθμὸν Ἐπισκόπων, πλειόνων δὲ ἔτι μᾶλλον Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς λοιπὰς Ἐπαρχίας περὶ τῶν πρακτέων ἐπισκεφαμένων, δόγμα γενέσθαι τοῖς πᾶσιν, τὸν μὲν Νοβάτον, ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ συνεπαρθεῖσι, καὶ τοὺς συνοδοιπόρους τῇ εἰς ἀδελφοὺς ἀπανθρωποτάτῃ γνώμῃ τοῦ ἀνδρὸς προαιρεμένους, ἐν ἀλλοτρίοις τῆς Ἐκκλησίας ὑγιεῖσθαι· τοὺς δὲ τῇ συμφορᾷ περιπεπτωκότας τῷ ἀδελφῶν, ἰᾶσθαι καὶ θεραπεύειν τοῖς τῆς μετανοίας φαρμάκοις. Περὶ πάντων καὶ Κορνήλιος Ρωμαίων Ἐπίσκοπος πρὸς τὸν τῆς Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον Φάβιον ἔγραψε, δηλῶν αὐτῷ τὰ τῆς Συνόδου Ρωμαίων, καὶ τὰ δόξαντα τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Λιβύην, καὶ τοὺς κατατυθιχώρας. Καὶ ἄλλοι δὲ πλείους πρὸς πλείονας πολλὰ περὶ τῆς αἱρετικῆς Νοβάτου, καὶ τῆς μετανοίας τῷ ἐν τῇ διωγμῷ καταπεσόντων, ἔγραψαν.

A Dionysius Alexandriæ Episcopus, multis qui in Decii persecutione supplicium metu a fide defeciverant, illius pedibus advolutis, porrecta pœnitentiæ manu, ut Deum sibi propitium efficerent admonitis, de illis ad multos Episcopos litteras dedit: in quibus, superbia tumidus Novatus Romanæ Ecclesiæ præsbyter, dixit eos non esse admittendos, quod nulla iis salutis spes supereſſet, atque adeo quantumvis omnia ad conversionem idonea peragerent; propriæ hæreseos eorum qui mente inflati, Catharos seipsos nominant, princeps constituitur. Cujus rei causa, maximo Romæ coacto Concilio, LX. quidem Episcoporum, sed multo plurium Presbyterorum & Diaconorum: facta præterea in reliquis Provinciis de eo quod definiendum esset inquisitione, tandem ab omnibus decretum, ut Novatus, una cum sectatoribus suis, & iis qui viri illius inhumanam prorsus in fratres sententiam amplectebantur, ab Ecclesiæ liminibus proscriberetur: qui vero ex fratribus in hanc incidissent calamitatem, sanarentur, ac pœnitentiæ remediis curarentur. His de rebus Cornelius Romanus Pontifex ad Fabium Antiochenæ Ecclesiæ Episcopum litteras dedit, quibus illi decreta Synodi Romanæ, & Italiæ ac Africæ Antistitum sententiam exposuit. Sed & multi alii de Novati amentia, & eorum qui in persecutione lapsi erant pœnitentia, multa perscripserunt ad complures. EDI. PARIS. pag. 274.

C

σιθ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCLIX. OLYMPIAS.

254. 253. β΄. Ινδ. δ΄. Υπ. Τύσκου καὶ Βάσσου. — 11. Ind. IV. Tusco & Basso Coss.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησε πρὸ ιη΄ Καλανδῶν Ὀκτωβρίων. — His Coss. Sanctus Cyprianus martyrio vitam finivit ex a. d. XVIII. Kalend. Octobres.

259. γ΄. Ινδ. ε΄. Υπ. Αἰμιλιανοῦ τὸ γ΄, καὶ Βολουσιανοῦ τὸ β΄. — III. Ind. V. Æmiliano III. & Volusiano II. Coss.

260. δ΄. Ινδ. ϛ΄. Υπ. Σεκουλαρίου καὶ Δονάτου. — IV. Ind. VI. Seculari & Donato Coss.

261. ε΄. Ινδ. ζ΄. Υπ. Γαλλιηνοῦ τὸ δ΄, καὶ Βολουσιανοῦ τὸ γ΄. — V. Ind. VII. Gallieno IV. & Volusiano III. Coss. 260.

D

σξ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCLX. OLYMPIAS.

262. ϛ΄. Ινδ. η΄. Υπ. Γαλλιηνοῦ τὸ ε΄, καὶ Φαυστινιανοῦ. — VI. Ind. VIII. Gallieno V. & Faustiniano Coss.

263. ζ΄. Ινδ. θ΄. Υπ. Αλβίνου & Δέξτρου. — VII. Ind. IX. Albino & Dextro Coss.

264. η΄. Ινδ. ι΄. Υπ. Γαλλιηνοῦ τὸ ϛ΄, καὶ Σατορνίνου. — VIII. Ind. X. Gallieno VI. & Saturnino Coss.

265. θ΄. Ινδ. ια΄. Υπ. Οὐαλεριανοῦ Αὐγούστου τὸ δ΄, καὶ Λουκιανοῦ. — IX. Ind. XI. Valeriano Augusto IV. & Luciano Coss. 261.

σξα΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCLXI. OLYMPIAS.

1771. ι΄. Ινδ. ιβ΄. Υπ. Οὐαλεριανοῦ Αὐγούστου τὸ ε΄, & Λουκιανοῦ τὸ β΄. — X. Ind. XII. Valeriano Augusto V. & Luciano II. Coss. E

266. ια΄. Ινδ. ιγ΄. Υπ. Γαλλιηνοῦ τὸ ζ΄, καὶ Σαβινίλλου. — XI. Ind. XIII. Gallieno VII. & Sabiano Coss.

267. ιβ΄ Ινδ. ιδ΄. Υπ. Πατέρνου καὶ Ἀρχεσιλάου. — XII. Ind. XIV. Paterno & Arcesilao Coss.

268. ιγ΄. Ινδ. ιε΄. Υπ. Πατέρνου τὸ β΄, καὶ Μαριανοῦ. — XIII. Ind. XV. Paterno II. & Mariniano Coss.

σξβ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCLXII. OLYMPIAS.

269. ιδ΄. Ινδ. α΄. Υπ. Κλαυδίου καὶ Πατέρνου τὸ γ΄. — XIV. Ind. I. Claudio & Paterno III. Coss. 262.

A. M. C. A. C. His prædictis Coss. Valerianus Augustus a Persis in eum insurgentibus interfectus est, cum ann. LXI. regnasset.

Edit. Paris. pag. 273. 1688. Romanis XXIX. imperavit CLAUDIUS an. II. Collig. an. V. MDCCLXXIX.

270. 2. Ind. II. Antiochiano & Orphito Coss.

271. 22. Ind. III. Aureliano & Basso Coss.

Sub hoc Claudio vicit sunt Gothi, & receptum Sirmium.

Claudius Sirmii moritur, cum annorum esset LVI.

Romanis XXX. imperavit AURELIANUS ann. XI. Colliguntur anni V. MDCCLXXXV.

272. 1. Ind. IV. Quieto & Bradumiano Coss.

CCLXIII. OLYMPIAS.

273. 22. Ind. V. Tacito & Placidiano Coss.

His Coss. Aurelianus Augustus cœpit instaurare mœnia urbis Romæ; lapsu quippe temporis ea fatiscebant.

III. Ind. IV. Quieto II. & Bradumiano Coss.

274. IV. Ind. VII. Aureliano Augusto II. & Capitolino Coss.

275. V. Ind. VIII. Aureliano Augusto III. & Marcello Coss.

CCLXIV. OLYMPIAS.

276. VI. Ind. IX. Tacito II. & Æmiliano Coss.

Aurelianus Augustus moritur, annos natus LXXV. & regnat FLORIANUS dies XCVII. & interficitur.

Sub id temporis, exortus est quidam Manichæus, nomine Cerdo, qui prava dogmata sparsit & conciliabula coegit.

Romanis XXXI. imperavit PROBUS annos VI. Colliguntur anni V. MDCCXCI.

277. 2. Ind. X. Probo Augusto & Paulino Coss.

278. 22. Ind. XI. Probo Augusto II. & Lupo Coss.

279. III. Ind. XII. Probo Augusto III. & Paterno Coss.

CCLXV. OLYMPIAS.

280. IV. Ind. XIII. Messala & Grato Coss.

281. V. Ind. XIV. Probo Augusto IV. & Tiberiano Coss.

282. VI. Ind. XV. Probo Augusto V. & Victorino Coss. *pag. 274.*

Interficitur Probus Augustus Sirmii, annos natus L.

Romanis XXXII. imperavit CARUS cum filiis CARINO & NUMERIANO ann. III. Colliguntur anni V. MDCCXCIV. 1793.

283. 1. Ind. I. Caro & Carino Coss.

A Ἐπὶ τούτων τῶν Τυράννων ἀφανισμένων, Οὐαλεριανὸς Αὔγουστος ἐσφάγη ὑπὸ Περσῶν ἐπαναστάντων αὐτῷ, ὢν ἐτῶν ξα'. OL. CCLXIII. 1 PHIL.

Ρωμαίων κϑ' ἐβασίλευσε ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη β'. Ὁμῶ μ↓οϑ'.

α'. Ἰνδ. β'. Τπ. Αντιοχιανῦ καὶ Ὀρφίτου. 1.

β'. Ἰνδ. γ'. Τπ. Αὐρηλιανῦ καὶ Βάσσου. 2.

Ἐπὶ τούτου Κλαυδίου ἐπανέστησαν Γόθοι, καὶ παρέλαβε τὸ Σίρμιον.

Κλαύδιος πλάστῃ ἐν Σιρμίῳ, ὢν ἐτῶν νς'.

Ρωμαίων λ' ἐβασίλευσεν ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη ς'. Ὁμῶ μ↓πέ.

B α'. Ἰνδ. δ'. Τπ. Κυίντου καὶ Βραδυμιανῦ. 4.

β'. Ἰνδ. ε'. Τπ. Ταχίτου καὶ Πλακιδιανῦ. 1. 963

Τούτοις τοῖς Τυράννοις, Αὐρηλιανὸς Αὔγουστος ἤρξατο τὰ τείχη Ῥώμης ἀνανεοῦν· ἰδὼ γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντα.

γ'. Ἰνδ. ς'. Τπ. Κυίντου τὸ β', καὶ Βραδυμιανῦ.

δ'. Ἰνδ. ζ'. Τπ. Αὐρηλιανοῦ Αὐγούστου τὸ β', καὶ Καπιτωλίνου. 2.

C ε'. Ἰνδ. η'. Τπ. Αὐρηλιανοῦ Αὐγούστου τὸ γ', καὶ Μαρκέλλου. 1.

σξδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς'. Ἰνδ. θ'. Τπ. Ταχίτου τὸ β', καὶ Αἰμιλιανῦ. 4.

Αὐρηλιανὸς Αὔγουστος πλαυτᾷ, ὢν ἐτῶν οε'. καὶ ἐβασίλευσε ΦΛΟΡΙΑΝΟΣ ἡμέρας ϟζ', καὶ ἐσφάγη.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, ἀνεφάνη τις Μανιχαῖος, ὀνόματι Κίρδων, δογματίζων καὶ παρασυνάγων.

D Ρωμαίων λα' ἐβασίλευσε ΠΡΟΒΟΣ ἔτη ς'. Ὁμῶ μ↓ϟα'.

α'. Ἰνδ. ι'. Τπ. Πρόβου Αὐγούστου καὶ Παυλίνου.

β'. Ἰνδ. ια'. Τπ. Πρόβου Αὐγούστου τὸ β', καὶ Λούπεκου. 2. 980

γ'. Ἰνδ. ιβ'. Τπ. Πρόβου Αὐγούστου τὸ γ', καὶ Πατέρνου.

σξε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

δ'. Ἰνδ. ιγ'. Τπ. Μεσσαλᾶ καὶ Γράτου. 3.

E ε'. Ἰνδ. ιδ'. Τπ. Πρόβου Αὐγούστου τὸ δ', καὶ Τιβεριανῦ, 4.

ς'. Ἰνδ. ιε'. Τπ. Πρόβου Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Βικτορίνου. 1. 256.

Ἐσφάγη Πρόβος Αὔγουστος ἐν Σιρμίῳ, ὢν ἐτῶν ρ'.

Ρωμαίων λβ' ἐβασίλευσε ΚΑΡΟΣ ἅμα τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ ΚΑΡΙΝΩ καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΩ, ἔτη γ'. Ὁμῶ μ↓ϟδ'.

283. 1. Ind. I. Caro & Carino Coss. α'. Ἰνδ. α'. Τπ. Κάρου καὶ Καρίνου. 4.

A.M.C. ΣΞΕ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. A

β. Ινδ. β. Υπ. Διοκλητιανοῦ τὸ β' καὶ Βάσσου.
284. ἀ. Ινδ. γ'. Υπ. Καρίνου τὸ β', καὶ Νουμεριανοῦ.

Ἐπὶ σοῦ τῆς εἰς οὐρανὸς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, ἐγένετο διωγμὸς Χριστιανῶν, καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν· ἐν οἷς ἐμαρτύρησε καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος, καὶ ὁ ἅγιος Βαβυλᾶς. Οὗτος δὲ ἦν Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, καὶ ἐκεῖ καταφθάσας Καρῖνος ὁ Βασιλεύς, ἀπιὼν πολεμήσας κατὰ Περσῶν, μετὰ τὸν θεῖον αὐτοῦ Κάρον· ὅστις Κάρος ἐκεραυνώθη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ. Καρῖνος δὲ ἡττηθεὶς ἔφυγεν εἰς Κάρρας τὴν πόλιν· Καὶ παραφυλάξαντες οἱ Πέρσαι, ἔλαβον B αὐτὸν αἰχμάλωτον, καὶ δόλιος αὐτὸν ἐφόνευσαν. Καὶ ἐκδείραντες αὐτὸν, ἐποίησαν τὸ δέρμα αὐτοῦ σάκκον, καὶ ἀμυρίσαντες ἐφύλαξαν εἰς ἰδίαν δόξαν. Τελευτᾷ δὲ οὗτος Καρῖνος ὢν ἐτῶν λς'. καὶ μὴ θάνατον αὐτοῦ Νουμεριανὸς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπεκράτησε κατὰ Περσῶν, εἰς ἐκδίκησιν τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Καρίνου, καὶ περιεγένετο αὐτῶν δίκαιως.

Ἐπὶ σοῦ στρατεύεται Νουμεριανὸς ἐν Περίνθῳ τῆς Θρᾴκης, τῆς νῦν καλουμένης Ἡρακλείας, ὑπὸ Ἄπρου Ἐπάρχου.

581. Ρωμαίων λγ' ἐβασίλευσε ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ C
ἔτη κ. Ομῶ. ἡμέρ. δ'.

Διοκλητιανὸς ἀναγορευθεὶς πρὸ ιδ' Καλανδῶν Ὀκτωβρίων ἐν Χαλκηδόνι, εἰσῆλθεν εἰς Νικομήδειαν πρὸ ε' Καλανδῶν Ὀκτωβρίων μετὰ τῆς πορφυρίδος, καὶ Καλάνδαις Ἰανουαρίαις προῆλθε Ὕπατος.

5794. 285. α'. Ινδ. δ'. Υπ. Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου τὸ β', καὶ Ἀριστοβούλου.
Ἀπὸ τύπων τῶν Ὑπάτων τούτων τίθεται τὰ Διοκλητιανοῦ ἔτη εἰς τὸν Πασχάλιον.
286. β. Ινδ. ε'. Υπ. Μαξίμου καὶ Ἀκυλίνου. D

σξζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

287. γ'. Ινδ. ς'. Υπ. Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου τὸ γ', καὶ Μαξιμιανοῦ Ἡρακλίου Αὐγούστου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Διοκλητιανὸς εἰς τὸν ἑαυτοῦ βασιλείας κοινωνίαν ἔδειξε Μαξιμιανὸν Ἡρακλιον, ἀρχομένου τούτου ἔτους τῆς αὐτοῦ βασιλείας, παραχειμάσας ἐν Νικομηδείᾳ.
288. δ'. Ινδ. ζ'. Υπ. Μαξιμιανοῦ Ἡρακλίου τὸ β', καὶ Ἰανουαρίου.
289. ε'. Ινδ. η'. Υπ. Βάσσου καὶ Κυιντιανοῦ.
290. ς'. Ινδ. θ'. Υπ. Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου τὸ δ', Μαξιμιανοῦ Ἡρακλίου Αὐγούστου τὸ γ'.

σξη ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

291. ζ'. Ινδ. ι'. Υπ. Τιβερίου καὶ Δίωνος.
292. η'. Ινδ. ια'. Υπ. Ἀννιβαλιανοῦ καὶ Ἀσκληπιοδότου.
293. θ'. Ινδ. ιβ'. Υπ. Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Μαξιμιανοῦ Ἡρακλίου Αὐγούστου τὸ δ'.

CCLXVI. OLYMPIAS. OLYMP. IPHLI.

11. Ind. 11. Diocletiano & Basso Coss. 30
111. Ind. 111. Carino II. & Numeriano Coss.

Anno CCLV. a Domini in cælos Assumptione, facta est Christianorum persecutio, in qua multi martyrio vitam finierunt: atque in iis Sanctus Georgius, & Sanctus Babylas. Hic Antiochiæ magnæ erat Episcopus, quo Carinus Imperator pervenit cum Caro patruo, Persis bellum illaturus: qui quidem Carus in Mesopotamia de cælo tactus interiit. Carinus vero victus Carras profugit, ubi a Persis, castris ad urbem positis, captivus factus, statim ab iis interfectus est: illiusque pelle detracta, ex ea saccum ii confecere, quem unguentis delibutum in victoriæ monumentum deinceps servarunt. Periit autem Carinus cum annorum esset XXXVI. post cujus mortem Numerianus ejus frater susceptа in Persas expeditione ultrum invit fratrem, insigni de iis reportata victoria.

Deinde Numerianus Perinthi, Thraciæ civitate, quam nunc Heracleam vocant, ab Apro Præfecto Prætorio interficitur.

XXXIII. imperavit DIOCLETIANUS ann. XX. Colliguntur anni V. MDCCCXIV.

Diocletianus renuntiatus Imperator ex a. d. XV. Kal. Octobres Chalcedone, Nicomediam ex. a. d. V. Kal. Octobr. cum purpurea chlamyde ingressus est: deinde Kalendis Januariis Consul processit.

1. Ind. IV. Diocletiano Augusto II. & Aristobulo Coss. 41

Ab his Coss. anni Diocletiani statuuntur in Paschali.

11. Ind. V. Maximo & Aquilino Coss.

CCLXVII. OLYMPIAS. Edit. Paris. pag. 275.

111. Ind. VI. Diocletiano Augusto III. & Maximiano Herculio Augusto Coss. 21

Hoc anno, Diocletianus Maximianum Herculium imperii sui participem renuntiavit, inchoante imperii sui anno tertio, cum Nicomediæ in hibernis esset.

IV. Ind. VII. Maximiano Herculio II. & Januario Coss. 3

V. Ind. VIII. Basso & Quintiano Coss.

VI. Ind. IV. Diocletiano IV. & Maximiano Herculio Augusto III. Coss. 4 26

CCLXVIII. OLYMPIAS.

VII. Ind. X. Tiberiano & Dione Coss. 41

VIII. Ind. XI. Hannibaliano & Asclepiodoto Coss. 3

IX. Ind. XII. Diocletiano Augusto V. & Maximiano Herculio Augusto IV. Coss. 4

A. M. C. A. C. Hoc anno Maximianus Jovius Nobilissimus Cæsar in principatum sublatus est, ut & Constantius, Nicomediæ ex a. d. XII. Kal. Junias.

294. X. Ind. XIII. Constantio Cæsare, & Maximiano Jovio Cæsare Coss.

A Τούτῳ τῷ ἔτει Μαξιμιανὸς Ἰόβιος Ἐπιφανέστατος ΟΛΥΜΠ. ΙΡΗΙΙ. Καῖσαρ εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσεπέμφθη, καὶ Κωνστάντιος ἐν Νικομηδείᾳ, πρὸ ιβ' Καλανδῶν Ἰουνίων.

ι'. Ἰνδ. ιγ'. Τῷ. Κωνσταντίου Καίσαρος τὸ β' καὶ Μαξιμιανοῦ Ἰοβίου Καίσαρος. ο 261.

CCLXIX. OLYMPIAS.

σξθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

300. 295. XI. Ind. XIV. Tusco & Anullino Coss.

Annos CCLXVIII. Domini in cælos Assumptionis, ac iisdem prædictis Coss. Martyrium subiit Sanctus Menas Cotyæi, Phrygiæ Salutaris civitate, Asbyr xv. ex a. d. III. Idus. Novembr.

ια'. Ἰνδ. ιδ'. Τῷ. Τύσκου καὶ Ἀνυλλίνου. ο

Ἔτους σξζ' τῆς εἰς οὐρανοὺς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, ἐπὶ τῆς προκειμένων Τιβέριος, ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἐν Κοτυαίῳ Φρυγίας Σαλουταρίας, Ἀσβὺρ ιε', πρὸ γ' εἰδῶν Νοεμβρίων. B

295. XII. Ind. XV. Diocletiano Augusto VI. & Constantio Cæsare II. Coss.

ιβ'. Ἰνδ. ιε'. Τῷ. Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου τὸ ς', καὶ Κωνσταντίου Καίσαρος τὸ β'.

296. XIII. Ind. I. Maximiano Herculio V. & Maximiano Jovio Cæsare II. Coss.

Persæ prorsus devicti sunt a Constantio & Maximiano Jovio.

ιγ'. Ἰνδ. α'. Τῷ. Μαξιμιανοῦ Ἡρακλίου τὸ ε', καὶ Μαξιμιανοῦ Ἰοβίου Καίσαρος τὸ β'.

Πέρσαι πᾶσαι κράτος ἐπιπεσόντος ὑπὸ Κωνσταντίου καὶ Μαξιμιανοῦ Ἰοβίου.

Anno CCLXIX. Domini in cælos Assumptionis, ac iisdem supra nominatis Coss. martyrio vitam finivit Sanctus Gelasinus in Heliopolitanorum urbe Libanensi. Hic cum secundus esset Mimus, ac publici celebrarentur in Theatro ludi, spectante populo, in magni balnei solium aqua tepida plenum ab aliis Mimis injectus est, Christianæ religioni, sanctoque baptismo illudentibus. Ipse vero Gelasinus secundus Mimus baptizatus, & ex solio balnei egressus, candidis indutus vestimentis, in theatrum prodire deinceps renuit, dicens: *Christianus sum, vidi enim in solio tremendam gloriam, & Christianus morior.* Quod cum vidisset populus, qui in Theatro Heliopolitanorum civitatis spectabat, furore succensus, ex gradibus in scenam irruens, arreptum Gelasinum, ac Theatro cum ipsis candidis quas indutus erat vestibus ejectum, lapidibus obruit atque interfecit. Cujus corpus propinqui in vicum Mariammen dictum, unde erat oriundus, extra Heliopolim deruleruntque, ibique oratorium ei erexerunt. *Edit. Paris. pag. 276.* C D

Eodem Coss. a Maximiano Herculio Augusto Persæ prælio victi sunt.

Ἐπὶ τῷ αὐτῷ Τιβέριος ἐπιπεσόντων Πέρσαι ὑπὸ Μαξιμιανοῦ Ἡρακλίου Αὐγούστου.

298. XIV. Ind. II. Anicio Fausto & Severo Gallo Coss.

ιδ'. Ἰνδ. β'. Τῷ. Ἀνικίου Φαύστου καὶ Σεβήρου Γάλλου. ο 262

CCLXX. OLYMPIAS.

σο' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

300. 299. XV. Ind. III. Diocletiano Augusto VII. & Maximiano Augusto VI. Coss.

ιε'. Ἰνδ. γ'. Τῷ. Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου τὸ ζ', καὶ Μαξιμιανοῦ Ἡρακλίου Αὐγούστου τὸ ς'. E

300. XVI. Ind. IV. Constantio Cæsare III. & Maximiano Jovio Coss.

Alexandrinam Ecclesiam XVI. regit Petrus annos XII. Is constanti vitæ continentiæ studio, ac omnium passim Ecclesiarum curæ palam vacans, IX. persecutionis anno, imperii vero Diocletiani XVI. una cum infinito aliorum martyrum in pluribus civitatibus numero, capite multatus Martyrii coronam adeptus est.

ις'. Ἰνδ. δ'. Τῷ. Κωνσταντίου Καίσαρος τὸ γ', καὶ Μαξιμιανοῦ Ἰοβίου τὸ γ'.

Τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας ις'. ἡγεῖται Πέτρος ἔτη ιβ'. Εὐπρωσωπήσας τῇ ἀσκήσει καθ' ὅλου ἀγών, τῶν κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὸν ἀφρόντιδος ἐπιμελούμενος, θ' ἔτει τοῦ διωγμοῦ, καὶ ις' τοῦ Διοκλητιανοῦ βασιλείας, καὶ κεφαλὴν ἀποτμηθείς, τὸ τοῦ μαρτυρίου κατεκοσμήθη στεφάνῳ, ὢν ἐν τῷ ἄλλων ἀναριθμήτων ἐν πόλλαις μαρτυρησάντων πόλεσι.

301 ιζ'. Ind. ι'. Τπ. Τιτιανῦ καὶ Νεπωτιανῦ.

302 ιη'. Ind. ϛ'. Τπ. Κωνσαντίνυ Καίσαρος τὸ δ', καὶ Μαξιμιανῦ Αὐγύσυ Καίσαρος τὸ δ'.

Τύτῳ τῷ ἔτει ὁ Καρχήδονος Ἄρπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ Διοκλητιανῦ ἐδωρήθη.

σοά' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

303 ιθ'. Ind. ζ'. Τπ. Διοκλητιανῦ Αὐγύσυ τὸ ε', καὶ Μαξιμιανῦ τῦ Ἡρκυλίου τὸ ζ'.

Ἔτους ιθ' τῆς Διοκλητιανῦ βασιλείας, * μηνὶ Αὐγούσῳ ζ', Δύστρῳ κϛ', λέγοντο δ' ἀν αὐτὸς Μάρτιος καὶ Ῥωμαῖοι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, πάλαι παντχόθι Βασιλικὰ γράμματα, τὰς μὲν Ἐκκλησίας εἰς ἔδαφος φέρειν, τὰς δὲ θείας γραφὰς ἀφανεῖς πυρὶ γενέσθαι προσέταττε· καὶ τοὺς μὲν τιμῆς καὶ ἀξίας ἐπιλαμπούσους ἀτίμους, τοὺς δὲ ἐν οἰκετείαις, εἰ ἐμμείνοιεν τῇ τοῦ Χριστιανισμοῦ αἱρέσει, ἐλευθερίας ὑφεῖσθαι προαγορεύοντα. Μεθ' οὗ πολὺ δὲ ἕτερα φοβερώτατα γράμματα προσέταττε τοὺς τῆς Ἐκκλησίας Προέδρους, καὶ πάντας τοὺς κατὰ παντὸς τόπον, πρῶτον μὲν δεσμοῖς παραδίδοσθαι, εἶτα ὕστερον πάσῃ μηχανῇ θύειν ἀναγκάζεσθαι, ὡς πολλοὺς ἐκ τούτου ποικίλως βασανισθῆναι πλείσους, πολλοὺς δὲ χαυνωθέντας κακίσασθαι, καὶ ἀπὸ δειλίας τῇ ψυχῇ ἑαυτοὺς προαναιρήσασθαι.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, πολλοὶ μὲν παντχόθι, καθὼς ἔφαμεν, βασανισθέντες ἐπλειώθησαν οὐδὲν ἧττον. Καὶ κατὰ τὴν Νικομηδέων πόλιν, ἐν ᾗ Βασιλεὺς ἐπεδήμει τὰς διατριβὰς, τότε Δωρόθεος καὶ Γοργόνιος σὺν ἑτέροις ἅμα πλείοσι τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας οὔσιν, ἐπλειώθησαν, καὶ χορὸς ἅμα πολὺς Μαρτύρων ἀνεδείχθη. Μεθ' οὗ πολὺ δὲ καὶ Ἄνθιμος τῆς αὐτῆς Νικομηδέων Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· ἕτεροι δὲ πυρὶ, πλείστους δὲ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ ῥιφέντας, οὐκ ἀποσυόντων τῷ δημίων εἰς τοσοῦτον ἀπείρατον πλῆθος ἐξαρκεῖν. Περὶ τούτου δὲ ἀπείρου πλήθους τῷ μαρτυρησάντων Λουκιανὸς πρεσβύτερος Ἀντιοχεῦσι γράφων ἐδήλου. Ἀσπάζεται ὑμᾶς χορὸς ἅπας ὁμοῦ Μαρτύρων. Εὐαγγελίζομαι δὲ ὑμᾶς, ὡς Ἄνθιμος ὁ Πάπας τῷ τῶν μαρτυρίων δρόμῳ ἐτελειώθη. Καὶ τὰ μὲν κατὰ Νικομήδειαν ταῦτα, καὶ τόσων ἔτι πλείονα.

304 κ'. Ind. ιγ'. Τπ. Διοκλητιανῦ Αὐγούσυ τὸ θ', καὶ Μαξιμιανῦ Ἡρκυλίου τὸ η'.

Μαξιμιανὸς Ἡρκύλιος συμβασιλεύει Διοκλητιανῷ, ἔτη ἴδιον ὑπατείας ι'. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Μαξιμιανὸς ἔτη ιη'. καὶ ἅμα Διοκλητιανῷ ἐποίησαν Καίσαρας δύο· ὁ μὲν οὖν Διοκλητιανὸς τὸν ἴδιον γαμβρὸν Γαλέριον Μαξιμιανὸν· εἶχε γὰρ τὴν Διοκλητιανῦ παῖδα Βαλερίαν εἰς γάμον. Ὁ δὲ Ἡρκύλιος Μαξιμιανὸς, καὶ αὐτὸς ἐποίησε Καίσαρα τὸν ἴδιον γαμβρὸν· ὁ γὰρ Κωνστάντιος ἔγημε Θεοδώραν τὴν πρόγονον Μαξιμιανῦ Ἡρκυλίου, ἐξ ἧς εἶχε τέκνα Δελμάτιον, Κωνστάντιον,

A xvii. Ind. v. Titiano & Nepotiano Coss.

xviii. Ind. vi. Constantio Cæsare iv. IV. & Maximiano Jovio Cæsare IV. Coss. 302.

Hoc anno Panis Castrensis Alexandriæ a Diocletiano præbitus est.

CCLXXI. OLYMPIAS.

xix. Ind. vii. Diocletiano Augusto VIII. & Maximiano Herculio VII. Coss. 303.

Anno xix. Diocletiani Augusti, Indict. vii. mense Dystro, die xxv. (qui quidem Mensis Romanis est Martius) Paschatis die festo, propositis ubique Principalia edicta, quibus Ecclesiæ a fundamentis dirui, ac sacræ Scripturæ igne comburi jubebantur: sed & ut qui magistratibus ac honoribus fungebantur, iis privarentur, ac infames haberentur, reliquis vero privatis hominibus, si in Christianismi professione persisterent, libertas adimeretur. Nec multo post alia supervenere edicta, quibus mandabatur, ut Ecclesiarum Antistites, ac omnes ubicumque essent locorum primo quidem vinculis traderentur, dein omni suppliciorum adhibito genere sacrificare cogerentur: quo factum, ut exinde complures, post varios exantlatos cruciatus, interierint: multi etiam, qui primo quidem sul- quadam fiducia palam Christi fidem profitebantur, postea animo præ tormentorum metu deficerent, ac laberentur. *Edit. Paris. pag. 277.*

Eodem anno, multi ubique, uti diximus, haud minori constantia toleratis suppliciis, mortem obierunt. Sed & in Nicomediensium urbe, cum in ea moraretur Imperator, Dorotheus & Gorgonius, cum aliis non paucis ex Imperatoris obsequio, vitam finierunt, simulque ingens Martyrum chorus apparuit. Nec diu post Anthimus ipsius Nicomediensium Ecclesiæ Episcopus capite plexus interiit: alii igne damnati, complures in mare præcipitati sunt, cum ad tantum ac infinitum pene numerum conficiendum tortores deficerent. De hac innumera Martyrum multitudine, Lucianus Presbyter, ad Antiochenos scribens, ita meminit: *Salutem plurimam vobis dicit universi simul Martyrum Chorus. Nuntio diuturnas vobis Anthimum Papam Martyrii cursum peregisse.* Atque hæc quidem Nicomediæ, & his plura contigere.

xx. Ind. viii. Diocletiano Augusto IX. & Maximiano Herculio VIII. Coss. 304.

Maximianus Herculius cum Diocletiano imperavit, dedítque Consulatus viii. Imperavit vero idem Maximianus annos xviii. unaque cum Diocletiano duos creavit Cæsares: ac Diocletianus quidem generum suum Galerium Maximianum: is enim Diocletiani filiam Valeriam uxorem duxerat. Herculius autem Maximianus & ipse genetrum suum Cæsarem renuntiavit: Constantius quippe Theodoram Maximiani Herculii privignam uxorem duxerat, ex qua liberos suscepit Dalmatium, Cons-

A.M.C. A.C. Edit. Paris. pag. 278.

tantium, & Hannibalianum. Constantinus enim, qui post Diocletianum & illius successores imperavit, ex alia conjunctione illi natus est, Helenæ filius.

Ut igitur dictum est, simul imperarunt Diocletianus Romæ, Maximianus Herculius in Gallis. Diocletianus deinde & Maximianus Herculius superstites, positis sceptris, Cæsaribus suis imperio cessere: ac Maximianus quidem Herculius Constantio: Diocletianus vero Galerio Maximiano Imperium tradidit. Enimvero Constantius cum annis XIII. Gallis imperasset, decessit, cui successit illius ex Helena filius nothus Constantinus: nam ex Theodora nati liberi adhuc teneri erant. Galerius autem Maximianus qui Romæ imperabat, duos Romæ fecit Cæsares, Maximinum in Oriente, in Italia vero Severum. Romani autem sua auctoritate Maxentium Maximiani Herculi filium Imperatorem crearunt. Galerius vero Maximianus Severum Cæsarem misit ut Maxentium tolleret: sed Severus in prælio interfectus est. Galerius cum imperasset annos XVI. moriturus Licinium in Oriente Imperatorem renuntiavit. Atque ita IV. simul extitere Imperatores, Constantinus in Galliis, Maxentius Maximiani Herculi filius Romæ, in Oriente Licinius, & Maximinus qui adhuc Cæsar remanserat. Verum Maxentium Constantinus, in prælio sustulit, sicque solus in Occidente imperavit. Maximinus deinde in Licinium movit, cum quo pactis initis, imperio tandem cessit Licinio. Sic igitur Constantinus universo imperio solus potitus, Byzantium condidit, cum Romanum imperium perituram ex oracula didicisset, Christianus exinde factus. Imperavit annos XXXI. menses X. Filios habuit Constantium, Constantem, & Constantinum: sed Constantinum Constantis exercitus interfecit. 2. Constantem vero tyrannus quidam Magnentius sustulit. Solus ergo imperavit Constantius, qui Gallum deinde Constantii patrui sui, Dalmatii fratris, ex Theodora filium Cæsarem in Oriente creavit.

3345. Romanis XXXIV. imperavit Sanctissimus & Christianissimus CONSTANTINUS MAGNUS, Constantii filius, ex a. d. VIII. Kalend. Augusti, ann. XXXI. menses X. Colliguntur anni V. MDCCCXLVI.

5814. 301. 1. Ind. IX. Constantio Cæsare V. & Maximiano Jovio V. Coss.

pag. 279. Imperium ab Occidentis partibus auspicato Constantino, cum eo imperavere supra nominati Constantius, Galerius, Maximinus, & Flavius Valerius Severus, atque Maxentius: ac Constantius quidem ad alterum, Maxentius ad septimum, Galerius denique, Valerius, & Maximinus ad nonum usque illius Imperii annum.

306. 11. Ind. X. Constantio Cæsare & Maximiano Jovio VI. Coss.

Constantius Constantini Magni Imperatoris pater, cum annos XII. imperasset, mortem obiit, & levatus est Maxentius.

A χὴ Λιτιβαλιανὸν. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὁ μετὰ Διοκλητιανὸν χὴ τοὺς μετ' αὐτὸν βασιλεύσας, ἐξ ἑτέρας τινὸς μίξεως ὑπῆρχεν αὐτῷ Κωνσταντίῳ παῖς ἀπὸ Ἑλένης.

OLYMP. CCLXIII.

Ὡς εἴρηται ἔμπροσθεν, ἅμα ἐβασίλευσεν Διοκλητιανὸς Ρώμης, ὁ Ἡρακλίους Μαξιμιανὸς τῶν Κελτῶν. Τοτὲ δὲ Διοκλητιανὸς χὴ ὁ Ἡρακλίους Μαξιμιανὸς, ἐν ζωῇ ἀποθέμενοι τὰ σκῆπτρα, τοῖς ἰδίοις Καίσαρσι δεδώκασι τὴν βασιλείαν· ὁ μὲν Ἡρακλίους Μαξιμιανὸς Κωνσταντίῳ ἔδωκε τὴν βασιλείαν, ὁ δὲ Διοκλητιανὸς Γαλερίῳ Μαξιμιανῷ. Κελτῶν δὲ βασιλεύσας Κωνστάντιος ἔτη ιγ' ἀπέθανε, χὴ ἔδειξατο αὐτὸν ὁ παῖς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος, ὃν ἔσχε ἐξ Ἑλένης αὐτῷ γενόμενος. οἱ δὲ ἀπὸ Θεοδώρας αὐτῷ τεχθέντες μικροὶ ὑπῆρχον. Γαλέριος δὲ Μαξιμιανὸς βασιλεύων Ρώμης δύο Καίσαρας ἐποίησε, * Μαξέντιον ἐν Ἀρκτολῇ, ἐν δὲ Ἰταλίᾳ Σεβῆρον. Ρωμαῖοι δὲ αὐθεντίᾳ ἔστησαν Βασιλέα Μαξέντιον, υἱὸν Ἡρακλείου Μαξιμιανοῦ. Καὶ ὁ Γαλέριος Μαξιμιανὸς Σεβῆρον ἀπέστειλε τὸν Καίσαρα, ἵνα Μαξέντιον ἀνέλῃ, χὴ ἀνῃρέθη Σεβῆρος ἐν πολέμῳ. Καὶ βασιλεύσας ἔτη ις', Γαλέριος τελευτῶν ἐποίησε Βασιλέα Λικίνιον ἐν Ἀρκτολῇ. Τέσσαρες οὖν Βασιλεῖς ἀριθμοῦσαι, Κωνσταντῖνος Κελτῶν, Ρώμης Μαξέντιος υἱὸς Ἡρακλείου Μαξιμιανοῦ, Ἀρκτολῆς Λικίνιος, χὴ Μαξιμῖνος ἔτι Καῖσαρ μένων. Ἀλλὰ τὸν Μαξέντιον ἀνεῖλε Κωνσταντῖνος πολέμῳ· χὴ ἔτει μέσῃ τῆς δύσεως ἐβασίλευσε. Καὶ Μαξιμῖνος δὲ στρατεύσας κατὰ Λικινίου, ἀπορίᾳ ἐποιήσατο ὁρκους αὐτῷ, ὡς τὸν Λικίνιον παραχωρῆσαι τῆς βασιλείας. Καὶ ἔτει μεσοκράτορι γενόμενος Κωνσταντῖνος, ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, χρησμῷ, εἰληφὼς, ὅτι ἀπόλλυσθαι μέλλει ἡ βασιλεία Ρώμης, Χριστιανὸς γένηται. Ἐβασίλευσε δὲ ἔτη λα', μῆνας ι'. Καὶ ἔσχε παῖδας Κωνστάντιον, Κώνσαν, χὴ Κωνσταντῖνον. Λλλὰ Κωνσταντῖνον μὲν ἀνεῖλον οἱ Κώνσα στρατιῶται. Καὶ αὖθις δὲ Κώνσαν Μαγνέντιός τις τύραννος ἀνεῖλε. Μόνος οὖν Κωνστάντιος ἐβασίλευσε, χὴ ἐποίησε Καίσαρα τὸν Γάλλον, τὸν υἱὸν Κωνσταντίου ἀδελφοῦ Δαλματίου, τῶν υἱῶν, Θεοδώρας, τῆς αὐτοῦ θείου, ποιήσας αὐτὸν Καίσαρα εἰς Ἀνατολήν.

Ρωμαίων λδ' ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος χὴ πιστότατος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ, ὁ υἱὸς Κωνσταντίου, ἀπὸ ἡ Καλανδῶν Αὐγούστου ἔτη λά, χὴ μῆνας ι'. Ὁμοῦ, ἔτη με'.

α'. Ινδ. Θ'. Τπ. Κωνσταντίου Καίσαρος τὸ ι', χὴ Μαξιμιανοῦ Ἰσβίου τὸ ι'.

Ἀρξάμενος Κωνσταντῖνος τῆς βασιλείας ἀπὸ τῶν δυτικῶν μερῶν, εἶχε συμβασιλεύοντας αὐτῷ τοὺς ὁμοεθνεῖς, Κωνσταντίου, Γαλερίου, Μαξιμίνου, χὴ Φλαβίου Οὐαλερίου Σεβῆρον, χὴ Μαξέντιον. Καὶ τὸν μὲν Κωνστάντιον χὴ Σεβῆρον ἕως ἐτῶν τῆς βασιλείας αὐτῶν, τὸν δὲ Μαξέντιον ἕως ζ' ἐτῶν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τὸν δὲ Γαλέριον, χὴ Μαξιμῖνον, ἕως ὀγδοηκοστοῦ τῆς βασιλείας αὐτῶν.

β'. Ινδ. ί. Τπ. Κωνσταντίου Καίσαρος τὸ ς', χὴ Μαξιμιανοῦ Ἰσβίου τὸ ς'. 1.

Κωνστάντιος πατὴρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, τελευτᾷ, βασιλεύσας ἔτη ιβ' χὴ Μαξέντιος ἀναιρεῖται,

* lege Μαξιμῖνον.

ΑΜ.C. A.C. σοβ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. A CCLXXII. OLYMPIAS. OLYMP. IPHIT.

307. γ΄. Ινδ. ιά. Τπ. Φλαβίου Κωνσταντίνου Αὐγούστου μόνου.

Μαξιμιανὸς Ἰόβιος ἐτελεύτησε, βασιλεύσας ἔτη ιδ΄.

Λικίνιος ἀνηγορεύθη εἰς Καρνοῦντα πρὸ γ΄, εἰδῶν Νοεμβρίων.

308. δ΄. Ινδ. ιβ΄. Τπ. Πάλιν δέκατον, καὶ Μαξιμιανοῦ Γαλερίου τὸ ζ΄.

309. ε΄. Ινδ. ιγ΄. Τπ. Μαξιμιανοῦ Ἡρακλίου τὸ ε΄, καὶ Γαλερίου Μαξίμου.

Ἐφ' ὅλης τῆς οἰκουμένης διαλάμψαντες οἱ μεγαλοπρεπέστατοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες τὸν μὲν ἅπαντα χῶρον τῆς εὐσεβείας αὐτῶν ἐπόπτας εἰκότως κατεπλήξαντο, τῆς Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀληθῶς ἀποῤῥήτου δυνάμεως ἐμφανῆ δι' ἑαυτῶν τὰ τεκμήρια παρεστήσαντο, ὡς ἑκάστου κατ' ὄνομα μνημονεύειν ἀνθρώπου ἀδυνάτου. Τῶν δὲ κατ' ἐπισήμους πόλεις μαρτυρησάντων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχόντων, πρῶτος ἡμῖν ἐν ἱεροῖς σήλαις, τῆς Χριστοῦ βασιλείας ἀναγορεύεται Μάρτυς ὁ μικρῷ πρόσθεν μνημονευθεὶς Ἐπίσκοπος τῆς Νικομηδέων πόλεως Ἀνθιμος· τῆδε δὲ Ἀντιοχείας ὁ πάσῃ τὸν βίον ἄμεμπτος Πρεσβύτερος τῆς αὐτόθι παροικίας Λουκιανός, ἐν τῇ Νικομηδείᾳ καὶ αὐτὸς Βασιλέως ἐκπαράπτου διὰ καμίνου, τῷ πρώτιστον τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν, λόγῳ πρότερον δι' ἀπολογίας, εἶτα καὶ δι' ἔργων ἀπαρρήξας κτίνυται. Τῶν δὲ ἐπὶ Φοινίκης, Τυραννίων Ἐπίσκοπος Τύρου, Ζηνόβιος Πρεσβύτερος τῆς κατὰ Σιδῶνα Ἐκκλησίας, Σιλβανὸς Ἀιμέσης Ἐπίσκοπος, μετὰ πολλῆς χορείας Μαρτύρων ὑπεργήρως, πανάρετος ἔτη γηγενὴς Ἐπίσκοπος, βορᾷ θηρίων γενόμενος· τῆδε δὲ ἐπὶ Παλαιστίνης Σιλβανὸς Ἐπίσκοπος Γάζης, σὺν ἑτέροις τὸν ἀριθμὸν μ΄, τῷ κεφαλικῷ ἀποτμηθείς. Αἰγύπτιοι δὲ Πηλᾶς καὶ Νεῖλος Ἐπίσκοποι, μετ' ἄλλων διὰ πυρὸς τελειωθέντες.

B Per universum orbem maximam gloriam adepti sunt nobilissimi Christi Martyres, & cunctos spectatores admiratione fortitudinis suæ merito perculerunt, & divinæ prorsus atque inexplicabilis Servatoris nostri potentiæ evidentissima in semetipsis exhibuerunt argumenta, adeo ut singulorum recensere nomina nemo mortalium queat. Ex Præsidibus autem Ecclesiarum qui in celebrioribus urbibus martyrium perpessi sunt, primus in piorum tabulis a nobis nominetur Anthimus Nicomediensis urbis Episcopus, cujus paulo ante meminimus: ex Antiochena vero Ecclesia Lucianus, toto vitæ tempore Presbyter optimus ejusdem diœcesis, qui C & ipse coram Imperatore, cum antea cœleste Christi regnum apologetica oratione primum, ac deinde operibus asseruisset, igne consumptus expiravit. Ex iis autem qui in Phœnice martyres extitere, Tyrannio Tyri Episcopus, Zenobius Ecclesiæ in Sidonis diœcesi Presbyter, Silvanus Æmesæ Episcopus, qui post plurimum Martyrum chorum, natu grandis, administrato per annos XL. Episcopatu, feris objectus est vorandus: ex Palæstinæ vero Martyribus, Silvanus Gazæ Episcopus, cum aliis XL. capite plexus est: ex Ægyptiis denique Peleus & Nilus Episcopi, qui cum aliis igne consumpti sunt. *Edit. Paris. pag. 280.*

310. 311. ς΄. Ινδ. ιδ΄. Τπ. Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ β΄, καὶ Λικινίου.

VI. Ind. XIV. Constantino Augusto II. & Licinio Coss. 310. 311.

D

Κωνσταντῖνος Βασιλεὺς εὐσεβὴς τε, καὶ τὰ πάντα σωφρονιστάτου, παῖδος Κωνσταντίου, φίλου τε καὶ βασιλέως Θεοῦ, καὶ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῇ πίστει θήσιν ἐχνιχότος, καὶ κτείνασπος κατὰ τῆδε ἀνατείλαντων τυράννων Μαξιμίνου Γαλερίου, καὶ Μαξεντίου, ὥρθη αὐτῷ κατ' αὐτῶν ἀπερχομένῳ πολεμῆσαι φανερῶς ἐν τῷ οὐρανῷ, τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ μέσον, καὶ ὑπέρκαυτο, φῶς φανερῶν γραμμάτων, ταῦτα, ΕΝ ΤΟΥΤΩι ΝΙΚΑ, καὶ φαντάσματα. Πίπτει μὲν ἐπὶ Ῥώμης Μαξέντιος, πνιγεὶς εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν, εἰς τὴν γέφυραν Μαλουβίου, βασιλεύσας ἔτη ς΄, Γαλέριος δὲ Μαξιμῖνος ἡττηθεὶς ὑπὸ Λικινίου ἐν Κιλικίᾳ φυγὰς ἄλλο, βασιλεύσας ἔτη θ΄, πολλὴν στρατὸν ἑαυτοῦ ἀπολέσας, οἷα τύραννος τις ὢν καὶ ἀγεννής.

Constantino Imperatori, Pio, ac præ cæteris moderatissimo, Constantii filio, supremi Regis Dei, & filii ejus unici Domini nostri Jesu Christi fide perfuso, in impiissimos tyrannos Maximinum Galerium, & Maxentium bellum moventi, cum in eos prælio decertaturus progrederetur, fulgens in cælo Crucis signum apparuit, in cujus media ac infima parte fulgidis & manifestis characteribus scriptum erat, IN HOC VINCE. Ac Maxentius quidem Romæ cadit, in Tiberi fluvio suffocatus, ad Pontem Mulvium, cum annos VI. regnasset: Galerius vero Maximinus a Licinio victus in Cilicia fugiens periit, cum annos IX. imperasset, & ingentem exercitum consumpsisset, ut pote tyrannus & ignavus. E

σογ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. CCLXXIII. OLYMPIAS.

311. ζ΄. Ινδ. ιέ. Τπ. Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ γ΄, καὶ Λικινίου τὸ β΄.

VII. Ind. XV. Constantino Augusto III. & Licinio II. Coss.

Ann. C. Constantinus Victor, Augustus, primus A. C. mus susceptа Christianorum Romæ a tyrannis hactenus oppressorum salutis cura, adscito in auxilium cælesti Deo, ac precibus invocato, cum universis copiis procedit, Romanorum a majoribus acceptam libertatem asseruros: quem ii cum ingenti gaudio & gratulatione, una cum ipsis infantulis, & uxoribus Senatorum aliorumque virorum clarissimorum, ac universa Romanorum plebe, læto vultu, animisque ipsis, veluti Liberatorem, Servatorem, ac Beneficum, cum faustis acclamationibus & multa lætitia exceperunt. Sed ille quasi innatam in Deum pietatem possideret, ejusmodi laudibus minime inflatus, ut qui divino auxilio esset munitus, salutaris Passionis tropæum in manu suæ imaginis, ita ut salutare signum dextera teneret, in celeberrimo urbis loco, cum hac Latina Inscriptione jubet apponi: HOC. SALUTARI. SIGNO. VERO. FORTITUDINIS. INDICE. VESTRAM. URBEM. A. SERVITUTIS MAXENTII. TYRANNI. JUGO. VINDICATAM. IN. LIBERTATEM. ASSERUI. SENATUM. ET. POPULUM. ROMANUM. IN. PRISTINUM. SPLENDOREM. ET. LIBERTATIS. DIGNITATEM. RESTITUI.

Edit. Paris. pag. 281.

Galerius Maximianus, cum in Oriente ageret, morbo gravissimo correptus, illius corpore sensim diffluente, ac vermibus scatente, ab innumeris medicis visus, nulloque accepto levamento, edicta ubique emisit, quibus non modo Christianos dimitti, sed etiam Ecclesias ædificari præcepit.

A Κωνσταντῖνος Νικητὴς, Σέβαστος, Αὔγουστος, πρῶτος τῷ ἐπὶ Ῥώμης καταστραπτομένων Χριστιανῶν, κηδόμενος σωτηρίας, λαβὼν Θεὸν τὸ ἐπουράνιον σύμμαχον, δι' ὅπλων ἐπικαλεσάμενος, σφοδρισταῖς παρατιῇ, Ῥωμαίων τὰ τῆς ἐκ προγόνων ἐλευθερίας προμηνόμενος. Οἱ δὲ μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ θυμηδίας ἅμα νομίδῃ νηπίοις καὶ γυναιξὶ τῷ τε ἀπὸ τῆς Συγκλήτου βουλῆς, καὶ τῷ ἄλλων διασημοτάτων, σὺν παντὶ δήμῳ Ῥωμαίων, φαιδροῖς ὄμμασιν, αὐταῖς ψυχαῖς, οἷα λυτρωτῇ, * Σωτῆρι καὶ Εὐεργέτῃ, μετ' εὐφημιῶν, καὶ πλείστης χαρᾶς αὐτὸν ὑπεδέξαντο. Ὁ δὲ ὥσπερ ἔμφυτον ἐκ εἰς Θεὸν εὐσέβειαν κεκτημένος, μηδὲ ἐπαιρόμενος ὑπὸ τῶν ἐπαίνων, εἶτα μετὰ τῆς ἐκ Θεοῦ σωναιδόμενος βοηθείας, αὐτίκα τὸ Σωτήριον πάθος τρόπαιον ὑπὸ χεῖρα ἰδίας εἰκόνος ἀνατεθῆναι προσέταττεν, τὸ Σωτήριον σημεῖον ἐν τῇ δεξιᾷ κατέχοντα, ἐν τόπῳ μάλιστα τῷ ἐπὶ Ῥώμης δεδημοσιευμένων, ἐπιγραφὴν ἐν αὐτῷ ἐπάξαι ῥήμασιν αὐτοῖς τῇ Ῥωμαίων ἐγκελεύεται φωνῇ· ΤΟΥΤΩι. ΤΩι. ΣΩΤΗΡΙΩΔΕΙ. ΣΗΜΕΙΩι. ΑΛΗΘΕΙ. ΕΛΕΓΧΩι. ΤΗΣ. ΑΝΔΡΙΑΣ. ΤΗΝ. ΠΟΛΙΝ. ΑΠΟ. ΖΥΓΟΥ. ΔΟΥΛΕΙΑΣ. ΤΟΥ. ΤΥΡΑΝΝΟΥ. ΜΑΞΕΝΤΙΟΥ. ΔΙΑΣΩΘΕΙΣΑΝ. ΗΛΕΥΘΕΡΩΣΑ. ΕΤΙ. ΜΗΝ. ΚΑΙ. ΤΗΝ ΣΥΓΚΛΗΤΟΝ. ΚΑΙ. ΤΟΝ. ΔΗΜΟΝ. ΡΩΜΑΙΩΝ. ΤΗι. ΑΡΧΑΙΑι. ΕΠΙΦΑΝΕΙΑι. ΚΑΙ. ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΙ. ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΑΣ. ΑΠΕΚΑΤΕΣΤΗΣΑ.

* Πατέρα τι. Scal.

C Γαλέριος Μαξιμιανὸς νόσῳ χαλεπωτάτῃ ληφθείς, ἐκ' Ανατολῆς διάγων, ἐν τῷ σώματι αὐτῷ διαρίστος, σκώληκάς τε ἐκβράσαντος, ὑπὸ μυρίων ἀνδρῶν πτοεοδόμενος, καὶ μηδ' ὅλως ὠφεληθείς, νόμους ἐξέπεμψεν ἀνιθῶναι μὲν μόνον Χριστιανὺς, ἀλλὰ καὶ τὰς Ἐκκλησίας οἰκοδομεῖν.

INDICTIONUM

Constantinianarum deinceps initium:

Ι Ν Δ Ι Κ Τ Ι Ω Ν Ω Ν

Κωνσταντινιανῶν ἐντεῦθεν ἀρχή.

310. VIII. Ind. I. Constantino Augusto IV. & Licinio III. Coss.

ἡ. Ινδ. ά. Υπ. Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ δ', καὶ Λικιννίου τὸ γ'. 310.

Byzantinæ Ecclesiæ primus præest Metrophanes annos X.

Τῆς ἐν τῇ Βυζαντίῳ Ἐκκλησίας ἡγεῖται πρῶτος D Μητροφάνης ἔτη ί.

314. IX. Ind. II. Volusiano & Aniano Coss.

θ'. Ινδ. β'. Υπ. Βολουσιανοῦ καὶ Ἀνιανοῦ. 2.

315. X. Ind. III. Constantino Augusto V. & Licinio IV. Coss.

ί. Ινδ. γ'. Υπ. Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ ί, καὶ Λικιννίου τὸ δ'. 3.

CCLXXIV. OLYMPIAS.

σοδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

316. XI. Ind. IV. Sabino & Rufino Coss.

ιά. Ινδ. δ'. Υπ. Σαβίνου καὶ Ῥυφίνου. 4.

Constantinus Augustus filium suum Constantinum Cæsarem renuntiavit.

Κωνσταντῖνος ὁ Αὔγουστος τὸν ἴδιον υἱὸν Κωνσταντῖνον ἀνηγόρευσε Καίσαρα.

Galerius Maximianus his Coss. a qua intercute graviter laborans Salonis decessit.

Γαλέριος δὲ Μαξιμιανὸς, πάσαις ταῖς Υπάτοις, ὕδρωπι δεινῷ πιεσθεὶς ἐν Σαλώναις ἀπέθανεν.

317. XII. Ind. V. Gallicano & Symmacho Coss.

ιβ'. Ινδ. έ. Υπ. Γαλλικανοῦ καὶ Συμμάχου. 4. 174.

Constantinus Augustus Constantem, Constantium, & Crispum filios suos Cæsares dixit Kalendis Martiis.

E Κωνσταντῖνος Αὔγουστος Κώνσταντα, Κωνστάντιον καὶ Κρίσπον τοὺς ἑαυτοῦ υἱοὺς Καίσαρας ἀνηγόρευσε Καλανδαις Μαρτίαις.

318. XIII. Ind. VI. Licinio V. & Crispo Cæsare Coss.

ιγ'. Ινδ. ς'. Υπ. Λικιννίου τὸ έ, καὶ Κρίσπου Καίσαρος. 4.

319. XIV. Ind. VII. Constantino Augusto VI. & Licinio V. Coss.

ιδ'. Ινδ. ζ'. Υπ. Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ ς', καὶ Λικιννίου τὸ έ. 5.

Φωτὸς

A. M. C. A. C. Φανὸς ὑρανίου κατὰ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν τοῖς A τῦ Σωτῆρος Χριστῦ καταυγάσαντος Ἐκκλησίας, εἰς πάντα τόπον τῇ πρὸς τὴν πυράτινον ὑρισκομένην οἴκων, ἐκ βάθρων εἰς ὕψος ἄκρον τελεσθέντων, ἃ μόνον Εγκαίνια ἐγένοντο, ἀλλὰ ἡ Βασιλεῖς συνηχέσι ταῖς ὑπὲρ Χριστιανῶν νομοθεσίαις ἐχρήσαντο.

σοί ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

310. ιε'. Ινδ. η'. Υπ. Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ ζ'. καὶ Κωνσταντίου Καίσαρος.

ιϛ'. Ινδ. θ'. Υπ. Κρίσπου τὸ β', καὶ Κωνσταντίνου τὸ β'.

311. ιζ'. Ινδ. ι'. Υπ. Πρόβιανῦ ἡ Ἰουλιανῦ.

312. ιη'. Ινδ. ια'. Υπ. Σεβήρου ἓ Ρουφίνου.

Τῆς ἐν Βυζαντίῳ Ἐκκλησίας ἡγεῖται δεύτερος B Ἀλέξανδρος ἔτη ζ.

σος ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

314. ιθ'. Ινδ. ιβ'. Υπ. Κρίσπου τὸ γ', καὶ Κωνσταντίνου τὸ γ'.

Προλαβὼν ὁ τῶν οἰκείων ψυχῶν ποιητὴς, καὶ φιλόδουλος Σωτὴρ τοῖς πᾶσιν ἱλάμψας, Κωνσταντῖνον ἅμα παιδὶ Κρίσπῳ, περιστελλόντων κυκλωθῶσαι ἄκρα κατεῖχε μέρη Λικίνιος, κἀκεῖνος στενωθεὶς πικραχόθη, τοιοῦτον ἀπλώγχατο τέλος φθορεύς, οἷόνπερ αὐτὸς εἶδε καὶ ἔπεσι συμβὰν τοῖς πρὸ αὐτῦ, μικρὸν τυραννήσας.

315. κ'. Ινδ. ιγ'. Υπ. Παυλίνου καὶ Ἰουλιανῦ.

Ετους σῃε' τῆς εἰς ὐρανὺς Ἀναλήψεως τῦ Κυρίου, C ἓ κ' τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τῦ Εὐσεβῦς, ὁ αὐτὸς ἀοίδιμος Βασιλεὺς εἰς ἄκρον τὴν εὐσέβειαν θεόθεν ἐμπισθεὶς, καὶ τὸ παρὸν ἔτος τῆς αὐτῦ βασιλείας, μηνὶ Δίσιῳ ιθ'. τὴν ἁγίων Πατέρων Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ γενέσθαι παρεσκεύασεν, ἓ τὸ τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἐκτεθῆναι σύμβολον. Διὸ καὶ νικητὴν αὐτὸν καὶ πάντων ἐπόησεν ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων Θεὸς ταῖς εὐχαῖς τῶν συνελθόντων ἐν τῇ αὐτῇ Συνόδῳ ἁγίων ἓ μακαρίων Πατέρων. Αρειος γὰρ παραπλεὶς τὸν νοῦν καὶ ἄῤῥητον καὶ ἀδιαίρετον τῆς τῦ Πατρὸς καὶ Υἱῦ Θεότητος ἐτόλμα διῖσῆν, καὶ ἀχρεῖον ὁ καιρὸς οὐκ ἐφείσατο.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος Κώνσταντα τὸν ἑαυτῦ D υἱὸν Καίσαρα ὄντα, ἀνηγόρευσεν Αὔγουστον πρὸ ϛ' εἰδῶν Νοεμβρίων, καὶ εἰκοσαετηρίδα τῆς βασιλείας αὐτῦ ἦξε, καὶ ἔδωκεν ἐν τῇ Ρώμῃ Βικεννάλια πάνφαιδρῶς καὶ φιλοτίμως, καὶ τὰ πρεπῶν καὶ συμπλεσῶν τὰ ἐπιτάγματα πεμπλὶ τῷ ἑαυτῦ τῆς αὐτῆς εἰκοσαετηρίδος, καὶ πᾶς καθόλυ Ἐκκλησίας πολλὰ ἐδωρήσατο.

Κωνσταντῖνος Νικητὴς Αὔγουστος τὸν τῆς Αδριανοπολιτῶν πόλεως θράσους πρὸ ε' Καλανδῶν Ιουλίων, καὶ Καλχηδονίων πόλεως ἀττήσας πρὸ ι δ' Καλανδῶν Οκτωβρίων, Κρίσπον τὸν ἴδιον υἱὸν Καίσαρα ὄντα, καὶ E διαβληθέντα αὐτῦ ἀνεῖλε.

Τῷ αὐτῷ ἔτει Κωνσταντῖνος μοναρχήσας Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων ἀρχῆς πάσης, πάντα τὰ εἴδωλα παντοχῦ κατέῤῥηξε, ἓ πάντα αὐτῶν ἀφείλετο τὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματα, ἓ πάσας τὰς Ἐκκλησίας τῷ Χριστῷ ἐτίμησε, καὶ πάντας τοὺς Χριστιανούς.

Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν καιρὸν καὶ τῷ πολεμίων τῆς τῷ Χριστιανῶν θρησκείας στρατῶσας, ὑπηκόους τῷ

Cœlesti lumine per universum orbem in Christi Salvatoris Ecclesias diffuso, sacrarum ædium a Tyrannis antea destructarum, & a fundamentis in immensam altitudinem rursum eductarum & confectarum ubique non modo factæ Dedicationes; sed & ab Imperatoribus in Christianorum gratiam edicta quotidie emittebantur. OLYMP. CCLXXV.

CCLXXV. OLYMPIAS.

xv. Ind. VIII. Constantino Augusto VII. & Constantio Cæsare Coss. 4.

xvi. Ind. IX. Crispo II. & Constantino II. Coss. 5. 273.

xvii. Ind. x. Probiano & Juliano Coss. 6.

xviii. Ind. xi. Severo & Rufino Coss. 7.

Byzantinæ Ecclesiæ secundus præest Alexander annos VII. Edit. Paris. pag. 282.

CCLXXVI. OLYMPIAS.

xix. Ind. xii. Crispo III. & Constantino III. Coss.

Præcipiente propriarum animarum conditore, & misericordi Servatore universis prælucente, Constantinus una cum filio Crispo, quas Licinius obtinebat provincias, circumsedit & occupavit: qui undique in arctum redactus, tali exitu interfectus vitam finivit, qualem viderat audieratque aliis ante se evenisse, cum paucis annis tyrannidem exercuisset.

xx. Ind. xiii. Paulino & Juliano Coss.

Anno CCCXV. in cœlum Assumptionis Domini, & XX. Imperii Constantini Pii, Idem laudandus Imperator summa divinitus pietate donatus, hoc præsenti imperii anno, mensis Desii XIX. CCCXVIII. Patrum Synodum Nicææ celebrari, ac inculpatæ fidei Symbolum exponi curavit. Unde victorem omnium hostium illum fecit universi Dominus Deus, sanctorum beatorumque patrum in hanc Synodum convenientium precibus. Arius quippe emota mente inexplicabilem & individuam Patris & Filii Divinitatis unitatem dividere & separare non formidavit.

Pissimus Constantinus Constantem filium suum, qui tum Cæsar erat, Augustum renuntiavit ex a. d. VI. Id. Novemb. Imperii etiam annum vigesimum egit, & magnificis ac splendidis factis largitionibus Romæ Vicennalia egit, artificum quoque ac tributariorum anni illorum Vicennaliorum indictionibus sublatis, multisque ubique Ecclesiis factis donis.

Constantinus Victor Augustus Hadrianopolitanorum ex a. d. V. Kal. Jul. Chalcedonensium vero ex a. d. XIV. Kal. Octob. feliciter confecto bello, Crispum Cæsarem filium suum calumniis appetitum sustulit.

Eodem anno Constantinus, cum solus Romanorum præesset imperio, omnia ubique Idola dejecit, eorumque pecuniis omnibus & possessionibus ablatis, universas Christi Ecclesias omnesque Christianos iis donavit. pag. 283.

Eadem tempestate suscepta in fidei Christianorum hostes expeditione, victoriam illorum precibus reportavit.

A. M. e. A. C. Quapropter Dominica ad paganorum conversionem in omnium Servatoris Christi Dei nostri honorem ubique excitavit.

Διὸ ἡ Κυριακὴ πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν κατὰ πάντας εἰς τιμὴν τοῦ ἐπὶ πάντων Σωτῆρος Χριστοῦ Θεοῦ ἡμῶν πεποίηκεν. OLYMPIAD. CCLXXVII. ANNI.

AB ORBE CONDITO usque ad vigesimum Constantini Augusti annum tempora ita digerunter.

ΕΙΣΙ ΤΑ ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ ἐπὶ τοῦ εἰκοσαετηρίδα Κωνσταντίνου Αὐγούστου ἐν οὕτως.

A creatione Adam, usque ad diluvium, anni II. MCCLXII.

Ἀπὸ γενέσεως Ἀδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ, βσξβ.

A diluvio ad Abraham, MLXX.

Ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπὶ Ἀβραάμ, μό.

A natali Abraham usque ad LXXX. annum Moysis DV.

Ἀπὸ γενέσεως Ἀβραὰμ ἕως π' ἔτους Μωϋσέως, φέ.

Ab LXXX. anno Moysis, sive ab Exitu filiorum Israel usque ad III. annum Abdon, quo capta est Troja, anni CCCCIV.

Ἀπὸ π' ἔτους Μωϋσέως, ἤγουν τῆς Ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἕως γ' ἔτους τοῦ Ἀβδὼν, ἐν ᾧ τὸ Ἴλιον ἥλω, υδ'.

Ab anno IV. Abdon, usque ad secundum annum Salomonis, quo prima cœpit templi ædificatio, CCXXVI.

Ἀπὸ δ' ἔτους τοῦ Ἀβδὼν, ἐπὶ τὸ β' ἔτους Σολομῶντος, καθ' ὃ ἤρξατο ἡ πρώτη κατασκευὴ τοῦ ἱεροῦ, σκς'.

Ab anno II. Solomonis, usque ad L. annum Oziæ, sive usque ad primam Olympiadem, anni CCLXIV.

Ἀπὸ β' ἔτους Σολομῶντος, ἕως ν' ἔτους τοῦ Ὀζίου, ἤγουν τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, σξδ'.

Ab initio primæ Olympiadis usque ad VI. Darii Hystaspis filii, quo perfecta est altera templi Hierosolymitani ædificatio, CCXLVIII.

Ἀπὸ ἀρχῆς τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἕως ς' ἔτους Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καθ' ὃ συνετελέσθη ἡ δευτέρα τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομή, σμη'.

Ab anno VII. prædicti ejusdem Darii, usque ad XV. Tiberii, sive usque ad salutare Baptisma Domini, DLVII.

Ἀπὸ ζ' ἔτους τοῦ αὐτοῦ Δαρείου τοῦ λεχθέντος Δαρείου, ἕως ιε', Τιβερίου, ἤγουν τοῦ σωτηρίου βαπτίσματος, φνζ.

Ab anno XVI. Tiberii, sive secundo anno CCLXX. Olympiadis, usque ad XX. annum imperii Constantini Magni Imperatoris, & II. annum CCLXXVI. Olympiadis, CCXCVII.

Ἀπὸ ις' ἔτους Τιβερίου, ἤγουν β' ἔτους τοῦ αὐτοῦ σοδ' Ὀλυμπιάδος, ἕως τῆς εἰκοστῆς ἐπετείδος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου Βασιλέως, τοῦ β' ἔτους σος' Ὀλυμπιάδος, σλζ.

A mundi conditu, usque ad XX. annum Constantini, anni V. MDCCCXXXIII.

Ἀπὸ γενέσεως κόσμου, ἕως τῆς κ' ἐτηρίδος Κωνσταντίνου, ἔτους φωλγ'.

314. 326. XXI. Ind. XIV. Constantino Augusto IX. & Constantio Cæsare IV. Coss.

καὶ Ἰνδ. ιδ'. Τῶ. Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ θ', καὶ Κωνσταντίου Καίσαρος τὸ δ'.

317. XXII. Ind. XV. Constantio Cæsare V. & Maximo Coss.

καβ'. Ἰνδ. ιε'. Τῶ. Κωνσταντίου Καίσαρος τὸ ε', καὶ Μαξίμου.

Constantinus instaurata Drepano in Bithynia, in honorem Sancti Luciani Martyris, hanc matri suæ cognominem Helenopolim nuncupavit, donata civitati, qua usque hodie fruitur, quousque patet ante urbem prospectus, vectigalium immunitate, in honorem Sancti Martyris Luciani.

Δρέπανον ἐπιτείσας ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐν Βιθυνίᾳ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκιανοῦ, ὠνόμασεν τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἑλενόπολιν κέκλικε, δωρεὰν σάμβους ἄχει τὸ τοῦ, ἕως φανερᾶς πλησιοχῆς πρὸ τῆς πόλεως, εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκιανοῦ ἀπόλειαν.

CCLXXVII. OLYMPIAS.

σοζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

318. XXIII. Ind. I. January & Justo Coss.

κγ'. Ἰνδ. α'. Τῶ. Ἰανουαρίου καὶ Ἰούστου.

Edit. Paris. pag. 284. Constantinus Pius Danubium pluries trajecit, ponte lapideo in eumdem fluvium strato.

Κωνσταντῖνος ὁ Εὐσεβὴς τὸν Δανούβιον πλειοσάκις ἐπέρασεν, καὶ γέφυραν αὐτοῦ λιθίνην ἐποίησεν.

His Coss. Constantinus inclytus Imperator Roma profectus, & Nicomediæ Bithyniæ Metropoli, atque inde Byzantii diu moratus, primum Byzantii urbis murum instauravit, factis haud modicis, quas veteris urbis muro adjunxit, additionibus, urbe ipsa Constantinopoli appellata. Circum præterea absolvit, quem æreis statuis aliisque ornamentis decoravit: confecto etiam Tribunali, ex quo Imperator Circenses spectaret, instar illius quod Romæ erat. Palatio magno proxime Circum insuper condito, ascensum per Cochleam ab eodem in Circi Tribunal confecit. Magnum quoque & splendidum omnino Forum ædificavit, in cujus medio in-

Ἐπὶ τῶν προκειμένων Ὑπάτων, Κωνσταντῖνος ὁ αἰδέσιμος Βασιλεὺς ἀπὸ Ῥώμης ἐλθὼν, καὶ διάγων ἐν Νικομηδείᾳ μητροπόλει τῆς Βιθυνίας, ποιήσας προκοπὰς ἐπὶ πολλοῦ χρόνον ἐν τῇ Βυζαντίῳ, ἀνεκαίνισε τὸ πρῶτον τεῖχος τῆς Βύζε πόλεως, ποιήσας καὶ προσθήκας ἐκ ὀλίγας τοῦ αὐτοῦ τείχου, καὶ συνάψει τῷ παλαιῷ τείχει τῆς πόλεως· καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν Κωνσταντινούπολιν· ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ Ἱππικὸν, κοσμήσας ἄνω χαλκογλύμμασι, καὶ πάσῃ ἀρετῇ, ποιήσας ἐν αὐτῷ Κάθισμα θεωρίου Βασιλικὸν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐν Ῥώμῃ ὄντος. Καὶ Παλάτιον μέγα ποιήσας πλησίον τοῦ αὐτοῦ Ἱππικοῦ, ἡ ἄνοδος ἀπὸ τοῦ Παλατίου εἰς τὸ Κάθισμα τοῦ Ἱππικοῦ διὰ τῆς λεγομένης Κοχλίου· κτίσας καὶ Φόρον μέγαν, καὶ

A M. C. A. C. ἐπὶ τοῦτῳ πάνυ· καὶ ἔστησεν ἐν μέσῳ Κίονα Πορφυρεῦν μέγαν λίθου Θηβαίου ἀξιοθαύμαστον, καὶ ὑπεράνω τοῦ αὐτοῦ κίονος ἔστησεν ἑαυτοῦ ἀνδριάντα μέγαν, ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἀκτῖνας, ὅπερ χαλκούργημα ἤγαγεν ἀπὸ τῆς Φρυγίας. Ὁ δὲ αὐτὸς Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀφείλατο κρυπτῶς ἀπὸ Ῥώμης τὸ λεγόμενον Παλλάδιον, ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι Φόρῳ, ὑπεκάτω τοῦ κίονος ἡ σύλης αὐτοῦ, ὥς τινες λέγουσι τῶν Βυζαντίων ἐν ἐκδοχῇ ἀκούσαντες. Τῷ δὲ Τύχῃ τῆς πόλεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσης, ποιήσας θυσίαν ἀναίμακτον, ἐκάλεσεν Ἀνθοῦσαν.

A gentem ac ſtupendam Columnam Porphyreticam ex lapide Thebano ſtatuit, cui ſuam ipſius prægrandem impoſuit ſtatuam, radios habentem in capite: quod quidem æreum opus ex Phrygia advehi curavit. Idem Imperator Conſtantinus clam ablatum Roma Palladium, uti appellatur, in Foro a ſe extructo, ſub Columna, cui impoſita eſt illius ſtatua, recondidit, ut quidam ex Byzantiis aſſerunt, qui id ex traditione acceperunt. Fortunam vero Urbis ab eo inſtauratæ, incruento facto ſacrificio, Florentem appellavit.

Ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς ἔκτισε καὶ δύο Ἐμβόλους ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Παλατίου ἕως τοῦ Φόρου διαφερεῖς, κοσμήσας ἀνδριᾶσι καὶ μαρμάροις, καλέσας τὸν τόπον τῆς Ἐμβόλων Ῥηγίαν, κτίσας ἐγγὺς καὶ Βασιλικὸν ἔχοντα Κόγχην, καὶ ἔξω μεγάλας κίονας σπάσας, καὶ ἀνδριάντας, ὧπερ ἐκάλεσε Σύνατον, καλέσας τὸν τόπον Λαυσιακόν· καθότι καὶ σπάλῳ, ὃν σπάσας καθ' ἑαυτοῦ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς Ἑλένης Αὐγούστης ἐν Πορφυρᾷ Κίονι.

B Idem Imperator geminas condidit Porticus ab ingreſſu Palatii uſque ad Forum, admodum elegantes, ſtatuis & marmoribus adornatas, Porticuum loco Regiæ nomine indito: propter quam excitavit Baſilicam cum Concha, ingentibuſque extra ædem columnis & ſtatuis, quam Senatum nuncupavit: locum vero extra hanc ædem Auguſtæum, quemadmodum & ſtatuam, quam e regione matri ſuæ Dominæ Helenæ Auguſtæ in Porphyretica columna collocavit.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δημόσιον τὸ λεγόμενον Ζεύξιππον ἀνεπλήρωσε, κοσμήσας κίοσι καὶ μαρμάροις ποικίλοις καὶ χαλκουργήμασιν.

Abſolvit quoque Balneum Zeuxippum nuncupatum, illudque columnis ac marmoribus varii coloris, & æreis operibus exornavit.

5817. 329. κα'. Ἰνδ. β'. Ὑπ. Κωνσταντίνου Αὐγούστ. τὸ ι', καὶ Κωνσταντίνου Καίσαρος τὸ ε'.

C XXIV. Ind. II. Conſtantino Auguſto X. & Conſtantino Cæſare V. Coſſ.

330. κβ'. Ἰνδ. γ'. Ὑπ. Γαλλικανοῦ καὶ Συμμάχου.

D XXV. Ind. III. Gallicano & Symmacho Coſſ.

Ἐπὶ τούτου τοῦ εἰς οὐρανοὺς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, τῇ κδ', τῆς ἑαυτοῦ Βασιλείας, Κωνσταντῖνος ὁ Εὐσεβέστατος πατὴρ Κωνσταντίνου Νέου Αὐγούστου, καὶ Κωνσταντίου, καὶ Κώνσταντος Καισάρων, πόλιν μεγίστην, λαμπρὰν, καὶ δόξιμον κτίσας, Συγκλήτῳ τε τιμήσας, Κωνσταντινούπολιν κέκληκε πρὸ πέντε εἰδῶν Μαΐων, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ τῆς ἑβδομάδος, Ἰνδικτιῶνος τρίτης, τὸ πρότερον καλουμένῳ Βυζάντιον, Ῥώμῃ αὐτὴν δευτέραν χρηματίζειν ἀναγορεύσας, ἐπιτελέσας Ἱππικὸν ἀγῶνα, πρῶτος φορέσας διάδημα διὰ μαργαριτῶν, καὶ ἑτέρων τιμίων λίθων. Καὶ ἐποίησε ἑορτὴν μεγάλην, κελεύσας διὰ θείου αὐτοῦ τύπου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιπλεῖσθαι τὸ Γενέθλιον τῆς πόλεως αὐτοῦ, καὶ ἀνοιγεῖν ἐπὶ τῷ αὐτῷ Ἀρτεμισίῳ μηνὸς τὸ δημόσιον Λουτρὸν Ζεύξιππον, πλησίον ὂν τοῦ Ἱππικοῦ καὶ τῆς Ρηγίας τοῦ Παλατίου. Ποιήσας ἑαυτῷ ἄλλον σπάλον ἀπὸ ξύλου κεχρυσωμένου βαστάζουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ τὴν Τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ αὐτὴν κεχρυσωμένην, κελεύσας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ γενεθλιακοῦ Ἱππικοῦ εἰσιέναι τὴν αὐτὴν τοῦ ξύλου σπάλον, διαγλυφομένου ὑπὸ τῶν στρατευμάτων μετὰ χλανιδίων καὶ καμπαγίων, πάντων κηροφόρων κηροὺς λευκούς, καὶ περιέρχεσθαι τὸ ὄχημα τὸν ἄρτι Καμπτὸν, καὶ ἔρχεσθαι εἰς τὸ Σκάμμα κατέναντι τοῦ βασιλικοῦ Καθίσματος, καὶ ἐπιγείρεσθαι (τὸν) κατὰ καιρὸν Βασιλέα, καὶ προσκυνεῖν τὸν σπάλον τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ αὐτῆς τῆς Τύχης πόλεως.

E Idem Imperator qui tempore illo regnaret, e ſolio aſſurgens, ſtatuam adoraret ejuſdem Imperatoris Conſtantini, ipſiuſque Fortunæ Urbis.

Ὁ αὐτὸς Θεοφιλέστατος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔμεινε βασιλεύων ἐν Κωνσταντίνου πόλει, ἀφιλόμενος αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἐπαρχίας Εὐρώπης, καὶ ἦγεν

Idem religioſiſſimus Imperator Conſtantinus Conſtantinopoli imperans manſit, quam ab Europæ pro-

A. M. C. A. C. vincia, seu illius Metropoli Heraclea, avulsit, Præfecto Prætorio, & Præfecto urbi, cæterisque majoribus magistratibus in ea constitutis.

A Roma condita, ad annum quo dedicata est Constantinopolis, censebantur anni MLXXXX.

Hoc anno Alexander Episcopus Alexandriæ ex a. d. XIV. Kal. Majas, Pharmuthi XXII. decessit, illiusque loco consecratus est Episcopus Athanasius ille magnus pater.

1319 311 XXVI. Ind. IV. Basso & Ablavio Coss.

CCLXXVIII. OLYMPIAS.

311 XXVII. Ind. V. Pacatiano & Hilariano Coss.

His Coss. cœpit panis distribui civibus Constantinopolitanis a XVIII. Maii.

311 XXVIII. Ind. VI. Dalmatio & Anicio Paulino Coss.

Edit. Paris. pag. 286. His Coss. facta est Dedicatio Ecclesiæ Sanctæ Crucis, quam Constantinus magnus ædificaverat, temporibus Macarii Episcopi (Hierosolymitani) die XVII. mensis Septembris. Atque hinc deinceps initium accepit festum apparitionis Sanctæ Crucis.

314 XXIX. Ind. VII. Optato & Paulino Coss.

1314 315 XXX. Ind. VIII. Constantio Cæsare VI. & Albino Coss.

A Constantino Pio acta Tricennalia Constantinopoli, quæ & Romæ, magnifice omnino, ex a. d. VIII. Kalend. Augusti: & Constantem filium Augustum, Dalmatium vero fratris Dalmatii Censoris filium, Cæsarem renuntiavit ex a. d. VIII. Kal. Octobris. Erat autem Dalmatius filius Dalmatii fratris Constantini Pii, Magister militiæ Romanorum, & Consul, priusquam Cæsaria dignitatem esset consecutus. Annibalianum quoque Regem appellatum, purpurea chlamyde induit, & versus Cæsaream Syriæ misit.

CCLXXIX. OLYMPIAS.

316 XXXI. Ind. IX. Nepotiano & Facundo Coss.

317 XXXII. Ind. X. FelicIano & Tatiano Coss.

Persis bellum Romanis denuntiantibus, Constantinus anno XXXII. Imperii, dum in Orientem proficiscitur, susceptæ contra Persas expeditionis, cum venisset usque Nicomediam, gloriose vitam cum morte commutavit in ejusdem urbis suburbano, salutari baptismo ab Eusebio Episcopo Constantinopolitano donatus, cum Imperasset annos XXXI. & menses X. Reliquit Cæsares tres filios suos, Constantinum Cæsarem qui in Galliis annos XX. Constantium Cæsarem qui in Oriente annos XI. & Constantem Cæsarem qui in Italiæ finibus annos III. imperarunt: præterea Dalmatium fratris filium, qui in Mesopotamia & ipse annum tertium regnavit.

Ter beatus Constantinus decessit mensis Maii XXII. ex a. d. XI. Kal. Junias, ipso Sanctæ Pentecostes die: cujus quidem Constantini Pii corpus in

Ἀπὸ τῆς μητροπόλεως αὐτῆς Ἡρακλείας, προβαλάμβανε τῇ αὐτῇ Κωνσταντίνου πόλει Ἔπαρχον Πραιτωρίων, καὶ Ἔπαρχον πόλεως, καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους ἄρχοντας. OLYMP. CCLXXVIII.

Ἐτέθη ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, ἕως οὗ Κωνσταντινούπολις ἐκαινίσθη, ἔτη ,α τ'.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ἀλέξανδρος Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἐτελεύτησε πρὸ ιδ' Καλανδῶν Μαΐων, Φαρμοῦθι κβ, καὶ ἐχειροτονήθη αὐτοῦ αὐτὸς Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος ὁ μέγας πατήρ.

κϛ. Ἰνδ. δ'. Τπ. Βάσσου καὶ Ἀβλαβίου.

σοῦ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κζ. Ἰνδ. ε'. Τπ. Πακατιανοῦ καὶ Ἱλαριανοῦ.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων ἤρξατο ἀναλίσκεσθαι τοῖς πολίταις Κωνσταντινουπόλεως ἄρτος ἀπὸ ιη' Μαΐου.

κή. Ἰνδ. ϛ'. Τπ. Δαλματίου καὶ Ἀνικίου Παυλίνου.

Τούτοις τοῖς Ὑπάτοις, γέγονε τὰ Ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Σταυροῦ τῆς οἰκοδομηθείσης ὑπὸ Κωνσταντίνου ἐπὶ Μακαρίου Ἐπισκόπου, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ιζ'. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ Σταυροφάνεια.

κϑ. Ἰνδ. ζ'. Τπ. Ὀπτάτου καὶ Παυλίνου.

λ'. Ἰνδ. η'. Τπ. Κωνσταντίνου Καίσαρος ϛ', καὶ Ἀλβίνου.

Κωνσταντῖνος ὁ Εὐσεβὴς ἦχθη Τεσσαρακοστεὺς εἰς Κωνσταντινούπολιν Ῥώμης, πάνυ φιλοτίμως, πρὸ ιε' Καλανδῶν Λυγούστων, καὶ Κώνσταντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λυγουστον ἀπέδειξε· καὶ Δαλμάτιον, τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαλματίου τοῦ Κένσορος, Καίσαρα ἀνηγόρευσε πρὸ ιε' Καλανδῶν Ὀκτωβρίων. Ἦν δὲ Δαλμάτιος ὁ υἱὸς Δαλματίου τοῦ ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, Στρατηγὸς Ῥωμαίων, καὶ Ὕπατος, πρὸ τοῦ αὐτὸν ἀναγορεῦσαι Καίσαρα. Καὶ Λιβαλιανὸν Ῥῆγα προχειρισάμενος ἐνέδυσε κοκκίνην χλαμύδα, καὶ κϑ. Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας ἀπέστειλε.

εοὲ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λα'. Ἰνδ. θ'. Τπ. Νικοτιανοῦ καὶ Φανουΐδα.

λβ'. Ἰνδ. ί. Τπ. Φιλικιανοῦ καὶ Τατιανοῦ.

Πέρσαι πόλεμον ἐδήλωσαν πρὸς Ῥωμαίους, καὶ ἐπιβὰς Κωνσταντῖνος λβ' ἔτους τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὁρμήσας ἐπὶ τὴν Ἀνατολὴν κατὰ Περσῶν, ἐλθὼν ἕως Νικομηδείας, ἐνδόξως μεταλλάττει τὸν βίον ἐν προαστείῳ τῆς αὐτῆς πόλεως, μηνὶ Ἀρτεμισίῳ ια'. καταξιωθεὶς τῆς σωτηρίου βαπτίσματος ὑπὸ Εὐσεβίου Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, βασιλεύσας ἔτη λα', καὶ μῆνας ί. Καὶ καταλιπὼν Καίσαρας τοὺς τρεῖς υἱοὺς αὐτοῦ, Κωνσταντῖνον Καίσαρα βασιλεύοντα τῆς τε Γαλλίων μερῶν, ἔχοντα τῆς βασιλείας ἔτος εἰκοστὸν· καὶ Κώνσταντα τὸν μετ' αὐτὸν Καίσαρα ἐν τοῖς τῆς Ἀνατολῆς μέρεσιν, ἔτος ἄγοντα ἕβδομον βασιλείας ια'. καὶ Κώνσταντα μετ' αὐτὸν Καίσαρα ἐν τοῖς τῆς Ἰταλίας μέρεσι διάγοντα, ἕκτον βασιλείας ἔτος ἄγοντα τρίτον· καὶ Δαλμάτιον Καίσαρα, υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐν τῇ Μετοποταμίᾳ, ἔτος ἄγοντα καὶ αὐτὸν τρίτον.

Ὁ τεσσαρακοστεὺς Κωνσταντῖνος ἀνεπαύσατο μηνὶ Μαΐῳ κβ πρὸ ια', Καλανδῶν Ἰουνίων ἐν τῇ αὐτῇ τῇ ἁγίᾳ Πεντηκοστῇ, ἔτει κεφαλαίου ἀπὸ

A M. C. A. C. τῷ σκυλώματι Κωνσταντίνε Εὐσεβοῦς ἐν τῷ Παλατίῳ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ φυλαττομένε ἕως ἂν γνῶσιν οἱ ἐρὶ αὐτόν.

Ἀκούσας Κωνστάντιος ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐν Μεσοποταμίᾳ, ὅτι τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἐπικειμένε, ἀθρόως ἐξώρμησεν ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν, ἐν ᾗ παραγενόμενος προπέμπει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Κωνσταντῖνον τὸν ἀοίδιμον ἐν τοσαύτῃ παρατάξει, καὶ δόξῃ βασιλικῇ προόδῳ, ὡς οὐκ ἔστιν εἰπεῖν κατ' ἀξίαν, παρόντος τε τραπεζίου, ὡς ἔτι ζῶντος, ἐν ὁπλοφορίᾳ, τῆς τε πόλεως ἁπάσης, ἅτε καὶ ὑπ' αὐτῆς ἀναγορδομένης Ῥώμης, καὶ δὴ ὅσα γέγονεν ἐν αὐτῇ ἔνδοξά τε, καὶ σιτομετρεία τῇ δωρηθεισῶν ἀνθρώπων, ἐν πένθει τοσούτῳ πάντων ὄντων, ὡς οὐκ ἐγένετο πώποτε Βασιλέα τῇ πρὸ αὐτοῦ δοξασθῆναι ὅπως ἐν τῇ ζωῇ, καὶ μετὰ θάνατον. Καὶ κατατεθῆναι ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνδρέου καὶ Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, καὶ Τιμοθέου, μαθητοῦ Παύλου τοῦ Ἀποστόλου.

Σάπωρις ὁ Περσῶν Βασιλεὺς ἐπῆλθεν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πορθήσων τὴν Νίσιβιν, καὶ περικαθίσας αὐτὴν ἡμέρας ξζ', καὶ μὴ κατισχύσας αὐτῆς, ἀνεχώρησεν.

Ῥωμαίων δὲ ἐβασίλευσε μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίνε ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Νέος, καὶ ΚΩΝΣΤΑΣ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ἔτη κδ'. Ομῶ. ἐνό.

Καὶ ὁ μὲν Νέος Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔτος α'. Κώνστας δὲ ἐν Ῥώμῃ ἔτη ιβ', καὶ μετὰ τὸν αὐτοῦ Κώνσταντος τελευτὴν τὰ λοιπὰ ιβ' ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ῥώμῃ Κωνστάντιος ὁ αὐτῶν ἀδελφὸς ὤν. Τὸ καθ' μέρος ἐστὶν οὕτως.

A Palatio Constantinopoleos insepultum jacuit, & servatum est, quoad filii de morte ipsius certiores fierent. OLYMP. CCLXIX. 1.

Constantius cum in Oriente verteretur, in Mesopotamia bello Persico adhuc urgente, confestim venit Constantinopolim: quo cum perveniisset, patrem Constantinum inclytum tanto comitatu, & ea egisse processus pompa extulit, ut id emon pro dignitate posset assequi, præsente Prætoriana militia, velut eo superstite armis suis instructa, ac universa civitate, quam Romæ nomine donatam, illustribus ornamentis decoraverat, & concessarum annonarum dimensio ditaverat, omnibus tanto luctu funus prosecutis; ut nullus ante illum exiterit Imperator, qui vivus mortuusque adeo cultus fuerit & prædicatus. Humatus est autem in æde Sanctorum Apostolorum Andreæ, Lucæ Evangelistæ, & Timothei discipuli Sancti Pauli. *Edit. Paris. pag. 287.*

Sapor Persarum Rex Mesopotamiam invasit, Nisibin populaturus, quam cum per dies LXIII. obsedisset, desperata expugnatione recessit.

Romanis XXXV. imperavit post mortem patris ipsius Constantini, C CONSTANTINUS Junior & CONSTANS, & CONSTANTIUS annos XXIV. Colliguntur anni V. MDCCCLXX.

Ac Constantinus quidem Junior imperavit Constantinopoli annum I. Constans vero Romæ annos XII. & post ejusdem Constantis mortem reliquos XII. Romæ imperavit illorum frater Constantius. Atque hæc singillatim se habent.

5169. 339 α'. Ινδ. ια'. Υπ. Οὔρσου καὶ Πολεμίου.
1339 β'. Ινδ. ιβ'. Υπ. Κωνσταντίνε Νέου Αὐγούστου τὸ δ', καὶ Κωνσταντίου Αὐγούστου τὸ ζ'.

1. Ind. XI. Urso & Polemio Coss.
II. Ind. XII. Constantino Juniore Augusto IV. & Constantio Augusto VII. Coss.

D

πρ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

340 γ'. Ινδ. ιγ'. Υπ. Ακινδύνου καὶ Πρόκλου.
341 δ'. Ινδ. ιδ'. Υπ. Μαρκελλίνου καὶ Προβίνου.
342 ε'. Ινδ. ιε'. Υπ. Κωνσταντίου Αὐγούστου τὸ ι', καὶ Κώνσταντος Αὐγούστου τὸ β'.
343 ς'. Ινδ. α'. Υπ. Πλακίτου & Ρωμύλου.

CCLXXX. OLYMPIAS.

III. Ind. XIII. Acindyno & Proclo Coss.
IV. Ind. XIV. Marcellino & Probino Coss.
V. Ind. XV. Constantio Augusto V. & Constante Augusto II. Coss.
VI. Ind. I. Placito & Romulo Coss.

σπα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

344 ζ'. Ινδ. β'. Υπ. Λεοντίου καὶ Σαλουστίου.

CCLXXXI. OLYMPIAS.

VII. Ind. II. Leontio & Salustio Coss.

Edit. Paris. pag 288.

Annorum descriptio Cycli Lunaris, & quarta decimæ in quibus legale Pascha celebrari præceptum est. Ista autem complectitur Cyclus, secundum Romanos & Syros seu Macedones, & secundum Ægyptios. Initium porro accepit præsens Decemnovennalis a LIX. *anno Diocletiani, seu a* XXI. *mensis Martii die, quo æquinoctium agnoscitur in Consulatu Leontii & Salustii: sub quibus Consulibus annus a mundo condito* V. MDCCCLII. *completur. Finito igitur Decemnovennali, prædictis annis, & supra descriptis Consulibus, rursum ad primum illius annum recurre* XXI. *mensis Martii die, Indict.* II. *tum certo percipies, quod neque Octennale, neque Quindecennale, sed & neque Septennale, vel Sedecennale ullam accurationem habere potest, præter ipsum Decemnovennale. Habet autem Epactas etiam in circulo, quæ singulis annis sunt collocandæ, ut & qui appellantur Embolimi.*

3339 347 ιδ'. Ινδ. γ'. Υπ. Αμαντίου καὶ Αλβίνου. A VIII. Ind. III. Amantio & Albino Coss. p. 281. ad... arif. pag. 289.

Ἐπὶ τούτων τῷ Υπάτων Κωνσταντιανὰ δημόσιον ἐν Κωνσταντινουπόλει πλησίον τοῦ Αποστόλων ἤρξαντο κτίζεσθαι ὑπὸ Κωνσταντίου Αὐγούστου ἀπὸ μηνὸς Απριλλίου ιζ'.

His Coss. Thermæ Constantianæ Constantinopoli juxta eadem Apostolorum cœperunt ædificari a Constantio Augusto a die XVII. mensis Aprilis.

348 θ'. Ινδ. δ'. Υπ. Κωνσταντίου Αὐγούστου τὸ ς', καὶ Κώνσταντος Αὐγούστου τὸ γ'. IX. Ind. IV. Constantio Augusto VI. & Constante Augusto III. Coss. p.

349 ι'. Ινδ. ε'. Υπ. Ρουφίνου καὶ Εὐσεβίου. X. Ind. V. Rufino & Eusebio Coss. p.

σπβ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. CCLXXXII. OLYMPIAS.

349 ια'. Ινδ. ς'. Υπ. Φιλίππου καὶ Σαλίας. XI. Ind. VI. Philippo & Salia Coss p.

350 ιβ. Ινδ. ζ'. Υπ. Λιμηνίου & Κατυλλίνου. XII. Ind. VII. Limenio & Catullino Coss. p. 282.

Ἐπὶ τούτων τῷ Υπάτων ἀνῃρέθη Κώνστας ὁ Γαλλίας ὑπὸ Μαγνεντίου, ἄρξας ἔτη ιβ, καὶ ἐπήρθη Μαγνέντιος μηνὶ ιε' Καλανδῶν Φεβρουαρίων. καὶ Βετρανίων εἰς τὸ Σίρμιον Καλάνδαις Μαρτίαις. Καὶ Νεπωτιανὸς ἐπὶ τῷ ἔτει ἐπήρθη ἐν Ρώμῃ μηνὶ τρίτῳ Νωνῶν Ιουνίων, καὶ πόλεμος μέγας ἐγένετο μετὰ ταῦτα μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Μαγνεντιανῶν. His Coss. Constans occisus est in Gallis a Magnentio, cum imperasset annos XII. & levatus est Magnentius ex a. d. XV. Kalend. Februar. & Vetranio apud Sirmium Kalend. Martiis. Eo ipso anno Nepotianus Romæ levatus est ex a. d. III. Non. Junias, bellumque ingens fuit inter Romanos & Magnentianos.

351 ιγ'. Ινδ. ζ'. Υπ. Σεργίου καὶ Νιγεντιανοῦ. XIII. Ind. VIII. Sergio & Nigriniano Coss. p.

Ο Μακάριος Λεόντιος ὁ Επίσκοπος Αντιοχείας τῆς Συρίας, ἀνὴρ κατὰ πάντα πιστὸς τε καὶ δίλαβὴς, καὶ ζηλωτὴς ὑπάρχων τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ἐπιμελούμενος καὶ τῆς ξενοδοχείων, ὑπὲρ τῆς τῶν ξένων θεραπείας κατέστησεν ἄνδρας δίλαβεῖς. Ἐν τῷ τόπῳ φροντίδι ἐγένοντο τρεῖς σφόδρα ζηλωταὶ τῆς εὐσεβείας. Οὗτοι διά τινα χρείαν ὥρμησαν εἰς χωρίον ἀπὸ ιζ σημείων Αντιοχείας, ὄνομα δὲ τὸ χωρίον Θραυκοῦν κώμη λεγομένη. Τούτοις συνῳδοιπόρησε πτωχῶν Ιουδαῖος. Ην δὲ ὁ προηγούμενος τῶν τριῶν ἀδελφῶν εὐλαβέστατος ἀνὴρ, Εὐγένιος τοὔνομα. Ἐν δὲ τῇ συνοδίᾳ, ἀρξάμενος ὁ Εὐγένιος ἐκεῖνος λόγον περὶ τοῦ Ιουδαίου περὶ τῆς μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πίστεως, τοῦ δὲ Ιουδαίου διαχλευάζοντος καὶ ὑφ' ἓν ἐν τῇ ὁδῷ ὄφις νεκρὸς κείμενος· καὶ ἀθέως ὁ Ιουδαῖος πρὸς αὐτὸν λέγει. Ἐὰν φάγητε τὸν ὄφιν τοῦτον τὸν νεκρὸν, καὶ μὴ ἀποθάνητε, γίνομαι Χριστιανός. Καὶ ἀθέως ὁ Εὐγένιος λαβὼν τὸν ὄφιν, διεῖλεν εἰς τρία μέρη, ἑαυτῷ, καὶ τοῖς συνὼν αὐτῷ δυσί· καὶ ἔφαγον ἐνώπιον τοῦ Ιουδαίου, καὶ ἔζησαν. Ἐφ' οἷς ἐπληρώθη τὸ Εὐαγγελικὸν καὶ σωτήριον λόγιον τὸ φῆσαν. Καὶ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν ὄφεις ἀροῦσι, καὶ ἐὰν θανάσιμόν τι φάγωσιν, οὐ μὴ αὐτοῖς ἀδικήσει. Ο Ιουδαῖος συνελθὼν αὐτοῖς ἐν τῷ ξενῶνι, καὶ διαμείνας ἐν αὐτῷ, ἠξιώθη Χριστιανὸς γενόμενος. Beatus Leontius Antiochiæ Syriæ Episcopus, vir in primis fidelis ac pius, veræque fidei propugnator, cum Xenodochiorum curam suscepisset, pro peregrinorum susceptione viros pios ac religiosos illis præfuit. In his autem administrandis tres erant egregii pietatis cultores, qui negotiorum quorumdam causa venerunt in locum Antiochia XVII. milliaribus dissitum: vico autem nomen fuit Thraucum: isque se comitem adjunxit in itinere Judæus. Porro inter tres illos fratres, primus erat vir piissimus, nomine Eugenius. Cum vero una iter agerent, Eugenius ille sermonem orsus est cum Judæo de fide unigeniti Filii Dei: Judæo autem cum risu ac cavillatione hæc excipiente, repertus est in via serpens mortuus: statimque Judæus ad illas conversus, *si*, inquit, *serpentem hunc mortuum comederitis, & non morieminí, Christianus fiam*. Et extemplo Eugenius serpentem sublatum in tres partes divisit, sibique una reservata, duabus aliis sociis datis, coram Judæo has voraruut, nullo inde accepto damno. In quibus Evangelicum illud & salutare dictum completum est: *In manibus suis serpentes tollent, & si mortiferum quid biberint, non eis nocebit*. Judæus ergo cum illis in Xenodochium reversus, ac in eo manens, Christianus factus postmodum inclaruit. pag. 290.

Κωνστάντιος ὁ Αὔγουστος, διατείβων ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσι διὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον, ἀκούσας τὰ κατὰ Μαγνέντιον, ἐξώρμησεν ἀπὸ Αντιοχείας ἐπὶ τὴν Ιταλίαν. Constantius Augustus, cum in Orientis partibus propter bellum Persicum versaretur, & quæ a Magnentio patrata erant accepisset, Antiochia in Italiam profectus est.

Σάπωρις δὲ ὁ Περσῶν Βασιλεὺς ἐπελθὼν τῇ Μεσοποταμίᾳ, καὶ πεντεκαίδεκα ἡμέρας ῥ τῇ Νισίβι, καὶ διαφόροις αὐτὴν πολέμοις, καὶ μηχαναῖς πολλαῖς χρησάμενος, ὡς καὶ ἐλεφάντων πλῆθος ἀγαγεῖν ἐπιτήδειον εἰς συμμαχίαν, καὶ Βασιλεῖς μιθωτοὺς, μαγγανικά τε παρασκευὰς, εἰς Sapor autem Persarum Rex facta in Mesopotamiam irruptione, centum dierum spatio Nisibin obsedit, variisque modis cum ingenti machinarum copia oppugnavit, adducto etiam magno elephantorum ad bellum idoneorum numero: conductis præterea in auxilium Regibus, & bellicis omnis generis comparatis instrumentis: quibus fretus, nisi urbem

dederent, a fundamentis eam eversurum minitabatur.

Deditionem vero recusantibus Nesibinis, Sapor urbem ex vicino urbi fluvio inundare decrevit.

At Nesibini precibus hostes vicere, propitio sibi conciliato Deo. Cum enim aquæ murorum fundamenta solo æquaturæ essent, horumque immineret ruina, pars murorum ita Dei nutu concidit, ut urbi maxime commodaret, quemadmodum in sequentibus exponetur. Accidit enim ut urbs inde servata fuerit, aquis hostes arcentibus, multisque ex iis pereuntibus.

Ii vero casu illo non deterriti minabantur se per collapsam muri partem penetraturos, applicatis elephantis armatis, & milite excitato ut totis viribus ad bellum, omnis generis machinis adhibitis, incumberent.

Verum qui in urbis præsidio erant milites, victoriam Dei quadam providentia adepti sunt. Loco enim universo armatis omnis generis impleto, onagris complures elephantos occiderunt: cæteris in fossarum uliginem prolapsis, aliis vero depulsis & retrocedere coactis. Cæsi sunt ex iis qui armati erant supra decem millia: reliqui fulmine de cælo lapso, caliginosisque nubibus, ac largo imbre, & tronitruorum fragoribus adeo perculsi sunt, ut major pars illorum metu conciderit.

Undique autem Sapor novus Pharao in angustum redactus victus est, pavoris fluctibus miserabiliter demersus.

Cum vero proxime civitas evertenda esset, muri casu hiatum ingentem facturo, deditionem factura, visum quoddam, eadem hora qua urbem oppugnabat, ejusmodi Sapori objectum est. Vir quidam mœnia Nesibina percurrebat: referebat ille specie sua Constantium Augustum, ira ut gravius indignatus Sapor, Nesibinis civibus subinde ingereret: *Nihil vobis profuturus est Imperator: expectatur ille, & pugnet, aut tradite civitatem.*

Edit. Paris. pag. 291.

Quibus ii reposuere: *Minime par est ut absente Imperatore nostro Constantio deditionem faciamus.* Unde vehementius indignatus Sapor, ex viso illos mentiri persuasus, *Cur mentimini*, inquit, *ego bisce meis oculis video Imperatorem vestrum Constantium per mœnia vestra discurrentem.* Ita Sapor varie a Deo profligatus, re infecta recessit, mortem Magis suis minitatus: qui causa cognita, Angeli apparitione summam in Constantio potentiam portendi ominantes, ita Sapori visum exposuerunt. Is vero ubi intellexit periculi causam, timore perculsus, machinas bellicas comburi, & quidquid ad apparatum bellicum paraverat destrui imperavit, arreptaque cum suis fuga, nemine persequente, in patriam se recepit, magna exercitus parte pestilentia prius absumpta. Circumfertur Volagesi Nesibini Episcopi Epistola, qua hæc singillatim exponuntur.

Constantio Augusto ad bellum contra Magnentium profecto, priusquam

A εἰ μὴ βούλοιντο τὴν πόλιν ἐκχωρῆσαι, ἐξαφανίζειν αὐτὴν ἐκ βάθρων ἀπείλουν.

Τῶν δὲ Νισιβηνῶν ἀντιχόντων πρὸς τὴν παράδοσιν, τὸ λοιπὸν ἐξυδατῆσαι ταύτην τῷ πρὸς αὐτὴν προαμῷ διεγνώκει ὁ Σάπωρις.

Οἱ δὲ Νισιβηνοὶ ἐν χαῖς ἐποιοῦντο τὰς παλιμμήχους, ἐμμένοντες τῷ Θεῷ ἔχοντες. Τῶν γὰρ ὑδάτων μελλόντων τὰ θεμέλια τοῦ τείχους ἐξομαλίζειν εἰς πτῶσιν, μέρος τοῦ τείχους ἐκπεσὸν διὰ Θεοῦ συγχώρησιν ἐπὶ τῷ συμφέροντι, καθὼς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Γίνεται γὰρ τὴν πόλιν φυλαχθῆναι, καὶ τοὺς πολεμίους τοῖς ὕδασιν ἀπόλεσθαι, ὡς καὶ πολλοὺς ἀπολέσθαι.

B Οἱ δὲ καὶ τοῦτο προσδόκιμοι ἐποίουν ἐκ τοῦ καταπεσόντος μέρους τοῦ τείχους εἰσελθεῖν, παρασύσαντες τοὺς ἐλέφαντας ἐνόπλους, ἐν ὄχλοις συμπεισάντες ἐμβεβιθέτερον προσέχειν τῇ πολίμῳ μαγγάνοις πανοπλίοις μηχανώμασι.

Οἱ δὲ τὴν πόλιν φρουροῦντες στρατιῶται, νίκην ἐκ Θεοῦ προνοίᾳ ἐκομίσαντο. Τὸν γὰρ πάντα ἄπαντα πανοπλίοις ὅπλοις ἐπλήρουν, καὶ ὀπάγροις τοὺς πλείονας ἐλέφαντας ἀπέκτειναν· οἱ δὲ λοιποὶ ἐν τοῖς καταπλήμασι τῶν τόπων ἐκέκλιντον, ἄλλοι δὲ κρουθίπτες ἀπεστράφησαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ὑπὸ μυρίας αὐτῶν ὁπλίτας ἀπέκτειναν, ἐν τοῖς λοιποῖς σκηπτὸς οὐρανόθεν ἔπεσε πυρὸς τε γνοφοδῶν, καὶ ὕεσι λάβρα, καὶ βροντῶν φοναῖς ἄπασιν ἐξέπληττον, ὡς τὰς πλείονας αὐτῶν φόβῳ διαφθαρῆναι.

C Πάντοθεν δὲ ὁ νέος Φαραὼ Σάπωρις συνέμβρις ἐπάτο, τοῖς τε φόβοις κύμασι δεινῶς καταπλήμμυρος.

Μέλλων δὲ καθαιρεῖν αὐτὴν, τὸ τείχους ῥῆγμα μέγιστον ὑπομένοντος, καὶ τῆς πόλεως λοιπὸν προδίδοσθαι μελλούσης, ὅρασις ἐδείχθη ἐν ἡμέρᾳ τῷ Σάπορι καθ' ἣν ὥραν ἐπολέμει. Λύπη τις περιτρέχων εἰς τὰ τείχη τῆς Νισίβεως· ἦν δὲ ὁ φανόμενος τῷ εἴδει Κωνσταντίου ὁ Αὔγουστος. ὡς πλέον ἀγανακτεῖν ὁ Σάπωρι κατὰ τῶν Νισίβεως οἰκητόρων, λέγοντα, ὡς Οὐδὲν ὑμῖν ὁ Βασιλεὺς ἰσχύει, ἐξελθέτω καὶ πολεμείτω, ἢ παράδοτε τὴν πόλιν.

D Ἐκείνων δὲ λεγόντων, Οὐκ ἔστι δίκαιον παραδοῦναι ὑμᾶς τὴν πόλιν, ἀκόντος τοῦ Βασιλέως ὑμῶν Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου. Ὡς ἐκ τοῦ πλέον ἀγανακτεῖν τὸν Σάπωρι, ἐλαύνοντα αὐτῶν κατὰ τὸ φανόμενον ἐκείνῳ, καὶ λέγειν αὐτῷ. Ἵνα τί ψεύδεσθε; ἐγὼ θεωρῶ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ Βασιλεὺς ὑμῶν Κωνσταντῖνος περιτρέχοντα εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως ὑμῶν. Καὶ ἐκ τούτου πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ παντελῶς ὁ Σάπωρις ἀπράκτος ἀνεχώρησε, θάνατον ἀπειλήσας τοῖς Μάγοις αὐτοῦ. (οἱ) μαθόντες τὴν αἰτίαν, διήγησαν τῷ φανέντος Ἀγγέλῳ εἶναι τοῦ Κωνσταντίου ἡ δύναμιν, καὶ ἀριθμὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐπιγνοὺς ὁ Σάπωρις τὸ καθ' ὅλων ἡ αἰτίαν, ἐν φόβῳ γενόμενος, ἐπέλαβε πᾶν τὸ μαγγανικὸν καυθῆναι, ἐν ὅσα πρὸς ἡ ἦν πολέμια παρασκευὴν πυρίπτοις καλυθῆναι. Αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς ἰδίοις φυγῇ μὴ διωκόμενος ἡ πατρίδα κατέλαβε, πρότερον λοιμικὴ νόσῳ τῷ πλείονα διαφθαρέντων. φέρεται δὲ ἐν ἐπιστολῇ Οὐολαγέσου Ἐπισκόπου Νισίβεως τὸ κατὰ μέρος τούτων δήλωσιν.

E Κωνσταντίου Αὐγούστου ἐν τῷ κατὰ Μαγνεντίου, ἀπιόντος πολέμῳ, πρὶν ἢ φθάσαι αὐτὸν, Κωνσταντία

A.C. ς αντία ἡ Κωνσαντίνα ἀδελφὴ ἐδυσασα Βετρανίωνα πορφύραν Καλάνδαις Μαρτίαις εἰς Βασιλέα ἐν Ναισῷ τῆς Ἰλλυρίας ἄνδρα ἔντιμον ἀνέσησι τῷ Μαγνεντίῳ πρὸς τὴν μάχην. Καὶ μετὰ ταῦτα φθάσας ὁ Κωνσάντιος ἐν οἷς τόποις ἦν ὁ πόλεμος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, προσιδέξατο τὸν Βετρανίωνα μετὰ πολλῆς τιμῆς· καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κάμπῳ τριβουνάλιον ἐφ' ὑψηλοῦ ποιήσας, παρόντος αὐτῷ τοῦ στρατοπέδου, συμπαρισταμένου δὲ τοῦ Βετρανίωνος, ἀδημηγόρει ὁ Κωνσάντιος, ἀκόλουθον εἶναι τῇ βασιλείᾳ τὴν ἐξουσίαν ὑπάρχειν, καὶ τῇ ἐκ προγόνων Βασιλείων ἁπτομένῃ ταύτην· συμφέρειν δὲ καὶ τῇ λοιπῇ δι' ὅπως ὑπὸ μίαν ἐξουσίαν διοικεῖσθαι τὰ δημόσια, ἕνα τύποις ἀκόλουθα.

Ἐν πᾶσι δὲ τούτοις ἦν ὁ Θεὸς μετὰ Κωνσαντίου, δοὺς αὐτῷ τὴν βασιλείαν. Ἦν γὰρ καὶ αὐτὸς πολλὴν φροντίδα ποιούμενος ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ. Τὸν δὲ Βετρανίωνα βασιλεύσαντα μῆνας δέκα, καὶ τὴν προειρημένην δημηγορίαν ὁ Κωνσάντιος ἀποδύσας τὴν πορφύραν, καὶ αὐτὸν καιρὸν τραπέζης αὐτῷ πρὸς ἑστίασιν παρέχετο, καὶ μετὰ πάσης τιμῆς καὶ δορυφορίας, καὶ πολλῶν χρεισμάτων ἀπέστειλεν αὐτὸν ἐν πόλει Προυσίᾳ τῆς Βιθυνίας διάγειν, λαμβάνοντα αὐτόθεν καὶ κελλαρικὰ δαψιλῶς. Χρησιανὸς δὲ ὢν ὁ Βετρανίων, καὶ παραβάλλων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν στοχάσεσιν, ἐποίει ἐλεημοσύνας πένησι, τιμῶν καὶ τοὺς τῆς Ἐκκλησίας προεστῶτας ἕως τελευτῆς αὐτοῦ.

adventaret, Constantia Constantii soror Vetranionem, virum illustrem, Calendis Mart. purpura indutum. Nisi Illyriae urbe Imperatorem factum ac inauguratum Magnentio ad praelium oppositit. Constantius vero qui ad locum Italiae quo bellum gerebatur pervenit, Vetranionem perhonorifice accepit, posteaque erecto in campi loco eminentiori, tribunali, coram exercitu, ac ipso Vetranione, orationem habuit Constantius, dixitque, Par esse omnino ut Imperio potestas suprema, eaque a majoribus Imperatoribus accepta dominetur: subditis vero longe esse utilius res publicas ab unica eademque potestate rite administrari, & alia id genus consentanea.

Caeterum in hisce omnibus Deus erat cum Constantio, illiusque imperium secundabat. Is enim summam Christi Ecclesiarum curam habuit. Vetranionem vero post decimum mensem quam imperaverat, secundum praedictam illam concionem, purpura exutum, eodem tempore mensa sua dignatus est Constantius, summisque honoribus & multo comitatu, ac multis benevolentiae significationibus illum prosecutus, Prusiam Bithyniae civitatem amandavit, ubi ad vitae usum necessaria illi omnia, annonas & cellarienses species copiose suppeditavit. Vetranio vero uti Christianus, ac in Ecclesiae sacris Liturgiis assiduus, in egenos eleemosynas erogabat, & Ecclesiae Praesules usque ac mortem coluit.

OLYMP. CCLXXXIII.

Edit. Paris. pag. 292.

5830 330. ιδ'. Ινδ. γ'. Υπ. Σεργίου καὶ Νιγεινιανοῦ.

Κωνσάντιος Αὔγουστος μόνος βασιλεύων Γάλλον ἀνεψιὸν αὐτοῦ κοινωνὸν τῆς αὐτοῦ βασιλείας Καίσαρα ἀνηγόρευσε, μετονομάσας αὐτὸν Κωνσάντιον, ἰδοῖς Μαρτίαις, ἐν τῇ τοῦ Ἀνατολίου Ἀντιοχείᾳ ἀπέστειλε, τῷ Περσῶν ἐπικειμένων.

Τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ὤφθη ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ πᾶσαν τὴν χρόνον. (ὥρα γὰρ ὡς τρίτη, ἐν ἡμέρᾳ Πεντηκοστῇ) φωτοειδὲς τεταμένον Νώναις Μαΐαις ἐν τῷ ἀέρι, ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Ἐλαιῶν ἕως τοῦ Γολγοθᾶ, ἐν ᾧ τόπῳ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος κατὰ ἀνατολάς, ὅθεν ἀνελήφθη ὁ Κύριος, κύκλῳ τοῦ φαντάσματος τιμίου σταυροῦ, στέφανος ὡς ἂν εἶχε τὸ εἶδος ἔχων. Καὶ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ὤφθη ἐν Παννονίᾳ Κωνσαντίῳ τῷ Αὐγούστῳ καὶ τῷ στρατῷ αὐτοῦ σταυρὸς ὅτε ἐν τῷ κατὰ Μαγνέντιον πολέμῳ. καὶ ἀρξαμένου Κωνσαντίου συμβάλλοντος αὐτῷ περὶ τὴν λεγομένην Μούρσαν πόλιν, ἡττηθεὶς ὁ Μαγνέντιος ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν μετ' ὀλίγων.

Κωνσάντιος δέ, ὁ καὶ Γάλλος, ὁ προειρημένος Καῖσαρ, ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ διῆγεν.

xiv. Ind. ix. Sergio & Nigriniano Coss.

Constantius Augustus, solus imperans, Gallum patruelem consortem imperii Caesarem renuntiavit, dato illi Constantii cognomine, Idibus Martiis, ac Antiochiam in Orientem misit, Persis tum ingruentibus.

Signum Crucis Christi eadem tempestate Hierosolymis in caelo apparuit, sub horam tertiam, Nonis Maii, ipso Pentecostes die, luminis instar protensum a Monte Olivarum usque ad Golgotha, quo loco versus Orientem Christus est Crucifixus, unde assumptus est Dominus: corona caeterum iridis speciem praeferente venerandam istam crucem ambiente. Eademque hora Constantio Augusto in Pannonia, & qui cum eo erat exercitui, visa est in bello contra Magnentium: cumque coepisset Constantius cum illo confligere ad urbem Mursam, Magnentius victus cum paucis in Galliam fuga evasit.

Constantius autem, qui & Gallus praedictus Caesar, in Oriente & Antiochiae moratus est.

σπγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCLXXXIII. OLYMPIAS.

351. ιε'. Ινδ. ί. Υπ. Κωνσαντίου Αὐγούστου τὸ ζ', καὶ Κώνσαντος Καίσαρος.

xv. Ind. x. Constantio Augusto VII. & Constante Caesare Coss.

352. ις'. Ινδ. ια'. Υπ. Κωνσαντίου Αὐγούστου τὸ η'. καὶ Κώνσαντος Καίσαρος τὸ β'.

xvi. Ind. xi. Constantio Augusto VIII. & Constante Caesare II. Coss.

353. ιζ'. Ινδ. ιβ'. Υπ. Κωνσαντίου Αὐγούστου τὸ θ', καὶ Κώνσαντος Καίσαρος, τὸ γ'.

xvii. Ind. xii. Constantio Augusto IX. & Constante Caesare III. Coss.

A.M.C. A.C. Hoc anno, Magnentius rursum ad Mustum Solencum prælio congressus, victus, solus in Gallias Lugdunum confugit, ubi, occiso fratre suo, se quoque ex a. d. IV. Idus Augusti interfecit.

ΟΛΥΜΠ. ΙΡΠΙΤ. Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει, Μαγνέντιος πάλιν συμβαλὼν ἐν Μούστῳ Σηλέκῳ, ἡττηθεὶς ἔφυγε μόνος ἐν Γαλλίαις εἰς Λουγδοῦνον πόλιν, καὶ ὅτε τὸν ἴδιον ἐποίησεν ἀδελφὸν, τότε καὶ ἑαυτὸν ἀνεῖλε πρὸ πέμπτων Ἰδῶν Αὐγούστου.

ιη. Ινδ. ιγ'. Τπ. Ἀρβητίωνος καὶ Λολλιανοῦ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Γάλλος ὁ καὶ Κωνστάντιος Καῖσαρ ὁ ἐν Χαβόλοις, ὃς παρὰ γνώμην Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου ἀποστείλας Ἔπαρχον Πραιτωρίων τὸν Κύιντον, μεταπεμψάμενος ἀπὸ Ἀντιοχείων ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου, ἐν Ἰσαυρίᾳ νύμφην ἠγάγετο. Καὶ Ἰουλιανὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ αὐτοῦ Γάλλου, τὸν καὶ Κωνσταντίου, πορφύραν ἐνέδυσε, καὶ Καίσαρα προεχείρισεν πρὸ ιε' ἰδῶν Ὀκτωβρίων, ὃς αὐτῷ πρὸς γάμον Κωνστάντιος ὁ Αὐγουστος τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν Ἑλένην, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸς ἐν Γαλλίαις.

Edit. Paris. pag. 293.

CCLXXXIV. OLYMPIAS.

σπδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

318. XIX. Ind. XIV. Constantio Augusto X. & Juliano Cæsare Cos.

His Cos. mense Panemo, die I. Sancti Timothei discipuli quondam Sancti Pauli, ac primi Ephesi in Asia creati Episcopi, reliquiæ Constantinopolim cum summa veneratione delatæ, in ede Sanctorum Apostolorum sub ipsa sacra mensa repositæ sunt.

ιθ'. Ινδ. ιδ'. Τπ. Κωνσταντίου Αὐγούστου τὸ ι', καὶ Ἰουλιανοῦ Καίσαρος.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, μηνὶ Παυΐμῳ α', Τιμοθέου τοῦ ἁγίου μαθητοῦ γενομένου Παύλου τοῦ Ἀποστόλου, Ἐπισκόπου τῶν πρώτων χειροτονηθέντος ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀσίας, τὰ λείψανα κεῖνται ἐν Κωνσταντινουπόλει σὺν πάσῃ τιμῇ, καὶ ἀπετέθη εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ὑπὸ κάτω τὴν ἁγίαν τράπεζαν.

317. XX. Ind. XV. Constantio Augusto XI. & Juliano Cæsare II. Coss.

κ'. Ινδ. ιε'. Τπ. Κωνσταντίου Αὐγούστου τὸ ια', καὶ Ἰουλιανοῦ Καίσαρος τὸ β'.

His Consulibus mense Distro, die III. Constantinopolim allatæ sunt reliquiæ Sanctorum Lucæ & Andreæ Apostolorum, cura Constantii Augusti, cum veneratione & cultu, ac psalmorum & hymnorum cantu, depositæque sunt in ede Sanctorum Apostolorum.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, μηνὶ Δίστρῳ γ'. ἐνέχθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Λουκᾶ καὶ Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλων, σὺν τῷ Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου, μετὰ ὠδῆς καὶ θεωρίας, ψαλμῳδίας τε καὶ ὑμνολογίας, καὶ ἀπετέθη εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους.

Constantius Augustus propter Vicennalia sua multo cum apparatu & comitatu Romam venit, & cum eo uxor ejus Eusebia Augusta, Romæque moratus est dies XXV.

Κωνστάντιος Αὐγουστος εἰς τὸ ἑαυτοῦ Εἰκοσαετηρίδα μετὰ πολλῆς φαντασίας, καὶ παρατάξεως ἐπορεύθη ἐν Ῥώμῃ· συνεπορεύθη δὲ αὐτῷ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εὐσεβία ἡ Βασίλισσα, καὶ ἐποίησαν ἡμέρας ιδ', ἐν τῇ Ῥώμῃ.

315. XXI. Ind. I. Datiano & Cereale Coss.

χα'. Ινδ. α'. Τπ. Δατιανοῦ καὶ Κηρεαλίνου.

316. XXII. Ind. II. Eusebio & Hypatio Coss.

χβ'. Ινδ. β'. Τπ. Εὐσεβίου καὶ Ὑπατίου.

His Coss. mense Hyperberetæo Nicomediæ ingens & vehemens terræ motus accidit circiter horam tertiam noctis: ac civitas concidit, & deleta est, unaque cum aliis ipse urbis Episcopus, Cecropius nomine, oppressus est.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, μέγας γέγονε καὶ σφοδρὸς σεισμὸς ἐν Νικομηδείᾳ, περὶ ὥραν γ' νυκτερινήν. Καὶ ἡ πόλις κατέπεσε καὶ διεφθάρη, ἐν οἷς συνεπάλαιτο ἡ τῆς αὐτῆς πόλεως Ἐπίσκοπος, Κεκρόπιος τοὔνομα.

Gratianus Valentiniani filius ex a. d. X. Kalend. Junias natus est. Et hoc ipso anno primum processit Constantinopoli Præfectus Romæ, Honoratus nomine, ex a. d. III. Idus Septembres.

Γρατιανὸς υἱὸς Οὐαλεντινιανοῦ ἐγεννήθη πρὸ ι' Καλανδῶν Ἰουνίων, καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐν πρώτοις προῆλθε ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἔπαρχος Ῥώμης ἀνόματι Ὀνώρατος πρὸ γ' ἰδῶν Σεπτεμβρίων.

CCLXXXV. OLYMPIAS.

σπε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

320. XXIII. Ind. III. Constantio Augusto XII. & Juliano Cæsare III. Coss.

κγ'. Ινδ. γ'. Τπ. Κωνσταντίου Αὐγούστου τὸ ιβ', καὶ Ἰουλιανοῦ τὸ γ'.

Hoc anno, mense Peritio, die XV. Magna Ecclesia Constantinopoleos dedicata est.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Περιτίῳ ιε' ἐκαθιερώθη ἡ μεγάλη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως.

pag. 294. Macedonius Episcopus Constantinopolitanus propter multa ipsius propria crimina exauctoratus est, & in locum ejus surrogatus Eudoxius mense Audynæo, die XXVII. præsenti-

Μακεδόνιος Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος καθῃρέθη ἐπὶ πολλαῖς ἰδίοις αὐτοῦ ἐγκλήμασι, καὶ κατέστη ἀντ' αὐτοῦ Εὐδόξιος τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος, ἐνθρονισθεὶς μηνὶ Αὐδυναίῳ κζ',

A.M.C. A.C. παρουσίᾳ Ἐπισκόπων οβ'. Μάξι, Ἀκακίου, Γεωργίου, Σίρρα, Οὐρανίου, Θεοδοσίου, Εὐσεβίου, Πηγασίου, Λεοντίου, Κυρίωνος, Ἀραβιανοῦ, Ἀσίνα, Φιλοθέου, Γεροχίου, Εὐγενίου, Ἐλπιδίου, Στεφάνου, Ἡλιοδώρου, Δημοφίλου, Τιμοθέου, Ἐξουρσίου, Μεγασίου, Μιζωνίου, Παύλου, Εὐαγρίου, Ἀπολλωνίου, Φοίβου, Θεοφίλου, Προτασίου, Θεοδώρου, Ἡλιοδώρου, Εὐμαθίου, Συνεσίου, Πτολεμαίου, Εὐτυχοῦς, Κυίντου, Ἀλφίου, Τροφίμου, Εὐτυχίου, Βασιλίσκου, Θεομνήστου, Βετρανίωνος, Φιλίππου, Ἀναστασίου, Μαξεντίου, Πολυεύκτου, Τροφίμου, Οἰκουμενίου, Γρατιανοῦ, Λεοντίου, Μητροδώρου, Εὐσταθίου, Μενοφίλου, Εὐηθίου, καὶ τῶν λοιπῶν.

A bus Episcopis LXXII. Mark ſcilicet, Acacio, Georgio, Serra, Uranio, Theodoſio, Euſebio, Pegaſio, Leontio, Curione, Arabiano, Aſino, Philotheo, Gerochio, Eugenio, Elpidio, Stephano, Heliodoro, Demophilo, Timotheo, Exeureſio, Megazio, Mizonio, Paulo, Evagrio, Apollonio, Phœbo, Theophilo, Protaſio, Theodoro, Heliodoro, Eumathio, Syneſio, Ptolemæo, Eutyche, Quinto, Alphio, Trophimo, Eutychio, Baſiliſco, Theomneſto, Vetranione, Philippo, Anaſtaſio, Maxentio, Polyeucto, Trophimo, Oecumenio, Gratiano, Leontio, Metrodoro, Euſtathio, Joviano, Menophilo, Evetheo & cæteris.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, οὐ μετὰ πολλὰς ἡμέρας τῶν ἐγκαινισθέντων τὸν Εὐδόξιον Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, τὰ Ἐγκαίνια τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς αὐτῆς πόλεως ἐπλήσθη, διὰ ἐτῶν λδ' μικρῷ πρὸς, ἀφ' οὗ Θεμελίους κατεβάλετο Κωνσταντῖνος, Νικητὴς, Σεβαστός. Ἐγένετο δὲ τὰ Ἐγκαίνια αὐτῆς ἐπὶ τῷ προκειμένων Ὑπάτων πρὸ ιε'. Καλανδῶν Μαρτίων, ἥτις ἐστὶ μηνὸς Περιτίου ιδ'. Εἰς τὰ ἐγκαίνια προσήγαγε Βασιλεὺς Κωνστάντιος Λοῦγουστος ἀναθήματα πολλὰ, χειμήλια χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ μεγάλα, καὶ ὑφάλιθα χρυσοῦφῆ ἀπλώματα τῶν ἁγίων θυσιαστηρίου πολλά. Ἔτι μὴν καὶ εἰς τὰς θύρας τῆς Ἐκκλησίας ἀμφίθυρα χρυσᾶ διάφορα, καὶ εἰς τὰς πυλῶνας τὰς ἔξω χρυσοῦφῆ ποικίλα· ὡς πολλὰς δωρεὰς ἐχαρίσατο φιλοτίμως τότε πάντι τῷ Κλήρῳ καὶ τῇ καινῇ τῇ παρθένων, καὶ τῷ χηρῶν, καὶ τοῖς ξενοδοχείοις. Καὶ εἰς ἀλτροφεῖα τῶν προκριμένων, καὶ τῶν πτωχῶν, καὶ ὀρφανῶν καὶ φυλακῶν στρωμάτων προσέθηκε πλείονος μέτρου, ἢπερ ὁ πατὴρ αὐτῷ Κωνσταντῖνος ἐχαρίσατο.

B In eadem Synodo Epiſcoporum non poſt multos dies ab inauguratione Eudoxii Epiſcopi Conſtantinopoleos, Encænia Magnæ Eccleſiæ ejuſdem urbis celebrata ſunt, anno trigeſimo quarto plus minus, ex quo fundamenta Conſtantinus victor Auguſtus jecerat. Acta ſunt autem illius Encænia his Conſulibus ex a. d. xvi. Kalend. Martias, qui dies eſt menſis Peritii xiv. Ad ea Encænia Imperator Conſtantius Auguſtus munera multa, cimelia aurea & argentea ingentia, gemmiſque & auro intextas C pro altari mappas contulit. Præterea pro Eccleſiæ januis varia aurea vela: & pro exterioribus veſtibulis alia rurſum vela auro contexta & variegata. Multa enim beneficia magnifice largitus eſt, cum in univerſum Clerum, tum in religioſarum virginum ac viduarum collegia, & in Xenodochia. In prædictorum vero tum pauperum, tum orphanorum, ac captivorum, ſeu in carceribus detentorum alimenta, diarium majus conceſſit quam pater ejus Conſtantinus erat elargitus.

1660. ἐτ. κδ'. Ἰνδ. δ'. Υπ. Ταύρου καὶ Φλωριντίου.

Ἀρχῇ τοῦ πέμπτου Ἰνδικτιῶνος, ᾧ ἡ ἀπαγγελθεῖσα αὐτῷ ἀποξία Ἰουλιανοῦ Καίσαρος, ἐλθὼν, εἰς Μόψου κρήνας, ἐν πρώτῃ μονῇ ὑπὸ Ταῦρον Κιλικίας, καὶ πρότερον εἰληφὼς τὸ ἅγιον Βάπτισμα παρὰ Εὐζωΐου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας μεταλλάττει ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ ὑπὸ τῶν αὐτοῦ Κωνσταντίου, μεταλλάττει δὲ βίον ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος Λοῦγουστος μηνὶ Διῷ, ἴσως Ἀντιοχείας νί. Ἰνδικτιῶνος ε'. εἰρήνης δὲ Ἐκκλησιῶν ἐπιλαβομένης ἴσως ε'. τῷ προκειμένων Ὑπάτων Ταύρου καὶ Φλωριντίου.

D Mopſucrenas veniſſet, in prima a Tarſo manſione ab Euzojo Antiochiæ Epiſcopo, ipſo in eamdem manſionem evocato, ſuſcepto prius baptiſmo, moritur menſis Dii, ſeu Novembris, die iii. anno juxta Antiochenos cdx. Indict. v. redditæ pacis Eccleſiis anno l. prædictis Tauro & Florentio Coſſ. *Edit. Pariſ. pag.* 295.

Ῥωμαίων δὲ ἐβασίλευσεν ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ Παραβάτης, ἀπόστολος μὲν Κωνσταντίου, ἀδελφὸς δὲ Γάλλου τοῦ καὶ Κωνσταντίου, ἔτη β'. Ὧν μῆνας ι'.

Romanis xxxvi. imperavit JULIANUS Apoſtata, Conſtantii quidem patruelis, Galli vero, qui & Conſtantius dictus eſt, frater, ann. ii. Colliguntur anni v.mdcccl.xxii.

1671. ἐτ. ά. Ἰνδ. ε'. Υπ. Μαμερτίνου καὶ Νεβίττα.

Μετὰ τὸν πλάνον Κωνσταντίου τοῦ Λούγουστου, καὶ εἰρήνην τῶν Ἐκκλησιῶν διαλάβη, εἰσελθόντος Ἰουλιανοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν μηνὶ Ἀπελλαίῳ ιά. Καὶ ἐν τοῖς τὰ ἀκολουθήσαντα ταῦτα.

1. Ind. v. Mamertino & Nevitta Coſſ.

Mortuo Conſtantio Auguſto, pax Eccleſiarum Juliano Conſtantinopolin menſis Apelæi xi. die ingreſſo, E ſublata eſt. Quæ autem ſunt inſecuta hæc ſunt.

Ἰουλιανὸς γνοὺς τὸν Κωνσταντίου τοῦ Λούγουστου τὸν πλάνον, τὸν ἑαυτῷ ὑποστάντα, καὶ ἀσέβειαν φανερὰν καθιεῖσαν, χάραγμα κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης ὑποτίθεται, τὰ εἴδωλα πάντα ἀναστοῦσθαι προστάττει. Ἐφ' οἷς ἐπαρθέντες οἱ κατὰ τὸν Ἀνατολὴν Ἕλληνες, ἅθρόως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ κατ' Αἴγυπτον, Γεώργιον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως συλλαβόμενοι ἀνεῖλον, καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ ἀσεβῶς ἐμπαίξαντες. Καμήλῳ γὰρ ἐπιθέντες, δι' ὅλης τῆς πόλεως περιέφερον. Καὶ μὴ

Julianus cognita Conſtantii Auguſti morte, ſuam apoſtaſiam & impietatem aperte profeſſus, miſſo adverſus Chriſtianiſmum per totum orbem edicto, idola omnia inſtaurari præcepit. Quo inſtari qui in Oriente erant Gentiles, ſtatim Alexandriæ Ægypti urbe, Georgio civitatis Epiſcopo capto & interfecto, illius cadaveri impie illudentes, impoſitum camelo per totam urbem illud circumta-

lerunt: ac diverſorum deinde animalium cadaveribus cum oſſibus collectis, ipſiuſque reliquiis permixtis ac combuſtis cineres diſperſerunt.

In Palæſtina etiam Sancti Joannis Baptiſtæ reliquias, quæ Sebaſtæ repoſitæ erant, effoſſas diſperſerunt.

Patrophili quoque Scythopolitanæ Eccleſiæ Epiſcopi aperto tumulo, corporis alia quidem diſperſerunt, calvam vero in uſum veluti lychni ſuſpenſam contumelioſe infixerunt.

Gazæ vero & Aſcalone Presbyteros & virgines occiderunt, ac apertâ eorum deinde corpora hordeo repleta, poſtea porcis expoſuerunt.

In Phœnicé præterea Cyrillo Diacono Heliopolitano interfecto, illius jecur degustarunt, quod beatæ memoriæ Conſtantino imperante eorum evertiſſet idola. Sed quo pacto is qui Diaconum diſſecuerat, & jecur degustarat, vitam finierit, operæ pretium eſt exponere. Linguam putrescentem amiſit: dentes contractos expuit: oculis, poſt ingentes cruciatus, captus eſt: toto corpore denique diriſſime tortus vitam exuit.

Emeſæ autem magnam Eccleſiam ingreſſi, Bacchi idolum in ea erexerunt.

Edit. Pariſ. pag. 296.

Similiter quoque Epiphaniæ Syriæ civitate idolum cum tibiis & tympanis in Eccleſiam intulerunt Gentiles. Beatus porro Euſtathius ejuſdem Eccleſiæ Epiſcopus, vir pius & religioſus, auditis tibiis, interrogavit ubi hæc agerentur, intellectoque id in Eccleſia fieri, fidei zelo ſuccenſus, ſimul ac ita audivit, Deum precatus ne talia oculis ſpectare cogerentur, ſpiritum edidit.

Cum præterea Conſtantinopolim venisſet Julianus, ac Eudoxius tum eſſet urbis Epiſcopus, variis artibus adverſus Eccleſiam ſtructis inſidiis, confuſionem in eam immittere ſategit, præcipiens ut omnes qui antehac propter abſurdas varias opiniones ſuerant exauctorati, Eccleſiis reſtituerentur, captata ex ejuſmodi conflatis concurbationibus divexandi Dei Eccleſias occaſione.

Ita ergo Meletius, qui ob impietatem & alia crimina depoſitus fuerat, Antiochiam reverſus, antiquam Eccleſiam per vim occupavit, ad eum confluentibus Clericis, qui jam antea legitime depoſiti fuerant a ſancta Synodo: inter quos præcipuus erat Diogenes ex Presbytero, præ reliquis omnibus concurſans, & partes adjuvans: & Vitalis Laicus, qui ſemper fraudes atque impoſturas exercuerat. Hic ulterius progreſſus, ad extremum, offenſus Meletio, ab illo ſe ſe abrupit, & hæreſim ipſe quoque ridiculam condidit, a quo etiam hodie Vitalianos nuncupant. Huic etiam hæreſi adhæſit Apollinarius ex Laodicea Syriæ, Grammatici filius.

361. 11. Ind. VI. Juliano Auguſto IV. & Saluſtio Coſſ.

Hac ipſa tempeſtate, eorum qui ad militias inquirebantur nonnulli in Apoſtaſiam prolapſi ſunt, alii quidem

A τῶν ἀγγέλων ἀλόγων πικρὰ σώματα δι' ἃ ὀφλὴν σύλλογα γενόμενα καὶ συμμίξαντες αὐτὰ τὴν λείψανα καὶ κατακαύσαντες διεσκόρπισαν.

Καὶ ἐν Παλαιστίνῃ δὲ τὰ ἁγία Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ λείψανα ἐν Σεβάστῃ τῇ πόλει κείμενα ἀνορύξαντες διεσκόρπισαν.

Ἐπὶ δὲ καὶ ἁγίου Πατροφίλου Ἐπισκόπου τῆς ἐν Σκυθοπόλει Ἐκκλησίας γενομένῃ ἀνορύξαντες ἀπὸ τοῦ τάφου τὰ λείψανα, τὰ μὲν ἄλλα διεσκόρπισαν, τὸ δὲ κρανίον ἐμβεβύσαντες κρεμάσαντες ὡς ἐν φωτὶ κανδήλας ἐσκώπτεσαν.

Ἐν δὲ Γάζῃ καὶ Ἀσκάλωνι πρεσβυτέρους καὶ παρθένους ἀναιροῦντες, καὶ μὴ πω ἀναπνεύσαντας ἐκ τῶν σωμάτων αὐτῶν, κριθῶν πληρώσαντες, τοῖς χοίροις παρέβαλον.

B Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Κύριλλον Διάκονον Ἡλιουπολίτην ἀνελόντες καὶ πάντες αὐτοῦ ἀπεγεύσαντο, ἐπειδὴ τὰ εἴδωλα αὐτῶν ἐνέπρησε τῷ μακαρίτῃ Κωνσταντίνῳ καταστρέψαι. Ὁ δὲ ἀναιρεθεὶς Διάκονος ἀπογευσάμενος καὶ πάντες αὐτοῦ ὅπως καταστρέψῃ τὰ ἐαυτῶν βίου ἄξιον ἐπιμεθόδευσαν. Τὴν μὲν γλῶσσαν σαπεῖσαν ἀπώλεσε, τοὺς δὲ ὀδόντας συμβεβυσμένους ἀπέβαλε, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἐπὶ πολὺ ἐν φοβερῷ πόνῳ ἐδυσωπήσεις ἐπηρώθη, καὶ ὅλῳ τῷ σώματι βασανιζόμενος δεινῶς ἀπέθανε.

Ἐν δὲ Ἐμέσῃ τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπελθόντες τὸ Διονύσου εἰδωλεῖον ἔφρασαν.

C Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Ἐπιφανείᾳ πόλει τῆς Συρίας ἐπεισελθόντες οἱ Ἕλληνες τῇ Ἐκκλησίᾳ εἴδωλον εἰσήγαγον μετὰ αὐλῶν καὶ τυμπάνων. Ὁ δὲ μακάριος Εὐστάθιος ὁ τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος τυγχάνων ἀνὴρ εὐλαβὴς καὶ δίσεβὴς, ἀκούσας τὰ αὐλῶν, καὶ πυθόμενος τὸ πῶς ἂν εἴη ταῦτα, καὶ γνοὺς ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ζῆλον ἔχων ἐν πίστει καὶ εὐλαβείᾳ, ἀθρόως ἀκούσας ἐκοιμήθη παρασκευάσαντος μὴ ἰδεῖν ταῦτα τοῖς ἑαυτοῦ ὀφθαλμοῖς.

Ἐπὶ δὲ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιβὰς ὁ Ἰουλιανὸς Εὐδόξιον Ἐπίσκοπον ἐν αὐτῇ ὄντα, παλυτρόπως καὶ τῆς Ἐκκλησίας μηχανώμενον ἐπιβουλὰς εἰς τύγχασιν, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἄγαν, βουληθεὶς ἅπαντας τοὺς καθαιρεθέντας πρὸ πολλοῦ ἐπὶ δημοσίοις ἀτόποις κακοδοξίαις ἀποφῆναι τοὺς Ἐκκλησίας, προφάσεις αὐτῶν γενομένων παραχωρεῖν τῶν Ἐκκλησιῶν τῇ Θείᾳ.

Ὅπως δὲ καὶ ὁ Μελέτιος, ὁ ἐπὶ ἀσεβείᾳ καὶ ἑτέροις κακοῖς καθηρημένος, ἐπανελθὼν ἐν Ἀντιοχείᾳ τὴν παλαιὰν ἥρπασεν Ἐκκλησίαν, συνδραμόντων αὐτῷ καὶ τῶν ἤδη ἐκ τοῦ κλήρου καθαιρεθέντων ὑπὸ τῆς ἁγίας Συνόδου· ἐν οἷς ἦν μάλιστα ὁ Διογένης ἀπὸ πρεσβυτέρων, τὰ ἄλλων πάντων ὑπερέχων. Καὶ Βιτάλιος E λαϊκὸς ἐπιτιθέμενος αἰτίαις, καὶ δι' ὃν πολλὰ πρᾶξαν, καὶ ὕστερον λυπηθεὶς, μετὰ χρόνον πρὸς τὸν Μελέτιον ἀπεσχίσθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ αἵρεσιν γέλωτος καὶ πάνυ ἀξίαν σύστασιν ἐποιήσατο, ἀφ' οὗ καὶ οἱ περὶ τὸν Βιταλιανοὶ λέγονται. Ταύτῃ τῇ αἱρέσει καὶ Ἀπολινάριος ὁ Ἀπολλινάριος τῆς Συρίας, γραμματικοῦ υἱὸς γεγονὼς, προσέρρυη.

β'. Ἰνδ. ς'. Τπ. Ἰουλιανῆ Καίσαρος τὸ δ', καὶ Σαλλουστίου.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, καὶ τῶν ἐν στρατείαις ἐξεταζομένων τινὲς ἀπατηθῆναι εἰς ἀποστασίαν, οἱ μὲν

ἐπαγγελίαις δόσεων καὶ ἀξιωμάτων, οἱ δὲ καὶ ἀ- A
ναγκαίως ταῖς ἐπιτιθεμέναις ὑπὸ τῶν ἰδίων Ἀρχόντων χαυνόφρονι. Καὶ Θεότεκνός τις ἀφιερέπρος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας ἐξ ὑποθέσεως ἀπατηθεὶς, αὐτομάτως ἐπὶ τῷ εἰδωλολατρείαν ἐχώρησεν· ὃν ὁ Θεὸς ἐτιμωρήσατο παραχρῆμα, ξόφῳ τοιούτῳ. σκωληκόβρωτος γὰρ γενόμενος, καὶ τῶν ὄψεων ἀποβαλών, καὶ τῶν γλώσσαν ἰδίαν, οὕτως ἀπέθανεν.

Τότε καὶ Ἴρων, ὅπερ λεγόμενός τις Θηβαῖος Ἐπίσκοπος, αὐτομάτως ἀπέστη, ἐν τῇ Ἀντιοχέων πόλει τυγχάνων, ὃν ἀπαραδόξοις τοῦ Θεοῦ δόναμις εἰς παράδειγμα καὶ φόβον πολλῶν τιμωρίας ἐποιήσατο. Ἔρημον γὰρ αὐτὸν κατασήσας πάσης κηδεμονίας, καὶ σκωλήκων νόσον ἐμβαλών, ἐν ταῖς πλατείαις φερόμενον, B
ἐκψύξαι δημοσίᾳ ἐνώπιον πάντων ἐποίησε.

Ἐν τούτοις δὲ καὶ Οὐαλεντινιανὸς Τριβοῦνος τότε ὢν τάγματος Κορνάτων, (ὅπερ λεγομένων κυμέρων) τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ διήνεγκεν. Οὐ μόνον γὰρ τὸ ἀξιώματος καταφρόνησεν, ἀλλὰ καὶ ἐξορίᾳ κατοβληθεὶς, γενναίως τὰ ἀροθύμως ὑπέμεινεν. Ὡς μὲν οὖν, ὅπως ἐτιμώθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Βασιλεὺς Ῥωμαίων γενόμενος, ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται.

Ἀρτέμιος δὲ Δοὺξ ὢν τῆς κατ' Αἴγυπτον διοικήσεως, ἐπειδήπερ ἐν τοῖς καιροῖς τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ μακαρίτου Κωνσταντίνου τοῦ Αὐγούστου ζῆλον πολιτικὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιῶν ἐσπείσατο, ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ἐδημεύθη, C
καὶ τῶν κεφαλῶν ἀπετμήθη, μυσταγωγήσαντος αὐτὸν τοῦ Ἰουλιανοῦ.

Ἐμαρτύρησε δὲ καὶ ἐν Δορυστόλῳ τῆς κατὰ τὴν Θρᾴκην Σκυθίας Αἰμιλιανὸς, ὑπὸ στρατιωτῶν πυρὶ παραδοθεὶς ὑπὸ Καπιτωλίνου Οὐικαρίου, πολλοὶ τε ἄλλοι κατὰ διαφόρους τόπους, καὶ πόλεις, καὶ χώρας διαφερόντως τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, ὡς ἂν ἔστιν ῥᾴδιον τὸν ἀριθμὸν ἐξειπεῖν, καὶ τὰ ὀνόματα.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, Θαλάσσιός τις, ὁ καὶ Μάγνος, ἐν ἀσελγείᾳ μὲν καὶ ἀσωτείαις ἐπίσημος, ὁ καὶ τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἐπ' αἰσχρουργίαις προαγωγὸς ἐτύγχανε, συμπαίστης αὐτῇ τὸ οἶκον ἀπέθανε. D

ΠΕΡΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΟΜΕΤΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει, ἐμαρτύρησε καὶ ὁ ἅγιος Δομέτιος τρόπῳ τοιούτῳ. Ἀπερχομένου γὰρ Ἰουλιανοῦ εἰς πόλεμον, καὶ παρερχομένου διὰ τῆς Κυρηναϊκῶν, ἰδὼν ὄχλον ἐσώπτα ἐμφοβεῖν τὸ σπήλαιον τοῦ ἁγίου Δομετίου, καὶ εἰσῆλθεν, καὶ ἐπυνθάνετο τίς ἐστι· καὶ μαθὼν ὅτι μοναχὸς, καὶ σωκρύπτει ὁ ὄχλος θέλων ἐκβαλεῖν ἐξ ἀλογιθλῖψαι παρ' αὐτοῦ, ἐδήλωσε τῷ ἁγίῳ Δομετίῳ αὐτὸς Ἰουλιανὸς καὶ Ῥεφερενδάριος Χριστιανὸς ταῦτα· Εἰ μὲν τὸ ἀρέσαι τῷ Θεῷ σου εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθες, ἀνθρώποις μὴ θέλε ἀρέσκειν, ἀλλ' ἰδίᾳζε. Ἀπεδήλωσεν αὐτῷ ὁ ἅγιος Δομέτιος, ὅτι, Τῷ Θεῷ ἐκδύς με τὸν ψυχὸν καὶ τὸ σῶμα, ἐκ παλαιῶν χρόνων ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ ἀπέκλεισα ἐμαυτόν. Τὸν δὲ φρὸς ἐμὲ ἐρχόμενον ἐν πίστει ὄχλον ἀκοδιώκειν οὐ δύναμαι. Καὶ ἐκέλευσεν ὁ Βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἀναφραγῆναι τὸ σπήλαιον, καὶ ἐμεῖνεν ἐσω ὁ δίκαιος, καὶ ὕπνῳ ἐκοιμήθη αὐτὸς ὁ ἅγιος Δομέτιος.

munerum ac magistratuum illecti pollicitationibus; aliis necessitate quadam impositâ à suis Præfectis defecit. Quidam vero Theotecnus Antiochenæ Ecclesiæ Presbyter promissionibus circumventus; sponte sua ad Deorum cultum se contulit, quem Deus exemplo hac ratione punivit: à vermibus enim adrosus, oculisque privatus, linguam comedens, interiit.

Tum etiam Iron, ita appellatus, Thebis oriundus, Episcopus, cum Antiochiæ versaretur, sponte pariter defecit: a quo miraculosa Dei potentia in exemplum, & terrorem multorum, pœnas exegit. Omnium enim ope curaque destitutum, ac in eum immissis ulceribus, atque adeo putredine, fecit ut dum in plateis circumferetur, publice in conspectu omnium animam emiserit. *Edit. Paris. pag. 297.*

Inter hæc quoque Valentinianus Tribunus legionis Cornutorum, numeri militaris sic appellati, præ cæteris fidei in Christum professione eminuit. Non solum quippe dignitatem suam contempsit, sed etiam exilio damnatus, fortiter utroque illud perrulit. Quomodo vero post hæc a Deo fuerit honoratus, Romanorum factus Imperator, infra narrabitur.

Artemius vero cum Dux esset Provinciæ Ægypti, quod Beatæ memoriæ Constantini Augusti temporibus, dum ea dignitate fungeretur, in Ecclesias studium singulare professus esset, bonis in fiscum relatis, Alexandriæ capite plexus est, immenso Juliani in illum odio.

Passus est etiam Dorostoli, Scythicæ Thraciæ oppido, Æmiliapus, a militibus in ignem conjectus, sub Capitolino Vicario: alique complures variis in locis, urbibus ac regionibus in Christum confessione claruerunt, quorum numerum inire haud oblimino promptum est, vel eorum edere nomina.

Hoc tempore, Thalassius quidam, cui & Magno nomen, flagitiis & libidinum sequitiis insignis, qui & filiam suam lenonis instar prostituebat; ædis ruina oppressit.

DE SANCTI DOMETII MARTYRIO.

Hoc anno, martyrium subiit hactenus Sanctus Dometius. Cum Julianus ad bellum proficisceretur, ac per Cyrenaïcæ transiret, turbam vidit ante Sancti Dometii speluncam stantem, ut curaretur, quis ille esset rogavit; intellectoque Monachum esse, populumque ibi cogi, de salute eum edisequeretur, & ab eo beneficium accipere; hæcce nuntiavit Sancto Dometio idem Julianus qui Referendarius erat: *Si tibi Deo tuo placeres, hæc animam subisti, noli hominibus placere, sed solummodo Deo.* Cui repositit Sanctus Dometius: *Animam meam & corpus jam pridem Deo consecravi, in hoc speluncæ recessu inclusi; populum autem ex fide ad me venientem arcere non possum.* Imperavit ergo Julianus speluncam occludi; interimque manens vir justus Sanctus Dometius, vitam finivit. *pag. 298.*

Hoc eodem anno, vidit Julianus per ſomnium quemdam adultæ ætatis virum, Conſulari habitu indutum, ſeque convenientem in tabernaculum ad urbem Cteſiphontem tum ſixum, in loco Rhaſia nuncupato, & ab eo haſta feriri. E ſomno vero excitatus, clamavit: ſtatimque exurgentes cubicularii Eunuchi, & Spatharii, quique ad Imperatoris tentorium excubias agebant milites, cum lampadibus Imperatoriis ingreſſi ſunt. Julianus vero cum animadvertiſſet ſe ſub axilla vulnus accepiſſe, circumſtantes rogavit, *Quod nomen eſt loco ubi ſixum eſt tabernaculum*, *Rhaſiam* vero appellari reſpondentibus, illico exclamavit Julianus: *O Sol, perdidiſti Julianum*. Ex effuſo ſanguine, animam emiſit hora noctis quinta, menſe Deſio, ex a. d. VI. Kalend. Julias. Conſeſtim vero exercitus, priuſquam id hoſtes reſcirent, ad tentorium Joviani, qui Comitis Domeſticorum & Magiſtri militum dignitatem obibat, contenderunt, ipſumque Juliani mortis ignarum ad Imperatorium tentorium adduxerunt, tamquam a Juliano accerſitum: cumque ingreſſus eſſet tentorium, extemplo arreptum Imperatorem inaugurarunt, menſe Deſio ex a. d. VI. Kalend. Julias, priuſquam dilucularet. Reliquus vero exercitus qui circa Cteſiphontem erat, proculque caſtra poſuerat, ante ſolis ortum, de iis quæ acciderant nihil novit. Moritur igitur Julianus, annos natus XXXVI.

Eadem nocte, per ſomnium vidit ſanctiſſimus Baſilius Cæſareæ Epiſcopus cælos apertos, & Salvatorem Chriſtum in throno ſedentem, magnoque clamore dicentem: *Mercuri, abi, occide Julianum Imperatorem, illum hoſtem Chriſtianorum*. Sanctus autem Mercurius ſtans coram Domino, lorica ferrea indutus, audito mandato, evanuit. Rurſus deinde viſus eſt aſtare coram Domino, exclamans: *Julianus Imperator interfectus mortuus eſt, ut imperaſti, Domine*. Territus eo clamore Epiſcopus Baſilius e ſomno excitatur: illum enim colebat Julianus Imperator, ut virum eruditum, & conſiliorum ſocium, crebriuſque ad illum epiſtolas mittebat. Deſcendens deinde idem Baſilius Epiſcopus in ædem ſacram ad preces matutinas, univerſo advocato Clero, viſionis arcanum aperuit, & quod interfectus eſſet Julianus Imperator, hacque nocte obiiſſet. Ii vero Epiſcopum rogarunt, ut hæc reticeret, neminique enuntiaret.

Edit. Pariſ. pag. 299.

Mortuo Juliano menſe Deſio, Imperavit JOVIANUS menſes VIII. Coronatus autem eſt ab exercitu in Perſarum regionibus; qui ſimul ac imperium occepit, univerſum exercitum, & qui cum eo erant Senatores, ſuamet ipſius voce ita eſt alloquutus: *Si vultis ut vobis imperem, ſimus omnes Chriſtiani*. Tum vero fauſtis acclamationibus illum proſecuti ſunt univerſus exercitus, & Senatus, ac milites Prætoriani. Jovianus cum ſuis copiis e ſolitudine in florentes Perſidis agros egreſſus, anxius erat quomodo ex reliquis Perſidis regionibus ſe ſe ſubduceret.

A Τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ἴδιν. Ἰουλιανὸς ἐν ὁράματι τινὰ πλέονα ἄνδρα ἐσθῆτι ὑπάτου χρώμενα, καὶ εἰσιόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν παπυλιῶνα πεπηγότα πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφῶντος, ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ῥασίᾳ, χρῆσαι αὐτῷ λόγχῃ. Καὶ ἐξυπνισθείς, ἤρξατο, καὶ ἀνίστασαι οἱ Κυβικουλάριοι Εὐνοῦχοι, καὶ οἱ Σπαθάριοι, καὶ γραπὶς ὁ φυλάττων τὸν παπυλιῶνα, καὶ εἰσῆλθον πρὸς αὐτὸν μετὰ λαμπάδων βασιλικῶν· ἐν προσέχοντος ὁ Ἰουλιανὸς ἑαυτὸν σφαγὴν κατὰ τῆς μασχάλης ἔχοντα, ἐπηρώτησε τοὺς παρεστῶτας, Πῶς λέγεται ἡ κώμη, ὅπου ἐστὶν ὁ παπυλιὼν μου πεπηγώς; Καὶ εἶπον αὐτῷ, Ῥασία. Καὶ ἀνέκραξεν ὁ Θεὸς Ἰουλιανός, Ὦ Ἥλιε ἀπώλεσάς με Ἰουλιανόν. Καὶ ἐκχυθείς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὥρᾳ πυκτευούσῃ ε', μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ς', Καλανδῶν Ἰουλίων. Καὶ ὁ Θεὸς ὁ γραπὸς πρὸ τοῦ γνῶναι τοὺς πολεμίους Πέρσας, ἀπῆλθεν ἐν τῇ παπυλιῶνι Ἰοβιανὸν Κόμητος Δομεστικῶν, καὶ Στρατηλάτην τὴν ἀξίαν· καὶ ἀγνοοῦντος αὐτοῦ τὰ τῆς τελευτῆς Ἰουλιανοῦ, ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὸν βασιλικὸν παπυλιῶνα, ὡς τοῦ Βασιλέως Ἰουλιανοῦ ζητήσαντος αὐτόν. Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν παπυλιῶνα, συμβαίνοντες αὐτῷ, ἀνηγόρευσαν Βασιλέα, μηνὶ τῷ αὐτῷ Δεσίῳ, πρὸ ς', Καλανδῶν Ἰουλίων, πρὸ τοῦ φανῆναι. Τὸ δὲ πλῆθος τοῦ στρατοῦ τὸ ὂν εἰς Κτησιφῶντα, καὶ ἀπὸ πολλοῦ διαστήματος ἀπεχόντων, οὐκ ἤγνω τὰ συμβάντα ἕως ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τελευτᾷ οὖν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς ὢν ἐτῶν λς'.

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ, εἶδεν ἐν ὁράματι ὁ ὁσιώτατος Βασίλειος Ἐπίσκοπος Καισαρείας τὸν ἱερὸν ἀνηγμένης, ἐν Σωτῆρα Χριστὸν ἐπὶ θρόνου καθήμενον, καὶ εἰπόντα φωνῇ, Μερκούριε, ἀπελθὼν φόνευσον τὸν Ἰουλιανὸν τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ὁ δὲ ἅγιος Μερκούριος ἑστὼς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου, φορῶν θώρακα σιδηροῦν, ἀκμὰς τὴν κεφαλὴν, ἀφαντὸς ἐγένετο. Καὶ πάλιν εὑρέθη ἑστὼς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου, καὶ ἔκραξεν· Ἰουλιανὸς ὁ Βασιλεὺς σφαγὴν ἀπέθανεν, ὡς ἐκέλευσας, Κύριε. Καὶ θροηθεὶς ἐκ τῆς φωνῆς ὁ Ἐπίσκοπος Βασίλειος, διυπνίσθη πτοηθείς. Ἐτίμα γὰρ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ὡς ἐλλόγιμον, καὶ ὡς συμπράκτορα αὐτῷ, καὶ ἔγραφεν αὐτῷ συνεχῶς. Καὶ καταλθὼν ὁ Ἐπίσκοπος Βασίλειος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν ἑωθινῷ, καλέσας πάντα τὸν Κλῆρον, ἔφη αὐτοῖς τὸ τοῦ ὁράματος μυστήριον, καὶ ὅτι ἔσφαγε Ἰουλιανὸς ὁ Βασιλεὺς, καὶ τελευτᾷ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· καὶ πάντες παρεκάλουν σιωπᾶν αὐτὸν, καὶ μὴ λέγειν τι τοιοῦτον.

Μετὰ δὲ τὴν Βασιλείαν Ἰουλιανοῦ μηνὶ Δεσίῳ, ἐβασίλευσεν ΙΟΒΙΑΝΟΣ μῆνας η'. Στρεφθεὶς δὲ ὅλου τοῦ στρατοῦ εἰς τὰ Περσικὰ μέρη, ἅμα δὲ ἐβασίλευσε, προσιφώνησε τῷ παντὶ στρατῷ, καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ Συγκλητικοῖς ἐκ φωνῆς αὐτοῦ ἰδίας· Εἰ θέλετε βασιλεύειν με ὑμῶν, ἵνα πάντες Χριστιανοὶ ὦμεν. Καὶ φθεγξάμενον αὐτὸν ἅπας ὁ στρατὸς, καὶ ἡ Σύγκλητος, καὶ τὰ παγμαρια τῶν στρατευμάτων. Καὶ λοιπὸν ἐξελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰοβιανὸς ἅμα τῷ αἰχμῇ στρατῷ ἐκ τῆς ἐρήμου γῆς, εἰς τὴν εὐθαλῆ Περσίδα, ἐμελέτησε πῶς ἐξέλθῃ ἐκ τῶν λοιπῶν Περσικῶν μερῶν.

Ο δὲ Βασιλεὺς Περσῶν Λαβυαρσάκιος μάτην ρα-
θὺν τὴν τῶν Βασιλίων Ἰουλιανοῦ πλάνην, ἐν φόβῳ
πολλῷ κατεχόμενος, ἐκ τῆς Περσικῆς γῆς Ἀρμενίας
χώρας ἀποστόλων ἐξέπεμψέ τινα τῶν μεγιστάνων αὐ-
τοῦ, ὀνόματι Σουρήνα πρὸς τὸν Βασιλέα Ρωμαίων πε-
ρὶ εἰρήνης, αἰτῶς καὶ δώρων. Οὗ τινα δεξάμενος
εὐμενῶς Ἰοβιανὸς ὁ Βασιλεὺς, ἐπέτρεψε δι' ἐκείνου τὴν
ἀποστολὴν τῆς εἰρήνης, εἰρηνεύς τε καὶ αὐτὸς πέμψειν
ἀποστολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα Περσῶν. Ἀκούσας
δὲ τοῦ Σουρήνα ἀποστολὴν Περσῶν, ἔπεμψε τὸν
Βασιλέα Ἰοβιανὸν τυπῶσαι δόγμα περὶ τῆς παραχωρή-
σεως εἰρήνης πάντα.

Καὶ ἀφορίσας Βασιλεὺς Ἰοβιανὸς ἕνα Συγκλητικὸν
αὐτῷ τὸν Πατρίκιον Ἀρίνθαιον, δι' οὗ τὰ πάν-
τα συνεβούλευσε ἑαυτοῦ τοῖς παρ' αὐτῷ δοκιμαζομένοις,
ἵνα τυπωσάμενος μετὰ τῆς Συγκλήτου καὶ τῶν ἀποστόλων
τῶν Περσῶν ποιήσαι εἰρήνης πάντα, ὡς αὐτὸς αἱρε-
λόμενος. Καὶ παρέσχεν ἐκδοσιν τῶν τριῶν ἡμερῶν, ἐν
τῇ περὶ τῆς εἰρήνης βουλῇ. Καὶ ἐτυπώθη μεταξὺ τοῦ
Πατρικίου Ἀρινθαίου τοῦ Ρωμαίου, καὶ Σαρήνα Συγκλη-
τικοῦ Περσῶν δοῦναι Ρωμαίοις Πέρσας πᾶσαν τὴν Ἐπαρ-
χίαν, καὶ τὴν λεγομένην πόλιν Νισιβέων, γυμνὴν,
σὺν τείχεσι καὶ μόνοις, ἀνὰ ἀνδρῶν τῶν οἰκούντων
αὐτήν. Καὶ τοῦτο στοιχθέντος, καὶ εἰρήνης ἐγγράφου
γενομένης, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Βασιλεὺς Ἰοβιανὸς ἕνα
τῶν Σατραπῶν Περσῶν ὀνόματι Ἰουνίου, εἰς τὸ παραλαβεῖν τὴν Ἐπαρχίαν,
καὶ τὴν Μητρόπολιν αὐτῶν τὴν Νισιβέων πόλιν. Οὐκ εἰ-
σῆλθεν ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἔξω τοῦ τειχοῦς ἔστη. Ὁ δὲ Ἰού-
νιος ὁ τῶν Περσῶν Σατράπης ἀπελθὼν ἐν τῇ πόλει κατ'
κέλευσιν τοῦ Βασιλέως εἰς ἕνα τῶν πύργων σημεῖον Περ-
σικὸν ἐπέθηκε, τοῦ Βασιλέως Ρωμαίων κελεύσαντος τοὺς
πολίτας πάντας σὺν πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς αὐτῶν ἅπαν-
τας ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν. Καὶ ἐξελθὼν πρὸς αὐτὸν Σιλ-
βανὸς, Κόμης τῆς ἀξίας, καὶ πολιτεύομενος τῆς αὐτῆς
πόλεως, προσέπεσε τῷ Βασιλεῖ, δεόμενος μὴ παρα-
δοῦναι τὴν πόλιν Πέρσαις. Ὡς δὲ οὐκ ἔσχεν αὐτὸν,
ὠμωμοκέναι γὰρ ἔφασκε, καὶ μὴ βούλεσθαι δόξαν ἐπί-
ορκου παρὰ πᾶσιν ἔχειν, τειχίσας κύκλῳ ὕσον ἔξω
τοῦ τείχους τῆς πόλεως Ἀμίδης, προσέζευξε τὸ αὐτὸ
τεῖχος τῷ τείχει τῆς πόλεως Ἀμίδης, καλέσας τὴν
κώμην Νισίβεις, καὶ ἐκεῖ πάντας τοὺς ἐκ τῆς Μυγδο-
νίας χώρας ἐκείνους ἐποίησε, καὶ Σιλβανὸν τὸν πολιτευό-
μενον ἐλθεῖν ἐκ τῆς Μεσοποταμίας, καὶ πάντα Χριστια-
νὸν ἀνήγαγε, καὶ Χριστιανοῖς ἐνεχείρισε τὰς ἀρχὰς καὶ
Ἐπάρχους.

Καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαι πάντα εἰρήνης μετὰ Περσῶν, ἐ-
σπείσατο τὴν Ἀνατολὴν ὁ Βασιλεὺς Ἰοβιανὸς, πρὸς
ὀλίγον χρόνον ἐξώρμησεν ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν μετὰ τῆς
στρατιωτικῆς, διὰ τὰ χειμῶνα. Ἦν γὰρ βαρύς.

σπς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων λζ'. ἐβασίλευσεν ΙΟΒΙΑΝΟΣ μῆνας
ι', ἡμέρας ιε'. Ὁμῶ μοιρ.
5872. 1872. 364 α'. Ἰνδ. ζ'. Υπ. Ἰοβιανοῦ Αὐγούστου, καὶ Βαρρωνια-
νοῦ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐτελεύτησεν Ἰοβιανὸς Αὔγουστος εἰς Δα-
δάστανα, μηνὶ Περιτίῳ, ἐπὶ ιβ' Καλανδῶν Μαρ-
τίων.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Οὐαλεντινιανὸς Αὔγου-
στος, Σαλουστίου τοῦ Ἐπάρχου Πραιτωρίων καὶ

A Rex vero Persarum Labuarsacius, nondum accepta Juliani Imperatoris morte, haud modico pavore perculsus, ex Armeniæ Persicæ Provinciis instituta ad Romanorum Imperatorem legatione, quemdam ex proceribus, Surenam nomine, misit, qui de pace ageret, eamque expeteret. Quo gratanter excepto, oblatæ de ineunda pace legationis annuit Jovianus Imperator, viciſſimque miſſurum ſe dixit legatum ad Perſarum Regem. Quibus auditis, Surenas Perſarum legatus rogavit Jovianum Imperatorem, uti pacis conditiones quamprimum edereturſ.

Jovianus igitur Imperator uni e Senatoribus, qui cum eo erant, Arin-
B thæo Patricio ſelecto, totum rei negotium ita mandavit, ut quidquid ille probaret cum Senatu & Perſarum legato de pacis conditionibus, ſe etiam inconſulto, ſtatueret, rata haberemus: conceſſis trium dierum induciis, intra quos de pace conſilia agitarentur. Ac illa quidem ita confecta eſt inter Arinthæum Patricium Romanum, & Surenam Perſarum Senatorem, ut Romani Perſis tota provincia cederent, ipſaque urbe Neſibi, cum ſolis muris, nuda, ab omnibus civibus. Quibus ſic firmatis, paciſque pactis in tabulas relatis, ſecum ac-
C cepit Imperator Jovianus unum e Perſicis Satrapis, qui cum legato veniret, Junium nomine, qui provinciam acciperet, & illius Metropolim Neſibenorum civitatem. Illam tamen haud ingreſſus eſt, ſed extra mœnia conſtitit. Junius vero Perſarum Satrapa urbem Imperatoris mandato ingreſſus, in turrium una vexillum Perſicum fixit, Imperatore cives omnes ad unum cum bonis omnibus excedere jubente. Egreſſus vero Silvanus, dignitate Comes, ac urbis ejuſdem Decu-
D rio, pedibus Imperatoris advolutus, *Edit. Paris. pag. 300.* enixe eum precatus eſt, ne civitatem Perſis dederet. Verum non perſuaſit Imperatori, qui cum Sacramento adſtrictum ſe diceret, ac perjurii noxam nolle ſe omnino incurrere, vicum, qui extra muros Amidæ civitatis erat, munit, mœniaque vici cum mœnibus urbis Amidæ conjunxit, Neſibini vici nomine indito, illicque omnes ex Mygdonia regione evocatos collocavit: Silvanum quoque Comitem ſtatim ex Meſopotamia, Chriſtianoſque omnes reduxit, ac Chriſtianis dignitates & Præfecturas tradidit.

Pace cum Perſis confecta, relicto Oriente, Imperator Jovianus intra breve
E tempus Conſtantinopolim properanter propter hyemem, quæ gravis incubuerat, contendit.

CCLXXXVI. OLYMPIAS.

Romanis XXXVII. imperavit JOVIANUS menſes X. dies XV. Colliguntur anni V. MDCCCLXXIII.

A. Ind. VII. Joviano Auguſto & Varroniano Coſſ.

Hoc anno Jovianus Auguſtus Dadaſtanis deceſſit, menſe Peritio, ex a. d. XII. Kal Martias.

Romanis imperavit Valentinianus Auguſtus, cum eligente Saluſtio Præfecto Prætorio & Ex-Patricio:

A.M.C. A.C. quem quidem Valentinianum Julianus Apostata, ut qui Christianæ religioni impensius esset addictus, Selymbriam amandarat, numeri militaris Tribunum acturum. Didicerat enim Julianus per visum illum post se imperaturum. Salustius vero Præfectus Prætorio Valentinianum, misso nuncio, ex Selymbria adduci curavit, cum exercitum ac Senatum allocuturus, neminem adeo esse ad imperandum idoneum, quam ille esset, affirmasset. Et levatus est Valentinianus Augustus Nicææ Bithyniæ, mense Peritio, ex a. d. v. Kal. Martias.

1216. Romanis XXXVIII. imperavit Idem religiosissimus VALENTINIANUS ann. XIV. Colliguntur anni MDCCCLXXXVII.

Valentinianus vero simul ac suscepit imperium, Salustio Præfecto Prætorio exauctorato, dignitatem statim reddidit, hac apposita cautione, ut adversus illum emitteretur decretum, quo cuivis, qui ab eo injuriam passus esset, Imperatorem convenire liceret. Verum nemo contra Salustium prodiit, ut qui esset inculpatæ prorsus vitæ.

Edit. Paris. pag. 302.

Hoc anno, Valens, Valentiniani frater, levatus est Constantinopoli, in Hebdomo, a Valentiniano Augusto, mense Dystro, ex a. d. IV. Kalend. Aprib.

Hic Valens, Valentiniani frater, Arianus erat, uxoremque habuit Dominicam, ex qua filium suscepit Galatam, & natas duas, Anastasiam & Carosam, condiditque Constantinopoli Balnea publica duo, earum nominibus, Anastasiana & Carosiana appellata.

1233. 364. I. Ind. VIII. Valentiniano & Valente Coss.

Hoc anno, mare fuos fines egressum est, mense Panemo, ex a. d. XII. Kalend. Septemb.

366. II. Ind. IX. Gratiano Nobilissimo & Dagalaiso Coss.

His Coss. natus est Valentinianus Augustus, mense Audyneo, ex a. d. XII. Kalend. Febr.

Eodem ipso anno, Procopius, qui tyrannidem arripuerat in Phrygia salutari, in Nacoliæ campo a Valentiniano Augusto captus, interfectus est, mense Desio, ex a. d. XII. Kalend. Julias.

367. III. Ind. X. Lupicino & Joviano Coss.

His Coss. Constantinopoli Deus grandinem Saxorum instar depluit, mense Desio, ex a. d. IV. Nonas Julias.

Levatus est Gratianus Augustus in Gallis a Valentiniano Augusto, mense Loo, ex a. d. IX. Kalend. Septembres.

CCLXXXVII. OLYMPIAS

368. IV. Ind. XI. Valentiniano Augusto II. & Valente Augusto II. Coss.

His Coss. urbs Nicæa terræ motu concussa eversa est, mense Gorpiæo, ex a. d. V. Idus Octobr.

A Παλαιᾷ Παστικῇ ἐπιλεξάμενος τὸν αὐτὸν Οὐαλεντινιανὸν ὁ αὐτὸς Οὐαλεντινιανὸς Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης εἰς Χερσῶνα πάνυ, πέμψας εἰς Σηλυμβρίαν, πρὸς τὸ αὐτὸν ἐκεῖ Τριβοῦνον ἀριθμοῦ. Ἐγὼ γὰρ ἐν ὀράματι Ἰουλιανὸς ὅτι μετ' αὐτὸν βασιλεύσει. Ὁ δὲ Ἔπαρχος τῷ Πραιτωρίῳ Σαλούστιος πέμψας ἤγαγεν αὐτὸν ἀπὸ Σηλυμβρίας, ἅμα ὄντα τῇ στρατιᾷ ἐν τῇ Συγκλήτῳ, ὅτι δεῖ πάντα Βασιλέα εἶναι τὸν Ῥωμαίων, ὡς αὐτός. Καὶ ἐκήρυξαν Οὐαλεντινιανὸν Αὔγουστον ἐν Νικαίᾳ Βιθυνίας, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ε' Καλανδῶν Μαρτίων.

OLYMP. IPHIT.

Ῥωμαίων λη' βασιλεύσας ὁ αὐτὸς θεοσεβέστατος ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ ἔτη ιδ'. Ὧν μεν ιζ.

B Οὗτος Οὐαλεντινιανὸς ἅμα βασιλεύσας, διώξατο τὸν Ἔπαρχον τῷ Πραιτωρίῳ Σαλούστιον, καὶ ὑπὸ ἐγγύας αὐτὸν ποιήσας, ἔθηκε προθέματα κατ' αὐτοῦ, ἵνα (εἴ) τις ἀδίκηται παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ Βασιλεῖ Οὐαλεντινιανῷ. Καὶ οὐδεὶς προσῆλθε κατὰ Σαλουστίου. ὢν γὰρ ἀγαθότατος πάνυ.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐκήρυξαν Οὐάλης Αὔγουστος, ἀδελφὸς Οὐαλεντινιανοῦ, εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐν τῇ Ἑβδόμῳ, ὑπὸ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου, μηνὶ Δύστρῳ, πρὸ δ' Καλανδῶν Ἀπριλλίων.

Οὗτος Οὐάλης, ὁ ἀδελφὸς Οὐαλεντινιανοῦ, ἦν Ἀρειανός, καὶ ἔσχε γυναῖκα Δομινίκαν, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Γαλάτην, καὶ θυγατέρας δύο, Ἀναστασίαν, καὶ Καρώσαν, καὶ ἔκτισε δύο δημόσια ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὰ αὐτῶν ὀνόματα, Ἀναστασιάνας καὶ Καρωσιάνας.

1233. α'. Ind. VIII. Τπ. Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἡ θάλασσα ἐκ τῆς ἰδίας ὁρᾶς ἐξῆλθε, μηνὶ Παυνίῳ, πρὸ ιβ' Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

366. β'. Ind. IX. Τπ. Γρατιανοῦ Ἐπιφανεστάτου καὶ Δαγαλαΐφου.

Ἐπὶ τούτων τῆς Τπάτων, ἐγενήθη Οὐαλεντινιανὸς Αὔγουστος, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ιε' Καλανδῶν Φεβρουαρίων.

Καὶ τῇ αὐτῇ ἔτει, Προκόπιος ἀπάρτης, εἰς Φρυγίαν Σαλουταρίαν, ἐν τῇ πεδίῳ Ναζολίας ὑπὸ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου καταχθεὶς, ἀπηρίθη, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ιβ' Καλανδῶν Ἰουλίων.

367. γ'. Ind. X. Τπ. Λουπικίνου καὶ Ἰοβιανοῦ.

Ἐπὶ τούτων τῆς Τπάτων ὁ Θεὸς χάλαζαν ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τύπον λίθων, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ δ' Νωνῶν Ἰουλίων.

E Ἐπῆρθη Γρατιανὸς Αὔγουστος ἐν Γαλλίαις ὑπὸ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου πατρὸς αὐτοῦ, μηνὶ Λόῳ, πρὸ δ' Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

σπζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

δ'. Ind. XI. Τπ. Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου τὸ β', καὶ Οὐάλεντος Αὐγούστου τὸ β'.

Ἐπὶ τούτων τῆς Τπάτων, σεισμὸς ἐγένετο εἰς τὴν πόλιν Νικαίας, ὥστε αὐτὴν καταστραφῆναι, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ ε' Ἰδῶν Ὀκτωβρίων.

ε'. Ind.

Ουΐκτωρος.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ὁ Θεοδόσιος Βασιλεὺς Οὐαλεντινιανὸς, πολλοὺς Συγκλητικοὺς καὶ Ἄρχοντας Ἐπαρχιῶν ἐφόνευσεν ἀδικουμένους καὶ κλέπτοντας, καὶ παραδικάζοντας. Καὶ ὁ Πραιπόσιτος τῶ Παλατίῳ αὐτῶ, Ῥοδανὸν ὀνόματι, ἄνδρα δυνατὸν καὶ πλούσιον, καὶ διεκρούοντα τὸ παλάτιον, ὡς φρῶπον ὄντα Ἀρχιδούκαν, καὶ ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὄντα, ἐποίησε ζωάκαυστον εἰς τὸν Σφενδόνα τῶ Ἱππικῶ φρυγάνοις, ὡς θεωρῆ τὸ ἱππικόν.

Ὁ αὐτὸς Πραιπόσιτος Ῥοδανὸς ἥρπασε περιουσίαν ἀπότινος χήρας γυναικὸς, καλουμένης Βερενίκης πλέξας B αὐτῇ, ὡς ἐν δυνάμει ὤν, καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ Βασιλεῖ Οὐαλεντινιανῷ κατ' αὐτῶ τοῦ Πραιποσίτου, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς δικαστὴν τὸν Πατρίκιον Σαλούστιον, ὅστις κρίνει τὸν αὐτὸν Πραιπόσιτον Ῥοδανόν. Καὶ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς τὸν ὅρον παρ' αὐτῶ Πατρικίου Σαλουστίου, ἐπέλευσε τῷ αὐτῷ Πραιποσίτῳ δοῦναι τῇ χήρᾳ ἅπερ ἥρπασε παρ' αὐτῆς. Οὐκ ἐπείθη ὁ αὐτὸς Ῥοδανὸς ἀναδοῦναι αὐτῇ ἅπερ ἥρπασε παρ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐξεκαλέσατο τὸν Πατρίκιον Σαλούστιον. Καὶ ἀγανακτήσας ὁ Σαλούστιος, ἐπέλευσε τῇ γυναικὶ προσελθεῖν τῷ Βασιλεῖ, ὡς θεωρῆ τὸ ἱππικόν. Καὶ προσῆλθε τῷ Βασιλεῖ Οὐαλεντινιανῷ ἡ γυνὴ τοῦ Βαίνῃ πρώτῳ, ὡς ἴσαται ἐγγὺς αὐτῶ ὁ Πραιπόσιτος. Καὶ ἐπέλευσεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ κατωλίσθη ἀπὸ τοῦ Καθίσματος, πάντων θεωρούντων, ὁ Πραιπόσιτος, καὶ ἀπωλίσθη εἰς τὸν Σφενδόνα, καὶ ἐκαύθη. Καὶ ἐχαρίσατο ὁ Βασιλεὺς τῇ γυναικὶ Βερενίκῃ πᾶσαν τὴν περιουσίαν τοῦ Πραιποσίτου Ῥοδανοῦ, καὶ ἐφημίσθη ἀπὸ τοῦ δήμου πάντος, καὶ τῆς Συγκλήτου ὁ Βασιλεὺς, ὡς δίκαιος, καὶ ἀπότομος, καὶ ἐγκυπτοφόβος πολὺς εἰς τοὺς κακοπράγμονας, καὶ εἰς τοὺς ἁρπάζοντας τὰ ἀλλότρια, καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐκράτει.

Ὁμοίως καὶ ἡ Δέσποινα Μαρίνα, τὸν αὐτῶ γυναῖκα, ἀγοράσασα προάστειον παρ' ὅσου οὐ ἄξιον ἦν πρόσοδον, καὶ ὡς Λύγουσαν τιμηθεῖσαν, ἔπεμψεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ διετιμήσατο τὸ προάστειον, ἐρωτήσας αὐτοὺς ἐφ' ὅσου ἐτιμήσαμεν. Καὶ μαθὼν ὅτι πλείονος τιμῆς πολὺ οὐ ἄξιον τῆς ἀγορασθείσης, ἠγανάκτησε κατὰ τὴν Βασιλίσσης, καὶ ἐξώρισεν αὐτοὺ τῆς πόλεως, ἀναδοὺς τῇ πωλησαμένῃ γυναικὶ τὸ προάστειον.

5380. 370. ε'. Ινδ. ιγ'. Υπ. Οὐαλεντινιανοῦ Λυγούστου δ', καὶ Οὐάλεντος Λυγούστου τὸ γ'.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, καθιερώθη Ἐκκλησία τῶ ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ πέντε Ἰδῶν Ἀπριλλίων.

371. ζ'. Ινδ. ιδ'. Υπ. Γρατιανοῦ τὸ β', καὶ Πρόβου

ΣΠΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

372. η'. Ινδ. ιε'. Υπ. Μοδέστου καὶ Ἀρινθαίου.

5381. 373. θ'. Ινδ. α'. Υπ. Οὐαλεντινιανοῦ τὸ ε', καὶ Οὐάλεντος Λυγούστου τὸ δ'.

374. ι'. Ινδ. β'. Υπ. Γρατιανοῦ Λυγούστου τὸ γ', καὶ Λικινίου.

375. ια'. Ινδ. γ'. Υπ. Γρατιανοῦ Λυγούστου τὸ δ', καὶ Λικινίου τὸ β'.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων ἐνεκαινίσθη τὸ γυμνάσιον Καρωσιανὸν, παρόντος τοῦ Ἐπάρχου Οὐινδαννίου Μάγνου.

v. Ind. xii. Valentiniano Augusto III. & Victore Coss.

His Coss. religiosissimus Imperator multos e Senatu, & provinciarum Præsides propter eorum injustitias & furta, pravaque judicia, neci dedit. Præpositum etiam Palatii, Rhodanum nomine, virum potentem ac divitem, ut qui primus esset inter Eunuchos, & magna veneratione haberetur, in Circi Fundam, dum populus spectaculis interesset, aridis sarmentis vivum cremari jussit. Edit. Paris. pag. 302.

Idem hic Præpositus Rhodanus viduæ cuidam Berenicæ, potentia sua fretus, bona per calumniam eripuit: illa vero cum Valentinianum Imperatorem contra Præpositum actura adiisset, ille Salustium Patricium iis dedit judicem, a quo Rhodanus est condemnatus. Imperator, ut decretum Salustii Patricii intellexit, præcepit Rhodano Præposito, uti quæ viduæ rapuisset restitueret. Verum Rhodanus adduci non potuit, ut quæ viduæ abstulerat redderet, sed a Salustio Patricio provocavit. Salustius vero indignatus, præcepit fœminæ, uti ad Imperatorem cum Circensia spectarentur accederet. Accessit mulier ad Imperatorem Valentinianum circa tempus primi Bravii, cum prope illi astaret Præpositus. Tum vero C Imperatoris mandato a Tribunali projectus est Præpositus in Fundam Circi, spectantibus universis, & exutus. Confestimque Imperator bona omnia Præpositi Rhodani fœminæ Berenicæ addixit, universo populo, ipsoque Senatu, propter illius justitiam & severitatem acclamante: ex quo facinorosos, & alienorum bonorum raptores ingens timor invasit, jusque fasque obtinuit.

Similiter etiam cum accepisset Dominam Marinam, conjugem suam, suburbanum prædium viliori, quam redituum ratione valeret, pretio emisse, ipsamque tamquam Augustam pretium posuisse, misit Imperator qui suburbanum æstimarent, exacto prius ab ipD sis æstimatoribus sacramento. Cumque accepisset longe pluris valere, quam emerat, adversus Augustam indignatus, illam ab urbe proscripsit, suburbano fœminæ, a qua venditum fuerat reddito.

vi. Ind. xiii. Valentiniano Augusto IV. & Valente Augusto III Coss.

His Coss. dedicata est Ecclesia Sanctorum Apostolorum Constantinopoli, mense Xantico, ex a. d. v. Id. Apriles.

vii. Ind. xiv. Gratiano II. & Probo Coss.

CCLXXXVIII. OLYMPIAS.

E viii. Ind. xv. Modesto & Arinthæo Coss.

ix. Ind. i. Valentiniano Augusto V. & Valente Augusto IV. Coss. 381. pag. 303.

x. Ind. ii. Gratiano Augusto III. & Æquitio Coss.

xi. Ind. iii. Gratiano Augusto IV. & Æquitio II. Coss.

His Coss. dedicatum est Balneum Carosianæ, præsente Præfecto Vindanneo Magno.

A. M. C. A. C. Iisdem Coss. levatus est Valentinianus Augustus, mense Dio, ex a. d. v. Kal. Decembr. in urbe Acynco.

Ἐπὶ τῶ αὐτῶν Ὑπάτων, ἐτῴθη Οὐαλεντινιανὸς Αὔγουστος, μηνὶ Δίῳ, πρὸ ε Καλανδῶν Δεκεμβρίων, ἐν πόλει Ακυγκω.

OLYMP. IPHIT.

CCLXXXIX. OLYMPIAS.

σπθ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

376. XII. Ind. IV. Valente Augusto V. & Valentiniano Cæsare Coss.

ιβ'. Ινδ. δ'. Υπ. Οὐάλεντος Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Οὐαλεντινιανοῦ Καίσαρος.

377. XIII. Ind. V. Gratiano Augusto V. & Merobaude Coss.

ιγ'. Ινδ. ε'. Υπ. Γρατιανοῦ Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Μεροβαύδου.

378. XIV. Ind. VI. Valente Augusto VII. & Valentiniano Cæsare II. Coss.

ιδ'. Ινδ. ς'. Υπ. Οὐάλεντος Αὐγούστου τὸ ζ', καὶ Οὐαλεντινιανοῦ Καίσαρος τὸ β'.

Iisdem Coss. Valentinianus Augustus morbo correptus in castello Vergitione moritur, cum esset annorum LV.

Ἐπὶ τούτων τῶ Ὑπάτων, τόπῳ βληθεὶς ὁ Βασιλεὺς Οὐαλεντινιανὸς τελευτᾷ ἐν καστέλλῳ Βεργιτιῶνι, ὢν ἐτῶν νε'.

Iisdem Coss. Gratianus Augustus Marinam matrem suam Augustam revocavit.

Ἐπὶ τῶ αὐτῶν Ὑπάτων, Γρατιανὸς Αὔγουστος ἀνεκαλέσατο τὴν οἰκείαν μητέρα Μαρίναν τὴν Δεσποινάν.

Romanis XXXIX. imperavit GRATIANUS, cum Valente & Theodosio Magno, ann. XVI. Colliguntur anni V. MDCCCCIII.

Ῥωμαίων λθ' ἐβασίλευσε ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, καὶ Οὐάλης, καὶ Θεοδόσιος ὁ Μέγας, ἔτη ις'. Ὁμοῦ ,ϡθγ'.

379. THEODOSIUS levatus est Augustus in Sirmio ab Gratiano, uxoris fratre, mense Audynæo, ex a. d. XIV. Kal. Febr. & Constantinopolim ingressus est, mense Dio, ex a. d. VIII. Kal. Decembres.

Ἐτῴθη ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Αὔγουστος ἐν Σιρμίῳ ὑπὸ Γρατιανοῦ, τοῦ αὐτοῦ γαμβροδέλφου, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ι δ' Καλανδῶν Φεβρουαρίων. Καὶ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Δίῳ, πρὸ ι δ' Καλανδῶν Δεκεμβρίων.

380. I. Ind. VII. Ausonio & Olybrio Coss.

α'. Ινδ. ζ'. Υπ. Αὐσονίου καὶ Ολυβρίου. ιι. 290.

Hisce Coss. Theodosius Imperator Ecclesias orthodoxis tradidit, emissis ubique Sacris jussionibus, expulitque Arianos, Exocionitas dictos. Fana vero Gentilium ab fundamentis destruxit.

Ἐπὶ τούτων τῶ Ὑπάτων, Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε τὰς Ἐκκλησίας τοῖς ὀρθοδόξοις, πανταχοῦ πρίσας Σάκρας, καὶ ἐλάσας ἐξ αὐτῶν τοὺς λεγομένους Ἀρειανοὺς Ἐξοκιωνίτας. Τοὺς δὲ ναοὺς Ἑλλήνων κατέστρεψεν ἕως ἐδάφους.

Inclitus Constantinus, dum Imperaret, Paganorum delubra dumtaxat clausit: hic vero Theodosius etiam evertit. Urbis Heliopolitanæ Balanii templum ingens & celeberrimum, ex marmore trilito constructum, Christianorum Ecclesiam fecit: parique modo Damasci fanum Christianis tradidit, auctumque est impensius Christianorum nomen, imperante Theodosio.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀείδιμος, βασιλεύσας, τὰ ἱερὰ μόνον ἔκλεισε, καὶ τοὺς ναοὺς τῶν Ἑλλήνων· ἔστρεψε δὲ ὁ Θεοδόσιος καὶ κατέλυσε. Καὶ τὸ ἱερὸν Ἡλιουπόλεως τὸ τοῦ Βαλανείου τὸ μέγα καὶ περιβόητον, ἐκ τετρίλιθον, ἐποίησεν αὐτὸ Ἐκκλησίαν Χριστιανῶν. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Δαμάσκου ἐποίησεν Ἐκκλησίαν Χριστιανῶν. Καὶ πλέον τὰ Χριστιανῶν πλέον ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ βασιλείοις,

Edit. Paris. pag. 304

CCXC. OLYMPIAS.

φϟ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

380. II. Ind. VIII. Gratiano Augusto VI. & Theodosio Augusto Coss.

β'. Ινδ. η'. Υπ. Γρατιανοῦ Αὐγούστου τὸ ς', καὶ Θεοδοσίου Αὐγούστου. ι.

His Coss. Gratianus Augustus, Valentiniani Magni filius, splenis doloribus laborans, plurimo tempore æger perstitit: quem quidem, dum in Circum Constantinopolitanum, spectaculorum inspiciendorum gratia, per Cochleam conscenderet, versus portam, quam Decimi vocant, Justina noverca, ut pote Catholicum, per insidias occidi curavit, cum ipsa esset Ariana.

Ἐπὶ τούτων τῶ Ὑπάτων, Γρατιανὸς Αὔγουστος, υἱὸς Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου, πονέσας τὸν σπλῆνα, ἔμεινεν ἐπὶ πολλοῦ χρόνου νοσηλεύμενος, καὶ ἐν τῇ ἀπέρχεσθαι αὐτὸν εἰς τὸ ἱππικὸν Κωνσταντινουπόλεως θεωρῆσαι, διὰ τοῦ Κοχλίου, κατὰ τὴν θύραν τοῦ λεγομένου Δεκίμου, παρεσκεύασεν αὐτὸν Ἰουστῖνα ἡ μητρυιὰ αὐτοῦ, ὡς Χριστιανὸν ὄντα, σφαγῆναι· διὸ ἐκεῖνη Ἀριανή.

381. III. Ind. IX. Syagrio & Eucherio Coss. ιι. 290.

γ'. Ινδ. θ'. Υπ. Συαγρίου καὶ Εὐχερίου.

Trecentesimo quinquagesimo primo anno Christi in cælum Assumpti, coacta est Synodus Constantinopoli ex beatorum Patrum. Atque ii Orthodoxiæ Symbolum confirmarunt, damnato Macedonio, qui mente sua Ariana hæresi infecta, incomprehensum & invisibilem Spiritum sanctum cum Patre & filio coæternum in tempore creatum, impie non dubitavit asserere.

Τῷ τριακοστῷ πεντηκοστῷ ἕκτῳ ἔτει τῆς εἰς οὐρανὸς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, συνῆλθεν Σύνοδος ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων ρν'. ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ αὐτοὶ τὸ τῆς ὀρθοδοξίας ἐκφαίνουσαι σύμβολον, καταβαλόντες τὸν Μακεδόνιον, καὶ αὐτὸν ὁμοίως Ἀρειομανίτην τῇ διάνοιαν, (ὃς) περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ συναϊδίου τὸ ἀκατάληπτον καὶ ἀόρατον, κτιστὸν ὑπὸ χρόνον πάσχειν, ἢ διαιρεῖς, ἢ κατιέρευσεν.

A. C.
382. δ'. Ind. ί. Υπ. Αντωνίνου καὶ Συαγρίου τὸ β'.
383. ε'. Ind. ια'. Υπ. Μεροβαύδου καὶ Σατορνίνου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, Ἀρκάδιος Αὔγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τῷ Τεβδομαλίῳ τῷ Ἑβδόμου, ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεοδοσίου τοῦ Αὐγούστου ἀνηγορεύθη, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ιγ' Καλανδῶν Φεβρουαρίων.

Καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει, εἰσῆλθε τὸ σκήνωμα Κωνσταντίας, τῆς θυγατρὸς Κωνσταντίνου Αὐγούστου, ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γορπιαίῳ μηνὶ, πρὸ μιᾶς Καλανδῶν Σεπτεμβρίων, καὶ κατετέθη μηνὶ Ἀπελλαίῳ, Καλάνδαις Δεκεμβρίαις.

σπά ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

394. ς'. Ind. ιβ'. Υπ. Ρυχομήρου καὶ Κλεάρχου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, εἰσῆλθε πρεσβεύσις Περσῶν. Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγεννήθη Ονώριος, ἀδελφὸς γνήσιος Ἀρκαδίου Αὐγούστου, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ ἑ Ἰδῶν Σεπτεμβρίων.

395. ζ'. Ind. ιγ'. Υπ. Ἀρκαδίου Αὐγούστου καὶ Βαύτωνος.

Θεοδόσιος ὁ Αὐγουστος ἔσχε πρώτιον γυναῖκα πρὸ τῆς Ἀρχῆς αὐτοῦ Γάλλαν, τὴν θυγατέρα Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου. Ἐκ ταύτης ἔσχε θυγατέρα ὁμώνυμον τῇ μητρὶ Γάλλαν, τὴν καὶ Πλακιδίαν. Εἰσελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Θεοδοσίου, κτίζει τὸν οἶκον τὸν Πλακιδίας.

Ἔσχε δὲ δεύτερα γαμετὴν Θεοδόσιος Φλακίλλαν ὀρθόδοξον, ἐξ ἧς ἔσχε Ἀρκάδιον καὶ Ονώριον. Καὶ αὐτὴ Φλακίλλα κτίζει Φλακιλλιανὰ τὰ παλάτια.

396. ή. Ind. ιδ'. Υπ. Ονωρίου Καίσαρος καὶ Εὐοδίου.

397. θ'. Ind. ιε'. Υπ. Οὐαλεντινιανοῦ τὸ δ', καὶ Εὐτροπίου.

σπβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

398. ί. Ind. α'. Υπ. Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ β', καὶ Κυνηγίου.
399. ια'. Ind. β'. Υπ. Τιμασίου καὶ Προμώτου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, εἰσῆλθε Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ονωρίου, καὶ ἐστέψεν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς Βασιλέα. Καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ εἰς Βασιλέα. Καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιδ'.
400. ιβ'. Ind. γ'. Υπ. Οὐαλεντινιανοῦ τὸ δ', καὶ Νεωτερίου.
401. ιγ'. Ind. δ'. Υπ. Τατιανοῦ καὶ Συμμάχου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, Θεοδόσιος Αὐγουστος ἔλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ παρά τινι γυναικὶ Μακεδονικῇ, ἐν Κυζίκῳ διαγούσῃ, πάλαι ἀναχωρησάσῃ, καὶ ἐν Χαλκηδόνι τοὺς ἱδρυθέντας, παλαιτάτους ἐκ βάθρων οἶκον οἰκοδομήσας ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἁγίου, ἐν τῷ λεγομένῳ Ἑβδόμῳ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν αὐτῷ τῷ τιμίαν κεφαλὴν τοῦ Βαπτιστοῦ ἀπόθετο, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ιβ' Καλανδῶν Μαρτίων.

A. C.
382. 4. Ind. x. Antonino & Syagrio II. Coss. A
383. 5. Ind. xi. Merobaude & Saturnino 2. Coss.

His Coss. Arcadius Constantinopoli a patre suo Theodosio Augusto in Tribunali Hebdomi renuntiatus est Augustus, mense Audinæo, ex a. d. viii. Kalend. Februarias.

Eodem etiam anno, illatum est Constantinopolim Constantiæ, Constantini filiæ, corpus, mense Gorpiæo, pridie Kal. Septembres, ac deinde depositum mense Apellæo, Kalendis Decembribus.

CCXCI. OLYMPIAS. B

394. 6. Ind. xii. Rechomere & Clearcho Coss.

His Coss. Persarum legatus urbem est ingressus. Eodemque anno natus est Honorius, Arcadii Germanus frater, mense Gorpiæo, ex a. d. v. Id. Septembres.

395. 7. Ind. xiii. Arcadio Augusto & Bautone Coss. 1. 292

Theodosius Augustus ante imperium conjugem habuit Gallam, Valentiniani Magni filiam. Ex hac filiam suscepit matri cognominem Gallam, quæ & Placidia appellata est. Illa vero Constantinopolim cum patre profecta, domum Placidiæ dictam condidit. C *Edit. Paris. pag. 305.*

Habuit & Theodosius alteram conjugem Flaccillam orthodoxam, ex qua suscepit Arcadium & Honorium. Ipsa autem Flaccilla Palatium Flaccillianum ædificavit.

396. 8. Ind. xiv. Honorio & Cæsare Exodio Coss. 2.

397. 9. Ind. xv. Valentiniano IV. & Eutropio Coss. 3.

CCXCII. OLYMPIAS. D

398. 10. Ind. i. Theodosio Augusto II. & Cynegio Coss. 4.
399. 11. Ind. ii. Timasio & Promoto Coss. 5. 293

His Coss. Theodosius Imperator Romam venit cum filio Honorio, hicque eum in Imperatorem coronavit; Honorius vero Romæ imperavit annos xiv.

400. 12. Ind. iii. Valentiniano IV. & Neoterino Coss. 6.
401. 13. Ind. iv. Titiano & Symmacho Coss. 7.

His Coss. Theodosius Augustus cum Sancti Joannis Baptistæ caput apud quamdam fœminam Macedonicam, Cyzici degentem, invenisset, allatum Chalcedone primum deposuit, atque a fundamentis in Hebdomo Constantinopoleos excitata in illius nomen æde sacra, in ea venerandum Baptistæ caput reposuit, mense Peritio, ex a. d. xii. Kal. Martias. E

A M. C. A. C. CCXCIII. OLYMPIAS. A σιγ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. OLYMP. CCIII.

391. xiv. Ind. v. Arcadio II. & Rufino Coss. ιδ'. Ινδ. ε'. Τπ. Αρκαδίου τὸ β', καὶ Ρουφίνου.

392. xv. Ind. vi. Theodosio III. & Abundantio Coss. ιε'. Ινδ. ς'. Θεοδοσίου τὸ γ', καὶ Αβουνδαντίου. 10. 113.

His Coss. Proclus Ex-Praefecto capite plexus est Sycis, mense Apelæo, ex a. d. viii. Idus Decembres. Eodemque anno, dedicatum est Forum Theodosiacum. Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ἀπεκεφαλίσθη Πρόκλος ἀπὸ Ἐπάρχων, μηνὶ Ἀπελλαίῳ, πρὸ η' ἰδῶν Δεκεμβρίων, ἐν Συκαῖς. Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐτελειώθη ὁ Θεοδοσιακὸς Φόρος.

394. xvi. Ind. viii. Arcadio III. & Honorio II. Coss. ις'. Ινδ. ξ'. Τπ. Αρκαδίου τὸ γ', καὶ Ονωρίου τὸ β'.

Isdem Coss. erecta est ingens statua Theodosii Augusti in Foro Theodosiaco, mense Loo, Kal. Augusti. Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ἱστάθη μεγάλη ἀνδριὰς Θεοδοσίου Αὐγούστου ἐν τῷ Θεοδοσιακῷ Φόρῳ, μηνὶ Λόῳ, Καλανδαῖς Αὐγούσαις.

Et hocce eodem anno, Eugenius Tyrannus in Italia capite multatus est. Καὶ αὐτῷ ἔτει, Δισγένης ὁ τύραννος ἀπεκεφαλίσθη ἐν Ἰταλίᾳ.

Edit. Paris. pag. 306. Ipso anno, Theodosius Augustus mortem obiit Mediolani mense Audynæo, ex a. d. xvi. Kal. Febr. cum annum lxv. attigisset. Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐτελεύτησε Θεοδόσιος Αὔγουστος ἐν Μεδιολάνῳ μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ις' Καλανδῶν Φεβρουαρίων, ὢν ἐτῶν ξε'.

396. Romanis Imperavit xl. ARCADIUS, Roma profectus, relicto in eadem urbe HONORIO fratre. Imperavit autem ARCADIUS Constantinopoli, HONORIUS vero Romæ annos xiv. Colliguntur anni v. mcmxvii. Ῥωμαίων ἐβασίλευσε μ' ΑΡΚΑΔΙΟΣ, ἐλθὼν ἀπὸ Ῥώμης, ἔσας ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ ΟΝΩΡΙΟΝ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ μὲν ΑΡΚΑΔΙΟΣ ἐν Κωνσταντινουπόλει· ὁ δὲ ΟΝΩΡΙΟΣ ἐν Ῥώμῃ ἔτη ιδ'. Ομῦ μθ' ζ'.

1901. 395. i. Ind. viii. Olybrio & Probino Coss. α'. Ινδ. η'. Τπ. Ολυβρίου καὶ Πρόβινου. 1.

His Coss. nuptias celebravit Arcadius Augustus mense Xanthico, ex a. d. v. Kalend. Maii. Et eodem anno, illatum est Theodosii Magni corpus Constantinopolim mense Dio, ex a. d. v. Idus Novembres, & depositum ex a. d. v. Id. Novemb. Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, γάμους ἐπετέλεσεν Ἀρκάδιος Αὔγουστος μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ ε' Καλανδῶν Μαΐων. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, εἰσῆλθε τὸ σκήνωμα τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν Κωνσταντινουπόλει μηνὶ Δίῳ, πρὸ ε' Ἰδῶν Νοεμβρίων, καὶ ἀπετέθη πρὸ ε' Ἰδῶν Νοεμβρίων.

Et Rufinus Præfectus Prætorio in Hebdomo ab exercitu sublatus est. Καὶ ἀνῃρέθη Ρουφῖνος Ἔπαρχος Πραιτωρίων ἐν τῷ Ἑξδόμῳ ὑπὸ τοῦ ἐξερκίτου.

CCXCIV. OLYMPIAS. σιδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

396. ii. Ind. ix. Arcadio Augusto IV. & Honorio Augusto III. Coss. β'. Ινδ. θ'. Τπ. Αρκαδίου Αὐγούστου τὸ δ', καὶ Ονωρίου Αὐγούστου τὸ γ'.

Hic Arcadius, Theodosii Magni filius, conjugem habuit Eudoxiam, ex qua natus est Theodosius Junior. Habuit & filias Pulcheriam, Arcadiam, & Marinam. Atque ex his quidem duæ, hoc est Arcadia, ædificavit Balneum, Arcadianas dictum: Marina vero, Domum Marinæ appellatam. Οὗτος ὁ Αρκάδιος, υἱὸς Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, ἔσχε γυναῖκα Εὐδοξίαν, ἐξ ἧς τέκνα τὰ Θεοδόσιος ὁ Νέος. Ἔσχε τὰς θυγατέρας Πουλχερίαν, καὶ Αρκαδίαν, καὶ Μαρίναν. Καὶ ἐκ τούτων αἱ μὲν δύο, τουτέστιν Αρκαδία ἔκτισε τὸ Δημόσιον Αρκαδιανὰς· Μαρίνα δὲ τὸν οἶκον ἔκτισε τὸν Μαρίνης.

Pulcheria demum nupsit Marciano. Καὶ Πουλχερία τελευταῖον ἔγημε Μαρκιανόν.

Arcadia vero Sancti Andreæ ædem sacram condidit, Arcadiæ appellatam. Ἡ δὲ Αρκαδία ἔκτισε καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Ανδρέου, ἐπίκλην τῆς Αρκαδίας.

Ab eo tempore quo martyrium subierunt Sancti Apostoli Petrus & Paulus, usque ad prædictos Consules, sive ex xxviii. mensis Junii, intercesserunt anni integri cccxxxv. Εἰσὶν ἀφ' ὃ ἐπληρώθησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος, μέχρι τῆς προκειμένων Τπάτων, ἔτη τλε' πλήρη.

397. iii. Ind. x. Cæsario & Attico Coss. γ'. Ινδ. ί. Τπ. Καισαρίου καὶ Αττικοῦ. 10. 114.

His Coss. nata est Flaccilla Nobilissima Junior mense Desio, ex a. d. xv. Kalend. Julias. Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων ἐγεννήθη Φλακίλλα Επιφανεστάτη Νέα μηνὶ Δυσίῳ, πρὸ ιε' Καλανδῶν Ιουλίων.

398. iv. Ind. xi. Honorio Augusto IV. & Eutychiano Coss. δ'. Ινδ. ια'. Τπ. Ονωρίου Αὐγούστου τὸ δ', καὶ Εὐτυχιανοῦ. 11.

399. v. Ind. xii. Theodoro solo Coss. ε'. Ινδ. ιβ'. Τπ. Θεοδώρου μόνου. 12.

Hoc Consulatu, nata est Pulcheria Nobilissima mense Audynæo, ex a. d. xiv. Kalend. Febr. Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ἐγεννήθη Πουλχερία Επιφανεστάτη μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ιδ' Καλανδῶν Φεβρουαρίων.

A. M. C. a C.

σιέ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

400. ς'. Ινδ. ιγ'. Τπ. Στελίχωνος καὶ Αὐρηλιανοῦ.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, ἡ Ἐπιφανεστάτη Εὐδοξία ἐπήρθη Αὐγούστα μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ἑ Ἰδῶν Ἰανουαρίων, καὶ ἐγεννήθη Ἀρκαδία Ἐπιφανεστάτη μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ γ' Νωνῶν Ἀπριλλίων.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, ἐπράγησαν Γότθοι πολλοὶ ἐν τῷ Λαιμομαγειλίῳ. Καὶ ἐκάη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γότθων σὺν πολλῷ πλήθει Χριστιανῶν μηνὶ Παυνὶ, πρὸ δ' Ἰδῶν Ἰουλίων. Καὶ καταποντίσθησαν Γότθοι ἐν τῇ θαλάσσῃ τῷ Στενῶν ἐν Χερσονήσῳ μηνὶ Ἀπελλαίῳ, πρὸ ἑ Καλανδῶν Ἰανουαρίων.

B

ζ. Ινδ. δ'. Τπ. Βικεντίου καὶ Φλαβίου. 1209. 401.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, ἐπόμπευσαν ἡ κεφαλὴ Γαϊνᾶ Γότθου μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ γ' Νωνῶν Ἰανουαρίων.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, ἐγεννήθη Ἐπιφανέστατος υἱὸς Ἀρκαδίου Αὐγούστου μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ δ' Ἰδῶν Ἀπριλλίων.

Καὶ αὐτῷ ἔτει, ἐκάη ἡ θάλασσα ἐπὶ ἡμέρας κ' χήματι κρυσάλλου.

η. Ινδ. ιέ. Τπ. Ἀρκαδίου Αὐγούστου τὸ ε', καὶ C 402. Ὀνωρίου Αὐγούστου τὸ ε'.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, ἐπήρθη Θεοδόσιος ὁ Νέος Αὔγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς τὸ Ἑβδόμον, ἐν τῷ Τριβουνα λίῳ, ὑπὸ Ἀρκαδίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μηνὶ Αὐδυναίῳ πρὸ δ' Ἰδῶν Ἰανουαρίων.

θ'. Ινδ. ά. Τπ. Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου, καὶ 403. Ῥυμωρείδου.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, ἐγεννήθη Μαρίνα Ἐπιφανεστάτη μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ δ' Ἰδῶν Φιβρουαρίων.

σιὲ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ι'. Ινδ. β'. Τπ. Ὀνωρίου Αὐγούστου τὸ ς', καὶ 404. Ἀρισταινέτου.

D

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, ἐξώσθη Ἰωάννης Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ αἰφνιδίως ἐκάη ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία σὺν τῷ Συνάτῳ ἀπὸ κρατούντων αὐτῆς τῶν λεγομένων Ξυλοκερκητῶν, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ὥρᾳ ς'. Καὶ ἐγένετο Ἀρσάκιος Ἐπίσκοπος ἐν τοῖς Ἀποστόλοις, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ς' Καλανδῶν Ἰουλίων, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ὁ Θεὸς χάλαζαν ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τύπον λίθου, μεγέθους καρύων, μηνὶ Τπερβερεταίῳ, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, κατὰ ὥραν ὀγδόην. Καὶ ἐτελεύτησεν Εὐδοξία Αὐγούστα μηνὶ τῷ αὐτῷ Τπερβερεταίῳ, πρὸ α' Νωνῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ ε'. καὶ ἐτάφη ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις μηνὶ Τπερβερεταίῳ, πρὸ δ' Ἰδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ δ'. E

ια'. Ινδ. γ'. Τπ. Σπλίχωνος τὸ β', καὶ Ἀν- 405. θημίου.

ιβ'. Ινδ. δ'. Τπ. Ἀρκαδίου Αὐγούστου τὸ ς', καὶ 406. Πρόβου.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, ἐκάησαν αἱ Θύραι τῆς Ἱππικῆς, σὺν τῇ Πραιδιάρᾳ, καὶ οἱ περιπαρακείμενοι Ἐμβολοι, μηνὶ Τπερβερεταίῳ, πρὸ ἡ Καλανδῶν Νοεμβρίων, ὥρᾳ τρίτῃ τῆς νυκτός.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἐνιαυτῷ, ἐκομίσθη τὸ λείψανα

A. M. C. a C.

CCXCV. OLYMPIAS. OLYMP. IPHIT.

vi. Ind. xiii. Stelichone & Aureliano Coss. 4.

His Coss. Nobilissima Eudoxia levata est Augusta mense Audynæo, ex a. d. v. Id. Januar. Et nata est Nobilissima Arcadia mense Xanthico, ex a. d. iii. Non. April. *Edit. Par. f. pag. 307*

Sed & eodem anno, cæsi sunt complures Gothi in Læmomacellio. Conflagravit quoque Gothorum Ecclesia cum magna Christianorum multitudine mense Panemo, ex a. d. iv. Idus Jul. Item in mare Freti præcipitati sunt Gothi mense Apellæo, ex a. d. x. Kal. Januar.

vii. Ind. xiv. Vincentio & Flavio Coss. 5. 401.

His Coss. traductum est caput Gainæ Gothi mense Audynæo, ex a. d. iii. Non. Januar.

Eodem anno, natus est Nobilissimus Arcadii filius mense Xanthico, ex a. d. iv. Id. April.

Eodem anno, mare instar crystalli ad xx. dies concretum est.

viii. Ind. xv. Arcadio Augusto V. & Honorio Augusto V. Coss.

His Coss. Theodosius Junior levatus est Augustus Constantinopoli in Hebdomo, in Tribunali, ab Arcadio patre, mense Audynæo, ex a. d. iv. Idus Januarias.

ix. Ind. i. Theodosio Juniore Augusto & Rumorido Coss. 3.

His Coss. nata est Nobilissima Marina mense Peritio, ex a. d. iv. Idus Februarii.

CCXCVI. OLYMPIAS.

x. Ind. ii. Honorio Augusto VI. & Aristæneto Coss.

His Coss. expulsus est Joannes Episcopus Constantinopoleos, & repente conflagravit Magna Ecclesia cum Senatu, ignem immittentibus qui hanc obtinebant Xylocercetis appellatis, feria ii. hora vi. Creatusque est Episcopus Arsacius in æde Apostolorum, mense Desio, ex a. d. vi. Kalend. Julias, feria ii.

Eodem anno Deus grandinem depluit instar lapidis, magnitudine nucum, Constantinopoli, mense Hyperberetæo, die Veneris, sub horam viii. Et mortua est Eudoxia Augusta mense eodem Hyperberetæo, pridie Non. Octobr. feria v. & deposita est in æde Sanctorum Apostolorum mense Hyperberetæo, ex a. d. iv. Idus Octobres, feria iv. *pag. 308.*

xi. Ind. iii. Stelichone II. & Anthemio Coss. 4. 291.

xii. Ind. iv. Arcadio Augusto VI. & Probo Coss. 5.

His Coss. conflagrarunt portæ Circi, cum Prandiara, & circumpositæ Porticus, mense Hyperberetæo, ex a. d. viii. Kalend. Novembres, hora noctis iii.

Eodem anno, allatæ sunt Constan-

A M. C. A. C. tinopolim reliquiæ Sancti Samuelis per Scalam Chalcedonenſem menſe Artemiſio, ex a. d. XIV. Kal. Jun. præeuntibus Arcadio Auguſto, & Anthemio Præfecto Prætorio & Ex-Conſule, Æmiliano Præfecto Urbi, ac univerſo Senatu: quæ quidem ad aliquod tempus depoſitæ ſunt in Sanctiſſima Magna Eccleſia.

OLYMP. IPHIT.

Ann. XIII. Ind. V. Honorio Auguſto VII. & Theodoſio Juniore Auguſto II. Coſſ.

His Coſſ. celebrata ſunt Conſtantinopoli Quinquennalia Theodoſii Junioris Auguſti, menſe Audynæo, ex a. d. III. Idus Januarias.

Eodem ipſo anno, magnus adeo imber extitit cum fulgeteris, tonitruis, & terræ motu, menſe Xanthico, Kalendis Aprilibus, ſub primam noctis vigiliam, ut æreæ tegulæ Fori Theodoſii a tectis excuſſæ in Cœnopolim delatæ fuerint, & Signum Chriſti Capitolii decideret, multæque naves damnum paterentur, & cadavera non pauca ad Hebdomi littora deferrentur.

Eodem anno, Aſcenſus Circi ad Porticum inſtauratus eſt.

Hoc ipſo Conſulatu, Prætorium Monaxii Præfecti Urbi a plebe Conſtantinopolitana exuſtum eſt, propter panis defectum, illiuſque carruca tracta eſt a prima regione uſque ad Domnini Porticus, illiſque occurrerunt duo Magiſtri militum, Varanes Conſul & Ariſtacius, Syneſius quoque Comes Largitionum, ac illos adhortati, *Recedite*, inquiunt, *fidemque vobis obſtringimus quod vobis nos executuros*.

A τῷ ἁγίῳ Σαμουὴλ ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τῆς Χαλκηδονησίας Σκάλας, μηνὶ Ἀρτεμισίῳ, πρὸ ιδ' Καλανδῶν Ἰουνίων, προηγουμένου Ἀρκαδίου Αὐγούστου, καὶ Ἀνθεμίου Ἐπάρχου Πραιτωρίων, καὶ ἀπὸ Ὑπάτων, Αἰμιλιανοῦ Ἐπάρχου πόλεως, καὶ πάσης τῆς Συγκλήτου· ἅπερ ἀπετέθη πρός τινα χρόνον ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

ιγ'. Ind. ε'. Τπ. Ονωρίου Αὐγούστου τὸ ζ', καὶ Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου τὸ β'.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐπετελέσθη Κωνσταντινούπολις Θεοδοσίῳ Νέῳ Αὐγούστῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ γ' Ἰδῶν Ἰανουαρίων.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, ἐγένετο βροχὴ μεγάλη σὺν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς, καὶ σεισμῷ, μηνὶ Ξανθικῷ, Καλάνδαις Ἀπριλλίαις, πρωθυπνίῳ, ὥστε ἀναπεφθῆναι πὰς κεράμους πὰς χαλκᾶς τῷ Φόρῳ Θεοδοσίου, ἐπὶ Καπιτώλιον, καὶ τὸ Σημεῖον τῷ Καπιτωλίῳ πεσεῖν, καὶ πολλὰ πλοῖα παθεῖν, Ϛ σκιώματα ἐκβεβλῆσθαι πὰ ὀλίγα ἐν τῷ Ἑβδόμῳ.

Τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ, ἀνοικοδομήθη ἡ Ἀναβάθρα τοῦ Ἱππικοῦ ἡ ἐπὶ τὸν τοῖχον.

Ann. XIV. Ind. VI. Baſſo & Philippo Coſſ.

Καὶ τῆς παρούσης Ὑπατείας, ἐκάη τὸ Πραιτώριον Μοναξίου Ἐπάρχου πόλεως ἀπὸ τοῦ δήμου Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τὸν ἔνδειαν τοῦ ἄρτου· καὶ ἰσύρη ἡ καρῦκα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης ῥηγεῶνος, ἕως τῆς Δομνίνου Ἐμβόλου, καὶ ὑπέστησαν αὐτοῖς οἱ δύο Στρατηλάται Οὐάραζες ὁ Ὑπατος καὶ Ἀριστάκιος, καὶ Συνέσιος, καὶ ὁ Κόμης τῆς Λαργιτιώνων, καὶ παρεκάλεσαν αὐτοὺς λέγοντες, Ὑποχώρατε, καὶ ἡμεῖς τυπτοῦμεν ὡς θέλετε.

ιδ'. Ind. ς'. Τπ. Βάσσου καὶ Φιλίππου.

Ann. XV. Ind. VII. Honorio VIII. & Theodoſio Juniore III. Coſſ.

α'. Ind. ζ'. Τπ. Ονωρίου τὸ η', καὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου τὸ γ'.

Ann. XVI. Ind. VIII. Varane ſolo Coſ.

β'. Ind. η'. Τπ. Οὐάραζος μόνου.

Ann. XVII. Ind. IX. Honorio IX. & Theodoſio IV. Coſſ.

γ'. Ind. θ'. Τπ. Ονωρίου τὸ θ' καὶ Θεοδοσίου τὸ δ'.

Ann. XVIII. Ind. X. Theodoſio V. ſolo Coſ.

δ'. Ind. ι'. Τπ. Θεοδοσίου τοῦ Νέου μόνου.

Ann. XIX. Ind. XI. Lucio ſolo Coſ. 1914.

ε'. Ind. ια'. Τπ. Λουκίου μόνου.

Ann. XX. Ind. XII. Conſtantio & Conſtante Coſſ.

ς'. Ind. ιβ'. Τπ. Κωνσταντίου καὶ Κώνσταντος.

Edit. Paris. pag. 309.

His Coſſ. Pulcheria ſoror Theodoſii Junioris Auguſti Nobiliſſima, Auguſta renuntiata eſt menſe Panemo, ex a. d. IV. Non. Julias.

Eodem anno, dedicatæ ſunt in Senatu tres Pectorales imagines, Honorii & Theodoſii Auguſtorum, & Pulcheriæ Auguſtæ, ab Aureliano iterum Præfecto ſacris Prætoriis & Patricio, menſe Apellæo, ex a. d. III. Kal. Januar.

Ann. XXI. Ind. XIII. Honorio X. & Theodoſio Auguſto VI. Coſſ.

His Coſſ. Theodoſius Junior Auguſtus Quinquennalia celebravit Conſtantinopoli menſe Audynæo, ex a. d. III. Id. Januarii: & renuntiata eſt mors Thermuntiæ Domini Honorii Auguſti conjugis, menſe Panemo, ex a. d. III. Kal. Auguſti, feria VI.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, Πουλχηρία ἀδελφὴ Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου ἐπιφανεστάτη, ἀνηγορεύθη Αὐγούστα μηνὶ Παχὼν, πρὸ δ' Νωνῶν Ἰουλίων.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, ἀριθμήθησαν στάδια ρκγ' ἐντῷ Συγκλήτῳ, Ονωρίου καὶ Θεοδοσίου Αὐγούστων, καὶ Πουλχηρίας Αὐγούστης, ἀπὸ Λουκιλιανοῦ δὶς Ἐπάρχου τῶν ἱερῶν Πραιτωρίων Ϛ Πατρικίου, μηνὶ Ἀπελλαίῳ, πρὸ γ' Καλανδῶν Ἰανουαρίων.

Ann. XXII. Ind. XIV. Honorio XI. & Theodoſio Auguſto VII. Coſſ.

ζ'. Ind. ιγ'. Τπ. Ονωρίου τὸ ι', καὶ Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ ς'.

Eodem anno, menſe Gorpiæo, ex a. d. VIII. Kal. Octobr. feria VI. nuntius allatus eſt Araulfum barbarum in ſuperioribus partibus a Domino Honorio fuiſſe ſublatum, factaque luminum acceniione poſtridie Circenſes ludi acti ſunt, in pompæ ſpeciem facto ingreſſu.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, κυνηγέσια Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου ἐπετέλεσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ γ' Ἰδῶν Ἰανουαρίων. καὶ ἐδηλώθη θάνατος Θερμαντίας γαμετῆς τοῦ Δεσπότου Ονωρίου τοῦ Αὐγούστου μηνὶ Παχὼν, τῇ πρὸ γ' Καλανδῶν Αὐγούστου, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, μηνὶ Γορπιαίῳ, τῇ πρὸ η' Καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, ἐδηλώθη ἀνῃρῆσθαι Ἀταοῦλφον βάρβαρον ἐν τοῖς ἄνω μέρεσι ὑπὸ τοῦ Δεσπότου Ονωρίου. Καὶ γενομένης λυχναψίας, τῇ ἑξῆς Ἱππικὸν ἦχθη, ὡς καὶ πομπὴ εἰσελθεῖν.

A. M. C. A. C.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, ἐνεκαινίσθη τὰ Ἐγκαίνια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ ς' Ἰδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Καὶ ἐκομίσθη ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει διὰ τῆς Χαλκηδονησίας Σκάλας λείψανα Ἰωσὴφ τοῦ υἱοῦ Ἰακὼβ, καὶ Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ ς' Νωνῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, βαστάζοντων τὰ αὐτὰ λείψανα ἐν γλωσσοκόμοις δυσὶν Ἀττικῷ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μωσῇ Ἐπισκόπῳ Ἀντραράδου Φοινίκης, καθηζομένων αὐτῶν ἐν Βυρρίχαλίοις· ἃ τινα ἀνέθυτο ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, προπεμπόντος Οὐρσου Ἐπάρχου πόλεως, καὶ πάσης Συγκλήτου.

A Eodem anno, dedicata est Magna Ecclesia Constantinopoleos mense Gorpiæo, ex a. d. VI. Idus Octobr. die Dominica. Translataeque sunt Constantinopolim per Scalam Chalcedonensem reliquiæ Josephi filii Jacobi, & Zachariæ patris Sancti Joannis Baptistæ mense Gorpiæo, ex a. d. VI. Nonas Septembres, die Sabbati, ipsas reliquias in binis arculis deferentibus Attico Patriarcha Constantinopolitano & Mose Antaradi Phoenices Episcopo, buricis vestis: quæ quidem in Magna Ecclesia depositæ sunt, has deducente Urso Præfecto Urbi, & universo Senatu. OLYMP. IPHIT.

Καὶ ἀνεπρώθη ἀνδριὰς χρυσοῦς ἐν τῇ Συγκλήτῳ τοῦ Δεσπότου Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου ὑπὸ Αὐρηλιανοῦ τοῦ Ἐπάρχου Πραιτωρίων καὶ Πατρικίου.

B Dedicata quoque est statua aurea in Senatu Domini Theodosii Junioris Augusti ab Aureliano iterum Præfecto Prætorio & Patricio.

σιθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. CCXCIX. OLYMPIAS.

416. ι'. Ἰνδ. ιδ'. Ὑπ. Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου τὸ ζ', καὶ Παλλαδίου.

VIII. Ind. XIV. Theodosio Juniore Augusto VII. & Palladio Coss.

Ἐπὶ τῶν τῷ Πατρὶ, ἐκ τῆς Πορφυρᾶς Κίονος, ἐν ᾧ ἔστησε Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας Βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ κατωτέρου λίθου ἀπέφασεν λίθος μέγας ῥυκτὸς, μηνὶ Δύστρῳ, τῇ πρὸ ἑ Καλανδῶν Ἀπριλλίων, ἐπιφωσκούσης ἡμέρας τετάρτης.

His Coss. ex Columna Porphyretica, in qua steterit Constantinus Magnus Imperator, ab inferiore lapide avulsus est lapis magnus noctu, mense Dystro, ex a. d. V. Kalend. Aprilis, illucescente feria IIII. *Edit. Paris. pag.* 310.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, ἐδέθησαν οἱ πάντες σφόνδυλοι τοῦ αὐτοῦ Κίονος.

C Hoc ipso anno, revinctæ sunt ac illigatæ ejusdem Columnæ compages omnes.

Καὶ ἐπετελέσθη Θέατρον, θεωρήσαντος Οὐρσου Ἐπάρχου πόλεως, ὑπὲρ τῆς Ἐπινικίου τῆς κατὰ Ἀτταλον Τύραννον, μηνὶ Δίσῳ, τῇ πρὸ δ' Καλανδῶν Ἰουλίων.

Celebrati sunt quoque ludi Theatrales, hos edente Urso Præfecto Urbi, ob victoriæ ex Attalo tyranno reportatæ nuntium, mense Delio, ex a. d. IV. Kalend. Julias.

Καὶ ἦλθε καὶ Ἱππικὸν περὶ τῆς αὐτῶν Ἐπινικίου μηνὶ Πανήμῳ, Ἰουλίας.

Acti etiam Circenses ob ejusdem victoriæ nuntium, mense Panemo, Nonis Julii.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, εἰσῆλθεν ὁ Δεσπότης Θεοδόσιος ὁ Νέος ἀπὸ Ἡρακλείας εἰς Κωνσταντινούπολιν μηνὶ Γορπιαίῳ πρὸ α Καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, κομισάμενος τὸν χρυσοῦν στέφανον ἐν τῷ Θεοδοσιακῷ Φόρῳ, ὑπὸ Οὐρσου Ἐπάρχου πόλεως, καὶ τῆς Συγκλήτου.

Eodem anno, Dominus Theodosius Junior Heraclea profectus, Constantinopolim ingressus est mense Gorpiæo, pridie Kalend. Octobr. die Sabbati, auream coronam ab Urso Præfecto Urbi & Senatu in Foro Theodosiaco sibi oblatam deferens.

417. Ϛ'. Ἰνδ. ιε'. Ὑπ. Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Κωνσταντίου τὸ β'.

D IX. Ind. XV. Honorio XI. & Constantio II. Coss. *p.* 299.

Ἐπὶ τῶν τῷ Πατρὸς, σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ἐν ἑσπέρᾳ, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Μαΐων. Ἡ δὲ κατ' αὐτὸ τὸ ἡμέρας τὸ πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

His Coss. factus est ingens terræ motus vesperi die Paraskeves, mense Xantico, ex a. d. XII. Kal. Majas. Accidit autem hoc ipso die, quo Dominus noster Jesus Christus passus est.

418. ι'. Ἰνδ. α'. Ὑπ. Οὐαλεντινιανοῦ τὸ ιβ', καὶ Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου τὸ ι'.

X. Ind. I. Honorio XII. & Theodosio Juniore Augusto VIII. Coss.

Ἐπὶ τῶν τῷ Πατρὶ, γέγονεν ἔκλειψις Ἡλίου μηνὶ Πανήμῳ, πρὸ ιδ' Καλανδῶν Αὐγούστων, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, ὥρᾳ ϛ'.

His Coss. solis eclipsis facta est mense Panemo, ex a. d. XIV. Kal. Augusti feria VI. hora VIII.

419. ια'. Ἰνδ. β'. Ὑπ. Μοναξίου καὶ Πλίνθα.

XI. Ind. II. Monaxio & Plintha Coss.

Ἐπὶ τῶν τῷ Πατρὸς, ἡμέρᾳ Κυριακῇ, εἰσελθόντος Ἀετίου Ἐπάρχου πόλεως μετὰ τοῦ χήματος ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ζ Καλανδῶν Μαρτίων, ἐπὶ τῷ δεξάμενον αὐτὸν ἀπιθέσθαι, ἐλθόντα ἐν τῷ Παλατίῳ, Κυριακός τις γέρων, βαλὼν μάχαιραν μεγάλην εἰς χάρτην, ὑπαγε λίβελλον αὐτῷ προσφέρων, ἔκρυψεν αὐτῷ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους, ὥστε τὸ πενούλιον αὐτοῦ, καὶ τὴν τόγαν τρυπῆσαι.

His Coss. die Dominica, Aetius Præfectus Urbi, cum sua dignitatis habitu, Magnam Ecclesiam ingressus mense Peritio, ex a. d. VII. Kalend. Martias, dum peractis precibus abitum pararet, vocatus ad Palatium, Cyriacus quidam senex, grandiori cultro in charta occulato, veluti libellum supplicem illi porrigeret, ad dextram pectoris partem ita illum percussit, ut illius penula & toga perforatæ fuerint.

E

τ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ. CCC. OLYMPIAS.

420. ιβ'. Ἰνδ. γ'. Ὑπ. Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου τὸ θ', καὶ Κωνσταντίου τὸ γ'.

XII. Ind. III. Theodosio Juniore Augusto IX. & Constantio III. Coss.

Ὅτι πρόκοπτε τὴν ἡλικίαν Θεοδόσιος ὁ Νέος

Cum adolesceret Theodosius Ju-

nior Auguſtus, parente ſuperſtite, ſtudiis ac ſectioni in Palatio dabat operam: eo vero mortuo, cum illo legebat adoleſcens quidam Paulinus, cujuſdam Domeſticorum Comitis filius: Amabat autem ipſum Theodoſius. Et cum jam in virum adoleviſſet Theodoſius Junior Auguſtus, cupiebat Dominam matrimonio ſibi adjungere, eoque nomine ſubinde Interpellabat Dominam Pulcheriam ſororem, quæ tum virgo erat, & cum fratrem diligeret, a nuptiis hactenus abſtinuerat. Sollicita admodum erat quam ex compluribus puellis ex Patricio vel Imperatorio genere fratri in uxorem deligeret, ſtatuens cum illo In Palatio una verſari. Tum Theodoſius, *Vellem*, inquit, *invenire adoleſcentulam aliquam eximia adeo pulchritudine, ut nulla ſit in urbe Conſtantinopolitana quæ hanc antecellat, eamque ex Imperatorio genere. Si tamen nulla occurrat ejuſmodi, atque ea formæ elegantia, tum vero nec Regii mihi curæ ſunt natales, vel divitiæ, aut cujuſvis filia ſit minime ſum ſollicitus, dummodo prorſus eximia ſit formâ, tum illam mihi in conjugem aſſumam.* Quibus auditis, Domina Pulcheria hujuſcemodi perquirendæ puellæ cauſa varias in regiones miſit. Sed & Paulinus, Theodoſii ſocius & amicus, hac in re Theodoſio placere cupiens circumcurſabat. Accidit interea ut Conſtantinopolim cum ſuis cognatis veniret puella Græcanica, forma admodum eleganti, ac eloquentia ſingulari, Athenais nomine, Heraclíti Philoſophi filia: quæ quidem Athenais coacta fuerat Felicem Urbem petere, amitam ſuam conventura, hac quam dicturi ſumus occaſione.

Edit. Paris. pag. 311.

Heraclitus Philoſophus, illius pater, cum duos haberet filios, moriturus teſtamentum condidit, quo duos illos filios, Valerianum & Geſium, ex aſſe ſcripſit hæredes, hiſce verbis adjectis: *Athenaidi vero deſideratiſſimæ filiæ meæ volo dari dumtaxat centum nummos: ſufficit enim illi fortuna ſua, quæ fortunam omnem mulierem excedit.* Atque ita moritur pater Heraclitus Philoſophus Athenienſis. Poſt mortem vero illius, Athenais cum quæ in paterno teſtamento exarata erant accepiſſet, fratres ſuos, ut pote natu majores, illorum etiam pedibus advoluta, rogavit, ut poſthabito patris teſtamento tertiam hæreditatis partem ſibi habere ſinerent, cum diceret nihil ſe peccaſſe: *Quinpotius*, ajebat, *teſtes ipſimet eſtis, qua ratione erga communem parentem me geſſerim. Unde neſcio cur moriturus, dum me inopem reliquit, omnium rerum copia poſt illius exceſſum frui largiatur.* Verum perſuaderi fratres non potuere, immo irati & hanc perſecuti, domo paterna excedere coegerunt: quam excepit deinceps matris illius ſoror, neque illa ſolum ut pupillam, ſed & ut virginem ac ſororis filiam tutata eſt. Hanc deinde ſecum adduxit Conſtantinopolim ad aliam amitam ſuam, patris Heraclíti ſororem. Illæ cauſſa puellæ ſuſcepta, & actione contra illius fratres inſtituta, adierunt piiſſimam Dominam Pulcheriam, Theodoſii Imperatoris ſororem, hanc-

pag. 312.

Λεύγουστος, ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ Παλατίῳ ἐν τῇ ζωῇ τὸ πατρὸς αὐτοῦ· καὶ μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν αὐτὸν πατρὸς, συνανεγίνωσκεν αὐτῷ νεώτερός τις Παυλῖνος, υἱὸς τινος Κόμητος Δομεστίκων. Ἐφίλει δὲ αὐτὸν Θεοδόσιος. Καὶ ἀνδρωθεὶς ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος Νέος Λεύγουστος, ἐζήτει λαβεῖν Δέσποιναν εἰς γάμον. Ἐ ὤχλει τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πουλχερίᾳ τὴν Δεσποίνῃ οὖσῃ παρθένῳ. Καὶεἶπε πάλιν ὡς φιλῶσα τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν, οὐχ εἴλετο γαμηθῆναί τινι. Ἡ δὲ πεπραγασμένη περὶ πολλῶν κορασίων θυγατέρων Πατρικίων, καὶ ἐξ αἵματος βασιλικῆς, θέλουσα τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς συνοδίσαι ἐν τῷ Παλατίῳ, καὶ εἶπεν αὐτῷ Θεοδόσιος, ὅτι, Ἐγὼ θέλω ἔρεῖν νεωτέραν, ἔμορφον πάνυ, ἵνα τοιοῦτον κάλλος μὴ ἔχῃ ἄλλη γυνὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐξ αἵματος Βασιλικῆς. Εἰ δὲ μή ἐστι καλὴ εἰς ὑπερβολὴν, ὡ χρείαν ἔχω, ὅτι Βασιλικῆς αἵματος, οὔτε πλουσίαν, ἀλλὰ καὶ εἴ τινος δή ποτε ἁὰν ἐστὶ θυγάτηρ, μόνον ὡπρεπὴς πάνυ, αὐτὴν λαμβάνω. Καὶ ἀκούσασα ταῦτα ἡ Δέσποινα Πουλχερία, παρεσκεύασε ἑτοιμῆν πεπραγασμένην. Καὶ Παυλῖνος δὲ ὁ αὐτοῦ συμπράκτωρ καὶ φίλος πεπέτρεχεν, ἀρέσαι θέλων αὐτῇ χάριν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ. Ἐν δὲ τῇ μεταξὺ, συμβὰν ἐλθεῖν ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τῶν ἰδίων συγγενῶν, κόρην εὐπρεπεστάτην, ἐλλόγιμον, Ἑλλαδικὴν, ὀνόματι Ἀθηναΐδα, θυγατέρα γενομένην Ἡρακλείτου τοῦ Φιλοσόφου. Ἥτις Ἀθηναΐς ἠναγκάσθη καταλαβεῖν τὴν εὐδαίμονα πόλιν πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῆς θείαν, διὰ πρόφασιν τοιαύτην.

Ὁ Φιλόσοφος Ἡράκλειτος ὁ αὐτῆς πατὴρ ἔχων καὶ δύο υἱὰς, μέλλων τελευτᾶν, διέθετο, γράψας ἐν τῇ αὐτοῦ διαθήκῃ κληρονόμους πάσης τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθείσης περιουσίας τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ, Οὐαλεριανὸν καὶ Γέσιον, εἰρηκὼς ἐν τῇ αὐτῇ διαθήκῃ· Ἀθηναΐδι δὲ τῇ ποθεινοτάτῃ μου θυγατρὶ δοθῆναι βούλομαι νομίσματα ἑκατὸν, καὶ μόνον· ἀρκεῖ γὰρ αὐτῇ ἡ αὐτῆς τύχη ὑπερέχουσα πᾶσαν τὴν γυναικείαν τύχην. Καὶ τελευτᾷ ὁ αὐτῆς πατὴρ Ἡράκλειτος ὁ σοφὸς Ἀθηναῖος. Μετὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἀποβίωσιν, καὶ τὸ δῆλα γενέσθαι τὰ διατυπωθέντα, ἡ αὐτὴ Ἀθηναὶς τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς ἐδυσώπει, ὡς μείζονας ὄντας τὴν ἡλικίαν, προσπίπτουσα αὐτοῖς, καὶ αἰτοῦσα μὴ φθονῆσαι τῇ αὐτῇ διαθήκῃ, ἀλλὰ τὸ τρίτον μέρος λαβεῖν τῆς πατρῴας περιουσίας, λέγουσα, μηδὲν ἡμαρτηκέναι, ἀλλ' ὅτι, Καὶ ὑμεῖς γινώσκετε πῶς διετέλουν πρὸς τὸν κοινὸν ἡμῶν πατέρα, καὶ οὐκ οἶδα διατὶ ἄπορόν με καταλιπὼν μέλλων τελευτᾶν, καὶ ἐν πολλῇ εὐπορείᾳ τυχεῖν μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον ἐχαρίσατό μοι. Οἱ δὲ αὐτῆς ἀδελφοὶ ἤμειναν ἀπειθεῖς, καὶ ὀργισθέντες ἐδίωξαν αὐτὴν, καὶ ἐκ τοῦ πατρῴου αὐτῶν οἴκου. Καὶ ἐδέξατο αὐτὴν λοιπὸν ἡ ἀδελφὴ τῆς γενομένης αὐτῆς μητρὸς, καὶ ἡ μόνον ὡς ὀρφανὴν, ἀλλὰ καὶ ὡς παρθένον, καὶ ἀδελφοπαιδα ἐφύλαξεν αὐτὴν· ὧν τινα λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς, ἀνέγαγεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὴν ἁγίαν Θεοδοσίαν αὐτὴν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ αὐτῆς πατρὸς Ἡρακλείτου. Καὶ λαβοῦσα αὐτὴν, ἐποίησεν ἀξίωσιν τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, καὶ προσπλαθεῖσα τῇ ὁσιωτάτῃ Δεσποίνῃ Πουλχερίᾳ, τῇ ἀδελφῇ Θεοδοσίου

A.M.C. δοσίᾳ τῷ Βασιλέως, καὶ ἰδίδαξαν ὡς βιαζομένην παρὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀδελφῶν, ἐξηγορεύθη ἔλλογίμως.

Καὶ ἐφαντάζετο αὐτῷ ἡ αὐτὴ Δέσποινα Παυλχερία, ὡραιοτάτη, καὶ ἔλλογιμον, ἐπηρώτησε τὰς αὐτῆς θείας, εἰ ἔστι παρθένος; Καὶ ἐδιδάχθη ὅτι παρθένος πεφύλακται ἀπὸ τοῦ αὐτῆς πατρὸς, καὶ ὅτι διὰ λόγων πολλῶν ἦκται φιλοσοφίας, ἐκέλευσεν αὐτῷ ἅμα ταῖς αὐτῆς θείαις καὶ Κουβικουλαρίοις φυλαχθῆναι, καὶ περιμεῖναι. Λαβοῦσα, φησὶ, τὸ δίπτυον παρ' αὐτῆς, εἰσῆλθε πρὸς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Θεοδόσιον τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι, Εὗρον γυναῖκα, καθαρὰν, ὡραίαν, λευκοχαίτην, μεγαλόφθαλμον, ὑποσυναγομένην, ὑλοξανθόκομον, σιμόποδα, ἔλλογιμον, Ἑλλαδικὴν, παρθένον. Ὡς δὲ ἤκουσας, ὡς γνήσιος, ἀνήρθη, καὶ μεταπεμπάμενος τὸν συμφράκτορα αὐτοῦ καὶ φίλον Παυλῖνον, ἔγνω τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, ὡς ἐπ' ἄλλῳ τινὶ εἰσαγαγεῖν τῷ αὐτοῦ κοιτῶνι τὴν Ἀθηναΐδα ἐν τῷ αὐτῆς κουβικουλίῳ, ἵνα διὰ τοῦ βήλου θεωρήσῃ αὐτὴν ἅμα Παυλίνῳ· Καὶ εἰσήχθη, καὶ ἰδοὺ ὡραία αὐτῷ, ἠράσθη αὐτῆς, θαυμάσαντος αὐτῇ Παυλίνου, καὶ χρατήσας αὐτῆς, ἐποίησε Χριστιανὴν· ἦν γὰρ Ἑλληνὶς, καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν Εὐδοκίαν.

1930 ἔτ. ιγ'. Ind. δ'. Υπ. Εὐσταθίου καὶ Ἀγρικόλα.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐπεβλήθη τὸ ὕδωρ τῆς Κιστέρνης τῆς Δεσποίνης Παυλχερίας Αὐγούστης μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ δ' Ἰδῶν Φεβρουαρίων, παρόντος τοῦ Δεσπότου Θεοδοσίου Αὐγούστου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, γάμος ἐπιτέλεσε Θεοδόσιος Αὔγουστος, λαβὼν γυναῖκα Ἀθηναΐδα, τὴν καὶ Εὐδοκίαν, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ζ' Ἰδῶν Ἰουνίων, καὶ ἐπετελέσθη Ἱππικὸν τῷ αὐτῶν γάμων τῇ αὐτῇ μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ δ' Ἰδῶν Ἰουνίων, ὁμοίως καὶ Θέατρον τῷ αὐτῷ Ἱππικῷ.

Καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Ἀθηναΐδος, τῆς καὶ Εὐδοκίας, θυγατέρα Εὐδοξίαν ὀνόματι.

Ἀκούσαντες δὲ οἱ τῆς Αὐγούστης ἀδελφοὶ, ὅτι βασιλεύει ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν, προσέφυγον ἐν τῇ Ἑλλάδι φοβηθέντες· καὶ πέμψασα ἀνεκάλεσεν αὐτοὺς ὑπὸ λόγον, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ἀξιωματικοὺς, προαγαγόντος αὐτοὺς τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίου. Καὶ τὸν μὲν Γέσιον λεγόμενον, Ἔπαρχον Πραιτωρίων ἐποίησε τοῦ Ἰλλυρίων ἔθνους· τὸν δὲ Οὐαλεριανὸν Μάγιστρον, εἰρηκέναι τοῖς αὐτοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς Εὐδοκίας, ὅτι, Εἰ μὴ ὑμεῖς κακῶς ἐχρήσασθέ μοι, οὐκ ἂν ἠναγκαζόμην ἐλθεῖν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ βασιλεῦσαι. Τοῦ οὖν ἐκ τῆς γνησίας μου βασιλείαν ὑμεῖς ἐχαρίσασθε, ἡ γὰρ ἐμὴ ἀγαθὴ τύχη ὑμᾶς ἀπεστρεμμένους ἐποίησεν εἰς ἐμὲ γενέσθαι, καὶ οὐχ ἡ ὑμετέρα πρὸς ἐμὲ γνώμη.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς Θεοδόσιος Παυλῖνον ὡς φίλον αὐτοῦ καὶ μεσάσαντα τὸν γάμον, καὶ συναρισεύοντα αὐτοῖς, ἐποίησε διὰ πάσης ἀξίας ἐλθεῖν· καὶ μετὰ ταῦτα προσηγάγετο αὐτὸν Μάγιστρον, καὶ ηὐξήθη, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Βασιλέα Θεοδόσιον καὶ τὴν Αὐγούσαν, ὡς παράνυμφος αὐτῶν γενόμενος.

Chron. Pasch.

que ut a fratribus exacta sit docue- OLYMP. re: quod & illa singulari eloquentia SPECT. exposuit.

Domina vero Pulcheria puellam conspicata, forma prorsus eleganti, ac præclara dicendi facultate præditam, interrogavit illius amitas, an virgo esset. Postquam vero virginem a parente fuisse custoditam intellexit, eamque Philosophiæ studiis longo tempore institutam, jussit illam una cum amitis a Cubiculariis custodiri, & aliquantulum expectare: acceptoque, ut ajunt, supplici illius libello, ad fratrem Theodosium ingressa, *Inveni*, inquit, *puellam, puram, egregie* B *ornatam, exili corporis statura, naso decenti, nivis instar candidam, oculis magnis, gratia singulari, crispis iisque flavis capillis, mixturo incessu, disertam, Græcanicam, virginem*. Hæc simul is audivit, uti juvenis exarsit, & accersito socio suo & amico Paulino, petivit a sorore sua, ut specie alterius cujusdam negotii, Athenaidem in suum cubiculum adduceret, quam per velum una cum Paulino spectaret. Introducta illa ac visa, ejus amore statim succensus est, admirante eamdem Paulino, quam ille in uxorem acceptam, Christianam fecit, (erat enim Gentilis) Eudociæ indito nomine.

C xxiii. Ind. iv. Eustathio & Agricola Coss. 302

His Coss. Immissa est aqua in Cisternam Dominæ Pulcheriæ Augustæ mense Peritio, Idibus Februarii, præsente Domino Theodosio Augusto.

Hoc ipso anno, Theodosius Augustus accepta in conjugem Athenaide, quæ & Eudocia dicta est, nuptias celebravit mense Desio, ex a. d. viii. Idus Junias: quarum Circenses acti sunt & celebrati eodem mense Desio, ex a. d. iv. Idus Junias, editique pariter in Circo ludi Scenici.

Suscepit autem ex ipsa Athenaide, seu Eudocia, filiam nomine Eudo- D ciam.

Cum vero sororem imperare intel- *Edit. Paris.* lexissent Augustæ fratres, metu cor- *pag.* 313. repti, fugerunt in Græciam: At illa per nuntios data securitate accersitos ad dignitates provexit, ipsos promovente Theodosio Imperatore. Ac Gesium quidem Præfectum Prætorio Illyrici, Valerianum autem Magistrum fecit, cum subinde fratribus suis diceret Eudocia Augusta: *Nisi vos male me tractassetis, numquam Constantinopolim venire fuissem coacta, neque imperassem. Imperium ergo, quod Geneſis mea portenderat, concessistis, bona enim fortuna mea vos erga me reddidit asperiores, non vero vestra in me* E *voluntas.*

Imperator autem Theodosius Paulinum ut amicum suum, & nuptiarum conciliatorem, quique eorum esset conviva, per omnes honorum gradus ad dignitates provexit, eumque tandem Magistrum renuntiavit, eo honore auctus, ut quoties lubueret, Theodosium Augustum & Augustam, tamquam ipsorum Paranymphus convenire liceret.

A. M. C. A. U. Hoc anno, dedicata est statua Arcadii, quæ stat supra cochleam columnæ in Foro Arcadiaco in loco Xerolopho appellato, mense Panemo, ex a. d. VI. Idus Julias, die Sabbati.

A Τούτῳ τῷ ἔτει, ἀφιερώθη ἀνδριὰς Ἀρκαδίου ἐφὼς ἐπάνω τῆς κοχλίδος τῆς κίονος ἐν τῷ Ἀρκαδιακῷ Φόρῳ, ἐν τῷ καλουμένῳ Ξηρολόφῳ, μηνὶ Παυέμῳ, πρὸ ς' Ἰδῶν Ἰουλίων, ἡμέρᾳ Σαββάτῳ. OLYMP. IPHIT.

Eodem hoc anno nuntiata est victoria de Persis relata, mense Gorpiæo, ex a. d. VIII. Idus Septembres, feria III.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, ἐδηλώθη νίκη κατὰ Περσῶν μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ η' Ἰδῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρᾳ γ'.

1930. 412. XIV. Ind. V. Honorio XIII. & Theodosio Augusto X. Coss.

ιδ'. Ἰνδ. ε'. Υπ. Ὁνωρίου τὸ ιγ', καὶ Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ ι'.

His Coss. sidus in cælo apparuit, radium quemdam candidum ac longissimum promittens, mense Dystro, per noctes circiter X. post gallicinium: eodemque anno terræ motus factus est.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστὴρ πέμπων ἀκτῖνα πάνυ ἐπιμήκη λαμπράν, μηνὶ Δύστρῳ, ὡς ἐπὶ νύκτας ι' μὴ ἀλεκτρύοντα, καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγένοντο σεισμοί.

B

433. XV. Ind. VI. Asclepiodoto & Mariniano Coss.

ιε'. Ἰνδ. ς'. Υπ. Ἀσκληπιοδότου καὶ Μαρινιανοῦ.

His Coss. Eudocia renuntiata est Augusta mense Audynæo, ex a. d. IV. Nonas Januarias, crebrique fuere terræ motus feria II. hora X. mense Xanthico, ex a. d. VII. Idus Apriles.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἀνηγορεύθη ἡ Εὐδοξία Αὐγούστα μηνὶ Αὐδυναίῳ πρὸ δ' Νωνῶν Ἰαναρίων, καὶ πολλοὶ σεισμοὶ ἐγένοντο ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ὥραν δεκάτην, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ ζ' Ἰδῶν Ἀπριλίων.

CCCI. OLYMPIAS.

τα' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

424. XVI. Ind. VII. Victore, & Crastino Coss.

ιε'. Ἰνδ. ζ'. Υπ. Βίκτορος καὶ Κασίνα.

425. XVII. Ind. VIII. Theodosio Augusto XI. & Valentiniano Cæsare Coss.

ιζ'. Ἰνδ. η'. Υπ. Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ ια', καὶ Οὐαλεντινιανοῦ Καίσαρος. 300.

C

Edit. Paris. pag. 314. His Coss. Valentinianus Junior levatus est Augustus a Theodosio Juniore Augusto mense Hyperberetæo, ex a. d. X. Kal. Novembres.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐτυράνθη ὑπὸ Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου Οὐαλεντινιανὸς Νέος Αὐγούστος μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, πρὸ ε' Καλανδῶν Νοεμβρίων.

426. XVIII. Ind. IX. Theodosio Augusto XII. & Valentiniano Augusto II. Coss.

ιη'. Ἰνδ. θ'. Υπ. Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ ιβ', & Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου τὸ β'.

427. XIX. Ind. X. Hierio & Ardaburio Coss.

His Coss. dedicatum est Balneum publicum, olim dictum Constantinianæ, nunc vero Theodosianæ, opus conficiente Hierio iterum Præfecto Urbi & Consule, mense Hyperberetæo, ex a. d. V Nonas Octobres.

βʹ. Ἰνδ. ι'. Υπ. Ἱερίου καὶ Ἀρδαβουρίου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐνεκαινίθη τὸ Δημόσιον, τὸ πρὸ μὲν Κωνσταντινιανὲ, νῦν δὲ Θεοδοσιανὲ, πολίσαντος αὐτὸ Ἱερίου τοῦ δὶς Ἐπάρχου καὶ Ὑπάτου μηνὶ Ὑπερβερταίῳ, πρὸ ε' Νωνῶν Ὀκτωβρίων.

CCCII. OLYMPIAS.

τβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

D

428. XX. Ind. XI. Felice & Tauro Coss.

His Coss. Vandali Africam ingressi sunt.

κ'. Ἰνδ. ια'. Υπ. Φήλικος καὶ Ταύρου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, Οὐάνδαλοι εἰσῆλθον εἰς Λιβύην.

429. XXI. Ind. XII. Florentio & Dionysio Coss.

κα'. Ἰνδ. ιβ'. Υπ. Φλωρεντίου καὶ Διονυσίου. 302.

430. XXII. Ind. XIII. Theodosio Augusto XIII & Valentiniano Augusto III. Coss.

κβ'. Ἰνδ. ιγ'. Υπ. Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ ιγ', καὶ Οὐαλεντινιανοῦ Νέου Αὐγούστου τὸ γ'.

431. XXIII. Ind. XIV. Antiocho & Basso Coss.

κγ'. Ἰνδ. ιδ'. Υπ. Ἀντιόχου καὶ Βάσσου.

Anno CLI. Domini in cælum Assumptionis, Theodosii vero Junioris Augusti imperii anno XXIII. lisdemque Coss. celebrata est III. Synodus Ephesi c c. Sanctorum & beatorum Patrum contra Nestorium impium; quæ quidem secundum rectæ & inculpatæ fidei Symbolum, in nomine Christi veri Dei nostri eumdem Nestorium dejecit. Hic enim Dominum nostrum Jesum Christum supra captum hominum, & naturam omnem præcellentem, ex Virgine natum, humanam duntaxat, non vero simul & divinam habuisse substantiam docere uti insanus ausus est.

Ἐν ἔτει υνε' τῆς εἰς οὐρανὰς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς Θεοδοσίου Νέου Αὐγούστου Βασιλείας ἔτους κγ', καὶ τῷ προκειμένων Ὑπάτων, ἐγένετο ἡ τρίτη Συνόδος ἐν Ἐφέσῳ τῇ σ' ἁγίων Πατέρων καὶ μακαρίων, κατὰ Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς, ἥτις καὶ αὐτὴ τὸ Συμβόλου τῆς ὀρθῆς καὶ ἀμωμήτου πίστεως ἐχούσην, ἐν ὀνόματι Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὸν αὐτὸν καθεῖλε Νεστόριον. Οὗτος γὰρ τὸν ὑπὲρ νοῦν ἀνθρώπων, καὶ πᾶσαν φύσιν ὑπεραίροντα, ἐκ τῆς Παρθένου Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἀνθρωπίνης μόνης οὐσίας, οὐχ ἅμα δὲ καὶ θείας εἶναι διδάσκειν ἐπαράτων ἐτόλμησεν.

A M. C. Ann.

τγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

430 κδ'. Ind. ιε' Τπ. Ουαλερίου & Αετίου.

431 κε'. Ind. α'. Τπ. Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ ιδ', καὶ Μαξίμου.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, ἐγένετο πυρκαΐα μεγάλη ἀπὸ τῦ Νεωρίου καὶ ἐκάησαν τὰ Ὁρεα καὶ τὸ Δημόσιον ὁ Ἀχιλλεὺς μηνὶ Λόῳ, πρὸ ιβ' Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

434 κς'. Ind. β'. Τπ. Ἀρεοβίνδου καὶ Ἀσπαρος.

435 κζ'. Ind. γ'. Τπ. Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ τ, καὶ Ουαλεντινιανῦ Νέου Αὐγούστου τὸ δ'.

τδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

1244 436 κη'. Ind. δ'. Τπ. Ἰσιδώρου καὶ Συνάτορος.

437 κθ'. Ind. ε'. Τπ. Ἀετίου τὸ β', καὶ Σιγισβάλδου.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ουαλεντινιανὸς Νέος Αὔγουστος μηνὶ Τπερβερεταίῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Νοεμβρίων. Καὶ ἐπιτελέσας τὰς αὐτῦ γάμους, λαβὼν Εὐδοξίαν τὴν Θυγατέρα Θεοδοσίου καὶ Εὐδοκίας Αὐγούστης, μηνὶ Τπερβερεταίῳ, πρὸ δ' Καλανδῶν Νοεμβρίων, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο Θυγατέρας, Εὐδοξίαν καὶ Πλακιδίαν.

438 λ'. Ind. ς'. Τπ. Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ ιδ', καὶ Φάυστου.

439 λα'. Ind. ζ'. Τπ. Θεοδοσίου Αὐγούστου τὸ ιζ, καὶ Φήστου.

Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει, ἐκέλευσε Θεοδόσιος Αὔγουστος τὸ τεῖχος κύκλῳ γενέσθαι ἐν ὅλῃ τῇ παραθαλασσίᾳ Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει εἰσῆλθεν ἐν Καρθαγένει Ζιντζήριχος ὁ Βασιλεὺς τῦ Οὐανδάλων, μηνὶ Τπερβερεταίῳ· καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει πειρᾶται τὴν Σικελίαν ἐρημῶσαι.

τε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

440 λβ'. Ind. ς'. Τπ. Ουαλεντινιανῦ Αὐγούστου τὸ ς', καὶ Ἀναπλίου.

441 λγ'. Ind. Ζ'. Τπ. Κύρου μόνου.

Ἐπὶ τούτου, ἐσφάγη Ἰωάννης Οὐάνδαλος ἐν τῇ Θρᾴκῃ.

442 λδ'. Ind. ἑ. Τπ. Εὐδοξίου καὶ Διοσκόρου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ἐπέρασαν οἱ Οὖννοι, καὶ τὰ Ἰλλυρικὰ ἐρήμωσαν Ἀττίλας καὶ Βλίδας.

443 λέ. Ind. ια'. Τπ. Μαξίμου τὸ β', καὶ Πατέρνου.

Ἐπὶ τούτων τῷ Τπάτων, ἐκαινίσθη τὸ Δημόσιον λουτρὸν ὁ Ἀχιλλεὺς μηνὶ Λύδυναίῳ, πρὸ γ' Ἰδῶν Ἰανουαρίων. Καὶ εἰσῆλθε Θεοδόσιος ὁ Αὔγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τῦ ἐξπεδίτου τῆς Ἀσίας, μηνὶ Λόῳ, πρὸ ς'. Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

τς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

444 λς'. Ind. ιβ'. Τπ. Θεοδοσίου τὸ ιά, καὶ Ἀλβίνου.

Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει, προϊόντος τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίου εἰς Ἐκκλησίαν τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Θεοφανίων, συνέβη τὸν Μάγιστρον Παυλῖνον ἀρρω-

Ebron. Paſch.

A OLYMP. SPECT.

CCCIII. OLYMPIAS.

xxiv. Ind. xv. Valerio & Aetio Coſs.

xxv. Ind. i. Theodoſio Auguſto XIV. & Maximo Coſs.

His Coſs. exortum eſt incendium ingens a Neorio, & conflagrarunt Horrea, & Balneum publicum, Achilleus appellatum, menſe Loo, ex a. d. xii. Kal. Septembres.

xxvi. Ind. ii. Areobindo & Aſpare Coſs.

xxvii. Ind. iii. Theodoſio Auguſto XV. & Valentiniano Juniore Auguſto IV. Coſs.

B

CCCIV. OLYMPIAS.

Edit. Pariſ. pag. 315.

xxviii. Ind. iv. Iſidoro & Senatore Coſs.

xxix. Ind. v. Aetio II. & Sigiſvaldo Coſs. 303.

His Coſs. Valentinianus Junior Auguſtus venit Conſtantinopolim menſe Hyperberetæo, ex a. d. xii. Kal. Novembr. & ſuas celebravit nuptias, accepta Eudoxia, filia Theodoſii & Eudociæ Auguſtæ, menſe Hyperberetæo, ex a. d. iv. Kal. Novembres: & ex ea filias duas ſuſcepit, Eudociam & Placidiam.

C xxx. Ind. vi. Theodoſio Auguſto XVI. & Fauſto Coſs. 304.

xxxi. Ind. vii. Theodoſio Auguſto XVII. & Feſto Coſs.

Hoc anno, Theodoſius Auguſtus præcepit maris claudi univerſum litus maritimum Conſtantinopoleos. Sed & ipſo anno Genſericus Vandalorum Rex Carthaginem ingreſſus eſt menſe Hyperberæo: eodemque anno, Siciliam vaſtare annſus eſt.

CCCV. OLYMPIAS.

xxxii. Ind. viii. Valentiniano Auguſto V. & Anatolio Coſs.

D xxxiii. Ind. ix. Cyro ſolo Coſ. 304.

Hoc Coſ. cæſus eſt Joannes Vandalus in Thracia.

xxxiv. Ind. x. Eudoxio & Dioſcoro Coſs. 305.

His Coſs. trajecerunt Hunni, & Illyricum vaſtarunt Attilas & Blidas.

xxxv. Ind. xi. Maximo II. & Paterno Coſs. 306.

His Coſs. dedicatum eſt publicum Balneum Achilleus menſe Audynæo, ex a. d. iii. Idus Januarias. Et ingreſſus eſt Theodoſius Auguſtus Conſtantinopolim, redtens ab expeditione Aſiæ, menſe Loo, ex a. d. vi. Kal. Septembres. E

CCCVI. OLYMPIAS.

xxxvi. Ind. xii. Theodoſio xviii. & Albino Coſs. 307.

Hoc anno, procedente Theodoſio Imperatore in Eccleſiam die ſanctorum Epiphaniorum feſto, accidit ut *pag. 316.* Paulinus Magiſter ex pede ægre de-

A.M.C. A.C. cumberet, nec proceſſui intereſſet, cum ſe ſe exculaſſet. Obtulit interim pauper quidam pomum Phrygium, ultra quam ſolet, magnitudinis, ad quam obſtupuit Imperator ac univerſus Senatus, ſtatimque pauperi CL. aureos numerari juſſit, miſitque pomum Auguſtæ Eudociæ, Auguſta vero Paulino Magiſtro & amico Imperatoris. Idem vero Paulinus Magiſter, cum ignoraret ab Imperatore illud ad Auguſtam fuiſſe miſſum, ipſe rurſum ad Imperatorem Theodoſium, dum ex Eccleſia egrederetur, illud ipſum miſit. Recepit Imperator clam Auguſta, & abſcondit, advocatamque Auguſtam rogavit: *Ubi eſt malum, quod miſi tibi?* Illa vero, *Comedi*, inquit. Tum Imperator exacto ab ea per ſuam ſalutem ſacramento, rurſum rogat an comediſſet, an vero miſiſſet alteri? Juravit illa ſe comediſſe. Tum Imperator adſerri pomum imperavit, allatumque illi oſtendit. Exhinc illos inter divortium interceſſit, ac ſeparatio, Paulinumque deinceps ſuſpectum habuit, ac tandem interfici præcepit. Quare miſerum in modum mœrore confecta Domina Eudocia, quod in ſuam contumeliam redundaret, (notum enim erat omnibus illius cauſa interfectum eſſe Paulinum, ut qui formoſus eſſet adoleſcens) petiit ab Imperatore Theodoſio, uti ſancta loca adire ſibi liceret: quod ille conceſſit. Illa igitur Conſtantinopoli profecta Hieroſolyma precandi cauſa, cum Antiochiam magnam veniſſet, orationem habuit ad Senatum de laudibus Antiochiæ, ſedens in ſella ex auro tota confecta, gemmiſque perſuſa, ac plane regia, univerſis urbis civibus fauſta illi adclamantibus. Illius deinde ſtatua aurea effigiata in Senatum, ſtatua vero area in Muſæum, locum ita nuncupatum, quæ uſque hodie adhuc manent. Illa porro Antiochiæ Syriæ civitati multis erogatis pecuniis, annonæ vice, ad ſancta loca profecta, Hieroſolymis complura ædificia condidit, muroſque urbis, univerſos inſtauravit dicens: *Propter me dixit David Propheta, In bona voluntate tua edifices muros Hieruſalem.* Ibique condito ſibi Regio monumento, moritur, ac in eo Hieroſolymis ſepelitur. Moritura vero juravit ſe a calumnia, quam Paulini cauſa paſſa erat, eſſe prorſus innocentem.

A ξῆναι ἐκ τῆ πεδὸς, καὶ μεῖναι ἀφορίτων, ἢ ἐξ- OLYMP. IPHIT.
σκυσθῆναι. Καὶ ἀφοσιώσας πένης τις τῆ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ μῆλον Φρύγιον παμμεγέθες εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν. Καὶ ἐξεπλάγη ὁ Βασιλεὺς, καὶ πᾶσα ἡ Σύγκλητος, καὶ ἐδίδου ὁ Βασιλεὺς τῷ πένητι νομίσματα ρ', καὶ ἔπεμψε τὸ μῆλον τῆ Αὐγούστῃ Εὐδοκίᾳ, καὶ ἡ Αὐγούστα ἔπεμψεν αὐτὸ Παυλίνῳ τῷ Μαγίστρῳ καὶ φίλῳ τῆ Βασιλέως. Ὁ δὲ αὐτὸς Μάγιστρος ἀγνοῶν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἔπεμψεν αὐτὸ τῆ Αὐγούστῃ, αὐτὸς πάλιν ἔπεμψεν αὐτὸ τῆ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ, ὡς ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐδέξατο ὁ Βασιλεὺς δίχα τῆς Αὐγούστης, καὶ ἀποκρύψας αὐτὸ, καλέσας τὴν Αὐγούσταν ἐπηρώτησεν αὐτήν. Ποῦ ἐστὶ τὸ μῆλον ὃ ἔπεμψά σοι; Ἡ δὲ εἶπεν, ὅτι, Ἔφαγον αὐτό. Καὶ ὥρκωσεν αὐτὴν κατὰ τῆς ἰδίας σωτηρίας, εἰ ἔφαγεν, ἢ τίνι ἔπεμψεν αὐτό; Κἀκείνη ἐπωμόσατο, ὅτι, Οὐδενὶ αὐτὸ ἔπεμψεν, ἀλλ' αὐτὴ αὐτὸ ἔφαγον. Καὶ ἐκάλεσεν, καὶ λυπήθη τὸ μῆλον, ἐ δείξειν αὐτῇ αὐτό· ἢ γέγονεν μεταξὺ αὐτῶν λύσις ἢ διαμερισμός. Καὶ λοιπὸν ὑποπτεύσας τὸν αὐτὸν Παυλῖνον Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι. Καὶ λυπηθεῖσα ἡ αὐτὴ Δέσποινα Εὐδοκία εἰς ὑβρισθεῖσα, (ἐγνώθη γὰρ παρασχὼν ὅτι δι' αὐτὸν ἐφάγη ὁ Παυλῖνος, εἰς ἄν ἐν μέρος πιστὸς) ᾐτήσατο τὸν Βασιλέα Θεοδόσιον ἀ. Αὐγούστα. Εὐδοκία ἀπελθεῖν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, ἢ παρέχειν αὐτῇ, ἢ ἀπελθοῦσα ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τὰ Ἱεροσόλυμα εὔξασθαι, ἐλθοῦσα δὲ τῇ Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, εἶπεν ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ λόγον ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὸν αὐτὸν Ἀντίοχον, καθημένη ἐπάνω τοῦ διφρου ὅλου χρυσοῦ ἔντος ἐ λίθου βασιλικοῦ, ἢ ἔκραξεν αὐτῇ οἱ τῆς πόλεως, ἢ ἐκλήθη αὐτὴ ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ εἰκὼν ἔγχρυσος, ἢ εἰς τὸ λεγόμενον Μουσεῖον στῆλαι χαλκαῖ ἕστασαν αὐτῇ, αἳ τινες ἕως τοῦ νῦν ἕστηκαν. Καὶ φιλοτιμησαμένη τῇ τῆ Ἀντιοχέων πόλει τῆς Συρίας χρήματα λόγῳ σιτικοῦ, ὥρμησεν ἐπὶ τοὺς ἁγίους τόπους, ἢ ἔκτισεν εἰς Ἱεροσόλυμα πολλά, καὶ τὸ τεῖχος ἅπαν ἀνεώσατο τῆς Ἱερουσαλήμ, εἰποῦσα, ὅτι, Διὰ ἐμὲ εἶπε Δαβὶδ ὁ Προφήτης, ὅτι, Καὶ ἐν τῇ Εὐδοκίᾳ σου οἰκοδομηθείησαν τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Καὶ κτίσασα μῆλα ἐμοῦς ἐκεῖσε βασιλικὸν, πλάστᾳ, ἢ ἀπεστάλη ἐκεῖ εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἐν δὲ τῇ μέλλειν πλάστᾳ αὐτὸν, ἐπωμόσατο μὴ συγγνώσεσθαι τῇ κατηγορίᾳ τῇ γενομένῃ κατ' αὐτῆς ἕνεκεν Παυλίνου.

B

C

D

1033.	445.	XXXVII. Ind. XIII. Valentiniano	λζ'. Ἰνδ. ιγ'. Τῶ. Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου τὸ ς', ἢ Νόμου	305.
Edit. Pariſ.		Auguſto VI. & Nomo Coſſ.		
pag. 317.	446.	XXXVIII. Ind. XIV. Leontio III. & Symmacho Coſſ.	λη'. Ἰνδ. ιδ'. Τῶ. Λεοντίου τὸ γ', ἢ Συμμάχου.	2.
	447.	XXXIX. Ind. XV. Ardaburio & Alypio Coſſ.	λθ'. Ἰνδ. ιε'. Τῶ. Ἀρδαβουρίου ἐ Ἀλυπίου.	1.

E

His Coſſ. Marcianopolis recepta eſt, & Anagiſcus Magiſter militum Thraciæ eſt interfectus.

Εἐπὶ τούτων τῶ Τπάτων, Μαρκιανούπολις παρελήφθη, καὶ ἐσφάγη Ἀνάργισκος Στρατηλάτης Θράκης.

Eodem ipſo anno, ingentes adeo terræ motus extitere, ut muri proſternerentur, cum longo tempore perſtitiſſent, ita ut nemo domi manere auderet, ſed omnes extra urbem ſurgerent, dieque ac nocte Litaniis ins

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, ἐγένοντο σεισμοὶ μεγάλοι, ὥστε τὰ τείχη πεσεῖν· ἐκράτησαν γὰρ ἐπὶ χρόνον, ὥστε μὴ τολμᾶν τινὰ ἐν οἴκῳ μένειν, ἀλλ' ἔφυγον ἔξω τῆς πόλεως πάντες, λιτανεύοντες ἡ-

A.M.C. A.C. μέρας ϗ νυκτός. Γέγονε γὰρ ἀστελὴ μεγάλη, οἵα οὐ γέγονε ἀπ' ἀρχῆς. Τινὲς δὲ ἔλεγον ϗ πῦρ ἐν τῷ οὐρανῷ τεθεᾶσθαι. Ὅθεν ἐστὶ ἡ ἀνάμνησις κατ' ἔτος ἐπιτελεῖται μέχρι νῦν τῆς λιτανείας ὑπὲρ τῆς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ μακροθυμίας ἐν τῷ Τετράγωνῳ, πρὸ ιγ' Ἰδῶν Νοεμβρίων. Ἐν γὰρ τῇ τοσαύτῃ ἀστελῇ οὐκ ἐθανάτωσέ τινα.

A fisserent. Ingens enim extitit pavor, qualisque nondum fuerat. Quidam dicebant ignem in cælo visum fuisse: unde quotannis celebratur Litaniæ istius memoria pro clementis Dei bonitate ac patientia in Triconcho, ex a. d. VIII. Idus Novembres. In tantis quippe terroribus neminem morti dedit. OLYMP. IPHIT.

τζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCCVII. OLYMPIAS.

448. μ'. Ἰνδ. α'. Υπ. Ζήνωνος ϗ Ποστουμιανοῦ.

XL. Ind. I. Zenone & Posthumiano Coss.

449. μα'. Ἰνδ. β'. Υπ. Πρωτογένους ϗ Ἀστερίου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐτελεύτησε Μαρίνα Αὐγούστα, γυνὴ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου, μηνὶ Λόῳ, πρὸ γ' Νωνῶν Αὐγούστου.

XLI. Ind. II. Protogene & Asterio Coss.

His Coss. mortua est Marina Augusta Valentiniani Augusti uxor, mense Loo., ex a. d. III. Nonas Augusti.

450. μβ'. Ἰνδ. γ'. Υπ. Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου τὸ ζ', ϗ Ἀλβίνου.

XLII. Ind. III. Valentiniano Augusto VII. & Albino Coss. a. 307.

Τούτοις τοῖς Ὑπάτοις, ἡ ἐν Ἐφέσῳ δευτέρα Σύνοδος ἐγένετο, ϗ καθῃρέθησαν ὑπὸ Διοσκόρου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Δόμνος Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ϗ Φλαβιανὸς Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ϗ Ἴβας, ϗ Θεοδώρητος, ϗ ἄλλοι πλείονες.

His Coss. Ephesi Synodus altera acta est, in qua damnati sunt a Dioscoro Alexandriæ Episcopo Domnus Episcopus Antiochiæ, Flavianus Episcopus Constantinopoleos, Ibas, Theodoretus, aliique complures.

Ἐπὶ τῆς Βασιλείας Θεοδοσίου ϗ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστων, ἐστράτευσε κατὰ Ῥώμης ϗ Κωνσταντινουπόλεως Ἀττίλας, ὁ ἐκ τῶν γένους τῆς Γεπαίδων Οὔννων, ἔχων πλῆθος μυριάδων πολλῶν. Καὶ ἐδήλωσε διὰ Γότθου ἑνὸς φοεσβυτοῦ Οὐαλεντινιανῷ Βασιλεῖ Ῥώμης· Ἐκέλευσέ σοι δι' ἐμοῦ ὁ Δεσπότης μου, ὁ Δεσπότης σου Ἀττίλας, ἵνα ἑτοιμάσῃς αὐτῷ Παλάτιον. Ὁμοίως δὲ ϗ Θεοδοσίῳ Βασιλεῖ τὰ αὐτὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδήλωσε δι' ἑνὸς Γότθου φοεσβυτοῦ. Καὶ ἀκούσας Λέτιος ὁ φοῶτος Συγκλητικὸς Ῥώμης τὸν ἐπιβάλλουσαν τόλμαν τῆς ὑποτεταγμένης ὑποκείσθαι Ἀττίλα, ἀπῆλθε φρὸς Ἀλλάριχον εἰς τὰς Γαλλίας, ἔστι ἐχθρὸν Ῥώμης ὄντα Ὁνώριον, ϗ φροετρέψατο ἅμα αὐτὸς αὐτῷ κατὰ Ἀττίλα, ἐπειδὴ ἀπώλεσε πόλεις πολλὰς τῆς Ῥώμης. Καὶ ἐξαίφνης ἐπιέψαντες αὐτῷ, ὡς ἦσαν παρεμβεβληκότες πλησίον τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ, ἐκόψαν αὐτῶν χιλιάδας πολλάς. εἰς δὲ τὸν συμβολὸν ὁ Ἀλλάριχος, πληγὴν λαβὼν ἀπὸ σαγίτας πλευτᾷ. Ὡσαύτως δὲ ὁ Ἀττίλας πλευτᾷ καταφορᾷ αἵματος ἐκ τῆς ῥινῶν ἐκχυθείς, νυκτὸς, μετὰ Οὔννας Παλλακίδος αὐτῷ καθωδων, ἥτις κόρη ϗ ὑπενόησαν ὅτι αὐτὴ ἀπέκτεινεν αὐτόν· περὶ οὗ πολέμου, συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θρᾴξ.

Imperantibus Theodosio & Valentiniano Augustis, expeditionem movit adversus Romam & Constantinopolim Attilas, ex Gepidis Hunnis ortus, una cum infinita copiarum multitudine, hæcque Valentiniano, qui Romæ imperabat, per quemdam Gothum suum legatum denuntiavit: *Imperat per me Dominus meus & Dominus tuus Attilas*, ut sibi *Palatium instruas*. Pari quoque modo, Theodosio Imperatori per quendam alium Gothum legatum similia mandata transmisit. Quibus quidem auditis, Aetius primus Romæ Senator, cum intolerandam audaciam fatui ac inepti mandati Attilæ accepisset, profectus est in Gallias ad Allarichum, Romanorum hostem propter Honorium, illumque in Attilam impulit, ut qui Romani imperii plurimas evertisset civitates. Illi e vestigio impressione in illum facta, cum is ad Danubium fluvium castra posuisset, multa millia de ejus exercitu ceciderunt. Inter pugnandum vero Allarichus sagitta ictus interiit: similiter & Attilas, sanguine ex naribus erumpente extinctus est, dum cum Hunna pellice noctu dormiret. Quæ quidem puella de ejus nece suspecta habita est. De hoc bello scripsit doctissimus Priscus Thrax. *Edit. Paris. pag. 318.*

Λέγει, ὅτι Κῦρος προεβλήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἔπαρχος Πραιτωρίων, καὶ Ἔπαρχος πόλεως. Καὶ ὁ προειρημένος Ἔπαρχος Πραιτωρίων, εἰς τὸν χαρῶχαν τὸ Ἐπάρχου τῆς πόλεως, (ἐκράτησε γὰρ τὰς δύο ἀρχὰς ἐπὶ χρόνους τέσσαρας, διότι καθαρὸς ἦν πάνυ.) Καὶ αὐτὸς ἐπανόησε τὰ ἑσπερινὰ φῶτα ἅπτεσθαι εἰς τὰ ἐργαστήρια, ὁμοίως καὶ τὰ νυκτερινά. Καὶ ἐκραξαν αὐτῷ τὰ Μέρη εἰς τὸ Ἱππικὸν, ὅλην τὴν ἡμέραν· Καὶ Κωνσταντῖνος ἔκτισε, Κῦρος ἀνέστησε. Καὶ ἐχώλευσεν αὐτῷ ὁ Βασιλεὺς ὅτι πᾶσι ἐκραξαν, καὶ ἐδιδίξατο αὐτὸν δημόσας, καὶ ἐκείρασεν αὐτὸν Κληρικὸν, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον εἰς Σμύρναν τῆς Ἀσίας. Ἦσαν γὰρ

Is porro ait Cyrum Præfectum Prætorio & Præfectum Urbi creatum esse. Idem vero prædictus Præfectus Prætorio in carruca Præfecti Urbi sedens, (hos enim geminos magistratus per IV. annos obtinuit, quod inculpatæ prorsus esset vitæ) processit. Ipsa etiam lumina vespertina in officinis, similiter & nocturna accendi advenit. Et acclamarunt illi Factiones in Circo, toto die: *Constantinus condidit*, *Cyrus renovavit*. Ob hasce acclamationes Cyro factas offensus Imperator, ipsique iratus, alium substituit, & bonis ejus publicatis, Clericum fieri coegit, misitque Smyrnam Asiæ civitatem, ut ibi Episcopum ageret: cujus quidem urbis cives cum

A. M. 6. A. C. quatuor ſuos Epiſcopos jam interfeciſſent, Cyrum pariter perempturos perſuaſum habebat. Cum autem in urbem veniſſet Cyrus ipſo Domini noſtri Jeſu Chriſti natali die, Smyrnenſes ſuſpicati, tamquam hominem paganum, ad ſe miſſum eſſe ab Imperatore in Epiſcopum, petierunt ab eo ut pro concione verba faceret. Coactus ille ab iis, Ambonem conſcendit verba facturus, paceque data, ſic ſermonem ſuum exorſus eſt: *Fratres, natalis Dei Salvatoris noſtri Jeſu Chriſti ſilentio colatur, quia ſolo audiſu in Sancta Virgine conceptus eſt, erat enim Verbum: ipſi gloria in ſecula, Amen.* Factaque acclamatione, deſcendit, ibique manſit uſque ad mortem.

Hoc anno, magnam labem accepit Conſtantinopolis ex terræ motu menſe Audynæo, XXVI. die, noctu, a Troadenſibus ita appellatis Porticibus, uſque ad æreum Tetrapylum, ſat diu, ita ut nemo auderet domi manere, ſed omnes extra urbem fugerent, die ac nocte Litaniis vacantes. Sed & Imperator ipſe cum Senatu ac plebe & Clero nudis pedibus per multos dies pa-
Edit. Pariſ. pag. 319. riter ſupplicationes peregit: ingens enim extitit terror, & qualis numquam fuerat. Quidam etiam affirmabant ſe ignem in cælo vidiſſe: unde anniverſaria memoria iſtius ſupplicationis ad hoc uſque tempus in Campo peragitur in gratiarum actionem pro Dei clementia. In tanta enim malorum trepidatione nemo extinctus eſt.

Hoc anno, cum Theodoſius Auguſtus equitandi gratia urbem eſſet egreſſus, inter equitandum equo excidit, ac vertebram ſpinæ luxavit. Leſtica a Lyco fluvio in urbem illatus, ac Domina Pulcheria ſorore advocata, cum ea de Marciano Ex-Tribuno verba habuit. Tumque rurſum idem Imperator Theodoſius Marciano, coram Aſpare & reliquis Sentoribus, *Divinitus*, inquit, *mihi ſignificatum eſt te in imperio mihi ſucceſſurum.* Et poſt aliquot dies moritur idem Theodoſius, cum annum ageret LI.

Eodem anno, interfectus eſt Chryſaphius Spatharius ad portam Melantiadis.

Eodem ipſo anno, levatus eſt Marcianus Auguſtus a Circenſibus, ſeu Factionibus, in Hebdomo, menſe Loo, ex a. d. VIII. Kal. Septembr. feria V. Solus vero imperavit. Uxorem duxit Dominam Pulcheriam, Theodoſii Imperatoris ſororem, virginem, annos natam LIV.

Romanis XLII. Imperavit MARCIANUS annos VII. Colliguntur anni V. MDCCCLXVI.

1957. 451. I. Ind. XV. Marciano Auguſto & Adelfio Coſſ.

Pulcheria Marciani Imperatoris conjux, Sanctorum XL. Martyrum Sebaſtiæ paſſorum per viſum reliquias Invenit, reconditas in æde Sancti Thyrſi, pone Ambonem: iiſque ædem ſacram extruxit extra muros Troadenſes Cæſarius Conſul. & Præfectus.

A οἱ τῆς πόλεως ἐκείνους ὧν τέσσαρας Ἐπισκόπους φονεύσαντες, καὶ ἴσα τῷ αὐτῷ Κύρῳ ἀπέλωσι. Φθάσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν πόλιν ἐν τοῖς ἁγίοις Γενεθλίοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑποπτεύσαντες οἱ τῆς πόλεως Σμύρνης ὅτι ὡς Ἕλλησι αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖ Ἐπίσκοπον ἐποίησε, ἵνα σφᾶς αὐτὸς προσφωνήσαι. Ὅτε εἰσελθὼν ὑπ' αὐτῶν, ἀνέβη προσομιλῆσαι· καὶ μετὰ τὸ δοῦναι εἰρηνίαν, ἤρξατο λέγειν οὕτως· Ἀδελφοί, ἡ Γέννησις τοῦ Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτὴρ τιμᾶται, ὅτι αὐτὴ μόνον σωπᾶται ἐν τῇ ἁγίᾳ Παρθένῳ· Λόγος γὰρ ἦν. Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν. Καὶ ἐφωνήθη, κατῆλθε, καὶ ἡμέραν ἐκεῖ ἕως θανάτου αὐτοῦ.

B Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐπαθε Κωνσταντινούπολις σεισμὸν μεγάλην Λύδιστι, ε' ἐν κ', νυκτὸς, ἀπὸ τῆς λεγομένης Τρωαδησίων Ἐμβόλου, ἕως τοῦ χαλκοῦ Τετραπύλου ἐπὶ χρόνον, ὥστε μὴ τολμᾶν ἐν οἴκῳ τινὰ μένειν, ἀλλ' ἔξω τῆς πόλεως πάντας λιταζόντας ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐλιτάνευε μετὰ τῆς Συγκλήτου, καὶ τοῦ ὄχλου, καὶ τοῦ Κλήρου ἀνηκοέστους ἡμέρας πολλάς. Γέγονε γὰρ ἄφατος μεγάλη, οἵα οὐ γέγονε ἀπ' ἀρχῆς. Τινὲς δὲ ἔλεγον, ἐν πυρὶ ἐν τῷ οὐρανῷ θεᾶσθαι· ὅθεν καὶ ἡ μνήμη καὶ ἔτος ἐκπλέεται τῆς λιτανείας μέχρι καὶ νῦν ἐν τῷ Κάμπῳ ὑπὲρ τῆς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ μακροθυμίας. Ἐν γὰρ τοσαύτῃ ὀργῇ οὐδεὶς ἐθανατώθη.

C Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐξῆλθε Θεοδόσιος Αὔγουστος ἱππασθῆναι, καὶ ἐν τῇ ἱππάζεσθαι αὐτὸν, ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου· καὶ πλήξεις τὸν σπόνδυλον αὐτοῦ, εἰσῆλθε λεκτικίῳ ἀπὸ Λύκου ποταμοῦ, καὶ καλέσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Δέσποιναν Πουλχερίαν, ἔπεσε αὐτῇ διὰ Μαρκιανὸν τὸν ἀπὸ τριβουνίων. Καὶ πάλιν αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος εἶπε Μαρκιανῷ, ἐπὶ Λαπαρος καὶ τῷ λοιπῶν Συγκλητικῶν πάντων, ὅτι, Εἶπέ μοι, ὡς δεῖ σε γενέσθαι Βασιλέα μετ' ἐμέ. Καὶ μεθ' ἡμέρας τελευτᾷ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος, ὢν ἐτῶν νδ'.

D Καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει, ἐσφάγη Χρυσάφιος ὁ Σπαθάριος εἰς τὴν πύλην Μελαντιάδος.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, ἐκήρυξε Μαρκιανὸς Αὔγουστος ἀπὸ τοῦ Κηρυσσίου ἐν τῇ Ἑβδόμῳ, μηνὶ Λῴῳ πρὸ ἡ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρᾳ πέμπτῃ. Μένος δὲ βασιλεύσας. Ἔγημε δὲ ἀδελφὴν Θεοδοσίου τοῦ Βασιλέως, τὴν Δέσποιναν Πουλχερίαν, παρθένον, ἔτων νδ'.

Ρωμαίων μβ' βασιλεὺς ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ἔτη ζ'.

Οὗτος ἔτη ,ΑΨΞ'.

E Ἐν. Ινδ. δ'. Τπ. Μαρκιανοῦ Αὐγούστου καὶ Ἀδελφίου.

Πουλχερία ἡ γυνὴ Μαρκιανοῦ τοῦ Βασιλέως τῇ ἁγίων Τεσσαράκοντα τῇ ἐν Σεβαστείᾳ μαρτυρησάντων, κατ' ἐπιστολὴν εὑρέσεως τὰ λείψανα κατακρυπτόμενα εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Θύρσου, ὄπισθεν τοῦ Ἀμβωνος. Καὶ ἀπεδομήσατο αὐτῶν οἶκον ἔξω τειχῶν τῷ Τρωαδησίῳ. Καισάριος Ὕπατος καὶ Ἔπαρχος.

OLYMP. IPHIT.

AM.C. A.C. τη΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. A CCCVIII. OLYMPIAS. OLYMP. IPHIT.

452. β΄. Ind. ι΄. Τπ. Σφωρακίου καὶ Ἡρακλιάνου.

Ἐπὶ ὑπατ β τῆς εἰς οὐρανὸς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, γέγονεν ἡ τετάρτη Συνόδος ἐν Χαλκηδόνι τῶν χλ΄ ἁγίων Πατέρων κατὰ τῶν μιαρῶν Εὐτυχοῦς καὶ Διοσκόρου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, τῶν καὶ καθαιρεθέντων.

11. Ind. v. Sphoracio & Herculano Coss.

Anno CDXXII. Domini in cælum Assumptionis, acta est quarta Synodus Chalcedone DCXXX. Sanctorum Patrum contra sceleritos Eutychen & Dioscorum Alexandriæ Episcopum, qui depositi fuere.

453. γ΄. Ind. ς΄. Τπ. Βικεμάλου καὶ Ὀπιλίωνος.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐτελεύτησεν ἡ Δέσποινα Πουλχερία.

111. Ind. VI. Vincomalo & Opilione Coss. 508.

His Coss. obiit Domina Pulcheria. *Edit. Paris. pag. 320.*

Ἐπὶ τῶν προκειμένων Ὑπάτων, Βικεμάλου καὶ Ὀπιλίωνος, Βασιλεύοντων Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Μαρκιανοῦ Αὐγούστων, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ιβ΄ Καλανδῶν Μαρτίων, τῇ μιᾷ ἑβδομάδι τῶν νηστειῶν, ἔτους Συρομακεδόνων ψξβ΄, Ἀντιοχέων φε΄, καὶ οὗ ἕνεκα, ἀφ' οὗ ἀπετμήθη ὁ ἅγιος Πρόδρομος Προφήτης καὶ Βαπτιστὴς Ἰωάννης, ὠρέθη ἡ τιμία αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν τῇ Ἐμισηνῶν πόλει.

B Prædictis Vincomalo & Opilione Coss. imperantibus Valentiniano & Marciano Augustis, mense Peritio, ex a. d. XII Kal. Martias, media jeiuniorum hebdomade, anno Syro-Macedonum DCCLXXII. Antiochenorum DI. & CLXXV. anno quo, postquam capite truncatus est sanctus Præcursor Propheta & Baptista Joannes, illius venerandum caput in Emesenorum civitate inventum est.

454. δ΄. Ind. ζ΄. Τπ. Ἀετίου καὶ Σπουδίου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, βασιλεύοντος Ἀνθεμίου ἐν Ῥώμῃ, ἐκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ οἶκος τοῦ ἁγίου Θωμᾶ, πλησίον τῆς Βοραιδίου, λεγόμενον τὸ Ἀποστολεῖον,

17. Ind. VII. Aetio & Studio Coss. C

Hoc anno, imperante Romæ Anthemio, condita est ab illo ædes Sancti Thomæ juxta Borædium, quæ Apostolium vulgo appellatur.

455. ε΄. Ind. η΄. Τπ. Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου τὸ δ΄ καὶ Ἀνθεμίου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐφάγη Οὐαλεντινιανὸς Αὔγουστος ἐν Ῥώμῃ μέσον δύο δαφνῶν· καὶ ἐτάφη Βασιλεὺς Μάξιμος, καὶ ἐφάγη καὶ αὐτὸς τῷ αὐτῷ ἔτει. Καὶ εἰσῆλθε Ζιντζέριχος Βασιλεὺς τῶν Ἀρρανῶν εἰς Ῥώμην, καὶ παρέλαβεν Εὐδοξίαν τὴν γυναῖκα Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ τὰς δύο αὐτῆς θυγατέρας, Πλακιδίαν καὶ Ὁνωρίαν, ἃς μετ' ὀλίγον ἀγοράζει ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας Λέων ὁ Βασιλεύς. Τὴν δὲ Ὁνωρίαν ῥιμφῶν ἐκράτησεν ὁ Ζιντζέριχος εἰς Ὁνώριχον υἱὸν αὐτοῦ.

V. Ind. VIII. Valentiniano Augusto VIII. & Anthemio, Coss. 3.

Hoc anno, Valentinianus Augustus Romæ inter duas lauros est interfectus, levatusque Imperator Maximus, eodem anno occisus est. Ex Romam ingressus est Gensericus Arforum Rex, uxoremque Valentiniani Eudoxiam, & filias illius duas, Placidiam & Honoriam, secum abduxit, quas paulo post Leo Imperator ex captivitate redemit. Honoriam vero retinuit Gensericus pro filio suo Honoricho.

τθ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. D CCCIX. OLYMPIAS.

456. ς΄. Ind. θ΄. Τπ. Οὐαράνε καὶ Ἰωάννου.

Ὁ Βασιλεὺς Μαρκιανὸς ἐφίλει τὸ Βένετον Μέρος, οὐ μόνον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ. Ὃς, παραχθεὶς γενομένης ὑπὸ τῆς τοῦ Πρασίνου Μέρους, ἁρπαξιν αὐτοῦ θείαν ἐξέφηνεν, μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους, μήτε στρατεύεσθαι ἐπὶ τῶν γ΄.

VI. Ind. IX. Varane & Joanne Coss. 4.

Marcianus Imperator Venetæ Factioni favebat, non Constantinopoli dumtaxat, sed & ubique. Is tumultu a Prasina Factione excitato, Sacram suam jussionem emisit, qua Prasini a publicis muneribus & a militia ad triennium arcebantur.

457. ζ΄. Ind. ι΄. Τπ. Κωνσταντίνου καὶ Ῥάφου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, ἐτελεύτησε Μαρκιανὸς Αὔγουστος, ὢν ἐτῶν ξε΄. καὶ ἐτάφη Λέων ὁ Μέγας Βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ζ Ἰδῶν Φεβρουαρίων, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιε΄. Ὁμοῦ ͵ϡπβ΄.

VII. Ind. X. Constantino & Rufo Coss. 5. 509.

His Coss. obiit Marcianus Augustus, anno tum natus LXV. levatusque est Imperator ab exercitu Leo Magnus, mense Peritio, ex a. d. VII. Idus Februarias, & imperavit annus XX. Colliguntur anni V.MDCCCCLXXXII.

μγ΄ Ἐβασίλευσε Ῥωμαίων ΛΕΩΝ ἔτη ιε΄. Ὁμοῦ ͵ϡπβ΄.

XLIII. imperavit Romanis LEO annos XV. Colliguntur anni V.MDCCCCLXXXII.

458. α΄. Ind. ια΄. Τπ. Λέοντος Αὐγούστου καὶ Μαιορσιανοῦ.

I. Ind. XI. Leone Augusto & Majorano Coss.

459. β΄. Ind. ιβ΄. Τπ. Ῥεκιμέρους καὶ Πατρικίου.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων, προεχθη Ἔπαρχος πόλεως Θεοδόσιος καὶ ἔκτισε τὸ Λουσαῦον ἐκ πλαγίου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

II. Ind. XII. Recimere & Patricio Coss.

His Coss. processit Præfectus Urbi Theodosius, condiditque Augustæum ad latus Magnæ Ecclesiæ.

A. M. C. 464 A. C. Eodem anno, cœpit Aſpar Magiſter militum condere magnam Ciſternam, juxta antiquum urbis murum.

CCCX. OLYMPIAS.

462. 450 III. Ind. XIII. Apollonio & Magno Coſſ.

451 IV. Ind. XIV. Dagalaipho & Severiano Coſſ.

452 V. Ind. XV. Leone Auguſto II. & Serpentino Coſſ.

453 VI. Ind. I. Viviano & Baſilio Coſſ.

His ipſis Coſſ. ingens adeo extitit in urbe panis penuria, ut unicus tribus ſollibus venderetur.

CCCXI. OLYMPIAS.

454 VII. Ind. II. Ruſticio & Olybrio Coſſ.

Hoc anno, e vita exceſſit Sanctus Symeon Stylites, cum Ardaburius Patricius, Aſparis Magiſtri militum filius, tum Comes eſſet Orientis. Et clamantibus ac petentibus civibus Antiochenis corpus viri iſtius Juſti, miſit Ardaburius Gothicum præſidium, illudque detulit Antiochiam magnam, ubi conditum eſt illius Martyrium, ædes ampliſſima.

Olybrius Romam miſſus a Leone Imperatore, a Romanis invitus coronatur Imperator, ducta uxore Placidia illa, quæ a barbaris redempta, ſeu a captivitate liberata fuerat. Hi condiderunt ædem ſacram Sanctæ Euphemiæ, Olybrii nuncupatam. Genuit autem Olybrius ex Placidia Julianam, conjugem Areobindi, magni illius viri, qui in Perſide ſingulari certamine cum hoſte eſt congreſſus: ex quibus natus eſt Olymbrius minor.

455 VIII. Ind. III. Baſiliſco & Armenarichо Coſſ.

His Coſſ. Menas cum Præfectum Vigilum ageret, poſtulatus eſt reus de aliquot pravis actis, interrogatuſque a Senatu in Circo, juſſu Imperatoris in imam, qua is flectitur, partem, cæſum ac debilitatum, in faciem quidam dejecit, hunc que arreptum populus cœpit trahere, (hiſce conſpectis, recedentibus interea cum pavore judicibus) ipſumque ad ædes uſque Studii pertraxit, ubi Gothus quidam ſaxum in aurem impegit, eumque mortl dedit, cujus cadaver a populo uſque ad mare tractum eſt. *Edit. Pariſ. pag. 322.*

Poſt dies autem XXX. conflagrarunt ex Dei vindicta urbis Regiones octo, menſe Gorpiæo, Septembris II. Feria IV. Ind. III. die Sancto Mamantl ſacro.

456. 459 IX. Ind. IV. Leone Auguſto III. ſolo Coſ.

457. X. Ind. V. Puſæo & Joanne Coſſ.

His Coſſ. delatus eſt Iſocaſius Philoſophus, vir Queſtorius, ut pagnus: qui quidem gente Cilix erat, civis vero & habitator magnæ Antiochiæ, quique multos magiſtratus cum laude objerat, magna cæteram

A Τούτῳ δὲ τῷ ἔτει, ἤρξατο Λάσαρ ὁ Στρατηλάτης κτίζειν τὴν μεγίστην Κιστέρναν, πλησίον τοῦ παλαιοῦ τείχους. OLYMPIAS. PHIT.

ϛ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γ΄. Ινδ. ιγ΄. Υπ. Απολλωνίου τοῦ Μάγνου.

δ΄. Ινδ. ιδ΄. Υπ. Δαγαλαίφου τοῦ Σεβηριανοῦ. 210.

ε΄. Ινδ. ιε΄. Υπ. Λέοντος Αὐγούστου τὸ β΄, τοῦ Σερπεντίνου. 2.

ϛ΄. Ινδ. α΄. Υπ. Βιβιανῦ καὶ Βασιλείσκου. 3.

B Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων, λεῖψις γέγονε τοῦ ἄρτου, ὥστε πραθῆναι τὸν ἕνα ἄρτον φολιῶν τριῶν.

ζ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ζ΄. Ινδ. β΄. Υπ. Ρουσίου καὶ Ολυβρίου. 4

Τούτῳ τῷ ἔτει, πλάτῃ ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλίτης, ὅτε πάτι Κόμητος Ἀνατολῆς Ἀρδαβουρίου τοῦ Πατρικίου, τοῦ υἱοῦ Λασαρος τοῦ Στρατηλάτου. Καὶ κραξάντων τῶν Ἀντιοχέων, καὶ αἰτησάντων τὸ σῶμα τοῦ δικαίου, ἐπεμψεν ὁ αὐτὸς Ἀρδαβούριος Γοτθικὴν βοήθειαν, καὶ ἐνέγκαι τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Συμεῶνος εἰς Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, καὶ ἐκτίσθη αὐτῷ Μαρτύριον, οἶκος μέγας.

C Ολύβριος πεμφθεὶς εἰς Ρώμην ὑπὸ Λέοντος Βασιλέως, καὶ βιαθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκεῖσε Ρωμαίων χειροτονεῖται Βασιλεύς, καὶ ἔχει γυναῖκα Πλακιδίαν τὴν καὶ ἀγορασθεῖσαν, ἤγουν ἁρπασθεῖσαν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας. Οὗτος κτίζει τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν τὸ Ολυβρίου. Καὶ γεννᾷ ἐξ αὐτῆς Ολύβριος Ιουλιάναν, τὴν γενομένην γυναῖκα Ἀρτοβίνδου τοῦ μεγάλου, τοῦ μονομαχήσαντος εἰς Περσίδι, ἐξ ὧν γεννᾶται Ολύβριος ὁ μικρός.

η΄. Ινδ. γ΄. Υπ. Βασιλίσκου καὶ Αρμαφαρίχου. 5

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων, Μιναᾶς Νυκτέπαρχος ὢν κατηγορηθεὶς ἐπὶ φαύλοις πράγμασιν, ὡραπίσθη εἰς τῷ Ἱππικῷ ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, καὶ κατὰ κέλευσιν τοῦ Βασιλέως, ἐπὶ τῆς βαθείας τοῦ Ἱππικοῦ καμπτοῦ παιδίον αὐτὸν ἐσκίλωσι, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ πρόσωπον, καὶ λαβὼν αὐτὸς ὁ δῆμος ἤρξατο σύρειν ἰδόντες δὲ οἱ Ἄρχοντες τὸ γεγονὸς, φοβηθέντες ἀνεχώρησαν, καὶ ἔσυραν ἐκεῖνον ἕως τῆς οἰκίας τοῦ Στουδίου. Καὶ λαβὼν εἷς Γότθος λίθον, ἔδωκεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκοῆς, καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν. Καὶ ἔσυρε ἀπὸ τοῦ δήμου τὸ σκύβωμα αὐτοῦ ἕως θαλάσσης.

Μεθ' ἡμέρας δὲ τριάκοντα, ἐκάησαν τῆς πόλεως ἀπὸ Θωμαΐου Ρηγιῶνες δ΄. μηνὶ Γορπιαίῳ, Σεπτεμβρίου β΄, ἡμέρᾳ δ΄, Ινδ. τετάρτου γ΄, ἐν τῇ σωτῆρι τοῦ ἁγίου Μάμαντος. E

θ΄. Ινδ. δ΄. Υπ. Λέοντος Αὐγούστου τὸ γ΄ μόνου. 6

ι΄. Ινδ. ε΄. Υπ. Παυσταίου καὶ Ιωάννου. 7

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων, κατηγορήθη Ισαάκιος ὁ Φιλόσοφος, καὶ Κιτσέριος, ὡς Ἕλλην, ὅστις κατήγετο μὲν ἐκ γένους τῆς Κιλικίας. Ην δὲ κτήτωρ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης καὶ οἰκήτωρ, ὅστις διέλαμψεν ἀρχαῖς πολλαῖς μετὰ δόξης· ἦν δὲ σφόδρα λογιώτατος.

γικὸς. Καὶ συχνθεὶς κατὰ κέλευσιν τ Βασιλέως χ τὸν γενομένην ἀπαξίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀποζωσθεὶς τ ἀξίας αὐτῦ, παρεπέμφθη ἐν Χαλκηδόνι, πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῷ Ἀρχοντι Βιθυνίας Θεοφίλῳ, ὅσις χ τὰς φωνὰς αὐτῷ ἔλαβεν. Ἰάκωβος ὁ Κίλιξ Ἀρχιατρὸς τ πόλεως, ὁ λεγόμενος Ψυχρεσὸς, παρεκάλεσε τ Βασιλέα. Ἐφίλει γὰρ αὐτὸς ὁ Λέων αὐτὸν τ Ψυχρεσὸν, χ πᾶσα ἡ Σύγκλητος, χ ἡ πόλις, ὡς ἄριστον Ἰατρὸν χ Φιλόσοφον, ᾧ τινι οἱ Συγκλητικοὶ χ εἰκόνας αὐτῦ ἔστησαν ἐν τῷ Ζεξίππῳ. Οὗτος ἐδυσώπησε τὸν Βασιλέα, αἰτῶν αὐτὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει τ Ἰσοκάσιον ἐξεπεδῶσαι παρὰ τ Συγκλήτου χ τῦ Ἐπάρχου τῦ Πραιτωρίου, ἐ μὴ παρὰ Ἀρχοντι Ἐπαρχίας, ἐπειδὴ Κυαιστεία εἶχεν ἀξίαν. Καὶ πεισθεὶς ὁ Βασιλεὺς Λέων ἐκέλευσεν ἐπεχθῆναι Ἰσοκάσιον ἀπὸ Χαλκηδόνος, χ εἰς τὸν Ζεξιππον ἀφορεπχθεὶς, ἐξητάζετο ἀπὸ τ Ἐπάρχου τῦ Πραιτωρίου χ Τιτᾶνος Πουσαίου. Καὶ διελάλησεν ὁ αὐτὸς Πουσαῖος κατὰ τῦ Ἰσοκασίου, εἰσελθόντος ἀφοβήλου, γυμνοῦ, διδυμέου ὀπισάγκωνα, ταῦτα· Ὁρᾶς ἑαυτὸν, Ἰσοκάσιε, ἐν ποίῳ χήματι καθέζηκας; Καὶ ὑποκριθεὶς Ἰσοκάσιος· Ὁρῶ, χ ἐ ξενίζομαι, εἶπεν. ἄνθρωπος γὰρ ὢν, ἀνθρωπίνοις περιπίπτω συμφοραῖς. Ἀλλὰ δίκη δίκαιον ἐπ' ἐμοὶ, ὡς ἐδίκαζες σὺ ἐμοί. Καὶ ἀκούσας τῦ Ἰσοκασίου ὁ δῆμος τ Βυζαντίων ἐίσω χ θεάτρων, ἐφώνησε πὶ Βασιλέα Λέοντα πολλά· χ ὑποπτάσαντες τὸν αὐτὸν Ἰσοκάσιον ἀπήγαγον αὐτὸν ἀπὸ τῦ Ζεξίππου εἰς τὸν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, χ κατηχηθεὶς ἐφωτίθη, χ ἐπέμφθη εἰς τὸν χώραν αὐτῦ.

Ὁ αὐτὸς θειότατος Βασιλεὺς, πὰς Κυριακὰς ἀπράκτους ἐκέλευσε γίνεσθαι, ἐφωνήσας περὶ πάντων θείων αὐτῦ νόμων, ἵνα μὴ αὐλὸς, ἢ κιθάρα, ἢ ἄλλο τι μουσικὸν λέγων ἐν Κυριακῇ, ἀλλὰ πάντα ἀργῆν. Καὶ πᾶς ἄνθρωπος ἐπείθετο.

Τούτῳ τῷ ἔτει, τυραννίδα μελετήσας τις, Ἀσπαρ ὁ Πατρίκιος ὡς Πρῶτον τῆς Συγκλήτου ἐφόνευσεν ἐν τῷ Παλατίῳ ἔσω, χ Ἀρδαβάριν, χ Πατρίκιον, τοὺς υἱοὺς αὐτῦ ἐν Κομβίνδῳ, χ αὐτοὺς Συγκλητικοὺς ὄντας, κατακόψας τὰ σώματα αὐτῶν. Καὶ ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ταραχή· εἶχον γὰρ πλῆθος Γότθων χ Κόμητας, χ ἄλλους παῖδας παραμένοντας αὐτοῖς. Οὗτος εἷς Γότθος τῷ ἐξαιρέτως αὐτῷ Ἀσπαρι, ὀνόματι Ὄστρος Κόμης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Παλάτιον τοξεύων μετὰ τῶν ἄλλων Γότθων, χ συμβολῆς γενομένης μετὰ τῶν Ἐξκυβιτόρων χ Ὄστρη Κόμητος, πολλοὶ ἐκόπησαν. Καὶ μισαθεὶς, ἰδὼν ὅτι ἡττᾶτο, χ ἔφυγε λαβὼν τὴν παλλακίδα Ἀσπαρος Ἀορεπισάτην ὄναρ, χ ἐπορεύθη Γότθαν, ὅτις ἐριπτος ἅμα αὐτῷ ἐξῆλθεν ἐπὶ τὴν Θρᾴκην, χ ἐπαίδευσαν τὰ χωρία, περὶ οὗ ἔκραξαν οἱ Βυζάντιοι· Νεκρῦ οὐδεὶς φίλος, εἰ μὴ μόνος Ὄστρος.

Ὁ αὐτὸς Λέων Βασιλεὺς διωγμὸν μέγαν ἐποίησε τοῖς τὸ δόγματος τῆς Ἀρειανῶν Ἐξκουκιτῶν. Καὶ διατάξεις πανταχῦ ἔπεμψε, μὴ ἔχειν αὐτοὺς Ἐκκλησίας, ἢ ὅλως συνάγεσθαι.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖον μέγιστον, ἀπό τινων λεγόμενον Σάλπιγξ, ἀπὸ τε

A vir prudentia. Comprehenſus ille juſſu Imperatoris propter turbas Conſtantinopoli tum ortas, abrogata illius dignitate, miſſus eſt Chalcedonem, trans Conſtantinopolim, ad Theophilum Bithyniæ Prætorem, qui delata in eum teſtimonia excepit. Sed Jacobus Cilix, Urbis Archiater, cognomento Piychriſtus, erga Imperatorem pro eo precator intervenit. Amabat enim illum Leo, ac Senatus univerſus, ipſaque civitas, veluti præſtantiſſimum Medicum, & Philoſophum, cui etiam Senatus ſtatuas poſuit in Zeuxippo. Hic, inquam, Imperatorem deprecatus

B eſt, ut Iſocaſii cauſam a Senatu & Præfecto Prætorio, non vero a Præſide Provinciæ cogniſci pateretur, ut qui Quæſtoriam dignitatem geſſiſſet. Exoratus Imperator Iſocaſium Chalcedone reduci in urbem præcepit: qui deductus in Zeuxippum, a Præfecto Prætorio & Conſule Puſæo examinatus eſt: quo palam ingrediente nudo, vinctiſque poſt tergum manibus, Puſæus ſic adverſus illam eſt interlocutus: *Vides, Iſocaſi, quali habitu hic adſites?* Ad quæ Iſocaſius: *Video*, inquit, *neque miror, homo enim cum ſim, in humanas calamitates incidi. Tu vero ita mihi jus dicito, ſicut me collega ſolebas dicere.* Quæ quidem

C Iſocaſii ubi populus Byzantinus qui ibi ſtabat & quæ gerebantur ſpectabat, audivit, Leonem Imperatorem ſæpius fauſtis acclamationibus proſecutus, arreptum Iſocaſium a Zeuxippo deduxit ad Magnam Eccleſiam: ac elementa fidei edoctus, & ſacro baptiſmo donatus, domum remiſſus eſt.

Idem ſanctiſſimus Imperator diebus Dominicis ab opere ceſſari ſanxit, edicta, ac promulgata hac ſuper re Sacra ſua conſtitutione, & ut nulla tibia *Edit. Pariſ.* vel cithara, aliudve quidpiam muſicum *pag. 323.* die Dominico caneretur, ſed omnia ceſſarent. Ac univerſi ferias egerunt.

Hoc anno, quidam tyrannidem me-

D ditatus, Aſparem Patricium & Principem Senatus intra Palatium interfecit: Ardaburium pariter & Patricium, illius filios, viros Senatorios, in Conventu, eorum corporibus in fruſta conciſis. Unde tumultus extitit Conſtantinopoli: magnam enim habebant Gothorum copiam, & Comites, alioſque famulos qui ſibi præſidio erant. Unde Gotthus quidam ex Aſparis familiaribus, Oſtrus Comes nomine, Palatium ingreſſus eſt una cum aliis Gotthis ſagittas emittens: pugnaque inita inter Excubitores & Oſtrum Comitem, multi interfecti ſunt. Tandem cum circumveniretur, videretque ſe hoſtibus imparem, ar-

E repta Aſparis pellice Gottha, ſingulari forma prædita, ac divite, & una cum illo equo veſta, in Thraciam perrexit, regiones ſubinde populatus: de quo Byzantii hæcce inclamabant: *Mortui nemo amicus, niſi ſolus Oſtrus.*

Idem Leo Imperator graviter perſecutus eſt hæreticos Arianos Exocionitas, ac miſſis ubique edictis, vetuit illos habere Eccleſias, atque ullos conventus agere.

Eodem anno, maximum in cælo ſignum apparuit, quod a quibuſdam Tuba, ab aliis Haſta, ab aliis denique

A M. C. A. C. Trabs appellatur, viſumque eſt per aliquot dies.

Eodem anno, imperavit Anthemius, & Romam profectus eſt: illiuſque Laureatæ imagines Conſtantinopolim illatæ ſunt per Ferentium Præfectum urbi.

CCCXII. OLYMPIAS.

469. XI. Ind. VI. Anthemio Auguſto II. ſolo Coſſ.

Hic Anthemius ædificavit ædem Sancti Thomæ Apoſtoli, quæ Anthemii dicitur, juxta locum Boraldii.

Eodem prædicto Coſ. Dinſirichus, Attilæ filius, ab Anagaſto Magiſtro militum Thraciæ cæſus eſt, cujus caput allatum eſt Conſtantinopolim, dum Circenſes agerentur, & per mediam urbis plateam traductum, & ad Xylocircum delatum, paloque infixum eſt: ad quod ſpectaculum urbs univerſa egreſſa eſt per aliquot dies. Edit. Pariſ. pag. 324.

470. XII. Ind. VII. Zenone & Marciano Coſſ.

Hoc anno, Conſtantinopoli, imbris vice, cinis depluit, & IV. digitos altus ſupra tegulas reſedit, adeo ut omnes terrefacti ſupplicationes agerent, ac dicerent, ignem eſſe & extinctum eſſe, & cinerem inventum, Deo genus humanum miſerante, menſe Dio, Novembris XI.

Eodem anno, tantum Conſtantinopoli extitit incendium, quantum ante numquam: conflagravit enim civitas a mari uſque ad mare. Territus ergo Leo Imperator contulit ſe verſus Fretum ad Sanctum Mamantem, fecitque ibi Portum & Porticum, qui quidem locus vocatur Nova porticus.

479. XIII. Ind. VIII. Gordiano & Severo Coſs.

471. XIV. Ind. IX. Leone IV. & Probiano Coſs.

CCCXIII. OLYMPIAS.

472. XV. Ind. X. Marciano & Feſto Coſs.

473. XVI. Ind. VI. Leone V. ſolo Coſ.

Poſt mortem Leonis, Romanis XLIII. imperavit LEO Junior Auguſtus an. I. Collig. an. V. MDCCCLXXXIII.

474. I. Ind. XII. Leone Juniore ſolo Coſ.

Hic Leo, a ſuamet matre Nobiliſſima Ariadne ad hoc monitus, cum a Zenone Magiſtro militum & Patricio, avo ſuo, tamquam Imperator ſalutaretur, coronam Imperatoriam ipſius Zenonis capiti impoſuit: & imperavit Zeno Codioſeus Iſaurus cum nepote ſuo Leone exiguo tempore. Quippe XI. Conſulatus ſui menſe, morbo correptus Leo junior, menſe Dio, ſeu Novembri, deceſſit cum XVII. ætatis annum attigiſſet, quemadmodum ſcripſit Neſtorianus doctiſſimus Chronographus, qui hiſtoriam uſque ad Leonem Juniorem perduxit.

Romanis XLIV. imperavit ZENO Auguſtus annos XVII. Colliguntur anni VI. M. 1994.

477. I. Ind. XIII. Zenone Auguſto ſolo II. Coſ.

A τῶν δὲ Λεγχίας, ἀπὸ τινῶν Δεκὶς· ἐφάνη ἐπὶ ἡμέρας δὲ τινάς. OLYMP. IPHIT.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐβασίλευσεν Ἀνθέμιος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην· καὶ εἰσῆλθε τὰ Λαβάρα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ Φερεντίου Ἐπάρχου πόλεως.

τιβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ια'. Ἰνδ. ιε'. Τπ. Ἀνθεμίου Αὐγούστου τὸ β' μόνου.

Οὗτος Ἀνθέμιος δομᾶται τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου, τὸ λεγόμενον Ἀνθεμίου, πλησίον τοῦ Βορῥαΐδιου.

Ἐπὶ τούτου Ὑπάτου προκειμένου Ὑπάτου, Δινζίριχος, υἱὸς Ἀττίλα, ἐσφάγη ὑπὸ Ἀναγάστου τοῦ Στρατηλάτου Θράκης, καὶ εἰσῆλθεν ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἱππικοῦ ἀγομένου, καὶ ἐπόμπευσεν ἐν τῇ μέσῃ, καὶ ἀπωλοίχθη εἰς τὸ Ξυλόκερκον, καὶ ἐπάγη ἐν ξύλῳ· καὶ ἐξῆλθε πᾶσα ἡ πόλις εἰς θέαν αὐτοῦ ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς.

ιβ'. Ἰνδ. ζ'. Τπ. Ζήνωνος ἐν Μαρκιανοῦ. a. 312.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κονίαν, ἀντὶ βροχῆς, ἐπὶ παλαιστὼ ὕψος ἐπέθη εἰς τὰς κεράμους ἡ κονία. Καὶ πάντες ἔτρεμον λιτανεύοντες, καὶ λέγοντες, ὅτι, Πῦρ ἐν ἐσβέσθη, καὶ εὑρέθη κόνις, τῷ Θεῷ φιλανθρωπεύσαμένῳ, μηνὶ Δίῳ, Νοεμβρίου ια'.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐγένετο ἐμπρησμὸς μέγας ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἷος οὐδέποτε· ἐφάνη γὰρ ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης. Καὶ φοβηθεὶς Λέων ὁ Βασιλεὺς ἐξῆλθε πέραν εἰς τὸν ἅγιον Μάμαν, καὶ ἐποίησεν ἐκεῖ Λιμένα καὶ Ἔμβολον, ὅπερ ἕως νῦν καλεῖται ὁ τόπος, Νέος Ἔμβολος.

ιγ'. Ἰνδ. η'. Τπ. Γορδιανοῦ καὶ Σεβήρου. a.

ιδ'. Ἰνδ. θ'. Τπ. Λέοντος τὸ δ', καὶ Πρόβου. a.

τιγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιε'. Ἰνδ. ι'. Τπ. Μαρκιανοῦ καὶ Φήστου. a.

ις'. Ἰνδ. ια'. Τπ. Λέοντος τὸ ι'. μόνου. a. 313.

Μετὰ πλάστιλλον τὸν Λέοντα, Ῥωμαίων μγ' ἐβασίλευσε ΛΕΩΝ Νέος Αὔγουστος ἔτος α'. Ὁμοῦ ρλθ γ'.

α'. Ἰνδ. ιβ'. Τπ. Λέοντος Νέου μόνου. a.

Οὗτος ὁ Λέων, ὑποβληθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς τῆς Ἐπιφανιζούσης Ἀριάδνης, ὡς προσχωρεῖ αὐτὸν ὡς Βασιλέα Ζήνων ὁ Στρατηλάτης καὶ Πατρίκιος, ὁ αὐτοῦ πάππος, ἐπέθηκε στέφανον βασιλικὸν, ἐπὶ τοῦ κεφαλοῦ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος· καὶ ἐβασίλευσε Ζήνων ὁ Καδιστὸς ὁ Ἴσαυρος μετὰ τὸν ἰδίου ἐγγονὸν Λέοντος ὀλίγον χρόνον. Καὶ τῷ ια' μηνὶ τῆς αὐτοῦ Πατρικίας ἀρξάσας Λέων Νέος μηνὶ Δίῳ, τῷ καὶ Νοεμβρίῳ, ἐπλήσθησαν, ὧν ἐτῶν ιζ', καθὼς Νεστοριανὸς ὁ σοφώτατος Χρονογράφος ἕως Λέοντος Νέου συνεγράψατο.

Ῥωμαίων μδ' ἐβασίλευσε ΖΗΝΩΝ Αὔγουστος ἔτη ιζ. Ὁμοῦ ς'.

α'. Ἰνδ. ιγ'. Τπ. Ζήνωνος Αὐγούστου τὸ β' μόνου. a.

ΑΜΜΟC Ρ. Ϛ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. A CCCXIV. OLYMPIAS. OLYMP. CCXIII.

474. β. Ind. ιδ'. Υπ. Βασιλίσκου ϗ Αρμάτου.

475. γ. Ind. ιε'. Υπ. Βασιλίσκου ϗ Αρμάτου.

Ζλίων ὁ Βασιλεὺς αἰτηθεὶς χρᾶγμα παρὰ τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ Βερίνης, ϗ μὴ παρασχών, κἀπεκδάδη παρ' αὐτῆς ϗ φοβηθεὶς μὴ σφαγῇ ὑπό τινος τῶν τῷ Παλατίου (σὺν αὐτῇ γὰρ ᾤκει ἐν τῷ Παλατίῳ ϗ ἡ πενθερὰ αὐτοῦ Βερίνα) ποιήσας προάστιον ἐν Χαλκηδόνι, ἐκεῖθεν ἔφυγε βαρέως; ϗ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ισαυρείαν, ὡς ἰδίαν Βασιλεύς, ὃν τινα καπήλευε, φυγοῦσα τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα λάθρα, ἡ Βασίλισσα Ἀριάδνη εἰς τὴν Ισαυρείαν, ϗ διῆγεν ἐκεῖσε ἅμα τῷ ἰδίῳ ἀνδρί.

Καὶ μὴ τοῦ φυγεῖν Ζλίωνα τὴν Βασιλίσσαν, ϗ Ἀριάδνην τὴν Αὐγούσαν, διθέως προεχειρίσατο ἡ Δέσποινα Βερίνη Βασιλέα εἰπέσασα ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΝ, τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφόν. Καὶ βασιλεύσαντος ὁ αὐτὸς Βασιλίσκος ἔτη δύο, ἅτινα συναριθμοῦνται τοῖς πρώτοις, ϗ τοῖς μὴ οὖσι Ζλίωνος ἔτεσιν.

Ὁ δὲ Βασιλίσκος ἅμα ἐβασίλευσεν, ἔστεψε τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Μάρκον εἰς Βασιλέα, ϗ ἐβασίλευσαν οἱ δύο ἅμα.

476. δ'. Ind. α'. Υπ. Ἴλλου μόνου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐπανῆλθε Ζλίων ὁ Βασιλεὺς μετ' ὄχλου πολλοῦ ἐκ τῆς Ισαυρείας. Ὁ δὲ Βασιλίσκος μαθὼν τὴν τοῦ Βασιλέως Ζλίωνος ἐπάνοδον, ἔπεμψεν Ἀρμάτον τὸν Στρατηλάτην τῶν Πραισέντου μετὰ πάσης ἧς εἶχε βοηθείας τοῦ στρατοῦ εἰς Θρᾴκην, ϗ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ϗ τὸ Παλάτιον, ὁρκώσας αὐτὸν εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα μὴ προδοῦναι. Καὶ λαβὼν τὸ ἄπειρον πλῆθος τοῦ στρατοῦ ὁ Ἁρμάτος ἐπέρασε. Καὶ τοῦτο μαθὼν Ζλίων ὁ Βασιλεὺς ἔπεμψε πρὸς τὸν αὐτὸν Ἁρμάτον, ἐπαγγελάμενος αὐτῷ πολλά, ϗ τὴν Στρατηλασίαν τῶν Πραισέντου ἐν τῇ αὐτοῦ ζωῇ, ϗ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καίσαρα. Καὶ προτραπεὶς Ἁρμάτος ὑπὸ Ζλίωνος τοῦ Βασιλέως, προέδωκεν, ἀριθεὶς εἰς τὸ μέρος Ζήνωνος τοῦ Βασιλέως, ϗ οὐκ ἀπήντησε τῷ Ζήνωνι ἐρχομένῳ· ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἔδοξεν ἀπιέναι. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ζήνων μετὰ τῆς αὐτοῦ βοηθείας ἐξῆλθε τῆς ὁδοῦ τῆς Ισαυρείας ἐξορμήσας, ἐπέρασεν ἀπὸ τῆς λεγομένης Πυλῶν, ϗ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ παλάτιον μετὰ τῶν ἰδίων, ϗ ἐδέχθη ἀπὸ τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς Συγκλήτου. Ἀκούσας δὲ ἐξαίφνης Βασιλίσκος ὁ Βασιλεὺς, ὅτι Ζήνων ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Παλάτιον ὥρμησε ϗ εἰσῆλθεν, ϗ ὅτι ἐδέξαντο αὐτὸν πάντες, ϗ Βερίνη ἡ Δέσποινα ἡ αὐτοῦ πενθερά, λαβὼν Βασιλίσκος τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ϗ τὰ τέκνα, ἔφυγεν εἰς τὸ Μεγάλου Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ μέρος Φωτισθέων. Ὁ δὲ θεώσας Ζήνων παρασχὼν τὸ βῆλον τοῦ Ἱππικοῦ, ἀθέως ἀνῆλθεν, ἐθεώρησε, ϗ ἐδέχθη ὑπὸ τῆς τῆς πόλεως. Καὶ ἀθέως πέμψας ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Μεγάλου Ἐκκλησίαν, ἐκεῖθε παρὰ Βασιλίσκου ϗ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ϗ τῶν υἱῶν αὐτοῦ τὰ τῆς Βασιλείας ἅπαντα, ϗ ἐξέβαλεν αὐτὸν καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ϗ τὴν γυναῖκα, λαβόντας λόγον, ὅτι οὐκ ἀποκεφαλίζου. Καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν ϗ τοὺς μετ' αὐτοῦ εἰς Λίμνας τὸ κάστρον ὁ αὐτὸς Ζήνων Βασιλεύς, εἰς τὴν Κατ-

Chron. Paſch.

Ann. 11. Ind. XIV. Baſiliſco & Armato Coſs.

Ann. 12. Ind. XV. Baſiliſco & Armato Coſs. Edit. Pariſ. pag. 324

Zeno Imperator petitus rem quampiam a ſocru ſua Verina, eaque denegata, ab illa inſidiis eſt appetitus: veritusque ne ab aliquo e Palatinis interficeretur, (in Palatio quippe una habitabat illius ſocrus Verina) Chalcedonem conceſſit, velut illic moraturus, atque inde conſcenſis veredis, arrepta fuga in Iſauriam, ipſe licet Imperator, abiit: quem Imperatrix Ariadne, fugiens matrem ſuam, in Iſauriam clam ſecuta eſt, ibique cum conjuge ſuo degit.

Zenone Imperatore & Ariadne Auguſta ſic fuga dilapſis, ſtatim Domina Verina BASILISCUM, fratrem ſuum, Imperatorem renuntiavit ac coronavit. Ipſe vero annos 11. imperavit, qui adſcribuntur prioribus ac poſterioribus annis Zenonis.

Porro Baſiliſcus ſimul ac imperavit, Marcum filium ſuum Imperatorem dixit, ac uterque una imperavit.

XV. Ind. I. Illo ſolo Coſ.

Hoc anno, Zeno Imperator cum ingentibus copiis ex Iſauria rediit. Baſiliſcus vero accepto Zenonis Imperatoris reditu, miſit Armatum Magiſtrum Militum Præſentalem cum univerſo quem habebat exercitu, tum in Thraciam, tum Conſtantinopolim, & in Palatium, exacto prius ab eo in ſanctum Baptiſma ſacramento, ſe minime defecturum. Armatus aſſumptis innumeris copiis exercitus, trajecit. Quod ubi Zeno Imperator intellexit, miſit ad ipſum Armatum, multa illi pollicitus, ac in primis Magiſtri Militum Præſentalis, quoad viveret, dignitatem, filiumque illius Cæſarem ſe facturum. Hiſce pollicitationibus illectus Armatus defecit, Zenonis Imperatoris partibus favere deprehenſus cum nec venienti occurrerit Zenoni, ſed alia via abire viſus ſit. Imperator autem Zeno cum copiis ſuis, arrepto Iſauriæ itinere profectus, a Pylis, ita appellatis, trajecit, venienſque Conſtantinopolim, ac Palatium ingreſſus cum familiaribus, exceptuſque eſt a Prætorianis & a Senatu. Cum vero accepiſſet Baſiliſcus Imperator occupatum eſſe a Zenone Palatium, & ab omnibus exceptum, atque adeo ab ipſa etiam ſocru ſua Domina Verina, aſſumptis uxore & liberis, fugit in Magnæ Eccleſiæ magnum Baptiſterium. Religioſiſſimus autem Zeno dato Circenſium velo, ſtatim conſcendit Tribunal, ac Circenſes dedit, receptuſque eſt a civibus. Nec moratus, miſit Imperator in Magnam Eccleſiam, & abſtulit a Baſiliſco & uxore ejus & filio omnia Imperatoria inſignia, fide interpoſita ac data ipſos non plexum iri capitibus. Amandavitque illum Zeno Imperator cum ſuis in Limnas, caſtrum Cappadociæ, ubi conjecti ſunt in pag. 326.

turrim quandam castri, cujus ostium obstrui, ipsum vero castrum una cum turri a militum Isaurorum præsidio custodiri imperavit: sicque Basiliscus, uxor & liberi fame enecati interierunt, ibidemque in Limnarum turri sepulti sunt.

A παιδοκίαν. Καὶ ἐβλήθησαν εἰς ἕνα πύργον τοῦ κάστρου, καὶ ἀνοικοδομήθη ἡ θύρα, καὶ ἐφυλάττετο ὁ πύργος καὶ τὸ κάστρον αὐτὸ ὑπὸ στρατιωτῶν Ἰσαύρων πλήθους πολλοῦ. καὶ λιμοκτονηθεὶς ὁ αὐτὸς Βασιλίσκος, σὺν γυναικὶ αὐτοῦ, καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν, ἀπέθανεν τοὺς ψυχάς, καὶ ἐτάφησαν ἐκεῖ εἰς τὸν αὐτὸν πύργον Λιμνῶν.

OLYMP. CCCXV.

479. V. Ind. II. Zenone Augusto III. solo Cos. 5187

ε'. Ind. β'. Τπ. Ζήνωνος Αὐγούστου τὸ γ' μόνου. 1.

CCCXV. OLYMPIAS.

τιε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

480. VI. Ind. III. Basilio solo Cos. ς'. Ind. γ'. Τπ. Βασιλείου μόνου. 4.

481. VII. Ind. IV. Placita solo Cos. ζ'. Ind. δ'. Τπ. Πλακίτα μόνου. 4. 5188

482. VIII. Ind. V. Trocondo & Severiano Cos. η'. Ind. ε'. Τπ. Τροκόνδε καὶ Σεβηριανοῦ. 2.

483. IX. Ind. VI. Fausto solo Cos. B θ'. Ind. ς'. Τπ. Φαύστου μόνου. 3.

CCCXVI. OLYMPIAS.

τις' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

484. X. Ind. VII. Theodoricho & Venantio Cos. ι Ind. ζ'. Τπ. Θεοδωρίχου καὶ Βεναντίου. 4.

Hoc anno, Zeno Imperator Cæsarem creavit Armati Magistri Militum Præsentalis filium, Basiliscum nomine, isque Zenoni assedit dum Circenses edirentur, ac uterque, Imperator & Cæsar aurigas spectarunt.

Armati Magistri Militum Præsentalis Patris Cæsaris, perjurium secum colens Zeno Imperator, ut qui per sanctum Baptisma Basilisco juravisset, eum se non proditurum: *qui temere*, ait, *a me impulsus illum prodidit, isque mortuus est, quo pacto Majestati meæ fidem servabit? Ubi adoleverit filius illius Cæsar, prorsus in me perinde perfidus erit. Ego vero fidem illi servavi, dum ut Militum Magister permaneret, effeci, ac filium Cæsarem dixi.* Præcepit igitur Zeno Imperator, ut Armatus Ex Consule & Magister Militum vetus perjurus interimeretur. Interfectusque est in Palatii Cochlea, versus Decimum, cum ascenderet, Circenses spectaturus. Post cædem Armati, Basiliscum filium Cæsarem, adolescentem adhuc, Cyzici Hellesponti Metropoleos Episcopum ordinari curavit, ut qui purpuram Regiam, tamquam Cæsar, induisset, bonis Armati omnibus in fiscum relatis.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Ζήνων ὁ Βασιλεὺς ἐποίησε Καίσαρα τὸν υἱὸν Ἀρμάτου τοῦ Στρατηλάτου Πραισέντα, Βασιλίσκον ὀνόματι, καὶ συνεκάθισεν αὐτῷ εἰς τὸ θεωρεῖν· καὶ ἴδον τοὺς ἡνιόχους ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Καῖσαρ.

Ο δὲ Βασιλεὺς Ζήνων λογισάμενος ὅτι ἐπιορκήσει Ἄρμάτος ὁ Στρατηλάτης τῷ Πραισέντι, ὁ πατὴρ τοῦ Καίσαρος, ὁμόσας εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα Βασιλίσκῳ μὴ προδοῦναι αὐτὸν, καὶ ὅτι, προδώσεις παρ' ἐμοῦ προδοῦναι αὐτὸν, καὶ ἀπίθανε, πῶς τῇ ἐμῇ Βασιλείᾳ πιστὰ φυλάξει; μικρὸν γὰρ ἂν ἀνδρωθῇ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Καῖσαρ, πάντως κἀμὲ παραβαίνει. Ἐγὼ δὲ ἐ παρέβην αὐτὸν ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐποίησα ἐπὶ τούτου μείζονα Στρατηλάτην, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καίσαρα ἐποίησα. Καὶ ἐπιλάβετο ὁ Βασιλεὺς Ζήνων σφαγῆναι Ἄρμάτον τὸν ἀπὸ Γοτθέων, τὸν Στρατηλάτην εἰς ἐπίορκον. Καὶ ἐφάγη εἰς τὸν Κοχλίον τοῦ Παλατίου, καὶ τὸ Δέκιμον, εἰς ἀνέρχεται εἰς τὸ Ἱππικὸν θεωρῆσαι ὁ αὐτὸς Ἄρμάτος. Καὶ μὴ τὸ φοβηθῆναι αὐτὸν Ἄρμάτον, τὸν καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βασιλίσκον τὸν Καίσαρα νικήτορα ὄντα Ἐπίσκοπον ἐχειροτόνησεν εἰς Κύζικον τῆς μητροπόλεως Ἑλλησπόντου, ἐνεδύσας πᾶσαν τὴν οὐσίαν τοῦ αὐτοῦ Ἄρμάτου.

Edit. Paris. pag. 317.

Hisce temporibus, arrepta nescio qua occasione, Samaritæ in Palæstina tyrannidem excitavere, Justusa quodam latronum principe Samarita coronato. Is porro Cæsaream ingressus, Circenses exhibuit, multosque interfecit, Palæstinæ imperans. Sed & concremavit Ecclesiam Sancti Probi, cum Timotheus Cæsareæ esset Episcopus. Confestim vero Asclepiades Palæstinæ Dux cum suo præsidio venit, ut & Latrunculator, Cæsareæ magistratus, cum Arcadianis; contraque ipsum Justusam profectus, atque cum eo congressus, Justusam capite truncavit, ac illius caput, cum eo quo cinctum erat diademate, ad Zenonem Imperatorem transmisit. Idem porro Imperator Zeno illorum Synagogam, quæ in loco Gargaridæ dicto erat, in ædem sacram, eamque ingentem, Dominæ nostræ Deiparæ & semper Virginis Mariæ, statim convertit: instaurata præterea Sancti Procopii æde. Edixit etiam ne Samaritæ deinceps militarent, bonis potentiorum omnibus proscriptis: unde & terror est insecutus, paxque firmata.

Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις, ἀφορμὴν λαβόντες οἱ ἐκ τῶν ἐθνῶν τῶν Σαμαρειτῶν ἐν Παλαιστίνῃ ἐτυράννησαν, καὶ ἔστησαν λήσαρχον, ὀνόματι Ἰουστᾶν Σαμαρείτην. Καὶ εἰσῆλθεν ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ἐθεώρησεν Ἱππικὸν, καὶ πολλοὺς ἐφόνευσεν, ἡγεμονεύων τῆς Παλαιστίνης. Ἔκαυσε δὲ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Πρόβου ὁ αὐτὸς Ἰουστᾶς, ἐπὶ Τιμοθέου Ἐπισκόπου Καισαρείας. Καὶ ἐλθὼν ὁ Δούξ Παλαιστίνης Ἀσκληπιάδης ἦλθε μετὰ τῆς ἰδίας βουλείας, εἰς Λητροδίωκτης, ἀξιωματικὸς Καισαρείας, μετὰ τῶν Ἀρκαδιανῶν, καὶ ὁρμήσας κατ' αὐτὸν Ἰουστᾶ, συνέβαλεν αὐτῷ, καὶ ἀπεκεφαλίσθη ὁ αὐτὸς Ἰουστᾶς, καὶ ἐπέμφθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαδήματος αὐτοῦ τῷ Βασιλεῖ Ζήνωνι. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ζήνων ἐλθὼν ἐποίησε τὸν Συναγωγὴν αὐτῶν, τὸν οὖσαν εἰς τὸ καλούμενον Γαργαρίδιον, ἐκτίσεν οἶκον μέγαν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀνακαινίσας καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Προκοπίου· ποιήσας διάταξιν μὴ στρατεύεσθαι Σαμαρείτην, δημεύσας τὰς ὑπάρξεις αὐτῶν. Καὶ ἐγένετο φόβος καὶ εἰρήνη.

1993. ἀπ. ιά. Ινδ. ιʹ. Υπ. Συμμάχου μόνου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Θευδερίχῳ τῷ γενομένῳ Ῥηγὶ Ῥώμης, προσῆλθε μία γυνὴ Συγκλητικὴ Ῥώμης, ὀνόματι Ἰουβεναλία, διδάσκουσα αὐτὸν, ὅτι, Τρίτην ἔχω δικαζομένη μὲ τὸν Πατρικίου Φόρμιν, καὶ ἀλύτως με. Καὶ ἐπιγνοὺς τοὺς δικολόγους αὐτῶν ἀμφοτέρων μερῶν, εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι, Εἰ μὴ δῶτε τῆς αὔριον δώσετε αὐτοῖς ὅρον, καὶ ἀπαλλάξετε αὐτούς, ἀποκεφαλίζω ὑμᾶς. Καὶ καθίσαντες διὰ τῆ δύο ἡμερῶν, εἶπαν τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις, διδόντες αὐτοῖς ὅρον, καὶ ἀπαλλάξαντες αὐτούς. Καὶ ἄψασα χαρὰς ἡ Ἰουβεναλία, προσῆλθεν αὐτῷ δι' χαρισίων, ὅτι ἐλυτρώθη ἡ δίκη αὐτῶν. Καὶ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς Ῥὴξ κατὰ τῶν δικολόγων, καὶ ἀγαγὼν αὐτοὺς, εἶπεν αὐτοῖς. Διὰ τί ὧδε ἐποιήσατε τὰς δύο ἡμέρας, καὶ ἀπηλλάξατε αὐτούς, εἰς τρία ἔτη οὐκ ἐποιήσατε; καὶ ἀποκεφάλισε τοὺς δύο δικολόγους ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἐγένετο φόβος. Καὶ ἐποίησε διάταξιν περὶ ἑκάστου νόμου. Καὶ ἐξελθὼν, ᾤκησε τὴν Ῥαβεννατῶν πόλιν παραθαλάσσιον ἕως θανάτου αὐτοῦ. Καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐγένετο Ῥὴξ Ῥώμης ὁ ἐκ γένους αὐτοῦ Ἀταλλάριχος. Ἦν δὲ Ἀρειανὸς τῇ δόγματι, ὃ ἐστιν Ἐξωκιονίτης.

Hoc anno, ad Theodorichum, qui Romæ regnabat, accessit fœmina Senatorii generis Romana, Juvenalia nomine, Regemque hisce verbis est allocuta: *Tertium jam annum cum Fausto Patricio controversium habeo, fac ut expediar.* Rex accersitis utriusque partis judicibus: *Nisi*, inquit, *intra crastinum diem sententiam tuleritis, & litigantes dimiseritis, plectam vos capite.* Illi vero biduo invicem congressi, sententia ex legibus data, utrumque dimiserunt. Tum Juvenalia accensis cereis Regem convenit, ut gratias ageret quod a lite esset absoluta. At Rex indignatus, accersitis judicibus: *Quare*, inquit, *quod uno biduo confecistis, protraxistis in triennium?* Et extemplo utriusque partis judices securi percussit, ex quo ingens in alios ortus est terror. Rex postmodum Decreto de singulis legibus edito, urbe digressus, Ravennam maritimam civitatem concessit, ubi usque ad vitæ exitum habitavit. Post Theodorichi mortem, ex illius stirpe Romæ regnavit Atallarichus. Fuit autem ille ex hæresi Ariana, id est Exocionita.

486. ιβ. Ινδ. θʹ. Υπ. Λογγίνου καὶ Δεκίου.
487. ιγ. Ινδ. ιʹ Υπ. Βοηθίου μόνου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἔπαθεν ἀπὸ σεισμοῦ σεισμὸν Κωνσταντινούπολις, τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος, μηνὶ Γορπιαίῳ Σεπτεμβρίῳ κϛʹ ἐπ' ὀλίγον διάστημα, ἕως τοῦ Ταύρου.

Hoc ipso anno, Constantinopolis alteram a terræ motu cladem ex divina ira passa ex mense Gorpiæo, xxvi. Septembris, in brevi spatio, usque ad Taurum. *Edit. Paris. ad pag. 328.*

τιζʹ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCCXVII. OLYMPIAS.

1995. 488. ιδʹ. Ινδ. ιαʹ. Υπ. Δυναμίου καὶ Σιφιδίου.
489. ιεʹ. Ινδ. ιβ. Υπ. Εὐσεβίου καὶ Προβίνου.
490. ιϛʹ. Ινδ. ιγʹ. Υπ. Λογγίνου τὸ βʹ, καὶ Φαύστου τὸ βʹ.

Λέγει, ὅτι Ζήνων ὁ Βασιλεὺς ἐρωτήσας Μαυρικιανὸν τὸν σοφώτατον Κόμητα, ὅστις καὶ πολλὰ αὐτῷ προέλεγεν (διὰ γὰρ μυστικά τινα εἰδὼς ὁ αὐτὸς Μαυρικιανὸς) τίς μετ' αὐτὸν Ζήνωνα βασιλεύσει; Καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἡ βασιλείαν αὐτοῦ καὶ ἡ γυναῖκα διαδέξεταί τις ἀπὸ Σιλεντιαρίων. Καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς Ζήνων, φυσικῶς τὸν Πατρίκιον Πελάγιον τὸν ἀπὸ Σιλεντιαρίων πληρώσαντα, καὶ ἐλθόντα εἰς ἡ τῶ Πατρικίου ἀξίαν, ἄνδρα σοφόν. Καὶ δυμώσας αὐτὸν, ἐκέλευσε φυλάττεσθαι, ὅτε τινα οἱ φυλάσσοντες Ἐξκουβίτορες ἔπνιξαν ἀγχόνῃ κατὰ κέλευσιν ἡ Βασιλέως Ζήνωνος. Καὶ ἀκούσας ὁ Ἔπαρχος τοῦ Πραιτωρίου Ἀρκάδιος ἐλυπήθη τὸν Βασιλέα Ζήνωνα διὰ τὸν Πατρίκιον Πελάγιον, ὅτι ἐφονεύθη. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς Ζήνωνος ἡ Βασιλέως, καὶ ἐκέλευσεν εἰσερχόμενον αὐτὸν Ἀρκάδιον εἰς τὸ Παλάτιον σφαγῆναι. Ὁ δὲ Ἔπαρχος τοῦ Πραιτωρίου Ἀρκάδιος μαθὼν τοῦτο, καὶ ὅτι μετεκάλει ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, ὡς παρήρχετο διὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐποίησεν ἑαυτὸν βουλόμενον ἐξελθεῖν, καὶ καθεσθεὶς ἐν τῷ ὀχήματος, ἐσῆλθεν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐσω, καὶ ἐρύσθη πικροῦ θανάτου.

Cum rogasset Imperator Zeno Mauricianum Comitem, virum doctissimum, qui multa illi hactenus prædixerat, (is enim arcana quædam noverat) quis post se imperaret, ex eo didicit fore ut illius imperium & uxorem exciperet quidam Ex-Silentiario. Quibus intellectis, Pelagium Patricium comprehendit, qui Silentiarium egerat, & inde ad Patricii pervenerat dignitatem, virum sapientem, bonisque illius publicatis, jussit custodiri: quem deinde Excubitores, ipsius Zenonis Imperatoris jussu, laqueo suffocarunt. Quod Arcadius Præfectus Prætorio accipiens, Zenonem Imperatorem convitiis est infectatus, quod Pelagium Patricium interfecisset. Zeno perlata ad se Pelagii criminatione, jussit, simul ac Palatium ingrederetur, occidi. Præfectus vero Prætorio Arcadius cum id resciisset, seque ab Imperatore accersiri videret, versus Magnam Ecclesiam transiens, simulavit se velle precari, & exscenso curru, ingressus est Magnam Ecclesiam Constantinopoleos, ibique totus moratus, ab acerba morte liberatus est.

491. ιζʹ. Ινδ. ιδʹ. Υπ. Ὀλυβρίου μόνου.

xvii. Ind. xiv. Olybrio solo Cos.

A.M.C. A.C.

CCCXVIII. OLYMPIAS. A

Hoc anno, menſe Xanthico, ſive Aprili, Zeno ſanguinis fluxu correptus diem ſuum obiit, annos natus LXV. dies IX.

Imperavit XLV. ANASTASIUS DICORUS, ex Novæ Epiri Provincia oriundus, Ex-Silentiario, Olybrio Areobindi filio Conſule, coronatus eſt menſe Xanthico, ſeu Aprili, feria V. majoris Hebdomadæ, Indictione XIV. anno ſecundum Antiochiæ magnæ æram DXXXVII. duxitque Dominam Ariadnen Auguſtam, Zenonis deceſſoris B uxorem. Imperavit Anaſtaſius annos XXVII. Colliguntur anni VI. MXXVII.

Edit. Pariſ. pag. 325.

6000. 493. I. Ind. XV. Anaſtaſio Auguſto & Ruſo Coſſ.

494. II. Ind. I. Euſebio II. & Albino Coſſ.

495. III. Ind. II. Aſterio & Præſidio Coſſ.

496. IV. Ind. III. Venatore ſolo Coſ.

CCCXIX. OLYMPIAS.

497. V. Ind. IV. Paulo ſolo Coſ.

498. VI. Ind. V. Anaſtaſio Auguſto II. ſolo Coſ.

C

499. VII. Ind. VI. Joanne Scythopolita & Paulino Coſſ.

His Coſſ. dum agerentur Circenſes ludi, rogarunt Imperatorem Anaſtaſium qui erant ex Factione Praſinorum, uti vinculis ſolverentur qui ob jactos lapides, in carcerem miſſi fuerant a Præfecto urbi. Verum id non modo impetrarunt ab Anaſtaſio, ſed & irritatus ille viros armatos accerſiri juſſit, unde ingens tumultus coortus eſt, Factionibus adverſus Excubitores inſurgentibus. Cumque ad Circi Tribunal perveniſſent, conjecere ſaxa in ipſum Imperatorem Anaſtaſium: in quibus Maurus quidam in Imperatorem lapidem emiſit; quem D Imperator declinavit, fuga elapſus, ne interfeceretur. Excubitores, ſpectata Mauri audacia, impetu in illum facto, membratim eum conciderunt, atque ita ille animam efflavit. Populus vero in arctum redactus, ignem in Chalcen Hippodromi ſic appellatam immiſit, ex quo Circi ambitus univerſus uſque ad Imperatorium Tribunal conflagravit. Sed & publica Porticus uſque ad Hexahippium, & uſque ad Forum Conſtantini omnino exuſta procubuit. Verum cædibus ubique factis, multiſque comprehenſis & punitis, tumultus conquievit, creato Præfecto urbi Platone.

Imperator Anaſtaſius, poſt relatas de Perſis victorias, Doras muris cinxit, oppidum in Meſopotamia amplum omnino & munitum, in confinio Romanorum & Perſarum ſitum: in eoque condidit Balnea publica duo, Eccleſias, Porticus, Horrea ad condendum frumentum, & Ciſternas aquarum. Ideo porro oppidum iſtud Doras ab Alexandro Macedone appellatum fertur, quod eo in loco Danum Perſarum Regem *donaſſet*, ſeu haſ- E

τιη'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τότε τῷ ἔτει, μηνὶ Ξανθικῷ, τῇ ϛ' Ἀπριλλίῳ, δυσεντερίᾳ λυθεὶς Ζήνων τελευτᾷ, ὢν ἐτῶν ξ', ϗ ἡμερῶν ἑπτά.

Ρωμαίων μὲ' ἐβασίλευσεν ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ὁ ΔΙΚΟΡΟΣ, ὁ ἐκ τῆς Νέας Ἠπείρου Ἐπαρχίας, ἀπὸ Σιλεντιαρείων, ἐπὶ τῆς Ὑπατείας Ὀλυβρίου, υἱοῦ Ἀρεοβίνδου, στεφθεὶς μηνὶ Ξανθικῷ, τῇ ϗ Ἀπριλλίῳ, τῇ ε' τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, Ἰνδικτιῶνος ι δ'. ἔτους χρηματίζοντος τῷ Ἀντιόχεως λζ, ϗ φ'. ϗ ἔγημε τὴν Διαπεπλεγμένην Ἀριάδνην, τὴν Ζήνωνος τὴν πρὸ αὐτῆς Βασιλέως γυναῖκα. Ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος ἔτη κζ'. Ὁμοῦ ,ϛκζ'.

ϛ'. Ἰνδ. ιε'. Τπ. Ἀναστασίου Λυγούστου τοῦ Ῥουφου. 4°

β'. Ἰνδ. α'. Τπ. Εὐσεβίου τὸ β', ϗ Ἀλβίνου. 2° 518.

γ'. Ἰνδ. β'. Τπ. Ἀσυχίου ϗ Πραισιδίου. 2°

δ'. Ἰνδ. γ'. Τπ. Βαλέντορος μόνου. 3°

τιθ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε'. Ἰνδ. δ'. Τπ. Παύλου μόνου. 4°

ϛ'. Ἰνδ. ε'. Τπ. Ἀναστασίου Λυγούστου τὸ β' μόνου. 1° 519.

ζ'. Ἰνδ. ϛ'. Τπ. Ἰωάννου Σκυθοπολίτου ϗ Παυλίνου. 2°

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, Ἱππικὴ ἀγομένου, παρεκάλουν οἱ τοῦ Μέρους τῶν Πρασίνων, τὸν Βασιλέα Ἀναστάσιον ἀπολυθῆναι τοὺς συνεχθέντας ἀπὸ τοῦ Ἐπάρχου τῆς πόλεως λιθοβόλους. Καὶ ὁ παρεκλήθη ἀπὸ τοῦ Δήμου ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος, ἀλλ' ἀγανακτήσας ἐκέλευσεν ἄρμα κατ' αὐτῶν ἐλθεῖν, ϗ ἐγένετο ἀταξία μεγάλη, ϗ κατῆλθον οἱ Δῆμοι κατὰ τοῦ Ἐξκουβίτορος. Καὶ ἐλθόντες ἐπὶ τὸ Κάθισμα, ἔρριψαν λίθους κατὰ τοῦ Βασιλέως Ἀναστασίου, ἐν οἷς εἷς Μαῦρος ἔρριψε λίθον κατὰ τοῦ Βασιλέως Ἀναστασίου. Καὶ ἐξέφυγεν ὁ Βασιλεὺς τὸν λίθον, ἐκεῖ ἐφονεύθη. Καὶ διαπαύμενοι οἱ Ἐξκουβίτορες τὸν τῷ αὐτῷ Μαύρου τάλμαν, ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ, ϗ ἔκοψαν αὐτὸν κατὰ μέλος, ἕως ὅτου τὴν ψυχὴν ἀπέδωκεν. Ὁ δὲ δῆμος στενωθεὶς ἔβαλε πῦρ ἐν τῇ λεγομένῃ Χαλκῇ τοῦ Ἱππικοῦ. ϗ ὁ περίβολος ὅλος ἐκαύθη ἕως τοῦ βασιλικοῦ Καθίσματος. Καὶ ὁ δημόσιος Ἐμβολος ἕως τοῦ Ἐξαιππίου, ϗ ἕως τοῦ Φόρου Κωνσταντίνου ὅλως κατενεχθεὶς, διακοσμῶν παντοχοῦ γινομένων, ϗ πολλῶν συνεχθέντων, καὶ τιμωρηθέντων, γέγονε ἡσυχία, προαχθέντος Ἐπάρχου πόλεως Πλάτωνος λᾶας. . . . .

Ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ἀναστάσιος μετὰ τὸ περιγενέσθαι αὐτὸν τοῦ Περσικοῦ πολέμου, ἐτείχισε τὰ Δῶρας, χωρίον ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ μέγα πάνυ, ϗ ὀχυρὸν, κείμενον μέσον τῶν ὁρῶν Ῥωμαίων ϗ Περσῶν. Καὶ ἐποίησεν ἐν αὐτῷ δημόσια Λουτρὰ β'. ϗ Ἐκκλησίας, ϗ Ἐμβόλους Θεῖα εἰς ἀπόθεσιν ὕδατος. Καὶ τὸ ὄνομα χωρίον διὰ τοῦτο λέγεται κληθῆναι Δῶρας ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος, διότι Δαρεῖον τὸν Βασιλέα

A.M.C. Πιρσῶν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἐκεῖ δόρατι ἔκρυσεν, ὅ- A ta percuſſerit : unde hodieque id nominis obtinet. OLYMP. 1PMIT.

Θεν καὶ τὸ ὄνομα ἔχει μέχρι νῦν.

499 ιά. Ind. ζ'. Τπ. Ἰωάννου Κυρτοῦ μόνου. viii. Ind. vii. Joanne Gibbo ſolo Coſ. 3. *Edit. Pariſ. pag.* 330.

τχ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. CCCXX. OLYMPIAS.

500. θ'. Ind. η'. Τπ. Πατρικίου καὶ Τπατίου. ix. Ind. viii. Patricio & Hypatio Coſſ. 4.

501. ί. Ind. θ'. Τπ. Πομπηίου καὶ Ἀβιδίου. x. Ind. ix. Pompejo & Avieno Coſſ. 1. 320.

502. ια'. Ind. ί. Τπ. Πρόβου καὶ Ἀβιδίου τὸ β'. xi. Ind. x. Probo & Avieno iterum Coſſ. 2.

503. ιβ'. Ind. ια'. Τπ. Δεξικράτους καὶ Βολυσιανοῦ. xii. Ind. xi. Dexicrate & Voluſiano Coſſ. 3.

τχά. ΟΛΥΜΠΙΑΣ. CCCXXI. OLYMPIAS.

504. ιγ' Ind. ιβ'. Τπ. Κηθήγου μόνου xiii. Ind. xii. Cethego ſolo Coſ. 4.

505. ιδ'. Ind. ιγ'. Τπ. Σαβινιανοῦ & Θεοδώρου. B xiv. Ind. xiii. Sabiniano & Theodoro Coſſ. 1. 321.

506. ιε'. Ind. ιδ'. Τπ. Ἀρεοβίνδου καὶ Μεσσαλᾶ. xv. Ind. xiv. Areobindo & Meſſala Coſſ. 2.

507. ις'. Ind. ιε'. Τπ. Ἀναστασίου Αὐγούστου τὸ γ' καὶ Βενεντίου. xvi. Ind. xv. Anaſtaſio Auguſto III. & Venantio Coſſ. 3.

508. ζ'. Ind. α'. Τπ. Κίλητος καὶ Βενεντίου. xvii. Ind. 1. Celere & Venantio Coſſ. 4.

509. ιζ'. Ind. β'. Τπ. Ὀπτατιανοῦ μόνου. xviii. Ind. ii. Opportuno ſolo Coſ. 1. 322.

510. η'. Ind. γ'. Τπ. Βοηθίου μόνου. xix. Ind. iii. Boethio ſolo Coſ. 2.

511. κ'. Ind. δ'. Τπ. Σεκουνδίνου καὶ Φήλικος. xx. Ind. iv. Secundino & Felice Coſſ. 3.

512. κά. Ind. ε'. Τπ. Παύλου καὶ Μουσικανοῦ. xxi. Ind. v. Paulo & Muſciano Coſſ. 4.

Ἰουλιάνας τῆς Ἐπιφανεστάτης Πατρικίας, ἔκραζον, διὰ τὸν αὐτῆς ἄνδρα, Ἀρεόβινδον Βασιλέα τῇ Ῥωμαϊκῇ. Καὶ ἔφυγεν ὁ Ἀρεόβινδος πέραν. Καὶ λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἀνῆλθεν εἰς τὸ Κάθισμα τοῦ Ἱππικοῦ δίχα διαδήματος. Καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ πᾶς δῆμος, ἀνῆλθεν εἰς τὸ Ἱππικὸν, καὶ διὰ προσφωνήσεως αὐτῷ μετεχειρίσατο τὸ πλῆθος τῆς πόλεως. C Julianæ Nobiliſſimæ Patriciæ acclamarunt (Factiones in Circo) ob illius conjugem : *Areobindum Imperatorem Romaniæ*, (volumus.) Fugitque Areobindus trans Fretum. Ac demum Anaſtaſius Imperator in Circi Tribunal aſcendit abſque diademate. Quo cognito, populus omnis in Circum pariter aſcendit : atque is habita oratione univerſam multitudinem ſibi conciliavit.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐκτίσθη τὸ Μακρὸν τεῖχος, τὸ λεγόμενον Ἀναστασιακόν. Hoc anno, Longus murus, Anaſtaſiacus appellatus, conditus eſt.

511. κβ'. Ind. ς'. Τπ. Κλημεντίνου καὶ Πρόβου. xxii. Ind. vi. Clementino & Probo Coſſ. 1. 323.

514. κγ'. Ind. ζ'. Τπ. Σενάτορος μόνου. xxiii. Ind. vii. Senatore ſolo Coſ. 2.

515. κδ'. Ind. η'. Τπ. Ἀνθεμίου καὶ Φλωρεντίου. xxiv. Ind. viii. Anthemio & Florentio Coſſ. 3.

516. κε'. Ind. θ'. Τπ. Πέτρου μόνου. xxv. Ind. ix. Petro ſolo Coſ. 4.

517. κς'. Ind. ί. Τπ. Ἀναστασίου καὶ Ἀγαπητοῦ. xxvi. Ind. x. Anaſtaſio & Agapeto Coſſ. 1. 324.

518. κζ'. Ind. ια'. Τπ. Μάγνου μόνου. xxvii. Ind. xi. Magno ſolo Coſ. 2.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Τπάτου, εἶδε ὁ Βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐν ὁράματι, ὅτι ἔστη ἐναντίον αὐτοῦ ἀνήρ τις τέλειος, λαμπρύνων, βαστάζων κώδικα γεγραμμένον, καὶ ἀναπτύξας φύλλα τοῦ κώδικος πέντε, ἀναγνὺς τὸ τοῦ Βασιλέως ὄνομα, εἶπεν αὐτῷ· Εἶδε, ἰδοὺ τοῦτο ἀπλησίαστόν σου ἀπαλείφω ιδ'. Καὶ τῷ ἰδίῳ δακτύλῳ ἀπέλειψε. Καὶ διυπνισθείς, καταρραγεὶς ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς Ἀναστάσιος, προσκαλεσάμενος Ἀμάντιον τὸν Κουβικουλάριον καὶ Πραιπόσιτον, εἶπεν αὐτῷ τοῦτο τοῦ ὁράματος δύναμιν. Ὅτις Ἀμάντιος εἶπεν αὐτῷ· Εἰς τὸν αἰῶνα ζῇ, Βασιλεῦ· κἀγὼ χαρίσασθαί σοι τῷ τυχεῖ, ὅτι ὡς ἔσεσθαι ἐναντίον τοῦ ὑμετέρου Κράτους, ὀπισθέν μου χεῖρος ἐλθὼν μέγας δράξασθαι τοῦ σώματι τοῦ ἀρχοῦ τῆς χλαμύδος μου, καὶ τινάξας, καταγαγέ με εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀπέλασέ με, καταθέων καὶ πατῶν. Καὶ προσκαλεσάμενος Βασιλεὺς Πρόκλον τὸν Ἀσιανὸν τὸν Φιλόσοφον, καὶ Ὀνειροκρίτην. Ὁ δὲ ἐσαφήνισεν αὐτῷ τοῦ αὐτοῦ ὄνειρον, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον χρόνον τελευτήσει. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀρρωστήσας ὁ Βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἔκειτο· καὶ ἀσταθὴς γενο- D Hoc Conſule, vidit Anaſtaſius Imperator per viſum, virum quemdam plena ætate, candida indutum veſte, e regione ſtantem, ac codicem ſcripturi ferentem, qui evolutis quinque ejuſdem codicis pagellis, Imperatoris lecto nomine, dixit : *Vide, ecce propter tuam inexplebilem avaritiam delevi* XIV. *annos*. Et ſuomet digito delevit. Imperator Anaſtaſius experrefactus, ac viſo perculſus, Amantium Cubicularium & Præpoſitum accerſivit, ſomniumque ſuum illi expoſuit. Tum Amantius : *Æternum* inquit, *vivas, Imperator : ego quoque hæc eadem noſte hæc vidi : dum coram veſtra Majeſtate conſiſterem, pone me, percus ingens venit, qui chlamydis meæ ora veſtro apprehenſa, hacque ſubinde vellicata, in terram me dejecit, ac proculcatum & devoratum abſumpſit.* Advocato deinde ab Imperatore Proclo Aſiano Philoſopho, & Somniorum conjectore, quod per nocturnam ſpeciem viderat is illi expoſuit : ſimiliter & Amantius. Ille vero ſomniorum vim iis declaravit, & quod uterque brevi eſſet moriturus. Imperator paulo poſt decubuit : cumque coruſcatio, E pag. 331.

A.M.C. ingensque omnino fieret tonitru, externatus animam efflavit, annos tum natus x c. & mensibus v.

Post imperium Anastasii Dicori imperavit piissimus JUSTINUS Bederita, Thrax, Magno tum Consule, mense Panemo, Julii IX. Indict. XI. anno juxta Antiochenorum Syriæ æram DLXVI. quem Excubitorum, qui ad Palatium excubias agebant, militia, una cum plebe, coronatum Imperatorem proclamavit: erat enim Comes Excubitorum, imperavitque annos IX. Colliguntur anni VI. MXXXVI.

ΣΠ. I. Ind. XII. Justino Augusto & Eutericho Coss.

Hic Justinus simul ac imperium accepit, Amantium Præpositum suum, & Andream Cubicularium, ejusdem Amantii Domesticum, de medio sustulit, quod idem Amantius Imperatorem Theocritum facere in animo habuisset, datis ipsi Justino pecuniis, quas erogaret ut Theocritus ille Imperator fieret. Atque revera is pecunias dedit: verum iis acceptis, Prætoriani, plebsque, posthabito Theocrito, ipsum Justinum creavere Imperatorem. Postquam igitur Imperator factus est, illos tamquam tyrannos, quique imperio suo insidias struerent, interfecit. Cæsi autem sunt intra Palatium.

Idem vero Imperator Apionem Patricium revocavit, & Diogenianum Ex Magistro militum, & Philoxenum perinde Ex-Magistro militum, a decessore Imperatore in exilium missos. Ac Apionem quidem Præfectum Prætorio: Diogenianum vero Ex-Magistro militum per Orientem, Philoxenum denique post aliquod tempus Consulem dixit.

Eodem anno, exortum est in ulterioribus Orientis partibus astrum horrendum, quod Cometam vulgo vocant, radium inferius demittens. Id Pogoniam esse quidam asserebant: unde ingens homines invasit pavor.

Edit. Paris. pag. 332.

A μένης, ϗ βροντῆς μεγάλης πάνυ θρουθείς, ἀπέδωκε πνεῦμα, ὢν ἐτῶν ϛ', ϗ μηνῶν πέντε. OLYMP. IPMIT.

Μετὰ τὴν Βασιλείαν Ἀναστασίου τοῦ Δικόρου, ἐβασίλευσεν ὁ θεόπιστος ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ὁ Βιτδαρίτης, ὁ Θρᾴξ, ἐπὶ Ὑπατείας Μάγνου, μηνὶ Παυΐμῳ, τῇ ϗ Ἰουλίῳ, θ'. Ἰνδ. ιά. χρηματίζοντος ϗ τῶν Ἀντιοχέων τῆς Συρίας, ἔτους ϛφξ ὅν τινα ὁ στρατὸς τῆς φυλαττόντων τὸ παλάτιον Ἐξκουβιτόρων ἅμα τῷ δήμῳ στάντες ἐποίησαν Βασιλέα. Ἦν δὲ Κόμης Ἐξκουβιτόρων, Ϛ ἐβασίλευσεν ἔτη θ'. Ομοῦ ϛλϛ'.

α'. Ἰνδ. ιβ'. Τπ. Ἰουστίνου Αὐγούστου καὶ Εὐθερείχου.

Οὗτος Ἰουστῖνος ἅμα ἐβασίλευσεν ἀνεῖλεν Ἀμάντιον τὸν Πραιπόσιτον αὐτοῦ, καὶ Ἀνδρέαν τὸν Κουβικουλάριον, τὸν τῶ ῥηθέντος Ἀμαντίου Δομέστικον, ὃν ἠβούλετο ποιῆσαι Βασιλέα ὁ αὐτὸς Ἀμάντιος, δεδωκὼς αὐτῷ Ἰουστίνῳ χρήματα ῥογεῦσαι, ἵνα γένηται Θεόκριτος Βασιλεύς, ϗ ἐρόγάσειν. Ο δὲ στρατὸς καὶ ὁ δῆμος λαβόντες, οὐχ ἤλοντο Θεόκριτον ποιῆσαι Βασιλέα, ἀλλ' ἐποίησαν τὸν αὐτὸν Ἰουστῖνον Βασιλέα. Μετὰ οὖν τὸ βασιλεῦσαι αὐτὸν, ὡς τυράννους, ϗ βουλθέντας ἐπιβουλεῦσαι τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, ἐφόνευσεν αὐτούς. Εσφάγησαν δὲ εἰς τὸ Παλάτιον ἔσω.

Ο δὲ αὐτὸς Βασιλεὺς ἀνεκαλέσατο τὸν Πατρίκιον Ἀπίωνα, ϗ Διογενιανὸν ἀπὸ Στρατηλατῶν, ϗ Φιλόξενον, ϵ αὐτὸν ἀπὸ Στρατηλατῶν, πεμφθέντας εἰς ἐξορίαν παρὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ Βασιλέως. Καὶ ἐποίησεν Ἀπίωνα μὲν Ἔπαρχον Πραιτωρίων, Διογενιανὸν δὲ ἀπὸ Στρατηλατῶν Ἀνατολῆς, ϗ Φιλόξενον μετὰ χρόνον ἐποίησεν Ὕπατον.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, ἀνῆλθεν εἰς πέρας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀστὴρ φοβερός, ὀνόματι Κομήτης, ὃς εἶχεν ἀκτῖνα πέμπουσαν ἐπὶ τὸ κάτω, ὅν τινα ἔλεγόν τινες Πωγωνίαν εἶναι, ϗ ἐφοβοῦντο οἱ ἄνθρωποι.

CCCXXV. OLYMPIAS.

τκε'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΣΚ. II. Ind. XIII. Vitaliano & Rustico Coss.

β'. Ἰνδ. ιγ'. Τπ. Βιταλιανῦ ϗ Ρουστικίου.

ΣΚΑ. III. Ind. XIV. Justiniano & Valerio Coss.

γ'. Ἰνδ. ιδ'. Τπ. Ἰουστινιανῦ ϗ Οὐαλερίου

ΣΚΒ. IV. Ind. XV. Symmacho & Boethio Coss.

δ'. Ἰνδ. ιε'. Τπ. Συμμάχου ϗ Βοηθίου.

Hoc anno, Tzathius, Zamnaxis Lazorum Regis filius, simul ac obiit pater Zamnaxes, confestim profectus est Constantinopolim ad religiosissimum Imperatorem Justinum, seque ei totum commendavit, illum deprecatus, uti se Lazorum Regem ab ipso Romanorum Imperatore creatum, ac Christianum effectum, renuntiaret: ne ex more a persarum Rege inauguratus, veluti subditus, & ab illo Rex dictus, sacrificia facere, aliosque omnes Persarum cultus exequi cogeretur. Erat autem ea tempestate Persarum Rex Cavades: & apud Persas ea invaluerat consuetudo, ut Lazorum Rege defuncto, ab Rege Persarum, qui tum rerum potiebatur alius qui ex Lazorum gente esset Rex

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, Τζάθιος, ὁ υἱὸς Ζαμνάξου τοῦ Λαζῶν Βασιλέως, ϗ μόνον ἐπλεύσε ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ζαμνάξης, εὐθέως ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν θεόπιστον Βασιλέα Ἰουστῖνον. Καὶ ἑαυτὸν ἐκδιδοὺς, παρεκάλεσεν ἀναγορεθῆναι αὐτὸν Βασιλέα Λαζῶν ὑπὸ τοῦ Ρωμαίων Βασιλέως, γενόμενον Χριστιανὸν, ϵ μὴ πρὸς συνήθειαν ὑπὸ τῶν Περσῶν Βασιλέως προχειριζόμενον ἀναγκασθῆναι αὐτὸν, ὡς οἷα ὑποκείμενον, καὶ παρ' αὐτοῦ προχειριζόμενον Βασιλέα, ϗ τὰς θυσίας ποιῆσαι, καὶ πάντα τὰ Περσικὰ σεβάσματα. Ἦν δὲ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν Βασιλεὺς Περσῶν Κωάδης· ϵ παρὰ Πέρσαις ἐκράτει, ὥστε Βασιλέως Λαζῶν πλάσαντος, ἄλλον Βασιλέα στῆσαι τούτοις ὑπὸ τοῦ κατὰ καιρὸν Βασιλέως Περσῶν, τῷ ἔθνους μέντοι τῷ Λα-

τῶν Λαζῶν ὑπάρχοντα. Καὶ δεχθεὶς ὁ Τζάθιος παρὰ τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως Ἰουστίνου, ἐφαπίδη. καὶ Χριστιανὸς γενόμενος, ἔγημε γυναῖκα Ρωμαίαν, ἔχοντα Ὀυάλεριανὴν, ὧν τινα εἰς ἴδιαν αὐτοῦ χώραν λαβὼν ἀπήγαγε, προχειρισθεὶς δὲ στεφθεὶς Βασιλεὺς Λαζῶν ὑπὸ τοῦ Ἰουστίνου Βασιλέως, φορέσας στέφανον Ρωμαίων, καὶ χλαμύδιον ἄσπρον ὁλοσηρικὸν, ἔχων ἀντὶ πορφύρας χρυσοῦν βασιλικὸν ταῦλιν, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐν μέσῳ σκιδάριν ἀλυθεϊδὶν μικρὸν τοῦ βασιλικοῦ, χαρακτῆρος Ἰουστίνου, καὶ στιχάριν ἄσπρον παραγαύδιν, καὶ αὐτὸ ἔχον χρυσᾶ πλουμμία βασιλικὰ, ὑποδήματα φοροῦντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως Ἰουστίνου. Τὰ δὲ Τζαγγία αὐτοῦ ὧν ἀπὸ τῆς χώρας αὐτοῦ ῥισσὰ Περσικῷ χρώματι ἔχοντα μαργαρίτας· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ζώνη αὐτοῦ, ὑπῆρχε διὰ μαργαριτῶν. Ἐλαβε δὲ παρὰ τοῦ Βασιλέως Ἰουστίνου δῶρα πολλὰ, καὶ αὐτὸς δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ὀυαλεριανὴ, εἰς ἅπαξ ἀναγκαδεῖσα, ἔστε προτραπεῖσα γαμβρεύσαι αὐτὴ εἰς ἄλλα βασίλεια.

Καὶ γνοὺς τοῦτο Κωάδης Βασιλεὺς Περσῶν, ἐδήλωσε διὰ πρεσβευτοῦ τῷ Βασιλεῖ Ἰουστίνῳ ταῦτα, ὅτι, Φιλίας, καὶ εἰρήνης μεταξὺ ἡμῶν λελαυμένης καὶ γινομένης, τὰ ἐχθρῶν πράττεις. Ἰδοὺ γὰρ τὸν ὑποκείμενόν μοι Βασιλέα Λαζῶν αὐτὸς προχειρίσω, μὴ ὄντα ὑπὸ τοὺς Ρωμαίων διοίκησιν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν Περσῶν τάξιν ἐξ αἰῶνος. Καὶ πρὸς ταῦτα ἀντεδήλωσεν αὐτῷ ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς Ἰουστῖνος ταῦτα. Ἡμεῖς τινὰ τῶν ὑποκειμένων τῇ σῇ Βασιλείᾳ οὔτε προσλαμβόμεθα, οὔτε προσεφελκόμεθα, ἀλλ' ἐλθὼν τις ὀνόματι Τζάθιος εἰς τὰ ἡμέτερα βασίλεια, ἐδεήθη προστάττειν ἡμῖν ῥυθῆναι μεταρσί τινος ἐθνικοῦ δόγματος, καὶ ἀσεβῶν θυσιῶν, καὶ πλάνης δαιμόνων ἀδίκων, καὶ Χριστιανὸς γενέσθαι ἀξιούμενος, τῆς δυσσεβείας τὸ αἰσχίστου καὶ ἐπουρανίου Θεοῦ, καὶ δημιουργοῦ τῶν ἁπάντων, καὶ κωλύσας τὸν βουλόμενον εἰς τὸ βέλτιστον ἐλθεῖν, καὶ γνῶναι Θεὸν ἀληθινὸν οὐκ ἐπιδέχετο. Οὗτον Χριστιανὸν αὐτὸν γενόμενον, καὶ ἀξιωθέντα τῆς ἐπουρανίου μυήσεως, εἰς τὴν ἰδίαν ἀπελύσαμεν χώραν. Καὶ ἐγένετο λοιπὸν ἔχθρα μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Περσῶν. Καὶ προσεφελκύσατο Κωάδης Βασιλεὺς Περσῶν τοῦ αὐτοῦ χρόνου Ῥῆγα τοῦ Οὔννων, ὀνόματι Ζίλγβι. Περὶ οὗ ἀκούσας ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς Ἰουστῖνος, καὶ ὡς πρώην αὐτὸς αὐτὸν διὰ πρεσβείας πρὸς βοήθειαν Ρωμαίων, πέμψας αὐτῷ δῶρα πολλὰ, καὶ συμπαθῶν λαβὼν μεθ' ὅρκων αὐτὸν, ἐλυπήθη σφόδρα.

Ὁ αὐτὸς Οὖννος προτραπεὶς παρὰ τῶν Περσῶν ἀπῆλθε πρὸς Κωάδην Βασιλέα Περσῶν κατὰ Ρωμαίων μετὰ χιλιάδων ρ', ὀφείλων Ρωμαίοις πολεμῆσαι.

Ὁ δὲ θεοσέβειος Ἰουστῖνος ἐδήλωσε διὰ πρεσβείας Κωάδῃ τῷ Περσῶν Βασιλεῖ, μετὰ φιλικῆς αὐτοῦ ὑποθέσεως, ὡς ἐπ' ἄλλῳ τινὶ γράψας τὰ τοῦ αὐτοῦ Ζίλγβιρος Ῥηγὸς τῶν Οὔννων παραβασίαν καὶ ἐπορκίαν, ὅτι παρὰ Ρωμαίων ἐκομίσατο χρήματα, κατὰ Περσῶν ὀφείλων αὐτὸς προδοῦναι, καὶ τῷ καιρῷ τῆς συμβολῆς εἰς τὸ μέρος Ρωμαίων συμμαχεῖν, καὶ ὅτι, Δεῖ ἡμᾶς ἀδελφοὺς ὄντας εἰς φιλίαν λαλεῖν, καὶ μὴ ἀπὸ τῶν κυνῶν τοῦτο παίζεσθαι.

A Ilis daretur. Susceptus itaque ab Imperatore Justino Tzathius, ac Christianus effectus, uxorem duxit Valerianam, fœminam Romanam, Ooini Patricii & Ex Cura Palatii neptem; quam secum in regionem suam abduxit, cum antea creatus fuisset & coronatus Lazorum Rex ab Imperatore Justino, gestans diadema Romanorum, & chlamydem candidam holosericam, habens etiam loco purpuræ tabulam auream regiam, in cujus medio efficta erat imaguncula cærulea pectoralis Imperatoris Justini; & tunicam albam reticulatam opere aureo plumario Regio, habentem similiter ejusdem Justini Imperatoris imaginem. Ipsius vero cothurni, juxta gentis suæ ritum, russei erant coloris, more scilicet Persico, margaritis distincti & exornati; quemadmodum etiam illius Zona unionibus interstinguebatur. Multis porro donis ab Imperatore Justino cohonestatus est, ac uxor ejus Valeriana, ut quæ plane coacta, vel certe impulsa, nupserat, in aliena regna profectura.

Coades vero, seu Cavades Persarum Rex rei gestæ certior factus, Imperatori Justino hæc per legatum nuntiavit: *Cum amicitia paxque inter nos hactenus tractata sit ac firmata, hostilia tamen moliris. Eu Lazorum Regem mihi subditum ipsemet inaugurasti, cum sub Romanorum provincia numquam, sed ab omni hominum memoria sub Persarum dominatione extiterit.* Ad hæc Justinus Imperator respondit: *Nemi-* Edit. Paris. pag. 333.
nem ex iis qui Regno tuo subjecti sunt, vel excepimus, vel accivimus: sed cum quidam, Tzathius nomine, in terras nostras venisset, precibus nostris advictus, enixe nos deprecatus est, ut ab impura quadam & pagana religione, impiisque sacris, & malorum dæmonum præstigiis expiaretur, ac Christum profiteri sibi liceret, æterni ac cælestis Dei, & conditoris universi virtutem & majestatem obtestatus, hunc ad meliorem religionem transire volentem, ut verum Deum agnosceret impedire non decebat. Unde Christianis sacris initiatum, cælestibusque mysteriis dignatum, in suam regionem remisimus. Hinc inimicitiæ deinceps inter Romanos & Persas intercessere. Eodem igitur anno, Coades Rex Persarum Hunnorum Regem, Zilgbi nomine, adversus Romanos concitavit. Quod cum resciisset Justinus, ut qui ipse ad Romanorum auxilium, missis multis muneribus illum prius invitarat, fœdusque jurejurando cum eo firmarat, non modico dolore affectus est.

Hunnus porro a Persis impulsus ad Persarum Regem Coadem cum XX. militum millibus profectus est, adversus Romanos bellum gesturus.

Religiosissimus autem Justinus, cum benevola sua responsione, Coadæ Persarum Regi per legatum, velut alterius negotii nomine missum, Zilgbiris Hunnorum Regis perfidiam ac perjurium significavit; & quod is a Romanis pecuniam accepisset, quo Persas, sub prælii tempus in Romanorum partes transeundo, cum iis prælliaturus, proderet: *Nos profecto, cum fratres simus, decet ut amicitiam invicem colamus, & a canibus ista*

A M. C. A. C. *non patiamur nobis illudi*. Quibus imelectis, Coades Perſarum Rex Zilgbin percontatur, hiſque affatur verbis: *Acceptiſti ne dona a Romanis contra Perſas ſollicitatus?* Cui Zilgbis, *Etiam*, inquit. Tum Coades iratus illum interfecit, multoſque ex Hunnis ſub noctem ſuſtulit, ingenti in illos immiſſa militum copia, Ignorantibus iis a Perſarum Rege contra ſe miſſos, cum ex aliis regionibus adveniſſe, ſeque ac eorum Regem aggreſſos eſſe ii arbitrarentur. Cæteri qui cædem evaſerant, fugam arripuerunt. Tum vero Coades deinceps paciſci cum Romanis, ut fertur, decrevit, miſſoque ad Juſtinum Imperatorem legato Bræo, amicitiam inſtauravit.

Edit. Pariſ. pag. 334.

Goth. 523. v. Ind. i. Maximino ſolo Coſ.

Καὶ γνοὺς παῦτα Κωάδης Βασιλεὺς Περσῶν, ἐπηρώτα τὸν Ζίλγβιν, εἰρηκὼς αὐτῷ, ὅτι; Δῶρα ἔλαβες παρὰ Ῥωμαίων πρεσβεύσας κατὰ Περσῶν; Καὶ εἶπεν ὁ Ζίλγβις ὅτι, Ναί. Καὶ ὀργισθεὶς ὁ Κωάδης ἐφόνευσεν αὐτὸν, καὶ πολλὰς τῶν ὄχλων αὐτῶν κτείνας ἀπέλας, πέμψας κατ' αὐτῶν πλῆθος πολὺ, ἀγνοούντων τῶν Οὔννων, ὅτι ἀπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν ἐπέμφθη κατ' αὐτῶν τὸ πλῆθος, ἀλλ' ὡς ἀπ' ἄλλης χώρας τινῶν, φασὶν, ἐπιλθόντων τῆς Οὔννις, καὶ τῶν Ρηγὶ αὐτῶν. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Οὔννων οἱ ὑπολειφθέντες ἔφυγον. Καὶ ἔδοξε λοιπὸν ὁ Κωάδης λαλεῖν, φησὶ, περὶ πάντων εἰρήνης, ἵνα φιλίας, δηλώσας ἐξῆ Βρόιτα πρεσβεῦσαι τῷ Βασιλεῖ Ρωμαίων Ἰουστίνῳ.

ε. Ind. α'. Τπ. Μαξιμίνου μόνου. 3.

OLYMP. CCCXXVI. OLYMPIAS. τκς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

524. v i. Ind. i i. Juſtiniano II. & Opilione Coſſ. ς'. Ind. β'. Τπ. Ἰουστινιανοῦ τὸ β', καὶ Ὀπιλίωνος. 4.

525. vii. Ind. iii. Philoxeno & Probo Coſſ. ζ'. Ind. γ'. Τπ. Φιλοξένου καὶ Πρόβου. 1. 342.

526. viii. Ind. iv. Olybrio ſolo Coſ. η'. Ind. δ'. Τπ. Ὀλυβρίου μόνου. 2.

527. ix. Ind. v. Mavortio Romano ſolo Coſſ. θ'. Ind. ε'. Τπ. Μαβορτίου μόνου Ῥωμαίου. 3.

Anno viii. cum menſibus ix. diebuſque v. Imperii religioſiſſimi Juſtini exacto, cum illo imperavit piiſſimus Juſtinianus, illius affinis, ingentis vir animi ſupra quam vulgo ſolet, & cum conjuge Theodora renuntiatus, coronatus eſt a religioſiſſimo Juſtino illius avunculo, menſe Xanthico, ſecundum Romanos, Aprilis, die i. Indictione v. æræ Antiochiæ Syriæ anno dlxxv. Conſule præfato Mavortio Romano. Qui quidem Imperator Juſtinianus Conſtantinopolitanæ civitatis ſtatum emendavit & compoſuit, emiſſis Sacris juſſionibus, quibus de ſeditioſis ac tumultus excitantibus, vel cædes facientibus pœnæ exigerentur, vetareturque ne quis ullum in poſterum occideret, vel lapidibus peteret, ſed ut ſinguli in ſpectandis Circenſibus modeſte ſe gererent, imperabatur: quo facto magnum incuſſit terrorem, pace in omnibus provinciis ſtabilita. Interea accidit ut Imperator Juſtinus ex ulcere pedis, quod ex ſagittæ ictu in prælio accepto ortum erat, objerit, menſe Loo, ſecundum Romanos, Auguſti i. die Dominica, hora iii. præſentis v. Indictionis. Moritur vero annos natus lxxvii. Solus deinceps Imperavit JUSTINIANUS AUGUSTUS annos xxxviii. menſes x. i. Colliguntur anni v i. mlxxv.

Μετὰ τὸ διελθεῖν τὸ ἔγδοον ἔτος, καὶ μῆνας θ', ἡμέρας ε', τῆς Βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ θείου πατρὸς, συμβασιλεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἀνεψιοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὁ αὐτοῦ συγγενὴς, ὁ μεγαλόψυχος εἰς ὑπερβολὴν, μετὰ τῆς γαμετῆς αὐτοῦ Θεοδώρας ἀναγορεύθεις, καὶ ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ θείου πατρὸς Ἰουστίνου τοῦ αὐτοῦ θείου, μηνὶ Ξανθικῷ, κατὰ Ρωμαίους Ἀπριλλίου πρώτῃ, Ἰνδικτίωνος ε', τῷ φοε' ἔτει τῆς Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, Ὑπατείας τοῦ προκειμένου Μαβορτίου Ῥωμαίου. Ὅστις Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, μεγάλῃ ἐποίησε κατάστασιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, πέμψας θείας Σάκρας ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀταξίας ἢ φόνους ποιοῦντας, καὶ μὴ λιθοβολεῖν τινα, ἢ φονεύειν, ἀλλὰ θεωρεῖν ἀτάκτως· καὶ φόβον ἔδειξε πολλὴν, καὶ εἰρήνην εἰς πάσας τὰς Ἐπαρχίας. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, συνέβη ἀθυμῆσαι τὸν Βασιλέα Ἰουστῖνον ἐν τῷ ἕλκους οὗ εἶχεν ἐν τῷ ποδὶ αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἐλαβε σαγίττας ἐν τῷ πολέμῳ, πλῶσαι, μηνὶ Λώῳ, κατὰ Ρωμαίους Αὐγούστῳ πρώτῃ, ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ὥραν τρίτην, τῆς παρούσης ἐ Ἐπινεμήσεως. Τελευτᾷ δὲ ἐτῶν οζ'.

Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσε Μετάρχης Ῥωμαίων ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ἔτη λη', μῆνας ια'. Ὀμῶ, ϛοϑ'.

Numeratur tempus illius Imperii ex quo Imperator eſt renuntiatus, id eſt a menſe Xanthico, ſecundum Romanos Aprilis i. Ind. v.

Ψηφίζεται ὁ χρόνος τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἀφ' ὅτε ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς, τουτέστιν ἀπὸ μηνὸς Ξανθικοῦ, καὶ Ρωμαίους Ἀπριλλίου α'. Ινδ. ε'.

CCCXXVII. OLYMPIAS. τκζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

529. i. Ind. vi. Juſtiniano Auguſto III. ſolo Coſ. α'. Ind. ϛ'. Τπ. Ἰουστινιανοῦ Αὐγούστου τὸ γ' μόνου. 4.

pag. 335. Juſtinianus Imperator anno Imperii i. menſe Audyneo, ſecundum Romanos Januarii i. Indiction. v i. tantam vim pecuniæ ſparſit, omnibuſ-

Ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, μηνὶ Αὐδυναίῳ, καὶ Ρωμαίους Ἰανουαρίου πρώτῃ, τῆς ἕκτης Ἐπινεμήσεως, πᾶσαν ἐρ-

A M.C. A.C. ῥᾳθ χρήματα, καὶ παρέχε πᾶσιν, ὡς ἐδόκει Βασιλεῖ ὕπατος ἦν.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, Πέρσαι ἐπολέμησαν Τζαθίῳ τῷ Λαζῶν Βασιλεῖ, ὡς προσφύντι Ῥωμαίοις. Καὶ λοιπὸν ὁ αὐτὸς Τζάθιος ἔπεμψε, καὶ ἐδεήθη τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, καὶ τῆς Ῥωμαίων βοηθείας. Καὶ ἔπεμψεν αὐτῷ πλῆθος στρατιωτῶν ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανός, καὶ Στρατηλάτας τρεῖς, Βελισάριον, καὶ Κήρυκον, καὶ Εἰρηναῖον τὸν Πεντηδίας. Καὶ συνάψαντα πόλεμον καὶ πολλοὶ ἔπεσαν τῶν Ῥωμαίων στρατῶν. Καὶ ἠγανάκτησε κατὰ τῶν Στρατηλατῶν ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανός, ὅτι φθονοῦντες ἀλλήλοις προεδίδοσαν ἀλλήλους, καὶ ἐγνώριζον κατ' ἀλλήλων τῷ Βασιλεῖ, καὶ ἐδιδάξαν αὐτὸς, Πέτρου τοῦ Στρατηλάτου τοῦ ἀπὸ Νοταρίων τοῦ Βασιλέως καταθέντος, καὶ ὑποχείρισαντος αὐτούς, καὶ λαβόντος τὰ ἐξαιρέτα παρ' αὐτῶν, καὶ συμβάλλοντος τοῖς Πέρσαις μετὰ τῶν Λαζῶν πολλοὺς κατέκοψαν Πέρσας.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἀνέκτισε τὸ προάστειον, Συκὰς πρώην λεγόμενον, κείμενον κατέναντι Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸ θέατρον αὐτῶν Συκῶν, καὶ τὸ τεῖχη, δεδεκὼς δίκαιον πόλεως, μετονομάσας αὐτὰς Ἰουστινιανούπολιν. Ἔκτισε δὲ καὶ γέφυραν, δι' ἧς δύναταί τις ἀπὸ ποδὸς πορεύεσθαι ἀπὸ τῆς ἀντιπέρας εἰς τὴν Παλαδάϊμανα.

C Ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον Λουτρὸν, ὃ πρώην ἀρξάμενος κτίζειν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀναστάσιος ὁ Βασιλεὺς τὸ ἐν τοῖς Δαγιθαίου.

Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς καὶ τὸ Μισταύλα τῆς Βασιλικῆς Ἰλλα Κιστέρναν μεγάλην, βουλόμενος βαλεῖν τὸ Ἀδριάνειον ὕδωρ διὰ Ἀγωγοῦ εἰς αὐτό. Ὀπερ Ἀγωγὸν ἀνέκτισεν ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς, κατασκευάσθη πρώην ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ Βασιλέως τοῖς Βυζαντίοις εἰς τὸ ὑδρεύεσθαι, πρὸ τοῦ ὑδρεύεσθαι τὸ Βυζάντιον.

β'. Ἰνδ. ζ'. Τπ. Δεκίου μόνου.

D 529. Τούτῳ τῷ ἔτει, ὁ Ἰουστινιανὸς Κῶδιξ ἀνεπληρώθη, καὶ ἐκελεύθη αὐθεντεῖσθαι ἀπὸ τῆς πρὸ ιϛ' Καλανδῶν Ἀπριλλίων τῆς ἐνεστώσης ζ', ἐπινεμήσεως.

Τούτῳ τῷ ἔτει, κατὰ Θεοῦ φιλανθρωπίαν γέγονε τὸ μέγα θανατικόν.

γ'. Ἰνδ. η'. Τπ. Λαμπαδίου καὶ Ὀρέστου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Σαμαρειτῶν στασιασάντων, καὶ ποιησάντων ἑαυτοῖς Βασιλέα καὶ Καίσαρα, ἐπέμφθη Εἰρηναῖος ὁ Πεντηδίας Στρατηλάτης, καὶ ἐθανάτωσε πολλούς. Καί τινες ἐξ αὐτῶν φοβηθέντες προσῆλθον ἀνάγκης τῷ Χριστιανισμῷ, καὶ διχθέντες ἐβαπτίσθησαν, καὶ ἕως τῆς σήμερον ἐπαμφοτερίζουσιν, καὶ ἐπ' E εὐσεβείᾳ μὲν Ἀρχόντων χρήματι δουλοῦνται, ὑπούλως καὶ κακούργως, ὡς Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἐμφανίζουσιν, ἐπὶ καινότητι δὲ Ἀρχόντων φιλοχρημάτων Σαμαρεῖται, καὶ μισοχριστιανοί, καὶ ὡς μὴ γνόντες Χριστιανισμόν, οὕτω διατίθενται, καὶ τοὺς Ἀρχοντας πείθοντες Σαμαριτίζειν διὰ τῶν χρημάτων.

A que præbuit, quantam nullus alius Imperator in Consulatu sparserat. OLYMP. CCIII.

Eodem anno, Persæ Tzathio Lazorum Regi bellum intulere, quod Romanis se adjunxisset. Tzathius autem ad Imperatorem Justinianum legatum misit, petens ab eo sibi auxilium ex Romanis submitti. Misitque idem Justinianus Imperator exercitum, & tres Magistros militum, Belisarium, Cerycum, & Irenæum Pentadiæ filium: commissoque prælio, multi ex Romanorum copiis cecidere. Indignatus vero contra duces Justinianus Imperator, quod ex invidia se se mutuo prodidissent, & alter alterius consilia Regi detulisset, iis exauctoratis, Petrum Magistrum militum & Ex-Notario Imperatoris misit, qui iis remotis, sumptaque copiarum præfectura, una cum Lazis Persas aggressus, multos ex iis cecidit.

Hac ipsa tempestate, Justinianus Imperator suburbanum, Sycas prius appellatum, quodque e regione Constantinopoleos situm est, instauravit, ut & ejus Theatrum, & muros: concessoque eidem jure civitatis, Justinianopolim nuncupavit. Ædificavit etiam pontem, per quem ab opposita regione in Felicem urbem transitetur.

C Idem Imperator absolvit Balneum publicum, quod prius Imperator Anastasius in Dagisthæi tractu inchoaverat.

Confecit præterea idem Imperator rex Atrio Basilicæ IIII Cisternam magnam, cum in eam Aquæductus Hadriani aquam immittere vellet. Quem quidem Aquæductum jam olim ab Hadriano Imperatore constructum, quo Byzantio aquarum copia suppeteret, quarum penuria prius laborabat, renovavit.

21. Ind. VII. Decio solo Cos.

D Hoc anno, Justinianus Codex absolutus est, jussusque est vim habere a XVI. Kalend. Aprileis hujus præsentis Indict. VII.

Hoc anno, Deo ita volente, magna extitit mortalitas.

III. Ind. VIII. Lampadio & Oreste Cos.

Hoc anno, Samaritanis tumultuantibus, sibique Regem & Cæsarem creantibus, missus est Irenæus Pentadiæ filius Magister militum, qui multos interfecit. Quidam vero ex iis sibi metuentes, necessitate coacti se ad Christianam religionem contulerunt, iique excepti baptizati sunt, atque ad hanc usque ætatem utramque religionem profitentur, dum in speciem quidem propter quorumdam Præsidum severitatem subdole & perfide Christianos palam se profitentur; aliorum vero Præsidum pecuniæ inhiantium mollitie ac indulgentia Samaritæ, atque adeo Christianorum osores, ita se gerunt, ac si quid sit Christiana religio prorsus ignorarent, ipsis etiam Præsidibus, quo Samaritanam religionem profiteri sibi liceret, pecunia data, persuasis.

Edit. Paris. pag. 366.

639. 511. IV. Ind. IX. Lampadio & Oreste II. Coss. Αφ'. Ἰνδ. δ'. Τπ. Λαμπαδίου καὶ Ὁρέστου τὸ β'.

CCCXXVIII. OLYMPIAS.

132. V. Ind. X. Lampadio & Oreste III. Coss.

Anno Imperii Juſtiniani quinto, menſe Januario, ſeditio, quæ VINCAS vulgo appellatur, in hunc modum facta eſt. Cum factiones in Circum aſcendiſſent, Praſini clamarunt: *Alla per Calopodium Cubicularium & Spathatium (reſciudantur:) Multos annos Juſtiniane: Tu vincas. Injuſta patimur, o ſolus bone, nec ſumus ferenda, novit Deus. Non audemus nominare, ne feliciter agas, noſque periclitemur. Calopodius Spathatius & Cubicularius is eſt qui nos injuria afficit.* Pluribus inde inter Factiones Venetas & Praſinas jactatis convitiis, ac Imperatore multis probris infectato, deſcenderunt Praſini, relictis Imperatore & Venetis ludos ſpectantibus. Interea miſit Imperator qui attenderent quid clamarent. Tum exiere e Palatio Baſilides Patricius, Vicarium agens Conſtantinopoli Hermogenis Magiſtri, & Conſtantiolus, atque ii turbas proruentes extra palatium continentes, indicto ſilentio, hiſce verbis compellarunt: *Quid quæritis, & cur tumultuamini?* & clamarunt, *contra Præfectum Prætorio Joannem Cappadocem, et Rufinum Quæſtorem, ac Præfectum Felicis urbis.* Quibus auditis, & ad Imperatorem perlatis, is exemplo Joannem Præfectum Prætorio exauctoravit, illique ſucceſſorem deſignavit Phocam Craterum Patricium. Abdicavit etiam Rufinum Quæſtorem, illiuſque loco ſubrogavit Baſilidem Patricium, qui Magiſtri vicem agebat, ut dictum *Edit Pariſ. pag. 337.* eſt. Felicis quoque Præfecto urbis exauctorato, ei ſuffectus eſt Trypho, Theodori Ex-Præfecto urbi frater. Populus interea extra Palatium conſiſtens pergebat: quo cognito, Beliſarius Patricius Magiſter militum cum Gothorum copiis egreſſus, multos ex illis cæcidit uſque ad veſperam. Tum vero incenderunt Palatii veſtibulum æreis tegulis tectum, quo quidem incendio exuſta eſt Porticus Scholariorum, & Protectorum atque Candidatorum, factaque ingens cædes. Conflagravit etiam Senatus, ubi eſt quod appellatur Auguſtæum, & Magna Eccleſia, cum ſtupendis omnibus & admirandis columnis, ex quadri-marmore confectis, tota procubuit. Atque inde populus rurſum deſcendens verſus Julianæ Portum, ad ædem Probi prorupit, ab eoque arma petivit, hæcce verba inclamans, *Probum Imperatorem Romanis*: ac igne in domum Probi Patricii injecto, pauciſque abſumptis, Ignis poſtmodum deſiit & extinctus eſt. Die Veneris, ejuſdem menſis XVI. venerunt Factiones in Prætorium Præfecti, Ignemque ibi injecerunt, quo conflagrarunt contignationes duarum domorum Regiarum, & locus Ipſius Prætorii, ubi erant Scrinia. Vento quippe Aquilone flatum protendente, ignis ultra Prætorium prorupit, quo exuſtum eſt Alexandri Balneum, & ex parte Xenodochium Eubuli, ut ædes Sanctæ Irenes,

τκθ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ'. Ἰνδ. ι'. Τπ. Λαμπαδίου καὶ Ὁρέστου τὸ γ'.

Πέμπτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ἰουστιανοῦ, μηνὶ Ἰανναρίῳ, γέγονε τὸ λεγόμενον ΝΙΚΑ ἡ ἁμαρτία, ἔξοπου ποιοῦσι. Ἀπελθόντα τὰ Μέρη ἐκ τῆς Ἱππικῆς, ἔκραξαν οἱ Δῆμοι τῷ Πρασίνων. Ἄκτα διὰ Καλοποδίου τοῦ Κυβικουλαρίου καὶ Σπαθαρίου. Ἔτη πολλά, Ἰουστιανέ, τὸν Βίγιλαν· ἀδικούμεθα, μόνε ἀγαθέ, καὶ βασάζομεν, οἶδεν ὁ Θεός, φοβούμεθα ὀνομάσαι, μὴ δύνηχῶμεν, καὶ μέλλομεν κινδυνεύειν. Καλοποδίός ἐστιν ὁ Σπαθάριος Κυβικουλάριος ὁ ἀδικῶν ἡμᾶς. Καὶ πολλῶν ὕβρεων γενομένων μεταξὺ τῶν Μερῶν Βενέτων καὶ Πρασίνων, καὶ τοῦ Βασιλέα πολλὰ λοιδορήσαντες, καπῆλθον οἱ Πράσινοι, ἐάσαντες τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς Βενέτους θεωροῦντας τὸ Ἱππικόν. Καὶ ἀπέστειλεν ὁ Βασιλεὺς ἰδεῖν τί κράζουσι. Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ Παλατίου ὁ Πατρίκιος Βασιλίδης ὁ ποιῶν τὸν τόπον τοῦ Μαγίστρου Ἑρμογένους ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ Κωνσταντίολος. Καὶ στάντες τὸ εἰσελαύνοντα πλήθη ἔξω τοῦ Παλατίου, καπηγήσαντες αὐτὰ προσερώνησαν αὐτοὶ, λέγοντες. Τί ζητοῦντες γενέσθαι ταράζετε; καὶ ἔκραξαν, Κατὰ τοῦ Ἐπάρχου τοῦ Πραιτωρίου Ἰωάννου τὸν Καππαδόκος, καὶ Ῥουφίνου τοῦ Κύστορος, καὶ τοῦ Ἐπάρχου τῆς πόλεως Φήλικος δήμαρχον. Καὶ ταῦτα ἀκηκοότες, ἀπήγαγον τῷ Βασιλεῖ. Καὶ ἐθνίως διελέξατο τὸν Ἔπαρχον τοῦ Πραιτωρίου Ἰωάννου, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ Ἔπαρχον Πραιτωρίου τὸν Πατρίκιον Φωκᾶν τὸν Κρατῆρα. Διελέξατο δὲ καὶ τὸν Ῥουφῖνον τὸν Κύστορα, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Πατρίκιον Βασιλίδιον Κύστορα τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Μάγιστρον, ὡς προεῖπται. Καὶ τὸν Ἔπαρχον δὲ τῆς πόλεως Φήλικα διελέξατο, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ Τρύφωνα Ἔπαρχον πόλεως, τὸν ἀδελφὸν Θεοδώρου ἀπὸ Ἐπάρχων πόλεως. Ὁ δὲ δῆμος ἔμβρις ἔξω τοῦ Παλατίου εἰσελάυνον· καὶ τοῦτο γνωθέντος, ἐξῆλθεν ὁ Πατρίκιος Βελισάριος ὁ Στρατηλάτης μετὰ πλήθους Γότθων, καὶ ἔκοψε πολλοὺς ἄχρις ἑσπέρας. Καὶ λοιπὸν ἐπύρωσαν τὴν εἴσοδον τοῦ Παλατίου τὴν Χαλκόστεγον, καὶ ἐκαύθη τὸ μετὰ τοῦ Πορτίκου τῆς Σχολαρίων καὶ τῆς Προτικτόρων καὶ Κανδιδάτων, καὶ γέγονε βλάπτη. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐκαύθη τὸ Σίνατον, ὅπου ἐστὶ τὸ λεγόμενον Λύγουσταῖον, καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία πᾶσα, σὺν τοῖς φοβεροῖς καὶ θαυμασοῖς κίοσι πᾶσι ἐκ τετραίντου, κατελύχθη. Κἀκεῖθεν κατῆλθεν ὁ δῆμος πάλιν εἰσελαύνων ἐπὶ τὸν Ἰουλιανοῦ λιμένα εἰς τὸν οἶκον Πρόβου. καὶ ἐζήτει παρ' αὐτοῦ λαβεῖν ὅπλα, καὶ ἔκραζον, Πρόβον Βασιλέα τῇ Ῥωμαϊκῇ. Καὶ ἔβαλον πῦρ εἰς τὸν οἶκον τοῦ αὐτοῦ Πατρικίου Πρόβου· καὶ ὀλίγων καυθέντων, ἐλύθη τὸ πῦρ, καὶ ἐσβέσθη. Τῇ δὲ Παρασκευῇ ἡμέρᾳ, τῇ αὐτῇ μηνὸς ις'. ἦλθον οἱ δῆμοι εἰς τὸ Πραιτώριον τῆς Ἐπάρχου, καὶ ἔβαλον ἐκεῖ πῦρ, καὶ ἐκαύθησαν αἱ στέγαι τῆς δύο βασιλικῶν οἴκων, καὶ Μόνου τοῦ αὐτοῦ Πραιτωρίου, ἔνθα τὰ Σκρίνια. Ἐφύσησε γὰρ ἄνεμος Βορρᾶς, καὶ τὸ πῦρ ἔξω τοῦ Πραιτωρίου ἐδίωξε, καὶ ἐκαύθη τὸ Βαλανεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὁ Ξενὼν τοῦ Εὐβούλου ἐν μέρει, καὶ ἡ ἁγία Εἰρήνη, ἥτις ἐν κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰλλου τοῦ Ἰσαύρου

τῷ Ἀσπάρ Ζήνωνος τῷ Βασιλίσκ. Καὶ Ξενὼν τὸ Σαμψὼν ὁ μέγας ἐκαύθη, καὶ ἀπώλοντο οἱ ἐν αὐτῷ ἀσθενήμενοι ἄῤῥωστοι. Τῷ δὲ Σαββάτῳ, τουτέστι τῇ ιζ τοῦ αὐτοῦ Αὐδυναίου μηνὸς, ἐποίησαν συμβολὴν μετὰ τοῦ δήμου οἱ στρατιῶται οἱ ἐλθόντες ἀπὸ τῆς Ἑβδόμου, καὶ τοῦ Ρηγίου, καὶ τῆς Αθύρας, καὶ ἀπὸ Καλαβρίας. Ἐκτεῖνον οὖς ἔτυχον ἐφόνευον τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔσυρον αὐτοὺς, καὶ ἔβαλλον εἰς θάλασσαν ὡς παραπήγματα. Ὁμοίως δὲ καὶ γυναῖκας ἐφόνευον, καὶ πολλοὶ ἔκαιον δημῶται. Καὶ ἐφασκόντες ἑαυτοὺς βαλλομένους οἱ ὄχλοι, ἦλθον αὐτοὶ εἰς τὸν Ὀκτάγωνον τὸν ὄντα εἰς μέσον τὸ Βασιλικῆς τῆς Γουναρίων, καὶ τοῦ δημοσίου Ἐμβόλου τῆς Ρηγίας. Καὶ ἐφασκόντες οἱ στρατιῶται ὅτι οὐκ ἠδύναντο εἰσελθεῖν ἐπάνω αὐτῶν, ἔβαλον πῦρ, καὶ ὑφῆψαν τὸν Ὀκτάγωνον, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πυρὸς ἐκαύθη τὰ περιξ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τῆς Σφωρακίου δίχα τοῦ Σκοφυλακίου τοῦ φρουρίου τοῦ ἁγίου οἴκου. Ὁ δὲ Ἐμβολος ὅλος τῆς Αργυραπρατίων, καὶ ὁ οἶκος Συμμάχου τοῦ ἀπὸ Ὑπάτων ὀρδιναρίου· καὶ ἡ ἁγία Ακυλίνα ἕως τῆς καμάρας τοῦ ἄλλου Ἐμβόλου τοῦ Φόρου Κωνσταντίνου ἐκαύθη. Καὶ φυγόντες ἐκεῖ οἱ Δῆμοι, ἔβαλον πῦρ ἐπὶ τὴν Μαγναύραν, καὶ σωσθρομῆς πολλῆς γενομένης, ἐσβέσθη δ' θεία.

Τῇ δὲ Κυριακῇ ἡμέρᾳ, τουτέστι τῇ ιη, τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ὑπνώσας ἀνέστη ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Ἱππικὸν ἐν τῷ ἰδίῳ Καθίσματι, βαστάζων τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. Καὶ τότε γνωθέντος, ἀνέβη πᾶς ὁ δῆμος, καὶ ἐχώθη τὸ Ἱππικὸν ὅλον ἐκ τῶν ὄχλων. Καὶ ἐπωμόσατο αὐτοῖς Βασιλεὺς, λέγων. Μὰ τὴν δύναμιν ταύτην, συγχωρῶ ὑμῖν τὸ πταῖσμα τοῦτο, καὶ ἐὰν χιλίους τινὰς ἐξ ὑμῶν συχνεῖσθαι, ἀλλ' ἡσυχάσατε, οὐδὲν γὰρ παρ' ὑμᾶς, ἀλλὰ παρ' ἐμέ. Εἰ γὰρ ἐμοὶ ἁμαρτίαι ἐποίησαν με μὴ παραχθῆναι ὑμῖν, περὶ ὧν ἐπέσατέ με ἐν τῷ Ἱππικῷ. Καὶ πολλοὶ τοῦ δήμου ἔκραξαν· Αὔγουστε Ἰουστινιανέ, τὰς Βίγκας. Ἄλλοι δὲ ἔκραζον· Ἐπιορκεῖς, Γάδαρε. Καὶ ἔστη, καὶ κατῆλθεν αὐτὸς ἐκ τοῦ Ἱππικοῦ ὁ Βασιλεὺς· καὶ ἔδωκεν δῶρεας μίσας τοῖς τῶν Παλατίων, καὶ λέγει τοῖς Συγκλητικοῖς, Ἀπέλθατε ἕκαστος φυλάξειν τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ ἐξελθόντων αὐτῶν, ὑπέλιπεν ὁ δῆμος Ὑπατίῳ τῷ Πατρικίῳ, καὶ Πομπηίῳ τῷ Πατρικίῳ καὶ ἔκραξαν· Ὑπάτιε Αὔγουστε, τὰς Βίγκας. Καὶ λαβόντες οἱ δῆμοι τὸν αὐτὸν Πατρίκιον Ὑπάτιον εἰς τὸν Φόρον Κωνσταντίνου, φορεῖται ἄσπρον χλαμύδιον, ἀναγόντες αὐτὸν ὕψος εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ κίονος τῆς στήλης Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως, ἐκύκλωσαν οἱ δῆμοι ἀπὸ τοῦ Παλατίου Πλακιλλιανῶν οὕτω λεγομένου, σίγνα βασιλικὰ ἀποκόμματα ἔχοντες, καὶ ἔβαλον εἰς τὸν κιοκλὸν τοῦ αὐτοῦ Ὑπατίου, καὶ μετέπεισαν χρυσοῦν εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ. Καὶ τούτου γνωθέντος τῷ Βασιλεῖ, ἀσφαλίσθη τὸ Πλακίτιον, καὶ λαβόντα τὰ τοῦ δήμου πλήθη τὸν αὐτὸν Ὑπάτιον Πατρίκιον, καὶ Ἰουλιανὸν τὸν ἀπὸ Ἐπάρχων Πραιτωρίων, ἀπήγαγον τὸν αὐτὸν Ὑπάτιον εἰς τὸ βασιλικὸν Κάθισμα, βουλόμενοι ἐνβαλεῖν ἐν τῷ Παλατίου πορφύραν βασιλικὴν καὶ διάδημα, καὶ στέψαι αὐτὸν εἰς Βασιλέα. Καὶ ἔκραξεν αὐτῷ ὁ δῆμος ἐφ' ὧν εἰς τὸ Ἱππικόν· Αὔγουστε Ὑπάτιε, τὰς Βίγκας. Καὶ αὐτὸς Ὑπάτιος προσέσχεν τὰ τοῦ δήμου ὅτι τρεπτοί εἰσι, καὶ πάλιν ἰσχνατὴς γίνεται

quæ condita fuerat ab Illo Iſauro, qui adverſus Zenonem tyrannidem invaſit. Sed & ingens illud Xenodochium Sampſonis incendio conſumptum eſt, & qui in eo ægri jacebant periere. Die Sabbati, hoc eſt XVII. ejuſdem menſis Audinæi, milites qui ex Hebdomo, Rhegio, Athyra, & Calabrya venerant, cum populo congreſſi ſunt. Poſtquam vero quoslibet, ut occurrebant, occiderant, hos in mare, tamquam villia quæque, tractos jaciebant. Interficiebant quoque fœminas, multique jaculis aut ſagittis factioſos aggrediebantur. Verum ut ſe ii ſic peti advertere, venerunt ad Octagonum, ſitum inter Baſilicam Gunariorum, & publicam Porticum Regiæ: Milites autem ubi viderunt in illos ſe non poſſe irruere, ignem projecerunt, & Octagonum incenderunt; quo incendio conflagravit quidquid erat circa ædem Sancti Theodori in tractu Sphoracli, præter Scevophylacium arcis ſacræ ædis. Porticus autem tota Argentariorum, & domus Symmachi Ex-Conſule ordinario: ſancta item Aquilina uſque ad fornices alterius Porticus Fori Conſtantini exuſta eſt. Hinc igitur fugientes Factiones, ignem injecerunt in Magnauram, ſed multo hominum facto concurſu, ſtatim extinctus eſt. *Edit. Pariſ. pag. 338.*

Die vero Dominica, hoc eſt XVIII. ejuſdem menſis, cum noctem inſomnem duxiſſet Imperator, progreſſus eſt in Circum ſeditque in ſuo Tribunali, geſtans ſanctum Evangelium. Quo cognito, populus univerſus aſcendit, totumque impletus eſt Circus, turba paſſim affluente. Tum Imperator, acto ſacramento, *Per hanc poteſtatem*, inquit, *condono vobis offenſam hanc, neminemque ex vobis præcipiam comprehendi, modo quieſcatis: nulla enim penes vos culpa, ſed ſuper me reſidet. Peccata enim mea efficere, ut vobis non concederem quæ a me in Circo petiiſtis.* Tum multi ex populo acclamarunt: *Auguſte Juſtiniane, tu vincas:* Alii vero clamitarunt: *Pejeras, Aſine.* Imperator ad hæcce ſiluit, & ex Circo abiit, ſtatimque dimiſit Palatinos proceres, iiſque dixit, *Abite, ut veſtras ædes cuſtodiatis.* Quibus digreſſis, occurrit populus Hypatio Patricio, & Pompejo Patricio, & acclamavit, *Hypati Auguſte, tu vincas:* arreptumque Hypatium Patricium, Chlamyde indutum candida, in Forum Conſtantini ſublimem uſque ad gradus ſtatuæ Conſtantini Imperatoris deduxerunt. Tum vero Factiones ablatis ex Palatio Placillianarum, ita appellato, ubi aſſervabantur, Imperatoriis inſignibus, iis induerunt caput ipſius Hypatii, torque etiam aureo collo aptato. Quod ubi Juſtiniano Imperatori eſt renuntiatum, Palatium clauſum eſt. Factioſi vero, Hypatio Patricio, & Juliano Ex-Præfecto Prætorio arreptis, ipſum Hypatium uſque ad Imperatorium Thronum adduxere, ut allatis ex Palatio Imperatoria purpura, & diademate, illum in Imperatorem coronarent. Verum Hypatius, cum populorum mentem prævideret, eorumque levitatem, rurſumque Juſtinianum rerum poti-

turum, missso clam Ephremio Candidato, cui fidebat in primis, nuntiat Imperatori Justiniano: *Ecce hostes tui universi in Circo collecti sunt, quod præcipis, exequere*: Ephremio ad Palatium pergenti, illudque volenti ingredi, ut quæ sibi mandata erant exponeret, occurrit Thomas quidam a Secretis, quique Imperatoris erat Medicus, & ab eo præcipua quadam familiaritate colebatur, qui Candidatum adortus: *Quo*, inquit, *tendis: nemo intus est, Imperator quippe inde discessit*. Reversus Ephremius renuntiat Hypatio: *Domine, Deus te potius vult imperare: fugit enim Justinianus, nec quisquam est in Palatio*. Quibus audiris, Hypatius, visus est in Imperatorio Circi Tribunali fidentius considere, atque audire fausta in se populi facta acclamationes, & convitia quæ in Justinianum Imperatorem & in Theodoram Augustam passim jactabantur. Venerunt quoque a Constantianis Juniores Prasini, loricas ducentas quinquaginta ferentes: & quidem armati accesserunt, rati se Palatium aperire posse, in illudque Hypatium introducere. Sacratissimus vero Imperator Justinianus, certior factus de populi, Hypatii, & Pompeii conatibus, extemplo ascendit per Cochleam, uti appellatur, in Pulpita, sic pariter dicta, pone Circi Tribunal: atque inde in Triclinium æreas habens januas, quæ tum erant clausæ. Aderant porro cum Imperatore Mundus, Constantiolus, Basilides, Belisarius, aliique ex Senatoribus: habebatque armatum Palatii præsidium, cum suis Spathariis & Cubiculariis.

Edit. Paris. pag. 339.

Cum hæc ita se haberent, Narses Cubicularius & Spathatius clam egressus, tum per se, tum per suos homines, quosdam ex Veneta Factione sibi conciliavit, erogata pecunia. Ac tum seditiosi illi acclamare cœpere: *Auguste Justiniane, in vincas. Domine, serva Justinianum & Theodoram*. Flevitque universa plebs in Circo. Quidam vero de Prasinorum Factione, seditionem ac tumultum in illos concitare aggressi, ipsos lapidibus impetiere. Demum qui in Palatio erant, communicatis inter se consiliis, præsidium intus repertum sibi adjunxerunt, & clam Excubitoribus & Scholariis, qui aperte una cum populo ab Imperatoris partibus se se subduxerant, egressi cum suis copiis, irruperunt in Circum, ac Narses quidem per portas, filius vero Mundi per Sphendonem, alii per portam unicam Imperatorii Tribunalis in arenam: alii per locum Antiochi appellatum, & per portam, quam Mortuam vocant, cœperuntque Factiones sine discrimine concidere, adeo ut nemo vel ex civibus vel ex peregrinis, qui tum in Circo forte erant, evaserit: in quibus Antipater Antiochiæ Theopoleos Vindex cæsus occubuit. Extemplo qui cum Belisario erant, januis apertis, facto in Imperatorium Tribunal una cum Spathariis impetu, captum Hypatium cum Pompejo patrueli ad Imperatorem Justinianum adduxerunt, qui ad Imperatoris genua advoluti, dixere: *Domine, multum laborevimus, ut hos-*

pag. 340.

A ὁ Βασιλεὺς, πέμψας λάθρα Ἐφραίμιον τ Κανδιδάτον, ᾧ τινι ἐθάρρει, δηλοῖ τῷ Βασιλεῖ Ἰυστινιανῷ, Ἰδοὺ τοὺς ἐχθρούς σου πάντας ἐν τῷ Ἱππικῷ συνήγαγον, ὃ κελεύεις ποίησον. Ἀπελθόντος δὲ τ αὐτοῦ Ἐφραιμίου ἐν τῷ Παλατίῳ, καὶ θελήσαντος εἰσιελθεῖν, καὶ εἰπεῖν τῷ Βασιλεῖ τὴν ἀπόκρισιν, ἀπαντᾷ αὐτῷ Θωμᾶς τις ἀσηκρήτις, Ἰατρὸς ὢν τ Βασιλέως, πάνυ φιλούμενος παρ' αὐτοῦ, καὶ λέγει τῷ Κανδιδάτῳ. Πῦ εἰσέρχῃ; ἴσως οὐδεὶς ἔσω, ὁ γὰρ Βασιλεὺς ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὑποκρίμας Ἐφραίμιος λέγει Ὑπατίῳ· Δέσποτα, μᾶλλον ὁ Θεὸς θέλει σε βασιλεῦσαι, ὁ γὰρ Ἰυστινιανὸς ἔφυγε, καὶ οὐδεὶς ἔστιν ἐν τῷ Παλατίῳ. Καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ Ὑπάτιος, ἔδοξε θαρσαλέως καθίζεσθαι ἐν τῷ Διωνυσιακῷ Καθίσματι τ Ἱππικοῦ, καὶ ἀκούειν τὰς εἰς αὐτὸν εὐφημίας τ δήμου, & τὰς ὑβριστικὰς φωνὰς, ἃς ἔλεγον εἰς τὸν Βασιλέα Ἰυστινιανὸν, καὶ εἰς τὴν Αὐγούσταν Θεοδώραν. Ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ Κωνσταντιανῶν νεώτεροι Πράσινοι, φορεμνῖται ζαβὰς σ', οἵ τινες νεώτεροι ἦλθον ὡπλισμένοι, ὑπολαβόντες ὅτι δύνανται ἀνοῖξαι τὸ Παλάτιον, καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτὸν ἐν αὐτῷ. Ὁ δὲ θεόπιστος Βασιλεὺς Ἰυστινιανὸς ἀκηκοὼς τὰ παρὰ τοῦ δήμου, καὶ Ὑπατίου, καὶ Πομπηΐου τολμηθέντα, ἀθρόως ἀνῆλθε διὰ τοῦ λεγομένου Κοχλίου εἰς τὰ λεγόμενα Πούλπιτα, ὄπισθεν τοῦ Καθίσματος τοῦ Ἱππικοῦ, εἰς τὸν Τρικλίνιον τὸν ἔχοντα χαλκᾶς θύρας, αἵτινες ἦσαν ἀσφαλισμέναι. Ἦσαν δὲ μετ' αὐτοῦ τε Βασιλέως Μοῦνδος, καὶ Κωνσταντίολος, καὶ Βασιλίδης, καὶ Βελισάριος, καὶ ἄλλοι τινὲς Συγκλητικοί. Εἶχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Παλατίου ἔνοπλον βοήθειαν μετὰ τῶν ἰδίων Σπαθαρείων, καὶ Κουβικουλαρείων.

Καὶ τούτων γενομένων, Ναρσῆς ὁ Κουβικουλάριος καὶ Σπαθάριος ἐξελθὼν λαθραίως δι' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ, ὑπολήψεται τινὰς τῶν τῶ Βενέτων Μέρους, ῥογώσας χρήματα. Καὶ ἀποκρίσαντες, ἤρξαντο κράζειν· Αὔγουστε Ἰυστινιανὲ, τῶ Βίγκας. Κύριε, σῶσον Ἰυστινιανὸν καὶ Θεοδώραν. Καὶ ὠλόλυζεν ἅπαν τὸ πλῆθος ἐν τῷ Ἱππικῷ. Τινὲς δὲ τῶν ἐκ τῶ Πρασίνου Μέρους ἀναστῆσαι ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν, ἐλιθοβόλουν αὐτούς. Καὶ λοιπὸν τραπέντες οἱ ἐν τῷ Παλατίῳ ὄντες, ἔλαβον τὴν διρεθεῖσαν ἔσω βοήθειαν, ὑπολήψαντες καὶ φανερὰν τῶν Ἐξκουβίτορων, καὶ Σχολαρείων, ἦσαν γὰρ & αὐτοὶ ἀποκρίσαντες μετὰ τ δήμου· καὶ ἐξελθόντες μετὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀνθρώπων ὥρμησαν, ὁ μὲν Ναρσῆς διὰ τῶν Θυρῶν, ὁ δὲ υἱὸς Μοῦνδος διὰ τῆς Σφενδόνης, καὶ ἄλλοι διὰ τ Μονοπόρτου τ Δημοτικῆς Καθίσματος εἰς τὸ πέλμα, ἕτεροι δὲ διὰ τῆς Ἀντιόχου, καὶ τῆς λεγομένης Νεκρᾶς πόρτας. Καὶ ἤρξαντο κόπτειν τοὺς Δήμους ὡς ἔτυχεν, ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν, ἢ ξένων τῶν διρεθέντων ἐν τῷ Ἱππικῷ πεφυγαδεῦσαι, ἐν οἷς ἐφάγη Ἀντίπατρος ὁ Βίνδιξ Ἀντιοχείας τῆς Θεουπόλεως. Εὐθέως οἱ περὶ τὸν Στρατηλάτην Βελισάριον ἀνοίξαντες τὰς θύρας ἐπὶ τὸ Δημοτικὸν Κάθισμα ὁρμήσαντες μετὰ Σπαθαρείων, καὶ συλλαβόμενοι τὸν Ὑπάτιον μετὰ Πομπηΐου τοῦ Πατρικίου τοῦ αὐτοῦ ἐξαδέλφου, εἰσήγαγον τῷ Βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ. Οἵ τινες εἰσενεχθέντες, προ-

A.M.C. A.C. σίπισαν, λέγοντες ... Δέσποτα . πολὺς ἡμῖν κόπος ἐγένετο, ὥστε συναγαγεῖν τοὺς ἐχθροὺς τῆς Κράτους ὑμῶν εἰς τὸ Ἱππικόν. Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Βασιλεύς· Καλῶς ἐποιήσατε · ὅμως πάρος ἐπείθεστο ὑμῖν κελεύσασιν αὐτοῖς, διά τί τοῦτο οὐκ ἐποιήσατε πρὸ τῆς πάσα ἡ πόλις καυθῇ; Καὶ λέγει τοῖς Εὐνούχοις καὶ Σπαθαρίοις αὐτοῦ, καὶ Εὐλαλίῳ τῷ βαρβάτῳ, καὶ τοῖς Κανδιδάτοις· Λάβετε αὐτούς, καὶ ἀποκλείσατε. Καὶ ἔλαβον αὐτοὺς κάτω εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἀπέκλεισαν τὸν Ὑπάτιον, καὶ τὸν Πομπήϊον μόνους. Ἐσφάγησαν δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸ Ἱππικόν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφασάμενοι, πολιτῶν καὶ ξένων ἀνδρῶν χιλιάδες λέ. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφάνη δημότης πάροπ, ἀλλὰ γέγονεν ἡσυχία ἕως ἑσπέρας.

Τῇ τε ἐπαύριον, ἥτις ἦν ἡμέρα δευτέρα, μηνὸς τοῦ αὐτοῦ Λὐδυναίου ιθ', ἐσφάγησαν Ὑπάτιος καὶ Πομπήϊος οἱ Πατρίκιοι, καὶ ἐρρίφησαν τὰ λείψανα αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ τὸ μὲν Ὑπατίου λείψανον ἐφανερώθη παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ ἐκέλευσεν ὁ Βασιλεὺς χωσθῆναι αὐτὸ εἰς τὸ μέσον τῶν λοιπῶν Βισσαράπων, καὶ πλάκα πεθῆναι πάνω τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἐπιγράφη· ΕΝΘΑΔΕ ΚΑΤΑΚΕΙΤΑΙ ΟΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΛΟΥΠΠΑΣ.

Μεθ' ἡμέρας δὲ, ἐκέλευσε τοῖς αὐτοῦ λαβεῖν τὸ λείψανον αὐτοῦ, καὶ θάψαι αὐτό. Καὶ λαβόντες αὐτὸ οἱ αὐτοῦ, ἔθαψαν εἰς τὸ Μαρτύριον τῆς ἁγίας Μαύρας· τὸ δὲ Πομπηΐου σῶμα οὐδαμοῦ ἐφανερώθη. Τὰ δὲ διαφέροντα αὐτοῖς πάντα ἐδημεύθη. Καὶ οἱ λοιποὶ Πατρίκιοι οἱ ἅμα αὐτοῖς ἁρπασθέντες ἔφυγον, οἱ μὲν εἰς μοναστήρια, οἱ δὲ εἰς εὐκτηρίους οἴκους. Καὶ ἐσφραγίσθησαν οἱ οἶκοι αὐτῶν. Φανεροὶ δὲ καὶ ἐδημεύθησαν, καὶ ἐξορίσθησαν. Καὶ γέγονε φόβος βασιλικὸς πολύς. Γνοὺς δὲ ὁ Βασιλεὺς μετὰ ταῦτα τὴν δοθεῖσαν ἀπόκρισιν παρὰ Θωμᾶ τοῦ Ἀσηκρήτου Ἐφραιμίῳ τῷ Κανδιδάτῳ, τὸν μὲν Θωμᾶν ἀπεκεφάλισεν, Ἐφραίμιον δὲ ἐξώρισεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν μεγάλην.

Καὶ τῇ κ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Λὐδυναίου, ἡμέρᾳ τρίτῃ, ἡσύχασε πᾶσα ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμησε προσελθεῖν, ἀλλ' ἠνέῳξαν τὰ ἐργαστήρια μόνα τὰ ἔχοντα βρῶσιν καὶ πόσιν δημόσιοις ἀνθρώποις. Καὶ ἔμειναν τὰ πράγματα ἄπρακτα, καὶ Κωνσταντινούπολις ὑπῆρχεν ἀσιτιόλυπτος ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς εὐθέως ἐδήλωσε τῷ ἑαυτοῦ νίκῃ εἰς τὰς ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν πόλεις πάσας, (καὶ) ἀναίρεσιν τῶν ἐπαναστάντων αὐτῷ τυράννων· ἐπιλαβόμενος κτίζειν ἀσφαλῶς καὶ βέλτιον τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ Παλάτιον, καὶ πάντας τοὺς καυθέντας τῆς πόλεως δημοσίους τόπους. Ἔκτισε δὲ ἔνδον τοῦ Παλατίου Μαγκίπια, καὶ Ὅρεα εἰς τὸ ἀποτίθεσθαι σίτον. Ὁμοίως δὲ καὶ Κιστέρνας ὑδάτων διὰ τὰς δημοσιακὰς περισάσεις, κελεύσας τῷ Ἐπάρχῳ τῆς πόλεως τιμωρήσασθαι τοὺς ἐκ τοῦ Βενέτου μέρους τοὺς συναντήσαντας τοῖς Πρασίνοις, καὶ τοῖς λοιποῖς Μέρεσι κατ' αὐτοῦ.

ς'. Ind. ια. Τπ. Ἰουστινιανοῦ Αὐγούστου τὸ δ' μόνου. 6020. 533.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Δίῳ, κατὰ Ῥωμαίους Νοεμβρίῳ, τῆς ιβ' Ἰνδικτιῶνος, γέγονε σεισμὸς μέγας ἀβλαβὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶρας

A tes veſtræ Majeſtatis in Circum cogeremus. Quibus Imperator, *Recte*, inquit, *fecistis: verum siquidem vobis jubentibus parebant, cur non hoc fecistis priusquam universa civitas conflagraret?* Tum Eunuchis ac Spathariis ſuis, atque Eulalio Barbato, & Candidatis, *Illos* inquit, *arripite, & custodia includite*. Atque ii in inferiorem Palatii partem delatos, Hypatium & Pompejum ſolos incluſerunt. Cæſi ſunt illa die in Circo, ut referunt qui numerum conjectarunt, ex civibus, vel hominibus peregrinis, tricies quinquies mille, nec quiſquam amplius e Factionibus apparuit, ſed ſumma quies fuit uſque ad veſperam.

Poſtero die, feria ſcilicet ſecunda, B ejuſdem menſis Audynæi XIX. interfecti ſunt Hypatius & Pompejus Patricii, ipſorumque corpora in mare projecta. Ac Hypatii quidem corpus in littore viſum eſt: illudque præcepit Imperator inter eorum cadavera qui judicum decretis damnati violenta morte objerant terra obrui, ac ſupra illius corpus apponi tabulam, cui hæcce verba inſcripta ſunt: HIC SITUS EST IMPERATOR LUPPÆ.

Poſt dies aliquot mandavit propinquis ejus ut illius funus tollerent, illudque ſepelirent, quod ii inde ſublatum, in æde Sanctæ Mauræ humo condiderunt. At Pompeii corpus nuſquam apparuit. Bona vero illorum omnia publicata. Cæteri Patricii, qui cum iis inventi fuerant, alii in monaſteria, alii in ædes ſacras fuga evaſerunt: quorum domus ſunt obſignatæ. Eorum autem qui manifeſte iis adhæſiſſe ſunt deprehenſi, bona publicata, iique proſcripti ſunt. Exinde univerſos propter Imperatorem invaſit terror. Is intellecta a Thoma a Secretis Ephræmio Candidato data reſponſione, Thomæ caput amputari præcepit, Ephræmium vero Alexandriam magnam in exilium amandavit.

Ac die XX. ejuſdem menſis Audy- D næi, Feria III. quievit omnis civitas Conſtantinopolitana: nec quiſquam auſus eſt in publicum prodire. Sed Officinæ dumtaxat apertæ ſunt, quæ egentibus cibum & potum ſubminiſtrarent: manſeruntque negotia omnia infecta, & Conſtantinopolis per aliquot dies inedia laboravit.

Juſtinianus Imperator victoriam ſuam continuo per univerſas imperii ſui civitates nuntiavit: atque ut inſurgentes in ſe tyrannos ſuſtulerit. Tum vero cœpit magno ſtudio inſtaurare Magnam Eccleſiam, & Palatium, atque omnia civitatis ædificia, quæ igne abſumpta fuerant. At intra Palatium E quidem Piſtrina condidit, & horrea recondendo frumento: nec non aquarum Ciſternam propter publicas neceſſitates. Præcepit etiam Præfecto Urbi, ut ex Veneta Factione eos puniret potiſſimum, qui ſe ſe Praſinis adjunxerant, & reliquis Factionibus quæ in ſe coſpiraverant.

VI. Ind. XI. Juſtiniano Auguſto IV. ſolo Coſ. 534.

Hoc anno, menſe Dio, ſecundum Romanos, Novembri XII. Indictione, factus eſt ingens terræ motus innocuus Conſtantinopoli, adultæ

OLYMP. CLXXIII.

Edit. p. 93. 34.

jam veſpera, ita ut civitas univerſa in Forum Conſtantini coiret, & ſupplicationes inſtitueret, diceretque, *Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis, Qui crucifixus es pro nobis, miſerere nobis.* Manſeruntque tota nocte inſomnes, precibus aſſidue vacantes. Cum dilucularet, univerſus ſupplicantium populus exclamavit: *Vincit Fortuna Chriſtianorum. Crucifixe, ſerva nos, & urbem noſtram. Auguſte Juſtiniane, tu Vincas. Tolle, exure decretum edictum ab Epiſcopis Synodi Chalcedonenſis.*

xx. ejuſdem menſis Dii, xii. Indictione, ſacram ſuam ſanctionem publicavit Conſtantinopoli idem Imperator Juſtinianus; miſitque Romam & Hieroſolyma, & in magnam Antiochenorum urbem Theopolim Syriæ, & in magnam urbem Alexandrinorum in Ægypto, & in Illyriorum gentis urbem Theſſalonicam, & Epheſum urbem Aſiæ, illud ipſum ſacrum ſuum reſcriptum, hiſce verbis conceptum.

Βασιλείας, ὥστε πᾶσαν τὴν πόλιν συναχθῆναι εἰς τὸν Φόρον Κωνσταντίνου, καὶ λιτανεύειν καὶ λέγειν, Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἔμειναν πᾶσαν τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦντες & δεόμενοι. Πρωΐας δὲ γενομένης, ὁ πᾶς δῆμος τῷ λιτανεύοντι ἐξεβόησε. Νίκα ἡ τύχη τῶν Χριστιανῶν. Ὁ σταυρωθεὶς, σῶσον ἡμᾶς, καὶ τὴν πόλιν. Αὔγουστε Ἰουστινιανέ, σὺ νίκας. Ἆρον, καῦσον τὸν τόμον τὸν ἐκτεθέντα ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπων τῆς Συνόδου Χαλκηδόνος.

Καὶ τῇ κ' τοῦ αὐτοῦ Δεκεμβρίου, ιβ' Ἰνδικτιῶνος, προσέθηκε θεῖον αὐτοῦ γράμμα ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατεπέμψας καὶ ἐν τῇ πόλει Ῥώμῃ, καὶ ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν Ἀντιοχέων Θεουπόλει τῆς Συρίας, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν Ἀλεξανδρέων πόλει τῇ πρὸς Αἴγυπτον, καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ πόλει τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν, καὶ ἐν Ἐφέσῳ πόλει τῆς Ἀσίας τὸ αὐτὸ θεῖον αὐτοῦ γράμμα, ὅπερ εἶχεν οὕτως.

IMPERATOR CÆSAR Juſtinianus, Pius, Victor, Triumphator, Maximus, ſemper Auguſtus, civibus noſtris ſalutem.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙΣΑΡ Ἰουστινιανὸς, Εὐσεβὴς, Νικητὴς, Τροπαιοῦχος, Μέγιστος, Ἀεισέβαστος, Αὔγουστος, πολίταις ἡμετέροις.

„ Cum Salvatorem, & Dominum omnium Jeſum Chriſtum verum Deum „ noſtrum colamus per omnia, ſtudemus etiam (quatenus datum eſt humanæ menti aſſequi) imitari ejus con- *Edit. Paris. pag. 343.* deſcenſionem ſeu demiſſionem.

„ Etenim cum quoſdam invenerimus „ morbo atque inſania detentos impiorum Neſtorii, & Eutychis, Dei & „ Sanctæ Catholicæ & Apoſtolicæ Eccleſiæ hoſtium, nempe qui detrectabant ſanctam gloriоſam ſemper Virginem Mariam Theotocon ſive Delparam appellare proprie, & ſecundum „ veritatem, illos feſtinavimus, quæ ſit recta Chriſtianorum fides edocere. „ Nam hi incurabiles cum ſint, celantes errorem ſuum, paſſim circumeunt, „ (ſicut didicimus) & ſimpliciorum animos exturbant & ſcandalizant, ea „ aſtruentes, quæ ſunt ſanctæ Catholicæ Eccleſiæ contraria. Neceſſarium „ igitur eſſe putavimus, tam hæreticorum vaniloquia & mendacia diſſipare, quam omnibus inſinuare, quomodo aut ſentiat ſancta Dei, & Catholica & Apoſtolica Eccleſia, aut prædicent ſanctiſſimi ejus Sacerdotes: quos & nos ſecuti, manifeſta conſtituimus ea, quæ fidei noſtræ ſunt: non quidem innovantes fidem) quod abſit (ſed coarguentes eorum inſaniam, qui eadem cum impiis hæreticis ſentiunt. Quod quidem & nos in noſtri imperii primordiis pridem „ fatagentes cunctis fecimus manifeſtum.

„ Credimus itaque in unum Deum „ Patrem omnipotentem, & in unum „ Dominum Jeſum Chriſtum filium „ Dei, & in Spiritum ſanctum, unam „ eſſentiam in tribus hypoſtaſibus, ſive „ ſubſiſtentibus perſonis, adorantes unam Deitatem, unam Poteſtatem, Trinitatem conſubſtantialem. In ultimis

Τὸν Σωτῆρα & Δεσπότην τῶν * ἁπάντων Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν [b] θεραπεύων διὰ πάντων, ἀκουδαζόμενος [c] ὃν ἐκδέχεται κοινῶν καταλαμβάνειν ἀνθρώπινον μιμεῖσθαι τὴν αὐτοῦ συγκατάβασιν.

[a] Εὑρόντες τινὰς τῇ κόσῳ τῇ μανίᾳ κρατουμένους Νεσσορίου & Εὐτυχοῦς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἁγιωτάτης Καθολικῆς, & Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀρνουμένους τὴν ἁγίαν ἔνδοξον, ἀειπάρθενον Μαρίαν Θεοτόκον εἰπεῖν κυρίως, & κατ' ἀλήθειαν, [b] ἐπουδάσαμεν τούτους τὴν ὀρθὴν τῶν Χριστιανῶν διδαχθῆναι πίστιν. Οἱ δὲ ἀνίατως ἔχοντες, & κρύπτοντες τὴν ἑαυτῶν πλάνην, περιέρχονται, καθὰ μεμαθήκαμεν, τὰς τῶν ἁπλουστέρων ψυχὰς ἐκπαράττοντες, & σκανδαλίζοντες, ἐναντία τῆς ἁγίας Καθολικῆς [c] & Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας λέγοντες. Ἀναγκαῖον τοίνυν ἐνομίσαμεν παραθέσθαι μὲν τὰς τῶν αἱρετικῶν ψευδολογίας, σαφηνίσαι δὲ πᾶσιν ὅπως δοξάζει ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ & Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, κηρύττουσι δὲ εἰ [d] αὐτῆς ὁσιώτατοι ἱερεῖς, οἷς & ἡμεῖς ὑπόμβροι φαιρὰ καθιεροῦμεν τὰ περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος, οὐ καταιτίζοντες πίστιν (μὴ γένοιτο) ἀλλ' ἐλέγχοντες τὴν μανίαν τῶν φρενοπλήκτων τὰ τῶν ἀσεβῶν αἱρετικῶν, [e] ἅπερ & ἤδη ἐν ταῖς προοιμίοις τῆς ἡμετέρας βασιλείας πράξαντες πᾶσι καταδήλων ἐποιησάμεθα.

* ἁπάντων
* Θεοπάσχητον
* ἐπιτρέπει
* ἐστι
* καὶ
* ἐπουδάσαμεν
* deeſt
* αὐτοῦ
* ὅπερ καὶ ἐν τῇ

Πιστεύομεν γὰρ εἰς ἕνα Θεὸν Πατέρα παντοκράτορα, & εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, & εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, μίαν οὐσίαν ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι προσκυνοῦντες, μίαν Θεότητα, μίαν Δύναμιν, Τριάδα ὁμοούσιον. Καὶ ἑξῆς τῶν ἡμερῶν ὁμολογοῦμεν Ἰησοῦν Χρι-

Χριστὸν τὸν μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐκ Θεοῦ A
ἀληθινοῦ, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννη-
θέντα, τὸν συναΐδιον τῷ Πατρὶ, τὸν ἐξ οὗ τὰ
πάντα, καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, καταλθόντα ἐκ τῶν
οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου,
καὶ τῆς ἁγίας ἐνδόξου ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου
Μαρίας· Καὶ * ἐνανθρωπήσαντα, σταυρόν * τε
ὑπομεῖναι ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, *
καὶ ταφῆναι, καὶ ἀναστῆναι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἐ-
κὼς * καὶ αὐτὰ ταῦτα παθήματα, καὶ τὰ πάθη,
ἅπερ ἑκουσίως ὑπέμεινε * σαρκὶ γινώσκοντες. Οὐ
γὰρ ἄλλον τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ ἄλλον τὸν Χρι-
στὸν ἐπιστάμεθα, * τὸν ἕνα καὶ αὐτὸν ὁμοούσιον B
τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν Θεότητα, καὶ ὁμοούσιον ἡμῖν
τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, * τὴν * δὲ
καθ' ὑπόστασιν * ἑνότητα δεχόμεθα, καὶ ὁμολο-
γοῦμεν. Ἐμεινε γὰρ, Τριὰς ἡ Τριὰς, καὶ σαρκω-
θέντος τοῦ ἑνὸς τῆς Τριάδος Θεοῦ Λόγου. Οὔτε γὰρ
* πέπρωται προσώπου προσθήκην ἐπιδέχεται ἡ ἁγία
Τριάς. Τούτων τοίνυν οὕτως ἐχόντων, ἀναθεμα-
τίζομεν πᾶσαν αἵρεσιν, ἐξαιρέτως δὲ Νεστορίου ἀν-
θρωπολάτρην, καὶ τοὺς τὰ αὐτῷ φρονήσαντας, ἢ
φρονοῦντας, τοὺς διαιροῦντας τὸν ἕνα Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸν ἡμῶν,
καὶ μὴ ὁμολογοῦντας κυρίως καὶ κατ' ἀλήθειαν τὴν
ἁγίαν ἔνδοξον Μαρίαν Θεοτόκον, τοιαύτην μητέρα C
Θεοῦ ἀλλὰ δύο υἱοὺς λέγοντας, ἄλλον μὲν τὸν ἐκ
* Πατρὸς Θεὸν Λόγον, ἄλλον δὲ τὸν ἐκ τῆς ἁγίας
ἀειπαρθένου * καὶ Θεοτόκου Μαρίας, χάριτι δὲ καὶ τιμῇ
οἰκειώσει τῇ πρὸς τὸν Θεὸν Λόγον, * καὶ Θεὸν αὐ-
τὸν γεγενῆσθαι * ἀρνουμένους, καὶ μὴ ὁμολογοῦντας
τὸν Δεσπότην ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ
Θεοῦ, καὶ Θεὸν ἡμῶν τὸν σαρκωθέντα καὶ ἐναν-
θρωπήσαντα, καὶ σταυρωθέντα, ἵνα εἶναι * τῆς ὁ-
μοουσίου Τριάδος. Οὗτος γὰρ μόνος ἐστὶν ὁ συνσρο-
κυπτόμενος, καὶ συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ
Πνεύματι.

Ἀναθεματίζομεν δὲ καὶ * Εὐτυχέα τὸν φρενο-
βλαβῆ, καὶ τοὺς τὰ αὐτῷ φρονήσαντας * ἢ φρονοῦν-
τας, τοὺς φαντασίαν εἰσάγοντας, ἀρνουμένους δὲ τὴν
ἐκ τῆς ἁγίας ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας ἀλη-
θινὴν σάρκωσιν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, τοιαύτην τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, καὶ μὴ
ὁμολογοῦντας αὐτὸν ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν
Θεότητα. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ * Ἀπολινάριον
τὸν ψυχοφθόρον, καὶ τοὺς τὰ αὐτῷ * φρονήσαντας ἢ
φρονήσαντας τοὺς ἄνθρωπον μόνον λέγοντας τὸν Κύ-
ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ
Θεὸν ἡμῶν, καὶ σύγχυσιν, ἤτοι φύρμον εἰσάγον- E
τας τῇ * ἀνθρωπήσει τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ,
καὶ πάντας τοὺς τὰ αὐτῶν φρονήσαντας * ἢ φρονοῦν-
τας.

Τὸ ἴσον δὲ τύπον οἱ Ἐπίσκοποι πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς ἰδίαις πόλεσι, καὶ προέθηκαν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις.

antem diebus confitemur Dominum „
noſtrum Jeſum Chriſtum unigenitum „
Dei filium ex Deo vero Deum ve- „
rum, ante ſæcula, & ſine tempore ex „
patre natum: coæternum patri, ex „
quo omnia, & per quem omnia, qui „
deſcendit de cælis, incarnatus de Spi- „
ritu ſancto, & ſancta gloriosa & ſem- „
per Virgine Maria, & inhumanatus, „
ſive homo factus eſt, & paſſus cru- „
cem pro nobis ſub Pontio Pilato, ſe- „
pultus eſt, & reſurrexit tertio die. „
Unius ac ejuſdem paſſiones & mira- „
cula, quæ ſponte pertulit in carne, „
agnoſcentes. Non enim alium Deum „
Verbum, & alium Chriſtum novi- „
mus, ſed unum & eumdem, conſub- „
ſtantialem Patri ſecundum Deita- „
tem, & conſubſtantialem nobis ſecun- „
dum humanitatem. Ut enim eſt in Di- „
vinitate perfectus, ita idem ipſe & per- „
fectus eſt in humanitate. Nam ejus „
ſecundum hypoſtaſim ſeu ſecundum „ *Edit. Paris.*
perſonam unitatem ſuſcipimus, & con- „ *pag.* 343.
fitemur: manſit enim Trinitas Trini- „
tas, & poſt incarnatum unum ex Trini- „
tate Dei Verbum: neque enim quartæ „
perſonæ adjectionem admittit ſancta „
Trinitas. His ita ſe habentibus, ana- „
thematizamus omnem hæreſim, præci- „
pue vero *Neſtorium* anthropolatram, „
& qui eadem cum ipſo ſentiunt, vel „
ſenſerunt, qui dividunt unum Domi- „
num noſtrum Jeſum Chriſtum Filium „
Dei, & Deum noſtrum, & qui non „
confitentur proprie, & ſecundum ve- „
ritatem ſanctam glorioſam, & ſemper „
Virginem Mariam Theotocon ſeu Dei- „
param, id eſt, Dei matrem: ſed qui „
duos Filios dicunt, unum ex Deo Pa- „
tre Deum Verbum, alterum ex ſancta „
ſemper Virgine Deipara Maria, gra- „
tia & habitudine, & propinquitate, „
quam cum Deo Verbo habet, natum „
eſſe: & qui negant, nec confitentur „
Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum „
Filium Dei, & Deum noſtrum incar- „
natum, & hominem factum, & cru- „
cifixum, unum eſſe ex ſancta, & con- „
ſubſtantiali Trinitate. Ipſe enim ſolus „
eſt coadorandus & conglorificandus Pa- „
tri & ſancto Spiritui. „

Anathematizamus inſuper, & *Eutychem*, mente captum, & qui cum „
eo ſentiunt, aut ſenſerunt, qui phan- „
taſiam introducunt, negantque veram „
nativitatem, ſeu generationem Do- „
mini, & Salvatoris noſtri Jeſu Chri- „
ſti ex ſancta Virgine & Deipara, hoc „
eſt, noſtram ſalutem, & qui non „
confitentur ipſum conſubſtantialem Pa- „
tri ſecundum Deitatem, & conſub- „
ſtantialem nobis ſecundum humanita- „
tem. Similiter autem anathematiza- „
mus, & *Apollinarium* plychophthoron, „
ſive animicidam, & qui cum eo ſen- „
tiunt, vel ſenſerunt, qui dicunt inani- „
mem, hoc eſt animæ humanæ exper- „
tem, eſſe Dominum noſtrum Jeſum „
Chriſtum Filium Dei, & Deum no- „
ſtrum, & qui confuſionem, aut contur- „
bationem introducunt, & invehunt in „
unigeniti Dei Filii inhumanationem ſi- „
ve humanitatem: & omnes poſtremo, „
qui eadem cum ipſo ſenſerunt, aut ſen- „
tiunt. „

Exemplum autem hujus edicti om- „
nes Epiſcopi in ſuis civitatibus ac- „
ceperunt, & in Eccleſiis ſuis pro- „
mulgarunt. „

* ἐνανθρωπήσαντα
* δὲ
* abeſt.
* ἐκ τῶν τούτων παθημάτων τὰ παθήματα.
* ἐν σαρκί.
* καὶ ἐκ τῶν
* ἀσυγχύτως ἐν δύο φύσεσι γνωριζόμενον, ἤγουν ἐκ δύο φύσεων σύνθεσιν, ἥτις ἐστὶν ἡ αὐτὸς ἐκ ἀνθρωποτήτος σύνθεσις
* γὰρ
* ἑνωσιν
* τετάρτου προσώπου
* Εὐτυχέντα
* τετυφωμένον
* Ἀπολλ.
* φρονήσαντας ἢ φρονοῦντας τοὺς ἄνουν λέγοντας.
* ἐναν.
* τοῦ καὶ φρ.

Mm

534 VII. Ind. XII. Justiniano Augusto V. & Paulino Coss.

A ζ'. Ind. ιβ'. Τπ. Ιουστιανῦ Αὐγούστου τὸ ε', καὶ Παυλίνου.

His Coss. renovatus est Justinianus Codex, eidem adjunctis post illius editione, factis constitutionibus: jussumque est, ut priore illa editione antiquata, vim & auctoritatem obineret ab a. d. IV. Kal. Jan. Indictionis XIII.

Edit. Paris. pag. 344.

Ἐπὶ τούτων τῶν Τπάτων, ὁ Ἰουστινιανὸς κώδιξ ἀνανεώθη, προσθέσεσιν αὐτῷ καὶ τῷ μὲν πρὸ αὐτοῦ ἐκτάξεσιν. Καὶ ἐκελεύσθη τῆς προτέρας ἐκδόσεως χολαζούσης ἀνθυπατεύεσθαι ἀπὸ τῆς πρὸ δ' Καλανδῶν Ἰανουαρίων, Ἰνδικτιῶνος ιγ'.

535 VIII. Ind. XIII. Bilisario solo Cos.

ν'. Ind. ιγ'. Τπ. Βελισαρίου μόνου α'.

CCCXXIX. OLYMPIAS.

τκθ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

536 IX. Ind. XIV. Bilisario II. solo Cos.

Θ'. Ind. ιδ'. Τπ. Βελισαρίου μόνου β'.

537 X. Ind. XV. Bilisario III. solo Cos.

B ι'. Ind. ιε'. Τπ. Βελισαρίου μόνου γ'. 319

538 XI. Ind. I. Joanne solo Cos.

ια'. Ind. α'. Τπ. Ἰωάννου μόνου.

539 XII. Ind. II. Apione, filio Strategii, solo Cos.

ιβ'. Ind. β'. Τπ. Ἀπίωνος, υἱοῦ Στρατηγίου, μόνου.

CCCXXX. OLYMPIAS.

τλ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

540 XIII. Ind. III. Justino Juniore solo Cos.

ιγ'. Ind. γ'. Τπ. Ἰουστίνου τοῦ μόνου.

541 XIV. Ind. IV. Basilio solo Cos. 330

ιδ'. Ind. δ'. Τπ. Βασιλείου μόνου.

542 XV. Ind. V. Post Consulatum Basilii I. solius.

ιε'. Ind. ε'. Μετὰ Τπ. Βασιλείου μόνου α'.

543 XVI. Ind. VI. Post Cons. Basilii II. solius.

ις'. Ind. ς'. μ Τπ. Βασιλείου μόνου β'.

CCCXXXI. OLYMPIAS.

τλα'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

544 XVII. Ind. VII. Post Cons. Basilii III. solius.

C ιζ'. Ind. ζ'. μ Τπ Βασιλείου μόνου γ'.

545 XVIII. Ind. VIII. Post Cons. Basilii IV. solius. 330

ιη'. Ind. η'. μ Τπ. Βασιλείου μόνου δ'.

546 XIX. Ind. IX. Post Cons. Basilii V. solius.

ιθ'. Ind. θ'. μ Τπ. Βασιλείου μόνου ε'.

547 XX. Ind. X. Post Cons. Basilii VI. solius.

κ'. Ind. ι'. μ Τπ. Βασιλείου μόνου ς'.

CCCXXXII. OLYMPIAS.

τλβ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

548 XXI. Ind. XI. Post Cons. Basilii VII. solius.

κα'. Ind. ια'. μ Τπ. Βασιλείου μόνου ζ'.

549 XXII. Ind. XII. Post Cons. Basilii VIII. solius. 330

κβ'. Ind. ιβ'. μ Τπ. Βασιλείου μόνου η'.

550 XXIII. Ind. XIII. Post Cons. Basilii IX. solius.

κγ'. Ind ιγ'. μ Τπ. Βασιλείου μόνου θ'.

551 XXIV. Ind. XIV. Post Cons. Basilii X. solius.

D κδ'. Ind. ιδ'. μ Τπ. Βασιλείου μόνου ι'.

CCCXXXIII. OLYMPIAS.

τλγ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

552 XXV. Ind. XV. Post Cons. Basilii XI. solius.

κε'. Ind. ιε'. μ Τπ. Βασιλείου τὸ ια' μόνου.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἡ Ἰουστινιανῦ βασιλείας, μ ἡ Τπ Φλ. Βασιλείου τὸ ια' μόνου, γέγονεν ἡ ε' Συνόδος ἐν Κωνσταντινουπόλει κ τῶν ἁγίων, καὶ μακαρίων, κ ἀκηράτων, κ ἀλλοτρίων τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἑλληνικῶν δογμάτων, Ὠριγένους κ Διδύμου, καὶ Εὐαγρίου τοῦ Σκυθιάνου, κ Θεοδώρου τοῦ ἀσεβοῦς, κ τῶν Ἰουδαϊκῶν αὐτῶν συγγραμμάτων, κ τῆς ἀκηράτου ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην Ἴβα λεγομένης, καὶ τῶν μωρῶν συγγραμμάτων Θεοδωρήτου τῶν κατὰ τῶν ιβ κεφαλαίων Κυρίλλου τοῦ ἁγιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν κ Διδασκάλου.

pag. 345.

E

Hoc anno imperii Justiniani, post Consulatum Fl. Basilii XI solius, celebrata est Synodus Constantinopoli contra impia, execranda, impura, & a Christiana religione prorsus aliena pagana dogmata Origenis ac Didymi & Evagrii, perduellium Dei, & Theodori impii, ac illius scripta Judaica, & impuram Epistolam ad Maren Persam Iba dictam, ac inepta Theodoreti scripta adversus XII. capita Cyrilli sanctissimi Patris nostri & Doctoris.

A

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ, ΗΤΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ καὶ ἔκδοσις ἀκριβὴς, περὶ τῆς ἀμωμήτου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν τῆς Χριστιανῶν.

EDICTUM, SIVE DOCTRINA & accurata expositio immaculatæ ac rectæ fidei nostræ Christianæ.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ φιλόχριστος, Ἰουστινιανὸς, Ἀλαμανικὸς, Γοτθικὸς, Φραγγικὸς, Γερμανικὸς, Ἀντικὸς, Ἀλανικὸς, Οὐανδαλικὸς, Ἀφρικανὸς, Εὐσεβὴς, Εὐτυχὴς, Ἔνδοξος, Νικητὴς, Τροπαιοῦχος, Ἀειστέβαστος, Αὔγουστος, πατὴρ τῆς πλησμάτης τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

In nomine Dei & Patris, & unigeniti ipsius Filii Iesu Christi Domini nostri, & sancti Spiritus, Imperator Cæsar Christi amans, Iustinianus, Alamanicus, Gotthicus, Francicus, Germanicus, Anticus, Alanicus, VVandalicus, Africanus, Pius, Felix, Inclytus, Victor, Triumphator, Semper venerabilis, Augustus, universo cœtui Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ.

B

* Εἰδότες ὡς οὐδὲν ἄλλο οὕτω θεραπεύει τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν, ὡς τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φρονεῖν πάντας τοὺς Χριστιανοὺς περὶ τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀμώμητον πίστιν, καὶ μὴ εἶναι χίσματα ἐν τῇ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἀναγκαῖον ἡγησάμεθα πάσαν πρόφασιν ἀναιροῦντες τοῖς σκανδαλιζομένοις, ἢ σκανδαλίζουσι, τοῦ τῆς ὀρθῆς πίστεως ὁμολογίαν τοῦ ἐν τῇ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ κηρυττομένου φανερὰν διὰ τοῦ παρόντος ἐδίκτου ποιήσασθαι, πρὸς τὸ καὶ τοὺς τοῦ ὀρθοῦ πίστιν ὁμολογοῦντας, ἐν βεβαίῳ ταύτην φυλάττειν, καὶ τοὺς πρὸς ταύτην φιλονεικοῦντας, μαθόντας τοῦ ἀληθείας, σπεύσαι ἑαυτοῦς ἑνῶσαι τῇ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ.

Perperam apud Leunc.
* *Ἰδίοτητα.*

Scientes quod nihil aliud sic potest misericordem Deum placare, quam ut omnes Christiani unum idemque sapiant in recta & immaculata fide, nec sint dissensiones in sancta Dei Ecclesia: necessarium putavimus, omnem occasionem interimentes eis qui scandalizantur, vel qui scandalizant, rectæ fidei confessionem, quæ in sancta Dei Ecclesia prædicatur, præsenti edicto facere manifestam: ut & illi qui rectam fidem confitentur, firmiter eam custodiant: & illi qui adversus eam contendunt, discentes veritatem, festinent semetipsos unire sanctæ Dei Ecclesiæ.

C

Ὁμολογοῦμεν τοίνυν πιστεύειν εἰς Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον, μίαν Θεότητα, ἤτοι φύσιν καὶ οὐσίαν, καὶ δύναμιν, καὶ ἐξουσίαν ἐν τρισὶν ὑποστάσιν, ἤτοι προσώποις δοξάζοντες, εἰς ἃ βεβαπτίσμεθα, εἰς ἃ πεπιστεύκαμεν, καὶ οἷς συντασσόμεθα, τὰς μὲν ἰδιότητας χωρίζοντες, ἑνοῦντες δὲ τοῦ Θεότητα. Μονάδα γὰρ ἐν Τριάδι, καὶ Τριάδα ἐν μονάδι προσκυνοῦμεν, παράδοξον ἔχουσαν καὶ τοῦ διαίρεσιν καὶ τοῦ ἕνωσιν. Μονάδα μὲν κατὰ τὸν τῆς οὐσίας, ἤγουν Θεότητος λόγον, Τριάδα δὲ κατὰ τὰς ἰδιότητας, ἤγουν Ὑποστάσεις, ἤτοι πρόσωπα. Διαιρεῖται γὰρ ἀδιαιρέτως, ἵνα ἕνας εἴπωμεν, καὶ συνάπτεται διῃρημένως. Ἓν γὰρ ἐν τρισὶν ἡ Θεότης, καὶ τὰ τρία, ἐν οἷς ἡ Θεότης, ἤ, τόγε ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἃ ἐστὶ Θεότης, Θεὸν ἕκαστον, ἂν θεωρεῖται μόνον τῇ νοῒ χωριζόντος τὰ ἀχώριστα, Θεὸν τὰ τρία μετ' ἀλλήλων νοούμενα * τῇ αὐτῇ τῆς * κινήσεως, καὶ τῆς φύσεως. Ἐπειδὴ χρὴ καὶ τὸν ἕνα Θεὸν, καὶ τὰς τρεῖς ὑποστάσεις κηρύττειν, ἤγουν τρία πρόσωπα, καὶ ἑκάστῳ μετὰ τῆς ἰδιότητος, καὶ σὺν ἡ ἕνωσιν * σύγχυσιν ἐργαζόμεθα μετὰ Σαβελλίου, ἤ

* *τῇ τ' αὐτῇ.*
* *ἰσ. διαιρέσεως Labb.*
* *ἰσ. ἀμελοῦντες*

Chron. Pasch.

Scientes igitur credere in Patrem & Filium, & Spiritum sanctum, Trinitatem consubstantialem, unam Deitatem, sive naturam & substantiam & virtutem & potestatem in tribus subsistentiis sive personis adorantes, * in quibus baptizati sumus, in quas credimus, in quibus confessionem dedimus, proprietates quidem separantes, Deitatem autem unientes. Unitatem enim in Trinitate, & Trinitatem in unitate adoramus, mirabilem habentem & divisionem & unitionem: unitatem quidem, secundum rationem substantiæ seu Deitatis: Trinitatem autem, secundum proprietates, vel subsistentias, sive personas. Dividitur enim sine divisione, (ut sic dicamus) & conjungitur divise. Unum enim est Deitas in tribus & tria unum, in quibus Deitas est: aut (ut subtilius dicamus) ipsa tria est Deitas, * quæ tria Deus Pater, Deus Filius, Deus Spiritus sanctus, cum unaquæque persona solum intelligitur, mente separante inseparabilia, & tria unus Deus, cum simul intelliguntur propter eamdem virtutem, eamdemque naturam: quoniam oportet & unum Deum confiteri, & tres subsistentias prædicare, seu tres personas, & unamquamque cum sua

* *in qua credimus, in quibus baptizati sumus, & quibus confessionem dedimus.*

D

E

F

Edit. Paris. pag. 346.

* *quæ tria. desunt in cod. Colb.*

» proprietate. Et unitatem confitentes, » confuſionem non facimus ſecundum Sa- » bellium dicentem, Trinitatem unam * trionymum » eſſe perſonam * trinomium eumdem » Patrem, & Filium, & Spiritum ſan- » ctum: nec dividentes proprietates, a- » lienamus a Dei Patris ſubſtantia Fi- » lium & Spiritum ſanctum, ſecundum * Arii furorem, in tres diverſas na- * Arii incidentis. » turas * incidentes Deitatem.

» Unus igitur Deus Pater, ex quo » omnia: & unus unigenitus Filius, » per quem omnia: & unus Spiritus » ſanctus, in quo omnia. Confitemur » autem ipſum unigenitum Filium Dei, » Deum Verbum, ante ſæcula & ſine » tempore ex Patre natum, non factum, » in ultimis diebus propter nos & pro- » pter noſtram ſalutem deſcendiſſe de » cœlis, & incarnatum eſſe ex Spiritu » ſancto, & ſancta glorioſa Dei geni- » trice ſemper Virgine Maria, & na- » tum ex ipſa, qui eſt Dominus Jeſus » Chriſtus, unus de ſancta Trinitate, » conſubſtantialis Deo Patri ſecundum » Deitatem, & conſubſtantialis nobis » idem ipſe ſecundum humanitatem, » paſſibilis carne, impaſſibilis idem ip- » ſe Deitate. Non enim alius quidam » eſt præter Deum Verbum, qui paſ- » ſionem & mortem ſuſcepit: ſed ipſe » impaſſibilis & ſempiternus Deus Ver- » bum generationem carnis humanæ ſu- » ſtinere dignatus, implevit omnia. » Ideo non alium Deum Verbum eſſe, » qui miracula operatus eſt, & alium » Chriſtum qui paſſus eſt, cognoſci- » mus: ſed unum eumdemque Domi- » num noſtrum Jeſum Chriſtum, Dei » Verbum incarnatum, & hominem fa- » ctum, & ejuſdem ipſius miracula & » paſſiones, quas carne voluntarie ſu- » ſtinuit, confitemur. Non enim homo » aliquis pro nobis ſemetipſum dedit, » ſed ipſe Deus Verbum ſuum corpus » pro nobis dedit, ne in hominem fi- » des & ſpes noſtra ſit, ſed in ipſum » Deum Verbum noſtram fidem habea- » mus. Et Deum igitur eum confi- » tentes, non abnegamus ipſum eſſe & » hominem: & hominem dicentes eum, *Edit. Pariſ.* » non abnegamus ipſum eſſe & Deum. *pag.* 347. » Si enim Deus tantummodo eſſet, quo- » modo patiebatur? quomodo crucifi- » gebatur, & moriebatur? Aliena enim » illa ſunt Deo. Sin autem homo ſo- » lum, quomodo per paſſionem vince- » bat? quomodo ſalvos faciebat? quo- » modo vivificabat? Hæc enim ſupra » hominis naturam erant. Nunc autem » idem ipſe patitur, & ſalvos facit, & » per paſſionem vincit, idem ipſe Deus, » ipſe homo, utrumque tamquam u- » num, utrumque tamquam ſolum. Un- » de ex utraque natura, id eſt, ex Dei- » tate & humanitate unum Chriſtum » compoſitum dicentes, confuſionem » unitioni non introducimus. Et in u- » traque autem natura, id eſt, in Divi- » nitate & humanitate, unum Domi- » num noſtrum Jeſum Chriſtum Dei » Verbum incarnatum, & hominem fa- » ctum cognoſcentes, diviſionem qui- » dem per partes, vel inciſionem non » inferimus uni ejus ſubſiſtentiæ: dif- » ferentiam autem naturarum, ex quibus » compoſitus eſt, ſignificamus, non in- » teremptam propter unitatem, quo- » niam utraque natura in ipſo eſt. Cum » enim compoſitionem dicamus, ne-

A ἀρόσωπον τελώτμον λέγοντα τὴν Τριάδα, τὸν αὐτὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Οὔτε διαιροῦντες * ἀλλοτρίωμεν τῆς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς οὐσίας τὸν Υἱὸν, ἢ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κατὰ τὴν Ἀρείου μανίαν, εἰς τρεῖς ἑτερόρυς οὐσίας κατατέμνοντος τὴν Θεότητα.

Εἷς τοίνυν Θεὸς ὁ Πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ εἷς Υἱὸς μονογενὴς δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἓν Πνεῦμα ἅγιον, ἐν ᾧ τὰ πάντα. Ὁμολογοῦμεν δὲ αὐτὸν μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, Θεὸν Λόγον τὸν πρὸ αἰώνων, καὶ ἀχρόνως ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν δι' ἡμᾶς καὶ B διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ τῆς ἁγίας ἐνδόξου Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ γεννηθέντα ἐξ αὐτῆς, ὅς ἐστιν Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἷς τῆς ἁγίας Τριάδος, ὁμοούσιος τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα, καὶ ὁμοούσιος ἡμῖν ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, παθητὸς σαρκὶ, ἀπαθὴς ὁ αὐτὸς θεότητι. Οὐ γὰρ ἕτερός τίς ἐστι παρὰ τὸν * Λόγον, ὁ τὸ πάθος, καὶ τὸν θάνατον ἀναδεξάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀπαθὴς καὶ ἀίδιος * τοῦ Θεοῦ Λόγος, γνησίως σαρκὸς ἀνθρωπίνης ἀναδόμενος, τὰ πάντα πεπλήρωκε. Διὸ οὐκ ἄλλον τὸν Θεὸν Λόγον τὸν θαυματουργήσαντα, C καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν τὸν παθόντα ἐπιστάμεθα, ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τὰ αὐτοῦ πάντα θαύματα, καὶ τὰ πάθη, ἅπερ ἑκουσίως ὑπέμεινε σαρκὶ ὁμολογοῦμεν. Οὐτε γὰρ ἄνθρωπός τις ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν δέδωκεν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Λόγος τὸ ἴδιον σῶμα δέδωκεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα μὴ εἰς ἄνθρωπον ἡ πίστις, καὶ ἡ ἐλπὶς ἡμῶν ᾖ, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν Λόγον τὴν ἡμετέραν πίστιν ἔχωμεν. Καὶ Θεὸν τοίνυν αὐτὸν ὁμολογοῦντες, οὐκ ἀθετοῦμεν τὸ εἶναι αὐτὸν καὶ ἄνθρωπον· καὶ ἄνθρωπον λέγοντες D αὐτὸν, οὐκ ἀρνούμεθα τὸ εἶναι αὐτὸν καὶ Θεόν. Εἰ γὰρ Θεὸς μόνον ἦν, πῶς ἔπαχε, πῶς ἐσταυροῦτο, καὶ ἀπέθνησκεν; ἀλλότρια γὰρ ταῦτα Θεοῦ. Εἰ δὲ ἄνθρωπος μόνον, πῶς διὰ τῶν πάθους ἐνίκα; πῶς ἔσωζε; πῶς ἐζωοποίει; Ταῦτα γὰρ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἦν. Νῦν δὲ αὐτὸς πάσχει καὶ σώζει, καὶ διὰ τῶν πάθους νικᾷ, ὁ αὐτὸς Θεὸς, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος τὸ σωματοφόρον, ὡς ἓν ἑκάτερον, ὡς μόνον. Οθεν ἐξ ἑκατέρας φύσεως, τῆς τε Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος ἕνα Χριστὸν σωζόμενον λέγοντες, σύγχυσιν τῇ ἑνώσει οὐκ εἰσαγόμεθα, καὶ ἐν ἑκατέρᾳ φύσει, τουτέστιν ἐν Θεότητι καὶ ἐν ἀνθρωπότητι τὸν ἕνα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον σαρκωθέντα, καὶ ἐνανθρωπήσαντα γινώσκοντες, καὶ διαίρεσιν μὲν τινὰ * ἀμερῆ, ἢ τομὴν οὐκ εἰσφέρομεν τῇ μιᾷ αὐτοῦ Θεοῦ ὑποστάσει· τὴν δὲ διαφορὰν τῶν φύσεων, ἐξ ὧν συνεστῶτα συμβαίνομεν, οὐκ ἀνῃρημένην διὰ τὴν ἕνωσιν, ἐπειδὴ ἑκατέρα φύσις ἐστὶν ἐν αὐτῷ. Συνθέσεως γὰρ ὁμολογουμένης, ἐν τῷ μέρει ἐν τῷ ὅλῳ ὑπάρχει, καὶ

τὸ ὅλον ἐν τοῖς μέρεσι γινώσκεται. Οὔτε γὰρ ἡ θεία φύσις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην μεταβλήθη, οὔτε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἰς τὴν θείαν ἐτράπη. Νοουμένης δὲ μᾶλλον τῆς ὑπαρχούσης ἑκατέρας ἐν τῇ τῆς ἰδίας φύσεως ὅρῳ τε καὶ λόγῳ, γενομένην φαμὲν τὴν ἕνωσιν καθ' ὑπόστασιν. Ἡ δὲ καθ' ὑπόστασιν ἕνωσις δηλοῖ, ὅτι Θεὸς Λόγος, τουτέστιν ἡ μία ὑπόστασις ἐκ τῶν τριῶν τῆς θεότητος ὑποστάσεων, οὐ προϋποστάντι ἀνθρώπῳ ἑνώθη, ἀλλ' ἐν τῇ γαστρὶ τῆς ἁγίας Παρθένου ἐδημιούργησεν ἐν ἑαυτῇ, ἐξ αὐτῆς ἐν τῇ ἰδίᾳ ὑποστάσει σάρκα ἐμψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ καὶ νοερᾷ, ὅπερ ἐστὶ φύσις ἀνθρωπίνη. Ταύτην δὲ τὴν καθ' ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸς τὴν σάρκα ἕνωσιν διδάσκων ἡμᾶς καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος λέγει· Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβών. Διὰ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, τὴν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν ὑπάρχουσαν ἐδείξεν ἐν οὐσίᾳ Θεοῦ. Διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν, Μορφὴν δούλου ἔλαβε, οὐσίᾳ ἀνθρώπου, καὶ οὐ ὑποστάσει, ἵνα προσώπῳ ἑνωθῆναι τὸν Θεὸν Λόγον ἐσήμανεν. Οὔτε γὰρ εἶπε, Τὸν ἐν μορφῇ δούλου ὑπάρχοντα ἔλαβεν, ἵνα μὴ προϋποστάντι ἀνθρώπῳ ἑνωθῆναι δείξῃ τὸν Λόγον, καθὼς Θεόδωρος, καὶ Νεστόριος ἀσεβοῦντες ἐβλασφήμησαν, χριτικὴν τὴν ἕνωσιν λέγοντες.

Ἡμεῖς δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ τοῖς ἁγίοις Πατράσιν ἑπόμενοι, ὁμολογοῦμεν, ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος σὰρξ ἐγένετο, ὅπερ ἐστὶ, καθ' ὑπόστασιν ἑαυτῷ ἑνῶσαι φύσιν ἀνθρωπίνην. Διὸ καὶ εἷς ὑπάρχει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸ τέλειον τῆς θείας φύσεως, καὶ τὸ τέλειον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως (Καὶ ἔστιν ὁμογενὴς μὲν καὶ Λόγος, ὡς ἐκ Θεοῦ Πατρὸς γεννηθείς, καὶ πρωτότοκος δὲ ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς ὁ αὐτὸς ὅτι γέγονεν ἄνθρωπος, (ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ Θεοῦ υἱὸς ἀνθρώπου γέγονε) ἐν μένας ὅπερ ἦν, οὐ μεταβαλὼν ὅπερ γέγονε. Ὅθεν καὶ δύο γενέσεις τοῦ αὐτοῦ μονογενοῦς Θεοῦ Λόγου ὁμολογοῦμεν, τὴν μὲν πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀσωμάτως· τὴν δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς ἁγίας, ἐνδόξου, Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας σαρκωθέντος καὶ ἐνανθρωπήσαντος. Ὁ γὰρ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας ὑπὲρ ἔννοιαν, ἐκ μητρὸς ἀνέτειλεν ὑπὲρ λόγον, καὶ ὢν Θεὸς ἀληθὴς, ἄνθρωπος γέγονεν ἀληθῶς. Διὰ τοῦτο κυρίως καὶ κατὰ ἀλήθειαν Θεοτόκον τὴν ἁγίαν, ἔνδοξον, καὶ ἀειπάρθενον Μαρίαν ὁμολογοῦμεν, οὐχ ὡς τοῦ Θεοῦ Λόγου τὴν ἀρχὴν ἐξ αὐτῆς λαβόντος ἀλλ' ὅτι ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ὁ πρὸ τῶν αἰώνων μονογενὴς Θεὸς Λόγος σαρκωθεὶς ἐξ αὐτῆς ἀτρέπτως ἐνανθρώπησε, καὶ ἀόρατος ὢν ἐν τοῖς ἰδίοις, ὁρατὸς γέγονεν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν, καὶ ἀπαθὴς ὢν Θεὸς, ἠξίωσε παθητὸς εἶναι ἄνθρωπος· καὶ ὁ ἀθάνατος, νόμοις ὑποκεῖσθαι θανάτου. Τοῦτον δὲ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντα ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ σάρκα, ὁμοιωθέντα ἀνθρώποις, καὶ σταυρωθέντα ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ἐκήρυξαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι αὐτὸν εἶναι Θεὸν, αὐτὸν ἄνθρωπον, αὐτὸν υἱὸν

cesse est confiteri & partes in toto esse, & totum in partibus cognosci. Nec enim divina natura in humanam transmutata est, nec humana natura in divinam conversa est. Magis autem intelligitur, quod utraque in proprietate & ratione suæ naturæ manente, facta est unitas secundum subsistentiam. Unitas autem secundum subsistentiam significat, quod Deus Verbum, id est, una subsistentia ex tribus Deitatis subsistentiis, non ante plasmato homini unitus est, sed in utero sanctæ Virginis creavit sibi ex ipsa in sua subsistentia carnem animatam anima rationali & intellectuali, quod est natura humana. Hanc autem secundum subsistentiam unitatem Dei Verbi ad carnem docens nos & divinus Apostolus, dicit: *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, æqualem se esse Deo: sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens.* Per hoc enim quod dixit *Qui cum in forma Dei esset*, Verbi subsistentiam in natura Dei esse ostendit. Per hoc autem quod dixit: *Formam servi accepit*, naturæ hominis, & non subsistentiæ sive personæ, unitum esse Deum Verbum significavit. Nec enim dixit, quod eum qui in forma servi erat, accepit: ne ante plasmato homini unitum esse Deum Verbum ostenderet, sicut Theodorus & Nestorius impii blasphemaverunt, affectualem dicentes unitatem.

Nos autem sequentes divinas scripturas & sanctos patres, confitemur quod Deus Verbum caro factus est, quod est secundum subsistentiam sibi unire naturam humanam. Ideo & unus est Dominus noster Jesus Christus, habens in semetipso perfectionem divinæ naturæ, & perfectionem naturæ humanæ. Et est unigenitus * quidem Verbum, utpote ex Deo Patre natus, & primogenitus autem in multis fratribus: idem ipse cum factus est homo (Filius enim Dei, filius hominis factus est) & manens quod erat, non transmutavit quod factus est. Unde & duas nativitates ejusdem ipsius unigeniti Dei Verbi confitemur: ante sæcula quidem ex Patre incorporaliter nati, in ultimis autem diebus ejusdem ipsius incarnati & nati de sancta glorioſa Dei genitrice & semper Virgine Maria. Qui enim de Patre splendit supra intellectum, ex matre ortus est supra rationem. Et cum Deus verus esset, factus est vere homo. Ideo proprie & vere Dei genitricem sanctam glorioſam & semper Virginem Mariam confitemur: non quia Deus Verbum initium ex ipsa accepit, sed quod in ultimis diebus unigenitus Deus Verbum, qui ante sæcula erat, incarnatus ex ipsa, immutabiliter homo factus est: & cum invisibilis in suis esset, visibilis factus est in nostris: & cum impassibilis Deus esset, non dedignatus est passibilis esse homo, & immortalis, mortis legibus subjacere. Istum, qui in Bethlehem de semine David natus est secundum carnem, & similis factus hominibus, & crucifixus est pro hominibus sub Pontio Pilato, prædicaverunt sancti Apostoli ipsum esse Deum, ipsum hominem: ipsum

Philipp. 2.

Edit. Paris. pag. 348.

* quidem &

» Filium Dei, ipſum filium hominis; A
» ipſum de cœlo, ipſum de terra; ip-
» ſum impaſſibilem, ipſum paſſibilem.
» Deus enim Verbum, qui natus eſt
» deſurſum ex Patre ineffabiliter, ine-
» narrabiliter, incomprehenſibiliter,
» ſempiterne, ipſe in tempore naſcitur
» deorſum de Virgine Maria, ut illi
» qui deorſum prius nati ſunt, deſur-
» ſum ſecundo naſcerentur, id eſt, ex
» Deo. Ipſe igitur matrem tantummo-
» do habet ſuper terram, & nos tan-
» tummodo Patrem habemus in cœlo.
» Cum enim accepiſſet mortalem pa-
» trem hominum Adam, dedit homi-
» nibus ſuum Patrem immortalem, ſe-
* Joan. 1. Edit. Pariſ. pag. 349. » cundum hoc quod dicitur: *Dedit eis*
» *poteſtatem filii Dei fieri*. Unde & mor-
» tem ſecundum carnem guſtat Filius B
» Dei, propter carnalem ſuum patrem,
» ut filii hominis vitæ ejus participes
» fierent, propter ſuum ſecundum ſpiri-
» tum Patrem Deum. Ipſe igitur ſecun-
» dum naturam filius eſt Dei, nos au-
» tem ſecundum gratiam; & iterum ip-
» ſe ſecundum diſpenſationem & pro-
» pter nos filius fuit Adam, nos au-
» tem ſecundum naturam ſumus filii
» Adam. Pater enim eſt ejus Deus ſe-
» cundum naturam, noſter autem ſe-
» cundum gratiam. Et Deus ei fuit ſe-
» cundum diſpenſationem, eo quod
» homo factus eſt: noſter autem ſecun-
» dum naturam Dominus eſt & Deus.
» Et ideo Deus Verbum, qui eſt Filius
» Dei Patris, unicus carni, factus eſt C
» caro, ut homines uniti ſpiritui, fie-
» rent unus ſpiritus. Ipſe igitur verus
» Filius Dei omnes nos induxit ut
» omnes induamur unum Deum. Et eſt
» etiam poſt incarnationem unus de ſan-
» cta Trinitate, unigenitus Filius Dei
» Dominus noſter Jeſus Chriſtus, com-
» poſitus ex utraque natura. Compoſi-
» tum autem Chriſtum confitemur, ſan-
» ctorum Patrum doctrinam ſequentes.
» In myſterio enim Chriſti unitas ſe-
» cundum compoſitionem, confuſio-
» nem & diviſionem rejicit, & ſervat
» quidem utriuſque naturæ proprieta-
» tem; unam autem ſubſiſtentiam ſeu
» perſonam Dei Verbi & cum carne
» oſtendit, & eſt unus idemque perfe- D
» ctus in Deitate, & perfectus in huma-
» nitate, non tamquam in duabus ſub-
» ſiſtentiis ſive perſonis, ſed in divina
» natura & humana cognoſcendus, ut
» unus ſit in utraque perfectus Deus
» & perfectus homo, idem ipſe Domi-
» nus noſter Jeſus Chriſtus, unus de ſan-
» cta Trinitate conglorificandus Patri
» & ſancto Spiritui. Nec enim quar-
» tæ perſonæ adjectionem ſuſcepit ſan-
» cta Trinitas & incarnato uno de ſan-
» cta Trinitate Deo Verbo. Iſtam igi-
» tur bonam traditionem, quam a ſan-
» ctis Patribus accepimus, cuſtodimus,
» in qua vivimus & converſamur, &
» quam, ab hac vita proficiſcentes, o-
» ramus nobiſcum habere, quæ eſt in E
» Patrem & Chriſtum Filium Dei vi-
» vi, & ſanctum Spiritum confeſſio.
» Hæc ita confitentes ſuper alias San-
» cti Cyrilli de fide recta doctrinas, &
» hoc quod dictum eſt ab ipſo, unam
» naturam Dei verbi incarnatam, ſuſ-
» cipientes, confitemur quod ex divi-
» na natura & humana unus Chriſtus
* in duab. » effectus eſt, & non * in una natura,
» prout quidem male intelligentes di-

Θεοῦ, αὐτὸν υἱὸν ἀνθρώπου, αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ, αὐτὸν ἀπὸ γῆς, αὐτὸν ἄπαθῆ, αὐτὸν παθητόν. Ὁ γὰρ γεννηθεὶς ἄνωθεν ἐκ Πατρὸς Λόγος ἀῤῥήτως, ἀφράστως, ἀκαταλήπτως, ἀϊδίως, αὐτὸς ἐν χρόνῳ γεννᾶται κάτωθεν ἐκ Παρθένου Μαρίας, ἵνα οἱ κάτωθεν πρότερον γεννηθέντες, ἄνωθεν ἐκ δευτέρου γεννηθῶσι, πατέρα ἐκ Θεοῦ. Αὐτὸς οὖν μητέρα μόνον ἔχει ἐπὶ γῆς, καὶ ἡμεῖς Πατέρα μόνον ἔχομεν ἐν οὐρανῷ. Λαβὼν γὰρ τὸν θνητὸν, πατέρα τῶν ἀνθρώπων Ἀδάμ, ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἀθάνατον, κατὰ τὸ λεγόμενον· ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι. Ὅθεν καὶ θανάτου κατὰ σάρκα γεύεται ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸν σαρκικὸν αὐτοῦ πατέρα, ἵνα οἱ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου τῆς ζωῆς αὐτοῦ μεταλάβωσι, διὰ τὸν κατὰ πνεῦμα αὐτῶν πατέρα τὸν Θεόν. Αὐτὸς οὖν κατὰ φύσιν υἱός ἐστι τοῦ Θεοῦ, ἡμεῖς κατὰ χάριν. Καὶ πάλιν αὐτὸς κατ' οἰκονομίαν, καὶ δι' ἡμᾶς, υἱὸς γέγονε τοῦ Ἀδάμ· ἡμεῖς δὲ κατὰ φύσιν ἐσμὲν υἱοὶ τοῦ Ἀδάμ. Πατὴρ οὖν αὐτοῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς κατὰ φύσιν, ἡμῶν κατὰ χάριν. Καὶ Θεὸς αὐτὸς γέγονε κατ' οἰκονομίαν, διότι ἄνθρωπος· ἡμῶν δὲ κατὰ φύσιν Δεσπότης ἐστὶ καὶ Θεός. Καὶ ὁ μὲν πρὸ τοῦ Λόγος, ὃς ἐστὶν Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ἐνωθεὶς σαρκὶ γέγονε σάρξ, ἵνα οἱ ἄνθρωποι ἐνωθέντες τῷ πνεύματι, γένωνται ἓν πνεῦμα. Αὐτὸς οὖν ὁ ἀληθινὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πᾶς πάντας ἡμᾶς φορεῖ, ἵνα οἱ πάντες τὸν ἕνα φορέσωμεν Θεόν. Καὶ ἐστὶ καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν εἷς τῆς ἁγίας Τετράδος ἐμψυχωμένος υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, συνὼν ἐξ ἑκατέρας φύσεως. Συνὼν δὲ ὁ Χριστὸς ὁμολογοῦμεν, τῇ τῶν ἁγίων Πατέρων ἀκολουθοῦντες διδασκαλίᾳ. Ἐπὶ μὲν τοῦ κατὰ Χριστὸν μυστηρίου, ἡ κατὰ σύνθεσιν ἕνωσις, τὴν σύγχυσιν καὶ διαίρεσιν ἀποβάλλεται, καὶ φυλάττει μὲν τὴν ἑκατέρας φύσεως ἰδιότητα, μίαν δὲ ὑπόστασιν, ἤτοι πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ μετὰ τῆς σαρκὸς δείκνυσι· καὶ ἐστιν εἷς καὶ αὐτὸς τέλειος ἐν Θεότητι, καὶ τέλειος ἐν ἀνθρωπότητι, οὐχ ὡς ἐν δυσὶν ὑποστάσιν, ἤτοι προσώποις, ἀλλ' ἐν θείᾳ φύσει, καὶ ἀνθρωπίνῃ γνωριζόμενος, ἵνα εἷς ᾖ τὰ ἑκάτερα τέλειος Θεὸς, καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ὁ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ εἷς τῆς ἁγίας Τετράδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Οὔτε γὰρ τετάρτου προσώπου προσθήκην ἐπεδέξατο ἡ ἁγία Τριὰς, καὶ σαρκωθέντος τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος Λόγου. Ταύτην τὴν καλὴν παράδοσιν, ἣν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων εἰλήφαμεν, φυλάττομεν, ἐν ᾗ ζῶμεν, καὶ πολιτευόμεθα. Καὶ ἣν συνήχθημεν λάβοιμεν εἰς Πατέρα καὶ Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἅγιον Πνεῦμα ὁμολογίαν. Ταῦτα οὕτως ὁμολογοῦντες ὑπὲρ τὰς ἄλλας τοῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου περὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως διδασκαλίας, καὶ τὸ εἰρημένον παρ' αὐτοῦ, μίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην δεχόμενοι, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐκ τῆς θείας φύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης εἷς Χριστὸς ἀπετελέσθη, καὶ οὐ μία φύσις, καθὼς τινὲς κακῶς τῷ λέξει ἐκλαμ-

βάσαντες λέγειν ἐπιχειρῶσιν. Αμέλει τι καὶ αὐτὸς ὁ A
* Κύριλλος. * Πατὴρ, ὁσάκις μίαν φύσιν εἶπε τῦ Λόγου σεσαρκωμένην, ἐπὶ τούτε τῆ τῆς φύσεως ὀνόματι, ἀντὶ ὑποστάσεως ἐχρήσατο. Καὶ ἐν οἷς λόγοις εἶπε ταύτην τὴν λέξιν, ἐν τοῖς ἑφεξῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον ἐπήγαγε ποτὲ μὲν Υἱόν, ποτὲ δὲ Λόγον, ἃ μονογενῆ, ἄπερ οὐ φύσεως, ἀλλ' ὑποστάσεως, ἤτοι προσώπου ἐστὶ δηλωτικά. Η τοίνυν ὑπόστασις τῦ Λόγου σαρκωθεῖσα, οὐ μίαν φύσιν, ἀλλ' ἕνα Χριστὸν συνθετον ἀπετέλεσε, τὸν αὐτὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον. Θεὸν δὲ καὶ ἄνθρωπον τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας μίαν φύσιν, ἤτοι οὐσίαν ἐπ' αὐτῇ λέγειν ἀσεβές. Αδύνατον γὰρ τὸν Κύριον ἡμῶν Ιησοῦν Χριστὸν, κατὰ μίαν, καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν, ἤτοι οὐσίαν, καὶ προ αἰώνων εἶναι, καὶ B
ἐν χρόνῳ, ἀπαθῆ, καὶ παθητὸν, ὅπερ ἐπὶ τῆς μιᾶς αὐτῦ ὑποστάσεως, ἤτοι προσώπου ὀρθῶς ὁμολογοῦμεν. Εξ αὐτῶν δὲ τῶν εἰρημένων τὸ αὐτῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου ὑποδείξωμεν τὴν περὶ τῆς εἰρημένης λέξεως σαφεστάτην αὐτῦ διδασκαλίαν. Εν γὰρ τῇ πρώτῃ πρὸς Σούκενσον ἐπιστολῇ, εἰπὼν μίαν φύσιν τῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην, εὐθὺς ἐπήγαγεν. Οὐκοῦν ὅσον μὲν ἦκεν εἰς ἔννοιαν καὶ εἰς γε μόνον ὡς τὸ ὁρᾶν τοῖς τῆς ψυχῆς ὄμμασι, τίνα τρόπον ἐνηνθρώπησεν ὁ μονογενὴς, δύο τὰς φύσεις εἶναι φαμὲν, ἕνα δὲ Υἱὸν, καὶ Χριστὸν καὶ Κύριον τὸν τῦ Θεῦ Λόγον C
ἐνανθρωπήσαντα καὶ σεσαρκωμένον.

Διὰ τοῦτον δὲ ὁ Πατὴρ τὸν τρόπον τῆς ἐνανθρωπήσεως παρασῆσαι βουλόμενος, καὶ τὸ ἀδιαίρετον καὶ ἀσύγχυτον φυλάττων, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν συνελθουσῶν φύσεων ἔδειξε, καὶ ἕνα Χριστὸν ἐκήρυξεν, ἀλλ' οὐχὶ μίαν φύσιν Θεότητος καὶ σαρκός. Καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ πρὸς τὸν αὐτὸν Σούκενσον ἐπιστολῇ, τὰ παραπλήσια διδάσκων, γράφει οὕτως· Εἰ μὲν γὰρ μίαν εἰπόντες τῦ Λόγου φύσιν σεσιγήκαμεν, οὐκ ἐπενεγκόντες τὸ σεσαρκωμένην, ἀλλ' οἷον ἐξωθοῦντες τὴν οἰκονομίαν, ἴσως αὐτοῖς πάχα που καὶ οὐκ ἀπείθανος ὁ λόγος, προσποιουμένοις ἐρωτᾶν, ποῦ τὸ πλεῖον ἐν ἀνθρωπότητι; ἢ τὸ, πῶς ὑφίστηκεν ἡ καθ' ἡμᾶς οὐσία; Επειδὴ δὲ καὶ ἐν ἀνθρωπότητι πλεότης, καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς οὐσίας ἡ δύναμις εἰσηνέγκατο διὰ τῦ λέγειν σεσαρκωμένην, παυσάσθωσαν καλαμίνην ῥάβδον ἑαυτοῖς ὑποσάσαντες. Τῦ γὰρ ἐκβάλλοντος τὴν οἰκονομίαν καὶ ἀρνουμένου τὴν σάρκωσιν, ἐπρεπε τὸ ἐγκαλεῖσθαι δικαίως, ὡς ἀφαιρουμένου τὸν ἐξ τῆς τελείας ἀνθρωπότητος. Εἰ δὲ (ὡς ἔφην) ἐν τῇ σεσαρκῶσθαι λέγειν αὐτὸν σαφὴς ἐστὶν, καὶ ἀναμφίβολος ὁμολογία τῦ, ὅτι γέγονεν ἄνθρωπος, ἤδη κωλύει νοεῖν, ὡς εἷς ὑπάρχων καὶ μόνος ἐξ ὁ Χριστὸς, ὁ αὐτὸς Θεός ἐστι καὶ ἄνθρωπος, ὥσπερ ἐν Θεότητι τέλειος, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρωπότητι τέλειος. Ορθῶτατα δὲ καὶ πάνυ σωφρόνως ἡ περὶ Τελειότητος τὸν περὶ τῦ σωτηρίου πάθους ἐκτίθεται λόγον, οὐκ αὐτὸν τὸν μονογενῆ ἐξ τῦ Θεοῦ, καθὸ νοεῖται, καὶ ἔστι Θεὸς παθεῖν εἰς ἰδίαν φύσιν, τὰ σώματος ἰχνηλατοῦσαν, παθεῖν δὲ μᾶλλον τῇ ξένῃ φύσει. Δεῖ γὰρ ἀναγκαίως ἀμφότερα σώζεσθαι τῷ ἑνὶ ἐξ, καὶ κατὰ ἀλήθειαν τὸ καὶ μὴ πάσχειν θείκως, καὶ τὸ λέγεσθαι παθεῖν ἀνθρωπίνως· ἡ γὰρ αὐτῦ πίστις

ctionem conantur dicere. Unde & „ Edit. Paris.
ipſe Pater, quoties unam naturam di- „ pag. 350.
xit Verbi incarnatam, in hoc naturæ „
nomine pro ſubſiſtentia uſus eſt. Et „
in quibus libris dixit hanc dictionem, „
in ſequentibus ſæpius intulit, & quan „
do Filium, & * quando Verbum, aut „ * eſt quando Filium, eſt quando Verbum.
unigenitum, quæ non naturam, ſed „
ſubſiſtentiam ſeu perſonam ſignifi- „
cant. Subſiſtentia igitur Verbi incar- „
nata non unam naturam, ſed unum „
Chriſtum compoſitum effecit, eum- „
de Ipſum Deum & hominem. Eos „
autem * qui Chriſtum Deum & homi- „ * qui Deum & hom. Chr. conf.
nem confitentur, unam naturam ſi- „
ve ſubſtantiam ipſius dicere im- „
pium eſt. Impoſſibile enim eſt, Do- „
minum noſtrum Jeſum Chriſtum ſe- „
cundum unam eamdemque naturam „
ſeu ſubſtantiam & ante ſæcula eſſe, „
& in tempore, aut impaſſibilem & „
paſſibilem: quod in una ſubſiſtentia „
ſive perſona ejus recte confitemur. „
Ex ipſis autem dictis ejuſdem Sancti „
Cyrilli oſtendemus de memorata di- „
ctione manifeſtam ipſius doctrinam. „
In prima enim ad Succeſſum epiſto- „
la, cum dixiſſet, unam naturam Dei „
Verbi incarnatam, ſtatim intulit: Er- „
go quantum quidem ad intellectum „
pertinet, & ad videndum tantummo- „
do oculis animæ, quemadmodum in- „
carnatus eſt unigenitus, duas natu- „
ras unitas eſſe dicimus, unum autem
filium, & Chriſtum, & Dominum, C
Dei Patris Verbum incarnatum, &
hominem factum.

Per iſta autem Pater modum in- „
carnationis volens manifeſtare, & in „
diviſam & inconfuſam cuſtodiens u- „
nitionem, & numerum naturarum „
quæ convenerunt demonſtravit, & u- „
num Chriſtum prædicavit, & non „
unam naturam Deitatis & carnis. Et „
in ſecunda ad eumdem Succeſſum „
epiſtola ſimilia docens, ita ſcribit: „
Nam ſiquidem unam dicentes Verbi
naturam tacuiſſemus, non inferentes,
Incarnatam, ſed quaſi extra ponen-
tes diſpenſationem; erat illis forſitan
& veriſimilis ratio confingentibus in- D
terrogare, ubi præfectio in huma-
nitate, vel quomodo * ſubſiſtit humana noſtra ſubſtantia? Quoniam au- * ſubſtitit.
tem & perfectio in humanitatem, &
noſtræ ſubſtantiæ demonſtratio in-
troducta eſt, dicendo, Incarnatam, ceſſent arundineam virgam ſibi ſup-
ponentes. Ejicientem enim diſpenſa-
tionem, & abnegantem incarnatio-
nem, oportebat juſte accuſari, aufe-
rentem a Filio perfectam humanita-
tem. Sin autem (ut dixi) incarna-
tum eſſe dicendo ipſum, manifeſta eſt pag. 351.
& indubitabilis confeſſio, quod fa-
ctus eſt homo; nihil jam prohibet in-
telligere, quia cum unus ſit & ſolus E
filius Chriſtus, idem ipſe Deus eſt &
homo, ſicut in Deitate perfectus, ita
& in humanitate perfectus. Rectiſſi-
me autem & nimis prudenter tuam Per-
fectio de ſalutari paſſione rationem
exponit, non ipſum unigenitum Fi-
lium Dei, ſecundum quod intelligi-
tur & eſt Deus, paſſum eſſe in ſua
natura quæ ſunt corporis affirmans,
magis autem paſſum eſſe terrena na-
tura. Oportet enim neceſſario utra-
que ſervari uni & vero Filio, & non
pati ſecundum Deitatem, & dici paſ-

ſum eſſe eumdem ipſum ſecundum humanitatem : ipſius enim paſſa eſt „ caro . Et in tertio decimo capite „ Scholiorum , Idem Sanctus Cyrillus „ ſimiliter rejiciens eos , qui duos filios „ introducunt , & eos qui unam dicunt „ naturam Deitatis & carnis Chriſti , ita ſcribit : Non diſcernendum unum Dominum Jeſum Chriſtum in hominem ſeparatim , & in Deum ſeparatim ; ſed unum eumdemque Dominum Jeſum Chriſtum dicimus , naturarum ſcientes differentiam , & inconfuſas eas ſibi invicem conſervantes . Si igitur (prout docet nos Sanctus Cyrillus) unus eſt Dominus noſter Jeſus Chriſtus , perfectus in Deitate , & perfectus idem ipſe in humanitate , & non eſt paſſus divina natura , ſed terrena , ſcit autem & naturarum differentiam , & quod inconfuſæ ſibi invicem in una ſubſiſtentia conſervantur : certum eſt , quod eumdem ipſum in divina natura & in humana dicit Pater cognoſci , & utramque naturam in ipſo eſſe , ex quibus & compoſitus eſt . Et non aliquis ſic inſaniat , ut arbitretur eos recte ſapere , qui dicunt unam eſſe naturam ſive ſubſtantiam carnis & Deitatis Chriſti , eamdem & divinam & terrenam , paſſibilem & impaſſibilem . Quoniam autem & alio modo quidam oſtendere conantur , unam eſſe naturam Deitatis & humanitatis Chriſti , exemplum hominis proponentes , & dicentes , quod ſicut ex diverſis naturis , anima & corpore conſiſtens homo , una natura dicitur, ſic & ex duabus naturis Deitatis & humanitatis Chriſtum dicentes , debemus unam ipſius dicere naturam: illud ad eos dicemus , quod homo quidem licet ex diverſis conſtet , id eſt , anima & corpore , tamen ideo una natura dicitur , quoniam de * omnibus ſubſiſtentiis ſive perſonis , quæ ſub eadem ſpecie referuntur , communiter prædicatur . Licet enim unaquæque ſubſiſtentia ſive perſona , ſicut Petrus & Paulus , proprietatibus a ſe invicem ſeparentur , ſed tamen non natura dividuntur ; ambo enim homines ; & iterum , nec anima ſine corpore , nec corpus ſine anima homo eſt , ſed ex eo quod non erat , ad hoc quod eſt , ex anima & corpore creatus eſt . Unaquæque autem creatura licet ex diverſis conſtet , ſed tamen unam illam habere dicitur naturam , ſecundum quam * a Deo creata eſt . Chriſtus autem non ſic ; nec enim unam naturam ſive ſubſtantiam ſignificat , quæ communiter de plurimis ſubſiſtentiis ſive perſonis prædicatur , ſicut homo . Si enim hoc eſſet , multi Chriſti invenirentur in quibus communitas unius naturæ prædicabitur ; quod & dicere impium eſt . Sed neque ab initio ex Deitate & humanitate ſicut homo ex anima & corpore , Chriſtus creatus eſt , ut hoc ſit natura Chriſti : ſed cum Deus eſſet ante ſæcula Verbum , & eſſet ejuſdem naturæ ſive * ſubſtantiæ cum Patre & creator omnium , in ultimis diebus hominis naturam ſecundum ſubſiſtentiam ſibi uniens , factus eſt homo manens Deus.

Eſt igitur Chriſtus una ſubſiſten-

Edit. Pariſ. pag. 352.

* in omnibus.

* ex Deo;

* ſubſtantia Patri.

σάρξ . Καὶ ἐν τῷ τεσσαισεκάτῳ κεφαλαίῳ τῶν Σχολίων , ὁ αὐτὸς ἐν ἁγίοις Κύριλλος ὁμοίως ἀποβαλλόμενος τοὺς τὰ δύο υἱοὺς εἰσάγοντας , τοὺς τε μίαν φύσιν λέγοντας Θεότητος , καὶ τῆς σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ , γράφει οὕτως · Οὐ διοριστέον οὖν ἄρα τὸν ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς ἄνθρωπον ἰδικῶς , ἀλλ' ἕνα τῷ τὸν αὐτὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν φαμὲν τελεῖν τῷ τῶν φύσεων εἰδότες διαφοράν, ἐν ἀσυγχύτοις ἀλλήλαις τηρουμένης αὐτῆς . Εἰ τοίνυν , καθὼς διδάσκει ὁ ἐν ἁγίοις Κύριλλος, εἷς ἐστὶν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τέλειος ἐν Θεότητι , καὶ τέλειος ὁ αὐτὸς ἐν ἀνθρωπότητι , καὶ οὐκ ἐπαθέ τῇ Θείᾳ φύσει , ἀλλὰ τῇ χοϊκῇ φύσει (οἶδε δὲ καὶ τὸν τῶν φύσεων διαφορὰν , καὶ τὸ ἀσυγχύτους αὐτὰς ἀλλήλαις ἐν μιᾷ ὑποστάσει φυλάττεσθαι) δῆλον ὅτι τὸν αὐτὸν ἐν τῇ Θείᾳ φύσει , καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ λέγει ὁ Πατὴρ γνωρίζεσθαι , καὶ ἑκατέραν φύσιν ἐν αὐτῷ εἶναι ἐξ ὧν καὶ συνετέθη . Καὶ οὐκ ἄν τις οὕτω μανείη , ὡς ὀρθῶς νομίσαι φρονεῖν τοὺς λέγοντας μίαν εἶναι φύσιν , ἤτοι οὐσίαν σαρκὸς καὶ Θεότητος τοῦ Χριστοῦ , τελείαν θείαν ἐν τελείῳ , πατρικῷ , καὶ ἀπαθῆ . Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐπιρρωθεῖν κατασκευάζειν ἐπιχειροῦσί τινες τὸ μίαν εἶναι φύσιν τῆς Θεότητος , καὶ τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ , τὸ τοῦ ἀνθρώπου παράδειγμα προβαλλόμενοι , καὶ λέγοντες , ὅτι ὥσπερ ἐκ διαφορῶν ψυχῆς καὶ σώματος συνεστὼς ὁ ἄνθρωπος μία φύσις λέγεται , οὕτω καὶ ἐκ δύο φύσεων Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος τὸν Χριστὸν λέγοντες ὁμολογεῖν μίαν φύσιν ἐπ' αὐτῷ λέγειν· ἐκεῖνο πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν , ὅτι ὁ μὲν ἄνθρωπος , κἂν ἐκ διαφόρων συνέστηκε , τουτέστι ψυχῆς καὶ σώματος , ὅμως διὰ τοῦτο μία φύσις λέγεται , ἐπειδὴ κοινῶς κατὰ πασῶν τῶν ὑποστάσεων , ἤγουν προσώπων τῷ ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναγομένων κατηγορεῖται . Εἰ καὶ μάλιστα γὰρ ἑκάστη ὑπόστασις ἤτοι πρόσωπον , οἷον Πέτρος καὶ Παῦλος , τοῖς ἰδιώμασιν , ἀπ' ἀλλήλων διαχωρίζονται , ἀλλ' ὅμως οὐ τῇ φύσει διαιροῦνται , ἀμφότεροι γὰρ ἄνθρωποι . καὶ πάλιν , οὔτε ψυχὴ χωρὶς σώματος , οὔτε σῶμα χωρὶς ψυχῆς ἄνθρωπος , ἀλλ' ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι , ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ἐδημιουργήθη . Ὁ δὲ Χριστὸς οὐχ οὕτως , οὔτε γὰρ μίαν φύσιν , ἤγουν οὐσίαν δηλοῖ , κοινῶς κατὰ πολλῶν ὑποστάσεων , ἤτοι προσώπων κατηγορούμενόν ἐστιν ὁ ἄνθρωπος . Εἰ γὰρ τοῦτο ἦν , πολλοὶ Χριστοὶ εὑρεθήσονται , καθὼς τὸ κοινὸν τῆς μιᾶς φύσεως κατηγορεῖται , ὅπερ ἐστὶν ἀσεβές . Ἀλλ' οὔτε ἀπ' ἀρχῆς ἐκ Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος , ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ὁ Χριστὸς ἐδημιουργήθη , ἵνα τοῦτο ᾖ φύσις Χριστοῦ , ἀλλὰ Θεὸς ὢν πρὸ αἰώνων ὁ Θεοῦ Λόγος , καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως ἤτοι οὐσίας ὑπάρχων τῷ Πατρὶ , καὶ δημιουργὸς τῶν ἁπάντων , ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἀνθρώπου φύσιν καθ' ὑπόστασιν ἑνώσας ἑαυτῷ γέγονεν ἄνθρωπος , μὴ ἐκστὰς τοῦ εἶναι Θεός.

Ἐστιν οὖν ὁ Χριστὸς μία ὑπόστασις , ἤτοι πρόσω-

πρόσωπον, καὶ ἔχει τὸ τέλειον ἐν ἑαυτῷ τῆς τε θείας A
καὶ ἀκτίστου φύσεως, καὶ τὸ τέλειον τῆς ἀνθρωπίνης, καὶ
κτιστῆς φύσεως. Πῶς οὖν, ἐν ᾧ δύο φύσεις γνωρί-
ζονται, ἄκτιστος καὶ κτιστὴ, ἐπὶ τούτου μίαν φύσιν,
ἤτοι οὐσίαν λέγεσθαι δυνατόν; Εἰ γὰρ μία ὑπόστα-
σις, ἤτοι πρόσωπον, ὁ Χριστὸς, ὁμοούσιος τῷ Θεῷ
καὶ Πατρὶ, καὶ ὁμοούσιος ἡμῖν ὁ αὐτός. Οὐ μὴν κατὰ
μίαν καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν, ἤτοι οὐσίαν. Εἰ δὲ μία
φύσις, ἤτοι οὐσία ἦν ὁ Χριστὸς, ἢ ἄσαρκος ἦν, μό-
νῳ τῷ Θεῷ καὶ * Πατρὶ ἐστὶν ὁμοούσιος, ἐπειδὴ μία
τῆς Θεότητος οὐσία, ἤτοι φύσις, ἥνωλος ὢν ἀνθρω-
πος, μόνοις ἡμῖν ἐστιν ὁμοούσιος, ἐπειδὴ μία φύσις
τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ τραπεῖσα ἑκατέρα φύσις ἑτε-
ρουσία ἐστὶν, ἀπιστίαν παρὰ τοῖς συνιᾶσιν· καὶ B
κατ' αὐτοὺς, ὅτε Θεὸς ἦμεν, ὅτε ἄνθρωπος γέγο-
νεν ὁ Χριστός· Ἐ δὲ πάντα, ὅτε τῷ Πατρὶ, ὅτε ἡμῖν
ἐστιν ὁ αὐτὸς ὁμοούσιος. Τὸ δὲ ὅτε φρονεῖν πάσης πε-
πλήρωται ἀσεβείας. Καὶ ταῦτα λέγομεν οὐκ ἀγνοοῦν-
τες ὅτι καί τινες τῶν ἁγίων Πατέρων τῷ τῶ ἀνθρώ-
που ὑποδείγματι ἐπὶ τῶ κατὰ Χριστὸν μυστηρίω ἐχρή-
σαντο· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἵνα δείξωσιν, ὅτι καθάπερ
ὁ ἄνθρωπος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος εἷς ἀποπλήττει,
καὶ οὐχὶ δύο ἄνθρωποι, ἅπερ ὁ Χριστὸς ἐκ Θεότητος καὶ
ἀνθρωπότητος συντεθεὶς εἷς ἐστὶ, καὶ οὐκ εἰς δύο
Χριστὸς, ἢ εἰς δύο υἱοὺς μεμέρισται. Οὗτοι δὲ τῷ C
ἀνθρώπου ὑποδείγματι κέχρηνται, ἵνα μίαν φύ-
σιν, ἤτοι οὐσίαν Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος τῷ Χριστῷ
εἰσαγάγωσιν, ὅπερ ἀποδείξαμεν ἀλλότριον εἶναι τῆς
εὐσεβείας. Ἀλλὰ δεῖ πάντων ἐλεγχόμενοι, ὡς παρὰ
τὴν ὀρθὴν τῶν Πατέρων διδασκαλίαν ἀναπλάττουσιν
ἐν ἑαυτοῖς μίαν φύσιν, ἤτοι οὐσίαν Θεότητος καὶ σαρ-
κὸς ἢ ἑτέραν μεταβαίνουσι, λέγοντες, μὴ δεῖν
ἀριθμὸν φύσεων ἐπὶ Χριστῷ λέγειν, ὡς τῶ ἀριθμοῦ
διαίρεσιν εἰσάγοντος. Ἴσασιν τοίνυν ὅτι ὁ ἀ-
ριθμὸς, ὅταν μὲν ἐπὶ διαφόρων προσώπων,
ἢ ὑποστάσεων λέγηται, τῷ πραγμάτων αὐ-
τῶν τὴν ἀνὰ μέρος ἔχει διαίρεσιν, οἷον ὡς ἐ- D
πὶ δύο, ἢ πλειόνων ἀνθρώπων. ὅταν δὲ ἐπὶ
ἑνωμένων τῷ πραγμάτων, τὴν αὐτὴν μέ-
νῳ λόγῳ καὶ θεωρίᾳ, οὐ μὴν αὐτῶν τῷ
πραγμάτων ἔχει τὴν διαίρεσιν. οἷον ἐπὶ μιᾶς
ὑποστάσεως ἀνθρώπου ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος
συνεστώσης. Δύο γὰρ καὶ ἐνταῦθα φύσεις θεω-
ρεῖται, ἑτέρα μὲν τῆς ψυχῆς, καὶ ἑτέρα τῶ σώ-
ματος. Καὶ ὅμως οὐ διὰ τοῦτο εἰς δύο ἀν-
θρώπους διαιρεῖται, ἀλλ' ἵνα ἓν μὲν τὸν ἄνθρωπον,
καὶ μίαν αὐτῶ τὴν ὑπόστασιν. Καὶ ἐπὶ τῶ κατὰ
Χριστὸν τοίνυν μυστηρίου τῆς ἑνώσεως γενομένης, εἰ
καὶ διάφορα θεωρεῖται τὰ ἑνωθέντα, ἀλλ' ὅμως E
οὐ πραγματικῶς, καὶ ἀνὰ μέρος ἀλλήλων δίε-
ξεται τὰ ἐξ ὧν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς
συνετέθη. Τὴν μέντοι διαφορὰν καταλογιζόμε-
νοι, καὶ ταύτην σημᾶναι βουλόμενοι, τὸν ἀριθμὸν
παραλαμβάνομεν, καὶ δύο τὰς ἐν Χριστῷ φύ-
σεις εἶναι φαμὲν, καὶ οὐ διὰ τοῦτο εἰς Χρι-
στὸς εἰς δύο Χριστούς, ἢ δύο υἱοὺς διαιρεῖται. Καὶ
μαρτυρῶ τοῖς παρ' ἡμῶν εἰρημένοις, ὁ ἐν ἁγίοις
Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐν τῷ πρὸς Κλεδόνιον
πρώτῳ λόγῳ γράφων οὕτως. Εἴτις εἰσάγει
δύο υἱούς, ἵνα μὲν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὸς, δέ-

tia, sive persona, & habet in semet- „
ipso perfectionem divinæ & increabi- „
lis naturæ, & perfectionem humanæ „
& creabilis naturæ. Quomodo igitur „
, in quo duæ naturæ cognoscuntur, „
increabilis, & creabilis, in eo u- „
nam naturam sive substantiam dici „
possibile est? Licet enim una subsi- „
stentia sive persona Christus sit, sed „
consubstantialis * Deo Patri, & con- „ * Deo & Pa-
substantialis nobis idem ipse est, non „ tri.
tamen secundum unam eamdemque „
naturam, seu substantiam. Sin autem „
una natura sive substantia esset Chri- „
stus, aut sine carne est, & soli Deo „ * consubstan-
Patri * consubstantialis, quoniam una „ tialis est.
Deitatis substantia sive natura est: „
aut purus homo existens, nobis est „
solum consubstantialis, quoniam una „
natura humanitatis est: aut immu- „
tata utraque natura alteram effecit „
naturam, præter eas quæ convene- „
runt, & secundum illos neque Deus „
manfit, neque homo factus est Chri- „
stus; & ideo neque Patri, neque no- „
bis idem ipse consubstantialis est. „
Sic autem sapere omni plenum est „
impietate. Et ista dicimus, non igno- „
rantes quod & quidam sanctorum Pa- „ Edit. Paris.
trum hominis exemplo in mysterio „ pag. 353.
Christi usi sunt: sed illi quidem ut „
ostenderent, quod sicut homo ex a- „
nima & corpore unus efficitur, & non „
duo homines, sic & Christus ex Dei- „
tate & humanitate compositus, unus „
est, non in duos Christos, vel in duos „
filios dividendus. Isti autem homi- „
nis exemplo utuntur, ut unam na- „
turam sive substantiam Deitatis & hu- „
manitatis Christi * introducant: quod „ * introduce-
demonstravimus alienum esse pieta- „ rent.
tis. Sed cum per hæc convincuntur, „
quod præter rectam Patrum doctri- „
nam sibi confingunt unam naturam, „
seu substantiam Deitatis & carnis, ad „
alia transeunt, dicentes non oportere „
numerum naturarum in Christo di- „
cere, utpote numero divisionem in- „
troducente. Sciant igitur, quod nu- „
merus, quando in diversis personis, „
sive subsistentiis dicitur, rerum ipsa- „
rum per partes habet divisionem; si- „
cut in * duobus vel etiam pluribus „ * duo. sic
hominibus: quando autem in rebus „ semper, ἀλλ'
unitis, tunc verbo solo & intellectu, „ ἀεὶ.
non tamen ipsarum rerum habet di- „
visionem, sicut in una subsistentia ho- „
minis ex anima & corpore constitu- „
ta. Duæ enim & hic naturæ intelli- „
guntur, altera animæ, & altera cor- „
poris: & tamen non propter hoc in „
* duos homines dividitur, sed unum „ * duo. sic ali-
scimus hominem esse, & unam sub- „ bi.
sistentiam ejus. Et in mysterio igitur „
Christi facta unitione, licet diversa „
intelligantur quæ unita sunt, sed non „
ipsa re & per partes a se invicem se- „
parantur ea, ex quibus Dominus no- „
ster Jesus Christus compositus est, dif- „
ferentiam tamen considerantes & „
hanc significare volentes, numerum „
* assumimus, & duas in Christo natu- „ * adsumimus.
ras esse dicimus: nec ideo unus Chri- „
stus in duos Christos, vel in duos fi- „
lios dividitur. Et testimonium præ- „
stat nostris dictis Sanctus Gregorius „
Theologus, scribens in primo libro „
ad Cledonium sic: Si quis introdu- „
cit duos filios, unum quidem * ex Deo „ * ex Deo Pa-
& Patre, secundum autem ex matre, „ tre.

Leuncl. a Lymati. Interpr. πατρί.

* Adopt.

1. Cor. 4.
* Deus & homo.

Edit. Paris. pag. 354.
* Sub tempore est.

Levit. 14.

* ad rationem dividendum unicuique conf.

pag. 355.

sed non unum eumdemque, * ex adoptione cadat, quæ promissa est recte credentibus. Naturæ enim duæ, * Deus homo, quomodo & anima & corpus: non autem duo Filii, nec Dii duo. Nec enim hi duo homines, licet Paulus sic appellaverit quod est intus hominis, & quod est extrinsecus: & ut compendiose dicamus, aliud quidem & aliud ea ex quibus Salvator est, cum non idem sit invisibile & visibile, & hoc quod sine tempore est, & hoc quod * sub tempore: non autem alius & alius absit.

» Ecce per hæc evidenter docet Sanctus Gregorius, quod in mysterio Christi ille quidem qui in personis numerum dicit, ut impius condemnatur: ille autem qui in naturis, ex quibus unus Christus compositus est, numerum accipit, recte confitetur, ut pote differentiam quidem naturarum quæ convenerunt, per hoc significans: divisionem autem, quæ per partem est, nullo modo faciens. Sicut enim altera natura est animæ, altera corporis, & tamen unus secundum compositionem homo efficitur, & non duo homines: sic & in Christo licet duæ intelligantur naturæ [], altera quidem Deitatis, altera vero humanitatis, sed non propter hoc duo Christi, aut duo filii introducuntur. Ergo qui numerum naturarum quæ in Christo sunt, secundum prædictum modum dicere recusant, manifesti sunt differentiam naturarum abnegantes, & confusionem introducentes dispensationi. Si vero differentiam confitentur, necesse est omnimodo ad eam significandam, & numerum dicere naturarum, quæ sine confusione in unam subsistentiam convenerunt. Ubi enim differentia servatur, ibi omni modo & numerus sequitur. Ad confirmanda autem ea quæ diximus, sanctorum Patrum testimonio utentes, ostendemus eos dicere, quod in uno Domino nostro Jesu Christo rationes quidem dividuntur secundum differentiam naturarum Deitatis & humanitatis ex quibus & compositus est, & numerum in hoc assumunt, non tamen ipsa se & per partes naturarum faciunt divisionem in duas subsistentias sive personas. Dicit enim Sanctus Cyrillus in Levitici interpretatione, sic: Totum in his iterum circumspice aperte Salvatoris nostri mysterium, & emundationem quæ per sanctum Baptisma fit. Duas enim aviculas sumi jubet vivas, & mundas, ut intelligas per volatilia cælestem hominem simul & Deum, in duas naturas, quantum pertinet * ad rationem unicuique convenientem, dividendum (Deus enim Verbum, qui ex Deo Patre est, splenduit in carne quæ ex muliere est) verumtamen non patiendum, unus enim ex utrisque » Christus. Et iterum idem Sanctus » Cyrillus in secunda ad Successum epistola ita dicit: Sed ignoraverunt, quod quæ per solum intellectum dividi solent, non hæc necessario etiam in alteritatem, quæ est per partes, omnimodo & specialiter a se invicem separabuntur. Sed & Sanctus » Basilius in quarto libro contra Eunomium, interpretans hoc quod est

A τερον δὲ τὸν ἐκ τῆς μητρός, ἀλλ' οὐχὶ ἕνα καὶ τὸν αὐτόν, καὶ τῇ υἱοθεσίᾳ ἑκάτερον τῆς ἐπηγγελμένης τοῖς ὀρθῶς πιστεύουσι. Φύσεις μὲν γὰρ δύο, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἐπεὶ καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα· Υἱοὶ δὲ οὐ δύο, οὐδὲ Θεοί. Οὐδὲ γὰρ ἐνταῦθα δύο ἄνθρωποι, εἰ καὶ φησὶν ὁ Παῦλος τὸ ἔνδον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ ἐκτὸς προσηγόρευσε. Καὶ εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν, ἄλλο μὲν καὶ ἄλλο τὰ ἐξ ὧν Σωτὴρ, εἴπερ μὴ παύσει τὸ ἀόρατον τοῦ ὁρατοῦ, καὶ τὸ ἄχρονον τοῦ χρόνῳ, οὐκ ἄλλος δὲ καὶ ἄλλος, μηχόμενος.

B Ἰδοὺ γὰρ πάλιν σαφῶς διδάσκει ὁ ἐν ἁγίοις Γρηγόριος, ὅτι ἐπὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν μυστηρίου, ὁ μὲν ἐπὶ προσώπων τὸν ἀριθμὸν λέγων, ὡς ἀσεβὴς καταγινώσκεται· ὁ δὲ ἐπὶ τῆς φύσεων, ἐξ ὧν ὁ εἷς σωτηθεὶς Χριστὸς, πᾶσαν παραλαμβάνων, ὀρθῶς ὁμολογεῖ, ὡς τὴν μὲν διαφορὰν τῆς συνελθουσῶν φύσεων δηλοῦντος τοῦτο σημαίνων, διαίρεσιν δὲ τὴν ἄνα μέρος κατ' οὐδένα τρόπον ποιούμενος. Ὥσπερ γὰρ ἑτέρα φύσις τῆς ψυχῆς, καὶ ἑτέρα τοῦ σώματος, καὶ ὅμως εἷς κατὰ συνθεσιν ἄνθρωπος, ἀποπλεῖται, καὶ οὐ δύο· οὕτω καὶ ἐν Χριστῷ, εἰ καὶ δύο φύσεις διωρισμῶνται, ἑτέρα μὲν τῆς Θεότητος, ἑτέρα δὲ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο δύο Χριστοί, οὐ δύο υἱοὶ εἰσάγονται. Ὡς τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐν Χριστῷ φύσεων κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον παραιτούμενοι λέγειν, δῆλοι εἰσὶ τὴν διαφορὰν τῶν ἀριθμῶν καὶ σύγχυσιν εἰσαγόντες τῇ οἰκονομίᾳ. Εἰ δὲ τὴν διαφορὰν ὁμολογοῦσιν, ἀνάγκη πάντως ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀσυγχύτως συνελθουσῶν φύσεων εἰς μίαν ὑπόστασιν λέγειν αὐτούς. Οὗ γὰρ διαφορὰ φυλάττεται, ταύτῃ πάντως καὶ ἀριθμὸς ἕπεται. Εἰς σύστασιν δὲ τῆς παρ' ἡμῶν εἰρημένων τῇ τῶν ἁγίων Πατέρων μαρτυρίᾳ χρώμενοι, δείξομεν αὐτοὺς λέγοντας, ὅτι ἐπὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν μυστηρίου εἱ μὲν λόγοι διαιροῦνται κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν φύσεων Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, ἐξ ὧν καὶ D συνεστῶτα, καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐπὶ τούτοις παραλαμβάνουσιν, οὐ μὴν πραγματικῶς ἀνὰ μέρος ἡ τῆς φύσεως ποιοῦνται διαίρεσιν εἰς δύο ὑποστάσεις, οὔτοι δύο πρόσωπα. Λέγει γὰρ ὁ ἐν ἁγίοις Κύριλλος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Λευιτικοῦ, οὕτως. Ὅλον δὲ πάλιν ἐν τούτοις περιαθρει σαφῶς τὴν Σωτῆρος ἡμῶν τὸ μυστήριον, καὶ τὸν διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καθαρισμόν. Δύο μὲν ὀρνίθια λαβεῖν κελεύει ζῶντα καὶ καθαρά, ἵνα νοήσεις διὰ τῶν πτηνῶν, τὸν ἁγιον ἄνθρωπον ὁμοῦ καὶ Θεὸν εἰς δύο φύσεις, ὅσον ἦκεν εἰς τὸν ἑκάστῳ πρέποντα λόγον, διαιρούμενον, (Λόγος γὰρ ὢν E ἐκ Θεοῦ Πατρὸς ἀνελάμψας ἐν σαρκὶ τῇ ἐκ γυναικός) πλὴν οὐ μεριζόμενον, εἷς γὰρ ἐξ ἀμφοῖν ὁ Χριστός. Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ὁ ἁγίοις Κύριλλος ἐν τῇ πρὸς Σούκενσον δευτέρᾳ ἐπιστολῇ, γράφει οὕτως. Ἀλλ' ἠγνόησαν ὅτι ὅσα κατὰ μόνην τὴν θεωρίαν διαιρεῖσθαι φιλεῖ, ταῦτα οὐ πάντως καὶ εἰς ἐπόρατα τῶν ἀνὰ μέρος ὁλοτρόπως καὶ ἰδικῶς ἀποφοιτήσειν ἂν ἀπ' ἀλλήλων. Καὶ ὁ ἐν ἁγίοις Βασίλειος ἐν τῇ τετάρτῃ κατ' Εὐνομίου λόγῳ, ἑρμηνεύων τὸ, Κύριος ἐκ-

ειτά μι, ᾗ πρὸ πάντων βουλῶν γινῷ με, γράφει ἄνω· Δικαίως οὖν τὸ μὲν, Ἐκτίσατο, ἐπὶ τῷ Θεῷ Υἱοῦ· τὸ δὲ, Ἔκτισε, ἐπὶ τῷ τιὼ μορφὼ τῷ δούλου λαβόντος. Ἐν πᾶσι δὲ τούτοις ὡ δύο λέγομεν, Θεὸν ἰδίᾳ, ἄνθρωπον ἰδίᾳ· εἷς γὰρ ἦν, κατ' ἐπίνοιαν δὲ ἑκάτερα φύσιν λογιζόμενοι.

Καὶ ὁ ἐν ἁγίοις δὲ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐν τῷ πρὸς Υἱοῦ δεύτερῳ λόγῳ, διδάσκων ἡμᾶς ὅπως δεῖ πάσχειν ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ φύσεις, κατ' ἐπίνοιαν χωρίζεσθαι, γράφει οὕτως· Ἡνίκα αἱ φύσεις διέστασαι ταῖς ἐπινοίαις, συνδιαιρεῖται ᾗ τὰ ὀνόματα. Παύλου λέγοντος ἄκουσον· Ἵνα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Πατὴρ τῆς δόξης, Χριστοῦ μὲν Θεὸς, τῆς δὲ δόξης Πατήρ. Εἰ γὰρ καὶ τὸ συναμφότερον ἓν, ἀλλ' ὡ τῇ φύσει, τῷ δὲ συνόδῳ.

Καὶ ὁ ἐν ἁγίοις δὲ Γρηγόριος ὁ Νύσσης ἐπίσκοπος ἐν τῷ κατ' Εὐνομίου τετάρτῳ λόγῳ, τὰ αὐτὰ ἡμᾶς διδάσκων, γράφει οὕτως· Καὶ ὡς ἂν μή τις τῇ ἀκηράτῳ φύσει τὸ κατὰ τὸν σταυρὸν πάθος προσείβοιτο, δι' ἑτέρων τρανοτέρων τιὼ τοιούτων ἑτεροῦται πλάνην, μεσίτην αὐτὸν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἄνθρωπον καὶ Θεὸν αὐτὸν ὀνομάζων, ἵνα ἐκ τῶν δύο περὶ τοῦ ἑνὸς λέγεσθαι, τὸ συμφέρον κοινὸν περὶ ἑκάτερον· περὶ μὲν τὸ θεῖον, ἡ ἀπάθεια· περὶ δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἡ κατὰ τὰ πάθη οἰκονομία. Τῆς οὖν ἐπινοίας διαιρουμένης, τὸ κατὰ φιλανθρωπίαν μὲν ἑνούμενον, τῷ δὲ λόγῳ χωριζόμενον, ὅταν μὲν τὸ ὑπερκείμενον, καὶ ὑπερέχον πάντα τοῦ κρύσεως, τοῖς ὑψηλοτέροις κέχρηται τῶν ὀνομάτων, ἐπὶ πάντων Θεὸν, καὶ Μέγαν Θεὸν, καὶ Δύναμιν Θεοῦ, καὶ Σοφίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα καλῶν. Ὅταν δὲ τιὼ ἀναγκαίως διὰ τὸ ἡμέτερον ἀσθενὲς συμπαραληφθεῖσαν τῷ παθήματος πεῖραν ἐπιγράφῃ τῷ λόγῳ, ἐκ τοῦ ἡμετέρου καταμαθὼν τὸ συναμφότερον ἄνθρωπον αὐτὸν προσαγορεύων, ὡ κοινωνῶν πρὸς τιὼ λοιπὼ φύσιν διὰ τῆς φωνῆς οὐ διλούμενον, ἀλλ' ὥστε περὶ ἑκάτερον τὸ ἀσφαλὲς φυλαχθῆναι.

Τούτων οὕτως ἀποδεδειγμένων διὰ τῆς τῶν Πατέρων διδασκαλίας, παυσάσθωσαν οἱ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν Χριστῷ φύσεων προφάσει τῆς οἰκείας πλάνης ποιούμενοι, καὶ τῇ διὰ τούτου τιὼ διαφορὰν ἀρνεῖσθαι, σύγχυσιν εἰσαγεῖν ἐπιχειροῦντες. Πῶς γὰρ ἂν ἀναγκαῖος ἀριθμὸς ὁ ἐπὶ σημασίᾳ τῆς διαφορᾶς τῶν ἑνωθεισῶν εἰς μίαν ὑπόστασιν φύσεων, ᾗ οὐκ ἐπὶ τῆς εἰς μέρος διαιρέσεως αὐτῶν οἱ Πατέρες ἐχρήσαντο. Ἀποδεδειγμένου τοίνυν πανταχόθεν, ὡς ἀσεβές ἐστι τὸ λέγειν μίαν φύσιν εἶναι τῆς θείας Θεότητος καὶ τῆς σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ κεχωρισμένην ἀριθμῷ, ὡς οὐδὲ κατὰ ὃ μίαν ὑπόστασιν λέγομεν τῆς Θεότητος, ᾗ τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ, οὕτω δυνατὸν ᾗ μίαν φύσιν λέγειν Χριστοῦ. Ἐπειδὴ οὐ ταὐτὸν φύσις ἐστὶ καὶ ὑπόστασις. Πάντες γὰρ οἱ ἅγιοι Πατέρες συμφώνως ἡμᾶς διδάσκουσιν, ἄλλο εἶναι φύσιν, ἤτοι οὐσίαν, ᾗ μορφὼ, ᾗ ἄλλο ὑπόστασιν, ἤτοι πρόσωπον· ᾗ τιὼ μὲν φύσιν, ἤτοι οὐσίαν ᾗ μορφὴν τὸ κοινὸν σημαίνειν, τὴν δὲ ὑπόστασιν, ἤτοι πρόσωπον, τὸ ἰδικόν.

Chronic. Paſch.

Dominus creavit me; & ante omnes colles genuit me, ita ſcribit: Intelligendum hoc quidem * quod dicit, *creavit*, de eo qui formam ſervi accepit. In his autem omnibus non duo dicimus, Deum ſeparatim, & hominem ſeparatim, unus enim erat; ſed ſecundum intellectum, utriuſque naturam exiſtimantes. Proverb. 9.

* quod dicit, genuit de Deo Filio, hac autem quod dicit creavit, de forma ſervi Latinus.

Sed & Sanctus Gregorius Theologus in libro ſecundo de Filio, docens nos quomodo in Domino noſtro Jeſu Chriſto oportet naturas quæ in eo ſunt, ſecundum intellectum diſcernere, ita ſcribit: Cum naturæ intellectu diſtant, ſimul dividuntur etiam nomina. Paulum dicentem audi: *Ut Deus Domini noſtri Jeſu Chriſti, pater gloriæ*; Chriſti quidem Deus, gloriæ autem Pater. Nam etſi utrumquem unum eſt, tamen non natura, ſed conventu. Epheſ. 1.

Et Sanctus autem Gregorius * Nyſſenus in quarto libro contra Eunomium, eadem nos docens, ita ſcribit: Et ne aliquis incorruptibili naturæ crucis paſſionem applicaret, per alia manifeſtius talem emendat errorem, mediatorem ipſum Dei & hominum, & hominem & Deum ipſum nominans: ut cum duo de uno dicantur, congruum intelligantur circa utrumque, circa Deitatem quidem impaſſibilitas, circa humanitatem autem diſpenſatio paſſionis. Intellectu igitur dividente hoc quod per miſericordiam quidem unitum eſt, ratione autem diſcernitur, cum hoc quidem, quod ſuperpoſitum eſt & ſupereminens omnem ſenſum, prædicat, altioribus utitur nominibus, ſuper omnia Deum, & Magnum Deum, & Virtutem Dei, & Sapientiam, & talia vocans: cum autem paſſionum experimentum neceſſario propter noſtram infirmitatem acceptum, verbis ſignificat, ex noſtro nominans utrumque hominem ipſum appellat, non communicans per vocem ad cæteram naturam eum qui ſignificatur; ſed ut circa utrumque pietas conſervetur. * Nyſſ. 1. Tim. 2. Rom. 9. Tit. 2. 2. Cor. 5.

His ita demonſtratis per ſanctorum Patrum doctrinam, ceſſent qui numerum naturarum quæ in Chriſto ſunt, occaſionem ſui erroris faciunt, & earum differentiam numeri recuſatione negando, confuſionem introducere conantur. Quomodo enim non eſt neceſſarius numerus, quo, ad ſignificandam differentiam naturarum quæ in unam ſubſiſtentiam unitæ ſunt, & non ad diviſionem per partes earum, uſi ſunt Patres? Demonſtrato igitur undique, quod impium eſt dicere unam naturam ſive ſubſtantiam Deitatis & carnis Chriſti, & illud dicimus, quia nec ſecundum quod unam ſubſiſtentiam dicimus Deitatis & humanitatis Chriſti, ſic poſſibile eſt & unam naturam Chriſti dicere: quoniam non idem eſt natura & ſubſiſtentia. Omnes enim Sancti Patres conſonanter nos docent, aliud eſſe naturam ſive ſubſtantiam & formam, & aliud ſubſiſtentiam ſive perſonam: & naturam quidem vel ſubſtantiam & formam, hoc quod eſt commune, ſignificare, ſubſiſtentiam autem ſive perſonam, hoc quod eſt ſpeciale. *Edit. Pariſ. pag. 356.*

» Sin vero dixerint quidam, quod ſicut una ſubſiſtentia compoſita dicitur Chriſti, ſic oportet & unam naturam compoſitam dicere: oſtendemus & hoc alienum * eſſe a pietate. » Unam enim naturam ſive ſubſtantiam » Deitatis dicentes, tres ipſius confitemur ſubſiſtentias, in unaquaque ſubſiſtentia eamdem naturam ſive ſubſtantiam cognoſcentes. Et recte ex » tribus ſubſiſtentiis unam ſubſiſtentiam » Verbi ad carnem compoſitam eſſe dicimus. Nemo enim umquam auſus eſt » in Catholica Eccleſia dicere, quod » ſicut tres ſubſiſtentiæ, ſic & tres naturæ ſunt ſanctæ Trinitatis: ut poſſibile ſit dicere, unam naturam ex » tribus naturis compoſitam eſſe ad carnem. Tres enim naturas in ſancta Trinitate ſolus Arius auſus dicere, tamquam blaſphemus condemnatus eſt.

» Ideo igitur ſecundum rectam rationem, duarum naturarum dicimus, * unitionem, & unam ſubſiſtentiam: » quoniam Dei Filius, cum eſſet ſecundum ſubſiſtentiam alter præter » Patrem, eamdem autem naturam * habens Patris, in ſua ſubſiſtentia plaſmavit ſibi carnem animatam anima » rationali & intellectuali: quod ſignificat, humanæ naturæ unitum eſſe » Deum Verbum, & non ſubſiſtentiæ » ſeu perſonæ cujuſdam. Eſt igitur » Deus Verbum & incarnatus, una ſubſiſtentia in utraque natura cognoſcendus; in divina, in qua erat, » prout dictum eſt: *Qui cum in forma Dei eſſet*; & in humana ſecundum hoc, quod eſt *in ſimilitudinem hominum factus*. Et ideo * rectius dicat aliquis unam ſubſiſtentiam Dei » Verbi compoſitam, quam unam naturam compoſitam: quoniam cum » per ſe abſolute natura dicitur, non » adjecta ei ſpeciali cujuſdam perſona, » infinitum, & non ſubſiſtens aliquid » ſignificat: infinitum autem ad nihil poteſt componi. Sin autem aliquis » & poſt tales rationes ad contentionem ſolam reſpiciens, opponere conetur, dicens quod ſecundum redditam naturæ rationem oportet & humanam naturam Chriſti ſuam ſubſiſtentiam ſeu perſonam propriam habere: manifeſtius eſt talis, quod ante ſubſiſtentiæ homini unitum eſſe dicit Deum Verbum, & affectualem factam eſſe unitatem. Duæ enim ſubſiſtentiæ ſeu perſonæ ſecundum ſubſiſtentiam uniri non poſſunt. Qui igitur hæc dicit, Dei potentiam verbis humanæ ſapientiæ evacuare feſtinans, ignorat magnum pietatis » myſterium, quod corde quidem creditur ad juſtitiam, ore autem confeſſio fit ad ſalutem. Neque enim » humana Chriſti natura per ſe abſolute umquam dicitur, ſed nec ſuam » ſubſiſtentiam ſeu perſonam habuit: » ſed in ſubſiſtentia Dei Verbi, natura humana initium ut eſſet, habuit: » unde ipſum Deum Verbum immutabiliter hominem factum eſſe confitemur, & non in hominem quemdam veniſſe; & ejuſdem Dei Verbi incarnati eſſe nativitatem ex Virgine, & propter hoc Dei Genitricem » ſanctam gloriоſam ſemper Virginem » Mariam eſſe. Ideo & ante incarnationem Dei Verbi, & poſt ejus in-

* eſſe pietatis.

* unitatem, ſecundum Leunclav.

* habet, ſecundum Leunclav.

Philip. 2. 6. Ibidem.

* recte.

Edit. Pariſ. pag. 152.

A Εἰ δέ τινες φήσουσί τινες, ὅτι ὥσπερ μία ὑπόστασις συνθετος εἴρηται ἐπὶ Χριστοῦ, οὕτω δεῖ καὶ μίαν φύσιν συνθετον λέγειν· ἀποδείξωμεν καὶ τοῦτο ἀλλότριον εἶναι τῆς εὐσεβείας. Μίαν γὰρ φύσιν Θεότητος, ἤτοι θείαν λέγοντες, τρεῖς ἐν αὐτῇ ὁμολογοῦμεν ὑποστάσεις, ἐν ἑκάστῃ ὑποστάσει τὴν αὐτὴν φύσιν, ἤτοι οὐσίαν γινώσκοντες, καὶ ἐξ ἁπασῶν ἐκ τῶν τριῶν ὑποστάσεων μίαν ὑπόστασιν τοῦ Λόγου πρὸς τὴν σάρκα συνηνῶσθαι φαμέν. Οὐδεὶς γάρ ποτε ἐτόλμησεν ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ εἰπεῖν, ὅτι, ὥσπερ τρεῖς ὑποστάσεις ἰ, οὕτω καὶ τρεῖς φύσεις εἰσὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, ὥστε καὶ δύνασθαι λέγειν μίαν φύσιν ἐκ τῶν τριῶν φύσεων συνηνῶσθαι πρὸς σάρκα. Τρεῖς γὰρ φύσεις ἐπὶ τῆς ἁγίας Τριάδος μόνος Ἄρειος τολμήσας εἰπεῖν ὡς βλάσφημος κατεκρίθη.

Διὰ τοῦτο τοίνυν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον δύο φύσεων ἕνωσιν λέγομεν, καὶ μίαν ὑπόστασιν. Ἐπειδὴ ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱὸς κατὰ τὴν ὑπόστασιν ἕτερος ὢν παρὰ τὸν Πατέρα, τῇ αὐτῇ δὲ φύσει ὢν τῷ Πατρὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ ὑποστάσει, ἐδημιούργησεν ἑαυτῷ σάρκα ἐψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ καὶ νοερᾷ, ὅπερ ἦλθεν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐνοῦσθαι τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, καὶ οὐχ ὑποστάσει ἄλλῳ προσώπῳ τινός. Ἐστι τοίνυν ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος καὶ σαρκωθεὶς μία ὑπόστασις ἐκ δυοῖν φύσεων γινομένη, ἐν δὲ τῇ θείᾳ, ἐν ᾗ ὑπῆρχε κατὰ τὸ· Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, καὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κατὰ τὸ ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος. Καὶ διὰ τοῦτο δικαίως εἴποι τις ἀμφοτέρας ὑποστάσεις τοῦ Θεοῦ Λόγου συνῆφθαι, ἤγουν μίαν φύσιν συνθετον· ἐπειδὴ ὅτι καθ' ἑαυτὴν ἁπλῶς φύσις λέγεται, μὴ προσκειμένου τούτῳ ἰδικοῦ τινος προσώπου, ἀόριστόν τι καὶ ἀνυπόστατον δηλοῖ· τὸ δὲ ἀόριστον πρὸς οὐδὲν συνηνῶσθαι δύναται. Εἰ δέ τις ἐκ μετὰ τὰς τοιαύτας λόγους πρὸς φιλονεικίαν μόνην ὁρῶν, ἀντιθῆναι ἐπιχειρήσει λέγων, ὅτι κατὰ τὸν ἀποδοθέντα τῆς φύσεως λόγον καὶ ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου φύσις τοῦ Χριστοῦ ἰδίαν ὑπόστασιν, ἤτοι πρόσωπον ἴδιον ἴσχυε, πρόδηλός ἐστιν ὁ τοιοῦτος, ὅτι προϋποτάττει ἀνθρώπῳ ἑνωθῆναι λόγον τὸν Λόγον, καὶ χρίσματι γεγενῆσθαι τοῦ ἕνωσιν. Δύο δὲ ὑποστάσεων, ἤτοι προσώπων καθ' ὑπόστασιν γενέσθαι ἕνωσιν ἀδύνατον. Ὡστε ὁ τοιοῦτος λόγος τὸ δυνατὸν τοῖς τοῦ Θεοῦ λόγοις ἀνθρωπίνης σοφίας κενοῦσθαι σπουδάζει, ἀγνοεῖ τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, ὅπερ καρδίᾳ μὲν πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν· ἔστι γὰρ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ ἁπλῶς ποτὲ λέγεται, ἀλλ' ἤτοι ἰδίαν ὑπόστασιν, ἤτοι πρόσωπον ἔχουσα, ἀλλ' ἐν τῇ ὑποστάσει τοῦ Λόγου τὴν Ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως ἔλαβεν. Οὕτω αὐτὸν τὸν Θεὸν Λόγον ἀτρέπτως ἄνθρωπον γενηθῆναι ὁμολογοῦμεν, καὶ μὴ εἰς ἄνθρωπόν τινα αὐτὸν ἐληλυθέναι· καὶ τὴν αὐτοῦ Θεοῦ Λόγου σαρκωθέντος τὴν ἐκ παρθένου γέννησιν εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο Θεοτόκον εἶναι τὴν ἁγίαν ἐνδόξως ἀειπάρθενον Μαρίαν. Διὰ τοῦτο καὶ πρὸ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ

B C D E

Hoc loco magnus eſt hiatus in Cod. Aug. quem ex MS. Vatic. Leunclavio & Concilii ſupplemus.

μετὰ τὴν ἐπὶ σάρκωσιν τρεῖς ὑποστάσεις λέγομεν τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τῆς ἁγίας Τριάδος τοιάρτης ὑποστάσεως ἴδιον προσώπου προσθήκην μὴ ἐπιδεξαμένης. Ἐκ τούτων τοίνυν πάντων διελέγχονται οἱ λέγοντες πρὸ τῆς ἑνώσεως δύο φύσεις, ἃς προσπλάσαι λέγουσιν ἄνθρωπον, καὶ ὕστερον ἑνωθῆναι τῷ Θεῷ Λόγῳ, κατὰ τὴν μανίαν Θεοδώρου καὶ Νεστορίου τῆς ἀσεβοῦς. Οἱ δὲ λέγοντες μὴ χρῆναι λέγειν μετὰ τὴν ἕνωσιν δύο φύσεις ἐπὶ Χριστοῦ, ἀλλὰ μίαν φύσιν, σύγχυσιν καὶ φαντασίαν * εἰσάγοντες, κατὰ Ἀπολιναρίου καὶ * Εὐτυχίου τοὺς ἀσεβεῖς. ἀλλ' ὕστερον μὲν ταῦτα. Οἱ δὲ ἅγιοι Πατέρες, μετὰ τὴν τοῦ Λόγου ἐνανθρώπησιν θεωρήσαντες τὸ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς, καὶ ὅτι ἀσύγχυτοι μεμένηκασιν αἱ φύσεις, ὀρθότατα τὰς δύο φύσεις, τὴν θείαν καὶ ἀνθρωπίνην ἐν τῷ Χριστῷ εἶναι εἰρήκασιν. Οὔτε γὰρ πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως δύο φύσεις ἦσαν τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν αἱ δύο μία γεγόνασιν, ἀλλὰ ἐν μιᾷ ὑποστάσει γνωρίζονται.

Ταῦτα δὲ καὶ ἐκ τῶν θείων γραφῶν, καὶ ἐκ τῆς τῶν Πατέρων διδασκαλίας διδαχθέντες πρὸς ἀνατρέποντα τοὺς συγχέοντας καὶ τεμνόντας τὸ τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον, εἰκότως ἐγράψαμεν, καὶ οὐ τῷ σαφηνίζειν τὰ ἐξ ὧν ἐστι, καὶ ἐν οἷς γνωρίζεται ὁ Χριστὸς, σύγχυσιν ἢ διαίρεσιν τῇ θείᾳ οἰκονομίᾳ εἰσάγομεν. Ἀμέλει δοξολογίας καὶ τοῦ ἐνώσεως λόγου προφέροντες ἕνα Χριστὸν, καὶ Υἱὸν, & Κύριον τὸν τὸν Θεὸν Λόγον σεσαρκωμένον, καὶ ἐνανθρωπήσαντα ὁμολογοῦμεν τε καὶ προσκυνοῦμεν σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Τοῦτον οὕτως ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὁμολογούμενον, γινώσκειν βουλόμεθα πάντας τοὺς Χριστιανοὺς, ὅτι ὥσπερ ἕνα Θεὸν καὶ Κύριον ἔχομεν, οὕτω καὶ μίαν πίστιν. Εἷς γάρ ἐστιν ὅρος πίστεως τὸ ὁμολογεῖν καὶ ὀρθῶς δοξάζειν Πατέρα, καὶ Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Ταύτην τὴν ὁμολογίαν φυλάττομεν, εἰς ἣν καὶ ἐβαπτίσθημεν, δωρηθεῖσαν μὲν παρὰ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις, παρ' αὐτῶν δὲ κηρυχθεῖσαν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Οἱ δὲ τ' καὶ ιη' Πατέρες οἱ συναχθέντες ἐν Νικαίᾳ κατὰ Ἀρείου, καὶ τοῦτον μετὰ τῆς αὐτοῦ ἀσεβείας καταδικάσαντες, τὴν αὐτὴν ὁμολογίαν, τὸ Σύμβολον, καὶ Μάθημα τῆς πίστεως παραδιδόκασι τῇ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, καὶ μετ' ἐκείνους οἱ ρ' ἅγιοι Πατέρες οἱ συναχθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ Μακεδονίου τοῦ πνευματομάχου, καὶ Μάγνου τοῦ Ἀπολιναριστοῦ, καὶ τούτους καταδικάσαντες μετὰ τῆς αὐτῶν ἀσεβείας, ἀκολουθοῦντές τε κατὰ πάντα τῷ αὐτῷ ἁγίῳ Συμβόλῳ τῷ παρὰ τῶν τιη' ἁγίων Πατέρων παραδοθέντι, ἐπράνωσαν τὰ * παρὰ τῆς Θεότητος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐν Ἐφέσῳ συναχθέντες τὸ πρότερον οἱ ἅγιοι Πατέρες κατὰ Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς, καὶ οἱ ἐν Χαλκηδόνι ἅγιοι Πατέρες κατὰ Εὐτυχοῦς τοῦ δυσσεβοῦς, ἀκολουθήσαντες κατὰ πάντα τῷ εἰρημένῳ ἁγίῳ Συμβόλῳ, ὅτοι Μαθήματι τῆς πίστεως, κατεδίκασαν τοὺς προειρημένους αἱρετικοὺς μετὰ τῆς αὐτῶν ἀσεβείας, & τοὺς τὰ ὅμοια αὐτοῖς φρονήσαντας, ἢ φρονοῦντας.

* Sic Cod. Vat. Alii, εἰσάγωσι.
* Εὐτυχίτου Cod. Vatic.
* al. περὶ, ut in Concil.

carnationem, tres ſubſiſtentias dicimus Patris, & Filii, & Spiritus ſancti. Non enim ſancta Trinitas quartæ ſubſiſtentiæ vel perſonæ adjectionem ſuſcepit. Ex his igitur omnibus convincuntur qui dicunt, ante unitionem duas naturas eſſe, quod ante plaſmatum dicunt hominem, & ſic unitum eſſe Deo Verbo, ſecundum inſaniam Theodori & Neſtorii impiorum. Qui autem dicunt, quod non oportet poſt unitatem duas naturas in Chriſto, ſed unam dicere, confuſionem & phantaſiam introducunt ſecundum Apollinarium & Eutychen impios. Sed iſti quidem hæc. Sancti vero Patres, poſt Dei verbi incarnationem conſiderantes ea, ex quibus Chriſtus eſt, & quod inconfuſæ manſerunt naturæ, rectiſſime duas naturas, Divinam & humanam, in Chriſto eſſe dixerunt. Nec enim ante incarnationem duæ naturæ erant Domini, nec poſt incarnationem duæ naturæ una factæ ſunt, licet in una ſubſiſtentia cognoſcantur. Edit. Pariſ. pag. 338.

Hæc autem & ex divinis Scripturis, & Patrum doctrina edocti, ad refutandos eos qui confundunt & dividunt divinæ diſpenſationis myſterium, merito ſcripſimus, & non eo quod declaramus ea, ex quibus eſt, & in quibus cognoſcitur Chriſtus, confuſionem vel diviſionem divinæ diſpenſationi facimus. Itaque glorificationem & unctionis rationem proferentes, unum Chriſtum & Filium & Dominum, Verbum Dei incarnatum & hominem factum confitemur, & adoramus cum Patre & Spiritu ſancto. Hæc ita cum * univerſali Dei Eccleſia confitentes, ſcire volumus omnes Chriſtianos, quod ſicut unum Deum & Dominum habemus, ita & unam fidem. Una enim definitio fidei eſt, confiteri & recte glorificare Patrem, & Chriſtum Filium Dei, & Spiritum ſanctum. Iſtam confeſſionem conſervamus, in qua & baptizati ſumus, donatam quidem a magno Deo & Salvatore noſtro Jeſu Chriſto ſanctis ſuis Diſcipulis & Apoſtolis, ab eis autem prædicatam in toto mundo. Trecenti autem decem & octo ſancti Patres collecti in Nicæa adverſus Arium, illo cum ſua impietate condemnato, eamdem confeſſionem, id eſt, ſanctum Mathema & Symbolum fidei tradiderunt ſanctæ Dei Eccleſiæ; & poſt illos, centum quinquaginta ſancti Patres Conſtantinopoli collecti adverſus Macedonium ſancto Spiritui repugnantem, & Magnum Apollinariſtam, illis condemnatis cum ſua perfidia, ſecuti per omnia idem ſanctum Symbolum traditum a trecentis decem & octo ſanctis Patribus, explanaverunt * quæ ſunt de Deitate ſancti Spiritus. Inſuper autem & qui in Epheſo prius collecti ſunt ſancti Patres adverſus Neſtorium impium, & qui in Chalchedone convenerunt ſancti Patres adverſus * Eutychem impium, ſecuti per omnia prædictum ſanctum Symbolum ſive Mathema fidei, condemnaverunt prædictos hæreticos una cum eorum impietate, * & hos qui ſimilia illis ſapuerunt, vel ſapiunt.

* univerſalis D. Il. construitur.
* quæ ſunt de Deitate ſancti Spiritus, & apud Leonem Act. 3.
* Eutychem.
* &

» Et ſuper hæc anathematizaverunt
» eos, qui aliam definitionem fidei, ſi-
» ve Symbolum, ſive Mathema tra-
» dunt accedentibus ad ſanctum Ba-
» ptiſma, vel ex quacumque hæreſi
» convertis, præter traditum (ſicut di-
» ctum eſt) a trecentis decem & octo
Edit. Pariſ. pag. 359. » ſanctis Patribus, & explanatum a cen-
» tum quinquaginta ſanctis Patribus.
» His ita ſe habentibus, perſpeximus
» & capitula ſupponere, quibus tam
» rectæ fidei compendiota confeſſio,
» quam hæreticorum condemnatio conti-
» netur.

» Si quis non confitetur Patrem, & Fi-
» lium, & Spiritum Sanctum, Trini-
» tatem conſubſtantialem, unam Deita-
» tem, ſeu naturam, & ſubſtantiam,
» & unam Virtutem & Poteſtatem in
» tribus ſubſiſtentiis ſeu Perſonis adoran-
» dam, talis anathema ſit.

» Si quis non confitetur eum, qui an-
» te ſæcula & ſine tempore ex Patre na-
» tus eſt, Deum Verbum in ultimis die-
» bus deſcendiſſe de cœlis, & incarna-
» natum eſſe de ſancta glorioſa Dei Ge-
» nitrice & ſemper Virgine Maria, &
* nativitates, quæ eſt ante ſæcula incorporaliter, & quæ eſt in ultimis diebus ſecundum Leunclav. » hominem factum, natum eſſe ex ipſa,
» & propter hoc ejuſdem Dei Verbi duas
» eſſe * nativitates, eam quæ eſt in ul-
» timis diebus ſecundum carnem, talis
» anathema ſit.

III. » Si quis dicit alium eſſe Deum Ver-
» bum qui miracula operatus eſt, &
» alium Chriſtum qui paſſus eſt, aut
» dicit Deum Verbum cum Chriſto
» eſſe naſcente ex muliere, vel in ipſo
» eſſe tamquam alterum in altero, ſed
» non unum eumdemque Dominum no-
» ſtrum Jeſum Chriſtum, Deum Ver-
» bum incarnatum & hominem factum,
» & ejuſdem ipſius miracula & paſſio-
» nes, quas carne ſponte ſuſtinuit, ta-
» lis anathema ſit.

IV. » Si quis dicit ſecundum gratiam, vel
» ſecundum operationem, vel ſecundum
» dignitatem, vel ſecundum æqualitatem
» honoris, vel ſecundum auctoritatem,
» vel relationem, vel affectum, vel
» virtutem, unitionem Dei Verbi ad
» hominem factam eſſe, vel ſecundum
» homonymiam, per quam Neſtoriani
» & Deum Verbum vocantes Chriſtum
» & hominem ſeparatim Chriſtum no-
» minantes, ſolo vocabulo unum Chri-
» ſtum dicunt: aut ſi quis per bonam
» voluntatem dicit unitionem factam eſ-
» ſe, ſicut Theodorus hæreticus ipſis
» verbis dicit, quaſi placuit Deo Ver-
» bo homo, eo quod bene viſum eſt el
» de ipſo, ſed non ſecundum ſubſiſten-
» tiam Dei Verbi ad carnem animatum
» anima rationali & intellectuali unitio-
» nem confitetur, & ideo unam ejus
» ſubſiſtentiam corpoſtam eſſe, talis
» anathema ſit.

» Si quis per relationem, aut abuſive,
» Dei genitricem dicit ſanctam glorio-
» ſam ſemper Virginem Mariam, aut
» hominis genitricem, aut Chriſtoto-
pag. 360. » con, tamquam Chriſto Deo non e-
» xiſtente, ſed non proprie & vere Dei
» Genitricem ipſam confitetur, eo quod
» ipſe qui ante ſæcula ex Patre natus eſt
» Deus Verbum, in ultimis diebus ex
» ipſa incarnatus & natus eſt, & talis
» anathema ſit.

VI. » Si quis non confitetur Dominum
» noſtrum Jeſum Chriſtum qui carne
» crucifixus eſt, Deum eſſe verum, &

A Καὶ πρὸς τούτοις ἀνεθεμάτισαν τοὺς ἑτέρου ὅρον πίστεως ἤτοι Σύμβολον καὶ Μάθημα παραδόντας τοῖς προσιοῦσι τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι, ἢ ἐξ οἱασπο αἱρέσεως ἐπιστρέφουσι παρὰ τὸν παραδοθέντα, ὡς εἴρηται, ὑπὸ τῶν τιη ἁγίων Πατέρων, ἐ τραναθέντα ὑπὸ τῶ ρ ἁγίων Πατέρων.

Ταῦτα οὕτως ἐχόντων, σπουδάσαμεν καὶ κεφάλαια ὑποτάξαι, τίνι τὸ τῆς ὀρθῆς πίστεως ὁμολογίαν ἐφοδιάσῃ, τίνι τε αἱρετικῶν * παράκει- *al. κατέ-
σεων περιέχοντα. χρισιν.

B Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον, μίαν Θεότητα, μίαν φύσιν, ἢ οὐσίαν, μίαν τε Δύναμιν, ἐ Ἐξουσίαν ἐν τρισὶν ὑποστάσιν, ἤγουν προσώποις προσκυνουμένην, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ τὸν πρὸ αἰώνων, ἐ ἀχρόνως ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα Θεὸν Λόγον, τὸν ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τὸν ἄνθρωπον γενόμενον γεννηθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ ἓν τοῦτο τὸν αὐτὸν Λόγον εἶναι τοὺς δύο γεννήσεις, τήν τε πρὸ αἰώνων ἀσωμάτως, ἐ τὴν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν κατὰ σάρκα, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

C Εἴ τις λέγει ἄλλον εἶναι τὸν Θεὸν Λόγον τὸν θαυματουργήσαντα, καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν τὸν παθόντα, ἢ τὸν Θεὸν σωθῆναι λέγει τῷ Χριστῷ γενομένῳ ἐκ γυναικὸς, ἢ ἐν αὐτῷ εἶναι ὡς ἄλλον ἐν ἄλλῳ, ἀλλ' οὐχὶ ἕνα τὸν αὐτὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τῷ Θεῷ Λόγον σαρκωθέντα, καὶ ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τὰ αὐτῷ τὰ τε θαύματα καὶ τὰ πάθη, ἅπερ ἑκουσίως ὑπέμεινε σαρκὶ, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις λέγει κατὰ χάριν, ἢ κατ' ἐνέργειαν, ἢ κατ' ἀξίαν, ἢ κατ' ἰσοτιμίαν, ἢ κατ' εὐδοκίαν, ἢ ἀναφορὰν, ἢ σχέσιν, ἢ δύναμιν, τὴν ἕνωσιν τοῦ D Θεοῦ Λόγου πρὸς ἄνθρωπον γεγενῆσθαι, ἢ κατ' ὁμωνυμίαν, καθ' ἣν οἱ Νεστοριανοὶ, καὶ τὸν * Λόγον Χριστοῦ καλοῦντες, καὶ τὸν ἄνθρωπον κεχωρισμένως Χριστὸν ἐνομάζοντες, κατὰ μέρος τὴν Θεὸν Λόγον προσηγορίαν ἵνα Χριστὸν λέγοντες, ἢ εἴ τις λέγει κατ' εὐδοκίαν τὴν ἕνωσιν γεγενῆσθαι, καθὼς Θεόδωρος ὁ αἱρετικὸς αὐτοῖς λέξεσι λέγει, ὡς ἀρεσθέντος * τῷ Θεῷ Λόγῳ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοὺς καλὰ δόξαι αὐτῷ περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ κατ' ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸς τὴν σάρκα ἐμψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ, καὶ νοερᾷ τὴν ἕνωσιν ὁμολογεῖ, καὶ διὰ τοῦτο μίαν αὐτῷ τὴν ὑπόστασιν συνιέναι, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

* Leuncl. & Concil. τὸν Χριστὸν, Syr.

* Ita Leunc. cl. in Conc. ἀπὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ ἀνθρώπου. Syrus. Rader. τῷ Θεῷ Λόγῳ τὸν ἄνθρωπον.

E Εἴ τις κατὰ ἀναφορὰν, ἢ καταχρηστικῶς Θεοτόκον λέγει τὴν ἁγίαν ἐνδοξον ἀειπάρθενον Μαρίαν, ἢ ἀνθρωποτόκον, ἢ Χριστοτόκον, ὡς τοῦ Χριστοῦ μὴ ὄντος Θεοῦ, ἀλλὰ μὴ κυρίως, ἢ κατ' ἀλήθειαν Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογεῖ, διὰ τὸ τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα Θεὸν Λόγον ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐξ αὐτῆς σαρκωθῆναι, ἢ γεννηθῆναι, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογεῖ τὸν ἐσταυρωμένον σαρκὶ, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, Θεὸν εἶναι ἀλη-

Θεὸν & Κύριον τῆς δόξης, καὶ ἕνα τῆς ἁγίας Τριάδος, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις ἐν δυσὶ φύσεσι λέγων μὴ ὡς ἐν Θεότητι καὶ ἐν ἀνθρωπότητι τὸν ἕνα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον σαρκωθέντα ὁμολογεῖ, μὴ δι' ἐπὶ τῇ σημάναι τὴν διαφορὰν τῶν φύσεων, ἐξ ὧν καὶ συνετέθη, ἀλλ' ἐπὶ διαιρέσει τῇ κατὰ μέρος, τὴν τοιαύτην λαμβάνει φωνὴν ἐπὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν μυστηρίου, ὡς κεχωρισμένας καὶ ἰδιυποστάτους εἶναι τὰς φύσεις, καθὼς Θεόδωρος καὶ Νεστόριος βλασφημοῦσιν, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴτις ἐπὶ τοῦ ἑνὸς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, περὶ τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου ἢ ἀριθμὸν τῶν φύσεων ὁμολογῶν, μὴ τῇ διαιρέσει ἢ διαφορᾷ τούτων, ἐξ ὧν καὶ συνετέθη, λαμβάνει, ὡς ταύτης μὴ ἀνῃρημένης διὰ τὴν ἕνωσιν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ διαιρέσει τῇ κατὰ μέρος τῷ ἀριθμῷ κέχρηται, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις λέγων μίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην, οὐχ ὅπως αὐτὸ ἐκλαμβάνει, ὡς ὅτι ἐκ τῆς Θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης εἰς Χριστὸς ἀπετελέσθη, ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν Θεότητα, καὶ ὁμοούσιος ἡμῖν ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ὅτι τῆς Θεότητος, καὶ τῆς σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ μία φύσις, ἤτοι οὐσία ἀπετελέσθη καὶ τοῦ Ἀπολιναρίου καὶ Εὐτυχοῦς κακοπιστίαν, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

* Εἰ ἴσως καὶ τὸ καὶ κατὰ μέρος διαιροῦντας ἤτοι τέμνοντας, καὶ τὰς συγχύσεις τὸ τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, ἀποστρέφεται καὶ ἀναθεματίζει ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία.

Εἴτις μὴ ἀναθεματίζει Ἄρειον, Εὐνόμιον, Μακεδόνιον, Ἀπολινάριον, Νεστόριον, Εὐτυχέα, καὶ τοὺς τὰ ὅμοια τούτοις φρονοῦντας, ἢ φρονήσαντας, ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴτις ἀντιποιεῖται Θεοδώρου τῆς Μοψουεστίας, τοῦ εἰπόντος ἄλλον εἶναι τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν, ὑπὸ παθῶν ψυχῆς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐπιθυμιῶν ἐνοχλούμενον, καὶ ἐκ προκοπῆς ἔργων βελτιωθέντα, καὶ βαπτισθέντα εἰς ὄνομα Πατρὸς, καὶ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ διὰ τοῦ Βαπτίσματος τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαβεῖν, καὶ υἱοθεσίας ἀξιωθῆναι, καὶ κατ' ἰσότιμα βασιλικῆς εἰκόνος εἰς πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου προσκυνούμενον, καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἄτρεπτον τῶν ἐννοιῶν, καὶ ἀναμάρτητον παντελῶς γενόμενον. Καὶ πάλιν εἰρηκότος τὸν ἔνωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸς τὸν Χριστὸν τοιαύτην γεγενῆσθαι, οἵαν εἶπεν ὁ Ἀπόστολος ἐπὶ ἀνδρὸς & γυναικός· Ἔσονται δύο εἰς σάρκα μίαν, & πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀνεκδιήτοις αὐτοῦ βλασφημίαις τολμήσαντος εἰπεῖν, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐμφυσήσας ὁ Κύριος τοῖς Μαθηταῖς, καὶ εἶπεν· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον, οὐ δεδωκὼς αὐτοῖς Πνεῦμα ἅγιον, ἀλλὰ σχήματι μόνον ἐνεφύσησεν. Οὗτος δὲ καὶ τὴν ὁμολογίαν Θωμᾶ, ἰδὼν ἐπὶ τῇ ψηλαφήσει τῷ χειρῶν & τῆς πλευρᾶς τοῦ Κυρίου μετὰ τὴν ἀνάστασιν, τὸ, ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, φησὶ μὴ εἰρῆσθαι περὶ τοῦ Χριστοῦ παρὰ τοῦ Θωμᾶ, (οὐ γὰρ εἶναι λέγει τὸν Χριστὸν Θεὸν,) ἀλλ' ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς ἀναστάσεως ἐκπλαγέντα τὸν Θωμᾶν ὑμνῆσαι τὸν Θεὸν ἐγείραντα τὸν Χριστόν. Τόδε χεῖρον, ὅτι ἐν τῇ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων γινομένῃ παρ' αὐτοῦ ἑρμηνείᾳ

A Dominum gloriæ, & unum de ſancta Trinitate, talis anathema ſit.

Si quis in duabus naturis dicens non tamquam in Deitate & humanitate unum Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum, Deum Verbum incarnatum confitetur, nec ad ſignificandam differentiam naturarum, ex quibus compoſitus eſt, ſed pro diviſione per partem, talem excipit vocem in myſterio Chriſti, quaſi ſeparatim unaquaque natura ſuam habente ſubſiſtentiam, ſicut Theodorus & Neſtorius blaſphemaverunt, talis anathema ſit.

B Si quis in uno Domino Jeſu Chriſto hoc eſt, Deo Verbo incarnato, numerum confitens naturarum, non intellectu differentiam earum, ex quibus & compoſitus eſt, excipit, utpote non interemptam propter unitatem, ſed pro diviſione per partem numero utitur, talis anathema ſit.

Si quis dicens unam naturam Dei Verbi incarnatam, non ſic hoc intelligit, quod ex divina natura & humana unus Chriſtus effectus eſt, conſubſtantialis Patri ſecundum Deitatem, & conſubſtantialis nobis idem ipſe ſecundum humanitatem, ſed quod Deitatis & carnis Chriſti una natura ſive ſubſtantia effecta eſt ſecundum Apollinarii, & Eutychetis perfidiam, talis anathema ſit.

C Æqualiter enim & eos qui per partem incidunt vel dividunt, & eos qui confundunt divinæ diſpenſationis myſterium Chriſti, rejicit & condemnat univerſalis Dei Eccleſia.

Si quis non anathematizat Arium Eunomium, Macedonium, Apollinarium, Neſtorium, Eutychem, & eos qui ſimilia eis ſapuerunt vel ſapiunt, talis anathema ſit.

Si quis defendit Theodorum Mopſueſtenum, qui dixit alium eſſe Deum Verbum, & alium Chriſtum a paſſionibus animæ & deſideriis carnis moleſtias patientem, & ex profectu operum melioratum, & baptizatum in nomine Patris, & Filii, & Spiritus ſancti, & per Baptiſma gratiam ſancti Spiritus accepiſſe, & affiliationem meruiſſe, & ad ſimilitudinem imperialis imaginis in perſonam Dei Verbi adorari, & poſt reſurrectionem immutabilem cogitationibus, & impeccabilem omnino factum fuiſſe: & irrerum dixit talem factam eſſe unitionem Dei Verbi ad Chriſtum, qualem dixit Apoſtolus de viro & muliere: *Erunt duo in carne una*: & ſuper alias ſuas innumerabiles blaſphemias auſus eſt dicere, quod poſt reſurrectionem cum inſufflaſſet Dominus Diſcipulis ſuis, & dixiſſet: *Accipite ſpiritum ſanctum*: non dedit eis Spiritum ſanctum, ſed figuratim tantummodo inſufflavit. * Sed & confeſſionem, quam fecit Thomas cum palpaſſet manus & latus Domini poſt reſurrectionem, dicens: *Dominus meus, & Deus meus*, inquit non eſſe dictam a Thoma de Chriſto, (nec enim dixit Theodorus Deum eſſe Chriſtum) ſed ad miraculum reſurrectionis ſtupefactum Thomam glorificaſſe Deum, qui Chriſtum reſuſcitavit. Et quod pejus eſt, etiam in interpretatione quam in Actis Apoſ-

* Leuncl. etiam. Concil. citiens.

D

E

n VII.

n VIII.

n IX.

n X.

n XI.

* addi. Edit. Pariſ. pag. 361.

Ephes. 5.

Joan. 20.

* Ibidem. Ibidem. Leuncl.

„ tolorum ſcripſit Theodorus, ſimilem
„ fecit Chriſtum Platoni, & Manichæo,
„ & Epicuro, & Marcioni, dicens quod
„ ſicut illorum unuſquiſque ex dogma-
„ te quod invenit, ſuos diſcipulos fe-
„ cit vocari Platonicos, & Manichæos,
* Epicurios. „ & * Epicureos, & Marcioniſtas, ſimi-
„ li modo & cum Chriſtus dogma in-
„ veniſſet, ex ipſo Chriſtianos vocari.
„ Si quis igitur defendit eumdem Theo-
„ dorum, qui talia blaſphemavit, &
„ non anathematizat eum, & ejus con-
„ ſcripta, & eos qui ſimilia illi ſa-
„ puerunt, vel ſapiunt, talis anathe-
„ ma ſit.

„ Si quis defendit conſcripta Theo-
„ doreti, quæ expoſuit pro Neſtorio
„ hæretico adverſus rectam fidem &
„ Epheſinam primam ſanctam Syno-
„ dum, & Sanctum Cyrillum, & duo-
„ decim ejus capitula, in quibus ſce-
„ leratis conſcriptis idem Theodore-
„ tus affectualem dicit unitatem Dei
„ Verbi ad hominem quemdam, de
„ quo, blaſphemans dixit, quod pal-
„ pavit Thomas eum qui reſurrexit, &
„ adoravit eum qui reſuſcitavit; & pro-
„ pter hoc impios vocat Doctores Ec-
„ cleſiæ, qui unitatem ſecundum ſub-
„ ſiſtentiam Dei Verbi ad carnem confi-
„ tentur. Et ſuper hæc Dei Genitricem
„ abnegat ſanctam & glorioſam ſemper
„ Virginem Mariam. Si quis igitur me-
„ morata conſcripta Theodoreti defen-
„ dit, & non anathematizat ea, ta-
Edit. Pariſ. „ lis anathema ſit. Propter tales enim
pag. 362. „ blaſphemias ab epiſcopatu dejectus
„ eſt, & poſtea in ſancto Chalcedo-
„ nenſi Concilio compulſus eſt om-
„ nia contraria memoratis ſuis con-
„ ſcriptis facere, & rectam fidem con-
„ fiteri.

„ Si quis defendit impiam epiſtolam,
„ quam ad Marim Perſam hæreticum
„ Ibas ſcripſiſſe dicitur, quæ abne-
„ gat Deum Verbum hominem factum
„ eſſe, & dicit non Deum Verbum
„ ex Virgine incarnatum, natum eſſe,
„ ſed purum hominem ex ipſa eſſe na-
„ tum, quem Templum vocat, ut alius
„ ſit Deus Verbum, & alius homo: &
„ ſuper hæc injuriat. Epheſinam pri-
„ mam Synodum, quaſi ſine inquiſitio-
„ ne & examinatione ab ipſa Neſtorio
„ condemnato, & ſanctum Cyrillum
„ vocat hæreticum, & duodecim ejus
„ capitula impia dicit, Neſtorium au-
* conlaudat „ tem, & Theodorum cum impiis eo-
ſic alibi. „ rum conſcriptis * collaudat & defen-
„ dit. Si quis igitur, ſicut dictum eſt,
„ eamdem ipſam epiſtolam vindicat,
„ vel rectam eſſe dicit ipſam, vel par-
„ tem ipſius, ſed non anathematizat
„ eam, anathema ſit.

„ Tali ergo impia epiſtola juſte ana-
„ thematizata propter inſertas ei blaſ-
„ phemias, Theodori & Neſtorii im-
„ piorum ſequaces conantur dicere,
„ ſuſceptam eſſe eam a ſancto Chalce-
„ donenſi Concilio. Hoc autem di-
„ cunt, ſanctam quidem Chalcedonen-
„ ſem Synodum calumniantes, nomi-
„ ne autem ejus feſtinantes debita con-
„ demnatione liberare Theodorum, &
„ Neſtorium, & impiam epiſtolam, pro
„ qua Ibas ſæplus accuſatus, non eſt
„ auſus eam ſuam dicere propter in-
„ ſertas ei blaſphemias. Et hæc demon-
„ ſtrabimus ex his, quæ diverſe de iſta
„ cauſa mota ſunt. In his enim quæ a-

A μενείᾳ, συγκείται ὁ αὐτὸς Θεόδωρος τὸν Χριστὸν
Πλάτωνι, καὶ Μανιχαίῳ, καὶ Ἐπικούρῳ, & Μαρ-
κίωνι, λέγει, ὅτι ὥσπερ ἐκείνων ἕκαστος ἁρμόζως
οἰκεῖον δόγμα τοὺς αὐτῷ μαθητεύσαντας πεποίηκε
καλεῖσθαι Πλατωνικοὺς, καὶ Μανιχαίους, καὶ Ἐπι-
κουρείους, καὶ Μαρκιωνιστὰς, τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ
τὸν Χριστὸν ἁρμόττον τὸ δόγμα, ἐξ αὐτοῦ τοὺς Χρι-
στιανοὺς καλεῖσθαι. Εἴ τις τοίνυν ἀντιποιεῖται Θεο-
δώρου τοῦ τὰ τοιαῦτα βλασφημήσαντος, ἀλλὰ μὴ
ἀναθεματίσει αὐτὸν, καὶ τὰ αὐτοῦ συγγράμματα, καὶ
τοὺς τὰ ὅμοια αὐτῷ φρονοῦντας, ἢ φρονήσαντας, ἀνά-
θεμα ἔστω.

Εἴ τις ἀντιποιεῖται τῶν συγγραμμάτων Θεοδωρήτου
ἅπερ ἐξέθετο ὑπὲρ Νεστορίου τοῦ αἱρετικοῦ, καὶ κατὰ τῆς ὀρ-
θῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐν Ἐφέσῳ πρώτης ἁγίας Συνόδου,
καὶ τῶν ἐν ἁγίοις Κυρίλλου, καὶ τῶν ιβ΄ αὐτοῦ κεφα-
λαίων, ἐν οἷς ἀσεβέσι συγγράμμασι χετικλιὼ λέγει
τλιὼ ἕνωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸς τὸν τινα ἄνθρωπον,
περὶ οὗ βλασφημῶν λέγει, ὅτι ἐψηλάφησε Θωμᾶς
τὸν ἀναστάντα, καὶ προσεκύνησε τὸν ἐγερθέντα. Καὶ
διὰ τοῦτο ἀσεβεῖς καλεῖ τοὺς τῆς Ἐκκλησίας Διδασκά-
λους, τοὺς καθ' ὑπόστασιν τλιὼ ἕνωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου,
πρὸς τλιὼ σάρκα ὁμολογοῦντας. Καὶ πρὸς τούτοις
Θεοτόκον ἀπαρνεῖται τλιὼ ἁγίαν ἔνδοξον ἀειπάρθε-
νον Μαρίαν. Εἴ τις τοίνυν τὰ εἰρημένα συγγράμμα-
τα Θεοδωρήτου ἐπαινεῖ, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει αὐ-
τὰ, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω. Διὰ ταύτας γὰρ τὰς
βλασφημίας τοῦ ἐπισκοπῆς ἐξεβλήθη, καὶ μετὰ
ταῦτα ἐν τῇ ἁγίᾳ Συνόδῳ τῇ ἐν Χαλκηδόνι συνα-
θροισθείσῃ πάντα τὰ ἐναντία τοῖς μνημονευθεῖσιν αὐτοῦ
συγγράμμασι ποιῆσαι, καὶ τλιὼ ὀρθλιὼ πίστιν ὁμο-
λογῆσαι.

Εἴ τις ἀντιποιεῖται τῆς ἀσεβοῦς ἐπιστολῆς τῆς λεγο-
μένης παρὰ Ἴβα γεγράφθαι πρὸς Μάριν τὸν Πέρσλιν
τὸν αἱρετικὸν, τὸν ἀρνουμένην τὸν Θεὸν Λόγον ἄνθρωπον
γεγονέναι, καὶ λεγούσης μὴ τὸν Θεὸν λόγον ἐκ τῆς Παρ-
θένου σαρκωθέντα γεννηθῆναι, ἀλλὰ ψιλὸν τὸν ἄνθρω-
πον ἐξ αὐτῆς γεννηθῆναι, ὃν Ναὸν ἐπικαλεῖ, ὡς ἄλλον
εἶναι τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ ἄλλον τὸν ἄνθρωπον. πρὸς τού-
τοις δὲ ἐνυβρίζουσι τλιὼ ἐν Ἐφέσῳ πρώτλιὼ Συνόδον,
ὡς χωρὶς ζητήσεως καὶ κρίσεως Νεστόριον κατεδικάσα-
σαν, καὶ τὸν ἐν ἁγίοις Κύριλλον αἱρετικὸν ἀποκαλοῦσης,
καὶ ἀσεβῆ τὰ ιβ΄ αὐτοῦ κεφάλαια, Νεστόριον καὶ Θεοδώ-
ρου μετὰ τῶν ἀσεβῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐπαινούσης καὶ
ἐκδικαίους. Εἴ τις τοίνυν, καθὰ εἴρηται, τλιὼ εἰρη-
μένλιὼ ἀσεβῆ ἐπιστολλιὼ ἐκδικεῖ, ἢ ὀρθλιὼ αὐτλιὼ εἶναι
λέγει, ἢ μέρος αὐτῆς, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει αὐτλιὼ,
ἀνάθεμα ἔστω.

Τῆς τοιαύτης τοίνυν ἐπιστολῆς δικαίως ἀναθεμα-
τισθείσης διὰ τὰς περιεχομένας (ἐν) αὐτῇ βλασφη-
μίας, εἶτα Θεοδώρου καὶ Νεστορίου τοῦ ἀσεβοῦς φρο-
νοῦντες, ἐπιχειροῦσι λέγειν παύτλιὼ δεδέχθαι πα-
ρὰ τῆς ἁγίας ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου. Τοῦτο δὲ
λέγουσι τλιὼ μὲν ἁγίαν Σύνοδον συκοφαντοῦντες,
τῷ δὲ τούτου προχείματι κατασκάζοντες τὴν ὀφει-
λομένην κατάκρισιν ἐλλιθιρῶσαι Θεόδωρον, καὶ
Νεστόριον, & τὴν ἀσεβῆ ἐπιστολλιὼ, περὶ ἧς Ἴβας πολ-
λάκις κατηγορηθεὶς, οὐκ ἐτόλμησε παύτλιὼ οἰκειώ-
σασθαι διὰ τὰς περιεχομένας αὐτῇ βλασφημίας.
Καὶ παῦτα ἀποδείξομεν ἐν τῷ διαφόρως περὶ τούτλιὼ

κεκι-

Hæc absunt a Leunc. & Concil.

κεκινημένων. Ἐν δὲ ταῖς παρὰ Φωτίου καὶ Εὐσταθίου πεπραγμένοις ἐν Τύρῳ κατηγορούμενος ὁ προλεχθεὶς Ἴβας, περὶ τῆς ὕβρεων τῶ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου φανερῶς κατέθετο (μετὰ τὴν ἕνωσιν τὴν ἀνατολικῶν τὴν πρὸς τὸν ἐν ἁγίοις Κύριλλον) μηδὲν ὕβριος ἐχόμενον εἰρηκέναι περὶ αὐτῶ. Ἡ δὲ ἐπιστολὴ πεπληρωμένη τῆς εἰρημένων βλασφημιῶν, ἐφ' αἷς κατηγορεῖται Ἴβας, πολλὰς κατὰ τῶ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου ὕβρεις περιέχουσα, παρίστησιν, ὅτι μετὰ τὴν ἕνωσιν τὴν πρὸς τοὺς ἀνατολικοὺς γέγονεν· ἐξ οὗ δείκνυται Ἴβας ταύτην ἀρνησάμενος. Ὅθεν οἱ μνημονεύθεντες Φώτιος καὶ Εὐστάθιος ἐν τῶ τὴν ἐγκαλουμένην πληροφορίαν ἐγγράφως διατυπῶσαι τὸν εἰρημένον Ἴβαν πάντα τὰ ἐναντία τῆ ἐπιστολῆ πράξειν, καθὼς ἡ περὶ τούτου δοθεῖσα παρ' αὐτῶν ἐπίκρισις δείκνυσιν. Ἀλλὰ μὴ πληρώσας Ἴβας τὰ παρ' ἐκείνων ἐπικριθέντα, ἐξεβλήθη τῆς ἐπισκοπῆς διὰ τὰς βλασφημίας τὰς εἰρημένας ἐπιστολὰς, Νόννος αὐτ' αὐτῶ ἐχειροτονήθη, ὃς καὶ συνεκαθέσθη τῆ ἁγίᾳ ἐν Καλχηδόνι Συνόδῳ.

Περὶ τῆς αὐτῶν τούτων καὶ ἐν Χαλκηδόνι κατηγορηθεὶς ὁ μνημονεύθεις Ἴβας, μετὰ τὴν ἀπάγνωσιν τῆς ἀσεβοῦς ἐπιστολῆς, οὐκ ἐτόλμησε ταύτην οἰκειώσασθαι, ἀλλ' ἀθρόως αὐτοῖς λέξεσιν ἐπήγαγεν, ὅτι, Ἀλλότρια εἰμὶ τῆς ἀπαγομένων μοι. Ὅθεν ἡ ἁγία Σύνοδος μὴ ἀρκεσθεῖσα τῆ ἀρνήσει Ἴβα τῆ ἐπὶ τῆ ἀσεβεῖ ἐπιστολῆ, συνώδυνον αὐτὸν ταύτης πρᾶξαι, παρίστησι τούτῳ ἐν αὐτῆ ἀθετουμένην ὀρθὴν πίστιν ὁμολογῆσαι, καὶ τὴν ἐν Ἐφέσῳ πρώτην ἁγίαν Σύνοδον δέξασθαι, καὶ τὸν ἐν ἁγίοις Κύριλλον Πατέρα καὶ Διδάσκαλον ἐγγράψασθαι, τὰ ἐν τῆ αὐτῆ ἀσεβεῖ ἐπιστολῆ ὑβριζόμενα, καὶ Νεστόριον, καὶ τὸ ἀσεβὲς αὐτῶν δόγμα ἀναθεματίσαι, ἅπερ ἡ ἀσεβὴς ἐπιστολὴ ἅπασι καὶ ἐδίδαξεν.

Εἰ πάντως καὶ αὐτὸς Ἴβας διαφόρως κατηγορηθεὶς περὶ τῆς ἀσεβοῦς ἐπιστολῆς, οὐκ ἐτόλμησε ταύτην οἰκειώσασθαι, ἀλλὰ ἡ ἐν Χαλκηδόνι ἁγία Σύνοδος πάντα τὰ ἐναντία ταύτης παρεσκεύασεν αὐτὸν πρᾶξαι· πῶς εἶχεν ἡ αὐτὴ ἡ ἁγία Σύνοδος τὴν εἰρημένην ἐπιστολὴν δέξασθαι, καὶ τῆ κρίματι ὑπεχομένης αὐτῆ ἀσεβείας ὑπαντᾶν, ἀφ' ἧς Ἴβαν ἐλευθερῶσαι ἐσπούδασεν.

Ἐπειδὴ δὲ πάντας ὑπερβαίνοντες τὰς περιεχομένας τῆ ἐπιστολῆ βλασφημίας οἱ αἱρετικοὶ, τοῦτο μόνον ἐξ αὐτῆ προφέρουσι τὸ ὡς ἁπλῶς τῆ ἀπλεχέρων παρὰ τοῦ τὴν ἐπιστολὴν γράψαντος εἰρημένον, τοῦτ' ἔστι, δύο φύσεις, μίαν δυνάμιν, ἓν πρόσωπον, ὑποδείξομεν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τὴν ἰδίαν ἀσέβειαν παραμυγνύοντας. Τίνος γὰρ ἂν καὶ λέγει δύο φύσεις καὶ ἓν πρόσωπον, ὁ ἀπαρνούμενος τὸν Θεὸν Λόγον σεσαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας ἐνδόξου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ πεχθῆναι ἐξ αὐτῆς, ὡς ἑκάτερα φύσει ἴδιον πρόσωπον ἔσχημεν, καθὼς Θεόδωρος καὶ Νεστόριος ἐν τοῖς οἰκείοις λόγοις βλασφημοῦντες ἐξέθεντο, ἃς δὴ καὶ ἐνδέχεται ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τῆς αὐτῶν ἀσεβείας. Ἐκεῖνοι γὰρ φανερῶς λέγουσι δύο πρόσωπα τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ τὸν Χριστὸν, ὃν φιλόν ἄνθρωπον ἀποκαλοῦσι, κατὰ χριτιλὴν συνάφειαν, καὶ τὴν αὐτὴν ἀξίαν τῶ Θεοῦ καὶ τιμὴν, ἓν πρόσωπον * ἀναφαίνεσθαι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν δύο φύσεων μίαν δύναμιν, ἤτοι δύναμιν λέγων ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν φανερῶς ἐστω, ὡς καὶ ἐν τούτῳ ἀκολουθεῖ τῆς

A pud Photium & Eustathium Tyri acta sunt, cum accusaretur prædictus Ibas de injuriis Sancti Cyrilli, manifeste confessus est, post unitatem orientalium, quæ ad sanctæ memoriæ Cyrillum facta est, nihil injuriosum de eo dixisse. Epistola autem plena prædictis blasphemiis, pro quibus accusabatur Ibas, multas contra Sanctum Cyrillum injurias continens, facta esse ostenditur post unitatem ad orientales factam, ex quo demonstratur Ibas eam abnegasse. Unde prædicti Photius & Eustathius satisfacientes accusatoribus, in scriptis definierunt, prædictum Ibam omnia contraria epistolæ peragere, sicut judicium ab eis de hoc datum significat.

B Sed cum Ibas non adimpleisset ea quæ illi judicaverunt, ejectus est ab Episcopatu propter blasphemias prædictæ epistolæ, * & Nonnus pro illo ordinatus est, qui & consedit in sancto Chalcedonensi Concilio. *Edit. Paris. pag. 363.* * *Sic Delent. Cod. & Leunclav.*

De eisdem igitur etiam Chalcedone accusatus memoratus Ibas, post lectionem impiæ epistolæ non est ausus eam suam esse confiteri, sed statim ipsis verbis intulit, alienum se esse eorum quæ ei inferebantur. Unde sancta Synodus, cum ei non sufficeret abnegatio Ibæ, quæ facta est de impia epistola, compulit eum contraria ei peragere, id est, reprobatam in ea rectam fidem confiteri, & Ephesinam primam sanctam Synodum suscipere, & C Sanctum Cyrillum Patrem & Doctorem adscribere, quæ in eadem impia epistola injuriantur, & Nestorium, impiumque ejus dogma anathematizare, quæ * & impia epistola defendit & collaudat. * *& Del. Cod. & Leunclav.*

Si igitur & ipse Ibas propter impiam epistolam sæpius accusatus, non est ausus eam suam dicere, sed etiam Chalcedonense sanctum Concilium omnia ei contraria compulit eum peragere: quomodo eadem sancta synodus memoratam epistolam susciperet, & condemnationi impietatis, quæ in ea continetur, sese subjiceret, a qua Ibam liberare festinavit?

D Quoniam autem omnes blasphemias epistolæ prætermittentes hæretici, hoc solum ex ipsa proferunt quod ad decipiendos simpliciores scriptor epistolæ dixit, hoc est, duas naturas, unam virtutem, unam personam; * demonstrabimus quod ipse etiam in hoc suam commiscuit impietatem. Cujus enim * diceret duas naturas & unam personam, qui abnegat Deum Verbum incarnatum de sancta & gloriosa Dei Genitrice & semper Virgine Maria, & natum esse ex ipsa? Sed certum est, quod unicuique naturæ suam personam attribuit, sicut Theodorus & Nestorius in suis E libris blasphemantes exposuerunt, quos defendit scriptor epistolæ cum eorum impietate. Illi enim aperte dicentes duas personas Dei Verbi, & Christi, quem purum hominem vocant, per affectualem conjunctionem, & per eamdem dignitatem & honorem unam personam apparere dicunt: sed & duarum naturarum unam virtutem sive potentiam dicens scriptor epistolæ, manifestus est quod & in hoc memoratos hæreticos se- * *demonstramus ipsum quod & Leunclav. quod ipsum & demonstramus in.* * *dicit. ita & Leunclav.*

Edit. Paris. pag. 364.

» quitur, Theodorum quidem dicentem in diverſis libris de Incarnatione impie expoſitis, Neſtorium autem in multis quidem ſcriptis, & maxime in epiſtola ſcripta ad Alexandrum Hierapolitanum hæreticum, quod duarum naturarum una eſt auctoritas, & una virtus, ſive potentia, & una perſona per dignitatem eumdemque honorem: ex quo oſtenditur, qui ſcripſit epiſtolam, ſecundum illorum perfidiam pro perſonis uſus vocabulo naturarum. Una enim auctoritas, & una virtus ſive potentia, & una dignitas & idem honor, non in diverſis naturis, ſed in diverſis perſonis ejuſdem ſubſtantiæ dicitur, quod in ſancta Trinitate confitemur. Unde & ſancti Patres anathematizaverunt eos, qui per auctoritatem, aut virtutem, ſive potentiam, aut dignitatem, aut æqualitatem honoris, dicunt Deum Verbum unitum eſſe Chriſto; quem purum hominem vocant Theodori & Neſtorii ſequaces, ſed non ſecundum ſubſiſtentiam Dei Verbi ad carnem

* rationabili. anima am anima * rationali & intellectuali, unitatem factam eſſe confitentur.

Et hæc quidem ſufficiebant ad convincendam impietatem eorum, qui ſceleratam epiſtolam vindicant. Tamen & in fine ſcriptor ejuſdem epiſtolæ oſtendit ſuam perfidiam, dicendo quod oportet credere in Templum, & in eum qui habitat in Templo: per quæ aperte duas introducit perſonas. Sed & iſtam impietatem a Theodoro & Neſtorio ſcriptor epiſtolæ edoctus eſt. Catholica autem Eccleſiam talem condemnans perfidiam, non in Templum, & in eum qui habitat in Templo, ſed in unum Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum, Dei Verbum incarnatum & hominem factum * confiteri & credere tradit. Nihil autem mirandum eſt, ſi vocabulo naturarum uſus eſt ſcriptor illius impiæ epiſtolæ. Solent enim hæretici, ut ſimpliciores * decipiant, vocibus quidem uti quæ ab Orthodoxis pie dicuntur, rectum autem earum intellectum & expoſitionem ad ſuam impietatem transferre. * quoniam autem eædem voces, quando bene exponuntur & intelliguntur, cum pietate ſunt; quando autem male ab hæreticis * intelliguntur & proferuntur, impietatem habent.

* confitetur. & Lemai.

* quon. eſt quando eædem, &c.

* interpretantur & proferuntur.

Itaque Neſtorium duas quidem naturas & unam perſonam dicentem, non confitentem autem earum unitatem ſecundum ſubſiſtentiam, Epheſina prima Synodus, cujus auctores erant Cæleſtinus & Cyrillus ſanctæ memoriæ, non ſuſcepit, ſed condemnavit. Nos autem ſanctorum Patrum doctrinam per omnia ſequentes, & unitatem duarum naturarum, ex quibus Dominus noſter Jeſus Chriſtus unus ſanctæ Trinitatis, Deus Verbum incarnatus, compoſitus eſt, & quod earum differentia non interempta eſt propter unitatem, in ſuperioribus apertius demonſtravimus.

pag. 365.

Et ſufficiebant quidem quæ prædiximus, ſatisfacere eis qui nolunt contendere. Sed quoniam illi, qui ſemel ad impietatem declinaverunt, & alia proponere conantur, neceſſario nos

A εἰρημένοις αἱρετικοῖς; Θεοδώρῳ μὲν λέγοντι ἐν πολλοῖς περὶ ἀνθρωπότητος αὐτοῦ διαφόροις λόγοις ἀσεβῶς ἐκτεθεῖσι, Νεστορίῳ δὲ ἐν πολλοῖς συγγράμμασι, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ γραφείσῃ πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν αἱρετικὸν Ἱεραπολίτην, ὅτι τῶν δύο φύσεων μία ἐστὶν αὐθεντία, καὶ μία δύναμις, ἤτοι δυναστεία, καὶ ἓν πρόσωπον κατὰ μίαν ἀξίαν, καὶ τὴν αὐτὴν τιμήν. Ἀφ' ὧν ἀποδείκνυται ὁ τὴν ἐπιστολὴν γράψας κατὰ τὴν ἐκείνων παραδοξίαν αὐτὸ προσώπων τῇ τῶν φύσεων προσηγορίᾳ χρησάμενος. Μία γὰρ αὐθεντία, καὶ μία δύναμις, ἤτοι δυναστεία, ἢ μία ἀξία, καὶ ἡ αὐτὴ τιμή, οὐκ ἐπὶ διαφόρων φύσεων, ἀλλ' ἐπὶ διαφόρων προσώπων, καὶ

B τῆς αὐτῆς οὐσίας λέγεται, ὅπερ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τριάδος ὁμολογοῦμεν. Ὅθεν καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀνεθεμάτισαν τοὺς κατ' αὐθεντίαν, ἢ δύναμιν, ἤτοι δυναστείαν, ἢ ἀξίαν, ἢ ἰσοτίμως λέγοντας τὸν Θεὸν Λόγον τῷ Χριστῷ ἑνῶσθαι, ἤγουν φιλεῖν ἀνθρώπους οἱ ἀπὸ Θεοδώρου καὶ Νεστορίου καλοῦσιν, ἀλλ' οὐχὶ καθ' ὑπόστασιν τὴν πρὸς τὸν Λόγον πρὸς τὸ σάρκα ἐμψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ καὶ σαρκί, τὴν ἕνωσιν γεγενῆσθαι ὁμολογοῦντας.

Καὶ ἤρκει μὲν ταῦτα πρὸς τὸ διελέγξαι τὴν ἀσέβειαν τῆς ἐκδικούσης τὴν μυσαρὰν ἐκείνην ἐπιστολήν. Πλὴν ἔμως, καὶ πρὸς τῷ τέλει τῆς ἐπιστολῆς αὐτὸς ὁ ταύτην γράψας τὴν ἰδίαν δείκνυσι κακοδοξίαν, λέγων, ὅτι δεῖ πιστεύειν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ εἰς τὸν οἰκοῦντα ἐν τῷ Ναῷ· ἐν οἷς φανερῶς δύο εἰσάγει πρόσωπα. Ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν ἀσέβειαν ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν παρὰ Θεοδώρου καὶ Νεστορίου ἐδιδάχθη. Ἡ μέντοι Καθολικὴ Ἐκκλησία τὴν τοιαύτην κακοδοξίαν καταπέμπουσα, οὐχὶ εἰς τὸν Ναὸν, καὶ εἰς τὸν οἰκοῦντα ἐν τῷ Ναῷ, ἀλλ' εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα ὁμολογεῖν καὶ πιστεύειν παραδίδωσιν. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν εἰ τῇ τῶν φύσεων συγχύσει ἐχρήσατο ὁ τὴν ἀσεβῆ ἐκείνην ἐπιστολὴν γράψας. Ἔθος γὰρ τοῖς αἱρετικοῖς πρὸς ἀπάτην τῶν ἁπλουστέρων ταῖς παρὰ τῶν ὀρθοδόξων εὐσεβῶς λεγομέναις φωναῖς χρῆσθαι, καὶ τὴν εὐσεβῆ τούτων ἔννοιάν τε καὶ

D ἐξήγησιν πρὸς τὴν ἰδίαν μεταφέρειν ἀσέβειαν· ἐπεὶ δὲ ἐστὶν ὅτε αἱ αὐταὶ φωναὶ καλῶς μὲν ἐξηγέμεναι καὶ νοούμεναι μετὰ τῆς εὐσεβείας εἰσί· κακῶς δὲ παρὰ τῶν αἱρετικῶν ἑρμηνευόμεναι, καὶ προφερόμεναι τὸ ἀσεβὲς ἔχουσιν.

Ἀμέλει Νεστόριον εἰπόντα μὲν δύο φύσεις, καὶ ἓν πρόσωπον, μὴ ὁμολογοῦντα δὲ αὐτῶν τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν, ἡ ἐν Ἐφέσῳ πρώτη ἁγία Σύνοδος, ἧς ἐξῆρχον Καιλεστῖνος καὶ Κύριλλος οἱ ἐν ὁσίᾳ τῇ μνήμῃ προσδέξασθαι, ἀλλὰ καὶ καταδίκασαν. Ἡμεῖς δὲ τῇ τῶν ἁγίων Πατέρων διδασκαλίᾳ διὰ πάντων ἀκολουθοῦντες, καὶ τὴν τῶν δύο φύσεων ἕνωσιν, ἐξ

E ὧν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ εἷς τῆς ἁγίας Τριάδος ὁ Θεὸς Λόγος, σαρκωθεὶς συνετέθη, καὶ τὴν τούτων διαφορὰν οὐκ ἀνῃρημένην διὰ τὴν ἕνωσιν, ὡς ἀκριβῶς σαφέστερον ἀπεδείξαμεν.

Καὶ ἤρκει μὲν τὰ παρ' ἡμῶν εἰρημένα πληροφορῆσαι τοὺς μὴ βουλομένους φιλονεικεῖν. Ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸς ἀσέβειαν ἅπαξ ἐκλίναντες, καὶ ἑτέρους ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκαίως ἡμεῖς καὶ τὰς τοιαύτας αὐτῶν προθέσεις ματαίας ἀποδείξομεν. Φασὶ γὰρ μὴ δεῖν ἐπὶ

μέμψιν γενέσθαι ἡ ἀσεβῆ ἐπιστολὴν, διὰ τὸ φέρεσθαι ἔν τισι βιβλίοις. Ἀλλ' εἰ τοῦτο τὶς κατὰ ἡ αὐτῶν ἄνοιαν προσδέξηται, δεῖ καὶ Εὐτυχίαν καὶ Νεστόριον δέχεσθαι. Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ περὶ τούτων τοῖς ἐν τῇ Συνόδῳ πεπραγμένοις ἐμφέρεται, ἀλλ' οὐδεὶς τῷ διφροσύνῃ τῶν παρ' αὐτῶν λεγομένοις προσέχει τὸν νοῦν. Τὰ γὰρ περὶ τῆς αἱρετικῶν ἐν τοῖς Συνόδοις προφερόμενα, ἓν μέρος τῆς ὑπομνημάτων γινόμενα, οὐκ ἐπὶ τῷ ἐλευθερωθῆναι, ἀλλ' εἰς ἔλεγχον αὐτῶν, καὶ ἐπὶ μείζονι κατακρίσει αὐτῶν τε, καὶ τῶν τὰ ὅμοια * τούτοις φρονούντων παραλαμβάνεται.

* Εἰ καὶ

* αὐτοῖς

* Δεῖ δὲ ὅτι τὰ τῆς ἀσεβοῦς ἐπιστολῆς φερόμενα ὑπομνήματα, ἔν τισι μὲν βιβλίοις, ὡς εἴρηται, ἐντέτακται, ἐν δὲ τοῖς αὐθεντικοῖς, ἐν οἷς ὑπέγραψαν οἱ ἁγιώτατοι Ἐπίσκοποι εὐδαιμῶς εὕρηται πλὴν κἀκείνῳ δὲ προσέχειν τὸν τῆς ἀληθείας ἐρευνῶντας. Ὅτι πολλάκις τινὰ ἐν ταῖς Συνόδοις παρά τινων ἐν αὐτοῖς διεσκομένων λέγεται ἢ κατὰ προσπάθειαν, ἢ κατ' ἐναντίωσιν, ἢ κατ' ἄγνοιαν. Οὐδεὶς δὲ προσέχει τοῖς κατὰ μέρος παρά τινῶν λεγομένοις, ἀλλὰ μόνοις τοῖς κατὰ κοινὴν συναίνεσιν παρὰ πάντων ὁριζομένοις. Εἰ γὰρ κατ' ἐκείνους βουληθείη τις προσέχειν ταῖς τοιαύταις ἐναντιώσεσιν, ἑκάστη Σύνοδος διέστηκεν ἑαυτὴν ἀναιρέτισα.

Διὰ ταῦτα τοίνυν ἔδει αὐτοὺς εἰπεῖν ὀρθῶς ἐδέχοντο τὴν ἁγίαν Σύνοδον, μὴ τοιαύτας αὐτῇ μέμψεις περιάπτειν, ἀλλὰ ἀκολουθῆσαι τοῖς Διδασκάλοις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα τοῖς ἐν ἁγίοις Ἀθανασίῳ τῷ γενομένῳ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπισκόπῳ, καὶ πολλοὺς καὶ μεγάλους ἀγῶνας ἀναδεξαμένῳ ὑπὲρ τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως κατὰ πάσης αἱρέσεως, καὶ μάλιστα τῶν ἀσεβεστάτων Ἀρειανῶν. Τῶν γὰρ αὐτῶν Ἀρειανῶν πρὸς ἀπάτην τῶν λαῶν εἰς ἑαυτῶν μερίδα ἐπισπωμένων. Διονύσιον πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἦν ἐν ἁγίοις Ἀθανασίου τῆς Ἀλεξανδρέων γενόμενον Ἐπίσκοπον, καὶ λεγόντων ὡς καὶ αὐτὸς Διονύσιος τὰ ὅμοια αὐτοῖς ἐφρόνησεν, Ἀθανάσιος ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλος πολλοῖς τρόποις ἐγγράφως ἀπέδειξε τὴν ὀρθὴν πίστιν Διονυσίου ἐξ ἀρχῆς κηρύξας, καὶ μηδαμῶς ἐπικοινωνῆσαι τῇ τῶν Ἀρειανῶν ἀσεβείᾳ. Οὗτοι δὲ τὰ τῶν αἱρετικῶν φρονοῦντες, εἰς τὴν οἰκείαν ταύτην περιάπτειν σπουδάζουσιν. Οποῖον δέ ἐστι κατάκριμα, καὶ ποία ἐπίκειται ἀρὰ τοῖς εἰς Πατέρας ἁμαρτάνουσιν, διδάσκει ἡμᾶς ἡ θεία γραφή. Εἰ γὰρ Χὰμ ὁ υἱὸς τοῦ Νῶε θεασάμενος γυμνὸν τὸν ἴδιον πατέρα, καὶ μὴ καλύψας τὴν τοῦ πατρὸς σωματικὴν γύμνωσιν, ἐξελθὼν ἐπήγγειλε ταύτην τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ ἐκείνοι ἱματίῳ ταύτην περιεσκέπασαν, αὐτὸς δὲ Χὰμ, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντες ὑπὸ κατάραν γεγόνασιν, οἱ δὲ σκεπάσαντες εὐλογίας μεγάλης ἠξιώθησαν, πολλῷ μᾶλλον οὗτοι μείζονος, καὶ ἔτι πλείστης κατακρίσεως εἰσὶν ἄξιοι, οἱ τὴν μηδαμῶς προσοῦσαν ἀτιμίαν τῇ Συνόδῳ σπουδάζοντες ἐκ τῆς ἀσεβείας τῆς ἐπιστολῆς, καὶ Θεοδώρου, περιάπτειν αὐτῇ. ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο ἡ ἀσεβὴς ἐπιστολὴ, ἢ οἱ αὐτῆς ἀντιποιούμενοι ἐκφεύξονται ἢ ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀσεβείᾳ κατάκρισιν· ἀλλ' οὐδὲ Θεόδωρος ὁ Ἑλληνίζας τι καὶ Ἰουδαίους, καὶ πάν-

A & tales eorum occaſiones vanas oſtendemus. Dicunt enim non oportere vituperare impiam epiſtolam, eo quod in aliquantis * ſertur codicibus. Sed ſi hoc aliquis ſecundum eorum dementiam ſufficiat, oportet & Neſtorium & Eutychem ſuſcipi, quoniam plurima & de his in geſtis continentur, quæ apud Synodum acta ſunt. Sed nemo ſapiens dictis eorum animum intendet. Quæ enim de hæreticis proferuntur in Synodis & pars geſtorum ſunt, non ad liberationem inferuntur, ſed ad majorem condemnationem eorum, & qui eis ſimilia ſapiunt. * Quamvis autem exemplaria impiæ epiſtolæ quæ circumferuntur, in aliquibus codicibus, ut dictum eſt, inſerta ſint, tamen in authenticis in quibus ſanctiſſimi Epiſcopi ſubſcripſerunt, nullatenus inveniuntur.

* codicibus ſertur.

* quamvis, &c. deſunt in Cod. & apud Leunel.

B

Oportet autem etiam illud attendere eos qui veritatem perſcrutantur quod forſitan in Conciliis quædam a certis ibi convenientibus dicuntur, aut per favorem, aut per contrarietatem, aut per ignorantiam. Nemo autem attendit ea quæ per partem a quibuſdam dicuntur: ſed ſola illa, quæ ab omnibus communi conſenſu definiuntur. Si enim aliquis ſecundum illos voluerit attendere ejuſmodi contrarietates, unaquæque Synodus invenietur ſemetipſam deſtruens.

C

Propter hæc igitur oportebat eos, ſi ſanctum Concilium recte ſuſciperent, non tales blaſphemias ei applicare, ſed ſequi Doctores Catholicæ Eccleſiæ, & maxime ſanctum Athanaſium, qui fuit Alexandriæ Epiſcopus, & plurimos & magnos labores ſuſcepit pro recta Chriſtianorum fide adverſus omnem hæreſin, & maxime contra impiiſſimos Arianos. Ipſis enim Arianis ad decipiendos populos ſuo errori conjungentibus Dionyſium, qui ante multos annos Athanaſii fuit Alexandriæ Epiſcopus, & dicentibus quod & ipſe Dionyſius ſimilia eis ſapuit, Athanaſius magnus Eccleſiæ Doctor multis modis oſtendit in ſcriptis, rectam fidem Dionyſium ab initio prædicaſſe, nulloque modo participem Arianæ impietatis fuiſſe. Iſti autem hæretica ſapientes ſuam impietatem eidem Synodo applicare feſtinant. Qualis autem eſt condemnatio, & qualis imminet maledictio eis qui in patres peccant, docet nos & divina Scriptura. Si enim Cham filius Noe cum vidiſſet nudum ſuum patrem, quoniam non cooperuit patris corporalem nuditatem, ſed egreſſus nuntiavit eam fratribus, & illi veſtimento eam cooperuerunt, ipſe quidem Cham, & illi qui ex ipſo nati ſunt, ſub maledictione facti ſunt, qui autem cooperuerunt, magnam benedictionem meruerunt: multo magis iſti majore & ampliore condemnatione digni ſunt, qui ad Synodum minime pertinentem infamiam, feſtinant per impietatem epiſtolæ, & Theodori, eidem ſanctæ Synodo applicare. Sed non ideo impia epiſtola, vel defendentes eam, condemnationem ſuæ impietatis effugient: ſed neque Theodorus, qui Paganos, & Judæos, & omnes hære-

D

Edit. Pariſ. pag. 366.

Gen. 9.

E

» ticos impietate ſuperat. Impio enim » Theodoro non ſuffecit ſuper alias e- » jus blaſphemias ad ſuum errorem » male interpretari Symbolum trecen- » torum decem & octo ſanctorum Pa- » trum: ſed etiam contempto eo, a- » liud Symbolum expoſuit omni im- » pietate plenum, in quo anathemati- » zare auſus eſt eos, qui aliter ſapiunt » vel tradunt, ut quantum ad illius » inſaniam pertinet, omnes Sancti A- » poſtoli & Patres condemnarentur. » Hoc autem Theodori impium ſym- » bolum & in Epheſina prima Sy- » nodo prolatum, & in Chalcedo- » nenſi recitatum, ab utraque Syno- » do cum ejus expoſitore, & eis qui » illud ſuſcipiunt, condemnatum eſt. » Quoniam autem quidam, verba » pro Theodoro facientes, cum profe- » runtur impia ejus conſcripta, pro- » pter inſertam eis blaſphemiam con- » fingunt quidem dicere quod impia » ſunt, ipſum autem qui talem im- » pietatem evomuit, recuſant anathe- » matizare: miramur eorum demen- » tiam, » quod divinæ Scripturæ contraria a- » gunt, evidenter dicenti, quia *æqua-* Sap. 12. *liter horribilia ſunt apud Deum im-* » *pius & impietas ejus*. Actio enim » cum * auctore punietur: Si autem ſi- * auctore. *Edit. Pariſ.* » militer impietati horribilis eſt Ego *pag.* 367. » & ille qui impie agit, certe ſepara- » tus eſt tal s a Deo, & anathemati » juſte ſubjicitur. Anathema enim ni- » hil aliud ſignificat, niſi a Deo ſepa- » rationem, ſicut in veteri & novo Te- » ſtamento judicium de anathema ſigni- » ficat. Quod autem & Dominus eos » qui non permanent in Verbo ve- » ritatis ipſius, ſeparatos eſſe ab Ec- » cleſia dicit, in Evangelio ſecun- » dum Joannem, Judæos alloquens, Joan. 8. » ſic ait: *Omnis qui facit peccatum,* » *ſervus eſt peccati. Servus autem non* » *manet in domo in æternum: filius au-* » *tem permanet in æternum*. Quod au- » tem, quam Dominus nominat do- » mum, divina Scriptura Eccleſiam 1. Tim. 3. » Dei vivi vocat, Apoſtolus teſtatur in » epiſtola prima ad Timotheum. Si » vero quidam dicunt, non oportere » Theodorum poſt mortem anathe- » metizari, ſciant qui talem hære- » cum defendunt, quod omnis hære- » ticus uſque ad finem vitæ in ſuo er- » rore permanens, juſte perpetuo ana- » themati & poſt mortem ſubjicitur. » Et hoc in multis hæreticis & anti- » quioribus & propioribus factum eſt, id » eſt, Valentino, Baſilide, Marcione, » Cerintho, Manichæo, Eunomio, & » Bonoſo. Hoc autem idem & in Theo- » doro factum eſt, & in vita accuſato, » & poſt mortem anathematizato a » ſanctis Patribus, quibus ſi credere » noluerint ut hæretici ejus defenſores, » vel impiæ epiſtolæ, quam ipſi defen- » dunt, credant: quæ licet Theodo- » rum collaudet, manifeſte tamen di- » cit, quod in Eccleſia a ſanctis Patri- » bus anathematizatus eſt, & ex illo » plurima inquiſitio facta eſt de ejus » conſcriptis, utpote plenis impietate. » Hoc autem tunc faciebant Catholi- » cæ Eccleſiæ Doctores, ne ſimplicio- » res legentes illius impia conſcripta, » a recta fide declinarent. Quod autem » impii, licet non in vita in ſuam per- » ſonam anathema ſuſceperint, tamen

Απας αἱρετικὸς τῇ ἀσεβείᾳ ὑπερβαλλόμως. Οὗτος γὰρ πρὸς ταῖς ἄλλαις αὐτοῦ βλασφημίαις οὐκ ἠρκέθη τῇ πρὸς τὴν ἰδίαν πλάνην παρερμηνεῦσαι Σύμβολον τῶν τιʹ, καὶ τ' ἁγίων Πατέρων, ἀλλὰ καὶ παραφρονήσας τύπον, ἕτερον σύμβολον ἐξέθετο πάσης ἀσεβείας πεπληρωμένον, ἐν ᾧ ἀναθεματίσαι τοὺς ἑτέρως φρονοῦντας ἐτόλμησεν, ὥστε ὅσον κατὰ τὴν ἐκείνου μανίαν πάντας τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ Πατέρας καταισχύνεσθαι. Τοῦτο δὲ τὸ ἀσεβὲς Θεοδώρου σύμβολον, καὶ ἐν τῇ κατ' Ἔφεσον πρώτῃ Συνόδῳ προσκομισθὲν, καὶ ἐν Χαλκηδόνι ἀναγνωσθὲν ὑφ' ἑκατέρας Συνόδου μετὰ τοῦ ἐκθεμένου, καὶ τῷ δεξαμένων αὐτὸ κατεκρίθη. Ἐπειδή δέ τινες τῶν ὑπὲρ Θεοδώρου πεπεισμένοι λόγοι προφέρονται τῇ ἀσεβῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων διὰ τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς βλασφημίαν προσποιοῦνται μὲν λέγειν, ὅτι ἀσεβῆ ταῦτα τυγχάνει, αὐτὸν δὲ τὸν τῶν αὐτῶν ἀσεβειῶν ἐξεμέσαντα παραιτοῦνται ἀναθεματίζειν, θαυμάζομεν τῆς τούτων ἄνοιας, ὅτι τῇ θείᾳ τολμῶσιν ἐναντιοῦσθαι γραφῇ φανερῶς λεγούσῃ, ὅτι ἐν ἴσῳ μισητὰ Θεῷ καὶ ὁ ἀσεβῶν καὶ ἡ ἀσέβεια αὐτοῦ· καὶ γὰρ τὸ πραχθὲν συνῇ τῷ δράσαντι κολασθήσεται. Εἰ δὲ ὁμοίως τῇ αὐτῇ ἀσεβείᾳ μισητὸς Θεῷ καὶ ὁ ἀσεβῶν, πρόδηλον ὡς ὁ τοιοῦτος κεχώρισται τοῦ Θεοῦ, καὶ τῷ ἀναθέματι δικαίως ὑποβάλλεται. Τὸ γὰρ ἀνάθεμα οὐδὲν ἕτερον σημαίνει, ἢ τὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χωρισμὸν, ὡς ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ τῇ καινῇ Διαθήκῃ τὸ περὶ τοῦ ἀναθέματος κρίμα δηλοῖ. Ὅτι δὲ καὶ Κύριος τοὺς μὴ μένοντας ἐν τῇ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ λόγῳ κεχωρισμένους εἶναι λέγει τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίῳ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους διαλεγόμενος, οὕτω φησί. Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας. Ὁ δὲ δοῦλος οὐ μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὅτι δὲ τὴν παρὰ τοῦ Κυρίου ἡγιασμένην οἰκίαν, ἡ θεία γραφὴ Ἐκκλησίαν Θεοῦ ζῶντος καλεῖ, ὁ Ἀπόστολος μαρτυρεῖ ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον πρώτῃ ἐπιστολῇ. Εἰ δὲ λέγουσί τινες μὴ δεῖν Θεόδωρον μετὰ θάνατον ἀναθεματίζεσθαι, ἴσασιν οἱ τοιοῦτον αἱρετικὸν ἐκδικοῦντες, ὡς πᾶς αἱρετικὸς μέχρι τέλους τῇ οἰκείᾳ πλάνῃ ἐμμείνας, δικαίως διὰ παντὸς ἀναθεματισμῷ καὶ μετὰ θάνατον ὑποβάλλεται, ἅπερ ἐπὶ πολλοῖς γέγονε αἱρετικοῖς ἀρχαιοτέροις τε καὶ τῆς ἐγγυτέρω, τοῖς περὶ Οὐαλεντῖνον, Βασιλίδην, Μαρκίωνα, Κηρίνθῳ, Μανιχαίῳ, Εὐνομίῳ καὶ Βονόσῳ. Τοῦτο δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ Θεοδώρου γέγονε, καὶ ἐν ζωῇ κατηγορηθέντι, καὶ μετὰ θάνατον ἀναθεματισθέντι ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, οἷς εἰ μὴ βούλονται πείθεσθαι, ὡς αἱρετικοὶ οἱ τούτου ἀντιποιούμενοι· τῇ γοῦν παρ' αὐτῶν ἐκδικουμένῃ ἀσεβεῖ ἐπιστολῇ πιστεύσαντες. Ἔστι δὲ καὶ τὰ μάλιστα Θεόδωρον ἐκδικεῖ, ὅμως φανερῶς λέγει, ὅτι καὶ ἐπ' Ἐκκλησίας παρὰ ἁγίων Πατέρων ἀναθεματίσθη· καὶ ἐξ ἐκείνου πολλὴ ζήτησις γέγονε περὶ τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, ὡς ἀσεβείας δηλονότι πεπληρωμένων. Τοῦτο δὲ ἐποίουν τηνικαῦτα οἱ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, ἐφ' ᾧ μὴ τοὺς ἁπλουστέρους τυγχάνοντας τῆς ἐκείνου ἀσεβέσι συγγράμμασι τῆς ὀρθῆς παρατρέπεσθαι πίστεως. Ὅτι δὲ ἀσεβεῖς εἰ καὶ μὴ τὸν κατὰ πρό-

σαπεν ἐν ζωῇ δέξονται ἀναθεματισμόν, ὅμως καὶ μετὰ θάνατον ἀναθεματίζονται ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, δείκνυται ἐκ τῶν ἁγίων Συνόδων. Ἡ μὲν γὰρ ἐν Νικαίᾳ τὸ τὸ ἀσεβὲς Ἀρείου φρόνημα προβεβλῆσθαι ἀνωνύμως ἀνεθεμάτισεν· ἡ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ τοῦ Μακεδονίου ἀσεβεστάτου αἵρεσιν. ἀλλ' ὅμως ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία καὶ μετὰ θάνατον Ἀρειον καὶ Μακεδόνιον ὀνομαστὶ ἀναθεματίζει. Ἐκ πολλῶν δὲ τῶν ἀποδείξεων ἐλεγχόμενοι οἱ ἀσεβοῦσι διαπαντὸς οἱ Θεοδώρου καὶ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ ἀντιποιούμενοι, εἰς ἑτέραν ματαίαν πρόφασιν καταφεύγουσι, λέγοντες μὴ δεῖν αὐτὸν ἀναθεματίζεσθαι διὰ τὸ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Ἐκκλησιῶν τετελευτηκέναι. Ἔδει δὲ αὐτοὺς εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνοι τελευτῶσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ τὸ κοινὸν τῆς εὐσεβείας δόγμα τὸ ἐπὶ τῆς Καθολικῆς κηρυττόμενον Ἐκκλησίας μέχρι τέλους φυλάξαντες. Οὗτος δὲ τῇ οἰκείᾳ ἐντολῇ ἀσεβείᾳ ἀπὸ πάσης Ἐκκλησίας ἐξέβλήθη. Ἀμέλει τοι καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς ἐν Μοψουεστίᾳ ἐκκλησίας, ἐν ᾗ λέγεται Ἐπίσκοπος γεγενῆσθαι, διὰ τὰς βλασφημίας, δι' ἃς πρὸ Ἑλλησί τε καὶ Ἰουδαίοις, καὶ Σοδομίταις παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων συνηριθμήθη, ἀπείληφαν ἐξ ἐκείνου τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Διπτύχων τοῦ τότε προσηγορίαν, ὡς τὰ περὶ τούτου συγγράμματα κατὰ τοῦ αὐτοῦ πόλιν παρὰ τῇ Συνόδῳ τῆς Ἐπαρχίας ὑπομνήματα δείκνυσιν.

Θαυμάζομεν τοίνυν τοὺς ἐκδικοῦντας Θεόδωρον, οἰκειούμενος αὐτόν τε καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀσέβειαν, ὅπου γε ἡ Ἐκκλησία ἐν ᾗ γέγονεν Ἐπίσκοπος, ὡς αἱρετικὸν ἐκ πολλῶν τῶν χρόνων αὐτὸν ἀπεβάλλετο. Ὅτι δὲ ἐπὶ καταισχύνῃ οἰκείᾳ τοῦ τοιούτου προβάλλονται πρόφασιν οἱ Θεόδωρον ἐκδικοῦντες, ἔξεστι γνῶναι καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ περὶ Ἰούδα γενομένου φοβεροῦ κρίματος. Ἐκεῖνος γὰρ νομίσας λανθάνειν τὸν τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων γινώσκοντα, ἐκοινώνησε τῶν μυστηρίων τοῖς Ἀποστόλοις. Ἀλλ' ὅμως οὐδὲν αὐτὸν ὤνησεν ἡ μετὰ ὑποκρίσεως κοινωνία. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ μετὰ θάνατον αὐτοῦ δώδεκα ὀνομασθῆναι τοὺς Μαθητάς, ὡς φησι Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, λέγων. Θωμᾶς δὲ ὁ λεγόμενος Δίδυμος εἷς τῶν ιβ', οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς· ἢ ἐξαιρεῖ τὸν Ἰούδαν τῆς καταισχύνης, ἢ συναριθμεῖσθαι ποιεῖ τοῖς Ἀποστόλοις. Ἀμέλει τοι μετὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἀνάληψιν οἱ Ἀπόστολοι δι' οἰκείας ψήφου τὸν αὐτὸν Ἰούδαν καὶ μετὰ θάνατον κατεδίκασαν, ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ εἰσηγαγον. Ὅτι δὲ ματαίαν πρόφασιν προβάλλονται, λέγοντες, μὴ δεῖν τοὺς τελευτῶντας αἱρετικοὺς ἀναθεματίζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν τοῦ Κυρίου ῥημάτων ἀποδείξωμεν. Τοὺς μὲν ἀσεβεῖς, ἔτι ζῶντας νεκροὺς ὀνομάζει, λέγων. Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς. ὡσαύτως οὖν καὶ τοὺς δικαίους τελευτήσαντας ζῶντας καλεῖ. Λέγει γὰρ περὶ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὅτι ὁ Θεὸς οὐκ ἔστι νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων. Εἰ τοίνυν κατὰ τοὺς ἐκείνου λόγους, οὐ χρὴ τοὺς αἱρετικοὺς τελευτῶντας ἀναθεματίζεσθαι, οὐ δὲ ζῶντες αἱρετικοὶ ἀναθεματισθήσονται, ὡς ὁ Κύριος νεκροὺς ἀποκαλεῖ, διὰ τὸ κεχωρισμένους εἶναι αὐτοῦ, τοῦ εἰπόντος. Ἐγώ εἰμι ἡ ζωή. Καὶπερ οὖν λοιπὸν, ὄντες ζῶντες, ὅτε τελευτῶντες αἱρετικοὶ ἀναθεματισθήσονται, καὶ μᾶλλον κατ' ἐκείνους ἡ Ἀποστολικὴ Διδασκαλία

A & post mortem anathematizentur a Catholica Ecclesia, ostenditur a sanctis Synodis. Nicæna enim Synodus, eos, qui impii Arii sectam colunt, sine nomine anathematizavit. Quæ autem Constantinopoli congregata est, impiam Macedonii hæresim similiter condemnavit: sed tamen sancta Dei Ecclesia & post mortem Arium & Macedonium nominatim * anathematizat. Cum autem ex multis probationibus convincuntur, quod supervacue & impie agunt qui Theodorum & impietatem ejus defendunt, ad aliam vanam occasionem confugiunt, dicentes non oportere eum anathematizari eo quod in communicatione Ecclesiarum mortuus est. Oportebat autem scire eos, quod illi moriuntur in communicatione Ecclesiarum, qui commune pietatis dogma, quod in universali Ecclesia prædicatur, usque ad finem servaverunt. Iste autem usque ad mortem in sua permanens impietate, ab omni Ecclesia ejectus est. Itaque & omnis plenitudo Mopsuestenæ Ecclesiæ, in qua Episcopus dicitur fuisse, cum inveniſſet quod Paganis & Judæis & Sodomitanis a sanctis Patribus connumeratus est, deleverunt ipsi ex illo a sacris Ecclesiæ Diptychis ejus nomen, sicut gesta de hoc in eadem civitate apud Concilium Episcoporum Illius Provinciæ confecta ostendunt.

* anathematizavit.

Miramur igitur Theodori sequaces, qui eum & impietatem ejus tamquam suam defendunt, cum Ecclesia, in qua fuit Episcopus, utpote hæreticum ex multis temporibus eum * ejecerit. Quod autem ad condemnationem suam talem occasionem proponunt defensores Theodori, scire licet & ex ipso adversus Judam facto tremendo judicio. Ille enim cum putasset latere eum qui occulta hominum cognoscit, sacramentis communicavit cum Apostolis: sed tamen nihil ei profuit quod cum dolo communicavit. Sed licet post mortem ejus duodecim nominati sint Discipuli, sicut Joannes Evangelista dicit: *Thomas autem, qui Didymus dicebatur, unus ex duodecim, non erat cum ipsis quando* * venit *Jesus*; tamen hoc non liberat Judam a condemnatione, aut connumerari facit Apostolis. Unde post Ascensionem Domini, Apostoli per suam sententiam eumdem Judam etiam post mortem condemnaverunt, & alium pro illo introduxerunt. Quod autem * vanam occasionem proponunt, dicentes non oportere hæreticos mortuos anathematizari, & ex Ipsis Domini verbis ostendemus. Impios enim & adhuc vivos, mortuos nominat, dicens: *Dimitte mortuos sepelire mortuos suos*: sicut justos & jam defunctos, vivos nominat. Dicit enim de Abraham & Isaac & Jacob, quod * Deus non est Deus mortuorum, sed viventium. Si ergo secundum * verba illorum non oportet hæreticos mortuos anathematizari, nec * viri hæretici anathematizabuntur, quos Dominus mortuos vocat, quia separati sunt ab ipso qui dixit: *Ego sum vita*, & secundum eos jam nec vivi, nec mortui hæretici anathematizabuntur: & sine causa, secundum illos

* venerat, *sic* & Lemuel.

Joan. 20.

Matth. 8.

Matth. 22. * non est Deus. *abest in Cod.* & apud Lemuel. * vivorum. *sic* * vere qui vivi & Lemuel.

Joan. 11. & 14. *pag.* 369.

„ Apoſtolica doctrina tradit anathema-
„ tizari eos, qui tradunt præter quod
„ accepimus: ſine cauſa ſanctæ Synodi
„ hæreticos condemnaverunt, ſine cau-
„ ſa & alii Sancti Patres & Doctores
„ Eccleſiæ hæreticos anathematizave-
Jerem. 48. „ runt. Inculpent autem & Jeremiam
„ Prophetam dicentem: *Execrandus qui*
„ *opera Domini facit negligenter*; & Da-
Pſal. 118. „ vid Prophetam dicentem: *Execrandi*
„ *qui declinant a mandatis tuis*; & ut
„ compendioſe dicamus, omnem divi-
„ nam Scripturam in diverſis locis ta-
„ les condemnationes impiis inferen-
„ tem. Sin autem illi qui negligenter
„ opera Dei faciunt, & peccant in man-
„ datis ejus, talibus condemnationibus
„ ſubjiciuntur: quanto magis impius
„ Theodorus, qui talia advertus ipſum
„ magnum Deum & Salvatorem no-
* anathemati- „ ſtrum Jeſum Chriſtum blaſphemavit,
zatus. „ juſte condemnatus eſt & * anathema-
„ tizatus? Et hæc quidem ſufficiebant,
* in aliis. „ ſuper memoratas & * aliis noſtris li-
„ bris inſertas probationes, quas pro-
„ tulimus, oſtendentes quod oportet
„ etiam poſt mortem hæreticos con-
„ demnari, confundere eos qui Theo-
„ dorum defendunt, & compeſcere a
„ tali impietate. Quoniam autem con-
* dicemus. Se & Lemnii. „ tentioſe in iiſdem permanent, etiam
„ quod eſt amplius, * dicimus quia qui-
„ dam ex ipſis qui in Nicæna ſancta
„ Synodo convenerunt, & expoſitæ ab
„ ea fidei definitioni vel Symbolo ſub-
„ ſcripſerunt, quoniam poſtea contra-
„ ria ſapientes apparuerunt, alii qui-
„ dem vivi, alii autem poſt mortem a-
„ nathematizati ſunt a Damaſo ſanctæ
„ memoriæ Papa antiquioris Romæ, &
„ ab univerſali Sardicenſi Synodo, pro-
„ ut teſtatur Sanctus Athanaſius. Sed
„ & Calchedonenſis ſancta Synodus
„ Domnum Antiochiæ factum Epiſco-
„ pum poſt mortem condemnavit,
„ quod ſolum auſus eſt ſcribere, opor-
„ tere taceri duodecim capitula Sancti
„ Cyrilli. Quoniam autem Theodori
„ defenſores hæretici, omni propoſitio-
„ ne & conatur excidentes, præſumunt
„ dicere ad deceptionem ignorantium,
„ quod Sanctæ memoriæ Cyrillus in a-
„ liqua parte epiſtolæ illum collauda-
„ vit; ex multis oſtenditur, quod non
„ convenit eorum conamen dictis a
„ Sancto Cyrillo in diverſis ejus libris
„ contra impium Theodorum, in qui-
„ bus magis impium omnibus aliis hæ-
„ reticis eum oſtendens, deinde non
Edit. Pariſ. pag. 370. „ ſuſtinens plurimas & maximas ejus
„ blaſphemias contra magnum Deum
„ & Salvatorem noſtrum Jeſum Chriſ-
„ tum dictas, exclamavit, ita dicens:
Expavit cœlum ſuper hoc, & horruit
amplius vehementer, dicit Dominus.
O intolerabilem malignitatem, o lin-
guam loquentem iniquitatem contra
Deum, & in altitudinem cornu ex-
tollentem. Et iterum: Impone homo
tuæ linguæ oſtium & ſeram: ceſſa
cornu in altitudinem extollens, & lo-
quens iniquitatem adverſus Deum.
Quouſque inſultas patienti Chriſto?
In mente habe ſcriptum a divino
1. Cor. 8. Paulo: *Sic autem peccantes in fratres, & percutientes eorum infirmam conſcientiam, in Chriſtum peccatis.* Et ut
aliquid etiam ex propheticis loquar
Ezech. 16. codicibus: *Juſtificata eſt Sodoma ex*
1. Cor. 8. *te*, ſuperaſti Paganorum verboſitates,

A παραδίδωκεν ἀναθεματίζεσθαι τοὺς παραδιδόντας παρ' ὃ παρελάβομεν. μάτην οἱ ἅγιαι Σύνοδοι τοὺς αἱρετικοὺς κατέκριναν· μάτην καὶ οἱ ἄλλοι ἅγιοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας τοὺς αἱρετικοὺς ἀνεθεμάτισαν. Μέμφονται δὲ καὶ Ἱερεμίᾳ τῷ Προφήτῃ εἰπόντι· Ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὰ ἔργα Κυρίου ἀμελῶς. Καὶ Δαβὶδ τῷ Προφήτῃ λέγοντι· Ἐπικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· καὶ σωστόμως εἰπεῖν, πάσῃ τῇ θείᾳ γραφῇ πολλαχοῦ τὰς τοιαύτας κατακρίσεις ἐπαγούσῃ τοῖς ἀσεβέσιν. Εἰ δὲ οἱ ἀμελῶς ποιοῦντες τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ ἁμαρτάνοντες περὶ τὰς αὐτὰ, ἐντολὰς τοιαύτας κατακρίσεσι ὑποβάλλονται, πόσῳ μᾶλλον Θεόδωρος ὁ ἀσεβὴς, ὁ τοιαῦτα κατ' αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ βλασφημήσας, δικαίως κατακέκριται, καὶ ἀναθεματίζεται; Καὶ ἥκει μὲν ταῦτα φέρειν τοῖς παραπεσοῦσιν ἀνωτέρω π, καὶ ἐκ ἑτέρων ἡμῶν λόγων ἀποδείξαι, περὶ τοῦ δεῖν ἐν μετὰ πλάτους τοὺς αἱρετικοὺς κατακρίνεσθαι, κατισχύειν τοῦ Θεοδώρου μετατιθεμένους, καὶ * παύσονται τῆς τοιαύτης ἀσεβείας. Διὰ δὲ τὸ ἐπιφιλονείκως τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειν, τὸ πλέον ἐρῶμεν, ὅτι τινὲς τῶν σωαχθέντων ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν ἁγίᾳ Συνόδῳ καὶ ὑπογράψαντες τῷ ἐκτεθέντι παρ' αὐτῆς ὅρῳ, ἤτοι Συμβόλῳ τῆς πίστεως, ἐπειδὴ μετὰ ταῦτα ἐναντία φρονήσαντες ἐφάνησαν, οἱ μὲν ζῶντες οἱ δὲ μετὰ θάνατον ἀνεθεματίσθησαν παρὰ Δαμάσου τοῦ τῆς ὁσίας μνήμης Πάπα τῆς ἀρχεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ τῆς ἐν Σαρδικῇ οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ ἐν ἁγίοις Ἀθανάσιος. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν Χαλκηδόνι ἁγία Σύνοδος Δόμνον τὸν Ἀντιοχείας γενόμενον Ἐπίσκοπον μετὰ θάνατον κατεδίκασε, τολμήσαντα μόνον γράψαι δεῖν παρασιωπηθῆναι τὰ ιβ΄ κεφάλαια τοῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Θεοδώρου ἀντιπρόσωποι αἱρετικοὶ πάσης προφάσεως, καὶ ἐγχειρήσεως ἐπιπτώκοτες ἐπιχείρησαν λέγειν ὡς ἀπάτην τῶν ἀγνοούντων, ὡς ὁ τῆς ὁσίας μνήμης Κύριλλος ἔν τινι μέρει ἐπιστολῆς, τῶν ἐπῴνεσεν, ἐκ πολλῶν ἀποδείκνυται, ὅτι οὐ συμβαίνει τὸ αὐτῶν ἐγχείρημα τοῖς εἰρημένοις παρὰ τοῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου ἐν διαφόροις αὐτοῦ λόγοις κατὰ τοῦ δυσσεβοῦς Θεοδώρου, ἐν οἷς ἀσεβέστερον αὐτὸν πάντων τῶν ἄλλων αἱρετικῶν ἀποδείξας· * εἶπε γὰρ ἐπιγνοὺς τὸ πλῆθός τι καὶ μέγεθος τῆς αὐτοῦ βλασφημιῶν ἃ εἰρημένων κατὰ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπερθέγξατο, ὅπως εἰπών· Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλέον σφόδρα, λέγει Κύριος. Ὦ τῆς ἀπορρήτου σκαιότητος. ὦ γλώσσης λαλούσης ἀδικίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ κέρας αἰρόμενον. Καὶ πάλιν. Ἐπίθες, ἄνθρωπε, τῇ σαυτοῦ γλώττῃ θύραν ἐμοχλόν· παῦσαι τὸ κέρας εἰς ὕψος ἐπαίρων, καὶ λαλῶν ἀδικίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ. Μέχρι τίνος ἐπιπηδᾷς ἀνιάτως Χριστῷ; Εἰς νοῦν ἔχε τὸ γεγραμμένον παρὰ τοῦ θειοτάτου Παύλου· Οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ πλήττοντες αὐτῶν ἀσθενοῦσαν συνείδησιν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε. Καί ἵνα τί καὶ ἐκ Προφητικῶν φθέγξωμαί βιβλίων· Ἐδικαιώθη Σόδομα ἐξ σοῦ. Νενίκηκας τὰς Ἑλλήνων ἀθυροστομίας, ἃς ἐποίησαντο κατὰ Χριστοῦ, μωρίαν ἢ μά-

* Ita Lemnii. Libb. vulgati edidit.

* Lemnii. Ita vet. Lubb. editi. ſed ut hoc loco ſenſus Interpres.

μῶν τὸν σταυρόν· ἴδιον ὄντα διέδειξας τὰ τῆς Ἰουδαϊκῆς ὑπερηφανείας ἐγκλήματα. Τούτων τοίνυν ὑπὸ τὴν ἐπὶ κατακρίσει τοῦ ἀσεβοῦς Θεοδώρου ὑπὸ τοῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου εἰρημένων, εἰ καὶ δοίη τις κατὰ τοὺς ἐκείνων λόγους τὸν ἐν ἁγίοις Κύριλλον εἰρηκέναι τι ὑπὲρ Θεοδώρου, ἀλλ' οὐδὲ οὕτω ἐξαιρεῖται αὐτὸν τῆς κατακρίσεως. Εὑρίσκομεν γὰρ ὡς πολλοὶ τῶν ἁγίων Πατέρων τινὰς αἱρετικῶν ἀπεδέξαντο, ὥσπερ καὶ οἱ ἐν ἁγίοις Δάμασος καὶ Ἀθανάσιος καὶ Βασίλειος Ἀπολιναρίου, καὶ Λέων ὁ τῆς ὁσίας μνήμης Εὐτυχέα. Καὶ ὅμως ἐπειδὴ φανερὰ γέγονε ἡ τούτων ἀσέβεια, οὐκ ἐξέφυγον διὰ τοιαύτην ἀποδοχὴν οἱ αἱρετικοί, οὐδὲ μετὰ ταῦτα εἰς οἰκεῖον πρόσωπον, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀσέβειαν γενομένην κατάκρισίν τε καὶ ἀνάθεματισμόν. Τοσαύτη δὲ ἰσχὺς ἡ μανία τοῦ Θεοδώρου ἐκδικοῦσιν, ὅτι τολμῶσι καταψεύδεσθαι καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἐπιστολὰς πρὸς αὐτὸν Θεόδωρον γεγραφέναι πεπληρωμένας ἐπαίνου· ὅπερ ψεῦδός ἐστι μέγα. Γρηγόριος μὲν γάρ, ὅτι ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγωνισάμενος, καὶ τοὺς λαοὺς ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀρειανῶν πλάνης εἰς τὸν ὀρθόδοξον πίστιν ἐπιστρέψας, εἰς τὸν οἰκεῖον ἐπανῆλθε πατρίδα, τὰς παρὰ τῶν αἱρετικῶν κακούργως προφερομένας ἐπιστολάς, οὐ πρὸς Θεόδωρον τὸν Μοψουεστίας ἔγραψεν, ἀλλὰ πρὸς Θεόδωρον Ἐπίσκοπον Τυάνων, ἥτις ἐστὶ δευτέρα * Καππαδοκῶν μητρόπολις· τῆς δὲ αὐτῆς χώρας ἐστὶν ἡ Ναζιανζός, ἧς Γρηγορίου ὁ αὐτὸς ἐν ἁγίοις γέγονε Ἐπίσκοπος, καὶ * Ἀρειανζὸς τὸ χωρίον, ὅθεν ὥρμητο. Ταῦτα γὰρ καὶ αὐταὶ σαφῶς δηλοῦσιν αἱ ἐπιστολαί, μεμνημέναι * ἰδίων καὶ Σασίμων, καὶ τοῦ αὐτοῦ χωρίου Ἀρειανζοῦ, καὶ ἑτέρων χωρίων τῆς αὐτῆς Ἐπαρχίας, καὶ * μισθῶν ὡς τῇ ἐπιχωρίῳ διαλέκτῳ Καππαδοκῶν, ὠνομασμένων, καὶ Βοσπορίου Ἐπισκόπου ὑπ' αὐτὸν τελοῦντος * Κωλονίας τῆς πόλεως, καὶ ἑτέρων Ἐπισκόπων καὶ Χωρεπισκόπων, καὶ Μοναστηρίων, ὑπὸ τὸν αὐτὸν τελούντων Θεόδωρον * μνημονεύεσθαι, ὧν καὶ μέχρι νῦν σώζεται τὰ αὐτὰ ὀνόματα. Πῶς δὲ μετουσία Καππαδόκαις πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς δευτέρας * Κιλικίας, ἣ τότε νῦν ὑπάρχει διαμεμερισμένης τῆς τοῦ Ἐπαρχιῶν τούτων διοικήσεως; ἢ ποίους Ἐπισκόπους ὑφ' ἑαυτὸν ἔχειν ἠδύνατο ὁ Μοψουεστίας Ἐπίσκοπος, αὐτὸς ὑπὸ τὸν τῆς αὐτῆς δευτέρας Κιλικίας μητροπολίτην τελῶν; Ἰωάννης δὲ ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς Θεόδωρον τὸν Μοψουεστίας, οὐκ ἐπαίνων δὲ, ἀλλὰ μέμψεων καὶ ἐπιτιμήσεων οὔσαν μεστήν, ὡς ἐκπεπτώκοτος αὐτὸν τῆς Θεοσεβείας. Σωφρονήσας γὰρ αὐτὸς τὸν μονήρη βίον ἐν ᾧ καὶ τῷ αὐτῷ Μοναστηρίῳ, τῆς ἐκεῖσε σωφρονιστικῆς ἀναμιμνήσκει αὐτὸν, καὶ ταῦτα μαρτυροῦσι Σωζόμενος, καὶ Ἡσύχιος καὶ Σωκράτης, καὶ Θεοδώρητος, ὁ πολλοὺς ὑπὲρ Θεοδώρου λόγους καὶ ἐπαίνους ἐκτείνας. Εἰ δὲ προσφέρουσι μαρτυρίας Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχείας, καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν ἀνατολικῆς Συνόδου ὑπὲρ Θεοδώρου καὶ τῆς αὐτοῦ ἀσεβείας γενομένας, ἀνάγκη αὐτοὺς κἀκεῖνα δέχεσθαι, ὅπερ ὅσον τόγε ἐπ' αὐτοῖς εἰς κατάκρισιν τοῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου, καὶ ἀθέτησιν

A quas contra Christum fecerunt, stultitiam existimantes crucem, nihil esse ostendisti Judaicæ superbiæ crimina. His igitur ad condemnationem Theodori sic a Sancto Cyrillo dictis, licet aliquis concedat, secundum illorum verba Sanctum Cyrillum aliquid pro Theodoro dixisse, neque hoc liberat illum a condemnatione. Invenimus enim, quod multi sanctorum Patrum quosdam hæreticos collaudaverunt, sicut & Sancti Damasus & Athanasius & Basilius Apollinarium, & Sanctus Leo Eutychen: & tamen cognita eorum impietate, non propter hoc evaserunt hæretici condemnationem & anathema, quod postea contra eorum personam & impietatem factum est. Tantus autem est furor defendentium Theodorum, quia præsumunt adversus Gregorium Theologum, & Joannem Constantinopolitanum mentiri, dicentes epistolas ad eumdem Theodorum plenas laudis eos direxisse: quod falsum est. Gregorius enim, cum in Constantinopoli pro veritate laborans, conversis per eum ab Ariana insania ad Catholicam fidem populis, ad suam patriam reversus est, epistolas quas hæretici dolose proferunt, non ad Theodorum Mopsuestenum scripsit, sed ad Theodorum Episcopum * Tyanensem, quæ est secundæ Cappadociæ metropolis. Ejusdem autem provinciæ sunt & * Nazianzus civitas, cujus fuerat Episcopus idem sanctæ memoriæ Gregorius, & Arianzus prædium, unde ortus fuerat. Hæc enim & ipsæ epistolæ aperte significant, memoriam facientes contuberdinum & collectionum, & ejusdem prædii Arianzi, & aliorum prædiorum ejusdem provinciæ, & mensis vernacula lingua Cappadocum nominati, & Bosphorii Episcopi sub eodem Theodoro constituti, qui tunc temporis Coloniæ civitatis ejusdem provinciæ Episcopus erat, & aliorum Episcoporum, & Chorepiscoporum, & Monasteriorum, quæ sub Theodori jurisdictione erant, quorum usque nunc eadem nomina servantur. Qualis porro communio Cappadocibus ad secundam Ciliciam, vel tunc, vel modo divisa earum provinciarum gubernatione? Et quos Episcopos sub se habere poterat Mopsuestenus Episcopus, cum ipse sub metropolitano secundæ Ciliciæ constitutus esset? Joannes autem Constantinopolitanus scripsit quidem epistolam ad Theodorum Mopsuestenum, non tamen laudibus, sed querimoniis & increpationibus plenam, utpote illo a bona conversatione lapso. Quoniam enim cum eo monachicam vitam in uno eodemque Monasterio exercuit, conversationis ibi factæ eum admonuit: & pro his testimonium præbent Sozomenus, & Hesychius, & Socrates, & Theodoretus, qui multas pro Theodoro orationes & laudes fecit. Si autem testimonia proferunt Joannis Antiocheni, & Orientalis Concilii sub eo constituti, facta pro Theodoro, & ejus impietate, necesse est eos, & illa suscipere, quæ (quantum ad illos pertinet) ad condemnationem

* Καππαδόκων Labb.

* Ἀρειανζὸς Leuncl.

* Interpr. legit ἰδίων.

* Leuncl. καὶ μισθῶν ὡς τῇ ἐπιχωρίῳ διαλέκτῳ. Labb. καὶ μισθὸς τῇ. Ita Interpr.

* Labb. Κολωνίας.

* Labb. μνημανεύεσθαι.

* Leuncl. Κιλικίας.

* Tyanen. sic & Leuncl.

* Nazianzus.

Edit. Paris. pag. 371.

„ Sancti Cyrilli, & reprobationem re-
„ ctæ fidei fecerunt Joannes & qui cum
„ illo erant, nec non etiam quæ scri-
„ pserunt, Nestorium & ejus perfidiam
„ diutius defendentes. Et hoc ostendi-
„ tur ex diversis eorum libris & epistolis, quas ad Theodosium piæ recordationis, & ad alios diversos scripserunt. *
„ Et hæc quidem sic se habent. Ut autem nihil subtilitatis prætermittamus,
„ necessarium putavimus memorare etiam
„ illa, quæ ab Augustino sanctæ memoriæ Africano Episcopo scripta sunt.
„ Quæstione enim aliqua post mortem
„ Cæciliani de eo mota, quod ab Ecclesiastica traditione declinasse dicebatur,
„ & propter hoc quibusdam a Catholica
„ Ecclesia separatis, scribit ad Bonifacium idem Sanctus Augustinus, quod
„ non oportebat, aliquos ideo separare se se a Catholica Ecclesia: Si enim vera essent ea quæ Cæciliano inferebantur, & manifestatus esset contrarium aliquid Ecclesiastico statui sapuisse, etiam post mortem eum ana-
„ themati subjicerem. Sed & regula
„ sanctæ Synodi Africanæ statuit, E-
„ piscopos, qui suas facultates in tes-
„ tamento, vel ex Intestato hæretico
„ relinquunt, oportere & post mortem
„ anathematizari. Super hæc autem
„ omnia, quis ignorat ea, quæ nostris
„ temporibus in Ecclesia antiquioris
„ Romæ contra Dioscorum acta sunt?
„ Qui cum nihil in fidem peccasset,
„ tamen propter solum Ecclesiasticum
„ ordinem post mortem ab eadem san-
„ cta Ecclesia Romana anathematizatus est? Si igitur nihil in fidem peccantes Episcopi, propter solum Ecclesiasticum ordinem, & propter causam pecuniariam anathemati & post
„ mortem subjiciuntur: quanto magis
„ Theodorus, qui in ipsum Deum peccavit? Quantum autem ad insipientiam dicentium, non oportere anathematizari post mortem eos, qui in sua
„ impietate mortui: oportebat nec eos,
„ qui injuste condemnati sunt Patres
„ post mortem revocari, quale contigit in Joanne sanctæ recordationis
„ Episcopo Constantinopolitanæ civitatis, ab universali Ecclesia post mortem revocato, & in Flaviano sanctæ
„ memoriæ & ipso Episcopo Constantinopolitanæ civitatis, injuste quidem in vita condemnato, juste autem post mortem revocato tam a sanctæ memoriæ Papa Leone, quam a
„ sancta Chalcedonensi Synodo. Ex hoc
„ autem contingit secundum illorum
„ verba, hæreticos quidem sanctis Patribus connumerari, utpote liberatos debita eis condemnatione, sanctos autem Patres injuste condemnatos, hæreticis conjungi, utpote non
„ soluta contra eos facta iniqua damnatione. Omnibus autem magis credendus * est Doctor Dominus & Deus
* Doctus est. noster Jesus Christus, de se dicens: *Sic enim dilexit Deus mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam. Non enim misit Deus Filium suum in mundum ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum. Qui credit in eum, non judicatur: qui autem non credit, jam judicatus est, quia non credit in nomine unigeniti Filii Dei.* Et Spiritus au-

* *Et hæc quidem sic ut autem, &c. prætermittimus. Lemoyne.* *Et ut hæc quidem sicut nihil subtilitatis habentis prætermittamus.*

Edit. Paris. pag. 372.

A τῆς ὀρθῆς πίστεως, εἰ περὶ Ἰωάννου ἐτόλμησαν· καὶ ἄπερ ἔγραψαν, Νεστόριον καὶ τὴν αὐτοῦ κακοδοξίαν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐκδικοῦντες. Καὶ τοῦτο δείκνυται ἐκ διαφόρων αὐτῶν λόγων τε καὶ ἐπιστολῶν πρὸς Θεοδόσιον τὸν τῆς εὐσεβοῦς λήξεως, καὶ ἑτέρους διαφόρους γραφεισῶν. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.

Ἵνα δὲ μηδὲν τῆς ἀκριβείας παραλείψωμεν, ἀναγκαῖον ἐνομίσαμεν μνησθῆναι καὶ τῶν γραφέντων παρὰ Αὐγουστίνου τοῦ τῆς ὁσίας μνήμης Ἐπισκόπου ἐν Ἀφρικῇ γενομένου. Ζητήσεως γάρ τινος περὶ Καικιλιανοῦ μετὰ θάνατον αὐτοῦ κινηθείσης, ὡς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως παρατραπέντος παραδόσεως, καὶ τινων τούτου χάριν χωρισάντων ἑαυτοὺς τῆς Καθολικῆς B Ἐκκλησίας, γράφει πρὸς Βονιφάτιον ὁ αὐτὸς τῆς ὁσίας μνήμης Αὐγουστῖνος, ὡς οὐκ ἔδει τινὰς διὰ τοῦτο χωρῆσαι ἑαυτοὺς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας· Εἰ γὰρ ἀληθῆ ὑπῆρχε τὰ ἐπαγόμενα Καικιλιανῷ, ἢ ἐφρονήθη ἑαυτὰ φρονήσας τῆς Καθολικῆς καταστάσεως, καὶ μετὰ θάνατον ἂν τοῦτο ἀναθέματι ὑπέβαλον. Ἀλλὰ καὶ Καινὸν τῆς ἁγίας ἐν Ἀφρικῇ Συνόδου ἀγορεύει τοὺς Ἐπισκόπους περὶ τῆς οἰκείας περιουσίας, ἢ ἐν διαθήκῃ, ἢ ἐξ ἀδιαθέτου αἱρετικῷ παρακείμενος, χρῆναι καὶ μετὰ θάνατον ἀναθεματίζεσθαι. Πρὸς τούτοις δὲ ἅπασι τοῖς ἀγνοεῖ τὰ ἐκείνοις χρόνοις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης γενόμενα κατὰ Διοσκόρου, ὃς οὐδὲν περὶ πίστιν C ἡμαρτηκώς, διὰ δὲ μόνην ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν μετὰ θάνατον παρ' αὐτῆς τῆς κατὰ Ῥώμην ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἀναθεματίζεται. Εἰ τοίνυν οἱ μηδὲν εἰς πίστιν πταίσαντες Ἐπίσκοποι διὰ κατάστασιν ἐκκλησιαστικὴν, καὶ διὰ χρηματικὴν αἰτίαν ἀναθέματι καὶ μετὰ θάνατον ὑπεβάλλονται, πόσῳ μᾶλλον Θεόδωρος ὁ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀσεβήσας; Ὅσον δὲ πρὸς τὴν ἄγνοιαν ἐφ' ἧς λιγόντων, μηδὲν ἀναθεματίζεσθαι μετὰ θάνατον τοὺς ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀσεβείᾳ πελάσαντας, ἔδει μηδὲ τοὺς ἀδίκως καταψηφισθέντας Πατέρας μετὰ θάνατον ἀνακαλεῖσθαι, ὅπερ συμβέβηκε καὶ ἐπὶ Ἰωάννῃ τῷ ἐν ὁσίᾳ μνήμῃ Ἐπισκόπῳ γενομένῳ Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ θάνατον ἀνακληθέντι, καὶ ἐπὶ Φλαβιανῷ τῷ τῆς ὁσίας D μνήμης, καὶ αὐτῷ Κωνσταντινουπόλεως γενομένῳ Ἐπισκόπῳ, ἀδίκως μὲν ἐν ζωῇ καταψηφισθέντι, δικαίως δὲ μετὰ θάνατον ἀνακληθέντι, ὑπό τε τῆς ὁσίας μνήμης Πάπα Λέοντος, καὶ ἐν Χαλκηδόνι ἁγίας Συνόδου. Ἐπεὶ δὲ συμβαίνει κατὰ τοὺς ἐκείνων λόγους, τοὺς μὲν αἱρετικοὺς τοῖς ἁγίοις Πατράσι συναριθμεῖσθαι, οὓς ἀλλοτρίους ἀφημένους τῆς ὀφειλομένης αὐτοῖς κατακρίσεως, τοὺς δὲ ἁγίους Πατέρας ἀδίκως καταδικασθέντας τοῖς αἱρετικοῖς συμπλέκεσθαι, εἰκὸς μὴ λυμήνης πως ἐπ' αὐτοῖς ἀδίκου κατακρίσεως. Ἀξιοπιστότατος δὲ πάντων ἐστὶ διδάσκαλος ὁ Κύριος ἡμῶν Θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς περὶ ἑαυτοῦ λέγων· Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ. Ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται· ὁ μὴ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, διὰ

A. M. C. A. C. ἀλλὰ τῷ Προφήτῃ Δαβὶδ λέγει, τοὺς ἀσεβεῖς μὴ ἀνα-
στήσεσθαι ἐν κρίσει. Τῆς οὖν τοιαύτης τοῦ Κυρίου ἀ-
πορρήσεως ἐξενεχθείσης κατὰ παντὸς ἀσεβοῦς, καὶ
* μηδὲν διακρίνοντος μεταξὺ ζώντων καὶ νεκρῶν αἱρετικῶν,
πῶς τολμῶσιν ἀντιπίπτειν τῇ τοιαύτῃ ἀποφάσει,
καὶ τοὺς ἅπαξ ἀσεβήσαντας, καὶ διὰ τοῦτο ἤδη ὑπὸ τοῦ Κυ-
ρίου κατακεκριμένους, λέγειν, μὴ δεῖν μετὰ θάνατον
κατακρίνεσθαι; Καὶ ὁ θεῖος δὲ Ἀπόστολος τὸν Χρι-
στὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ λαλοῦντα, οὐ μόνον κατὰ ἀνθρώ-
πων, ἀλλὰ καὶ κατ' Ἀγγέλων τοιαύτην ἐπήγα-
γεν ἀπόφασιν, φήσας ἐν τῇ Ἐπιστολῇ τῇ πρὸς
Γαλάτας· Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς, ἢ Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ
εὐαγγελίζηται ὑμᾶς, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν,
ἀνάθεμα ἔστω, ὡς προειρήκαμεν. Καὶ ἄρτι πάλιν
λέγω· Εἴτις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελά-
βετε, ἀνάθεμα ἔστω. Καὶ τίς οὕτως ἀσεβὴς, ὡς
τολμῆσαι εἰπεῖν ὡς τὰ παρὰ Θεοδώρου ἀσεβῶς συγ-
γραφέντα, ἢ μέρος αὐτῶν παραδόθη ποτὲ τῇ ἁγίᾳ
τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' εἴ τις ὁ τολμήσας τί
τοιοῦτον παραφθέγξασθαι, ἀναθέματι καθ' ὑπεβλή-
θη παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων;

Εἴ τις τοίνυν καὶ τῷ τοιούτῳ ὀρθῷ ὁμολογίᾳ,
καὶ κατάκρισιν τῶν αἱρετικῶν, τῆς δυσεβοῦς ἐννοίας σω-
ζομένης περὶ ὀνομάτων, ἢ συλλαβῶν, ἢ λέξεων ζη-
γομαχῶν, χωρίζει ἑαυτὸν τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλη-
σίας, ὥσπερ ἐν ὀνόμασι μόνοις καὶ λέξεσι κειμένης
ἡμῖν τῆς εὐσεβείας, ἀλλ' οὐκ ἐν πράγμασιν, ὁ τοιοῦ-
τος, ὡς ταῖς σχίσμασι χαίρων, λόγον ὀφείλει ὑπὲρ
ἑαυτοῦ, καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀπατωμένων, ἢ ἀπατηθησο-
μένων τῷ μεγάλῳ Θεῷ, καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στῷ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

A tem ſanctus per Prophetam David di- „ OLYMP.
cit, impios non reſurrecturos in ju- „ CCXXXIV.
dicio. Tali igitur Domini ſenten- „ Pſalm. 1.
tia prolata adverſus omnem impium, „
& nihil diſcernente inter vivos & „
mortuos hæreticos, quomodo au- „
dent reſiſtere tali ſententiæ, & eos qui „
ſemel impie egerunt, & propter „ Edit. Pariſ.
hoc jam a Domino condemnati ſunt, „ pag. 333.
dicere, non oportere poſt mortem „
condemnari? Et divinus autem A- „
poſtolus, qui Chriſtum in ſemetipſo „
habet loquentem, non ſolum adver- „
ſus homines, ſed etiam adverſus An- „
gelos talem protulit ſententiam, di- „
cens in Epiſtola ad Galatas: *Sed li-*
cet nos aut Angelus de cœlo evangeli-
zaverit præterquam quod evangelizavi-
B *mus vobis, anathema ſit. Sicut præ-*
diximus, & nunc iterum dico. Si quis
vobis evangelizaverit præter id quod ac-
cepiſtis, anathema ſit. Et quis ita „
impius eſt, ut præſumat dicere, quod „
Theodori impia ſcripta, vel pars eo- „
rum tradita eſt aliquando ſanctæ Dei „
Eccleſiæ, & non ſtatim, qui auſus „
eſt aliquid tale loqui, anathemati ſub- „
jectus eſt a ſanctis Patribus. „

Si quis igitur poſt ejuſmodi rectam „
confeſſionem, & hæreticorum conde- „
mnationem, ſalvo manente pio intel- „
lectu, de nominibus vel ſyllabis vel „
dictionibus contendens, ſeparat ſe a „
C ſancta Dei Eccleſia, tamquam non in „
rebus, ſed in nominibus ſolis & dic- „
tionibus poſita nobis pietate: talis ut- „
pote diſſenſionibus gaudens, rationem „
pro ſemetipſo, & pro deceptis & de- „
cipiendis abeo, reddet magno Deo & „
Salvatori noſtro Jeſu Chriſto in die ju- „
dicii. „

ϡλα'. Ινδ. α'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ ιβ' μόνου. — xxvi. Ind. i. Poſt Conſulatum Baſilii a. 333.
XII. ſolius.
ϡλβ'. Ινδ. β'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ ιγ' μόνου. — xxvii. Ind. ii. Poſt Conſ. Baſilii XIII. a.
ſolius.
ϡλγ'. Ινδ. γ'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ ιδ' μόνου. — xxviii. Ind. iii. Poſt Conſ. Baſilii XIV. a.
ſolius.

ϡλδ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

D CCCXXXIV. OLYMPIAS.

ϡλδ'. Ινδ. δ'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ ιε' μόνου. — xxix. Ind. iv. Poſt Conſ. Baſilii XV. ſo- a.
lius.
ϡλε'. Ινδ. ε'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ ις' μόνου. — xxx. Ind. v. Poſt Conſ. Baſilii XVI. ſo- a. 334.
lius.
ϡλς'. Ινδ. ς'. κατὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ ιζ' μόνου. — xxxi. Ind. vi. Poſt Conſ. Baſilii XVII. a.
ſolius.
ϡλζ'. Ινδ. ζ'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ ιη' μόνου. — xxxii. Ind. vii. Poſt Conſ. Baſilii XVIII a.
ſolius.

ϡλε' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCCXXXV. OLYMPIAS.

ϡλη'. Ινδ. η'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ ιθ'. μόνου. — xxxiii. Ind. viii. Poſt Conſ. Baſilii a.
XIX. ſolius.
ϡλθ'. Ινδ. θ'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ κ' μόνου. — xxxiv. Ind. ix. Poſt Conſ. Baſilii XX. a. 335.
ſolius.
ϡμ'. Ινδ. ι'. μετὰ Ὑπ. Βασιλέως τὸ κα' μόνου. — E xxxv. Ind. x. Poſt Conſ. Baſilii XXI. a.
ſolius.

Τούτῳ τῷ πέμπτῳ ἔτει καὶ τεσσαρακοστῷ τῆς Ἰουστινιανοῦ Βασιλείας, καὶ μετὰ Ὑπάτειαν Βα-
σιλέως τὸ κα'. τῇ εἰκοστῇ Μαρτίου μηνὸς, Ἰνδικτιῶνος ι'. καὶ τρίτῳ ἔτει τλε' Ὀλυμπιάδος, ἐπληρώθη τὰ φλβ' ἔτη τοῦ ἑορταστικοῦ κύκλου τοῦ ἁγίου καὶ ζωποιοῦ Σταυροῦ, ἀφ' οὗ ὑπὲρ ἡμῶν ἐκούσιον καὶ ζωποιὸν κατεδέξατο θάνατον Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς οἱ Χρι-
στιανοὶ ἑορτάζειν ἠρξάμεθα τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἀνά-
στασιν. Καὶ ἄρχεται ἡ δευτέρα περιόδος τοῦ ἑορ-

Pascha. Ἐτῶν ἀπὸ Ἀδὰμ ϡμ'. ἀπὸ δὲ τοῦ Κατακλυσμοῦ ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Ἀβραὰμ γενέσεως ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Μωσέως ἐξόδου ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Δαβὶδ βασιλείας ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Δανιὴλ ἁλώσεως ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος βασιλείας ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Ἀκτιακῆς νίκης ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰουλίου Καίσαρος ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Αὐγούστου βασιλείας ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως ϡ'. ἀπὸ δὲ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ϡ'.

Pascha. Annorum a Mundo ϡμ'. a Diluvio ϡ'. a Nativitate Abrahæ ϡ'. a Moſe ϡ'. a David ϡ'. a Daniele ϡ'. ab Alexandro Macedone ϡ'. ab Actiaca victoria ϡ'. a Julio Cæſare ϡ'. ab Auguſto ϡ'. a Chriſti nativitate ϡ'. a Reſurrectione Domini noſtri Jeſu Chriſti ϡ'.

A M.C. dus annorum DXXXII. a viceſima prima die Martii præſentis Indictionis, qua quidem die æquinoctium incipit.

SANCTI GREGORII ex oratione de Paſcha.

Capo 12. *Super cuſtodiam meam ſtabo*, inquit admirandus Habacuc. Atque ego hodierna die cum ipſo, conceſſa mihi Spiritus ſancti facultate & contemplatione, & contemplabor, & cognoſcam, quod mihi ſpectaculum viſiendum, & quid dicendum ſit mihi.

Dan. 10. *Et ſteti, & ſpeculatus ſum, & ecce vir conſcendens nubes, &*

Num. 24. *hic ſublimis valde, & facies ejus, tamquam facies Angeli, & amictus ejus ut ſplendor fulguris pertranſeuntis.* Et ſuſtulit manum

Apocal. 10. ad orientem, & clamavit voce magna, vox ejus quaſi Vox buccinæ, & in circuitu ejus, quaſi multitudo cæleſtis exercitus. Et dixit: Hodie ſalus mundo tam viſibili quam inviſibili. Chriſtus ex mortuis, una reſurgite. Chriſtus in ſeipſum, redite. Chriſtus ex ſepulchro, peccati vinculis ſolvimini. Portæ inferi aperiuntur, & mors deletur, & vetus Adam deponitur. Et ſi qua eſt in Chriſto nova creatura, renovamini. Hæc quidem ipſe dicebat. Illi autem idem canebant quod ante, cum nobis apparuerit Chriſtus per incarnationem, illud, *Gloria in altiſſimis*

Luc. 2. *Deo, & in terra pax, in hominibus bona voluntas*, cum quibus & ipſe inter vos hæc loquor: Utinam vocem Angelis parem, quæ omnes mundi fines pervadat, accipiam.

Computetur principium reparationis ſive periodi annorum DXXXII. a quinto anno & ipſius Philippi Junioris, & Philippi filii ejus, & a Decii & Gratiani Conſulatu, & primus annus CCLVII. Olympiadis, ex quo regrediens ad XIX. Tiberii Cæſaris annum, ſive ad IV. Olympiadis CCII. quo ſalutaris Domini noſtri Jeſu Chriſti paſſio contigit, invenies tempus annorum CCXVIII. Deſcendens vero ad annum VIII. Conſtantini Ma-

Edit. Pariſ. pag. 375. ximi Imperatoris, quando prima Indictio poſita eſt in Conſulatu Voluſiani & Aniani, colliges annos LXV. A nono autem anno Conſtantini, uſque ad præſentem Indictionem X. anni XXXV. imperii Juſtiniani in Conſulatu Baſilii XXI. ſolius, conficies annos CCXLIX. ita ut ſimul collecti a ſalutari Paſchate uſque ad præſentem XXXV. annum Juſtiniani Imperatoris, & III. annum Olympiadis CCCXXXV. putentur anni DXXXII.

Ann. 532. XXXVI. Ind. XI. Poſt Conſ. Baſilii XXII ſolitus.

Hoc Juſtiniani imperii anno XXXVI. menſe Apelleo, ſive ſecundum Romanos, Decemb. XXIV. feria I. Indictionis XII. Encæniorum ſeu Dedicationis Sanctæ Dei Magnæ Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ ſecundo celebrata eſt Feſtivitas.

CCCXXXVI. OLYMPIAS.

Ann. 533. XXXVII. Ind. XII. Poſt Conſ. Baſilii XXIII. ſolius.

A κατὰ κύκλου τῷ φλβ' ἑαυτῶν ἀπὸ εἴκοσιν πρώτης καὶ αὐτῆς τῦ Μαρτίου μηνὸς ἡ ἰνδικτιὼν ἐπιτιμήσεως, καθ' ὃν ἡ ἰσημερία γινώσκεται. OLYMP. IPHIT.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ἐκ τῦ εἰς τὸ Πάσχα λόγου.

Ἐπὶ τ φυλακῆς μυ στήσομαι, φησὶ ὁ Θαυμάσιος Αβακούμ. Κἀγὼ μετ' αὐτῦ σήμερον τ διδομένης μοι παρὰ τ Πνεύματος ἐξουσίας, καὶ θεωρίας, καὶ ἀποσκοπεύσω, καὶ γνώσομαι τί ἐφθέγξεται, καὶ τί λαλη-θήσεταί μοι. Καὶ ἔστην, καὶ ἀπεσκόπευσα. Καὶ ἰδὺ ἀνὴρ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ τῷ νεφελῶν, καὶ ὕψος ὑψηλὸς σφόδρα. Καὶ ἡ ὄρασις αὐτῦ ὡς ὅρασις Ἀγγέλου, καὶ B ἡ στολὴ αὐτῦ ὡς φέγγος ἀστραπῆς διερχομένης. Καὶ ἐπῆρε τὴν χεῖρα αὐτῦ κατὰ ἀνατολάς, καὶ ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ· φωνὴ αὐτῦ ὡς φωνὴ σάλπιγγος, καὶ κύκλῳ αὐτῦ ὡς πλῆθος οὐρανίυ στρατιᾶς. Καὶ ἐστὶ σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ ὅσος τε ὁρατὸς, καὶ ὅσος ἀόρατος. Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, συνεγείρεσθε. Χριστὸς εἰς ἑαυτὸν, ἐκαναστήσατε. Χριστὸς ἐκ πάφων, ἐλευθεράθητε τῷ δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας. Πύλαι ᾅδυ ἀνοίγονται, καὶ θάνατος καταλύεται, καὶ ὁ παλαιὸς Ἀδὰμ ἀποτίθεται. Καὶ ἔστις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις, ἀνακαινίζεσθε. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν. Οἱ δὲ ἀνύμνουν ἅπερ C ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία· μεθ' ὧν καὶ αὐτὸς ἐν ὑμῖν ταῦτα φθεγγόμενος. Εἴη δὲ καὶ φωνὴν λαβεῖν τῆς ἀγγελικῆς ἀξίας, ἣ πάντα πεπληχῆσαι τὰ πέρατα.

Λογιζέσθω ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναπαυσάσεως, ἤγουν πεντάδου τῷ φλβ' ἑαυτῶν ἀπὸ ε ἔτους καὶ αὐτοῦ Φιλίππου τῦ Ἰουνίορος, καὶ Φιλίππου υἱῦ αὐτῦ, Τ-πατείας Δεκίυ καὶ Γρατιανῦ, ἤγουν πρῶτον ἔτος σοζ Ολυμπιάδος, ἐξ οὗπερ τις ἀνιὼν ἐπὶ τὸ ιθ ἔτος Τιβερίυ Καίσαρος, ἤγουν δ' ἔτος σβ Ολυμπιάδος, ἐν ᾧ γέγονεν σωτήριον πάθος τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῦ, ἀφαίρεσις χρόνων, ἐτῶν σιή. Κατιὼν δὲ D ἐπὶ τὸ η ἔτος Κωνσταντίνυ τῦ Μεγίστυ Βασιλέως, καθ' ὃ πρῶτος Ἰνδικτος ἐτέθη ἐν Τπατείᾳ Βολουσιανῦ καὶ Ἀνιανῦ, συνάξεις ἔτη ξέ. Ἀπὸ δὲ θ' ἔτους Κωνσταντίνυ, καὶ μέχρι τῆς ἑνεισώσης ι Ἰνδικτιῶνος, ἔτους λε τῆς βασιλείας Ἰουστινιανῦ, ἐν Τπατείᾳ Βασιλείου τὸ κά μόνυ, ἀθροίσεις χρόνων ἐτῶν σμθ. ὡς ὁμῦ εἶναι τὰ ἀπὸ τῦ σωτηρίυ Πάσχα, μέχρι τῦ ἑνεισώτος λε ἔτους τῆς Ἰουστινιανῦ βασιλείας, καὶ γ' ἔτους τλε Ολυμπιάδος ἔτη φλβ.

λς'. Ινδ. ια'. μ(ετὰ) Τπ. Βασιλείυ τὸ κβ' μόνυ.

E Τούτῳ τῷ ἔτει λς' τῆς Ἰουστινιανῦ βασιλείας, μηνὶ Ἀπελλαίῳ, κατὰ Ρωμαίους Δεκεμβρίου κδ', ἡμέρᾳ πρώτῃ τῆς ιβ Ἰνδικτιῶνος, ἡ τῷ Ἐγκαινίων τῆς ἁγίας τῦ Θεῦ μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τὸ δεύτερον ἐπιτελέσθη ἑορτή.

τλς' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λζ'. Ινδ. ιβ'. μ(ετὰ) Τπ. Βασιλείυ τὸ κγ' μόνυ.

ϡιλ΄ Ινδ. ιγ΄. μεθ' Τπ. Βασιλείου τὸ κδ΄ μόνου.

ϡκλϑ΄. Ινδ. ιδ΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου τὸ β΄ μόνου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, τῇ ιδ΄ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς Ινδικτιῶνος ιε΄, ἐτελεύτησεν Ἰουστινιανὸς, καὶ ἐβασίλευσεν ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ Νέος Αὔγουστος ἔτη ια΄. μῆνας η΄. 6040 Ομοῦ ,ςπζ.

Ἦν δὲ ἰδέα Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως κωνοειδὴς, ἔξυθος, λευκὸς, ὀλιγόθριξ, ἀναφαλὴς, στρογγύλος, εὔμορφος, ἀνθηροπρόσωπος, ὑπογέλαστος, μιξοπόλιος τὴν κόμην, τὸ γένειον κοῦρον, ὡς οἱ Ρωμαῖοι, ξεστὸς, ὑπόλευκος.

A A.M. xxxviii. Ind. xiii. Post Conf. Basilii 2. 336
XXIV. solius.

xxix. Ind. xiv. Post Conf. Justini Junioris II. solius. 2.

Hoc anno, xiv. die mensis Novembris, Indict. xv. mortuus est Justinianus, & imperavit JUSTINUS JUNIOR Augustus annos xi. menses viii. Colligan. vi. Mlxxxvii.

Erat Justinianus Imperator forma habituque corporis turbinali, pectorosus, candidus, raro capillo, recalvaster, facie tereti, formosus, florido aspectu, subridens, subcano capite, mento Romanorum more raso, naso justo, subalbus.

ΤΕΛΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ.

B FINIS JUSTINIANI.

6041 ,ςμα΄. Ινδ. ιε΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου μόνου.

1. Ind. xv. Post Conf. Justini Junioris Augusti solius. 3.

τλζ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCCXXXVII. OLYMPIAS.

561. β΄. Ινδ. α΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ β΄ μόνου.

22. Ind. i. Post Conf. Justini Junioris Augusti II. solius. 4.

562. γ΄. Ινδ. β΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ γ΄ μόνου.

iii. Ind. ii. Post Conf. Justini Junioris Augusti III. solius. 5. 317.

563. δ΄. Ινδ. γ΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ δ΄ μόνου.

iv. Ind. iii. Post Conf. Justini Junioris Augusti IV. solius. 6.

564. ε΄. Ινδ. δ΄ μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ ε΄ μόνου.

C v. Ind. iv. Post Conf. Justini Junioris Augusti V. solius. 7.

τλη΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCCXXXVIII. OLYMPIAS.

565. ς΄. Ινδ. ε΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ ς΄. μόνου.

vi. Ind. v. Post Conf. Justini Junioris Augusti VI. solius. 8.

6051. 566. ζ΄. Ινδ. ις΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ ζ΄ μόνου.

vii. Ind. vi. Post Conf. Justini Junioris Augusti VII. solius. 9. 118.

567. η΄. Ινδ. ζ΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ η΄. μόνου.

viii. Ind. vii. Post Conf. Justini Junioris Augusti VIII. solius. 10.

Edit. Paris. pag. 376.

Τούτῳ τῷ ἔτει η΄ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ζ΄ τῆς η΄ Ινδικτιῶνος, ἀφῄρηται Ιουστῖνος Αὔγουστος, καὶ ἐποίησε Τιβέριον Καίσαρα, μετονομάσας αὐτὸν Κωνσταντῖνον, ὃ διετέλεσε σὺν αὐτῷ Καῖσαρ ὢν ἔτη τέσσαρα.

Hoc anno illius imperii viii. mense Septembri, die vii. Ind. viii. morbo correptus est Justinus Augustus, & Tiberium Cæsarem dixit, nomine Constantini Indito: vixitque ille cum eo, Cæsaris insignitus dignitate, annos quatuor. D

568. θ΄. Ινδ. η΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου τὸ θ΄ μόνου.

ix. Ind. viii. Post Conf. Justini Junioris IX. solius. 11.

τλθ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

CCCXXXIX. OLYMPIAS.

569. ι΄. Ινδ. θ΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ ι΄ μόνου.

x. Ind. ix. Post Conf. Justini Junioris X. solius. 12.

570. ια΄. Ινδ. ι΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ ια΄ μόνου.

xi. Ind. x. Post Conf. Justini Junioris XI. solius. 1. 130.

571. ιβ΄. Ινδ. ια΄. μεθ' Τπ. Ιουστίνου Νέου Αὐγούστου τὸ ιβ΄ μόνου.

xii. Ind. xi. Post Conf. Justini Junioris XII. solius. 2.

Τούτῳ τῷ ἔτει ιβ΄ τῆς Ιουστίνου βασιλείας, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ κς΄ τῆς ιβ΄ Ινδικτιῶνος, ἐστέφθη ὑπ' αὐτοῦ Τιβέριος Νέος Κωνσταντῖνος, καὶ τῇ ε΄ τοῦ μετ' αὐτὸν Ὀκτωβρίου μηνὸς παιδικὰ Ιουστῖνος Αὔγουστος.

Hoc anno xii. Justini imperii, mense Septembri, die xxvi. Ind. xii. coronatus est ab eo Tiberius Novus Constantinus: & v. die mensis Octobris moritur Justinus Augustus. E

Καὶ ἐμονάρχησε ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἔτερα ἔτη δ΄. 6060 Ομοῦ ,ςῑ α΄.

Et solus imperavit TIBERIUS CONSTANTINUS alios annos xv. Colliguntur anni vi. Mxci.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ.

TIBERIUS.

572. α΄. Ινδ. ιβ΄. μεθ' Τπ. Τιβερίου Νέου Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ α΄.

i. Ind. xii. Post Conf. Tiberii Novi Constantini Augusti I. 3.

A M. C. A. C. CCCXL. OLYMPIAS. A τμ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. OLYMP. IPHIT.

582. 11. Ind. XIII. Tiberio Novo Conſtantino Conſ.

β. Ινδ. ιγ΄. Υπ. Τιβερίου Νέου Κωνσταντίνου.

583. III. Ind. XIV. Poſt Conſ. Tiberii Novi Conſtantini II. ſolius.

γ΄. Ινδ. ιδ΄. μετὰ Υπ. Τιβερίου Νέου Κωνσταντίνου τὸ β΄ μόνου. 140.

584. IV. Ind. XV. Poſt Conſ. Tiberii Novi Conſtantini III. ſolius.

δ΄. Ινδ. ιε΄. μετὰ Υπ. Τιβερίου Νέου Κωνσταντίνου τὸ γ΄ μόνου

Hoc Anno XV. illius Monarchiæ, ægrotavit Tiberius Cæſar, & V. Auguſti menſis præſentis Indictionis, creatus eſt Cæſar Mauricius Tiberius: ac XIII. ejuſdem menſis Auguſti coronatus eſt Imperator, data illi a Tiberio Novo Conſtantino ipſius filia Conſtantina: & XIV. ejuſdem menſis Auguſti die moritur Tiberius Novus Conſtantinus in ſuburbano Hebdomi: ejuſque funere navigio Conſtantinopolim delato, poſtero die celebratæ ſunt exequiæ, illiuſque corpus in æde Sanctorum Apoſtolorum depoſitum eſt.

Edit. Pariſ. pag. 377.

Τούτῳ τῷ ἔτει πεπάρτῳ τῆς αὐτοῦ Μοναρχίας, ἠσθένησε Τιβέριος Καῖσαρ, καὶ τῇ πέμπτῃ ἐπ Αὐγούστου μηνὸς τῆς παρούσης ιε΄ Ινδικτιῶνος, ἐγένετο Καῖσαρ Μαυρίκιος Τιβέριος· καὶ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς, ἐστέφθη Βασιλεὺς, δοθείσης αὐτῷ παρὰ Τιβερίου Νέου Κωνσταντίνου τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίνης εἰς γυναῖκα· καὶ τῇ ιδ΄ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς πλοίῳ Τιβέριος Νέος Κωνσταντῖνος ἐν προαστίῳ τῷ Εβδόμῳ· καὶ ἐπιχθέντος τοῦ λειψάνου αὐτοῦ πλοίῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἐκηδεύθη, καὶ ἀπετέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους.

6092. 581. I. Ind. I. Primus annus Conſulibus caruit; & ex communi ſententia ſcriptum eſt, *Poſt Conſulatum Tiberii Conſtantini divæ memoriæ anno* IV.

Εἶτα ἐβασίλευσε ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ἔτη κ΄. Οὗτος ἐποίησε.

α΄. Ινδ. α΄. Πρῶτος ἑαυτοῦ ἐνιαυτὸς ἀνύπατος. Καὶ ἐκ τοιούτου δόγματος ἐγράφη, Μετὰ Υπάτειαν Τιβερίου Καισαρτίνου τὸ τῆς θείας λήξεως ἔτος δ΄.

CCCXLI. OLYMPIAS. τμα΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

C

584. II. Ind. II. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti I. ſolius.

β΄. Ινδ. β΄. μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ α΄ μόνου.

585. III. Ind. III. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti ſolius.

γ΄. Ινδ. γ΄ μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου μόνου,

586. IV. Ind. IV. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti II. ſolius.

δ΄. Ινδ. δ΄ μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ β΄ μόνου. 141.

587. V. Ind. V. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti III. ſolius.

ε΄. Ινδ. ε΄. μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ γ΄ μόνου.

CCCXLII. OLYMPIAS. τμβ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

588. VI. Ind. VI. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti IV. ſolius.

ς΄. Ινδ. ς΄. μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ δ΄ μόνου.

589. VII. Ind. VII. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti V. ſolius.

D

ζ΄. Ινδ. ζ΄. μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ ε΄. μόνου. 141.

590. VIII. Ind. VIII. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti VI. ſolius.

η΄. Ινδ. η΄. μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ ς΄. μόνου,

Hoc anno, feſto Paſchatis, Mauricius Tiberius coronavit filium ſuum Theodoſium in Imperatorem. Neque tamen illius appoſitum nomen in publicis commentariis, vel quidpiam in eo actum, quo dignoſci ſolent Imperatores, ſed eſt dumtaxat corona donatus.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, τῇ Πασχαλίᾳ ἑορτῇ, Μαυρίκιος Τιβέριος ἐστέφε Θεοδόσιον τὸν ἴδιον υἱὸν εἰς Βασιλέα. Οὐ μέντοι ἐπέγνω εἰς συμβόλαια, ἢ ἄλλό τι ἐπράχθη ἐπ' αὐτῷ πρὸ εἰς γνώρισμα Βασιλείας, ἀλλ' ἢ μόνον ἐστέφθη.

591. IX. Ind. IX. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti VII.

Hoc anno, Choſdroes Perſarum Rex, Varamo ejus contribuli in eum rebellante, ad Romanos confugit, iisdemque auxiliantibus in regnum ſuum eſt reſtitutus.

θ΄. Ινδ. θ΄. μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ ζ΄. E

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, Χοσρόης ὁ Περσῶν Βασιλεὺς ἦλθε πρὸς Ρωμαίους, ἀπορείαν ὑπομείνας ἀπὸ Βαράμ τοῦ αὐτοῦ συμφυλέτου· καὶ διὰ συμμαχίας Ρωμαίων ἀπεκατέστη εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν.

CCCXLIII. OLYMPIAS. τμγ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

592. X. Ind. X. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii VIII.

Hoc anno, Anaſtaſius Antiochiæ Patriarcha, poſt mortem Gregorii, qui

ι΄. Ινδ. ι΄. μετὰ Υπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ η΄.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Ἀναστάσιος Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐκοιμήθη ἐν Ἀντιοχείᾳ μετὰ τελευτὴν Γρη-

A.M.C. A.C. χοείου Πανσιάρχου γινομένου, τῇ δὲ χδ΄ξαμένῃ ἀφ' ἧς Patriarcha extiterat, & antea eumdem Anaſtaſium expulerat, Antiochiam reverſus eſt. OLYMP. CCXLIV. IPHIT.

595. ια΄. Ινδ. ια΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ θ΄. xi. Ind. xi. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti IX. a. 340.

596. ιβ΄. Ινδ. ιβ΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ ι΄. xii. Ind. xii. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti X. a. *Edit. Pariſ. pag.* 378.

Τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κυριακὸς, Πρεσβύτερος καὶ Οἰκονόμος τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας, ἦγεται ἔτη ιβ΄. Sanctiſſimæ Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Patriarcha Cyriacus, Presbyter & Oeconomus ejuſdem Eccleſiæ, præfuit annis xii.

597. ιγ΄. Ινδ. ιγ΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου Αὐγούστου τὸ ια΄. xiii. Ind. xiii. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii Auguſti XI. a.

τμδ΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCCXLIV. OLYMPIAS.

598. ιδ΄. Ινδ. ιδ΄ μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ ιβ΄. xiv. Ind. xiv. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii XII. a.

599. ιε΄. Ινδ. ιε΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ ιγ΄. xv. Ind. xv. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii XIII. a. 344.

600. ις΄. Ινδ. α΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ ιδ΄. xvi. Ind. i. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii XIV. a.

601. ιζ΄. Ινδ΄ β΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ ιε΄. xvii. Ind. ii. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii XV. a.

τμε΄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. — CCCXLV. OLYMPIAS.

602. ιη΄. Ινδ. γ΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ ις΄. xviii. Ind. iii. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii XVI. a.

603. ιθ΄. Ινδ. δ΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ ιζ΄. xix. Ind. iv. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii XVII. a. 345.

604. κ΄. Ινδ. ε΄. μετὰ Τπ. Μαυρικίου Τιβερίου τὸ ιη΄. xx. Ind. v. Poſt Conſ. Mauricii Tiberii XVIII. a.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μηνὶ Φεβρουαρίῳ, γέγονεν ὁ γάμος Θεοδοσίου, τοῦ υἱοῦ Μαυρικίου, ἀπὸ ἡμέρας ἑπτὰ, ἀπὸ θ΄, καὶ αὐτῆς ἕως ιε΄. τοῦ αὐτοῦ Φεβρουαρίου μηνός. Καὶ τῇ ε΄ τοῦ Ἰουλίου μηνὸς τῆς αὐτῆς ἐ Ἰνδικτιῶνος, ἰνδίκτου προτεθέντος, ἐγράφη τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ χρόνου, τοῦ μέχρι Ἰανουαρίου, τῆς ἕκτης Ἰνδικτιῶνος, ὅπως· Καὶ Ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ δεσπότου ἡμῶν Δεσπότου τὸ δεύτερον. Καὶ τῷ Νοεμβρίῳ μηνὶ ἡ αὐτὴ Ἰνδικτιῶνος, ἐπαναστάσεως γέγονε Μαυρικίῳ παρὰ Φωκᾶ στρατιώτου, μετὰ τοῦ στρατοῦ. Καὶ Μαυρίκιος μὲν Τιβέριος σὺν τῇ γυναικὶ Κωνσταντίνῃ καὶ παισὶν θ΄, τοῖς μὲν ἄρρεσι, Θεοδοσίῳ, Τιβερίῳ, Πέτρῳ, Παύλῳ, Ἰουστίνῳ, καὶ Ἰουστινιανῷ, ἐ τοῖς δὲ θηλείαις, Ἀναστασίᾳ, Θεοκτίστῃ, καὶ Κλεοπάτρᾳ φεύγει τῇ κβ΄ ἡ Δίου μηνὸς, κατὰ Ῥωμαίους Νοεμβρίου, τῇ νυκτὶ τῇ ἐπὶ κγ΄ ἥλιος φαινούσης παρασκευῆς. Φωκᾶς δὲ τῇ κγ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡμέρᾳ ς΄ στεφθεὶς ὑπὸ Κυριακοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς ἡ σεβάσμιον οἶκον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν τῇ Ἑβδόμῳ, τῇ κε΄ ἡ ῥηθέντος μηνὸς, ἡμέρᾳ Κυριακῇ, εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καθεσθεὶς εἰς ὄχημα, ἀπὸ ἡ Ἑβδόμου εἰσελθὼν διὰ ἡ Χρυσῆς Πόρτας, καὶ τῆς Τρωαδησίων ἰμβόλων, καὶ τῆς Μέσης ὅλης ἕως τοῦ παλατίου, μηδενὸς, ὅλως ἀντισταντος, ἀλλὰ πάντων εὐφημούντων.

Hoc anno, menſe Februario, ſolemnia nuptiarum Theodoſii filii Mauricii per VII. dies peracta ſunt, ab XI. ſcilicet die, ad XV. ejuſdem menſis Februarii. Sexto deinde Julii menſis die ejuſdem V. Indictionis, propoſito edicto, ſcriptum eſt reliqua parte anni, nempe uſque ad Januarium VI. Indictionis, ſic: *Et Conſulatu ejuſdem piiſſimi Domini noſtri ſecundo*. Et Novembri menſe ejuſdem Indictionis, Focas miles una cum exercitu in Mauricium tyrannidem arripuit: ac Mauricius Tiberius cum uxore Conſtantina, & novem liberis, ſex maſculis, nempe Theodoſio, Tiberio, Petro, Paulo, Juſtino, & Juſtiniano: & tribus filiabus, Anaſtaſia, Theoctiſte, & Cleopatra, fugit XXII. menſis Dii, ſecundum Romanos Novembris, noctu, illuceſcente jam XXIII. die feriæ ſextæ. Focas autem XXIII. ejuſdem menſis, feria VI. coronatur a Cyriaco Patriarcha Conſtantinopolitano in veneranda æde Sancti Joannis in Hebdomo. Die vero XXV. prædicti menſis, qui in Dominicam incidit, ab Hebdomo per Portam Auream, & Porticus Troadenſes, & per *pag.* 379. tocam Mediam plateam, obſtante nemine, imo cunctis fauſta apprecantibus, curru vectus Conſtantinopolim ingreſſus eſt.

Ἐκρατήθη δὲ Μαυρίκιος Τιβέριος μετὰ τῆς γυναικὸς, καὶ ὀκτὼ τέκνων αὐτῶν, εἰς τὸν ἅγιον Αὐτόνομον, πλησίον Πραινέτου· καὶ τῇ κζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἡμέρᾳ τετάρτῃ, ἐσφάγη πλησίον Χαλκηδόνος αὐτὸς Μαυρίκιος Τιβέριος, καὶ Πέτρος, Ἰουστῖνος,

Comprehenſus eſt autem Mauricius Tiberius cum uxore & octo liberis verſus Sanctum Autonomum juxta Prænetum: & XXVII. ejuſdem menſis die, feria IIII. interfectus eſt juxta Chalcedonem idem Mauricius

A M.C. A.C. Tiberius, una cum Petro, Justino, & Justiniano: Petrus etiam Curopalata, Mauricii frater, qui pariter captus fuerat. Interfecti perinde ad Diadromos juxta Acritam Constantinus Lardis Ex Præfecto Prætorio & Logotheta & Curator Palatii Hormisdæ, & Theodosius Mauricii filius. Ipse etiam Commentiolus Patricius & Magister militum cæsus est trans urbem juxta ædem sacram Sancti Cononis, versus mare, illiusque corpus canibus vorandum est expositum.

Ex a die XXV. ejusdem mensis in reliquum annum, scilicet usque ad mensem Januarium præsentis VI. Indictionis, adscriptum est in publicis commentariis, *Imperii Focæ anno primo*: Imperavit vero idem Focas annos VIII. Collig. anni VI. MCXIX.

OLYMP. CCXLV.

A τῇ Ἰουστινιανοῦ, ὁ Πέτρος δὲ ὁ ἀδελφὸς Μαυρικίου, Κυροπαλάτης ὢν, συνελήφθη καὶ αὐτὸς. Ἐσφάγησαν δὲ εἰς Διαδρόμους, πλησίον τῆς Ἀκρίτα, Κωνσταντῖνος ὁ Λάρδυς ἀπὸ Ἐπάρχων γενόμενος Πραιτωρίων καὶ Λογοθέτης καὶ Κουράτωρ τοῦ Ὁρμίσδου, καὶ Θεοδόσιος ὁ υἱὸς Μαυρικίου, καὶ Κομεντίολος ὁ Πατρίκιος, καὶ Στρατηλάτης, καὶ αὐτὸς ἐσφάγη πέραν, πλησίον τοῦ ἁγίου Κύνωνος, πρὸς θάλασσαν· καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐγένετο κυνόβρωτον.

Καὶ ἀπὸ κε' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Νοεμβρίου εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον, τὸν μέχρι δηλονότι Ἰανουαρίου μηνὸς τῆς παρούσης ς' Ἰνδικτιῶνος, ἐγράφη ἐν τοῖς συμβολαίοις, Βασιλείας Φωκᾶ ἔτους α'. Ἐβασίλευσι δὲ ὁ αὐτὸς ΦΩΚΑΣ ἔτη η'. Ομῶ ,ϛριθ'.

DE PRODIGIIS, EX MAGNO CHRONOGRAPHO.

ΠΕΡΙ ΤΕΡΑΤΩΝ, ΕΚ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΥ.

Mauricius Imperator dedit in mandatis Duci Commentiolo ut Romanum exercitum hostibus proderet, propter crebras illius seditiones: idque ille sub mediam noctem aggressus, imperavit ut milites arma sumerent, nec iis significavit fore ut cum hoste confligerent. Ii rati exercitationis causa arma esse imperata, non vero ad prælium ineundum, minime ut res exigebat se armarunt. Unde appetente die, tumultus & pavor exercitum occupavit. Barbari autem turbatis ordinibus milites absque duce nacti, alios crudeliter mactarunt, alios in servitutem, multos denique ex Thracia in captivitatem abduxerunt. Chaganus barbarus receptis captivis, hos Imperatori reddendos obtulit, si in singula capita aureum vellet exsolvere. At Imperator iratus suis militibus, id negavit. Rursum Chaganus in singula capita dimidium dumtaxat aureum exegit. Imperatore vero de quatuor quidem ceratiis captivos redempturum se respondente, ira succensus Chaganus omnes occidit, & Romanis tributum quinquaginta millium aureorum imposuit. *Edit. Paris. pag. 380.* Hujus igitur inhumani impiique facinoris causa imperator pœnas dedit, cum uxore, liberis, & propinquis interemptus.

Μαυρίκιος ὁ Βασιλεὺς τῷ στρατηγῷ Κομεντιόλῳ ὑπέθετο τὸ Ῥωμαϊκὸν στράτευμα παραδοῦναι πολεμίοις, διὰ ἀταξίας αὐτῶν, ὅσις νυκτὸς μεσούσης τοῦτο ἐποίησε, καὶ κελεύει τὸν στρατὸν ὁπλίσασθαι, μὴ παραγυμνώσας τοὺς ὄχλους μέλλειν συρήσασθαι πολεμεῖν. Αὐτοὶ δὲ ὑπειληφότες ὅτι τὰ γυμνασίου ἔνεκεν σιδηροφορεῖν αὐτοῖς ἐκέλευσεν, οὐ πρὸς πόλεμον ὡς * ἔδει ὁπλίσαντες. Ὀθεν καὶ ἡμέρας γινομένης, θόρυβος τὸν στρατὸν κατέλαβε, καὶ τῶν στρατῶν τὰς τάξεις ταράσσοντες, οἱ βάρβαροι ἐσφάττοντο τὸν λαὸν διώκοντες, τοὺς μὲν ἀνηλεῶς κατέσφαξαν, τοὺς δὲ ἀνδραποδώδεις, καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους τῆς Θράκης ἐποιήσαντο. Εἶτα τοὺς αἰχμαλώτους ἀναλαβὼν ὁ Βάρβαρος Χαγᾶνος τῷ Βασιλεῖ ἐδίδου, λύτρον ὑπὲρ αὐτῶν κατὰ ψυχῆς νόμισμα αἰτήσας. Ὁ δὲ μηνιτικῶν τῷ ἰδίῳ στρατῷ, δοῦναι οὐκ ἠνέσχετο. Καὶ πάλιν ὁ Χαγᾶνος μετῆσεν αὐτῷ τὸ ἥμισυ νόμισμα ἑκάστης ψυχῆς λαβεῖν. Τοῦδε μηδὲ τοῦτο κρατῆσαι λαβεῖν τοὺς αἰχμαλώτους ἀπολογησαμένου, θυμωθεὶς ὁ Χαγᾶνος πάντας ἀπέκτεινε· φόρους ἐπέθετο τοῖς Ῥωμαίοις χιλιάδας ε'. Καὶ ὑπὲρ τοιούτου ἀνοσιουργήματος ὑπέχει δίκην σφαγῆς, ἐρριγμένος σὺν γυναιξί τε καὶ τέκνοις, καὶ τοῖς προσήκουσιν.

Edit. Paris. pag. 380.

611. 603. I. Ind. VI. Foca Augusto solo Cos.

ϛ'. Ινδ. ϛ'. Τῷ. Φωκᾶ Αὐγούστου μόνου.

Hoc anno Constantina Ex Imperatrice in monasterium trusa est. Philippicus Patricius & Comes Excubitorum, & Germanus Patricius, Theodosii, Mauricii filii, socer, in Clericos sunt attonsi. Seditione deinde populari mota, conflagravit Media urbis platea a Palatio Lausi, & Prætorium Præfecti Urbi, usque ad Arcam, e regione Fori Constantini divæ memoriæ, cum esset Præfectus Urbi Leontius Ex-Curatore Palatii Antiochi. Igne etiam consumptus est inter Prætorii Præfecti Urbi & Fori spatium, Joannes, cognomento Crucis, Diœcetes Factionis Prasinæ.

Τούτῳ τῷ ἔτει, Κωνσταντῖνα ἡ ἀπὸ Βασιλισσῶν ἐβλήθη εἰς μοναστήριον. Καὶ γεγόνασι κληρικοὶ Φιλιππικὸς ὁ Πατρίκιος καὶ Κόμης Ἐξκουβίτορων, καὶ Γερμανὸς ὁ Πατρίκιος πενθερὸς γενόμενος Θεοδοσίου τοῦ υἱοῦ Μαυρικίου. Εἶτα στάσεως δημοτικῆς γενομένης, ἐκαύθη ἡ Μέση ἀπὸ τοῦ Λαύσου, καὶ τὸ Πραιτώριον τοῦ Ἐπάρχου πόλεως ἕως τῆς Ἄρκας, ἀντικρὺ τοῦ φόρου Κωνσταντίνου τῆς θείας λήξεως, ὅστις Ἐπάρχου πόλεως Λεοντίου τοῦ ἀπὸ Κουρατόρων τοῦ Ἀντιόχου. Ἐκαύθη δὲ εἰς τὴν μέσην πύλην τοῦ Πραιτωρίου τοῦ Ἐπάρχου τῆς πόλεως καὶ τοῦ Φόρου, ὁ Λουκιανὸς τοῦ Πρασίνου μέρους Ἰωάννης ὁ ἐπίκλην Κρᾶκις.

CCCXLVI. OLYMPIAS.

τμϛ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

611. II. Ind. VII. Post Cos. Focæ Augusti.

β'. Ινδ. ζ'. μετὰ Τῦ. Τοῦ Φωκᾶ Αὐγούστου.

603 γ'. Ινδ. ι'. μετὰ Τπ. Φωκᾶ Αὐγούστου τὸ α'.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Δυσίῳ, κατὰ Ρωμαίους Ιουνίῳ, ἡμέρᾳ ζ ἀποτμήνεται Θεόδωρος ὁ Ἔπαρχος Πραιτωρίων, Ιωάννης Λογοθέτης, Ρωμανὸς Σχολαστικὸς, Θεοδόσιος ὁ Σουβαδιούβᾶ τῶ Μαγίστρου, Πατρίκιος Ιλλούστριος ἀνεψιὸς Δομνίζηλου Κουράτορος γενομένου τῆς Ορμίσδου, Ιωάννης, ὁ Τζίτας Σπαθάριος, ὁ Καντιδάτος, Αθανάσιος Κόμης Λαργιτίωνων, Ανδρέας Ιλλούστριος ὁ ἐπίκλην τῶ Σκόμβρου, ὁ Ελπίδιος Ιλλούστριος. Οὗτος ἐγλωσσοτομήθη, καὶ ἐκόπη αὐτῶ τὰ δ' ἄκρα, ὁ εἰς κραβατρείαν ἐτέθησαν, ὁ κατεμείχθη πρὸς θάλασσαν. B καὶ ἐξορυχθέντων τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶ, βληθεὶς εἰς πάραβον, ἐκαύθη. Οἱ δὲ ἄλλοι οἱ προδηλώμενοι ἀπετμήθησαν, ὡς ἁλόντες ἐπίβουλοι τῶ Βασιλέως Φωκᾶ.

Καπὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, καὶ Κωνσταντῖνα ἡ ἀπὸ Βασιλισσῶν ἀπετμήθη πέραν εἰς τὸν μῶλον τὸν Εὐτροπίου, πλησίον Χαλκηδόνος, ὁ τὰ ὑπαλειφθέντα αὐτῆς τε καὶ Μαυρικίου θήλεα τέκνα, Αναστασία, Θεοκτίστη, ὁ Κλεοπάτρα, καὶ αὐτὴ ἁρπάθη, μετὰ τῆς θυγατρὸς Γερμανῆ τῆς γενομένης γαμετῆς Θεοδοσίου, ὁ αὐτὸς δὲ Γερμανὸς μετ' αὐτῶν ἁρπάθη. C

604 δ' Ινδ. θ'. μετὰ Τπ. Φωκᾶ Αὐγούστου τὸ β'.

Τούτῳ τῷ ἔτει, τελευτᾷ Κυριακὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλιος, μηνὶ Υπερβερεταίῳ, κθ' Ρωμαίους, Οκτωβρίῳ, κθ', ἡμέρᾳ ζ. ὁ κηδεύεται τῇ τριακοστῇ τῶ αὐτῶ μηνὸς, ἡμέρᾳ πρώτῃ, ὁ ἀπετέθη τὸ αὐτῶ λείψανον πρὸς φωνηθεῖσαν εἰς τοὺς ἁγίους Αποστόλους.

605 ε'. Ινδ. ι'. μετὰ Τπ. Φωκᾶ Αὐγούστου τὸ γ'

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Αὐδυναίῳ, κθ' Ρωμαίους κγ' Ιανουαρίου, γίνεται Πατριάρχης ἐν Κωνσταντινουπόλει Θωμᾶς ἀπὸ Διακόνων τῆς μεγάλης Εκκλησίας, ὁ Σακελλάριος τῶ Πατριάρχου, ὁ Επάνω τῆς χειροτονιῶν. D

τμζ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

606 ς' Ινδ. ια'. μετὰ Τπ. Φωκᾶ Αὐγούστου τὸ δ'.

607 ζ. Ινδ. ιβ'. μετὰ Τπ. Φωκᾶ Αὐγούστου τὸ ε'.

Εντεῦθεν ἴσως ἐλεῖν, ὡς ἀφ' οὗπερ ὁ τεσσαρακάεις Κωνσταντῖνος ἐτελεύτησε τὸν βίον, μέχρι τῆς κβ' τῶ Μαΐου μηνὸς τῆς ἐνεστώσης ιβ' Επινεμήσεως, καὶ τῶ ζ' ἔτους τῆς Φωκᾶ βασιλείας, πληροῦνται χρόνοι σοβ', ἄρχεται τὸ σογ' ἀπὸ κβ' τῶ Μαΐου μηνὸς, Ινδικτιῶνος ιβ'. Εἰ γὰρ ἡ Πεντηκοστὴ κατὰ τὴν κβ' γίνεται τῶ Μαΐου μηνὸς ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, ἀναντιῤῥήτως ἡ Αναστάσιμος τῇ τετάρτῃ γίνεται τῶ Απριλλίου μηνὸς, ὡς ὅτι τὴν πρώτην ἐκείνου τοῦ Απριλλίου ἐν Παρασκευῇ εἰσῆλθεν. Πρόδηλον οὖν τοῖς σοβ' τὰ πέμπτα, πεντήκοντα ξη', καὶ γίνονται τμ'. Ταῦτα ἀφαίρεσον ἀπὸ τῶ ζ', ὁ περισσεύουσι δ'. Επεὶ οὖν ἐν Παρασκευῇ τότε ὁ Απρίλλιος εἰσῆλθε, ποίησον Παρασκευὴν, Σάββατον, Κυριακὴν, Δευτέραν, ὁ λοιπὸν σογ'. ἄρχεται εἰς τετάρτην. Εὑρίσκεται ἄρα ὁ Απρίλλιος ἐπὶ τῆς ἑνεστώσης

A III. Ind. VIII. Post Conf. Focæ Augusti I. 146

Hoc anno, menſe Deſio, ſecundum Romanos, Junio, die VII. capite plectitur Theodorus Præfectus Prætorio, Joannes Magiſter Scriniorum, Romanus Scholaſticus, Theodoſius Subadjuva Magiſtri, Patricius Illuſtris, conſobrinus Domnizoli Curatoris Palatii Hormiſdæ, Joannes, & Tzicas Spatharius, & Candidati, Athanaſius Comes Largitionum, Andreas Illuſtris cognomento Scombrus, & Elpidius Illuſtris. Huic exſecta eſt lingua, & quatuor extremis corporis partibus in lectulum ſublatis, ad ſpectaculum circumductus, & ad mare relatus, ibique effoſſis oculis, in naviculam conjectus, concrematus eſt. Aliis vero ſupra memoratis capita ſunt amputata, cum deprehenſi eſſent conſpiraſſe in Imperatorem Focam.

Eadem tempeſtate, Ex-Imperatrice Conſtantina trans urbem in Portu Eutropii ad Chalcedonem capite plexa eſt, ut & qui ſupererant illius & Mauricii liberi ſequioris ſexus, Anaſtaſia, Theoctiſta, & Cleopatra: eaque cum Germani filia, Theodoſii uxore ſublatæ: ipſeque Germanus una cum illis ſublatus eſt.

IV. Ind. IX. Poſt Conſ. Focæ Auguſti II. 2. *Edit. Pariſ. pag. 381.*

Hoc anno, Cyriacus Patriarcha Conſtantinopolitanus moritur menſe Hyperberetæo, ſecundum Romanos, Octobri, die XXIX. feria VII. illiuſque funus curatum eſt XXX. ejuſdem menſis, feria I. & depoſitum eſt corpus illius juxta morem receptum in æde Sanctorum Apoſtolorum.

V. Ind. X. Poſt Conſulatum Focæ Auguſti III. 3

Hoc anno, menſe Audynæo, ſecundum Romanos XXIII. Januarii, dictus eſt Patriarcha Conſtantinopolitanus Thomas Ex-Diacono magnæ Eccleſiæ, & Sacellarius Patriarchæ, ac Ordinationibus Præpoſitus.

CCCXLVII. OLYMPIAS.

VI. Ind. XI. Poſt Conſ. Focæ Auguſti IV. 4

VII. Ind. XII. Poſt Conſ. Focæ Auguſti V. 5

Hinc licet colligere, quod ex quo tempore beatus Conſtantinus vitam finiit, uſque ad XXII. Maii menſis præſentis Indictionis XII. & VII. annum Focæ imperii, abſolvuntur anni CCLXXII. incipit vero annus CCLXXIII. a XXII. menſis Maii Indictionis XII. Nam ſi Pentecoſte incidit in XXII. Maii illo anno, abſque ulla controverſia dies Reſurrectionis fuit III. die menſis Aprilis, cum in Paraſceve, ſeu die Veneris, dies primus ejuſdem menſis Aprilis contigerit. Adde igitur CCLXXII. partem quartam, hoc eſt LXVIII. tum prodibunt CCCXL. hæc divide a VII. tum ſupererunt V. Quia ergo die Paraſceves Aprilis tunc ingreſſus eſt, ſac (ſeu numera) Paraſceven, Sabbatum, Dominicam, & feriam II. deinceps, feria III. incipiet annus CCLXXIII. Reperitur ergo Aprilis,

A M. C. A. C. præsente Indictione, sive Cyclo solari XII. lunari vero XIX. feria III. hebdomadis incipere, quod & ita est. Quinetiam Paschalium & Fastos Consulares revolvens, animadverti huncce nostrum calculum cum iis consentire. Sunt igitur a morte quidem Constantini usque hodie an. CCLXXII. a XX. autem imperii illius anno, seu a Vicennalibus, CCLXXXX. anni completi.

Celebratum est autem Pascha ante annos CCLXXII. in Indictione X. luna XIII. Olympiadis CCLXXIX. anno II. die III. Aprilis.

Edit. Paris. pag. 382. Consules vero a Feliciano & Tatiano sunt CCLXXII. usque ad Pascha Cycli solaris XIX. præsentis Indictionis.

Hoc anno, Columna ex variis lapidibus conflata, a Foca Imperatore absoluta est, una cum Cisterna, versus Orientalem partem Ecclesiæ sanctorum XL. juxta Æreum Tetrapylum.

Hoc anno, Africa & Alexandria deficiunt: & Papa Alexandrinorum ab adversariis occiditur. Abdicatur vero Isacius Hierosolymorum Pontifex, & in ejus locum sufficitur Zacharias Ex-Presbytero & Ex-Scevophylace Ecclesiæ Constantinopolitanæ: & Ædessa in Persarum potestatem venit.

611. 610. VIII. Ind. XIII. Post Cons. Focæ Augusti VI.

Hoc anno, mense Dystro, secundum Romanos, Martio, XX. feria VI. moritur Thomas Patriarcha Constantinopolitanus, & XXII. ejusdem mensis, feria I. terræ mandatur. Et VIII. Artemisii, secundum Romanos Aprilis, ejusdem Indict. XIII. magno Sabbato, Constantinopoleos Patriarcha creatus est Sergius, Magnæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ Diaconus, & Ptochiorum Præfectus, Custos Portus.

Sub exitum mensis Septembris, Indict. XIV. renuntiatum est Anastasium Patriarcham Antiochenum, Ex Scholastico a militibus fuisse interemptum.

Hoc anno, mense Hyperberetæo, secundum Romanos Octobri, III. Indictionis XIV. feria VII. apparuere naves plurimæ versus Castellum rotundum, in quibus erat & Heraclius, Heraclii filius. Tum Focas a secessu Hebdomi eodem ipso die sub vesperam equo venit in urbis Palatium: ac proxime sequenti, qui in Dominicam incidit, navigiis ad urbem appellentibus, Bonosus, qui in Magna Antiochia Focæ jussu, ac impulsu damnandæ memoriæ Theophanis, atrocia facinora perpetrarat, cum tum esset Constantinopoli, immisso in urbis tractum, qui Cæsarii ædibus adjacet, igne, defecit, fugamque arripuit. Ac veniens cum navicula in Portum Juliani, ad locum qui Mauri dicitur, redactus ad angustias, seipsum præcipitem dedit in mare, acceptoque ab quodam Excubitore vulnere ictus gladii in mari, ut erat, mortem oppetiit: cujus ejectum cadaver raptum tractumque est ad Bovem, ubi exustum est.

Die VI. ejusdem mensis, feria II.

A ἡλιακῆς ιβ' Ινδικτιῶνος, σεληνιακῆς δὲ ιθ' εἰσιὼν ἐν τρίτῃ τῇ ἑβδομάδος ἡμέρᾳ, ὅπερ ἐστίν. Πλὴν ἀλλὰ καὶ τῷ Παχαλίῳ, καὶ τοῖς Ὑπατικοῖς ἐντυχών, εὗρον τοῦτο ψηφοφορίαν πάντων συμφέρουσαν. Εἰσὶν οὖν ἀπὸ μὲν τῆς τελευτῆς Κωνσταντίνου ἕως νῦν, χρόνοι σοβ'. ἀπὸ δὲ τῆς κ' ἐπισκόπου αὐτοῦ, σπα' πλήρεις.

Ἐξέπεσε δὲ τὸ Πάσχα πρὸ τῆς σοβ' ἐπακτῶν, ἐν Ινδικτιῶνι ι'. σελήνης ιγ', Ολυμπιάδος σοθ' ἔτει δευτέρῳ, Ἀπριλλίου τρίτῃ.

Ὑπατοι δὲ ἀπὸ Φιλικιανοῦ καὶ Τατιανοῦ εἰσὶν σοβ' ἕως τοῦ Πάσχα τῆς ιθ' ἡλιακῆς Ινδικτιῶνος τῆς νῦν ἐνεστώσης.

B Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐπληρώθη σωθέντος χίων ὁ ἀνοικοδομηθεὶς ὑπὸ Φωκᾶ τοῦ Βασιλέως, μετὰ τὴν Κύπρης, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἁγίων μ' πλησίον τοῦ χαλκοῦ Τετραπύλου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἀποσπᾶται Ἀφρικὴ καὶ Ἀλεξάνδρεια καὶ σφάζεται ἀπὸ ἑαυτῶν ὁ Πάπας Ἀλεξανδρέων. Παύεται δὲ ὁ Ἰσάκιος ἀπὸ Ἱεροσολύμων, καὶ γίνεται ἀντ' αὐτοῦ Ζαχαρίας ἀπὸ Πρεσβυτέρων καὶ Σκοτοφυλάκων τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. καὶ Ἐδέσσα ὑπὸ Πέρσας γίνεται.

ι. Ινδ. ιγ'. μετὰ Υπ. Φωκᾶ Αὐγούστου τὸ ς'.

C Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Δύστρῳ, κατὰ Ρωμαίους, Μαρτίῳ, κ', ἡμέρᾳ ς', τελευτᾷ Θωμᾶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κηδεύεται τῇ κβ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἡμέρᾳ α'. καὶ τῇ η' τοῦ Ἀρτεμισίου μηνὸς, κατὰ Ρωμαίους Ἀπριλλίου, τῆς αὐτῆς ιγ'. Ινδικτιῶνος, τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ, γίνονται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Σέργιος Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Πτωχοτρόφος, Φρούξ λιμένος.

Καὶ κατὰ τὸ πέρας τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς, τῆς Ινδικτιῶνος ιδ' ἀπηγγέλθαι ὡς Ἀναστάσιος Πατριάρχης γενόμενος Ἀντιοχείας ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν ἀνῃρέθη ὑπὸ στρατιωτῶν.

D Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, κατὰ Ρωμαίους Ὀκτωβρίῳ γ', Ινδικτιῶνος ιδ', ἡμέρᾳ ζ', ἀναφαίνονται πλοῖα ἱκανὰ κατὰ τὸ Στρογγυλοῦν Καστέλλιν, ἐν οἷς ἦν καὶ Ἡράκλειος ὁ υἱὸς Ἡρακλείου. Καὶ τότε εἰσέρχεται Φωκᾶς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῶν προαστείων τοῦ Ἑβδόμου περὶ ἑσπέραν, καὶ ἔρχεται καβαλλάριος εἰς τὸ Παλάτιον τῆς πόλεως. Καὶ τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ τυτὶ τῇ Κυριακῇ, πλησιασάντων τῶν πλοίων τῇ πόλει, Βόωνος, ὃς ἦν τὰ πάνδεινα ἐν Ἀντιοχείᾳ μεγάλῃ κατ' ἐπιτροπὴν Φωκᾶ διεπράξατο, εἰσηγήσει Θεοφάνους τοῦ τῆς ἀναστάσεως μύστου, τότε ὢν ἐν τῇ πόλει, μετὰ τὸ βαλεῖν αὐτὸν πῦρ πλησίον τῶν Καισαρείων, καὶ ἀποσπᾶσαι, ἔφυγε, καὶ ἐλθὼν μετὰ καράβου εἰς τὸν Ἰουλιανοῦ λιμένα, κατὰ τὸ λεγόμενα Μαύρου, στενοθεὶς ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ λαβὼν μετὰ παθίου πληγὴν ἀπὸ ἑνὸς Ἐξκυβίτορος, εἷς ἦν, εἰς θάλασσαν ἀπέθανε. καὶ ἐκβληθέντος τοῦ σεληνώματος αὐτοῦ, εὑρὼν καὶ ἀπενέχθη εἰς τὸν Βοῦν, καὶ ἐκαύθη.

E Καὶ τῇ ς' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, διαφαύσης ἡμέρας β', Φῶτος

OLYMP. IPHIT.

A M. C. A. C. Φώτιος ὁ Κυράτωρ τῆ Πλακιδίας, καὶ Πρόβος ὁ Πατρίκιος ἥρπασαν Φωκᾶν ἐκ τῶ Ἀρχαγγέλω τῶ Παλατίω ὁλόγυμνον, καὶ ἀπήγαγον ἕως τῶ λιμένος, ὡς ἐπὶ τὸν οἶκον τῆς Σοφίας, καὶ βαλόντες αὐτὸν εἰς κάραβον, ἔδειξαν τοῖς πλοίοις. Καὶ τότε ἀνεβίβασαν αὐτὸν πρὸς Ἡράκλειον, καὶ ἐπαρθέντος ἀπὸ τῶ ὤμου ἡ δεξιᾶς αὐτῶ, καὶ τῆς κεφαλῆς· ἡ μὲν χεὶρ αὐτῶ περιεπάρη σπαθίῳ, καὶ οὕτω περιήχθη τῶ Μέσω εἰσαγομένη ἀπὸ τῶ Φόρου. Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτῶ ἐβλήθη εἰς κοπάριον, καὶ οὕτω καὶ αὐτὴ περιήχθη. τὸ δὲ ἄλλο αὐτῶ σῶμα, ἐπὶ κοιλίαν συρόμενον ἀνέχθη ὡς ἐπὶ τῶ Χαλκῶ τῶ Ἱππικῶ. Ὀπισθεν δὲ αὐτῶ τῶ σκευάσματος ἰσύρη καὶ Λέων τις ὁ Σύρος ὁ ἀπὸ Σακελλαρείων, ᾧ ἔτι πνέοντι αὐτῶ δίδωσιν αὐτῷ τῆς μετὰ ξύλου κατὰ τῶ Χαλκῶ τῶ Ἱππικῶ, καὶ τότε ἀπέθανε, ᾧ ἐπήρθη ἡ κεφαλὴ αὐτῶ, ᾧ ὅπως ἀπενεχθέντων τῶν σκευωμάτων αὐτῶ, ᾧ Φωκᾶ, εἰς τὸν Βοῶν, ᾧ αὐτὰ κατεκαύθη. Ὁμοίως δὲ ἐκαύθη εἰς Βοῶν καὶ ὁ Μαππάριος, καὶ ὁ Ταξιώτης τῶ Ἐπάρχου τῆς πόλεως, ὁ ἐπιλεγόμενος ἀπὸ Δαιμονιακῶν.

Καὶ περὶ ὥραν ἐνάτην αὐτῆς τῆς δευτέρας ἡμέρας, ἐστέφθη Ἡράκλειος Βασιλεὺς ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὑπὸ Σεργίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐπὶ τῶ ἕξης ἡμέρας τρίτῳ Ἱπποδρομίας ἀγομένης, εἰσήχθη ἡ κεφαλὴ Λεοντίου τῶ Σύρου, ᾧ ἐκαύθη εἰς τὸ Ἱππικὸν, μετὰ καὶ τὴ εἰκόνος Φωκᾶ, ἣν τινα εἰστήκει ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶ εἰς τὸ Ἱππικὸν, μετὰ χειροτονίας ἀπροσδιορίστως οἱ μάταιοι τῆ ἀνθρώπων. Ἐκαύθη δὲ κατ' αὐτὸν, καὶ τὸ Βένετον βάνδον.

A illuceſcente; Photius Curator Domus Placidiæ, & Probus Patricius raptum Focam ex Archangeli Palatio, omnibus nuda um veſtibus, deduxerunt per Portum, verſus Ædem Sophiæ, ac in navem conjectum, oſtenderunt claſſi: deinde ad Heraclium adduxerunt. Cujus Focæ præciſa ab humero dextra, & amputato capite, ipſius quidem manus enſis infixa cuſpidi, a Foro per mediam Urbis plateam eſt traducta: caput autem conto ſeu haſtæ impoſitum pariter circumductum eſt: corporis vero truncus per ventrem raptatus, verſus Chalchen Hippodromi eſt delatus. Pone quem tractus eſt Leo Syrus Ex-Sacellario, qui cum adhuc ſpiraret, B juxta eamdem Chalcen ligno in eum a neſcio quo impacto, ſtatim interiit: illius vero caput in ſublime eſt elatum, atque ita delata ad Bovem ipſius & Focæ cadavera igne conſumpta ſunt. Similiter etiam combuſtus eſt ad Bovem & Mapparius & Apparitor Præfecti Urbi, cognomento a Dæmoniis.

Hora porro IX. ejuſdem feriæ II. coronatus eſt Heraclius in Imperatorem a Sergio ſanctiſſimæ Magnæ Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ Patriarcha. Die vero abhinc tertio, dum Circenſes celebrarentur, illatum eſt Leontii Syri caput, & in Hippodromo crematum: unaque cum illo Focæ imago igne C conſumpta, quam, dum ſuperſtes eſſet, hominum vaniſſimi, veſtibus induti candidis, cum accenſis cereis, in circum intulerant. Combuſtum eſt pariter eodem tempore Vexillum Venetum.

OLYMP. IPHIT. *Edit. Pariſ. pag.* 383.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ.

A. M. 6119. A. C. 611. α. Ινδ. ιδ'. Βασιλείας Ἡρακλείου Αὐγούστου.

Ἀπὸ ζ ᾧ αὐτῆς τῆ Ὀκτωβρίου μηνὸς τῆς παρούσης Ἰνδικτιῶνος, μέχρι τεσσαρεσκαιδεκάτης τῆ Ἰανουαρίου μηνὸς τῆς αὐτῆς Ἰνδικτιῶνος, ἐγράφη ἐν τοῖς συμβολαίοις, Βασιλείας Ἡρακλείου. Καὶ ἀπὸ ιδ' ᾧ αὐτῆς τῆ αὐτῆ μηνὸς, ἐγράφη εἰς τὸν ἑξῆς χρόνον, τὸν μέχρι δηλονότι Δεκεμβρίου πληρουμένου, τῆς ιε Ἐπινεμισίας, ὅπω, Καὶ Τπατείας τῆ αὐτῆ δεσποτείας ἡμῶν Δεσπότου. Εἰ γὰρ ᾧ μὴ προῆλθεν ἐπὶ δίφρου, ἀλλ' ὅμως ἐκρίθη λογισθῆναι αὐτῆ εἰς Ὑπάτειαν.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Ξανθικῷ, κατὰ Ῥωμαίους, Ἀπριλλίου, κ', ἡμέρᾳ γ', ὥρᾳ ζ, γέγονε σεισμὸς μέγας, ὡς ἐξ ἀνάγκης πρὸ Πεντηκοστῆς τῇ κβ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡμέρᾳ α', λιτὰς γενέσθαι εἰς τὸν Κάμπον, ᾧ ψαλθῆναι τὸ Τρισάγιον. Καὶ τῇ ζ' τοῦ Ἰουλίου μηνὸς ἐ αὐτῆς ιδ' Ἰνδικτιῶνος, ἡμέρᾳ δ', ὥρᾳ η, ἐτέχθη Ἐπιφάνεια ἡ θυγάτηρ Ἡρακλείου καὶ Εὐδοκίας ἐν προκίτῳ ἐ Ἱερείας.

HERACLIUS.

A. M. 6119. A. C. 611. 9. Ind. XIV. Imperii Heraclii Auguſti (*annus* I.)

Ab ipſo VII. Octobris menſis die præſentis Indictionis, uſque ad XIV. Januarii menſis, ejuſdem Indictionis, ſcriptum eſt in actis publicis, *Imperante Heraclio*, & a XIV. ejuſdem Indictionis ipſius menſis, ſcriptum eſt in reliquum anni, uſque ad Decembrem ſcilicet expletum XV. Indictionis, ſic, *Et Conſulatu ejuſdem Piiſſimi Domini noſtri*. Licet enim in ſella curuli non proceſſerit, illud tamen tempus ejus Conſulatui adſcribi debere æquum viſum eſt.

Eodem anno, menſe Xanthico, juxta Romanos Aprilis XX. feria III. hora VII. ingens adeo terræ motus extitit, ut ante Pentecoſten die XXII. populus coactus fuerit ſupplicationes in campo peragere, & Triſagium pſallere. VII. vero Julii menſis, ejuſdem XIV. Indictionis, feria IV. hora VIII. nata eſt Epiphania filia Heraclii & Eudociæ in ſeceſſu Hieriæ. *pag.* 384.

E

τμή ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

A. M. 6120. A. C. 612. β'. Ινδ. ιε'. μετὰ Τπ. Ἡρακλείου Αὐγούστου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Ἀρτεμισίῳ, κῆ Ῥωμαίους, Μαΐου γ', ἡμέρᾳ δ', ἐτέχθη εἰς τὸ προκίτιον Σοφιανῶν Ἡράκλειος Νέος Κωνσταντῖνος, υἱὸς Ἡρακλείου καὶ Εὐδοξίας.

CCCXLVIII. OLYMPIAS.

12. Ind. XV. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti. 4.

Hoc anno, menſe Artemiſio, ſecundum Romanos, Maii III. feria IV. natus eſt in ſeceſſu Sophianarum Heraclius Novus Conſtantinus, Heraclii & Eudociæ filius.

A.M.C. D.C. Et xiii. Auguſti, xv. Indictionis, feria i. mortua eſt in ſeceſſu Blachernarum Eudocia Auguſta, Fabia dicta, illiuſque funus navigio in Urbis Palatium illatum, poſtridie factis exequiis, in Æde Apoſtolorum conditum eſt.

Et xv. Hyperberetæi menſis, ſecundum Romanos Octobris menſis, Indictionis i. feria iv. coronata eſt puella Epiphania, quæ & Eudocia appellata, in æde Sancti Stephani in Palatio. Et in curru ſedens, ſtipantibus eam Philareto Cubiculario & Chartulario, & Syneto Caſtrenſi, ut fieri ſolet, venit in Magnam Eccleſiam.

Hoc eodem anno, menſe Apellæo, ſecundum Romanos Decembri v. feria iii. Priſcus Comes Excubitorum Clericus eſt factus, & in locum ejus factus eſt Comes Excubitorum Nicetas Patricius.

Hoc anno ſupra Columnam ex variis lapidibus confectam, ad Orientem Eccleſiæ Sanctorum xl. poſita eſt veneranda crux, cum eſſet Præfectus Urbi Theodorus Ex-Notarius Baſilicæ.

6120. 628. iii. Ind. i. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti II.

Hoc anno, menſe Audynæo, ſecundum Romanos, Januarii die xxii. feria ii. coronatus eſt puer Heraclius Novus Conſtantinus Imperator a patre ſuo in Palatio: moxque aſcendit in Circum, ibique diademate redimitus, conſalutatus eſt a Senatoribus ut Imperator, & fauſtis acclamationibus a Factionibus exceptus. Atque ita cum patre egreſſus, ad Magnam Eccleſiam venit, a Philareto geſtatus.

Et ab ipſo die xxii. Januarii menſis imperatum eſt, uti ſcriberetur: *In nomine &c. Imperii piiſſimorum Dominorum noſtrorum & beneficentiſſimorum Flavii Heraclii piiſſimi anno* iii. *& poſt Conſulatum illius anno* ii. *& Flavii Heraclii Novi Conſtantini a Deo cuſtoditi filii ejus* i. *æternorum Auguſtorum & Imperatorum.* Edit. Pariſ. pag. 385.

6121. 644. iv. Ind. ii. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti III.

Et a xxii. Januarii menſis, ſcribitur, *Imperii Heraclii Novi Conſtantini anno* ii.

Hoc anno, circa menſem Junium, malum nobis accidit perpetuo luctu proſequendum. Cum aliis quippe compluribus Orientis civitatibus, Hieruſalem a Perſis capta eſt, multis Clericorum, Monachorum, Sanctimonialium & Virginum millibus trucidatis. Incenſum etiam Dominicum Sepulchrum, & celeberrima Dei templa: & ut verbo dicam, pretioſa omnia deſtructa. Veneranda Crucis ligna, cum ſacris vaſis innumeris capiuntur a Perſis, & Zacharias Patriarcha captivus abducitur. Atque hæc omnia non multa anni parte, nec toto menſe, ſed intra paucos dies conſtigere.

Et xiv. Gorpiæi menſis, ſecundum Romanos Septembris menſis Indictionis iii. in tertia Exaltatione vivificæ Crucis alligata veneranda Spongia, & ipſa coexaltatur in ſanctiſſima

A Καὶ τῇ ιγ' τῦ Αὐγούςυ μηνὸς τῆς αὐτῆς ιε' Ινδικτιῶνος, ἡμέρᾳ παράσκευῇ, ἐπλεύσαν εἰς τὸ προάστειον Βλαχερνῶν Εὐδοκία ἡ Αὐγούςη, ἡ καὶ Φαβία· καὶ ἐνεχθέντος τῦ λειψάνου αὐτῆς πλοίῳ ἐν τῷ Παλατίῳ τῆς πόλεως, ἐπὶ τῇ ἑξῆς ἐκηδεύθη, καὶ ἐτάφη εἰς τοὺς Ἀποστόλους. OLYMP. IPHIT.

Καὶ τῇ δ' τῦ Τπερβερεταίου μηνὸς, κατὰ Ρωμαίους, Ὀκτωβρίου μηνὸς, Ινδικτιῶνος α', ἡμέρᾳ δ', ἐςέφθη τὸ παιδίον Ἐπιφανεία, ἡ καὶ Εὐδοκία, εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον εἰς τὸ Παλάτιον. Καὶ καθεδεῖσα εἰς ἅρμα, παρακολουθούντων Φιλαρέτου Κουβικουλαρίου καὶ Χαρτουλαρίου, καὶ Συνέτου Καστρησίου, ἀπῆλθε πρὸς συνήθειαν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλη-
B σίαν.

Τῷ αὐτῷ ἔτει, μηνὶ Ἀπελλαίῳ, κατὰ Ρωμαίους, Δεκεμβρίου ε', ἡμέρᾳ γ', γέγονε κλῆσις Πρίσκου ὁ Κόμης τῶν Ἐξκυβίτορων, καὶ ἀντ' αὐτῦ γέγονε Κόμης Ἐξκυβίτορων Νικήτας ὁ Πατρίκιος.

Τύτῳ τῷ ἔτει, ἐπάνω τῦ σωβίτου κίονος τῦ κατ' ἀνατολὰς τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἁγίων μ', ὁ τίμιος σταυρὸς * ἐτέθη. ὅπως Ἐπάρχου πόλεως Θεοδώρου ἀπὸ Νοταρείων τῆς Βασιλικῆς.

γ'. Ινδ. α'. μῷ Τπ. Ἡρακλείου Αὐγούςου τὸ β'.

Τύτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Αὐδυναίῳ, κατὰ Ρωμαίους, Ιανουαρίου κβ', ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ἐςέφθη τὸ παιδίον Ἡράκλειος Νέος Κωνσταντῖνος Βασιλεὺς ὑπὸ τῦ πατρὸς
C αὐτῦ Ἡρακλείου εἰς τὸ Παλάτιον· δεθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, κἀκεῖ ςεφθεὶς προσεκυνήθη ὑπὸ τῶν Συγκλητικῶν ὡς Βασιλεὺς, καὶ ἀφωμοιώθη ὑπὸ τῦ Μερῶν, καὶ ὕπτο συὶ τῷ πατρὶ αὐτῦ ἐξῆλθεν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, βασαζόμενος ὑπὸ Φιλαρέτου.

Καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς κβ'. τῦ Ἰανουαρίου μηνὸς ἤρξατο γράφεσθαι μετὰ τὸ, *Ἐν ὀνόματι*, Βασιλείας τῶν θεοςεπῶν ἡμῶν Δεσποτῶν, καὶ μεγίςων εὐεργετῶν Φλαβίου Ἡρακλείου τῦ Εὐσεβοςάτου ἔτους γ'. καὶ μετὰ τὴν Πατρείαν αὐτῦ ἔτους β'. καὶ Φλαβίου Ἡρακλείου Νέου Κωνσταντίνου τῦ θεοφυλάκτου αὐτῦ υἱῦ ἔτους α', τῶν αἰωνίων Αὐγούςων καὶ Αὐτοκρατόρων.
D δ'. Ινδ. β'. μῷ Τπ. Ἡρακλείου Αὐγούςου τὸ γ'. 6121. 644.

Καὶ ἀπὸ κβ' τῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Βασιλείας Ἡρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους β'.

Τύτῳ τῷ ἔτει, περὶ μῆνα Ἰούνιον, θρήνων ἀπτύςων ἄξιον ἡμῖν συνέβη πάθος. Μετὰ γὰρ πολλῶν τῶν Ἑσπερίων πόλεων, ἦλω καὶ Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ Περσῶν, καὶ σφάζονται πολλαὶ χιλιάδες ἐν αὐτῇ Κληρικῶν, Μοναχῶν, Μοναςριῶν, Παρθένων. Ἐμπίπραται τὸ Διαπότικὸν μνῆμα, καὶ οἱ περιβόητοι τοῦ Θεοῦ ναοί· καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ τίμια καθαιροῦνται· Τὰ σεβάσμια τοῦ Σταυροῦ ξύλα σὺν τοῖς ἱεροῖς σκεύεσιν ἀναριθμήτοις
E ὄσιν λαμβάνεται παρὰ Περσῶν, καὶ Ζαχαρίας Πατριάρχης, αἰχμάλωτος γίνεται. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ, καὶ οὐκ ἐν ὅλῳ μηνὶ, ἀλλ' ἐν ἡμέραις ὀλίγαις συμβέβηκε.

Καὶ τῇ ιδ' Γορπιαίου μηνὸς, κατὰ Ρωμαίους Σεπτεμβρίου μηνὸς τῆς τρίτης Ινδικτιῶνος, ἐν τῇ τρίτῃ Ὑψώσει ἀποδεθεὶς τῷ ζωοποιῷ Σταυρῷ ὁ τίμιος Σπόγγος, καὶ αὖθις συνυψῶται αὐτῷ ἐν

A.M.C. A.C. τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, πεμφθεὶς παρὰ Νικήτα Πατρικίου.

Καὶ τῇ καὶ τῇ Ὑπερβερεταίῳ, τῷ Ῥωμαίοις, Ὀκτωβρίου μηνὸς, ἡμέρᾳ ζ', τῇ ἐπὶ Κυριακῷ νυκτὶ, λιτὸν ἐχθὲν τιμία Λόγχη ἀπὸ τῶν ἁγίων τόπων εἰς τὸ ἐγγὺς ζόντων τῇ καταράτῳ Σκύθαι, μ' τὸ λαφθῆναι αὐτὴν παρ' αὐτῶν, δεδωκότος αὐτὴν τῷ μνημονευθέντι Νικήτᾳ. Καὶ εὐθέως αὐτῇ τῇ Κυριακῇ εἰσηνέχθη ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὡς λαβεῖν χθὲς· ἐν τῇ τετάρτῃ δὲ πάλιν προσεκυνήθη ὑπὸ ἀνδρῶν, πέμπτῃ δὲ καὶ Παρασκευῇ ὑπὸ γυναικῶν.

A Magna Ecclesia, missa a Niceta Patricio. OLYMP. IPMIT.

Et XXVIII. Hyperberetæi, secundum Romanos Octobris mensis, feria VII. ea nocte quæ præcedit Dominicam, veneranda Lancea e sacris locis allata est, quam quidam familiaris abominandi Sarbaræ, cum ab iis fuisset ablata, dedit memorato Niceræ: & statim eo ipso die Dominico in sanctissima Magna Ecclesia publicatum ac nuntiatum eam esse allatam; ac tertia deinde & quarta feria a viris, quinta autem & sexta a fœminis est adorata.

ςμα'. Ἰνδ. γ'. μ' Υπ. Ἡρακλείου Αὐγούστου τὸ δ'.

Ἀπὸ κβ' τοῦ αὐτοῦ τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου Νέου Κωνσταντίνου, ἔτους γ'.

v. Ind. III. Post Conf. Heraclii Augusti IV.

Ab ipso XXII. mensis Januarii die, scribitur: *Imperii Heraclii Novi Constantini anno* III.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐπὶ Σεργίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τῆς α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν Ἰνδικτιῶνος δ', ἤρξαντο ψάλλεσθαι μ' τὸ, Κατευθυνθήτω, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ εἰσάγεσθαι τὰ Προηγιασμένα Δῶρα εἰς τὸ Θυσιαστήριον ἀπὸ τοῦ Σκευοφυλακίου, μ' τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα· Κατὰ τὴν δωρεὰν τοῦ Χριστοῦ σου, εὐθέως ἄρχεται ὁ λαός· Νῦν αἱ δυνάμεις τῶν ὑπερτάτων σοὶ ἡμῖν ἀοράτως λατρεύουσιν. Ἰδοὺ γὰρ εἰσπορεύεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Ἰδοὺ θυσία μυστικὴ τετελειωμένη δορυφορεῖται πίστει καὶ φόβῳ προσέλθωμεν, ἵνα μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου γενώμεθα· Ἀλληλούια. Τοῦτο δὲ οὐ μόνον ἐν ταῖς Νηστείαις τῶν Προηγιασμένων ψάλλεται, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις ἡμέραις, ὁσάκις (ἂν) Προηγιασμένα γίνεται.

Et hoc anno, Constantinopolitano, a prima Jejuniorum hebdomade Inductionis VI. cœpit psalli post illud: *Dirigatur*, quando Præsanctificata Dona in altare ex Scevophylacio inferuntur, postquam dixit Pontifex, *juxta donum Christi tui*, statim incipit populus: *Nunc virtutes cælorum nobiscum invisibiliter adorant: Ecce ingreditur Rex gloriæ. Ecce sacrificium mysticum perfectum solemni pompa affertur, in fide & tremore accedamus, ut participes efficiamur vitæ æternæ. Alleluja*: Hoc non solum in Jejuniis Præsanctificatorum canitur, sed & aliis præterea diebus, quotiescumque Præsanctificata fiunt. Edit. Paris. pag. 386.

Τούτῳ τῷ ἔτει, γέγονεν ἀπὸ νόμου νόμισμα ἐξάγραμμον ἀργυροῦν, ἐν βασιλικαῖς ῥόγαις δι' αὐτοῦ γεγόνασι, καὶ κατὰ τὸ ἤμισυ τῆς ἀρχαίστης. Καὶ Ἔξαρχος τῶν Πέρσων, καλούμενος Σαΐν, ἦλθε μέχρι αὐτῆς Χαλκηδόνος, καὶ ἐπὶ τὰ μέρη Χρυσουπόλεως καὶ τοῦ Μηκωνίου, καὶ εἰς τὴν ἀντιπέρας ἐβλέπετο. Καὶ λαβὼν δῶρα παρὰ τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου, δι' αὐτοῦ ἐν πλοίοις ἐγγίσαντος τῷ λιμένι Χαλκηδόνος, ἀνεχώρησεν, ἐπαγγειλάμενος, ὅτι ἐὰν πεμφθῶσιν ἐξ ἡμῶν εἰς πρεσβείαν πρὸς Χοσρόην τινὲς, εἰρήνη γίνεται. Καὶ διεπέμφθησαν ἐξ ἡμῶν πρεσβεῦται τρεῖς, τοντέστιν Ὀλύμπιος Ἔπαρχος Πραιτωρίων, καὶ Λεόντιος Ἔπαρχος πόλεως, καὶ Ἀναστάσιος Πρεσβύτερος τῆς κατὰ Κωνσταντινούπολιν ἁγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπιφερόμενοι καὶ ἀποκρίσεις γραφείσας ἀπὸ τοῦ Ἀρχόντων ἡμῶν πρὸς τὸν θεόπτωτον Χοσρόην, ἥντινα ἡ δύναμις ἔστιν ἔσω.

Hoc anno, lege lata, nummis argenteus sex scripulorum cujus est, quo nummi genere factæ sunt largitiones Imperatoriæ, ipseque ad semissem veterum nummorum. Persarum vero Regis Exarchus, Saen vocatus, ad ipsam usque Chalcedonem, & in fines Chrysopoleos & Meconii venit, cum in oppositæ civitati regione a populo conspiceretur. Donis vero ac muneribus acceptis ab Imperatore Heraclio, hac de causa navigio Chalcedonensi portui appropinquante, recessit: pollicitus, si aliqui ex nostris ad Chosroem legati mitterentur, pacem futuram. Missique e nostris legati tres, Olympius scilicet Præfectus Prætorio, Leontius Præfectus Urbi, & Anastasius sanctissimæ Magnæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ Presbyter, litteras a Principibus nostris scriptas ad Deo invisum Chosroen deferentes, in hanc ferme sententiam.

Ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ τῇ ἰδίᾳ δυνάμει συνέχων Θεὸς δῶρον ἄξιον τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐφιλοτιμήσατο τῆς Βασιλείας τὸν φόβον, ἐξ οὗ τὴν ἀπαράλυτον ἀξιούμεθα ζωὴν, ἣν δυσχερείαις τισὶ περιπίπτοντες ἴσασιν ἐξελείσθαι. Πρὸς τοῦτο τὸ θεῖον ἀποβλέψαντες, τὸν Βασιλικὸν φόβον, φαμὲν, καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων τὸν ὑπάρχοντα ὑμῖν Ἡμέρωπα δυσωποῦμεν συγγνώμης ἡμᾶς ἀξιῶσαι, τολμήσαντας παρὰ τὸν πρέποντα πολιτευομένῳ κατάστασιν τῇ παρούσῃ ὑπὲρ τὸ ὑμέτερον Κράτος ἀναφορὰν χρήσασθαι. Ἴσμεν γὰρ τὸν ἐν τῷ παραλαβόντι χρόνῳ κρατήσαντα συνήθειαν, ἥτις ἐβούλετο φιλονεικίας τινὰς μεταξὺ τῶν δύο πολι-

Et ab ipsis nos Deus, qui omnia creavit, & sua potentia continet, Deus, sua bonitate dignum munus humano generi contulit, imperii scilicet providentiam, qua vitæ securitas, & si in aliquas difficultates incidere nos contigerit, medela nobis procuratur. Ad hoc divinum munus, Regiam scilicet providentiam, respectantes, præ cunctis omnibus immensam vestram Clementiam deprecamur, ut veniam nobis dignetur impertiri, si præter prioris Reipublicæ statum rationem hac suggestione erga vestram Majestatem utamur. Neque enim ignoramus, præteritis temporibus eam obtinuisse consuetudinem, ut inter utramque Rempublicam enatæ con-

„ troverſiæ, ab utriuſque Principibus
„ mutuis invicem factis collationibus
„ dirimeremur: quam quidem infregit
„ Romani imperii inſidiator Focas.
„ Corrupto enim in Thracia Roma-
„ no exercitu, Reginam hanc no-
„ ſtram urbem adortus, & Mauricium
„ nobis pie imperantem, ac illius
„ conjugem, liberoſque & cognatos,
„ & ex Magiſtratibus haud paucos ſu-
„ ſtulit. Nec ſatis illi fuit tanta per-
„ petraſſe facinora, immenſæ quoque
„ veſtræ Clementiæ debitum honorem
Edit. Pariſ. pag. 387. „ minime exhibuit. Unde accidit,
„ ut propter peccata noſtra a vobis
„ impeteremur, reſque Romanorum ad
„ hanc imminutionem & debilitationem
„ devenirent. Cum ergo intelligeret
„ is qui nunc pie imperat, quæ a
„ peſte illa patrata eſſet, unaque &
„ æternæ memoriæ illius pater, de-
„ creverunt Romanum imperium ex
„ tantis illius anguſtiis in libertatem
„ aſſerere: quod & confecere, quam-
„ vis a veſtra Majeſtate non modice
„ labefactatum invenirent. Poſt mor-
„ tem ergo tyranni, cum Imperator
„ noſter, affinibus ſecum aſſumptis, in
„ Africam ad patrem ſuum reverti ſta-
„ tueret, moneretque nos, ut quem vel-
„ lemus Imperatorem deſignaremus, ægre
„ precibus noſtris cedens, imperium tan-
„ dem ſuſcepit. At propter utriuſque
„ Reipublicæ perturbationem, civileſ-
„ que motus, locus ipſi haud fuit per
„ legatos, uti par erat, id præſtandi,
„ quo debitum honorem ampliſſimæ Ma-
„ jeſtatis veſtræ Serenitati exhiberet.
„ Statueramus igitur, omiſſo more cujus
„ meminimus, nos puſilli homines, er-
„ ga potentiſſimum Regem precibus u-
„ ti, & aliquos ex nobis mittere qui
„ ad veſtigia veſtra admitterentur. Sed
„ ex iis quæ ſubinde evenere, id ad
„ hunc uſque diem exequi auſi non ſu-
„ mus. At cum Saen illuſtriſſimus Bab-
„ manzadago, Perſicarum copiarum dux
„ ſupremus ad fines Chalcedonis acceſ-
„ ſiſſet, cum piiſſimo noſtro Impera-
„ tore nobiſque collocutus, rogatus eſt
„ ab omnibus ut de pace tractaret. Qui
„ reſpondit, ſibi quidem ejuſmodi mi-
„ nime indultam eſſe facultatem: de-
„ precaturum tamen ſuper hoc Clemen-
„ tiam veſtram. Nunc vero & reſpon-
„ ſum miſit nobis per Spadadovarem,
„ cum ſacramento pollicitus, ampliſſi-
„ mam veſtram Majeſtatem, eos pro
„ dignitate ſuſcepturam qui a nobis mit-
„ terentur, & ſalvos ac incolumes
„ ad nos remiſſuram, idque a Cle-
„ mentia veſtra ut faceret ſibi eſſe im-
„ peratum. Nos itaque hiſce confiſi pro-
„ miſſis, præſertim autem Deo, & ve-
„ ſtra Amplitudine, ſervos veſtros miſi-
„ mus glorioſiſſimum Olympium Ex-
„ Conſule, Patricium & Præfectum
„ Prætorio, & glorioſiſſimum Leon-
„ tium Ex-Conſule, Patricium & Præ-
„ fectum urbi, ac venerabilem Ana-
„ ſtaſium Presbyterum & Syncellum, quos
„ ut ampliſſima Majeſtas veſtra, prout
„ par eſt, excipiat, flagitamus, & uti
„ quamprimum fieri poterit, cum gra-
„ ta Deo pace, & quæ pacificam Ma-
„ jeſtatem veſtram decet, ſalvos nobis
pag. 388. „ remittatis. Obſecramus etiam Man-
„ ſuetudinem veſtram ut Heraclium
„ piiſſimum noſtrum Imperatorem loco
„ proprii filii habeat, paratum in om-

A τῶν ἀνακυπτόσας τὰς ἑκατέρας αὐτῶν βασιλείας ἢ τὸ πρὸς ἀλλήλους διλωμάτων τὰ φιλανθρωπώμενα διαλύειν, ἀλλὰ ταύτῃ τῇ τάξει παρίλυσε Φωκᾶς ὁ τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας ἐπίβουλος. Τὸν γὰρ ἐν Θράκῃ Ρωμαϊκὸν ὑπεφθείρας στρατὸν, αἰφνιδίως ἐπέσπη τῇ παρ' ἡμῖν Βασιλευούσῃ πόλει, καὶ Μαυρίκιον τὸν εὐσεβῆ ἡμῶν βασιλεύσαντα, καὶ τὴν αὐτῆ γυναῖκα, ἔτι δὲ καὶ τέκνα ἐκ συγγενεῖς, καὶ ἐκ τῶν Ἀρχόντων οὐκ ὀλίγους ἀνεῖλε. Καὶ οὐκ ἠρκέσθη τοῖς πεφαγμένοις παρ' αὐτῆ τοσούτοις κακοῖς, ἀλλ' οὐδὲ τῇ ἀφίπτασθαι τῷ ὑπερόγκῳ ὑμῶν Ἡμερότητι τιμωρίᾳ ἀπένεμεν, ὥστε λοιπὸν ἐξ ἡμετέρων ἁμαρτιῶν ὁρμηθέντα ὑμᾶς εἰς τὴν τοσαύτην
B ἐλάττωσιν ἀγαγεῖν (τὰ) τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας πράγματα. Εὐγνωκὼς δὲ τὰ παρὰ τῶ λυμεῶνος ἐκείνου γινόμενα ὁ τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν βασιλέων, ἦ ὁ αὐτῆ ἀείμνηστος πατὴρ, ἐβουλεύσαντο τῆς τοσαύτης ἐκείνου ἀνάγκης ἐλευθερῶσαι τὴν Ρωμαϊκὴν πολιτείαν. ὅπερ ἦ ἔπραξαν, πεπαιτεωμένῳ ἐκείνῳ ἐκ τῶ ὑμετέρου Κράτους ὠφέλιμα. Καὶ μετὰ τὸν τῶ τυράννου θάνατον, βουλόμενος τὸ ἡμῶν Βασιλέως τὰς ἰδίας λαβεῖν συγγενεῖς, ἐπρὸς τὸν εἰρηνεύσαντα Ἀφρικῆ ἐπανελθεῖν πατέρα, προτρέψαντός τε ἡμᾶς ὃν θέλομεν ἐκλέξασθαι Βασιλέα, μόλις ταῖς αἰτήσεσιν ἡμῶν πεισθεὶς, κατεδέξατο τὴν Βασιλείαν, ἦ δὴ τὴν κρατῆσαι ἐν ταῖς δύο πολιτείαις παραχρῆ, ἔτι καὶ τὴν ἐμφύλιον σβέσαι,
C οὐκ ἔχε καιρὸν, ὅπερ ἐχρῆν, φροντίδων τῶ διὰ φιλοβείας τὴν ὀφειλομένην τιμὴν τῷ ὑπερόγκῳ Κράτει τῆς ὑμετέρας Γαλήνης προσαγαγεῖν. Εβουλόμεθα ὧν παιδεῦσαι τὸ ἔθος, ὅπερ ἀεσπέρῳ ἐμπέδημεν, ἦ βραχεῖς ὄντες ἀνθρωποι πρὸς Ἀρχιβασιλέα πλακοῦντα τῇ δόσει χρήσασθαι, στέλλοντες καί τινας ἐξ ἡμῶν ὀφείλοντας τῷ ὑμετέρων ἰχνῶν ἀξιωθῆναι. Ἀλλὰ δὴ τὰ ἐν μέσῳ συμβάντα, τοῦτο φράξαι μέχρι νῦν οὐκ ἐπολμήσαμεν, ὅτι μέντοι Σαὴν ὁ ἐνδοξότατος Βαβμανζαδαγὼ, τῶ Περσικῶ στρατῶ Ἔξαρχος, ἐν τοῖς μέρεσι Χαλκηδόνος γένοντι, ἦ συντυχὼν τῷ εὐσεβεστάτῳ ἡμῶν Βασιλεῖ, ἦ ἡμῖν, καὶ ἐκ πάντων αἰτιαθεὶς τὰ περὶ τῆς εἰρήνης διαλεχθῆναι, αὐτὸς μὲν εἶπε μὴ ἔχειν τοιαύτην ἐξουσίαν, δεῖσθαι δὲ
D τὰ περὶ τούτου τῆς ὑμῶν Φιλανθρωπίας. Νυνὶ δὲ ἦ ἀπόκρισιν ἔστειλε πρὸς ἡμᾶς διὰ τῶ Σπαδαδουὰρ, ὑποχόμενος ἐνορκίως, ὅτι τὸ ὑπερέχειν ὑμῶν Κράτος τὰς στελλομένας παρ' ἡμῶν, ὡς φρόνιμος ἐστὶ, δέχεται, καὶ ἀπολύειν ἀβλαβεῖς πρὸς ἡμᾶς ἐπαναλύσαι, ἐπ' ὅτι παρὰ τῆς ὑμετέρας Φιλανθρωπίας τοῦτο φράξαι ἐτελεύθη. Ἡμεῖς δὲ πάλιν τοῖς ἔτι παρακολουθήσασι θαρρήσαντες, πρὸ πάντων δὲ τῷ Θεῷ, ἦ τῇ ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, τοὺς δούλους ὑμῶν ἀπελύσαμεν Ολύμπιον τὸν ἐνδοξότατον ἀπὸ Ὑπάτων, Πατρίκιον καὶ Ἔπαρχον τοῦ Πραιτωρίου, καὶ Λεόντιον τὸν ἐνδοξότατον
E ἀπὸ Ὑπάτων, Πατρίκιον, καὶ Ἔπαρχον πόλεως, καὶ Ἀναστάσιον τὸν θεοφιλέστατον Πρεσβύτερον καὶ Σύγκελλον, οὓς δυσωποῦμεν ὡς φρόνιμον τῷ ὑπερόγκῳ ὑμῶν Κράτει δεχθῆναι, ἦ σωτόμως ἐπαναλύσαι πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀρίστευσαν τῷ Θεῷ εἰρήνην ἦ πρέπουσαν τῷ φιλεπιμόνῳ ὑμῶν Κράτει ἀποσώζουσαν ἡμῖν. Δεόμεθα δὲ ἦ ὑμετέρας Ἡμερότητος, ἦ Ἡράκλειον τὸν εὐσεβέστατον ἡμῶν Βασιλέα γνήσιον ἔχειν υἱὸν, προθύμως ἔχοντα ἐν ἅπασι τὴν θεραπείαν ἦ ὑμετέρας πειθῶ Γαλήνης. Τὸ-

A M.C. A.C. τὸ δὲ φραττόμενος, διπλῶν ἑαυτοῖς περιποιεῖται δόξαν, καὶ ἐπὶ τῇ τῆς πολέμου ἀνδραγαθίᾳ, καὶ ἐπὶ τῇ δωρεᾷ τῆς εἰρήνης. Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν τῆς ἡσυχίας ἐν τῇ ὑμετέρων ἀειμνήστων δωρεῶν ἐν ἀπολαύσει γενόμεθα, καιρὸν λαμβάνοντες τὰς ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας πολυχρονίου διζωΐας τῇ Θεῷ προσαγαγεῖν δεήσεις, ἀληθάργυπον εἰς αἰῶνας τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας τὴν ὑμετέραν διαγωγὴν ἔχοντες.

A nibus Serenitati veſtræ cultum & officium præſtare. Quod quidem ſi feceritis, geminam vobis gloriam comparabitis, cum ex fortitudine bellica, tum ex pacis conceſſione. Nos porro deinceps per numquam obliviſcenda veſtra munera fruemur quiete, nobiſque ſupperet occaſio pro veſtræ vitæ diuturnitate Deo preces offerendi, quamdiu ſtabit Romana Reſpublica, veſtrum beneficium numquam oblivioni daturis. OLYMP. IPHIT.

τμϑ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

616. ς'. Ινδ. δ'. μῇ Τπ. Ηρακλείου Αὐγούστου τὸ ε'.

Καὶ ἀπὸ κβ' ᾗ αὐτῆς τῆ Ιανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ηρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους δ'.

Ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ἕως ταύτης τῆς Ὑπατείας, ἐπληρώθησαν χιϑ', ᾗ ἤρξατο τὰ χκ'. Ἐκ τούτων ἐξαιροῦνται τὰ μέχρι τῆς Σταυρώσεως αὐτῦ λγ'. ᾗ καταλείπονται φπς'. Πρὸ φ' τούνυν πς' ἐνιαυτῶν εἰσῆλθεν ὁ Μάρτιος μηνὶ ἐν ἡμέρᾳ ε'. Τοῖς δὲ φπς' προσθὲς τὰ Βίσεξτα, τοῦτ' ἔστιν ρμζ'. ᾗ τὸ τοῦ ἐπιτεθῆναι Βίσεξτον, γίνονται ψλγ'. Ἐκβαλὲ τούτων τὸ ζ, ρδ', λοιπὸν ε'. Λείπουσιν ε' ἀπὸ τῆς ε' ἡμέρας, ᾗ καταλήγεις εἰς δευτέραν, ὅ ᾗ ἔστιν. Ὁ γὰρ Μάρτιος ἐν ἐνεστώσῃ δ'. Ἰνδικτιῶνος εἰσέρχεται ἐν δευτέρᾳ τῆς ἑβδομάδος ἡμέρᾳ.

Πάλιν πὰς τῆς ιϑ' ἐκκλίδος ζητοῦντες ἐπισημάσεις, εὑρίσκομεν πρὸ φπς' ἐνιαυτῶν, τουτέστιν λ' κύκλων. ια' ὥσαν Ἰνδικτιῶνα· ια' δὲ ἐπὶ ια', σώζουσι φοά. λοιπὸν ιβ, ιγ', ιδ', ιε', ις, ιζ, ιη', ιϑ, α, β, γ', δ', ε, ς, ζ. Αὕτη δὲ νῦν ἐνέστηκεν. Ψηφίζοντες οὖν πρὸ φπς' ἐτῶν τὴν σελήνην, εὑρίσκομεν αὐτὴν τῇ κγ' τῦ Μαρτίου μηνὸς ἐκείνου, ἥτις ἦν ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῇ ἔχουσαν ιδ', ἐ ὡς εἶναι τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ὁ Κύριος ἐσταυρώθη, μετὰ ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς. Ἀνέστη δὲ ὁ Κύριος τῇ ἐρχούσῃ Κυριακῇ, ἥτις ἦν κέ τῦ αὐτῦ Μαρτίου μηνός. Σωζόμενα δὲ πάντα καὶ τὰ φραττόμενα παρὰ τῶν ἀξιολόγων ἀνδρῶν ἐν τῇ τῶν φωστήρων ψηφοφορίᾳ.

CCCXLIX. OLYMPIAS.

VI. Ind. IV. Ind. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti V.

Et ab ipſo XXII. die menſis Januarii, ſcribitur, *Imperii Heraclii Novi Conſtantini anno* IV.

A Chriſti Domini nativitate, uſque ad hunc Conſulatum, exacti ſunt anni DCXIX. & cœpit annus DCXX. Ex his uſque ad ejus Paſſionem ſubtractis annis XXXIII. reſtant anni DLXXXVI. Ergo ante DLXXXVI. annos, menſis Martius feria V. incœpit. Nam DLXXXVI. annis adde Biſſextiles, hoc eſt CXLVII. quia modo Biſſextus inſtat, his additis, fient DCCXXXIII. Abjice ex his ſepties CIV. reliquum erit V. Numera V. a V. feria, & deſines in feria II. quod ita eſt. Martius enim inchoante IV. Indictione, incipit hebdomadis feria II.

Rurſum ſi XIX. annorum Cycli Indictiones quæramus, inveniemus ante DLXXXVI. annos, hoc eſt XXX. Cyclos, XI. eſſe Indictionem. XI. enim ad XI. colligunt DLXXI. Relinquuntur enim XV. nempe XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. I. II. III. IV. V. VI. VII. Hæc enim nunc eſt. Numerantes igitur ante DLXXXVI. annos lunam, reperimus illam XXIII. die Martii illius quæ erat in die Paraſceves, eſſe XIV. ut eſſet Paſcha Judæorum, cum Dominus paſſus eſt, a veſpera Paraſceves. Reſurrexit Dominus deinde Dominica die, quæ in XXII. incidit ejuſdem Martii. Concinunt autem quæ a magnis viris acta ſunt in luminarium ſupputatione.

617. ζ'. Ινδ. ε'. μετὰ Τπ. Ηρακλείου Αὐγούστου τὸ ς'.

Καὶ ἀπὸ κβ' ᾗ αὐτῆς τῆ Ιανουαρίου μηνὸς, γράφεται. Τῆς Βασιλείας Ηρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ε'.

VII. Ind. V. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti VI. p. 344

Et ab ipſo die XXII. Januarii, ſcribitur, *Imperii Heraclii Novi Conſtantini anno* V.

618. η'. Ινδ. ς'. μῇ Τπ. Ηρακλείου Αὐγούστου τὸ ζ'.

Καὶ ἀπὸ κβ, ᾗ αὐτῆς τῆ Ιανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ηρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ς'.

VIII. Ind. VI. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti VII. p.

Et ab ipſo XXII. die Januarii, ſcribitur, *Imperii Heraclii Novi Conſtantini anno* VI. *Edit. Pariſ. pag.* 389.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἀπηρτήθησαν οἱ κτήτορες τῷ πολιτικῶν ἄρτων ᾗ χαρτῶν καθ' ἕκαστον ἄρτον νομίσματα γ'. Καὶ μῇ τὸ παραχεῖν πάντας, ἀθρόως τῷ Αὐγούστῳ μηνὶ αὐτῆς τῆς ς' Ινδικτιῶνος, ἀπηρτήθη πλέον ἡ χορηγία τῶν αὐτῶν πολιτικῶν ἄρτων.

Hoc anno, poſſeſſoribus, ſeu civibus, qui jure panum civilium gaudebant exacta ſunt vice indictionis, in ſingulos panes tria numiſmata: & poſtquam omnes ea dedere, ſtatim menſe Auguſto ejuſdem Indictionis VI. univerſæ panum civilium largitiones ſublatæ ſunt.

619. θ'. Ινδ. ζ. μετὰ Τπ. Ηρακλείου Αὐγούστου τὸ η'.

IX. Ind. VII. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti VIII. p.

A.M.C. A.C. Et ab ipso die XXII. ejusdem mensis Januarii, scribitur, *Imperii Heraclii Novi Constantini anno* VII.

Hoc anno, mense Desio, secundum Romanos Junii V. feria I. cum Imperator Heraclius in Thraciæ partibus versaretur una cum Proceribus & civibus, atque Clericis, atque adeo cum opificibus, plurimis etiam ex utraque Factione, ac plebe, Avarum Chagano ad Longum Murum cum innumera multitudine etiam accedente, quod, ut rumor increbuerat, Romanos inter ac Avares pax esset conficienda, tum etiam quod Heracleæ Ludi Circenses celebrandi essent, hac fama excita multitudo infinita, ex Felice Urbe egressa est. Et circa horam IX. ipsius Dominicæ, Avarum Chaganus flagello suo signum dedit, sta imque omnes qui cum illo erant Longum Murum impetu facto ingressi sunt, ipso extra Murum cum aliquot familiaribus manente, cum, ut dixisse fertur, simul atque Murum ingressus esset, urbem se facile occupaturum sibi persuaderet: quod sane accidisset, nisi illum prohibuisset Deus. Illius tamen copiæ ipsa Dominica, ingressæ circa vesperam usque ad Auream portam, quotquot extra urbem repererunt, vel in suburbanis, & quidquid hominum vel animalium invenerunt fuit, in prædam rapuere. Ingressi sunt etiam sacram ædem Sanctorum Cosmæ & Damiani in Blachernis: & Ecclesiam Sancti Archangeli trans urbem in Promoti Suburbano: in iisque non Ciboria dumtaxat, & alia cimelia abstulerunt, sed ipsam etiam sacram Mensam Ecclesiæ Archangeli confregerunt, omnesque cum præda captivos secum trans Danubium, obsistente nemine, abduxerunt.

Edit. Pe tav. 1793. 395.

A Καὶ ἀπὸ κβ'. τῇ αὐτῆς τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ζ'. OLYMP. IPHIT.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μηνὶ Δύστρῳ, κατὰ Ῥωμαίους Ἰουνίῳ ε', ἡμέρᾳ πρώτῃ, ὅπερ τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου εἰς τὰ Θρᾳκικὰ μέρη μετὰ τῶν Ἀρχόντων, καὶ τῶν ἐκ μέσου Κληρικῶν, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐργαστηριακῶν καὶ Δημοσίων ἐξ ἑκατέρα Μέρους, καὶ πλήθους ἄλλου ἐκ ὄλου, πλησιάσαντος τῷ Μακρῷ Τείχει τοῦ Χαγάνου τῷ Ἀβάρων, μετὰ πλήθους ἀπείρου, μέλλοντος ὡς καθὼς ἐφημίσθη, μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Ἀβάρων εἰρήνην γίνεσθαι· καὶ μέλλοντος Ἱππικῶς ἐν Ἡρακλείᾳ ἀγεσθαι τῇ φήμῃ ταύτῃ συναχθὲν πλῆθος ἄπειρον ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Παιδοδαίμονος, καὶ περὶ ὥραν θ' τῆς Κυριακῆς αὐτῆς, ὁ Χαγάνος τῷ Ἀβάρων τὴν φραγγελίῳ αὐτοῦ ἔτυπτεν, καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ ἐρμήσαντες εἰσῆλθον τὸ Μακρὸν Τεῖχος, ἐκεῖνον μείναντος ἔξωθεν τοῦ τείχους μετὰ τινων τῶν αὐτοῦ, καὶ ὡς, καθὼς εἶπεν, ὅτι καὶ τὸ τεῖχος εἰσήρχετο, καὶ τὴν πόλιν παρελάμβανεν, εἰ μὴ ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἐκώλυσεν. Πλὴν οἱ αὐτοῦ εἰσελθόντες τῇ Κυριακῇ ἀπὸ ἑωθινῆς ἕως τῆς Χρυσῆς πόρτας πάντας ἐφοβίδωσαν ὃς εὗρον ἔξω τῆς πόλεως· μετὰ δὲ τὸ ἐν τοῖς φρουρείοις ὄντας ὡσεὶ ἀριθμητῶν ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων παντοδαπῶν. Εἰσῆλθον δὲ εἰς τοὺς ἁγίους Κοσμᾶν καὶ Δαμιανὸν ἐν Βλαχέρναις, καὶ εἰς τὸν Ἀρχάγγελον πέραν εἰς τὰ Προμώτου, καὶ οὐ μόνον ὅτι τὰ Κιβώρια, καὶ ἄλλα σκεύη ἀφείλοντο, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν δὲ ἁγίαν Τράπεζαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀρχαγγέλου κατέλασαν, καὶ πάντας μετὰ τῶν ἀριθμητῶν αὐτῶν μετήγαγον πέραν τοῦ Δανουβίου, μηδενὸς ἀντισχόντος.

CCCL. OLYMPIAS.

630. X. Ind. VIII. Cons. Heraclii Augusti IX.

Et ab ipso die XXII. mensis Januarii, scribitur, *Imperii Heraclii Novi Constantini anno* VIII.

631. XI. Ind. IX. Post Cons. Heraclii Augusti X.

Et ab ipso die XXII. mensis Januarii, scribitur *Imperii Heraclii Novi Constantini anno* IX.

632. XII. Ind. X. Post Cons. Heraclii Augusti XI.

Et ab ipso die XXII. mensis Januarii, scribitur, *Imperii Heraclii Novi Constantini anno* X.

Hoc anno, mense Dystro, secundum Romanos, Martio, quinto & vigesimo mensis die festo Annuntiationis Dominæ nostræ Dei Genitricis, profectus in Orientales partes Imperator Heraclius cum liberis suis Heraclio, Epiphania quæ & Eudocia dicta, & Imperatrice Martina, Paschales ferias juxta urbem Nicomediam peregit. Iisque exactis, idem Imperator Heraclius cum Martina Imperatrice in Orientis regiones perrexit, habens in comitatu Anianum Domesticum maximum. Liberi vero illius Constantinopolim reversi sunt.

ΥΓ'. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ι'. Ἰνδ. θ'. μῆ Τπ. Ἡρακλείου Αὐγούστου τὸ θ'.

Καὶ ἀπὸ κβ' τῇ αὐτῆς τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου τοῦ Νέου Κωνσταντίνου ἔτους κ'.

ια'. Ἰνδ. Ι'. μῆ Τπ. Ἡρακλείου Αὐγούστου τὸ ι'.

Καὶ ἀπὸ κβ', τῇ αὐτῆς τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου τοῦ Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ια'.

ιβ'. Ἰνδ. ί. μῆ Τπ. Ἡρακλείου Αὐγούστου τὸ ια'.

Καὶ ἀπὸ κβ', τῇ αὐτῆς τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου τοῦ Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ί.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μηνὶ Δύστρῳ, κατὰ Ῥωμαίους, Μαρτίῳ ε' καὶ κ' τοῦ μηνὸς, τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν τῆς Θεοτόκου, ἐξῆλθεν ἐπὶ τὰ Ἀνατολικὰ μέρη ὁ Βασιλεὺς Ἡράκλειος ἅμα τοῖς αὐτοῦ τέκνοις Ἡρακλείῳ, τῇ Ἐπιφανείᾳ τῇ καὶ Εὐδοκίᾳ, καὶ τῇ Βασιλίσσῃ Μαρτίνᾳ, καὶ ἐποίησε σὺν αὐτοῖς τὸ Πασχάλιον ἑορτὴν πλησίον τῆς πόλεως Νικομηδείας. Καὶ μετὰ τὴν ἑορτὴν, αὖτις μὲν ὁ Βασιλεὺς Ἡράκλειος μετὰ Μαρτίνης τῆς Βασιλίσσης ὥρμησεν ἐπὶ τὰ Ἀνατολικὰ μέρη, σὺν αὐτοῖς τῷ Ἀνιανοῦ Δομεστίκου τῷ μεγίστῳ. Τὰ δὲ τέκνα αὐτοῦ ὑπέστρεψαν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

613. ιγ'. Ινδ. ια' μετὰ Τπ. Ηρακλείου Αὐγούστου τὸ ιβ'.

Καὶ ἀπὸ κβ τῆ αὐτῆς τῦ Ιανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ηρακλείου τῦ Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ια'.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Αρτεμισίῳ, τῆ Ρωμαίους, Μαΐῳ ιβ' Ινδικτιῶνος, ἐπὶ Σεργίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐνενοήθη ψάλλεσθαι μετὰ τὸ μεταλαβεῖν πάντας τὰ ἅγια Μυστήρια, ἐν τῷ μέλλειν τὸς Κληρικὸς ἐπὶ τὸ Σκευοφυλάκιον ἐκκαθίσαι τὰ τίμια Ριπίδια, Δισκάρια, καὶ Ποτήρια, καὶ ἄλλα ἱερὰ σκεύη, μετὰ τὸ ἐκ τῶν παραξαπτείων ἢ Διάδοσιν ἐκτεθῆναι πάντα εἰς τὰ ἅγια Τράπεζαν, καὶ ψαλθῆναι τὸ τελευταῖον στίχον τῆ Κοινωνικῆ, λέγεσθαι καὶ τοῦτο τὸ Τροπάριον. Πληρωθήτω τὸ στόμα ἡμῶν αἰνέσεως, Κύριε, ὅπως ἀνυμνήσωμέν σε καὶ δόξαν σε, ὅτι ἠξίωσας ἡμᾶς τῶν ἁγίων σου μεταλαβεῖν μυστηρίων. Τήρησον ἡμᾶς ἐν τῷ σῷ ἁγιασμῷ, ὅλην τὴν ἡμέραν μελετῶντας τὸ δικαιοσύνην σου. Αλληλούϊα.

A xxii. Ind. xi. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti XII.

Et ab ipſo die xxii. menſis Januarii, ſcribitur, *Imperii Heraclii Novi Conſtantini anno* xi.

Hoc anno, menſe Artemiſio, ſecundum Romanos, Maio, xii. Indict. ſub Sergio Patriarcha Conſtantinopolitano tum primum inductum eſt, ut poſtquam omnes ſacra myſteria perceperint, cum Clerici relaturi ſunt in Scevophylacium pretioſa Muſcaria, Diſcos & Calices, atque alia ſacra vaſa, & poſt datam fidelibus ex appoſitis menſis Communionem, omnia in ſacram Meniam referantur, poſt exactum denique ultimum verſum Communionis, caneretur hæc Antiphona: *Impleatur os noſtrum laude, Domine, ut celebremus gloriam tuam, qui nos ſanctis tuis myſteriis dignatus es. Serva nos in ſanctificatione, tota die meditantes juſtitiam tuam. Alleluja.*

Edit Pariſ. pag. 392.

CCCLI. OLYMPIAS.

614. ιδ'. Ινδ. ιβ. μετὰ Τπ. Ηρακλείου Αὐγούστου τὸ ιγ'.

Καὶ ἀπὸ κβ, τῆ αὐτῆς τῦ Ιανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ηρακλείου τῦ Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ιβ.

615. ιε'. Ινδ. ιγ'. μετὰ Τπ. Ηρακλείου Αὐγούστου τὸ ιδ'.

Καὶ ἀπὸ κβ τῆ αὐτῆς τῦ Ιανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ηρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ιγ.

616. ις'. Ινδ. ιδ'. μετὰ Τπ. Ηρακλείου Αὐγούστου τὸ ιε.

Καὶ ἀπὸ κβ τῆς αὐτῆς τῦ Ιανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ηρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ιδ'.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μηνὶ Δύστρῳ, κατὰ Ρωμαίους Μαρτίῳ, ἐφάνη ἐπὶ δ' ἡμέρας ἀστὴρ φαιδρὸς πάνυ πρὸς δυσμὰς, μετὰ δύσιν ἡλίου.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Αρτεμισίῳ, τῆ Ρωμαίων, Μαΐῳ ιδ', ἡμέρᾳ δ', αὐτῇ τῇ ἁγίᾳ Μεσοπεντηκοστῇ, συνηχθησαν αἱ Σχολαὶ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῦ πλήθους ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ κατέκραξαν Ιωάννου τῦ ἐπικλήδου Σεισμῦ, ὃς θελήσαντες ἐπάραι τὰ ψώμια τῶν Σχολῶν εἰς ὄνομα τῶν στρατιωτῶν καὶ τῦ Πατριάρχου Σεργίου ὑποσχομένου δοθῆναι τὸν ὄχλον, εἰ μόνον ἐκδώσουσι γοῦν τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

Τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τῦ αὐτῦ μηνὸς, πάλιν πλείστων ἀριθμῶν ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ κατακραζόντων τὸ λεχθέντος Ιωάννου. ὁ μὲν Πατριάρχης καὶ Αλέξανδρος ὁ Ἔπαρχος τῷ Πραιτωρίων, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν Αρχόντων, καὶ Λεόντιος Κόμης τῦ ὀψαρίου καὶ Σπαθάριος, ἀνῆλθον εἰς τὸν Αμβωνα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ κραυγῶν πολλῶν γενομένων κατὰ τῦ ῥηθέντος Ιωάννου τῦ ἐπικλήδου Σεισμῦ ἀπὸ τῦ κοινῦ, εἰς τὸ μηκέτι αὐτὸν παρελθεῖν τὰ πολιτικὰ πράγματος, ἐκεῖνος μὲν καθῃρέθη, καὶ καταβληθῆναι αὐτῦ παραχρῆμα αἱ εἰκόνες. Ὁ δὲ Ἔπαρχος τῷ Πραιτωρίων Αλέξανδρος ἀπο-

B xiv. Ind. xii. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti XIII.

Et ab ipſo die xxii. menſis Januarii, ſcribitur, *Imperii Heraclii Novi Conſtantini anno* xi.

C xv. Ind. xiii. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti XIV.

Et ab ipſo die xxii. Januarii menſis, ſcribitur *Imperii Heraclii Novi Conſtantini anno* xii.

D xvi. Ind. xiv. Poſt Conſ. Heraclii Auguſti XV. 311.

Et ab ipſo die xxii. Januarii menſis, ſcribitur, *Imperii Heraclii Novi Conſtantini anno* xiv.

Hoc anno, menſe Dyſtro, ſecundum Romanos, Martio, apparuit ſydus fulgentiſſimum verſus occidentem, poſt occaſum ſolis.

Hoc anno, menſe Artemiſio, ſecundum Romanos Majo, xiv. feria iv. in quam incidit Media Pentecoſte, convenerunt Scholæ (Palatinæ) una cum multis aliis ex plebe, in ſanctiſſima Magna Eccleſia, clamoribuſque conſecuti ſunt Joannem cognomento Siſmum, quod tollere vellet panes Scholarum in ſportulas militum dari conſuetos: Sergio Patriarcha interea pollicente operam ſuam ſe collaturum ut ſatis iis fieret, dummodo ſinerent ſacram Liturgiam peragi.

E xiv. ejuſdem menſis die, pluribus rurſum in ſanctiſſima magna Eccleſia coactis, & clamitantibus contra prædictum Joannem, Patriarcha & Alexander Præfectus Prætorio, & alii quidam ex Magiſtratibus, & Leontius Comes piſcium & Spatharius, Magnæ Eccleſiæ Ambonem conſcenderunt, multiſque clamoribus contra eumdem Joannem cognomento Siſmum a populo excitatis, ut a publicæ rei adminiſtratione amoveretur, exauctoratus eſt, ſtatuæque illius extemplo dejectæ. Alexander autem Præfectus Prætorio multitudinem ſic

est allocutus : *Panes delinceps a me accipietis, ac futurum spero, uti brevi res ad priorem statum revocetur.* Quippe Joannes iste Silmus, cum tribus duntaxat Follibus panis venderetur, rem ipse eo deducere conabatur, uti octo Folles exigerentur : sed Deus consilium ejus evertit.

Edit. Paris. pag. 392.

Operæpretium porro videtur exponere, quemadmodum & nunc solus misericors ac clementia plenus Deus per acceptissimam intemeratæ matris ipsius, & vere Dominæ nostræ Dei Genitricis, & semper Virginis Mariæ intercessionem, humilem hanc suam urbem ex impiis hostibus, inita invicem conjuratione hanc obsidentibus, & cingentibus, potenti sua manu, & qui tum in ea erat populum ab imminente gladio, captivitate, & acerbissima servitute liberaverit : quæ quidem omnia nemo satis poterit exponere. Etenim execrandus ille Salbaras, Persici exercitus Dux & Exarchus, cum expectaret, ut vero simile est, & ex factis demum apparuit, Deo invisi Avarum Chagani adventum, interim complures ante dies castris ad Chalcedonem positis, suburbana omnia, & sacras ædes incendio sacrilege absumpsit : ibique mansit, illius adventum præstolatus. Itaque XXIX. Junii mensis, præsentis XIV. Indictionis, die scilicet festo sanctorum & illustrium Coryphæorum Apostolorum Petri & Pauli, accessit prima acies Deo odiosi Chagani, triginta circiter hominum millium ; per nuntios promulgantis se quamprimum Longum Murum occupaturum, & quidquid intra illum est : ita ut quotquot ex equitibus ac fortissimis militibus qui hactenus extra urbem erant, hoc ipso die, qui in Dominicam incidit, intra portum Theodosiacum murum hujus urbium Reginæ se confestim reciperent. Manifestque prima ista acies circa Melantiadem, paucis ex iis usque ad muros per intervalla excurrentibus, & quemquam exire, vel ad equorum pabulationem quidquam colligere prohibentibus. Elapsis interea diebus decem, nemine ex hostibus ad mœnia apparente, egressi milites cum calonibus & civibus, uti ad decimum ab urbe lapidem meterent exiguam segetem, in hostes incidere, aliquot ex iis cæsis, quibusdam etiam ex militum calonibus & ex civibus qui cum iis egressi fuerant, captis. Nisi tamen milites in calonibus suis defendendis fuissent occupati, magnum satis ex hostibus numerum eo die interfecissent. Cæterum non multo post circiter mille ex hostibus, hoc ipso die, juxta venerandam ædem Sanctorum Maccabæorum ultra Sinum in Sycis, accedentibus, ac se so Persis visendos præbentibus, qui versus Chrysopolim castra posuerant, suam inter se per ignes præsentiam significantibus. Interim execrandus Chaganus Athanasium clarissimum Patricium Adrianopoli cum his dictis amandavit : *Abi, & vide qua ratione velim cives me placare, quæve dona offerre, ut hinc recedam.* Venien e igitur ipso glorioſissimo Athanasio, hæque Bono glorioſissimo Patricio & Magis-

pag. 393.

A στρώνησι, λίγων, ὅτι, Ἀπὸ ἄρτι πρὸς ἐμὲ ἔχετε χάειν τῷ ϕωμίων, καὶ (ὡς) ἐλπίζω ἐν τάχει ποιῶ διόρθωσιν εἰς αὐτό. Ὁ δὲ λεχθεὶς Ἰωάννης ὁ Σεισμὸς γ' Φολλίων πιπρασκομένου τοῦ ϕωμίου, αὐτὸς ἦ Φολλίων αὐτὸ ἐβουλήθη ποιῆσαι· καὶ ὁ Θεὸς καπέβαλε τὴν βουλὴν αὐτοῦ.

Καλὸν δὲ διηγήσασθαι ὅπως καὶ τῶν ὁ μέγας πολύλεως καὶ δίπλαγχνος Θεὸς τῆ ἀϕροσδέκτῳ παρισβείᾳ τῆς ἀχράντου αὐτοῦ μητρὸς, καὶ κατὰ ἀλήθειαν Διαπούνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τὴν ταπεινὴν αὐτῆς πόλιν ἔσωσεν ἐκ τῆς κατὰ συμφωνίαν κυκλωσάντων αὐτὴν πανεθνῶν ἐχθρῶν, τῇ ἐραταιᾷ αὐτοῦ χειρὶ, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ διριθέντα λαὸν ἐλυτρώσατο τῆς προσδοκωμένης μαχαίρας, αἰχμαλωσίας τε, καὶ πικροτάτης δουλείας, ὃ οὐδεὶς τῶν πάντων δύναται διηγήσασθαι. Ὁ γὰρ ἐπικατάρατος Σαλβάρας Ἔξαρχος τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ, ἐκδεχόμενος, ὡς ἔοικε, καὶ ἔργοις δὲ τελώταιον ἀπεδείχθη, τὴν τοῦ παναθίου Χαγάνου τῆς Ἀβάρων ἐπέλευσιν, πρὸ πλείστων τύπων ἡμερῶν γενόμενος ἐν Χαλκηδόνι, πάντα τὰ ϕροάστεια, καὶ τὰς ἐκτὸς εἴκας ἀθίως ἐνέπρησεν, καὶ ἔμεινε, λοιπὸν τὴν ἐκείνου παρουσίαν ἐκδεχόμενος. Τῇ οὖν κθ' τοῦ Ἰουνίου μηνὸς τῆς παρούσης ιδ' Ἰνδικτιῶνος, τοῖς τῇ ἡμέρᾳ τῆς σωτηρίου τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καπέβαλε προέκυψεν τοῦ Σεπτεμβρίου Χαγάνου, ὡς ἄχρι χιλιάδων τριάκοντα, ἃς ἀπλωμάτων ϕημίσαντες, πότε Μακρὸν Τεῖχος καταλαβεῖν, καὶ πᾶσαν αὐτοῦ, ὥστε τοὺς ἔσωθεν τῆς πόλεως ἱππικοὺς γυναικείους στρατιώτας, κατὰ τὴν ἡμέραν, Κυριακὴν οὖσαν, ἔνδον γενέσθαι τοῦ περὶ Θεοδοσιακοῦ τείχους τοῦ παύτης τῆς Βασιλίδος πόλεως, καὶ ἔμεινε καὶ αὐτὸ προέκυψεν ἐπὶ τὰ μέρη Μελαντιάδος, ὀλίγων ἐξ αὐτῶν ἐκτριχόντων μίχρι τοῦ τείχους ἐκ διαλειμμάτων, καὶ μὴ συγχωρούντων τινὰ ἐξιέναι, ἢ ὅλως ὀλίγων δαπάνας συλλέγειν. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἄχρις ἡμερῶν δέκα ἐφεξῆς διαδραμουσῶν, καὶ μηδενὸς τῶν ἐχθρῶν συνόχλου τοῦ τείχους φανέντος, ἐξῆλθεν στρατιῶται μετὰ παλλικαρίων, καὶ πολιτῶν, ὀφείλοντες ὡς ἀπὸ δέκα μιλίων θερίσαι ὀλίγα γενήματα, καὶ συμβῆ ἀπαντηθῆναι αὐτοῖς τοὺς ἐχθρὸς, καὶ ἔνθεν κἀκεῖθεν τινὰς διαπεσῶν· συχεθῆναι δὲ καὶ τινὰς ἐκ τῶν παλλικαρίων, τε στρατιωτῶν καὶ τε πολιτῶν ἐξελθόντων σὺν αὐτοῖς. Εἰ μὲν γὰρ συνέβη τοὺς στρατιώτας πεμπασθῆναι εἰς τὸ ἐκδικῆσαι τὰ ἴδια παλλικάρια, καὶ τοὺς πολίτας, ἑκατὸν ἐφονεύοντο ἐκ τῶν ἐχθρῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Μετ' οὐ πολὺ δέ τινων ἐχθρῶν, ἄχρι μιᾶς χιλιάδος ἐλθόντων πλησίον τοῦ συβασμίου οἴκου τῶν ἁγίων Μακκαβαίων πέραν ἐν Συκαῖς, καὶ ἐμφανισάντων ἑαυτοὺς τοῖς Πέρσαις, κἀκείνων συναχθέντων ἐπὶ τὰ μέρη Χρυσοπόλεως, καὶ γνωρισάντων ἀλλήλοις διὰ πυρκαΐας τὴν ἑαυτῶν παρουσίαν. Ἐν τῷ μέσῳ ἀπέλυσεν ὁ ἐπικατάρατος Χαγᾶνος Ἀθανάσιον τὸν ἐνδοξότατον Πατρίκιον ἀπὸ τῆς μιρᾶς Ἀδριανουπόλεως, εἰρηνικὰ αὐτῷ, ὅτι. Ἀπελθε, καὶ ἴδε πῶς θέλουσιν οἱ τῆς πόλεως θεραπεῦσαί με, καὶ τί θέλουσί μοι δοῦναι, ἵνα ὑποστρέψω; Εἰσελθόντος οὖν αὐτοῦ Ἀθανασίου τοῦ ἐνδοξοτάτου, καὶ παῦτα ἀπαγγείλαντος Βόνῳ τῷ ἐνδοξοτάτῳ Πατρικίῳ καὶ Μαγίστρῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς Ἄρχουσι,

κἀκεί-

κἀκεῖνον ἐπιμεμψαμένων αὐτῷ ὅτως ὑποπτεύοντι τῷ A
ἐπικαπάτῳ Χαγάνῳ, καὶ ὑποχομένῳ τὰς τῆς πό-
λεως τὰ θεραπεύοντα αὐτὸν φρέατα· τότε Ἀθανά-
σιος ὁ ἐνδοξότατος εἶπε, ταῦτα αὐτῷ ῥηθῆναι πα-
ρὰ τῆς ἐνδοξοτάτων Ἀρχόντων, καὶ τοῦ καιροῦ, κα-
θὸν εἰς πρεσβείαν ἐστάλητο· λοιπὸν δὲ μηδὲ μεμαθη-
κέναι αὐτὸν ὅτι τὰ μὲν τείχη κατησφαλίσθαι, καὶ
στρατὸν ἐνταῦθα παρεῖναι· Πλὴν ἑτοίμως ἔχειν αὐ-
τὸν τὴν αὐτῷ δεδομένην ἀπόκρισιν λέγειν ἀπαραλ-
λάκτως τῷ Χαγάνῳ. Εἶτα ἐπιζητήσαντος τὸν αὐτῷ ἐν-
δοξότατον Ἀθανάσιον πρότερον ἐθέλειν θεωρῆσαι τὸν
ἐν τῇ πόλει ὄντα στρατὸν, ἁρματατώνους γενο-
μένους, καταριθμηθέντας ἐν τῇ πόλει κα-
βαλλαρίους περὶ τοὺς ιβ', καὶ πρὸς χιλιάδας. Καὶ B
τότε δεδωκέναι αὐτῷ οἱ Ἀρχοντες ἀπαπάκρισιν ὀφεί-
λοντας πάντως παρασκευάσαι τὸν ἐπικατάρατον Χαγά-
νον πλησιάσαι τῷ τείχει, ἤγουν τῇ πόλει. Εἶτα
Ἀθανασίῳ τῷ ἐνδοξοτάτῳ, τὰ πρὸς ἐκεῖνον φθάσαν-
τος, καὶ μὴ δεχθέντος, ἀλλὰ λέγοντος τῷ καταράτῳ
Χαγάνῳ, Ὅλως μοι ἐκδίδοναι Εἰ μήδ' ἄν, καὶ ἡ
πόλις, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὄντας κερμίσηται.

Τῇ κθ' τοῦ Ἰουλίου μηνὸς, αὐτὸς ὁ θεομίσητος
Χαγάνος κατέλαβε τὸ τεῖχος μετ' ὅλου τοῦ ὄχλου αὐ-
τοῦ, καὶ ἐδείξεν ἑαυτὸν τοῖς τῆς πόλεως. Μετὰ μίαν
ἡμέραν, τουτέστι τῇ λα' τοῦ αὐτοῦ Ἰουλίου μηνὸς, ἦλ-
θεν παρατασσόμενος πόλεμον, καὶ ἔμεινεν ἀπὸ ἑωθεν
ἕως ὥρας ια' πολεμῶν ἀπὸ τῆς λεγομένης Πολυαν-
δείου πόρτας καὶ ἕως τῆς πόρτας τοῦ Πέμπτου, ἐκ ἐ- C
πέκεινα, σφοδρότερος· ἐκεῖ γὰρ ἐν πολλῷ αὐτοῦ πα-
ρέστησεν ὄχλον ἐπὶ τὰς ὄψεις· κατὰ τὸ λοιπὸν μέ-
ρος τοῦ τείχους Σκλάβους, πρῶτον μὲν διὰ πεζῶν
Σκλάβων γυμνῶν, κατὰ δὲ δεύτεραν τάξιν, πεζῶν
ζαβάτων. Καὶ περὶ ἑσπέραν ἔστησεν ὀλίγα μαγγα-
νικὰ καὶ χελῶνας ἀπὸ Βραχιαλίου καὶ ἕως Βραχιαλίου.
Καὶ πάλιν τῇ ἑξῆς ἔστησε πλῆθος μαγγανικῶν εἰς
τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ πολεμηθὲν παρ' αὐτοῦ, συμίγγυς
ἀλλήλων, ὡς ἀναγκαθῆναι τοὺς ἐκ πόλεως πάμπολ-
λα ξύλα μαγγανικὰ ἐνδοθεν τοῦ τείχους, καὶ μάχης
καθ' ἑκάστην τῶν πεζῶν συγκροτουμένης, καὶ τῶν ἡμε-
τέρων κατὰ Θεοῦ δημιουργίαν ἐκ τοῦ περιγενομένου ἀ- D
πρόσβλητον μένοντας τοῖς ἐχθροῖς. Ἐκαλάμωσε δὲ
τὰς πετραρίας αὐτοῦ, καὶ ἔξωθεν ἐβύρσωσεν. Παρε-
σκεύασεν δὲ εἰς τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῆς Πολυανδείου
πόρτας ἕως τῆς πόρτας τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ ξύλα ιβ'
πυργοκαστέλλους ὑψηλοὺς, φθάνοντας χειρὸς ἕως τῶν ἀρ-
μαχιώνων, καὶ ἐβύρσωσεν αὐτούς. Καὶ ὡρισθέντες δὲ
ναῦται ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὶ ἐξῆλθον εἰς συμμαχίαν
τοῖς πολίταις· καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν ἑαυτῷ ἐμηχανήσατο
καπετίαν, καὶ ἱστίματα εἰς αὐτὴν κάραβον, ἀφείλατο
δὲ αὐτῷ ἐμφῆναι τοὺς πυργοκαστέλλους τῷ ἐχθρῶν, ὅτε
τινα καὐτὴν καπεπλήξαντα τοὺς πολεμίους ὡς μετρίως
σωμικρότατον Βένος ὁ παιδάριμος Μάγιστρος.

Ὁ δὲ αὐτὸς δηλαδὴ Μάγιστρος μετὰ τὸ ἐγ-
γίσαι τὸν ἐχθρὸν τῷ τείχει, οὐ διέλιπε προτρέπων
αὐτοὺς λαβεῖν, μὴ μόνον τὰ πάντα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ
ἕτερον τεῖχος ὑπὲρ τὸ ἐλθεῖν αὐτὸν, ἕως τοῦ τεί-
χους. Καὶ οὐ προσεδέξατο, ἀλλ' ἔλεγεν, ὅτι, Ἀπα-
χωρήσατε τῆς πόλεως, καὶ δώσετέ μοι τὰς ὑπο-
σχέσεις ὑμῶν, καὶ σώσατε ἑαυτοὺς, καὶ τὰς φαμε-
λίας ὑμῶν. Ἡγορία δὲ χαλάσας εἰς θάλασσαν

Chron. Paſch.

tro, cæteriſque Magiſtratibus exponente, illique Athanaſium objurgantibus, quod abominando Chagano ita ſe ſubdiderit, fueritque pollicitus urbis cives quæ illi placitura eſſent executuros: tum glorioſiſſimus Athanaſius hæc ſibi data eſſe in mandatis dixit a glorioſiſſimis Magiſtratibus quo tempore legatus miſſus fuerat: cæterum neque ſcire ſe ita muros eſſe munitos, copiaſque hic adeſſe, nihilominus paratum ſe datum Chagano reſponſum iiſdem verbis referre. Deinde cum glorioſiſſimus Athanaſius, priuſquam reverteretur, quantæ eſſent in urbe copiæ videre vellet, luſtratione facta, reperta ſunt in urbe exiſtentium equitum circiter millia duodecim. Tum Magiſtratus juſſerunt ea reſponderi quæ execrandum Chaganum omnino perſuaderent ad exercitum a mœnibus, ſeu urbe, amovendum. Cum ergo glorioſiſſimus Athanaſius ad execrandum Chaganum perveniſſet, ab eo minime exceptus eſt, illo dicente, ſibi omnia eſſe tradenda, ſin minus, urbem funditus everſurum ſe, & quotquot in ea erant abductorum.

XXIX. Julii menſis die, Deo invifus Chaganus acceſſit ad mœnia cum univerſis copiis, ac ſeipſum civibus oſtendit. Poſt diem unum exactum, ſcilicet XXXI. ejuſdem menſis Julii, acceſſit ad prælium paratus, manſitque a prima luce uſque ad horam XI. bellum fortiter ciens a porta Polyandrii uſque ad portam Quinti, atque adeo ulterius: ibi enim plurimum militem ſtatuit in ipſius urbis conſpectu, in reliqua vero muri parte Sclavos, ac primam quidem eorum aciem pedeſtrem nudam, alteram pedeſtrem loricatam. Tum ſub veſperam machinas aliquot & teſtudines admovit a Brachiato uſque ad Brachiatum. Rurſum poſtero die multa tormenta in illam partem quæ ab ipſo oppugnabatur, ſtatuit, ita inter ſe proxima, ut neceſſe fuerit obſeſſis quam plurimas machinas intra muros apponere, peditibus quotidie invicem pugnantibus, noſtrique, Dei providentia, victoribus, ac hoſtes longe propulſantibus. Conſecit præterea machinas jaculatorias, quas extorſum corio texit. Ædificavit autem in eo ſpatio, quod inter portam Polyandrii & portam Sancti Romani interjacet, XII. turres caſtellis inſtructas, præaltas, & quæ ipſa fere propugnacula attingerent, quas & perinde corio munivit. Sed & Nautæ qui erant in urbe, egreſſi, civibus ſubſidio erant: unuſque ex iiſdem nautis malum nauticum machinatus eſt, in cujus ſummitate navigiolum appendit, quo hoſtium turres caſtellis inſtructas incenderet: quem quidem nautam, qui hoſtes adeo perculerat, collaudavit Bonus glorioſus Magiſter.

Edit. Pariſ. pag. 394.

Idem porro celebratiſſimus Magiſter, quoties ad mœnia acceſſit, non deſitit hoſtem hortari, non ſolum ut tributa ſua acciperet, ſed & alia quorum cauſa ad ipſa uſque mœnia venerat. Verum nihil ex his admiſit, dixitque: *Urbe cedite, veſtraſque fortunas mihi dimittite, ſervateque vos ipſos, & familias veſtras.* Angebant

vero potissimum in trabariis, quas secum attulerat, in mare demittendis: cum a majoribus scaphis impediretur. Sed eas tandem in mare immittere decrevit versus portum Sancti Callinici, triduo postquam coepit urbem oppugnare. Ideo vero hocce loco trabarias demittere ei visum est, quod loca illa essent vadosa, & ubi majora navigia accedere minime poterant. Manserunt igitur eadem navigia in trabariarum conspectu ab aede sacra sancti Cononis trans Fretum, usque ad Fontes, cum transitum trabariis prohiberent.

Sabbato, circa vesperam, secundo scilicet Augusti mensis die, Chaganus Proceres ad colloquium evocavit. Et egressi sunt cum ipso collocuturi Georgius clarissimus Patricius, Theodorus clarissimus Commerciarius Glabi, Theodorus clarissimus Patricius & Logotheta, Theodorus religiosissimus Syncellus, & Athanasius clarissimus Patricius. Hi cum processissent, adduci praecepit Chaganus in eorum conspectum tres Persas sericeis vestibus indutos, qui ad ipsum missi fuerant a Salbara, quos sibi assidere jussit, nostris interea legatis stantibus: tum haec verba fecit, *Ecce ad me legationem miserunt Persae, tria hominum millia in subsidium mihi dare parati. Si igitur quotquot in urbe estis, cum sago dumtaxat ac indusio ex ea excedere velitis, pacta ac foedus cum Salbara initum: amicus enim meus est, ad illumque transite, neque ulla is vos injuria afficiet. Mihi vero urbem ac fortunas vestras dimittite, nulla quippe vobis alia superest salutis expedienda via: nisi forte vos fieri pisces contingat, quo per mare evadatis, vel aves, quo evoletis in aerem. En ecce, ut illi asserunt, ipsi Persae. Sed & neque Imperator vester Persidem est ingressus, neque ullus hic vester adhuc exercitus.* Cui gloriosissimus Georgius, *Isti*, inquit, *impostores sunt, nec quicquam veri dicunt. Noster enim hic adest exercitus, ac pissimus Princeps noster in eorum provinciis versatur, hasque devastat omnino.* Tum hisce dictis motus unus ex Persis, gloriosissimum Georgium Chagani nomine convitiis impetit. Cui ille, *Minime*, ait, *tua sunt in me convicia, sed Chagani.* Illud etiam ingesserunt Chagano, qui ad eum missi fuerant gloriosissimi Proceres: *Atqui licet tantae sint vires tuae, Persarum etiam auxilio indiges.* Tum Chaganus, *Si velim*, inquit, *il mihi subsidio venient, amici enim mei sunt.* Rursum vero Proceres nostri dixerunt: *Nequaquam dimittemus urbem nostram: sed hic expectabimus, dum recum de his quae ad rem praesentem conducunt colloquamur: & ergo de pace nobiscum velis agere, nos dimitte.* Hosque tum ille dimisit. Eadem porro ipsa nocte, quae Dominicam praecedit, singulari benigni ac misericordis Dei providentia, ad Chaganum missi ii legati, dum per Chelas Chrysopolim trajiciunt, in nostras naves incidunt, quae quosdam ex Orphanotrophio vehebant, unusque ex illis Persis deprehensus est se ipsum in scapham, quam Sandalin vocant, primum in faciem abjecisse, stragu-

Edit. Paris. pag. 393.

A τὰ μονόξυλα, ἅπερ ἤγαγε μεθ' ἑαυτοῦ· & ἐν συμπεχωρεῖτο ἐκ τῆς σκαφοπαράβου. Καὶ πάντα λοιπὸν παρεσκεύασεν χαλασθῆναι κατὰ τὸν γίφυραν τοῦ ἁγίου Καλλινίκου, μετὰ τρίτην ἡμέραν τῆς πολιορκίας. Διὰ τοῦτο δὲ παρεσκεύασεν ἐκεῖσε χαλασθῆναι μονόξυλα, ὡς τῆς τόπου ἐπιβράχου ὄντος, καὶ μὴ δυναμένων ἐκεῖσε τὴν σκαφοπάραβον παρελθεῖν. Ἐμειναν δὲ σκαφοπάραβοι εἰς ὄψιν τῆς μονοξύλων ἀπὸ τοῦ ἁγίου Κώνωνος πέραν εἰς Πηγάς, μὴ συγχωρουμένης παρελθεῖν τὰ μονόξυλα.

Τῷ δὲ Σαββάτῳ, τῇ δευτέρᾳ, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ Αὐγούστου μηνὸς, ἐζήτησεν Ἀρχοντας ὁ Χαγάνος B ἐφέλεσθαι αὐτῷ ἐλθεῖν. Καὶ δὴ ἐξῆλθον πρὸς αὐτὸν Γεώργιος ὁ ἐνδοξότατος Πατρίκιος, καὶ Θεόδωρος ὁ ἐνδοξότατος Κομμερκιάριος ὁ τοῦ Ἰσάτιν, καὶ Θεοδόσιος ὁ ἐνδοξότατος Πατρίκιος καὶ Λογοθέτης, καὶ Θεόδωρος ὁ Θεοφιλέστατος Σύγκελλος, καὶ Ἀθανάσιος ὁ ἐνδοξότατος Πατρίκιος. Καὶ δὴ ἀπελθόντων αὐτῶν, ἤγαγεν εἰς ὄψιν αὐτῶν ὁ Χαγάνος τρεῖς Πέρσας φορεσίτας ἑλοσυρικὰ, πεμφθέντας παρὰ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Σάλβαρα. Καὶ ἐκείνους μὲν παρεσκεύασεν καθεσθῆναι ἐπὶ αὐτῷ, τοὺς δὲ ἡμετέρους παρεσβεύσασθαι πρεῖσαθαι. Καὶ εἶπεν, ὅτι, Ἰδοὺ οἱ Πέρσαι ἐπρεσβεύσαν πρὸς ἐμὲ, ἐτοίμους ἔχοντες δοῦναι μοι C τρεῖς χιλιάδας εἰς συμμαχίαν. Ἐὰν οὖν θέλητε λαβεῖν ἕκαστος τὰ ἐν τῇ πόλει, πρὸς σάγιν καὶ κάμισον, ποιοῦμεν σύγκλιτον πρὸς τὸν Σάρβαρον· φίλος γάρ μου ἐστὶ, καὶ πείσατε πρὸς αὐτὸν, καὶ οὐκ ἀδικεῖ ὑμᾶς, καὶ ἐάσει μοι τὴν πόλιν, καὶ τὰς ὑπερόχας ὑμῶν· ἄλλως γὰρ ὑμᾶς οὐκ ἔνι σωθῆναι, μὴ ἰχθύας ἔχετε γενέσθαι, καὶ διὰ θαλάσσης ἀπελθεῖν, ἢ πτερωτοὶ, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπελθεῖν. Ἰδοὺ γάρ, ὡς λέγουσιν, αὐτοὶ οἱ Πέρσαι. Οὐδὲ ὁ Βασιλεὺς ὑμῶν ἐν Περσίδι εἰσπλεῖν, οὐδὲ ὁ στρατὸς ὑμῶν καταλαμβάνει. Εἶπε δὲ αὐτῷ Γεώργιος ὁ ἐνδοξότατος, ὅτι, Οὗτοι ἀπιθανοί εἰσιν, καὶ μέσα ἀλήθειαν οὐ λαλοῦσιν. Ἐπεὶ ὁ στρατὸς ἡμῶν ἐστιν ἐκεῖ καταλαμβάνει, καὶ ὁ Δεσπότης ἡμῶν Δεσπότης εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐστὶν ἐξολοθρεύων αὐτοῦ. Ὁ εἷς οὖν τῶν Περσῶν ἐξαναστὰς, ὕβρισεν, εἰπὼν τῷ Χαγάνῳ, τὸν εἰρημένον ἐνδοξότατον Γεώργιον. Καὶ αὐτὸς ἀντιπαρεξῆλθε αὐτῷ, ὅτι, Σὺ μὲ οὐχ ὑβρίζεις, ἀλλ' ὁ Χαγάνος. Εἶπεν δὲ ἐκ τοῦτο τῷ Χαγάνῳ, οἱ πρὸς αὐτὸν ἐξελθόντες ἐνδοξότατοι Ἄρχοντες, ὅτι, Τοσαῦτα πλῆθη ἔχων, βοηθείας Περσῶν δεῖ. Καὶ εἶπεν, ὅτι, Ἐὰν θελήσω, παρέχεταί μοι εἰς συμμαχίαν, φίλοι γάρ μου εἰσίν. Καὶ πάλιν εἶπον αὐτῷ οἱ Ἄρχοντες ἡμῶν· Ὅτι, Ἡμεῖς τὴν πόλιν ἀδίκητον ἐῶμεν· ἡμεῖς γὰρ προσδεχώμεθα ὅτι καίριόν τι λαλῶμεν, ἐξελθόμεν πρός σε. Ἐὰν οὖν μὴ θέλῃς τὰ πρὸς εἰρηνεῖον μεθ' ἡμῶν λαλῆσαι, ἀπόλυσον ἡμᾶς. Καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς. Καὶ τῇ νυκτὶ δὲ θείᾳ τῇ ἐπὶ Κυριακῇ κατὰ δημιουργίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλοικτίρμονος Θεοῦ πεποίηκεν αὐτοῖς οἱ Πέρσαι οἱ ἀποσβεσάμενοι πρὸς τὸν Χαγάνον, ἐν τῷ ἀστράπτειν αὐτοὺς διὰ Χαλῶν ἐπὶ Χρυσόπολιν, εἰς ἡμετέρους καράβους, ἐν οἷς ἦσάν τινες, καὶ τῷ τῶν Ὀρφανοτροφείου· καὶ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν τῶν Περσῶν, νυφθεὶς βαλὼν ἑαυτὸν εἰς καράβιον λεγόμενον Σανδάλιν ἐπὶ ὄψιν, καὶ ἐπάνω τὰ καταλείπτα,

D

E

καὶ ὅπως ἀντιπειρῶν ἐπὶ Χρυσόπολιν. Ὁ δὲ ναύτης ὁ ὢν ἐν αὐτῇ τῇ καραβίῳ, καὶ ἐλαύνων, ἔνδοτεν δίφωρος τοῖς ἀπ' Ορφανοτροφείου, καὶ ἐπανάξαντες, καὶ ἐπαίροντες τὰ καταλείπια, καὶ δρόπτις αὐτὸν ὁ Πέρσιν τέλεον ὄπτα, καὶ κείμενον ἐπὶ ὄψιν, ἔσφαξαν, καὶ ἐπῆραν τὴ κεφαλὴ αὐτοῦ. Τοὺς δὲ ἄλλους δύο Πέρσας εἰς ἄλλο πλοῖον ἀντιπειρῶντας, ἐχειρώσαντο μετὰ τοῦ ναύτου, καὶ τοὺς ἐνώδιν ἤγαγον εἰς τὸ τεῖχος. Καὶ τὸν μὲν ἑνὸς τῶν ζώντων κόψαντες τὰς δύο χεῖρας, καὶ δήσαντες εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ τὴ κεφαλὴ τοῦ σφαγέντος, ἐκ τῆς καράβου ἐπέμψαν οἱ ἡμέτεροι πρὸς τὸν Χαγᾶνον. Τὸν δὲ ἄλλον βλιθέντος εἰς κάραβον, καὶ ἀπειχθέντος ζῶντος ἐπὶ Χαλκηδόνα, καὶ ἐπιδειχθέντος τοῖς Πέρσαις, ὡς ἦτι εἰς κάραβον, ἀπεκεφάλισαν αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι, καὶ ἐρρίψαν εἰς γῆν τὴ κεφαλὴ αὐτοῦ, μὴ γραμμάτων ἐχόντων ὅτι. ὅτι ὁ Χαγᾶνος μεθ' ὑμῶν πάντα πεποιηκὼς ἐπεμψεν ὑμῖν τοὺς παρ' ὑμῶν πρὸς αὐτὸν σαλέντας ἀρισβδυτὰς, καὶ τοὺς μὲν δύο ἐντῇ πόλει ἀπεκεφαλίσαμεν· τοῦ δὲ ἄλλου ἰδοὺ ὑμῖν ἔχετε τὴν κεφαλήν. Ἀπῆλθε δὲ αὐτῇ τῇ Κυριακῇ ὁ ἐπικατάρατος Χαγᾶνος εἰς Χαλάς, καὶ ἐβαλεν εἰς θάλασσαν μονόξυλα ὀφείλοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀντιπέραν, καὶ ἀγαγεῖν πρὸς ἑαυτὸν τοὺς Πέρσας, κατὰ τὴν ὑπόχεσιν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ γνωσθέντος, τῇ ἡμέρᾳ, ἐξ ἡμῶν ἀνήχθησαν σκαφοκάραβοι ἐπὶ Χαλάς, τοῦ ἀνέμου ὄντος ἐναντίου, εἰς τὸ μὴ συγχωρῆσαι τὰ μονόξυλα ἀντιπεράσαι. Καὶ ὑπέστρεψεν ἐπὶ ἑσπέρας ὁ ἐπικατάρατος Χαγᾶνος εἰς τὰ πλησίον τοῦ τείχους, καὶ ἐπεμφθησαν αὐτῷ ἀπὸ τῆς πόλεως βρώσιμά τινα καὶ οἰνάρια. Ἦλθεν δὲ Ερμίτζις Εξαρχος τῷ Αβάρων εἰς τὴν πόρταν, λέγων, ὅτι, Βαρὺ πρᾶγμα ἐποιήσατε, τοὺς χθὲς μετὰ τοῦ Χαγάνου ἀρεσάντας, ὅτι ἐφονεύσατε, καὶ πρὸς τούτοις ἐπέμψατε αὐτῷ τὴ κεφαλὴν, καὶ τὸν ἄλλον ἀποκεχωρισμένον. Καὶ εἶπαν, ὅτι, Ἡμεῖς οὐ προσέχομεν αὐτῷ. Τῇ οὖν νυκτὶ δόλῳ πράσαντες (ὡς) ἐθεώσησαν αὐτῶν μονόξυλα χαλασθῆναι τὴν σκύλλαν ἡμῶν, καὶ περάσαι πρὸς τοὺς (Πέρσας, καὶ ἡμέτερον) ἐπόρτισαν καὶ καπόφαξαν πάντας τοὺς ἐν τοῖς μονοξύλοις εὑρεθέντας Σκλάβους.

Ἐξῆλθον δὲ οἱ Αρμένιοι τὸ τεῖχος Βλαχερνῶν, καὶ ἔβαλον πῦρ εἰς τὴν ἐμβολὸν τὴ παρικεῖ τῷ ἁγίῳ Νικολάῳ. Καὶ νομίσαντες οἱ ἐξηλάσαντες κολύμβῳ ἐκ τῶν μονοξύλων Σκλάβοι Αβάρους εἶναι τοὺς ἐκαμίνους παρὰ θάλασσαν, ὡς ἐκ τοῦ πυρὸς, ἐκεῖ ἐξιλθόντες ἐσφάγησαν ἀπὸ τῶν Αρμενίων. Αλλοι δὲ ὀλίγοι Σκλάβοι ἐξηλάσαντες κολύμβῳ, καὶ ἐξιλθόντες ἐπὶ τὸ μέρος, ἔνθα ἦτο ὁ ἄθεος Χαγᾶνος, ἐσφάγησαν κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ. Καὶ τῷ Θεῷ χαλάσαντος δὲ τῇ πρεσβείαις τῆς Δεσποίνης ἡμῶν τῆς Θεοτόκου, ἐν μιᾷ ῥοπῇ ἡ ἐν θαλάσσης γέγονεν αὐτῷ πτῶσις. Ἐξιβαλον δὲ ὅλα τὰ μονόξυλα εἰς τὴν γῆν οἱ ἡμέτεροι, καὶ μετὰ τὸ ταῦτα γενέσθαι, ὑπέστρεψεν ὁ ἐπικατάρατος Χαγᾶνος εἰς τὸ φωσάτον αὐτοῦ, καὶ ἤγαγε τὰ μαγγανικὰ ἀπὸ τοῦ τείχους, ἃ ἐν παρεσκεύασε, καὶ τὴν σοῦδαν ἐν ἐποίησεν, καὶ ἤρξατο καταλύειν τοὺς πυργοκαστέλλους ἃς ἐποίησε· καὶ τῇ νυκτὶ ἔκαυσε τὸ σανίδιον αὐτοῦ καὶ τοὺς πυργοκαστέλλους, καὶ τοὺς χελώνας ἀναβυρσώσας, ἀνεχώρησεν.

Τινὲς δὲ ἔλεγον, ὅτι οἱ Σκλάβοι διαφήσαντες τὸ

A lisque se se operuisse, ita Chrysopolim trajicere conatum. At nauta qui in navi erat, eamque regebat, hoc animadverso, iis qui ex Orphanotrophio erant, id dextra innuit, qui confestim reductis ac sublevatis stragulis, Persam sanum ac incolumem in faciem jacentem inventum interfecerunt, illiusque caput abscideruntAlios vero duos Persas pariter in navi trajicientes, cum ipso nauta captos, intra mœnia adduxerunt: ac alterum quidem ex superstitibus, truncata prius utraque manu, ejusque collo alligata, una cum illius qui in navicula interfectus fuerat capite, ad Chaganum nostri transmisere. Alterum autem in navim conjectum, B vivumque Chalcedonem deductum, ac Persis ostensum, in ipsa navi capite truncarunt, eo in continentem ejecto, cum hocce scripto: *Chaganus, initis nobiscum fœderibus, vestros ad eum missos legatos ad nos transmisit, quorum duobus capita in urbe amputari jussimus; alterius vero ecce habetote caput.* Abominandus deinde Chaganus, hoc ipso die Dominico, ad Chelas abiit, & trabarias in mare demisit, quibus in oppositam regionem trajiceret, secumque Persas, secundum eorum pollicita, adduceret. Quo cognito, eodem ipso die, quidam ex nostris, solvernnt naves cum suis scaphis versus Chelas, vento licet con- C trario, quo trabarias a trajectu in ulteriorem ripam prohiberent. Ac sub vesperam reversus est abominandus Chaganus proxime ad urbis muros, cui ex urbe esculenta quædam & vina missa sunt. Veniens porro Ermitzis Avarum Exarchus ad portam, *Atrox*, inquit, *perpetrastis facinus, cum illas, qui heri cum Chagano pransi sunt, occidistis: ac præterea ipsi unius caput, alterum vero manibus truncatum transmisistis.* Cui nostri, *Nobis*, inquiunt, *ille minime curæ est.* Nocte ergo feriæ secundæ, sub diluculum non potuere eorum trabariæ fallere nostras excubias, ac ad Persas trajicere, Sclavis omnibus qui in trabariis inventi sunt, D vel in mare præcipitatis, vel a nostris interfectis.

Sed & Armenii ex Blachernarum muro egressi, ignem in Porticum, quæ ædi Sancti Nicolai adjacet, immiserunt. Cumque Sclavi, qui ex trabariis in mare natandi gratia se demiserant, Avares esse, qui ad mare stationem haberent, ex igne conjicerent, huc venere, ubi ab Armeniis sunt interfecti. Pauci vero alii ex Sclavis natatu evadentes, cum ad impii Chagani castra perveniissent, illius jussu, trucidati sunt. Ac Deo postmodum ita volente, & intercessionibus Dominæ nostræ Deiparæ, uno momento, illius in mari accidit strages. Quippe E universis trabariis in terram a nostris subductis, execrandus Chaganus in sua castra reversus, reduci præcepit machinas omnes quas ante muros statuerat, fossamque quam fecerat diruit, turresque castellis instructas, quas erexerat: ac vallis, & sudibus, ipsisque turribus castellatis ac testudinibus, corio prius nuadtis, incensis, recessit.

Quidam ajunt Sclavos, cum quod

A M. C. A. C. ...factum fuerat, vidissent, castris relictis recessisse, eoque & execrandum Chaganum reverti illosque sequi coactum fuisse.

Edit. Paris. pag. 397. Sed & illud dixit impius Chaganus, dum bellum flagraret: *Feminam ego conspicio egregie vestitam, absque ullo comitatu per media discurrentem.* Quinetiam cum in procinctu esset ad recedendum, hæc nostris nuntiavit: *Nolite existimare præ metu me recedere, sed inopia commeatus, & quod tempore minus idoneo vos fuerim aggressus. Profecto igitur annonæ comparandæ operam daturus, ac postmodum rediturus, ea vobis facturus quæ antea perpessus.* Manserunt die Veneris extremi agminis custodes equites circa loca proxima mœnibus, eodemque die in multa suburbana usque ad horam septimam immisso igne, recesserunt; incensis præterea æde Sanctorum Cosmæ & Damiani, & Ecclesia Sancti Nicolai, locisque circumjacentibus. Ecclesiam vero Dominæ nostræ Deiparæ, & in Sanctam Arcam, ingressi hostes, nihil omnino evertere vel labefactare potuerunt, Deo, intemeratæ illius Matris intercessionibus, ita permittente. Expetierunt autem in illius colloquium gloriosissimum Commerciarium: quibus sic nuntiavit Bonus laudatissimus Magister: *Hactenus quidem data mihi fuit potestas ut tecum agerem, ac tractarem de pace: nunc vero pissimi nostri Domini frater una cum exercitu venit mox trajecturus, ac te in regionem tuam comitaturus, ubi invicem de pace tractabitis.*

6135. 637. XVII. Ind. XV. Post Cons. Heraclii Augusti.

Et ab ipso die XXII. mensis Januarii, scribitur, *Imperii Heraclii Constantini anno* XV.

Hoc anno constructus est murus circa ædem Dominæ nostræ Dei genitricis, extra locum Alam dictum.

XV. anno Heraclii imperii, excitatus est murus extra Blachernas, ædesque sanctissimæ Dei Genitricis, una cum sacra Arca, intra urbem inclusa est; erat enim antea extra mœnia.

Hoc ipso anno, mense Artemisio, secundum Romanos Maii XI. mortem obiit Bonus inclitæ memoriæ, Magistri dignitate cohonestatus, illiusque corpus in venerabili Monasterio Sancti Joannis Præcursoris & Baptistæ, quod Studii appellatur, juxta portam Auream, depositum est.

CCCLII. OLYMPIAS.

6136. 638. XVIII. Ind. I. Post Cons. Heraclii Augusti XVII.

pag. 398. Et ab ipso die XXII. mensis Januarii, scribitur, *Imperii Novi Constantini anno* XVI.

Anno imperii Heraclii XVIII. post Consulatum XVII. & XVI. imperii Heraclii Novi Constantini filii ejus XVI. XV. Maii mensis die, feria I. ipso Pentecostes festo, lectæ sunt ex Ambone in sanctissima Magna Ecclesia litteræ missæ ex Oriente ab Heraclio piissimo Imperatore nostro, quæ Chosroæ casum, & inaugu-

A γεγενὸς, ἐπῆρε, * ἀνεχώρησεν, καὶ διὰ τοῦτο λοιμαγκάσθη ὁ καπάρτος Χαγᾶνος ἀναχωρῆσαι & ἀπελθεῖν αὐτοῖς. OLYMP. IPHIT. * al.

Καὶ τοῦτο ἔλεγεν ὁ ἄθεος Χαγᾶνος τῇ καιρῷ τοῦ πολέμου, ὅτι, Ἐγὼ θεωρῶ γυναῖκα στεμματοφοροῦσαν περιτρέχουσαν εἰς τὸ τεῖχος μόνην αὐτὴν. Ἐβάλετο δὲ ὁ τῆς μέλλοντι αὐτὸν ἀναχωρεῖν, ὅτι, Μὴ ὑπολάβητε ὅτι κατὰ φόβον ἀναχωρῶ, ἀλλὰ διὰ τὸ στενοθῆναί με εἰς δαπάνην, ὥ μὴ ἐπιτρέπειν ὑμῖν εὐπρεπεῖ καιρῷ. Ἀπέρχομαι δὲ ἱεροντίζω δαπανῶν, ὥ ἔρχομαι ὀφείλων ποιῆσαι ὑμῖν ὅτι ἐργάσασθε εἰς ἐμέ. Ἐμειναν τῇ Παρασκευῇ τοποφύλακες καβαλλάριοι εἰς τὰ περὶ τὸ τεῖχος, βάλοντες αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ λαμπρὰ εἰς πολλὰ B πρόαστεια ἕως ὥρας ζ. καὶ ὑπεχώρησαν, ἐμπρήσαντες τὸν Ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ἐν Βλαχέρναις, καὶ τὸν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅλα τὰ περίξ. Εἰς μέντοι τὸν Ἐκκλησίαν τῆς Διαπορίτης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τὸν ἁγίαν Σορὸν εἰσελθόντες οἱ ἐχθροί, οὐδὲν ἠδυνήθησαν παντοίως τῇ ἐκεῖσε καταβλάψαι, τοῦ Θεοῦ τῇ προσβολῇ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ οὕτως δεδοκήσαντος. Ἐπιζήτησαν δὲ τὸν ἐνδοξότατον Κομμερκιάριον εἰς τὸ διαλεχθῆναι αὐτῷ. Καὶ ἐδήλωσαν αὐτῷ Βόνος ὁ παναξιομος Μάγιστρος ὅτι, ἕτι μὲν, Μέχρι τοῦ παρόντος ἐγὼ τὴν ἐξουσίαν εἶχον τοῦ λαλῆσαι καὶ πρᾶξαι μεθ' ὑμῶν· νῦν δὲ παρέλαβεν ὁ C ἀδελφὸς τοῦ εὐσεβεστάτου ἡμῶν Δεσπότου μετὰ τοῦ θεοφυλάκτου στρατοῦ. Καὶ ἰδοὺ ἀντιπρᾶ & ἐπαναλουβᾶ σοι ἕως τῆς χώρας σου. ἐκεῖ λαλήσῃ μεταξὺ ἀλλήλων.

ιζ. Ἰνδ. ιέ. μετὰ Τπ. Ἡρακλείου Λυγέστου ιζ'.

Καὶ ἀπὸ κβ τῆς αὐτῆς τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ιέ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐκτίσθη τὸ τεῖχος πέριξ τοῦ οἴκου τῆς Διαπορίτης ἡμῶν τῆς Θεοτόκου, ἔξωθεν τοῦ καλουμένου Πηγοῦ.

Τῷ ιέ ἔτει τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου, ἐκτίσθη τὸ D τεῖχος ἔξωθεν Βλαχερνῶν, καὶ ἀπεκλείσθη ἔσωθεν ὁ ναὸς τῆς παναγίας Θεοτόκου, καὶ ἁγία Σορός. πρότερον δὲ ἔξωθεν τοῦ τείχους ἦν.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Ἀρτεμισίῳ, κατὰ Ρωμαίους Μαΐου ια ἐτελεύτησε Βόνος ὁ ἀοίδιμος μνήμης, γενόμενος Μάγιστρος, & ἀπετέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ εἰς τὸ σεπτὸν μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ τὸ ἐπονομαζόμενον τῶν Στουδίου, πλησίον τῆς Χρυσῆς Πόρτας.

τπβ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιή. Ἰνδ. ά. μετὰ Τπ. Ἡρακλείου Λυγέστου τὸ ιζ.

E Καὶ ἀπὸ κβ καὶ αὐτῆς τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, γράφεται, Τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου Νέου Κωνσταντίνου ἔτους ις'.

Τῷ ιή τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου, καὶ μετὰ Τπατείας ιζ καὶ ις' ἔτει τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου Νέου Κωνσταντίνου τοῦ αὐτοῦ υἱοῦ. τῇ ιή τοῦ Μαΐου μηνὸς, Ἰνδικτιῶνος ά. ἡμέρᾳ πρώτῃ, αὐτῇ τῇ ἁγίᾳ Πεντηκοστῇ, ἀναγνώσθησαν ἀποκείσεις ἐκ Ἀμβωνος ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ σαλῦσαι ἐκ τῆς ἑσπερίων μερῶν ὑπὸ Ἡρακλείου τοῦ θεοσεβεστάτου ἡμῶν Βασιλέως, δηλοῦσαι τῷ πα-

σιν Χοσρόου, καὶ πλὴ ἀναγορεύσιν Σειροίου τοῦ Περσῶν Βασιλέως, αἵτινες ἦσαν οὗτοι.

Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ, δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ, εἰσέλθατε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει, καὶ γνῶτε ὅτι Κύριος αὐτός ἐστι Θεός. Αὐτὸς ἐποίησεν ἡμᾶς, καὶ οὐχ ἡμεῖς. Ἡμεῖς δὲ λαὸς αὐτοῦ ἐσμὲν, καὶ πρόβατα νομῆς αὐτοῦ. Εἰσέλθετε εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ ἐν ὕμνοις, καὶ ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ. Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅτι Χρηστὸς Κύριος, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ἕως γενεᾶς καὶ γενεᾶς ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ. Εὐφραθήτωσαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, καὶ πρφθήτω ἡ θάλασσα, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ. Καὶ πάντες οἱ Χριστιανοὶ αἰνοῦντες, καὶ δοξολογοῦντες εὐχαριστήσωμεν τῷ μόνῳ Θεῷ, χαίροντες ἐπὶ τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ ὀνόματι χαρὰν μεγάλην. Ἐπεσε γὰρ ὁ ὑπερήφανος καὶ θεομάχος Χοσρόης. Ἔπεσε καὶ ἐπτώματίσθη εἰς τὰ καταχθόνια, καὶ ἐξολεθρεύθη ἐκ τῆς γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ὁ ὑπερήφανος, καὶ λαλήσας ἀδικίαν ἐν ὑπερφανείᾳ καὶ ἐξουδενώσει κατὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ τῆς εὐλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἀπώλετο ὁ ἀσεβὴς μεθ' ὕβρεως. Ἐπέστρεψε ὁ πόνος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὸν κορυφὴν αὐτοῦ κατέβη ἡ ἀδικία αὐτοῦ. Τῇ γὰρ κδ' τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου μηνὸς τῆς ἐνεστώσης ἑβδόμης Ἐπινεμήσεως, τῆς παραχθείσης ὑπὸ Σειροίου τοῦ πρωτοτόκου αὐτοῦ υἱοῦ, κατὰ δὲ ἑτέρας ἡμῶν κελεύσεως ἐσημάνατο ὑμῖν, καὶ πάντων τῶν ἐκεῖσε Περσῶν Ἀρχόντων τε καὶ στρατευμάτων, μετὰ καὶ παντὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀπὸ διαφόρων τόπων συναχθέντος, ἀπὸ τῆς καταρατοῦ Χοσρόου συνδραμόντων τῷ μέρει Σειροίου, μετὰ Γουρδανάσπα τοῦ πρὶν Ἐξάρχου τῆς Περσικῆς στρατιᾶς, ἐπεπόδισεν ἐκεῖνος ὁ θεομίσητος Χοσρόης φυγεῖν χρόνοσθαι, καὶ συχθεὶς, δέσμιος ἐβλήθη ἐν τῷ νέῳ καστελλίῳ τῷ κτισθέντι παρ' αὐτοῦ ἐπὶ παραφυλακῇ παρ' αὐτοῦ συναχθέντος χρημάτων.

Καὶ τῇ κε' τοῦ αὐτοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς, Σειροίου στεφθέντος καὶ ἀναγορευθέντος Βασιλέως Περσῶν, καὶ τῇ κη' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, μετὰ τὸ ποιῆσαι τὸν θεομίσητον Χοσρόην τὰς δ' ἡμέρας σταθηροδέσμιον ἐν πάσῃ ὀδύνῃ ἀνείλε τὸν αὐτὸν ἀγνώμονα, καὶ θεομάχον, καὶ ὑπερήφανον, καὶ βλάσφημον πικροτάτῳ θανάτῳ, ἵνα γνῶ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ τιχθεὶς ἐκ Μαρίας ὁ σταυρωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καθὼς αὐτὸς ἐν γράφαις, εἰς ὀνειδισμοὺς, Θεὸς παιδευόμενος ἦσαν, καὶ ἀπέδωκεν αὐτῷ, κατὰ τὰ παρ' ἡμῶν γραφέντα αὐτῷ. Καὶ ἐν τῷ μὲν βίῳ τούτῳ οὕτως ἀπώλετο ὁ θεομάχος ἐκεῖνος. Ἀπῆλθε δὲ εἰς ᾅδου Ἰούδα τὸ Ἰσκαριώτου, τοῦ ἀκουσαντος ἀπὸ τοῦ παιδευομένου ἡμῶν Θεοῦ, ὅτι, Καλὸν ἦν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ μὴ γεννηθῆναι, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἀκατάσβεστον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ Σατανᾷ, καὶ τοῖς ἀξίοις αὐτοῦ ἀπῆλθεν.

Διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἡμῶν κελεύσεως τῆς γνωμίσης παρ' ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ἀπλήκτου ἡμῶν τοῦ πλησίον τῆς Κωζάνων, τῆς περιεχούσης τὰ κίνησιν τιὼ ἀπὸ τῆς ιζ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς, μέχρι τῆς εἰ τοῦ Μαρτίου μηνὸς, ἐσημάναμεν πῶς ὁ Θεὸς καὶ ἡ Δέσποινα ἡμῶν ἡ Θεοτόκος συνέπραξεν ἡμῖν τε καὶ τοῖς φιλοχρίστοις ἡμῶν ἐκστρατεύμασιν, ὑπὲρ ἵππου ἀνθρατίου, καὶ τὸ πῶς ἔφυγεν ἐναντίον ἡμῶν ὁ θεομίσητος καὶ ἀνάσπαφος Χοσρόης ἀπὸ τοῦ Δασταγερδοσάρ ἐπὶ Κτησιφῶντα,

A rationem Siroæ Perſarum Regis nuntiabant, hiſce verbis conceptæ.

Exultate Deo omnis terra; ſervite Domino in lætitia, introite in conſpectu ejus in exultatione, & ſcitote, quoniam Dominus ipſe eſt Deus. Ipſe fecit nos, & non ipſi nos. Nos populus ejus ſumus, & oves paſcuæ ejus. Introite in tabernacula ejus in hymnis, & confitemini illi. Laudate nomen ejus, quoniam Chriſtus Dominus, in ſæculum miſericordia ejus: atque in generationem & generationem veritas ejus. Lætentur cæli, & exultet terra, & omnia quæ in eis ſunt. Et omnes Chriſtiani laudantes & benedicentes gratias agamus ſoli Deo, gaudentes in nomine ſancto ejus gaudium magnum. Cecidit enim ſuperbus & perduellis Dei Choſroes. Cecidit, & præcipitatus eſt ad inferos, & deleta eſt de terra memoria ejus. Superbus ille & loquens iniquitatem in ſuperbia & contemptu adverſus Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum, verum Deum & intemeratam ejus matrem, benedictam Dominam noſtram Dei Genitricem ſemperque Virginem Mariam. Periit impius cum ſonitu. Converſus eſt labor ejus in caput ejus, & in verticem iniquitas ejus deſcendit. Nam XXIV. Februarii præteriti menſis, prima Indictione, ſeditione in eum mota ab ipſius filio primogenito Syroe, quemadmodum in alia juſſione vobis expoſuimus, Perſarum omnibus proceribus ac univerſo exercitu, copiiſque ex variis regionibus conductis, ab execrando Choſroe ad partes Siroæ, cum Gurdanaſpa Perſici exercitus prius duce tranſeuntibus, idem Deo inviſus Choſroes, dum fugam meditatur, captus vinctuſque in novum caſtellum, ab ipſomet ad recondendas ſervandaſque ab eo collectas pecunias extructum conjectus eſt.

XXV. autem ejuſdem menſis Februarii, Syroe coronato & Rege Perſarum inaugurato, ac XXVIII. ejuſdem menſis, cum Deo exoſus Choſroes quartum jam diem in vinculis, omnibus excruciatus doloribus, exegiſſet, ingratum illum & perduellem Dei, ſuperbumque ac blaſphemum Choſroen acerbiſſimo mortis genere Syroes ſuſtulit, uti ſciret Jeſum ex Maria natum, & a Judæis crucifixum, quemadmodum ipſe ſcripſerat, & quem convitiis inceſſerat, omnipotentem eſſe Deum, illique retribuere, prout a nobis ipſi reſcriptum fuerat. Et ille quidem Dei perduellis in hac vita periit. Abiit autem per viam Judæ Iſcariotæ, qui ab omnipotente Deo noſtro audierat, *Bonum erat homini illi ſi natus non fuiſſet*. Abiit in ignem non extinguendum, paratum Satanæ & æqualibus ejus.

In alia autem a nobis data vobis juſſione, ex caſtris noſtris ad Canzaca, quæ continebant acta a XVII. Octobris uſque ad XV. Martii ſignificavimus, quo pacto Deus, & Domina noſtra Deipara, nobis, Chriſtoque dilectis copiis noſtris ſuccurrerit, & quomodo in ipſo conſpectu noſtro Deo exoſus & e tumulo refodiendus Choſroes a Daſtagerchoſare

Edit. Pariſ. pag. 399.

ad Ctesiphontem usque fugam ca-
pessierit, suaque Palatia amiserit cum
Regni Persici Provinciis, ac denique
hac ratione commovere adversus il-
lum seditionem Siroes potuerit. Post
scriptam vero hanc nostram jussio-
nem, eamque missam XV. die præ-
sentis mensis Martii, dumque Chos-
roen inter & Siroen postmodum
contigerint explorare satagimus, mis-
sis in varia loca, atque ad Siarsura,
parvum Zabas, Chalcas & Jesdem,
utraque via, tum ex felicissimis cas-
tris nostris, tum ex Saracenis pio no-
stro imperio subjectis, ut quemad-
modum præfati sumus, motus qui
ibi sunt, certo resciremus, adduxe-
runt ad nos excubitores in castra ad
Canzaca Persam unum, & alterum
Armenium, a quibus porrecta nobis
est Epistola a quodam Persarum Se-
cretario, cui nomen est Chosdae & A-
xiamaranan, ad nos scripta, qua mis-
sum se significabat a Siroe in Persarum
Regem proclamato; cum aliis proce-
ribus, & ipsius Sirois ad nos litteris.
cumque ad Arman perveniisset, vi-
sum sibi esse ut duos istos viros ad
nos mitteret, quo vicissim seque ac
socios tutos incolumesque deduce-
rent, a nobis mitterentur. Ut autem
illum sibi timere intelleximus, ex eo
quod in itinere multa Persarum ca-
davera, eaque usque ad tria circiter
millia, a felicissimis copiis nostris in-
terfectorum versus Narban videret,
absque conductoribus nos convenire
vereretur: XXV. ejusdem Martii men-
sis ad illos misimus glorioſissimum Ma-
gistrum militum Eliam, cognomen-
to Barsoca, & Magnificentissimum
Theodorum Drungarium, cum dele-
cta juventute, ac XX. equis dextra-
riis sella instructis, qui illis occurre-
rent, eosque ad nos deducerent. Pla-
cuit etiam his adjungere Gusdanas-
pan Rusei filium, Persicarum copia-
rum Tribunum, qui ad nos venerat,
cum inter Siroen & Chosroen tu-
multus primum exarsit. XXX. porro
Martii mensis dum in ipsis nostris
castris juxta Canzaca versaremur ab
Elia, Theodoto & Gusdanaspa res-
ponsum accepimus, quo nobis signifi-
cabant se in altissimas nives in mon-
te Zara incidisse, missumque sibi ex
castellis Persam, cum animalibus seu
equis, sicque nives discidisse: lega-
tos vero a Siroe Rege missos, hisce
proximos esse ubi tum degebant par-
tibus se accepisse, sed propter im-
modicas nives, montem Zaram su-
perare non potuisse. Unde maxime
percepimus, nos una cum Chrisia-
mantibus copiis nostris, Dei clemen-
tiam & bonitatem omnino deducere
tutosque ac incolumes servare. Ete-
nim si vel paucos dies cunctati ad
montem Zaram fuissemus, ac dein-
de ejusmodi nives immodicæ deci-
dissent, tanta in illis locis annonæ
copia deficiente, in magnas prorsus
difficultates incidisset noster exerci-
tus. Ex quo enim ex Siarsuris castra
movimus, scilicet a XXIV. Februarii
mensis, usque ad XXX. Martii mensis,
ningere non desiit. Verum, Deo ju-
vante, cum in Canzacorum regio-
nem veniissemus, magnam commea-
tus copiam invenimus, tum homi-

Edit. Paris. pag. 400.

A καὶ πῶς ἀπώλοντο τὰ παλάτια αὐτοῦ μετὰ πολλῶν Ε-
παρχιῶν τῆς Περσικῆς πολιτείας, καὶ ὅτι διὰ τὸ τρό-
που τοῦτον ἠδυνήθη Σιρόης πεισθῆναι τῷ κίνη-
σιν κατ' αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὸ ποπῆσαι ἡμᾶς τῷ κέλευ-
σιν ἐκείνῳ, καὶ στεῖλαι αὐτῷ τῇ ιε' τοῦ παρόντος
Μαρτίου μηνὸς, ἐν τῇ φροντίζειν τε γνῶναι ἡμᾶς ἵνα
καὶ Χοσρόου καὶ Σιρόου τὰ παρακολουθήσωμεν, καὶ
πέμψαι ἡμᾶς ἐν ἑτέροις τόποις, καὶ ἕως τοῦ Σιαρ-
σούρων, καὶ ἕως τοῦ μικροῦ Ζάβα, τοῦ Χαλχὰς, τοῦ Ιεσ-
δίμ, ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ὁδοῖς, ἔκ τε τῶν ἡμετέ-
ρων ἐκστρατευμάτων, καὶ ἐκ τῶν Σαρακηνῶν τῶν ὄν-
των ὑπὸ τὴν φιλοχείσιον ἡμῶν πολιτείαν, διὰ τὸ, ὡς
εἴρηται, γνῶναι ἡμᾶς ἀκριβῶς τὰ ἐκεῖσε συμβάντα, τῇ
κδ' τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου μηνὸς, ἐλάβομεν πρὸς ἡμᾶς εἰς τὸ
ἄπλικτον ἡμῶν τὸ πλησίον τοῦ Καντζάκων τῆς σκύλ-
κας ἔνα Πέρσην, καὶ ἕνα Ἀρμένιον, οἵτινες ἀπέδω-
καν ἡμῖν ὑπομνηστικὸν γενόμενον παρὰ ἡμᾶς ἀπό τινος
Ἀσηκρήτις Περσῶν, ἔχοντος ὄνομα Χοσδάν, καὶ
Ἀξιαμαράνου, περιέχον ὅτι Σιρόου ἀναγορευθέντος
Βασιλέως Περσῶν, ἀπέλυσεν αὐτὸν μετὰ καὶ ἄλλων
Ἀρχόντων πρὸς ἡμᾶς, καὶ ὑπομνηστικὸν αὐτοῦ Σιρόου
γενόμενον παρὰ ἡμᾶς, καὶ ὅτι καταλαβὼν εἰς τὸ Ἀρ-
μαν, συνεῖδε τὸ ἀπολύσαι παρὰ ἡμᾶς τοὺς πρεσ-
βευτὰς δύο ἄνδρας ἐπὶ τῷ πεμφθῆναι τινὰς παρ' ἡμῶν
ἀσφαλεστάτους ἐξασφαλισαμένους αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ.
Ὡς δὲ ἐγνώσθη ἡμῖν διὰ τὸ θεωρῆσαι πολλὰ σκηνώμα-
τα. Περσῶν κατὰ τὴν ὁδὸν ἀναιρεθέντα ἀπὸ τῶν δυ-
τυχισάντων ἡμῶν στρατῶν ἀπὸ τῶν Νισιβέων περὶ τὰ χ
σκηνώματα. Καὶ ὅτι ἐκ τούτου δηλώσας ἐφοβήθη, χω-
εἰς τὴν διασώσων καταλαβεῖν πρὸς ἡμᾶς. Καὶ τῇ κδ'
τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου μηνὸς ἀπελύσαμεν πρὸς αὐτὸν Ηλίαν
τὸν ἐνδοξότατον Στρατηλάτην τὸν ἐπίκλην Βαρσομᾶ,
καὶ Θεόδοτον τὸν μεγαλεπιτήσατον Δρουγγάριον μετὰ
πολλῶν, ἐφ' ἵππων ἀδιστάκτων σκιλαρίων ἐφιλέ-
πων ἀπαντῆσαι, καὶ διασῶσαι αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς. Μεθ'
αὐτῶν δὲ συνεξαπέστειλε καὶ Γουσδανάσπαν τὸν
Ραζεὶ τὸν Χιλίαρχον τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ τὸν ἐλθόν-
τα πρὸς ἡμᾶς, ὅτε ἡ παραχὴ ἐγένετο μετὰ τοῦ Σι-
ρόου ἐν Χοσρόου. Καὶ τῇ λ' τοῦ Μαρτίου μηνὸς ἐ-
δεξάμεθα ἀπόκρισιν ἐν αὐτῇ τῇ ἀπλίκτῳ ἡμῶν
τῇ πλησίον, Καντζάκων, ἀπὸ Ηλίου καὶ Θεοδότου
(καὶ) Γουσδανάσπα, ὡς ὅτι μέγαν χειμῶνα ὄρυν
εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ζάρα, καὶ ὅτι ἐξέβαλλον ἐκ τῶν κα-
στελλίων Πέρσας, καὶ ἄλογα, ἐν οὕτω κόπτουσι τὰς
χιόνας. Καὶ ὅτι ἐγνώσθη αὐτοῖς πλησιάσαι ἐν τοῖς
μέρεσι ἐκείνοις τοὺς τρεῖς, τοὺς πεμφθέντας ἀ-
πὸ Σιρόου τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' ὅτι ἐκ τοῦ μέγα χει-
μῶνα γενέσθαι, οὐκ ἠδυνήθησαν ὑπερβῆναι τὸ ὄρος
τοῦ Ζάρα. Καὶ ἐκ τούτου ἐγνωμεν ἡμεῖς καὶ πάντες οἱ
τῶν φιλοχείσιον ἡμῶν ἐκστρατευμάτων ἐπὶ τὸ πλέον,
ὅτι ἡ τοῦ Θεοῦ δύναμις καὶ ἀγαθότης ὡδήγησεν ἡμᾶς καὶ
ὡδηγεῖ καὶ διασώζει. Εἰ γὰρ σωσθῆναι ἡμᾶς ὀλίγας ἡ-
μέρας ἐνβραδύναι ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ Ζάρα, καὶ εἰθ'
οὕτω γενέσθαι τὸν χειμῶνα, δαπανῶν ποσῶν μὴ
δεισκομένων ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις, εἰς μεγάλην
βλάβην εἶχεν ἐλθεῖν τὰ δυτυχίσαντα ἡμῶν ἐκστρατεύ-
ματα. Ἐξωθεν γὰρ ἐκινήσαμεν ἐκ τοῦ Σιαρ-
σούρων, τυπίσιν, ἀπὸ τῆς κδ' τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς,
μέχρι τῆς λ' τοῦ Μαρτίου μηνὸς οὐκ ἐπαύσατο χιονίζειν.
Ἀλλὰ σὺν τοῦ Θεοῦ ἐλθόντες, ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ Καν-

ζάκων, ὕραμεν ἅπαντας πολλὰς καὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τῶ Καντζάκων, ἐμείναμεν, τελείᾳ οὔσῃ καὶ ἐχούσῃ πλείους τριχιλίους οἴκους, καὶ ἐν τοῖς πέριξ χωρίοις, ὥστε δυνηθῆναι ἡμᾶς τοσαύτας ἡμέρας ἐν ἑνὶ τόπῳ ἐπ'σεῖσαι. καὶ ἐπελθόσαμεν τοῖς τῇ φιλοχρίστων ἡμῶν ἐκστρατεύμασιν, ἵνα τὰ ἄλογα αὐτῶν εἰς τοὺς οἴκους τῆς πόλεως βάλωσι διὰ τὸν χειμῶνα, καὶ ἵνα ἕκαστος ἓν ἵππον εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἔχῃ εἰς τὸ ἀπλήκτον ἡμῶν. πλησίον γὰρ αὐτῆς τῇ πόλεως ἐστὶ τὸ φωσάτον ἡμῶν. ὁ γὰρ Βαρσημανᾶς τῆς πόλεως τῶ Καντζάκων, καὶ οἱ κτήτορες αὐτῆς, νικᾶ ἔμαθον ὑπερβῶσαι ἡμᾶς εἰς τὸ ὄρος τὸ Ζαρᾶ, ἀνεχώρησαν, καὶ εἰς ὀρεινοὺς τόπους ἀπῆλθον εἰς ὀχυρώματα καστέλλια. Νικᾶ δὲ ἐδεξάμεθα τοὺς δύο ἀνθρώπους τοὺς πεμφθέντας ἀπὸ Σειρόου τῦ Βασιλέως Περσῶν, τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, τυτέστι τὸν Πέρσιν, ἀπελύσαμεν μετὰ καὶ ἑτέρων ἀνθρώπων πρὸς τὸν Βαρσημανῶν τῇ Καντζάκων, ἀπὸ μ' μιλίων ὄντα, καὶ εἰς καστέλλιον ὀχυρὸν, καὶ ἐπεμψαμεν πρὸς αὐτὸν ὑπομνηστικόν, ἵναπερ ζ' ἄλογα λόγῳ τῇ πρεσβείων ἐντρεπίσῃ, εἰς τὸ εὐθυτόμως καὶ ἀνεμποδίστως ἀπελθεῖν αὐτοὺς πρὸς Σειρόην Βασιλέα Περσῶν. Καὶ δεξάμενος τοὺς πεμφθέντας παρ' ἡμῶν ὁ Βαρσημανᾶς, ἐν τῷ τοιούτων ἡμῶν ὑπομνηστικόν, ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐφύλαξαν καὶ ἡμᾶς, καὶ Σειρόην Βασιλέα Περσῶν καὶ αὐτὸς ἐν πάσῃ οἱ ἀριθμητὴς ἐκεῖσε. Ἐπληροφορήθησαν γὰρ ἐκ τῦ πεμφθέντος Πέρσου ἀπὸ τῦ πρεσβεύτου, ὅτι ὁ θεομάχος Χοσρόης ἀπώλετο, ἐν ὅτι Βασιλεὺς Περσῶν Σειρόης ἐγένετο, καὶ ἐπέγραψεν ἡμῖν ὁ αὐτὸς Βαρσημανᾶς, ὅτι πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν ἐγκελευθέντα αὐτῷ τὰ ἄλογα τῇ πρεσβείων ἐνδυτρεπῆ ποιεῖ. καὶ ἵνα δέξηται δευτέραν ἡμῶν κέλευσιν πεμφθῆναι καταλαβεῖν τοὺς πρεσβεύτας, πρὸς ἡμᾶς αὐτὸς δι' ἑαυτῦ ὁ Βαρσημανᾶς ἔρχεται φέρων τὰ τοιαῦτα ἄλογα, ἐφ' ἅλων πᾶσαν ὑπουργίαν ἐν δουλείαν ἐπλήρωσαι. Ἐπιφωσκόντων δὲ ἡμῶν ἐν αὐτῇ τῇ ἀπλήκτῳ τῇ πλησίον τῦ Καντζάκων ἕως τῆς τρίτης τῦ Ἀπριλλίου μηνός, ἐπικαταλαβὼν Φωὰκ ὁ Ἀσκρῆτις, ὁ καὶ Ραρᾶς, περὶ ὥραν δευτέραν Κυριακῆς αὔσης. Καὶ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐδεξάμεθα αὐτὸν, καὶ ἀπέδοκεν ἡμῖν ὑπομνηστικὸν Καβὰτ τῦ Σειρόου τῦ ἡμετέρου Βασιλέως Περσῶν, περιέχοντα τὴν ἀναγόρδοσιν αὐτῦ, καὶ ὅτι θέλει μεθ' ἡμῶν καὶ μετὰ ἑκάστου ἀνθρώπου εἰρήνην ἔχειν. Συνεδαμεν οὖν τὸ ἴσον τῦ ὑπομνηστικῦ Καβάτ, καὶ Σειρόου τῦ ἡμετέρου ὑποτάξαι τῇ παρούσῃ ἡμῶν κελεύσῃ· οὐδ' οὕτω δὲ καὶ τὸ παρ' ἡμῶν ἀντιγραφὴν αὐτῷ ὑποτάξαι. Ἕως δὲ τῆς ἑβδόμης τῦ Ἀπριλλίου μηνὸς, ἐν αὐτῇ τῇ ἀπλήκτῳ ἡμῶν ἐπεσκάμεθα τῇ πλησίον τῦ Καντζάκων, τυτέστι τὰς κζ' ἡμέρας καὶ τῇ ὑγιείᾳ τῦ αὐτῦ μηνὸς ἀπελύσαμεν τὸν αὐτὸν Φωὰκ, τὸν Ἀσκρῆτις, τὸν καὶ Ραρᾶν, καὶ τὸ ἐνδιχόμενον θεραπεύσαντες αὐτὸν, καὶ πάσας τὰς μετ' αὐτῦ, ἐπειδὴ ἔχειν μετ' αὐτῦ καὶ πρόσωπα ὑπόλοιπα. Καὶ ἀπελύσαμεν μετ' αὐτῦ Εὐσάθιον τὸν μεγαλοπρεπέστατον Ταβουλάριον. Καὶ οὕτω θαρροῦμεν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀγαθὸν καὶ παντοδύναμον Θεὸν, καὶ εἰς τὴν Δέσποιναν ἡμῶν τὴν Θεοτόκον, ὅτι πάντα τὰ καθ' ἡμᾶς παρὰ τὴν ἀγαθότητα αὐτῶν ἔχομεν διευκῦναι.

Καὶ ἡμᾶς δὲ τῇ ἡ τῦ αὐτῦ μηνὸς ἐκινήσαμεν σὺν

num, tum equorum. sed & in ipsa Canzacorum urbe manſimus, sat ampla, quæque domos ter mille complectitur, tum etiam in vicinis locis, ita ut complures dies uno in loco morari nobis licuerit, præcepimusque copiis nostris Christi-amantibus, ut equos suos in urbis ædes propter nives ingruentes deducerent, ita ut ex militibus singuli equum unicum in castris servarent: proxime enim hanc urbem ea sunt. Barismanas enim urbis Canzacorum, civesque illius omnes, ut montem Zaram nos superasse intellexere, recessierunt, ac in montes & in munitiora castella confugerunt. Ut vero duos illos viros a Siroe Persarum Rege missos recepimus, alterum ex iis, Persam scilicet, una cum aliis ad Barismanem Canzacorum, qui a XL. milliaribus aberat, & in munitum castellum se recluserat, misimus, datis ad illum litteris, quibus mandabatur, uti equos VII. pro legatis pararet, quo expedite ac sine ullo impedimento ad Siroen Regem possent proficisci. Barismanas vero, acceptis ab Imperatore missis legatis, nostrisque sacris litteris, & qui tum cum illo aderant, nos & Siroen Persarum Regem, per multas horas, faustis acclamationibus laudibusque prosecuti sunt. A legato quippe illo Persa, perduellem Dei Chosroen periisse, Regemque Siroen proclamatum certiores erant facti. Rescripsit deinde nobis idem Barismanas, equos se, sicut a nobis mandatum fuerat, instruxisse, & cum alteram nostram jussionem acceperit, qua legatorum adventus sibi significaretur, se quamprimum ad nos accessurum, equisque confestim adductis, officia sua servitiaque omnia præstiturum. Cum igitur in iisdem ad Canzaca positis castris essemus morati usque ad III. mensis Aprilis diem, qui in Dominicam incidit, advenit Phajacus Regi A Secretis, qui & Rharna vocabatur, circa horam secundam, eundemque hac ipsa hora excepimus, litteris a Cabata Siroe clementissimo Persarum Rege, quæ ejus inaugurationem continebant, quibusque nobiscum, & cum quovis hominum, pacem habere velle significabat, ab illo acceptis. Visum ergo nobis est clementissimi Cabatæ Siroes litterarum exemplar huic nostræ ad vos jussioni subjungere, ut & quid ad illas deinde rescripserimus. A septimo igitur mensis Aprilis die, in iisdem nostris ad Canzaca castris XXVII. dies exegimus: ac ejusdem mensis octavo, ipsum Pheacum A Secretis, Rharnan appellatum, honorifice quantum licuit acceptum, ut & qui cum illo erant, dimisimus; habebat enim secum promiscuum famulitium. Cum illo vero misimus magnificentissimum Tabularium Eustathium. Atque ita confidimus Dominum nostrum Jesum Christum bonum & omnipotentem Deum, & Dominam nostram Dei Genitricem res omnes nostras secundum eorum clementiam curaturos.

Nos porro ejusdem mensis die VIII. Deo auspice, castra movimus, in Ar-

Edit. Paris. pag. 491.

Edit. Paris. pag. 402.

„ menlam iter facturi. Vos autem bene
„ valete, continuasque ac indefessas o-
„ rationes ad Deum fundite, quo, sicut
„ peroptamus, vos quamprimum revisere
„ nobis largiatur.

EXEMPLAR commonitorii a Cabata, qui & Siroes dictus est, clementissimo Rege Persarum, missi ad Heraclium piissimum & a Deo servatum nostrum Imperatorem.

A ΙΣΩΝ ΥΠΟΜΝΗΣΤΙΚΟΥ γενομένου ἀπὸ Καβάτου τοῦ καὶ Σειροὲ τοῦ ἡμερωτάτου Βασιλέως Περσῶν, πρὸς Ἡράκλειον τὸν εὐσεβέστατον καὶ Θεοφύλακτον ἡμῶν Βασιλέα.

A CABATA SADASADASAC, *Heraclio clementissimo & a Deo servato Imperatori Romanorum, Fratri nostro, plurimam gratiam imperitimur.*

ΠΑΡΑ ΚΑΒΑΤΟΥ ΣΑΔΑΣΑΔΑΣΑΧ Ἡρακλείῳ τῷ ἡμερωτάτῳ Βασιλεῖ Ρωμαίων, τῷ ἡμετέρῳ Ἀδελφῷ, πλείστην χαρὰν ὑποτιθέμεθα.

B *Clementissimo Imperatori Romanorum, & Fratri nostro.*

Τῷ ἡμερωτάτῳ Βασιλεῖ Ρωμαίων καὶ Ἀδελφῷ ἡμῶν.

„ Nos Dei providentia absque ullo la-
„ bore insigni diademate donati, pa-
„ trum ac majorum nostrorum solium su-
„ mus consecuti. At cum tam benefice
„ ab ipso Deo nos dignatos agnoscamus,
„ ut illustrem adeo thronum experi-
„ mur ac dominationem, si quid esset
„ quod humani generis utilitati ac sola-
„ tio conduceret; quantum in nobis
„ fuit, & prout decuit, id continuo
„ fieri liberaliter beneficeque imperavi-
„ mus. Quandoquidem igitur ad sum-
„ mam hanc dignitatem & imperium
„ nos Deus evexit, id protinus in ani-
„ mo statutum fuit, ut quoquot homines
„ detinebantur in vinculis dimitteren-
„ tur. Sed & si quid erat quod humanæ
„ conditionis ac hujusce vitæ utilitati
„ ac commodo fructum afferret, nobisque
„ statuere liceret, id fieri non modo
„ præcepimus, sed & confectum est.
„ Quinetiam nobis deliberatum est ac
„ constitutum, uti vobiscum, Romano-
„ rum Imperator, Frater noster, cumque
„ Romana Republica, cæteris que popu-
„ lis, ac aliis Regulis, qui circa imper-
„ rium nostrum undique habitant, pacem
„ & amicitiam deinceps colamus. Quod
„ autem Fraternitas vestra, Romanorum
„ Imperator, affectam se gaudio dixit,
„ quod nos eumdem Thronum obtinue-
„ mus, ...

C Ἡμεῖς διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Θεοῦ καλοποδίνως τῷ μεγάλῳ διαδήματι ἐκοσμήθημεν, καὶ τὸν θρόνον τῷ πατρῶν καὶ γονέων ἡμῶν ἐπιλαβόμεθα. Διόπερ τὸ σπουδαιότερον ἀξιωθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐπιλαβέσθαι τοιούτου θρόνου, καὶ τῆς δεσποτείας σωμεῖδαμεν. Εἴ τι ἐστὶ πρὸς ὠφέλειαν, καὶ διαταξίαν τῆς ἀνθρωπότητος διαπράξασθαι, πρὸς τὸ ἡμῖν ἐνδιχόμενον, καὶ ὡς ἔστιν, δίοργιτικῶς ἐπελάβεσθαι χωρίσαι. Ἐπ' αὐτοῖς ἀφιέρωσεν ἡμᾶς εἰς τοιοῦτον μέγαν θρόνον καὶ διαποτείαν, πρόθεσιν ἔχομεν τοῦ ἀπολύσαι ἕκαστον, καὶ οἷον δήποτε ἄνθρωπον, κατεχόμενον ἐν φυρᾷ. Καὶ λοιπὸν εἴ τι ἐστὶ πρὸς ὠφέλειαν καὶ διαταξίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς πολιτείας ταύτης, καὶ ἐνδιχόμενον ὧν πεπλάθῆναι παρ' ἡμῶν, ἐπελάβεσθαι, καὶ ἰχνεύειν. Καὶ τοιαύτην πρόθεσιν ἔχομεν, ἵνα μεθ' ὑμῶν τοῦ Βασιλέως τοῦ Ρωμαίων, καὶ Ἀδελφοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας, καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν, καὶ ἑτέρων Βασιλίσκων τοῦ κύκλῳ ὄντων τῆς ἡμετέρας πολιτείας, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ ὦμεν. Διὰ δὲ τὸ χαροποιηθῆναι τὸν Ἀδελφότητα ὑμῶν τὸν Βασιλέως τοῦ Ρωμαίων τὸ ἐπιλαβέσθαι ἡμᾶς τοῦ αὐτοῦ θρόνου, ...

Cætera pro vetustate desiderantur in Cod. MS.

Ἐλλιπὲς ἐστὶ τὸ τέλος ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος.

FINIS CHRONICI PASCHALIS.

SELE-

SELECTA QUÆDAM AD ILLUSTRATIONEM CHRONICI PASCHALIS.

Edit. Paris. pag. 403.

EORUMDEM INDEX.

I. Χρόνων ἀπίθμησις ἡ ὁμάς.

Temporum putatio & ſumma. *Ex Scaligero lib.* VII. *de emendat. temp. & Uranologio Petavii.*

II. Δήλωσις τῶν ὑποκειμένων κεφαλαίων, πότε ἡ ἐπὶ τίνος αὐτῶν ἕκαστον ἐπλπρώθη.

Explicatio ſubjectorum capitum, quando & ſub quo unumquodque contigit. *Ex Uranolog. Petavii.*

III. Imperatorum Romanorum Catalogus ab Auguſto ad Conſtantinum Monomachum. *Vide Notas ad pag. Chronici* 150.

IV. Liber generationis ab Adam uſque ad ordinem quæ (*ſic*) continetur in hoc libro. *Opus quod Hippolito Portuenſi adſcribi poſſe duximus in Præfatione: ex editione Henr. Caniſii & Philippi Labbei, ad fidem Codicis Collegii Pariſ. Soc. Jeſu recognitum.*

V. Fragmentum ex Euſebii Chronicis. *Ex Codd. Reg.* 2431. *fol.* 17. & 2919. & *Colberteo* 1350.

VI. Ex Heſychio, in Nativitatem Chriſti. *Ex iiſdem Codd.*

VII. Ex Anonymo, de Chriſti Nativitatis & Paſſionis annis. *Ex Cod. Reg.* 2431. *fol.* 172. *v.*

VIII. Σύγγραμμα Ἐκκλησιαστικὸν περὶ τῶν ὁ. μαθητῶν τοῦ Κυρίου, Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου, ἀρχαίου ἀνδρός, &c.

Dorotheus de lxx. Diſcipulis Domini, &c. *Ex Codd. Reg.* 2760. & 2819.

IX. Τῶν ιβ' Ἀποστόλων αἱ πατρίδες, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γεννησάντων.

Duodecim Apoſtolorum patriæ, eorumque nomina, ex quibus ſunt nati. *Ex Cod. Reg.*

X. Theodoritus Epiſcopus Tyri, de baptiſmo Sanctorum Apoſtolorum & Deiparæ. *Ex Chron. MS. Symeonis Logothetæ.*

XI. Fragmentum ex Faſtis Cuſpinianeis, in omiſſorum ſpecimen.

XII. Deſcriptio Conſulum ex quo primum ordinati ſunt, Faſtorum Idatianorum lemmate hactenus edita, *ad MS. exemplar Collegii Pariſienſis Soc. Jeſu recognita, & cum Arnaldi Pontaci Epiſcopi Vaſatenſis editione collata.*

XIII. Faſti Græci ab an Chr. CXXXVIII. ad annum CCCLXII. *Ex Cod. Savilliano, & Editione V. C. Henr. Doduelli in Append. ad Diſſert. Cyprianic.*

XIV. Faſti Græci alii, ex apographo Voſſiano, ab anno CCXXII. ad annum DCXXX. *Ex edit. ejuſdem Doduelli.*

XV. Fragmentum Faſtorum ab anno Chriſti CCV. ad annum CCCLIV. *Ex Bucherio.*

XVI. Ex temporibus Gallieni, quis, quantum temporis Præfecturam Urbis adminiſtraverit, ab anno Chriſti CCLIV. ad annum CCCLIV. *Ex Bucherio.*

XVII. Catalogus Pontificum Romanorum, in quo Faſti aliquot Conſulares recenſentur. *Ex Bucherio.*

XVIII. Paſchalis centum annorum, ab anno Chriſti CCCXII. ad

annum CCCCXI. *Ex Auctario, ubi emaculatius datur.*

XIX. Laterculus Faſtorum Conſularium, ab Auſonii & Olybrii Conſulatu, ad XVII. Poſt-Conſularum Baſilii. *Ex Cod. Colbert.* 240. *& ex edit. Arnaldi Pontaci poſt Notas in Euſebii Chronicon.*

XX. Laterculus alter Conſulum, poſt Chronicon Sebatoris. *Ex eodem Cod. Colbert.*

XXI. Methodus qua invenitur cujuſque menſis quæcumque dies, & in quam ſeptimanæ feriam incurrit, & in quem annum incidit Biſſextus. *Ex Commentario Heraclii Imperatoris in προχείρους Ptolemæi Canones, ex edit. Doduelli V. C.*

XXII. Variæ Lectiones ad binas Epiſtolas Dionyſii Exigui de ratione Paſchæ. *Ex variis Codicibus MSS. Regio, Colbertino & Petaviano.*

XXIII. De Paſchate Judæorum. *Ex Cod. Colbertino.*

XXIV. Argumenta Ægyptiorum, quorum meminit Dionyſius Exiguus in Epiſtola ad Petronium, & Victorius in Canone Paſchali. *Ex Cod. Colbertino* 240. *poſt Epiſtolam Paſchaſini Epiſcopi ad Papam Leonem.*

XXV. De triplici Græcorum æra, & ea qua utitur Auctor Paſchalis Chronici. *Ex Petavio lib.* IX. *de Doctr. temp. cap.* III.

XXVI. De duabus Epochis Chriſti, &c. *Ex eodem Petavio, lib.* VIII. *Auctarii cap.* I.

XXVII. Methodus Epactarum, & Novilunii inveſtigandi ratio, qua utitur Auctor Chronici Paſchalis. *Ex eodem, lib.* IX. *de Doctr. temp. cap.* V.

XXVIII. Methodus ad Paſchales terminos ſive Judaica Paſchata cognoſcenda, qua Auctor Chronici Paſchalis utitur. *Ex eod. lib.* VIII. *Auctarii cap.* XI.

XXIX. Laterculus menſium Macedonicorum.

I.

ΧΡΟΝΩΝ ΑΡΙΘΜΗΣΙΣ ΚΑΙ ΝΜΑΣ.

TEMPORUM PUTATIO ET SUMMA.

Ἀδὰμ	ἔτη	σλ′		Adam	ann.	230	
Σὴθ		σε′	υλε′	Seth		205	435
Ἐνὼς		ρϟ′	χκε′	Enos		190	625
Καϊνὰν		ρο′	ψϟε′	Cainan		170	795
Μαλελεὴλ		ρξε′	ϡξ	Malaleel		165	960
Ἰαρὲδ		ρξβ′	͵αρκβ′	Jared		162	1122
Ἐνὼχ		ρξε′	͵αρπζ	Enoch		165	1287
Μαθουσάλα		ρξζ′	͵αρνδ′	Mathuſala		167	1454
Λάμεχ		ρπη′	͵αχμβ′	Lamech		188	1642
Νῶε		φ′	͵βρμβ′	Noe		500	2142
Σὴμ		ρ′		Sem		100	
Ἀρφαξὰδ		ρλε′		Arphaxad		135	
Καϊνὰν		ρλ′		Cainan		130	
Σάλα		ρλ′		Sala		130	
Ἔβερ		ρλβ′		Heber		132	
Φάλεγ		ρλ′		Phaleg		130	
Ῥαγαῦ		ρλβ′		Ragau		132	
Σερούχ		ρλ′		Seruch		130	
Ναχὼρ		σο′		NacBor		270	
Θάῤῥα		ο′		Tharrha		70	
Ἀβραὰμ		ρ′		Abraam		100	
Ἰσαὰκ		ξ′		Iſaac		60	
Ἰακὼβ		πε′		Jacob		85	
Λεβὶ		μζ′		Levi		47	
Καάθ		ξβ′		Caath		62	
Ἀρὰμ		οε′		Aram		75	
Μωυσῆς		π′		Moyſes		80	
Ἐν τῇ ἐρήμῳ		μ′		In deſerto		40	
Ἰησοῦς		λβ′		Jeſus		32	
Οἱ πρεσβύτεροι		ν′		Seniores		50	
Χουσαρσαθὲμ		*ν′	͵γϡθ′	Chuſarſathem	ann.	50	3909
Γοθονιὴλ		ν′	͵γϡθ′	Othoniel		50	3959
Αἰγλὼμ		ιη′	͵γϡοζ′	Æglom		18	3977
Λὼθ		ν′	͵δχζ′	Aoth		50	4027
Σαμεγὰρ		κ′	͵δμζ′	Semegar		20	4047
Ἰαβουσαῖος		κ′	͵δξζ′	Jebuſæi		20	4067
Δεββώρα		μ′	͵δρζ′	Debbora		40	4107
Ὠρεὶφ καὶ Ζὶφ		ζ′	͵δρι′	Oriph, & Ziph		7	4114
Γεδεὼν		μ′	͵δρν′	Gedeon		40	4154
Ἀβιμέλεχ		γ′	͵δρνζ′	Abimelech		3	4157
Θώλα		κβ′	͵δροϡ′	Thola		22	4179
Ἰαεὶρ		κβ′	͵δσα′	Jaer		22	4201
Ἀμμανῖται		ιη′	͵δσιϡ′	Ammanitæ		18	4219
Ἰεφθαὲ		ς′	͵δσκε′	Jephtae		6	4225
Ἐσεβὼν		ζ′	͵δσλβ′	Eſſebon		7	4232 *Edit. Parij.*
Αἰλὼν		ι′	͵δσμβ′	Ælon		10	4242 *pag. 405.*
Ἀβδὼν		η′	͵δσε′	Abdon		8	4250
Φιλιστιὶμ		μ′	͵δσϟ′	Philiſtæi		40	4290
Σαμψὼμ		κ′	͵δτι′	Sampſon		20	4310
Ἀναρχίας ϗ εἰρήνης		μ′	͵δτρ′	Interregni & pacis		40	4350
Ἠλὶ ἱερεὺς		κ′	͵δτο′	Heli Sacerdos		20	4370
Σαμουὴλ ἱερεὺς		κ′	͵δτϟ′	Samuel Sacerdos		20	4390
Σαοὺλ		μ′	͵δυλ′	Saul		40	4430
Δαυὶδ		μ′	͵δυο′	David		40	4470
Σολομὼν		μ′	͵δφι′	Salomon		40	4510

Roboam	17	4527	Ραβοάμ	ιζ	͵δφκζ
Abia	3	4530	Αβιά	γ	͵δφλ
Aſa	41	4571	Ασά	μα	͵δφοά
Joſaphat	39	4610	Ιωσαφάτ	λϑ	͵δχι
Joram	8	4618	Ιωράμ	η	͵δχιη
Ochozias	1	4619	Οχοσίας	α	͵δχιϑ
Gotholia	7	4626	Γοθολία	ζ	͵δχκς
Joas	40	4666	Ιωάς	μ	͵δχξς
Amaſias	29	4695	Αμασίας	κϑ	͵δχϟε
Ozias	52	4747	Οζίας	νβ	͵δψμζ
Joathan	16	4763	Ιωαθάμ	ις	͵δψξγ
Achaz	16	4779	Αχάζ	ις	͵δψοϑ
Ezechias	29	4808	Εζεκίας	κϑ	͵δωη
Manaſſes	55	4863	Μανασσῆς	νε	͵δωξγ
Amos	2	4865	Αμώς	β	͵δωξε
Joſias	31	4896	Ιωσίας	λα	͵δωϟς
Joachaz	1	4897	Ιωαχάς	α	͵δωϟζ
Joacim	11	4908	Ιωακείμ	ια	͵δϡη
Jechonias	1	4909	Ιεχονίας	α	͵δϡθ
Sedecias	11	4920	Σεδεκίας	ια	͵δϡκ
Nabuchodonoſor	24	4944	Ναβυχοδονόσορ	κδ	͵δϡμδ
Valamadarach	5	4949	Ουαλμαδαράχ	ε	͵δϡμϑ
Baltaſar	3	4952	Βαλτάσαρ	γ	͵δϡνβ
Darius, & Aſtyages	17	4969	Δαρεῖος ὁ Ασυάγης.	ιζ	͵δϡξϑ
Cyrus Perſa	32	5001	Κῦρος ὁ Πέρσης	λβ	͵α
Cambyſes	8	5009	Καμβύσης	η	͵θ
Darius Medus	28	5037	Δαρεῖος ὁ Μῆδος	κη	͵λζ
Xerxes	21	5058	Ξέρξης	κα	͵νη
Artaxerxes	33	5091	Αρταξέρξης	λγ	͵ϟα
Darius	19	5110	Δαρεῖος	ιϑ	͵ρι
Artaxerxes	34	5144	Αρταξέρξης	λδ	͵ρμδ
Ochus	22	5165	Ωχος	κα	͵ρξε
Arſes Ochus	2	5167	Αρσῆς Ωχος	β	͵ρξζ
Darius	6	5173	Δαρεῖος	ς	͵ρογ
Alexander Macedo	12	5185	Αλέξανδρος ὁ Μακεδών	ιβ	͵ρπε
Ptolemæus Ægypti	24	5209	Πτολεμαῖος ὁ Αἰγύπτου	κδ	͵σϑ
Ptolemæus Philadelphus	30	5239	Πτολεμαῖος Φιλάδελφος	λ	͵σλϑ
Ptolemæus Evergetes	25	5264	Πτολεμαῖος Εὐεργέτης	κε	͵σξδ
Ptolemæus Philopator	17	5281	Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ	ιζ	͵σπά
Ptolemæus Epiphanes	23	5304	Πτολεμαῖος Επιφανής	κγ	͵στδ
Edit. Pariſ. pag. 406. Ptolemæus Philometor	35	5339	Πτολεμαῖος Φιλομήτωρ	λε	͵στλϑ
Ptolemæus Evergetes	29	5368	Πτολεμαῖος Εὐεργέτης	κϑ	͵στξη
Ptolemæus Phyſconis	16	5384	Πτολεμαῖος Φύσκωνος	ις	͵στπδ
Ptolemæus Siderite	9	5393	Πτολεμαῖος Σιδητέτης	ϑ	͵στϟγ
Ptolemæus, qui & Alexander	3	5396	Πτολεμαῖος, ὁ καὶ Αλέξανδρος	γ	͵στϟς
Ptolemæus Soter	8	5404	Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ	η	͵υδ
Bacchus novus	28	5432	Διόνυσος ὁ νέος	κη	͵υλβ
Cleopatra	22	5454	Κλεοπάτρα	κβ	͵υνδ
C. Julius Romanorum	4	5458	Γαῖος Ἰούλιος Ρωμαίων	δ	͵υνη
Cæſar Auguſtus	57	5515	Καῖσαρ Αὔγουστος	νζ	͵φιε
Tiberius	22	5537	Τιβέριος	κβ	͵φλζ
Cajus	4	5541	Γάϊος	δ	͵φμα
Claudius	14	5555	Κλαύδιος	ιδ	͵φνε
Nero	14	5569	Νέρων	ιδ	͵φξϑ
Veſpaſianus	10	5579	Ουεσπασιανός	ι	͵φοϑ
Titus	3	5582	Τίτος	γ	͵φπβ
Domitianus	15	5597	Δομετιανός	ιε	͵φϟζ
Nerva	1	5598	Νέρουας	α	͵φϟη
Trajanus	18	5616	Τραϊανός	ιη	͵χις
Adrianus	21	5637	Αδριανός	κα	͵χλζ
Ælius Antoninus	20	5657	Αἴλιος Αντωνῖνος	κ	͵χνζ
Marcus Antoninus	16	5673	Μάρκος Αντωνῖνος	ις	͵χογ

	Κόμοδος	ιβ′	,ϡχπ′	Commodus	12	5685
γρ. Σέπτος	* Σεπτίμιος	ιε′	,ϡψγ′	Severus	18	5703
	Αντώνιος Καρακάλλας	ζ′	,ϡψι′	Antonius Caracalla	7	5710
	Αντώνιος ἄλλος	δ′	,ϡψιδ′	Antonius alter	4	5714
	Αλέξανδρος Μαμίας	ιδ′	,ϡψκζ′	Alexander Mameæ	14	5727
	Μαξιμῖνος	γ′	,ϡψλ′	Maximinus	3	5730
	Γορδιανός	ς′	,ϡψλς′	Gordianus	6	5736
	Φίλιππος	ς′	,ϡψμβ′	Philippus	6	5742
	Δέκιος	α′	,ϡψμγ′	Decius	1	5743
	Γάλλος καὶ Βολουσιανός	β′	,ϡψμα′	Gallus & Volusianus	2	5745
	Οὐαλεριανὸς καὶ Γαλῖνος	ιε′	,ϡψξ′	Valerianus, & Galienus	15	5760
	Κλαύδιος	α′	,ϡψξα′	Claudius	1	5761
	Αὐρήλιος	ς′	,ϡψξζ′	Aurelianus	6	5767
	Πρόβος	ζ′	,ϡψοδ′	Probus	7	5774
	Κᾶρος καὶ Καρῖνος	β′	,ϡψος′	Carus, & Carinus	2	5776
	Διοκλητιανός	κ′	,ϡψοϛ′	Diocletianus	20	5796
	Κωνσταντῖνος	λβ′	,ϡωκϛ′	Constantinus	32	5828
	Κωνστάντιος	κβ′	,ϡωκβ′	Constantius	22	5852
	Ἰουλιανός	γ′	,ϡωνε′	Julianus	3	5855
	Ἰοβιανός	α′	,ϡωνς′	Jovianus	1	5856
	Οὐαλεντινιανός	ι′	,ϡωξς′	Valentinianus	10	5866
	Οὐάλης	δ′	,ϡωο′	Valens	4	5870
	Θεοδόσιος	ις′	,ϡωπς′	Theodosius	16	5886
	Ἀρκάδιος	ιδ′	,ϡϡ′	Arcadius	14	5900
	Θεοδόσιος ὁ υἱός	μβ′	,ϡϡμβ′	Theodosius Junior	42	5942
	Μαρτιανός	ς′	,ϡϡμϛ′	Marcianus	6	5948
	Λέων	ιϛ′	,ϡϡξς′	Leo	18	5966
	Ζήνων	ιζ′	,ϡϡπγ′	Zeno	17	5983
	Ἀναστάσιος	κζ′	,ϛι′	Anastasius	27	6010 *Edit. Paris.*
	Ἰουστῖνος	θ′	,ϛιθ′	Justinus	9	6019 *pag. 407.*
	Ἰουστινιανός	λϛ′	,ϛνζ	Justinianus	38	6057
	Ἰουστῖνος υἱός	ιγ′	,ϛο′	Justinus Junior	13	6070
	Τιβέριος	δ′	,ϛοδ′	Tiberius	4	6074
	Μαυρίκιος	κ′	,ϛϟδ′	Mauricius	20	6094
	Φωκᾶς	η′	,ϛρβ′	Phocas	8	6102
	Ἡράκλειος	λα′	,ϛρλγ′	Heraclius	31	6133
	Κωνσταντῖνος	α′	,ϛρλδ′	Constantinus	1	6134
	Κωνσταντῖνος	κζ′	,ϛρξα′	Constantinus	27	6161
	Κωνσταντῖνος	ιζ′	,ϛροη′	Constantinus	17	6178
	Ἰουστινιανός	ι′	,ϛρπϡ′	Justinianus	10	6188
	Λέων	γ′	,ϛρϟφ′	Leo	2	6191
	Τιβέριος ὁ καὶ Ἀψίμαρος	ζ′	,ϛρϟϡ′	Tiberius, qui & Apsimarus	7	6198
	Ἰουστινιανὸς πάλιν	ϛ′	,ϛσδ′	Justinianus iterum	6	6204
	Φιλιππικὸς, ὁ δὲ Βαρδάνης	β′	,ϛσϛ′	Philippus, qui & Bardanes	2	6206
	Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος	γ′	,ϛσθ′	Artemius, qui & Anastasius	3	6209
	Θεοδόσιος ὁ Ἀτραμυττηνός	α′	,ϛσι′	Theodosius Atramytenus	1	6210
	Λέων, ὁ καὶ Κόνων	κε′	,ϛσλε′	Leo, qui & Cono	25	6235
	Ἀρταβάσδος	γ′	,ϛσλϡ′	Artavasdus	3	6238
	Κωνσταντῖνος, υἱὸς Λέοντος	λα′	,ϛσξθ′	Constantinus, Leonis F.	31	6269
	Λέων, υἱὸς Κωνσταντίνου	δ′	,ϛσοδ′	Leo, Constantini F.	5	6274
	Κωνσταντῖνος, υἱὸς Λέοντος σὺν τῇ μητρὶ Εἰρήνῃ	ι μ β′	,ϛσπδ′	Constantinus, Leonis F. cum matre Irene	10,M.2	6284
	Κωνσταντῖνος μόνος	ϛ′ μ θ′	,ϛσϟ′	Constantinus solus	6.M.9	6290
	Εἰρήνη ἡ μήτηρ αὐτοῦ πάλιν	β′ μ ϛ′	,ϛϟβ′	Irene illius mater rursum	2,M.6	6292
	Νικηφόρος	η′ μθ′	,ϛτα′	Nicephorus	8,M.9	6301
	Σταυράκιος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ	β′	,ϛτγ′	Stauracius, Nicephori F.	2	6303
	Μιχαὴλ καὶ Θεοφύλακτος	β′	,ϛτε′	Michael & Theophylactus	2	6305
	Λέων ὁ Ἀρμένης	ζ′	,ϛτιβ′	Leo Armenius	7	6312

Michael	9	6321	Μιχαὴλ	ϑ′	,ϛτκα′
Theophilus, Michaelis F.	12	6333	Θεόφιλος, ὁ υἱὸς αὐτῦ	ιβ′	,ϛτλγ′
Michael, Theophili F. cum matre Theodora	14		Μιχαὴλ, ὁ υἱὸς αὐτῦ, σὺ τῇ μητρὶ Θεοδώρᾳ	ιδ′	
Michael solus	11		Μιχαὴλ μόνος	ια′	
Michael & Basilius	1		Μιχαὴλ καὶ Βασίλειος	α′	
Basilius Thrax	19		Βασίλειος ὁ Θρᾴξ	ιϑ′	
Leo & Alexander, Basilii filii	26		Λέων ϗ Αλέξανδρος, υἱοὶ αὐτῦ	κϛ′	
Alexander & Constantinus	1		Αλέξανδρος καὶ Κωνσταντῖνος	α′	
Constantinus solus	7		Κωνσταντῖνος μόνος	ζ′	
Constantinus & Romanus			Κωνσταντῖνος καὶ Ρωμανός		

Edit. Paris. p. 417.

De sex millenariis, quando singuli, & in quo desinant.

Περὶ τῶν ἓξ χιλιετηρίδων, πότε τέλειαι ἑκάστη, καὶ ἐπί τινος πεπλήρωται.

I in anno Jared	40		Η α′ ἐν τῷ τῦ Ιαρὲδ ἔτει	μ′	
II in anno Noe	308		Η β′ ἐν τῷ τῦ Νῶε ἔτει	τη′	
III in anno Ragau	99		Η γ′ ἐν τῷ τῦ Ραγαῦ ἔτει	ϟϑ	
IV in anno Aoth	23		Η δ′ ἐν τῷ τῦ Λωὲϑ ἔτει	κγ′	
V in anno Cyri Persæ	31		Η ε′ ἐν τῷ τῦ Κύρου τῦ Πέρσου ἔτει	λα′	
VI in anno Anastasii	17		Η ϛ′ ἐν τῷ τῆ Βασιλείας τῦ Ανασασίου ἔτει	ιζ′	

De periodis XI, quarum singulæ annis constant ϡXXXII. quando, & ubi unaquæque desinat.

Περὶ τῶν ια′ περιόδων τῶν ἀπὸ φλβ′ ἐτῶν· πότε, καὶ ἐπί τινος ἑκάστη τούτων πεπλήρωται.

I in anno Enos	97	522	Η α′ ἐν τῷ τῦ Ενὼς ἔτει	ϟζ	,φλβ′
II in anno Jared	130	1064	Η β′ ἐν τῷ τῦ Ιαρὲδ ἔτει	ρλ′	,μξδ′
III in anno Lamech	142	1596	Η γ′ ἐν τῷ τῦ Λαμὲχ ἔτει	ρμβ′	,αφϟ′
IV in anno Noe	486	2128	Η δ′ ἐν τῷ τῦ Νῶε ἔτει	υπϛ′	,βρκη′
V in anno Heber	23	2660	Η ε′ ἐν τῷ τῦ Εβὲρ ἔτει	κγ′	,βχξ′
VI in anno Nachor	29	3192	Η ϛ′ ἐν τῷ τῦ Ναχὼρ ἔτει	κϑ′	,γρϟβ′
VII in anno Aram	58	3724	Η ζ′ ἐν τῷ τῦ Αρὰμ ἔτει	νη′	,γψκδ′
VIII in anno Philistæorum	6	4256	Η η′ ἐν τῷ τῦ Φιλισταίων ἔτει	ϛ′	,δσνϛ′
IX in anno Ezechiæ	70	4788	Η θ′ ἐν τῷ τῦ Εζεκία ἔτει	ο′	,δψπη′
X in anno Philometoris	16	5320	Η ι′ ἐν τῷ τῦ Φιλομήτορος ἔτει	ιϛ′	,ετκ′
XI in anno imperii Constantini	24	5852	Η ια′ ἐν τῷ τῆ Βασιλείας Κωνσταντίνου ἔτει	κδ′	,ωνβ′

II.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ, πότε, καὶ ἐπὶ τίνος αὐτῶν ἕκαστον ἐπληρώθη.

EXPLICATIO SUBJECTORUM CAPITUM, quando, & ſub quo unumquodque contingit.

Ἐν ἔτει πα΄ Μωσέως, ἀπ' ἀπὸ Αἰγύπτου γέγονεν ἔξοδος, ἤ τὸ πρῶτον Πάσχα τῷ ἡμῶν Ἰσραὴλ ἐπὶ τοῦ πρώτου μηνὸς, λέγω δὲ τοῦ Νισάν. Ἦν δὲ ἀπὸ Ἀδὰμ τὰ * γωξ΄.

* γρ. γοιβ΄.

Ἐν ἔτει βΒ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας εἰς τὸ ἅγια τῶν ἁγίων ὁ Ἀρχιερεὺς τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς, ἤγουν τοῦ * Θωθ. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,αωξγ΄.

* Θωθ.

Ἐν ἔτει κδ΄ τοῦ αὐτοῦ, ὁ * Ἰωβηλαῖος ἤρξατο καθ' Ἑβραίους ἀριθμεῖσθαι, τοῦτ' ἔστιν πεντηκονταετηρίς. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ * γωπς΄.

* Inſ.... Scalig.

* γρ. γοιβ΄.

Ἐν ἔτει δ΄ τῆς βασιλείας Σολομῶντος, ὃς ἐν Ἱεροσολύμοις ἤρξατο οἰκοδομεῖσθαι ναούς. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,δυο δ΄.

Ἐν ἔτει γ΄ τῆς βασιλείας Ἰωακεὶμ, τὸ πρῶτον ἐπὶ ἀριθμεῖται ἡ εἰς Βαβυλῶνα τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἀποικία. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,δλδ΄.

Ἐν ἔτει ια΄ τοῦ Κύρου τοῦ Πέρσου τὸ ἐκ * αἰχμαλωσίας πλήρωμα ἐπὶ συνεπληρώθη, ἤγουν τὸ ο΄. Ἦν δὲ τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,δ͵θο΄.

* γρ. αἰχμαλώσεως.

Ἐν ἔτει γ΄ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Μήδου, ἀπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ἰωσεδὲκ καὶ Ζοροβάβελ τοῦ Σαλαθιὴλ ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις αὖθις ᾠκοδομήθη ναός. Ἦν δὲ τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵α΄.

Ἐν ἔτει βΒ τῆς βασιλείας * Αὐγούστου Καίσαρος, αἱ Ἰνδικτιῶνες ἤρξαντο ἀριθμεῖσθαι, καὶ οἱ τῶν Ῥωμαίων μῆνες οἱ πρότερον ἢ κατ' ἐκεῖνο καιρὸν παρ' αὐτοῖς ἐπινοηθέντες. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵ξ΄.

* γρ. αὐγούστῳ

Ἐν ἔτει μγ΄ αὐτοῦ, γεννᾶται καθ' ὑμᾶς ὑπὲρ ὑμᾶς μονογενὴς τοῦ Πατρὸς υἱὸς, Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ φύσει γίνεται δι' ὑμᾶς τέλειος ἄνθρωπος, φύσει τέλειος ὢν ἐξ αὐτοῦ ὑπάρχων Θεός. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵φά΄.

Ἐν τῷ ιε΄ τῆς βασιλείας Τιβερίου, ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βαπτίζεται, ἐπὶ τῷ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ τοῖς πιστεύουσιν υἱοθεσίαν χαρίζεται. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵φλ΄.

Ἐν ἔτει ιθ΄ τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τὸ σωτήριον ἔρχεται πάθος, ἀπάθειαν ἐνεδύσατο τῇ ἡμετέρᾳ φύσει δωρούμενος. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵φλδ΄.

Ἐν ἔτει κ΄ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, ἐν Νικαίᾳ γέγονε Σύνοδος. Ἦν δὲ τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵ωις΄. τῷ δὲ ἀπὸ Χριστοῦ δὲ τὸ τις΄.

Ἐν ἔτει βΒ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, ἐν Κωνσταντινουπόλει γέγονε Σύνοδος. Ἦν δὲ τῷ μὲν ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵ωοβ΄. τῷ δὲ ἀπὸ Χριστοῦ τὸ τοβ΄

Ἐν ἔτει ιγ΄ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου Ἐφέσῳ τὸ πρότερον γέγονε Σύνοδος. Ἦν δὲ τοῦ μὲν ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵θιγ΄. τῷ δὲ ἀπὸ Χριστοῦ τὸ υιγ΄.

Ἐν ἔτει μΒ τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ ἐν Χαλκηδόνι γέγονε Σύνοδος. Ἦν δὲ τῷ μὲν ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵θμγ΄. τοῦ δὲ ἀπὸ Χριστοῦ υμγ΄.

Ἐν ἔτει κϛ΄ βασιλείας Ἰουστινιανοῦ ἡ ε΄ γέγονε Σύνοδος. Ἦν δὲ τοῦ μὲν ἀπὸ Ἀδὰμ τὸ ,ε͵μς΄. τῶν δὲ ἀπὸ Χριστοῦ φμε΄.

ANNO Moyſis octogeſimo primo, incidit migratio Iſraelitarum ex Ægypto; nec non eorum Paſcha primum à primo eorumdem menſe, hoc eſt Niſan. Anno ab Adamo 3847.

Anno duodecimo Jeſu filii Navè, ingreſſus eſt in terra promiſſa in Sancta ſanctorum ſummus Pontifex decima die menſis ſeptimi, qui eſt Tiſri. Erat autem annus Adami 3863.

Anno XXV. ejuſdem Jeſu, Jobelæus ab Hebræis putari cœptus eſt, hoc eſt quinquagenarius orbis annorum. Erat annus Adami 3886.

Anno IV. regni Salomonis, cœptum eſt ædificari templum Hieroſolymitanum, anno Adami 4474. *Edit. Pariſ. pag. 409.*

Anno tertio regni Joacim, primus numerari incipit deportationis Iſraelitarum in Ægyptum. Erat ab Adamo 4900.

Anno Cyri Perſæ undecimo, ultimus captivitatis annus deſiit, videlicet ſeptuageſimus, qui eſt ab Adamo 4970.

Anno tertio regni Darii Medi, ab Jeſu filio Joſedec, & Zorobabele filio Salathielis Hieroſolymitanum templum inſtauratur, anno Adami 5011.

Anno ſecundo Imperii Auguſti Cæſaris numerari cœperunt Indictiones, Romanique menſes tum primum ab illis excogitati, anno Adami 5460.

Anno Auguſti XLIII. naſcitur ſecundum nos qui ſupra nos eſt unigenita patris filius Jeſus Chriſtus, ac natura propter nos perfectus fit homo, qui natura per ſeſe perfectus erat Deus, anno Adami 5501.

Anno XV. Tiberii in Jordane baptizatur, & adoptionem Spiritus ſancti credentibus largitur, anno Adami 5530.

Anno XIX. Tiberii ejuſdem ad ſalutiferam paſſionem venit, impaſſibilitatem ex ea naturæ noſtræ conferens; anno Adami 5534.

Anno Conſtantini XX. Nicææ Synodus habita eſt, anno Adami 5816. Chriſti 316.

Anno ſecundo Theodoſii, Conſtantinopoli celebrata eſt Synodus, anno Adami 5872. Chriſti 372.

Anno XXII. Theodoſii Junioris, Epheſina prima Synodus habita eſt, anno 5913. Chriſti 413.

Anno primo imperii Marciani, Chalcedonenſe Concilium celebratur, anno ab Adamo 5943. a Chriſto 443.

Anno XXVI. imperii Juſtiniani, quinta Synodus habita eſt, ab Adamo ann. 6043. a Chriſto 543.

Edit. Paris. pag. 410.

III.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΡΩΜΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ, οἱ ἐβασίλευσαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ.

IMPERATORES ROMANI qui in antiqua Roma regnaverunt.

OCTAVIUS Auguſtus. Eo regnante, Chriſtus natus eſt: imperavit vero Auguſtus annos LVII. Tiberius ann. XXII.

Caius Romæ interfectus eſt: is imperavit ann. IV.

Claudius, paritor interfectus eſt: is imperavit ann. XIV.

Nero, ann. XIV.

Galba, ann. VII.

Otho, menſes III.

Vitellius menſes VIII.

Veſpaſianus, ann. X.

Titus, ejus filius, ann. II.

Domitianus, illius frater, in Palatio interfectus, ann. XV.

Nerva ann. I. menſes IV.

Trajanus ann. XIX.

Adrianus Ælius XXI.

Antoninus XXIII.

Marcus Aurelius ann. XIX.

Antoninus & Verus ann. XII.

Commodus, occiſus eſt in Palatio, ann. XXIII.

Pertinax, interfectus eſt in Palatio...

Severus & Antoninus, ann. XVIII.

Illo regnante, Leonides Origenis hæretici pater martyrium ſubiit.

Antoninus Caracallus, interfectus eſt, ann. VII.

Macrinus, interfectus eſt, ann. I.

Antoninus alius, Romæ interfectus eſt, ann. IV.

Alexander Mammææ filius, interfectus eſt, ann. XIII.

Maximus, is Aquilejæ interfectus eſt, ann. III.

Pompinus cum Albino, menſes III.

Gordianus, laqueo ſibi gulam fregit in Africa. Is imperavit ann. VI.

Philippus. Is interfectus eſt in hortis Verianis, ann. VII.

Decius, interfectus eſt in Foro, ann. I.

Gallus & Voluſianus, ann. II.

Galerianus & Gallienus, ann. XV.

pag. 411. Claudius, ann. I.

Aurelianus, ann. VI.

Tacitus & Florianus, menſes VI.

Probus, ann. VII.

Carus, cum filiis Carino & Numeriano, ann. II.

Diocletianus & Maximianus Herculius, ann. XXIV.

Maximianus Galerius, & Maxentius Heraclii filius, ann. IX Colliguntur anni DCCLIX. & menſes VI.

Αὔγουστος Ὀκτάβιος. Ἐπὶ τούτου, ἐγεννήθη ὁ Χριστός· ἐβασίλευσε δὲ Αὔγουστος ἔτη νζ'.

Τιβέριος, ἔτη κβ'.

Γάιος, ἐσφάγη ἐν Ρώμῃ· ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη δ'.

Κλαύδιος, ἐσφάγη ὁμοίως· ὃς ἐβασίλευσε ἔτη ιδ'.

Νέρων, ἔτη ιδ'.

Γάλβας, ἔτη ζ'.

Ὄθων, μῆνας γ'.

Βιτέλλιος, μῆνας η'.

Οὐεσπασιανός, ἔτη ι'.

Τίτος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη β'.

Δομιτιανός, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὃς ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ, ἔτη ιε'.

Νέρουας, ἔτη α', μῆνας δ'.

Τραϊανός, ἔτη ιθ'.

Ἀδριανὸς Αἴλιος, κα'.

Ἀντωνῖνος, κγ'.

Μάρκος Αὐρήλιος, ιθ'.

Ἀντωνῖνος, ὁ Βῆρος, ιβ'.

Κόμμοδος, ἐσφάγη ἐν Παλατίῳ, κγ'.

Περτίναξ, ἐσφάγη ἐν Παλατίῳ.

Σεβῆρος ὁ Ἀντωνῖνος κε'.

Ἐπὶ τούτου, Λεωνίδης ὁ πατὴρ Ὠριγένους τοῦ αἱρετικοῦ ἐμαρτύρησεν.

Ἀντωνῖνος Καράκαλλος, ἐσφάγη, ζ'.

Μακρῖνος, ἐσφάγη, α'.

Ἀντωνῖνος ἄλλος, ἐσφάγη ἐν Ρώμῃ, δ'.

Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας, ἐσφάγη, ιγ'.

Μάξιμος, ὃς ἐσφάγη ἐν Ἀκυλείᾳ, γ'.

Πομπῖνος σὺν Ἀλβίνῳ, μῆνας γ'.

Γορδιανὸς ἄρξιν ἑαυτὸν ἐν Λιβύῃ· ὃς ἐβασίλευσε ς'.

Φίλιππος, ὃς ἐσφάγη ἐν κήποις Βεριανοῖς, ζ'.

Δέκιος, ἐσφάγη ἐν τῷ φόρῳ, α'.

Γάλλος ὁ Βολουσιανός, β'.

Γαλιηνὸς ὁ Γαλλιανός, ιέ.

Κλαύδιος, ἔτη β'.

Ἀβρέλιανος, ς'.

Τάκιτος καὶ Φλωριανός, μῆνας ς'.

Πρόβος, ζ'.

Κάρος, σὺν υἱοῖς Καρίνῳ ὁ Νουμεριανῷ, β'.

Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ὁ Ἡρακλῆος, κδ'.

Μαξιμιανὸς ὁ Γαλέριος, καὶ Μαξέντιος ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου, θ'. Ὁμοῦ ἔτη ψνθ', καὶ μῆνας ς'.

Ἀπὸ

Ἀπὸ τῆς τῆ Κυρίῳ Παρουσίας, ἕως ἀναδείξεως τῶ Με- A
γάλω Κωνσταντίνου, ἔτη τιζ ἡ μῆνας ς'.

A Christi Nativitate, usque ad inaugurationem Constantini Magni, anni CCCXVII. menses VI.

Καὶ ὅσοι ἐν τῇ Βυζαντίῳ ἐβασίλευσαν Βασιλεῖς Ῥωμαῖοι Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι.

Deinceps quotquot Byzantii regnarunt Imperatores Romani Christiani orthodoxi.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, ἔτη λβ'.

Constantius Magnus, ann. XXXII.

Κωνστάντιος ὁ υἱὸς αὐτῶ, Ἀρειανὸς, κδ'.

Constantius illius filius, Arianus, ann. XXIV.

Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης, β', ἡ ἥμισυ.

Julianus Apostata, ann. II. & dimidium.

Ἰοβιανὸς, α'.

Jovianus, ann. I.

Οὐαλεντινιανὸς, ιε'.

Valentinianus, ann. XI.

Οὐάλης, Ἀρειανὸς, ιδ'. B

Valens, Arianus, ann. XIV.

Θεοδόσιος ὁ Μέγας ἡ Γρατιανὸς ἐν Ῥώμῃ, ἡ Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος ις'.

Theodosius Magnus & Gratianus Romæ, & Valentinianus Junior, ann. XVI.

Ἀρκάδιος, ὁ υἱὸς αὐτῶ, ἐν Ῥώμῃ, κέ, μῆνας γ'.

Arcadius, filius illius, ann. XXV. menses III.

Θεοδόσιος, Ἀρκαδίου υἱὸς, σὺν Εὐδοκίᾳ τῇ γαμετῇ αὐτῶ, ἡ ἀδελφῇ Πουλχερίᾳ, μβ'.

Theodosius, Arcadii filius, cum Eudocia uxore, & sorore sua Pulcheria, ann. XLII.

Μαρκιανὸς, ὁ γαμβρὸς αὐτῶ, σὺν τῇ γαμετῇ αὐτοῦ Πουλχερίᾳ, κτίζει τὰ Χαλκοπράτια, ἡ τὰς Βλαχέρνας, ς'.

Marcianus, illius affinis, cum uxore Pulcheria condidit Chalcopratia & Blachernas, ann. VI.

Λέων ὁ μέγας, ἔτη ιη'. C

Leo Magnus, ann. XVIII.

Λέων μικρὸς, α'.

Leo Minor, ann. I.

Ζήνων Ἀζίφα, ἐπικληθεὶς ἀγόνατος, ἡ ὁ υἱὸς, ιζ'.

Zeno Azepha, cognominatus absque genibus, & filius, ann. XVII.

Ἀναστάσιος, ὁ καλύμβος ὁ Δίκορος, κζ'.

Anastasius cogn. Dicorus, an. XXVII.

Ἰουστῖνος ὁ πρῶτος, θ'.

Justinus I. ann. IX.

Ἰουστινιανὸς ὁ πρῶτος. Οὗτος κτίζει τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν· ἔτη λθ'.

Justinianus I. Hic condidit magnam Ecclesiam, ann. XXXIX.

Ἰουστῖνος ὁ νέος, ιγ'.

Justinus Junior, ann. XIII.

Τιβέριος ἡ Κωνσταντῖνος, δ'.

Tiberius, ann. VI.

Μαυρίκιος, ἔτη κ'.

Mauricius, ann. XX.

Φωκᾶς, ὁ τύραννος Μαυρικίου, η'.

Focas, tyrannus Mauricii, ann. VIII.

Ἡράκλειος, Μονοθελίτης, λα'

Heraclius, Monothelita, ann. XXXI.

Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς αὐτῶ, κζ'. D

Constantinus, illius filius, ann. XXVII.

Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς αὐτῶ ὁ τῆς ς' Συνόδου Πατριάρχης Γεώργιος, ις'.

Constantinus illius filius. VI. Synodo Patriarc. Georgius præfuit, an. XVI.

Ἰουστινιανὸς, ὁ υἱὸς αὐτῶ, ὁ Ῥινοτμήτης, γ'.

Justinianus, illius filius, naso truncatus, ann. III.

Λεόντιος, γ'.

Leontius, ann. III. *Edit. Paris.*

Ἀψίμαρος, ὁ καὶ Τιβέριος, ζ'.

Apsimarus, qui & Tiberius, ann. VII. *pag.* 412.

Ἰουστινιανὸς πάλιν ὁ Ῥινοτμηθεὶς τὸ β', ς'.

Justinianus naso truncatus iterum, an. VI.

Φιλιππικὸς, ὁ καὶ Βαρδανίσκος, β'.

Philippicus, qui & Bardaniscus, an. II.

Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, α', β'.

Artemius, qui & Anastasius, ann. II.

Θεοδόσιος ὁ Ἀτραμυττινὸς, α'.

Theodosius Atramytenus, ann. I.

Λέων ὁ Εἰκονοκλάστης ὁ Ἴσαυρος, κδ'.

Leo Iconoclasta Isaurus, ann. XXIV.

Κωνσταντῖνος ὁ Καβαλῖνος ὁ εἰκονοκλάστης, ὁ υἱὸς αὐτῶ, ὁ δυσεβὴς, λε'. E

Constantinus Caballinus Iconoclasta, illius filius, impius, ann. XXXV.

Λέων, ὁ υἱὸς αὐτῶ ὁ ἐκ τῆς Χαζάρας, ε'.

Leo, filius, ejus ex Chazara natus, an. V.

Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς αὐτῶ, σὺν Εἰρήνῃ τῇ μητρὶ αὐτῶ· ὃς κτίζει τὴν Ποσίας. ι'.

Constantius, illius filius, cum Irene ejus matre. Is condidit ædem Poseos: ann. X.

Κωνσταντῖνος ὁ αὐτὸς μόνος καθυβίβασε τὴν μητέρα, ζ'.

Constantinus ipse solus matrem exauctoravit, ann. VII.

Εἰρήνη μήτηρ αὐτῶ μόνη τὸ β', ἔτη ε'.

Irene illius mater sola iterum, ann. V.

Νικηφόρος, θ'.

Nicephorus, ann. IX.

Σταυράκιος, ὁ υἱὸς αὐτῶ, μῆνας β', ἡμέρας ι'.

Stauracius, illius filius, mens. II. dies X.

Μιχαὴλ, ὁ γαμβρὸς αὐτῶ, β'.

Michael, ejus affinis, ann. II.

Edit. Paris. pag. 413.

IV.

LIBER GENERATIONIS AB ADAM

usque ad ordinem * quæ continetur in hoc libro.

Dinumeratio temporum & annorum. Generationes ſæculi uſque in hunc diem. Terræ diviſio tribus filiis Noe.

Declaratio gentium, quæ ex quibus factæ ſunt, & quas ſinguli terras & civitates ſortiti ſunt: quantæ Inſulæ clarę: qui ex quibus gentibus tranſmigraverunt: quot Flumina nominata: quot Montes nominati.

Quot Judices: & quis quot annis populum judicavit.

Quot Reges in Tribu Juda; & quis quot annis regnavit.

Declaratio Paſchæ, & quisquando ſervavit ex temporibus Moyſi in hunc diem.

Reges Perſarum a Cyro, & quis quot annis regnavit.

Reges Macedonum ab Alexandro, & quis quot annis regnavit.

Imperatores Romanorum ab Auguſto, & quis quot annis imperavit.

Tempora Olympiadum ab Iphito, uſque in præſentem Olympiadem.

Nomina Patriarcharum ac generationes.

Nomina Prophetarum. Mulieres Prophetiſſæ.

Nomina Regum Hebræorum & Regum qui in Samaria regnaverunt ſupra decem Tribus: & quis quot annis regnavit.

Nomina Sacerdotum.

Nomina Epiſcoporum Romæ, & quis quot annis præfuit.

QUANDOQUIDEM oportet inſtructum eſſe veritate, neceſſarium exiſtimari, FRATRES CARISSIMI, hunc in brevi de Sanctis Scripturis facere ſermonem ad corroborandam doctrinam, ut per paucas enarrationes, non ſine cauſa inquiſitas virtutes veritatis citius agnoſcamus, abſcidentes prius indoctorum generatam contentionem, quæ obumbrat ſenſus, hujuſcemodi indoctum edoceat. Summa autem cum induſtria prævidere cupientes juxta veritatem cognoſcimus Gentium DIVISIONEM, & parentum dinumeratam GENERATIONEM. Inhabitatorum quoque tempora, bellorum commiſſiones, & Judicum tempora, diſpenſationes, & Regum annos, & Prophetarum tempora, qui & ex quibus Regibus nati ſunt, qualeſque captivitates populi, quibus Regibus, & quibus Judicibus contigerint, quique Sacerdotes, quibus temporibus fuerint, & quæ perditio facta ſit, quæ ammodo generatio ſeminis Iſrael de Patribus in CHRISTO completa ſit, & quot quantique per quanta tempora dinumerentur anni a creatura ſæculi uſque in hunc diem.

Exiſtimavimus autem incipientes a Geneſi juxta verborum oſtenſionem, ſicut expetit, declarare, non ex noſtra quadam parte, ſed ex ipſis ſanctis Scripturis teſtificari. Hinc ergo occaſionem arripientes juxta ordinem de Geneſi ſermonem facimus.

Explicit Præfatio.

Incipit Narratio.

LIBER GENERATIONIS hominum.

QUO die fecit Deus Adam, ad imaginem Dei fecit eos.

Vixit autem Adam annis CCXXX. & genuit Seth.

Vixit autem Seth annis CCV. & genuit Enos.

Et vixit Enos annis CXCI. & genuit Cainan.

Et vixit Cainan annis CLXX. & genuit Malaleel.

* Annis CLXV. & genuit Jared. * *Malaleel vixit.*

Et vixit Jared annis CLXII. & genuit Enoch.

Et vixit Enoch annis CLXV. & genuit Mathuſalam.

Et vixit Mathuſalam annis CLXVII. & genuit Lamec.

Et vixit Lamec annis CLXXXVIII. & genuit Noe.

Et erat Noe annorum D. & genuit tres filios, Sem, Cham & Japhet.

Poſt annos autem C. poſtquam generatus eſt Sem, fit Diluvium, cum eſſet annorum ſexcentorum Noe.

Fiunt ergo ab Adam uſque ad Diluvium generationes XI. anni II. MCCXLII.

Iſtæ ſunt generationes Sem.

Sem cum eſſet annorum C. genuit Arfaxat anno ſecundo poſt Diluvium.

Et vixit Arfaxat annis CXXXV. & genuit Cainan. *pag. 414.*

Et vixit Cainan annis CXXX. & genuit Sale.

Et vixit Sale annis CXXX. & genuit Heber.

Et vixit Heber annis CXXXIV. & genuit Phalec.

Uſque ad hunc, generationes V. an. DXXIX. ab Adam autem, generationes XV. anni ſunt II. MDCCCXXI.

DIVISIO TERRÆ & de Tribus filiis Noe.

POST Diluvium autem, Sem, Cham, & Japhet, trium fratrum, Tribus diviſæ ſunt.

Et Sem quidem primogenito a Perſida & Bactris uſque in India longe & uſque in Rhinocoruris eſt.

Cham autem ſecundo a Rhinocororis uſque Gadira.

Japhet autem III. a Media uſque Gadira uſque Borçam.

Habet autem Japhet flumen Tigridem, qui dividit Mediam & Babyloniam: Sem autem Euſratem, & Cham Geon, qui vocatur Nilus.

Conſuſæ ſunt autem linguæ poſt Diluvium. Erant autem quæ conſuſæ ſunt linguæ LXXII. & qui Turrem ædificabant erant gentes LXXII. quæ etiam in linguis ſuper faciem totius terræ diviſæ ſunt.

Nebrot autem gigans filius Chus, Æthiops, in eſcam inediis venando ſubminiſtrabat beſtias in cibum.

Vocabula autem LXXII. hæc ſunt.

Filii Japhet, Gamer:, ex quo Cappadoces.....

Magog, de quo Geltæ & Galatæ.

Madæ, de quo Medii.

Van, de quo Græci & Jones.

Thobel, unde & Thalienſes.

Moſoc, unde Illyrici.

Thiras, unde Traces.

Cethyn, unde Macedones.

Et filii Gamer, Aſcanaz; de quo Sarmatæ.

Riſan, de quo Sauromatæ.

Thogorma, de quo Armenii.

Et filii Van, Eliſan, unde Siculi.

Tharſis, ex quo Hiberi, qui & Tyrreni.

Cithii, de quo Romani, qui & Latini, Rodii: omnes XV. de his extiterunt.

Inſulæ gentium, ſunt autem Cyprii ex Citienſibus.

Ex Japhet ſiquidem invenimus, & eos qui ſunt ad Borram ex ipſis de ea tribu Citienſium.

Sunt autem ex ipſis etiam gentes quæ ſunt in Etiada, præter eos, qui poſtmodum advenerunt ibi: Reges qui habitaverunt civitate, quæ apud Græcos honoratur Athenas & Thebeorum: quoniam Sidoniorum ſunt inhabitatores, & quicumque ſunt alii ſimiliter, poſthæc apud Halladam tranſmigraverunt. Cognoſcimus autem hæc ex Lege & Prophetis.

Erant ergo de Japhet ad confuſionem Turris Tribus XV. & hæ gentes Japhet. A Media uſque Veſperum Oceani diffuſæ ſunt adtendentes uſque ad Borram.

Medi, Albani, Gargani, Arrei, Armeni, Amazones, Culi, Corzieni, Benageni, Cappadoces, Paflagones, Mariandeni, Tibarenſes, Chalibes, Moſſynnoti, Colchi, Melanceni, Sarmatæ, Sauromatæ, Meothes, Scytes, Tauri, Thraces, Baſtarni, Illuri, Macedones, Hellenes, Græci, Lybies, Iſſi, Vieni, Dauni, Dapies, Calabrii, Piel, Latini, qui & Romani, Tyrrenni, Galli qui & Celtæ, Libyeſtini, Celtiberi, Hiberi, Galli, Aquitani, Illuriani, Baſanotes, Cyrtani, Luſitani, Vaccei, Cunienſes, Brittones qui & in inſulis habitant.

Qui autem eorum noverunt litteras, hi ſunt: Hiberi, Latini qui vocantur Romani, Hiſpani, Græci, Armeni.

Sunt autem fines eorum ad Borram uſque Gadiram, a Potameda fluvio uſque ad Maſtyſiadilion.

Terræ autem eorum hæ ſunt: Media, Albania, Amazonis; Armenia minor, Armenia major, Cappadocia, Paflagonia, Galatia, Collis Indiæ, Bolphorma, Mediaerris, Sarmatia, Tauriana, Scythiæ, Baſtarnia, Thracia, Macedonia, Dalmatia mollis, Theſſalia, Locria, Boetia, Betolia, Attica, Achaja, Pellenia quæ appellatur Peloponenſus, Arcanea, Epirotia, Illyria, Aodimus, Hadriace, ex qua pelagus Hadriaticum, Calatia, Luſitania, Italia, Thuſgene, Maſſalia, Celtes, Gallia, Hiſpania, Galli, Hiberia, Hiſpania major.

Huc uſque definit terra Japhet, uſque ad Brittannicas Inſulas omnes, ad Borram reſpicientes.

Sunt autem his & Inſulæ iſtæ: Britannicæ, Sicilia, Euboea, Rhodus, Chius, Leſbus, Chithera, Jacentus, Cefalenia, Ithace, Corcyra, & Cyclades Inſulæ, & pars quædam Aſiæ, quæ appellatur Jonia.

Flumen autem eſt his Tygris dividens inter Mediam & Babyloniam. Hi ſunt fines Japhet.

Filii autem Cham: Chus ex quo Æthiopes.

Meſtraim, ex quo Ægyptii.

Fud, de quo Troglodytæ.

Chanaan, de quo Afri & Fenices.

Et filii Chus: Saba, Evilat, Sabat, Regma & Sagabacata.

Filii autem Regma, Saba & Dadan.

Et Chus genuit Nebroth.

Ægyptiorum patriæ, cum Meſraim patre ipſorum, VIII. Dicit enim, Et

Meſraim genuit Ludim, unde Lydii; Enemim de quo Pamfili; Labain de quo Laboei, Neptoin & Patroſonim, unde Cretes, Casluin, unde Lycii, unde exierunt Filiſtim, & Capturin, unde Cileces. *Edit. Pariſ. pag. 415.*

Chananeorum ſunt patriæ cum patre eorum XII. Dicit enim, Et

Chanaam genuit Sidona primogenitum, ex quo Sidonii, & Cheteum, & Jebyſeum, & Amorreum, & Gergeſſeum, & Araceum, & Euveum, ex quo Tripolitæ, & Aſeneani, & Aradium, unde Aradii, & Samareum, & Amathi, unde Amathuſi.

Eſt autem habitatio eorum a Rinocororis uſque Gadiram.

Ex his autem naſcuntur Reges vel gentes: Æthiopes, Troglodytæ, Aggei, Iſabini, Iſtyofagi, Velanni, Ægyptii, Fœnices, Libyes, Marmaredæ, Charifilitæ, Myſi, Moſſynœci, Friges, Magones, Bithyni, Nomades, Lycinii, Mariandeni, Pamfyli, Miniſci, Dipiſideni, Lygallii, Cilices, Mauroſii, Cretæ, Magartæ, Numidiæ, Macrones, Naſomones.

Hi poſſident ab Ægypto uſque ad Oceanum.

Sunt autem Inſulæ in his communes hæ: Corſola, Lupadus, Agaudius, Meletæ, Cercenna, Menis, Cardinia, Galata, Corſuna, Cretæ, Gaulus, Rheda, Ethera, Careatus, Aſtypala, Chius, Leſbus, Tenedos, Imbrus, Jaſſus, Colius, Chnidos, Niſurus, Megitæ, Cyprus.

Qui autem eorum ſunt litterati, hi ſunt: Fenices, Ægyptii, Pamfyli, Fryges.

Sunt autem fines Cham a Rinocororis, quæ dividit Syriam & Ægyptum, uſque Gazira in longum.

Nomina autem gentium, hæc ſunt: Ægyptus & Æthiopia quæ tendit adverſus Indiam, & altera Æthiopia, unde proficiſcitur flumen Æthiopum, Erythara, quod eſt rubrum adtendens ad Orientem: Thebea Libyæ, quæ extendit uſque Syrtes, habens gentes has: Naſamonas, Macas, Tautameos: Lybiæ quæ a Lepti extendit uſque minorem Syrtem: Numidia, Maſſeria, Mauritania quæ extendit uſque Herculeas, quod eſt Heracleoticas ſtellas contra Gadiram.

Habet autem ad Borram maritimam Ciliciam, Pamfyliam, Piſidiam, Myſiam, Lycaoniam, Erygiam, Camaliam, Lyciam, Cariam, Lydiam, Myſiam aliam, Troadem, Aoliam, Bithyniam veterem, Frygiam alteram

Habet etiam Inſulas has : Sardiniam , Cretam , Cyprum , & flumen Geon , qui appellatur Nilus . Dividit autem inter Cham & inter Japhet , & os veſpertini maris . Hæc media Cham generatio .

De Sem autem ſeniore filio Noe , ſunt tribus cognitæ XXV. Hi ad Orientem inhabitaverunt .

Filii Sem , Ælam , de quo Ælymei & Aſſyrii : Et

Arſaxat , unde Chaldæi & Ludii , unde Lazones : Et.

Aram , unde Ethes prioris hos excidit Abraham : & filii Aram Oſcevi , de quo Lidii , & Gart , de quo Gaſſeni , & Moſoc , unde Moſſyni : Et

Arſaxat genuit Sala , & Sala genuit Heber , unde Hebræi : & Heber nati ſunt duo filii , Falec & Deboc , unde ducitur genus Abraham , & Tachem , & Jectan . Jectan autem genuit Elmodal , de quo Indi ; & Salef , de quo Bactriani , & Aſarmot de quo Arabes priores , & Duran , de quo Camehi ; & Derra , de quo Mardi , & Ezel , de quo Arriani , & Declam , de quo Cedruſi , & Gebal , de quo Scythii priores , & Abimeel , de quo Hircani , & Sabat , unde Arabi primi : & Uſir , de quo Armenii , & Oevilat , unde Gemnoſofætæ . Hi omnes Bactriani .

Omnes autem de tribus filiis Noe ſunt LXXII.

Omnium autem filiorum Sem habitatio eſt a Bacris uſque Rhinocororis , quæ dividit Syriam & Ægyptum , & Rubrum mare ab ore Arſinoes , quæ eſt Indiæ .

Hæ ſunt autem quæ ſunt factæ ex his Gentes : Hebrei qui Judæi , Perſæ , Medi , Pœnes , Arriani , Hircani , Aſſyrii , Indi , Macardi , Parthi , Germani , Helymei , Ceſſei , Arabes primi , Cedruſii , Scytæ , Arabes ultra , Sapientes qui dicuntur Gymnoſofiſtæ nudi ſapientes .

Habitatio autem eorum uſque Rinocorura & Ciliciæ .

Qui autem eorum noverunt litteras , hi ſunt : Judæi , Perſæ , Medi , Chaldæi , Indi , Aſſyrii .

Eſt autem habitatio eorum , id eſt filiorum Sem , in longum quidem ab India uſque Rinocorura : lata autem a Perſide & Bactris uſque Indiam .

Vocabula autem gentium hæc ſunt : Perſis , Bactrianæ , Hircania , Babylona , Corbulia , Aſſyria , Meſopotamia , Arabia vetus , Adimales , India , Arabia eudæmon , Cœleſſyria , Commagena , & Fynicia , quæ eſt filiorum Sem .

Gentes autem quæ linguas ſuas habent , hæ ſunt : Hebrei qui & Judæi , Aſſyrii , Chaldæi , Perſæ , Medi , Arabes , Madian , Adiabenici , Taleni , Alamoſenni , Saraceni , Magi , Caſpii , Albani , Indi , Æthiopes , Ægyptii , Libyes , Chetei , Cananæi , Ferezæi , Euvei , Gergeſei , Jebuſæi , Idumei , Samaritæ , Fœnices , Syri , Cilices , Tharſenſes , Cappadoces , Armenii , Hiberi , Librani , Scytæ , Colchi , Sanni , Boſphorani , Aſiani , Hiſaurienſes , Lycaones , Pyſidæ , Galatæ , Paflagones , Fryges , Achai , Theſſali , Machedones , Traces , Myſi , Beſſi , Dardani , Sarmatæ , Germani , Pannoni , Peones , Norici , Dalmatæ , Romani , qui & Latini , Ligures , Gallii , qui & Celtæ , Aquitani , Britani , Hiſpani qui & Tyrreni , Mauri , Baccuates , & Maſſennas , Getuli , Afri qui & Barbares , Mazices , Garamantes , qui & Marmaridæ , qui uſque Æthiopiam extenduntur .

Edit. Pariſ. pag. 416.

Neceſſarium autem putavi & inhabitationes Gentium & cognominationes declarare ſi

Incipiam autem ab Oriente . Perſarum & Medorum inhabitatores Parthi & vicinæ gentes pacis uſque Syriam cœle .

Arabum inhabitatores Arabes Eudemones : hoc enim nomine appellantur .

Arabia Eudemones Chaldæorum inhabitatores Meſopotameni .

Madianenſium inhabitatores Cynedocolpitæ & Troclodytæ & Ichyofagi .

Græcorum autem gentes & vocabula v. Jones , Arcades , Boeti , Æoli , Lacones .

Horum inhabitatores fuerunt Pontici , Bitini , Troes , Aſiani , Cari , Legii , Pamfili , Cyrinei , & Inſulæ plures , id eſt Cyclades quidem decem quæ Myrti pelagum continent . Hæc ſunt autem nomina earum .

Andrum , Tenoemteo , Naxus , Geos , Gyarus , Delos , Fynus , Renea , Cyrnos , Maraton . Sunt autem & aliæ Inſulæ majores XII. quæ etiam civitates habent plurimas , quæ dicuntur Spodes , in quibus inhabitaverunt Græci . Hæc ſunt autem nomina earum : Eubœa , Creta , Sicilia , Cyprus , Coos , Samus , Rhodus , Chius , Thaſius , Lemnus , Leſbus , Samotrace . Et autem a Bœotia Eubœa , ſicuti ab Jone Jonides civitates XVI. hæ : Cladiomena , Mitylene , Focæa , Priene , Eryt , Samos , Teos , Colofon , Cius , Eſeſus , Smyrna , Berinthus , Byzantium , Calcedon , Pontus & Amiſos libera .

Romanorum , qui & Citienſium , gentes & inhabitationes hæ ſunt : Tuſci , Emilienſes , Picens , Campani , Apulienſes , Lucani .

Afrorum gentes & inhabitationes hæ ſunt : Lebdeni , Cinti , Numidæ , Naſamones , Saci .

Inſulæ autem hæ ſunt , quæ habentes civitates : Sardinia , Corſica , Girda quæ & Benigga , Cercyna , Galata .

Maurorum autem gentes & inhabitationes hæ ſunt : Muſulani , Tingitani , Cæſarienſes .

Hiſpanorum autem gentes & inhabitationes hæ ſunt , Tyranni & Turrenorum , qui & Terraconenſes , Luſitani , Beticli , Autryconi , Vaſcones , Calleci , qui & Aſtures .

Inſulæ autem quæ pertinent ad Hiſpaniam Terraconenſem tres ſunt , quæ appellantur Valliaricæ . Habent autem civitates V. has : Ebuſo , Palme , Pollentia , quæ dicitur Majorica , Tomane , Magonæ , quæ appellatur Minorica .

Harum inhabitatores fuerunt Cananæi fugientes a facie Jeſu filii Nave : tu nam & Sidona qui condiderunt & ipſi , Cananæi . Gadis autem Jebuſæi condiderunt , & ipſi ſimiliter profugi .

Gallorum autem Narbonenſium gentes & inhabitationes : Amaxobii Græcoſarmatæ .

Et hos autem neceſſarium fuit declarare tibi , ne ignorarum gentium vocabula , & gentes , manifeſta flamina ignorares .

Incipiam ergo dicere de gentibus ab Oriente .

Adiabenici & Taleni contra Arabiam , Saraceni , Saraceni alii Atalenos contra Arabiam . Albani contra Fyas Caſpias . Madianitæ majores , quos expugnavit Moyſes , inter Meſopotamiam & mare Rubrum , Minor autem Madiam eſt contra mare Rubrum juxta Ægyptum , ubi regnavit Ravel focer Moyſi , qui & Jothro .

Contra Cappadoces a parte dextra Armenii , Hiberii , Birrani , Scytæ , Colchi , Boſforani , Sani , qui appellantur Sannices , uſque Pontum extendentes , ubi eſt Acceſſus , Abſarus , & Sebaſtopolis , & Uſſilimen quod eſt portus , & Paſius flumen , uſque Trapezunto extenduntur hæ gentes .

Montes autem ſunt nominati XII. Caucaſus, Taurus, Atlans, Parnaſſus, Citeron, Helicon, Parthenius, Nyſa, Lucabantus, Penitus, Olympus, Libanus.

Flumina autem ſunt magna & nominata XLI. Idos qui & Friſon, Nilus qui & Geon, Tigris, Euphrates, Jordanis, Cebſos, Tanais, Menos, Erimanthus, Alys, Aſopus, Thermodon, Eraſinus, Rius, Boruſthenes, Alfeus, Taurus, Eurota, Meander, Hermus, Axius, Pyramus, Bajus, Hebron, Sangarius, Achelous, Penitus, Ebenus, Sperchius, Cayſter, Simois, Scamander, Stryſon, Parthenius, Iſter Illurius qui & Danubius, Rhenus, Rhodanus, Betis, Heridanus, Themper qui nunc dicitur Tiberis.

Filiorum igitus trium Noe tripartitum ſæculum diviſorem.

Et quidem Sem primogenitus accepit Orientem: Cham autem mediterraneam: Japhet Occidentem. Et oſtenſis gentibus, quæ de quo creatæ ſunt, neceſſario decurremus ad annos.

Fales annorum CXXX. genuit Ragau.

Ragau annorum CXXXII. genuit Seruch.

Seruch annorum CXXX. genuit Nachor.

Nachor annorum LXXIX. genuit Tharam.

Thara annorum LXX. genuit Abraham.

Abraham autem erat annorum LXXV. quo tempore edixit illi Deus, ut exiret de terra ſua, & de domo patris ſui, & veniret in terram Chanaam.

Fiunt igitur a diviſione uſquequo venit Abraham in terram Chanaam, generationes quinque, anni DCXVI. ab Adam autem generationes XX. annis III. MCCCLXXXVII.

Edit. Pariſ. pag. 417. Converſatus eſt autem cum Chanaam annis XXV. & genuit Iſaac.

Iſaac annorum LX. genuit Jacob.

Jacob annorum LXXXVI. genuit Levi.

Levi annorum XL. genuit Caath.

Caath annorum LX. genuit Amram.

Amram annorum LXX. genuit Aaron.

In octogeſimo autem & tertio anno Aaron, egreſſi ſunt filii Iſrael de Ægypto, ducente eos Moyſe.

Fiunt igitur omnes anni CCCCXXX.

In deſerto XL. annos facit populus ſub Moyſe.

Jeſus Nave tranſito Jordane facit in terra annos XXVII. bellum agit annis VII. & poſtquam poſſedit terram, vixit annis XX.

Fiunt ergo, ex quo Abraham venit in terram Chanaam, uſque ad mortem Jeſu Nave, generationes numero VII. anni D. ex Adam autem generationes XXVII. anni III. MCCCLXXXIV.

Poſt mortem vero Jeſu peccans populus traditur Cuſarſaton Regi Meſopotamiæ, cui ſervit annos VIII. & cum clamaſſet ad Dominum, exſurrexit Gothoniel frater Caleb junior de Tribu Juda, qui denuntiavit ipſi Cuſarſaton, & occidit illum, & geſſit ducatum populi annis XXXI.

Et iterum dum peccaret, traditus eſt Eglon Regi Moab, & ſervivit illi annis XVIII. Converſo autem populo, ſurrexit Aod, vir de Tribu Effrem, & occiſo Eglon principatus eſt populo annis LXXX.

Mortuo autem Aod, delinquens populus traditus eſt Jabin Regi Cananæorum, cui ſervivit annis XX. Sub eo prophetavit Deborra, uxor Lapidod, de Tribu Effrem: & per ipſam ducatum geſſit Barac Aminoem, de Tribu Nephtalim. Hic denuntiavit Jabin Regi, & occidit eum, & regnavit judicans cum Deborra annis XL.

Poſt cujus mortem peccavit populus, & traditus eſt Madianeis annis VII. ſuper quos ſurrexit Gedeon de Tribu Manaſſe, qui in CCC. viris CXX. hoſtium perdidit. Hic rexit populum annis XL.

Hujus filius Abimelec.

Poſt hunc præfuit populo Thole filius Fale, filii Caram, de Tribu Effrem annis XX.

Poſt hunc, judicavit Jair Galaditis de Tribu Manaſſe, & præfuit annis XXII.

Poſt hunc, peccans populus traditus eſt Ammanitis annis XVIII. & cum clamaſſet ad Dominum, ſurrexit illis Princeps Jepte Galaadita, de Tribu Gad, de civitate Maſefath, & geſſit ducatum annis VI.

Poſt hunc, judicavit Elon annis X.

Poſt hunc, judicavit Hebron, filius Allelon Farathonoin, de Tribu Effrem, annis VIII.

Poſt hunc, peccans populus traditur Alloſilis per annos XL.

Poſt hæc, converſis filiis Iſrael ſurrexit Samſon, filius Manoe, de Tribu Dan. Hic debellavit Alloſilos, & geſſit principatum annis XX.

Poſt hunc, Heli Sacerdos judicavit annos XX.

Poſt Samuel Prophera unxit Saul in Regem, & ipſe judicavit populum annis XXX.

Poſt tempus, cum regnaret David, eduxit arcam de domo Aminadab, & divertit vitulos, & cum reverteretur oppoſuit manus filius Aminabad, nomine Oziæ, & percuſſus eſt, & timuit David, & induxit illam in domum Abeddarat Gethæi, & fecit ibi menſes tres.

Regnavit autem Saul annis XXX. Erat autem illi Dux Abner, filius Ner. Ipſe autem Samuel unxit David in Regem.

Fiunt igitur ab Jeſu uſquequo converſus cepit David regnum de Tribu Juda, generationes XX. an. CCCCLXXX. ab Adam autem generationes XXXIV. an. IV. MCCCXIV.

Deinceps regnat David annis XL. menſibus ſex.

In Ebron autem regnavit annis VII. menſibus ſex, & in Jeruſalem annis XXXIII. Sub hoc Sacerdos Abiathar, filius Abimelec, ex genere Heli, & ex alia patria Saddoc.

Prophetabant autem temporibus David Gad, & Nathan. Erat autem ipſi David Dux Joad, filius Sarviæ, ſororis David. Hic dinumeravit populum, & erat numerus, quos numeravit filiorum Iſrael milites centies millenî: filii autem Juda quadringenties ſepties millenî. Levi autem & Benjamin non dinumeravit. Numerus autem eorum qui ceciderunt ex Iſrael, LXX.

Poſt David autem, regnat Salomon filius eius annis XL. & ſub ipſo adhuc Nathan propheta, & Achias ex Selon, & inter eos Sacerdos Saddoc.

Poſt Salomonem, regnat Roboam filius ejus annos XIV. Sub hoc diviſum eſt regnum, & regnavit in Samaria Jeroboam ſervus Salomonis, de tribu Effrem: Prophetat autem, & ſub Jeroboam Achias Selonites, & Sameas filius Æſlami.

Poſt Roboam, regnat Abias filius ejus annis XVII.

Poſt Abiam, regnat Aſab filius ejus annis XLI. Hic in tempore ſenectutis pedes doluit. Prophetabat autem ſub eo Azarias.

Poſt Aſab, regnat filius ejus Joſaphat annis XXV. Sub hoc prophetat Helias, & Micheas filius Jemblas, & Abdias filius Ananiæ. Sub Michea autem erat Pſeudopropheta Sedecias filius Cananæi.

Poſt Joſaphat, regnat filius ejus Joram annis XX. & ſub ipſo prophetat Helias, & poſt hunc prophetat Heliſeus ſub filio Jo-

ram Ochozia, ſub quo populus in Samaria filios ſuos, & ſtercus columbinum manducabat, regnante in Samaria Joram.

Edit. Pariſ. pag. 418. Poſt Joram regnavit filius ejus Ochozias anno uno: & ſub hoc prophetat Gothol & Labdone.

Poſt hunc, regnat Gotholia, mater Ochoziæ, annis VIII. Quæ exurgens occidit natos filii ſui: erat enim de genere Achab Regis Iſrael: ſoror autem Ochoziæ, nomine Zoſabaæ, cum eſſet Joiadæ Sacerdotis uxor, furata eſt Joas, filium Ochoziæ, cui Joiada Sacerdos impoſuit regimonium. Prophetat autem ſub Gotholia Eliſeus.

Poſt hanc, regnat Joas filius Ochoziæ annis XL. Hic interfecit Zachariam filium Joiadæ Sacerdotis.

Poſt Joas, regnavit filius ejus Amaſias annis VIII.

Poſt Amaſiam, regnat filius ejus Ozias annis LII. Hic leproſus fuit uſquequo moreretur. Judicabat autem ſub eo Joatham filius ejus. Prophetabant ſub Ozia Amos, & Eſaias filius ejus, & Oſeæ filius Beheri, & Jonas filius Amathi ex Gofer.

Poſt Oziam, regnat filius ejus Joatham annis XVI. Sub hoc Prophetæ Eſaias, Oſee, Micheas Morathita, & Joel filius Batuel.

Poſt Joatham, regnat filius ejus Achas annis XV. & ſub hoc Prophetæ Eſaias, Oſee & Micheas: Sacerdos autem Urias. Sub hoc Salmanaſſar Rex Aſſyriorum eos qui erant in Samaria tranſmigravit in Mediam & Babyloniam.

Poſt Achas, regnavit filius ejus Ezechias annis XXV. Sub hoc Prophetæ Eſaias, Micheas, & Oſee.

Poſt Ezechiam, filius ejus Manaſſe ann. LV.

Poſt Manaſſe, regnat filius ejus Amos annis duobus.

Poſt Amos regnat filius ejus Joſias annis XXXI. Hic Idola & altarium Samariæ diſſipavit. Sub hoc Paſcha celebratum eſt anno XVIII. regni ejus. Nam ex quo mortuus eſt Jeſu Nave, non eſt ſervatum Paſcha ſicut tunc. Sub hoc Celcias Sacerdos pater Jeremiæ Prophetæ invenit in ſacrario librum Legis in XVIII. anno regni Joſiæ. Prophetant autem ſub eo Oliba uxor Sellim A veſte Sacerdotis, & Soſonias, & Jeremias, ſub quo Pſeudopropheta Ananias.

Poſt Joſiam, regnat Soſonias annis quinque, menſibus undecim.

Poſt Soſoniam, regnat Joachas filius ejus menſes quatuor. Hunc ligavit Nechao Rex Ægypti, & addaxit in Ægyptum, ordinato in loco ejus Eliachim, qui cognominatus eſt Joachim, regnat annis XI. Sub hoc prophetat Jeremias, & Buzi, & Urias filius Samace ex Cariathiarim. Hunc Nabuchodonoſor ligavit catenis æreis Joachim Regem Juda, & duxit in Babylonia.

Poſt Joachim, regnat filius ejus Joachim annis tribus, & hunc ducit ad eum compeditum Nabuchodonoſor Rex Babylonis, & alios cum eo.

Per ipſum, conſtituitur in loco ejus frater Joachim, cujus nomen Sedecias, qui & Jechonias, qui regnavit annis XI.

In anno duodecimo tranſmigravit illum in Babyloniam, effoſſis oculis, & populum tranſduxit cum eo, præter paucos, qui poſtea in Ægyptum deſcenderunt. Prophetant autem ſub Sedecia Jeremias & Ambacum; in anno autem IX. regni ejus prophetavit in Babylonia Ezechiel. Poſt hunc Prophetæ Naum & Malachias, & Daniel, qui vidit de Hebdomadis in primo anno Darii Regis, filii Aſſueri, de ſemine Medorum, qui regnavit ſuper Regnum Chaldeorum.

In primo autem anno regni ſui Cyrus dimiſit populum redire in Jeruſalem. Eo autem tempore, quo templum ædificavit, prophetant ſimul Aggeus & Zacharias. Poſt quos Neemias filius Acheli de Semine Iſrael fabricavit civitatem Hieruſalem, cum eſſet ab annis Artaxerſis Regis: & poſt hunc ſecundus Mardochæus.

Fiunt igitur a David uſque Sedechiæ, qui & Zeconiæ, tranſmigrationem, generationes XVIII. an. CCCCLXXVIII. menſes IX. ab Adam autem uſque in tranſmigrationem Babyloniæ ſub Jechonia, generationes LI. anni IV. MDCCCXLII. menſes IX.

Et poſt tranſmigrationem Babyloniæ, uſque ad generationem Chriſti, generationes XIV. an. DCLX. & a generatione Chriſti uſque ad Paſſionem anni XXX. & a Paſſione uſque ad hunc annum, qui eſt XIII. Imperii ALEXANDRI annus, an. CCVI.

Fiunt igitur omnes anni ab Adam, uſque ad tertium decimum ALEXANDRI Imperatoris annum, anni V. MDCCXXXVIII.

Ut autem & aliter oſtendamus non tantum per tempora Regum, ſed etiam a quo Paſcha ſervatum eſt, dinumerantes ſimul annos dicemus.

Ab Adam uſque Diluvium an. II. MCCXLII.

A Diluvio uſque ad exitum Abraham de terra ſua MCXLV.

Hinc uſquequo exirent Iſraelitæ de Ægypto, educente eos Moyſe, quando & Paſcha fecerunt, anni ſunt CCCCXXX.

Ab Exodo Ægypti uſque in tranſitum Jordanis, quando JESUS Paſcha celebravit, ſunt anni XLI.

Ezechias poſt annos CCCCLXXV. celebravit Paſcha.

Poſt Ezechiam Joſias annos CXIV. Paſcha celebravit.

Poſt Joſiam Heſdras poſt annos CVIII. *Paſcha celebravit.*

Poſt Heſdram *ſervaveris generationes* Chriſti *poſt annos* DLXIII. Paſcha fit.

A *generatione autem Chriſti* poſt XXX. annos, cum *paſſus eſt Dominus*, Paſcha celebratur, *ipſe enim* erat juſtum Paſcha.

A Paſſione autem Domini uſque in XIII. annum imperii *Imperatoris* ALEXANDRI *Cæſaris* anni CCVI. *ſervatum eſt* Paſcha, quod id *commemorationem* Domini noſtri JESU CHRISTI *ſervatur a nobis.* *pag. 419.*

Fiunt igitur *omnes anni ab Adam* uſque in *hunc diem anni quinquies mille ſeptingenti triginta octo.*

REGES PERSARUM ex tempore Cyri.

CYRUS regnavit *Perſis annis* XXX.

Poſt hunc, *Cambyſes annis novem.*

Smerdius *Magus menſibus octo.*

Darius annis XXXVI.

Xerxes annis XXVI.

Artaxerxes *Longimanus annis* XXXVI.

Xerxes *dies ſexaginta.*

Sogdianus menſes ſeptem.

Darius Nothus annis XVIII.

Artaxerxes, *Cyri junioris frater*, annis LXII.

Ocor, *qui & Artaxerxes* annis XXIII. *menſibus ſeptem.*

Arſes Nothus annis *tribus.*

Darius annis XII. *Hic eſt quem* Alexandro Macedo depoſuit in bello, quod fuit inenarrabile.

Fiunt omnes anni CCXLV.

Poſt quos, tempora jam apud *Græcos* ex conſtructionem *Olympiadum* ſunt clara: *nam uſque ad* Alexandrum Macedonem fuerunt Olympiades CXIV. *quæ* faciunt anos

ccccLvi. ab *Iphito qui conſtituit* Olympiades.

Ab Alexandro uſque ad Chriſtum *Olympiades* ſxxx. quod ſunt ann. cccxx.

A Chriſto autem uſque annum xiii. *Imperii* ALEXANDRI Olympiades Lviii. *quod ſunt anni* ccxxxvi.

Sunt ergo omnes Olympiades uſque *annum* xiii. *ALEXANDRI Cæſaris Olympiades* ccLiii. *quod ſunt anni* Mxii.

Hactenus Cod. vetus Colleg. Soc. Jeſu Pariſ.

NOMINA CREATURÆ.

ADAM, Seth, Enos, Cainan, Malaleel, Jared, Enoch, Matuſalam, Lamech, Noe, Sem, Arfaxat, Sala, Heber, Falec, ſub quo diviſa eſt terra, Ragau, Seruc, Nagor, Thara, Abraham, Iſaac, Jacob, Juda, Fares, Eſrum, Aram, Aminadab, Naaſſon, Salmon, Booz, Obet, Jeſſe, David, Salomon, Roboam, Abiam, Aſa, Joſaphat, Joram, Ochozias, Joas, Amaſias, Ozias, Joatham, Achaz, Ezechias, Manaſſes, Amos, Joſias.

Joſias autem genuit Jonaan & Joachim & fratres ejus, Eliachim qui & Joachim & Sedeciam qui & Jeconias dictus eſt Salum.

In tranſmigratione autem Babyloniæ Joachim genuit Jechoniam & Sedeciam. Jechonias autem genuit Salathiel, Fanneam & Sale, Saer & Joconiam, Ortamno & Deebi & Filiſania, Zorobabel & fratres ejus Abiut & Maſolam & Ananias, & Saladi ſoror eorum, & Sedbel & Thouſ, & Archia, & Aſadia, & Sobeſec.

Ædificatum eſt autem ſanctuarium tempore Zorobabelis, cujus filius Abiud, ſdehinc Eliachim, Azor, Sadoc, Achim, Heliud, Eleazar, Matan, Jacob, Joſeph, cui deſponſata fuit Virgo MARIA, quæ genuit JESUM CHRISTUM ex Spiritu Sancto.

PROPHETARUM NOMINA.

ADAM, Noe, Abraham, Iſaac, Jacob, Moyſes, Aaron, Jeſus Nave, Heldab & Modat, Natan, David, Salomon, Elmodac, Achias Silonitas, Sameas filius Elam, Ananias, Helias, Micheas filius Emblac, Abdiu, Heliſeus, Abiadan, Amos, Eſaias, Oſee filius Beeri, Joanas, Micheas, Raban, Johel filius Batuel, Jeremias filius Helciæ Sacerdotis, Sophonias, Buz, Ezechiel, Urias, Sameas, Ambacuc, Naum, Daniel, Malachias, Aggæus, Zacharias, & ſub Chriſto Simeon & Joannes Baptiſta.

ITEM Mulieres Prophetiſſæ, Sarra, Rebecca, Maria ſoror Moyſi, Debbora, Oliba, & ſub Chriſto Anna, Eliſabet, MARIA quæ genuit CHRISTUM.

NOMINA REGUM.

SAUL de Tribu Benjamin.

Poſtquam autem translatum eſt regnum in Tribum Juda, David, Salomon, Roboam, Abia, Aſa, Joſaphat, Joram, Ochozias, Joatham, Achaz, Ezechias, Manaſſes, Amos, Joſias, Joachim, Eliachim, Sedecias, & Jeconias: ſub hoc tranſmigratio facta eſt ſub Nabuchodonoſor.

Nomina Regum, qui regnaverunt in Samaria ſuper decem Tribus ex quo regnum diviſum eſt.

Jeroboam filius Nabat annis xxii.

Nabath filius ejus annis duobus.

Saba filius Achiæ annis xxiv. Hic vindicavit domum Jeroboam.

Hela filius Baſe annis duobus.

Zambri annis xii.

Achab filius ejus annis xxii.

Ochoſias, filius Achab, & Joram filius Jeconiæ, annis xii. Sub hoc filios ſuos & ſtercus columbinum hi qui erant in Samaria manducaverunt.

Jehu, filius Namſi, annis xxviii. Hic in initio pius fuit: fecit vindictam ſuper domum Achab, occiſis Joram & Jezabel, & Ochoſia Rege Juda.

Joachaz annis xvii.

Joas filius ejus annis xvi. Hic Amaſiam Regem occidit, & deſtruxit de muro Jeruſalem cubita cccc.

Jeroboam, filius Joas, annis xv. *Edit. Pariſ. pag.* 420.

Azarias, filius Jeroboam, menſibus tribus: Selem, filius Abia, menſe uno.

Unornano, filius Gadi, annis decem.

Falacias Manaæ annis duobus.

Facea, filius Romeliæ, annis decem. Hic obſedit Jeruſalem, regnante Achaz, non poſſedit eam.

Oſee, filius Dale, annis octo: Sub hoc decem tribus tranſmigratæ ſunt in regione Medorum a Salmanaſſar, qui & ipſum Oſee conligatum habens abiit, regnante Achaz ſuper duas Tribus in Jeruſalem.

NOMINA SACERDOTUM.

AARON genuit Eleazar, Finees, Achias, Razaza, Moriat, Arnaria, Amirob, Settis, Achivas, hujus filius Helias Propheta, & Salon, Joram, Amos Joadæ filius, Sedecias, Sedecia, Jehel, Uria, Tleem, Salon qui genuit Celciam, cujus filius Hieremias Propheta & Azarias filius Azazæ, Sareu, Joſedech qui genuit Jeſum qui fuit Sacerdos, cum inſtauraretur templum poſt captivitatem, Celicias, Joachim, Cædue.

Item alia patria, ex qua fuit Ezechiel Propheta: Jode, Fatuea, Amorius, Zadiarl, Samuel, Evexia, Melchius, Salon, Comorius, Barracim, Soſſonias, Maxſes, Celzius, Buzi, Ezechiel.

Item alia patria, unde Heli Sacerdos, cujus filii Finees & Ofin rapiebant Immolationem: Princeps patriæ de Filius Gaad, Achimelech, Habiathar, Urlu, Nathan, Heli.

Item patria Leviticum, unde fuit Samuel Propheta: Chore qui reſtitit Moyſi: filius hujus Helcana, Sufem & Abiar, Zoraam, Chelchanu, Samuel. Huic fuerunt duo filii munerum acceptatores, Johel & Habia.

Initium patriæ Levitarum, unde ſunt Sacerdotes, miniſtri & Levitæ. Ambram filius Cahaad, filius Levi, filius Jacob. Levi genuit Gerſon & Cahaad, & Merari. Filii autem Gerſon Semei & Emeber. Hi filii Levitæ & filii Cahaad, Ambram, Eſaar Ceſron, Odiel. Ambram genuit Moyſen & Aaron, & Mariam. Aaron genuit ex Heliſabet ſorore Naaſſon, Nadab, & Abiud, & Eleazar, & Ithamar. Mortui ſunt autem Nadab & Abiud offerentes ignem alienum. Poſt Aaron, Eleazar ſuſcepit Sacerdotium, poſt Eleazarum, Finees. Ithamar autem & filius ejus: Iſaar autem frater Ambram & ipſe Levita. Hujus filii Chore & Nabith & Gazer: & filii Chore Air & Helcana & Abiaſap. Hic Chore reſtitit adverſus Moyſen & Aaron, & Chao abſorptus eſt in Viriſeel. Cebron frater Amram, Aercius, filii ejus Miſahel, Eliſaphath, & Setis, & Dile. Hi Levitæ traditi ſunt. Omnes autem Aaron & Filii ejus Arcæ Teſtamenti, ut miniſtrarent ei, & tollerent eam, & facta eſt eis pars decima Sacerdotibus initia-

tis,

ta, & primogenita, & quæ in ſacrificiis conflictus, & primogenito, & deſtinata Levitis dicta eſt lex, ut quæcumque acciperent a populo ex decimis, decimas darent Sacerdotibus, ut exiſtimaretur eis tamquam oblatio. Initio eorum tradita ſunt illis etiam civitates refugiorum ſex, & harum prata ſementis in circuitu cujuſque civitatis cubiti duo millia, & hæ civitates XLII. Sacerdotibus quidem decem, Levitis vero XIII.

Puto latius nos diciſſe, quam ſperavimus, tamen neceſſaria pro his qui ſcrupuloſius requirere volunt, & multa legerunt: quos exiſtimo facile percipere, quæ ſcripta ſunt: ſed & illi, qui pauca legerunt, facilius ad intellectum poſſunt pervenire ex illis, quæ a nobis per breviatam inquiſitionem declarata ſunt.

MACEDONUM REGES juxta Alexandrinos.

ALEXANDER filius Philippi, poſt Darium annis VII.
Ptolemæus Lagi ſocer, annis XII.
Ptolemæus filius, Philadelfi, an. XXXVIII.
Ptolemæus filius, Evergetes, annis XXX.
Ptolemæus, Evergetæ filius, annis XXV.
Ptolemæus Philopator, annis XVII.
Ptolemæus frater, annis XXIII.
Ptolemæus Fuſcus, annis XI.
Evergetes annis XXVI.
Ptolemæus Alexus, annis XX.
Alexander frater Ptolemæi Alexæ, annis XVIII.
Ptolemæus Dionyſius, an. XXIX.
Cleopatra filia, annis XXV.
Fiunt infimul anni CCCXLVI.

Sequentia abſunt a Caniſio.

IMPERATORES Romanorum.

AUGUSTUS annis LVII.
Tiberius annis XXII. menſibus VII. diebus XXIII.
Cajus annis tribus, menſibus novem,
Claudius annis XIII. menſe, uno, diebus XXVIII.
Nero annis XIII. menſibus octo, diebus XXVIII.
Galba menſibus quinque, diebus XXVI.
Otho menſibus octo, diebus ſeptem.
Vitellius menſibus novem, diebus XV.

* * *

Titus annis tribus, menſibus duobus, diebus duobus.

* * *

Trajanus annis XVII. menſibus octo, diebus ſex. *Edit. Pariſ. pag. 421.*
Hadrianus annis XX. menſibus decem, diebus XXVIII.
Antoninus pius ..... menſibus octo, diebus XXII.
Marcus annis XIX. menſibus quinque, diebus duodecim.
Commodus annis XII. menſibus octo, diebus XXIV.
Ælius Pertinax menſibus ſeptem.
Julianus menſibus duobus, diebus ſeptem.
Severus annis XIV.
Antoninus, cognomento Caracalla, Severi filius, annis ſex, menſibus novem, diebus duobus.
Macrinus anno uno, diebus ſex.
Antoninus annis ſex, menſibus octo, diebus XXVIII.
ALEXANDER annis tredecim, diebus novem.

REGUM HEBRÆORUM.

SAUL annis XXX. David annis XL. Salomon annis XL. Roboam annis XVII. Abia annis tribus, Aſa annis XLI. Joſafat annis XXV. Joram annis novem, Ocoſias anno uno, Gotholia mater annis octo, Joas annis XL. Ameſſias annis XXXVIII. Oxias annis LVIII. Joatham annis XVI. Achas annis XVII. Ezechias an XXXIX. Manaſſes annis LV. Amos annis duobus, Joſias annis XXXV. Joachim frater Joachaz annis XI. Joachim filius Hemeras annis tribus captivitatis, Sedecias annis XI. Nabuchodonoſor redux annis XV. Cymaroth filius annis XII. Baldaſar frater annis XIV. Darius Aſſuerus annis XLIII. Cyrus anno primo. *Cætera deſunt in Mſ. Exemplari.*

V.

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ.

EX EUSEBII CHRONICIS.

EXPLETIS a mundo condito annis v. MD. cum hominibus conversatus est Dominus noster, incarnatus ex Sancta Virgine Maria, ac ineunte trigesimo ipsius anno, quemadmodum ait Sanctus Lucas, mense Januario, feria tertia hebdomadis, anno post ejus apparitionem XXIX. baptizatus est a Joanne, tribusque deinde annis quibus miracula edidit exactis, anno a mundi conditione VI. MDXXXIII. propter nostram salutem crucifixus est. Cum enim una cum discipulis umbratile Pascha comedisset, inducto alio authentico Paschate, feria V. hebdomadis, in qua erat XIV. Lunæ, mensis vero Martii XXII. Indictione XV. ipsa nocte in ejusdem mensis XXIII. progrediente, traditus est & crucifixus, ipsa die resurrexit XXV. die Dominica.

ΜΕΤΑ τὸ πληρωθῆναι τὰ ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἐτελείωσεν ὁ Κύριος ἡμῶν, ᾧ δὴ γεννηθεὶς τὸ κατὰ σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου Μαρίας, ᾧ Ἀρχομένου τοῦ τριακοστοῦ αὐτοῦ ἔτους, καθά φησιν ὁ Λουκᾶς, μηνὶ Ἰανουαρίῳ, ἔτει ἡμέρᾳ τρίτῃ τῆς ἑβδομάδος μετὰ κθ' ἔτη τῆς αὐτοῦ ἐπιφανείας, ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου, ᾧ ἄλλα ὅρος πάντως τρία ἔτη θαυματουργήσας, ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ κτίσεως κόσμου (ᾧ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν) ἐσταυρώθη. Φαγὼν (γὰρ) τὸ σκιώδες Πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν, ᾧ εἰσαγαγὼν τὸ ἀληθινὸν, τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος, ἥτις ἦν τῆς σελήνης τὸ δὲ μηνὸς Μαρτίου κβ', ἐνδικτιῶντος τότε· αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ φερούσῃ εἰς τὴν κγ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, παρεδόθη, ᾧ σταυρωθεὶς, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐτέθη κε', ἡμέρᾳ κυριακῇ.

Ex ejusdem Eusebii Chronicis.

HIsce dictis ac præmissis, operæpretium videtur ut indicemus annum ab orbe condito, quo Dominus noster Jesus Christus in mundo admirandam ac superexcellentem illam fecit Incarnationem ex Sancta Virgine Maria. Erat autem tunc annus V. MD. quemadmodum anni ab Adamo in libris sacris putantur. Illo quippe, Virginis Annuntiatio, & ex illa, castissima Nativitas facta est. Annus autem solis erat XXII. lunæ X. feria vero hebdomadis, ac Annuntiationis quidem II. Nativitatis autem IV. atque adeo divinus ejus Baptismus contigit anno X. MDXXX. quo annus solis erat XIV. lunæ I. feria hebdomadis III. Rursum vero salutaris illius Passio facta est anno V. MDXXXIII. quo annus solis fuit V. lunæ XIV.

Edit. Paris. p. 422.

Enimvero breviter demonstrato V. MDI. anno ab Adamo, quo Christi secundum carnem Natalis contigit, annorum & mensium differentias præstat modo subdere, quod ex eorum ignoratione plurimos errare contingat. Pauca autem dicam dumtaxat de insignioribus illorum discriminibus, quæ quidem triplicia sunt: vel enim secundum nationum differentias, quæ eosdem habent annos ab eodem cœptos principio, sed in nominibus diversos, vel etiam in nominibus & rebus, cum in nominibus scilicet, in annorum autem initiis duobus vel tribus, aut ad plurimum in septem diebus dissentiant, dum anni vel mensis prævertunt initia, ac denique in mensibus eadem habentibus principia, aliter autem anno. Romani igitur & Græci eadem mensium habent initia, sed in nominibus tantum differunt. A Romanis quippe

* Τῶν αὐτῶν ἐκ τῶν αὐτῶν.

* Hæc absunt in aliis Codd.

ΤΟΤΤΩΝ δὲ ὄντως εἰρημένων πρὸ ἀναγκαιοτάτων, ἐστὶν ἐπισημήνασθαι καὶ τὸ τῆς κοσμογενείας ἔτος, ἐν ᾧ τὸν ὑπερκόσμιον ἐν κόσμῳ πεποίηται σάρκωσιν ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου Μαρίας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἦν δὲν τὸ τοιοῦτον ἀφ' ἑνὸς, κατὰ τὸν ἐν βίβλοις ἱεραῖς γραφὲν τὸ ἀπὸ Ἀδὰμ ἀριθμούμενον ἔτος. Ἐν αὐτῷ γὰρ ἔτει ὁ Εὐαγγελισμὸς γέγονε τῆς ἁγίας Παρθένου, ᾧ ἡ ἐξ αὐτῆς πάναγνος Γέννησις. Ἔτος δὲ ἦν ἡλίου μὲν ιγ'. σελήνης δὲ τὸ ι'. ἡμέρᾳ δὲ ἦν τῆς ἑβδομάδος· ᾗ μὲν Εὐαγγελισμὸς β', ᾗς δὲ Γέννησις δ'. κατὰ δὲ τὸ θεῖον αὐτοῦ Βάπτισμα τῷ ,ϛλ' ἔτει γέγονεν· ἔτος δὲ ἦν ἡλίου μὲν τὸ ιδ', σελήνης δὲ τὸ ἑβδομον, ἡμέρᾳ δὲ τῆς ἑβδομάδος γ'. Πάλιν δὲ τὸ σωτήριον αὐτοῦ Πάθος γέγονε τῷ ,ϛλδ' ἔτει. ἔτος δὲ ἦν ἡλίου μὲν τὸ ε'. σελήνης δὲ τὸ ιδ'.

Δειχθέντος οὖν ἐν σωτῆρι τοῦ ,ϛλ' ἔτους ἐξ Ἀδὰμ ὄντος τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εὔλογον οἶμαι καὶ διαφορὰς ἐτῶν καὶ μηνῶν μικρὰ προσθῆναι, πολλῆς ἐκ τῆς πάντων ἀγνοίας ἐπιγινομένης τοῖς πολλοῖς πλάνης. Ἐρῶ δὲ τῷ ἐπισημοτέρων αὐτοῦ διαφορῶν τριχῶς διαιρουμένων· ἢ γὰρ κατὰ διαφορὰς ἐθνῶν τοὺς αὐτοὺς ἐχόντων χρόνους ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχομένων Ἀρχῆς, περὶ δὲ τὰ ὀνόματα διαφερόντων, ἢ κατὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρᾶγμα, διαφωνούντων μὲν περὶ τὰ ὀνόματα, περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τῶν ἐτῶν ἐν δυσὶν ἢ τρισὶν ἡμέραις, ἢ τὸ πλεῖστον ἐπὶ προαρχομένων τοῦ ἔτους, ἢ τοῦ μηνός· ἢ τὰς μὲν τῷ μηνῶν ἀρχὰς τὰς αὐτὰς ἐχόντων, τὰ δὲ ἔτους ἄλλως. Ῥωμαῖοι τοίνυν καὶ Ἕλληνες τὰς μὲν τῷ μηνῶν ἀρχὰς τὰς αὐτὰς ἔχουσι, περὶ δὲ τὰ ὀνόματα μόνον διαφέρονται. Ὁ γὰρ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις [illegible]φίρι

εἰπεῖν, Ἀπρίλλιος καλούμενος παρὰ Ἕλλησιν Ξανθικὸς ὀνομάζεται, καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει· ἡ γὰρ πρώτη τοῦ Ξανθικοῦ πρώτη καὶ τοῦ Ἀπριλλίου πέφυκε. Τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν οἱ μὲν Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου ποιοῦνται, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου. Ὥσπερ Ῥωμαῖοι καὶ Ἕλληνες τὰς αὐτὰς μὲν τῶν μηνῶν Ἀρχὰς ἔχουσιν, οὐ τὰς αὐτὰς δὲ ἀρχὰς τοῦ ἔτους. Πάλιν δὲ Ἕλληνες καὶ Ἀλεξανδρεῖς, καὶ Αἰγύπτιοι τὰς αὐτὰς μὲν ἀρχὰς τοῦ ἔτους ἔχουσι, πρίσιν δὲ τῇ αὐτῇ μηνὶ τοῦ Θωθ ἄρχονται τοῦ ἔτους, οὐ κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας· ἀλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες ἀρχὴν ἔτους καὶ Ἰνδίκτου ἔχουσι τὴν πρώτην τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις Σεπτεμβρίου μηνός· οἱ δὲ Ἀλεξανδρεῖς πρὸ τριῶν ἡμερῶν τῆς πρώτης τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς, τουτέστι τῇ κθ' τοῦ Αὐγούστου μηνός. Διαφέρουσι δὲ καὶ κατὰ τοὺς μῆνας, ὅτι ἀπὸ τριάκοντα ἡμερῶν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἑκάστῳ μηνὶ δίδωσιν, ὡς εἶναι τξ ἡμερῶν τοὺς ιβ τοὺς παρ' αὐτοῖς μῆνας, αἵτινές εἰσιν τξ ἡμέραι· συμπληροῦνται δὲ τῇ κγ' τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου, κατ' ἔτος, καὶ ποιοῦσιν ἄλλον μῆνα πεντήμερον ἀπὸ τῶν λοιπῶν πέντε ἡμερῶν, ἤτοι κδ', κε', καὶ κς', καὶ κζ', καὶ κη'. Ἐν δὲ καταστάσει τετραετηρικῇ, τουτέστι Βίσεκτος, ἐξ γίνονται αἱ πεντοῦται Ἐπαγταὶ λεγόμεναι παρ' αὐτοῖς, καὶ κατὰ δ' ἔτη, ἐξήμερος. Οἱ δὲ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι τξ ἡμερῶν τριθήμερον τὸν ἐνιαυτὸν μόνον, καὶ οὐχὶ τξ', ὡς οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀλεξανδρεῖς, κατὰ μυξ ἔτη. Καὶ αὐτοὶ μετὰ τοὺς Ἀλεξανδρέων τε καὶ Ἑλλήνων τοὺς τοῦ ἔτους ἀπάρχονται, καὶ μετὰ δ' ἔτη πρὸ μιᾶς ἡμέρας, τουτέστι τῇ κη τοῦ Αὐγούστου μηνός· καὶ οὕτω κατὰ δ' ἔτη μίαν ἡμέραν προλαμβάνοντες διὰ τὴν εἰρημένην μυξ ἐπῶν, ἀποκαθίστανται. Τετράκις γὰρ τξ γίνονται χίλια υξ. Ὁ δὲ κατὰ Ἰουδαίους ἐνιαυτὸς, καὶ οἱ μῆνες, ἤτοι κατὰ τὴν θείαν νομοθεσίαν, καὶ ὀνόματι καὶ πράγματι πρὸς Ἕλληνας, καὶ Ῥωμαίους, καὶ Αἰγυπτίους διαλύουσι. Τοὺς μὲν γὰρ μῆνας σεληνιακοὺς ἄγει ἀπὸ κθ' ἡμερῶν, καὶ συμπληρωμένων τῇ ιβ εἰς τπδ' ἡμέρας, ποιεῖ κατὰ γ' ἔτη τὸν λεγόμενον ἐμβόλιμον μῆνα, ἐπισυναγόμενον ἡμέραις λγ' τρισκαιδέκατον. Τὴν δὲ τοῦ ἔτους μεσομηνίαν τὴν παρ' αὐτοῖς λεγομένου Νισὰν, ἤτοι τῇ κε τοῦ Μαρτίου μηνὸς ἔχει πάντοτε, ἥτις ἐστὶ πρωτόκτιστος ἡμέρα, ἐν ᾗ τόδε τὸ πᾶν ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν ὁ Θεὸς κατ' αὐτὴν εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρὸς, καὶ συνεργίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐνοικήσας ἐν τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ Μητρὶ καὶ Παρθένῳ τῷ αὐτοῦ ἔτει ἐνηνθρώπησε, καὶ κατ' αὐτὴν καὶ ἐκ πάντων αὐτῶν. Αὐτὴ τοίνυν καὶ ἡμῖν κατὰ τὴν τοῦ Θεοῦ ἁγίαν Ἐκκλησίαν Ἀρχὴ ἔτους ἔστω πάντοτε, καθ' ὃν καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα δεύτερον εἰς Κυριακὴν ἐμπίπτον μετὰ τὴν ιδ' τῆς σελήνης τοῦδε τοῦ μηνὸς, οὐκ Ἰουδαϊκῶς, ἀλλ' Ἀποστολικῶς ἐκτελοῦμεν, καὶ φυσικὴν καὶ θεοπαράδοτον μέθοδον. Οὕτω πάντες οἱ μὴ λέγοντες τὴν ιδ' ἕως κα' ἔτους γεγονέναι τὸ πρῶτον κυριακὸν Πάσχα, ἤτοι τὴν παρ' Ἑβραίοις τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην τῆς σελήνης, καὶ κγ' τοῦ Μαρτίου μηνὸς καταντήσασαν τῇ μεγάλῃ τοῦ σωτηρίου πάθους Παρασκευῇ σώζουσαι δεῖξαι, ἤτοι τὴν Ἀναβάσιμον διαστολὴν Κυριακὴν τῇ κε τοῦ Μαρτίου μηνὸς, ὅ τινος μὴ δεικνυμένου, ψευδεῖς αὐτοῦθεν αἱ παρ' αὐτοῖς δείξεις ἔσονται ψῆφοι.

qui vocatur Aprilis, a Græcis Xanthicus appellatur, idemque habet principium: primus enim dies Xanthici primus eſt dies Aprilis. Jamvero annum incunt Græci a Septembri, Romani autem a Januario, ſicque Romani & Græci eadem habent menſium, non vero annorum principia. Rurſum Græcis & Alexandrinis ac Ægyptiis eadem ſunt annorum initia, cum ipſo eodem menſe Thoth, non vero diebus iiſdem annum ineant. Sed ac anni & Indictionis initium ducunt Græci primo menſis a Romanis appellati Septembris die: Alexandrini autem primum Septembris menſis diebus tribus prævertunt, XXIX. ſcilicet menſis Auguſti anno inito. Differunt etiam circa menſes, dum ſingulis menſibus XXX. dies adſcribunt, ita ut CCCLX. diebus conſtent XII. eorum menſes, quot ii dies conficiunt: complentur vero vigeſimo tertio ipſius Auguſti annis ſingulis, aliumque efficiunt menſem quinque dierum ex reliquis V. diebus, ſcilicet XXIV. XXV. XXVI. XXVII. & XXVIII. Si vero quadriennium occurrat, id eſt Biſſextus, ſex fiunt ejuſmodi Epactæ, uti ab iis vocantur, ſingulis quadriennis, ſex dierum. Veteres porro Ægyptii CCCLXV. dies dumtaxat anno adſcribebant, non vero CCCLXV. quemadmodum Romani, Græci, & Alexandrini per annos MCCCCLX. Ac ipſi cum Alexandrinis & Græcis anni principium ineunt, & poſt IV. annos ante unum diem, ſcilicet XXVIII. die menſis Auguſti: ſicque ſingulis IV. annis præverſo die uno, propter prædictos MCCCCLX. annos, reſtituitur. Quater enim CCCLXV. conficiunt MCCCCLX. Annus porro & menſes ſecundum Judæos, ſeu ſecundum divinam legem, nomine & re a Græcis, Romanis & Ægyptiis differunt. Menſibus enim lunaribus, ſingulis dierum XXIX. eorum annus conſtat, iiſque XII. menſibus completis intra dies CCCLIV. facit in tertio quovis anno menſem decimum tertium, colligitque dies XXXIII. Habet autem omnino medium anni menſem, quem Niſan vocant, ſeu XXV. menſis Martii, qui primus eſt dies a Deo conditus, quo quicquid eſt, produxit ex nihilo Deus ſecundum Patris propoſitum & cooperationem Sancti Spiritus, qui habitans in ſancta ſua Matre & Virgine, ipſomet anno incarnatus eſt, ac ipſomet die ex ſepulcro reſurrexit. Nobis proinde omnimodo ſit hic dies anni principium, prout eſt in ſancta Dei Eccleſia, juxta quem ſancto Paſchate occurrente in diem dominicum poſt XIV. lunæ iſtius menſis, non Judaice ſed Apoſtolice illud peragamus juxta naturalem nobiſque traditam methodum. Quotquot igitur non dicunt extitiſſe primum Dominicum Paſcha anno V. MDXXXIV. vel apud Hebræos XIV. lunæ, & XXIII. Martii menſis magna ſalutaris Paſſionis Paraſceve, ac Reſurrectionis Dominicam XIV. Martii menſis die tum non occurriſſe, cum id minime demonſtrare poſſint, falſi protinus convincuntur eorum calculi.

Edit. Pariſ. pag. 423.

V. Petav. lib. 9. cap. 12. n. 6.

Edit. Paris. pag. 424.

VI.

ΗΣΤΧΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ.

EX HESYCHII HOMILIA IN NATALEM CHRISTI.

ANNO XLII. imperii Auguſti, menſe Decembri, die XXV. feria VI. hora VII. diei, incarnatus eſt Dominus noſter Jeſus Chriſtus ex ſancta Virgine Maria, anno, juxta Antiochenos, a mundo condito uſque ad Chriſti Nativitatem (& crucifixionem) VI. M. Colliguntur enim ab Adamo uſque ad Phalec filium Eber anni III. M. & a Phalec uſque ad XLII. annum Imperii Auguſti, anni V. MDCCCCLXVII. ac deinceps cum hominibus converſatus eſt Salvator annis XXXIII. ita ut ab Adamo uſque ad Chriſti natalem & crucifixionem conficiantur anni VI. M. pleni. Phalec quippe, juxta Moyſis Prophetiam, medium dicitur anni Chriſti apparitionis. Quemadmodum enim hominem die VI. creavit Deus, qui deinceps in peccatum incidit, ſic & millenarii die VI. in terram venit, illumque ſalvum fecit. Hoc enim indicat divina Scriptura, dum ait, *Dies Domini ut mille anni*. Quæ quidem etiam Clemens, ac Theophilus, & Timotheus piiſſimi temporum indagatores conſenſu unanimi ſunt interpretati, ſexto ſcilicet annorum millenario apparuiſſe Dominum, juxta VI. dierum numerum formationis Adami, univerſis ſalvis factis hominibus. Alii autem dicunt veniſſe Dominum anno V. MD. ſed pauci in hoc conſentiunt, in anno vero VI. M. omnes accurati Scriptores conveniunt: ſed vox prophetica veritatem longe magis probat, quæ ſexmilleſimo anno incarnatum Dominum docet.

Ἐν τῷ μβ΄ ἔτει τῆς Βασιλείας Αὐγούστου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ κέ, ἡμέρᾳ ε΄, ὥρᾳ ζ΄ τῆς ἡμέρας, ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου Μαρίας, ἔτους κατὰ Ἀντιοχεῖς ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἕως τῆς Χριστοῦ γεννήσεως (καὶ σταυρώσεως) ,ς΄. Συνάγεται γὰρ ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Φαλὲκ υἱοῦ Ἔβερ ἔτη τρισχίλια, καὶ ἀπὸ τοῦ Φαλὲκ ἕως μβ΄ ἔτους τῆς Βασιλείας Αὐγούστου ἔτη ,ϡξζ΄, καὶ λοιπὸν συναναπαύεται ὁ Σωτὴρ τοῖς ἀνθρώποις ἔτη λγ΄, ὡς γίνεσθαι ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως (καὶ σταυρώσεως) ἔτη ,ς΄ πλήρη. Ὁ γὰρ Ψαλὲκ, κατὰ τὴν προφητείαν Μωσέως, τὸ ἥμισυ λέγεται τοῦ χρόνου τῆς Χριστοῦ ἐπιφανείας. Ὥσπερ γὰρ τὸν ἄνθρωπον τῇ ς΄ ἡμέρᾳ πλάσας ὁ Θεὸς, καὶ ἐξῆς ὑπέπεσε τῇ ἁμαρτίᾳ, ἔτω καὶ τῇ ς΄ ἡμέρᾳ τῆς χιλιάδος ἐπὶ τῆς γῆς ἦλθε, καὶ ἔσωσεν αὐτόν. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ καὶ ἡ θεία γραφὴ, λέγουσα· Ἡμέρα Κυρίου ὡς χίλια ἔτη. Ἃ τινα καὶ Κλήμης, καὶ Θεόφιλος, καὶ Τιμόθεος οἱ θεοφιλέστατοι χρονογράφοι ἐξέθεντο ὁμοφρονήσαντες, ὅτι τῇ ς΄ χιλιάδι τῷ ἑαυτῶν ἐφάνη ὁ Κύριος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ς΄ ἡμερῶν τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδὰμ, ῥυσάμενος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ἕτεροι δὲ φασὶν ὅτι τῷ ,ϡφ΄ ἔτει ἦλθεν ὁ Κύριος· ἀλλ' οὐ πολλοὶ συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο, ἐν δὲ τῷ ς΄ ἔτει πάντες οἱ ἀκριβεῖς συγγραφεῖς συμφωνοῦσιν περὶ τούτου τοῦ, ἀλλ' ἡ προφητικὴ φωνὴ ἀληθέστερον μᾶλλον διδάσκουσα εἰς τὸ ,ς΄ ἔτος φανῆναι τὸν Κύριον ἀνθρώπων.

Deſunt in Cod. Dolb.

VII.

EX ANONYMO,

De Chriſti Nativitatis & Paſſionis annis.

ILLUD etiam obſervandum, Chriſtum, cum annorum eſſet XXXIII. ex quo in terra apparuit, crucifixum fuiſſe ut hominem: idque indubitatum apud quoſvis manet. Qui igitur Chriſtum natum eſſe ſecundum carnem anno V. MD. ac conſequenter anno V. MDXXXIII. fuiſſe cruci affixum falſum dicunt, alioſque fallunt; qua vero ratione, evidens eſt demonſtratio. Computatis quippe univerſis iis a mundo condito an. V. MDXXXIII. ac in decemnovennales periodos partitis, (tot enim ſunt cycli lunæ) quartus cyclus lunæ abſque ulla controverſia invenitur eo anno, ſeu V. MDXXXIII. Cum vero quartus omnino ſit hoc ipſo anno lunæ cyclus, ex certiſſima Paſchali putatione ſequitur ipſo XXX. Martii menſis die legale Paſcha reperiri, ac XV. lunæ, ſcilicet die. Quando autem Chriſtus pro nobis ſalutarem paſſionem obiit, XXIII. erat Martii menſis, & XIV. lunæ, veſpe-

pag. 425.

ΙΣΤΕΟΝ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τεσσαρακοντάετῶν ἐτῶν γενόμενος ὁ Χριστὸς καὶ ἀπ' ἐκυπάρχουσαν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίαν ἐσταυρώθη, καὶ ἀπέθανε ὡς ἄνθρωπος, καὶ τοῦτο ἀναμφίβολον παρὰ πᾶσιν ἐστίν. Οἱ οὖν λέγοντες ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη μὲν τῷ κβ΄ ἔτει ,φ΄, ἐσταυρώθη δ' ἀκολούθως ἐν ἔτει τῷ ,φλγ΄ φάσκουσι σφάλλεσθαι καὶ πῶς, σαφὴς ἡ ἀπόδειξις. Συμπληρουμένων γὰρ τούτων τῷ ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων ἐτῶν τ ,φλγ΄, ἐ περιοδικῶν ἐπὶ τῷ δεκαεννέα (ποσοῦσι γάρ εἰσιν οἱ κύκλοι ἡ σελήνης) δείκνυται ἐμολογουμένως πεμπτος ὁ κύκλος τῆς σελήνης ἐνεστηκὼς τῷ ἔτει τοῦτο τῷ ,φλγ΄. Πέμπτη δ' ἐστὶ πασῶν κύκλων τῷ τότε ἡ σελήνης, δείκνυται δὲ τῆς ἀπταετοῦς τοῦ Παχαλίου φάρου τὸ Πάσχα τὸ νομιζόμενον αὐτῇ τεσσαρακοστῇ τοῦ Μαρτίου μηνὸς γινομένη κατὰ ἡ ἐ τῆς σελήνης, δηλονότι ἡμέρᾳ. Ὅτε δὲ ἔπαθεν ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὸ σωτήριον πάθος, εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ Μαρτίου μηνὸς, καὶ ιδ΄ τῆς σελήνης,

ἑαυτῷ δηλονότι τῷ Πάσχα τῷ νομικῷ, ὁ δὲ ἀρνλαβὼν μίαν ἡμέραν ἔφαγεν ὁ Χριστὸς μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, διὰ τὸ μέλλειν πλήσιον, ἤγουν τῇ μεγάλῃ πέμπτῃ, τῇ κβ' τοῦ Μαρτίου μηνὸς, ἢ ιγ' τῶν σεληνῶν. Οὕτως οὖν εὑρίσκονται σφάλλοντες περὶ τὸν καιρὸν τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, οἱ λέγοντες αὐτὸν ἐν ἔτει μϕ' γεννηθῆναι, ἀπὸ τοῦ προσκρούειν ἢ ψῆφον τῷ νομικῷ Πάσχα, ἐν ἑαυτοῖς ἔχειν ϕ γραφαῖς, καὶ τοῖς ὁμολογουμένοις ἐν τῷ πάθει τοῦ Σωτῆρος παραλελοιθήμασιν. Οἱ δὲ γε ἀκριβέστερον ἀναγράψαντες τοὺς χρόνους, καὶ τὰς ἀληθείας ὡς ἐπίσης ἐχόμενοι, λέγουσιν ὅτι ἡ μὲν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνανθρώπησις γέγονε ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου ϕϛ', τὸ δὲ σωτήριον αὐτοῦ πάθος, ἐπεὶ τελείοντα τρεῖς χρόνους τοὺς πάντας, ὡς ὁμολογοῦνται, ἀνατρέχει ἐπὶ τοὺς χϑ', ἐν ἔτει ϕολθ'. Οπλωίκα δὲ ἐξέσκεπται δέκατος προτρέχων ὁ σελλίων κύκλος, ἐν τούτῳ δὲ ϕαρίζομεν τὸ Πάσχα ἐξέσκεπται ἐν τῇ κδ' τοῦ Μαρτίου μηνὸς γενόμενον, τότε γὰρ φέρεται ὁ σελλίων ἐν ἡμέρᾳ σαββάτῳ· καὶ ὅτε φαίνεται σωνάδειν ὁ χρόνος πάσῃ τῇ τότε ἀκολουθίᾳ. Ἐν γὰρ τῇ κγ' τοῦ Μαρτίου μηνὸς, ιδ' ὁ σελλίων, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ τὸ σωτήριον πάθος ἔπαθε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῇ ἑσπέρᾳ δηλαδὴ τοῦ νομικοῦ Πάσχα, καὶ τῇ κε' τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου μηνὸς ἀνέστη, μετὰ τρεῖς δηλονότι τὰς ἀποθανεῖν ἡμέρας, συντρέχοντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων τοῦ καιροῦ ἐκείνου παρατηρημάτων, κατὰ ὃ προκείμενον τοῦ ὁσίου Χρυσοστόμου ἀκριβασμὸν ὁ τε ἰσημερίας καὶ ὁ πανσελλίου, καὶ ὁ ἐκπτώσεως τοῦ πρωτοπλάστου, ἐκ πασῶν τῶν λοιπῶν προθεσμιῶν, ὧν ὁ Χρυσόστομος τραπέρας διεξῆλθεν, ὡς προεῖπομεν, αὐτοῦ εἰς τὸ Πάσχα λόγῳ αὐτοῦ, ὃ ἡ ἀρχὴ, Ἴδετε, ἀδελφοὶ, περὶ τῆς προθεσμίας τοῦ Πάσχα.

re ſcilicet Paſchatis legalis, quod quidem uno die prævertens Chriſtus cum diſcipulis ſuis comedit, quia mortem erat ſubiturus, ſeu magnâ quintâ, XXIX. menſis Martii, & XIII. lunæ. Sic igitur circa Chriſti ſecundum humanitatem nativitatis tempus falli reperiuntur, qui anno V MD. natum dicunt, cum errent in legalis Paſchatis computo, & ſacris Scripturis adverſentur, ac receptis in Salvatoris paſſione conſequentiis. Qui porro aliqua cum accuratione tempora deſcripſerunt, ac veritati perinde inſiterunt, Dei noſtri Verbi inhumanationem factam ajunt anno a mundi condito V. MDVI. ſalutarem vero illius Paſſionem, (quandoquidem triginta tres annos integros, uti in confeſſo eſt, in terra eſt converſatus) anno V. MDXXXIX. Cum autem invenitur decimus præcurrens lunæ cyclus, in eo & computatum Paſcha, XXIV. menſis Martii eſſe reperitur. Tum enim occurrit luna XV. in die ſabbati, ſicque univerſæ ac omnimodæ conſecutioni tempus concinere apparet. Nam XXIII. menſis Martii, XIV. lunæ, feria VI. ſalutarem Paſſionem paſſus eſt Chriſtus Deus noſter, veſpere ſcilicet Paſchatis legalis; ac XXV. ejuſdem menſis Martii reſurrexit, poſt tres nempe ex quo mortuus eſt dies, concurrentibus aliis omnibus temporis iſtius obſervationibus, juxta accuratam docti Chryſoſtomi examinationem æquinoctii, ac plenilunii, & lapſus primi a Deo conditi hominis, cæterorumque omnium terminorum; quæ quidem is diſerte ac aperte explanavit, uti diximus, in ſermone in Paſcha, cujus initium, *Hodie, fratres, de terminis Paſchatis*, &c. Extat tom. V. Savilli.

Edit. Pariſ. pag. 426. Vide Notas ad pag. 19.

VIII.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ Ο΄ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Δωροθέου Επισκόπου Τύρου, ἀρχαίου ἀνδρὸς, πνευματοφόρου, καὶ Μάρτυρος γενομένου ἐν τοῖς καιροῖς Λικινίου καὶ Κωνσταντίνου τῶν Βασιλέων.

DE SEPTUAGINTA DOMINI DISCIPULIS COMMENTARIUS

Dorothei Epiſcopi Tyri, viri antiqui, & ſpiritualis, quique Martyrium paſſus eſt Licinii & Conſtantini Imperatorum temporibus.

HIC inclytus prædictus vir Romanos & Græcos commentarios reliquit: utramque enim linguam multaſque hiſtorias, ut erat ſingulari ac excellenti ingenio, apprime calluit. Poſt obitum Diocletiani & Licinii, ad ſuam profectus eſt paræciam, Tyrique Eccleſiam rexit uſque ad Juliani tyranni tempora. Verum cum non palam, ſed Chriſtianos clam per ſuos Præfectos interficeret Julianus, rurſum Odyſſum urbem venit, ubi a Juliani Præfectis compreheaſus, multiſque toleratis opprobriis, in extrema ſenectute propter Chriſti confeſſionem in ipſis tormentis vitam exuit, cum annorum eſſet centum & ſeptem. Hic igitur magnus ſenex ſcripta Eccleſiaſtica nobis reliquit, in quibus de ſeptuaginta etiam Salvatoris Diſcipulis diſſeruit, & ubi unuſquiſque Prophetarum & Apoſtolorum vitam finiit. Ac in primis ſeptuaginta illos eſſe ait, quorum etiam complures variis in provinciis Epiſcopi extitere, quorum divinos meminit Apoſtolus in ſuis ſalutationibus. Quippe poſt Salvatoris noſtri ex mortuis Reſurrectionem, hos omnes miſſos fuiſſe indicat, & inter Apoſtolos numeratos fuiſſe, quorum nomina hiſce verbis recenſet,

ΟΥΤΟΣ ὁ περιληφθεὶς ἀοίδιμος ἀνὴρ καὶ συγγράμματα καταλέλοιπε Ρωμαϊκά τε καὶ Ἑλληνικὰ· ἐπιδέξιος γὰρ ἑκατέρων τῶν γλωσσῶν ἔμπειρος ὑπῆρχε, γέγονε δὲ καὶ πολυίστωρ διὰ φύσεως. Μετὰ δὲ πλείστου Διοκλητιανοῦ καὶ Λικινίου, καταλαβὼν καὶ αὐτὸς ἡ ἰδία παροικίαν, καὶ ὧν ἐξήνυσεν ἐν τῷ ἐν Τύρῳ Ἐκκλησίαν μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ τυράννου. Καὶ ἐπειδὴπερ οὐκ αὐτοφανῶς, ἀλλὰ κρυπτῶς διὰ τῶν Ἀρχόντων Ἰουλιανὸς ἀνῄρει τοὺς Χριστιανούς, πάλιν ὁ Δωρόθεος καταλαβὼν ἡ Ὀδυσσὸν πόλιν, ἔνθα ἁλοὺς ὑπὸ τῶν Ἰουλιανοῦ Ἀρχόντων, καὶ πολλοὺς αἰκισμοὺς ὑπομείνας, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ταῖς βασάνοις ἐναπέθανεν, ἑκατὸν καὶ ἑπτὰ ἐτῶν ἤδη τυγχάνων. Οὗτος τοίνυν ὁ μέγας ἀριστοβούλης καὶ συγγράμματα ἡμῖν ἐκκλησιαστικὰ καταλέλοιπεν, ἐν οἷς καὶ τὰ περὶ τῶν ο΄ Μαθητῶν τοῦ Σωτῆρος ἱστορεῖ, καὶ ἔνθα ὁ καθεὶς τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων τὸν βίον ἐπέλεσεν. Ἐν πρώτοις μὲν τοὺς ὁ ἐκείνους εἶναι λέγει, ὧν αἱ πλείους καὶ Ἐπίσκοποι ἐν διαφόροις παροικίαις γέγονται· ὧν καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος ἐν ταῖς ἀσπασμοῖς αὐτῶν μέμνηται. Μετὰ γὰρ τὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, πάντας αὐτοὺς ἐπιτρέψαι συμαίνει, καὶ ἐν τοῖς Ἀποστόλοις γεγενῆθαι, ὧν ἐκ τῆς ἐπωνυμίας ὧδέ που πως ἐπισημαίνεται, λέγων.

α΄. Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, καὶ πρῶτος Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων ὑπ' αὐτῶ τῶ Κυρίω γενόμενος.

β΄. Κλεόπας, ὁ ἀνεψιὸς τῶ Κυρίω, καὶ δεύτερος Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, ὃς καὶ ἴδιον αὐτὸν μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

γ΄. Ματθίας, ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

δ΄ Θαδδαῖος, ὁ καὶ ἐπιστολῶ Αὐγάρῳ Τοπάρχῃ ἀποσταλείς ἐν Ἐδέσσῃ, καὶ ἰασάμενος αὐτοῦ τὸ πάθος.

ε΄. Ἀνανίας, ὁ βαπτίσας τὸν ἅγιον Παῦλον, καὶ Δαμασκοῦ μετέπειτα γενόμενος Ἐπίσκοπος.

ς΄. Στέφανος ὁ Πρωτομάρτυς, ὁ εἷς τῶν ἑπτὰ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ιβ΄ Ἀποστόλων εἰς διακονίαν.

ζ΄. Φίλιππος ὁ εἷς τῶν ζ΄, ὁ καὶ Σίμωνα καὶ τὸν Εὐνοῦχον βαπτίσας, καὶ ἐν Τράλλεσι τῆς Ἀσίας γενόμενος Ἐπίσκοπος.

η΄. Πρόχορος, ὁ εἷς τῶν ζ΄, καὶ Ἐπίσκοπος Νικομηδείας τῆς Βιθυνίας γενόμενος.

θ΄. Νικάνωρ, εἷς τῶν ζ΄, ὃς κατ' αὐτὸν τὴν ἡμέραν ἀπέθανε, καθ' ὃν ὁ ἅγιος Στέφανος, σὺν δισχιλίοις ἄλλοις τῶν πλησίον εἰς Χριστόν.

1. Jacobus frater Domini, & primus Hieroſolymitanus Epiſcopus ab ipſo Domino conſtitutus.

II. Cleopas, Domini patruelis, ſecundus Hieroſolymitanus Epiſcopus, qui & ipſe illum vidit, poſtquam ex mortuis reſurrexit.

III. Matthias, qui duodecim Apoſtolorum numerum explevit.

IV. Thaddæus, qui Epiſtolam ad Abgarum Toparcham Edeſſam tulit, eumque a morbo ſanavit. pag. 427

V. Ananias, qui Sanctum Paulum baptizavit, poſteaque fuit Damaſci Epiſcopus.

VI. Stephanus primus Martyr, qui a duodecim Apoſtolis ad diaconatum aſſumptus eſt.

VII. Philippus unus ex ſeptem, qui & Simonem & Eunuchum baptizavit, & Trallium Aſiæ urbis Epiſcopus extitit.

VIII. Prochorus, qui unus ex ſeptem, ac Nicomediæ Bithyniæ urbis fuit Epiſcopus.

IX. Nicanor, unus e ſeptem, qui ipſomet die obiit, quo Sanctus Stephanus, cum duobus millibus aliis in Chriſtum credentium.

ι'. Σίμων, ὁ εἷς τῆς ζ', ὃς Ἐπίσκοπος Βόστρας τῆς Ἀράβων γενόμενος, ἐκαύθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

ια'. Παρμενᾶς, ὁ εἷς τῆς ζ', ὃς ἐπ' ὄψεσιν τῶν Ἀποστόλων ἀπέθανεν ἐν τῇ διακονίᾳ αὐτοῦ.

ιβ'. Νικόλαος, ὁ εἷς τῆς ζ', ὃς Ἐπίσκοπος Σαμαρείας γενόμενος, ἐπροδόξησεν ἅμα τῷ Σίμωνι.

ιγ'. Βαρνάβας, ὁ μετὰ Παύλου διακονήσας, πρῶτος ἐν Ρώμῃ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξεν, Ἐπίσκοπος Μεδιολάνου μετέπειτα γενόμενος.

ιδ'. Μάρκος, ὃς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἐγένετο, καὶ Εὐαγγελιστής.

ιε'. Σίλας, ὁ σὺν τῷ Παύλῳ τῷ λόγῳ τῆς διακονίας, καὶ ἐν Κορίνθῳ Ἐπίσκοπος γενόμενος.

ις'. Λουκᾶς, ὃς κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ γῆν τὸ Εὐαγγέλιον σὺν τῷ Παύλῳ ἐκήρυξεν.

ιζ'. Σιλουανὸς ὁ σὺν τῷ Παύλῳ τῷ λόγῳ τῆς διακονίας, Θεσσαλονίκης Ἐπίσκοπος γέγονεν.

ιη'. Κλήμης, οὗ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον δευτέρᾳ ἐπιστολῇ, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Χαλκηδόνος τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐγένετο.

ιθ'. Ἐπαίνετος, ὃν ὁ Ἀπόστολος μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῇ, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Καρθαγένης ἐγένετο.

κ'. Ἀνδρόνικος, ὃν ὁ Ἀπόστολος μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Σπανίας ἐγένετο.

κα'. Ἀμπλίας, ὃν καὶ αὐτὸν μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Ὀδύσσου ἐγένετο.

κβ'. Οὐρβανός, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται, ὃς Ἐπίσκοπος Μακεδονίας ἐγένετο.

κγ'. Στάχυς, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται, ὃν καὶ Ἀνδρίας ὁ Ἀπόστολος τῷ Ποντικῷ θαλάσσαν διαπλέων, ἐν Ἀργυροπόλει τῆς Θρᾴκης Ἐπίσκοπον τὴν Βυζαντίου κατέστησεν.

κδ'. Ἀπελλῆς ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς καὶ αὐτὸς Ἐπίσκοπος Ἡρακλείας ἐγένετο.

κε'. Φυγέλλος, τὸν Σίμωνος φρονήσας Ἐφέσου Ἐπίσκοπος ἐγένετο.

κς'. Ἑρμογένης, ὃς ἐν Μεγάροις καὶ αὐτὸς κατέστη Ἐπίσκοπος.

κζ'. Δημᾶς, ὃν Ἀπόστολος μνημονεύει ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον δευτέρᾳ ἐπιστολῇ, ὅτι ἐπροδόξησεν, ὅτι Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης, καὶ ἀπέστησαν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Ὁ δὲ Δημᾶς ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα κατέλιπε τὸ Εὐαγγελικὸν λόγον, καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἱερεὺς τῶν εἰδώλων ἐγένετο, περὶ οὗ καὶ Ἰωάννης ὁ Ἀπόστολος ἔγραψεν· Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν.

κη'. Ἀμπλίας, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς καὶ αὐτὸς Ἐπίσκοπος Σμύρνης ἐγένετο πρὸ τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου.

κθ'. Ἀριστόβουλος, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς Βρεττανίας Ἐπίσκοπος ἐγένετο.

λ'. Νάρκισσος, ὃν καὶ αὐτὸν μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν γέγονεν.

x. Timon, unus e septem, qui Bostræ Arabum Episcopus factus, vivus combustus est a Gentilibus.

xi. Parmenas unus e septem, qui coram Apostolis in suo diaconatu vita functus est.

xii. Nicolaus unus e septem, qui cum Episcopus esset Samariæ, una cum Simone, Christianam religionem ejuravit.

xiii. Barnabas, qui cum Paulo Diaconi officio fungens, primus Romæ Christum prædicavit, Mediolani Episcopus postea factus.

xiv. Marcus, qui a Petro Apostolo Episcopus Alexandriæ ordinatus est, idem & Evangelista.

xv. Silas, qui cum Paulo Diaconiæ sermoni præfectus, & Corinthi Episcopus fuit.

xvi. Lucas, qui per universam terram Evangelium cum Paulo prædicavit.

xvii. Silvanus, qui cum Paulo Diaconiæ sermoni præfectus, Thessalonicæ Episcopus extitit.

xviii. Clemens, cujus meminit Apostolus in Epistola secunda ad Timotheum, Episcopus Chalcedonis in Gallia fuit.

xix. Epænetus, cujus meminit Apostolus in Epistola ad Romanos, qui & Episcopus Carthaginis extitit.

xx. Andronicus, cujus meminit Apostolus in Epistola ad Romanos, qui & Hispaniæ Episcopus fuit.

xxi. Amplias, cujus etiam meminit in Epistola ad Romanos, qui & Episcopus Odyssi fuit.

xxii. Urbanus, cujus pariter meminit in Epistola ad Romanos, qui Macedoniæ Episcopus extitit.

xxiii. Stachys, cujus perinde mentionem agit in Epistola ad Romanos, quem Andreas Apostolus, dum Ponticum enavigaret mare, Argyropoli Thraciæ municipio, Byzantii Episcopum constituit. *Edit. Paris. pag. 428.*

xxiv. Apelles, de quo idem Apostolus meminit in Epistola ad Romanos, qui & Heracleæ Episcopus fuit.

xxv. Phugellus, Simoniaca hæresi infectus, qui & Ephesi Episcopus fuit.

xxvi. Hermogenes, qui Megaris Episcopus est ordinatus.

xxvii. Demas, cujus meminit Apostolus in secunda ad Timotheum Epistola, Christum abnegavit, ac Phygellus & Hermogenes ejus doctrinam sunt amplexi. Demas vero sæculi hujus amore Evangelico verbo derelicto, idolorum factus est Sacerdos, de quo Joannes Apostolus hæc scripsit: *Ex nostris egressi sunt, sed non erant ex nostris.*

xxviii. Ampelles, cujus etiam meminit Apostolus in Epistola ad Romanos, is Smyrnæ ante Sanctum Polycarpum Episcopatum obtinuit.

xxix. Aristobulus, cujus pariter in Epistola ad Romanos meminit Apostolus, qui Britanniæ fuit Episcopus.

xxx. Narcissus, cujus perinde meminit in Epistola ad Romanos, qui & Athenarum Episcopus extitit.

XXXI. Herodion, cujus meminit Apoſtolus in Epiſtola ad Romanos, qui & Patrarum Epiſcopus fuit.

XXXII. Agabus, cujus mentio fit in Actis Apoſtolorum, qui & prophetica gratia donari meruit.

XXXIII. Rufus, cujus in Epiſtola ad Romanos meminit Apoſtolus, qui & Thebarum fuit Epiſcopus.

XXXIV. Aſyncritus, cujus mentio fit in Epiſtola ad Romanos, qui & Urbaniæ Epiſcopus fuit.

XXXV. Phlegon, cujus meminit in Epiſtola ad Romanos, qui & Marathonis Epiſcopus extitit.

XXXVI. Hermes, cujus mentio eſt in Epiſtola ad Romanos, qui & Dalmatiæ Epiſcopus fuit.

XXXVII. Patrobas, cujus meminit Apoſtolus, qui & Putcolorum fuit Epiſcopus.

XXXVIII. Hermas, cujus meminit in Epiſtola ad Romanos, qui & Epiſcopus fuit Philippopoleos.

XXXIX. Linus, qui poſt Petrum Apoſtolum Romæ Epiſcopus fuit.

Edit. Pariſ. pag. 429.

XL. Cajus, cujus meminit Apoſtolus, qui & Epheſi Epiſcopus poſt Timotheum Pauli Apoſtoli Diſcipulum.

XLI. Philologus, cujus pariter meminit Apoſtolus, qui & Synopes Epiſcopus ab Andrea Apoſtolo ordinatus eſt.

XLII. Olympas.

XLIII. Rhodion, cujus meminit Apoſtolus, qui & Romæ una cum Petro Apoſtolo, ſub Nerone capite plexus eſt.

XLIV. Lucas, cujus meminit in Epiſtola ad Romanos, qui & Epiſcopus Laodiceæ Syriæ fuit.

XLV. Jaſon, cujus meminit in Epiſtola ad Romanos, qui & Tarſi Epiſcopus fuit.

XLVI. Soſipater, cujus mentio eſt in Epiſtola ad Romanos, qui & Iconii Epiſcopus fuit.

XLVII. Tertius, qui Epiſtolam ad Romanos ſcripſit, qui ſecundus Iconii fuit Epiſcopus.

XLVIII. Eraſtus, cujus etiam in eadem Epiſtola meminit, qui & Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Oeconomus fuit, ac deinde Paniadis Epiſcopus.

XLIX. Quartus, cujus in eadem Epiſtola meminit, qui & Berytl fuit Epiſcopus.

L. Apollo, cujus meminit in Epiſtola ad Corinthios Apoſtolus, qui & Cæſareæ Epiſcopus extitit.

LI. Cephas, quem Antiochiæ coarguit Paulus Apoſtolus, qui & Coniæ fuit Epiſcopus.

LII. Soſibenes, cujus meminit Apoſtolus, Colophoniæ Epiſcopus.

LIII. Tychicus, cujus meminit Apoſtolus, Colophoniæ Epiſcopus.

LIV. Epaphroditus, cujus meminit Apoſtolus, qui Andriacæ Epiſcopus fuit.

LV. Cæſar, cujus meminit Apoſtolus, qui Dirrhachii Epiſcopus fuit.

λα'. Ηρωδίων, ὃν καὶ αὐτὸν μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους Ἀπόστολος, ὃς ἦν Ἐπίσκοπος Πατρῶν ἐγένετο.

λβ'. Ἄγαβος, ὁ ἐν ταῖς Πράξεσιν τῶν Ἀποστόλων μνημονεύόμενος, ὃς καὶ προφητικῆς χαρίσματος ἠξιώθη.

λγ'. Ῥοῦφος, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους Ἀπόστολος μέμνηται, ὃς καὶ αὐτὸς Ἐπίσκοπος Θηβῶν ἐγένετο.

λδ'. Ἀσύγκριτος, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῇ μέμνηται, ὃς καὶ αὐτὸς Ἐπίσκοπος Οὐρβανίας ἐγένετο.

λε'. Φλέγων, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος ἐγένετο.

λς'. Ἑρμῆς, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Δαλματίας γέγονεν.

λζ'. Πατρόβας, ὃν καὶ αὐτὸν ὁ Ἀπόστολος μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος ἐν Ποτιόλοις γέγονε.

λη'. Ἑρμᾶς, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Φιλιππουπόλεως ἐγένετο.

λθ'. Λῖνος, ὁ μετὰ Πέτρον τὸν Ἀπόστολον Ρώμης Ἐπίσκοπος γέγονεν.

μ'. Γάϊος, ὃν Ἀπόστολος μέμνηται, ὃς Ἐπίσκοπος Ἐφέσου ἐγένετο μετὰ Τιμόθεον τὸν μακαρίτην Παῦλον τὸν Ἀπόστολον.

μα'. Φιλόλογος, ὃν καὶ αὐτὸν ὁ Ἀπόστολος μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος γέγονεν ὑπὸ Ἀνδρέου Ἀποστόλου ἐν Σινώπῃ.

μβ'. Ὀλυμπᾶς.

μγ'. Ῥοδίων, ὃν καὶ αὐτὸν μέμνηται Ἀπόστολος, ὃς καὶ ἐν Ρώμῃ ἅμα Πέτρῳ τῷ Ἀποστόλῳ ὑπὸ Νέρωνος τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

μδ'. Λουκᾶς, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας ἐγένετο.

με'. Ἰάσων, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Ταρσοῦ ἐγένετο.

μς'. Σωσίπατρος, οὗ ἐν αὐτῇ ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Ἰκονίου ἐγένετο.

μζ'. Τέρτιος, ὁ καὶ τὴν πρὸς Ρωμαίους γράψας ἐπιστολὴν, ὃς δεύτερος Ἐπίσκοπος Ἰκονίου ἐγένετο.

μη'. Ἔραστος, ὃν ἐν αὐτῇ μέμνηται ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ, ὃς καὶ Οἰκονόμος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας γέγονε, καὶ Ἐπίσκοπος μετέπειτα Παναιάδος.

μθ'. Κούαρτος, ὃν καὶ αὐτὸν μέμνηται ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Βηρύτου γέγονεν.

ν'. Ἀπολλώς, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς ἦν Ἐπίσκοπος Καισαρείας γέγονεν.

να'. Κηφᾶς, ὃν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν Ἀντιοχείᾳ ἤλεγξεν, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Κονίας ἐγένετο.

νβ'. Σωσθένης, ὃν καὶ αὐτὸν Ἀπόστολος μέμνηται, ὃς Ἐπίσκοπος Κολοφωνίας ἐγένετο.

νγ'. Τυχικὸς, ὃν καὶ αὐτὸν ὁ Ἀπόστολος μέμνηται, ὃς Ἐπίσκοπος Κολοφωνίας ἐγένετο.

νδ'. Ἐπαφρόδιτος, ὃν καὶ αὐτὸν Ἀπόστολος μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Ἀνδριακῆς γέγονεν.

νε'. Καῖσαρ, ὃν καὶ αὐτὸν μέμνηται ὁ Ἀπόστολος ὃς Ἐπίσκοπος τῶν Δυραχίου γέγονεν.

νς'. Μα-

ν ς'. Μαρῖνος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα, ὃν καὶ αὐτῷ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος γέγονεν.

LVI. Marinus Barnabæ patruelis, cujus etiam meminit Apoſtolus, qui & Apolloniados fuit Epiſcopus.

ν ζ'. Ἰησοῦς, ὁ λεγόμενος Ἰοῦστος, ὃν καὶ αὐτῷ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλων, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος γέγονεν ἐν Ἐλευθεροπόλει.

LVII. Jeſus, appellatus Juſtus, cujus meminit Apoſtolus in actis Apoſtolorum, qui & Eleutheropoli Epiſcopus fuit.

ν η'. Ἀρτεμᾶς, ὃν καὶ αὐτῷ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς Ἐπίσκοπος γέγονε Λυστρίας.

LVIII. Artemas, cujus meminit Apoſtolus, qui Lyſtriæ fuit Epiſcopus.

ν θ'. Κλήμης, ὃν καὶ αὐτῷ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, λέγων, Μετὰ καὶ Κλήμεντος & τῶν λοιπῶν συνέργων μου, ὧν τὰ ὀνόματα ἐξ ἐθνῶν τὴν Ἑλλάδα ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν, ὃς καὶ μετέπειτα Ἐπίσκοπος Σαρδικῆς γέγονεν.

LIX. Clemens, cujus meminit Apoſtolus, ubi ait: *Cum Clemente & cooperatoribus meis*, qui & primus ex Gentilibus & Græcis in Chriſtum credidit, & poſtmodum Sardicæ Epiſcopus fuit. *Edit. Pariſ. pag.* 430.

ξ'. Ὀνησιφόρος, ὃν καὶ αὐτῷ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς Ἐπίσκοπος Κορωνίας γέγονεν.

LX. Oneſiphorus, cujus meminit Apoſtolus, qui Epiſcopus fuit Coronæ.

ξ α'. Τυχικὸς, ὃν & αὐτῷ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς καὶ πρῶτος Ἐπίσκοπος Χαλκηδόνος τῆς Βιθυνίας

LXI. Tychicus, cujus meminit Apoſtolus, qui & primus extitit Epiſcopus Chalcedonis Bithyniæ urbis.

ξ β'. Κάρπος, ὃν καὶ αὐτῷ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς καὶ Βεῤῥοίας τῆς Θρᾴκης Ἐπίσκοπος γέγονεν.

LXII. Carpus, cujus meminit Apoſtolus, qui & Berrhoeæ (*ſic leg.*) Thraciæ urbis Epiſcopus fuit.

ξ γ'. Εὔοδος, ὃς μετὰ Πέτρον τὸν Ἀπόστολον Ἐπίσκοπος γέγονεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ᾧ & αὐτῷ ὁ Ἀπόστολος μέμνηται.

LXIII. Evodus, poſt Petrum Apoſtolum Antiochiæ fuit Epiſcopus, cujus etiam meminit Apoſtolus.

ξ δ'. Ἀρίσαρχος, ὃν καὶ αὐτῷ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Συρίας γέγονεν.

LXIV. Ariſtarchus, cujus etiam meminit Apoſtolus, qui & Apameæ Siriæ fuit Epiſcopus.

ξ ε'. Μᾶρκος, ὁ καὶ Ἰωάννης καλούμενος, ὃν ὁ Λουκᾶς ἐν ταῖς Πράξεσι μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Βίβλου γέγονεν.

LXV. Marcus, qui & Joannes dictus, cujus Lucas meminit in Actis Apoſtolorum, qui Bybli fuit Epiſcopus,

ξ ς'. Ζηνᾶς ὁ Νομικὸς, ὃν καὶ αὐτῷ ὁ Ἀπόστολος μέμνηται, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Διοσπόλεως γέγονεν.

LXVI. Zenas Notarius, cujus etiam meminit Apoſtolus, qui & Epiſcopus fuit Dioſpoleos.

ξ ζ'. Φιλήμων, πρὸς ὃν καὶ ἐπιστολὴν ἔγραψεν, ὃς καὶ Ἐπίσκοπος Γάζης γέγονεν.

LXVII. Philæmon, ad quem etiam Epiſtolam ſcripſit, qui & Epiſcopus Gazæ fuit.

ξ η'. ξθ'. ο'. Ἀρίσαρχος, καὶ Πούδης, καὶ Τρόφιμος. Οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς τῷ Ἀποστόλου συγκακοπαθήσαντες, τέλος ἐν Ῥώμῃ σὺν τῷ αὐτῷ Ἀποστόλῳ ὑπὸ Νέρωνος τοῦ Βασιλέως τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

LXVIII. LXIX. LXX. Ariſtarchus, & Pudens, & Trophimus. Hi tres in omnibus perſecutionibus cum Apoſtolo diverſati, tandem Romæ cum eodem Apoſtolo ſub Nerone Imperatore capite plexi ſunt.

Ταῦτα ὁ τεσσαρακαιδέκατος καὶ πανόλβιος Δωρόθεος ἐν Ῥώμῃ γεγονὼς, διὰ Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου ἐν ὑπομνήμασι καταλέλοιπεν, ἐξ ὧν καὶ ἡμεῖς ἱρμησάμενοι, καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα μεθερμηνεύσαντες φωνὴν, ἐμφανῆ πᾶσι πεποιήκαμεν τὴν τῶν ἑβδομήκοντα Μαθητῶν ἐκλογὴν, πιστὴν καὶ ἀληθῆ αὐτὴν καταλαβόμενοι. Καὶ γὰρ ὁ Ἀπόστολος γράφων περὶ αὐτῶν, ἔλεγεν, ὅτι, Καὶ πρὸ ἡμῶν γεγόνασιν ἐν Κυρίῳ. Καὶ οὐκ ἂν ἄπιστον τις λογίσηται μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐπιστρέψαι τοὺς ὁ, καὶ πεσεῖσθαι εἰς αὐτὸν, θεασαμένους τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, ὃ μεῖζον πάντων τῶν θαυμάτων ὑπῆρξε, καὶ ἐστι. Οὕτως τοίνυν ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς Δωρόθεος διηγήσατο ἐν γραφαῖς, ὅτι περ ὁ σεπτὸς οἶκος τῆς ἁγίας καὶ καλλινίκου Μάρτυρος Εὐφημίας ἐν τῷ Πετρίῳ ὑπὸ Τίτου τινὸς ἐκτίσθη ἀπὸ πρώτης, ὅστις Τίτος γέγονε Ἐπίσκοπος τῆς Βυζαντίων, καὶ πληρωθεὶς ἐν αὐτῇ, ἀπετέθη πλησίον τῶν παλαιῶν τειχῶν, ὅθεν ὅτε Ἀνδρέας ὁ Ἀπόστολος, καὶ τοῖς τόποις ἐπέστη, καὶ πολλὰ πλῆθη Χριστιανῶν παρ' αὐτὸ συνηρίχετο παρεσκεύαζεν, ὡς μὴ τοσούτους ἐν ἄλλοις τόποις εὑρίσκεσθαι. Ἅπαντες γὰρ οἱ τῆς Βυζαντίων διδάσκαλοι, & ὑπομονητικοὶ γενόμενοι, καὶ πολυπαθήσαντες, τὰς μὲν τυραννικὰς

Dorotheus, cum Romæ ageret, Romano ſermone in commentarios retulit, ex quibus a nobis excepta, ac in Græcam linguam converſa, ſeptuaginta diſcipulorum collectionem, eamque fidam ac veritati prorſus conſentaneam omnibus patefecimus. Quippe Apoſtolus de iis ſcribens, dixit, *Et ante nos fuerunt in Domino*. Neque quiſquam incredibile exiſtimet poſt Chriſti a mortuis Reſurrectionem converſos eſſe ſeptuaginta Diſcipulos, & in eum credidiſſe, cum illius a mortuis attenderent Reſurrectionem, quod omnium miraculorum majus extitit, ac revera eſt. Ipſe igitur magnus Pontifex Dorotheus ſcripto reliquit, venerandam ædem ſanctæ & invictæ Martyris Euphemiæ in Petrio a quodam Tito primum fuiſſe conditam: qui quidem Titus cum Byzantii eſſet Epiſcopus, in eaque urbe martyrio vitam terminaſſet, juxta veteres muros depoſitus eſt, ex quo Sanctus Andreas Apoſtolus ad hæc loca venit, quo tanta Chriſtianorum multitudo confluxit, ut tot aliis in locis minime invenirentur. Univerſi enim Byzantii doctores, qui hactenus multa paſſi fuerant, tyrannicis ex quadam animi puſillanimitate vitatis mi- *pag.* 431.

nis, iis, qui ex gentilibus erant, vel ex Judæis, divinum disseminabant sermonem, Tito interea multa edente miracula, & qualia Servator ediderat. Adhuc porro vigente Licinii & Diocletiani tyrannide, rebus ita se habentibus, interficitur. Et Carus Imperator, ejusque filii duo Carinus & Numerianus tyranni deinceps effecti, ad Christianorum supplicia promiscue progressi sunt, ex iis usque ad mille per singulos dies interfectis: cum quibus Adrianus etiam Probi filius, morti sese exposuit. Cum enim in Nicomediensium urbe post Cari necem versaretur, videretque Christianorum multitudinem a Licinio sine ullo delectu sublatam, accedens ad tribunal, ita hunc est affatus: *Cur Romanorum exercitus ita temere nulloque de causa interficitur? Ecce pietasque Romanorum a barbaris occupatur.* Tum Licinius ad Adrianum, *An & tu*, inquit, *Christianus es?* Cui Adrianus, *Quidnimmo*, ait, *longe potius mihi est ut in hac confessione moriar, quam Christum negem.* Licinius multis tormentis intentatis, multis etiam adulationibus & adhortationibus quibus flecteretur, adhibitis, ut in Christianæ fidei confessione constantem advertit, iracundia ac animo exæstuans, hunc securi percuti jussit. Quo in hac confessione extincto, Metrophanes qui nuper (Byzantii) Episcopatum inierat, assumptis comitibus Christianis, Nicomediam venit, clamque subreptas Adriani Martyris reliquias, in prima ab ipsis condita Ecclesia, quæ modo Byzantio adjacet, loco quem Argyropolim vocant, deposuit, ubi & Titus, qui primus extitit Constantinopolitanæ Episcopus, Adriani, qui sub Maximino martyrium subiit, reliquias deposuit, ut & Nataliæ illius uxoris, ac cæterorum qui cum illis vitam martyrio finierunt, ubi perinde repositum erat cadaver Stachys, unius e septuaginta Discipulis, quem Andreas Apostolus eodem in loco primum Byzantii Episcopum constituerat. Andreas quippe in Pontum trajiciens, Byzantiis Christum annuntiare decrevit. At cum ea tempestate vir insigni crudelitate Zeuxippus locum illum jam regeret, quotquot ex advenis Byzantium appellebant, priusquam ingrederentur, an Christum colerent rogabat, permisso postea si negarent urbis ingressu. Si vero Christum quispiam confiteretur, confestim in vincula conjiciebatur, ac deinde pedibus manibusque ligatis in mare præcipitari jubebatur. Qua quidem audita crudelitate, Byzantium præternavigans Andreas, in ea Thraciæ parte, quæ Byzantio adjacet, stadio circiter uno ab Argyropoli, per biennium constitit, coacto illic legis ac veritatis amantium hominum cœtu. Duobus igitur circiter millibus ibi collectis, erectoque Argyropoli Christo altari, ac Stachy constituto Episcopo, Sinopen Ponti perrexit. Exactis autem a Stachy in Episcopatu annis sedecim, ei successit Onesimus, cujus meminit Paulus Apostolus in Epistola ad Philemonem, cumque eo esset functus officio per annos quatuordecim, cum illo Polycarpus By-

ἀπέφυγεν ἀπειλάς, τοῖς δὲ ἔθνεσιν, ἃ ἐξ Ἰουδαϊσμὸς τὸ ἔθνος ἐπίστευσεν λογισμὸν εἰς δικαιοσύνην τῷ Τίτῳ θαυματουργίας ἐπιπλοῦτος, οἵας καὶ ὁ Σωτὴρ ἐπέλεισε. Ἐπὶ δὲ τῆς τυραννίδος Διοκλητιανοῦ κρατούσης, ἐν τῷ ἐκθέσεως ταύτην ἀνῃρέθησαν. Καὶ Κάρος ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ δύο υἱοὶ Καρῖνος & Νουμεριανὸς λοιπὸν ἐν ἀθείᾳ οἱ τύραννοι γενόμενοι, ἀναιδεστέρως ὁρμὴς τὰς τιμωρίας τῶν Χριστιανῶν ἐνεμόλαμεν, εἰς χιλιάδας τὰ καθ' ἡμέραν ἐν τούτων ἀναιρούμενοι· μεθ' ὃν Ἀδριανὸς ὁ δὲ Πρέσβυς ὑπὸς θανεῖν ἐπαύσατο. Γενόμενος δὲ ὢν ἐν τῇ Νικομηδέων πόλει μετὰ τὴν Κάρου ἀναίρεσιν, & ἰδὼν τὰ πλῆθη τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ Λικινίου ἀναιδῶς ἀναιρούμενα, προσελθὼν πρὸς τὸ βῆμα ἔλεγε τῷ Λικινίῳ. Διά τί οὕτως ἀναιδῶς τὸ στρατόπεδα τῶν Ρωμαίων ἀναιρεῖται; Καὶ ἰδοὺ τὰ πλεῖστα τῶν Ρωμαίων βάρβαροι καταλαμβάνουσιν. Ὁ δὲ Λικίνιος πρὸς αὐτόν. Μὴ καὶ σὺ Χριστιανὸς εἶ; Ὁ δὲ Ἀδριανὸς πρὸς αὐτόν. Καὶ μὴν ὡμολογημένως ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ πλεωθῆναι, ἢ τὸ ἀρνήσασθαι Χριστόν. Λικίνιος δὲ πολλὰς μὲν βασάνους πολλὰς δὲ καὶ ὑποσχέσεις καὶ ἐπαγγελίας πρὸς αὐτὸν προσήγαγεν· ὡς δὲ ἰδὼν ἀπαράκλητον τῇ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίᾳ ἐνισχύοντα, θυμομαχήσας κατ' αὐτῷ, ἐκέλευσε τὴν κεφαλὴν αὐτῷ ἀποτμηθῆναι. Τοῦ δὲ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ πλεωθέντος, ὁ Μητροφάνης * χθὲς ἄρτι ὢν, Ἐπισκοπῆς ἐναρξάμενος, ἅμα τοῖς συνοῦσιν αὐτῷ καταλαμβάνει τὴν Νικομήδειαν, καὶ ὑποκλέψας αὐτῷ τὸ Καλλινίκου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ τὸ λείψανον, ἀπεκομίσατο αὐτὸ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῖς ὑπαρξάσῃ Ἐκκλησίᾳ, ἔγγιστα πλησίον τῆς νῦν Βυζαντίου ἐπιλεγομένου τόπου Ἀργυροπόλεως, ἔνθα καὶ Τῖτος πρῶτος ἡγησάμενος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἀπέθετο τὸ λείψανον Ἀδριανοῦ τοῦ ἐπὶ Μαξιμιανοῦ μαρτυρήσαντος, καὶ Νατάλιαν τὴν τούτου γυναῖκα, & ἑτέρους τοὺς σὺν αὐτῷ μαρτυρήσαντας, ὅπου καὶ τὸ λείψανον ἀπέκειτο Στάχυος τοῦ ἑνὸς ἑβδομήκοντα Μαθητῶν, ὃς ὑπὸ Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου ἐν τῷ αὐτόθι τόπῳ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς νῦν Βυζαντίου κατέστη. Ὁ γὰρ Ἀνδρέας ἐπὶ τὸν Πόντον διαπερώμενος, ἠθέλησε τοῖς ἐν τῷ Βυζαντίῳ τὸν Χριστὸν κατανγγεῖλαι. Ἀλλ' ἐπειδήπερ Ζεύξιππος τὸν τόπον τότε ἡγεμονεύων ἀμείλικτός τις ἦν, πάντας τοὺς προσβάλλοντας ξένους τῷ Βυζαντίῳ πρόπρας διερωτήσεως τὸ περὶ τοῦ Χριστοῦ, εἰ οὕτως εἰσίοιεν φιλοχώρει. Καὶ ἐάν τις ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν, εἰς δέσμια τότε ὠθεῖτο & παρ' αὐτοῦ διαμελόμενος τοὺς πόδας τε καὶ χεῖρας θαλάττῃδεν προσίετο. Διατίθει τοιαύτῃ οὖν ἀμότητι παρακλεόμενος ὁ Ἀνδρέας τὸ Βυζαντίου, κατοικίστε ἐπὶ δίετῆ χρόνον πλησίον τοῦ Βυζαντίου τῷ Θρακίῳ μέρει, ὡς ἂν σταδίου ἑνὸς τῆς Ἀργυροπόλεως, ἐκεῖ ἐπισυναγωγὴν τῷ ἐνθέσμων καὶ φιλαληθῶν ἀνδρῶν ποιήσας. Ὡς ἂν περὶ τοὺς δισχιλίους ἐπισυναξας, τῷ Χριστῷ θυσιαστήριον ἱδρύσας ἐν τῇ Ἀργυροπόλει, καὶ τὸν Στάχυν Ἐπίσκοπον καταστήσας, εἰς Σινώπην τοῦ Πόντου μεθίστατο. Τὸν δὲ Στάχυος διαγενομένου τοῖς αὐτοῦ ἔτεσι καὶ δέκα ἓξ ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ, Ὀνήσιμος μετὰ τοῦτον γίνεται, περὶ οὗ Παῦλος ὁ Ἀπόστολος τῷ Φιλήμονι ἔγραψε. Καὶ τότε δὲ τεσσαρεσκαιδέκατος ὢν διανύσαντος ἐν τῇ λειτουργίᾳ, Πολύκαρπος μετὰ τοῦτο τελεῖται ὑπὸ Ἐπί-

Mini machesi.

σκοπος τῆ Βυζαντίου καθίσαται. Διαγινομένη δὲ καὶ τότε δίκα πρὸς τοῖς ὀκτὼ ἔτεσι, Πλούταρχος μετέρχεται τὸν ἱεροσυλίαν. Καὶ αὐτῷ δὲ ἔτη ἐνιαύσαντος ις', Σεδεκίων διάδοχος αὐτῷ καθίσαται ἐπὶ ἐνιαυτῶ χρόνον. Μεθ' ὃν Διογένης ἐν ἔτει ιε' τῆ ἱερατείᾳ φερομένας πελεῦται. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἐλεύθέριος ἐπὶ ἑπτὰετῆ χρόνον. Μεθ' ὃν Φῆλιξ ἐπὶ πέμπτα ἔτος. Καὶ μετὰ τοῦτον Πολύκαρπος ἕως ἐτῶν ιζ'. Ἐνθα τοίνυν τὰ τούτων σώματα ἀπετέθη λιθίνῳ σπηῷ ἐκεῖ· ἔνθα τὸ τῆς Νατελίας σῶμα ἀπετέθη καὶ Ἀδριανοῦ τῶ μετέπειτα μαρτυρήσαντος. Ἐν δὲ τῆ ἑτέρᾳ λάρνακι ἐξ ἀδείας τότε ποιηθέντι τῆ ι γ' Μαρτύρων τὰ λείψανα ἐνεβλήθη. Ἐν δὲ μολυβδίνῃ λάρνακι καθ' ἑαυτὸν ἀπετέθη ὁ Ἀδριανὸς ὁ Νατελίας ἀνὴρ, ἃ καὶ μέχρι τῆς δεῦρο ἐμφανῶς πρόκεινται ἐν τῆ ὑπογαίῳ σπηλαίῳ, ἔνθα Ἀπόστολος Ἀνδρέας τὸ θυσιαστήριον ἵδρυτο. Ἤδη δὲ πλήθους ἱκανοῦ συναθροισθέντος τῆ εἰς Χριστὸν ἐλπιζόντων, παυσαμένης δὲ καὶ τυραννίδος τοῦ Βυζαντίου μετὰ τὸν τοῦ Ζωξίππου πόλεμον, ἐγκρατεῖς πάντων πλειόνων γενόμενοι οἱ ἐν Ἀργυροπόλει Ἐκκλησίας προεστῶτες τὸν τῆ πολλῶν ὄχλησιν, ἔτι δὲ τῆ Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων προσβολὴν ἐκφυγεῖν βουλόμενοι, ἐν τοῖς μεσογαίοις πλησίον τῆς Ἀργυροπόλεως Ἐκκλησίαν ἄλλην ἀνεγείρουσιν, ἣν Κωνσταντῖνος ὁ μέγας Βασιλεὺς μείζονα πεποίηκε, σταυροειδῆ αὐτὴν διαγράψαμενος, βουλόμενος καὶ τὸ αὐτοῦ σῶμα ἐκεῖσε κατατεθῆναι. Ἀλλ' ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ τῶ Βυζαντίου αὐξήθη, συνεβούλευσαν οἱ συνέδρους τῶ Κωνσταντίνῳ μὴ δεῖν ἔξωθεν τῆς πόλεως τὰ τῶν Βασιλέων σώματα ἐνεκομίζεσθαι. τότε οὖν χάος ἦν πρὸς μὲν τόπος εἰς ταφὴν τῶν Βασιλέων ἐγένετο. Ὁ δὲ γηγενὴς οἶκος ἀφιερώθη τοῖς ἐν τῶ νόμῳ καρτερικοῖς καὶ θεοφόροις ἔπτὰ Παισὶ καὶ Ἐλεαζάρῳ τῶ Ἀρχιερεῖ, τὴν ἀρχαίαν ἐπωνυμίαν τοῦ τόπου οἶκος κληρουσάμενος· Ἐλαιὼν γὰρ ἐξ ἀρχαίων τῆ χρόνων ὁ τόπος ἐμπέλλεται, ἔνθεν δεκτήριον εἶχον Ἀθήνόδωρος ὁ μετὰ Πολύκαρπον Ἐπίσκοπος γηγενὴς πρῶτος ἐνήρξατο, ἐκεῖ τὴν Ἐπισκοπὴν διανύσας ἐν ἔτεσι τέσσαρσι· μεθ' ὃν τοῖς αὐτῶ ἐνδέκατος Ἐπίσκοπος τῆ τῶν Βυζαντίων καθίσαται Εὐζώϊκος, ὃς καὶ αὐτὸς ἐν ἔτεσιν ἓξ τοῖς αὐτῶν ἱερατεύσας, Λαυρεντίῳ τὴν ἱεροσυλίαν καταλέλοιπε. Καὶ αὐτῶ δὲ ἐνδέκα ἔτη ἓξ μῆνας ἓξ πληρώσαντος, Ἀλύπιος ἠγέται τῆς ἱεροσυλίας ἐπὶ ἔτη ιγ' ἥμισυ. Πάλιν δὲ μετὰ τοῦτον Περτίναξ ἐγένετο, ἔτη θ' κρατήσας τῆς ἱεροσυλίας. Οὗτος δὲ ὁ Περτίναξ Ῥωμαϊκὸς τῆ ἐν Ῥώμῃ καὶ Στρατηλάτης γεγονὼς, πάθει τε ἀρρήκτῳ παραπεπτωκὼς, διάγων ἐν τοῖς Θρᾳκῴοις μέρεσιν, ἔμαθε πλείστας δυνάμεις γενέσθαι ἐν τῆ Βυζαντίῳ ὑπὸ τῆ Χριστιανῶν. Παραγενόμενος δὲ πρὸς Ἀλύπιον τὸν Ἐπίσκοπον ἐν τῆ ἐπὶ Ἐλαίας λεγομένῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ διὰ τῆς αὐτοῦ ἐπιτεύξεως, ἔτι τῆ χειρῶν αὐτοῦ ἐπιθέσεως ῥυθεὶς τῆ ἀλγηδόνων, ἀπαρνεῖται τὴν τῆ εἰδώλων πλάνην, καὶ τὴν τῆς στρατίας ὑπεροχὴν, καὶ βαπτισθεὶς, τῆ εἰς Χριστὸν ἐλπίδι ἐν προσκαρτερήσει τῆ Ἀλυπίῳ, τῆς τῶ πρεσβυτερικῆς ἀξίας μετειληφὼς, ἐν δάκρυσι κατανύξεως ἑκάστῳ ἡμέρας διαπλῶν, καὶ μετὰ τὸν Ἀλυπίου τελευτὴν, εἰς Ἐπίσκοπον αὐτὸν προεχειρίσαντο. Πλούσιός τε σφόδρα ὑπάρχων ὁ Περτίναξ, πά-

zantii Episcopus triennium constituitur: quo post decem & octo annos extincto, Episcoparum adeptus est Plutarchus, cui, annis sedecim peractis, Sedecion successor substituitur, per annos novemdecim: post quem Diogenes anno Pontificatus decimo quinto vitam exuit; post hunc, sedem Episcopalem obtinuere Eleutherius per septem, Felix deinde per quinque, denique Polycarpus per annos tredecim. Horum corpora in sepulcris lapideis hic recondita sunt, ut & Nataliæ corpus, & Adriani, qui postea Martyrium subiit. In alio vero conditorio tumultuarie tum facto, tredecim Martyrum reliquiæ depositæ sunt: in arca autem plumbea solus depositus est Adrianus Nataliæ vir, quæ quidem sepulcra omnia usque ad hæcce tempora prostant in subterraneo antro, in quo altare erexit Andreas Apostolus. Enimvero eorum qui in Christum credunt, plurimo coacto cœtu, cessataque post Zeuxippi obitum Byzantii tyrannide, cum qui Argyropoli Ecclesiæ præerant multorum locorum essent compotes, & Gentilium ac Judæorum impressiones desugere satagerent, in mediterraneis juxta Argyropolim aliam erexerunt Ecclesiam, quam postea Constantinus Magnus Imperator, in crucis figuram confectam amplorem fecit, cum in hac corpus suum recondendum decrevisset. Verum Byzantio majorem amplitudinem nacto, qui Constantino adhærebant, Imperatorum corpora extra urbem minime esse transferenda subjecere. Unde locus alius ad Imperatorum sepulcra postea delectus est. Ecclesia autem illa sortibus illis, ac piis in lege septem pueris & Eleazaro Pontifici deinceps dicata est, retenta tamen veteri loci appellatione: Elæon quippe seu Oliveretum ab antiquo locus vocabatur, quod quidem oratorium Athenodorus, qui post Polycarpum extitit Episcopus, primus incœpit, hicque per quadriennium Pontificatum obtinuit. Post hos, undecimus Byzantii Episcopus constituitur Euzoius, qui & ipse cum annos sex sedisset, Laurentio Pontificatum reliquit. Hunc post undecim annos sexque menses exactos, excepit Alypius, annis tredecim cum dimidio eo potitus. Rursum post hunc Pertinax fit Episcopus, qui annis novemdecim sedem obtinuit. Hic autem Pertinax vir Romanus & Consularis, ac Magister militum, cum in difficilem incidisset morbum, atque in Thraciæ partibus ea tempestate versaretur, plurimaque miracula Byzantii fieri a Christianis accepisset, Alypium in Elææ appellata Ecclesia Episcopum convenit, cujus usus contubernio, illius manus impositione quibus vexabatur doloribus liber factus est, indeque Idolorum abdicato cultu ac errore, militiæque dimissa prærogativa, baptismo donatus, fide in Christum eximia, ab Alypii latere non discedebat, a quo Presbyterii dignitatem consecutus, in compunctionis lacrymis singulis diebus exactis, tandem post Alypii excessum in Episcopum ordinatur. Cum porro admodum locuples esset Pertinax,

Edit. Paris. pag. 433.

Eccleſiam aliam rurſum erexit verſus maris littora, in loco qui Sycæ nuncupatur, Irenes data appellatione: quem quidem locum a Chriſtianis in urbis ſpeciem deinceps effectum, variis ac compluribus excitatis ædibus, Conſtantinus ſemper Auguſtus mœnibus poſtea donavit. Poſt Pertinacem, in æde Irenes nuncupata Epiſcopus conſtituitur Olympianus, in qua per annos undecim ſedit. Huic ſucceſſor fit Marcus per annos tredecim, poſt hunc Cyrilſianus per annos ſedecim, ac deinde Caſtinus per annos ſeptem Epiſcopi extitere. Conſtantinus igitur primo ipſius anno aliam intra Byzantium erexit Eccleſiam verſus Aquilonem, ubi * Anemodulium proſtat, Euphemiæ Martyris, quæ ea tempeſtate martyrium obiit, Eccleſia appellata. Reliquo igitur Pontificatus tempore ibi exacto, Titum ſucceſſorem reliquit, qui annis triginta quinque cum menſibus ſex expletis, Domitium Probi Imperatoris fratrem ſucceſſorem conſtituit, cui poſt exactos annos viginti quatuor cum ſex menſibus, Probus Domitii filius in Pontificatu ſufficitur, in quo annos duodecim exegit: poſt quos Metrophanes, Probi frater, & Domitii filius, Byzantii fit Epiſcopus, qui per annos decem ſedem obtinuit. Qua tempeſtate Conſtantinus ſemper Auguſtus cum propter bellum Licinianum Byzantium acceſſiſſet, viri converſatione delectatus, locorumque contemplata amœnitate; tandem Metrophanis precibus devicto ac ſuperato Licinio, ſtatim Romæ Palatia Byzantium tranſtulit, muriſque urbe firmata, ac tectis, congiariiſque ubertimis civibus donatis, nomen illi ſuum indidit. Hæc ab omni virtutum genere inſigni Dorotheo in commentariis Latinis relicta, a nobis excerpta ſunt Philoxeno & Probo Coſſ. quando Conſtantinopolim venit Joannes Romæ Epiſcopus. Perſuaſus enim ab Urbis Archiepiſcopo, ut ſecum in Chriſti Natalitio ſacris operaretur, id facere renuit, niſi ante Urbis Epiſcopum primus ipſe ſacra faceret, utpote Roma ante Urbem Conſtantinopolitanam Epiſcopum nacta. Ex hiſce igitur oborta contentione, convenere Conſtantinopolitani, oſtendereque ex magni Dorothei Commentariis Romano antiquiorem eſſe Epiſcopatum Conſtantinopolitanum. Joannes quidem Romanorum Epiſcopus Dorothei ſcripta vera eſſe aſſeruit, præferri tamen ſe debere quod Principis Apoſtolorum locum teneret contendit, cujus tandem rei gratia prærogativa ipſi eſt conceſſa, non autem quod Romanus Epiſcopatus ante Conſtantinopolitanum præextiterit. Jam vero Sanctus Dorotheus in operis ſui extremo duodecim Apoſtolorum mentionem præterea egit, ubi quibus locis, eorum ſinguli Chriſtum annunciarint indicat, ſcribens,

1. Petrum quidem in Gallia, & in mediterraneis Ponti regionibus, ac in univerſa Cappadocia & Bithynia prædicaſſe Evangelium, poſtquam Antiochia reverſus eſt, ac poſtmodum in univerſa Italia & Romæ, ubi a Nerone in crucem actus, in eadem urbe ſepultus eſt tertio Kalendas Julias.

* *Vide Conſtantinopol. Chriſt. lib. 2. ſect. 16. n. 30.*

Edit. Pariſ. pag. 434.

λιν αὐτὸς Ἐκκλησίαν ἀνέγειρε παρ' αὐτὸ τὸ θαλασσίδιον ἐν τῇ ἐπιλεγομένῃ Σύκαις, Εἰρηνίδα τὸν οἶκον προσαγορεύσας· ὅπερ τόπον οἱ Χριστιανοὶ ὡς μίαν τῶν πόλεων ἀπεπλήσαν, οἴκους διαφόρους καὶ πλείους ἀνασκήσαντες, διόπερ καὶ μετέπειτα Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος τείχισι τὸν τόπον ἐτίμησεν. Μετὰ δὲ τὸν Περτίνακα, καὶ Ὀλύμπιανος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ ἐπιλεγομένῃ Εἰρηνίδι καθίσταται Ἐπίσκοπος, οὗτος ἱεράτευσε ἐπὶ ια' ἔτος. Τούτου διάδοχος γίνεται Μάρκος ἐπὶ τρισκαιδέκατον ἔτος· μετὰ τοῦτον Κυριλλιανὸς ἐνιαυτοῖς ις'. μετὰ τοῦτον Κάστινος ἐτῶν ἑπτά. Ὁ δὲ αὖ Κωνσταντῖνος ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ ἔτει Ἐκκλησίαν ἄλλην ἀνέγειρεν ἔσωθεν τῆς Βυζαντίων κατὰ τὸ βόρειον μέρος, ἔνθα καὶ οἱ λεγόμενοι σὰ τῆς Βυζαντίων καθίσταντο, Εὐφημίας τῆς Μάρτυρος τὸν οἶκον προσαγορεύσας, καὶ αὐτὸν τὸν καιρὸν μαρτυρησάσης αὐτῆς. Ἐκεῖ πέντε τὸν ἐπίλοιπον χρόνον τῆς ἱερατείας πλήσας, Τίτον διάδοχον καταλιμπάνει, ὃς ἔτη λ' καὶ μῆνας ς' πληρώσας Δομέτιον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πρόβου τῆς Βασιλέως διαδοχῆς καθίστησι, καὶ πέπτε δὲ καὶ δ' ἔτη πρὸς μησὶν ἓξ πλήσαντος, Πρόβος ὁ Δομετίου υἱὸς διαδέχεται τὴν ἱερωσύνην ἕως πληρώσεως ἐτῶν δώδεκα· μεθ' ὃν Μητροφάνης ἀδελφὸς Πρόβου, καὶ Δομετίου υἱός, Ἐπίσκοπος τῆς Βυζαντίων καθίσταται δέκα ἔτη προσμείνας τῇ ἱερατείᾳ. Ἐφ' οὗπερ καὶ Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος ἕνεκεν τῆς πρὸς Λικίνιον παρατάξεως καταλαβὼν τὸ Βυζάντιον, καὶ ἀριθεὶς τῇ τοῦ ἀνδρὸς σεμνότητι, καὶ τὴν τῶν τόπων εὐκοσμίαν ἐννοήσας, πῶς ταῖς εὐχαῖς τοῦ Μητροφάνους ἐγκρατὴς τοῦ κατὰ Λικίνιον πολέμου ἐγένετο, καὶ ὡδοὺς τὰ τῆς Ῥώμης βασίλεια εἰς τὸ Βυζάντιον μετατίθησι, πέριξ τὸ αὐτῷ ὄχυρώσας, καὶ ὁρόφους, παροχὰς τε δαψιλεῖς τοῖς πολίταις χαρισάμενος κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐπωνυμίαν. Ταῦτα ὁ παπάρετος Δωρόθεος ἐν Ῥωμαϊκοῖς συγγράμμασι καταλέλοιπεν, ἀνεβλήθησάν τε καὶ παρ' ἡμῶν ἐν Τραπεζῇ Φιλοξένῳ & Πρόβῳ, ὁπηνίκα Ἰωάννης ὁ Ἐπίσκοπος Ῥώμης ἦλυθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Προτραπεὶς γοῦν ὑπὸ τῆς πόλεως Ἀρχιεπισκόπου συλλειτουργῆσαι αὐτῷ ἐν τοῖς γενεθλίοις τοῦ Χριστοῦ, ἀπηγόρευσε τοῦτο ποιῆσαι, ἐὰν μὴ πρῶτος τῆς τῆς πόλεως Ἐπισκόπου ἱερατεύσῃ, ὅσα τοῦ τῆς Ῥώμης πρὸ Κωνσταντίνου πόλεως Ἐπίσκοποι δέδρακεν. Κινήσεως οὖν ἐκ τούτου γενομένης, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου Δωροθέου ἐξήτασιν οἱ Κωνσταντινοπολίτου ἐποιοῦντο, δεικνύντες πρεσβυτέραν τῆς Ῥώμης τῆς Κωνσταντινοπόλεως εἶναι Ἐπισκοπήν. Ἰωάννης δὲ ὁ Ῥωμαίων Ἐπίσκοπος τὸ μὲν σύγγραμμα Δωροθέου ἀληθὲς εἶναι διεβεβαιοῦτο, πρωτιμᾶσθαι δὲ τῆς τῆς πόλεως Ἐπισκόπου ἔλεγε, διὰ τὸ κορυφαιοτάτου τῶν Ἀποστόλων τὸν τόπον ἐπέχειν, καὶ τούτου ἕνεκεν τὰ πρωτεῖα αὐτῇ παραχωρεῖσθαι, ἃ μὴν διὰ τὸ πρεσβεύειν τῆς Ῥώμης Ἐπισκοπὴν τῆς Κωνσταντινοπόλεως. Γεγραπται δὲ ἐν τοῖς παλαιοτάτοις τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ ὁ ἱερὸς Δωρόθεος, μνήμην ποιοῦνται, ἑκάστου τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, σημαίνων ἔνθα ὁ καθεὶς αὐτῶν ἐκήρυξεν, εἰπών,

α'. Πέτρον μὲν τὸν Ἀπόστολον ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν τοῖς μεσογαίοις Πόντου, καὶ πᾶσαν τὴν Καππαδοκίαν, καὶ Βιθυνίαν κηρύξαι τὸ Εὐαγγέλιον μετὰ τὸ ἐπανελθεῖν αὐτὸν ἀπὸ Ἀντιοχείας, ὕστερον δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πάσῃ καὶ Ῥώμῃ, ἔνθα καὶ ὑπὸ Νέρωνος σταυρωθεὶς ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ θάπτεται πρὸ τριῶν Καλανδῶν Ἰουλίων.

β'. Ανδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτῦ πᾶσαν τὴν παραλίαν τῆς Βιθυνίας τε καὶ Πόντε Θράκης τε, καὶ Σκύθας δὲ πλέον διαγγελίζόμενος ἦλθεν Κύεμον. Μετέπειτα ἐπορεύθη ἐν Σεβαστοπόλει τῇ μεγάλῃ, ὅπου ἡ παρεμβολὴ Ἄψαρος, καὶ ὁ Φάσις ποταμὸς, ἔνθα οἱ ἐσώτεροι Αἰθίοπες κατοικοῦσιν. Ἐτάφη ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας, σταυρωθεὶς ὑπὸ Αἰγεάτε.

γ'. Ἰάκωβος δὲ ὁ τῦ Ζεβεδαίου τὰς δώδεκα φυλὰς τῦ Ἰσραὴλ μετ' ὧν διαγγελίζόμενος τὸν Χριστὸν ἀναιρεῖται μαχαίρᾳ ὑπὸ Ἡρώδου τῦ Τετράρχου ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης.

δ'. Ἰωάννης ὁ τούτε ἀδελφὸς, ὃς καὶ Εὐαγγέλιον γεγράφηκεν ἐν τῇ Ἐφέσῳ κηρύξας τὸν Χριστὸν, ὑπὸ Τραϊανῦ τῦ Βασιλέως εἰς Πάτμον ἦ νῆσον, διὰ τὸν λόγον τῦ Χριστῦ ἐξορίζεται. Ἐκ ταύτης μετάρσιος γεγονὼς, διὸ καὶ λόγος κεκράτηκε σωὺ τῷ Ἐνὼχ καὶ τῷ Ἠλίᾳ ἔτι ἐν σαρκὶ αὐτὸν ὑπάρχειν.

ε'. Φίλιππος δὲ Ἀπόστολος ἐν Φρυγίᾳ κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον, θάπτεται ἐν Ἱεραπόλει μετ' αὐτῦ αἱ ἐπτὰ θυγατέρων αὐτῦ, ὧν Λυκᾶς ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων ἀπεμνημόνευσεν.

ς'. Βαρθολομαῖος ὁ Ἀπόστολος Ἰνδοῖς τοῖς καλουμένοις Εὐδαίμοσι κηρύξας τὸν Χριστὸν, ᾧ δέδωκὼς αὐτοῖς τὸ κατ' Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, ἐκοιμήθη ἐν Κορβανοπόλει τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

ζ'. Θωμᾶς δὲ ὁ Ἀπόστολος Πάρθοις καὶ Μήδοις, καὶ Πέρσαις, καὶ Γερμανοῖς, καὶ Βάκτροις, καὶ Μάγοις κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον τῦ Χριστῦ, πλήττεται ἐν πόλει τῆς Ἰνδίας Καλαμίτῃ λεγομένῃ.

η'. Ματθαῖος δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς τῇ Ἑβραΐδι φωνῇ τὸ Εὐαγγέλιον παραδὺς, τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίᾳ κηρύξας τὸν Χριστὸν, πλήττεται ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας.

θ'. Ἰούδας δὲ ὁ Ἰακώβε ἐν πάσῃ τῇ Μεσοποταμίᾳ κηρύξας τὸν Χριστὸν, πλήττεται ἐν Ἐδέσσῃ, κἀκεῖ θάπτεται.

ι'. Σίμων δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Ἰούδας ἐν Ἐλευθεροπόλει, ἦ ἀπὸ Γάζης ἕως Αἰγύπτε κηρύξας τὸν Χριστὸν, θάπτεται ἐν τῇ Ὀστρακίνῃ πόλει τῆς Αἰγύπτε, σταυρωθεὶς ἐπὶ Τραϊανῦ τῦ Βασιλέως.

ια'. Ματθίας ἦ ὁ συγκαταριθμηθεὶς τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις ἀντὶ Ἰούδα τῦ πρώτε Αἰθιοπίᾳ κηρύξας τὸν Χριστὸν, πλήττεται κἀκεῖ θάπτεται.

ιβ'. Σίμων δὲ ὁ Ζηλωτὴς πᾶσαν τὴν Μαυριτανίαν, καὶ τὴν λοιπὴν χώραν διελθὼν, καὶ κηρύξας τὸν Χριστὸν, ὕστερον δὲ ἦ ἐν Βριτανίᾳ σταυρωθεὶς ὑπ' αὐτῶν, κἀκεῖ πλησθεὶς θάπτεται.

Ταῦτα ἡμῖν ὁ Δωρόθεος ἐξ Ἑλληνικῶν καὶ Ἑβραϊκῶν συναγαγὼν, καὶ παρέδωκε Ῥωμαϊκοῖς ὑπομνήμασιν, ἅπερ ἡμεῖς ὡς χρεὰ, καὶ ἐπαρκέσοντα συναγαγόντες, ἐμφανῆ ποιήσαμεν, ὅπως τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐπισκοπῆς Κωνσταντινοπόλεως γνῶμεν, ἐξ οἵου τε γένους ὁ Μητροφάνης καταγέτο. Εὕρομεν καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ἱστορικοῖς συγγράμμασι τῦ λιχθέντος θείε ἀνδρὸς Δωροθέε, ὅτι ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος ἐσταυρώθη ὑπὲρ τῦ Χριστῦ· καὶ ὅτι περ ὁ Ἱερεμίας ἱερεὺς ὢν ἦ πνεύματι θεοφορήσας καὶ τὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ αἰχμαλωσίαν, μετὰ τὴν τελευτὴν Ἰωσίε τῦ Βασιλέως Ἰουδαίας, ἅρας ἦ σκηνὴν

11. Andreas illius frater oram universam maritimam Bithyniæ Ponti, & Thraciæ, ac Scythas præterea peragravit, Christum annuntians. Postea in magnam Sebastapolim profectus est, ubi Castra sunt Apsarus dicta, & Phasis fluvius, ubi interiores Æthiopes habitant. Sepultus est Patris Achajæ urbe, cum ab Ægeate in crucem actus fuisset. *Edit. Paris. pag. 435.*

111. Jacobus Zebedæi filius, duodecim tribus Israel emensus, Christum annuntians gladio interficitur ab Herode Tetrarcha, Cæsareæ urbe Palæstinæ.

IV. Joannes illius frater, qui & Ephesi Evangelium conscripsit, dum Christum prædicat, a Trajano Imperatore in insulam Patmum propter Verbum Christi in exilium mittitur. Ex hac porro translatione, fama exticit cum Enoch & Elia adhuc in carne ipsum existere.

V. Philippus Apostolus cum in Phrygia Evangelium annuntiasset, sepelitur Hierapoli cum septem suis sororibus, quarum meminit Lucas in Actis Apostolorum.

VI. Bartholomæus Apostolus, Indis, qui Felices vocantur, prædicato Evangelio, iisque dato Matthæi Evangelio, martyr obiit Carbanopoli magnæ Armeniæ urbe.

VII. Thomas Apostolus, Parthis, Medis, Persis, Germanis, Bactris & Magis annuntiato Christi Evangelio, martyrium patitur Calamitæ Indiæ urbe sic appellata.

VIII. Matthæus Evangelista lingua Hebraica Evangelium tradidit Ecclesiæ Hierosolymitanæ, prædicans Christum, ac martyrio vitam finivit Hierapoli urbe Syriæ.

IX. Judas Jacobi filius in universa Mesopotamia annuntiato Christo martyrium passus Edessæ, ibi humatur.

X. Simon, cognominatus Judas, Eleutheropoli, & a Gaza usque in Ægyptum prædicato Christo humo conditur Ostracinæ urbe Ægypti, crucifixus Trajano imperante.

XI. Matthias duodecim Discipulis loco Judæ annumeratus, cum in prima Æthiopia Christum prædicasset, Martyrium passus, ibi sepultus est.

XII. Simon Zelotes universa Mauritania percursa, Christoque in ea prædicato, postmodum in Britaniam profectus, Martyr effectus, ibi sepelitur.

Hæc in Latinis suis Commentariis, ex Græcorum & Judæorum scriptis collecta nobis tradidit Dorotheus: quæ quidem velut bona & probe accepta simul congesta in publicum emisimus, ut vel inde Constantinopolitani Episcopatus pateret initium, quove ex genere ortus esset Metrophanes. Invenimus præterea in historicis prædicti divini viri Dorothei libris, Simonem Cyrenæum pro Christo fuisse crucifixum: ac Hieremiam Pontificem & Propheram, divino afflatum spiritu, Hierosolymitana prævisa captivitate, post Josiæ Regis Judææ obitum, Moysis tabernaculo, arcaque testamenti, & sacris omnibus *pag. 436.*

quæ in eo recondita erant, ac vasis universis a Moyse consectis sublatis, cum venisset in montem Nabaou, invenisse antrum, ubi ipse Moyses sepultus fuerat, in illoque omnia ista deposuisse, ac preces fudisse, ut ea usque ad sæculi consummationem non revelarentur. Unde hactenus locus ille incognitus mansit Pontificibus, atque ipsi adeo qui ea deposuerat Hieremiæ. Cum iis & ista reperimus, Galba & Sylla Coss. præ frigore congeliato lacu Genesereth, Herodiadis filiam ludicri gratia in glaciem descendisse, eaque disrupta, ac facto hiatu, illius corpus fuisse absumptum, glacie desuper coalescente: Herodiadem vero, sumpto intra genua filiæ capite, confessam esse cum ejulatu id se perpessam quod Joannis Baptistæ caput petiisset. Quin & ipse perinde Herodes Judæorum Rex ac Tetrarcha a vermibus corrosus periit. Herodis autem hæreditatem adiit Pilatus, ut qui Herodi invideret. Sed & quatuor illius filii, ipsaque Herodias, ex qua hos susceperat, vermibus consumpti pariter perierunt. Procopius quidam Presbyterii dignitate donatus, vitæ sanctitate ac eloquentia præstans, & in omni circa disciplinas concinnitate & experientia semper versatus, cum in Historicos sanctissimi & beatissimi Episcopi & Martyris Dorothei commentarios incidisset, hæc omnia scriptis nobis reliquit. Gratias igitur agamus illius laboribus & immortali memoriæ, nunc & semper & in sæcula sæculorum, amen.

ἢ Μωσαϊκῶ, ἢ ἢ κιβωτὸν τῆς διαθήκης, ἢ πάντα τὰ ἅγια τὰ ἐν αὐτῇ, ἢ πάντα τὰ σκεύη ἃ Μωσῆς κατεσκεύασεν, ἐλθὼν εἰς τὸ ὄρος Νεβὰν ἔνθα ὁ Μωσῆς αὐτὸς ἐτάφη, εὗρε σπήλαιον, κἀκεῖ πάντα ἀπεθέτο, ἢ ηὔξατο διὰ χειρὸς, ὥστε μὴ φανερωθῆναι αὐτὰ, ἕως συντελείας τοῦ αἰῶνος. Καὶ ἔκτοτε ὁ τόπος ἀγνώστος ἐγένετο ἢ αὐτοῖς τοῖς ἱερεῦσιν ἕως τῆ Ἱερεμίᾳ ἀποθεμένοις αὐτά. Σωὶ οἷς ἢ ταῦτα εὑρήκαμεν· ἐπὶ ὑπατείας Γάλβα καὶ Σύλλα, ἐπὶ πάγου τῆ Τιβέρη ὑπὸ κρύους παγωθείσης τῆς λίμνης Γεννησαρὲτ, ἡ θυγάτηρ τῆς Ηρωδιάδος κατὰ περίφορὰν ἐπὶ τὸ πάγος ἀνέβαινεν. Τῆ δὲ πάγῳ διατρυβέντος, τὸ σῶμα αὐτῆς κατεπόθη ὑπὸ τῆ πάγου ἀναθέντος ἐμφύτου. Ἡ δὲ Ηρωδιὰς ἐπὶ τῆ γονάτων αὐτῆς ἀποθεμένη τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς, κλαίουσα, ὁμολόγει ἢ τὸ αἰτήσασθαι αὐτὴν τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τοῦτο ὑπόμεινεν. Καὶ Ηρώδης δὲ ἢ ταύτην Βασιλεὺς τῆ Ἰουδαίων τετραρχήσας ἀπόθανε σκωληκόβρωτος γενόμενος. Ἐλληροφόρηται δὲ τὸν Ηρώδην ὁ Πιλάτος, καθότι * καταφθαλμὸς Ηρώδου· καὶ αἱ θυγατέρες υἱοὶ αὐτοῦ, ἢ αὐτὴ ἡ Ηρωδιὰς, ἐξ ἧς ἔσχον αὐτὸς, σκωληκόβρωτοι γενόμεναι ἐξέλυσαν. Προκόπιος τοίνυν τὶς τῶ πρεσβυτερίου ἠξιώμενος, βίῳ τε ἢ λόγῳ εὐσεβείας διαφέρας, ἢ πάσῃ τῇ περὶ τὰς γραφὰς ἐμμελείᾳ τε ἢ ἐμπειρίᾳ ἀεὶ ἐνασκηθεὶς, ἢ ἐντυχικῶς ταῖς ἱεροκαῖς συγγραφαῖς τῶ ἁγιωτάτω ἢ μακαριωτάτω Ἐπισκόπῳ καὶ Μάρτυρος Δωροθέω, ταῦτα πάντα ἡμῖν ἐγγράφως καταλέλοιπε. Χάρις τοίνυν αὐτῶ τοῖς πόνοις, ἢ τῇ ἀθανάτῳ μνήμῃ, νῦν καὶ ἀεὶ ἢ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Ac. Cor. 34

PROSTAT *in Cod. Reg.* II. MDCCCCX. *fol.* 257. *brevior indiculus* LXX. *Apoſtolorum, cujus auctor Hippolytus Tyri Epiſcopus dicitur, eadem ſerie qua apud Dorotheum, ex quo varias aliquot lectiones hic apponimus, ne quid in hiſce Lector deſideret.* 11. Ἐπίσκοπος Σόλων. 15. Λουκᾶς Εὐαγγελιστὴς· ὅτι οἱ τὲ ἐκ τῶν ὀ τυγχανόντων διασκορπισθέντων ἐπὶ τῷ ῥήματι ὃ εἶπεν ὁ Κύριος, Ἐὰν μή τις φάγῃ τὸν σάρκα, Ϛ πίῃ μου τὸ αἷμα, οὐκ ἴσχει μου ἄξιος. Ἀλλ' ὁ μὲν διὰ Πέτρου, ὁ δὲ διὰ Παύλου πάλιν ἐπαναλάβοντες, πρὸς Κύριον εὐαγγελίζεσθαι καταξιοῦνται, ὑπὲρ ὃ ἡμαρτύρησαν, ὁ μὲν πυρποληθεὶς, ὁ δὲ σαπρωθεὶς ἐπὶ ἰλαίας. 18. Κλήμης. 20. Ἐπίσκ. Παπουΐας. 24. Βαρσαβᾶς. 26. Ἑρμογένης, ὅτος ὁμώνυμον αὐτῷ γέγονε. 28. Ἀπελλῆς. 31. Ἐπίσκ.... Τάρσου. 32. Ἀγαβὸς ὁ Προφήτης. 33. Ῥοῦφος. 34. Ἐπ. Τρωαδίας. 35. Μάρθων. 37. Παῦλος. 38. Ἐπ. Φιλίππων. 43. Ἡρωδίων. 44. Λούκιος. 48. Τιμόθεος. 49. Βαρνάβας. 55. Δυρράχιου. 56. Μάρκος. 57. Ἰοῦστος Ἐπίσκ. Ἐλευθ.] 58. Ἀρτεμᾶς. 59. Ἐπ. Σαρδαπίας. 69. Σταχύς.

Habetur praterea alia ſeries eorumdem LXX. *Chriſti Diſcipulorum in Chronico MS. Symeonis Logothetæ, in qua iidem qui a Dorotheo & Hippolyto recenſentur, aliquot tamen omiſſis, aliis ſubſtitutis, qui non habentur apud Dorotheum. Ii ſunt,* Πείσιος, ὃν μιμνεται Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον β ἐπιστολῇ, ὃς Ἐπίσκοπος Χαλκίδος ἐγένετο. Κηφᾶς, ὃν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν Ἀντιοχείᾳ ἤλεγξεν· ὅτος Ἐπίσκοπος Κολωνείας ἐγένετο. Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, ὁ γενόμενος Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ὃς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ θηριομαχῶ. Σίμων ὁ ἀγγαρεύθεις ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὁ καὶ σταυρωθεὶς ὑπὲρ Χριστοῦ τελειοῖ τὸν βίον. Ναθαναὴλ ὁ Γραμματεὺς, ὁ εἰπών, Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι. *Deinde huic ſeriei hæc ſubduntur:* Καὶ τῇ μὲν ὁ Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα ἐνταῦθα ὅπως ἐγράφησαν. Ἐν δὲ τῶς Θείοις Εὐαγγελίοις, εἷς τισι μὲν ἀντίγραφα περιέχει ὡς οὐ ὑπῆρχον, εἰς ἕτερα ὁ μόνον, οὓς ἠγιάσατο γνησίους ἐν τοῖς Διδασκόλοις, τῇ λοιπῶς ἀντιθέτως τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἀληθείας δόγματος καὶ κηρύγματος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος τῶς ὁ Χριστοῦ μαθητὰς, συμπράκτας καλεῖ.

Deſcribitur denique in alio Cod. Reg. ſign. II. MDCCCCL. 1. *fol.* 233. *Syntagma τοῦ Ἐπιφανίου Ἐπισκόπου Κύπρου περὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν ἑκάστου αὐτῶν ἐπάρξεως καὶ περὶ καὶ πῶς ἐτελεύτησεν, καὶ τὰ ἄγια αὐτῶν σώματα ποῦ κεῖνται, καὶ ἐν ποίοις τόποις, cui quidem Syntagmati ſubjiciuntur nomina & Epiſcopatus* LXX. *Diſcipulorum. Verum cum nihil aliud fere contineat, quod non habeatur apud Dorotheum, & in illius ſerie* XII. *Apoſtolorum, ac illa quæ præfigitur operibus Oecumenii, Catalogum illum, ut & alios quorum mox meminimus, omitti debere cenſuimus. Cui quidem Epiphanii opuſculo ſubditur in eodem Codice aliud ejuſdem forte Epiphanii, hoc titulo:* Τὰ ὀνόματα τῶν γενέων τῶν ιβ Ἀποστόλων, Ϛ τῆ Μελχισεδέκ, *editum a I. B. Cotelerio ad Conſtit. Apoſtol. pag.* 194.

ΤΩΝ ιβ' ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΑΙ ΠΑΤΡΙΔΑΙ, καὶ τὰ ὀνόματα ἐξ ὧν γεγόνασιν αὐτῶν.

DUODECIM APOSTOLORUM PATRIÆ

& eorum nomina ex quibus sunt nati.

PEtrus & Andreas fratres, ex patre Joanne, matre Joanna, arte piscatores, ex municipio Thebaida.

Jacobus & Joannes fratres, ex patre Zebedæo, matre Hieroclea, ipsi etiam piscatores.

Philippus ex patre Philisanos, matre Sophia, ex municipio Thebaida, instituto auriga.

Thomas, qui & Didymus, cum sorore Lysia nuncupata, ex patre Diophane, matre Rhoa, ex Antiochia.

Bartholomæus ex patre Sostheno, matre Urinia, Olitor, seu olerum sator.

Thaddæus, qui & Lebbæus, ex patre Necresa, matre Selene, Italicus.

Jacobus Alfei filius, ex patre Androne, matre Eutychia, ex Hierapoli, arte Lapidarius.

Matthæus, qui & Levi, instituto Publicanus, ex patre Ruco, matre vero Chirotheia, ex Galilæa.

Simon Cananites, nomenclator Domini ad nuptias, ex patre Gallione, matre vero Ammia.

Simon Zelotes cognominatus, ex Saleim, patre Zenone.

Edit. Paris. pag. 438.

Nota Thaddæum Judam Jacobi, Simonem vero Cananitem Zelotem a Luca fuisse appellatos.

Judas Iscariotes.

ΠΕΤΡΟΣ καὶ Ανδρέας ἀδελφοὶ, ἐκ πατρὸς Ιωάννα, μητρὸς Ιωαννᾶ, ἁλιεῖς ἐκ πόλεως, ἀπὸ Βηθσαϊδᾶς τῆς κώμης.

Ἰάκωβος καὶ Ιωάννης ἀδελφοὶ, ἐκ πατρὸς Ζεβεδαίου, μητρὸς Ιεροκλείας, ἁλιεῖς καὶ αὐτοί.

Φίλιππος ἐκ πατρὸς Φιλισανᾶ, μητρὸς δὲ Σοφίας, ἀπὸ Βηθσαϊδᾶς τῆς κώμης, ἡνίοχος τὸ ἐπιτήδευμα.

Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, ὢν μετὰ ἀδελφῆς λεγομένης Λυσίας, ἐκ πατρὸς Διοφανοῦς, μητρὸς δὲ Ῥόας, ἀπὸ Αντιοχείας.

Βαρθολομαῖος ἐκ πατρὸς Σωσθένης, μητρὸς δὲ Ουρινίας, κομαρείτης, ἤτοι λαχάνια φυτεύων.

Θαδδαῖος, ὁ καὶ Λεββαῖος, ἐκ πατρὸς Νικρησὲ, μητρὸς δὲ Σιλλίνης, Ιταλικὸς.

Ἰάκωβος ὁ τοῦ Αλφαίου, ἐκ πατρὸς Ανδρωνος, μητρὸς δὲ Εὐτυχίας, ἀπὸ Ιεραπόλεως, λαξεὺς τὸ τέχνῃ.

Ματθαῖος, ὁ καὶ Λεβὶς, τελώνης τὸ ἐπιτήδευμα, ἐκ πατρὸς Ρούκα, μητρὸς δὲ Χειροθείας, ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας.

Σίμων Κανανίτης, ἀρχιτρίκλινος τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς γάμους, ἐκ πατρὸς Γαλλίωνος, μητρὸς δὲ Αμμίας.

Σίμων ὁ καλούμενος Ζηλωτὴς, ἀπὸ Σαλεὶμ, ἐκ πατρὸς Ζηνῶνος.

Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ Λουκᾶς τὸν μὲν Θαδδαῖον Ἰούδαν Ἰακώβου ἐκάλεσε, Σίμωνα δὲ τὸν Κανανίτην Ζηλωτὴν ἐκάλεσεν.

Ἰούδας ὁ Ισκαριώτης.

X.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΥΡΟΥ, περὶ τῦ Βαπτίσματος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς Θεοτόκου.

EX SANCTO THEODORITO TYRI EPISCOPO, De Baptiſmo Sanctorum Apoſtolorum & Deiparæ.

ΑΠΟΡΟΥΝΤΩΝ τινῶν καὶ λεγόντων, Τινὸς τινος ἄρα οἱ Ἀπόστολοι ἐβαπτίσθησαν, καὶ εἰ μὴ ἐβαπτίσθησαν πῶς ἐβάπτιζον : καὶ εἰ μὴ παρά τινος κεχειροτόνηνται, πῶς ἐχειροτόνουν ; Παρώρμησαν οὖν τὸν ἡμέτερον ταπείνωσιν φιλοπονώτερον περὶ τούτων τὴν ἱστορίαν ποιήσασθαι. Εὕρομεν οὖν ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῦ ἁγίου Σωφρονίου καὶ ἄλλα μὲν πλείστα μνήμης ἄξια, ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε, ὅτι μόνον τὸν ἅγιον Πέτρον ὁ Κύριος οἰκείαις χερσὶ ἐβάπτισε, Πέτρος δὲ Ἀνδρέαν, καὶ Ἀνδρέας Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην. Οὗτος δὲ τοὺς λοιποὺς πάντας Ἀποστόλους. καὶ ὅτι τὴν Δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον Ἰωάννης αὐτὸς τῷ Πέτρῳ ἐβάπτισε. Καὶ προδήλως ὅτι ἀνεψιὸς ἦν ὁ Θεολόγος τῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ κατὰ σάρκα. Ὁ γὰρ Ἰωσὴφ ὁ μνηστὴρ τῆς παρθένου, πέντε παῖδας ἐκτήσατο ἐκ τῆς βιωτικῆς αὐτῦ γυναικός, Ἰάκωβον, Σίμωνα, Ἰούδαν καὶ Ἰωσῆ, καὶ τρεῖς θυγατέρας, Ἔσθηρ, Θάμαρ, καὶ Σαλώμην ὁμώνυμον τῇ μητρὶ, ἣν τινα ἐξέδοτο Ἰωσὴφ πρὸς γάμον τῷ Ζεβεδαίῳ. Μεθ' ἧς ἔσχεν ὁ Ζεβεδαῖος Ἰάκωβον καὶ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, οὓς τρεῖς μητέρας ἔσχεν ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν Σαλώμην, ἐξ ἧς καὶ γεγόνασι σωματικῶς ἀδελφοί, ὅτι Βροντῆς υἱὸς ἐχρημάτισε τοῦτος παρὰ τῦ Κυρίου· καὶ τελείαν τὴν ἁγίαν Θεοτόκον πνευματικῶς, κατὰ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τῦ Κυρίου ἐπὶ τῦ σταυρῦ, Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου· καὶ αὖθις πρὸς τὸν Θεολόγον· Ἰδὲ ὁ υἱός σου.

CUM quidam dubitarent, ac dicerent, a quo igitur baptizati ſunt Apoſtoli, & ſi non fuerunt baptizati, quomodo baptizarunt : deinde ſi ab aliquo manus impoſitionem non acceperunt, qui fieri poteſt, ut manus impoſuerint ? Cum igitur hortati eſſent noſtram humilitatem, ut de hiſce accurate inquireremus, invenimus. In Sancti Sophronii Commentariis, inter alia plurima quidem memoria digna, illud præſertim ; ſolum Sanctum Petrum a Domino propriis manibus fuiſſe baptizatum, Andream vero a Petro, Jacobum & Joannem ab Andrea, reliquos autem omnes Apoſtolos ab Joanne : præterea Dominam noſtram Deiparam a Joanne & Sancto Petro fuiſſe baptizatam. Addit præterea Theologum, Domini noſtri Jeſu Chriſti ſecundum carnem fuiſſe conſanguineum. Habuit enim Joſephus Deiparæ ſponſus ex uxore ſua ſæculari, filios quatuor, Jacobum, Simonem, Judam, & Joſe, treſque filias, Ether, Thamar, & Salomen eodem quo mater nomine appellatam, quam Joſepho Zebedæo in matrimonium dedit, cum qua genuit Zebedæus Jacobum & Joannem Evangeliſtam, qui tres in terra matres habuit, videlicet Salomen, ex qua carnaliter natus eſt ; alteram, ut qui Filius tonitrui intellectualiter a Domino appellatus eſt ; ac tertiam, ſanctam Deiparam ſpiritualiter, juxta quod dictum eſt a Domino in cruce, *Ecce mater tua*; & rurſum ad Deiparam, *Ecce filius tuus*.

Vide notata ad pag. Chron. 103.

XI.

FRAGMENTUM EX FASTIS CUSPINIANEIS, in omiſſorum ſpecimen.

Edit. Pariſ. pag. 439.

An. 266.
AUGURINO II. & Aratino.
Cornuto & Labo.
Julo & Mamerteno.
Tuſco & Sabino.
Rutilo & Viſcellino III.
An. 453.
Dextro & Paulo.
Corno II. & Rulliano.
Corvino V. & Panſa.
An. 483.
Licinio & Cinna.
Curſore II. & Maximo.
Claudio & Clepſina.
Clepſina & Bleſo.
Gallo & Pictore.
An. 688.
Lepido & Tullo.
Sulla & Pæto.
Cæſare & Turino.
Cicerone & Antonio.
An. 743.
Meſſala & Quirino.
Rubellio & Saturnino.
Maximo & Tuberone.
Aphricano & Maximo.
Druſo & Criſpino.
An. 789.
B
Gallieno & Plautio.
Proculo & Nigrino.
Juliano & Aſprenate.
Cæſare II. & Cæſiano.
B
Cæſare III. & Solo.
Cæſare IV. & Saturnino.
T. Claudio II. & Longo.
T. Claudio II. & Vitellio.
B
Criſpo II. & Tauro.
Venicio & Corvino.
An. 831.
Veſpaſianus II. & Titus.
Veſpaſianus III. & Nerva.
Veſpaſianus IV. & Titus II.
Domitianus II. & Meſſalinus.
Veſpaſianus V. & Titus III.
Veſpaſianus VI. & Titus IV.
Veſpaſianus VII. & Titus V.
Veſpaſianus VIII. & Domitianus V.
Commodus & Priſcus.
Veſpaſianus IX. & Titus VI.

XII.

DESCRIPTIO CONSULUM

ex quo primum ordinati ſunt.

ANNI A.B.U.C. Varronia.		
	245. BRUTO & Collatino.	
	246. Publicola & Lucretio.	
	247. Publicola II. & Publilio.	
	248. Lartio & Exquilino.	
Variæ Lect. ex Cod. Fuxenſi.	249. Valerio & Tuberto.	
	250. Publicola III. & Lucretio II.	
Menno.	251. Menenio Agrippa & Poſtamio.	
Arimeo.	252. Tricaſto & Viſtellino.	
	253. Aurunco & Flavo.	
	254. Camerino & Longo.	
	255. Helva & Gemino.	
	256. Flavo & Siſulo.	
	257. Atratino & Augurino.	
	258. Albo & Cœlimontano.	
	259. Sabino & Priſco.	
	260. Cœlimontano II. & Vitellino III.	
	261. Aurunco II. & Vitellino.	
	262. Macrino & Augurino.	
Acrutio.	263. Augurino II. & Atratio.	
Fabio.	264. Camerino & Flabio.	
	265. Tullo & Rufo.	
	HIS CONSS. *Romani Proceres dicti ſunt.*	
	266. Nautio & Rufo.	
	267. Tuſco & Sabino.	
	268. Rutilio & Vitcelline.	
	269. Fabio & Maloginenſe.	
	270. Mamerco & Fabio.	
	271. Fabio & Voleſio.	
	272. Tertullo & Fabio II.	
Fugo.	273. Sabino & Fugo.	
Cincinnato.	274. Cincinnato & Fabio III.	
	275. Rutilio & Fabio IV.	
	276. Æmilio II. & Æſculino.	
Armillo.	277. Lænate & Publilio.	
Ignato & Publio.	278. Tricoſto & Brutto.	
	279. Nautio & Publicola.	
	280. Mallio & Furio.	
	281. Æmilio & Julio.	
	282. Pinario & Fuſco.	
	283. Sabino & Capitolino.	
	284. Emilio & Valerio.	
Capitoline.	285. Cœlimontano & Priſco II.	
	286. Capitolino & Priſco.	
	287. Æmilio II. & Bibulano.	
	288. Regilliano & Fuſco.	
	289. Capitolino III. & Fabio II.	
	290. Priſco & Albo.	
	291. Priſco & Elva.	
	292. Tricipitino & Veturio.	
	293. Gallo & Camerio.	
	294. Publicola II. & Sabino.	
Malogenenſe.	295. Vibulano & Malogineníe.	
	296. Nauto & Atratino.	
Rauto & Atratine.	297. Publilio & Hilario.	
Publio.	298. Maximo & Verginio.	
Vergeno.	299. Rogo & Veturio.	
	300. Capitolino & Varo.	
	301. Feſto & Quintillo.	
	302. Lænate & Capitolino.	
Levato & Capuano.	HIS CONSS. *Decemviri creati priores & poſteriores ann.* II.	
	305. Barbaro & Potito.	
Tricaſte.	306. Hermenio & Tricoſto.	
	307. Macrino & Julio.	
Gemino.	308. Furio & Capitolino.	
	309. Genucio & Curtio.	
	HIS CONSS. *Tribuni plebis facti* III. *anno* I.	
& Curtio.	310. Magillano & Atratino.	
	311. Macrino & Capitolino.	
	312. Vibulano & Helva.	
	313. Pacilio & Craſſo.	*omittuntur.*
	314. Macerino & Lanato.	
	315. Mallio & Capitolino.	
	HIS CONSS. *item Tribuni plebis* III. *ann.* II.	
	317. Macrino & Fidenate.	*Cidenate.*
	318. Malaginenſe & Craſſo.	*Craſſo.*
	319. Julio & Verginio.	*Verguno.*
	320. Capitolino & Carino.	*Capitolino.*
	HIS CONSS. *item Tribuni plebis* III. *ann.* II.	
	323. Poeno & Melitono.	*Melitene.*
	324. Craſſo & Julio.	
	325. Tricipitino & Fidenate II.	*Triapitino.*
	326. Coſſo & Pœno.	
	327. Achilla & Mugilano.	
	HIS CONSS. *item Tribuni plebis* IV. *annis* III.	
	331. Atratino & Vibulano.	*& Juliano.*
	332. Capitolino & Vibolano.	*omittuntur.*
	HIS CONSS. *item Tribuni plebis* IV. *ann.* VIII.	
	341. Coſſo & Medullino.	
	342. Ambuſto & Facilo.	
	343. Mugilanno & Rutilio.	
	344. Æmilio & Ruſtico.	
	345. Caſſo & Mudullino.	*Caſſo & Mudilino.*
	HIS CONSS. *item Tribuni plebis* IV. & VI. *annis* XV.	*His Conſulibus item creatiſunt* IV. & III.
	361. Flabo & Camerino.	
	362. Potito & Capitolino	
	HIS CONSS. *item Tribuni plebis creati ſunt ann.* XVIII. *poſtea ann.* IV. & VI. *anno curulis Magiſtratus fuit. Item Tribuni plebis* VI.	*anno quindecim. Magiſter.*
	388. Mamertino & Laterano.	
	389. Genutio & Curtio.	*Genticio.*
	390. Petico & Galva.	*Cetito.*
	391. Mamertino II. & Silla.	*Setonolio.*
	392. Achala & Genucio.	
	393. Stollone & Petino.	
	394. Balbo & Ambuſto.	
	395. Libone & Lenate.	
	396. Ambuſto & Proculo.	*& Levate.*
	397. Ruſtico & Capitolino.	*& Cipenſo.*
	398. Ambuſto II. & Lenate.	
	399. Potito & Publicola.	*Levate.*
	400. Ambuſto III. & Capitolino.	
	401. Petico IV. & Poplicola II.	
	402. P. Publicola & Rutilo II.	
	403. Roctico & Pœno ſeu Poeno.	
	404. Scipione & Lenate II.	*Retico.*
	405. Camillo & Craſſo.	*Levate.*
	406. Corvino & Lenate III.	
	407. Veneco & Torquato.	*Levate.*
	408. Corvino II. & Libone.	*Veneco.*
	409. Burſone & Camerino.	
	410. Rutilio & Torquato II.	*Surſone.*
	411. Corvino III. & Coſco.	
	412. Achala & Rutilio II.	
	413. Venoce II. & Mamertino	*Venoco.*
	414. Torquato III. & Muſone.	
	415. Mamertino & Seleno.	*Beleno.*
	416. Camillo & Mœnio.	*Moemo.*
	417. Feſto & Longo.	
	418. Craſſo & Dulillo.	
	419. Regulo & Corvino.	
	420. Albino & Galbino.	
	421. Abſque Conſulibus.	
	422. Galbino & Coſſo.	
	423. Potito & Marcello	
	424. Craſſo & Venoce.	*Venet.*

425. Mamertino II. & Deciano.
426. Venoce II. & Scipione.
427. Lentulo & Silone.
428. Libonio & Curſore.
429. Camillo & Bruto.
430. His Conss. *tum Dictator creatus Patyrius Curſor, & Magiſter Equitum Druſus.*
431. Longo & Ceretano.
432. Curſore & Rullo.
433. Galbino & Balbino.
434. Curſore II. & Filone.
435. Papirio & Gæretano.
436. Venoce & Flaccino.
437. Barbulo & Bubulco.
438. Rutilio & Lenate.
439. Curſore III. & Lenate II.
440. Samnite & Longo.
441. Curſore IV. & Bubulco II.
442. Maximo & Muſone.
443. Bubulco III. & Barbula.
444. Rullo & Rutilio.
445. His Conss. *tum Dictator Curſor, & Magiſter Equitum Bubulcus.*
446. Muſone II. & Rullo * II.
447. Appio Græco & Violente.
448. Remulo & Albino.
449. Metello & Minutio.
450. Semfronio & Faberio.
451. Lentulo & Abenteſi.
452. Dentone & Emilio.
453. His Conss. *item Corvinus Dictator, & Emilius Magiſter Equitum menſibus VI. deinde fuerunt.*
454. Corvino & Panſa.
455. Pœtico & Torquato.
456. Scipione & Maximo.
457. Rullo III. & Muſone III.
458. Claudio II. & Violente II.
459. Rullo V. & Muſone V.
460. Metello & Regulo.
461. Curſore & Maximo.
462. Maximo Gurgite & Braccho.
463. Metello II. & Vullio.
464. Rufino & Dentato.
465. Maximo & Nocuo.
466. Cremulo & Albino.
467. Marcello & Rutilio.
468. Potito & Petito.
469. Lepido & Cæcina.
470. Tacio & Dantone.
471. Dolabella & Maximo.
472. Lucio & Papo.
473. Barbula & Philippo.
474. Læbymno & Cæruntano.
475. Caverione & Muſone.
476. Lucinio & Papo.
477. Rufino & Bubulco.
478. Gurgito & Clepyno.
479. Benago & Lentulo.
480. Benago II. & Merinda.
481. Licinio & Cambia.
482. Curſore & Maximo.
483. Claudio & Clepiſinate.
484. Clepina & Blaſo.
485. Gallo Sabino & Piſone.
486. Simfronio Sapiente & Ruſo.
487. Regulo & Libone.
488. Fabio & Pictore & Pœta.
489. Maximo & Vitulo.
490. Theudace & Flacco.
491. Maximo & Craſſo.
492. Albino & Vitulo.
493. Flacco II. & Craſſo.
494. Scipione Aſinæ & Duillio.
495. Scipione & Floro.
496. Catacœno & Patrevulo.
497. Regulo & Blaſo.
498. Wiſone & Decio. His Conss. *ſuffectus eſt Regulus.*
499. Pætino & Paulo.
500. Scipione & Calatino.
501. Capitone & Blæſo.
502. Certa & Gemino.
503. Metello & Papo.
504. Regulo II. & Wiſone.
505. Pulchro & Pulchro.
506. Cotta II. & Gemino II.
507. Metello & Buteone
508. Craſſo & Licinio.
509. Buteone II. & Bullo.
510. Torquato & Blæſo.
511. Fundolo & Gallo Longo.
512. Catulo & Albino.
513. Torquato & Catone.
514. Centone & Tuditano.
515. Tuncino & Falcone.
516. Graccho & Falcone.
517. Lentulo & Flacco.
518. Claudio Lentulo & Varo.
519. Torquato & Volbo.
520. Albino & Rogo.
521. Maximo & Machone.
522. Lepido & Balbulo.
523. Matone & Maſone.
524. Balvulo II. & Pera.
525. Albino & Centumalo.
526. Carvilio & Maximo Vero.
527. Flacco & Regulo.
528. Maximo Meſſala & Aruſtio.
529. Papo & Regulo.
530. Torquato & Papo.
631. Flaminino & Filone.
532. Scipione & Marcello.
533. Scipione Naſica & Ruſo.
534. Catulo & Filone.
535. Paulo & Salinatore.
536. Scipione & Longo.
537. Gemino & Flaminio. His Conss. *ſuffecti Regulus.*
538. Paulo II. & Varrone.
539. Fabio Maximo & Grecho.
540. Fabio Maximo II. & Marcello.
541. Maximo & Graccho.
542. Pulchro & Flacco.
543. Galva & Centumalo.
544. Lebyino & Marcello.
545. Fabio & Flacco.
546. Marcello & Criſpino.
547. Nerone & Salinatore.
548. Metello & Filone.
549. Scipione & Craſſo divite.
550. Cæthego & Tuditano.
551. Cæpione & Servilio.
552. Nerone & Servilio.
553. Lentulo & Pæto.
554. Galba II. & Cotta.
555. Lentulo & Tappulo.
556. Flaminio & Peto.
557. Cethego & Ruſo.
558. Porphyrio & Marcello.
559. Feſto & Flacco.
560. Scipione Africano & Longo.
561. Merrulla & Hermo.
562. Flaminio & Ahenobarbo.
563. Glabrione & Naſica.
564. Scipione & Lellio.
565. Wulſcone & Nobiliore.
566. Salinatore & Meſſala.
567. Lepido & Flaminio.
568. Albino & Philippo.
569. Pulchro & Tuditano.
570. Pulchro II. & Licinio.
571. Labæone & Marcello.
572. Pamphilio & Paulo.
573. Cethego & Pamphilio.
574. Albino & Piſone.
575. Acindyno & Flacco.
576. Bruto & Vulſone.
577. Pulchro & Graccho.

*Datiano. Venoce. Phylone. Cunullo. Apinius. Ruſus. Sullo. Albino. Phylone. Papino. Venoce. Levate. Phylone deeſt II. deſunt. Ruſone. Curſor. *deeſt. Appiogeo. Remulo. Mumejo. deſunt. Brachio. Vultio. Perſelto. Cetuno. Tatio. Lucino. Lebino & Teruntono. Cautone & Maroni. Rufino. Lepino. Meringa. Lepiſmate. Runigulo. Peſta. Teudace. Vitinulo. Aſine & Duillio.* — *Catanaune. Blero. Coſſa. Vulſo. Repoſo. Gentone. emittitur. emittitur. Dentulo. Balvulo. Maſone & Burga. Flammino. Flaminino. Grecho. emmittitur. emittitur. Placo. Lebumo. Capulo. Flaminino. Perſirio. Cipione & Merulla. Flaminino & Habunbarbo. Meſſaline. CCL. Flaminino Acend... Grecho.*

578. Scipione & Petico. — *Petito.*
579. Lepido II. & Scæbola. — *Cabola.*
580. Albino & Scævola.
581. Albino & Benate. — *Benenato.*
582. Lenate & Ælio. — *Levate.*
583. Craſſo & Longo. — *Craſſo.*
584. Macrino & Serrano.
585. Philippo & Cæpione. — *Carpione.*
586. Paulo & Craſſo.
587. Pæto & Pænno.
588. Gallo & Claudio.
589. Torquato & Octabio.
590. Torquato II. & Longino. — *omittitur.*
591. Graccho & Talina. — *111. Gracho.*
592. Scipione Naſica & Figulo. — *qui*
His CONSS. *in horum locum, quia vitio creati erant, ſufficiuntur Lentulus & Domitius.*
593. Meſsala & Carbone.
594. Gallo & Cethego. — *Cetgo.*
595. Dolabella & Fulvino Nobiliore.
596. Lepido & Lenate II. — *Levate.*
597. Cæſare & Horeſte.
598. Lentulo & Figulo.
599. Naſica & Marcello.
600. Opimio & Albino. — *omittuntur.*
601. Nobiliore & Lauſco. — *Opinio & Lauſo.*
602. Marcello II. & Flacco.
603. Loculo & Albino.
604. Flaminino & Balbo. — *Leculo.*
605. Cenſorino & Manilio.
606. Albino & Piſone.
607. Scipione Æmilii & Druſo. — *Enulo.*
608. Lentulo & Numicio. — *Numiſio.*
609. Maximo Æmilii & Manono. — *Nillio & Anavo.*
610. Galva & Cotta.
611. Claudio & Metello.
612. Metello II. & Maximo.
613. Cæpione & Rufo.
614. Cæpione & Lacrio.
615. Bænate & Piſone. — *Raptone.*
616. Narſica Sabione & Bruto.
617. Lepido Porcina & Mancino.
618. Philo & Servillo. — *Plube & Ferinſpio.*
619. Flacco & Piſone.
620. Scipione Africano & Flacco.
621. Scævola & Calpurnio. — *Calph...*
622. Lænate & Rutilio. — *Levate.*
623. Craſſo & Flacco.
624. Lentulo & Perperna. — *Pertana.*
625. Tuditano & Anulio. — *Auditano & Evilio.*
626. Octavio & Rufo.
627. Longino & Cinna. — *Vinna.*
628. Lepido & Oreſte. — *Hor...*
629 Hypſæo & Flacco. — *Irſeo.*
630. Longino & Bulvino. — *Bolvino.*
631. Metello & Flaminino. — *Flem...*
632. Ahenobarbo & Faenio. — *Femio.*
633. Opimio & Maximo Æmilii. — *Maximo Emilio.*
634. Manilio & Carba.
635. Metello & Cotta.
636. Catone & Marciorega.
637. Metello Diadeniteo & Mutio Sinerebula. — *Diadenite & Sinrebula.*
638. Geta & Maximo Serviliano. — *Maximino.*
639. Scauro & Metello. — *Seculiano*
640. Balbo & Catone. — *Scauro.*
641. Metello & Carbone. — *Ballo.*
642. Bruto & Peone. — *& Perone.*
His CONSS. *initium belli Jugurthini.* — *Initum eſt bellum Ligurtinum.*
643. Naſica Scipione & Beſtia Calpurnio. — *Calph...*
644. Rufo & Albino. — *Metullo.*
645. Metello Numidico & Silano. — *Marino.*
646. Sulpitio & Scauro.
647. Longino & Mario.
648. Serrano & Cæpione. — *Serranno.*
His CONSS. *natus eſt Cicero die* VIII. *Kalendas Majas.*
649. Rufo & Mallio.
650. Mario II. & Fimbria.
651. Mario III. & Oreſte. — *Hor...*
652. Mario IV. & Catulolo. — *Turulo.*
653. Mario V. & Aquillo.
654. Mario VI. & Flacco.
655. Antonio & Albino.
656. Metello Nepote & Tito Didio. — *& Didentulo.*
657. Lentulo & Craſſo.
658. Ahenobarbo & Longino.
659. Craſſo & Scævola. — *Sebella.*
660. Galva & Ahenobarbo.
661. Flacco & Herennio.
662. Pulchro & Perperna.
663. Philippo & Cæſare. — *Perpenno.*
664 Cæſare & Lupo.
665. Strabone & Catone.
666. Sylla & Rufo.
667. Octabio & Cinna.
668. Mario VII. & Cinna II. — *cccL.*
His CONSS. *natus eſt Salluſtius die* Kalend. *Octobr.*
669. Cinna III. & Carbone.
670. Carbone II. & Scribonio. — *Scribonio. & Carbone.*
671. Scipione & Norbano.
672. Carbone III. & Mario.
673. Diecula & Dollabella. — *Dicula.*
674. Sylla & Metello Pio.
675. Vitia & Pulcnro. — *Prennatio&*
Claudio & Servilio.
676. Lepido & Catullo.
677. Bruto & Mamerco. — *Mamerto.*
678. Octavio & Carione. — *Octavo & Curione.*
679. Octavo & Cotta. — *emittitur.*
680. Lucullo & Micotta. — *& Micella.*
681. Marco Lucullo & Caſſio Longino. — *Plendulo & Hor...*
682. Cn. Lentullo & Gellio.
683. P. Lentulo & Oreſte.
684. Pompejo & Craſſo.
685. Hortenſio & Metello.
His CONSS. *natus eſt Virgilius die* Id. *Octobr.* — *Virg...*
686. Marcio Rege & Metello. — *Mitello.*
687. Piſone & Galbione.
688. Bulcatio & Tullo. — *Bulſcio & Cocta.*
689. Cotta & Torquato.
690. L. Cæſare & Figulo.
691. Cicerone & Antonino. — *Antonio.*
His CONSS. *bellum Catilinæ geſtum eſt.*
692. Silano & Muræna. — *Silene & Murene.*
693. Piſone Frugi & Meſſala Nigro. — *Meſſa.*
694. Afronio & Metello Celere. — *Nigro Afronio.*
695. Decio Cæſare & Bibolo.
696. Piſone & Gabinio. — *Biblioſo.*
697. Lentulo & Metello Nepote. — *Marcello.*
698. Marcellino & Philippo.
699. Pompejo II. & Craſſo II.
700. Ahenobarbo & Pulchro.
701. Balbino & Meſſala.
702. Pompejo III. & Metello Scipione.
703. Rufo & Marcello.
704. Marcello & Paulo.
705. Lentullo & Marcello.
706. Cæſare & Servilio Iſaurico. — *Iſaur...abeſt.*
707. Caleno & Vatino. — *Fulio Cauſeno.*
708. Cæſare III. & Lepido.
709. Cæſare IV. ſolo. — *& Solo.*
710. Cæſare V. & Antonino.
*** *Vide paulo infra.*
712. Panſa & Hirtio. — *Ertio.*
His CONSS. *obiit Cicero die* IV. *Kal. Majas.*
712. Lepido & Plano.
713. Antonino pietate & Iſaurico. — *Pietati.*
His CONSS. *bellum Iſauricum geſtum eſt, & Julius Cæſar ex Senatus conſilio deceptus in Curia occiditur a Caſſio & Bruto.* — *Senatu. Concilio. Caſio.*
POST HUNC *Octavianus Cæſar Auguſtus appellatur.* — *Abhinc Imperatores. Polimone.*
714. Galbino II. & Pollinione.

Rufino. 715. Rufo Cenſorino & Sabino.
716. Pulchro & Flacco.
His Conss. *obiit Saluſtius die* III. *Idus Majas.*
Nerva Concelo. 717. Agrippa & Gallo.
718. Publicola & Nerva Coceejo.
His Coſſ. obiit Cicero: interfectus eſt die IV. *Kalend. Maiarum. Octavo, &c.* 719. Cornificio & Pompejo Magno.
His Conss. *bellum Fugitivorum geſtum eſt.* Hæc abſunt apud Pontac.
720. Antonino II. & Libone.
XXX. His Conss. *obiit Cicero Interfectus die* IV. *Kalend. Majas.*
721. Octaviano Auguſto II. & Paulo.
722. Abenobarbo & Sofio. *Hi extra ordinem infra poſiti.*
His Coſſ. Era prima curſus Lunæ inventus eſt. 723. Octaviano Auguſto III. & Corbilio.
724. Octaviano IV. & Craſſo.
725. Octaviano V. & Pulchro.
726. Octaviano VI. & Agrippa.
X. *deſunt.* His Conss. *Carthago libertatem a Populo Romano recepit.*
deeſt. 727. Octaviano VII. & Agrippa II.
728. Octaviano VIII. & Tauro II.
729. Octaviano IX. & Silano.
730. Octaviano X. & Flacco.
731. Octaviano XI. & Piſone.
Arſenino & Arruncio. 732. Æſernino & Aruntio.
Celſo & Hibero.
733. Lollio & Lepido.
734. Apulejo & Nerva.
XX. 735. Saturnino & Lucretio Cinna.
736. Duobus Lentulis.
Virg...die I. *Kalendarum Octobrium.* His Conss. *obiit Virgilius die* XI. *Kalend. Octobr. Lentulo & Cornelio.*
Fornitio. 737. Fornicio & Silvano.
Achenobarbo. 738. Domitio Scipione & Ahenobarbo.
739. Libone & Piſone.
740. Craſſo & Lentulo.
741. Nerone & Varo.
742. Meſſala & Quirino.
Et temere inſerti. Robellio & Saturnino.
743. Maximo & Tuberone.
Tuberone. 744. Africano & Maximo.
XXX. 745. Druſo & Criſpino.
Cenſorino 746. Cenſorino & Gallio.
XXX. & Gallo. 747. Nerone II. & Piſone II.
748. Balbo & Vetere.
XV. 749. Octaviano XII. & Sylla.
Sabiano. 750. Sabino & Rufino.
751. Lentulo & Meſſalino.
XVI. 752. Octaviano XIII. & Silano.
His Conss. *natus eſt* Christus *die* VIII. *Kalend. Jan.*
753. Lentulo & Piſone.
I. Cæſare & Lucio Paulo.
XL. 2. Vindicio & Varo.
* *Sic.* 3. Lamia & Servilio * *a mano.*
Lamio Innocuano. 4. Ælio Cato & Saturnino.
Arundo. 5. Magno Pompejo & Valerio.
6. Lepido & Aruntio.
Cæſare & Capitone.
7. Cretico & Nerva.
8. Camillo & Quintiliano.
9. Camero & Sabino.
10. Dolabella & Salino.
11. Lepido & Tauro.
12. Germanico Cæſare & Capitone.
L. 13. Flacco & Silano.
Duobus Sextis. 14. Duobus Sextis Pompejo Magno & Apulejo.
15. Bruto & Flacco.
16. Tauro & Libone.
17. Craſſo & Rufo.
18. Tiberiano Cæſare II. & Druſo Germanico II.
19. Silano & Balbo.
20. Meſſala & Grato.
21. Tiberiano Cæſare III. & Druſo Germanico III.
LI. *Gallo.* 22. Agrippa & Galba.
23. Pollione & Vetere.
24. Cethego & Varo.
25. Agrippa II. & Lentulo Galva.
26. Getulio & Sabino.
27. Craſſo & Piſone.
28. Silano & Nerva.
29. Rufo & Rubellione.
Sequentia margini adſcripta leguntur. *Cum Joannis Evangelium docuit Dominum Salvatorem noſtrum tribus annis poſt baptiſmum docuiſſe ad quos venit* XXX. *ætatis ſuæ anno, ſicut in Imperio Tiberii habetur adſcriptum, in hoc loco ter Conſules error annorum eſt, niſi de Rufo & Rubellione in tertium ordinem Conſulum ſuppoſitio pertendat.*
His Conss. *paſſus eſt Chriſtus die decima Kalendas Aprilis, & reſurrexit* VIII. *Kalendas eoſdem.*
30. Vinicio & Longino Caſſio.
31. Tiberiano Cæſare IV. ſolo.
32. Aruntio & Abenobarbo.
33. Galba Libolo & Sylla.
34. Perſico & Vitellio-Pulo.
35. Gallo & Nonniano.
36. Emiliano & Plautio.
37. Proculo & Nigrino.
38. Juliano & Alpreuate.
39. Cæſare I. & Cæſiano.
40. Cæſare III ſolo.
41. Cæſare IV. & Antonino.
42. Claudio II. & Larbo.
43. Claudio III. & Vitellio.
44. Criſpo II. & Tauro.
45. Vinitio & Corvino.
46. Aſiatico & Silano.
47. Claudio IV. & Vitellio III.
48. Vitellio IV. & Publicola.
49. Veriano & Gallo.
50. Vetere & Nerviniano.
Hic deſinit Cod. Fuxenſis.
51. Claudio & Orfico.
52. Sylla & Catone.
53. Silano & Antonino.
54. Marcello & Aviola.
55. Nerone & Vetere.
56. Saturnino & Scipione.
57. Nerone II. & Piſone.
58. Nerone III. & Meſſala Corvino.
His Conss. *Petrus & Paulus paſſi ſunt die* III. *Kalend. Julias.*
59. Aproniano & Capitone.
60. Nerone IV. & Lentulo.
61. Lacio & Turpiliano.
62. Mario & Gallo.
His Conss. *Judæa capta eſt.*
63. Rufo & Regula.
64. Craſſo & Baſſo.
65. Helva & Veſtino.
66. Teleſino & Paulino.
67. Capitone & Rufo.
68. Italico & Trahalo.
His Conss. *Nero non comparuit.*
69. Galba II. & Tito Rufino.
70. Veſpaſiano II. ſolo.
71. Veſpaſiano III. & Nerva.
72. Veſpaſiano IV. & Tito II.
73. Domitiano II. & Meſſalino.
74. Veſpaſiano V. & Tito III.
75. Veſpaſiano VI. & Tito IV.
76. Veſpaſiano VII. & Tito V.
77. Veſpaſiano VIII. & Domitiano III.
His Conss. *Judæi pervaſi ſunt.*
78. Commodo & Priſco.
79. Veſpaſiano IX. & Tito VI.
80. Tito VII. & Domitiano IV.
81. Galva & Pollione.
82. Domitiano V. & Sabino.
83. Domitiano VI. & Rufo.
84. Domitiano VII. & Sabino II.
85. Domitiano VIII. & Fulvio.

Penulo Galba.
Rub—
nio.
Nitlo.
Tiberino Conſule & Solo.
LXX.
Aruntello.
Iſti ſupra inferuntur.
Ceſiano.
& Solo.
LXXX.
Vitellio II. deeſt.
deeſt.
deeſt.
deeſt.
Valeriano.
XC.
C.
CX.
CXX.

86. Domitiano IX. & Dolabella.
87. Domitiano X. & Saturnino.
88. Domitiano XI. & Rufo.
89. Fulvio & Atratino.
90. Domitiano XII. & Nerva II.
91. Grabrione & Gralano.
CXXX. 92. Domitiano XIII. & Saturnino.
93. Pompejano & Priſciano.
94. Aſprenate & Laterano.
95. Domitiano XIV. & Clemente.
96. Valente & Vetere.
HIS CONSS. *exceſſit Domitianus in Palatio Romæ.*
97. Nerva III. & Rufo III.
98. Nerva IV. & Trajano II.
99. Palma & Senecio.
100. Trajano III. & Pontino.
101. Trajano IV. & Peto.
102. Severiano & Sirio.
CXL. 103. Trajano V. & Maximo.
104. Suburano II. & Marcello.
105. Candido II. & Quadrato.
106. Commodo & Cereali.
107. Syra III. & Senecione II.
108. Gallo & Bradua.
109. Palma II. & Tullo.
110. Orfito & Priſciano.
111. Piſone & Juliano.
CL. 112. Trajano VI. & Anfricano.
HIS CONSS. *perſecutio Chriſtianorum.*
113. Celſo II. & Priſciano II.
114. Malſa & Volciſo.
115. Meſſala & Polone.
116. Eliano & Vetere.
117. Aproniano & Nigro.
118. Hadriano & Salinatore.
119. Hadriano IV. & Ruſtico.
120. Severo II. & Fulgo.
121. Vero II. & Augure.
CLX 122. Aviola & Panſa.
123. Aproniano & Panpino.
124. Glabrione & Torquato.
125. Aſiatico & Aquilino.
126. Vero III. & Ambiguo.
127. Titiano & Gallicano.
128. Torquato & Libone.
129. Marcello & Celſo.
130. Catullino & Libone.
131. Pontiano & Rufo.
CLXX. 132. Auguriano & Sergiano.
133. Hibero & Siſenna.
134. Severo III. & Varo.
135. Pontiano & Aquilino Rufo.
136. Commodo & Pompejano.
137. Cæſare II. & Balbino.
138. Camerino & Nigro.
139. Antonino II. & Præſente.
140. Antonino III. & Aurelio.
141. Severo & Silvano.
CLXXX. 142. Rufino & Quadrato.
143. Torquato & Hedore.
144. Avito & Maximo.
145. Antonino IV. & Aurelio II.
146. Claro & Severo.
147. Largo & Meſſalino.
148. Torquato & Juliano.
149. Orfito & Priſco.
150. Glabrione & Vetere.
151. Gordiano & Maximo.
CXC. 152. Glabrione II. & Humillio.
153. Præſente & Rufino.
154. Commodo & Laterano.
155. Severo & Sabiniano.
156. Silvano & Augurino.
157. Barbato & Regulo.
158. Tullo & Sacerdote.
159. Quintillo & Priſco.
160. Bradua & Vero.
161. Antonino V. & Aurelio Cæſ. duobus Auguſtis.
HIS CONSS. *orta perſecutione paſſi Polycarpus & Pionius.*
162. Rufino & Æquilino. CC.
163. Lælliano & Paſtore.
164. Macrino & Celſo.
165. Orfito & Pudente.
166. Pudente & Pollione.
167. Vero III. & Quadrato.
In Chronico HIS CONSS. *paſſos legis.*
168. Aproniano & Paulo.
169. Priſco & Apollenare.
170. Cethego & Claro.
171. Severo II. & Herenniano.
172. Orfito & Maximo.
173. Severo II. & Pompejano. CCX.
174. Gallo & Flacco.
175. Piſone & Juliano.
176. Pollione & Apro.
177. Commodo & Quintillo.
178. Orfito & Rufo.
179. Commodo II. & Vero.
180. Præſente & Condiano.
181. Commodo III. & Byrro.
182. Mamertino & Rufo. CCXX.
183. Commodo IV. & Victorino.
184. Marullo & Æliano.
185. Materno & Bradua.
186. Commodo V. & Glabrione.
187. Criſpino & Æliano.
188. Fuſciano & Silano.
189. Duobus Silanis.
190. Commodo VI. & Septimiano.
191. Aproniano & Bradua.
192. Commodo VII. & Pertinace. CCXXX.
193. Flaccone & Claro.
194. Severo II. & Albino.
195. Tertullo & Clemente.
196. Dextro & Priſco.
197. Laterano & Rufino.
198. Saturnino & Gallo.
199. Anullino & Frontone.
200. Severo II. & Victorino.
201. Muciano & Fabiano. CCXL.
201. Severo III. & Antonino.
203. Plautiano II. & Geta.
204. Chilone & Libone.
205. Antonino II. & Geta II.
206. Albino & Emiliano.
207. Apro & Maximo.
208. Antonino III. & Geta III.
209. Pompejano & Avito.
210. Fauſtino & Rufino.
211. Gentiano & Baſſo.
212. Duobus Aſpris. CCL.
213. Antonino IV. & Balbino.
214. Meſſala & Sabino.
215. Læto & Cereale.
216. Sabino & Anullino.
217. Præſente & Extricato.
218. Antonino & Advento.
HIS CONSS. *inſtrumenta debitorum fiſco in foro Romano aſſervant per dies* XXX.
219. Antonino II. & Sacerdote.
220. Antonino III. & Comazonte.
221. Grato & Seleuco.
222. Antonino IV. & Alexandro. CCLX.
223. Maximo II. & Æliano.
224. Fabiano & Criſpino.
225. Fuſciano & Dextro.
226. Alexandro II & Marcello.
227. Albino & Maximo.
228. Modeſto & Probo.
229. Alexandro III. & Dione.
230. Agricola & Clemente.
231. Pompejano & Peligiano. CCLXX.
232. Lupo & Maximo.
233. Maximo & Paterno.
234. Maximo II. & Urbano.
235. Severo & Quintiano.

236. Maximo III. & Africano.
237. Perpetuo & Cornelliano.
238. Pio & Pontiano.
239. Gordiano & Aviola.
240. Albino & Venuſto.
241. Gordiano II. & Pompejano.
CCLXXX. 242. Attico & Prætextato.
243. Arriano & Papo.
244. Peregrino & Æmiliano.
245 Philippo & Titiano.
246. Præſente & Albino.
247. Philippo II. & Philippo.
248. Philippo III. & Philippo II.
249. Æmiliano & Aquiliano.
250. Decio II. & Grato.
251. Decio III. & Decio Cæſare.
HIS CONSS. *perſecutio Chriſtianorum.*
CCXC. 252. Gallo II & Voluſiano.
253. Voluſiano II. & Maximo.
254. Valeriano II. & Gallieno.
255. Valeriano III. & Gallieno II.
256. Maximo & Glabrione.
257. Valeriano IV. & Gallieno III.
258. Tuſco & Baſſo.
HIS CONSS. *paſſus eſt Cyprianus die* XVIII. *Kalend. Octobris.*
259. Æmiliano & Baſſo.
260. Seculare & Donato.
261. Gallieno IV. & Voluſiano.
HIS CONSS. *hoſtes multi trucidati in Romania.*
CCC. 262. Gallieno V. & Fauſtiniano.
263. Albino & Dextro.
264. Gallieno VI. & Saturnino.
265. Valeriano V. & Lucillo.
266. Gallieno VII. & Sabinillo.
HIS CONSS. *captus Valerianus in Perſida.*
267. Paterno & Arceſilao.
268. Paterno II. & Mariniano.
269. Claudio & Paterno.
HIS CONSS. *victi Gothi a Claudio.*
270. Antiochiano & Orfito.
HIS CONSS. *levatus Aurelianus Imperator.*
271. Aureliano & Baſſo.
HIS CONSS. *muri urbis cepti fieri.*
272. Quieto & Valdumiano.
CCCX. 273. Tacito & Placidiano.
274. Aureliano II. & Capitolino.
275. Aureliano III. & Marcellino.
HIS CONSS. *occiſus eſt Aurelianus Imper. Cænofrurio, & levatus eſt poſt dies ... Tacitus Romæ.*
276. Tacito II. & Æmiliano.
277. Probo & Paulino.
HIS CONSS. *occiſus eſt Tacitus Tyanæ.*
278. Probo II. & Lupo.
279. Probo III. & Paterno.
280. Meſſala & Grato.
281. Probo IV. & Tiberiano.
CCCXX. 282. Probo V. & Victorino.
283. Caro & Carino.
HIS CONSS. *occiſus eſt Probus Sirmiæ.*
284. Caro II. & Numeriano.
HIS CONSS. *magna fames fuit.*
285. Dioclitiano II. & Ariſtobulo.
HIS CONSS. *occiſus eſt Carinus Margo, qui ipſo anno cum Ariſtobulo Conſul proceſſerat.*
286. Maximo II. & Aquilino.
HIS CONSS. *levatus eſt Maximianus Imperator ſenior die Kalend. Aprilis.*
287. Dioclitiano III. & Maximiano.
288. Maximiano II. & Anuarino.
289. Baſſo & Quintiano.
290. Dioclitiano IV. & Maximiano III.
291. Tiberiano & Dione.
HIS CONSS. *tenebræ fuerunt inter diem; & eo anno levati ſunt Conſtantius & Maximianus Cæſares die Kal. Martii.*
292. Annibaliano & Aſclepiodoto.
293. Dioclitiano V. & Maximiano IV. CCCXXX.
294. Conſtantino & Maximiano.
HIS CONSS. *caſtra facta in Sarmatia contra Acinco & Bononia.*
295. Fuſco & Anolino.
HIS CONSS. *Carporum gens univerſa in Romania ſe tradidit.*
296. Dioclitiano VI. & Conſtantio II.
297. Maximiano VI. & Maximiano II.
HIS CONSS. *victi Perſæ.*
298. Fauſto II. & Gallo.
299. Dioclitiano VII. & Maximiano VI.
HIS CONSS. *victi Marcomanni.*
300. Conſtantio III. & Maximiano III.
301. Titiano II. & Nepotiano.
301. Conſtantio IV. & Maximiano IV. CCCXL.
HIS CONSS. *vilitatem juſſerunt Imperatores eſſe.*
303. Dioclitiano VIII. & Maximiano VII.
HIS CONSS. *perſecutio Chriſtianorum.*
304. Dioclitiano IX. & Maximiano VIII.
HIS CONSS. *depoſuerunt purpuram privati effecti Dioclitianus & Maximianus, & veſtierunt Severum & Maximinum. Nam Conſtantius & Maximianus, qui Cæſares fuerunt, eadem hora Auguſti nuncupati ſunt die Kalend. April.*
305. Conſtantio V. & Maximiano V.
306. Conſtantio VI. & Maximiano VI.
HIS CONSS. *diem functus Conſtantius, & poſtea levatus eſt Conſtantinus VIII. Kal. Aug.*
307. Novies & Conſtantino.
HIS CONSS. *quod eſt, poſt ſextum Conſulatum, occiſus Severus Romæ.*
308. Item decies & Maximiano.
HIS CONSS. *quod eſt, Maxentio & Romulo, levatus Licinius Carnunto III. Idus Novemb.*
309. Poſt Conſ. X. & ſeptimum.
HIS CONSS. *quod eſt, Maxentio II. & Romulo II.*
310. Anno II. poſt Conſ. X. & ſeptimum.
HIS CONSS. *quod eſt, Maxentio III. ſolo, diem * factus Maximianus ſenior.* * *Sic.*
312. Maximiano VIII. Conſule.
HIS CONSS. *quod eſt, Rufino & Voluſiano, diem functus Maximianus Junior.*
312. Conſtantino II. & Licinio II.
HIS CONSS. *quod eſt Maxentio IV. ſolo,* CCCL.
victus & occiſus Maxentius Romæ ad Pontem Mulvium.
313. Conſtantino III. & Licinio III.
314. Voluſiano II. & Anniano.
HIS CONSS. *bellum Cibalenſe fuit die* VIII. *Idus Octobr.*
315. Conſtantino IV. & Licinio IV.
316. Sabino & Rufino.
HIS CONSS. *diem functus Dioclitianus ſola* III. *Non. Decemb.* *Sola III. Dec.*
317. Gallicano & Baſſo.
HIS CONSS. *levati tres Cæſares, Criſpus, Licinius & Conſtantinus die Kalend. Martii.*
318. Licinio V. & Criſpo Cæſare. *Ksc ad marg.*
HIS CONSS. *tenebræ fuerunt inter diem hora* IX.
319. Conſtantino V. & Licinio Cæſare.
320. Conſtantino VI & Conſtantino Cæſare.
321. Criſpo II. & Conſtantino II.
322. Probiano & Juliano. CCCLX.
323. Severo & Rufino.
324. Criſpo III. & Conſtantino III.
HIS CONSS. *bellum Adrianopolitanum*

die V. *Non. Julias, & bellum Chalcedonense* XIV. *Kal. Octob. & levatus eſt Conſtantius Cæſar* VI. *Idus Novembr.*

315. Paulino & Juliano.
HIS CONSS. *occiſus Licinius.*

316. Conſtantino VII. & Conſtantino. Cæſare.
HIS CONSS. *occiſus eſt Criſpus, & edidit vicennalia Conſtantinus Auguſtus Romæ.*

317. Conſtantino & Maximo.

318. Januarino & Juſto.

319. Conſtantino VIII. & Conſtantino IV.

330 Gallicano & Symmacho.
HIS CONSS. *dedicata eſt Conſtantinopoli die* V. *Idus Majas.*

331 Baſſo & Ablabio.

CCCLXX. 334 Pacatiano & Hilariano.
HIS CONSS. *victi Gothi ab exercitu Romano in terris Sarmatarum die* XII. *Kalend. Maii.*

333. Dalmatio & Zenophilo.
HIS CONSS. *levatus eſt Conſtans die* VIII. *Kalend. Januar.*

334. Optato & Paulino.
HIS CONSS. *Sarmatæ ſervi univerſa gens dominos ſuos in Romanium expulerunt.*

335. Conſtantino & Albino.
HIS CONSS. *tricennalia edidit Conſtantinus Aug. die* VIII. *Kal. Aug. & levatus eſt Dalmatius Cæſar* XIV. *Kal. Octob.*

336. Nepotiano & Facundo.

337. Feliciano & Titiano.
HIS CONSS. *Conſtantinus Auguſtus ad cæleſtia regna ablatus eſt* XI. *Kalend. Junias, & ipſo anno nuncupati ſunt tres Auguſti, Conſtantius, & Conſtantius, & Conſtans* V. *Idus Septemb.*

338. Urſo & Polemio.

339. Conſtantio II. & Conſtante.

340. Acyndino & Proculo.
HIS CONSS. *occiſus eſt Conſtantinus Junior.*

341. Marcellino & Probino.
HIS CONSS. *pugna facta eſt cum gente Francorum a Conſtante Aug. in Galliis. Et ipſo anno terræmotus fuit ad Orientem per totum annum præter Antiochiam.*

CCCLXXX. 342. Conſtantio III. & Conſtante II.
HIS CONSS. *victi Franci a Conſtante Aug. ſeu pacati. Tractus Hermogenes.*

343. Placido & Romulo.

344. Leontio & Saluſtio.

345. Amentio & Albino.

346. Conſtantio IV. & Conſtante III.

347. Rufino & Euſebio.

348. Philippo & Salia.
HIS CONSS. *bellum Perſicum fuit nocturnum.*

349. Limenio & Catullino.

350. Sergio & Nigriniano.
HIS CONSS. *Conſtans occiſus eſt in Galliis a Magnentio, & levatus eſt Magnentius die* XV. *Kal. Februar. & Vetranio apud Sirmium Kalend. Martiis eo anno, & Nepotianus Romæ* III. *Non. Junias, & pugna magna fuit cum Romanis & Magnentianis.*

351. Poſt Conſ. Sergii & Nigriniani.
HIS CONSS. *bellum Magnentii fuit Morſæ die* IV. *Kal. Octobr. & eo anno depoſitus Vetranio.* VIII. *Kal. Januar. & levatus eſt Conſtantius Cæſar Idus Martias, & apparuit in Oriente ſignum. Salvatoris die* III. *Kal. Februar. Luna* XXVIII.

352. Conſtantio V. Conſtantio Cæſ. CCCXC.

353. Conſtantio VI. & Conſtantino II.
HIS CONSS. *Magnentius ſe interfecit in Galliis apud Lugdunum die* III. *Idus Aug. & Decentius frater Magnentii laqueo ſe ſuſpendit* XV. *Kal. Septemb.*

354. Conſtantio VII. & Conſtantio III.
HIS CONSS. *occiſus eſt Conſtantius Cæſar in inſula Flanona.*

355. Arbitione & Lolliano.
HIS CONSS. *levatus eſt Julianus Cæſar die* VIII. *Idus Novembres.*

356. Conſtantio VIII. & Juliano Cæſ.
HIS CONSS. *introjerunt Conſtantinopolim reliquiæ Apoſtoli Timothei die Kal. Jun.*

357. Conſtantio IX. & Juliano Cæſ. II.
HIS CONSS. *introjerunt Conſtantinopolim reliquiæ Sanctorum Apoſtolorum Andreæ & Lucæ die* V. *Non. Mart. & introivit Conſtantius Auguſt. Romæ* IV. *Kalend. Majas, & edidit* XXXV.

358. Datiano & Cæreale.
HIS CONSS. *introjerunt Conſtantinopolim legati Perſarum die* VII. *Kal. Martii. Ipſo anno terræmotus factus, ita ut civitas Nicomedienſium funditus verſaretur die* VIIII. *Kal. Septemb. aliæ vero* CL. *civitates partibus vexatæ ſunt.*

359. Euſebio & Hypatio.
HIS CONSS. *natus eſt Gratianus filius Auguſti Valentiniani die* XIV. *Kalend. Majas, & ipſo anno primum proceſſit Conſtantinopolim Præfectus urbis, nomine Honoratus, die* III. *Idus Decemb.*

360. Conſtantio X. & Juliano III.
HIS CONSS. *dedicatum eſt Conſtantinopoli Dominicum die* XV. *Kalend. Martias.*

361. Tauro & Florentio.
HIS CONSS. *diem functus Conſtantius Auguſtus Mopſucrenas in fines Ciliciæ Faukiæ provinciæ* III. *Non. Novemb. & introivit Julianus Auguſt. Conſtantinopolim die* III. *Idus Decembres.*

362. Mamertino & Nevitta. CCCC.

363. Juliano Auguſto IV. & Saluſtio.
HIS CONSS. *occiſus eſt Julianus Auguſtus in bello Perſico die* VI. *Kal. Julias, & quia apoſtata a Deo factus eſt Chriſtianorum etiam perſecutor, occiſus eſt, & levatus eſt Chriſtianiſſimus Jovianus Auguſtus,* V. *Kal. Julias.*

364. Joviano Auguſto & Varro.
HIS CONSS. *receſſit Jovianus Auguſtus Dadaſtana die* XI. *Kal. Mart. & levatus eſt Valentinianus Auguſtus apud Nicæam die* V. *Kal. Mart. Ipſo anno levatus eſt Valens Auguſtus Conſtantinopolim in miliario* VII. *in tribunali a fratre ſuo Valentiniano die* IV. *Kal. April.*

365. Valentiniano & Valente Augg.
HIS CONSS. *mare ultra terminos ſuos egreſſum eſt die* XII. *Kal. Aug. & ipſo anno latro nocturnus hoſtiſque publicus intra urbem Conſtantinopolim apparuit die* IV. *Kal. Octob.*

366. Gratiano Nob. & Dalaiſo.
HIS CONSS. *natus eſt Valentinianus Junior filius Auguſti Valentis die* XV. *Kal. Febr. & ipſo anno idem hoſtis publicus & prædo intra Fry-*

gias

glam salutarem, & in Ivacoliensium campo ab Augusto Valente oppressus atque extinctus est die VI. *Kal. Junias. Ipso anno Augustus Valentinianus gentem Alamannicam pervicit.*

367. Lupicino & Jovino.
HIS CONSS. *in civitate Constantinopeli Deus grandinem pluit in modum petrarum die* IV. *Nonas Julias. Et ipso anno levatus est Gratianus Augustus in Galliis apud Ambianis in tribunali a patre suo Augusto Valentiniano die* VIIII. *Kal. Septemb.*

368. Valentiniano II. & Valente II.
HIS CONSS. *terræmotus factus, ita ut civitas Nicæorum terræ funditus prosterneretur die* V. *Idus Octob.*

369. Valentiniano Nob. & Victore.
HIS CONSS. *opus magnificum cisternæ Constantinopolitanæ completum est a Domitio Modesto* V. C. *iterum Præfecto urbis, quod in prima inchoaverat Præfectura. Agon post annos* XVII. *restitutus est ab Augusto Valente.*

370. Valentiniano III. & Valente III.
HIS CONSS. *magna fames fuit in partibus Frygiæ, & dedicata est sancta Ecclesia, ubi beati Apostoli positi sunt,* V. *Idus April.*

371. Gratiano Augusto II. & Probo.

cccclx. 372. Modesto & Arintheo.

373. Valentiniano IV. & Valente IV.

374. Gratiano III & Equitio.

375. Post Consl. Gratiani III. & Æquitii.
HIS CONSS. *thermæ Carosianæ dedicatæ sunt, agente Præfecto* V. C. *Vindalonio Magno. Et ipso anno diem functus Valentinianus senior* XV. *Kal. Decemb. in castello Virgitione, & levatus est Valentinianus Junior Augusti filius Aug. Valentiniani ab exercitu in tribunali die* X. *Kal. Decemb. in civitate Acinco.*

376. Valente Aug. V. & Valentiniano Juniore Augusto.
HIS CONSS. *victi & expulsi sunt Gothi a gente Unnorum, & suscepti sunt in Romania pro misericordia, jussione Aug. Valentis. Et ipso anno introivit corpus Augusti Valentiniani Constantinopolim,* V. *Kal. Janu*

377. Gratiano IV. & Merobaude.
HIS CONSS. *gens Gothorum, qui pro misericordia susceptí sunt, rebellaverunt adversus Romanos, ad quos expugnandos sunt missi Comites cum militibus, & pugnaverunt cum Gothis.*

cccclxvi. 378. Valente VI. & Valentiniano II.
HIS CONSS. *ingressus est Valens Aug. ab Oriente Constantinopolim die* III. *Kal. Jun. Et ipso anno profectus est Valens Aug. ex urbe ad fossatum die* III. *Idus Junias, & pugna magna fuit cum Romanis & Gothis miliario* XII. *ab Hadrianopoli, die* V. *Idus Augusti. Ex ea die Valens Augustus nusquam apparuit, & toto anno per dioecesim Thraciarum, & Scythia, & Mœsiæ, Gothi habitaverunt simul, & eas prædaverunt, deinde usque ad portas urbis Constantinopolitanæ venerunt.*

379. Ausonio & Olybrio.
HIS CONSS. *levatus est Theodosius Aug. ab Augusto Gratiano die* XIV. *Kal. Februar. in civitate Sirmium. Ipso anno multa bella Romani cum Gothis commiserunt. Deinde victoriæ nuntiatæ sunt adversus Gothos,*

Alanos, atque Hunnos die XV. *Kal. Decemb.*

Ad oram codicis MS. hæc habentur adscripta, quæ Sirmondus omisit. His Consl. Theophilus Alexandriæ Episcopus subjectum latereulum infra de Paschæ observatione conscribit.

380. Gratiano Augusto V. & Theodosio Augusto.
HIS CONSS. *victoriæ nuntiatæ sunt amborum Augustorum. Et ipso anno ingressus est Theodosius Aug. Constantinopolim die* XVIII. *Kalend. Decemb.*

381. Syagrio & Eucherio.
HIS CONSS. *ingressus est Athanaricus Rex Gothorum Constantinopolim die* III. *Idus Januar. Eodem mense diem functus Idem Athanaricus* VIII. *Kal. Februar.*

382. Antonio & Syagrio. cccclxx.
HIS CONSS. *Theodosius Augustus corpus Augusti Valentiniani in sarcophago deposuit die* IX. *Kal. Mart. Ipso anno universa gens Gothorum cum Rege suo in Romaniam se tradiderunt die* V. *Non. Octob.*

383. Merobaude II. & Saturnino.
HIS CONSS. *levatus est Arcadius Augusti. Constantinopolim in miliario* VII. *in tribunali a Theodosio Aug. patre suo die* XVII. *Kalend. Febr. Et ipso anno ingressum est Constantinopolim corpus Constantiæ filiæ Augusti Constantini die* II. *Idus Septemb.*

384. Ricomeri & Clearcho.
HIS CONSS. *introierunt Constantinopolim legati Persarum. Ipso anno natus est Honorius Nobilissimus in purpuris die* V. *Idus Septembr.*

385. Arcadio Augusto & Bautone.

386. Honorio Nobilissimo & Euvodio.
HIS CONSS. *victi atque expugnati, & in Romania captivi adducti gens Greothyngorum a nostris Theodosio & Arcadio, deinde cum victoria & triumpho ingressi sunt Constantinopolim die* IV. *Idus Octobres.*

387. Valerio III. & Eutropio.
HIS CONSS. *Quinquennalia Arcadius Augustus propria cum Theodosio Augusto patre suo editionibus ludisque celebravit* XVII. *Kal. Feb.*

388. Theodosius Augusto II. & Cynegio.
HIS CONSS. *Defunctus est Cynegius Præfectus Orientis in Consulatu suo Constantinopolim. Hic universas provincias longi temporis labe deceptas in statum pristinum revocavit, & usque ad Ægyptum penetravit, & simulacra gentium evertit. Unde cum magno fletu totius populi civitatis deductum est corpus ejus ad Apostolos die* XIV. *Kal. April. Et post annum transtulit cum matrona ejus Arbantia ad Hispanias pedestre. Et ipso anno occiditur hostis publicus Maximus tyrannus a Theodosio Aug. in miliario* III. *& Aquileja die* V. *Kal. Aug. Sed & filius ejus Victor occiditur post paucos dies in Gallis a Comite Theodosii Augusti.*

389. Timasio & Promoto.
HIS CONSS. *introivit Theodosius Aug. in urbem Romam cum Honorio filio suo die Iduum Juniarium, & dedit congiarium Romanis.*

390. Valentiniano IV. & Neuterio.

391. Tatiano & Symmacho.

392. Arcadio Augusto II. & Rufino. cccxxx.

HIS CONSS. *Valentinianus Junior apud Viennam eſt interfectus, & levavit ſe Eugenius tyrannus. Poſtmodum Theodoſius Aug. occidit Eugenium.*

393. Theodoſio Aug. III. & Abundantio.
394. Arcadio Aug. III. & Honorio Aug. II.
395. Olybrio & Probino.
HIS CONSS. *receſſit apud Mediolanum Theodoſius Aug.*
396. Arcadio Aug. IV. & Honorio Auguſt. III.
397. Attico & Cæſario.
398. Honorio Aug. IV. & Eutyciano.
HIS CONSS. *Gilde occiſus.*
399. Manilio & Theodoro v. c.
HIS CONSS. *templa gentilium demolita ſunt, Joviano & Gaudentio Comitibus.*
400. Stelicone v. c. Conſule.
401. Vincentio & Fravito. CCCCXL.
402. Arcadio V. & Honorio V.
HIS CONSS. *Solis facta defectio* III. *Idus Novembres.*
403. Theodoſio & Rumorido.
404. Honorio V. & Ariſtone.
HIS CONSS. *bellum civile fuit ex* III. *Kal. Septembres.*
405. Stelicone II. & Antemio.
HIS CONSS. *inter Catholicos & Donatiſtas unitas facta.*
406. Arcadio VI. & Probo.
407. Honorio VII. & Theodoſio Aug. II.
408. Boſſo & Philippo.
409. Honorio VIII. & Theodoſio III. CCCXLVII.
HIS CONSS. *Barbari Hiſpaniæ ingreſſi.*
410. Honorio IX. & Varan quod fuit Tertullo.
411. Theodoſio Aug. IV.
HIS CONSS. *Conſtantini tyranni in conto caput allatum eſt* XIV. *Kal. Octobres.*
412. Honorio IX. & Theodoſio V. CCCCL.
413. Poſt Conſulatum Honorii IX. & Theodoſii V. Lucio Coſ.
HIS CONSS. *occiſi ſunt Jovianus, Sebaſtianus, Salluſtius, & Heraclianus abolitus eſt.*
414. Conſtantio v. c.
415. Honorio X. & Theodoſio VI.
HIS CONSS. *Sanctus Stephanus primus Martyr revelatur ſancto Preſbytero Luciano die* VI. *feria, quæ fuit tunc* III. *Non. Decembres, in Hieroſolymis Sancto Joanne Epiſcopo præſidente, & * extante ex his geſtis epiſtola ſupradicti presbyteri, & Sancti Aviti presbyteri Bracarenſis, qui tunc in Hieroſolymis degebant.* * *extant*
416. Theodoſio VII. & Palladio.
417. Honorio XI. & Conſtantio II.
418. Honorio XII. & Theodoſio VIII.
419. Monaxio & Plinta.
HIS CONSS. *Sanctus Joannes & Hieroſolymorum Epiſcopus qui ſupra, epiſtolam dirigit per Eccleſias orbis terrarum, quæ habetur, de ſignis terroribuſque divinitus perpetratis.*
420. Theodoſio IX. & Conſtantino III.
421. Agricolo & Euſtatio.
422. Honorio XIII. & Theodoſio X. CCCCLX.
423. Mariniano & Aſclepiodoto.
HIS CONSS. *Honorius Aug. receſſit Ravennæ.*
424. Caſtino & Victore.
425. Theodoſio XI. & Valentiniano Cæſ.
426. Theodoſio XII. & Valentiniano II. Aug.
427. Pierio & Ardabu.
428. Felice & Tauro.
429. Florentio & Dioniſio.
430. Theodoſio XIII. & Valentiniano III.
431. Baſſo & Antiocho.
432. Aetio & Valerio. CCCCLXX.
433. * Theodoſio XIV. & Maximo. * *His Coſſ.*
434. Aſpare & Ariovindo.
435. Theodoſio XV. & Valentiniano IV.
436. Iſidoro & Senatore. *His Coſſ.*
437. Aetio II. & Segiſvulto.
438. Theodoſio XVI. & Fauſto.
439. Theodoſio XVII. & Feſto.
440. Valentiniano V. & Anatholio.
441. Cyro v. c.
442. Dioſcoro. CCCCLXXX.
443. Maximo II. & Paterio
444. Theodoſio XVIII. & Albino.
445. Valentiniano VI. & Aetio. CC.
446. Aetio III.
447. Callepio & Ardabure.
448. Poſtumiano & Zenone.
449. Aſturio & Protogene.
450. Valentiniano VII. & Avieno.
451. Adelfio & Marciano.
452. Herculano & Parracio. CCCCXC.
453. Opilione.
454. Aetio IV. & Studio.
455. Valentiniano VIII. & Anthemio.
456. Avito Auguſto Conſule.
457.
458. Rechimero, & qui de Oriente. DCCCC.
459. Majoriano Auguſto & Ariovindo. CCCCLXLVIII
460. Magno & Apollonio.
461. Severiano & qui de Oriente.
HIS CONSS. *Majorianus occiditur, & Severus efficitur Imperator.* D.
462. Severo & Leone Auguſtis. DII.
463. Baſilio & Gadaiſo.
464. Olybrio.
Severus Auguſtus obiit.
Antemius Roma Imperator factus eſt.
Adverſum Wandalos grandis exercitus cum Marcellino Duce dirigitur.
465. Auguſto Antimio II. Conſule.
Hactenus Cod. MS.

XIII.

Edit. Paris. pag. 451.

FASTI GRÆCI AB ANNO CHRISTI CXXXVIII. AD ANNUM CCCLXII.

AD.	ΥΠΑΤΟΙ ΡΩΜΑΙΩΝ.	Ετη απο Αδρ. βασιλ.	Ετη απο Αυγ.	Ετη απο βασιλ.	Τριακοντ.
138	Ἀντώνιος σὺν Βὶ καὶ Καρμιανός,	υξα′	ρξζ′	μ′	β′.
139	Αντώνιος δεύτερος καὶ Πρασίντιος,	υξβ′	ρξη′	μ′	γ′.
140	Αντώνιος τρίτος καὶ Αὐρήλιος Καῖσαρ,	υξγ′	ρξθ′	μα′	δ′.
141	Σιλουανὸς καὶ Σοῦπερ,	υξδ′	ρο′	μα′	α′.
142	Ραυφῖνος καὶ Καυλδράνος,	υξε′	ροα′	μα′	β′.
143	Τορκουᾶτος καὶ Αττικός,	υξς′	ροβ′	μα′	γ′.
144	Μάξιμος καὶ Λοῦπος,	υξζ′	ρογ′	μβ′	δ′.
145	Αντώνιος καὶ Αὐρήλιος Καῖσαρ τὸ β′,	υξη′	ροδ′	μβ	α′.
146	Κλάρος καὶ Κλαύδιος,	υξθ′	ροε′	μβ′	β′.
147	Λάργος καὶ Μισαλῖνος,	υο′	ροϛ′	μβ′	γ′.
148	Τορκουᾶτος καὶ Ιουλιανός,	υοα′	ροζ′	μγ′	δ′.
149	Ορφιτος ὁ Πείσικος,	οοβ′	ροη′	μγ′	α′.
150	Γαλλικανὸς καὶ Οὐετηνιος,	υογ′	ροθ′	μγ′	β′.
151	Γοργόνιος καὶ Μάξιμος,	υοδ′	ρπ′	μγ′	γ′.
152	Γαλεσίων καὶ Ομμυλος,	υοε′	ρπα′	μδ′	δ′.
153	Πρασίντιος καὶ Ρυφῖνος,	υοϛ′	ρπβ′	μδ′	α′.
154	Κόμμοδος ὁ Λαπράνος,	υοζ′	ρπγ′	μδ′	β′.
155	Σάβινος καὶ Σοῦπερ,	υοη′	ρπδ′	μδ′	γ′.
156	Συλιανὸς καὶ Αὐγιανός,	υοθ′	ρπε′	με′	δ′.
157	Βάρβαρος καὶ Ρίγυλλος,	υπ′	ρπϛ′	με′	α′.
158	Τίρτυλλος καὶ Κλημῖνος,	υπα′	ρπζ′	με′	β′.
159	Κωϊτιλλος καὶ Πείσικος,	υπβ′	ρπη′	με′	γ′.
160	Βραλυᾶς καὶ Οκρνος,	υπγ′	ρπθ′	μϛ′	δ′.
161	Αντώνιος τὸ γ′, καὶ Οὖπερος τὸ β′,	υπδ′	ρϟ′	μϛ′	α′.
162	Ρυφῖνος τὸ β′, καὶ Ακυλῖνος,	υπε′	ρϟα′	μϛ′	β′.
163	Κογλιανὸς καὶ Πάτωρ,	υπϛ′	ρϟβ′	μϛ′	γ′.
164	Μακρῖνος καὶ Κίλσος,	υπζ′	ρϟγ′	μζ′	δ′.
165	Ορφιτος καὶ Πύδενς,	υπη′	ρϟδ′	μζ′	α′.
166	Πύδενς καὶ Πολλίων,	υπθ′	ρϟε′	μζ′	β′.
167	Λύκιος τὸ γ′, καὶ Κοδράτος,	οϟ′.	ρϟϛ′	μζ′	γ′.
168	Λαρκιανὸς τὸ β′, καὶ Παῦλος τὸ β′,	υϟα′	ρϟζ′	μη′	δ′.
169	Πείσικος καὶ Απολλινάριος,	υϟβ′	ρϟη′	μη′	α′.
170	Κλάρος καὶ Κίθηγος,	υϟγ′	ρϟθ′	μη′	β′.
171	Σοῦπερ καὶ Ερενιανὸς,	υϟδ′	σ′	μη′	γ′.
172	Ορφιτος καὶ Μάξιμος,	υϟε′	σα′	μϑ′	δ′.
173	Σοῦπερ τὸ β′. καὶ Πομπιανὸς τὸ β′,	υϟϛ′	σβ′	μθ′	α′.
174	Γάλλος καὶ Φλάκκος,	υϟζ′	σγ′	μθ′	β′.
175	Πόσων καὶ Ιουλιανός,	υϟη′	σδ′	μθ′	γ′.
176	Πολίων καὶ Ακτερ τὸ β′,	υϟϑ′	σε′	ν′	δ′.
177	Κόμμοδος καὶ Κυίντολος,	φ′	σϛ′	ν′	α′. pag. 452.
178	Ορφιτος καὶ Ρῆφος,	φα′	σζ′	ν′	β′.
179	Κόμμοδος καὶ Οὖπερος,	φβ′	ση′	ν′	γ′.
180	Πρῖτος ὁ Κανδιανὸς,	φγ′	σθ′	να′	δ′.
181	Κόμμοδος καὶ Βῦρρος,	φδ′	σι′	να′	α′.
182	Καμερτῖνος ὁ Ρῆφος,	φε′	σια′	να′	β′.
183	Κόμμοδος τὸ α′ ὁ Βικτορῖνος,	φϛ′	σιβ′	να′	γ′.
184	Μάρυλλος καὶ Ηλιανός.	φζ′	σιγ′	νβ′	δ′.
185	Ματερνος καὶ Βραδύας,	φη′	σιδ′	νβ	α′.
186	Κόμμοδος τὸ ε′, καὶ Γαβείων τὸ β′,	φθ′	σιε′	νβ′	β′.
187	Κελσεῖνος καὶ Ηλιανὸς,	φι′	σιϛ′	νβ′	γ′.
188	Φαυστιανὸς τὸ β′, καὶ Σιλουανὸς τὸ β′,	φια′	σιζ′	νγ′	δ′.

189	Σιλανὸς καὶ Σιλανὸς,	φιβ′	σιη′	νγ′	α′.
190	Κώμωδος τὸ ε′, καὶ Σιντιμιανὸς τὸ β′,	φιγ′	σιθ′	νγ′	β′.
191	Λαρκιανὸς ὁ Βραδύας,	φιδ′	σκ′	νγ′	γ′.
192	Κώμωδος τὸ ζ′, καὶ Περτίναξ,	φιε′	σκα′	νδ′	δ′.
193	Φλάκκος καὶ Κλάρος,	φις′	σκβ′	νδ′	α′.
194	Σαβῖνος τὸ β′, καὶ Αλβῖνος,	φιζ′	σκγ′	νδ′	β′.
195	Γέρτιλλος καὶ Κλήμης,	φιη′	σκδ′	νδ′	γ′.
196	Δίκερος τὸ β′, καὶ Κρίσπος,	φιθ′	σκε′	νε′	δ′.
197	Λαπίρως καὶ Ρωμῖνος,	φκ′	σκς′	νε′	α′.
198	Σατορνῖλος καὶ Γάλλος,	φκα′	σκζ′	νε′	β′.
199	Ανυλλῖνος καὶ Φρούπατ,	φκβ′	σκη′	νε′	γ′.
200	Σαβῖνος τὸ γ′, καὶ Βικτορῖνος,	φκγ′	σκθ′	νς′	δ′.
201	Μακιανὸς καὶ Φλαβιανὸς,	φκδ′	σλ′	νς′	α′.
202	Σαβῖνος τὸ δ′, καὶ Αντώνιος,	φκε′	σλα′	νς′	β′.
203	Σιντίμιος Γέτας καὶ Βῖρος,	φκς′	σλβ′	νς′	γ′.
204	Κύλων τὸ β′, καὶ Λίβων,	φκζ′	σλγ′	νζ′	δ′.
205	Αντώνιος τὸ β′, καὶ Τίγας Καῖσαρ,	φκη′	σλδ′	νζ	α′.
206	Σαβῖνος καὶ Αἰμιλιανὸς,	φκθ′	σλε′	νζ	β′.
207	Λαρων καὶ Μάξιμος,	φλ′	σλς′	νζ	γ′.
208	Αντώνιος τὸ γ′, καὶ Γέτας τὸ β′,	φλα′	σλζ′	νη′	δ′.
209	Πομπιανὸς καὶ Αβιτος,	φλβ′	σλη′	νη′	α′.
210	Φαυστῖνος καὶ Ρουφῖνος,	φλγ′	σλθ′	νη′	β′.
211	Γαυτιανὸς καὶ βάσσος.	φλδ′	σμ′	νη′	γ′.
212	Λαρος καὶ Λαρος,	φλε′	σμα′	νθ′	δ′.
213	Αντώνιος τὸ δ′, καὶ Βαλβῖνος,	φλς′	σμβ′	νθ′	α′.
214	Μωαλᾶς καὶ Σαβῖνος,	φλζ′	σμγ′	νθ′	β′.
215	Λαῖτος καὶ Κυριάλης,	φλη′	σμδ′	νθ′	γ′.
216	Σαβῖνος τὸ β′, καὶ Ανυλλῖνος,	φλθ′	σμε′	ξ′	δ′.
217	Πέρσης τὸ β′, καὶ Εσεκιάτος,	φμ′	σμς′	ξ′	α′.
218	Ουλατιανὸς καὶ Αλβιντες,	φμα′	σμζ′	ξ′	β′.
219	Σάτυρδος τὸ β′, καὶ Αντώνιος τὸ β′,	φμβ′	σμη′	ξ′	γ′.
220	Βαλλέριος καὶ Κομάζων,	φμγ′	σμθ′	ξα′	δ′.
221	Σαβινιανὸς καὶ Σίλβικος,	φμδ′	σν′	ξα′	α′.
222	Αὐτοκράτωρ Αλέξανδρος καὶ Μόδεστος,	φμε′	σνα′	ξα′	β′.
223	Μάξιμος καὶ Ηλιανὸς,	φμς′	σνβ′	ξα′	γ′.
224	Ιουλιανὸς καὶ Κειπῖνος,	φμζ′	σνγ′	ξβ′	δ′.
225	Φῶσκος τὸ β′, καὶ Δίκερας,	φμη′	σνδ′	ξβ′	α′.
226	Αλέξανδρος τὸ β′, καὶ Μαρκιλῖνος,	φμθ′	σνε′	ξβ′	β′.
227	Σαβῖνος καὶ Μάξιμος,	φν′	σνς′	ξβ′	γ′.
228	Μόδεστος καὶ Πρόβος,	φνα′	σνζ′	ξγ′	δ′.
Edit. Paris. 229	Αλέξανδρος τὸ γ′, καὶ Δίων,	φνβ′	σνη′	ξγ′	α′.
pag. 453. 230	Περσικιλλιανὸς ὁ Αγεσιλάος,	φνγ′	σνθ′	ξγ′	β′.
231	Πομπηῖανὸς καὶ Πελιγνιανὸς,	φνδ′	σξ′	ξγ′	γ′.
232	Λαῦπος καὶ Μάξιμος,	φνε′	σξα′	ξδ′	δ′.
233	Μάξιμος καὶ Πάτερνος,	φνς′	σξβ′	ξδ′	α′.
234	Μάξιμος τὸ β′, καὶ Ούβανὸς,	φνζ′	σξγ′	ξδ′	β′.
235	Πομπηῖανὸς καὶ Κωντιανὸς,	φνη′	σξδ′	ξδ′	γ′.
236	Περπέτνος καὶ Αφρικανὸς,	φνθ′	σξε′	ξε′	δ′.
237	Πίος καὶ Κορνηλιανὸς,	φξ′	σξς′	ξε′	α′.
238	Γορδιανὸς καὶ Ποττιανὸς,	φξα′	σξζ′	ξε′	β′.
239	Σαβῖνος τὸ β′, καὶ Κορνηλιανὸς,	φξβ′	σξη′	ξε′	γ′.
240	Γορδιανὸς τὸ β′, καὶ Πομπηῖανὸς,	φξγ′	σξθ′	ξς′	δ′.
241	Αττικὸς καὶ Αβίολα,	φξδ′	σο′	ξς′	α′.
242	Λεμνὸς καὶ Βενῆρος,	φξε′	σοα′	ξς′	β′.
243	Πεπτείνος καὶ Πομπηῖανὸς,	φξς′	σοβ′	ξς′	γ′.
244	Φίλιππος Σεβαστὸς τὸ β′, ὁ Πολίκρατ,	φξζ′	σογ′	ξζ′	δ′.
245	Πέρσης ὁ Πάτρος,	φξη′	σοδ′	ξζ′	α′.
246	Φίλιππος Σεβαστὸς τὸ β′, καὶ Αἰμιλιανὸς,	φξθ′	σοε′	ξζ′	β′.
247	Φίλιππος τὸ γ′, καὶ Φίλιππος Αὐτοκράτωρ,	ρ′	σος′	ξζ′	γ′.
248	Αἰμιλιανὸς τὸ β′, ὁ Φίλιππος τὸ β′,	ροα′	σοζ′	ξη′	δ′.

249	Δέκιος τὸ β΄, καὶ Καυλίνος,	φοβ΄	σοι΄	ξϛ΄	α΄.
250	Δέκιος τὸ γ΄, καὶ Γράτος,	φογ΄	σοθ΄	ξη΄	β΄.
251	Γάλλος τὸ β΄, καὶ Δέκιος,	φοδ΄	σπ΄	ξυ΄	γ΄.
252	Βαλυσιανὸς τὸ β΄, καὶ Βαλυσιανὸς,	φοι΄	σπα΄	ξθ΄	δ΄.
253	Βαλεριανὸς καὶ Μαξιμῖνος,	φοϛ΄	σπβ΄	ξθ	α΄.
254	Βαλεριανὸς τὸ β΄, καὶ Γαλλιανὸς τὸ β΄,	φοζ	σπγ΄	ξθ	β΄.
255	Βαλεριανὸς τὸ γ΄, καὶ Γαλλιανὸς τὸ γ΄,	φοη΄	σπδ΄	ξθ	γ΄.
256	Μάξιμος καὶ Γλαβρίων,	φοθ΄	σπι΄	ο΄	δ΄.
257	Βαλεριανὸς τὸ δ΄, καὶ Γαλλῖνος,	φπ΄	σπϛ΄	ο΄	α΄.
258	Τάκιτος καὶ Βάσσος,	φπα΄	σπζ	ο΄	β΄.
259	Αἰμιλιανὸς καὶ Βάσσος,	φπβ΄	σπη΄	ο΄	γ΄.
260	Σικυλάριος Ὁ Δοκάτος,	φπγ΄	σπθ	οα΄	δ΄.
261	Γαλλῖνος Σεβαστὸς τὸ δ΄, καὶ Βολυσιανὸς,	φπδ΄	σϟ΄	οα΄	α΄.
262	Γαλλῖνος τὸ ε΄, καὶ Φαυστιανὸς,	φπε΄	σϟα΄	οα΄	β΄.
263	Αλβῖνος καὶ Δίτερος,	φπϛ΄	σϟβ	οα΄	γ΄.
264	Γαλλῖνος τὸ ϛ΄, Ὁ Σατορνίλος,	φπζ	σϟγ΄	οβ	δ΄.
265	Βαλλεριανὸς Ὁ Λικκύλλος,	φπη΄	σϟδ΄	οβ	α΄.
266	Γαλλῖνος τὸ ζ΄, καὶ Σαβῖνος,	φπθ	σϟε΄	οβ	β΄.
267	Πάτερος καὶ Αρκεσίλαος,	φϟ΄	σϟϛ΄	οβ	γ΄.
268	Πάτερος τὸ β΄, καὶ Μαριανὸς,	φϟα΄	σϟζ	ογ΄	δ΄.
269	Κλαύδιος,	φϟβ	σϟη΄	ογ΄	α΄.
270	Κλαύδιος Σεβαστὸς καὶ Πάτερος,	φϟγ΄	σϟθ	ογ΄	β΄.
271	Αντίοχος τὸ β΄, καὶ Ορφίτος,	φϟδ΄	τ΄	ογ΄	γ΄.
272	Αὐρελλιανὸς Σεβαστὸς καὶ βάσσος,	φϟε΄	τα΄	οδ΄	δ΄.
273	Κύιντος καὶ Βιλλεμιανὸς,	φϟϛ΄	τβ	οδ΄	α΄.
274	Αὐρελλιανὸς τὸ β΄, καὶ Καπιτολῖνος,	φϟζ	τγ΄	οδ΄	β΄.
275	Αὐρελλιανὸς τὸ γ΄, καὶ Μαρκιλῖνος,	φϟη΄	τδ΄	οδ΄	γ΄.
276	Τάκιτος Σεβαστὸς καὶ Αἰμιλιανὸς,	φϟθ	τε΄	οε΄	δ΄.
277	Πρόβος Σεβαστὸς καὶ Παυλῖνος,	χ΄	τϛ΄	οε΄	α΄.
278	Πρόβος τὸ β΄, καὶ Λῶπος,	χα΄	τζ	οε΄	β΄. Edit. Paris
279	Πρόβος τὸ γ΄, καὶ Πάτερος,	χβ	τη΄	οε΄	γ΄. pag. 414
280	Μασαλᾶς καὶ Γράτος	χγ΄	τϟ΄	οϛ΄	δ΄.
281	Πρόβος τὸ δ΄, καὶ Τιβεριανὸς,	χδ΄	τι΄	οϛ΄	α΄.
282	Πρόβος τὸ ε΄ καὶ βικτορῖνος,	χε΄	τια΄	οϛ΄	β΄.
283	Κάρος Σεβαστὸς Ὁ Καρῖνος,	χϛ΄	τιβ	οϛ΄	γ΄.
284	Καρῖνος Σεβαστὸς καὶ Νυμεριανὸς,	χζ	τιγ΄	οζ	δ΄.
285	Διοκλητιανὸς Σεβαστὸς καὶ Αριστόβουλος,	χη΄	τιδ΄	οζ	α΄.
286	Μαξιμῖνος Ὁ Ακυλῖνος,	χθ	τιε΄	οζ	β΄.
287	Διοκλητιανὸς Σεβαστὸς καὶ Μαξιμιανὸς,	χ΄	τιϛ΄	οζ	γ΄.
288	Μαξιμῖνος Σεβαστὸς καὶ Ιωυνάριος,	χια΄	τιζ	οη	δ΄.
289	Βάσσος τὸ β΄, καὶ Κωιντιανὸς,	χιβ΄	τιη	οη	α΄.
290	Διοκλητιανὸς Σεβαστὸς καὶ Μαξιμῖνος Σεβαστὸς,	χιγ΄	τιθ	οη	β΄.
291	Τιβεριανὸς καὶ Δίων,	χιδ΄	τκ΄	οη	γ΄.
292	Αντιβολιανὸς καὶ Ασκληπιόδοτος,	χιε΄	τκα΄	οϟ	δ΄.
293	Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς,	χιϛ΄	τκβ	οϟ	α΄.
294	Κωνσταντῖνος Καῖσαρ καὶ Μαξιμιανὸς Καῖσαρ,	χιζ	τκγ΄	οϟ	β΄.
295	Τῦτκος καὶ Ακυλλῖνος,	χιη΄	τκδ΄	οϟ	γ΄.
296	Διοκλητιανὸς Σεβαστὸς καὶ Κωνσταντῖνος Καῖσαρ τὸ α΄,	χιϟ΄	τκε΄	π΄	δ΄.
297	Μαξιμιανὸς Σεβαστὸς τὸ ε΄, καὶ Μαξιμῖνος Σεβ. τὸ β΄,	χκ΄	τκϛ΄	π΄	α΄.
298	Εὔσος τὸ β΄, καὶ Γάλλος,	χκα΄	τκζ	π΄	β΄.
299	Διοκλητιανὸς Σεβ. τὸ ζ΄, καὶ Μαξιμιανὸς Σεβ. τὸ ϛ΄,	χκβ΄	τκη΄	π΄	γ΄.
300	Κωνσταντῖνος Καῖσαρ τὸ γ΄, καὶ Μαξιμιανὸς Καῖσαρ τὸ γ΄,	χκγ΄	τκθ΄	πα΄	δ΄.
301	Τιτιανὸς καὶ Νιτοτιανὸς,	χκδ΄	τλ΄	πα΄	α΄.
302	Κωνσταντῖνος Καῖσαρ τὸ δ΄, καὶ Μαξιμῖνος Καῖσαρ τὸ δ΄,	χκε΄	τλα΄	πα΄	β΄.
303	Διοκλητιανὸς Σεβας. τὸ η΄, καὶ Μαξιμῖνος Σεβ. τὸ ζ΄,	χκϛ΄	τλβ΄	πα΄	γ΄.
304	Διοκλητιανὸς τὸ θ΄, καὶ Μαξιμῖνος Σεβαστὸς τὸ ε΄,	χκζ	τλγ΄	πβ΄	δ΄.
305	Κωνσταντῖνος Καῖσαρ τὸ ε΄, καὶ Μαξιμῖνος Καῖσαρ τὸ ε΄,	χκη΄	τλδ΄	πβ΄	α΄.
306	Κωνσταντῖνος Σεβαστὸς τὸ ϛ΄, καὶ Μαξιμῖνος Σεβ. τὸ ϛ΄,	χκθ	τλε΄	πβ	β΄.
307	Σιβῆρος Σεβαστὸς καὶ Μαξιμιανὸς Καῖσαρ,	χλ΄	τλϛ΄	πβ΄	γ΄.
308	Διοκλητιανὸς Σεβ. τὸ ι΄, καὶ Μαξιμιανὸς Σεβ. τὸ θ΄,	χλα΄	τλζ	πγ΄	δ΄.

309	Λικίνιος Σεβαστὸς τὸ ά, καὶ Κωνσάντιος τὸ α',	χλβ'	τλϐ'	πγ'	α'.
310	Ανδρόνικος καὶ Πρόβος,	χλγ'	τλϑ'	πγ'	β'.
311	Μαξιμιανὸς καὶ Μαξιμῖνος.	χλδ'	τμ'	πγ'	γ'.
312	Κωνσαντῖνος τὸ β', καὶ Λικίνιος τὸ β',	χλε'	τμα'	πδ'	δ'.
313	Κωνσαντῖνος τὸ γ', καὶ Λικίνιος τὸ γ',	χλϛ'	τμβ'	πδ'	α'.
314	Βολουσιανὸς καὶ Λυίανος.	χλζ'	τμγ'	πδ'	β'.
315	Κωνσαντῖνος τὸ δ', καὶ Λικίνιος τὸ δ',	χλη'	τμδ'	πδ'	γ'.
316	Σαβῖνος καὶ Ρουφῖνος,	χλϑ'	τμε'	πε'	δ'.
317	Γάλλικὸς καὶ Βάσσος,	χμ'	τμϛ'	πε'	α'.
318	Λικίνιος τὸ ε', καὶ Κέϊσσος Καῖσαρ,	χμα'	τμζ'	πε'	β'.
319	Κωνσαντῖνος Σεβαστὸς τὸ ε', καὶ Λικίνιος Καῖσαρ,	χμβ'	τμη'	πε'	γ'.
320	Κωνσαντῖνος Σεβαστὸς τὸ ϛ', καὶ Κωνσάντιος Καῖσαρ,	χμγ'	τμϑ'	πϛ'	δ'.
321	Κέϊσσος Καῖσαρ τὸ β', καὶ Κωνσάντιος Καῖσαρ,	χμδ'	τν'	πϛ'	α'.
322	Προβιανὸς καὶ Ιουλιανὸς,	χμε'	τνα'	πϛ'	β'.
323	Σαβῖνος καὶ Ρουφῖνος,	χμϛ'	τνβ'	πϛ'	γ'.
324	Κέϊσσος Καῖσαρ καὶ Κωνσάντιος Καῖσαρ,	χμζ'	τνγ'	πζ'	δ'.
325	Πρόκλος ὕπατος Παυλῖνος καὶ Ιουλιανὸς,	χμη'	τνδ'	πζ.	α'.
326	Κωνσαντῖνος τὸ ζ', καὶ Κωνσάντιος τὸ α',	χμϑ'	τνε'	πζ'	β'.
327	Κωνσαντῖνος ὁ Μαξιμῖνος,	χν'	τνϛ'	πζ'	γ'.
328	Ιανουάριος καὶ Ιῦστος,	χνα'	τνζ'	πη'	δ'.
329	Κωνσαντῖνος τὸ η', ὁ Κωνσάντιος τὸ β',	χνβ'	τνη'	πη'	α'.
Edit. Paris. pag. 433. 330	Γαλλικανὸς καὶ Σύμμαχος,	χνγ'	τνϑ'	πη'	β'.
332	Βάσσος καὶ Αβλάβιος,	χνδ'	τξ	πη'	γ'.
332	Παράτιος καὶ Ιλαριανὸς,	χνε'	τξα'	πϑ'	δ'.
333	Διλιάτιος καὶ Ζηνόφιλος.	χνϛ'	τξβ'	πϑ'	α'.
334	Οπτάτος καὶ Παυλῖνος,	χνζ'	τξγ'	πϑ'	β'.
335	Κωνσάντιος καὶ Αλβῖνος.	χνη'	τξδ'	πϑ'	γ'.
336	Νικομηδὸς καὶ Φακοιῶδος.	χνϑ'	τξε'	ϟ'	δ'.
337	Φελικιανὸς καὶ Τιτιανὸς,	χξ	τξϛ'	ϟ'	α'.
338	Οὔρσος καὶ Πολέμιος.	χξα'	τξζ'	ϟ'	β'.
339	Κωνσάντιος τὸ β', καὶ Κώνσας τὸ α',	χξβ'	τξη'	ϟ	γ'.
340	Αχιλλεὺς καὶ Πρόκλος,	χξγ'	τξϑ'	ϟα'	δ'.
341	Μαρκελλῖνος καὶ Πρεβιανὸς,	χξδ'	το'	ϟα'	α'.
342	Κωνσάντιος Σεβαστὸς τὸ γ', καὶ Κώνσας Σεβ. τὸ β',	χξε'	τοα'	ϟα'	β'.
343	Πλάκιτος καὶ Ρωμύλος,	χξϛ'	τοβ'	ϟα'	γ'.
344	Λιόντιος ὁ Σαλούστιος,	χξζ'	τογ'	ϟβ'	δ'.
345	Αμάντιος καὶ Αλμῖνος,	χξη'	τοδ'	ϟβ'	α'.
346	Κωνσάντιος τὸ δ', καὶ Κωνσάντιος τὸ γ',	χξϑ'	τοε'	ϟβ'	β'.
347	Ρουφῖνος καὶ Εὐσέβιος,	χο'	τοϛ'	ϟβ'	γ'.
348	Φίλιππος καὶ Σάλιας,	χοα'	τοζ'	ϟγ'	δ'.
349	Λιμένιος καὶ Κατυλῖνος,	χοβ'	τοη'	ϟγ'	α'.
350	Σέργιος καὶ Νηγεινιανὸς,	χογ'	τοϑ'	ϟγ'	β'.
351	Τοῖς ἐμπροσθίοις,	χοδ'	τπ'	ϟγ'	γ'.
352	Κωνσάντιος Αὔγουστος τὸ ε', καὶ Κωνσάντιος Καῖσαρ,	χοε'	τπα'	ϟδ'	δ'.
353	Κωνσάντιος τὸ ϛ', καὶ Κωνσάντιος Καῖσαρ τὸ η',	χοϛ'	τπβ'	ϟδ'	α'.
354	Κωνσάντιος τὸ ζ', καὶ Κωνσάντιος Καῖσαρ τὸ γ',	χοζ'	τπγ'	ϟδ'	β'.
355	Αρβιτιὼν ὁ Δουλιανὸς,	χοη'	τπδ'	ϟδ'	γ'.
356	Κωνσάντιος Αὔγουστος τὸ η', καὶ Ιουλιανὸς Καῖσαρ τὸ α',	χοϑ'	τπε'	ϟε'	δ'.
357	Κωνσάντιος Αὔγουστος τὸ ϑ', ὁ Ιουλιανὸς Καῖσαρ τὸ β',	χπ'	τπϛ'	ϟε'	α'.
358	Δατιανὸς καὶ Κερεάλιος,	χπα'	τπζ'	ϟε'	β'.
359	Εὐσέβιος καὶ Υπάτιος,	χπβ'	τπη'	ϟε'	γ'.
360	Κωνσάντιος Αὔγουστος τὸ ι', καὶ Ιουλιανὸς Καῖσαρ τὸ γ',	χπγ'	τπϑ'	ϟϛ'	δ'.
361	Ταῦρος καὶ Φλωρέντιος,	χπδ'	τϟ'	ϟϛ'	α'.
362	Μαμερτῖνος καὶ Νωΐπας,	χπε'	τϟα'	ϟϛ'	β'.
363	Ιουλιανὸς Αὔγουστος τὸ δ', καὶ Σαλούστιος,	χπϛ'	τϟβ'	ϟϛ'	γ'.
364	Ιουλιανὸς Αὔγουστος καὶ Ουάρρωνιανὸς,	χπζ'	τϟγ'	ϟζ'	δ'.
365	Ουαλεντινιανὸς ὁ Ουάλης Αὔγουστος τὸ α',	χπη'	τϟδ'	ϟζ'	α'.
366	Γρατιανὸς Επιφανέστατος ὁ Δαγαλαίφος,	χπϑ'	τϟε'	ϟζ'	β'.
367	Λουπίκινος καὶ Ιουιανὸς,	χϟ'	τϟϛ'	ϟζ'	γ'.
368	Ουαλεντινιανὸς καὶ Ουάλης Αὔγουστος τὸ β',	χϟα'	τϟζ'	ϟη'	δ'.

369 Οὐαλεντινιανὸς καὶ Ἰωάννης,	χ ϟ β′	τ ϟ ι′	ϟ ι′	α′.
370 Οὐαλεντινιανὸς ὁ Οὐάλης τὸ γ′,	χ ϟ γ′	τ ϟ θ′	ϟ κ′	β′.
371 Γρατιανὸς Αὔγουστος τὸ β′, καὶ Πρόβος.	χ ϟ δ′	υ′	ϟ κ′	γ′.
372 Μόδιστος καὶ Ἀρινθέα.	χ ϟ ε′	υα′	ϟ θ′	δ′.

XIV.

FASTI GRÆCI ALII EX APOGRAPHO VOSSIANO

AB ANNO CCXXII. AD ANNUM DCXXX.

Μετὰ τὸν βασιλέα Ἀντωνῖνον.	Anni, ut videtur, Imperii.	Anni	*In apographo omittuntur accentus & spiritus.*
222 Ἀντωνῖνος τὸ δ′ ὁ Ἀλέξανδρος	δα	σπβ	
223 Μαξίμινος τὸ δ′ καὶ Σιλλινος	β	252	
224 Ἰουλιανὸς β καὶ Κερατῖνος	γ	procul	
225 Φουσκος τὸ β καὶ Σακερδος	δ	dubio	
226 Σάβηρος β καὶ Μαρτιλος τὸ β	ε		
227 Ἀλβιανὸς β καὶ Μαξίμινος	ς		
228 Μισθεὺς β καὶ Πρόβος	ζ		
229 Σάβηρος καὶ Ἀλιξ. καὶ Δίων β	η		
230 Περσικὸς καὶ Ἀγρικόλας	θ	σξ	
231 Κόμοδος καὶ Πιλιγρίανος	ι		
232 Λικίνιος καὶ Μαξίμος	ια		
233 Μαξίμος καὶ Παπρος	ιβ		
234 Μαξίμος β καὶ Ουρβιανος	ιγ		
235 Σάβηρος καὶ Μυσιανος	α		
236 Μαξίμος καὶ Ἀφρικιανος	β		
237 Πιρπέτουες καὶ Κορδυιανος	γ		
238 Πιος καὶ Πρόκλος	α		
239 Γορδιανὸς καὶ Ἀβιόλας	β		
240 Σαβινος β καὶ Βρωπος	γ	ϟ	
241 Γορδιανος β καὶ Πομπιλιανος	δ		
242 Λιττικος καὶ Πρεπεσσος	ε		
243 Ἀρειανος καὶ Παππος	ς		
244 Πελαγιος Ἐμιλιανος	α		
245 Φιλιππος Σιβασος καὶ Τιττιανος	β		
246 Βαλος καὶ Ἀλβινος	γ		
247 Φιλιππος Σιβασος β καὶ Φιλιππος Καισαρ Χ	δ		
248 Ἀιμιλιανος β καὶ Ἀκυλλινος	ε		
249 Δεκιος β καὶ Γρατος	α	σπ	
251 Δεκιος τὸ γ καὶ Δεκιος Καισαρ τὸ β	α		
252 Γαλλος τὸ β καὶ Ουολυσιανος	β		
253 Ουολυσιανος τὸ β καὶ Γαλλινος τὸ α	γα		
254 Ουαλεριανος καὶ Γαλλινος τὸ β	β		
256 Μαξίμος καὶ Γλαβρίων τὸ γ	δ		
257 Ουαλεριανος τὸ δ′ καὶ Γαλλιανος τὸ γ	ε		
258 Τακιτος καὶ Βαλος	ς		
259 Ἀιμιλιανος καὶ Βαλος	ζ		
260 Σικυλλαριος τὸ β καὶ Δωνατος	η	σζ	
261 Γαλλιηνὸς τὸ δ′ καὶ Ουολυσιανος	θ		
262 Γαλλιηνος τὸ ε καὶ Φαυστινιανος	ι		
263 Ἀλβινος τὸ β καὶ Δέξτρος	ια		
264 Γαλλίων τὸ ς καὶ Σατορνινος	ιβ		
265 Ουαλεριανος τὸ β καὶ Λυκιος	ιγ		
266 Γαλλίων τὸ ζ καὶ Σαβινιλλος	ιδ		
267 Παπρος καὶ Ἀρκεσίλαος	ιε		
268 Παπρος τὸ β καὶ Μαξιμιανος	α		
269 Κλαυδιος Σιβασος καὶ Παπρος	α		
270 Ἀντιοχιανος τὸ β καὶ Ὀρφιτος	β	τ	
271 Αὐρηλιανος Σιβασος καὶ Βαλος τὸ β			

363 Ιυλιανυ το δ και Σαλουστιυ
364 Ιοβιανος και Βαρρωνιανος
365 Ουαλεντινιανυ τ῀ Ουαλεντος το β
366 Γρατιανος και Δαγαλαιφ
367 Λεοντιος και Ιοβιανος
368 Ουαλεντινιανυ το β και Ουαλης το β
369 Ουαλεντινιανυ και Ουικτορος
370 Ουαλεντινιανυ και Ουαλεντος το γ
371 Γρατιανυ το β και Προβυ
372 Μοδεστος και Αρεθουσας
373 Ουαλεντινιανος και Ουαλης το δ
374 Γρατιανυ το δ και Εκυτιυ
375 Τους μετα τ῀ων Υπατειαν Γρατιανυ και Εκυτιυ
376 Ουαλεντος το ϛ και Ουαλεντινος Νεος
377 Γρατιανος το δ και Μηροβαυδος
378 Ουαλεντινιανος το ϛ και Ουαλεντινος νεος
379 Λυσιυιυ και Ολυβριυ
380 Γρατιανος το β και Θεοδοσιυ το δ
381 Ευχηριος και Ευαγριος το α
382 Αντονινυ και Συαγριυ το β
383 Μηροβαυδου το β και Σατορνιλυ το α
384 Ρυχομηρυ και Κλιαρχυ
385 Αρκαδιυ το α και Βανδωνος
386 Οτωνιυ Επιφανιτανυ και Ευοδιυ
387 Βαλεντινιανυ το γ και Ευτροπιου
388 Θεοδοσιυ το β και Γωυγυ
389 Τιμασιυ και Προμοτυ
390 Ουαλεντινιανυ το δ και Νεωτεριυ
391 Τατιανυ και Συμαχυ
392 Αρκαδιυ το β και Ρυφινυ
393 Θεοδοσιυ το γ και Αβουνδαντιυ
394 Αρκαδιυ το γ και Οτωνιυ το β
395 Ολυβριυ και Προβινυ
396 Αρκαδιυ το δ και Οτωνιυ το γ
397 Καισαριυ καὶ Αττικυ
398 Οτωνιυ το δ και Ευτυχιανυ
399 Ευτροπιυ και Θεοδωρυ
400 Ιπλιχιανος και Ανικιλιανυ
401 Βικεντιυ και Φραβιττας
402 Αρκαδιυ το ϵ και Οτωνιυ το ϵ
403 Θεοδοσιυ το ϛ και Ρομιοριδι
404 Οτωνιυ το ϛ και Λαιτιυιυ
405 Στιλιχονος το β και Ανθεμιυ το α
406 Αρκαδιυ το ϛ και Προβυ
407 Οτωνιυ το ζ και Θεοδοσιυ το β
408 Βαστυ και Φιλιππυ
409 Οτωνιυ το η και Θεοδοσιυ το γ
410 Ουαραυ τ῀ Λαμπροταυ
411 Οτωνιυ το θ και Θεοδοσιυ το δ
412 Οτωνιυ το ι και Θεοδοσιυ το ϵ
413 Λυκιυ τ῀ Λαμπροταυ
414 Κωνσταντιυ και Κωσαντος
415 Οτωνιυ το ιϛ και Θεοδοσιυ το ϛ
416 Θεοδοσιυ το ζ και Παλλαδιυ
417 Οτωνιυ το ιβ και Κωσαντος το β
418 Οτωνιυ το ιγ και Θεοδοσιυ το η
419 Μοναξιυ και Πλινθα
420 Θεοδοσιυ το θ και Κωσαντος το γ
421 Ευσαθιυ καὶ Αγρικολα
422 Οτωνιυ το ιδ και Θεοδοσιυ το ϵ
423 Ασκληπιοδοτυ και Μαριτανυ
425 Θεοδοσιος το ις και Ουαλεντινιανυ Καισαρ
426 Θεοδοσιος το ιβ και Ουαλεντινιανυ το β

π	χπϛ	ϛ
πα	χπζ	ζ
πβ	χπη	η
πγ	χπϑ	ϑ
πδ	χϟ	ι
πϵ	χϟα	ια
πϛ	χϟβ	ιβ
πζ	χϟγ	ιγ
πη	χϟδ	ιδ
πϑ	χϟϵ	ιϵ
ϟ	χϟϛ	α
ϟα	χϟζ	β
ϟβ	χϟη	γ
ϟγ	χϟϑ	δ
ϟδ	↓	ϵ
ϟϵ	↓α	ϛ
ϟϛ	↓β	ζ
ϟζ	↓γ	η
ϟη	↓δ	θ
ϟθ	↓ϵ	ι
ρ	↓ϛ	ια
ρα	↓ζ	ιβ
ρβ	↓η	ιγ
ργ	↓ϑ	ιδ
ρδ	↓ι	ιη
ρϵ	↓ια	α
ρϛ	↓ιβ	β
ρζ	↓ιγ	γ
ρη	↓ιδ	δ
ρϑ	↓ιη	ϵ
ρι	↓ιϛ	ϛ
ρια	↓ιζ	ζ
ριβ	↓ιη	η
ριγ	↓ιθ	θ
ριδ	↓κ	ι
ριϵϛηια	↓κα	ια
ριϵ	↓κβ	ιβ
ριϛ	↓κγ	ιγ
ριζ	↓κδ	ιδ
ριη	↓κϵ	ιϵ
ριθ	↓κϛ	α
ρκ	↓κζ	β
ρκα	↓κη	γ
ρκβ	↓κθ	δ
ρκγ	↓λ	ϵ
ρκδ	↓λα	ϛ
ρκϵ	↓λβ	ζ
ρκϛ	↓λγ	η
ρκζ	↓λδ	ϑ
ρκη	↓λϵ	ι
ρκθ	↓λϛ	ια
ρλ	↓λζ	ιβ
ρλα	↓λη	ιγ
ρλβ	↓λθ	ιδ
ρλγ	↓μ	ιη
ρλδ	↓μα	α
ρλϵ	↓μβ	β
ρλϛ	↓μγ	γ
ρλζ	↓μδ	δ
ρλη	↓μϵ	ϵ
ρλθ	↓μϛ	ϛ
ρμ	↓μζ	ζ η
ρμα	↓μη	ϑ

427 Ιεζεμ και Αρδαβουριω — ρμβ ↓μθ ι
428 Φιλικος και Ταυρου — ρμγ ↓ν ια
429 Φλωριωτιω και Διονυσιω — ρμδ ↓να ιβ
430 Θεοδοσιω το ιγ και Ουαλεντινιανω το γ — ρμε ↓νβ ιγ
431 Αντιοχω και Βασσω — ρμς ↓νγ ιδ
432 Ουαλεριω και Ασπι — ρμζ ↓νδ ιε
433 Θεοδοσιω το ιδ και Μαξιμω — ρμη ↓νε α
434 Αρεοβινδα και Ασπαρος — ρμθ ↓νς β
435 Θεοδοσιω το ιε και Ουαλεντινιανω το δ — ρν ↓νζ γ
436 Ισιδωρω και Σινατορι — ρνα ↓νη δ
437 Λικινι το β και Σεκουβουλδι — ρνβ ↓νθ ε
438 Θεοδοσιω το ις και Φαυστω — ρνγ ↓ξ ς
439 Θεοδοσιω το ιζ και Φιρμω — ρνδ ↓ξα ζ
440 Αναπλιω και Ουαλεντινι — ρνε ↓ξβ η
441 Κυρω μονη — ρνς ↓ξγ θ
442 Ευδοξιω και Διοσκορω — ρνζ ↓ξδ ι
443 Μαξιμω και Παπειω — ρνη ↓ξι ια
444 Θεοδοσιω το ιη και Αλβινι — ρνθ ↓ξς ιβ
445 Ουαλεντινιανω το ς και Νομω — ρξ ↓ξζ ιγ
446 Λιτιω το γ και Συμμαχω — ρξα ↓ξη ιδ
447 Δρεπανιω και Αλυπιω — ρξβ ↓ξθ ιε
448 Ζηνωνος και Ποσιμιανι — ρξγ ↓ο α
449 Πρωτογενους και Ασυχιω — ρξδ ↓οα β
450 Βαλεντινιανω και Αβιλιω — ρξε ↓οβ γ
451 Μαρκιανω Αυγουστω και Αδελφιω — ρξς ↓ογ δ
452 Σποραξιω και Ερκυλιανω — ρξζ ↓οδ ε
453 Βικτοριαλω και Οπτιλιωνος — ρξη ↓οε ς
454 Αετιω και Συλβιω — ρξθ ↓ος ζ
455 Βαλεντινιανω το η και Αρθεμιω — ρο ↓οζ η
456 Βαρεαι και Ιωαννι — ροα ↓οη θ
457 Κωνσαντιω και Ρωμω — ροβ ↓οθ ι
458 Μαγνω μονω — σλβ ωλθ ια
519 Ιουστινος Αυγουστος και Ευθεριχος — σλγ ωμ ιβ
520 Βιταλιανι και Ρουστικι — σλδ ωμα ιγ
521 Ιουστιανι και Ουαλεριω — σλε ωμβ ιδ
522 Συμμαχω και Βοηθιω — σλς ωμγ ιε
523 Μαξιμιανι μονη — σλζ ωμδ α
524 Ιουστιανι Αυγουστω και Οπιλλιωνος — σλη ωμε β
525 Φιλοξενι και Προβω — σλθ ωμς γ
526 Ολυβριω μονη — σμ ωμζ δ
527 Μαβορτιω μονη — σμα ωμη ε
528 Ιουστιανι Αυγ. το β μονη — σμβ ωμθ ς
529 Δεκιω μονη — σμγ ων ζ
530 Λαμπαδιω και Ορεστι — σμδ ωνα η
531 Ανυπατα — σμε ωνβ θ
532 Ανυπατα — σμς ωνγ ι
533 Ιουστινιανου Αυγ. το γ μονη — σμζ ωνδ ια
534 Ιουστινιανου Αυγ. το δ και Παυλινι — σμη ωνε ιβ
535 Βελισαριου μονου — σμθ ωνς ιγ
536 Ανυπατα — σν ωνζ ιδ
537 Ανυπατα — σνα ωνη ιε
538 Ιωαννου μονη και Επαρχω Πρετορι — σνβ ωνθ α
539 Αππιωνος μονου — σνγ ωξ β
540 Ιουστινι μονου — σνδ ωξα γ
541 Βασιλειου μονου — σνε ωξβ δ
542 Ανυπατα — σνς ωξγ ε
543 Ανυπατα — σνζ ωξδ ς
544 Ανυπατα — σνη ωξε ζ
545 Ανυπατα — σνθ ωξς η
546 Ανυπατα — σξ ωξζ θ
547 Ανυπατα — σξα ωξη ι
548 Ανυπατα — σξβ ωξθ ια
549 Ανυπατα — σξγ ωο ιβ

550	Ανυπατια	σξδ	ωοα	ιγ
551	Ανυπατια	σξε	ωοβ	ιδ
552	Ανυπατια	σξς	ωογ	ιε
553	Ανυπατια	σξζ	ωοδ	ις
554	Ανυπατια	σξη	ωοε	β
555	Ανυπατια	σξθ	ωος	γ
556	Ανυπατια	σο	ωοζ	δ
557	Ανυπατια	σοα	ωοη	ε
558	Ανυπατια	σοβ	ωοϑ	ς
559	Ανυπατια	σογ	ωπ	ζ
560	Ανυπατια	σοδ	ωπα	η
561	Ανυπατια	σοε	ωπβ	ϑ
562	Ανυπατια	σος	ωπγ	ι
563	Ανυπατια	σοζ	ωπδ	ια
564	Ανυπατια	σοη	ωπε	ιβ
565	Ανυπατια	σοθ	ωπς	ιγ
566	Ιουστινου Αυγ. μονα	σπ	ωπζ	ιδ
567	Ανυπατια	σπα	ωπη	ιε
568	Ιουστινου Αυγ. το β' μονα	σπβ	ωπθ	ις
569	Ανυπατια	σπγ	ω	β
570	Ανυπατια	σπδ	ωα	γ
571	Ανυπατια	σπε	ωβ	δ
572	Ανυπατια	σπς	ωγ	ε
573	Ανυπατια	σπζ	ωδ	ς
574	Ανυπατια	σπη	ωε	ζ
575	Ανυπατια	σπθ	ως	η
576	Ανυπατια	ϙ	ωζ	ϑ
577	Ανυπατια	ϙα	ωη	ι
578	Ανυπατια	ϙβ	ωϑ	ια
579	Τιβεριου Καισαρ. Αυγ. μονα	ϙγ	ϡ	ιβ
580	Ανυπατια	ϙδ	ϡα	ιγ
581	Ανυπατια	ϙε	ϡβ	ιδ
582	Ανυπατια	ϙς	ϡγ	ιε
583	Ανυπατια	ϙζ	ϡδ	ις
584	Μαυρικιου Τιβεριου Αυγ. μονα	ϙη	ϡε	ζ
458	Λεοντος Αυγ. μονα	ρογ	↓π	ιβ
460	Απολλωνιου και Μαγνα	ρος	↓πα	ιγ
461	Δαγαλαιφα και Σιβιεριου	ροε	↓πβ	ιδ
462	Λεοντος β μονα	ρος	↓πγ	ιε
463	Βιβιάνα μονα	ροζ	↓πδ	ις
464	Ρουφου και Ολυβριου	ροη	↓πε	β
465	Βασιλεισκου και Αρματαιου	ροθ	↓πς	γ
606	Λεοντος γ' μονα	ρπ	↓πζ	δ
467	Πετρου και Ιωαννου	ρπα	↓πη	ε
468	Ανθεμιου Αυγ. μονα	ρπβ	↓πϑ	ς
369	Ζηνωνος Ε Μαρκιανος	ρπγ	↓ϙ	ζ
470	Ιορδάνου και Σιβηρου	ρπδ	↓ϙα	η
471	Λεοντος δ' μονα και Προβιανου	ρπε	↓ϙβ	ϑ
472	Μαρκιανου μονα και Φηστου	ρπς	↓ϙγ	ι
473	Λεοντος μονα ε'	ρπζ	↓ϙδ	ια
474	Λεοντος νουν Αυγ. μονα	ρπη	↓ϙε	ιβ
475	Ανυπατια	ρπϑ	↓ϙς	ιγ
476	Λαουιλείου Αυγουστου μονα και Αρματαιου μονα	ρϙ	↓ϙζ	ιδ
477	Ανυπατια	ρϙα	↓ϙη	ιε
478	Ιουλιου μονα	ρϙβ	↓ϙϑ	ις
479	Ζηνωνος Αυγουστου μονα	ρϙγ	ϡ	β
480	Βασιλειου μονα	ρϙδ	ϡα	γ
481	Πλακιδιου μονα	ρϙε	ϡβ	δ
482	Τροκοντδιου μονα	ρϙς	ϡγ	ε
483	Ανυπατια	ρϙζ	ϡδ	ς
484	Θεοδωσιχω μονα	ρϙη	ϡε	ζ
485	Συμμαχιου μονα	ρϙθ	ϡς	η
486	Λογγινου β μονα	ς	ϡζ	ϑ

487	Βοστιν μονη	σα	ωη	ι
488	Διωναμιν και Σιφιδιν	σβ	ωθ	ια
489	Ενετιβιν μονη	σγ	ωι	ιβ
490	Λαγγινι δ'Δαπερ μονη	σδ	ωια	ιγ
491	Ολυβεν Ναιν μονη	σε	ωιβ	ιδ
492	Αναστασιν Λαγ' τ̣ῆ Ρωμ	σε	ωιγ	ιε
493	Ενετιβιν β μονη	σζ	ωιδ	ις
	Λαυπατα	ση	ωιε	
494	Αστεριν και Περσιδιν	ση	ωις	β
495	Βικτορος	σθ	ωιζ	γ
496	Παυλη μονη	σι	ωιζ	δ
497	Αναστασιν Λαγ' τ̣ῶ β	σια	ωιη	ε
498	Ιωαννη και Παυλινα	σιβ	ωιθ	ς
499	Ιωαννη αλλη μονη Κυρια	σιγ	ωκ	ζ
500	Πατερικιαν και Τιτανια	σιδ	ωκα	η
501	Πομπηιαν και Αβιαν	σιε	ωκβ	θ
502	Πρεβη και Αβιαν	σις	ωκγ	ι
503	Δεξικρατις και Βιλασιαν	σιζ	ωκδ	ια
504	Κιθηγη μονη	σιη	ωκε	ιβ
505	Σαβινιαν και Οιοδωρα	σιθ	ωκς	ιγ
506	Αριοβινδη Ναιν και Μιχαλα	σκ	ωκζ	ιδ
507	Αναστασιν Λαγ' τ̣ῶ γ και Βιανδιν	σκα	ωκη	ιε
508	Καλλιρος και αλλη Βιανδιν	σκβ	ωκθ	ις
509	Οπερτουνε μονη	σκγ	ωλ	β
510	Δομνιν μονη	σκδ	ωλα	γ
511	Σικουνδιν και Φλωριος	σκε	ωλβ	δ
512	Παυλη τ̣ῆ βιβλιαρι και Μοχιαρο	σκς	ωλγ	ε
513	Κλιμβρινε και Προβη αλλη	σκζ	ωλδ	ς
514	Σωπορος μονη	σκη	ωλε	ζ
515	Αρθεμιν και Φλοριντινα	σκθ	ωλς	η
516	Πεβη μονη	σλ	ωλζ	θ
517	Αναστασιν και Αγαπητη	σλα	ωλη	ι
585	Λαυπατα	σϟβ	ϡς	γ
586	Λαυπατα	τ	ϡζ	δ
587	Λαυπατα	τα	ϡη	ε
588	Λαυπατα	τβ	ϡθ	ς
589	Λαυπατα	τγ	ϡι	ζ
590	Λαυπατα	τδ	ϡια	η
591	Λαυπατα	τε	ϡιβ	θ
592	Λαυπατα	τς	ϡιγ	ι
593	Λαυπατα	τζ	ϡιδ	ια
594	Λαυπατα	τη	ϡιε	ιβ
595	Λαυπατα	τθ	ϡις	ιγ
596	Λαυπατα	τι	ϡιζ	ιδ
597	Λαυπατα	τια	ϡιη	ιε
598	Λαυπατα	τιβ	ϡιθ	ις
599	Λαυπατα	τιγ	ϡκ	β
600	Λαυπατα	τιδ	ϡκα	γ
601	Λαυπατα	τιε	ϡκβ	δ
602	Λαυπατα	τις	ϡκγ	ε
603	Λαυπατα	τιζ	ϡκδ	ς
604	Φωκα Λαγ' μονη	τιη	ϡκε	ζ
605	Λαυπατα	τιθ	ϡκς	η
606	Λαυπατα	τκ	ϡκζ	θ
607	Λαυπατα	τκα	ϡκη	ι
608	Λαυπατα	τκβ	ϡκθ	ια
609	Λαυπατα	τκε	ϡλβ	ιβ
610	Λαυπατα	τκς	ϡλγ	ιγ
611	Ηρακλειν Λαγ' μονη	τκζ	ϡλδ	ιδ
612	Λαυπατα	τκη	ϡλε	ιε
613	Λαυπατα	τκθ	ϡλς	ις
614	Λαυπατα	τλ	ϡλζ	β
615	Λαυπατα	τλα	ϡλη	γ

616	Ανυπατε	τλβ	ϡλθ	δ	
Ex In diffin. mss.	Ανυπατα				Epocha Augusti.
	Ανυπατα				
617	Ανυπατα	τλγ	ϡμ	ι	χμς
618	Ανυπατα	τλδ	ϡμα	ς	χμζ
619	Ανυπατα	τλε	ϡμβ	ζ	χμη
620	Ανυπατα	τλς	ϡμγ	η	χμθ
621	Ανυπατα	τλζ	ϡμδ	θ	χρ
622	Ανυπατα	τλη	ϡμε	ι	χρα
623	Ανυπατα	τλθ	ϡμς	ια	χρβ
624	Ανυπατα	τμ	ϡμζ	ιβ	χργ
625	Ανυπατα	τμα	ϡμη	ιγ	χρδ
626	Ανυπατα	τμβ	ϡμθ	ιδ	χρε
627	Ανυπατα	τμγ	ϡν	ιε	χρς
628	Ανυπατα	τμδ	ϡνα	α	χρζ
629	Ανυπατα	τμε	ϡνβ	β	χρη
630	Ανυπατα	τμς	ϡνγ	γ	χρθ

XV.

FRAGMENTUM FASTORUM

ab anno Christi CCV. ad annum CCCLIV.

205	F	ANTONINO II. & Geta.		Mar.	XXII.	
206	E	Albino & Æmiliano.		Mer.	III.	
207	D	Caro & Maximo.		Jov.	XIV.	
208	CB	Antonino III. & Geta II.	B	Ven.	XXV.	
209	A	Pompejano & Avito.		Sol.	VI.	
210	G	Faustino & Rufino.		Lun.	XVII.	
211	F	Gentiano & Basso.		Mar.	XXVIII.	
212	ED	Dubbus Aspris.	B	Mer.	IX.	
213	C	Antonino IV. & Balbino.		Ven.	XX.	
214	B	Messala & Sabino.		Sat.	I.	
215	A	Læto & Cereale.		Sol.	XII.	
216	GF	Sabino & Anulino.	B	Lun.	XXIII.	
217	E	Præsente & Extricato.		Mer.	IV.	
218	D	Antonino & Advento.		Jov.	XV.	
219	C	Antonino II. & Sacerdote.		Ven.	XXVI.	
220	BA	Antonino III. & Comazonte.	B	Sat.	VII.	*Edit. Paris. pag. 464.*
221	G	Grato & Seleuco.		Lun.	XVIII.	
222	F	Antonino IV. & Alexandro.		Mar.	XXIX.	
223	E	Maximo & Hellano.		Mer.	X.	
224	CD	Juliano & Crispino.	B	Jov.	XXI.	
225	B	Fusco & Dextro.		Sat.	II.	
226	A	Alexandro II. & Marcello.		Sol.	XIV.	
227	G	Sabino & Maximo.		Lun.	XXV.	
228	FE	Modesto & Probo.	B	Mar.	VI.	
229	D	Alexandro III. & Dione.		Jov.	XVII.	
230	C	Agricola & Clementino.		Ven.	XXVIII.	
231	B	Pompejano & Peligiano.		Sat.	IX.	
232	AG	Lupo & Maximo.	B	Sol.	XX.	
233	F	Maximo & Paterno.		Mar.	I.	
234	E	Maximo II. & Urbano.		Mer.	XII.	
235	D	Severo & Quintiano.		Jov.	XXIII.	
236	CB	Maximino & Africano.	B	Ven.	IV.	
237	A	Perpetuo & Corneliano.		Sol.	XV.	
238	G	Pio (*al. Ulpio*) & Pontiano.		Lun.	XXVII.	
239	F	Gordiano & Aviola.		Mar.	VIII.	
240	ED	Sabino & Venusto.	B	Mer.	XIX.	
241	C	Gordiano & Pompejano.		Ven.	XXX.	
242	B	Attico & Prætextato.		Sat.	XI.	
243	A	Arriano & Papo.		Sol.	XXII.	
244	GF	Peregrino & Æmiliano.	B	Lun.	III.	
245	E	Philippo & Titiano.		Mer.	XIV.	
246	D	Præsente & Albino.		Jov.	XXV.	
247	C	Philippo II. & Philippo.		Ven.	VI.	
248	AB	Philippo III. & Philippo II.	B	Sat.	XVII.	
249	G	Æmiliano & Aquilino.		Lun.	XXVIII.	
250	F	Decio II. & Grato.		Mar.	IX.	
251	E	Decio III. & Decio Cæsare.		Mer.	XXI.	
252	DC	Gallo II. & Volusiano.	B	Jov.	II.	
253	B	Volusiano II. & Maximo.		Sat.	XIII.	
254	A	Valeriano II. & Gallieno.		Sol.	XXIV.	
255	G	Valeriano III. & Gallieno II.		Lun.	V.	

256	FE	Maximo & Glabrione.	B	Mar.	XVI.
257	D	Valeriano IV. & Gallieno III.		Jov.	XXVII.
258	C	Tuſco & Baſſo.		Ven.	VIII.
259	B	Æmiliano & Baſſo.		Sat.	XIX.
260	AG	Sæculare & Donato.	B	Sol.	XXX.
261	F	Gallieno IV. & Voluſiano.		Mar.	XI.
262	E	Gallieno V. & Fauſtino.		Mer.	XXIII.
263	D	Albino & Dextro.		Jov.	IV.
264	CB	Gallieno VI. & Saturnino.	B	Ven.	XV.
265	A	Valeriano II. & Lucillo.		Sol.	XXVI.
266	G	Gallieno VII. & Sabinillo		Lun.	VII.
267	F	Paterno & Arceſilao.		Mar.	XVIII.
268	ED	Paterno II. & Mariniano.	B	Mer.	XXIX.
269	C	Claudio & Paterno.		Ven.	X.
270	B	Antiochiano & Orfito.		Sat.	XXI.
271	A	Aureliano & Bato.		Sol.	II.
272	GF	Quieto & Voldumiano	B	Lun.	XIII.
273	E	Tacito & Placidiano.		Mer.	XXIV.
274	D	Aureliano II. & Capitolino.		Jov.	VI.
275	C	Aureliano III. & Marcellino.		Ven.	XVII.
276	BA	Tacito II. & Æmiliano.	B	Sat.	XXVIII.
277	G	Probo & Paulino.		Lun.	VIIII.
278	F	Probo II. & Lupo.		Mar.	XX.
279	E	Probo III. & Paterno.		Mer.	I.
280	DC	Meſſala & Gratо.	B	Jov.	XII.
281	B	Probo IV. & Tiberiano.		Sat.	XXIII.
282	A	Probo V. & Victorino.		Sol	IV.
283	G	Caro & Carino.		Lun.	XV.
284	FE	Carino II. & Numeriano.	B	Mar.	XXV.
285	D	Diocletiano II. & Ariſtobulo.		Jov.	VII.
286	C	Maximo II. & Aquilino.		Ven.	XVIII.
287	B	Diocletiano III. & Maximiano.		Sat.	XXX.
288	AG	Maximiano II. & Januario.	B	Sol.	XI.
289	F	Baſſo II. & Quintiano.		Mar.	XXII.
290	E	Diocletiano IV. & Maximiano III.		Mer.	III.
291	D	Tiberiano & Dione.		Jov.	XIV.
292	CB	Annibaliano & Aſclepiodoto.	B	Ven.	XXV.
293	A	Diocletiano V. & Maximiano IV.		Sol.	VI.
294	G	Conſtantio & Maximiano.		Lun.	XVII.
295	F	Tuſco & Anullino.		Mar.	XXVIII.
296	ED	Diocletiano VI. & Conſtantio II.	B	Mer.	IX.
297	C	Maximiano V. & Maximiano II.		Ven.	XX.
298	B	Fauſto II. & Gallo.		Sat.	I.
299	A	Diocletiano VII. & Maximiano VI.		Sol.	XII.
300	GF	Conſtantio III. & Maximiano III.	B	Lun.	XXIII.
301	E	Titiano & Nepotiano.		Mer.	IV.
302	D	Conſtantio IV. & Maximiano IV.		Jov.	XV.
303	C	Diocletiano VIII. & Maximiano VII.		Ven.	XXVI.
304	BA	Diocletiano IX. & Maximiano VIII.	B	Sat.	VII.
305	G	Conſtantio V. & Maximiano V.		Lun.	XVIII.
306	F	Conſtantio VI. & Maximiano VI.		Mar.	XXIX.
307	E	Novies & Conſtantino.		Mer.	X.
308	DC	Decies & Maximiano VII.	B	Jov.	XXI.
309	B	Poſt Conſul. X. & VII.		Sat.	II.
310	A	Anno II. poſt Conſul. X. & VII.		Sol.	XIII.
311	G	Maximiano VIII. ſolo.		Lun.	XXV.
312	FE	Conſtantino II. & Licinio II.	B	Mar.	VI.
313	D	Conſtantino III. & Licinio III.		Jov.	XVII.
314	C	Voluſiano & Annianо.		Ven.	XVIII.
315	B	Conſtantino IV. & Licinio IV.		Sat.	IX.
316	AG	Sabino & Rufino.	B	Sol.	XX.
317	F	Gallicano & Baſſo.		Mar.	I.
318	E	Licinio V. & Criſpo.		Mer.	XII.
319	D	Conſtantino V. & Licinio.		Jov.	XXIII.
320	CB	Conſtantino VI. & Conſtantino.	B	Ven.	IV.
321	A	Criſpo II. & Conſtantino II.		Sol.	XV.
322	G	Probiano & Juliano.		Lun.	XXVII.
323	F	Severo & Rufino.		Mar.	VIII.
324	ED	Criſpo III. & Conſtantino III.	B	Mer.	XIX.
325	C	Paulino & Juliano.		Ven.	XXX.
326	B	Conſtantino VII. & Conſtantio.		Sat.	XI.
327	A	Conſtantio & Maximo.		Sol.	XXII.
328	GF	Januarino & Juſto.	B	Lun.	III.
329	E	Conſtantino VIII. & Conſtantino IV.		Mer.	XIV.
330	D	Gallicano & Symmacho.		Jov.	XXV.
331	C	Baſſo & Ablavio.		Ven.	VI.
332	BA	Pacatiano & Hilariano.	B	Sat.	XVII.
333	G	Dalmatio & Zenofilo.		Lun.	XXVIII.
334	F	Optato & Paulino.		Mar.	X.
335	E	Conſtantio & Albino.		Mer.	XXI.
336	DC	Nepotiano & Facundo.	B	Jov.	II.
337	B	Feliciano & Titiano.		Sat.	XIII.
338	A	Urſo & Polemio.		Sol.	XXIV.
339	G	Conſtantio II. & Conſtante.		Lun.	V.

Edit. Pariſ. pag. 465.

	340	FE	Aquindino & Proculo.	B	Mar.	XVI.
	341	D	Marcellino & Probino.		Jov.	XXVII.
	342	C	Conſtantio III. & Conſtante II.		Ven.	VIII.
	343	B	Placido & Romulo.		Sat.	XIX.
	344	AG	Leontio & Salluſtio.	B	Sol.	XXX.
	345	F	Amantio & Albino.		Mar.	XI.
Edit. Pariſ.	346	E	Poſt Amantio & Albino.		Mer.	XXIII.
pag. 466.	347	D	Rufino & Euſebio.		Jov.	VI.
	348	CB	Philippo & Salia.	B	Ven.	XV.
	349	A	Limenio & Catullino.		Sol.	XXVI.
	350	G	Sergio & Nigriniano.		Lun.	VII.
	351	F	Poſt Sergio & Nigriniano.		Mar.	XVIII.
	352	ED	Conſtantio V. & Conſtantio Cæſ.	B	Mer.	XXIX.
	353	C	Conſtantio VI. & Conſtantio II.		Ven.	X.
	354	B	Conſtantio VII. & Conſtantio III.		Sol.	XXII.

XVI.

EX TEMPORIBUS GALLIENI,

quis, quantum temporis Præfecturam Urbis adminiſtraverit, ab anno Chriſti CCLIV. ad annum CCCLIV.

254. VALERIANO II. & Gallieno. Lollianus Præfectus Urbi.

255. Valeriano III. & Gallieno II. Valerius Maximus P. V.

256. Maximo & Glabrione. Nummius Albinus P. V.

257. Valeriano IV. & Gallieno III. Julius Donatus P. V.

258. Tuſco & Baſſo. Cornelius Sæcularis P. V.

259. Æmiliano & Baſſo. Cornelius Sæcularis P. V.

260. Sæculari II. & Donato. Cornelius Sæcularis P. V.

261. Gallieno IV. & Voluſiano. Nummius Albinus P. V.

262. Gallieno V. & Fauſtino. Nummius Albinus. P. V.

263. Albino II. & Dextro. Nummius Albinus P. V.

264. Gallieno VI. & Saturnino. Paternus P. V.

265. Valeriano II. & Lucillo. Paternus P. V.

266. Gallieno VII. & Sabinillo. Paternus P. V.

267. Paterno & Harceſilao. Petronius Voluſianus P. V.

268. Paterno II. & Mariniano. Petronius Voluſianus P. V.

269. Claudio & Paterno. Flavius Antiochianus P. V.

270. Antiochiano & Orfito. Flavius Antiochianus P. V.

271. Aureliano & Baſſo. Poſtumius Varus P. V.

272. Quieto & Voldumiano. Flavius Antiochianus P. V.

273. Tacito & Placidiano. Virius Orfitus P. V.

274. Aureliano II. & Capitolino. Virius Orfitus P. V.

275. Aureliano III. & Marcellino. Poſtumius Syagrius P. V.

276. Tacito II. & Æmiliano. Ovinius Pacatianus P. V.

277. Probo & Paulino. Ovinius Pacatianus P. V.

278. Probo II. & Lupo. Virius Lupus P. V.

279. Probo III. & Paterno. Virius Lupus P. V.

280 Meſſala & Grato. Virius Lupus P. V.

281. Probo IV. & Tiberiano. Ovinius Paternus P. V.

282. Probo V. & Victorino. Pomponius Victorianus P. V.

283. Caro & Carino. Titutius Roburrus P. V.

284. Carino II. & Numeriano. Cejonius Varus P. V.

285. Diocletiano II. & Ariſtobolo. Cejonius Varus P. V.

286. Maximo II. & Aquilino. Junius Maximus P. V.

287. Diocletiano III. & Maximiano. Junius Maximus P. V.

288. Maximiano II. & Januarino. III. Kalendas Martii, Pomponius Januarius P. V.

289. Baſſo II. & Quintiano. Pomponius Januarius P. V.

290. Diocletiano IV. & Maximiano III. Turranius Gratianus P. V.

291. Tiberiano II. & Dione. XII. Kalend. Martii, Junius Tiberianus P. V.

292. Annibaliano & Aſcleplodoto III. Nonas Auguſti, Claudius Marcellus P. V.

293. Diocletiano V. & Maximiano IV. III. Idus Martii, Septimius Acyndinus P. V.

294. Conſtantio & Maximiano Septimius Acyndinus P. V.

295. Tuſco & Anulino. III. Idus Januarii, Ariſtobulus P. V.

296. Diocletiano VI. & Conſtantio II. XII. Kalend. Martii, Caſſius Dion P. V.

297. Maximiano V. & Maximiano II. Æranius Annibalianus P. V. *pag. 467.*

298. Fauſto II. & Gallo. Artorius Maximus P. V.

299. Diocletiano VII. & Maximiano VI. Anicius Fauſtus P. V.

300. Conſtantio III. & Maximiano III. Kalendis Martii, Pompejus Fauſtinus P. V.

301. Titiano II. & Nepotiano. Ælius Dionyſius P. V.

302. Conſtantio IV. & Maximiano IV. XI. Kalendas Martii, Nummius Tuſcus P. V.

303. Diocletiano VIII. & Maximiano VII. Pridie Idus Septembris, Junius Tiberianus P. V.

304. Diocletiano IX. & Maximiano VIII. Pridie Nonas Januarii, Aradius Rufinus P. V.

305. Conſtantio V. & Maximiano V. Pridie Idus Februarii, Poſtumius Titianus P. V.

306. Conſtantio VI. & Maximiano VI. XIV. Kalendas Aprilis, Annius Anulinus P. V.

307. Maximiano VII. & Maximiano. ex Menſe Aprili, factus eſt ſextus Conſulatus, quod eſt, Novies & Conſtantino. VI. Kalendas Septembris, Juſtejus Tertullus P. V.

308. Conſules quos juſſerint DD. NN. Auguſti. ex XII. Kalendas Maii factum eſt, Maxentio & Romulo: quod eſt, Decies & Maximiano. VII. Idus Aprilis, Statius Rufinus P. V.

309. Maxentio II. & Romulo II. III. Kalendas Novembris, Aurelius Hermogenes P. V.

310. Maxentio III. Conſule. V. Kal. Novembris, Rufius Voluſianus P. V.

312. Conſules quos juſſerint DD. NN. Auguſti ex Menſe Septembri, factum eſt, Rufino & Euſebio. v. Kalendas Novembris, Junius Flavianus P. V.
313. Maxentio IV. Conſule, qui ſunt Conſtantino II. & Licinio II. v. Idus Februarii, Aradius Rufinus P. V. VI. Kalend. Novemb. Annius Anulinus dies XXXIV. P. V. III. Kalendas Decembris, Aradius Rufinus iterum P. V.
313. Conſtantino III. & Licinio III. VI. Idus Decembris, Rufius Volufianus P. V.
314. Volufiano & Anniano. Rufius Volufianus P. V.
315. Conſtantino IV. & Licinio IV. XIII. Kalendas Septembris, Vectius Rufinus P. V.
316. Sabino & Rufino. Pridie Nonas Auguſti, Ovinius Gallicanus P. V.
317. Conſules quos juſſerint DD. NN. Auguſti ex die XIII. Kalendas Martii, Gallicano & Baſſo. Idibus Maii, Septimius Baſſus P. V.
318. Licinio V. & Criſpo Cæſare, ex die III. Idus Julii in Idus Auguſti, vice illius cognovit Julius Caſſius, eo quod ad Auguſtum profectus eſt. Septimius Baſſus regreſſus P. V.
319. Conſtantino V. & Licinio Cæſare. Kalend. Septembris, Valerius Maximus Baſilius P. V.
320. Conſtantino VI. & Conſtantino Cæſare. Valerius Maximus P. V.
321. Criſpo II. & Conſtantio II. Valerius Maximus P. V.
322. Probiano & Juliano. Valerius Maximus P. V.
323. Severo & Rufino. Idibus Septembris, Lucer. Verinus P. V.
324. Criſpo III. & Conſtantino III. Lucer. Verinus P. V.
325. Paulino & Juliano. Pridie Nonas Januarii, Acilius Severus P. V.
326. Conſtantino VII. & Conſtantio Cæſare. Idibus Novembris, Anicius Julianus P. V.
327. Conſtantio & Maximo. Anicius Julianus P. V.
328. Januarino & Juſto. Anicius Julianus P. V.
329. Conſtantino VIII. & Conſtantino IV. VII. Idus Septembris, Publilius Optatianus P. V. dies XXXI. Item VIII. Idus Octobris, Petronius Probianus P. V.
330. Gallicano & Symmacho. Petronius Probianus P. V.
331. Baſſo & Ablavio. Pridie Idus Aprilis, Anicius Paulinus P. V.
332. Pacatiano & Hilariano. Anicius Paulinus P. V.
333. Dalmatio & Zenofilo. Septimo Idus Aprilis, Publilius Optatianus P. V. Item in dies XXXII. Item ſexto Idus Majas, Cejonius Julianus Kamenius P. V.
334. Optato & Paulino. v. Kalendas Maii, Anicius Paulinus P. V.
335. Conſtantio & Paulino. III. Kalendas Januarii, Rufius Albinus P. V.
336. Nepotiano & Facundo. Rufius Albinus P. V.
337. Feliciano & Titiano. VII. Idus Martii, Valerius Proculus P. V.
338. Urſo & Polemio. Idibus Januarii, Mecilinius Hilarianus P. V.
339. Conſtantio II. & Conſtante. Pridie Idus Julias, Turgius Apronianus, Menſes III. P. V. Item VIII. Kalendas Novembris, Fabius Titianus P. V.
340. Acyndino & Proculo, ex die III. Nonas Maii, in VII. Idus Junii, Junius Tertullus Vicarius cognovit, eo quod ad Auguſtum profectus eſt. poſtea reverſus Fabius Titianus P. V. *Edit. Pariſ. pag. 468.*
341. Marcellino & Probino. v. Kalendas Martii, Aurelius Celſinus P. V.
342. Conſtantio III. & Conſtante II. Kalendis Aprilis, Filoſtianus Mavortius Menſes III. dies VI. P. V. Item Pridie Nonas Julias, Aco Catulinus Philomatius P. V.
343. Placido & Romulo. Aco Catulinus P. V.
344. Leontio & Saluſtio. Aco Catulinus P. V. ſed III. Idus Aprilis, Quintus Ruſticus P. V.
345. Amantio & Albino. Quintus Ruſticus P. V. III. Nonas Julias, Probinus P. V.
346. Poſt Conſulatum Amantii & Albini, Probinus P. V. VII. Kalendas Januarii, Placidus P. V.
347. Rufino & Euſebio. Placidus P. V. Pridie Idus Junias, Limenius Præfectus Prætorio & Urbi.
348. Philippo & Salia. Ulpius Limenius Præfectus Prætorio & Urbi.
349. Limenio & Catulino. Limenius Præfectus Prætorio & Urbi. Ceſſaverunt Præfecturæ die XLI. a die VI. Idus Aprilis uſque in XV. Kalendas Junii. XIV. Kalendas Junii, Hermogenes Præfectus Prætorio & Urbi.
350. Sergio & Nigriniano. Hermogenes Præfectus Prætorio & Urbi. III. Kalendas Martii, Fabius Titianus P. V.
351. Magnentio & Gaiſone. Fabius Titianus P. V. Iterum Kalendis Martii, Aurelius Celſinus P. V. Iterum IV. Idus Maii, Cælius Probatus P. V. VII. Idus Junii, Clodius Adelfius P. V. XV. Kalendas Januarii, Valerius Proculus P. V.
352. Decentio & Paulo. Valerius Proculus P. V. Iterum V. Idus Septembris, Septimius Mnaſea P. V. VI. Kalendas Octobris, Neratius Cerealis P. V.
353. Conſtantio VI. & Conſtantio II. Neratius Cerealis P. V. VI. Idus Decembris, Vitraſius Orfitus P. V.
354. Conſtantio VII. & Conſtantio III. Vitraſius Orfitus Præfectus Urbis.

XVII.

CATALOGUS PONTIFICUM ROMANORUM,
in quo Faſti aliquot Conſulares recenſentur.

IMPERANTE TIBERIO Cæſare, paſſus eſt Dominus noſter JESUS Chriſtus, duobus Geminibus Conſulibus, VIII. Kalendas Aprilis, & poſt adſcenſum ejus Beatiſſimus Petrus Epiſcopatum ſuſcepit. Ex quo tempore per ſucceſſionem diſpoſitum, quis Epiſcopus, & quot annis præfuit, vel quo imperante.

PETRUS annis viginti quinque, menſe uno, diebus novem. Fuit temporibus Tiberii Cæſaris, & Caii, & Tiberii Claudii, & Neronis, a Conſulatu Vinicii & Longini uſque Neronis & Veteris. Paſſus autem cum Paulo die tertia Kalendas Julias, Conſulibus SS. imperante Nerone.

LINUS annis duodecim, menſibus quatuor, diebus duodecim. Fuit temporibus Neronis a Conſulatu Saturnini & Scipionis uſque Capitone & Rufo.

CLEMENS annis novem, menſibus undecim, diebus duodecim. Fuit temporibus Galbæ & Veſpaſiani, a Conſulatu Trachali & Italici, uſque Veſpaſiano VI. & Tito.

CLETUS annis ſex, menſibus duobus, diebus decem. Fuit temporibus Veſpaſiani & Titi, & initio Domitiani, a Conſulibus Veſpaſiano VIII. & Domitiano V. uſque Domitiano IX. & Rufo.

ANACLETUS annis duodecim, menſibus decem, diebus tribus. Fuit temporibus Domi-

Domitiani, a Conſulibus Domitiano X. & Sabino, uſque Domitiano XVII. & Clemente.

EVARISTUS annis tredecim, menſibus ſeptem, diebus duobus. Fuit temporibus noviſſimis Domitiani, & Nervæ, & Trajani; a Conſulatu Valentis & Veri, uſque Gallo & Bradua.

ALEXANDER annis ſeptem, menſibus duobus, die uno. Fuit temporibus Trajani, a Conſulatu Palmæ & Tulli, uſque Veliano & Vetere.

SIXTUS annis decem, menſibus tribus, diebus viginti uno. Fuit temporibus Hadriani, a Conſulatu Nigri & Aproniani, uſque Vero III. & Ambibulo.

TELESPHORUS annis undecim, menſibus tribus, diebus tribus. Fuit temporibus Antonini Macrini, a Conſulatu Tatiani & Gallicani, uſque Cæſare & Balbino.

Edit. Pariſ. pag. 469. HYGINUS annis duodecim, menſibus tribus, diebus ſex. Fuit temporibus Veri, a Conſulatu Gallicani & Veteris, uſque Præſente & Rufino.

PIUS anni viginti, menſibus quatuor, diebus viginti uno. Fuit temporibus Antonini Pii, a Conſulatu Clari & Severi, uſque duobus Auguſtis. Sub hujus Epiſcopatu frater ejus Hermes librum ſcripſit, in quo mandatur, continenturque quod ei præcepit Angelus, cum venit ad eum in habitu paſtoris.

SOTER annis novem, menſibus tribus, diebus duobus. Fuit temporibus Antonini & Commodi, a Conſulatu Veri & Erenniani, uſque Paterno & Bradua.

VICTOR annis novem, menſibus duobus, diebus decem. A Conſulatu Saturnini & Galli, uſque Præſente & Extricato.

CALLISTUS annos quinque, menſes duos, dies decem. Fuit temporibus Macrini & Heliogabali, a Conſulatu Antonini & Adventi, uſque Antonino III. & Alexandro.

URBANUS annos octo, menſes undecim, dies duodecim. Fuit temporibus Alexandri, a Conſulatu Maximi & Æliani, uſque Agricola & Clementino.

PONTIANUS annis quinque, menſibus duobus, diebus ſeptem. Fuit temporibus Alexandri, a Conſulatu Pompejani & Peligniani. Eo tempore Nepotianus Epiſcopus & Hippolytus presbyter exules ſunt deportati in inſulam nocivam Sardiniam; Severo & Quintiano Conſulibus. In eadem inſula diſcinctus eſt XV. Kalendas Octobris; & loco ejus ordinatus eſt Anteros XI. Kalendas Decembris, Conſulibus SS.

ANTEROS menſe uno, diebus decem. Dormit III. Nonas Januarii, Maximo & Africano Conſulibus.

FABIANUS annos quatuordecim, menſem unum, dies decem. Fuit temporibus Maximini, & Gordiani, & Philippi. A Conſulatu Maximini & Africani, uſque Decio II. & Grato. Paſſus XII. Kalendas Februarii. Hic regiones diviſit Diaconibus: & multas fabricas per cœmeteria fieri juſſit. Poſt paſſionem ejus, Moyſes & Maximus Presbyteri, & Nicoſtratus Diaconus comprehenſi ſunt, & in carcerem miſſi. Eo tempore ſupervenit Novatus ex Africa; & ſeparavit de Eccleſia Novatianum, & quoſdam confeſſores, poſtquam Moyſes in carcere defunctus eſt, qui fuit ibi menſes undecim, dies undecim.

CORNELIUS annos duos, menſes tres, dies decem. A Conſulibus Decio IV. & Decio II. uſque Gallo & Voluſiano. Sub Epiſcopatu ejus Novatus extra Eccleſiam ordinavit Novatianum in urbe Roma, & Nicoſtratum in Africa. Hoc facto, Confeſſores, qui ſe ſeparaverunt a Cornelio, cum Maximo Presbytero, qui cum Moyſe fuit, ad Eccleſiam ſunt reverſi; poſt hoc Centumcellis expulſi. Ibi cum gloria dormitionem accepit.

LUCIUS annos tres, menſes octo, dies decem. Fuit temporibus Galli & Voluſiani, uſque Valeriano III. & Gallieno II. Hic exul fuit, & poſtea nutu Dei incolumis ad Eccleſiam reverſus eſt, tertio Nonas Martias, Conſulibus SS.

STEPHANUS annos quatuor, menſes duos, dies viginti unum. Fuit temporibus Valeriani & Gallieni, a Conſulatu Voluſiani & Maximini, uſque Valeriano III. & Gallieno II.

SIXTUS annis duobus, menſibus undecim, diebus ſex. Cœpit a Conſulatu Maximi & Glabrionis, uſque Tuſco & Baſſo, & paſſus eſt VIII. Idus Auguſti, a Conſulatu Tuſci & Baſſi, uſque in die XII. Kalendas Auguſti, Æmiliano & Baſſo Conſulibus.

DIONYSIUS annis octo, menſibus duobus, diebus quatuor. Fuit temporibus Gallieni, ex die undecimo Kalendarum Auguſti, Æmiliano & Baſſo Conſulibus, uſque in diem ſeptimum Kalendas Januarii, Conſulibus Claudio & Paterno.

FELIX annis quinque, menſibus undecim, diebus viginti quinque. Fuit temporibus Claudii & Aureliani: a Conſulatu Claudii & Paterni, uſque in Conſulatum Aureliani II. & Capitolini.

EUTYCHIANUS annis octo, menſibus undecim, diebus tribus. Fuit temporibus Aureliani, a Conſulatu Aureliani III. & Marcellini, uſque in diem VII. Idus Decembris, Caro II. & Carino Conſulibus.

CAJUS annis duodecim, menſibus quatuor, diebus ſeptem. Fuit temporibus Cari & Carini, ex die XVI. Kalendas Januarii, Conſulibus Caro II. & Carino, uſque in X. Kalendas Maii, Diocletiano VI. & Conſtantio II. Conſulibus.

MARCELLINUS annis octo, menſibus tribus, diebus viginti quinque. Fuit temporibus Diocletiani & Maximiani, ex die Pridie Kalendas Julias, a Conſulibus Diocletiano VI. & Conſtantio II. uſque in Conſulatum Diocletiani IX. & Maximiani VIII. Quo tempore fuit perſecutio, & ceſſavit Epiſcopatus annis VII. menſibus VI. diebus XXV.

MARCELLUS anno uno, menſibus ſeptem, diebus viginti. Fuit temporibus Maxentii, a Conſulatu X. & Maximiano, uſque poſt Conſulatum X. & ſeptimum.

EUSEBIUS menſes quatuor, dies ſedecim, a XIV. Kalendas Majas, uſque in diem XVI. Kalendas Septembris. *pag. 470.*

MILTIADES annis tribus, menſibus ſex, diebus novem, ex die ſexto Nonas Julias, a Conſulatu, Maximiano VIII. ſolo; quod fuit menſe Septembri, Voluſiano & Rufino, uſque in III. Idus Januarii, Voluſiano & Anniano Conſulibus.

SYLVESTER annis viginti uno, menſibus undecim. Fuit temporibus Conſtantini, a Conſulatu Voluſiani & Anniani, ex die Pridie Kalendas Februarii, uſque in diem Kalendarum Januariarum, Conſtantio & Albino Conſulibus.

MARCUS menſes octo, dies viginti. Et hic fuit tempo ibus Conſtantini, Nepotiano & Facundo Conſulibus, ex die XV. Kalendas Februarias, uſque in die Nonarum Octobrium, Conſulibus SS.

JULIUS annos quindecim, menſem unum, dies undecim. Fuit temporibus Conſtantini, a Conſulatu Feliciani & Titiani, ex die VIII. Idus Februarii, in diem Pridie Idus Aprilis, Conſtantio V. & Conſtantio Cæſare Conſulibus. Hic multas fabricas fecit: Baſilicam in via Portenſe, milliario III. Baſilicam in via Flaminia, milliario II. quæ appellatur VALENTINI: Baſilicam Juliam, quæ eſt Regione VII. juxta forum Divi Trajani: Baſilicam trans Tiberim, Regione XIV. juxta Calliſtum: Baſilicam in via Aurelia, milliario III. ad Calliſtum.

LIBERIUS fuit temporibus Conſtantii, ex die XI. Kalendas Junias, in diem ..... a Conſulibus Conſtantio V. & Conſtantio Cæſare.

B.	Arcadio Aug. IV. & Honorio Aug. III.	Prid.	Idus.	April.
	Cæsario & Attico.	*vi.	Kal.	April. *v.
	Honorio Aug. IV. & Eutychiano.	†xvi.	Kal.	Maii. †xv.
	Eutropio & Theodoro.	v.	Idus.	April.
B.	Stilicone & Aureliano.	*viii.	Kal.	April. *viiii.
	Vincentio & Stravito.		Idib.	April. seu iv.
	Arcadio Aug. V. & Honorio Aug. V.		Non.	April.
	Theodosio Aug. & Rumorido.	xiv.	Kal.	Maii.
B.	Honorio VI. & Aristeneto.	v.	Idus.	April.
	Stilicone II. & Anthemio.		Kal.	April.
	Arcadio VI. & Probo.	xi.	Kal.	Maii.
	Theodosio II. & Honorio VI.	viii.	Idus.	April.
B.	Basso & Philippo.	v.	Kal.	April.
	Theodosio III. & Honorio VII.	xv.	Kal.	Maii.
	Varrane &	xv.	Non.	April.
		*vii.	Kal.	April. *viii.
			Idib.	April.
			Non.	April.
		†xiii.	Kal.	Maii. †xiv.
		*iii.	Idus.	April. *iv.
			Kal.	April.
		†xvii.	Kal.	Maii. †xviii.
		iii.	Kal.	April.
		*		*Deest hic
		iv.	Idus	April. unius anni
		iv.	Non.	April. Pascha.
		†vii.	Kal.	April.
		xviii.	Kal.	Maii. †viii.
		iv.	*Non.	April. *Kal.
		xiv.	Kal.	Maii.
		iv.	Idus.	April.
		vii.	Kal.	April.

Omissa Bucherii nota ad marg. pag. præcedentis.
Lin. 1. lege *Idibus. ex lit. Domin. *Ed. a.* *iv. *l.* 3. iv. *l.* 9. *iv. *l.* 15. *iv. *l.* 17. *xviii. *l.* 19. *xiii. *l.* 27. *vii.

Edit. Paris. pag. 472.

XIX.

LATERCULUS FASTORUM CONSULARIUM, ab Ausonii & Olybrii Consulatu ad XVII. Post-Consulatum Basilii.

CONS. ORDENARI POST SC HIRONIMV CONSTITUM.

	AUSONIO & Olybrio.
	Gratiano V. & Theudosio.
	Syagrio & Eucherio.
	Antonio & Siagrio.
	Merobaude II. & Saturnino.
	Ricomede & Clearco.
	Arcadio & Bacone.
	Honorio & Evodio.
	Valentiniano III. & Eutropio.
	Theudosio II. & Cinegio.
	Timasio & Promoto.
*Neoterio.	Valentiniano IIII. & *Euterio.
	Taciano & Simmacho.
	Arcadio II. & Rufino.
	Theudosio III. & Abundancio.
	Arcadio III. & Honorio.
	Olibrio & Rufino.
	Arcadio IIII. & Honorio III.
	Cæsario & Attico.
	Honorio IIII. & Eutiziano.
	Theudoro V. C.
	Stelicone V. C.
*Fravita.	Vincentio & *Fabrito.
	Arcadio II. & Honorio II.
*I.	Theodosio *IIII. & Rumorido.
*VI. & Aristeneto.	Honorio *VII. & Aristene.
	Stilicone II. & Antemio.
*VI.	Arcadio *VII. & Probo.
*VII.	Honorio *VIII. & Theudosio II.
	Basso V. C. & Philippo.
	Honorio VIII. & Theudosio III.
*Varane.	*Varone V. C.
	Theudosio IIII.
*VIII.	Honorio *VIII. & Theudosio V.
*Luciano.	*Lucio V. C. COS L.
	Constantino & Constante.
	Honorio X. & Theudosio VI.
	Theudosio VII. & Palladio.
	Honorio XI. & Constantio II.
	Honorio XII. & Theodosio VIII.
	Monaxio & Plinta.
	Theudosio VIIII. & Constantio III.
	Agrecula & Eustathio.
	Honorio XIII. & Theudosio X.
	Mariniano & Asclipiodoto.
	Castino VC. CONSL.
	Theudosio *XII & Valentiniano I. *XI.
	Theudosio XII. & Valentiniano II.
	Hierio & Ardabura.
	Felice & Tauro.
	Florentio & Dionisio.
	Theudosio XIII. & Valentiniano III.
	Basso & Antiocho.
	Aetio & Valerio.
	Theudosio XIIII. & Maximo.
	Aspare & Ariovindo.
	Theudosio XV. & Valentiniano IIII.
	Isidoro & Senatore.
	Aetio & Segisvulto.
	Theudosio XVI. & Fausto.
	Valentiniano V. & Placido.
	Caro VC. CSL.
	Dioscoro VC. CSL.
	Maximo II. & Paterio.
	Theudosio XVIII. & Albino.
	Valentiniano VI. & Nomo.
	Aetio III. & Symmacho.
	Caleplo & Ardabure.
	Postumiano & Zenone.
	Valentiniano VII. & Abieno.
	Asterio & Protogene.
	Valentiniano & Abieno.
	Adelfio VC. CSL.

*fe
Erculano VC. CSL. *ullus.
Opilione VC. CSL. Basilio.
Aetio & Studio.
Valentiniano VIII. & Antemio.
Joanne & Suarane.
Constantino & Ruso.
Leone & Majoriano.
Recimere & Patricio.
Magno & Apollonio.
Severino & Gadalaiso.
Leone Aug. II. & Severo.
Basilio.
Olybrio.
Basilico & Armanrico.
Leone Aug. III.
Ploco & Joanne.
Edit. Paris. pag. 473.
Anthemio.
Martiano & Leone.
Severo.
Leone IIII. & Probiano.
Festo & Marciano.
Leone V.
Leone Juniore.
Zenone.
Basilico & Armato.
Zenone III.
Ullus.
Basilio.
Placido.
Severino.
Fausto.
Venantio & Theudorico.
Symmacho.
Decio & Longino.
Beotio.
Dynamio & Sifidio.
Probino & Eusebio.
Fausto & Longino.
HisCONSS. *Theodericus Rex intravit Italiam.*
PC.
Venantio.
Venantio Basilio Juniore.
Importuno.
Boetio.
Felice.
PC.
Probo.
Senatore.
Florentio.
Petro.
Agapito.
PC.
Euterico & Rusticiano.
Valerio.
Symmacho & Boetio.
PC.
Maximo.
Opilione.
Probo Juniore.
Elebrio.
Mavortio.
PC. Mavortio.
Decio.
Lampadio & Oreste.
PC. Lampadio & Oreste.
Lampadio III. & Oreste.
Paulino Juniore.
Paulino I. & Bisilario I.
Paulino II. & Bisilario II.
Paulino III. & Bilisario III.
Paulino IIII. & Joanne.
Paulino V. & Joanne II.
Paulino VI. & Appione.
Paulino VII. & Appione II.
Basillo.
P C.
It. PC.
Ter. PC.
IIII. PC.
V. PC.
VI. PC.
VII. PC.
VIII. PC.
VIIII. PC.
X. PC.
XI. PC.
XII. PC.
XIII. PC.
XIIII. PC.
XV. PC.
XVI. PC.
XVII. PC.

XX.

LATERCULUS ALTER CONSULUM, post Chronicon Senatoris.

RUSTICUS & Vitalis Augg. Conss.
Valerius & Justinianus VV. CC.
Symmachus & Boetius VV. CC.
Maximus V. C.
Opilio & Justinus Augg. VV. CC.
Probus & Filoxenus VV. CC.
Olibrius V. C.
Maburtius V. C.
Justinianus Aug. II. V. C.
Decius V. C.
Lampadius & Orestis VV. CC.
PC. Lampadi & Orestis VV. CC.
Justinianus Aug. III. Conss.
Justinianus Aug. IIII. & Paulinus Conss.
Belisarius V. C.
P. C. Bilisarii V. C.
It. P. C. Bilisari V. C.
Johannis V. C.
Appius V. C.
Justinus Junior V. C.
Basilius V. C.
P. C. Basili V. C.
Et It. P. C. Basili V. C.
III. P. C. Basili V. V.
IIII. P. C. Basili V. C.
V. P. C. Basili V. C.
VI. P. C. Basili V. C.
VII. P. C. Basili V. C.
VIII. P. C. Basili V. C.
VIIII. P. C. Basili V. C.
X. P. C. Basili V. C.
XI. P. C. Basili V. C.
XII. P. C. Basili V. C.
XIII. P. C. Basili V. C.
XIIII. P. C. Basili V. C.
XV. P. C. Basili V. C.
XVI. P. C. Basili V. C.
XVII. P. C. V. C.

Edit. Paris. pag. 474.

XXI.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙ' ΗΣ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ *οἵα δήποτε ἡμέρα, καὶ εἰς ποίαν τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν, καὶ ποῖον ἑαυτῷ γίνεται τὸ Βίσεξτον.*

METHODUS QUA INVENITUR CUJUSQUE MENSIS quæcumque dies, & in quam ſeptimanæ feriam incurrit, & in quem annum incidit Biſſextus.

Ἐν τῷ προχείρῳ κανόνι τῷ Πτολεμαίου μετὰ τοὺς κανόνας τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων ἔγκεινται κανόνια, δι' ὧν δυνατόν τις γνῶναι τὴν ἑκάστου μηνὸς ἡμέραν, εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος καταντᾷ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν τοιούτων κανονίων οὐ δυνατόν τις δεῖξαι τὴν ζητουμένην ἡμέραν· ἐφεύρομεν ἡμεῖς σαφεστέραν μέθοδον, ὥστε χωρὶς τῶν τοιούτου κανόνος δεῖξαι ῥᾳδίως τὴν ἐν οἵᾳ δήποτε ἐνιαυτῷ ἑκάστου μηνὸς ἡμέραν ἐν ποίᾳ τῆς ἑβδομάδος ἡμέρᾳ καταντᾷ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ βίσεξτον ἐν ποίῳ γίνεται ἔτει. Δεῖ τοίνυν λαμβάνειν τὰ συναγόμενα ἀπὸ ἀρχῆς τοῦ γ' ἔτους τῆς * δόξης Θεοῦ ἡμετέρας βασιλείας, τουτέστι, ἀπὸ τῆς α' ἐπινεμήσεως, καὶ τῷ συναγομένῳ ποσῷ τῷ ἐπὶ ἀεὶ προστίθεναι τὸ ἴδιον δ' καὶ μετὰ (τὴν) πρόθεσιν τοῦ δ', δίον ἑκάστῳ τὸ ἓν ἀφαιρεῖν, καὶ εἶθ' οὕτω προθεῖναι τὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς τὰς ἐπιζητουμένας ὡς κατ' Ἀλεξανδρεῖς, καὶ ἀριθμεῖν ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ὡς τὸν ἐπιζητουμένου μηνὸς, πόσοι μῆνές εἰσι, καὶ τόσας διπλασιάζειν καὶ προθεῖναι τῷ συναχθέντι ποσῷ, καὶ τὸ γινόμενον ποσὸν μερίζειν εἰς τὸν ζ'· καὶ ὅσαι ἡμέραι καταλειφθῶσι, πρὸς ἐκεῖνο τὸ ποσὸν λέγειν εἶναι τὴν ἐπιζητουμένην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος· εἰ γὰρ μία ὑπολειφθείη Κυριακὴ πάντως ἡ ἡμέρα δείκνυται, εἰ δύο δεύτερα, καὶ ἑξῆς ὁμοίως ὡς τὸ σαββάτου. Ὑποδείγματος δὲ ἕνεκεν, ὑποκείσθω ἡμῶν ἡ ια' τοῦ Ἀπριλλίου μηνὸς τῆς ἑσδόμης ἐπινεμήσεως. Εἰσὶν οὖν ἀπὸ τῆς α' ἐπινεμήσεως * ἧς τοῦτο ἔτους τῆς ἡμετέρας χιλιάδος Θεοῦ βασιλείας μέχρι τῆς ἑβδομῆς ταύτης ἐπινεμήσεως ἔτη ζ, καὶ τὸ τέταρτον αὐτῶν ἐστιν α'. Τὰ γὰρ γ' τὰ ἀποτιμώμενα δηλοῦσι τὰ ἔτη τὰ μετὰ τὸ δίσεξτον· καὶ τοῦτων τῶν οὐ λαμβάνομεν τὸ δ', ὡς ἂν * δ' ἀπαρτισθῶσιν, ἵνα τὸ δ' αὐτῶν γένηται ἓν· ὅταν οὖν μεριζόμενος ὁ συναγόμενος τῷ ἐπὶ ἀεὶ ἀριθμὸς ἀπὸ τῆς α' ἐπινεμήσεως εἰς τὸν δ' μηδὲν καταλείπῃ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ δίσεξτον γίνεται, ὥσπερ περὶ τῆς μελλούσης εἰσπέσαι ἡ ἐπινεμήσεως εἰς τὸν τέσσαρα μερίζόμενος οὐδὲν καταλιμπάνει. Οὐδὲν γὰρ ὑπάρχει ἀπὸ τῆς αὐτῆς πρώτης ἐπινεμήσεως. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὸ ιβ' ἔτος τὸ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπινεμήσεως, καὶ εἰς τὸν ις', καὶ ἑξῆς ὡσαύτως. Τὰ γὰρ μετὰ τὸν μερισμὸν τὸν δ', ὡς εἰκὸς, καταλιμπανόμενα αὐτά εἰσι τὰ ἔτη τὰ μετὰ τὸ δίσεξτον

* Marg. habent: ἤγουν γ' ἔτους τῆς δόξης Θεοῦ ἡμετέρας βασιλείας ἐπὶ τὸ ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἕως τοῦδε ἔτους ἐνιαυτὸν ἑξακισχιλιοστόν. Forte quæ textui videntur inſerenda.

IN expedito Ptolemæi Canone poſt Canones inerrantium ſtellarum, habentur etiam præterea & alii Canones, quorum ope intelligi poſſit cujuſvis menſis dies in quem ſeptimanæ diem incurrit. Quoniam vero ſine illis tabulis non poterit dies expetita reperiri, proinde methodum expeditiorem nos excogitavimus, qua inveniri facile poſſit, in quacumque Indictione, cujuſcumque menſis dies in quam ſeptimanæ feriam conveniat; quin & illud quoque, in quo anno ſit Biſſextus interpolandus. Ergo ab initio tertii anni noſtri, quod Dei gratia adminiſtramus, Imperii, repetendi ſunt anni, inque unam ſummam colligendi, a prima vix Indictione, & collectæ annorum ſummæ pro quarto quoque anno, unitas per perpetuam regulam addenda. Qua facta additione unitatis quartæ, alia viciſſim unitas a ſumma quaque detrahenda erit. Tum & dies menſis, de quibus inſtituitur quæſtio, in prædictam ſummam conferendi; quod tamen ita intelligendum ut pro Alexandrinorum more procedat calculus, a menſe nempe Septembri proinde repetendus. Iade numerandi menſes ad eum uſque menſem, cujus feriam quæris, menſiumque numerus duplicatus ſummæ jam collectæ adjiciendus. Ea ſumma ita aucta, in ſeptenos diſtribuenda, & quæ dies reliqua fuerit, eam habeas pro die ſeptimanæ expetita: ſeu anni una fuerit relicta, Dominica fuiſſe deprehenditur, ſeu duæ, feria ſecunda, & ſic deinceps uſque ad Sabbatum. Exempli gratia, proponatur Aprilis XI. Indictionis ſeptimæ jam labentis. Sunt itaque a prima Indictione ad hunc uſque annum noſtri, quod divino nutu adminiſtramus, Imperii, Indictionem nempe VII. anni VII. quorum quarta pars unicam præbet unitatem. Tres enim reliqui eorum indicant annorum numerum qui a Biſſexto fluxere. Horum itaque quartam partem non accipimus dum ad XX. uſque aſſurrexerint, ut alia rurſus unitas pro quarta eorum parte accedat. Cum enim numero annorum a prima Indictione per VI. diſtributo: nihil reſtat reliquum, illi anno Biſſextus inferendus. Sic in futura Indictione octava, numerus octonarius in IV. diſtributus nihil facit reliquum. Eſt enim ille annus ab eadem prima Indictione prorſus octavus. Similiter & in anno XII. & in XVI. a prima illa Indictione, & in reliquis deinceps eodem ordine reſpondentibus. Qui enim reliqui ſuperſunt (ut fieri ſolet) poſt diviſionem per quatuor, illi ſunt anni a Biſſexto, ſeu unus fuerit reli- pag. 475.

ταύταις, τυπίσιν, Οκτωβρίοις μίαν, Δεκεμβρίου μίαν, Ιανουαρίου μίαν, ὡς γίνεσθαι τῷ ἀριθμῷ ς'. Ὑφαιρεμένων δὲ δύο ὑπὲρ τῶν Φεβρουαρίου μηνῶν, μένουσι πεντάρες. Προδήλως δὲ δεῖ προσθεῖναι τοῦ Μαρτίου καὶ τῶν Μαΐου, καὶ τῶν Ιουλίου, καὶ τῶν Αὐγούστου, τῷ πενταρων, ἅπερ μίας ἡμέρας. Οὗτοι γὰρ πάντες ἀπὸ λ ἡμέρας ἔχουσι. Προσθεμένων δὲ τῷ πενταρων, γίνονται ἡ πληρεμένου τοῦ Αὐγούστου. Οἱ δὲ Αλεξανδρεῖς ἐκ τῶν ἡ ἀφαιροῦσι τὰς ε' ἡμέρας, καὶ ἐπιπλοῦσι ἕνα μῆνα τὸν λεγόμενον παρ' αὐτοῖς πανδήμους, καταλιμπάνουσι τρεῖς ἡμέρας, ἃς πάλιν τῷ Σεπτεμβρίου ἀρχομένου δέον πάλιν προσίθεσθαι διὰ τὸ εἰσκεῖσθαι τὸν κατ' Αλεξανδρεῖς Θωθ μῆνα τὸν μετὰ τὸν πανδήμους ἀρξάμενον τρίτην ἡμέραν ἔχοντα πληρώματα ἔχοντα. Οὗτοι δεῖ πάλιν ἀφαιρεῖν τὰς μῆνας, καὶ ἑκάστου μηνὸς τῶν μίαν ἡμέραν τῶν πεντῶν προσίθεναι τοῖς τεσσί. Ὅτι δὲ δίσεκτόν ἐστιν ἐν τῷ πρὸ τοῦ δίσεκτου ἑαυτῷ, φησίν, ὅτι πληροῦσι οἱ Αλεξάνδρειοι ἑκάστῳ τῷ ἑαυτοῦ, καὶ μόνῳ, μετὰ τὸν Αὔγουστον τὸν λεγόμενον παρ' αὐτοῖς Μεσορὴ, αὐτὶ τοῦ πανδήμου μηνὸς, ἐξήμερον ἐπιπλοῦσιν. Ἀφαιροῦσι δὲ αὐτῶν τὰς ς' ἡμέρας ἐκ τῶν ὑ τῷ πεντάρων ἡμερῶν δεῖσκουσι πεντάρες β ἡμέραι ὑπολιμπανόμεναι, ἃ διὰ τοῦτο τῷ ἑαυτοῦ ἑκάστῳ, καὶ μόνῳ τῷ τοῦ δισέκτου δύο ἡμέραι προσίθενται πρὸ τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ὑπὲρ τῶν Φεβρουαρίου οὐ * ἀφαιροῦνται δύο, ἀλλὰ μία διὰ τὸ τοὺς Ρωμαίους ἐν τῷ δισέκτῳ ς Θ' ἡμέρας ποιεῖν Φεβρουάριον.

* ἀφαιροῦνται.

Μέθοδος δι' ἧς τὸ Πάσχα δείκνυται κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν.

Ἡ πάντιμος ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς ζωοποιοῦ Αναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐπιπλοῦται ἀπὸ τῆς κβ' Μαρτίου μηνὸς, καὶ αὐτῆς τῆς κβ ἕως τῆς κε' τοῦ Απριλλίου μηνὸς καὶ αὐτῆς κε'. Οὐδὲν γὰρ κα' τοῦ Μαρτίου πλεῖται, οὐδὲ κς' Απριλλίου. Γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς ιε' τῆς ☽ καὶ αὐτῆς ἕως τῆς κα' τῆς ☽ καὶ αὐτῆς. Οὐ γὰρ τῇ ιδ' τῆς ☽ γίνεται, οὐδὲ τῇ κβ'. Η δὲ τοιαύτη ἑορτασιμὴ ἡμέρα οὐρίσκεται διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφόδου τοῦ τρόπου τούτου. Δέον ζητεῖν τὰς ἐπακτὰς τοῦ ☉ καὶ τῆς ☽. Αἱ δὲ ἐπακταὶ τοῦ ☉ οὑρίσκονται οὕτως. Ἀπὸ τῆς νυνὶ διελθούσης α' ἐπινεμήσεως τοῦ τελείου ἔτους τῆς εὐσεβείας Θεοῦ ἡμετέρας βασιλείας, δέον ἀριθμεῖν πάντας τοὺς συναγομένους ἑαυτούς, ὅσαπερ οὖν μέχρι τῆς ἐνεστώσης ια' ἐπινεμήσεως συνάγονται ἐπὶ ια'. Καὶ δέον λαβεῖν τὸ δ' αὐτῶν καὶ προσθεῖναι αὐτοῖς ὅπερ ἐστὶ δύο. δ' γὰρ δύο γίνονται ε', ἀπομβᾶσι γ', ὧν τυπὸς ε' δέον τὸ δ' λαβεῖν. αὐτὰ γὰρ τὰ τρία τὰ μένοντα σημαίνουσι τὰ τελεία ἔτη τὰ μετὰ τὸν δίσεκτον. Οσα γὰρ μένουσι μετὰ τὸ λαβεῖν τὸ δ', εἴτε ἓν, εἴτε δύο, εἴτε τρία, (εἰ ἦ) τὰ ἴσα, ὡς εἴρηται τὰ μετὰ τὸν δίσεκτον σημαίνουσι. Καὶ οὐ δεῖ τοίνυν λαμβάνειν τὸ δ'. Δέον ὂν, ὡς εἴρηται, τὸ δ' τῶν συναγομένων ἐστὶν ἀπὸ τῆς α' ἐπινεμήσεως πάντων προσίθεναι αὐτῇ, ὅσαπερ οὖν τοῖς ια' ἔτεσι, τὸ δ' αὐτῶν, τυπίσιν, τὰ β',

bris unam, & unam Januarii. Ita erunt numero VI. Inde duobus pro Februario menſe ſubductis, reſtabunt quatuor. Deinde manifeſtum eſt quatuor menſium, Martii, Maii, Junii, & Auguſti pro ſingulis, diem unum eſſe adjiciendum. Hi enim omnes XXXI. dies habent. His VI. additis, fient, Auguſto exeunte, VIII. Illis VIII. diebus cum quinque dies detraxerint, unumque inde menſem conflarint Alexandrini, quem & πανδήμους, id eſt quinque dierum, appellant, tres deinde relinquunt dies Septembri ineunti rurſus adjiciendos, ſi quis velit Thoth Alexandrinum menſem reperire, qui illum excipit (diem dixi) πανδήμους, dierumque trium auctarium complectitur. Ita rurſus & menſes numerare oportet, ſingulorumque menſium diebus ſingulis redundantibus tres illos augere. Quoties vero annus eſt Biſſextus, ſolent Alexandrini, in anno ante Biſſextum (id eſt quando ſupputationem impleverint) in illo (inquam) anno, & eo quidem ſolo, finito jam Auguſto (quem illi Meſori vocant) pro quinque dierum menſe, ſenum dierum illum conficere. Demptis itaque VI. diebus ex VIII. dierum numero, (quem dixi) redundantium, reliquæ erunt duæ. Quapropter illo anno, & quidem Biſſexti illo ſolo, duæ dies adjiciendæ ante Septembrem; & pro Februario, non duæ, ſed unica eximenda, quia Februarium in Biſſexto XXIX. dierum faciunt Romani. *Edit. Pariſ. pag. 477.*

Methodo qua Paſcha, ſecundum Eccleſiaſticam Traditionem, ſit inveſtigandum.

DIES omni cultu digniſſima, qua vivificæ Reſurrectionis Domini noſtri & veri Dei Jeſu Chriſti feſtum celebramus a XXII. menſis Martii incipit, ipſaque illa XXII. & ad XXV. menſis Aprilis pertingit, quam & ipſam includit XXV. Neque enim XXI. Martii celebratur, neque Aprilis XXVI. Obſervari autem ſolet a Luna XV. & ea ipſa, uſque ad Lunam XXI. & eam quoque ipſam. Nec enim Luna XIV. ſolet, nec etiam XXII. Hoc autem modo invenitur hujus feſti dies ſecundum calculum Eccleſiaſticum. Quærere oportet in primis Epactas Solis & Lunæ. Sic autem invenientur Epactæ Solis. Ab indictione prima nuper præterita, tertio nimirum anno noſtri Deo grati Imperii, annos omnes oportet in unam ſummam collectos numerare. Ita uſque ad Indictionem, quæ jam adeſt, undecimam, colliguntur anni XI. Horum quartam partem, binarium ſcilicet, accipies, addeſque ſuperioribus. Bis enim quatuor VIII. ſunt. Reliqui ſunt tres quorum quartam partem non accipies. Indicant enim tres illi reliqui tres annos a Biſſexto. Quarta enim parte detracta, quæ ſupererunt, ſeu unus, ſeu duo, ſeu tres, annos indicant, ut dictum eſt, qui ab ultimo Biſſexto tranſierint. Quare horum pars quarta accipienda non eſt. Ergo annorum a prima Indictione collectorum pars quarta, uti diximus, Indictioni ſemper addenda erit, ut in hac

ipſa Indictione, quæ jam adeſt, XI. pars ejus quarta, nempe binarius; factaque additione, quartæ unius unitas rurſus ſemper eximenda; tum reliqua per VII. partiere, & quæ deinde ſupererunt, ea Solis Epactas appellabis. Exempli gratia, jam XI. eſt a prima Indictione annus. Horum quarta pars duo quibus additis ſunt XIII. Rurſus unitate, per perpetuam regulam, ſublata, reſtant XII. His per VII. divitis ſupererunt quinque pro XI. Indictione, Solis Epactæ. Sic autem reperiuntur Epactæ Lunæ. A Mauricii beatæ memoriæ Principis Indictione ſepone annos uſque ad XI. Indictionem XXXIV. Quotquot autem reperti fuerint XIX. annorum Cycli illi ex annorum prædicta collectione detrahendi, qui autem ſupererunt per XI. multiplicandi, inde menſes XXX. dierum omnes detrahendi, numero reliquo Epactæ Lunæ reperientur. Sic ab octava, uti dictum, Indictione ad illam, quæ jam inſtat, undecimam annos accipimus XXXIV. His uno Cyclo novemdecennali ſubducto, manebunt anni XV. Illos ſi per XI. multiplices, dant annos CLXV. Hinc ſubducimus menſes XXX. dierum, id eſt quinquies triginta, (ſeu, quod eodem redit) dies CL. ita manebunt dies XV. pro Epactis Lunæ. Porro Epactis Lunæ dies VIII. ſemper addendæ ſunt. Quare cum in ea quæ jam adeſt XI. Indictione Epactas Lunæ habeamus XV. octo præterea dies addimus, fientque numero XXIII. Pro hoc autem numero illum ſemper accipere oportet quo deficit a numero dierum XLIV. nempe numerum XXI. indicatque Martii XXI. hujus Indictionis XI. Lunam fore XIV. Et quidem Lunæ XIV. ita obſervanda eſt. Seu enim octonarium ſuperet, numerus ei geminus quo deficit a XLIV. pro die Martii accipiendus eſt; ſeu ab octonario deficiat, colligendum inde in Aprilem incidere Lunam XIV. Et quidem ſi ſit Aprilis VIII. minor, e reliquo numero quo deficit ad XLIV. ſemper unitas detrahenda eſt, reliquus erit Aprilis dies quo Luna invenietur XIV. Sin vero collectæ Lunæ Epactæ cum additione ſupradicta numerum complementi, quo deficit XLIV. relinquant menſe majorem; demtis XXXI. reliquum ſcies numerum eſſe Aprilis quo Luna XIV. invenienda ſit. Quod ſi anni ab VIII. Indictione Mauricii beatæ memoriæ, per novendecim annorum Cyclos diviſi nihil faciant reliquum, ſed poſſint omnes in pares Cyclos reſolvi; nullas annus iſte habebit Epactas. Proinde ſolum octonarium accipies Epactis Lunæ, per perpetuam regulam, addendum; & quo ſuperatur a XLIV. numerum obſervabis, verum ſubductis XXXI. eoque die Lunam dices XIV. Cum enim Epactis illa careat Indictio, habemus tamen numerum octonarium Epactis adjiciendum, cujus & reliquum accipimus qui ei deeſt ad XLIV. eſt que ille reliquus XXXVI. Subductis itaque (uti jam ſuperius diximus) XXXI. reſtant V. ex quo diſcimus, quoties occurrit Indictio, Epactis deſtituta, quintum Aprilis Lunæ eſſe XIV.

Edit. Paris. pag. 478.

pag. 479.

ἐμπὶ τὸ γινέσθαι τὴν προσθεσιν τῶν ἑνὸς δ', δίον πάντοτε ἀφαιρῶν ἓν καὶ μενίζειν εἰς τὸν ζ ἀριθμὸν, καὶ τὰ γινόμενα, ἤτοι μένοντα λέγειν τὰς ἐπακτὰς εἶναι τῆ ☉. Οἷον γὰρ εἰσὶ ια ἐπὶ τὰ ἀπὸ τῆς προτέρας ἐπινεμήσεως, τὸ δ' πέντε β', προστιθεμένων τῷ β', γίνονται ιγ'. Ἀφελόντες α' πάντοτε, μένουσιν ι β', καὶ μενίζοντες εἰς τὸν ζ ἀριθμὸν, καὶ ποιοῦντες ἓν ζ, δεύτερον πάλιν τὸν μένοντα ἀριθμὸν, καὶ αὐταὶ εἰσὶν αἱ ἐπακταὶ τῆ ☉, τῆς ια ἐπινεμήσεως. Αἱ δὲ ἐπακταὶ τῆς ☽ δεύτερον αὖπως. Δίον ἀπὸ τῆς ἐπινεμήσεως τῆς ἐπὶ Μαυρικίου τοῦ ἐν Δεσπόταις τῇ λήξει, μενίζειν τὰς χρόνους, οἵτινές εἰσι μέχρι τῆς ια ἐπινεμήσεως λδ', καὶ δίον πάντοτε ὅσαι ἑπταπαιδεκαπενταδες δύνασθαι ὑπεξελεῖν ἐκ τῶν συναγομένων χρόνων, καὶ τὰς ἀπομένοντας χρόνους πολλαπλασιάσαι εἰς τὸν ια ἀριθμὸν· καὶ δίον ἀφαιρεῖν ὅσοις ἂν εὑρωμεν μονὰς ἀπὸ λ' ἡμερῶν. καὶ ὑπολείπεται ὁ καταλιμπανόμενος ἀριθμὸς αἱ ἐπακταὶ τῆς ☽. Οἷον γὰρ λαμβάνωμεν ἀπὸ τῆς ε, ὡς εἴρηται, ἐπινεμήσεως μενίζει τῆς ἑπομένης ια ἐπινεμήσεως ἑπτὰς λδ'. καὶ ἀφαιρῶμεν πάντων τῶν μίαν ἑπταπαιδεκαπενταδα, καὶ μένουσιν ἐπὶ ια'. Ταῦτα πολλαπλασιάζοντες ἐπὶ τὸν ια σωναγωγὴν ρξς'. Ἀφαιρῶμεν ἀπ' αὐτῶν τὰς ἀπὸ λ' ἡμερῶν μονὰς, τουτέστι λ' ρ' ἡμέρας, καὶ μένουσιν ἡμέραι ια', αἵτινές εἰσιν αἱ ἐπακταὶ τῆ ☽. Ἐ δίον πάντοτε προστιθέναι τῆς ☽ ἑπτὰ ἡμέρας. Οἷον ὅταν ἔχοντες ἐν τῇ ἑπομένῃ ἐν ια ἐπινεμήσει τὰς ἐπακτὰς τῆς ☽ ιβ'. προσλάβωμεν αὐταῖς πάς ἡ ἡμέρας, ἐ γίνον) * τῷ ἀριθμῶν κγ'. Καὶ δίον λαβεῖν πάντοτε τῷ ἀριθμῷ τὸν τὸν λείποντα εἰς τὰς μδ' ἡμέρας ἀριθμόν· ὑπεξελωμεν γινόμενα τὸν ἀριθμὸν κα, ἐ σημαίνει ὅτι κα Μαρτίου τῆς ἑπομένης ια ἐπινεμήσεως, γίνεται ἡ ιδ' τῆς ☽). Εἶτι τῷ ἑπτὰν ἡ ἀπομένοι μεταλαβεῖν εἰς τὰς μδ' * μέρον τῷ Μαρτίῳ ἐστί. Καὶ ὅπου δεῖ πεῖσαι ἢ ιδ' ἢ ☽) Ἔτι δὲ ἧττον τῷ ἡ ὑπερθῇ, εἰδέναι δίον ὅτι τῷ Ἀπριλλίῳ ἐστιν, ὅτι ἡ ιδ' τῆς ☽) ἐστι. Καὶ ἐὰν ἔλαττον τῷ ἡ ἐστι ἢ Ἀπριλλίου, δίον ἐξ αὐτῶν τῷ μεπάστων εἰς ἢ λείποντα εἰς ἢ μδ' ἀριθμὸν ἓν πάντοτε ἀφαιρεῖν, καὶ ὁ καταλιμπανόμενος ἀριθμὸς ἐστιν Ἀπριλλίου ἐν ᾧ ιδ' τῆς ☽) ὑπεξέσεται. Εἶτε ὁ λείπων εἰς τὸν μδ' ἀριθμὸν τῷ συναγομένων ἑπακτῶν ἢ ☽), δίον τὰ λά ὑφελεῖν καὶ εἰδέναι ὅτι ὁ ἀπομένων ἀριθμὸς Ἀπριλλίου ἐστίν, ἐν ᾧ ιδ' ἢ ☽) ὑπεξέσεται. Εἰ δὲ ἀναλύσωμεν οἱ χρόνοι ἀπὸ ἢ ἡ ἐπινεμήσεως ἢ ἐπὶ Μαυρικίου ἢ ἐν ἐνιαυτῷ τῇ λήξει τῆς ἑπταπαιδεκαπενταδος εἰς μηδὲν λήξωσιν, ἀλλὰ πάντες οἱ χρόνοι εἰς ἑπταπαιδεκαπενταδας ἀναλυθῶσι· δίον τὸν ἑνιαυτὸν ἐκεῖνον ἀνέπακτον λέγειν, καὶ μόνον ἢ ἡ ἀριθμὸν πάντοτε προστιθέμενον ἢ ἑπτακταῖς τῆς ☽) λαμβάνειν, καὶ τὸν λείποντα πάντῃ τῷ ἀριθμῷ εἰς τὸν μδ' αὐτῶν δίον τηρεῖν, καὶ ἀπὸ τούτα ἀφαιρεῖν λα, καὶ τότε λέγειν ιδ' τῆς ☽) εἶναι. Τῆς γὰρ ἐπινεμήσεως ἐκείνης ἀνέπακτα ὄντος ἔχομεν τὸν προστιθέμενον ταῖς ἑπτακταῖς ἢ ἡ ἀριθμὸν, καὶ λαμβάνομεν τὰ λείποντα εἰς τὸν μδ', καὶ γίνεται ὁ μένων ἀριθμὸς λς'. Ἀφαιρῶμεν οὖν, καθὰ ἀνωτέρω εἴρηται, τὸν λά ἀριθμὸν, * μετὰ β' ἀριθμὸς σημαίνει ὅτι τῇ πέμπτῃ τοῦ Ἀπριλλίου γίνεται ἡ ιδ' τῆς ☽), ὅπερ ἀνέπακτός ἐστιν ἐκείνη ἡ ἐπινέμησις.

* f. μένων

Εἰ

Εἰ μέντοι ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἑκοίας ἐστὶν ἐν ᾗ ιδ᾽ τῆς ☽ γεγένηται; εἴτε εἰς Μάρτιον, εἴτε εἰς τὸν Ἀπρίλλιον τυχὸν αὐτὴ ἐμπίπτει, γινώσκεται τῷ τρόπῳ τούτῳ. Δίον τὰς ἐπακτὰς τῷ ☉ φροσιθέναι ταῖς ἡμέραις τοῦ μηνὸς ἐν ᾗ ἡ ιδ᾽ τῆς ☽ γεγένηται· Ὥσπερ οὖν αἱ ἐπακταὶ τῷ ☉ ἐγένοντο· τῷ ἀριθμῶν ε, ἡ δὲ ιδ᾽ τῆς ☽ εἰκοστῇ Μαρτίου ἐπέπιπτεν, ἐν ᾗ ἡ ιδ᾽ τῆς ☽ ἔφθασε, γεγένηται κς᾽ τῷ ἀριθμῷ. Καὶ δίον πάντοτε καθόλου ἐστὶν ἐν Μαρτίῳ ἡ ιδ᾽ τῆς ☽ πάσαρας φροσιθέναι. Γίνονται δὲ ἐν τῇ ἐνεσαμήνῃ ἐν τῷ ἐπισημάσει, λ΄. Ἐὰν δὲ εἰς Ἀπρίλλιον ἐμπέσῃ ἡ ιδ᾽ τῆς ☽, ἡ δεῖ φροσιθέναι τὰς δ᾽. Δίον πάλιν μεῖζον τὸν γινόμενον ἀριθμὸν εἰς τὸν ζ. Ὥσπερ οὖν μεῖζόντες δ᾽ ζ καὶ, εὑρίσκομεν μονάσας ἐκ τῆς λ΄ δύο ἡμέρας, αἵτινες σημαίνουσιν ὅτι δευτέρα ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἐστὶν ἡ καὶ τῷ Μαρτίῳ μηνὸς ἐν ᾗ ἡ ιδ᾽ τῆς ☽ ἔφθασε. Τῆς οὖν κ ἁ τοῦ Μαρτίου μηνὸς οὔσης, ὡς εἴρηται, τῆ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος, ☾ φροσιθεμένων τῷ ἀριθμῷ τῶν ἡμερῶν τῷ μήκει τῆς Κυριακῆς ἐφίσταται τῇ κζ τοῦ Μαρτίου ἡ ἁγία καὶ ζωοποιὸς ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τοῖς βουλομένοις γνῶσιν γίνεται, φροδήλως τοῦ ἑνὸς τοῦ ἐπικτοῦ πάντοτε φροσιθεμένου καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῆς ἐπισημάσεως τῆς ἡμετέρας σωτῆρος Θεοῦ βασιλείας εἰς τὸ γινώσκειν τὰς ἐπακτὰς τοῦ ☉, καὶ ἀπὸ τῆς ἡ ἐπισημάσεως τῆς ἐπὶ Μαυρικίου τοῦ εὐσεβοῦς τῇ λήξει εἰς τὸ δύνασθαι τὰς ἐπακτὰς τῆς ☽ κατὰ τὰς προειρημένας τρόπους. Καὶ δεησόμεθα, κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν τῶν ἁγίων Πατέρων παράδοσιν, τῷ ζωοποιῷ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐπιτελοῦντες, χαίροντες, καὶ δοξάζοντες τὸ πανάγιον αὐτοῦ ὄνομα σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Qua autem Septimanæ feria Luna illa XIV. inveniatur, ſeu in menſem Martium, ſeu potius in Aprilem fortaſſis incurrerit, hoc modo inveſtigamus. Diei menſis, quo Luna XIV. inventa eſt, Epactæ Solis addendæ. Epactæ Solis jam V. ſunt, Luna autem XIV. in Martii Incidit XXI. quo ipſo die eam habet ætatem Luna. Sic fient numero XXVI. Semper autem (quoties in Martium cadit Luna XIV.) (quatuor) addenda, fientque, noſtra Indictione XI. XXX. Quod ſi in Aprilem ea Luna XIV. inciderit, quatuor addenda non ſunt. Ergo numerus inde conflatus per ſeptena dividendus. Ita jam quater VII. fiunt XXVIII. Reliquæ ſunt e XXX. duæ dies, id nempe indicantes ſecundam eſſe Septimanæ feriam diem illam Martii XXI. cui concurrit Luna XIV. Cum itaque dies Martii XXI. ſecunda ſit Septimanæ feria, reliquis præterea ad Dominicam uſque diebus additis, Martii XXVII. invenietur ſancta & vivifica Reſurrectionis dies pro Indictione XI. Ad eumdem modum, pro quocumque anno, eadem ſacra & vivifica dies Reſurrectionis Domini noſtri & veri Dei cupientibus innoteſcet, ſi quis velit, pro ſingulis Indictionibus ab Indictione noſtri Dei auſpice imperii unum ſemper annum adjicere, ad indagandas Epactas Solis; & ab octava Mauricii beatæ memoriæ Indictione, methodo prædicta procedere ad Lunæ Epactas ſimiliter inveſtigandas. Ita inveniemus vivificam Chriſti noſtri Reſurrectionem, pro Apoſtolica Sanctorum Patrum traditione celebrare, læti, & ſumma gloria efferentes ſanctiſſimum illius nomen, cum ingenito Patre, & vivifico Spiritu, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum. Amen.

XXII.

VARIÆ LECTIONES

AD EPISTOLAM DIONYSII EXIGUI de ratione Paſchæ, ex Codd. Reg. MCCCCXLV. Colberteo CCXL. & Petaviano, ad Editionem Bucherii pag. 485.

Edit. Pariſ. pag. 480.

Pag. 485. titul. *Incipit Epiſtola Dionyſii Exigui ad Petronium Epiſcopum de ratione Paſchali. Repetuntur.* Ita MSS. *Singulari. MSS. ſeculari. Et ſtabilem. MSS. ac*, &c. *Feſtivitatis unica. MSS. antiquæ. Ordinantes.* Ita MSS. *Preferunt. MSS. exprætferent. Qui etiam.* Ita MSS. *Veneranda MSS. reverenda. Deſciverunt. MSS. diſceſſerunt. Enneacaldecaetiride. MSS. enneacedecetiride. Circulum. MSS. ciclum.*

Pag. 486. *Imo MSS. immo. Et ultimum.* Sequitur, *per annos ſingulis unum numerare curabis, in eo tamen modo anno. Nos autem* CCXL. VIII. &c. *Quod Circulus ipſe. MSS. quod Ciclus ipſe. Propoſitam. MSS. præpoſitam. Ordinem. Deeſt. Annotatas. MSS. adnotatas. Decemnovennalem. MSS. . . his. Hebdomadum. MSS. ſeptimanæ. Domini. MSS. dominicus. Hebdomadum. MSS. ſeptemanarum. In eo tantummodo. MSS. in eo tamen modo. Biſſextus. MSS. biſextus.* Sic alibi. *In illis ſolis. MSS. in his ſolis. Propoſuimus. MSS. præpoſuimus. Dum temporis initium ignoratur.* Deſunt in MSS.

Pag. 487. *Menſis iſte.* Addunt MSS. *nobis. Legislator. MSS. lator legis. Commonet. MSS. admonet. Nocte. MSS. nocte. Die.* MSS. Add. *menſis. Veſperum. MSS. veſperam. Menſis hic. MSS. menſis iſte. Legitur. MSS. intelligitur. Venerabiles* CCC. & XVIII. *Exordium. MSS. initium. Tantorum. MSS. tantarum. Vernalis. MSS. vernales. Conſequatur. MSS. non conſequantur. Qui a duodecimo. MSS. quia* XII. &c. *In quo etiam*, &c. *MSS. ſecutus ſanctioni ſignari dum alia ſupputationis in quo etiamſi luna* XIIII. *Sabbato contigerit, qui ſemel in* XCV. *accedere manifeſtum eſt. Paſchalis feſti. MSS. paſchali feſto. Æſtimantes. MSS. exiſtimantes. Solarem annum. MSS. ſolares annos. Accommodant. MSS. adcom. . . Juxta hanc.* Vocem *hanc* omittunt MSS.

Pag. 488. *Sive potius ſanctionis ignari.* Hæc deſunt. *Perquirunt. MSS. perquirant. Recedunt. MSS. receſſerunt. Ut quando MSS. ut quam. Religionis. Addunt MSS. a tantorum Pontificum conſtitutione. Prorſus.* Deeſt. *Obſervatione. MSS. devotione. Terrarum orbe. MSS. orbe terrarum. Labor eſt. MSS. eſt labor. Secundum. MSS. ſanctum. Nitæam. MSS. Antiochiam. Protulerant. MSS. protulerunt. De Eccl. pellendos. MSS. expellendos de Eccleſia. Seorſim. MSS. ſeorſum. Sed plur. MSS. ſed etiam. Exiterit. MSS. exſtit. . Illi qui. MSS. illos qui. Dei.* Abeſt. *Quid velit. MSS. aliquid. Ut oportet. MSS. ſicut op. . Servantur. MSS. ſervantur.*

Pag. 489. *Indicitur. MSS. indicitur. Deſpexerit. MSS. diſp. . Relatione. MSS. revelatione. Athanaſii.* Add. MSS. *Epiſcopi. Epiſt. Sancti Prot. MSS. Proterii Epiſtola Alex. . Domini.* Add. MSS. *noſtri Jeſu Chriſti. Sive. MSS. qui. Cæterique. MSS. cæteri æque. Similia. MSS. ſimiles. Requirantur. MSS. requirentur.*

VARIÆ LECTIONES
AD EPISTOLAM II. DIONYSII
de ratione Paſchæ. pag. 489.

TITULUS. *Incipit diſputatio Dionyſii Exigui* . *Obſervantiæ* . MSS. *Reverentiæ* , *Oppugationem*. MSS. *obpugnationem* . *Chaled*..... MSS. *Calcid*. *Huic præſenti. hac pr*.. *Decreta*. MSS. *decreuit*. *Quod vero in MSS. quia vero ſcriptis*.

Pag. 490. *Volentibus*. Add. MSS. *veritatem* . *Paterna regula*. MSS. *paterna regulæ* . *Digerere* . MSS. *degerere* . *Cyclo*. MSS. *circulo* . *Incipit* , *&c*. MSS. *incipit anno Cicle Decemnovennalis* . *Emboliſmis* MSS. Add. *vero* . *Quia*. MSS. *quod* . *Aunt ſolaris*. MSS. *ſolis annuum* . *Videtur ſolarem*. MSS. *ſol. vid*. *Circuli*. MSS. *cicli*. *Trecenti*. MSS. *tric*.. *Octogeni*. MSS. *octuageni*. *Quadrans*. MSS *quadrantes* . *Hendecadis*. MSS. *hendecades* .

Pag. 491. *Detrim. Comp*. MSS. *comp. detr*. *Dies unus*. MSS. *unus dies*. *Cycli*. MSS. *circuli*. *Finem ejus*. MSS. *ejuſdem*. *Præfixos dies*. MSS. *dies non ſuos*. *Ratiecinationis*. MSS. *rationis*. *Circulus* XI. MSS. *cyclus* XI. *Quot ſunt dies*. MSS. *q. d. ſ. Diffinitionem*. MSS. *deff*..

Pag. 492. *Colligemus*. MSS. *colligentur*. *Quod quæ*. MSS. *quam*. *Communis annus* MSS. *an*.. *com*., *Quia regula*. MSS. *quæ reg*. *Anno dec*.. Vox *anno* , deeſt , & *deinceps*. *Sunt dies*. MSS. *ſunt d*. *Quia communis eſt* . MSS. *qui communis annus eſt* . Et ſic deinceps , vel *qui emboliſmus annus eſt* . Ultima perioche deeſt in MSS. ac præſertim Colberteo, in quo ſequencia ſubduntur.

XXIII.
DE PASCHATE JUDÆORUM.

POST biduum Paſcha fiet, id eſt, congruum fuit Paſcha Judæorum in æquinoctio , id eſt , in VII. Kalend. Aprilis ; ut in æquinoctio noviſſimo, mundi renovatio & redemptio per necem Chriſti ; quia in æquinoctio mundi fuit contritio & compoſitio , ne diſpar ſibi invicem fieret utraque formatio. Deinde eadem longitudo facta eſt ex potentia Dei tribus primis diebus & noctibus. Sed addit ſol curſum dierum quando inluxit in mundo IIIIto die. Luna contrario dempſit curſum noctium. Etenim ad venerationem & honorem æquinoctii noviſſimi & Paſchæ Chriſti præſignata eſt & facta eſt mundi prima conſtructio in æquinoctio primo. In æquinoctio quoque ſolutio facta eſt & redemptio Iſrael de ſervitute Ægyptiorum , ut in eodem æquinoctio poſt XII. Kalend. April. præcepit filiis Iſrael Paſcha celebrare. Quod eſt typus Paſchæ Chriſti futuri per omnia in finem ex initio. Typus namque Chriſti agnus qui occiſus eſt. Et manducatur cotidie agnus a VII. viris, hoc eſt, a VII. gradibus Eccleſiæ. Tantum autem myſterium Dei ſcitote. Quidem non eſt mirum ſi acciderit judicium, ſi convenerit æquinoctium , quod eſt VIII. Kal. Aprilis, ſexta feria, luna XXIII. & Reſurrectio luna XVI. Poſt XII. Kal. Aprilis , quod eſt æquinoctium vernale , hoc eſt initium anni ſolis , & ante hoc initium non facitur Paſcha apud Hebræos & Græcos & Latinos niſi in errore quod dies Dominica , in qua facta eſt lux , fuit ante XII. Kal. Aprilis, quod eſt in nocte XI. feriæ in anno crucis. XI. autem Kal. April. III. feria , & X. Kal. April. IIII. feria, in quo dictum eſt : *Poſt biduum Paſcha fiet*. Deinde conſentiunt alii quod ita fiat poſt biduum , id eſt , completionem & integritatem duorum teſtamentorum Paſcha & tranſcenſus ad regnum Dei, conveniente in VI. feria æquinoctio, luna XIIII. & ſolemnitate Reſurrectionis, in die Dominica autem totius generis humani, ex quo genere virga de radice Jeſſe exiit: quæ virga redemit Iſrael de Ægypto; quæ converſa eſt in ſerpentem , ut liberarentur Iſrahelitæ ab Ægypto, qui ſerpens homini perſuaſit , hoc eſt, diabolus , mortem. Si ergo mors a ſerpente, virgam ſerpentem, Chriſtus in mortem, ſerpens exaltatur in aere , ut ſanaret vulnera corporum reſpicientium in ſerpentem æneum, ut ſolveret ſervitutem Iſrahelitarum famulantium in Ægypto. Sic homines Moyſi a ſerpentibus ſanabantur a venenis intuendo magnum Sacramentum. Quid eſt intuendo ſanari a ſerpente, niſi credendo in mortuum Chriſtum , ſanari a morte peccatorum , ut liberaretur populus ab Ægypto per virgam in ſerpentem converſam & agnum in Paſcha occiſum , hoc eſt , Chriſtum in mortem. Ita liberatur totum humanum genus a Paſcha Paſſionis ; qui eſt verus ſerpens occidens ſerpentem diabolum , & devorans virgas magorum & philoſophorum & miniſtrorum diaboli. Quid autem converſa virga in ſerpentem , & præcipiente Deo eam tenere, expavit Moyſes & fugit ; quoniam mortificatus eſt Chriſtus , expaverunt & fugerunt diſcipuli. Caudam adprehende, poſteriora adprehende , & ut illud , poſteriora mea videbis. Primo factus eſt Chriſtus ſerpens. Sed cauda retenta facta eſt virga. Primo occiſus eſt, poſtea reſurrexit. Cauda retenta, viſus eſt Cephas , deinde viſus eſt XI. Et jam in cauda ſignificatur ſerpentis finis ſæculi, quia mortalitas generis humani ambulat per mortem diabolo inlatam; ſed in fine ſæculi , ſicut a cauda redimus ad manum Dei , & efficimur ſtabilitum regnum Dei. Poſt hæc autem omnia breviter dicamus , quod numquam factum eſt Paſcha apud Judæos ante XII. Kal. Aprilis; quia luna nata in VIII. Idus Martii , XIIII. eſt in XII. Kal. Aprilis. Obſerva igitur curſum lunarem juxta regulam Græcorum more Ægyptiorum , & non ſecundum epactas , id eſt , adjectiones lunares : quia ibi pervenitur a XIII. luna ad XVI. hic autem ad XV. juxta compoſitionem Joſephi, qui primus conſcribit circulum X.. & VIII. annorum , Athanaſii, Theophili, Cyrilli, * *Dionyſiique Exigui*, uſque dum ſcripſit Victorius Hilarii Papæ urbis Romæ Epiſcopi. Tunc ceſſaverunt Alexandrini diſputatores & Antiocheni circulos poſt alios conſcribere.

Edit. Pariſ. pag. 481.

* Forte eſt gloſſema.

XXIV.

ARGUMENTA ÆGYPTIORUM,

quorum meminit Dionyſius Exiguus in Epiſtola ad Perronium, & Victorius in Canone Paſchali.

INCIPIT calculatio quomodo repperire poſſit quota feria annis ſingulis XIIII. luna Paſchalis, id eſt, primi circuli decennovalis anno primo, quia non habet epactas lunares pro eo quod cum noni decimi inferioris anni XVIII. & ſuas XI. epactas, addito etiam ab Ægyptiis die uno, fiunt XXX. id eſt, luna menſis unius integra, & nihil remanet de epactis. Et quia in Aprilio menſe incidit eo anno luna Paſchalis XIIII. tene regulares in eo ſemper XXXV. Subtrahe XXX. id eſt, ipſa luna integra, remanent V. Quinta die a Kalendis, hoc eſt, Nonis Aprilis, occurit luna XIIII. Paſchalis. Tene ſupra ſcriptos V. Adde & concurrentes ejuſdem anni V. Fiunt X. Hos partire per VII. id eſt, ſepties I. VII. remanent. Igitur tertia feria incurrit luna Paſchalis XIIII. & Dominicus feſti Paſchalis dies luna XVIIII. Item præfati circuli annus ſecundus, a quo ſumunt exordium epactæ XI. & incidit in eodem anno luna Paſchalis XIIII. Martii. Tene XXXVI. regulares in eo ſemper. Subtrahe epactas XI. remanent XXV. Viceſima quinta die menſis a Kalendis Martii, qua eſt VIII. Kalend. Aprilis, occurrit luna Paſchalis, id eſt, XIIII. Tene ſupra ſcriptos XXV. Adde concurrentes ejuſdem anni VI. fiunt XXXI. Adde ſemper in fine hujus menſis regulares XIII. Hos partire per VII. id eſt, ſepties quinque. XXXV. occurrit luna Paſchalis XIIII. & Dominica dies feſti Paſchalis luna XV. Iterum menſe Aprili ſæpe dicti circuli primi anno III. Tene ſemper in eo menſe in primis XXXV. Subtrahe epactas ejuſdem anni XXXIX. remanent. A XXXIII. XIII. die menſis, id eſt, Id. Aprilis, occurrit luna Paſchalis. Tene hos XIII. Adde concurrentes VII. fiunt XX. Adde in Aprili ſemper in inferius regulares VII. fiunt XXVII. Hos partire per VII. ſeptem II. XIIII. remanent ſex. VI. feria erit XIIII. luna Paſchalis, & Dominicus dies Paſchalis luna XVI. Ita ſingulis annis a primo anno uſque ad XVIIII. annum calculabis. Si quando menſe Martio XIIII. luna Paſchalis incurrit, XXXVI. regulares in primis teneas; ex quibus epactas cujus volueris anni * deductas, & concurrentes adjicias, & in fine ſemper XIII. regulares augmentis. Aprilis vero menſe XXXV. ſemper in capite tene; ex quibus ut ſupra * deductas epactas, & adjectis ejuſdem anni concurrentibus ſuis, augmenta latius ac brevius omnia argumenta Paſchalia calculabis. Hoc tamen præterea Lectori ſit cognitum, quoties in utroſque menſes ſupra ſcriptos in prima regula contingit ut deductas epactis amplius a XXX. remaneant, dimitte XXX. Quod ſi unus aut duo ſeu amplius ſuperfuerint, tot dies ipſius menſis a Kalendis ſit luna Paſchalis XIIII. Quando autem deductas epactas infra XXX. ut puta XX. ſeu amplius minuſve remanſerint, item tot dies menſis a Kal. occurrit luna XIIII. Paſchalis. Si enim deductas epactas XXX. tamen remanſerint, quod ſemel in decem & VIIII. annis accedere manifeſtum eſt, XXX. die a Kalend. erit luna Paſchalis XIIII.

Edit. Pariſ. pag. 481.

* deducas

* deducas

XXV.

DE TRIPLICI GRÆCORUM ÆRA, & ea qua utitur Auctor Paschalis Chronici.

CHRISTIANORUM quidem veterum, qui ex LXX. Seniorum auctoritate mundi tempora digesserunt, opiniones sunt admodum variæ. Posterioribus sæculis ad duo vel tria fastigia omnis illa diversitas abiit. Itaque triplex Græcorum æra celebratur. Prima est quæ ab initio rerum ad natalem Christi putat annos 5493. secunda anno mundi 5501. eumdem annum assignat. Tertia anno 5509. Postrema hæc omnium celebrissima, qua Constantinopolitana Ecclesia, eique subjectæ omnes utuntur. Itaque in Codice Juris Orientalis Imperatorum edicta hac æra consignantur. Tum Alexandrinum Chronicon, ac Greci denique recentiores illam adhibent; secundam Georgius Monachus, Theophanes, Nicephorus, & ante hos Sanctus Maximus Monachus usurpant, quam Africani antiqui scriptoris esse capite superiori diximus. Primam autem Panodorus Ægyptius Monachus, qui Arcadio imperante vixit, amplexus est: &, ut arbitror, illius auctor fuit. Hunc enim Georgius Syncellus refert anno mundi 5493. natum asseverasse Christum.

Et horum trium intervallorum origines, & in iis disputandis Scaligeri, & aliorum errata patefaciamus. Tria quædam in illis animadvertenda sunt. Primum annorum initium, quod alii ab autumno, alii a vere putare annos incipiunt. Alterum, Natali Christi, in quem velut in communem terminum computi illi desinunt: tertium, cyclorum characteres anois singulis attributi. Horum ἐυσύμματος in triplici Græcorum computo magnopere necessaria est, quorum ex neglectu vel ignoratione multiplex error admittitur.

Quod ad initium igitur annorum pertinet, alii, ut diximus, annos suos ab orbe condito istæ dinumerant, ut eorum primordium in verno mense constituant. Chronici Alexandrini scriptor, qui tertiam æram sequitur, hoc est ultra 5500. Christi natalem extendit annum, caput annorum ab æquinoctio verno & Martii XXI. deducere se profitetur, & imprudens tamen interdum orditur a Septembris, quæ res & Chronicon ipsum conturbat, & lectoris confundit ingenium.

Pag. 168. Pag. 169. Christum esse baptizatum refert anno mundi 5536. Januarii VI. Ind. I. Tiberii decimo quinto, Rufo & Rubellino Coss. Paulo post vero annum sequentem 5537. a XXI. Martii docet incipere, eadem Indictione prima. Tum apertius deinde, Indictione II. anno Tiberii XVI. notat annum mundi 5538. a orbe condito, & ejus initium repetit a XXI. Martii.

Pag. 169. Pag. 170. Verum eadem pagina, in qua primum Pascha tribuerat anno mundi 5537. quem & a XXI. Martii die inchoari dixerat, subinde annum eumdem 5536. numerat. Neque librarii hic error est: nam & illius numeri partitio per 19. ad cyclum eruendum, & epactarum solis investigatio demonstrant, ipsummet annum, quem ab orbis initio 5537. putaverat, mox statuit 5536.

Pag. 172. 173. Præterea auctor idem scribit ab orbe condito, ad XXI. Martii diem ejus anni, quo baptizatus est Christus, Indictionis primæ, colligi annos 5537. ac statim Indictione II. Tiberii XIV. annum 5538. iniri a XXI. Martii anno nono cycli lunaris, solaris XXII. Manifeste annum 5538. incipit a XXI. Martii, ejus anni Juliani, in quo Christus a Joanne baptizatus est, quinque cyclis Romanis prælatus fuit, solis X. littera B. anno mundi 5537. & post tres menses, Indictione II. anno Tiberii XVI. mundi 5538. primum Pascha celebrasse: cujus decima quarta luna contigit Aprilis XV. feria VI. Fuit itaque cyclus idem, qui & antea, solis, nimirum X. lunæ vero XI. Hæc ambo cum Indictione II. In alium annum competere nequeunt, quam 4742. periodi Julianæ, ut ex Methodo libro VII. cap. IX. intelligi potest. Igitur eodem anno Juliano desiit annus mundi 5537. die Martii XX. & sequenti, annus 5538. iniit. Atqui annus idem ille 5538. nonnisi 5536. ab eo putabatur. Quocirca duplex initium anni in animo ille scriptor habuit, & utrumque per imprudentiam permiscuit. Annus Constantinopolitanus una cum Indictione a Septembri incipit. Annus Christianus quo Chronici auctor uti se profitetur, init a XXI. Martii, VI. mensibus post civilem. Quare Christus baptizatus est anno mundi 5537. a Septembri, a Martio vero, 5536.

Pag. 157. & 159. Chronicon vero præposterе annum illum 5537. a Martio putavit: unde sequentis Martii XXI. die 5538. iniit. Quod enim ita se res habeat, ex eo patet, quoniam anno 5507. mundi currente natum asserit Christum Lentulo & Pisone Coss. Post hos vero Coss. paria XXXI. subjicit: quorum in postremum, nempe Rufi & Rubellini, baptismum conjicit. Si ad annos 5507. currentes a Septembri addideris XXXI. annus 5538. a Septembri orietur. At ille scriptor, quasi annus 5537. a Martio procederet, 5538. non a Septembri sequente, sed a Martio putavit. Non aliter extricari istæ possunt, quam hac probabili conjectura. Quamquam in illa tota disputatione Chronologica de Natali & Passione Christi mire perplexus est, & annos duos dissimulat, ac supprimit, quod suo loco declarabitur. Ex

Pag. 150. Pag. 172. eadem hallucinatione, Indictiones, quas a Septembri inchoari scripserat, a Martio similiter orditur. Quippe Indictionem II. una cum anno Tiberii XVI. & mundi 5538. a XXI. Martii proficisci docet.

XXVI.

DE DUABUS EPOCHIS CHRISTI, ex ſententia Panodori & Dionyſii, ac Iſaaci, ſeu recentiorum Scriptorum.

Ex ed. Petavii lib. 8. Auctarii c. 1. p. 393.

ERIT qui ad illas duas tertiam putet adjungendam, quæ annum Incarnationis & Natalis computat ab Adamo 5507. quam adhibent auctores aliqui, ut Alexandrinum Chronicon, uno minus Cedrenus, qui anno 5506. id eſſe factum aſſerit; & qui anno 5500. ortum Chriſti, Paſſionem 5533. aſſignant, errare contendit. Sed hanc æram ab illa, quæ eſt Iſaaci, diſcrepare non arbitror, ſed in eodem computo diverſum annum Incarnationis præfixiſſe, puta biennio æram communem antevertere, & ſi de amborum illorum ſententia nihil certe conſequi poſſimus, præterea quod imperite omnia permiſcent, & eos caracteriſmos adhibent, qui conciliari invicem nequeunt. Adde Cap. V.

XXVII.

METHODUS EPACTARUM ET NOVILUNII INVESTIGANDI RATIO, qua utitur Auctor Chronici Paſchalis.

Ex eodem Petavio lib. 13. de doctr. temp. cap. 5.

CHRONICON Alexandrinum aliquot locis epactarum methodum ac novilunii inveſtigandi rationem explicat; quam quidem a Martio menſe deducit, & ab ejus XXI. die. Nam XX. primos dies perpetua lege ad epactas adjicit. Epactas autem non eodem modo computat. Quippe alibi populari calculo decem ad aureum cyclum lunæ labentem adjungit: alias ex Dionyſii, Bedæ, cæterorumque computiſtarum præſcripto decem ad anni ſuperioris cyclum addit. Exempli cauſa anno mundi 3838. quo exodum conſignat, cyclum lunæ XIX. numerat, eique tribuit epactas XXX. hæc eſt plebeja epactarum methodus. At vero 5507. in quem natalem Chriſti confert, cyclum lunæ computat XVI. epactas vero XV. Ubi epactas appellat dies reſiduos ex anno ſuperiore, ac jam præterito, quomodo & Dionyſius ac Beda uſurpare ſolent. Ita cyclo X. epactas aſſignat IX. & cyclo IX. epactas XXVIII. Hoc igitur modo cum & a Martio epactarum ratiocinia procedant, & præteriti anni reſidui dies aſſumantur, falſa erit Scaligeriana methodus, quia idcirco decurtatam æram annis XIV. exiſtimat, ut a Septembri epactarum progreſſione facta, novilunia diebus ſuis redderentur. Nam in illa Chronici doctrina, epactæ ſolæ abſque regularibus illis, cum diebus menſis copulatæ neomenias exhibent in primo menſe. In cæteris regulares adhibentur: Aprilis videlicet, I. Majo, II. &c. Septembri, VIII. Doceamus hoc uno aliove exemplo. Eſto cyclus Dionyſianus XII. Conſtantinopolitanus X. epactæ ex Alexandrino Chronico erunt IX. Ex porro cum XXII. Martii die, dant XXXI. ſive novilunium. At in Septembri iiſdem cyclis, epactæ IX. cum XV. die Septemb. & regularibus VII. totidem dies conficient, nempe XXXI. Item cyclo Dionyſiano XI. Conſtantinopolitano IX. epactæ XXVIII. ex Alexandrini Chronici methodo cum tertio Martii dant novilunium. In Septembri eædem epactæ XV. cum regularibus VII. & IX. diebus Septembris idem novilunium oſtendunt. Apparet ergo nulla computi mutilatione opus eſſe ad lunares epactas procudendas, quæ cum *vetuſtis* menſis & regularibus neomenias exhibent: ſiquidem æra illa communis, cujus in annum 5509. Dionyſianus Natalis comperit, citra diminutionem ullam, idoneas ad lunarem methodum epactas efficit. Quod ſi epactarum calculus a Septembri initium ſumeret, tum quidem additis ad cyclum Dionyſianum tribus, epactæ propagarentur, quæ cum *vetuſtis* menſis & uno præterea regulari, XXXI. conſtarent. Sed ex eo minime ſequitur Conſtantinopolitanos compoſitum iſtum illius rei cauſa annis XIV. mutilaſſe: cum, ut oſtendimus, annus Natalis vulgaris non in annum 5493. æræ illius decurtatæ, ſed in 5493. incidat. Poſtremo ſi in eadem æra, cujus annus 5509. vulgari Natali congruit, epactas plebejo more formaveris, additis ad cyclum anni labentis decem, tum præter epactas regulares aſſumendi erunt, & quidem plures: quemadmodum & in Dionyſiano cyclo accidit, in quo epactæ quæ ex aureis numeris conſurgunt, regulares omnibus numeris exigunt. Eſto cyclus Dionyſianus IX. Conſtantinopolitanus VII. epactæ XVII. cum XVIII. die menſis, relinquunt V. Addendi igitur regulares XXVI. Sed hæc methodus minus eſt priore illa probabilis.

Edit. Pariſ. pag. 484.

Pag. 61. Pag. 160. Pag. 173.

XXVIII.

METHODUS AD PASCHALES TERMINOS, sive Judaica Paschata cognoscenda, qua Auctor Chronici Paschalis utitur.

Ex cod. Petavio lib. v Auctarii c. 11.

Est Græcorum Computatorum & alia methodus ad Paschales terminos, sive Judaica Paschata cognoscenda, quam Chronicon Alexandrinum sequitur: cui non multum dissimilis est ea quæ in Computo Andreæ Hierotolymitani legitur, cujus declaratio ad ea quæ capitibus antecedentibus explicata sunt non parum conducet.

Annis ab Adamo per XIX. distributis, cyclum lunæ, & ei congruentes epactas invenire jubet. His deinde dies XIII. addere πρὸ τῆς ἑωθινῆς, quæ antecedunt luminaria. Item προσέλληνες, *antelunares* VII. Tum ad compiendam decimam quartam, quot opus est dies adjicere. Facilis est methodus, a Kalendis Martiis, ad VIII. usque diem, quæ prima est Neomenia Paschalis, dies sunt VII. Ii propterea προσέλληνες vocantur, quia primam Neomeniam præcedunt. Inde ad XX. Martii, dies XIII. qui πρὸ τῆς ἑωθινῆς appellantur, eo quod primam ac citimam omnium decimam quartam proxime antecedunt, quæ est XXI. Martii. Luminarium autem oppositio fieri ab illis putabatur in termino Paschali. Itaque citra ambages, dies XX. ad epactas addendas esse præscribi poterat. Jam si conflata dierum summa minor sit quam XLIV. reliquos adjice, donec XLIV. complcas: quicquid additum erit, post XX. Martii putabitur, ostenderque Paschalem terminum. Sin dies XLIV. aut plures etiam numerentur, tantum adde dierum, quantum necesse est, ut diebus ablatis, quatuordecim resideant: & idipsum quod adjeceris, post XXI. Martii putare incipe. Etenim decima quarta quælibet citra Martii XXI. incidens nondum Paschalis est: ob id calculus ultra propagandus est. Esto cyclus Constantinopolitanus XIV. qui est Romanus XVII. epactæ sunt IV. quæ cum viginti Martii conficiunt XXIV. Ut autem ablata integra syzygia, reliqui sint dies XIV. adde XX. fiunt XLIV. dies. Porro additicii illi XX. a XXI. Martii ad IX. Aprilis perveniunt: quo die XIV. Paschalis convenit cyclo lunæ Nicæno XVII. Rursus cyclo V. Constantinopolitano Romano VIII. epactæ XXV. quæ cum XX. diebus Martii dant XLV. Ut igitur LXXIV. dies existant, addendi XXIX. sient LXXIV. Detractis LX. residui sunt XIV. Cæterum ad XX. dies Martii additis XXIX. & ex summa XLIX. deductis XXXI. Martii, restat Aprilis XVIII. in quam terminus Paschalis Nicænus congruit, cyclo VIII.

XXIX.

LATERCULUS MENSIUM MACEDONICORUM, quos Scriptor Chronici Paſchalis, ut & mediæ vetuſtatis Scriptores Chriſtiani cum Syromacedonicis ſeu Antiochenis confundere ſolent.

Ἀπελλαῖος,	Januarius,
Αὐδυναῖος,	Februarius.
Περίτιος,	Martius.
Δύστρος,	Aprilis.
Ξανθικὸς,	Majus.
Ἀρτεμίσιος,	Junius.
Δαίσιος,	Julius.
Πάνημος,	Auguſtus.
Λῶος,	September.
Γορπιαῖος,	October.
Ὑπερβερεταῖος,	November.
Δῖος,	December.
Ἀπελλαῖος,	

Digitized by Google

NOTÆ
IN CHRONICON
PASCHALE.

NOTÆ IN CHRONICON PASCHALE.

Edit. Paris. pag. 489.

Pag. 17. A. OMOT) Occurrit hæc vox crebrius in hoc Chronico, pro collectione temporum exactorum, quam ἀριθμὸν χρόνων καὶ ἐτῶν, seu *summam*, vocant Græci computatores, ut Eusebius in Chronico, & ex eo Georgius Syncellus, qua ea temporum designantur intervalla in quibus quicquid per annos expansos, qui iisdem Græcis κατὰ ἔτη dicuntur, supra digestum est, unico numero colligitur, ut pluribus observant Josephus Scaliger lib. VIII. de Emendat. temp. statim initio & in Animadversionibus ad eundem Eusebium pag. 102. edit. quam hic sequimur, Petavius in Auctario librorum de Doctrina temporum libro VIII. cap. I. & alii. Observandum tamen Holstenium hanc ἐτῶν δ', seu vocem ἐτῶν, adscribere dumtaxat annis vel ætatum vel imperii aut regni cujusvis, cum iis qui annos mundi conditi designant, vocem κόσμου, pro ἐτῶν adscribat, non quod Codex quem vidit ita præferat, sed, ni fallor, ex ingenio, uti mox, ubi de filiis Noe agitur. Minor enim numerus horum natalem, alter mortis tempus a mundo condito indicat: nihil tamen mutandum duximus ab editione, satis esse de hisce monuisse lectorem arbitrati.

Pag. 18. C. Περὶ τῆς προφητείας Ενὼχ) Libro scilicet apocrypho; cujus præ cæteris meminit Georgius Syncellus in Chron. ubi de Angelis ἐγρηγόροις, & de quo Salianus anno DCCCCLXXXVII. n. XIV. & alii, quos is laudat.

B. Μαθουσαλᾶ) Vide Petavium lib. IX. de Doctr. temp. cap. VIII.

Pag. 19. A. Καὶ βοξβ'.) LXX. Seniorum epocham XX. annis ampliorem epocha Africani, Nicephori Patr. Constantinopolitani, Honorii Augustod. & aliorum hic observat Scaliger lib. V. de emendat. temp. quem consule, ut & Petavium lib. IX. de Doctr. temp. cap. X. & XI. ubi multa de diluvii epocha; de qua sic Joannes Antiochenus, ἔτη ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ, βοτβ'. nisi mendum sit in Cod. Reg.

C. Οἱ υἱοὶ τοῦ θεοῦ) Filios illos Dei, qui filios hominum adamasse dicuntur Genes. VI. corporeos esse persuasum habuisse plerosque, ut inter cæteros Augustinum, observant pariter idem Petavius ad Epiphanium Hær. LXIV. n. XXI. Salianus n. 1. XLII. & alii.

E. Σαμψιάτης) Vide Cotelerium ad lib. V. Recogn. cap. XXIX. & Stephanum *Le Moine* to. II. Varior. Sacror. pag. 650. & seqq.

Pag. 20. A. Ἀλληρὸς, καὶ μετ' αὐτὸν Ἀλλαρὸς) Georgius Syncellus pag. 18. Ἀλλαρὸς habet. Vide Salianum in scholiis ad an. MXLII.

B. Βήρωσος) Ea verba desumpta sunt ex Josephi lib. I. contra Apionem pag. 1043. quæ hic restituimus, non vero ex lib. I. Antiq.

Καὶ τὰ μεδᾶ) Hæc absunt a Cod. Holstenii usque ad voces, καὶ τὸν Σὶδ.

C. Κλημὼ) Leg. Κλήμεντι, uti restituimus vel ἐν τῷ Κλημέντος, ut infra. Locus exstat in Recognit. lib. IV. n. XII. XIII. & in Clementin. Homil. VIII. n. XXVII. Hic vero Ruffini versionem fere sumus secuti.

Νῶε καὶ τοὺς ἑξ αὐτοῦ) Hæc delet Holstenius.

Pag. 490. Ἐν τοῖς) Ita emendavimus ex laudata Homilia, cum ἐν τοῖς editum esset.

Μετὰ δὲ ἓξ αὐτοῦ) Clementina VIII. Μετὰ δὲ ἓξ αὐτοῦ τριῶν, σὺν τοῖς αὐτῶν γυναιξίν. Proinde hic legendum, σὺν τοῖς γυναιξὶν αὐτῶν. Ita rursum lib. I. Recogn. n. XXIX.

Ex δὲ ἑπτακαίδεκα, &c.) Post hanc periochen, sequitur alia in Cod. Holstenii, Αἱ δὲ ἑπτὰ κρίσεις, usque ad vocem, ἐνιαύσιος· deinde, ἐκ τοῦ Νῶε, &c. Et post vocem ἐκτελείωσε, alia hoc initio, τὰ δὲ μετὰ τὸν κατακλυσμόν, &c. Atque ita fic edidimus, cum hæc præpostero omnino ordine essent descripta. D.

Αἱ δὲ ἑπτὰ, &c.) Ex Epiphanio Hær. I. n. IV. ex quo cæteri qui de hæresibus scripserunt. Vide Scaligerum ad Græca Eusebii pag. 411. Cæterum hæc omnia Epiphanii delet Codex Holstenii, ut additicia, usque ad vocem ἐγένετο.

Ἐν τάξει κατέμαθε) Notanda hæc locutio, ἐν τάξει, qua rursum Auctor utitur infra. Pag. 21. A.

Καϊνὰν) Hunc Cainan contra fidem Hebraici Codicis tam Judæorum quam Samaritanorum inter Arphaxad & Sela insertum a LXX. Senioribus observatum ab Eusebio, & Scaligero in Prolegomenis ad eumdem, qui inde expungendos CXXX. annos, quos iidem Seniores illi adscribunt, contendunt, ut recta ab Adamo ad Christum v. MCCCLXX. annorum constet epocha. Hos adeat qui hæc accuratius expendere volet. D.

Ενὼχ καὶ) Hæc & sequentia usque ad pag. 89. & voces, ἐβασίλευσαν Αἰγύπτου οἱ λοιποὶ, desunt in Codice Holstenii: proinde quæ subinde in hoc Chronico interseruntur, sunt Continuatoris. Pag. 22. B.

Εἰς τὸν Ληουστοκαυτᾶ) n. CXIV. & CXV. & Hær. LXVI. n. LXXXIII.

Πέμπτον) Hæc Epiphanii ex Prologo ad Panarium paulo diversa sunt in edit. Petaviana: ac primum, pro πέμπτον γένος, legitur, πέμπτην τοίνυν γενεὰ.

Τετάρτου) Hæc sunt Chronici Scriptoris.

Γιγάντων) Edit. ἐγηγόντων.

Λιβάρ) Petavius ad Epiphan. pag. 5.

Ἀμαρὶν) Ibid. Petavius, ubi de hoc monte.

Σεμὶρ) Idem Petavius, & Salianus an. MDCCCC. IX. n. XVII. C.

Ἐπελείξατο) Quæ sequuntur absunt ab edito: ἐκείνου πρώτου κατέκλυσε γένεσιν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Ἰάφεθ τοῦτον· κἀκεῖ φυτεύσας ἀμπελῶνα Νῶε ὁ Παπούτης, εἰκότως τοῦτον γίνεται, quæ etiam, cum Chronici Continuatoris videantur, parenthesi claudenda.

Σωδιάσαντες) Ita Rader. σωδιάσαντες, emendavimus (de qua voce vide Gloss. med. Græcit.) ex Codice Vaticano, in quo legitur σωδιάσαντες. sed in hoc Cod. o passim pro ε poni observare est. D.

Παμφύλιον) Edit. λαμπιανόν.

Οἰκοδόμησεν) Sequuntur in edito, αὐτὸ δὲ τὸ χαλέμωτι τὸ πρὸς Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίαν παλαιόν τε, ἐνανομίσθησαν τοῦτο κατὰ τὴν χρόνον ἐπάλαιον Σκύθαι. Deinde, κτίζουσι δὲ, &c.

Ἀνομίαν) Edit. ἀσοίαν.

Ἀπὸ μιᾶς) Vide Petavium ad hunc locum pag. 6.

Γαίμαν) Edit. γλώσσαν. Vide eumdem Petavium.

Εὐρώπῃ τε) Εὐρώπην τε.

Διὸν δὲ μεμφόμενοι) De hac terrarum & orbis partium inter filios Noe divisione agunt passim Annales sacri, qui in plerisque invicem minime contentiunt. Aliter enim iis eorumque posteris populos ac regiones attribuunt Josephus lib. I. Antiq. Judaic. cap. VIII. Africanus, seu quivis alius apud Georg. Syncell. pag. 45. ex quo descripsit Scaliger quæ Eusebii Græcis inseruit, Auctor Chronici de Divisionibus gentium, quod Hippolyto adscribendum duximus, Hieronymus in Traditionibus Hebraicis; Arnobius in Psal. CIV. Farrago Alexandrina Scaligeriana, quam Chronici Alexandrini nomine cum

cloges, & Logoth. *Adria*, Chron. Alexand.

Ἀδραντικὸν) Cod. Vatic. Ἀδρανὸν.

Μαγουσία) Ita Syncell. Logoth. Cedren. Vide Ortel. in *Matusium*.

Καὶ Ἡλων) Sic legunt Syncellus, Logotheta & Chron. Alexandrinum. Ex quibus emendandus Cedrenus, apud quem perperam legitur, κατὰ Ἴλων, tametsi ita videatur legisse Hippolytus, *Mastusadilion*, pro *Mastusa ad Ilion*.

Θουσκίων) Ita Logotheta: Syncell. Θουσκὼ, *Thuscia*.

Καλχὶς) Cod. Vatic. Καλχοὶ.

Σπανογαλλία) *Celtiberia*. Anonymus Ravennas seu Langobardus in Geographia nuper edita, *Spanovascone* non semel meminit.

Βοσπορηνοὶ, Μαῶται) Hæc nomina depravata leguntur apud Hippolytum: *Besphorma*, *Medaertis*.

Ταυρανῖται) Hyppol. *Taurlana*.

E. Καὶ βυσσῖται) Desunt in Cod. Vatic.

Ἀκαρνία) Ita Hippolytus, Syncellus & Logotheta: sed leg. Ἀκαρνανία, ut est apud Cedrenum.

Κίμμερα) Κίμβρα, Auctor Ecloges: Κίμβρια Hippolytus, Syncellus, Logotheta, & Cedrenus legunt.

Κίμμερα) Κίμμερα legit Auctor Ecloges: Κίμμερα Hippolytus & Chronicon Alexandrinum. Hanc alii omittunt.

Pag. 24. A. Χάμ δὲ, &c.) Hæc perioche abest ab Epiphanio, qui rursum incipit ab his vocibus, *vide Χάμ*, &c. ubi tamen quædam alia Scriptor Chronici intermiscet. Ecloge MS. ἴσως Γαδείρων τῶν πρὸς νότον.

Φυλαὶ λϛ') XXXII. habent Eusebius & Epiphanius.

Ἐξ ὧν Αἰθίοπες) Zonaras: ἐν μὲν Χὰμ Κανανῖται. Αἰθίοπες δὲ τέσσαρες.

Οὗτος ὁ Μισραΐμ) De quo Cotelerius ad lib. IV. Recognit. cap. XXVII. Zonaræ Μισρὰν dicitur.

Δαμασκηνὸς) Cod. Vatic. ἐγένετο παρὰ Ἑλληνικῶν. Videtur legendum Δρυϊκῶν, vel Δρυϊδικῶν.

Ὃν καὶ Ζωροάστρην) De quo consulendi Petrus Daniel Huetius V. C. in præparat. Evangel. Propos. IV. cap. V. Cotelerius loco laudato, & Crojus ad Origen. pag. 30. ut alios præteream.

F. Τοῦτο μυθεύεται) Lib. IV. Recogn. S. Clement. n. XIII. initio.

Ἐξ ὧν Ἄφρα, &c.) Hactenus in tribus aliis filiis Cham Africano & cæteris consensit Chronicon: in Chanaam vero dissentit, a quo Chananæos ii deducunt, quibusque Symeon Logotheta in Chron. MS. aperit locum Procopii lib. II. Vandalic. cap. X. ubi de Mauruſiorum gente agit.

Σάβα) Alii Σαβὰν, ἐξ ὧν Σαβὰ, vel Σάβα. *Sabadii*, apud Euseb. ubi hæc addit: *ab ipsa terra Regina venit audire sapientiam Salomonis*. Unde pro Ἰουδαῖοι, legendum forte hoc Chronici loco Σαβαῖοι: nisi quis malit Σαβῖται, quos cæteri *Sabatha* adscribunt, ut Ichtyophagos *Rhegma*. Qui vero ex *Sabacata* populi prodierint, ii silent. Vide Salianum anno laudato n. LII.

C. Μαρμαηΐται) Alii Μαρμαϊῖται.

Δαδὰν) Alii Ἰουδαΐδαν, ἐξ ὧν Φοινικες.

Καὶ Νεβρὰδ) Nescio cur is filiis Rhegma accensentur apud Syncellum, Cedrenum, hicque in Chronico, cum statim ex Genesi filius Chus dicatur, quomodo recte habetur apud Symeonem Logotheta, & in Chronico Alexandrino, ubi Juo dumtaxat filii Rhegma dicuntur Saba & Judadad.

Edit. Paris. pag. 493.

Εἰς τὰ Καφτόρεια) Hic porro colligit eruditus Cotelerius ex iis ab Auctore ex Clementinis, tum etiam ex aliis a Damasceno & Maximo laudatis, hosce libros fuisse interpolatos

Φησὶ γὰρ Πέτρος) Lib. I. Recognit. Clem. n. XXX. & lib. IV. n. XXIX.

Εἰς Νίνον) Ita rursum infra, pro Νινὰς. Euseb. *Ninus condidit civitatem Ninum in regione Assyriorum, quam Hebræi vocant Niniven*. Apud Josephum, Assur, a quo Assyrii, condidisse urbem Nino dicitur.

Πρὸς τὸ) Censet idem Cotelerius has voces positas pro πρὸς ἑῶον, quæ locutionis ratio crebrius occurrit apud Græcos recentiores, ita ut *ex eo*, de nomine Babylonis regionis, urbi Babylonis nomen is imposuerit.

Σάβιον τὸ πῦρ) De igne Zoroastreo passim Scriptores, quorum locos collegere alii, atque in primis Brissonius de regno Persar. & idem Cotelerius ad Recogn. Clement. pag. 376. D.

Ἐξ ὧν Λιβύη) Gentes & nationes ex filiis Mesraim ortæ desunt apud Syncellum, Logothetam & Cedrenum, apud quos apponitur nota defectus: sed habentur tum in hoc Chronico, tum in Alexandrino, & apud Hippolytum.

Λιγυαστινῶν) Hippolyt. *Enemim*: Syncell. & Logoth. Νεμστινῶν. Cedren. Νεμστίων. In his vero Mesraim recensendis filiis peccat non semel Auctor Chronici Alexandrini. Vide Salian. an. laudato n. LXVII.

Φρίγες) Cod. Vatic. Φρίγιες.

Κεῖται) Epiphan. Κρῆτες.

Χαυλωνῖται) Salian. anno laudato n. LXVII. E.

Χαβδοσηνῖται) Syncell. & Cedren. Χαβδοσηνῖται. Logotheta Χαβδοσηνῖται.

Κίλικες) Leg. Κίλικας. *Cilicii*, in Chronico Alexandrino. Pag. 25. A.

Χετταῖον) Supplendi Syncellus & Cedrenus ex Chronico Paschali, ἐξ ὧν Λαοδίκεια. Sed perperam uterque habet Χετταῖον: in reliquis filiis Chanaam, quoad gentes, cum eodem Chronico ii non consentiunt.

Ἀμμαῖον) Ita cæteri: Hippolytus *Araceum*: solus Cedrenus Ἀμῖον, ut infra, Ἀμὸν pro Ἀμάθιον habet: quo loco Symeon Logotheta perperam legit Ἀμάβιος, ἐξ ὧν Ἀμάβιοι. Vide Salian. ann. laudato n. LXXX.

Ἀσσυρῖον) Idem Salian. n. LXXIX.

Ρωμαῖοι, οἱ καὶ Κιτταῖοι) *Citiei* dicti ἐξ Κίτιος filio Jovan. Vide Suidam in Λατῖνοι.

Ἀμαθὶ) Syncellus & alii Ἀμαθὶς. Hippolytus *Amathi*.

Τὰ μὲν ἕῳα ἐφ' ἑαυτῶν τῷ Χὰμ) Vide Anonymum Ravennatem lib. III. sect. XII. B.

Καὶ ἑτέρα Αἰθιοπία) Utramque hanc Æthiopiam sic indicat Georgius Monachus in Chron. MS. Αἰθιοπία ἡ βλέπουσα κατὰ Ἰνδίαν· ἑτέρα Αἰθιοπία ἐπεκλήθησαν ἀπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰθίοπος. Sed de duplici Æthiopia consulendus Petavius ad Epiphanium pag. 371. præterea Anonymus Ravennas, qui plures Æthiopias recenset.

Καὶ Γάϊον) Addit Auctor Ecloges: Ἐμβροὶ ἡ βλέπουσα κατὰ ἀνατολὰς, Θυβαὶς, Λιβύη ἡ περιττεύουσα μέχρι Κυρήνης, Μαρμαεῖς, Σύρτις, Λιβύη ἡ κατὰ Πενταπόλεις, περιττεύουσα μέχρι ἄκρας Σύρτεως, Νομαδία, Μασσυλεῖς, Σύρτις, Λιβύη, Μαυρουσία περιττεύουσα μέχρι Ἡρακλείου στηλῶν κατέχουσι Γαδίρων.

Κορυφαίους) Leg. ut in Ecloge, & apud Logoth. Κυείρους. Atque ita emendavimus.

Νασαμωνίους, Μάνους) Syncellus & Cedrenus, Μασαμωνίους καὶ Μάνους. Symeon Logotheta Μάνας. *Macos*, populus circa Aracosiam memorat Plinius.

Γαδίων) Syncell. & alii, Γαδίρων.

Δαγδανίων) Δαυσονίων legunt Auctor Ecloges, C. Syncellus, & alii.

Καμψίων) Καμψίων Cod. Vatic. Καββαλίων Syncellus: Καββαλίων Cedrenus: Καμβαλίων Logotheta: Καμψίων Georgius Monachus, Hamartolus, Auctor Ecloges, & Logotheta.

Φρυγίων) Τῶν ἀρχαίων Φρυγίων, Αἰολὶς, Auctor Eclog. & Logoth.

Χίος) Χίες Cod. Vat. Apud Epiphanium hæc vox male jungitur sequenti, Καππαδοκίσσα. Chronic. Alexandr. *Corsica Lampadusa*,

Κορσίκα) Κόρσιλλα legunt Syncellus, Auctor Chronici Alexandrini, Logotheta, & Cedrenus, qui tres ἑπτανήσους insulas hoc loco præmittunt, Sardum, Cretam & Cyprum: reliquas ἑπτανήσους, seu ut præfert Logotheta, ἑπτανησὶ, vel ut Cedrenus,

nationes ſupra nominavit etiam Chronicon Paſchale.

Λάϊνοι) Hippolyt. *Legii*.

Τίνοι) Hippolyt. MS. *Tenuenſes*: ſed voces divellendæ.

1. Καῖνοι) Hippolyt. *Geos*, *Gyarus*, *Delos*, *Finus*, *Renea*.

Ομαῖ ιδ') Addit Chron. Alexandr. *Cycladas undecim, qui Myrtium pelagus habent*.

Πλώτιοι) Leg. πλώτιοι, ex Hippolyto, atque ita edidimus.

Θάσιοι) Hippol. *Thapſus*.

Pag. 28. A. Λευκαῖοι) Chron. Alexandr. *Arniſſus Eleuthra*, pro Λευκαιτλάδιρα, quomodo indigitatur in veteribus nummis apud virum doctiſſimum Joan. Harduinum in Nummis antiq. illuſtrat. Vide Scymnum Chium p. 384.

Αμπάϊοι) Chron. Alexandr. *Emilliſii, Sicinii, Campani, Apulliſii, Calabrii, Lucani*, ex quo emendandum Chronicon Paſchale, ubi leg. Αππιλάϊοι, Καλαβροί, Λουκανοί. Ita etiam Hippolytus: *Apulienſes, Lucani*.

Αφρῶν ἄρχοντες) Sic emendavimus ex Hippolyto, cum prave editum eſſet ὑφ' ὧν.

Κίνδυ, &c.) Hippolyt. *Cinii, Numidæ, Maſamones, Sacl.*

2. Γέρβα) Chron. Alex. *Girba*. Hippolyt. *Girda, quæ & Benigga Cercina & Galata*. Vide Ortelium in *Lotophagitis*, & ſupra notata ad pag. 30.

Κερκίνα) Chron. Alexandr. *Cercinia, Galata*. Cercina eſt Africi maris inſula. Galata eſt inſula Gaulo vicina, Plinio & Melæ: in Cod. Vatic. Γαλάτη. Vide Anonymum Ravennatem lib. v. ſect. xxv.

Αὐσονίαν) Αὐσονίαν. Sic ſemper in Cod. Vatic.

Μουσάφαι, &c.) Τουσσουνοί in Cod. Vatic. Hippolyt. *Muſulani, Tingitani, Ceſarienſes* Chron. Alex. *Moſulami, Tirzitani, & Sarinei*. Atque inde licet emendare Chronicon Paſchale, Μουλλαφοί, Ταγγιτανοί, καὶ Σαρίνοι. Sunt autem *Muſulani* Numidiæ gens apud Tacitum: *Tingitani* vero Mauritaniæ populi: *Sarinei* denique, idem forte cum *Sariana* Provinciæ Africæ incolis.

Παραυνησίων) Chron. Alexandr. *Paratonniſii*. Sed leg. uti edidimus, Τυρρανησίων. Hippolyt. *Hiſpanorum autem gentes & inhabitationes hæ ſunt, Tirrani & Turrenenſes, qui & Tarraconenſes*.

Βαστιανοί) Leg. Βαστιανοί. Hippolyt. *Betici, Autrigoni*, &c. Chron. Alex. *Beticii*. Bæticam Hiſpaniæ regionem eſſe nemo ignorat.

Edit. Pariſ. pag. 496. Καλλαικοί) Rectius Chron. Alex. *Callaici*, ſeu *Gallæci Hiſpani*. Hippolyt. *Callaici qui & Aſtures*. Atque hinc emendanda vox *Europæ* atque ita emendavimus.

Καπραρίαι ἐσχ.) Leg. καὶ Νασσαρίαι, atque ſic edidimus.

Βελλικοί) Chron. Alex. *Bilici*.

Εδηνοί) *Edulii* in eodem Chron. Sed videtur leg. Εδουοί, *Hedui*, quomodo edidimus.

Μαρκόμαλλοι) Sic legit pariter Chron. Alexandr. *Marcomalli, Barduuli, Cuadrii, Berdilii, Ermundari*: ubi legendum *Marcomanni, Quadi, Hermundari*, populi Germaniæ, de quibus copioſe Cluverius in German. antiq. *Vardulos* in Hiſpania ſtatuunt Geographi. *Veridi*, qui ſint, ignotum.

3. Ερμηλοί) Cod. Vatic. Ερμιλοί.

Αἰβιβλοί) Leg. Ἀβιβλοί, ex Hippol. & Chron. Alex. de quibus Geographi.

Ταυροί) Cod. Vatic. Ταυοί. Hippolyto *Tauri contra Arabiam, Saraceni, Saraceni alii a Taicnos contra Arabiam*.

Ταυνῶν) Cod. Vatic. τῶν Ταυίνων.

D. Οἱ μιχοὶ Μαδιάμ) Cod. Vatic. ἡ.

Ιβηρες) Cod. Vat. Ιβηρις.

Καὶ Βερβῆνοι) Hippolyt. MS. *Hiberii, Irrani, Scytæ, Colchi, Boiſorani, Sani qui appellantur Sannices uſque Pontum extendentes*.

Οὗτος ἐστὶν παραβολὴ Ἀλφαίου) Hippolyt. *ubi eſt acceſſus Abſarus*, forte pro *aggeſtus*. Nomina xii. Apoſtolorum, ubi de S. Andrea: Σκύθαις καὶ Σογδιανοῖς κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν πόλει τῇ μεγάλῃ, ὅπου ἡ παραβολὴ Ἀλφαίου, ἐστὶ Φασιν ποταμός· & in S. Matthia: Ἐκήρυξε δὲ ἐν Αἰθιοπίᾳ τῇ ἔξω, ὅπου ἡ παραβολὴ Ἀλφαίου, καὶ κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον. *Congregationem* παραβολὴν vertit Chron. Alexandr. Græcis *Interjectum* vel *caſtra* ſignificat. Favorinus Camers: παραβολὴ, ἐπαλξις, αὐτρον, ἐρυτήριον. Gloſſæ Baſilic. in φάσις. Τράφος (Τάφρος) ἤτοι παραβολή. Sunt igitur παραβολαὶ caſtra, ſed illa proprie, quibus olim Regni vel Imperii limites muniri ſoluiſſe obſervat Caſaubonus ad Spartianum. Vide Geneſin cap. xxxii. Aliter ſonat apud Tacticos, & apud Ælianum in Tactic. cap. xxx. & Svidam. Παραβολαὶ vero nomine aliquot urbes occurrunt apud Geographos, ab ejuſmodi forte caſtris, ut παραβολαὶ Ἐπιφανοῦς, in vita MS. S. Authymii n. xii.

Οἴσουν λιμένι) Chron. Alexand. legit Καυσοκαλύβοις. Hippol. *Uſſilimen, quod eſt portus, & Paſus flumen*.

Ταῦτα) Poſt hanc vocem addit Chron. Alex. *In læva autem parte Nauſebi & Laboni*. voces corruptæ.

Ὀρεινὰ ιβ') Addit. idem Chron. *In terra excepto illum Deo ſpiratum montem*, id eſt, *præter Διονύσου montem Sina*.

Ἐν Συρίᾳ) Addit idem Chron. *inter Biblo & Biryto*.

Τῇ Ἁγίᾳ) Abeſt hæc vox in Chronic. Alexandr.

Ἐν Θρᾴκῃ) Ἐν τῇ Θρᾴκῃ Cod. Vatic. Chr. Alex. in *Eubia*, ſeu Eubœa, in qua urbs hac nomenclatura nominatur a Stephano. Sed mons hic innuitur in Thracia, ſeu promontorium in Taurica Cherſoneſo; de quo Ptolemæus & Plinius.

Νύσσης) Hippolyt. *Nyſa*. Chron. Alex. *Nyſſeus in Arabia*. At Cod. Vatic. habet Νύσσας, τὸ Σινᾶ. Nyſam ſupra montem excelſum in Arabia Felici ex Diodoro Siculo habet Ortelius.

Λυκαβήττου ἐν Χίῳ) Λυκαβήττου in Cod. Vatic. Hippolyt. *Lucabantus*. Chron. Alex. *Lycabantus in Italia & Gallia, Cinnius in Chio, qui & Mimas*. Hæc omnia turbata. *Lycabetus* mons a Plinio & aliis in Attica ſtatuitur. Per *Cinnium* vero *in Italia*, montem *Apenninum* intelligit Auctor Chronici. *Mimas* denique in inſula Chio a Scholiaſte Callimachi ponitur.

Κήφισσοι) Hippolyt. *Ceſſos*. Chron. Alexandr. *Cipbiſſus, Cephiſſus*. Pag. 29. A.

Ἰσμηνὸς) Hippolyt. *Menos*.

Βορυσθένους) Hippolyt. *Boryſthenes*. Chron. Alex. *Boryſthenus*, ſeu Borysthenes.

Ἑρμῶν) Cod. Vatic. Ἑρμῶν. Hippolyt. *Hermus*. Abeſt in Chron. Alex.

Ἕξος) Leg. Ἄξιος, ex Hippolyto & Chron. Alexandr. de quo egimus in Notis ad Alexiadem.

Βοῖος) Hippolyt. *Bajus*: ſed Δανάβιος legendum ex Chron. Alexandr.

Πίτνος) Hippolyt. MS. *Penitus*.

Ἔβηκος) Cod. Vatic. Εκνος. *Enginus* Chron. Alex. Hippolyt. *Ebenus*.

Βήτεως) *Betis* Hippolyt. *Betus* Chron. Alexan. *Bętis* Hiſpaniæ fluvius.

Θούβιρις) *Thubiris* Chron. Alex. Hippolyt. *Thember, qui nunc dicitur Tiberis*. Legendum forte Θούμβρις: nam ſic efferunt Dionyſius Alexandr. Stephanus, Heſychius, & alii, ut obſervatum a Salmaſio ad Inſcription. Herod. & a nobis ad Zonaræ Annales.

Ἑξήκοντα μοι) Sequentia deſunt in Chronico Alexandrino. B.

Σκύθαι) Cod. Reg. MMCDXXXI. fol. 171. τὸ δὲ δεύτερον κλίμα ἀπὸ Σκυθικοῦ, ἐν ᾧ οἰκοῦσιν Αἰγύπτιοι. Symeon Sethi in libro, cui titulus, Συνοψις καὶ ἀναλυσις φυσικῶν τῆς φωσφόρου διδασκάλων. In Codice Reg. MMLXXVI. fol. 13. de ſecundo climate ἡ διάλεκτος τούτου ἀπὸ Σκυθικοῦ· ὁ δὲ Σκυθικὸς ἐστὶν Pag. 497. αὐτὸς ἐν μεσογείᾳ τῆς Αἰθιοπικῆς χώρας. Atque ſic emendandum, tum etiam ex Geographis.

Ταυχιοί) Cod. Vatic. Ταυχιρά.

Πτολεμαῖς Ερμείου) Cujus urbis meminit Prole-

Τὸν ἐν τῇ γένει αὐτοῦ, &c.) Aliter hunc locum ſcribunt Logotheta & Cedrenus: καὶ τὸν Σεσόωσιν, καὶ τοὺς τοῦ γένους αὐτοῦ ἀπογόνους. &c.

Ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς μέρεσιν) Circa Nilum, ubi Perſicæ illius aquis gaudent. Pauſanias lib. 1. Heliac. Τὸ δὲ ὕδωρ δὴ ἡ Περσὶς μόνη χαίρει τῷ Νείλῳ τῷ ὄμβρῳ.

Μαδίων) Sic emendavimus ex Cedreno, pro Μάδων.

Σίλεως) Logotheta Ἡλίων. Auctor infra, Σήλεως.

Τῶ λεγομένῳ Δράκοντος) Cedren. Ὀρόντου. Logotheta, Ὄροντος. Orontem Draconem etiam appellatum teſtatur Euſtathius in Dionyſ. ἀλλὰ δὲ φασιν ὅτι Καῖσαρ Τιβέριος ἐκ Δράκοντος αὐτὸν Ὀρόντην μετωνόμασεν, ὃ σημαίνει Ρωμαϊστὶ τὸν ἀνατολικόν. Quod vero addit Auctor Chronici Orontem nunc Θεῖον appellari, ſpectare videtur eorum ſententiam, qui *Orientem* etiam dictum volunt, in quibus eſt Heſeſippus lib. III. & Iſidorus lib. XIII. cap. XXI. unde facilis hic emendatio, ſi ex Θείου conficiatur Θεῶν, quomodo appellatur a Lactantio lib. de Mortib. perſec. n. L. Orontem, olim Ophitem dictum, de nomine filii Cambyſis Regis Perſarum in eo ſubmerſi cognominatum ſcribit Zonares in Conſtantio.

Παυσανίας) De Pauſania, apud quem hæc reperta non habentur, ſilent Logotheta & Cedrenus.

Pag. 14. A. Καὶ λεγόμενον) Ἐλεγόμενον, reſtituimus ex Cedreno.

Μέρος) Μέρος, Logotheta & Cedreno. Μέρρος, Joanni Antiocheno.

B. Ἰώσηπος) Logoth. & Cedrenus p. 21. hæc & ſequentia aliis verbis narrant.

D. Ὡς Θεόφιλος) De Io ſiler Theophilus in libris editis ad Autolycum.

Ὁ δὲ Ἰναχος) Cedr. p. 21. & Symeon Logotheta.

Pag. 15. D. Ἡνεβασίλευσεν) Leg. forte ἐκράτησεν.

Καπὶ ὁ ἕμῳ) Videtur legendum ὁ Ἶμοῦ.

C. Γορταῖος) Vide Stephanum in Γόρτυν, & ibi Holſtenium.

D. Διὰ τῶν Εὐρώτα) Cedr. πρὸς τῷ διγατέρι Εὐρώτᾳ.

Edit. Pariſ. pag. 499. E. Ἡ δὲ Ἡρακλῆς, &c.) Joannes Antiochenus & Cedrenus pag. 18. hic conferendi.

Pag. 36. A. Παλαίφατος) An alius ab fabularum Interprete, apud quem nihil tale reperitur, & an Palæphatus, qui de Incredibilibus ſcripſit, qui ab Euſebio laudatur in Chronico lib. I. pag. 18. 19. vel is qui Τροϊκὰ ſcripſit, quem laudat Stephanus? Sed de Palæphatis Scriptoribus conſulendus Suidas.

D. Ἐνθάδε) Hoc epitaphium Jovis paulo aliter deſcribit Chryſoſtomus Comment. in Epiſt. ad Titum: ΕΝΤΑΤΘΑ ΖΑΝ ΚΕΙΤΑΙ ΟΝ ΔΙΑ ΚΙΚΑΙΣΚΟΤΣΙ. Joannes Antioch. ΕΝΘΑ ΚΕΙΤΑΙ ΘΑΝΩΝ ΠΙΚΟΣ ΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΛΟΤΣΙ.

Pag. 37. B. ἦρχε) Excerpta MSS. Joannis Antiocheni in Cod. Reg. Ἰωσηπίδου Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ηλιου ἡμέρας, δυοῖν· ὧν ἄρα ἦν τῶν ιβ', καὶ ἡμέρας ζ'. Οὔτε γὰρ οἴδασιν τοῦτο Αἰγύπτιοι, ὅ ἄλλοι τινὲς ἐπιστῆσαι δεήσεται· ἀλλ' οἱ μὲν τὰς πανσελήνους τῶν συλλήψεων ἐπιστᾶσι ἑξαιρέσει, οἱ δὲ τὰς πανσέλήνους τῶν ἡμερῶν· οἱ γὰρ φθίνοντι μῆνι ἀναδεμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπανατίθενται, ἐξὸν ἐπανατίθεσθαι τὸ ὑστεραῖον τῶν ἀνδρῶν τοὺς βασιλεύσαντας.

Pag. 38. A. Ὁ Πολυάϊστορ) Laudatur etiam hoc loco apud Joannem Antioch. Verum neque hæc habentur apud Palæphatum editum.

Σίσουσι) Σίσουσι, Joan. Antioch.

Θῶλις) Symeon Logotheta & Cedren. Θῶλις. Joan. Antioch. Θωΐχεως.

E. Ταῦτα δὲ) Hæc aliter habentur apud Joannem Antioch. Σύμφυτα ταῦτα καὶ ἐν ἑαυτῷ, ὑπὲρ τοὺς πάντας. In Chronico vero MS. Logoth. σύμφυτα δ' αὐτὰ ταῦτα, ὑπὲρ τοὺς πάντας· ἔχει τοιαῦτα βαδίζει, ὅτι τὰ, ἄλλως ἀθάνατον ζῶον.

Διανοεῖ) Cedren. & Logoth. Θωΐχεως.

Pag. 39. A. Σίσυφος) De quo præ cæteris copioſe agit Joan. Marſhamus in Chronico Canone Ægyptiaco pag. 339. 352. & ſeqq. Σισυφος habet hoc loco & infra Joan. Antioch.

Μεταναστὰς) Aut legendum μεταναστεύσας, aut delenda vox ποιήσας. Vide Henr. Valeſium ad Ammian. p. 419. 1. edit.

Pag. 42. A. Ἡρόδοτος) A Seſoſtri devictos Scythas habet Herodotus lib. II. De cæteris quæ hic narrantur ſilet.

Οἱ) Delenda hæc vox. Similia habent Symeon Logotheta & Cedrenus.

Ἱερεῖς) Hæc eadem verba deſcripſere Symeon Logotheta in Chr. MS. & ex eo Cedrenus & Suidas in v. Ἐμπῆ, poſt S. Cyrillum: quæ cum in edit. Raderi depravata haberentur, ea emendavimus uti habentur apud eoſdem Joannem Antiochenum, Logothet. & Cedrenum, hic dumtaxat obſervatis variis lectionibus, deſcripta prius veteri Inſcriptione, quæ prima Trimegiſti verba utcumque ſpectat, ex Codice Regio, ne poſteritati pereat.

Ἐν ἔτει τοῦ θ' αἰῶνος, Ἰνδικτ. ι', Μαρτίου δ' ἡμέρᾳ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ μεγάλῃ, ἤλθεν ὁ Βασιλεὺς ὁ μακαρίτης πατὴρ Μανουὴλ ἐν τῷ λιμένι τῆς Κεγχρεῶν, καὶ τῇ ιε' Ἀπριλίου ἤρξατο ἐπισκοπεῖσθαι καὶ ἐπισκοπεῖσθαι τὸ Ἐξαμίλιον, ὅπερ ἐστὶ τὸ μῆκος ἱππικοῦ γω'. Ἀνέστησε δὲ τύρσεις ἐν αὐτῷ ργ'. Ἐγράφησαν καὶ γράμματα ἐν μαρμάρῳ, λαξευτὰ κατὰ τὸ μέρος τὸ ἐν τῇ Ἑλλάδι λέγοντες ὅτι· ΦΩΣ. ΕΚ. ΦΩΤΟΣ. ΘΕΟΣ. ΑΛΗΘΗΝΟΣ. ΕΚ. ΘΕΟΤ. ΑΛΗΘΗΝΟΥ. ΦΥΛΑΞΗ. ΤΟΝ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΝ. ΚΑΙ. ΤΟΝ. ΠΙΣΤΟΝ. ΑΥΤΟΥ. ΔΟΥΛΩΝ. ΒΙΚΤΟΡΙΝΟΝ. ΚΑΙ. ΠΑΝΤΑΣ. ΤΟΥΣ. ΕΝ. ΕΛΛΑΔΙ ΟΙΚΟΥΝΤΑΣ: ΤΟΤΕ. ΕΝ: ΘΕΩ. ΖΩΝΤΑΣ. Hiſce ſequentia ſubduntur. Ἐν ἔτει τοῦ θ' καὶ νεοῦ Ἰνδικτ. ι' κατὰ μῆνα Δεκέμβριον ἐχαλκεύθη τὸ Ἐξαμίλιον παρὰ τοῦ Ἀμορὶ τοῦ Μαρίστικα, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ ἀμβώνων τριῶν παρὰ τὸ ἐν Βασιλείῳ μακαρίτου κυροῦ Κωνσταντίνου Διασώτου ἕκτου ἐκείνου τόπου. Hæc obiter.

Καὶ ἐπὶ αἰῶνι) Raderus addit, καὶ νεοῦ φωτὸς. Suidas vero τοῦ expungit. Cedrenus, καὶ ἐπὶ αἰῶνι τοῦ παντὸς, καὶ εἰς ἐπέκεινα ἐπὶ ὃ τέλος ἐνίστησι. Joannes Antioch. καὶ εἰς ἐπέκεινα τοῦ ἑνὸς, &c. quæ poſtrema verba perperam ſcripta erant apud Raderum ἐ τέλος ἐπὶ τοῦ αἰῶνος ἐν ἑαυτῷ ὄν. Deinde, καὶ τοῦτο μετὰ τοῦτο περιέχει. Rader. ἅπαντα περιέχει· uterque perperam. Mox, καὶ τοῦτο ἐν αὐτῷ καὶ ἐν ἑαυτῷ· ita Logoth. & Cedren. Joannes vero Antioch. καὶ ταῦτα ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τούτῳ ἐστί. Raderus, καὶ τοῦτο ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν αὐτῷ ἐστιν. Apud Suidam pro ποιεῖ, male ποιεῖν editum eſt. Rurſum, τὸ ὕδωρ ἐκείνου· ita Rader. Cedr. & Suid. At Logoth. habet ἐκείθεν.

Καὶ ταῦτα ἐλεγεῖα) Aliter etiam hæc habentur apud Logoth. & Cedren. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ Ἑρμῆς, εἶξατε. Ὁρκίζω σε ἐμοὶ μεγάλῳ ἐργάτῃ τὸν μονογενῆ Λόγον αὐτοῦ, ἴλεως ἔσω. Suidas, Ὁρκίζω σε, ἐμοὶ Θεῷ μεγάλῳ σοφῷ ἔργῳ· ὁρκίζω σε φωτὶ πατρὸς, ὃν ἐφθέγξατο πρώτῳ, ὃν ἐκ τοῦ παντὸς κόσμου ἐπεφέξατο· ὁρκίζω σε κατὰ τοῦ μονογενοῦς Λόγου, καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ περιέχοντος πάντας· ἵλεως, ἵλεως ἔσω. Joannes Antioch. αὐτοῦ Λόγου, καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ περιέχοντος πάντα.

Νάχωρ) Joan. Antioch. ὁ καὶ Καρχώ.

D. σλδ'.) Sic emendavit Raderus, cum Scaligeri editio perperam præferret σξβ'.

ρκδ'.) Emendat vir doctus, ρε δ' & pro αυ', σε', ex pag. 49. c. quo loco ſcribitur Nachor vixiſſe annos CCLXX.

Pag. 500. Θάρα) Θήρα, Epiphan. & Suidas.

Ἑλληνικοὶ) Hæc, quæ deſcripta ſunt ex Epiphanio hær. 1. uſque ad voces, Ἰαπετικοὶ μετέπειτα, deſunt in Cod. Holſtenii.

Σερούχ) Vide Petavium ad hunc locum Epiphanii. n. VI.

Pag. 41. A. Ἀγελαμετεννάϊος) Epiphan. ibid. n. VIII.

D. Ἀβραὰμ Χαλδαίου) Has duas lineas, quæ ſunt ex Chronico Euſebii, expungit Cod. Holſtenii. Quoto vero anno mundi genitus ſit Abraham, præ cæteris expendit Petavius lib. IX. de Doctr. temp. cap. XVIII.

E. ρϡ'.) Numeros qui hunc in editione Raderiana excipiunt, poſt ea quæ Nachor avum Abrahæ ſpectant, repoſuimus & emendavimus ex Cod. Holſtenii.

Eupolemi vero Chronographiam & lib. de Judaicis Regibus alibi laudat.

Τὸν Βαρὶχ) Legendum Σαδὼκ observat Seldenus lib. 1. de succeſſ. in Pontif. Hebr. cap. IV. pag. mihi 251.

Θεόμηστον) Edit. Scalig. Χεόμηστον. Εἰρηνεὸς Clementi Alexandr. lib. I. Stromat. pag. 345. Ἰέρμιος Theophilo lib. III. ad Autolycum, Εἰρήμιος Joſepho, & in Synagoge Hiſtoriar. Scaligeriana p. 397. Hieromum vero Salomoni admodum familiarem fuiſſe teſtatur idem Theophilus, qui de illius filia Salomonis nupta nihil tradit, ut nec Tatianus editus, quod duntaxat habet Clemens Alexandr. Sed is complura alia ſcripſit, ut idem Clemens teſtatur lib. III. Strom. Multa porro de hoc Iromo cæteriſque Tyri Regibus commentatur ex veteri Scriptore περὶ Φοινίκων ἱστορίας, Auctor Ἐκλογῆς ἱστορικῶν, in Cod. Reg. II. MCDXXXI. fol. 79. Vide Scaliger. in Notis ad Fragm. Scriptor. Græcor. pag. 28. 29. 33. & in Prolegom. de Emendat. temp. pag. 38. & V. C. Huetium de Demonſtrat. Evangel. pag. 162. 3. edit.

Pag. 74 A. Ἀαρὼν) Seldenus loco laudato: *Quid loci hic Aaroni Pontifici? trajectio, puto, eſt ſimul cum defectu verborum. Lego,* Ἐξῆρεν Ἀρχιερέα τὸν Ἀαρὼν ὁ Σαδὼκ. προφητεύσας Νεθὰν, &c. Hebræorum ſummus Pontifex ab Aarone VIII. Zadoc. Prophetavit Nathan, &c. *Nam Auctori Chronici in recenſione ſua numerali, Heli quartus eſt, & qui Zadoci tempora proxime ſequitur, nonus. Zadocus igitur octavus eſt in illiuſmodi recenſione, tametſi in Faſtis illis etiam Pontifices decem, ſed in numerandi rationem ibi non receptis, Zadocum præcedunt. In Eleazaridum autem ſtirpe Zadocus erat Uzzi Pontificis nepos, &c.* Sic tamen Euſebius in Chron. *Prophetavit Sadoch, Achias Silonites, Sameas*, ubi conſulendus Scaliger. Hanc autem integram περιοχὴν omittit editio Scaligeri. *Edit. Pariſ. pag. 502.*

B. Καὶ Εὐνάρου) Leg. Ἀνάρου, ex LXX. III. Reg. cap. XI. 7. 33. de qua copioſe præ cæteris egit Seldenus in Syntagm. de Dis Syris.

C. Μετὰ τηλαύγη) Ex Euſebii Chron.

D. Ἀπὸ τοῦ ἐκφυλεῖ) Ex eodem Euſeb. ubi Scaliger, Ἰσραηλίται) Exhinc in Cod. Vaticano, quod etiam obſervatum in editione Scaligeri, Reges Iſrael & Reges Juda diſtinguuntur in columnis parallelis uſque ad Olympiadem V. cæteris Olympiadibus ſecundæ columnæ adſcriptis: quod in editione Raderiana nec Regia ſervari potuit, propter latinas verſiones græcis adjunctas. Quo tamen ſecerneretur utraque Regum ſeries, ſingulos principatus horum nominibus in marginibus adſcripſerat antiquarius Cod. Auguſtani, prout in editione Raderi & hæc regia deſcribuntur.

E. Βοθλαὶμ) Leg. Βοθὴλ, ut recte adnotat Raderus. Facile porro hæc duo nomina confundere Librarios probat Cotelerius ad Conſtitut. Apoſt. Cod. Vatic. ιωβαθλαὶμ unica voce legit.

Σαμαΐας υἱὸς Βαλαμὶ) Infra, Ελαμὶ. Collectio Hiſtorica Scaligeriana: Σαμαΐας υἱὸς Αμαμὶ. Pag. 75. B.

In marg. ὁ Δὼδ) Unica legendum voce Οδὼδ, uti edidimus, recte monet ſupra laudatus Cotelerius ad lib. IV. Conſtit. Apoſt. cap. VI. ubi de nomine illius Prophetæ erudite ut ſolet, commentatur.

C. Ανω πρὸς Αχίαμ) Idem fere valet hoc loco ἄνω, quod ἐπάνω apud recentiores Græcos. Vide Gloſſ. med. Græcit. in hac poſtrema voce.

Καὶ ἐξολεθρεύσατε) LXX. καὶ ἐξολεθρεύσω Ἰεροβοὰμ ἀπὸπου πρὸς τοῦχον, id eſt *Diſperdam de Hieroboam uſque ad canem.*

E. Ο ἐν Βαθὴλ) Scal. Βαιθὴλ.

Pag. 76. B. Τὸν Ραχία) Ita Scalig. At Seniores Ἀχὰ legunt III. Reg. XV. 27. Sic etiam mox in Chron.

D. Ἀχιαλὶχ) Hujus Pontificis ſub Rege Aſa, neque in ſacra, neque in prophana veterum Hiſtoria mentionem occurrere, præterquam in Chronico Euſebiano, & in aliquot Chronologis recentioribus, obſervat Seldenus lib. I. de Succeſſion. in Pontif. Hebreor. cap. IV.

Pag. 77. B. Ἰοδὼδ) Scal. Ἰωδὼδ. Infra hic Ἰοδὲδ dicitur.

Ἰωσαὶλ) Qui Ἰωσιὰλ, III. Reg. cap. XVI. 31. Pag. 78. C. Εἰωσάφατος vero dicitur Joſepho, & in Collectione Hiſtoriarum Scaligeriana p. 398. de quo conſulendus idem Scaliger in Notis ad Fragmenta Græcorum Scriptorum p. 29. 33.

Ἰωδαὶ) Ex Euſebio, ubi recte ait vixiſſe Jodae annos CXXX. ut eſt lib. II. Paralip. cap. CXXIV. non vero CXXV. ut hoc loco, aut CXX. ut infra annotatur, ex quibus emendandum Chronicon. Pag. 81. B.

Μετὰ Μωϋσέα) Vixit autem Moyſes annos CXX. ut eſt Deuteron. XXXIV. non vero CXXV. uti ſcripſit Trebellius Pollio in Claudio.

Ζαχαρίαν, &c.) Zachariam hunc filium Jodae Sacerdotis, patrem Joannis Baptiſtæ, miro anachroniſmo, facit Symeon Logotheta in Chronico MS. C.

Μαναζήρου) Ad hunc locum conſulendus Cotelerius ad librum ſecundum Conſtit. Apoſt. pag. 289. Vide præterea Gloſſar. med. Græcit. in voce Μανάζηρος. Pag. 83. B.

Τῶν Ὀλυμπιάδα) Hæc fere ex Euſebii Chronici lib. I. pag. 25. & lib. II. pag. 214. cui adjungendus Georgius Syncellus p. 195. de quo quidem Olympiadum initio agunt Chronologi paſſim, atque in primis Scaliger lib. V. de Emendat. temp. & in Notis ad Euſebium pag. 68. 69. 70. Petavius lib. IX. c. XXXVII. Salianus, Joannes Marshamus in Chronico Canone Ægyptiaco p. 423. 457. & alii. Cæterum hæc verba Chronici uſque ad vocem συνέλαβεν, omittit codex Holſtenii. Pag. 14. A. B.

νε΄.) Holſten. ν΄. νε΄.

Τρὶς) Supra quadringentos, ut IV. Regum cap. XIV. C.

Ὀλυμπ.) Hanc II. Olympiadem retrahendam monet Anton. Alienus Trecenſis Conſiliarius, ante annum Joatham IV.

Χοδὸλ) Vide Zonaram lib. IV. Annal. num. 1. Scaligerum lib. VII. de Emendat. temp. p. 661. & ſeqq. Salianum ann. III. MCCCXV. num. VI. & ſeqq. Pag. 17. C.

Τότε τῇ ἴσῃ Σιβύλλαι) De Sybillis nulla multi commentati ſunt, atque in primis ſingularibus tractatibus Onuphrius Panvinius, David Blondellus Joannes Craſſetius, ac noviſſime vir magnæ eruditionis Petrus Petitus Philoſophus & Doctor Medicus Pariſienſis, libris III. de Sibylla editis Lipſiæ an. MDLXXXVI. Adde Cod. Reg. MMCDXXXI. fol. 159.

ζ Ὀλυμπιὰς) Hanc Olympiadem VII. ante ann. VIII. Achaz retrahit Ant. Allenus. Pag. 18. B.

Κτίζεται τὸ Ῥώμη) De anno Romæ conditæ egere paſſim Chronologi omnes atque in iis Scaliger lib. V. de Emendat. temp. p. 386. E Petavius lib. IX. de Doctrina temp. cap. XLV. & ſeqq. C.

Βελιαντζία) Ex Feſto.

Ἀλβὶς) Sic emendavimus, cum prave legeretur Σίλβις, licet ita etiam præferat Codex Vaticanus ſic enim apud Svidam in v. Κατοίκισις, de Romulo: ἐκτίσατο καὶ τὸ Καπιτώλιον, ὅ ἐστι κεφαλὴ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ καὶ τὸ Παλλάδιον λαβὼν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀλβῆς κατέθετο.

Ἱππικὸν ἀγῶνα) Quæ de Circo ſeu Amphitheatro tum primum adinvento tradit Auctor Chronici, attigere præterea Georgius Hamartolus, Georgius Monachus, & Symeon Logotheta in Chronicis MSS. Cedrenus, Glycas, Anonymus nuper editus tom. I. Var. Sacror. pag. 503. ex Codic. Reg. III. MDII. & Auctor Ecloges ex Characis Hiſtoria, Moſis libris, & aliis uſque ad Anaſtaſium Imp. in Cod. Reg. fol. 82. iiſdem fere verbis quibus Auctor Chronici, quos conferret qui otium fuerit. Ea porro omittuntur in Cod. Holſtenii, a vocibus quæ hic ſubſequuntur, καὶ ὑπ' αὐτῶν πανδήμου σοχείου, &c. uſque ad has voces, ἡ μεγάλη ἱππόδρομος ἔχει πρὸς ἀλλήλους τὰ μέρη. Quæ quidem hic deſcripta de Circo a Romulo ædificato, ejuſque partibus & factionibus, pluribus expendit & illuſtrat Salmaſius in Exercitationibus Plinianis pag. 904. & ſeqq. Pag. 19. B.

Μαρτίῳ κ΄) Anonymus Edit. ἀγάλε ἡ ἱππικὸν ἀγῶνα μὲν Μαρτίῳ κδ΄. ὁ δὲ μετὰ τὸ ἅλιε.

cum Latina dumtaxat verſio, quam Muſculi eſſe ajunt, in Bibliotheca Patrum habeatur to. VII. edit. an. MDCXLIV. Priorem enim Dorothei non vidi. Quis autem hic Dorotheus Martyr, & qua ætate vixerit, docet prologus ad illius Tractatum de LXX. Apoſtolis: ex quo docemur, Scriptori fides danda, in Græcis ac Latinis litteris apprime fuiſſe verſatum, & poſt mortem Diocletiani & Licinii Tyri factum Epiſcopum, ad Juliani Parabatæ tempora vitam produxiſſe, tandemque, cum ſubinde illius perſecutionem defugeret, in urbe Odyſſo ab illius miniſtris comprehenſum, variiſque tormentis vexatum, in ipſis ſuppliciis vitam exiiſſe annos natum CVII. Ita alius fuerit (ſi quidem is umquam extitit) a Dorotheo, qui in urbe Nicomedienſi martyrium obiit ſub ipſo Diocletiano, ut eſt in Chronico Paſchali anno XIX. ejuſdem Auguſti, atque adeo a Dorotheo alio, quem Auctor Chronici, quod Alexandrinum dicimus, ut & Theophanes & Georgius Alexandriæ martyrium ſub Gratiano ſubiiſſe ſcribunt VII. Id. Octobr. ferarum eſcæ traditum ſub Tatiano Auguſtali, cui favebant hæretici. Latina autem lingua cum Romæ verſaretur ſcripſiſſe Dorotheum, ejuſque ſcripta in Græcam deinde tranſlata colligimus ex iis quæ poſt illius Tractatum de Apoſtolis habentur, ſiquidem is revera ſcripſerit: nam hæc ab Græco interprete prorſus conficta conſtat. Atque illius quidem futilis ſatis licet operis pars illa, in qua, quæ Prophetarum natales & vitam præſertim ſpectant, referuntur, ſub nomine Epiphanii Epiſcopi Cypri prodiit, iiſdem verbis Dorothei deſcripta, vel certe paucis admodum interpolatis: adeo ut mirari ſubeat cur Epiphanio adſcribatur, quod alteri Scriptori ſubinde ab aliis tribuitur. Sic veteres ſpuria ſua non modo venditabant, ſed quo fidem iis aliquam accommodarent, præclara ipſis indebant nomina, ut hiſce opuſculis, Dorothei ſcilicet Martyris & Epiſcopi, ſeu Presbyteri Tyri, & Epiphanii Cypri Epiſcopi, cum neutrius ea ſint. Poſterioris, Epiphanii ſcilicet, opus deſcribitur in Cod. Reg. II. MDCCCLI. fol. 228. ſcripto anno MCCXCI. & ex Cod. veteris Romæ ſcripto anno DCCLIX. ut in eo annotatur, deſumpto: unde colligere ſaltem liceat, ut & pariter ex hoc Paſchali in XX. Heraclii annum deſinente, haud eſſe nuperos hoſce qualeſcumque Scriptores, quod quidam volunt, ſiquidem ante annum DCC. il vixerint. Et certe Græcus Interpres Dorothei teſtatur, ſeu fingit, ea quæ de Prophetis & Apoſtolis ſcripſit, ex ejuſdem Dorothei Latinis Commentariis hauſiſſe ac deſcripſiſſe eo anno quo Joannes Papa Conſtantinopoli verſabatur, Philoxeno & Probo Coſſ. proinde Juſtino ſeniore imperante. Operis autem Epiphanii in Cod. Regio lemma ita concipitur: *Τῶ ἁγίῳ Ἐπιφανίῳ Ἐπισκόπῳ Κύπρου περὶ τῶν Προφητῶν, τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ τῶν ἀποστόλων.* Quem quidem tractatum excipit alter ejuſdem Epiphanii de Apoſtolis, de quo agemus infra. Duplex autem Epiphanii iſtius de Prophetis editio prodiit: prima, Albani Torini an. MDXXIX. altera, Joachimi Zehneri an. MDCXII. qui & priorem recenſuit, & Scriptorem fuſioribus Commentariis illuſtravit. Quod in cauſa fuit cur ei elucidando immorari debere minime cenſuerim: cum præterea vir ſingularis omnino eruditionis Petrus Daniel Huetius, Sueſſionenſis Epiſcopus deſignatus, ſeu *electus*, ut Epiſcopi electi olim ſeſe vocitabant, idce argumenti ſolide perſecutus ſit in Demonſtratione Evangelica, ubi XII. Prophetarum de Chriſti diſpenſatione prædictiones accurate collegit, ac *τροφαμαῖον* Dorothei & Epiphanii ſcripta, maxime de eorum patria examinat. Proinde ſatis eſſe cenſuimus, ſi quæ ex his Auctoribus in hocce Paſchali excerpta leguntur, cum ea quæ habetur Dorothei latina verſione, & cum Epiphanio Codicis Regii, ac Chronico MS. Symeonis Logothetæ, in quo eadem fere habentur quæ apud Epiphanium, conferrentur. Tertia denique editio tandem prodiit anno MDCXXII. cum operibus ejuſdem Epiphanii, Interprete Dionyſio Petavio. Cui quidem Epiphanio adſcribitur præterea Tractatus alius hoc titulo in Codice Regio II. MDCCCX. *Περὶ τῆς ἁγίας Προφητῶν, τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ τῶν ἀποστόλων*, qui in Codice II. MCDXXXI. nullum auctoris nomen præfert: quem quidem tractatum cum noſter Scriptor interdum exſcribat, ex eo ſubinde illum emendamus. De Dorotheo vero iſto fictitio agemus rurſum infra ad pag. 512.

Edit. Pariſ. pag. 505.

Ἐκ μιᾶς ἁμαξιᾶς) Leg. *ε'*, uti edidimus. Hæc porro ſic vertit Interpres Dorothei: *qui cum mediocritati ſervierit, cum Angelis converſatur.* Pag. 118. B.

Ἀμιλλόμενος) Sic repoſuimus, cum editum eſſet *ἀμιλλώμενος*.

Βολμεῶν) Epiphan. edit. & MS. Βολμεῷ. Vide V. C. Huetium de Demonſtrat. Evang. pag. 233. D.

Στρωσεως) Rob. Stephan. *enervatus*, vel *enervans* interpretatur.

Θεοῦ) Videtur eumdem Huetium p. 236. Pag. 119. A

Συχεῶς) Logoth. *συχεῶς*.

Ρουβὴλ) Epiphan. cap. XIII. *ὁ ῥουβὴλ πλαξας αὐτὸν κατὰ τὸ πρόσωπον.*

Μεθ' ἡμέρας δύο) Hæc abſunt ab Epiphanio.

Στρατηγὸς) Rob. Stephan. ita hanc vocem interpretatur: *quis ſicut Dominus?* aut *paupertas vel humilitas Domini*, aut *percutiens Dominus*, vel *percuſſio Domini*.

Ἀπὸ Μαμδίτου) Epiphan. MS. *ἀπὸ τῆς Μαμδί.* E. Edit. *Μαμδεί.* Auctor MS. de XVI. Prophetis, *Μιχαίας ὁ Ἰεσμαὶς ὁ Μαμδίτης.* In alio Cod. *ὁ Μαμδίτης.* Logoth. *ἐκ τοῦ Μαμδί.* Vide Huetium p. 242.

Ἀπρὶδα) Sic repoſuimus ex Epiphanio, apud quem in Cod. MS. & edito legitur *ἀπαρὶτα καμαρωδὶς.* Logoth. *καμαρὼ ῥίζης ἐστὶ πλάξεως*, &c.

Ἀπολλώνιος) Addit Epiph. *αὐτὸ*, *καὶ τὸ πατέρων αὐτοῦ.*

Μάσσα) Epiph. *μασσάτου.*

Ἐν Ἀκείμ) Epiph. edit. & Dototheus, unica voce, *Ἐναχείμ.* Logoth. *ἐν Μακείμ.* Deeſt in Cod. Reg.

Βηδαμαρὶν) Epiphan. edit. *ἀπὸ τοῦ ἐξ ἀγροῦ Βαιτὴρ, ἐν τῇ γῇ Ῥουβήμ.* Cod. Reg. *ἐξ ἀγροῦ Βαδαὶμ.* Doroth. *ex Bethameron.* Auctor MS. de XVI. Prophetis, *ἐξ ἀγροῦ Θαδὼρ.* Cod. al. *ἐξ ἀγροῦ Θαδωρὶν.* Vide eumdem Huetium p. 234. D.

Ἀβδὶου) Leg. *Ἀβδὶ*, ut infra, atque ita edidimus.

Δουλδὶου, &c.) Hieronym. in Epiſt. ad Paulinum, *ſervus Dei.*

Συχὶμ) Ita Epiphan. edit. At MS. *Σιχὲμ.* E.

Βαιτχαρὶμ) Epiphan. edit. & MS. *Βαδδαχαμὰρ.* Logotheta, *Βαδδαχαμὰρ.* Vide Huetium pag. 237.

Ἀπολλωνίου λειτουργίας τῷ Βασιλεῖ) Epiphan. *ἀπολλωνίου τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ τάξεως, προσκολλᾶται τῷ Προφήτῃ Ἡλίᾳ.* Pag. 120. A

Δίνους Κυρίου) Rob. Stephan. *Columba*, ſive *multiplicans*, ſive *depopulans.*

Καρμηλιακὸς) Ita Dorotheus: Epiphanius & Cod. Reg. *Καρμηλιακίμ*, Auctor MS. de XVI. Prophetis, *ἐκ γῆς Καρμηλιακίμ, πλησίον Ἀζώτου πόλεως κατὰ δυσμὰς.* Cod. al. *Καρμηλιακίμ.* Logoth. *Καρμηλιάδ.* Vide Huetium V. C. p. 239. pag. 506. B.

Σαὶρ) Dorotheus, *Aſſur.*

Ἀφαλὰ) Ita Auctor MS. Epiphan. *ἀφοῦμα ἢ ἀναβασὶν* ſed emendandus ex aliis.

Ἀχαιὰβ) Epiphanius addit, *Βασιλέως Σαμαρείας.*

Ἡλόγους) Epiphan. & Cod. Reg. *Ἐλόγους.*

Ἡδὶλου γὰρ) Hæc ab Scriptore Chronici truncata vix intelligat quiſpiam, quæ clarius his verbis deſcribit Epiphanius: *καὶ γενόμενος ἐλπίσας ὁ Ἰωνᾶς ἀπεπλεύσατο Νινευὶ πρὸς τὴν Ἀσσυρίαν, καὶ ἐξῆλθεν Ἰωνᾶς ἀπὸ ῥίζης Κυρίου, καὶ κατεκοιμήθη ὑπὸ κίτου.*

Τισζίου) Epiphan. *τῷ Κισζίου.* Cod. Reg. & Logoth. *τῷ Κισζίῳ.* Interpres Dorothei. *Sepelivit eum prope montem Libanum: mortuus autem & ipſe in Saar, ac ſepultus in ſpelunca Cenezei, qui Judex fuerat unius Tribus.* C.

Ἰδοὺ) Ita Epiphan. *Ἐλισσαὶ*, Cod. Reg.

Ἀφαιδίου) Auctor MS. *ἰδαφαδίου.*

Παρακλησις) Hieron. *Conſolator orbis.*

Ἐλισσὲ) Epiphan. edit. *Ἐλισσοὺ.* Cod. Reg. *Ἐλισ-* D.

σω. Dorotheus *Ekſ.* Deinde Epiphan. πέμπτῳ τῷ Ἰορδάνου εἰς Βογαβάρα φυλῆς Συμεών. Ita edit. & MS. Vide Huetium p. 243.

Τῇ Νωδῇ) Epiphan. ἐπὶ Νωδά.

Συσμᾶ) Epiphan. ἐν σουσμᾷ ἡ πῦρ ἐκ τῆς ἐρήμου ἐπιλάβῃ καὶ τὰ ἐν Λιβάνῳ καύσῃ τὰ ἐν αὐτῷ ἐν ἑπτὰ μέρη. Logoth. ἐν συγκλυσμῷ.

Παρέλιφθη) Hieronym. *Luſtator fortis & rigidus.*

Pag. 121. A. Βεθὲ τοῦ Χάρ) Logoth. Βατωχάρ. Dorotheus, *Biticuchar.* Epiphan. edit. Βαζοχάρ. Cod. Reg. Βαζζαχάρ. Auctor MS. Βαζοὶ χαρ. Cod. al. Βίζοχάρ. Vide Huetium p. 246.

Ὅστις ἦλθεν) Rectius Epiphanius ᾧ ὄνομα ἦλθε, &c. Εἰς Ὀρφανίδιον. Logoth. εἰς Ῥόστιλα.

Καὶ διὰ πάροικος) Epiphan. edit. & MS. ᾧ διὰ ἐκεῖ πάροικος ἦν γὰρ Ἰορμιὰ. Logoth. ἐν γῇ Ἰορμιά.

Ἐλαβε) Logoth. ἐλθεῖν.

Ἐκδίσομαι) Epiphan. ἐκνικλίσομαι. Mox, ἐκέγκωσι. Epiphan. ἐκνεύγωσι φεύγειν τοὺς διωγμούς. Ita etiam Logoth.

Ἀνέστη) Epiphan. παρέστι. Logotheta, ἐπιστρέψας ἐπέστε, atque ſic emendavimus.

B. Λαοῦ) Epiphan. & Logoth. καὶ, atque ita repoſuimus pro λαοῦ.

Δυτικὸν) Δυτικοῦ, Epiphan. & Logotheta, qui addit, γενήσεται ὁ τοροβοὺμ τοῦ ναοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Τοῦτο δὲ λέγομεν τὸ Δαβὶρ εἰς μακρὰ μεγέθεται, ᾗ τὸ ἐπίκλην ἐπὶ δύο τάλαντα (Ita etiam Epiph. pro τάλαντα) ἀναμιδέσται, &c.

Ἀγγέλου) Epiphan. ἀγγέλων.

Ἐν αὐτοῖς) Logoth. ἐν αὐτῷ γενδόσεται· ᾗ ἔστι λέγει ὁ Κύριος, ὅτι φοτίσουσι τοὺς διωκομένους ὑπὸ τῶ ὄφεως, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς, ᾗ δώσουσι αὐτοῖς ὁ Κύριος ἐν σκότει ᾗ σκιᾷ θανάτου, ἐ ἔσονται ἐν σκληρᾷ ἀγίᾳ. Vide Epiphan. Edit. & MS.

D. Σαβαρδαδὲ) Epiphan. Edit. & MS. Σαμβαδαὶ. Auctor MS. ἰὼς Χαοὶ, διὰ ἐξ ἄγρου Σαβαρδαὶ, &c. Logotheta, ἀπὸ ὄρους Ἐβαρδαὶ. Vide Huetium p. 248.

Ἰορμιὰ? Logoth. ἐδρεὶ.

Ex Βαβυλῶνος) Vide V. C. Huetium p. 251.

F. Ἑορτὴ Hieronym. *Feſtivus & lætus.*

Pag. 122. B. Μνήμη Θεοῦ) Hieronym. *Memor Domini fuit.*

B. Ἦλθεν Addit Auctor MS. εἰς Ἰερουσαλήμ.

Οὕτως) Sic emendavimus ex Epiphan. & Logotheta, pro ὡς, ſed locus adhuc mancus manet, qui integer legitur apud Epiphan. ἵνα οὕτω τῷ Ἰωσιᾶ, ὅτι γενήσεται υἱὸς, καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἱερατεύσῃ. Sic ultimam hanc vocem emendavimus, tum ex Epiphanio, tum ex Auctore MS. & Logotheta, cum prave editum eſſet ἱερατεύσω. Logoth. habet, γενέσθαι.

Καὶ ἐπὶ Κύρου) Epiphan. ᾗ ἐπὶ Κύρου τοῦ Βασιλέως Περσῶν τέσσαρες ἔθνεσι ἐν τέσσαρα τοῦ Κροίσου τοῦ Λυδίου Βασιλέως, ἐ τοῦ Ἀστυάγους τοῦ ἐν Μήδοις Βασιλέως. Logoth. εἰς τέσσαρα τοῦ Κροίσου τοῦ Λυδίου, ἐ τοῦ τοῦ, &c. Vide Huetium V. C. p. 253.

Ἐπὶ Ἱερουσαλήμ) Auctor MS. ἐν, &c.

C. Ἔθνεσι) Addit Auctor MS. ἐξ Ἰορμιά.

Ἱερέων ἐ ἀπὸλεῖς) Ita Epiphan. MS. Editus vocem ἐ, Logotheta vero vocem τοῦ omittunt.

E. Κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν) Τοῦ λαοῦ αὐτοῦ Βαβυλῶνος τέσσαρας ἐν Σοφᾷ ἐν γῇ Ζαβουλὼν, ᾗ ἔστι τέσσαρες, &c. Ita Epiphanius, ex quo Chronicon emendavimus, cum legeretur, πέντε ἐν Σοφᾷ, tametſi ita legerit Logotheta. Theophylactus habet ἐν Σοφρᾷ. Dorotheus, *naſcitur in Supha.* Auctor MS. ἐν Σοχᾷ. Vide Huetium p. 254.

Ὁ ἐμφανίσας Ἄγγελος) Amphilochius in Carm. ad Seleucum: διαπρύσιος, Ἄγγελος Μαλαχίας.

Edit. Pariſ. Καὶ τῷ υἱῷ) Addit Auctor MS. ᾗ τῷ λόγῳ.

pag. 505. Ἐν ἡμέραις) Addit Epiphan. τῶν ἀπαρχῶν, ὡς γέγραπται ἐν Σοφονίᾳ, τοῦτέστιν ἐν βίβλῳ Κεφαῦ, πέντε δὲ ὦν, &c. Cod. Reg. ἐν Σοφονδείμ. Idem Epiphanius lib. de Menſur. & Ponder. n. XXIII. Δωσοφθείμ, ἐ ἐπὶ Κεφαῦ. Logotheta, ἐν Φαφαδὶ, τοῦτέστιν ἐν βιβλίῳ Κεφαῦ. Apud Euſebium lib. VI. Hiſt. Eccl. cap. XXV. ex Origene, Σοφονίᾳ, & apud Hieronymum in Prologo galeato.

Ἐπιδιόρθωσιν) Ita Epiphanius editus & MS. Proinde evaneſcit conjectura Raderi, atque adeo Holſtenii, qui ἐνιαυτὸν διόρθωσιν legendum cenſebant. Interpres Dorothei: *quæcumque in Prophetia dixit, eo ipſo die ſecundo viſus eſt dicere Angelus Domini, &c.* Zehnerus: *quæcumque in Prophetia dixit, eo ipſo die Angelus apparens vaticinium ejus tradidit, aut repetiit.* Auctor MS. habet ἐξιδιάσω, quod idem valet. Huetius V. C. *iterabat*, rectius vertit.

Λοιπὸν ἐνὶ) Ex Dorotheo. Pag. 123. A.

Εἰς δύο) Addit Auctor MS. ἔτη τρία. Pag. 124. A.

Ῥαγάλ) Epiphan. Edit. & MS. Ῥαγάλ.

Ὀλιγοψυχίαις) Ita Epiphan. MS. Editus vero, ὀλιγοψυχίαις.

Ἰωσίου) Epiphan. τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου. Ex

Ἐν συγκλυσμῷ) Ita emendavimus ex Epiphanio edito & MS. cum perperam editum eſſet, ἐν συναῖς Μωάβ. Epiphanio conſentit MS. licet paulo ſecus hæc deſcribat: ἐνιαυτοῦ τοῦ λείκου καὶ καλυμβώδους· μικρὸν γὰρ διὰ τὸ ὕδωρ, ἐξαλυδὸς ἐστι διὰ λαοῦ ἐν συγκλυσμῷ.

Ἀστιλὼν) Hanc vocem ſupplevimus ex Epiphanio. Aliter totam hanc pericopen deſcribit Symeon Logoth. in Chron. MS. ἐμάθοσαν γὰρ οἱ τοιμένες, Πόθεν τίνος; καὶ ἔχοντες τὰ τόλα, περιεκαθέζοντο τῷ Σιλώαμ. Καὶ εἰς μὲν Ἰοδὰς ἦλθε, ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ· οἱ δὲ ἀλλόφυλοι, ἔδαμώς, ἐπειδὴ σύμμικτοι αἱ φυλαὶ ἐξέρχονται, ἵνα διαχθῇ τὸ μυστήριον.

Ἐχομένως) Logoth. ἐχόμενα. Pag. 125. A

Γαβαὼν) Ita Logoth. At Epiphan. edit. & Cod. MS. Γαβαὼδ. Mox, pro τριῶν, τριῶν habet idem Logotheta.

Ἐπιτίσου δὲ) Logoth. καὶ ἐπείσου σπολίων ἀπὸ ἐν ἐπιστείστα.

Οὐκ ἐπὶ τούτῳ) Leg. οὐκ ἐπὶ πατέρων. Logoth. καὶ ἐπὶ ὁ Ἐζεκίας ἐδίδου τοῖς ἔθνεσι τὸ μυστήριον Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος, καὶ ἐμίσησε διὰ τὴν πατέρων αὐτῶ, ᾗ τοῦτο ὁ Θεὸς ἔδωκε εἰς ἀλείαν τὸ σπέρμα αὐτῶ, καὶ ἐπαρτον αὐτὸν ἐπείσας ἀπὸ τῶν ὄρας ἐμῶν.

Ἐπιμήσατο) Mendum in hac voce. Raderus emendat, ἐχαρίσατο. Sed Logotheta legit ἔδωτο. Cod. vero Vatic. ἐπιμήσατο. Malim ἐπιμήσατο, *impretatus eſt*, atque ita edidimus.

Ἐξ Ἀναθὼθ) Ita Dorotheus, Epiphan. edit. & D. Logotheta. At Cod. MS. Epiphanii, ἐξ Ἀμαθὼθ.

Καὶ τάφρας) Epiphan. edit. Auctor MS. & Logoth. ἐν Τάφρας. Cod. alter Reg. ἐν Τάφρα.

Βλαθώ) Sic ex Auctore MS. & Logotheta emendavimus, cum editum eſſet, λέθως ἢ ἐναβλαθώ.

Ἐπηρεάζοντας) Addit Logoth. ὑπὸ τῶ Θεῶ.

Τοὺς γὰρ ὑδάτων) Epiphanius: ἐκαθέζοντο γάρ, καὶ ἐξ E ὑδάτων ὕδρας, ἐκαλοῦσαν αἱ Αἰγύπτιαι Νηρώδ, Ἕλληνες δὲ Κρηνοδάλιας, &c. ubi Cod. Reg. habet Κρηνοτάλιας. Vide Gloſſ. med. Græcit. Sequuntur deinde verba aliquot quæ in Chronico deſiderantur, & mutilam ſententiam refarciunt: ἔσαν αὐτοὶ διατεταμένοι, καὶ ἐξαμένοι τὸ Προφήτου Ἰερεμίου, ἐκαλοῦσι ἐκ τῶν γῶν ἐκείνων ὁ λαὸς ἐξ ἐκείθεν, καὶ ἐκ τοῦ τοταμοῦ ἐκείθεν τὸ ὕδωρ ἐξ ἐκείθεν. Porro Dorotheus Merῳδ etiam legit, ut & Auctor MS. de XVI. Prophetis, unde Scriptor noſter quæ hic narrat exſcripſit, cujus verba hic afferemus, ut ex iis Chronicon liceat emendare: κατὰ δὲ πλησίον τῶν οἰκίας Φαρὲ, ὅτι Αἰγύπτιοι ἐδόξασαν αὐτὸν ἐπιμηδόντα δὲ αὐτῷ· πόξεται γάρ, ἐ αἱ ἀκοὶδες (Cod. al. καὶ αἱ χρυσάλιδες) αὐτοὺς ἔσαν, καὶ ἐξ ὑδάτων αἱ ὕδρας, ὃς καλοῦσι οἱ Αἰγύπτιοι Μειτρώτ, Ἕλληνες δὲ Κρηνοδάλιας, οἱ ἦσαν αὐτοὺς διατεταμένοι (Cod. al. οἱ ἐδιατέτασαν αὐτοὺς) καὶ ἀξιμένου τοῦ Προφήτου, ἐκαλοῦσαν ἐκ τῶν γῶν τοῦ γένους ἐ αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ τοταμοῦ αὐτοῦ τὸ ὕδωρ ἐξ ἐκείθεν, καὶ ὅσοι αὐτῶν ἔτυχον Θεοῦ ἔως τοῦ τοῦ Ἐζεκίου ἐν τῷ τότε ὅτε κεῖται· καὶ λαμβάνοντες τὸ χρὸς τοῦ τότε, ἔκλυστα αἰκιδῶν διαπέδισσαν, ᾗ τοῦ ἐκείθεν τοῦ ὕδατος φυγαδίσσαν. Ἡμεῖς δὲ ἐπείσαμεν ἐκ τοῦ τοιοῦτου Αὐτηγένου ᾗ Πτολεμαίου γεγένται τινῶν, ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐντεῦθεν τῷ τόπῳ τοῦ Προφήτου, ᾗ ἐπηγαὼν τὰ ἐκ αὐτὸν μυστήρια, ἐκ Ἀλεξάνδρου μετέσχεν αὐτοῦ τὰ λείψανα, περιελθὼν αὐτὰ ἐνδόξως, ἐ ἐκαλοῦσι ἐκ τῶν γῶν ἐκείνων τὸ γένος τοῦ αἰκιδῶν, ᾗ ἐκ τοῦ τοταμοῦ αὐτοῦ τὰ ὕδατα.

Τῷ τότε) Sic Logotheta: at τότε legit Auctor MS. de XVI. Prophetis.

Pag. 126. A. Καὶ ἔτως ἐνίβαλον) Leg. καὶ ἔτως ἐνίβαλλον, ex Suida in Ἀργόλαι, qui hunc locum Epiphanii videtur: καὶ ἐνίβαλλον εἰς τὸ ποτάμιον φρέαρ ἐκ πετρῶν.

Τὰ Παλαιστουσικαί) Suidas, τὰ Παλαιγοῦ. Hunc locum porro ita vertit Interpres Dorothei: *Et serpentes hoc pacto rejecti, quos Argolaos vocant, hoc est Lacertos ex Argo Peloponnesiaco, unde & Argolai vocantur populi isti, id est dextris ignavi: loquela vero sunt delicata & prorsus sinistra.* Ex quibus hic legendum videretur, τουτέστιν Ἀργοὶ δεξίαις, pro Ἀργοὶ δέξιν, tametsi utraque lectio nihil tani habeat, ut nec illa Suidæ, Ἀργόλαι ὅτι ἐκ τοῦ Ἄργους λαοί. Raderus hæc mendose ita ediderat: καὶ ἐκωλῦσιν ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης τὸ γένος ἐκεῖνον, ἐξ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀναιρῶντας, καὶ οὕτως ἐνίβαλλον τοὺς ὄφεις τοὺς λεγομένους Ἀργολαίους, διότι ὀφιομάχησε, εἰς λακωνικὸν τὸ Ἄργος τὸ Παλαιστουσικαί, τουτέστιν Ἀργοὶ δέξιν καλοῦνται· λαλιὰν δὲ ἔχουσιν, &c. Nos edidimus prout habentur in Cod. Vaticano, a quo non abhudit Symeon Logotheta in Chronico MS. cujus verba hic apponam: σύζυγοι γὰρ καὶ οἱ ἀλεξάνδριοι αὐτοῖς ὄφεις καὶ ἀσπίδες ἐκβάλλουσι· καὶ ἅμα ὕδατος οἱ ὄφεις, οὓς καλοῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι Μαυροὺς, Ἕλληνες δὲ Κροκοδείλους. Καὶ ὅσοι δὲ εἰσὶ πιστοὶ τῷ Θεῷ, ὅσοι σήμερον οἰκοῦσιν ἐν τῷ τόπῳ, καὶ λαμβάνοντες ἀπὸ τῆς χοὸς τοῦ τόπου, δέγματα ἀσπίδων διερπόντων. Ἡμεῖς δὲ ἀκούσαμεν ἐκ τῶν παλαιῶν Ἀντιγόνου τοῦ Πτολεμαίου γεγόνοτος ἀνδρὸς, ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐστρατεύετο τὸν τότε τὸ Προφήτου, καὶ μαθὼν τὸ μυστήριον, ὡς Ἀλεξάνδρου μυστεύσαντος αὐτῷ τὸ λεῖψανον, παραδοὺς ἐπὶ ξύλου, ἐξ ἀλεξάνδρια ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης τὸ γένος τῶν ἀσπίδων, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀναιροῦντας οἱ Κροκόδειλοι. Οὗτος τοὺς λεγομένους Ἀργόλας, ὅ ἐστιν ὀφιομάχους, εἰς τὴν γλῶσσαν Αἰγύπτου, εἰς λακωνικὸν ἐκ τοῦ Ἄργους τὸ Παλαιγονικὸν· ὅθεν ἐξ Ἀργόλας καλοῦνται, τουτέστιν Ἄργους δίσκημα· λαοὶ γὰρ τῶν τὸ δίσκημον, τὸ δὲ Ἄργος ἐστὶν ἀνατολικόν.

Οὗτος Ἱερεμίας) Ex Epiphanio.

Ἐν φάτνῃ) Hæc & quæ sequuntur absunt ab Epiphanio: ita autem describuntur apud Logothetam: διὰ ξύλου πῶς διακοπῆναι παρθένον λαχοῦσα, τιμῶσι ξ βρέφος ἐν φάτνῃ τιθέντες προσκυνοῦσι· ἔλεγον οἱ ἱερεῖς Αἰγύπτου, διὰ πατροπαράδοτον ἐστὶ μυστήριον ὑπὸ Ὀσίου Προφήτου τοῖς πατράσιν ἡμῶν παραδοθὲν, ξ ἐκδέχεσθαι τὸν τόπον τὸ μυστήριον.

B. Οὗτος ὁ Προφήτης) Rursum ex Epiphanio.

Αὐτῷ) Addit Epiphan. φάτνῃ. Κατατεθῆναι. Logoth. κατατεθῆναι.

Τοῖς παρεστῶσι) Epiphan. τοῖς ἱερεῦσι τοῦ λαοῦ, ξ τοῖς ἐπισβυτέροις παροῦσιν. Logotheta addit αὐτῷ.

Ἐν δίκαις) Addit Logoth. καινῆς χρείαις. Ξύλου, Logoth. ξύλῳ.

Οὐδεὶς) Aliter Epiphanius, οὐδεὶς ἀνεστοξεν ὅτι Ἱερεὺς ὁ Προφητῶν, εἰ μὴ Μωσῆς ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ ἢ τοῖς ἐν αὐτῷ πλάναις οὐδεὶς ἀνεπλάσατο, εἰ μὴ Ἀαρών. Logoth. ἢ τοῖς ἐν αὐτῷ πλάναις οὐδεὶς ἀνεπτοξεν, &c.

C. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ) Logoth. ἢ ἐν τῇ ἀναστάσει, &c.

Τὸν ἐχθρὸν φάγοντες) Epiphan. MS. ἢ ὁ ἐχθρὸν φάγοντες, ἀπολεῖν δίκοντα. Editus, ἀπολεῖν αὐτοὺς δίκοντες. At Dorotheus: *accident eum venientem*, ubi vox φάγοντες videtur poni pro, *in fugam conjicientes, fugantes*. Ita Logotheta: ἢ ὁ ἐχθρὸν φάγοντες ὁ ἀπολεῖν αὐτοὺς δίκοντα.

Φανεροῦ) Deest hæc vox in Epiphanio, quæ habetur apud Logothetam.

Οὐδεὶς καὶ ὁ τότε) Addit Epiphanius ἐκεῖνος. Abest a Logotheta, apud quem τότε legitur.

Ἡ δέξιά) Logoth. ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο) Hæc & sequentia absunt ab Epiphanio: habentur vero pariter apud Logoth.

E. Ἀαρών) Auctor MS. de XVI. Prophetis, ἐν Σαρεπτᾷ. Epiphanius edit. & MS. ἐν Σαρεπτᾷ ἐν τῷ υἱῷ τῷ Ἀρχιερέως· ἀνεῖδεν δὲ ἐν τῇ γῇ Χαλδαίων, πολλὰ προστάσσουσι περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ λαοῦ, ἢ περὶ τῆς ἐπανόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἢ περὶ τῆς τοῦ Κυρίου παρουσίας φανερὰ ἔσεσθαι. Ita etiam Logotheta:

Pag. 127. A. Τὸ λαοῦ) Ἐν τῇ παροικίᾳ αὐτοῦ ἐν Βαβυλῶνι ἀναχθέντων, &c. Epiphan.

Ἐκ τοῦ ἑνὸς υἱοῦ) Epiphan. & Auctor MS. ἐκ τοῦ ἑνὸς Σὴμ, &c. Logoth. ἐκ τοῦ ἑνὸς τοῦ Σὴθ ἢ Ἀρφαξάδ. Vide Georgium Syncellum p. 101. 110.

Ἐξ ἐναντίου) Leg. ἐναντίου.

Ὅτε ἐκλείπῃ) Epiphan. ἐπεὶ ὅταν ἐκλείπῃ τὸ ὕδωρ αὐτῶν ἐλπίζων τὸ ἔρεσθαι. Auctor MS. ὅταν ἐκλείπῃ ἐλπίζων τὸ ἔρεσθαι, atque sic emendavimus, cum ἐπιλθὼν perperam editum esset.

Εἰς πέρας) Logoth. εἰς πέρας.

Πλημμυρίου) Epiphan. καὶ ὅταν πλημμυρίσῃ αὐτὸ B. τὸ ὕδωρ, τῶν Ἱεροσολύμων ἐπάνοδον σημαίνει. Auctor MS. εἰς τὸν, &c. Logoth. ἢ ὅταν πλημμυρίσῃ, ἐπιλθὼν δὲ ἐπανόδου εἰς Ἱερουσαλήμ, ἢ γὰρ ἐκείνῃ κατοίκησις ἔσται, ἢ τοῖς τῶν νόμων αὐτοῦ χάρισι πρὸς αὐτὸν φανερὸς ἔσται.

Καὶ τοῖς) Πρὸς ὃ τέρας αὐτῷ συμφέροντα ἐπ' προσδοκῶν καὶ ἐκστασιν. Cætera paulo secus apud Epiphanium.

Διεστῶτα) Epiphan. τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν.

Διαβαίνει) Epiphan. διαβαίνων.

Ἀποκαμόντα) Epiphan. addit, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Logotheta, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, προσέλθῃ τοῖς ὑγιαίνουσι τῶν Χαλδαίων, σημεῖον ποιήσας ἐν αὐτοῖς σώσῃ, ἵνα σωθῶσι τὸν πολεμίων κατακλίζῃ αὐτοὺς ὑπὸ τοὺς πόδας. Τότε δὴ λέγων ὁ Ἱερεμίας, &c.

Κατακλίσας) Epiphan. ἢ παρεσόχλασεν αὐτοὺς ὑπὸ C. τοὺς πόδας. Mox, ὅτι ἐλέγετο τῷ λαῷ ὁ Ἰεζεκιήλ.

Ἀποκλεισθῆναι) Epiphan. & Logoth. ἀποκλεισθῆναι ἐλπὶς ἡμῶν· ex quibus vocem ἐλπὶς addidimus, quæ deerat.

Ἔσεσθαι) Logoth. ἐνεφανίσθησαν αὐτοῖς, ὅτι ἔσται ἐλπὶς ἐπὶ τὸ μέλλοντος τῷ λαῷ, ἢ οὐδὲ ἢ ἐπίκλησις. Οὗτος ἐκεῖ ὧν ἐδείκνυτο τῷ λαῷ τὰ ἐν Ἱερουσαλήμ, ἢ τὰ ἐν τῷ λαῷ γινόμενα.

Ἐλεγχον) Sic reposuimus ex Epiphanio & Logo- pag. 509. theta, cum ἔλεγον editum esset cum nota mendi. Idem Logoth. ὅτως ἐμπέσῃ ἐκείθεν, καὶ εἰς Ἱερουσαλὴμ μετ' αὐτῶν τῷ ὄρει εἰς ἔλεγχον, &c.

Καὶ τῷ πύλῃ) Logoth. ἢ τῷ πύλῃ.

Ἀποκλεισμὸν) Logoth. ἀκίνητον.

Αὐτῶν) Addit Logoth. ἢ ἔσεσθε ἐκ μετ' αὐτῶν διάκτορος. Καὶ φανήσεται ὅτι δι' αὐτοὺς εἰς ἐπιστροφὴν ὁ λαὸς εἰς τὸν γῆν ἐκείνων. D.

Ἐκ Μαδίμ) Ita Cod. editus Epiphanii: at Dorotheus, *in Madiam*. Codex vero MS. Epiphanii, ἐκ' ἐνδίμ ἔσεται Logoth. ἐν Βαβυλῶνι. paulo ante, κτῆνη, pro κτήνεα, & ἐπιστρίψῃ, pro ἐπιστρέψει, ex MS. & edito emendavimus. Logoth. habet ἐπιστρέψει.

Αὐτὸν) Post hanc vocem sequitur apud Epiphanium edit. & MS. αὐτὸν γὰρ αὐτῷ ἔσεσθαι ἡμέρας τὰς τελευτῆς αὐτοῦ. Et apud Logoth. αὐτὸν γὰρ ποιήσει τὰς ἡμέρας ἐφ' ζωῆς αὐτοῦ. Proinde legendum, αὐτὸν γὰρ αὐτῷ ποιήσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Absunt vero a Dorotheo.

Τῶν ἐξεχόντων) Epiphan. γένωνται, &c Logoth. Pag. 128. A. γενοῦ.

Ἐν αἰχμαλωσίᾳ) Epiphan. εἰς Βαβυλῶνα.

Βατιμὼν) Epiphan. edit. Βεθιβορὶ MS. Βεθμαρεὼ, Auctor MS. ἐν τῷ Βετόρων. Corrupte Logoth. Μαδίου.

Σώφρων) Logoth. σοφὸς, σωφρὼν δὲ τῷ ἤθει, οἷς, &c. Reliqua etiam paulo secus.

Ἡσυχίου) Ita Logotheta & Cod. MS. Epiphanii. Edit. ἀκίνητον.

Ἐθίσω) Addit Logoth. αὐτοὺς ἔτος.

Ἐμπορίαν) Auctor MS. τὰ ἐμπορεῖα αὐτῶν. Epiphan. E. ἐμπορεῖα. Mox, σὺν τοῖς ἐνταῦθα, εἰς λίαν. Ita etiam Logotheta.

Τροχιῶν) Epiphan. edit. ἀνὰ ζυγὰ. MS. ἀνὰ ζυγὸν.

Βιλαὶ) Epiphan. & Auctor MS. τὰ Βιλαίρ. Logoth. γένου τὰ Βιλαίρ. Quæ sequuntur paulo interpolata sunt.

Ἐν τῷ πάντι) Logoth. εἰς ἀρχάς.

Πατάσσοντες) Ita Epiphanius edit. & MS. Perperam editum erat in Chronico, cum nota mendi, ἀναπαύοντες. Logotheta, ἀφαιρῶντες, διαβαίνοντες, ἀναιροῦντες, ἀναβαίνοντες.

Οὐκ ἐγένετο) Epiphanius edit. ἢ ἐγένετο αὐτῷ ἀναπαύσεως γένεσις τέρατος. Cod. Reg. ἢ ἐγένετο αὐτῷ C.

ἀνδρωτίνης φύσεως τροφή. Ita etiam Logotheta.

Μετὰ τὴν πέψιν τῆς τροφῆς) Epiphan. edit. & MS. μετὰ τὴν πέψιν τῆς μίσεως αὐτοῦ, ἐν καθέξει ἀνδρὸς γενόμενος. MS. ἀνδρωτίνη. Καὶ τοῦτο Logoth. ἢ ἐντεῦθεν.

Δεύτερον) Addit Epiphan. τῷ Θεῷ Βεμμὰν, ὅ ἐστιν τῷ Θεῷ Ἰσραήλ.

Δαμὰν) Epiphan. τυπίμα Σατάν.

Ἡδὺ δὲ ἡ γλῶσσα) Epiphan. ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐδεσμάτων λαλεῖν, ἢ φωνὴ δοκεῖν ἐδίδετο αὐτῷ.

Κρέας) Epiphan. καὶ ἐγίνοντο αἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς κρίνα ἀπὸ τῆς χλοίης, καὶ τοῦλοι δυνατοὶ ἢ πολίται, &c. Ita etiam Logotheta.

Ἤθελον) Epiphan. ἐδήλουν.

D. Ὁ Δανιὴλ, &c.) Logotheta, ἢ τὸν ἐντὸς χαμὲ ἐπάνω ὁ Θεὸς ἐν χρόνοις γενέσθαι μέλλοις ἐντὸς, ἢ τὸ μυστήριον, &c.

Ἐτελείωσε) Epiphan. ἐτελείωσεν αὐτὸν, ὅτι ἀνακατέτευον ἐντὸς μοῖτας, (MS ἀνακατέτευον ἐντὸς μοίτας) ἓξ καὶ ἑπτὰ καὶ ἐξ μέσης ὑπέστρεψεν Κυρίῳ τῷ Θεῷ, καὶ ἐξομολογεῖτο, &c. Logoth. ἐτελείωσεν αὐτὸν, ἢ ἀνακατεύει, ἐν ζ' μοῖ, τὸν ἐτέλεσεν ἐν τῇ μέσῃ ὑποστρέψαντα Κυρίῳ, καὶ ἐξομολογεῖτο τὰς ἀσεβείας αὐτοῦ, καὶ μετὰ τὴν ἄφεσιν ἧς ἀνόμησεν αὐτῷ, ἀπέδωκε Κύριος τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· ἦν γὰρ ἐν τοῖς ἐξ χρόνοις, ἢ τὰς ἁμαρτίας ἐξομολογούμενος τῷ Κυρίῳ, ὅτι Δανιὴλ προσευξάμενος εὗρεν ἐν βίβλοις ἔτη ὅσα καὶ ἐλάλησεν ἐξιλεώσασθαι τὸν Θεόν.

E. Καὶ χλωρῶν) Sic emendavimus ex Epiphanio, cum editum esset, ἐ χλόας.

Ὡς τὰ ἐν αὐτῷ) Epiphan. κατὰ τὸ ἔνομα τῆ μανγανᾶς τοῦ ἐν αὐτῷ.

Κατεπίστευσε) Epiphan. ἀνεπιστεύθησε.

Καὶ μὴ καλλυθῶσι) Epiphanius καὶ προσκολλυθῆναι.

Καὶ τοῖς ἄλλοις) Epiphan. ἢ ἐν τοῖς Βασιλεῦσι.

Pag. 129. A. Ὅσα εἰκ) Epiphan. ὅσα ἐν ἀγράφαμε ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ· ἅσσα δὲ γεγραμμένα ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ Δανιήλ.

Ἀντίδωρα) Epiphan. ἐν Βαβυλῶνι ἐν αἰχμῇ, ἢ ἐτύφθη ἐν τῇ σπηλαίῳ τοῦ βασιλικοῦ ἐνδόξως, ἢ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ ἔθους αὐτοῦ ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας πάσης γενεᾶς ἐν Βαβυλῶνι.

Ἐν τοῖς ὑπομνήμασι) Epiphan. ἐμπολεῖ τοῦ Βαβυλῶνος, λέγων, ὅτι ὅταν ἴδωσι κατανεύοντα τὸν ὄφιν βοηθεῖ ὄρος, εἶτα τὸ τέλος Βαβυλῶνος.

Ἐὰν δὲ ἴδωσι) Hæc sententia brevior est apud Epiphanium & Dorotheum: εἶτα δὲ Κύριος ἐπιγνῶσι ναοδρυσῆσαι.

Τινὲς δὲ μηροῦ) Logoth. ὑπὸ δὲ ἰσῶν ἢ φασβυτέρων τῆ λαῆ Ἰσραήλ.

B. Ἐκεῖ) Logoth. ἔτι.

Τοῦ Βιλμὲ) Epiph. & Logoth. Βιλμέρ. Logoth. φέρει ἐκεῖ τοιοῦτο αἷμα ὁποῖο ἐκαθάρατο ἐν τοῖς τῇ γῇ.

Edit. Paris. pag. 510. Ἠλίου) Hæc & sequentia de Elia & Elisæo hausit Auctor ex Epiphanio cap. v. quæ fusiori paullo commentario is persequitur: ubi consulendus Joachimus Zehnerus.

Δεῦμα) Ita Epiphan. edit. Δόμα Cod. MS.

Τοῖς ἰσραηλίταις) Epiphan. addit δεδομένον.

Σβαχὲ) Epiphan. & edit. MS. Σαβάκ.

Χρισμὸς) Epiphan. edit. & MS. χρηματισμός.

C. Ἀβιλμαὴλ) Epiphan. edit. & MS. Ἀβελμαήλ.

Τοῦ Ραβὶν) Varie hanc vocem scribi observat Cotelerius in Notis ad Homil. 11. Clementin. cap. 1.

Τέρας) Epiphan. edit. Τερατῶν. MS. Τερατῶν.

Δεύμαλε) Ἠὲν Σαλείμ. Ita edit. Torini, & Cod. Reg.

Εἰς Ἱερουσαλήμ) Epiphan. ἐν, &c.

Ὀκτὼ δὲ) Epiphan. καὶ ἐστιν ὁ Ἰησοῦς ἀρχιερεὺς) Edit. ταῦτα) Ἰσαΐου, ὅτι Προφῆται ἐτύχθα εἰμεροῦ, ὅτι κατοικεῖ, &c.

Ζαχαρίαι) Tres hoc nomine recensentur Prophetæ: filius Jojadæ Pontificis, cujus hic mentio: alter, filius Barachiæ: tertius, pater S. Joannis Baptistæ. De anno illius cædis, ita subdit Scaliger ad Chronicon Eusebii: *Sed quis scit quoto anno Regis Joas interfectus sit, cum tempus a Scriptura non designetur?* Vide Salianum an. III. MCXCII. n. 6. Quæ porro de Zacharia hic habentur, accepit Auctor a Dorotheo: secus enim de illo scribit Epiphanius, quo perperam cum patre S. Joannis confunditur.

Ἀπὸ μέσου) Epiphanius MS. αὐτοῦ δὲ ἐν ἐξ Ἰερουσαλὴμ ἐξ οἴκου Δαβὶδ, ἀπὸ μέσου τοῦ Ελαὴμ ἐξ οἴκου Κυρίου. Edit. ἀπὸ μέσου ἐλατρέσου ἐν οἴκῳ Κυρίου, ex emendat. Zehneri, contra MS. fidem. Dorothei Interpres, ἀπὸ μέσου τοῦ Ελαὴμ, *sub Elam* vertit. D.

Ἀεσρίδης) Ex Eusebio, ubi adeundus Scaliger p. 101.

Πινδαρικῶ) Ex eod. Eusebio, ubi idem Scalig. pag. 100. E.

Σοφυλῶς) Ex eod. Eusebio, ubi idem Scal. p. 102. & 108. & Selden. in Marmorib. Arundel. Pag. 130. A.

Ἐμεσσίδης) De cujus morte infra ad Olymp. XCIV.

Ἐσδραὴλ) Vide Selden. lib. 1. de Success. in Pontif. Hebr. cap. VI. pag. mihi 284.

Ἡρόδοτος) Ex Eusebio, ubi Scalig. pag. 102. B.

Βαχχυλίδης) Chron. Eusebii, Georg. Syncellus pag. 257. &c.

Σαναβάσσαρος ἐγεννήθη) Ex Eusebio, ubi Scalig. p. 102. & Seldenus ad Marmora Arundel.

Ἀρταξάρσου) Georg. Syncellus pag. 271. ubi & de Artaxerxe. C.

Θεμιστοκλῆς) Ex Eusebio, ubi Scaliger pag. 102.

Μανδοκαίου) Ex Eusebii Chron. pag. 131. ubi quæ hic desunt in hac perioche supplentur his verbis, ex versione Hieronymi, *quod non puto*. Hic porro consulendus Scaliger, præterea Salianus in Annalibus Eccles. an. III. MCDXXXVI. n. XXVI. & anno V. MDXCI.

Ὁμοῦ) Deerat summa annorum ρ μ'. quam supplevimus. E.

Εὐδοξος) Ex Eusebio, cui *eruditissimus legis divinæ* dicitur, ex versione Hieronymi, ubi Scaliger pag. 106.

Ἡρόδοτος) Ex Eusebio, ubi Scaliger p. 102. 104.

Ἐμπεδοκλῆς, &c.) Ex Eusebio, ubi Scaliger pag. 103. Pag. 131. A.

Φιλιστίδης) Ex Eusebio, ubi Scaliger p. 103.

Νεμίτης) Ex Eusebio, ubi Scaliger p. 106.

Ἀρχιοινοχόου) *Minister vinarius*, Hieronymo in Chron. Eusebii.

Ἐξδραμίαντος) Conferendi Eusebius in Chron. & Georgius Syncellus pag. 249. & 323. præterea ex neotericis, Salianus an. III. MDXCVI. n. 36. & seqq. Grandamicus de morte & natali Christi lib. 1. cap. III. & alii. D.

ο ε'.) Vir doctus ο γ'. emendabat, ut mox, pro ο β'. legit ο α'.

Ἀπὸ τοίνυν τοῦ χρόνου, &c.) Consules a primæva sui origine, ad Imperium usque Julii Cæsaris, cum Idatianis Fastis hic duntaxat contulimus, quos, aut similes, vidisse Auctorem Chronici vero esse proximum in Præfatione monuimus. Huic enim argumento diutius alias immorari supervacaneum esset, cum res dudum peracta sit a viris omni exceptione doctioribus, Cuspiniano, Sigonio, Panvinio, & aliis alibi indicatis, quos Lectori consulere liberum erit, si quidpiam nævi in iis suboleat. His porro Consulibus annos Urbis Conditæ apponimus, usque ad annum Incarnationis Christi, a quo deinceps cæteros annos Christianos putamus, quibus perpetua methodo additi anni DCCLIII. optatos Urbis Conditæ annos exhibebunt, ut temporum ratio ubique cuivis perspicua sit. Pag. 132. B.

Πανλίου) Schott. Παύλιο. Edit. Scaligeri, Πανλίω. Idat. *Publilio*. Senator, *Paulillo*. Omittuntur deinde duo paria Consulum, *Lartius & Exquilinus*: & *Valerius & Tubertus*, quos characteribus minusculis supplevimus, quo continua Consulum series minime intermittatur, & advertat primo intuitu Lector omissos a Scriptore Chronici.

Πανυασσοῦ) *Postumius* alii vocant.

Ἀρτίωνος) Idat. & Cuspinian. Fasti, *Arunco*.

Σαυλίου) Idat. *Sifulo*. Fasti, *Q. Clelio*.

Καλουαρτανοῦ) Ita mox, Scal. Καλμαρτανοῦ. Infra, Κιλμαρτανοῦ. Idat. *Calimentano*. C. pag. 511. b.

Kal

Καὶ Γαϊνιν) Idat. MS. *Vitellino*. 111.

Ἀσίγνα) Idat. *Aurunco*, ut ſupra.

B. Πλειστανάγνιδι.) Ex Euſeb. ubi Scaliger p. 107.

Τελλιν) Σίλλιν legit Sigonius in Chronico.

Pag. 233. A. Ἄρχοντες) Ex priſco aliquo Faſtorum Conſularium Scriptore hæc hauſit Auctor Chronici, qui quæ ille Græce, ita is Latine extulerit: *His Conſſ. Romani Proceres dicti ſunt*, quomodo Faſti Idatiani edit. Pontaci & Labbei habent hoc ipſo anno; quo loco, Faſti non ex Paſchali, ſed ex Faſtis Paſchale debet illuſtrari: cum in eo Ἄρχοντες dicantur quos Latini *Proceres* appellarunt. Ita quippe apud Romanos dicti potiſſimum Patricii. Nam cum primis ab Urbe Condita temporibus, cum ſub Regibus, tum ſub primis Coſſ. Cives Romani in Patricios dumtaxat, ſeu qui a Patribus vel a Senatoribus orti erant, & Plebejos eſſent diſtributi, ſoliſque Patriciis aditus pateret in Senatum & ad majores Magiſtratus, hac tandem tempeſtate plebejis etiam conceſſum, ut non modo Senatores eſſe poſſent, ſed etiam ad quaſvis dignitates admitterentur. Iſto quippe anno, Cajo Julio Julo & P. Pinario Ruſo Coſſ. Cajum Marcium Coriolanum, exercitu Vulſcorum aſſumpto, bellum patriæ intuliſſe præ cæteris auctor eſt Dionyſius Halicarnaſſeus: cui quidem bello civili cauſſam & occaſionem præbuit exorta inter Patricios & plebem ſimultas, cum Coriolanus, gravi annona, advectum e Sicilia frumentum magno pretio dandum populo in Senatu ſuaſiſſet, ut hac injuria plebs agros coleret, ac neceſſitate ad modeſtiam compelleretur. Excitata inde graviſſima ſeceſſione, ſeu ſeditione, & a Decio Tribuno plebis die dicta Coriolano, illoque poſtmodum in exilium acto, Patricios eo plebs adegit, nonnullis etiam ex iis haud renuentibus, ut plebejos in Senatum & ad quoſvis Magiſtratus admitterent. Unde ut maximum incrementum plebis poteſtati acceſſit, ita Optimatum factio maximum priſtinæ dignitatis detrimentum accepit, admiſſis plebejis hominibus ad dignitates & Sacerdotia, alioſque primarios honores, qui antea ſolis Patriciis peculiares fuerant, quos plebi communicarunt partim inviti & neceſſitate coacti, partim etiam ſapienti conſilio inducti, uti pluribus narrat idem Dionyſius lib. VII. Atque id quidem verbis ſupra relatis videtur expreſſiſſe uterque Scriptor, Chronici & Faſtorum Idatianorum, quibus innuunt hoc anno *Romanos*, plebejos ſcilicet, *Proceres*, vel Ἄρχοντας *dictos*; hoc eſt tum primum in Senatum allectos, & ad majores Magiſtratus admiſſos, proindeque Proceribus ac Patriciis, quorum antea id dumtaxat juris erat, accenſitos: quod ſuperiori, ut velle videtur Dionyſius, vel hocce etiam fortaſſe anno tandem decretum fuit, vel certe in uſu eſſe cœpit; tametſi quando primum in Senatum allecti fuerint plebeji variæ ſint Auctorum ſententiæ. Euſebii Chronicon ad annum quo exactus Coriolanus: *Romæ populus a Patribus facta ſeditione diſcedit*. Idem porro ſunt *Proceres* & Ἄρχοντες. nam apud Feſtum in V. *Prorum*, *Proceres*, *Principes* exponuntur, ut apud Servium ad I. Æneid. *Principes civitatis*, apud Chariſium lib. I. & in veteribus Gloſſis, Ἔξαρχοι, Πρωτάρχοντες, & Πρωτοστάλιται, quomodo *Primores civitatum* vocat Lactantius lib. de mortib. perſecut. n. XXI. Ita *Principes*, Primates municipii vocat Sidonius lib. VII. epiſt. IX. Quæ quidem vox, ſecundum Varronem, apud eumdem Servium a mutilis in ædificiis, ſeu capitibus trabium, quæ *Proceres* nominantur, deducta eſt: vel ut ſcribit Iſidorus lib. IX. Origin. cap. IV. Proceres dicti, quod ante omnes honore procederent, quaſi *Procedes. Unde*, ſubdit ille, *& capita trabium proces dicuntur, eo quod prime procedant: hinc autem ad Primores facta tranſlatio, quod cæteros multitudine prominent*. Sane a Romanis Scriptoribus Proceres unice fere ſemper appellari Senatores, indicant Leges utriuſque Codicis, atque in primis Lex XII. Cod. Theod. de Prætor. & Quæſt. *Prætores deſignentur Senatuſconſulto legitime celebrato, ita ut adſint decem e Procerum numero qui Ordinarii Coſſ. fuerint, quique Præfecturæ geſſerint*

dignitatem, Proconſulari etiam honore ſublimes. Neque aliter hæc vox uſurpatur in Lege I. eod Cod. de Nuptiis, in L. II. Cod. Juſt. de Leg. L. XXXVII. & XXXII. de Appellat. & apud Cic. lib. XIII. epiſt. XV. Plinium lib. II. ſect. V. lib. VI. ſect. XXXI. & apud Senatorem lib. VI. epiſt. X. in lemmate, & lib. VII. epiſt. VII. Victore Schotti in Tacito, ut cætera præteream de hac voce a Criticorum filiis obſervata, qui ex Plauto, Virgilio, Lucano, Martiale & aliis quoſvis Optimates ſæpe innui docent: quæ quidem cum in locis a nobis laudatis unice Senatoribus conveniat, neſcio an probari poſſit, quod fortaſſe quidam velint, iſtos Chronici Paſchalis & Idatii ita intelligi debere, ut plebejis in Senatum & ad majores dignitates admiſſis, tum primum Procerum inductum nomen fuerit, quo veteres Patricii, & qui ab iis ortum ducebant, aut ducturi erant, donarentur, ut a cæteris ex plebe Senatoribus diſtinguerentur, quos inde *Novos* vocabant, quique non gauderent jure imaginum, quod Patriciorum dumtaxat erat, tametſi deinceps plebejos Senatores jus etiam ponendi imagines ſimul accepiſſe plerique conſentiant, præſertim ſi aliquot ex Curulibus Magiſtratibus geſſiſſent.

Αὐρουν) Idat. & Faſti, *Tuſco*.

Εὐσεβ) Ex Euſebio lib. I. Chron. p. 32. a. Edit. Scalig. *Edit. Pariſ. pag. 512.*

Βιτελλίου) Schott. Βιτελλίου. Idat. MS. *Vitellino*. Faſti, *Viſcellino*. B.

Μαλογινουσίου) Idat. MS. *Maloginenſe*.

Βολεσίου) Idat. *Volefo*. Faſti, *Valerio Potito*.

Φούφιος) Schott. Φόιος. Faſti, *Furio Fuſo*. Idat. MS. *Fugo*.

Ἐσκυλίου) Idat. MS. *Æſculino*. Faſti, *Servilio Structo*.

Λανάτου) Idat. MS. *Lanate & Publilio*. Faſti, *Lanato*. C.

Ἐφεσσίδιος) Ex Euſebio, ubi Scaliger p. 108. & Selden. ad Epochas Arundelianas. D.

Καὶ Σεσουλίου) Iidem Scaliger & Seldenus locis indicatis.

Π. βιλιόλα) Scalig. Ποβιλιόλα, quomodo Faſti alii. E.

Βιβουλανῷ) Scal. Βιβουλίου. Faſti, *Vibulano*.

Ἰουκρίσιος) Rurſum eadem verba infra, ad an. U. C. CCCXXVI.

Ἀθωνίου) Ex Euſeb. Chron. ubi conſulendus Scaliger, ac in primis Salmaſius ad conſecrationem templi in agro Herodis Attici pag. 30. & ſeqq. & Bochartus in Colon. Phœnic. lib. I. cap. XX. Eadem etiam habet Georgius Syncellus p. 257. Pag. 134. A.

Βαρβάτου) Idat. MS. *Barbaro*, Faſti *Barbato*. B.

Ἀρμενίου) Schott. Ἐρμενίου. Idat. MS. *Hermenio*. Faſti, *Herminio*.

Πλάτων) Rurſum eadem repetit ad an. U. C. CCCXXIII. Vide Scalig. ad Euſebium, ubi de Platonis natali & morte. C.

Παπίλλιος) Idat *Pacilio*. Faſti, *G. Fucio Pacilo*.

Ματερίου) Idat. & Faſti, *Materino*. Infra, *Macrino*. Idem Idat.

Βιργιλίου) Ita Schott. Idat. MS. & Faſti.

Καρεσίου) Idat. MS. *Carino*. D.

Παίου) Idat. MS. *Peno & Melitone*. Faſti, *T. Quintio Penno*.

Καπιτωλίνος) Ex Euſebio, ubi Scaliger p. 105. Ita etiam Syncellus p. 248.

Καὶ Τυλλίου) Idat. *Julio*. Faſti, *L. Julio Julo*.

Ἀχίλλα, &c.) Ita Idat. MS. Schott. Ἀξίλλα. Faſti, *C. Servilio*. E.

Ῥουτιλίου) Ita Idat. MS. & Schott. Pag. 135. A.

Ξενοφῶν, &c.) Tota hæc perioche ſumpta eſt ex Euſebio, ubi Scaliger pag. 122. Sed cur Ὀρζωλαΐ vocem addat Auctor Chronici, quaſi Xenophon filius fuerit Orzylai, qui Grylli Euſebio & Scriptoribus dicitur, non plane percipio. De Socratis morte adeundus etiam Seldenus ad Græcorum Epochas.

Μετελλίου) Idat. MS. *Caſſo & Mudulline*. Schott. & Faſti, *Mudullino*. B.

Φλαβίου) Idat. MS. *Flabo*, alii *Flavo*. Faſti, *C. Furio Pacilo*.

Κυβίου) Idat. & *Curtio*. Faſti, *Quinto Servilio*. C.

Διρέκεντος) Ex Euſebio, ubi Scaliger.

Καὶ Γάλβα) Idat. *Galvæ*. Fasti, *Licinio Calvo*.

Συετίου) Similia refert Georgius Syncellus pag. 258. qui τῶν χώρων Ἀφρικῶν, &c. habet. Svidas: Κατηχοῦσι τὴν Ἀφρικὴν, ἐξεκόμισε μίγας Κυνηγοὺς, &c. Quid si legatur, Ἀφρικανὸς μετονομάσθη? Vide Goarum ad eundem Syncellum.

Σκιπιὼν γαμεῖται) Ex Eusebio, ubi Scaliger pag. 123. Eadem etiam recitat Georgius Syncellus pag. 258. ex quibus pro Ἐλίᾳ, legendum Ἐλίᾳ constat.

D. Εὐδόξου) Ex Eusebio, ubi Scaliger p. 107. Ita etiam Georgius Syncell. p. 257. 258.

Ἄλλᾳ) Idat. MS. *Achaia*. Fasti, *Q. Servilio*.

E. Ἰσαυρίᾳ τε) Ex Eusebio, ubi Scaliger.

Ῥουφίνῳ) Idat. *Rufino*.

Ῥουφίνῳ καὶ Πούπῃ) Idat. *Rufino & Pupo*. Fasti, *Fabio Ambusto & Quintio Penno*.

Pag. 136. A. Βένεκι) Idat. *Venece*.

Βάλσωνι) Idat. *Bursone*. Fasti, *Drusone*.

Ῥουτιλίῳ) Schott. & Fasti, Ῥουτίλιο.

Ἄλλᾳ) Idat. MS. *Achaia*.

B. Ἀχιλλεῖ) De quo Scaliger ad Euseb. p. 99.

Πύρρου τοῦ Μακεδόνος) Vide Syncellum pagina 256.

C. ϛοϛ΄) Vir doctus emendat ϛοϛ΄.

Καὶ Μανίῳ) Scalig. *Manio*. Idat. & *Menio*. Fasti, *C. Manio*.

Φίστῳ) Idat. *Festo*. Fasti, *Pæto*.

Καὶ Δουλίῳ) Idat. MS. & *Dulillo*. Fasti, *Duillio*.

D. Ἀννωνίῳ) Vide Fastos Sigonii ad hunc annum.

Ἀλβίνῳ ξ Κόσσῳ) Idat. *Galbino & Cosso*.

Βέννωνι τῷ γ΄.) Idat. 11. Fasti, *M. Plautio Bennone*.

Βαβυλῶνα) Ita Scaligeri Edit. Perperam Βαβυλῶνι, Raderiana.

E. Ἔκτῳ πόλεσι ιβ΄.) Totidem habentur in Chronico, quod Alexandrinum appellamus, & Georgii Episcopi Ambianensis nomen præfert, pag. 73. edit. Scaligeri, qui ad oram libri Stephanum ad XVIII. urbes ab Alexandro conditas referre adnotavit: totidem etiam Eusebius. *Edit. Paris. pag. 513.*

Pag. 137. A. Τῷ Καδμείων) Quo nomine donatur Laodiceæ Syriæ regio a Geographis.

Ἐπὶ Πύρρῳ) Hanc omittit Chronicon Alexandrinum.

Περὶ Κυπρίους ποταμοὺς) Chron. Alexandr. *Super Cypridum fluvium*: de quo, ni fallor, silent Geographi. Alexandriæ in insula Cypro meminit Stephanus.

Τῶν ἐπὶ Τροάδος) Quam πόλιν Τροίαν vocat Stephanus.

Ἐπὶ Μιθριδάτου) Chron. Alexandrin. *quæ in Mesopotamia*.

Τῷ Κόσσῳ) Chronicon Alexandr. habet hoc loco, *Alexandriam fortissimam*.

B. Αἰγύπτου) Ægyptiorum Regum seriem describunt præterea Eusebius lib. II. Chron. & Epiphanius in lib. de Ponderibus & Mensur. qui ab Eusebio in annorum numero identidem discedit. Auctor Paschalis Eusebianam rationem sequitur; Cedrenus nonnihil variat.

Λίβωνι) Idat. *Libenio*. Fasti, *Lævino*.

Παπίῳ, &c.) Sic legendum. Idatius MS. *His Coss. tum Dictator creatus Papyrius Cursor, & Magister Equitum Drusus*. Ubi ridicule Scriptor Paschalis *Dictatorem*, per vocem Ἀντιγραφέως reddidit: quæ quidem vox Græca, *Dictator*, in Gloss. Græcolat. exponitur, *id est*, *Contrascriptor*. At in Lat. Gr. *Dictator*, Μόναρχος recte vertitur.

E. Κυρεανῷ) Idat. *Cerealio*, & infra.

Καὶ Σύλλᾳ) Idat. *Sullæ*

Καὶ Σίλωνι) Idat. & *Filone*. Ita Fasti.

Καὶ Φλάκκῳ) Idat. *Flaccino*. Fasti, *Bennone & Fossio*.

Βαβύλῳ) Schott. Βαλβύλῳ. Scal. Βαβύλῳ. Fasti, *Barbula*.

D. Κύρους τὸ ε΄) Idat. III. Mox τὸ ϛ. Idat. IV.

Ἀπὸ τούτων ἕξ Τριάτων) Chronicon Eusebii; *ab hoc loco Edesseni sua tempora computant*. Ubi Scaliger, allato Paschalis loco, observat verum quidem esse a Seleucidarum Epocha Paschale Ecclesiæ Antiochiæ putari: sed falsum ab his Coss. imo a Coss. M. Valerio Maximo & Decio Mure, duobus annis antea, ac proinde peccatum esse biennio. Vide præterea Syncellum p. 274. & Petavium lib. X. de Doctr. Temp. cap. XLI. extr.

E. Ἐπὶ ἕξ ὑπατείων) Idatius MS. *His Coss. tum Dictator Cursor, & Magister Equitum Bubulcus*. Perperam igitur Βύβουλος in utraque editione scriptum.

Ἄππιον) Idat. MS. *Appio Geco*, pro *Cæco*.

Pag. 138. A. Ἀβεντινοῦ) Idat. *Aventino*. Fasti, *Saverrione*.

Πατίκου) Idat. *Patico*.

Μάνιος) Ex Eusebio, ubi Scaliger pag. 13.

B. Κλαυδίου, &c.) Utrique β΄ adscribit Idatius.

Ῥοῦφος) Utrique pro δ΄. Idatius v. adscribit.

Ῥοῦφος τὸ δ΄, &c.) Hoc, ut & sequens par Consulum, prætermittit Idatius, qui iidem sunt qui anno U. C. CDLVIII. & CDLIX. describuntur.

Καὶ Γραίκῳ) Schott. Βραίκῳ.

C. Μαξίμῳ) Idat. MS. *Maximo & Nostio*.

Κρεμούλᾳ) Idat. MS. *Cremulo*. Fasti, *Q. Marcio Tremulo*.

D. Σίμωνος υἱὸς) Vide Seldenum de Succes. in Pontific. Hebræor. cap. VI. pag. mihi 287.

Πτολεμαῖος, &c.) Ex Eusebio, usque ad ἐν Φάρῳ, ubi consulendus Scaliger.

Ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ Πρωτέως) Vide infra ad ann. U. C. DCCXXIV. De LXX. vero Interpretibus, consulendi Josephus lib. XII. Antiq. Jud. Georg. Syncellus p. 272. &c. ex neotericis, Torniellus, Sallianus an. III. MDCCLXXV. n. V. & seqq. Jacobus Usserius, Henricus Valesius in Dissert. de Versione LXX. Interpretum, &c.

Pag. 139. A. Λιβίνῳ, &c.) Idatius MS. *Lebino & Cæruntano*. Fasti, *Lævino*.

B. Σαβεϊνοῦ) Scalig. Καβεϊνοῦ. Idatius, *Caverione & Musone*. Fasti, *Saverrione*.

Λουκίνῳ) Idat. *Lucinio*. Fasti, *Fabricio Luscino*.

Γοργίου) Idat. *Gurgite & Clepyno*. Schott. Γοργίτῳ καὶ Κλεψίνᾳ. Fasti, *Q. Fabio Maximo Gurgite & C. Genucio Clepsina*.

Βενάκῳ) Idat. MS. *Benago*. & anno seq. *Benago II. & Merinda*. Fasti, *M. Curio Dentato, & Cornelio Merenda*.

Ἐπὶ τέσσαρα, &c. Ex Eusebio, ubi Scaliger p. 135.

C. Σιμφρονίου) Idat. MS. *Simfronio Sapiente & Rufo*. Fasti, *Sempronio Sapiente*.

Βενδίδᾳ) Schott. Scalig. & Fasti, Βενδίλλῳ.

Θευγένῃ) Schott. & Scalig. Θευγένῃ. Idat. *Theudace*.

Ναξιδίου, &c.) Ex Eusebii Chron. ubi Scalig. pag. 77. & Salian. an. III. MCCCXLII. n. I.

D. Καὶ Βιτουλᾷ) Schott. Scalig. & Fasti, Βιτέλλῳ. Idat. *Viturulo*.

Καὶ Φλάκκῳ) Idat. MS. *Scipione Asina & Dulilio*. Fasti, & *Acilio Flacco*.

Κατουλείνου, &c.) Idat. MS. *Catacano & Patreculo*. Schott. & Fasti, Κελαυτίνου.

pag. 514. E. Καὶ Κατουλίωνος) Idat. MS. *Catatione*. Schott. & Fasti, Κελαυτίνου.

Pag. 140. A. B. Βούλβῳ) Idat. *Bullo*. Fasti, *Balbo*.

Φουνδούλου, &c.) Idat. MS. *Fundolo & Gallo Longo*. Fasti, *Funduio*.

Κατούλλῳ) Idat. *Catullo*. Schott. Κατουλᾷ.

Καλλίνικον πόλιν) Ita Cod. Vaticanus, non vero Καλλινίκου πόλιν, uti ediderat Raderus. Καλλίνικον etiam dicitur Procopio lib. II. de Bello Pers. cap. XXI. Callinicus appellatur a Marcellino Comite in Anastasio, a quo pariter urbs Mesopotamiæ esse dicitur, & aliis Scriptoribus: de qua quidem urbe egit idem Procopius lib. II. de Ædif. Justin. cap. VII. VIII. & lib. I. de Bello Pers. cap. XVIII. & lib. II. cap. XI. præter Eutropium, Zosimum, & alios. Sed an a Seleuco Callinico nomen habuerit, dubitare licet ex iis quæ scribit Libanius lib. I. Epist. ad Aristæretum: τοιαῦτά ἐστι περὶ Εὐφράτην, Καλλίνικος ἄστυ αὐτῷ. Καλλινίκου γὰρ οὐκ ἂν ἐπιστρέψειεν, ἢ σοφιστεύοντα πραγοφίλα τῷ τόπῳ, &c. Quem quidem Callinicum Sophistam eum esse qui sub Gallieno vixit, teste Svida, putat Henric. Valesius ad lib. XXIII. Ammiani.

Καὶ Τουδιτάνου) Idat. *Tuditano*. Schott. & Fasti, Τουδιτάνου.

C. Καὶ Βούλβου) Idat. *Volbo*. Fasti, *Bulbo*.

Μάκχωνος) Idat. MS. *Machone*. Schott. & Fasti, Μάκωνος.

Καὶ Βαρβούλα) Schott. καὶ Μαβούλα. Fasti, *Barbula*.

Βαβούλα) Idat. MS. *Balvulo & Pera*. Schott. Βαρβούλα. Fasti, *Æmilio Barbula & M. Junio Pera*.

Πήγα, &c.) Scal. Γίργα. Idat. MS. *Gurga & Maximo Vero*. Fasti, *Q. Fabio Maximo Verruco*.

D. Αὐρηλίου) Schott. Αὐρηλίου.

Παπείριον) Ex Eusebii Chron. ubi Scaliger, cui adjungendus Cotelerius ad Epist. 1. Clementis cap. XLVII.

Αἱ Παρθένοι) Ex Eusebii Chron. p. 143. *Romæ Virgines Vestæ ob stuprum vectum terræ obrutæ sunt.* φθορᾶς αἰτίαν, *deprehensæ in stupro.*

E. Καρία, &c.) Ex eod. Eusebio, ubi Scalig. p. 137.

Καὶ Φίλα) Idat. MS. & *Filone*. Fasti, *Philo*.

Ἐρετρόδινος) Ex Euseb. ubi Scalig. pag. 138.

Pag. 140. A. Κατύλλα) Schott. Κατυλλοῦ) Idat. *Catulo*.

Πτολεμαῖοι) Vide Petavium lib. x. de Doctr. Temp. cap. XLVI. ubi de Ptolemæis qui in Ægypto regnarunt.

Ἰουδαίων) Hæc attigit Eusebius in Chronico: *Vidi Judæi*, & LX. *millia armatorum ex eorum numero cæsa*. Unde χιλιάδας τεσσαράκοντα legendum patet. Quod vero LX. millia habeat Eusebius in omnibus scriptis Codicibus, LX. pro XL. facili lapsu irrepsisse inde colligit Scaliger, qui quæ hic ex lib. III. Maccabæorum narrantur dubiæ prorsus esse fidei opinatur. Hunc adi pag. 138. & Salianum an mundi III. MDCCCXXXIX.

E. Οἰνοβάρβῳ) Sic Cod. Vatic. Scaliger, ἐν Λιβάρνῳ. Georgius Hamartolus & Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem, εἴτε Λιβαρνῷ. Liber III. Maccab. Ὁ δὲ Ἐλεάζαρ τυγχάνει τὸν δεῖνα χαλκίν, εἰς ἐλέφαντα, εἰς κατάστημα μαινώδη ἀγωνίας, διαστέλλων τύμπανον εἴτε λαβυρινθοειδῆ, ἐβύρσει κεκοσμημένα, &c.

Φλαμινίνου) Idat. *Flaminio*. infra, *Flaminino*. Schott. Scal. & Fasti, Φλαμινίου.

C. Βάρρωνος) Idat. & Fasti, *Varrone*.

Γράγχῳ) Idat. MS. *Grecho*. Fasti, *Gracco*.

Εἴδουλος τῆς Ρώμης) Livius lib. XXIX. & alii id ad Consulatum Cethegi & Tuditani, an. U. C. DL. referunt.

Λεβίνου) Idat. *Lebyno*. Fasti, *Lavino*.

D. Καὶ Τουδιτάνου) Idat. *Tudinato*. Scalig. Τουνιάτου. Schotthus & Fasti, *Tuditano*.

E. Σκιπίωνος) Schott. & Fasti, *Kastiono*.

Pag. 141. A. Πεντύλλα) Schott. Τερτύλλα. Fasti Capitol. *Tarpulo*.

Ἀντίοχος) Ex Eusebio p. 144. ubi Scalig. p. 140.

B. Μερούλα) Idat. MS. *Merrulla*. Schott. & Fasti, Μερούλα καὶ Θορικῷ.

Φλαμινίνου καὶ Λαβουβάρβου) Ita etiam Scaligeri editio. Idat. *Flaminio & Abenobarbo*. Fasti, *Flaminino & Abenobarbo*.

Σκιπίωνος τὸ β'.) Scal. τὸ δ'. Ita etiam Schott.

Βούλσωνος) Idat. *Vulsone*. Fasti, *Vulsone*.

Καὶ Φλαμινίνου) Idatius & Schott. *Flaminio*. Fasti *Lepido & Flaminio*.

C. Καὶ Τουδιτάνου) Idat. Schott, & Fasti, *Tuditano*.

Καὶ Λικιννίου) Idat. *Licinio*. Schott. Λικίννου. Fasti Capitol. *Licino*.

Λαβίωνα) Idat. MS. *Labame*. Fasti Capit. *Labeone*.

Παμφίλου) Idatius MS. *Pampbilio & Paulo*. Schottus & Fasti Capitolini, Παυφίλου καὶ Παύλου.

Edit. Paris. pag. 515. Ὁ Ἀπολλώνιος) Legendum hic & deinceps Ἡλιόδωρος recte monet Raderus, Vide Chron. Eusebii p. 144.

Pag. 141. A. Καὶ Παμφίλου) Idat. MS. *Pampbilio*. Schott. & Fasti Capitol. Παυφίλου.

B. Πετίνου) Idat. MS. *Petico*. Fasti Capit. *Petillio*.

Ἀριστόβουλος) Ex Chron. Eusebii, ubi Scaliger pag. 142.

Καὶ Βενάτου) Idat. MS. *Benenate*. Schott. & Fasti, καὶ Λαινάτου.

Καὶ Αἰμιλίου) Idat. & Schott. & Fasti, *Ælio*.

Μαικήνου) Schott. & Fasti, Μαινίου.

Καὶ Πίσωνος) Idat. & Fasti, & *Capione*. Schott. καὶ Καπίωνος. C.

Καὶ Τελίνου) Schott. καὶ Θάλνα. Fasti, *Thalna*.

Ὁ καὶ Μαλάκης) Nam præ cæteris Hebraicis jam Græca nomina, uti etiam & mores malle cœperant, inquit Seldenus lib. I. de Success. in Pontif. Hebr. cap. VI. Id etiam de Alcimo, qui Joacim nuncupabatur, observarunt alii.

Καὶ Κάρβωνος) Schott & Fasti, καὶ Στράβωνος. D.

Μαρτίου) Ita etiam Georgius Syncellus, pro Μαρτιάδιος, quomodo legitur infra.

Ὄντος) Ex Chron. Eusebii p. 38. & 140. ubi Scalig. p. 143.

Οὐκαῖοι ἐν χρόνοις ἡγεμονικοῖς) Vide Selden. de Success. E. in Pontif. Hebr. lib. I. cap. VIII. p. 319. præter eundem Scaligerum.

Ἀρίσταρχος) Ex Eusebio, ubi Scalig. pag. 144. Pag. 144. C.

Καὶ Λαυίου) Idat. MS. *Lausco*. Fasti, *Lusco*.

Λουκίλλα) Idat. MS. *Loculo*. Fasti, *Lucullo*. D.

Καὶ Νωμίου) Schott. & Fasti, καὶ Μομμίου.

Σαμαρεῖται, &c.) Ex Eusebio, ubi sic Hieronymus: *Samaritani & Judæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraque parte templo suo deferendis: & superant Judæi.* Vide Scaligerum ad hunc locum.

Καὶ Μαρκίου) Schott. & Fasti, καὶ Μάρκιος.

Δύο τῶν Εὐεργέτου) Duo enim fuere Ptolemæi E. cognomines Εὐεργέται. Vide Scaliger. ad Eusebium pag. 145.

Ἀλεξάνδρῳ) Eusebius Hieronymi: *Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem.*

Σκιπίωνος, &c.) Idat. MS. *Cepione & Lacrio*. Scal. καὶ Λικιλίου. Schott. & Fasti, Λικιλίου.

Βενάτου) Schott. & Scal. Λαινάτου. Idat. MS. & Pag. 145. A. Fasti, *Lenate*.

Νασίκα, &c.) Idat. MS. *Narfica & Bruto*. Schott. καὶ Βρούτου. Fasti, *Nasica & Bruto*.

Λεπίδου, &c.) Idat. *Lepido Porcina & Mancino*. Schott. & Fasti, Λεπίδου καὶ Μαγκίνου.

Δημητρίῳ, &c.) Eusebius: *Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro.*

Ῥουτιλίου) Schott. & Fasti, Ῥουτιλίου. B.

Πετρίνου) Idat. & Fasti, *Perperna*. Schott. Λικιννίου καὶ Πετρίνου.

Αὐδουκίτου) Idat. MS. *Tuditano & Anulio*. Schott. Τουδιτάνου καὶ Ἀκυλλίου. Fasti, *Tuditano & Aquilio*.

Καὶ Κιννίνα) Idat. *Cinna*. Schott. & Fasti καὶ Κίννα.

Ἱππίου) Fasti, *Hipsæo*.

Καὶ Βαβίου) Idat. MS. *Bulbino*. Schott. & Fasti, C. καὶ Καλβίνου.

Δημητρίου ὁ Σιδήτης) Legendum, Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης, ex Eusebio p. 148. *Antiochus Sidetes Rex Syriæ adversus Judæum arma corripiens, & Jerosolymam circumdans, quum ad conditiones Pontificem Simeonem compulisset, rediit Olympiade* CLXII. Hæc expendit Scaliger pag. 146.

Καὶ Φαννίου) Idat. MS. & *Fenio*. Schott. & Fasti, καὶ Φαννίου.

Ἰωάθου) Pro Ἰωνάθου: ita non semel infra. Sed leg. Ἰωάννου, qui Simoni patri interfecto in Pontificatum successit. Euseb.

Καὶ Κάρβωνος) Idat. MS. & *Carba*. Schott. & Fasti, D. καὶ Καρβώνου.

Καὶ Μαρκίου) Idat. *Marciorega*. Fasti, *Marcio Rege*.

Καὶ Σισεννίου) Scal. καὶ Μαβίου. Idat. *Sinerebula*. Sed leg. ἐ Σισεβύλλα, quomodo habent Fasti Schotti, & alii.

Ἰωάθου) Quem *Joannem*, & *Hircanum* vocat Chron. Eusebii p. 39. & 148. ex quo pro Ἰωάθου, hic legendum Ἰωάννου, ut supra monuimus. Est enim Joannes Pontifex, qui, ut paulo ante scribit idem Eusebius, *adversus Hircanos bellum gerens Hircani nomen accepit*. Quæ tametsi vera sint de cognomine, falsa tamen esse de causa

cognominis pluribus oſtendit Scaliger p. 148. Verum neſcio an error ſit Librarii, cum rurſum infra ſcribat Ariſtobulum ὑὸν Ἰασονέως τοῦ Τραχωνῖ fuiſſe, adeo ut potius ſit Euſebii, quem ſequitur Auctor Paſchalis. Atque ita cenſet idem Scaliger p. 149.

Φίσκων) Ita appellatur a Scriptore Chronici MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem: Φίσκος, a Georgio Syncello p. 290. *Fuſcus*, in Chron. Hippolyti. *Phyſco*, apud Euſebium Hieronymi. Proinde hic legendum eſſet Φίσκων, quomodo appellatum volunt Ptolemæum Evergetem II. διὰ ὄγκον τοῦ σώματος, ut ait Syncellus, ex corporis ſagina, & diſtento aqualiculo. Quod ſi ita eſt, mirum videri debet, ipſo, ut par eſt exiſtimare, ſuperſtite, ſiquidem idem ſit Φίσκων quod Φίσκος, hocce epitheto donari in veteri nummo apud Uſſerium, ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΦΟΤΣΚΩΝΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ. Vide Caſaubonum ad Spartianum in Caracalla p. 132. 2. edit. & Petavium lib. x. de Doctr. Temp. cap. XLVI. ex Joſepho, Strabone, Valerio Maximo, Juſtino, & aliis.

Edit. Pariſ. pag. 316.

Pag. 146. A. Βροῦτον καὶ Πίσωνα) Ita Scalig. At Schott. & Faſti, Ἀρίωνα καὶ Πίσωνα. Idat. MS. *Bruto & Peone*.

Νασικάτην) Ita Scalig. Νασίκαν καὶ Βέστιν, Schottus. Idat. *Naſica Scipione & Beſtia Calpurnio*. Ita etiam Faſti.

Σιλάνῳ) Schott. Σιλλανῷ. Faſti, *Silano*.

B. Καὶ Μαρίῳ) Scalig. Schottus & Faſti, *Magio*. Idat. *Mario*.

Σερήνῳ, &c.) Schott. Σερήνῳ καὶ Πίσωνι. Idat. & Faſti, *Seranno & Capione*.

Βιμβρίᾳ) Scalig. & Schott. Φιμβρίᾳ. Idat. & Faſti, *Fimbria*.

Σελευκείας) Seleucenſium ἀυτονομίας teſtes aliquot nummi extant, quos collegit V. C. Joann. Harduinus in Nummis illuſtratis.

C. Ἀσκαλωνίτων) Conſulendi de hac Aſcalonitarum æra Scaliger lib. III. Canon. Iſagogic. pag. 301. Hervvartus in Chronolog. cap. CCXXXVI. & Spanhemius de præſtant. & uſu numiſmat. p. 868. quibus adjungendi ejuſdem urbis nummi illuſtrati ab eodem viro doctiſſimo Joan. Harduino.

Καὶ Κοντίῳ) Schott. καὶ Λυδίῳ. Idat. & Faſti, *Metello Nepote & Tito Didio*.

D. Ἰωάννης) Ex Euſebio p. 39. & 148. ubi is *Joannes* appellatur.

Ὁ καὶ Ἀλεξάνδρου) Ita Euſebius. *Alixas*, aliis. Vide Petavium lib. x. de Doctrin. Tempor. capit. XLVI.

E. Βάλβῳ) Schottus & Faſti, Κάλβῳ. Idat. *Galvæ*.

Σαλλούστιος) Iiſdem verbis Idatius. Euſebius: *Salluſtius Criſpus Scriptor Hiſtoricus in Sabinis Amiterni naſcitur*. Vide Scaligerum.

Pag. 149. A. Κλεοπάτρας) Atqui Cleopatræ filium hunc Ptolemæum conſtanter aſſerunt omnes, ipſeque Auctor Chronici. Vide Petavium loco laudato.

Καὶ Νεμβρίνου.) Schott. καὶ Νερβίνου. Ita Idat. & Faſti.

Φουρνίλλῳ) Schottus: Δουΐλλῳ καὶ Δολαβέλλᾳ. Idat. F. *Dercule*, &c. Faſti Capitol. *Decula*.

Βιτίᾳ) Idat. MS. *Vitia*. Schott. & Faſti, Βατίᾳ, quo nomine extitit Vatia alter ſub Nerone, de quo exclamabant homines, *O Vatia ſolus ſcis vivere*, qui ſcilicet omiſſa illa aulica, ac ea tempeſtate periculoſa vita, in villam ſeceſſerat, ut eſt apud Senecam, Epiſt. LV.

Κλαυδίῳ, &c.) Iidem Coſſ. qui anno ſuperiori, *Servilius Vatia & Claudius Pulcher*, proinde expungendi ex hiſce Faſtis.

Διόνυσος) Ita paulo infra, & apud Cedrenum p. 166. In Euſebii vero Chronico ab Hieronymo *Dionyſius nominatur*. Vide Petavium ad Epiphanium pag. 238. Διονύσου, ſeu Bacchi nomen ſibi adſcripſiſſe Antiochum Epiphanem Regem Syriæ teſtantur ejus nummi, quos deſcripſit vir rei nummariæ peritiſſimus J. Vaillantius in Regib. Syriæ p. 382. & ſeqq.

Καὶ Καντίλλῳ) Schott. καὶ Κατύλῳ. Faſti Capitol. *Catulo*.

C. Καὶ Μουσσῖνῃ) Schott. & Faſti, καὶ Κάσσῃ. Idat. & *Micotta*.

Γαντίῳ) Schott. & Faſti, Λεντύλῳ. Idat. *Cn. Lentulo*.

Πομπηΐῳ, &c.) Scalig. Πλαυτίῳ καὶ Κράσσῳ. Faſti, *Pompejo*.

Ἀριστόβουλος) Ex Euſebio pag. 149. ubi Scaliger pag. 149. D.

Ἐτῶν οζ'.) Depravatum hunc numerum in Græcis Euſebii, id eſt in hoc Chronico, obſervat Scaliger, tum ex eodem Euſebio, tum ex Joſepho lib. XIII. cap. XIX. qui ν α'. præfert.

Ὀρτησίου) Scal. Ὀρτησίου.

Ἰαννέως) Ex Euſebio, qui annos Regni XXVII. Jannæo adſcribit, contra quam Auctor Chronici, qui XXX.

Βιβούλου) Ex Phlegonte apud Photium Cod. CXLVI. Euſebio, ubi Scaliger, & Idatio. pag. 148. A.

Βολκατίου) Idat. MS. *Bulcatio Tullo*. Schott. Βολκατίῳ Τύλλῳ καὶ Λεπίδῳ, recte, nam Vulcatius, Tullus etiam dictus: omiſſus vero Lepidus.

Πομπηΐου) Ex Euſebio pag. 151. ubi Scaliger p. 153.

Σιλανοῦ) Schott. Σιλανοῦ καὶ Μυρίνα. Dio, Σιλανοῦ καὶ Μυρίνα.

Παμπεΐου) Hanc totam pericopen uſque ad voces, ἄγαγεν τῇ συγκλήτῳ, prætermittit Cod. Holſtenii.

Χαροπεῖται) Vide Lexicon Voſſii p. 766. E.

Τῶν Σαλίων) Scalig. ad Euſeb. pag. 151.

Τραχωνῖ) Joſephus lib. XIV. Antiq. Jud. cap. XVI.

Ἀφρανίου) Scal. Ἀφρανίου. Schott. Ἀφρανίου. Idat. *Afronio & Metello Celere*.

Δουΐου Καίσαρος) Ita Idat. qui *Bibolo* præfert. Schottus omittit vocem Δουΐου.

Γαβίνιος) Γαβίνιος Schott. *Cabinio*, Idat. Γαυΐνιος. pag. 317. Dio.

Φιλαδελφέων) De æra Philadelphienſium egit Scaliger in Canonibus Iſagogic. lib. III. pag. 301. & Spanhemius de Præſt. & uſu numiſmat. p. 871. C.

Καὶ Μαρκίῳ) Idat. & Dio, *Metello Nepote*.

Πομπηΐου) Ex Euſebio, ubi Scalig. p. 154.

Μαρκίῳ) Schott. Dio, & Idat. Μαρκέλλῳ.

Ἐστιῶν Γαζαίων) De æra Gazenſium copioſe egerunt viri eruditi, præter Scaligerum, Spanhemius de præſtantia & uſu Numiſmatum pag. 869. & Joan. Harduinus in Nummis antiq. illuſtrat. de menſibus vero idem Scalig. in Præfat. ad lib. de Emend. temp. p. 8. D.

Κικέρων) Euſeb. *Cicero in exilio annum facit*. Vide Scaligerum.

Πτολεμαίου) Dio lib. XXXIX. & alii.

Βαλβίνου) Schott. Καλβίνου. Idat. MS. *Balbino*. Dio, Κελσίνου. Ita Faſti.

Πρὸς Ἕλλησι ἐπολέμει) Atqui hoc anno Cæſar in Galliis bellum gerebat, non vero contra Græcos. E.

Πομπηΐου τοῦ β'.) Schott. & Dio, γ'. Ita Idatius, *Pompejo III. & Metello Scipione*.

Θέατρον ἀνῳκοδόμησεν) Ex Dione lib. XXXIX. Illud ambuſtum reſtituit Claudius Cæſar, ut eſt apud Sveton. num. XXI. & eumdem Dionem. Secundo denique incenſum Philippis regnantibus tradit Euſebius in Chronico. Pag. 149. A.

Καλίνου) Schott. Καλίνου καὶ Βαττιάτου. Idat. MS. *Caleno & Vatino*. Dio, Καλβῖνος, & Οὐατινίου. F.

Ἀρχή.) Hanc lineam, & quæ margini adſcribuntur, omittit Cod. Holſtenii. Vide Hervvart. in Chronolog. cap. CCXVIII.

Τὸ β'. μέσον) Tres ſequentes Cæſaris Conſulatus ſic etiam conſignat Schottus. Idatius vero: *Cæſare III. & Lepido*. Deinde, *Cæſare IV. ſolo*. Denique *Ceſare V. & Antonio*.

Γάϊος Ἰούλιος, &c.) Hanc lineam omittit Cod. Holſtenii. G.

Ἰούλιος Καίσαρ. Suidas in Καίσαρ, Cedrenus pag. 165. Zonaras, Symeon Logoth. in Chronico MS. &c.

Ὀλυμπιάδων) Addit Holſtenius, καὶ μὲ ἐφεξῆς ἐπιφέρει Τακιτίας, ὅτι Τεσσαρακοστῷ πρὸ ἑκατὸν καὶ τοῦ πρὸ τοῦ Σωκλείους.

Οὗτος Γάϊος Ἰούλιος) Hunc locum expendit Scalig.

lib. III. Canon. Isagogic. p. 301. 302.

E. Καὶ μὴ ἀφῆχθαι) Hæc ex Holstenio supplevimus, usque ad ἀπὸ γὰρ, &c. quæ desunt apud Scaligerum & Raderum. Infra ex eodem, Δωτηχείας pariter reposuimus, pro Τεσσαρεσκαιδεκατηχείας.

Καὶ φρατηγῆσε) Petavius ex hoc loco colligit Antiochenos horum annorum initium ex a. d. IV. Maii mensis deduxisse videri, quæ est sententia Scaligeri lib. III. Canon. Isagog. Id negat Henricus Valesius ad Evagrium lib. I. cap. XII. hunc que sic intelligi debere contendit, ut Senatusconsultum, quo civitas sui juris ac libera pronuntiata est, mense Majo acceptum fuerit, ac publice propositum: annos porro Antiochenos, qui XLVIII. annis Natalem Christi antevertunt, non ab Majo mense, quod vult Petavius, sed a Novembri deduci censet. Verum Auctor Chronici infra verbis disertis scribit a primo Cæsaris, & ipso XII. die mensis Artemisii, seu Maii, Antiochenos annos suos putare: ita ut mendum sit in alterutro loco in mensis die, cum hic XXIII. infra XII. dicatur. Δωτηχείας autem Antiochenorum memoria habetur in veteri numino, hisce verbis: ANTIOXEΩN ΜΗΤΡΟΠΟΛ. ΑΤΤΟΝΟΜΟΥ, de qua etiam, ut & de anno quo concessa est, multis egere Scaliger ad Eusebium pag. 156. 240. & lib. III. Canonum Isagogic. pag. 301. Petavius lib. X. de Doctr. Temp. c. LXII. & ad Epiphanium pag. 192. Henricus Valesius ad Evagrium, Goarus ad Syncellum pag. 74. Hervvartus in Chronolog. cap. CCV. CCVI. CCXI. CXII. CCXIII. CCXIV. CCXXXVII. Grandamicus in Chronolog. Christ. part. II. pag. 56. Spanhemius Diss. IX. de Præst. Numismat. pag. 866. & alii passim Chronologi.

Pag. 130. A. Καὶ φρατηγοῦντος) Indictionum duo videtur Auctor Chronici statuere principia: primum hoc anno, alterum anno Christi CCCXII.

Post hanc extremam σχοινίω, sequebatur in editione Raderiana Catalogus Imperatorum ab Augusto usque ad Constantinum Monomachum, adscriptis dumtaxat Imperii annis, isque haud parum semper fidis, atque adeo etiam in Codice Vaticano, sed alia & multo recentiori manu quam Chronicon ipsum descriptus, cui ab imperito aliquo insertum verisimile est: cum Auctoris Chronici esse non possit, qui in Heraclium, quo imperante vixit, desinit. Sed & neque illum Catalogum agnovit Codex Holstenii. Atque id causæ fuit, ut tamquam perperam insertum κεφάλαιον inde avulsum, ne series Scriptoris abrumperetur, ad Chronici calcem, cum aliis selectis aliquot amandaremus, ne hac qualicunque merce fraudetur Lector. Ejusmodi autem complures habentur in Codd. MSS. a Græcis conscripti Imperatorum Catalogi, adjunctis Imperii annis: sed & in editis aliquot, ut apud S. Maximum in Computo, Nicephorum in Chronologia, Leunclavium in Jure Græcorom. Labbeum ad Glycam, Petavium ad Nicephori Constantinopolit. Breviarium, Henric. Doduellum in Dissertationibus Cyprianicis, &c. quos cum isto conferre poterit Lector, si tanti videatur, ut omittam Clementem Alexandrinum lib. I. Stromat. pag. 339. qui accuratum Imperatorum Catalogum, usque ad Commodi necem, cum annis Imperii pertexuit, & aliquot alios ex Latinis.

Edit. Paris. pag. 318.

Ἀφ' οὗ τὰ Ῥωμαίων ἤμαυσε) Eadem fere Georgius Syncell. p. 305. qui habet, ἐπὶ τούτου, *eo Imperante*. Proinde Legendum, ἐφ' οὗ.

F. Ἀρχὴ Ἰνδικτιῶνος) Hæc absunt a Codice Holstenii.

Ἀπὸ φωτὸς ἕως τοῦ Γαΐου) Τοῦ delet Cod. Vatic. Indictionum usum a Julio Cæsare inventum quidam præterea opinati sunt, atque in iis Georgius Hamartolus in Chron. MS. in eodem Julio: ἀφ' οὗ τὰ Ἰνδίκτια ἀρχὴν τὸ βίσεξτον ἐσχήκασι. Has a primo ejusdem Imp. anno auspicatur Scriptor Paschalis Chronici: Sanctus vero Maximus, seu indiculi hic descripti Auctor, ab anno II. Augusti, quo αἱ Ἰνδίκτιοι ἤρξαντο φέρεσθαι. Sed utrumque falsum, cum Id nominis in temporum putatione tum primum auditum constet Constantino M. imperante. Porro hunc locum, quoad æram Antiochenam, pluribus examinat Scaliger lib. V. de Emend. temp. p. 304. & 305. monetque pro ἔτους ιβ'. legendum Ἰνδίκτου ιβ'. & pro ἀπὸ φωτὸς, legendum ἀπὸ φωτὸς ἀφ' οὗ τότε. Hunc præterea consule ad Eusebium pag. 152. & lib. III. Canon. Isagog. p. 301. & 302. ubi observat annos Antiochenos in XV. distributos dare veram Indictionem, atque adeo hinc in hoc Chronico omnes annos a Cæsare, & ἀπὸ χρηματισμοῦ τῆς Ἀντιοχέων per Indictiones putari, quum ante Epocham Antiochenam nulla Indictionis in annis nota sit, quod & ipsum notatu dignum esse ait, cum procul dubio, inquit, omnes Indictiones ab Antiochena derivatæ sint, quæ a Majo mense inibat. Hic cæterum mire turbat Auctor Chronici, cum primum Julii Cæsaris Imperii annum in Consulatum Lepidi & Planci conjicit, qui biennio ante a Bruto & Cassio cæsus objerat, cæteraque ad illum spectantia in annos sequentes, ut & ejus mortem conjicit: quæ quidem ab ineptis sciolis in Paschalion alienis locis subinde intrusa, haud ægre emendabuntur, si anni dumtaxat Imperii Julii Cæsaris hic notati, non autem Consules, spectentur, & suis quibusque locis supra inferantur: nec enim, quod censuit Scaliger in Notis ad Eusebium pag. 157. ideo Auctor erravit, quia post VI. annos, & in Consulatu Planci & Lepidi, æræ Antiochenæ statuit initium, cum, inquit ille, sequatur Eusebium in Consulibus, quod & facit Orosius & Cassiodorius, ut aliquando VI. aliquando paucorum annorum intervallo anticipent Epocham Regifugii aut Palilium urbis. Neque enim ii quæ acciderunt C. Julii Cæsaris temporibus, neque illius Imperii annos Augusti annis adscripserunt, ut hic factum advertimus. Cum igitur Julius Cæsar Princeps Senatus Imperator dicitur, Pansa & Hirtio Coss. id, ut & Indictionum & Æræ Antiochenorum initium referendum ad Consulatum ejusdem Cæsaris II. & Servilii Isaurici, quo Cæsar Dictator perpetuus primum dictus est: ut ad Consulatum Caleni & Vatinii, qui II. annus fuit Imperii Cæsaris, quo & cœptam æram Laodicensium, & bellum Isauricum gestum scribit, tametsi Antonino & Isaurico Coss. actum alii dicant, & ad Consulatum Cæsaris III. & Lepidi, ad quem bellum gestum contra Scipionem & Hircanum Pontificem refert, ac denique ad postremum Cæsaris Consulatum, illius cædem, quam perperam etiam Fasti Idatii ad Consulatum Antonini & Isaurici referunt: ita enim omnia utcumque constabunt.

Ἀντιοχεῖς) Locum hunc pariter examinant Scaliger in Canonibus Isagogicis pag. 301. & 302. & Petavius lib. X. de Doctr. Temp. cap. LXII. pag. 267. ubi de initio Indictionum multa commentatur: At non plane assequor cur ita scribat Georgius Monachus in Chron. MS. Ἐν τῷ μὲ ἔτει τῆς Αὐγούστου βασιλείας, ἐν τῷ ,ιθ' ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ὅ ἐστιν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ͵ε͵ͱ σὺν μησὶ γ' ἡμέραις, cum anni Antiocheni anno Christi XLVIII. excedant, ut supra attigimus.

Λαοδικείς) Laodicenæ epochæ meminit Eusebius in Chron. in Probo, ex quo eruit Scaliger Antiochenam anno uno antevertere Laodicenam, quod firmat hic locus Chronici, ubi Antiochenam anno I. Julii Cæsaris, Laodicenam anno II. initium ducere observat. Æræ Laodicensium characterismus extat præsertim in nummo æreo mediæ magnitudinis in Archejo Regio, in quo symbolum urbis, capite scilicet turrito, effingitur, cum hac inscriptione: ΙΟΥΛΙΕΩΝ ΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ. ad latera capitis, X. & ΕΔ. describuntur. In altera nummi facie caput Imperatoris laureatum [Α] habetur cum hisce characteribus ... ΚΑΙCΑΡΙ. CΕΒΑCΤΩ. ΓΕΡΜΑΝΙΚΩ. In medio nummo ΒΑΡ. Eadem Epoche describitur in nummo æreo tertiæ magnitudinis, qui est Dom. Droni, in quo caput Imperatoris cum radiato diademate, absque ulla nominis notatione, exhibetur: at sub imam partem hæc æra ΒΑΡ describitur. In postica, figura milita-

ris ſtat cum haſta, & Inſcriptione, IOTAIEΩN ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ. Qui quidem nummi ad Diocletiani annum IV. referri neceſſario debent. Extat alius in eadem Gaza Regia nummus Antonini Pii, in quo hi characteres deſcribuntur: IOTAIEΩN ΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΗΠΡ. ubi hęc expreſſa Laodicenſium Æra ejuſdem Antonini anno IV. quadrat. Ex quibus quidem nummis colligitur Laodicenſes ſeſe Julienſes appellaſſe, ab indulta a Julio Cæſ. αὐτονομίᾳ, cujus indices ſunt nummi alii de quibus egit vir doctiſſimus Joannes Harduinus, in quibus Ὁμονοιῶν, ſeu fœderum initorum cum Pergamenis, Epheſiis, Smyrnenſibus & Nicomedienſibus fit mentio, quæ certa ſunt indultæ ac ſervatæ libertatis argumenta. Hoc autem loco Laodicea ἐ παράλιος, ſeu πρὸς θαλάσσῃ, intelligitur, quam liberam vocat Plinius lib. V. ſect. XVIII. Vide HerWartum in Chronolog. cap. CCXXVI.

Edit. Pariſ. pag. 319.

C. Πόλεμος Ἰουδαϊκός) Idatius hoc anno.

Αντώνιος) Euſebius, Syncellus, & alii.

Λιβῶνι) Schott. Καλβίνῳ.) Idat. MS. *Galbino II. & Pollitione*. Scalig. καὶ Παλλίωνος. Dio, Καλουΐνῳ καὶ Παλλίωνι. Poſt hunc Conſulatum, ſcriptum erat in editione Raderiana, ρπδ' Ὀλυμπιὰς, quod deeſt in Edit. Scalig. & in Cod. Holſtenii: unde illud expunximus ut perperam hic inſertum. Hanc porro Olympiadem ſuo poſtea loco inſeruimus.

Γαΐου Ἰουλίου, &c.) Vide Joſephum lib. XIV. Antiq. Jud. & Dionem lib. XLVIII.

Εἶτα δὲ, &c.) Hæc & ſequentia deſunt in edit. Scaligeri.

D. Εἶτα δὲ καὶ) Hanc ſeriem ſummorum Pontificum rurſum infra ingerit pag. 207.

Τῶν παρὰ Ἑβραίοις, &c.) Ex Euſebii Chron. pag. 153. ubi Scalig. p. 161. 163. 164.

Ἀλλόφυλοι) Id negat Scaliger in Prolegomen. ad Euſebium, & Caſaubonus Exercit. I. ad apparatum Annal. Eccleſ. num. II. III. IV. V. probatque Herodem neque προσήλυτον, neque ἀλλόφυλον, fuiſſe, quod ex Africano ſcripſit Euſebius: contra id firmare conantur Serrat. & Petav. lib. XI. de Doctr. Temp. c. V.

E. Σαλλούστιος) Ita Idatius. Euſebius: *Salluſtius diem obiit quadriennio ante Actiacum bellum*. Ubi conſulendus Scaliger.

Pag. 152. B. Κατὰ τοῦτον ἱστοροῦσι φέρεται) Gloſſema alienum pro æra Chriſti additum.

Κικέρων) Euſebius: *Cicero, ut quibuſdam placet, in Cajetis interficitur*. Georgius Syncellus: Κικέρων ὁ Ῥήτωρ συγκλητικὸς ὢν Γαΐῳ κοινῷ τῷ Ἰταλίας· ὃν καὶ ἔνιοι φασὶν, ὅτι φρουρίῳ διαφθαρεὶς ἑαυτόν. Denique Idatius ad Conſulatum Antonii & Libonii: *His Conſſ. obiit Cicero, interfectus die IV. Kal. Majas*. Sed de anno II. Olymp. CLXXXIV. quo interiit Cicero, conſulendus Scaliger ad Euſebium p. 160. ut alios præteream.

C. Ἑκατὸν Ἡλίου ἐγένετο) De qua vide HerWartum in Chronologia cap. CCXXV.

Ἕβδα Κοιλὼ) Schott. Νίββα Κοιλώ. Scal. Ἑβδὰ Κοιλὼ. Dio, Κοιλὼ Νίβα.

Ἡρῴδου) Ex Euſebio p. 154. ubi Scaliger p. 165.

D. Καὶ Κικέρωνος) Ita Schott. Dio lib. 51. p. 523. de hoc Ciceronis Conſulatu; τοῦτον δὲ Ἀντώνιος ἀγχίνοιαν, Κικέρωνος, τὸ Κικέρωνος παιδίον, ἐν μέσῃ τῇ ἴσῃ ὑπατεύοντος. Idatius: *Octaviano & Paulo*. Poſt hunc Conſulatum poni debuit Conſulatus *Agenobarbi & Sofii*, qui loco alieno infra ponitur, ut & apud Idatium.

B. Αὐγούστου τὸ β'.) Idatius & Faſti, τὸ γ'.

Αὐγούστου τὸ γ'.) Idat. & Faſti, τὸ δ'. Expungendus vero ſequens Conſulatus.

Pag. 153. A. Παῖς δὲ ἦν τοῦ Ἡρῴδου) Id ab Euſebio hauſit Auctor Chronici, ut & Epiphanius hær. XX. n. I. & Symeon Logotheta in Chron. MS. Euſebius vero ab Africano apud Georgium Syncellum p. 296. Neque enim Herodis Regis pater Herodes appellabatur, ſed Antipater, quomodo illius avus vocabatur, ut ex Joſepho colligitur lib. XIV. cap. II. Neque ἰδιώτης eſſe potuit Apollinis, qui religione Judæus erat, utpote Idumæus, Idumæis progenitus, qui a temporibus Joannis Hyrcani circumciſionem & legem acceperant, cujuſque Antipatri pater, avus Herodis, vir nobilitatis inſignis ac ſtrenuus Dux fuit. Vide Scaliger. in Prolegom. ad Euſebium.

Ἡρῴδης, &c.) Euſebii Chronicon p. 154.

Βασιλεὺς Ἡρῴδης) De anno obitus Herodis egit Scalig. in Prolegom. ad libros de Emend. temp. p. 16. ut & Petavius lib. X. cap. I. II. & IV. de ejuſdem vero poſteris cap. X. B.

Αὐτοκράτωρ) Reponendus hic Conſulatus an. U. C. DCCXXII. qui perperam etiam apud Idatium extra ordinem poſitus fuerat.

Ἐξιτήλιος) Ex Euſebio & aliis.

Τῆς κλεοπάτρας) Id non Cleopatræ duntaxat, ſed & M. Antonino adſcribit Symeon Logotheta in Chron. MS. cujus hæc ſunt: ἔγνω δὲ Ἀντώνιος Κλεοπάτρας Ἀλεξανδρείας τὸ ξ Αἰγύπτου ἐπαρχίαν βουλόμενος, γῆ ξ λίθοις φραξάμενος ξ λιμένα Ἀλεξανδρείας τῆς πόλεως, ξ Φάρον τὴν νῆσον μεταξὺ ἀφορίσας διὰ λίθου φραδμοῦ ὡσεὶ δ' μιλίων ἔχοντα ἀφίσημα. Τοῦτον δὲ τὸν φραδμὸν χωρὶς παλῇ ξ πυλῇ ξ δεκατρεῖς, Δαξιφάνης μαχαιρᾶ τὴν ἀρχὴν φρουρήσας, ἀναιλίσαντες, ἕκαστον ἐς ἑαυτὸν, τὸ φρούριον ἔλαβον, ξ ἀναλύσαι ἐξέστω, φησὶν ὁ Φάρου, ἢ ἀφελέσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ὁμοίως ξ χαλκᾶς στατῆρας. Sed an Cleopatra Pharum revera condiderit, & Phari inſulam continenti prima adjecerit, jure ambigunt doctiores, atque in iis Scaliger ad Euſeb. p. 132. Henricus Valeſius ad Ammiani libr. XXII. & Humfredus Hodyus in Differt. de Ariſtea cap. XX. quos conſulere cuivis libitum eſt.

Τῶν Πτολεμαίων) Ita ſupra anno U. C. CDLXX. ubi de LXX. Interpretibus. Ammianus: *Inſula Pharos, ubi Proteus cum Phocarum gregibus diverſatum Homerus fabulatur inflatius*.

Ἀπὸ μιλίων δ'.) Spatium iſtud inter continentem & inſulam Phari, quam Φαρίαν vocat Epiphanius lib. de Menſur. & Ponder. interjectum, Τετραστάδιον vocant Scriptores, atque in iis Tzetzes, Heptaſtadium vero Ammianus, ut Joſephus & Strabo, Ἑπτασταδίων χώμα. Ex quibus colligitur in hoc Chronici loco, & apud Cedrenum & Symeonem Logotheram, milliare pro ſtadio uſurpari, cum alias milliare octo ſtadia contineat, ut notum pueris. Cæſar lib. III. de Bello civili, DCCCC. paſſuum longitudine fuiſſe teſtatur. *Pag. 320.*

Ἐπτάσταδα ἐ Κλεοπάτρα) Cod. Vatic. ἐ αὐτὴ Κλεοπ... E.

Κνδίῳ) Ita repoſuimus ex Cod. Vatic. & Scriptoribus omnibus, cum perperam editum eſſet Κνιδίῳ. Rhodium Diophanem dixit Joh. Tzetzes Chil. III. v. 26. quem tamen Chil. VI. v. 194. Κνίδιον fuiſſe agnoſcit. Infra, pro χρόνοις, Cod. Vatic. χρόνῳ legit.

Σωσιβίου) Ita Cod. Vatican. Κωσιδίου legendum cenſebat vir doctus, quem id quod narratur is ſcripſerit. Tres hoc nomine, ſed qui ante hæc tempora vixere, recenſet Suidas: alterum, niſi ex iis ſit, Laconem in Chronographia de Homeri ætate Clemens lib. I. Stroma. ut Soſibium alium Athenæus laudant.

Πρῶτος ἐγένετο Μονάρχης) Qua in ſententia eſt Oroſius, qui Imperatorum ſeriem ab Auguſto orditur. Pag. 154. A.

Ὁ Καισὰρ ἐστὶ) Ita præfert Codex Vaticanus, tametſi non citra mendum. Si nummorum Auguſti attendantur Inſcripciones, erunt fortaſſe qui pro hac voce, quæ nihil ſonat, legendum velint. ὁ Διὸς υἱὸς, *Divi filius*: nam ſic paſſim in Græcis inſcribitur: ΑΤΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙΚΑΡ ΘΕΟΤ ΤΙΟΚ. In Latinis vero & in Faſtis Capitolinis, IMP. CÆSAR DIVI F. AUGUSTUS. Quo ſpectant iſta Cenſorini cap. XXI. *Ex ante diem XVI. Kal. Februarii Imperator Cæſar D. F. ſententia L. Munatii Planci a Senatu cęterisque civibus Auguſtus appellatus eſt, ſe VII. & M Vipſanio Agrippa Coſſ.* At Peravius lib. X. de Doct. Temp. c. LXX. Ὀκταβιανὸς legendum cenſet: quam conjecturam amplexus eſt ὁ μακαρίτης amicus noſter Joannes Baptiſta Cotelerius tom. III. Monument. Eccl. Gr. Quæ quidem eo veroſimiliora, quo hujuſce Chronici Scriptor Auguſtum fere ſemper *Octavianum* indigitat: tametſi nuſquam ita ap-

pellatum apud Svetonium, Tacitum, Vellejum, Florum, alioſque eidem Auguſto ſuppares Scriptores, prorſus conſtet; a quibus *Octavius*, ut a Dione Ὀκτάιος nuncupari ſolet, *Octavianus* autem a cæteris qui deinceps ſcripſere, Juliano, Feſto Rufo, Eutropio, utroque Victore, Zoſimo, Vegetio, Senatore, Freculfo, & aliis paſſim. Quinimmo neque *Octavium* ſe unquam appellavit Auguſtus, ex quo poſt extinctum Julium avunculum ſupremam Imperii dignitatem invaſit: cum, uti teſtatur Suetonius, *C. Cæſaris*, deinde *Auguſti* cognomen aſſumpſerit, ita ut ab hoc ipſo tempore nuſquam Octavius inſcriptus legatur. Cur vero *Octavianum* ex Octavio, ut *Claudianum* ex Claudio, & *Tiberianum* ex Tiberio, uti ſemel ac iterum præfert MS. Codex Faſtorum Idatianorum, interdum formarint deinceps Scriptores, fateor me non omnino aſſecutum, niſi dicatur pleriſque ejuſmodi vocibus appellativis has terminationes vulgi corruptelam induxiſſe, cujus ſubinde exempla alia indicamus in hiſce Notis: nam & *Praſinianos* pro Praſinis, & *Venetianos* pro Venetis utramque Factionem appellat Spartianus in Vero. Vide Gloſſar. med. Græcit. in Βενετιανοὶ.

Κρατεῖ τῆς Αἰγύπτου) Devictis Antonio & ipſa Cleopatra, cujus mortem præ cæteris deſcribit Galenus lib. de Theriaca ad Piſonem pag. 460. Edit. Baſil.

σλς'.) Ita Euſebius in Chronico, quem calculum pluribus expendit Petavius ad Epiphanii libr. de Ponder. pag. 382. Scaliger σπε'. edidit.

Ἐμονάρχησεν) Hanc periochen non agnoſcit Scaliger: de annis vero quibus imperavit Auguſtus, copioſe pariter egere iidem Scaliger lib. v. de Emendat. temp. & Petavius ad Epiphan. Hær. LI. & ad lib. de Pond. pag. 384. Sed & ab hoc Conſulatu annos Auguſtorum putari ex Cenſorino obſervat idem Scaliger eodem lib. p. 455 & 456. & lib. III. Canon. Iſagogic. p. 302. ubi qui non modo ii, ſed & qui & Auguſtani & Actiaci dicti ſint, multis diſquirit.

Χρυσῆ) Holſten. Χρυσέη.

C. Ὀκταυιανὸν) Idem Holſten. Ὀκτάιον.

Αὐγούστου τὸ β'.) Aliter hic annus conſignatur in Faſtis: *Eſperino & Arruntio*. Ἀρουήτιον etiam habet editio Scaligeri, non Ἀρουήτιον.

Κέλσου καὶ Τιβερίου) Faſti Idatiani MSS. *Celſo & Hiberto*. Sed hunc Conſulatum omittunt Faſti omnes.

D. Καλλαῖκον) Sic Cod. Vatic. Sed Καντάβρικον legendum videtur: nam Cantabros ab Auguſto devictos annis Urbis Conditæ DCCXXX. & DCCXXXI. narrant Dio & alii.

Θέατρον Μαρκέλλου) Theatrum ædificari Romæ cœptum a Julio Cæſare, ab Auguſto perfectum, & M. Marcelli ſororis ſuæ Octaviæ filii nomine inſcriptum ac dedicatum fuiſſe, ludis ejus rei gratia factis anno U. C. DCCXL. tradunt Svetonius in Auguſto n. XXIX. & XLIII. & Dio lib. XL. & LIV. De incendio autem quo hoc anno DCCXXXII. atque adeo antequam dedicaretur, conflagravit, ni fallor, ſilent: unde legendum forte ἐκτίσθη pro ἐκαίθη.

Edit. Pariſ. pag. 521. E. Αὐγούστου καὶ Κορνιλίου) Sic etiam Faſti Idatiani. Schott. Αὐγούστου τὸ δ'. Sed eoſdem eſſe cum proximis conſtat.

Σεμπρωνιανοῦ) Ex Chron. Euſebii, ubi conſulendus Scaliger. Vide præterea Georgium Syncellum pag. 308. Albert. Aquenſ. lib. X. cap. XXVI. Guibertum in Hiſt. Hieroſol. cap. XIV. & Wil. Tyrium lib. VIII. cap. I.

Τὸ Πάσχα) Ex eodem Euſebii Chron. ubi idem Scaliger. Adde Syncellum p. 314. & ibi Goarum.

Pag. 151. A. Φορνικίου καὶ Σιλουανοῦ) Faſti Idatiani MS. *Fornicio & Silvano*, perperam in utroque Scriptore: legendum enim, ut apud Dionem & in Faſtis, Φουρνίου καὶ Κασίου Σιλουανοῦ. Furnii nemini Euſebius in Chron. *Furnii pater & filius clari Oratores habentur, quorum filius Conſularis ante patrem moritur.*

Ἀκουίου καὶ Ἀνασβάρβου) Faſti Idatiani MSS. *Domitio Scipione*, & *Abenobarbo*. Sed leg. *L. Domitio Abenobarbo*, & *P. Scipione*, ut apud Dionem & alios.

Μείζονα ἀνακόμενος) Editio Scalig. ἀνακόμενος. Sed legendum ἀνακόμενον.

Καὶ Κλάρῳ) Leg. ut apud Schott. Βάρῳ, vel Οὐάρῳ, ut apud Dionem, & in Faſtis. Vetus Inſcriptio apud Sponium in Miſcellan. eruditæ antiq. pag. 277. & 289. TI. CLAUDIO NER. T. QUINTILIO VARO COS. Atque eſt hic primus Tiberii Conſulatus.

Στρατωνος πύργου) Ex Chron. Euſeb. & lib. II. Hiſt. Eccl. cap. X. Robertus Monachus in Hiſt. Hieroſol. lib. VIII. *Eſt autem Cæſarea inſignis civitas Paleſtinæ, in qua Philippus Apoſtolus dicitur domum habuiſſe, quæ uſque hodie monſtratur, nec non & cubiculum filiarum ejus prophetantium. Eſt autem in littore maris ſita, olim Pyrgos, id eſt Turris, Stratonis appellata, Sed ab Herode Rege nobilius & pulchrius, & contra vim maris utilius extructa, in honorem Cæſaris Auguſti Cæſarea eſt cognominata, cui etiam in eo templum albo marmore conſtruxit*, &c. Adde Will. Tyrium lib. VII. cap. XXII. lib. X. cap. XV. Erratum porro in Novella Juſtiniani CXXI. pridem annotarunt viri docti, in qua Veſpaſianum Stratonis turrem Cæſaream a ſe appellaſſe dicitur, quia in Palæſtinæ partibus Cæſar ſalutatus ſit: quod facile confutatur ex Joſepho lib. XV. Antiq. cap. XIV.

Καισαρεῖαν) Quæ Ἀνθηδών, Joſepho lib. XIII. c. XXXI. dicitur, a quo ſua hauſit Tzetzes in Lycophron. pag. 121.

Πτολεμαΐδα) Willelmus Tyrius lib. X. cap. XIV. *Arſur oppidum maritimum mari & terræ obſidet. Eſt autem hic locus, qui alio nomine Antipatrida appellatur, ab Herodis genitore Antipatro ſic appellatus, locus uber, ſilvarum & paſcuarum multas habens commoditates.* Adde lib. IX. cap. XIX. Ex hoc autem Chronici loco Stephanum emendat Holſtenius: Ἀντιπατρὶς, πόλις. Ἡρωδιανὸς, κτίσμα ἐπὶ Αντωνίου Καίσαρος. Sic enim legi in Codd. MSS. obſervat, πόλις, Ἡρώδου κτίσμα, vel Κτίσμα Ἡρώδου ἐπ' Αντωνίου Καίσαρος, ut præfert Cod. V. C. D. *Deſmarets* Patroni Pariſ. At pro Αντωνίου, licet iidem Codd. ſic præferant, legendum putat idem Holſtenius poſt Caſaubonum, ἐπὶ Ὀκταυίου, vel potius Αὐγούστου. Joſephus lib. XVI. cap. IX. ἐν τῷ πεδίῳ τῷ λεγομένῳ Καπερωβᾷ ædificatam ſcribit.

Ῥουβελλίου καὶ Σατορνίνου) Faſti Idatiani MSS. *Rebellio & Saturnino*. Sed perperam hos Coſſ. hic inſertos alii adnotarunt.

Κατὰ Βρεττανούς) Legendum videtur Γερμανούς: hoc enim anno in Germanos rebelles profectum ſcribit C. Dio.

Καὶ Ἀρμένιον) Atqui bellum Armeniacum geſtum a Cajo anno ſequenti ſcribit idem Dio.

Ὀκταβιανοῦ τὸ ιγ'.) Idatii & aliorum Faſti, XII.

Ἰουλίαν) Sveton. in Aug. n. LXV. Dio lib. LV. Syncellus p. 313. &c.

Αὐγούστου τὸ ιε'.) Idatius & alii, XIII. Epiphanius Hær. LI. n. XXII. hunc Conſulatum ſic conſignat: Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τριακαιδέκατον, Σιλανοῦ. Porro in XXX. ſequentium Conſulatuum ſerie in Faſtis Capitolinis, ejuſdem Epiphanii & Auctoris Chronici varietatem pluribus expendit Petavius ad eumdem Epiphanium pag. 92. & ſeqq. quem conſulet cui ita viſum ſit: cum nobis duntaxat conſilium ſit Faſtos Conſulares, quoad nomina, invicem conferre, indicatis quæ in ea diverſitate ſubinde occurrunt difficultatibus ab aliis Criticis pridem enucleatis, quos adire cuilibet liberum erit.

Τὸ λ' ἔτος) Holſten. τὸ ιδ' ἔτος.

E. Σιλανὸς) Holſten. Σιλανέ.

Τῶν ἑβδομήκοντα) Subdit idem Holſtenius καὶ ἑπτά, &c.

Ἡμέρᾳ πρώτῃ) Has voces delet Cod. Holſtenii. Pag. 157. A.

Ιδ'. ιε'.) Lineam hanc hoc loco inſeruimus ex B. Holſtenio.

Ἀπὸ τῆς σωλαδίου) Vide Scaligerum & Petavium in Auctario lib. VIII. cap. III. & ad Epiphan. p. 93. & 446. ubi multa de anno Chriſti natali, ut alios omittam.

Εἰλιὰ) Holſtenius præponit huic voci ς'. deinde C. ante ſingulos menſes, λ'.

γὰ ἡμέρα) κα legit Holſten.

Edit. Pariſ. pag. 582. Τοίνυν) Sic edidimus ex Holſtenio, pro τὰ νυῖ, uti ediderat Raderus, licet ita præferat Cod. Vatic.

Pag. 159. D. Ἐγγὺς) Ita Cod. Vatic. & Holſtenii, ut & Luc. 2. 36. Perperam ἐν γαμεῖ Raderus.

E. Ἀδὲρ τρισκαιδὲ) Holſten. φμεσὼ ϗ δ'.

Τῷ Ἀδὲρ δεκάτῳ) Holſten. τῷ Νοεμ δεκάτῳ.

Pag. 160. B. Ἐκ γὰρ κατὰ τὸ πρῶτον) Communem æram biennio anticipare Scriptorem obſervat Petavius lib. XII. de Doctr. Temp. cap. IV. dum anno mundi Chriſti V. MDVII. conſignat ortum: quamquam, inquit, fœde omnia permiſcet, & annos duos in unum confundit: hunc conſule. Mendum etiam in hac perioche agnovit Raderus in Emendationibus, ubi ſcribendum monet pro cycli XVI. cycli XV. & in Græco, pro ις', ιε'. Cum enim anni mundi V. DVI. cyclus Lunæ ſit XIV. erit anni V. MDVII, non XVI, ſed XV. Jubet enim Auctor infra ex annis mundi ſubtrahi, antequam diviſio per XIX, inſtituatur.

Ὅτι) Vocem ὅτι addidimus ex Holſtenio.

Εἶτα βάλλουσι) Raderus annotatiunculam iſtam hic appoſuit: Inquiritur juxta Auctoris hujus mentem feria hoc modo: Summa annorum a rerum conditu propoſitorum, biſſextorum & dierum ab initio anni currentis uſque ad diem datum dividitur per 7. quod reſtat, eſt feriæ quæſitæ index. Ut in noſtro propoſito, anni ſunt 5507. biſſexti 1376. dies ab initio anni currentis uſque ad 24. Junii 175. ſumma omnium 7058. per ſeptem diviſa, relinquit 2. indicem feriæ ſecundæ. Vide præterea Petavium in Auctario operis de Doctr. Temp. lib. VIII. cap. III.

Εἶτα γενέσια) Scribit Petavius lib. IX. de Doctr. Temp. cap. III. & IV. Auctorem Chronici in anno Chriſti Natalis fœde lapſum, ut ſupra monui, de quo pluribus agit loco laudato, & libro XII. cap. I. & ſeqq. præter cæteros Chronologos, qui id argumentum fuſioribus Commentariis data opera ſunt proſecuti: quibus addere placuit ſub finem iſtius Chronici excerpta de Natali Chriſti, necdum, ſi non fallor, edita, tum ex Chronico Euſebii, tum ex Heſychio, cujus alia quædam extant, cujuſque meminit Juſtinianus in Edicto de fide pag. 371. iſtius edit.

Pag. 161. E. Ἡρῴδης δὲ) Ex Chron. Euſebii, ubi Scaliger.

Ἐπιπροσθέσεως Id eſt, *hunc & ſuperaddit*. Euſebius interſectum pariter ait, contra quam ſcribit Joſephus. Vide Scaligerum.

μϛ'. ἰνδ. α'.) Hactenus Faſtis Conſularibus annos Urbis Conditæ appoſuimus: deinceps anni Chriſti apponentur, qui additi anno DCCLIII. eoſdem annos U. C. exhibebunt.

Παῦλος) Ita etiam editio Scaligeri: ſed legendum Γάϊος, ex Faſtis, in quibus *C. Cæſar, & L. Æmilius Paulus* hoc anno Coſſ. leguntur. Epiphanius Hær. LI. n. XXII. cui concinunt Faſti Idatiani ex Cod. MS. Λούκιος vocat, perperam, ut obſervat Petavius: nam Lucius Caii frater Coſ. deſignatur, antequam Magiſtratum iniret, extinctus eſt. Vide Grandamicum de Natali Chriſti pag. 169. ubi de ejus Circumciſione.

Pag. 161. C. Καὶ ἡσὺ ἐστὶ) Vide Epiph. in Hæreſi Harpocratianorum XXVII. n. VII. & in Hæreſi Antidicomarianitarum LXXVIII. n. VII. VIII. Petrum Siculum in Hiſt. Manichæorum p. 18. Mich. Glycam in Annalib. p. 208. 209. & hic infra p. 438. præterea Baronium in Apparatu ad Annal. Eccl. qui iſta ex apocryphis deſumpta pluribus oſtendit, cujuſmodi ſunt quæ de hocce argumento damus ex Chronico MS. Symeonis Logothetæ, ſub calcem iſtius operis.

Σμεὶς) Epiphan. Σιμεών.

Ἐκ τῆ μεγάλε Βασιλείε) Totum hoc ex S. Baſilio excerptum lemma, uſque ad vocem Ἀμὲν, omittit Cod. Holſtenii.

Pag. 164. C. Γενόμενά τις, &c.) Hæc ſententia damnata eſt. Vide Soarem ad S. Thomam to. II. p. 42. & 43. ubi hunc Baſilii locum laudat, & refutare conatur ex S. Thoma: ſed legiſſe Epiſtolam ſe negat, quam hic habes ex Radero.

Pag. 165. A. Ἰνδάλιος) Hic variant Faſti. Epiphanius & Idatius, *Vindicium & Varum*: Senator, *Vinicium & Alfenum habent*. Sed hoc loco legendum Οὐϊνικίου ϗ Οὐάρου.

Ἀκυλίου) Ἀκυλίου καὶ Σερουΐλίου Νυμμίου ſcribit Epiphanius, apud quem, ut hic, & in Faſtis Idatianis, omittitur Conſulatus *Cati & Saturnini*. B.

Μάγνου) Addit Epiphanius Πομπηΐου, perperam, inquit Petavius: fuit enim is *Cn. Cornelius Cinna Magnus*, ut eſt apud Dionem. Schottus Magno adjungit Βόλασσον.

Ἡρῴδου) Ex Chronico Euſebii, ubi Scaliger. Adde Gregor. Turon. lib. I. Hiſt. cap. XXIII.

Καὶ Πλάγγου) Epiphan. καὶ Ἀρρυγίου. Dio, Αἰμιλίῳ Λεπίδῳ καὶ Λουΐῳ Ἀρρουντίῳ. Faſti Idatiani, *Lepido & Aruntio*. Ita alii.

Τιβερίου) Deeſt hic Conſulatus in Faſtis. Apud Epiphanium legitur Καίσαρος τὸ Κανίνιος. In Faſtis vero Idatianis MSS. *Cæſare & Capitone*. Nam hos omiſit Labbeus. Vide Petavium ad eumdem Epiphan. pag. 95.

Ἀρχέλαου) Ex Chron. Euſebii, ubi Scaliger. C.

Αὐγούστου) Negat Scaliger, quod ſcribit Euſebius, *pag.* 323. & ex eo Georgius Syncell. & Cedrenus, Lyſaniam illum fuiſſe filium Herodis, licet teſtem Joſephum adducat, qui nullius uſpiam filii Herodis meminit, cui nomen Lyſaniæ fuerit. Lyſiam vocat idem Euſebius & Chron. MS. Symeonis Logothetæ.

Κυρείνε) Leg. Κυρεινῖ, ut apud Dionem, Epiphanium, in Faſtis Schotti, Idatianis, & aliis.

Καμερίνα) *Camerum* vocant Faſti Idatiani MSS. Κάμπον Epiphanius: ſed *Camillo* legendum. Ita enim vocabatur M. Furius hoc anno Coſ. cum Sexto Nonio Quintiliano, de quibus Dio.

Καὶ Σιλανῖ) Schott. Σιλανοῦ.

Καὶ Σατουρνίνου) Ita editio Scaligeri. Raderus perperam Σατουρνε ediderat, ſed leg. Κανίνιος, ut apud Schottum: nam hoc anno Coſſ. fuerunt *Germanicus Cæſar Cæſaris F. & C. Fonteius C. F. Capito*, de quibus Dio. Deſunt ii apud Epiphanium, & in Faſtis Idatianis, licet hos contra fidem Codicis, quo uſus eſt, iis intruſerit Labbeus. Vide Petavium ad eumdem Epiphan. pag. 95. D.

Φλάκκου) Sic etiam utrumque Conſulem nominant Faſti Idatiani. Epiphanius, Φλάκκου καὶ Σιλανοῦ. Faſti Schotti, ut & Dio, *L. Plancium Plancum L. F. & C. Silium C. F. Caecinam*.

Ἡρῴδης) Scaliger in Prolegomenis ad Euſebium, ridiculum eſſe ait, quod Archelao ſucceſſorem Herodem Antipam det idem Euſebius, quaſi, inquit, ille non eodem momento dominus unius Tetrarchiæ ex patris teſtamento factus ſit, quo Archelaus duarum Tetrarchiarum, quibus, quando ab Auguſto exutus in Galliam relegatus eſt, tunc Herodes iſte Antipas, & Philippus ejus frater, jam decimum annum poſſidebat. Deinde, cur Herodes Antipas, ſubdit ille, potius quam Philippus, aut cur non ambo ſimul Archelao fratri ſucceſſerunt? Sed quomodo Tetrarchiarum Archelai ſucceſſor ille, aut iſte poterit eſſe, quæ in fiſcum redactæ nunquam in poteſtatem Herodiadarum venerunt, ſed a Procuratore Cæſaris adminiſtrabantur?

Σίξτου καὶ Σίξτου) Epiphan. ἐπὶ δύο Σίξτους. Sveton. in Octavio cap. 6. *Duobus Sextis, Pompejo & Appuleio Coſſ.* Faſti Idatiani: *Duobus Sextis, Pompejo Magno & Apuleio*. Dio, *Sexto Pompejo, & Sexto Apuleio*. Hos perperam, quaſi diverſi fuerint, rurſum intruſit Scriptor Chronici: nam his ſucceſſere Brutus & Flaccus.

Μάγνου) Hæc vox abeſt in edit. Scaligeri, & apud Dionem: habetur vero apud Epiphanium. E.

Βρούτου) Ita Epiphanius & Faſti Idatii. At Dio Druſum Cæſarem Tiberium & A. Norbanum Flaccum hoc anno Coſſ. habet, ut & Schottus, Δρούσου καὶ Φλάκκου τὸ δ'. atque ita legendum volunt Petavius & Holſtenius. Deinceps addit idem Petavius Scriptoris Chronici anno uno tardiores eſſe Faſtos, quam Epiphanii, & Capitolini, uſque ad Conſulatum Meſſalæ & Grati. Hunc adi.

Ἔτη κβ'.) De annis Imperii Tiberii agunt Scaliger lib. V. pag. 464. & Petavius ad Epiphan. pag. 384.

Κράσσου) Ita Epiphanius & Idatius. Dio & Faſti Flaccum habent. Vide Petavium loco laudato.

Τιβερίου)

Pag. 166. A. Τιβερίου) Post hunc Consulatum omissus Consulatus Silvani, seu Silani & Balbi, qui habetur apud Dionem, Epiphanium, Idatium, & alios. Proinde hic apponi debuit nota defectus, non vero, ut in edit. Scaligeri, *P. C. ejusdem Tiberii & Drusi*. Indeque emendandæ Indictiones V. VI. & VII. Sic porro hoc anno Epiphanius: Τιβερίου Καίσαρος τὸ ϛ'. καὶ Δρούσου Γερμανικοῦ τὸ β'. Deinde sequitur Consulatus Silvani & Balbi.

Καὶ Γρούσου) Sic etiam Fasti Idatiani: sed leg. Κόττου, ut apud Schottum: is enim est M. Aurelius Cotta.

Τιβερίου Καίσαρος τὸ ϛ'.) Recte, ut apud Dionem: perperam enim Epiphanius & Fasti Idatiani III. legunt.

Ἀγρίππα καὶ Γάλβα) Sic Dio & Fasti: Epiphanius, Ἀγρίππα καὶ Βάλβα. Vide Petavium pag. 96.

Πόλλιονος) Ita pariter editio Scaligeri: sed leg. ex Schotto, Dione & Fastis, *Pollione*. Epiphanius pro Βινίκιος, habet Οὐίνιτιος, quomodo etiam Dio.

Καὶ Οὐάρου) *Varum* etiam habet Idatius: sed leg. Οὐάρρωνος, *Varrone*, ex Dione, Schotto & Fastis.

B. Καὶ Λεντούλου) Addit Epiphanius, Γάλβα. Idatius, *Galba. Cossum Cornelium Lentulum* vocat Dio.

Γενουλλοῦ) *Getulio* Fasti Idatiani, sed male: is enim est Cn. Lentulus Getulicus.

Ἰώσηπος) Libro secundo de Bello Judaico capite VIII.

C. Οἱ Κατηχούμενοι) Hic rursum ingerit Scriptor Pontificum Hebræorum seriem & successionem, quam supra descripsit pag. 50. de qua præ cæteris egere Petavius lib. X. de Doctr. Temp. cap. XLVII. & seqq. & Seldenus lib. II. de Successione in Pontificatum Hebr. cap. VII. ubi ille multis expendit discrepantiam inter Eusebium & Auctorem Chronici, quoad seriem & annos Pontificatus, quem adire cuilibet liberum erit. *Edit. Paris. pag. 534.*

D. Καὶ Κυίντου) Hanc vocem asteriſco notavit Raderus, tamquam aliquid hic esset omissum, cum id epitheti Alexandro M. attributum nescio an quis attigerit, quod plurimas forte urbes sui nominis condidisse dicatur, quarum catalogum supra descripsit.

Pag. 165. A. Ἐν τοῖς τοῦ τοῖς χρόνοις) Joseph. lib. I. de Bello Jud. cap. I.

B. Οὐεσπασιανοῦ) Joseph. lib. XIII. Antiq. Jud. cap. XIX. & Epiphan. Hær. XX. n. III.

C. Πρώτου καὶ Ῥουβελλίου) Expungendus hic Consulatus, qui idem est cum Consulatu *duorum Geminorum*: ii enim, ut est apud Dionem, appellabantur *C. Rubellius Geminus, & C. Fusius Geminus*. Recte autem Fasti Idatiani Consulum duorum Geminorum, sub quo passus est Christus, his verbis exprimunt, *Rufo & Rubellione*: tametsi pro *Rufo*, ut & hoc loco Chronici, *Fufo* legendum sit. Eodem in errore versatus est Epiphanius libro secundo contra Hæreses cap. LI. ubi inter Consulatum duorum Germinorum, & Consulatum Vinicii & Longini, *Rufum & Rubellionem* pariter interposuit, quasi diversi fuerint a duobus Geminis. Nec hallucinationem advertit Scaliger lib. VI. de Emend. Temp. pag. 556. & 557. qui suffectos Consules fuisse existimavit, tametsi quibus, subdit ille, incertum. Vide Lud. *d' Orleans* ad V. Taciti Annal. pag. 409. Petavium ad Epiphan. p. 96. & Henr. Norisium in Epist. Consulari pag. 8.

E. Εἰς τὸν Κύριον, ἀφ' οὗπερ ἀλήθεια) Hæc additicia verbis Lucæ haud plana sunt.

Pag. 190. B. Τεσσαρακοστῷ) Mendosum esse locum conficit Petavius ad Epiphan. Hær. LI. pag. 210. quia supra, pag. scilicet 154 annos LVI. menses VI. Augusto tribuit, ex quibus XIV. post Christi Natalem vixit: unde XLII. agere debuit, quo tempore natus est Christus.

Τεσσαρακοστετάρτης) Ita Cod. Vatican. At Ant. Allemus Trecensis Consiliarius, vir doctus, legendum conficebat πεντηκοστετάρτης, sub quinquagesimum annum quadragesimi quarti Jubilæi. Nam, ut is subdit, a V. MDXXXVI. si auferantur III. MDCCCXXXVI. ex mente Auctoris per L. superabit XLIII. $\frac{2}{3}$.

Ἐννιανοῦ) Hanc vocem delet Holstenius. D.

Ἐννιανοῦ) Hanc etiam hoc loco idem delet.

Τοῦτου αὐτου) Sic restituimus ex Holstenio, cum prave esset editum, τοῦτο τὸ ϛ'.

Τῷ ϛ' τοῦ Μαρτίου) Ita emendavimus ex Holstenio, cùm editum esset ϛ'. Pag. 169. E.

Τοῦς τοῦλε') Sic pariter edidimus ex eodem Holstenio, cum editum esset τοῦς.

Δευτερόπρωτον) Vide Glossarium mediæ Græcitatis. D.

Ἀνὰ μέσους) LXX. ἀνὰ μέσον. Hebr. *Inter duas vesperas*.

Ἀνίβη) Textus Græcus habet κατέβη, *descendit*. Pag. 170. C.

Εἰσὶν δὲ τῶν Μαθητῶν) De Apostolis ac Christi Discipulis multi ex eruditis hactenus egere, ac in primis Baronius an. XXXIII. n. XL. Combefisius ad Hippolytum de XII. Apostolis, Binius ad Dorotheum de XII. Apostolis & LXX. Discipulis to. VII. Bibl. Patr. & aliquot alii. Sed cum quicquid de hisce Christi Discipulis a veteribus etiam quibusdam Scriptoribus dubiæ pariter fidei prodierit est, Hippolyto scilicet Tyri, & Epiphanio Cypri Episcopis, uti præferunt MSS. Codices, a suppositicio illo Dorotheo hausum fere sit, haud alienum duxi ab instituto, si ad Auctoris Chronici illustrationem, fusioris vice Commentarii, ex Cod. Regio illius opusculum hactenus integrum ineditum huic subderetur. Quippe quæ XII. Apostolos & LXX. Discipulos dumtaxat spectant, latine versa habentur in Bibliotheca Patrum, cæteris haud contemnendis omissis, ut quæ non modo, quod fuerit in eo conscribendo Auctoris consilium, sed pravam etiam illius fidem aperte prodant. In eo enim omnia fere *ἀνάκρατα*, veriſque falsa admixta sunt, ubi nusquam sibi constat, anachronismorum quibus scatet nulla habita ratione. Sed & quicquid de LXX. Discipulis ingerit, ex nominibus quæ habentur in Epistolis Canonicis desumptum est, adeo ut iis Cæsar etiam accenseatur, quod Cæsaris seu Imperatoris Paulus meminerit, uti a viris doctis pridem est observatum. Quinetiam Auctoris nomen ipsum fictitium est: neque enim Dorotheus ille Martyr in rerum natura unquam fuit, uti supra attigimus, neque ista quæ illius nomine circumferuntur Tyrius ipse latine Romæ scripsit, quæ conficta sunt ab otiosis & malæ fidei Græculis, qui Romæ Veteris primatum iniquo ferentes animo, Novæ prærogativam quavis ratione asserere semper sunt annixi. Atque id sane consilii satis aperit ille a quo confictus est, quique suam ætatem prodit, *ὑπερβαλλόντως* ille Dorotheus, dum post recensitos LXX. Christi Discipulos, Byzantiis longe ante quam Romanis Christianam Fidem prædicatam fuisse probare contendit, indeque Constantinopolitano Episcopo primas partes deberi conficit, captata exhinc occasione Byzantiorum Episcoporum ab eorum primo Stachy ad Metrophanem usque catalogum & seriem pertexendi, vel etiam forte confingendi. Qui quidem licet prorsus, ut diximus, confictus sit, futilis tamen auctoris apud Græculos ea invaluit auctoritas, ut pro vero habitus sit ac genuino, adeo ut hunc Nicephorus ipse Constantinopolitanus Patriarcha in suam Chronologiam eadem omnino serie retulerit, licet totus iste Tractatus insulsis narrationibus, ac *pag. 535.* ridiculis anachronismis, ut dixi, ubique scateat. Byzantii quippe Episcoporum catalogum ab ipso S. Andrea reperit, vel certe a Stachy, quem ab eo factum Byzantii Episcopum ait, eique successorum continuam seriem affingit, contra quam fidei paulo sincerioris Georgius Cedrenus in Severo pag. 256. & Symeon Logotheta in Chron. MS. ubi illo imperante primum constitutum esse Byzantii Episcopum Philadelphum (cujus Dorotheus iste non meminit) & annos III. præfuisse scribunt, cum ante octennium Ecclesiæ præfuisset quidam

Presbyter. *Huic* successorem Eugenium sub Gordiano adscribunt, ac annos XXV. sedisse volunt. Tertium nescio an ii prodiderint. Certe Metrophanem quartum Byzantii Episcopum creatum anno IX. Constantini M. ait idem Cedrenus: quod in an. VI. rejicit Theophanes, in VIII. vero Scriptor Chronici, a quo primus Byzantii Episcopus nominatur, ut Alexander ejus successor, secundus, sub an. XVIII. ejusdem Augusti, quasi ante Metrophanem nulli antea Episcopi Byzantii fuerint, nisi hæc intelligenda sint, ex quo urbs a Constantino fuit instaurata. Sed & non modo hanc a Dorotheo confictam Byzantiorum Episcoporum seriem amplexus est Ipse Patriarcha Nicephorus, sed & Auctor Catalogi Episcoporum Byzantii editus a Leunclavio, & nescio quis Georgius Monachus, alius ab eo quem Hamartolum vocant, qui Chronicon contexuit ab Adamo ad Alexium Comnenum, excriptis ad verbum aliis Scriptoribus, cujus partem aliquam edidit Combefisius inter Byzantinæ Historiæ Scriptores post Theophanem, licet in hisce nihil prorsus novi scribat. Is autem sic de ipso Dorotheo loquitur, verbis pene ipsis quibus ipse Dorotheus in Prologo, sub annum mundi V. MDCCCXVI. Christi CCCXVI. Τότε καὶ Δορόθεος Ἐπίσκοπος Τύρου ὁ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τελέσας μαρτύριον, καὶ ἐξορίας καὶ βασάνους ὑπομείνας, ἐτιμᾶτο. Ἱλαρίτα συγγραμματα καταλιπὼν Ῥωμαϊκά, οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων ἱερωτάτων καὶ πολιτικῶν δὲ ἀρχόντων. Οὗτος ἀκριβῶς καὶ περὶ τῆς Ἐπισκόπων τῶν Βυζαντίου, ἐξ ἁπάντων τοπικῶν διηλλάξατο τόπων. Ἐναριθμεῖται δὲ ἐν τοῖς ἐξορίαις, ἐν τῷ αὐτῷ δηλονότι καταλεχθεὶς τῶν ἰδίων ἀρχόντων, διήκουσεν ὅτε Ἰουλιανῷ τῷ Παραβάτῃ, ἐν τοιούτῳ δὲ ὑφ' ἡμῶν κρινόμενος ἀνδρὶ τῶν Χριστιανῶν τυράννῳ, πολλὰ μακαρίου Δορόθεου κατέλιπε τοῖς Οἰκουμένοις, ἅτινα δὲ συγγράμματα ὑπὸ τῶν ἀρχόντων Ἰουλιανοῦ, καὶ τοιαῦτα ὑπομνήματα ἐπὶ τοιοῖς, ἐν βασάνοις γέγραφε διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν παῖς ἔτι ὑπάρχων. Istius Dorothei meminit rursum sub Juliano. Hos vero qualescunque ac suppositicios Scriptores in publicum interdum efferri interest, ne ii in posterum ἀγνώριστοι, vel Ecclesiasticis tam temere accenseantur.

Pag. 171. B. Κλεονᾶς) Qui alias Κλεονᾶς, & Joachimi patris Delparæ frater fuisse dicitur in Cod. Reg. nuper ex Chio huc allato.

Pag. 172. B. Δόμας) Baron. an. LIX. n. XI.

Τὸν δὲ λοιπὸν) Infra pag. 224.

Ἀπὸ Ἀδὰμ) Conferendus huc loco Eusebius in Chron. & ex eo Prosper: neque enim in omnibus cum Auctore concinit.

C. χλ') χλ' emendat vir doctus ex iis quæ habentur an. II. Solomonis.

Ἑτέρα φρία) Primus omnium Eusebius, quod Hippolytus tantum indicaverat, ostendit intervallum a Baptismo ad Resurrectionem non minus esse triennio, quamquam minus quadriennio: quod priores Auctores, præter Hippolytum & paucos alios, uno anno posteriores biennio terminarunt. Scaliger.

Πάσχα τριακοστὸν) Vide Petavium lib. XII. de Doctr. Temp. cap. XVII. & Usserium Armachanum in Annal. tom. II. pag. 569. apud quos hæc quæstio expenditur.

E. Οὐίνικιος) Epiphan. Οὐίνικιος καὶ Λογγῖνος Κασσιος *Vinicius* dicitur Idatio & aliis, & in vet. Inscript. MLXXXVII. Vide HerWartum in Chronolog. cap. CCXLIX. & Norisium in Epist. Consulari pag. II.

Pag. 173. C. Οὗτος Ἀρχιερεὺς Ἑλκιέρμου τοῦ Ἀννᾶ) Hæc jure delet Cod. Holstenii.

Τὸ ε' μόνον) Idatiani Fasti MSS. *Tiberiano Cæsare* IV. *solo*: ubi observanda vox *Tiberiano*, pro *Tiberio*, ut *Octaviano*, pro *Octavio*. Neque porro solus hoc anno Cos. fuit Tiberius: nam ei adjunctus fuit Sejanus, quo cæso & hoste publico denunciato, illius nomen e Fastis erasum, ut in Lapide Nolano, in quo suffecti ipsi Tiberio eo anno Consules describuntur. Vide Norisium in Epist. Consulari pag. 13. Errant autem Fasti in numero Consulatuum Tiberii.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογίᾳ) Cap. VII. Pag. 174. B.

Λουγδούνου τῆς Γαλατίας) Immo Galliæ urbe nota. C.

Οὗτος Ἀρχιερεύς) Hæc absunt a Cod. Holstenii.

Περενίνας καὶ Βιτελλίου) Seu, ut præfert editio Scaligeri, Περσίκου καὶ Βιτελλίου. Hos Cos. statim etiam post Consulatum Tiberii IV. seu V. ponunt Fasti Idatiani MSS. quos in editis post Galbæ & Syllæ Consulatum rejecit Labbeus contra fidem Codicis quo usus est, hisce verbis, *Persico & Vitellio Pulo*, adeo ut Auctori Chronici in hoc concinant: tametsi uterque Scriptor in nomine *Persici* hallucinentur, cum *Paulus Fabius Persicus* dicatur Dioni lib. LVIII. sed cur *Pulo* addatur Vitelii nomini in Fastis Idatianis, *Edit. Paris. pag. 526.* qui quidem L. Vitellius dicitur eidem Dioni, non plane assequor: neque enim ausim asserere in Fastis fortean Græcis Scriptorem Idatianorum legisse Οὐιτελλοπούλου, ita ut id nominis posteri Græci Vitellio tribuerint, quod cum esset in teneris *junior* vel *minor Vitellius* appellaretur, & postremus esset ex IV. P. Vitellii filiis, ut scribit Tranquillus. Verum hæc conjectura minus arridet: quin potius existimaverim Auctorem Chronici utriusque Cos. nomina confudisse, & Pauli nomen, quod erat Prisci, Vitellio aptasse. Utcumque sit, constat horum Consulatum male hoc anno referri, quem ii demum gessere post Consulatum Galbæ & Syllæ. Errori, ni fallor, ansam dedit Vitellii nomen, Auli prænomine, ac L. Vitellii fratris primogeniti, qui in Consulatu quem cum Domitio Neronis Cæsaris patre gesserat, obiit, ut tradit idem Tranquillus: cui suffectus fuit M. Furius Camillus Scribonianus, cujus cognomento Aruntii præterea cognomen adscribunt Contius & Temporarius: qua vero auctoritate incertum, nisi forte Fastorum Siculorum, quorum excerpta tum vulgata erant, in quibus, ut & in Idatianis, Aruntius cum Ahenobarbo copulatur. Nam alterius gentis fuisse Aruntios, seu Arruntios, ut habent Fasti Capitolini, satis indicant Consules anni U. C. DCCXXXI. & DCCLVIII. & certe in Fastis Onuphrianis deest cognomen Arruntii in Camilli Scribonianæ nomine.

Μετὰ τὸ Βάπτισμα) Vide Petavium lib. XII. de Doctr. Temp. cap. XIX. ubi gesta Christi a Baptismo usque ad Passionem percurrit.

Τῷ δ' ἀπὸ τῆς Τιβερίου, &c.) Vide HerWarti Chronologiam cap. CLVI. C.

Τὸ τρίτον τοῦ Πάσχα) Hic IV. Paschata numerat ab initio Prædicationis Christi: qua in sententia videtur fuisse Eusebius lib. I. Hist. Eccl. cap. X. cum alii III. dumtaxat putent. Vide Henric. Valesium ad hunc locum Eusebii. D.

Τετράτῳ) Holsten. Τρίτῳ. Pag. 175. B.

Ἰουδαϊκῶν) Lib. VII. Antiq. Jud. capit. X. XII. XIII.

Ἡν Βασιλεύς) Hæc absunt a Cod. Holstenii.

Πόντιος Πιλᾶτος ἐχρημάτισεν) Has tres voces ex Holstenio addidimus. Sed & pro *is*, legendum *ille*: ita enim efferunt Græci recentiores. Ridicula vero quæ de Pontii Pilati nominis etymo Auctor hic inserit, quæ apud alii quot alios Scriptores etiam habentur. C.

Ματθαῖος) Immo Lucas capite vigesimo tertio vers. septimo &c.

Ἀνετιμίσθη αὐτὸν τῷ Ἡρῴδῃ) Male hic ordo invertitur contra Joannis Evangelium: nam Christus primo ductus fuit ad Annam, deinde ad Caiphan. Vide Selden. de Success. in Pontif. Hebræor. cap. XI.

Ἡν δὲ Παρασκευὴ, &c.) Ex Petro Alexandrino lib. de Paschate, cujus excerptum ex veteri exemplari exscripsit Casaubonus in Exercit. in Annal. Eccles. pag. 670. D.

Ὅτι ἐμαρτύρησαν) Nam Ephesi conscriptum a Joanne Evangelium consentiunt Scriptores. Vide Baronium an. XCIX.

Καὶ ἐσκοτίσθη) De hoc Solis deliquio tempore Passionis Dominicæ egere præ cæteris Africanus apud Georgium Syncellum, Petavius lib. XII. E.

de Doctr. Temp. cap. XII. & in Notis ad S. Epiphanium p. 176. & Grandamicus lib. I. de Morte & Natali Chriſti cap. II. ut omittam alios.

Pag. 176. A. Περὶ ἑ) Hæc delet Cod. Holſtenii, uſque ad voces, τῷ ἡλίῳ ἐκλείψαντος.

Φλέγων) Cujus verba pluribus excutit Philoponus lib. II. de Creat. mundi cap. XXXI. lib. III. cap. IX. & ex eo Grandamicus, Huetius, & alii. Phlegontem vero & ejus Olympiadas laudat præterea idem Philoponus lib. V. cap. I. ut & Africanus apud Georgium Syncellum p. 322. Stephanus de Urbibus, & alii: de quo conſulendi Scaliger ad Euſebium p. 285. Voſſius de Hiſt. Gr. &c.

Τὰ παλαιὰ Νικαίας κατατρέλαι) Hæc ex Holſtenio addidimus, quæ habentur infra apud Scriptorem Chronici, ubi hunc Phlegontis locum rurſum laudat hoc ipſo anno.

B. Καὶ δέδικται) Vide & confer tractatulum de anno Nativitatis & Paſſionis Chriſti, qui Chronico Paſchali ſubjicitur.

C. Ἀπ' ἔτους, &c.) Hæc deſunt in Cod. Holſtenii, uſque ad voces, τοῦτ' ἔστιν.

D. Νικαίου) Addidimus ex Holſtenio αὐδέντος.

E. Pag. 177. A. Παρὰ τῷ) Holſten. παρὰ τὸ· atque ſic edidimus.

Καὶ ἀφέντας) Commutandi videntur ex ſuperioribus numeri, & reſcribendum, *unde colligimus anno* XI. *naturalis Cycli Lunaris, qui* XIX. *annos continet, poſiti vero* X. XXI. *epactas adjunctas*, &c. quod ſuperiora evincunt ejus generis initia. Hæc ſuo Codici adſcripſerat Anton. Allenus Trecenſis vir doctus.

Ἐπακτὰς κα'.) Holſt. X.

Λοιπὸν) Hanc vocem delet Holſtenius.

B. Τῇ κγ'.) Holſten. τῇ κδ'.

Τῇ κγ'.) Holſtenius, κδ'. Vide Notas Cotelerii ad librum 2. Conſtitutionum Apoſtol. cap. XIV.

D. Τοῦ ἁγ. Ἀντιόχου) Scriptorum ſententias, qui S. Ignatium ab Apoſtolis Antiochiæ ordinatum fuiſſe Epiſcopum tradidere, multis expendit idem Cotelerius ad Conſtitut. Apoſt. pag. 298. *Edit. Pariſ.* pag. 347.

Ἐπιστολῇ) Epiſtola ſcilicet interpolata ad Trallianos n. X. cujus interpretationem veterem hic damus.

Pag. 178. B. Τιβερίου) Hic ſupplendus hiatus unius aut alterius vocis apud Euſebium in Chron.

Τῷ δὲ τετάρτῳ) Eadem verba affert Euſebius, & ex eo S. Hieronymus in Chron. cujus latina hic deſcripſimus.

C. Ἐν τῷ α' τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἀρχ.) Cap. III.

Βαρὲ) Vide Selden. lib. I. de Succeſſ. in Pontif. Hebr. cap. XI.

D. Κατὰ φασὶ τὸ Μέγα Βασίλειον) Hæc delet Holſtenius.

Pag. 179. A. Τῇ τρίτῃ) Holſten. τετάρτῃ.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος) Hunc locum Athanaſii uſque ad αἰῶνας, omittit Cod. Holſtenii.

B. Καὶ τῇ ιγ'.) Holſten. κδ'.

Ἐξ ὧν κατανοήσεται) Hæc pariter abſunt a Cod. Holſtenii uſque ad Ἀμὴν. An reſpexit *Feſtum divinæ Apoſtolorum*, de quo in Gloſſ. med. Latin.

C. Βαρνάβας) Barnabam unum fuiſſe ex LXX. Chriſti Diſcipulis, ex variis Scriptoribus docet Cotelerius ad illius Epiſtolam pag. 4. & ad lib. I. Recognit. cap. VII.

D. Φιλίππου) Quem perperam Polycrates ἕνα τῶν ιβ' Ἀποστόλων vocat, de quo Act. XXI. 8.

E. Ἰάκωβος) Vide Corelerium ad lib. II. Conſtit. Apoſtol. capitulo LV. & ad libr. II. Recogn. cap. LXVIII.

Εἰσὶ δὲ καὶ αἱ περιοδεῖαι) Vide Baron. an. LVIII. n. LV.

Pag. 180. A. Περὶ τῆς γενέσεως) Hæc delet Cod. Holſtenii uſque ad ὥρᾳ τῆς ἡμέρας.

Χθὲς κα'.) Holſten. Χθὲς κβ'. quomodo edidimus.

Ὥρα τῆς ἡμέρας) Leg. νυκτός. Et mox, ἡμέρᾳ ἑνὶ τῆς νυκτός. Leg. ἡμέρας, Librarii vitio inverſa.

B. Καὶ ὁ Ἰωσήππος) Hæc, ut & quæ mox ſubdit, ſumpta ſunt ex Apochryphis.

C. Καὶ ἱστορεῖται) Vide Petavium lib. XII. de Doctr. Temp. cap. XII. & in Auctario lib. VIII. cap. III.

Φαμενὼθ κδ'.) Alii κζ'.

Ἀρουντίου καὶ Λουκρήτου) M. Furii Camilli Scriboniani, qui hic Arruntius dicitur, & Domitii Aenobarbi Conſulatus poni debuit in Indict. IV. uti ſupra monuimus. Vide Noriſium in Epiſt. Conſul. p. 14. D.

Σελλουίνου τῷ α'.) Holſten. τῷ ιδ'.

Φίλων) Lib. de vita Moſis: ἀγόντων τὰ ἐβδομήκοντα Pag. 180. C. ἱερομηνίαν ἑορτὴ, ἣν Χαλδαῖοι λέγουσιν Πάσχα.

Καὶ Ἰώσηππος) Lib. II. Antiq. Jud. cap. V. Ὅθεν τοῦ ἔτους κατὰ τὸ ἔθος ἦγον δεύτερον, τὴν ἑορτὴν Πάσχα καλοῦντες. Συμαίνει δὲ ὑπερβασία· διὸ ὅτι κατ' ἐνιαυτὸν τὴν ἡμέραν ὁ Θεὸς αὐτὸς ὑπέρβασε λέγοντάς σε ἐνιαυτὸν τὸν τόπον.

Καὶ Φλέγοντος τῆς ἐκκ. ἱστορ.) Hæc deſunt in Pag. 181. B. Holſtenii Codice.

Τὸ δωδεκ'.) Holſten. legit ιδ'. Id etiam adverterat C. vir in hiſce verſatus Anton. Allenus, ubi ita dle: Idem peccatum anno V. MDXL. Cyclus Lunaris naturalis XI. vocatur, cum naturalis ſit XII. quem eodem anno prodit, a quo ſi Epactæ ducerentur, fuiſſet XII. non quam prodit. Proinde voces κατὰ φύσιν, eſſe gloſſema opinatur.

Γάλβα καὶ Σύλλα) Servii Suplicii Galbæ, & L. B. Cornelii Sullæ Conſulatus cadit, uti ſupra monuimus, in Ind. V. an. Chr. XXXIII. Vide Noriſium in Epiſt. Conſulari pag. 16.

Ἀγρίππας) Ex Chron. Euſebii, ubi conſulendus Scal. Pag. 184. A.

Γάλλα καὶ Νερουλλίνου) *C. Seſtio Gallo, & M. Servilio M. F. Nonio Asprenate*, in Faſtis Onuphrianis. Alter, *Nonianus* etiam dicitur in Idatianis. Vide Noriſium pag. 23.

Ἐπὶ τούτου ἦλθ Τιτιανὸς) Ex Chron. Euſebii, ex quo etiam Oroſius lib. VII. cap. IV.

Τετραδιανὸς ὁ Ῥωμαῖος) Hæ voces abſunt ab Euſebio.

Λαῖκος καὶ Πλαύτου) Faſti Idatiani, *Æmiliano & Plautio*. Proſper, *Gallieno & Plautiano*. Anonymus Cuſpiniani, *Gallieno & Plautio*. Vide Noriſium pag. 24.

Τετραρχήσαντος) Vide Baronium an. XXXIX. n. IX. & ſeqq.

Ἐν τῷ Παλατίῳ) Immo in villa Luculliana, ut B. eſt apud Sveton. Euſebius, *in Campania*.

Ἄνευ καὶ ἀγόνων) Recte adſcriptum Codici, οὐχ ἕνεκα· habuit enim uxores & liberos.

Ἐτῶν δ'.) Sveton. cap. LXXVIII.

Ἔτη δ'.) De annis Imperi Caligulæ egerunt Scaliger lib. V. p. 468. Hervvartus in Chronogr. cap. CCL. & Petavius ad Epiphanium p. 384. C.

Οὗ μηνί.) Abhinc ad finem uſque Chronici, anni mundi omnes unitate peccant & ſuperfluunt: quod paralogiſmo accidit, dum Librarius vel Lector parum accuratus, ac inſuper turbatus forte hiatu annorum Neronis, non animadvertit in ſuperioribus annum deceſſoris ultimum, non ſucceſſoris primum conſtanter uſurpari, hoc ſucceſſoris primum deſignari credens, & eum & cæteros ſimiles ad finem omnes unitate auxit. Nec alia ratione occurri annorum ruinæ poteſt, niſi Indictiones & *pag.* 218. Olympiades omnes ſua ſede revellantur, quod a vero longius recedere viſum eſt. Quare pro V. MDXL-VIII. reſcribendum eſt. MDXLVII. & ita deinceps, unitate dempta. Hæc obſervata ab Antonio Allcno.

Νικαίου) Ita etiam editio Scaligeri: ſed leg. Νικαίου· atque ita emendavimus.

Καὶ Ἀγρίππας λοιπὸν) Ex Chron. Euſebii. C.

Ἰώσηππος) Lib. XVIII. Antiq. Jud. cap. IX.

Ὁτι ἐβασίλευσεν) Hæc referuntur ad Agrippam, ideo quæ de Herode hic inſeruntur, parentheſi incluſimus.

Ἰώσηππος) Lib. I. de Bello Judaico cap. XXI.

Πόντιος Πιλάτος) Ex Chronico Euſebii & lib. II. Hiſt. Eccl. cap. VII. a quo etiam hauſere quæ habent Georgius Syncellus p. 130. Scriptor Sylloges Hiſt. Scaligeriana p. 387. Cedr. p. 195. & Symeon Logoth. in Chron. MS. Aliter de Pilati morte ſcribit Joan. Antiochenus in Excerptis Valeſianis pag. 809. quem a Nerone gladio cæſum ait, quod Chr. abſque Principis auctoritate anſus eſſet morte mulctare.

Scribunt alii, ut auctor est idem Cedrenus, apud Cæsarem Christi causa accusatum a Maria Magdalena, pelli recens bovi detractæ insutum una cum Gallo, vipera & simia, ut solent Romani, radiisque Solis expositum periisse, vel denique, ut alii tradidere, utris instar excoriatum obliisse. Hunc propriis se manibus interfeciisse scribit Gregorius Turon. lib. I. Hist. cap. XXIV. Ita etiam Glycas p. 234. Sed quæ de Pilati morte vel supplicio, hic & ab aliis traduntur, hausta videntur ex Actis ejusdem Pilati apocryphis, Maximiani Imp. jussu confictis, quæ se vidisse testatur Epiphanius, & de quibus egit Eusebius: quorum auctorem quemdam Theotecnum fuisse volunt Theophanes & Cedrenus, cujusmodi habentur in Bibliotheca Regia & Colbertea, eadem forte quæ laudantur ab eodem Gregorio Turon. cap. XX. eod. lib.

D. Κεφαιωῦ) Leg. Καισωῦ, ut apud Schottum, Idatium, & Anonymum Cuspiniani. Dio, lib. LIX. *Aprenium Celianum, vel Cassianum* vocat.

Πέτρος) Ex Chron. Eusebii. Vide Syncellum p. 331. &c.

Μᾶρκος) Euseb. in Chron. *Marcus Evangelistæ interpres Petri in Ægypto, & Alexandriæ Christum annuntiat.* Vide Eutychii Origines, & ibi Seldenum.

E. Τὸ β' μέτρ.) Leg. γ', ut apud Dionem, Idat. & al. Vide Sveton. in Caligula cap. XVII.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Γαΐου) Vide Chron. Eusebii.

Pag. 185. A. Τοῦ ἴδιου πατρὸς) *A proteritis suis*, Eusebius in Chron. υἱὸς ἴδιος ἐν τρισὶν ἐτεσίμοις, in Gr.

Ὢν ἐτῶν λδ'.) Sic Cod. Vatican. Leg. λδ'. Ita Eusebius. Natus enim Caligula Germanico patre & Capitone Coss. anno Christi XII. Sveton. num. VIII.

Ἐτῶν δ'.) De annis Claudii agunt Scaliger. lib. V. pag. 466. Hervvartus in Chronolog. cap. CCLIII. & Petavius ad Epiphanium pag. 385.

Ἀντωνίου) Ita Fasti Idatiani: sed leg. Σατορνίνου, ut apud Dionem, & in cæteris Fastis.

Τύπτει τοῦ πρώτου ἔτους) De anno quo S. Stephanus Martyrii palmam est adeptus, præter Baronium, præ cæteris egit Henric. Valesius ad Eusebii Hist. Eccl. lib. II. cap. I.

C. Τὸ δ'. Leg. τὸ β'. ut in Idatianis & aliis Fastis, & apud Dionem.

Καὶ Λιβίνου) Vide Norisium in Epistola Consulari pag. 29.

D. Τὸ δ') Leg. τὸ γ'.

Ἰουνίου) Lib. I. de Bello Jud. cap. XXI.

Pag. 186. B. Κοΐντου) Leg. Κεστίου. Ita Scalig. Fasti omnes, & Dio.

Οὐινουκίου) *Vinicium* vocant Dio & Fasti.

C. Κλαύδιος) In Recognit. lib. X. cap. LX. LXI.

Καὶ Τατιανοῦ) Hoc non extat in libro ad gentes: nam is alia scripsit, ut testatur Clemens Alexandrinus.

Ἀσιατικοῦ) De his Coss. consulendus Norisius in Epist. Consulari p. 32.

D. Ἰουνίου) Lib. II. de Bello Jud. cap. XI.

Pag. 189. A. Ὡς λέγει Χρυσόστομος) Hæc verba desunt in Cod. Holstenii.

Pag. 190. A. Μαθήσεως γένηται) In hac Sententia sunt Procopius Gazæus cap. I. & VII. ad Genesim, Lactantius, Chrysostomus, Damascenus. Quod si de Cælo Empyreo esset sermo, non absre docerent. Vide Conimbr. lib. II. de Cælo cap. IV q. I. art. II. & cap. V. art. II. Hæc Raderus.

B. Γαμιανιτῶν καὶ γαμιζόμενα) Hereticos illos carpit, qui mortuorum resurrectionem de liberorum procreatione continua intelligendam putabant, de quibus Philastrius. Vide Dissertat. XXII. ad Joinvillam sub initium.

C. Οὐκ ἐπεὶ ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ Nota hunc locum propter humanitatem Christi, quam infra solum spectat, cum de Justis ad cælum vocandis esset, eamque rem Deo Patri adscribit. Sic idem Raderus.

Pag. 191. C. Οὔτε μετὰ τῆς δευτέρας) Hæc sententia ab Ecclesia damnata est. Putat Auctor medium fore locum etiam adultis inter cælum & inferos post extremum Judicium. Idem Rader.

Edit. Paris. pag. 329.

Ζητεῖται Hæc & sequentia absunt a Cod. Holstenii, usque ad annum XIV. Neronis. Porro Cyrilli Epistola hic allata, inter editas non habetur, cujus interpretationem Raderianam hic dedimus. Sed nescio an is bene reddiderit hæc verba sub initium, καὶ διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν δικαίαν αἰτίαν. quæ videntur ita verti debuisse: *& propter necessitudinem quam habent cum tua Pietate*, vel *Reverentia*. Vide Gloss. med. Græcit. in Εὐλαβεῖς.

Pag. 192. E.

Ἰταλικοῦ καὶ Τραχάνου) Perperam editio Scaligeri Ταλικοῦ præfert. Quem vero Trachanum Auctor Chronici, *Trabalum* vocant Fasti Idatiani MSS. Alii *Trachalum*.

Pag. 196. D.

Ἀφανὴς γέγονε) Fasti Idatiani ad hunc annum: *His Coss. Nero non comparuit*. Eadem loquendi formula utitur Chronici Scriptor, ubi de nece Domitiani: ἀφανὴς γενόμενος τελευτᾷ. At cur de Domitiano ita scripserit, haud forte mirum, quod a Senatoribus in Templo (ut certe fingit) illo interempto, subtractum oculis omnium in cælum raptum plebi persuadere in animo ii habuerint. Simile vero quidpiam de Nerone dici non potest, nisi audiendus sit Auctor Miscellæ, qui *seipsum vivum defodisse scribit*: cui consentit Nicephorus Constantinopolitanus in Chronolog. φυγὼν ἑαυτὸν ζῶντα ἔκρυψεν· ubi Contius legendum censebat, κατέκρυψεν. Procliviori emendatione ἔκρυψεν dixisset, quæ vox Græcis idem sonat quod κατέκρυψεν. Idem Fasti Idatiani de extincto Valente: *ex eo die Valens Augustus nusquam apparuit*, igne scilicet in tugurio consumptus. Scaliger explicans hæc in Abydeni fragmento ex Historia Assyriorum: ἐμὲν δοκοῦσι παρακρῦμμα φάναι· id est, inquit, obiit. At in Chronico nostro pag. 26. aliter hæc vox ἀφανὴς sumitur, ubi de Saturno: ἀφανὴς ἐν τῇ Συρίᾳ γενόμενος, non amplius scilicet reversus in Syriam: neque enim in Syria obiit. An igitur Scriptor Chronici vanum illum quorumdam errorem attigit, cujus meminit Augustinus lib. XX. de Civit. Dei cap. XIX. & Severus lib. II. Hist. Eccl. qui nec eum occisum putabant, sed subtractum potius, cum putaretur occisus, vel etiamsi se gladio ipse transfixerit, curato vulnere ejus, vivum occultatum donec suo tempore revelaretur & restitueretur in regnum, sed & neque alium esse ab Antichristo existimabant: cui quidem confirmando errori ipsorum Gentilium accessit vulgata opinio, cum haud multo post illius necem, adhuc in vivis esse, & brevi magno inimicorum malo reversum quidam jactarent, quod testantur Svetonius & Tacitus. Sane de Nerone idem fere quod Scriptor Chronici narrat Lactantius de Mortibus Persecut. n. II. ubi etiam vulgarem hanc opinionem attigit: *Dejectus itaque fastigio Imperii, ac devolutus a summo tyrannus impotens, nusquam repente comparuit, ut ne sepulturæ quidem locus in terra tam male bestiæ appareret. Unde illum quidam delitri credunt esse translatum ac vivum reservatum, Sibylla dicente matricidam profugum a finibus esse venturum, ut quia primus persecutus est, idem etiam novissimus persequatur, & Antichristi præcedat adventum.* Secus tamen de Neronis tumulo scribunt Svetonius & Eutropius.

Ἐκ συγκλήτου ψήφου ἰουδαίων) Hæc ex libris apocryphis desumpta.

Ὡς ἐκδίκησον) Cod. Vatic. καθότι Πιλᾶτος ἀνεπορεύθησαν εἰς τὸν ἐκδίκησον. Rader. Καθότι Πιλᾶτος ἀνεπορεύθησαν εἰς τὸν ἐκδίκησον. Vide quæ supra annotamus de Pilati morte.

Ἐτῶν ξδ'.) Sic etiam Cod. Vatic. Sed est error in numero: obiit enim Nero XXXII. ætatis anno. Sveton.

Μετὰ Νέρωνα) Ex Eusebii Chronico.

Ἔτεσι) De annis Imperii Galbæ, Vitellii & Othonis, qui alias perobscuri sunt, egerunt præter Clementem Alexandrinum Scaliger lib. V. de Emendat. temp. Petavius ad Epiphanium pag.

E.

385. & Pagius in Prolog. ad Differt. Hypat. nu. XIX.

οζ'. οὐ'. οδ'. οἱ'. αμ'.) Hæc poſt vocem *Ρώμης* deſunt in edit. Scaligeri, eaque omiſimus, atque Raderus uncis incluſerat.

Ρωμαίων ζ'.) Plerique Scriptorum, Galbam, Vitellium & Othonem in Imperatorum ſerie omittunt, quod, ut ait Scaliger, *de iis vix quidpiam colligi poſſit præter argumenta, incertaque eorum ſint initia*: adde & quod arrepti, vel delati, geſtique Imperii per tumultum quemdam militarem tempus breviſſimum fuerit. Unde tres hos Principes *ἡμίσεις καὶ ἐπιπλάσιον ἄρχοντας* vocat Eunapius in Proœmio. Proinde ex iis ſunt quos Lampridius in Heliogabalo & in Alexandro Severo, *ſemeſtres & vix annuos & bimos*, Pollio vero in Claudio, *tumultuarias Imperatores ac regulos* appellant, *ἢ ἐν τοῖς ὀνείροις φαντασιῶν ἴδιόν τινων γεγονότας*, ut addit Zoſimus. His igitur, ut dixi, omiſſis, Neroni Veſpaſianum ſtatim ſubdunt, ut Auctor Chronici rurſum p. 166. ubi Veſpaſianum poſt Neronem imperaſſe exeretait, Hippolytus & Euſebius in Chronicis, idem Zoſimus lib. I. Epiphanius in Ancorato n. LX. Marcellinus Comes, Senator, Mellitus in brevi temporum Expoſitione MS. Gregorius Turon. lib. I. Hiſt. cap. XXXIII. XXXIV. Freculfus, Auctor Collectionis Hiſtoricæ apud Caniſium to. II. Antiq. Lect. & aliquot alii, qui Veſpaſianum VII. ex Romanis Imperatoribus fuiſſe ajunt, cæteros deinceps Auguſtos, adjecto ad ſeptimum numero recenſentes: quod ſcilicet Veſpaſianus ſtatim fere poſt mortem Neronis Imperator acclamatus fuerit, tres vero alii pro tyrannis habiti ſint, quorum Principatum, non Imperium, ſed *rebellionem* ideo vocat Tranquillus in eodem Veſpaſiano cap. I. Clemens Alexandrinus lib. I. Stromat. & Oroſius lib. VII. cap. IX. Vitellio & Othone dumtaxat ex Imperatorum ſerie ſegregatis, ab Auguſto, cui Monarchiæ Romanæ inchoatæ primordia adſcribunt plerique, ut obſervat Uſſerius, octavum Titum, Domitianum vero nonum ponunt, ita ut Galbam non ſubtrahant, cum is primus a Nerone defecerit, a Galba deinde Otho & Vitellius: quos tamen idem Epiphanius lib. de Ponder. n. XI. in Imperatorum ſerie admittit. *Edit. Pariſ. pag. 530.*

Ετη δ'.) Obiit nempe Veſpaſianus anno Imperii IX. & die VII. ut eſt apud Eutropium & Oroſium. Dio vero annos X. diebus VI. minus, Clemens Alexandrinus an. XI. menſes totidem, dies XXII. imperaſſe ſcribunt. Cujus tantæ diverſitatis cauſſam recitat idem Dio apud Xiphilinum, quod ſcilicet inter mortem Neronis, & initium Imperii Veſpaſiani, annus & XXII. dies interſint, qui eidem Veſpaſiano adſcribuntur a Dione, quod Nerone ſuperſtite Imperator acclamatus fuerit. At cum Paſchalis Auctor Veſpaſiani Imperium incipiat a morte Neronis, ac IX. dumtaxat annos eidem tribuat, factum inde ut infra duos ſub eo Conſulatus omiſerit, uti mox docemus.

Τίτου Ρωμίου) Ita Faſti Idatiani. Vide Noriſium in Epiſt. Conſul. pag. 46. 47. Pag. 197. A.

Ἐπὶ τούτου, &c.) Hæc deſumpta ſunt ex Apocryphis.

Τῷ αὐτῷ ἔτει) Deſunt iſta in Cod. Holſtenii, uſque ad *χίλιοι* *Πατριάρχου*. Cæterum eorum errorem ſecutus eſt Auctor Chronici, qui Petro Jacobum fuiſſe ſuperſtitem volunt, de quorum ſententia conſulendus Cotelerius in Epiſtolam Clementis ad Jacobum p. 406.

Πατριάρχου) Atqui ea ætate nondum id nominis notum erat apud Chriſtianos, de cujus initio apud Conſtantinopolitanos egit præ cæteris Allatius in libris de Conſenſu utriuſque Eccleſiæ.

Ἀνὰ ἐνιαυτὸν τῷ Ρωμύλῳ) Jacobum eodem anno quo Chriſtus in cælum aſcendit, ordinatum Hieroſolymorum Epiſcopum docet Euſebius in Chronico. Neque verum eſt quod ait Auctor Chronici, tum a Petro ordinatum eſſe cum is Romam proficiſceretur. Occiſus eſt autem anno Neronis VII. teſtibus eodem Euſebio & Hieronymo in Scriptoribus Eccleſiaſticis. Longe enim aberrat, quod Veſpaſiani primo, Ind. XI. Galba & Tito Ruſino Coſſ. Jacobi necem conſignat. Hæc Petavius ad Epiphanium pag. 466.

Ἐτελεύτησεν) Vide Epiphan. Hær. LXXVIII. n. XIV.

Τὸ χεῖμα) Sic infra in Juliano. Joan. Malela de Ignatio. Epiſc. Antiocheno: *κῆλησε τὸ χεῖμα τῆς Ἐπιφανοῦς Ἀντιοχείας μεγάλης*. Herodianus lib. VI. init. *παραλαμβάνοντος δὲ τὴν ἀρχὴν Ἀλεξάνδρου, τὸ χεῖμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνην παρέκυπτε*. & lib. VII. *ἄμα βασιλέως ὄνομα καὶ χεῖμα*. Chronicon Paſchale an. XI. Theodoſii Jun. *Ἐπιπλήττει Ἀντιόχου τόλμαν μετὰ τὸ χείματος ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ*, &c. Vide Theophanem anno X. Conſtantini M.

Τῆς Βιθυνίας) Reliqua deeſſe in MS. annotatur in edit. Raderi: proinde incertum an ex terræ motu labefactata vel everſa intelligatur Nicomedia.

Ἀγρίππας) Chron. Euſebii: *Judæorum Agrippa, ſuperioris Agrippæ filius, ann. XXVI.* ubi Scaliger obſervat hunc Agrippam, non eo quo exciſa ſunt Hieroſolyma, ſed tertio Imperii Trajani anno obiiſſe, ex Photio Cod. XXXIII. in Juſto Tiberienſi.

Ὀνειπαυσάντι) Ex Chronico Euſebii.

Αὐτοκράτορι μόνῳ) Faſti Idatiani, *Veſpaſiano II. ſolo*. Faſti alii *Titum Cæſarem* adjungunt. *Ed.*

Τρισὶν ὑπάτοις) Hæc expungit Cod. Holſtenii uſque ad vocem *Κυρίου*.

Ἰώσηπος) Lib. VII. de Bello Judaico cap. XVII. Vide Scaligerum lib. V. de Emend. temp. p. 474.

Πάσας δὲ συναγωγὰς) Hæc & quæ ſequuntur uſque ad hæc verba, *ἀλλόφυλον καταλαβέσθαι*, deſunt in Cod. Holſtenii. D.

Εἰσεβίῳ) In Chronico, & lib. III. Hiſt. Eccl. cap. V. Severus Sulpicius: *nimirum ita Deo placitum, ut eo tempore quo Dominum cruci affixerat, gens impia neci daretur*.

Πρισίλλας) Cod. Vatic. *φρίλλας*.

Καὶ τὸ μεγάλα Χερουβίμ) Perſtabant adhuc eo ipſo loco, imperante Juſtiniano, ut auctor eſt Nicephorus Uranus in vita S. Symeonis Stylitæ Junioris n. II. *Συμβαὶν δὲ τὸν Συμεὼν μετὰ ταῦτα κατ' ἐκεῖνο καιρὸν τῆς Ἀντιόχου διάγειν, ἐ Χερουβὶμ εἰκόνας εἰσὶ Τίτου βλάστου Ἱεροσολύμων λέγεται, εἰκόνας τε τετυπώμενας ἐξ Χερουβὶμ εἰσὶ τῶν ἐν ἀυτοῖς ἀπολομένων παῖ φορὰ τοῦ τῶν Ἀντιόχου μετανοησάντων, χρίνται δὲ τῶν τόλμαν εἰς τὸν ἀποφασισάντα εἶναι*. Quæ vero Cherubinorum figura fuerit, docent liber III. Reg. cap. VI. & Joſephus lib. VIII. Antiq. Jud. cap. II. Porro pro *τῶν τόλμαν*, in hoc loco Chronici, *τῶν τόλμων* emendavimus. Ita enim legendum fuit, aut *τῇ τόλμῃ*. Mox pro *τὸ Χερουβὶμ*, legendum videtur *Σεραφὶμ*· atque ita reddidimus. E.

Δάφνην) De quo quidem Antiochiæ ſuburbano multa multi ſunt commentati, ac in primis Scaliger ad Euſebii Chron. p. 152. Caſaubonus ad Capitolinum pag. 64. & Petavius ad Epiphanium p. 305. Vide præterea Baldricum lib. II. Hiſt. Hieroſol. pag. 104. Will. Tyr. lib. IV. cap. X. & Fulcon. lib. IV. Viæ Hieroſol. ſub fin. quibus addendus Choricius Rhetor in Encomio MS. Summi, Ducis Paleſtinæ, ſub Juſtiniano, ex Codice Regio II. MDCLXII. Pag. 158. A. *pag. 531.*

Συναγωγὴ) Joſephus lib. XII. Antiq. Jud. cap. III. lib. II. de Bello Jud. cap. X. lib. VII. cap. XXI. & XXIV. Judæos Antiochiæ habitaſſe, & Synagogam habuiſſe teſtatur. Univerſitatis etiam Judæorum, qui in Antiochenſium civitate conſtituti erant, meminit lex prima, quæ eſt Antonini, Cod. de Judæis & Cælicolis.

Συναγωγὰς) Similem annorum *ἐμβόλιμα*, ſive collectionem, hoc loco habet Euſeb. in Chron. & ex eo Proſper, ut & Cedrenus pag. 241. tametſi in annis ubique Scriptori non concinant. E.

Τεσσαρακοστὸν ἕνατον) Non præciſe anni XLII. ſunt enim tantum XLI. fluente XLII.

Ἀνὰ δὲ ἔτος ἕνατον) Euſebius: *a Dario ſecundo anno, ſub quo rurſum Templum ædificatum eſt*. Sed ex ſuperioribus, anno ſcilicet II. Olympiadis LXI. anno VIII. Julii Cæſaris, & anno XXI. Conſtantini, legendum *ἑβδόμου*. Unde pro *ἕνατον*, quidam reponen-

dum ὀγδοηκοντα censent: sed ita etiam habet Cod. Vatic.

Εἰς ἔτη ϙζ.) Euseb. *anni* DXC.

ϛρϛ΄) Euseb. *anni* MCII. Prosper MCII.

C. Λοιπὸν τοῦ) Deest hæc perioche in Cod. Holstenio, usque ad λαβόλαδίνα.

Κομμαγῆνοι) Sveton. in Vespas. cap. VIII. *Thraciam, & Ciliciam Commagenem, in Provinciarum formam redegit.* Chron. Eusebii: *Achaja, Lycia, Rhodus, Byzantium, Samus, Trachea, Cilicia, Commagene, quæ antea liberæ erant, & sub Regibus amicis erant, in Provinciam redactæ.* Quippe antea Commagene, quam deinde Augustaphratensem dictam scribit Victor in Diocletiano, cujus metropolis fuit Samosata, ut auctor est Strabo libro XVI. Syria in Provinciæ formam redacta, data seu relicta fuerat Antiocho, ultimo Syriæ Regi ex Seleucidis, cujus extant nummi aliquot, ut & Jotappæ filiæ, cum voce ΚΟΜΜΑΓΗΝΩΝ, post quorum obitum Commagene in Romanorum potestatem concessit, Flavio Vespasiano imperante, a quo Samosata, quæ *Comageni Regni clarissima sedes* ab Ammiano appellatur, jus non modo αὐτονομίας consecuta est, sed etiam de ejus nomine *Flavia* est cognominata, quod testantur passim istius urbis nummi, quos præ cæteris descripsit vir eruditissimus Joannes Harduinus in Nummis antiquis illustratis, hoc scilicet quarto ejusdem Augusti anno, a quo annos suos deinceps putare cœperunt Comageni & Samosateni. Vide Scaliger. ad Eusebium p. 199. & Her Wart. in Chronol. p. CLII.

D. Πάντας ἀπὸ γένους Δαυΐδ) Ex Eusebio lib. III. Hist. Eccl. cap. XIX.

Τίτου τὸ γ΄.) Censorin. cap. XVIII. *Vespasiano* V. *& Cæsare Cos.*

Ὁ Κολοσσός) Ita Dio apud Xiphilinum, Eusebius in Chron. Syncellus p. 342. & Senator in Fastis. Mirum porro cur ab iis Colossus tum primum erectus Vespasiano imperante dicatur, quem sub Nerone confectum exerte ait Plinius lib. XXXIV. cap. VII. cum Vespasianus dempto Neronis capite, & Solis adjecto cum VII. radiis, Soli dicaverit. Et sane Sveton. cap. XVIII. refectorem dumtaxat fuisse ait. Vide Scalig. ad Euseb. p. 200. & 226. & Casaubonum ad Spartianum in Hadriano. Perperam porro apud Auctorem Chronici ἐν Ῥόδῳ irrepsit.

Pag. 199. A. Ἀλκίππην) Ita finxere Græci Glaucippem elephantum enixam esse, ut auctor est Tatianus contra Græcos.

Ἐν ᾧ χρόνῳ) Istius luis hoc anno meminit Eusebius in Chron.

Τίτου τὸ ε΄.) Hic omittuntur duo Consulatus, quorum alter fuit *Commodi & Prisci*, qui pariter prætermittitur in Fastis Idatii, de quo pluribus egit Norisius in Epistola Consulari pag. 87. ubi hos ille privatos Consules vocat. Alter est *Vespasiani* IX. *& Titi* VIII. sub quo Vespasianus oblit, ut est apud Svetonium & alios. Proinde reponendus in Chronico Consulatus *Titi & Domitiani*, post obitum Vespasiani.

Καὶ Δομετιανοῦ τὸ β΄.) De Consulatibus Domitiani egit vir doctissimus in Dissertatione Hypatica pag. 64. Sed in eo quod primam seriem Dioni adscripserit, errasse recte Norisius deprehendit. Quoad numeros in Chronico adscriptos non consentiunt Fasti Idatii, Prosperi, & alii. Notum ex Svetonio cap. XIII. Domitianum Consulatus XVII. cepisse, quod, inquit, ante eum nemo, ex quibus septem medios continuarit, omnes autem pene titulo tenus gessit, nec quempiam ultra Kal. Maii, plures ad Idus usque Januarias. De annis porro Domitiani consulendus Petavius ad Epiphan. pag. 386.

E. Γάλβα καὶ Πολίωνος) Fasti Idatii, *Galva & Pollione*. Alii pro *Galba* Silvanum legunt. Prosper, *Silvano & Vero*. Vide Norisium in Epist. Consulari pag. 50.

Ἐπὶ τούτου τοῦ χρόνου) Eusebius in Chron. ad ann. XIII. Domitiani: *Flavius Josephus vicesimum librum Antiquitatum hujus temporis scribit.* Vide Scaligerum.

Παῖδα ἄνωθεν) Vide præter alios Scriptores, Albupharaijum in Dynast. pag. 75. & Theod. Marsilium ad Svetonii Titum cap. X. ubi plura de genere mortis Titi. *Edit. Paris. pag. 532.*

Σαβῖνον) *Messalinum* vocat Prosper.

Εὐσεβίζων) Ex Chron. Eusebii, ubi Scaliger. C.

Τὸ ϛ΄.) VIII. apud Gruter. XXVIII. 1. suffectis scilicet numeratis.

Τὸ ζ΄.) Domitiani VII. Consulatum cum Q. Petilio Rufo jungit vetus Inscriptio apud Sponium in Miscellan. eruditæ Antiquitatis pag. 352.

Τὸ η΄.) XII. apud Gruter. V. 2. & Capitolinum in Pio, sub init. suffectis pariter numeratis.

Τὸν ἀζυλον ναόν) Chron. Eusebii Hieronymianum: *Templum fine lignorum admissione construxit.* Ubi Scaliger pro ἀζύλων, legendum ἀσύλων conjicit. Syncellus p. 343. Τότε δὲ ἀζύλων μυριάδων ubi Interpres *asylum* vertit. Sed leg. ἀζύλων videtur.

Πρώτῳ καὶ εἰκοστῷ) Censorinus de die natali cap. D. XVIII. *Rursus tamen annus idem magnus per Capitolinos agones captus est diligentius servari: quorum agonum primus a Domitiano institutus fuit, duodecimo ejus & Servii Cornelii Dolabellæ Consulatu*, annis CXII. post institutum ab Augusto agonem Actiacum anno U. C. DCCXXVI. ut est apud Clement. Alexandrin. Stromat. lib. I. pag. 431. Vide Scaliger. lib. V. de Emendat. temp. p. 481. & Casaubon. ad Sveton. in Domit. cap. VI.

Διὸ μόνῳ) Chron. Eusebii, ex Sveton cap. XIII. Vide Scalig.

Διὰ τὸ νίκας ἐν αὐτοῖς) Aliter Sveton. *quod altero suscepisset Imperium, altero natus esset.*

Τὸ ι΄. Vetus lapis apud Norisium pag. 53. habet IX. Collegam vero Q. Petilium Rufum II. Sic etiam Phlegon cap. XXIV.

Κορνήλια) Ita Chron. Eusebii & Syncellus, ex E. Suetonio cap. VIII. Plinio lib. IV. cap. XI. &c.

Ἀρτεμίδωρον) Chron. Eusebii ex Suetonio, cujus locum Pag. 200. A. expendit Scaliger. Vide præterea Cedrenum pag. 243. Theodor. Marsilium in Tito cap. VII. & Casaubonum ad Vopiscum in Probo.

Λαβήωνος) Ita etiam editio Scaligeri. Fasti Idatiani MSS. *Grabrione & Gralano* habent. Sed leg. *Glabrione & Trajano.*

Ἡγεῖται τρίτος Κλήμης) Ex Chron. Eusebii. Quartum statuit Epiphanius Hær. XXVII. n. VI. Vide quæ ad eumdem hic annotat Petavius, præterea Pearsonium, & Papebrochium, in Romanorum Pontificum, qui a Petro proximi fuerunt, serie.

Τὸ ιβ΄.) Ita Fasti Idatiani. At apud Gruter. cccc. cum suffectis, numeratur XVI. Consulatus Domitiani cum Q. Volusiano. De hoc Consulatu vide Casaubonum in Pio p. 48.

Πομπηϊανοῦ καὶ Κείμου) Fasti Idatii: *Pompejano & Prisciano.* Prosper, Victorius & Senator, *Silvano & Prisco.*

Ἀνοδεῖται.) Vide Cedrenum pag. 245. 246. Albupharaijum in Dynastiis pag. 75. & quæ passim observamus in Constantinopoli Christ. de ejusmodi Apollonii telesmatis: τελέσματα enim hoc loco non sunt *vestigalia*, uti verterat Raderus. Vide Glossar. med. Græcit. in hac voce.

Τῷ ἀπὸ τῆς τύχης) Tametsi Fortunæ statuam & E. ædem servarit ac coluerit Constantinus M. non ideo tamen Byzantium ex hoc simulacro vel templo Constantinopoleos nomen obtinuit: de qua quidem Fortunæ statua, locisque urbis hic descriptis pluribus agimus in Constantiopoli Christ. Sed aliud a Fortunæ statua fortasse hic sonat vox τύχης, ut *ex successu* vel *occasione* appellata fuerit Constantinopolis: atque sic vertimus.

Δομετιανοῦ) Hic Consulatus jure abest in Fastis Idatianis, cum idem sit cum Consulatu Indictionis XV. Ideo asteriscо notatur in editione Scaligeri, ac proinde expungendus.

Δεύτερος μετὰ, &c.) Ex Eusebii Chron. ubi Scaliger.

Τῶν ἀπὸ γένους Δαυΐδ) Ex eod. Chron. Eusebii, ubi C. consulendus perinde Scaliger.

Λουκανοῦ) Ita Fasti Idatiani. At Victor ius, Prosper & Senator Asprenati *Clementem* Collegam adjungunt: Alii *Articinum*, qui idem est cum Clemente.

Ιερεὺς ὁ Βροῦτος) Ex Chron. Euſebii, ubi Scaliger diſquirit quis ille ſit Brutus, de quo quædam ſupra attigimus ad pag. 90. Scaliger & Syncellus pag. 344. *Βρόττιος* habent hoc loco.

Τὸ ιβ'.) Cum ſuffecti is Domitiani Conſulatus eſt XVII. ſed XII. ordinarius, ut ex Svetonio, Scatio, Auſonio, & aliis, a viris doctis pridem annotatum.

D. *Τὸ β'.*) Ita etiam Victorius & Senator: alii omittunt.

Ασκλάτων) Is *Aſcletarion Mathematicus* appellatur a Svetonio cap. XV. & a Zonara, ex quibus emendandus Auctor Chronici. Perperam hunc Nervam vocant Cedrenus & Symeon Logotheta: de quo quidem Nerva aliter Georgius Syncellus, ubi de Domitiano: *ὅτι Νέρβαν μετέπεμψε ἐπίβουλον τῆς ἀρχῆς*. Sed hæc probo vade indigent. Nervam etiam, quem Aſcletarionem Tranquillus, vocat Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem: tum hæc ſubdit: *Λέγεται δὲ ἀστρολογικῶς ὅτι μὴ ἔφη τὸ Δομετιανὸ τῷ Δομετιανῷ τεθνήξεσθαι ἡμέρᾳ τῇδε· ὁ δὲ ἐπιλάβοιτο αὐτὸν φυλαχθῆναι ἐπιμόνως ἐπιτηδείως ἐκείνης τῆς ἡμέρας διαλλάξαι τῷ ἐπ' ἄνδρων ἀναιρέσεως· καὶ δειπνήσαντι τῷ Δομετιανῷ, ἀπολιθῶδη ἀβλαβῆ*.

Σφαζόμενος) Ita editio Scaligeri: Raderus *σφαξόμενος* ediderat.

Edit. Pariſ. pag. 533. *Αφανὴς γενόμενος*) Inſtar Romuli, qui Nonarum Iuniarum die *in terris non apparuit*, inquit Lampridius in Commodo, ſeu, ut eſt in Sylloge Hiſtor. Scaligeriana. *ἐξαίφνης μεγάλης περὶ τὸν ἥλιον τροπῆς γενομένης ἀφανὴς ἐγένετο*, vel denique ut Empedocles, quem *φιλόσοφο* nomine hic intelligi exiſtimaverim, qui convivis in ſomnum datis, poſtero die ſolus ex iis deſideratus, pro Deo habitus eſt. Sed unde hauſerit Scriptor Chronici quæ de Domitiani *ἀφανεῖ* ſcribit, neſcio an alii indicarint.

E. *Καπετώλιον*) Quid hæc vox ſignificet docuimus in utroque Gloſſario. Adhibitas vero lucernas faceſque in Deorum cultu obſervant Tatianus lib. contra Græcos pag. 110. & alii quos laudat Lipſius lib. 1. Elector. cap. IV. idque adſtruit vetus Inſcriptio apud Gruterum LXXVIII. 3.

Pag. 201. A. *Ετους α'.*) De tempore Imperii Nervæ egere Scaliger lib. V. de Emendat. temp. pag. 487. & Petavius ad Epiphan. pag. 388.

Νέρουα Αὐγούστου) Addenda littera numeralis *γ'.*, ut in Faſtis Idatianis & aliis, niſi quæ deſcribitur poſt vocem *Ρήγα*, ad utrumque pertineat. Hic porro obſervat Scaliger pag. 488. recte hoc loco unum par Conſulum attribui Imperio Nervæ, contra quam in Faſtis Onuphrii. Alioqui, inquit, præter IV. menſes non annum, ſed biennium imperaſſe. Id negat Petavius ad Epiphan. pag. 389. Hos conſule, ut & Norifium in Epiſt. Conſulari p. 57. Hic porro Conſulatus omittitur a Proſpero.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον) Ex Chronico Euſebii, ubi Scaliger.

Μένιος) Euſeb. lib. VII. Hiſt. Eccl. cap. XXXI. & ibi Henr. Valeſius, & alii paſſim.

Ἐκπολιόρκησε τοὺς Μακεδόνας) Dio apud Xiphilinum, de Nerva: *πολλὰς τῶν ἐπαναστάσεων, ἄλλας τε δίκας τινὰς κατέλυσε*.

B. *Πρὸ ιδ' Καλ.*) Leg. *ε'.*

Ετους δ'.) De annis Trajani agunt Scaliger lib. V. pag. 487. & Petavius ad Epiphan. pag. 389.

Τραϊανοῦ Αὐγ. μόνου) Faſti Idatii: *Nerva III.* & *Trajano II.* Proſper III.

Σενεκίωνος) Ita Faſti omnes. Idatiani MSS. *Senecio*.

Πεντίωνος) Faſti Idat. *Pontino*. Proſper, Victorius & Senator, *Frontone*. Sed *Frontino* legendum contendit Norifius ex Anonymo Cuſpiniani. Hunc adi pag. 59.

Τραϊανοῦ Αὐγ. τὸ γ'.) Leg. *δ'* ex Spartiano: *Trajano quater & Arunculeio Paeto Coſſ.*

Ἐβδομῶνος) Lib. IV. cap. III. ex Chron. Euſeb. ex quo Syncellus pag. 345.

C. *Καὶ πανήγυρις*) Ex Clemente Alexandrino in lib. *τὶς ὁ σῳζόμενος πλούσιος*, & ex Euſebii Hiſt. Eccl. lib. III. cap. XXIII. Ex iis Hiſtoriam griam narrat Georgius Syncell. p. 345.

Συρικοῦ) Faſti Idatii MSS. *Severiano & Syro*. Victorius, Proſper & Senator, *Senecione & Sura*. Spartianus in Hadriano, *Sura bis & Servilano iterum Coſſ.*

Συρικοῦ τὸ β'.) Idat. *Suburano II. & Marcello*. Victorius, Proſper & Senator, *Urbano & Marcello*. Alii, *Surano*, vel *Surlano*, ut in Chron.

Διάφοροι ὁ Θεολόγος) De Joannis Evangeliſtæ, Clementis, Simonis Cananitæ, Marci, Creſcentis, &c. Martyriis, conſulendus in primis Baronius.

Διαγμὸς Χριστιανῶν) Ex Chron. Euſebii, ubi Scaliger. Vide præter Baronium & alios, Norifium in Epiſt. Conſul. pag 68. &c.

Βικτολίνου) Editio Scaligeri, *ἀπὸ τῆς λεγομένης Τα-* D. *βικολίνου*. Sed legendum *τοῦ Βικτολίνου*. Sic enim dicere amabant, ut in Chron. an. II. Arcadii. *ἔκτισε ἐξ ὧν εἶχον τὸ ἁγίου Ἀνδρέου ἐπίκλην, τοῦ Ἀρκαδίου*. Alia iſtius formulæ exempla ſuggerit Conſtantinopolis Chriſtiana non ſemel, ubi ſubintelligitur *λεγόμενος*. Michael Monachus in vita MS. S. Theodori Studitæ ex Cod. Reg. *τοῖς ἐκεῖσε μέρεσι τοῦ λεγομένου Λεκτοῦ μυτάτα*. Et paullo infra: *καὶ κατεγκλεισθῆναι εἰς τὸ λεγόμενον Κρεκίστιον*. De Bucoliis vero Ægyptiis, & Bucolis militibus & latronibus egerunt Caſaubonus ad Capitolinum pag. 72. a. edit. & Bourdelotius ad lib. I. Heliodori pag. 14.

Κωνσταντίνου) *Iterum* addit Spartianus. E.

Ὁ τοῦ Κιώνης) Cujus genealogiam hic damus excer- Pag. 202. A. ptam ex Cod. MS. Reg. nuper ex Chio inſula advecto: verane illa ſit an ſuppoſititia, non hic diſquirimus. *Περὶ Μαρίας τῆς τοῦ Κλωπᾶ. Χωρὶς δέ ἐστι ὁ Κλωπᾶς ἦτοι ἀδελφὸς ὢν Ἰωσὴφ τοῦ πατρὸς τοῦ Θεοῦ λόγου. Εἶχε δὲ γυναῖκα ὀνόματι Ἄννην· ἐξ ἐπιλάθοντο ὁ Κλωπᾶς ἐπῶνυμος. Ὁ γοῦν Ἰωσὴφ εἶχεν αὐτὸς γυναῖκα ὀνόματι Σαλώμην, ἐξ ἧς ἐγένοντο δύο θυγατέρες, τήν τε Ἐλισάβετ καὶ τὴν Μαρίαν· ἐξ ἐπιλάθοντο ὁ Σαλώμη, ἐξ οὗ ἐκάλουν Ἰωσὴφ· ὃς χηρεύσας ἠγάγετο πρὸς ἑαυτὸν Ἄννην τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κλωπᾶ, ἐξ ἧς ἐγένοντο τὴν Μαρίαν, ἣν μνηστεύσατο ὁ Εὐαγγελιστὴς, λέγων, Μαρίαν τὴν Κλωπᾶ. Ὁ δὲ Ἰωσὴφ οὐκ ἐξ ἐκείνης Ἄννης τὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κλωπᾶ, ἀλλ' ἑτέρας τῆς πάμπ, ὡς χιλίων κατελογίζετο. Ὅτε δὲ ἀπέθανε πάμπ ἠγάγετο γυναῖκα ὀνόματι Ἄννην, ἐξ ἧς ἐγένοντο τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν Μαρίαν. γυνῇ λοιπὸν ἦτοι ὁ Ἰωσὴφ ἐκ μὲν τῆς πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ Σαλώμης τὴν Ἐλισάβετ καὶ τὴν Θάμαρ· ἐκ δὲ τῆς Ἄννης τοῦ Κλωπᾶ, τὴν Μαρίαν ἣν μόνην οἶδε μνημονεύων ὁ Εὐαγγελιστής. Ἐκ δὲ τῆς δευτέρας καὶ παρθενικῆς Ἄννης τὴν Θεοτόκον. Συνέβησαν δὲ ἀπεικὸς ἀδελφαὶ ἦτοι Ἐλισάβετ, ἡ Θάμαρ, ἡ Μαρία, ἐξ ἧ Θεοτόκος, ἐκ τριῶν μὲν μιᾶς, ἐνὸς δὲ πατρὸς, τοῦ Ἰωσὴφ· Διαφέρει τοίνυν ὀνομάζων ὁ Εὐαγγελιστὴς τὴν Μαρίαν, ἀδελφὴν τῆς Θεοτόκου, λέγων, Καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ*. De Symeone Cleopæ filio eadem narrat Joelus. p. 534.

Διπλοΐδι.) Ita Cod. Vatic. Perperam *διπλοΐδι* ediderat Raderus. Vide Cotelerium ad Conſtitut. Apoſt. pag. 297. ubi multa de Cleopa Simonis parente.

Καὶ Ἰγνάτιος) Ex Chron. Euſebii, ubi Scaliger diſquirit cur ex Syria beſtiis objiciendus Ignatius Romam perductus ſit. Vide eumdem Euſebium lib. III. Hiſt. Eccl. cap XXII. & XXXVI. Joannes Malela in Trajano: *ἡμαρτήκασι δὲ ἐπ' αὐτῷ τοῦτο ὅ τε ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας· ἐγκεκλεισμένος γὰρ κατ' αὐτῷ ὑπὸ ἀλιτηρίων αὐτόν*.

Εβραίων) Leg. *Εβραικῶν*, ut eſt apud Euſeb. lib. III. Hiſt. Eccl. cap. XXVII. Epiphanium Hæreſi XXX. & alios. Vide Petavium ad eumdem Epiphan. & Cotelerium ad Conſtitut. Apoſt. lib. VI. cap. VI.

Πετραίων τε Βοσρηνοί) Eutropius lib. VIII. Arabiam in Provinciæ formam redegiſſe Trajanum, ſcribit. F. Dion vero apud Xiphilinum per Palmam Syriæ Præfectum eam Arabiæ dumtaxat partem cepiſſe quæ Petram attingit, & ſub Imperium ditionemque Romanorum ſubjunxiſſe ait. Sed utramque Arabiam ea tempeſtate a Trajano expugnatam, vel inde haurire liceat, quod utriuſque Metropoles Boſtra & Petra, ex quo Romanorum eſſe cœpere, annos ſi os

putare incœperint. Nam, ut eſt apud Willelmum Tyrium lib. XIII. cap. II. *fuere Syriæ partes utraque Arabia: prima, cujus metropolis fuit Boſtrum; ſecunda, cujus fuit metropolis Petra deſerti.* Boſtrum vero *Buſſereth* ſua tempeſtate dictam idem ait lib. XVI. cap. VIII. & ex eo Jacobus de Vitriaco lib. I. Hiſt. Orient. cap. XLVII. & Sanutus lib. III. part. XIV. cap. I. ubi utriuſque Metropoleos ſitum pariter deſcribit. *Bethſeret*, vero vocant Aſſiſæ Hieroſolymitanæ. Utramque urbem ampliaſſe, noviſque ædificiis exornaſſe Trajanum, atque adeo privilegio αὐτονομίας donaſſe, vel hinc conjicere eſt, quod annos ſuos, ut dixi, putare exinde cœperint, in acceptî ab Trajano beneficii argumentum, vel quo Auguſtorum grátiam captarent, more tum recepto, adeo ut quaſdam civitates diem quo primum Auguſti ad ſe veniſſent interdum initium anni feciſſe tradat Svetonius in Octavio n. LIX. Inſtauratæ vero a Trajano Boſtrenſis Metropoleos præcipuum indicium præbent nummi ab incolis cuſi, in quibus *Nova Trajana Boſtra* dicitur, de quibus egit in Nummis Antiquis illuſtratis vir ſingularis eruditionis Joan. Harduinus. Deinde ex hoc Chronici loco ſaltem docemur quando hæc Arabica expeditio contigerit, ſcilicet circa annum VII. aut VIII. Trajani.

Κερτανῦ) Leg. Κερτιλίου ex Faſtis omnibus.

Ἀφρικανέχαρίσατο) Vir doctiſſimus in libro de Præſtantia & uſu Numiſmatum, ubi de ſimilibus tributorum remiſſionibus agit, hanc ſiluit.

Σουρανῦ) Faſti Idatiani MSS. *Syra* III. & *Seneciene*. Victorius, Proſper, & alii, *Sura*, qui tamen variant in numero Conſulatus.

C. Ἰδέου) De quo egit præ cæteris Cotelerius ad lib. VII. Conſtit. Apoſtol. pag. 297.

Παγκαριανῦ) Ità Faſti Idatiani. Alii *Criſpinum & Solennum* habent.

Πίσωνι τῷ Ἰουλιανῦ) Sic etiam iidem Faſti Idatii: alii Piſoni Ruſticum adjungunt.

Τραϊανῦ τὸ ς΄.) VI. Faſti Idatii. Phlegon cap. XXV. ὑπατεύσαντος Ῥούφου Λιτουκαίτιος Τραϊανὸ τὸ ἕκτου, & Titus Sextius Africanus. Perperam igitur VII. habent Proſper, Victorius & Senator.

Μάλλου καὶ Βουλέωνος) Faſti Idatii MSS. *Maſſa & Volciſio*. Victorius, Proſper & Senator, *Aſſa & Piſone*. Alii, *Haſſa & Vopiſco*. Atque ita legendum.

Μοντάνου καὶ Πίσωνος) Sic Faſti Idatii MSS. præferunt: cæteri *Pedonem* legunt. Vide Petavium lib. X. de Doctr. Temp. cap. LXII. extr.

Λίκινιος) *L. Lamia* dicitur Phlegonti cap. IX.

Ἐν Σιλιανοῖς) Ex Chron. Euſebii, qui in annis vitæ Trajani minime concinit. Vide Scaligerum.

E. Ἔτη ιδ΄) De annis Hadriani agunt Scaliger ad Euſebium, & lib. V. de Emendat. temp. p. 488. & Petavius ad Epiphan. p. 38.

Ἀμφινίου) Leg. Ἀφρανιοῦ, ex Faſtis. Vide Noriſium in Epiſt. Conſul. pag. 77.

Pag. 203. A. Ἐπὶ τούτου) Hunc locum ut ſingularem omnino pluribus expendit Scaliger ad Euſebium pag. 209. ubi etiam de Terebintho urbe agit: ut & Petavius ad Epiphan. pag. 393. qui quæ hic narrantur, partim falſa, partim alieno tempore poſita contendit. Utrumque Lector adire poteſt: nos enim curſim res pertractamus.

Ἰουδαίων ταπεινούντων) Vide Scaliger. ad Euſeb. pag. 215. 216. & Albupharajium in Dynaſt. pag. 76.

Παντηρεὶς Ἀδριανὸς) Hieron. in cap. XI. Zachariæ. Locum exſcripſit Scaliger.

Ἔτεσι) Oroſius lib. VII. cap. XIII. de Hieroſolymorum urbe: *quam ille in optimum ſtatum murorum extructione reparavit.* Quid ſint *Συοῖσι* diximus in Gloſſ. med. Græcit. Τετράμηνον ædes fuit, ni fallor, tribus conſtans cœnaculis, quam alii τρίκοιλον vocant. Τετράμηνον, quadruplex Nymphæum, ſeu aquarum receptaculum interpretor. Διαστυλῶν, ædificium XII. portis pervium ut τετράστυλον, quatuor, de quo diximus lib. II. Conſtantinopoleos Chriſt. & τρίστυλον, tribus. Ἀναβαθμῶν, *Gradus* qui in complitis erant, de quibus egimus in Conſtantinopoli: nam alii ſunt ἀναβαθμοὶ Circenſes, in quibus conſiſtebant Factiones. Vita MS. S. Stephani Junioris ὁ δὲ τύραννος τῶν λαῶν συναθροίσας τῷ διώγμῳ τοῦ Ἱπποδρομίου φοὶ τοὺς ἀναβαθμούς, ἐνθα ἐνεκάθηντο τὸ τοῦ Πρασίου, ubi ſcilicet Ruſſata Factio Circenſes ſpectabat. Κάβα, *quadra* in Gloſſis exponitur, ſed quid hac voce hic innuatur fateor me neſcire. Quid ſint ἀμφοδα & ἀμφοδάρχαι diximus in eodem opere, ubi de Regionibus urbis egimus.

Αἰλίαν αὐτοῦ ὀνομάσας) Nummi Hadriani, apud V. C. Joan. Harduinum, & alios. Euſeb. lib. IV. Hiſt. Eccl. cap. VII. Epiphanius lib. de Ponder. n. XIX. &c. D.

Σεβῆρα καὶ Φύλλα) Faſti Idatiani MSS. *Severo* II. & *Fulgo*. Proſper: *Servitiano & Fauſto*. Cæteri *Fulvium* vocant, iſque eſt Antoninus, poſtmodum Imperator, Pius dictus, ut eſt apud Capitolinum.

Σεβήρου τὸ β΄, καὶ Αὐγουρίνου) Proſper, *Vero & Auguſtino*. Idatius, *Vero II. & Auguſto*. Ita etiam Victorius, Senator, & alii.

Τῷ Ἀττουΐνᾳ) Quæ *Attuina* dicitur Stephano, de qua præter ejus Interpretes, Scaliger ad Euſeb. Caſaubonus & Salmaſius ad Spartianum, Santamantius in Commentariis Hiſtor. Joannes Harduinus in Numnis illuſtr. &c. E.

Παυσίνου) Faſti Idatii MSS. *Aproniano & Pamphilo*. Sed leg. *Patino*. Hos Coſſ. miſcent Proſper, Victorius & Senator, qui *Torquatum* Conſulem anni proxime ſequentis cum Paterno, *Glabrionem* cum *Aproniano* jungunt.

Ἀπολλώνιος Τυανεύς) Syncellus Nerva imperante deceſſiſſe Apollonium ait, Auctoremque Philoſtratum laudat, qui tamen hoc non exerte ſcribit.

Ἐν Νικομηδείᾳ) Quæ ſub ann. IV. ejuſdem Hadriani cum vicinis urbibus everſa fuerat: ad quarum inſtaurationem de publico is largitus eſt impenſas, ut ait Euſebius in Chron. & ex eo Georgius Syncellus, & Senator in Faſtis.

Τερεβίνθῳ) Sic emendavimus ex edit. Scalig. & Faſtis, cum prave editum eſſet, Τερεντίνῳ. D.

Καὶ Ἀκύλου) Sic Faſti Idatii. Proſper, *Quintillo*. Victorius & Senator, *Quinto*. Is nempe vocabatur *Q. Vettius Aquilinus*.

Σεβήρου καὶ Ἀμφιβόλου) Idat. *Vero III. & Ambiguo*. Proſper, Victorius, Senator, &c. *Vero & Ambiguo*. Sed leg. *Vero III. & Ambibulo*, ex veteri Inſcript. & Anonymo Cuſpiniani contendit Noriſius pag. 79. proindeque pro Ἀμβιγόλου, legendum Ἀμβιβόλου, tametſi ita prætuliſſe Codicem Scriptoris ex Idatio appareat. Sic *Severum & Antoninum* perperam ſcriptum apud Theophilum Inſtit. de Excuſat. pro *Vero & Antonino* obſervarunt alii. Sed cum *Verum & Bibulum* ſcribat Capitolinus in Pertinace, quem iis Coſſ. natum tradit, videat Lector quem ſequi velit.

Πατὴρ πατρίδος) Ex Chron. Euſebii, ubi Scaliger. Vide etiam Georgium Syncellum.

Ἐνιαύτου τῆς Τριάτου) Chronicon Euſebii, & ex eo Georgius Syncellus: Νικόπολις & Καισάρεια σεισμοῖ κατεστράφησαν. atque inde emendandum Chronicon, in quo perperam *Nicomedia* pro *Nicopoli*, & *Aoria* pro *Cæſarea* irrepſit, delendaque vox τῆς Βιθυνίας. Quippe paullo ante Nicomediæ caſum retulit idem Euſebius, & ex eo Scriptor Chronici ad ann. VII. Hadriani. De Nicopoli ſupra egimus. E.

Ἀίβωνι) Ita Faſti Idatiani. Alii *Aprum* Catullino Collegam adjungunt, ut & vetus Inſcriptio.

Ὁ ἐν Ῥόδῳ) Vide quæ de Coloſſo Rhodio congeſſit Allatius ad librum Philonis de VII. orbis miraculis. Pag. 202. Ae

Σερουιανῦ) Faſti Idatiani MSS. *Auguriano & Serviano*. Alii *Auguriaum & Severianum* habent: atque ſic legendum. B.

Ἀκύλας) Quæ hic de Aquila, & ejus cum Hadriano affinitate narrat Scriptor, hauſit ab Epiphanio lib. I. de Ponder. & Menſur. n. XIII. & XIV. qui Aquilam non τίνδερον, ſed Πατδικὸν Hadriani fuiſſe ſcribit. Sed hæc omnia fabuloſa, & ab otioſis conficta videri cenſet Petavius in Not. ad eumdem Epiphan.

Προσήλυτος) Editio Scaligeri: σεσηλυτεύσας τὰ Ἰουδαϊκά.

Edit. Pariſ. pag. 535.

Τέντα

Ταῦτα ἐτῶν) Tota hæc perioche deeſt in Cod. Holſtenii.

Τάβερίῳ) Scaligeri edit. Τιβερίῳ. Victorius & Proſper, *Tiberio & Silano*, Faſti Idatii, *Hibero & Siſenna*. Senator, *Hibero & Silano*. Is porro *Julius Silanus Siſenna* vocabatur: alter vero *Hiberus*.

Σαβίνῳ καὶ Οὐήρῳ) Idat. *Severo III. & Varo*. Proſper & Victorius, *Sergiano II. & Vero*. Senator, *Sergio II. & Vero*. Sed legendum Σεργίῳ καὶ Οὐήρῳ, ex veteri Inſcriptione docet Noriſius pag. 82.

Ὡς μέμνηται Εὐσέβιος) Meminit quidem Euſebius lib. IV. Hiſt. Eccl. aliquot Apologiarum pro Chriſtianis Hadriano oblatarum, Ariſtidis & Quadrati cap. III. Antonino vero Juſtini Martyris cap. VIII. & XXII. Sed de Apelle & Ariſtone ſilet, tametſi Ariſtonem Pellæum laudet cap VI. non indicato operis titulo. Jure igitur totam hanc periochen omittit Codex Holſtenii. *Edit. Pariſ. pag. 136.*

C. Πομπηιανῷ) Faſti Idatii, *Pontiano & Aquilino Rufo*. Proſper, Victorius & Senator, *Pompejano & Atiliano*. Atque ita legendum ex veteri lapide colligit Noriſius p. 85.

Πομπηιανῷ τὸ γ'.) *Pompejanum* II. habent Faſti alii. Ita alterum Conſulatum fruſtra quærebat Caſaubonus ad Capitolinum in Marco, a quo Pompejanus bis Conſul factus dicitur: ſiquidem anno ſuperiori hanc dignitatem obtinuerat.

Αἰλιανῷ) Idat. *Cæſare II. & Balbino*. Senator, *L. Ælio & Balbino*. Proſper, *Lælio & Balbino*, ubi ſcribendum *L. Ælio*, nempe *Vero II.* Proinde hic legendum eſſet Αἰλίῳ, niſi ita ejuſmodi efferre nomina ſolemne eſſe Scriptori conſtaret, ut de Octaviano, Tiberiano, & aliis obſervavimus. Vide Pagium in Prolegom. ad Diſſert. Hypat. num. XXIII.

Νοσήσας) De morbo & anno ætatis quo Hadrianus interut, agit Scaliger ad Euſeb. pag. 218.

D. Ἔτη κγ'.) Annos Imperii Antonini Pii pluribus expendunt idem Scaliger lib. v. de Emend. temp. pag. 498. & Petavius ad Epiphan. pag. 395.

Καμερίνου) Non plane video cur Camerino Antoninum Pium adjungant Faſti Savilliani apud V. C. Henr. DodWellum, niſi forte quod ab illo ii initium ducant.

Ἀντωνίνῳ Αὐγ.) II. addunt iidem Faſti & recte: nam primum Conſulatum geſſerat cum Catilio Severo anno IV. Hadriani, ut eſt apud Capitolinum. Sed & eumdem numerum adſcribit utrique Conſuli Florentius Wigorn. ita ut ad hunc annum referenda ſit Inſcriptio allata a Sponio in Miſcell. erud. antiq. pag. 352. *Cæſ. Antonino II. & Præſente II.* Coſ. Secundi iſtius Antonini Conſulatus meminit idem Capitolinus.

Κήρδωνα) Vide Chron. Proſperi, & Scaligerum ad Euſeb. præter Baron. & al.

Μαρκίωνα) De hæreſi Marcionitarum, unde fluxit Manichæorum hæreſis, agunt paſſim Scriptores, ac in primis Epiphanius Hær. XLII. n. 1. ubi Petavius de tempore quo is vixit ſat fuſe diſſerit, ut & Joannes Pearſonius in Diſſert. de annis priorum Romæ Epiſcoporum cap. VIII.

E. Ἀντωνίνου Αὐγ. τὸ β'.) Varie hic annus in Faſtis Coſſ. conſignatur. In Idatianis, *Antonino II. & Præſente*. Apud Proſperum, Victorium, Senatorem, Marianum, &c. deeſt numerus Conſulatus. Florentius Wigorn. utrique II. aſſignat. Sed III. *Antonino* recte ſubdunt Faſti Savilliani, in quibus pariter pro *Præſente*, Aurelius Cæſar *Antonino* Collega adjungitur. Ad hunc annum referuntur verba Capitolini: *Adhuc Quæſtorem & Conſulem ſecum Pius Marcum deſignavit, & Cæſaris appellatione donavit*, cui forte ſuffectus *Præſens*, niſi ille Præſenti ſuffectus fuerit. Filium autem Antonini *Marcum Aurelium Verum* vocat Scriptor Chronici, quod ab eo adoptatus, & pro Annio *Aurelius* dictus fuerit, quod in familiam Aureliam adoptionis jure tranſiſſet, inquit Capitolinus. Nec refert quod *Aurelianus* hic dicatur, cum, quemadmodum non ſemel hic indicamus, ſequioris ævi Scriptoribus, ac præſertim Auctori Chronici, ſolemne ſit uti hoc additamento in ſimilibus vocibus appellativis.

Σιλανῷ) Ita Marianus. At Proſper, Victorius, Senator, Idatius, & Florentius Wigorn. Silvanum vocant. In Faſtis Savillianis Σιλουανῷ ſcribitur: vocabatur quippe ille *M. Peducæus Siloga Priſcianus*. Vetus Inſcriptio apud Sirmondum ad Sidonii carmen IX. *Dedic. VIII. Kal. Jun. T. Hoenio Severo & M. Peducæo Siloga Coſ.*

Καὶ Κοαδράτῳ) Sic Faſti Idatiani & Savilliani. pag. 204. A. Sed Proſper, Victorius, Marianus, &c. *Torquatum* recte hic præferunt.

Καὶ Ἡρώδου) Ἀττικοῦ Faſti Savilliani, qui idem eſt: is enim vocabatur *Tib. Claudius Atticus Herodes*, ut eſt in vet. Inſcriptione apud Georgium Velherum in Itiner. pag. 377. Marci præceptor, de quo multa commentatus eſt Salmaſius in Notis ad Inſcriptionem ejuſdem Herodis Attici.

Ἀβίτῳ) Sic Proſper, Victorius, Senator, Marianus & Wigorn. At Faſti Idatiani & Savilliani *Avitum* habent. Rem conciliant qui hoc anno Coſſ. legunt *Lollianum Avitum, & C. Gavium Maximum*. Verum Panvinius Lolliano *C. Gavium C. F. Maximum Avitum* adjungit.

Τὸ γ'.) Legendum τὸ δ'. De hoc enim Conſulatu ſic Capitolinus, ubi de M. Aurelio, qui hic rurſum *Aurelianus* dicitur: *Secundum etiam Conſulem deſignavit, quum ipſe quartum pariter iniret*.

Οὐήρου) *Clarum & Severum* Coſſ. hoc anno præferunt Faſti Idatiani. Savilliani, *Clarum & Claudium*, qui idem eſt cum *Severo*. Hos Proſper, Victorius, Senator, Marianus, & alii omittunt: ſed poſt Conſulatum Aviolæ duos alios Conſulatus interierunt, ſcilicet *Antonini III. & Aurelii*: & Conſulatum *Grati & Seleuci*. Spartianus ait Severum Imp. natum *Brucio Claro bis, & Severo Coſſ.*

Ἀμμίου) Mellitus in Brevi temporum Expoſitione pag. 537. MS. *Iſte pro hoc tale cognomentum accepit, quia in omni Regno Romano cautionibus incenſis, cunctorum hominum debita relaxavit; unde Pater patriæ appellatus eſt*. Ex hoc porro Chronici loco, & aliis ex Dione vel Xiphilino petitis, conficit Scaliger ad Euſebii Chronicon pag. 209. remiſſiones illas Fiſcalium debitorum per Indictiones factas; id eſt per tria luſtra, ſeu annos XV. indeque Indictionum originem arceſſendam. Sed an quod Pio tribuit Chronicon ad Hadrianum aut Marcum, *qui pecuniam, quæ Fiſco debebatur, Provinciis conceſſit*, ut ſcribit Senator, referri debeat, addubitat Sphanhemius lib. de Uſu & præſtantia veter. Numiſm. cum altum, inquit, apud Auctores in rebus Pii de eo facto ſit ſilentium. Vide quæ de ejuſmodi reliquorum remiſſionibus docte, ut ſolet, commentatur idem vir eruditus pag. 811. præterea Syncellum p. 353. & Sirmondum ad carmen XIII. Sidonii.

Ἀφρικανὸς) Quis ille Africanus qui Antonino Pio F. imperante mortem obierit, non omnino exploratum: neque enim hæc de Africano Hiſtorico poſſunt intelligi, ut qui Hiſtoriam ad Antonini Heliogabali perduxerit, ut infra obſervamus: ſed & neque de Africano Hiſtorico Chriſtiano, qui ſub Severo vixit, ut eſt in Chronico Græco Euſebii, quem alium a Chronographo exiſtimat Scaliger, qui non alius videtur ab illo Africano, quem ſub Pertinace una cum Porphyrio floruiſſe teſtatur Auctor Chronici ab Adamo ad Leonem Sapientem: Πορφύριος Φιλόσοφος ὁ κατὰ Χριστιανῶν γράψας, καὶ Ἀφρικανὸς σοφιστεύσας. Proinde is forte fuerit Africanus Ceſtorum ſcriptor, quem Henricus Valeſius ad Euſebii lib. VI. Hiſtor. Eccleſ. cap XXXI. paganum fuiſſe probare conatur. Verum cum Georgius Syncellus eumdem eſſe Africanum Chronographum, qui τὰς ἱστορίας ἐν συντάξεσιν ſcripſerit, & qui περὶ Κεστῶν libros IX. quos Alexandro Severo dicaverit, evaneſcit conjectura viri doctiſſimi. Nam quod in Ceſtis nulla forte occurrat Chriſtianiſmi nota, imo Paganiſmi plurima inſint argumenta, id mirum videri minime debet, ſiquidem opus ſuum Principi pagano inſcripſit.

Ὀφείτου) De his Coſſ. conſulendus Noriſius in Epiſt. Conſul. pag. 89. 90.

Γαλβίωνος) Ita Fasti Idatiani, Prosperi, Victorii, Senatoris, Mariani, &c. At Savilliani, Γαλλικανοῦ καὶ Ὀϊνησίμου præferunt, ut Panvinius & alii.

Κορδιανοῦ) Editio Scalig. *Κονδιανοῦ*. Fasti alii *Gordianum* vocant. Sed *Condianus* rursum occurrit anno Christi CLXXX. in Fastis Idatii & Cuspiniani: cujus filius forte fuit *Sextus* ille *Cocidianus* sub Commodo, quem Maximi filium fuisse ait Dio apud Xiphilinum: Condiani vero (sic enim leg. pro *Cocidiani* recte advertunt Casaubonus & Salmasius) meminit Lampridius in eodem Commodo, ita ut forte *Condianus Maximus* appellatus fuerit.

Ἰουλίου) Fasti Idat. *Humillio*: Savilliani, Ὀμουλλίου. Senator & veteres Inscript. *Homulo*, vel *Homullo*. Alia nuper edita a viro doctissimo Joan. Mabillonio in Itinere Italico, *Glabrione & Homulio Coss.* Prosper, Victorius, Marianus & Wigorn. *Romulo-Omuli* meminit Capitolinus in Pio & in Alexandro. Vide Casaubonum ad eumdem pag. 54. & Norisium pag. 91.

C. Κομμόδου καὶ Αὐρ.) Capitolinus in Vero: *Post Quæsturam statim Cos. factus est cum Sextilio Laterano.*

Σεβήρου τὸ ε'.) Delenda hæc nota numeralis, cum absit a Fastis Idatii & aliis, in quibus hi Cos. ita nominantur. *Sabinum & Severum* Fasti Savilliani: *Verum & Sabinum* habent Prosper, Victorius, Senator: præterea Marianus, ubi hæc addit, *qui Cæsaris præceptores fuerunt*. Sed unde hauserit videant alii.

Σιλβανοῦ) Editio Scalig. Σιλβανοῦ. Fasti Savilliani, Σιλουανοῦ καὶ Αὐγουστίνου. *Silvanum & Augustinum* habent cæteri. Vide Norisium pag. 197.

Βαρβίνου) Ita Fasti Savilliani & Prosper: cæteri *Barbatum* legunt.

D. Πολυκάρπου) Ex Eusebio lib. IV. cap. XIV. de cujus Martyrii anno & die multis egerunt Baronius, Usserius, Petavius, Halloixius, Bucherius, Bollandus, Henric. Valesius, Blondellus, Jacobus Grandamicus, & novissime Joannes Pearsonus in Dissert. II. de Annis priorum Romæ Episcoporum cap. XV. XVI. XVII. & XVIII. ubi post alios hunc Chronici locum examinat, & multa de Tatio Quadrato Proconsule profert, ac lectionem quoad diem Martyrii hic designatum, quam quidam vellicant, tuetur. Hunc igitur adeat qui plura nosse volet.

E. Ἐν Πρωτονίκῃ) Joeles: μετὰ δὲ Μάρκον ἐβασίλευσε Σεβῆρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ιε', καὶ ἐφόνευσε τὸν Πρωτόνικον. Portentum fabulæ jure exclamat Scaliger, cum Antoninum *Lorii* villa, XII. ab urbe milliario mortuum tradant Scriptores: cui quidem aliud adjungi potuerit, quod habet Scriptor Spurius Vitæ S. Meletii n. CXXXI. ubi Antoninum in Ægypto fulmine exanimatum scribit. Sed mendo apud Scriptorem Chronici locum dedit male intellecta vel lecta vox. Sic enim Georgius Hamartolus & Georgius Monachus in Chronicis MSS. μετὰ δὲ Μάρκον ἐβασίλευσε Βήρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη ιε', καὶ ἐφόνευσε τὸν Πρωτόνικον. Quid autem hæc vox significet docemus in utroque Glossario: neque enim aliud sonat quam *villam*. Sic Antiquariorum errata Scriptoribus ipsis adscribi persæpe solent. At uterque Georgius & Joeles Vero adscribunt quod Marco convenit: Verum enim Altini Venetiæ urbe consumptum tradunt alii. Hæc porro nondum sub manus venerant, cum Chronici locus editus est, alioquin emendatum dedissemus.

Edit. Paris. pag. 538.

Υἱὸς) Filius adoptivus *in familiam atque Imperium adscitus*, ut loquitur Victor Schotti.

Pag. 206. A. Μάρκου Αὐρηλίου, &c.) Hoc loco mire turbant Fasti, ac primum hi quos ad examen revocamus: neque enim Pius, uti mors illius hic consignatur, obiit *Bradua & Vero*, sed *M. Aurelio Antonino* III. & *L. Aurelio* II. *Coss.* Quinetiam fallitur Auctor, quod eumdem Consulatum cum nona Indictione statim repetat, qui idem cum proximo fuit. Neque solus hunc errorem erravit: nam Prosper, Victorius & Senator ex unico Consulatu tres confecere, hac scilicet ratione, post Consulatum Braduæ & Veri. Ac Prosper quidem: *Antonino* III. & *Aurelio* III. deinde, *P. C. Antonini* III. & *Aurelii* III. Postremo, *Duobus Augustis*, ad alterum Consulatum mortem Pii revocat. Victorius autem & Senator ita: *Antonino* V. (leg. III.) & *Aurelio* III. (leg. II.) deinde, *Antonino* VI. & *Aurelio* IV. ubi loco istius Consulatus, Senator & quidam Codd. Victorii habent, *P. C. Antonini* V. & *Aurelii* III. Tertius demum ex iis Consulatus sic describitur: *Duobus Augustis*. Sed hanccc hallucinationem emendant non modo Fasti Savilliani, qui hos tres Consulatus in unicum conferunt, *Antonini* III. & *Veri* II. sed & Fasti Idatiani, in quibus is ita consignatur: *Antonino* V. (leg. III.) & *Aurelio Cæsare duobus Augustis*. Quippe post mortem Pii M. Antoninus *a Senatu coactus est regimen publicum capere; qui quidem fratrem sibi participem in Imperio designavit, quem Lucium Aurelium Verum Commodum appellavit, Cæsaremque atque Augustum dixit: atque ex eo pariter cœperunt Rempublicam gerere, tunccque primum Romanorum Imperium duos Augustos habere cœpit*. Ita Capitolinus. Galenus lib. adversus illos qui de Typis & Periodis scripserunt: Μετὰ μὲν ἓξ ἀνδρῶν ἐπηγχος Αὐτωνίνος, ὁ μετ' Αὐρήλιος γενόμενος Αὐτοκράτωρ ἦρξεν ἐπὶ τότε Σεβῆρος, ἑαυτὸν μὲν Αὐτωνῖνον μετονομάσας, υἱὸν δὲ τὸν ἀρχῆς κοινωνὸν ἀποκαλέσας Λούκιον, καὶ μετονομάσας Σεβῆρον. Sed pro Σεβῆρον utrobique legendum Βῆρον, ex Capitolino satis patet, & ipso Galeno lib. de Scriptis suis, ubi de Marco: ὃν ἐκάλεσε μὲν ἓξ ἀρχῆς Βῆρον· ἐπεὶ δὲ Αὐτωνῖνος ὁ μετὰ τὸν Αὐρήλιον δεξάμενος ἐδέξατο τὴν ἀρχήν, τὸν μὲν ἐμφύτου ὀνομαζόμενον Λούκιον, κοινωνὸν ἐποιήσατο, καλέσας Βῆρον, ἑαυτὸν δὲ μετονόμασεν Αὐτωνῖνον. Spartianus in eodem Vero, in eamdem sententiam scribens, *Verus*, inquit, *certe cum Marco æquale gessit Imperium: nam ipsi sunt qui primi duo Augusti appellati sunt, & quorum Fastis Consularibus sic nomina præscribuntur, ut dicamus non tantum duo Antonini, sed duo Augusti: tantumque hujus rei novitas & dignitas valuit, ut Fasti Consulares nonnulli ab his sumerent exordium Consulum*. Quæ postrema verba ita interpretatur Casaubonus, ut fuisse velit, qui in digerendis Consularibus Fastis, basim supputationis sue ponerent Consulatum Marci & L. Veri duorum Augustorum, ab eo capite annos posteriores numerarent, ut dicerent, hoc illudve accidisse anno post Consulatum duorum Augustorum tali. Ad quam tane formulam referri fortean possit, quod Scriptores laudati, descripto Consulatu M. Antonini, (qui non alius est a successore Pii) & L. Aurelii Veri, addidere, P. C. eorumdem, *& Duobus Augustis*: non quod essent diversi Consulatus, sed ut indicarent formulam exinde receptam in describendis Fastis, ita ut loco ejusdem Consulatus scriberetur dumtaxat, *Duobus Augustis Coss.* ut in Fastis Cassiodorii: & anno dein proximo, *P. C. duorum Augustorum*: quæ cum non adverterent, totidem esse Consulatus existimarunt.

Ῥουστικοῦ) *Rusticum* vocant Fasti omnes, atque Capitolinus in Pio, a quo *Junius Rusticus* appellatur: solus Idatius *Rufinum* vocat.

B. Πρὸ ιζ' Καλ. Ἰουλίων) Locum hunc multis expendunt Scaliger ad Eusebium pag. 221. & Henric. Valesius ad ejusdem Eusebii Hist. Eccl. lib. IV. cap. XV. quos adire cuivis licet.

ιζ'.) Holsten. ιε'.

ιε'.) Holsten. ιε' ἐν Δαλδίῳ. Ex Eusebio. D.

Ἰουλίου) Vide Euseb. lib. IV. cap. XVI. & alios passim.

Μελίτων) Ex Eusebio in Chron. & lib. IV. capite XXII. XXVI. lib. V. capite XXIV. XXVIII. ex eo, & aliis. Gotofr. Henschenius de Melitone ad illius vitam to. I. April. multa commentatur.

Εὐδόκου) In Apolog. I. pro Christianis, sub initium, ex qua variantes lectiones subinde hic apponam. E.

Κρίσπεινος) De quo Scaliger ad Eusebium.

Φιλοσόφου) Ed. φιλοξένου. Deinde, pro φιλόπολιν,

φιλόσοφον. Ωι ζῶ) Ed. ἃς γω. & sic legendum. Ημῶν, abest ab ed. Τωὶς) Ed. addit, τσωῖτως γω. Deinde, ἀδὶν, ed. μαδὶν. Ετωμάσωμι) Edit. ἑτοιμος ἀφ' ἡμῶν. Mox, γὰρ ἂν, ed. δ' ἂν.

Pag. 107. A. Καὶ αἱ ἀποκρίσεις) Edit. καὶ αἱ ἐκείνου ἀποκρίσεις φερομένας, &c. Τῶν ἡμετέρων) Desunt in Ed. Mox, ἐκδὶ; ed. ἀ δὶ ἀμφὶ. Λέγων) Edit. addit, ὁμοίως Σωκράτη, εἰς ἀρχῆθεν. Σωματικὸν) Edit. Σωκρατικὸν ἀξιόμετον ὂν τοῦτο.

B. Τὸ β'.) Ita apud Prosperum. At hæc nota iterati Consulatus abest a Lampridio in Commodo, ab Idatio, & a veteri Inscriptione. Unde hunc Pudentem alium esse qui cum Orphito Cos. fuit anno præcedenti, atque adeo ex alia familia, conjicit Norisius in Epistola Consulari p. 107.

Edit. Paris. pag. 539.

Μάρκου Αἰδατίου) Idatius & Senator, *Vero* III & *Quadrato*, Prosper, *Vero* IV. Sed hoc loco legendum, ut in Fastis Savillianis, Ανὶτὸ γ'. Is enim fuit Lucius Aurelius Verus, non vero Marcus: atque ita habet Panvinius.

Απρωνιανῷ) Sic Idat. Prosper, Victorius & Senator. Alii *Junium Pontianum* Collegam adjungunt. Fasti Savilliani Aproniano notam II. addunt.

Λούκιος Αὐρήλιος, &c.) Sub mediam hyemem, ut scribit Galenus lib. περὶ τῶ προγνώσεως, & lib. de Scriptis suis, cum una cum fratre Marco in bellum contra Germanos proficisceretur.

C. Μελίτων) Ex Chron. Eusebii. Vide Henr. Dodwellum in Dissertatione Cyprianica XI. n. XXXIX.

Καὶ Απολινάριος) De quo idem Eusebius in Chron. & lib. IV. Hist. Eccl. cap. XXVII. lib. V. cap. XIX. Photius Cod. XIV. & alii.

D. Μάρκου Αὐρήλιος) Describitur hæc Epistola post secundam Justini Apologiam, & ab Eusebio lib. IV. Hist. Eccl. cap. XII. quam peritiores multis de causis Justino abjudicant, cujus variantes lectiones hic deleripsimus. Σέβηρος, addit Eusb. Αμμίνιος. Deinde, τοῦτο τί, Eusb. τὸ τοιοῦτον. Πολλῆ γὰρ, Eusb. πολλὴ γὰρ. Αὐτὸς μοι, Eusb. τὸς μοί. Αὐτοῖς, Eusb. αὐτός. Εμβάλοντι, Eusb. ἐμβαλόντι βιβλιαφύλακι. Παιδίσκω, Eusb. παιδίσκου. Τῶν γεγαμένων. Eusb. τῷ γεγαμένῳ. Οτι τῳ, Eusb. ὅτου τῳ. Οἱ μὲν, Eusb. εἰ μὲν δὲ. Τῶν Θεῶν, Eusb. τῷ τι Θεῶν. Αμελίτε, Eusb. addit, καὶ τῶν ἀρχιερέων ἐξ τὸν ἀδελφὸν ὃν δὴ τῆς Χερσωνήσου. Οχλοῦ, Eusb. ἐνοχλοῦ. Πλάγιος, Eusb. ἐπίγραμμα. Θε τοιοῦτον, Eusb. οἷόδε, &c. Εν Ερίσω, addit Eusb. ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ασίας.

Pag. 298. A. Πρεσβεύω) Formula vulgaris, de qua Brissonius lib. III. Form. p. 356.

E. Η τῷ ἐγκρατιτῶν) Vide Epiphan. Hær. XLVI. & ibi Petavius & alii.

Τὸ ἀρῤῥὲν καὶ τὸ θῆλυ) Vide Cotelerium ad Constitut. Apost. p. 266.

Καὶ Αἴονες) De quibus multis egit idem Cotelerius ad lib. VI. Constitutionum Apostolicarum cap. VIII.

Μανιχαῖος) Georgio Syncello p. 355. *Manichæi Mussant* Scriptoris meminit Eusebius in Chron. & lib. IV. Hist. cap. XXVIII. & Hieronymus de Scriptorib. Eccl.

Αντωνίνος) Ex Eusebii Hist Eccl. lib. V. cap. V. & Chronico, ubi consulendus Scaliger, qui quod hic narratur non sub Antonino Pio, ut scripsit Themistius Orat. XV. pag. 191. edit. Reg. sed sub Marco Antonino Vero accidisse probat, ut & vir doctissimus Joannes Harduinus ad eamdem Orat. pag. 470. tametsi forte aliquatenus Themistio favere videatur Capitolinus in eodem Pio: *Tantus autem terror belli Marcomannici fuit, ut undique Sacerdotes accîverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit*: ubi per *peregrinos ritus*, Christianos haud dubie intellexit.

D. Παρὼν τοῦ) Qui postea rerum potitus est.

Εν τῷ ἐμοῦ) Edit. Scalig. ἐν τῷ Θεῷ.

Γερμανικοῦ) Belli Germanici sub Marco meminit Galenus de Prognost. p. 459.

Ετεροκλῆ) Orosius lib. VII. cap. XV. De iis Epistolis pluribus egit loco laudato Scalig.

Οφίτου τὸ β'.) Abest nota iterati Consulatus apud Lampridium in Commodo, Prosperum, Idatium, & alios.

Πομπηιανῷ) Is est Claudius Pompejanus, patria Antiochenus, M. Antonini Philosophi gener, qui bis Cos. fuit, cujus semel ac iterum meminit Herodianus lib. I. & Dio in Excerptis Valesianis p. 729. Pag. 209. A.

Σέβηρος) Ex Eusebii Hist Eccl. lib. IV. cap. XXIX.

Φίλιππος) Forte φράτριος, nisi forte *naturalis* & *genuinus sensus*, uti sumus interpretati, intelligatur.

Λόγος κατὰ Ελλήνων) Euseb. lib. IV. cap. XVI. Tatiani opus primo editum ab Joanne Heroldo an. MDLV. in Bibliothecam Patrum deinde relatum est. De aliis Tatiani libris agit præ cæteris Clemens Alexandrinus lib. III. Strom.

Οφίτου καὶ Ρήφου) Hic Consulatus temere hoc loco est insertus, qui in an. CLXVIII. cadit. Consules enim hoc anno fuerunt *Piso* & *Julianus*, de quibus Lampridius in Commodo: atque ita Fasti omnes.

Πολλίωνος) Vide Henr. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl lib. V. in Proœmio, ubi de hac persecutione sub Antonino Vero plura congerit. F.

Αδὶ τοῦ Αττάλου) Ex Eusebii lib. V. Hist. Eccl. cap. III.

Πολλίωνος καὶ Αγρου) Utrique II. apponit vetus Inscriptio. Lampridius, *Pollione*. Fasti Savilliani, *Apro*. Senator, *Aspro*. Vide Norisium in Epist. Consul. p. 112. G.

Νόμος ἐστὶν) Eadem iisdem verbis habentur apud Nicephorum Call. lib. III. cap. XXXI. & in Synagoge Historiarum Scaligeriana pag. 342. quæ quidem obscura videntur propter duos accusativos. Unde Raderus in Chronico Paschali, & Joannes Langus apud Nicephorum, ita sunt hæc interpretati, ut caverit, ut in posterum filii parentibus ab intestato succederent. Neque id tamen novum fuit sub Marco, quod non modo naturalis, sed & Lex XII. Tabularum de *suis hæredibus*, uti vocant Jurisconsulti, pridem statuerat. Quin potius ita forte capienda hæc verba, ut parentes filiis intestatis succederent, quod videtur indicare Zonaras, qui hanc legem Pio adscribit: τοῦτο λέγεται τοιοῦτόν τινα εἶναι, τὸ ἐξ ἴσου τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἀπὸ τοῦ πατρὸς κληρονόμους εἶναι τοῦ γονέως, καὶ ἀμφοτέρους τοῖς παισὶν, ἐν ἀναλόγῳ εἰσέρχεσθαι τὸ τοιοῦτον μέρος τοῦ γονέως κεκτημένους. Ac siquidem eadem Lex censeri hoc loco debet cum Lege quæ Marco tribuitur, utriusque prorsus diversa est sententia, tametsi duo similia fere capita utraque contineat, nempe de successione in bona intestati, & de quadrante hæreditatis. Quod si verba Chronici intelligi debeant de successione liberorum in bona patris intestati, dicendum erit cum Cujacio ad lib. III. Sentent. Pauli tit. VII. & in lib. III. Observat. cap. VIII. pro τὸν πατέρα legendum esse τῷ μητέρα, cum certum sit Marcum Senatusconsulto, quod Orphitianum, utpote latum Orphito & Rufo Coss. sive Orationem D. Marci vocant, statuisse ut matribus liberi ab intestato succederent, cujus quidem Senatusconsulti passim mentio est, meminitque Capitolinus in Marco: seu potius ut *matri per se & filiis similiter defuncta* succederent, ut est in Leg. VII. Cod. de veteri Jure enucleando §. 7. Quod vero alteram Legis Marci partem spectat, uti refertur ab Auctore Chronici, & a Nicephoro, ita capiendum censet Cujacius, ut ἀνεπιδίκους ἐξ ἀγχιστείας, id est, præteritis & nihil e judicio patris accipientibus, quadrans hæreditatis debeatur: quod si patres fecerint, rescindi testamentum querela inofficiosi non possit. Has forte atque adeo leges alias Marci, quæ plurimæ fuere, respexit Eusebius, & ex eo Senator in Chron. ubi de Marco: *ac ne quid benitatis deesset, severiores quasdam Leges novis Constitutionibus temperavit*. pag. 340.

Τετραξένου Ὑπατ τῆς Γερμανίας) Ex Chron. Eusebii an. XVIII. Hoc anno profectum cum patre (M. Antonino) Commodum ad Germanicum bellum scribit Lampridius.

Ρήφου) Supra laudata Inscriptio Orphito Juliano

Norisius, dictus forte fuerit *Julianus Rufus*. Lampridius *Orphitum & Ruffum* Coss. pariter habet.

Σμύρνα) Addit Chron. Eusebii, *ad cujus instaurationem decem annis tributorum immunitas data est*. Extat lib. IV. Anthol. cap. I. epigramma in Imaginem Damocharidis, ob instauratam Smyrnam post terræ motum, atque adeo hunc forte. Prostat ibidem aliud in Theodosii aliam imaginem, ob præclara in eadem urbe excitata opera: sed Theodosii nomen recentius forte videri possit.

E. Ἐν Παννονίαις) Pro Παννονίαις, vel Παννονίας, ut habetur in Chron. Gr. Eusebii, & apud Syncellum. Porro Sirmii urbe Pannoniæ obiisse Marcum die XVI. Kal. April. scribit Tertullianus. Vide Casaubonum ad Capitolinum.

Pag. 210. A. Πρώτου τοῦ) Lampridius addit, *iterum*.

Καὶ Βίρρου) Ita Fasti Idatiani & Savilliani. At Prosper, Victorius, Senator, & veteres Inscription. addunt II. Vide Norisium pag. 112.

Ηγησίππου) De quo consulendus Henric. Valesius ad Eusebii Hist. Eccles. lib. II. cap. XXXIII.

Τοῦ αὐτοῦ) Fasti Idatii, Savilliani & Anonymi Cuspiniani *Condianum* vocant, cujus nomen, cum hostis appellatus condemnatusque fuisset, erasum e Fastis. Unde apud Lampridium solus *Præsens iterum Cons.* dicitur. Vide Casaubonum ad eumdem Lampridium in Commodo p. 99. Norisium in Epist. Consul. pag. 114. & quæ annotamus ad ann. Chr. CLI.

Καὶ Βίρρου τὸ β'.) Fasti Idatii, Victoris & Senatoris, *Commodo III. & Byrro*. Savilliani, Βίρρῳ. Prosper Præsenti *Burrum* Collegam adjungit. Chronicon Eusebii Scaligerianum Βίρρῳ edidit. Panvinius Antistium Rufum vocat. *Byrrum* sororis Commodi virum memorat Lampridius in Commodo.

Εἰρηναίου) Ex Chron. Eusebii.

Κτήτωρ) *Possessor*, civis qui in urbe domum possidet, ita ut ab inquilino distinguatur. Valerianus Imp. apud Pollionem in Hallita: *non provincialem, non possessorem cogat illic frumenta ubi non habet dare*. Vide utrumque Glossarium nostrum. Cæterum similia de Artabano habet Sylloge Historiarum Scaligeriana ad Olymp. CCXLI.

B. Καλάμιον σωτήριον) Editio Scalig. σωτήριον τοῦτ' ἔστιν. Sed rectius editio Raderiana, nisi legendum sit σώτηρα, ex Glossis Lat. Gr. in quibus, *tessera*, πίβος, σωτῆρα σύμβολον exponitur. Rursum: *tessera*, σύμβολον, σωτῆρα, σωτήρια. At in Glossis Græcolat. habetur etiam σωτήριον, *hæc tessera, singulare non habet*. Unde videtur addendum post καλάμιον, vox ἤ, *vel, seu*, cum σωτήριον substantivi vicem tenuerit. De ejusmodi tesseris egere viri eruditi, Salmasius ad Vopiscum pag. 375. Petavius & Joan. Harduinus ad Themistii Orat. XXIII. edit. Reg. Nos etiam quædam de iis attigimus in Glossar. med. Lat. in v. *Panes Civiles*.

Edit. Paris. pag. 541. Ἐπίλοιπον) Ita Cod. Vatican pro ἐπιλάθου, uti utraque editio præcultit.

Ἀρταβάνου, &c.) Edit. Scaligeri, Ἀρταβάνου αἰωνία μνήμη· nec refert quod paulo ante Ἀρτάβανον, hic vero Ἀρταβάνου dicatur: nam & Artabanum Parthorum Regem *Artabanem* vocat Capitolinus in Macrino: Ἀρταβάνῃ Georgius Syncellus pag. 356. & Zonaras lib. VI. Annal. n. XII. quem Ἀρτάβανον Zosimus lib. II., Dio apud Valesium, & alii appellant.

Η κατὰ Φρύγας) Ex Chronico Eusebii, & illius Hist. Eccl. lib. V. cap. XVI. cui adjungendus Prosper ad Consulatum Cethegi & Clari.

Ἀλεξάνδρου) Ex Eusebio lib. V. Hist. Eccl. cap. III. Cæterum de Theodotianorum hæresi egit in primis Epiphanius Hær. CDLXIII. & ex eo alii.

C. Καὶ ὁ) Ita editio Raderi: quæ quidem vox non semel pro, *qua tempestate*, ab Auctore Chronici usurpatur, ut in Gloss. med. Græcit observamus. Sed videtur legendum, καθ' ὅν, quomodo præfert Scaligeri editio: quippe Apollinaris & Miltiades contra Cataphryges scripserunt, ut testatur Eusebius.

Ἀπολλινάριος) Eusebius lib. IV. Hist. Eccl. cap. XXVII. lib. V. cap. XIX.

Μιλτιάδης) Idem Eusebius lib. V. cap. XVII. XXVIII.

Σαραπίων) Serapion octavus Antiochiæ Episcopus, ut est in Chron. Eusebii, qui de illius scriptis agit lib. V. Hist. Eccl. cap. XIX. & lib. VI. capite XII.

Ἀπολλώνιον) Vide Suidam in hac voce.

Σαβῖνα Βιθυνίδι ἡγεμονεύοντος) Is est forte *Severus clarissimus miles*, cujus meminit Spartianus in Didio Juliano: qui quidem Julianus Commodo imperante Bithyniam pariter rexit; vel etiam is Severus fuerit qui postea Imperator: nam Proconsulatus plures adeptus dicitur.

Μεσσάλλα) *Marullum* Idatius & Fasti alii præferunt. Vide Norisium p. 126.

Θαλαρίου) Eusebius lib. V. cap. VIII. Vide Baronium ann. CLXXXIV. & alios passim. Da.

Μλιου) Sic reposuimus cum Scaligero, cum Raderus ediditset *μλιου*.

Ἀνιδόρου) Scalig. edit. *ἀνιδόρου*. Sed legendum *ουιδέρου*, ex Epiphanio.

Ὡς ἱστοῦσι, &c.) Hæc absunt a Codice Holstenii. Hunc porro Epiphanii locum ex lib. de Ponder. & Mensur. n. XVII. multis expendit Petavius pag. 399. ubi disquirit an Symmachus post Theodotionem exiterit.

Κολοσσεῖ) Ex Chron. Eusebii, ubi multa Scaliger. E.

Ὀρχηνοῖς) Euseb. lib. VI. cap. II.

Καπιτωλίῳ) Scalig. *Καπιτωλίῳ*, quomodo fere semper Græci efferunt. Ex Chron. Euseb. ubi idem Scaliger.

Θεοῦ καὶ Καμμοδιανοῦ) Ex Chron. ejusdem Eusebii. Pag. 211. A.

Θ' αὐτοῦ) Deest utrique nota iterati Consulatus in Fastis Idatii, Prosperi, Victorii & Senatoris, quæ adscribitur in veteri Inscript. MVI. 9. in Fastis Savillianis, & apud Lampridium, a quo omittitur nomen Silani, quo postea occiso jussu Commodi, nomen illius e Fastis exemptum est. Omittitur deinde in Chronico Consulatus *duorum Silanorum*, qui cadit in ann. Chr. CLXXXIX Servilii scilicet & Dulii, quos Commodus cum suis interfecit, ut scribit idem Lampridius: post Consulatum Commodi VII. & Pertinacis, Consulatus *Aproniani & Bradua*, qui in Fastis omnibus recensentur.

Ἐν τῇ Βετιανῇ) Ex Chron. Eusebii, qui habet, *in domo Vestiliani*: ubi consulendus Scaliger, ut & Casaubonus in Notis ad Lampridium, ubi hunc locum describit, & pro Καλανδίου, emendat Καλουσίου. Vide eumdem in Pertinace p. 104.

Λάιον) Hic & infra errat Auctor: neque enim Pertinax *Lucius* vocabatur, sed *Publius Helvius Pertinax*. Testes illius nummi, Capitolinus, & Scriptores alii. *Aelium Helvium* vocat Victor Schoetti. B.

Μιλτ. β'.) Scalig. ad Euseb. p. 227.

Ἐξαίφνης) Scalig. ἐξ... Chron. Eusebii: *Pertinax obsecrante Senatu, ut uxorem suam Augustam, & filium suum Cæsarem appellaret*, &c. Unde videretur legendum ἐξαιτοῦντος, *petenti, obsecranti*. Aliter vero hanc periochen exscripsit Scaliger in Chron. Gr. p. 216. Περτίνακ τὴ Σεπτιμίου Ρωμαίων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Σεβαστὴν ἀναρρήσαι καὶ τὸν υἱὸν Καίσαρα ἀποδεῖξαι ..... αὐτοῦ βουλομένου. Capitolinus: *filium ejus Pertinacem Senatus Cæsarem appellavit, sed Pertinax nec uxoris Augustæ appellationem recepit, & de filio dixit, Quum meruerit*. Fuit autem Pertinaci uxor *Flavia Titiana*, ut est apud Lampridium.

Βεβιωμένου) Scalig. *βεβιωμένου*, quomodo edidimus Euseb. *sufficere testatus quod regnaret invitus*. Vide Scalig. p. 227.

Ἀπὸ τῆς ἑφοπλιτῶν) Τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τῆς βασιλείου τετάχαται στρατιῶται τῶν τὰ κατεύθυνσιν μοναρχῶν ὑφηρέσιον ἔξωθεν, παραλαμβάνει τε βίᾳ τὴν ἡγεμονίαν τούτου τῆς κρίσεως, inquit Zosimus. *Milites enim jam insuerunt sibi Imperatores tumultuario judicio facere, & item facile mutare, afferentes*

nonnunquam ad defenſionem, ſe id circo feciſſe, quod neſciſſent Senatum Principem appelliſſe. Verba ſunt Lampridii in Alexandro. His accedebat quod ἀναπηδήσαντα τὸ ἅρμα τροπαιοῦχον ἐδυ, καὶ χαμαὶ τὸν ἡνίοχον εἰς ἀχανὲς ἐκπεσόντα, καὶ πάντα ἀνεδοῦναι, καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχόντων αἰδῶ, ut ait Herodianus in Didio Juliano. Unde raro accidebat ut *per omnes honores & magiſtratus inſigniter geſtos*, ac *jure meritorum*, & *quaſi ex totius urbis una ſententia*, ſed fere ſemper *tumultuario populi concurſu & militum ſtrepitu* Imperator fieret, ut loquitur Trebellius Pollio in Valeriano. Quantum vero felicior hodie orbis Chriſtianus, in quo nihil ejuſmodi ferale accidit, non modo iis in regionibus, in quibus jura regiæ ſucceſſionis crabali velut lege ſemel fixa ſunt, ſed in iis etiam ubi Principes communi calculo eliguntur: licet prava illa per neces & ſcelera, & per militares tumultus, invadendæ tyrannidis ambitio apud Imperatores Conſtantinopolitanos, Chriſtianæ tametſi Fidei initiatos, ſemper obtinuerit; ex hac procreato toti Imperio extremo tandem exitio.

Εἰς τὸν Μάρτιον) De hac irione in Campum Martium ſilent Hiſtorici, niſi huc referantur verba Capitolini, qui cæſum Pertinacem in Palatio ſcribit, *quum ille militum famulitium ordinaret*, in Campum Martium forte proceſſurus. Hæc porro perperam exulit Georgius Hamartolus in Chron. MS. ἡ ἱστορία ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐξηχθῆναι εἰς τὸ Παλατίου τὸν Μάρτιον μέλλοντα.

Ὡς ἱστοροῦσι.) Vide Scaligerum ad Euſebium pag. 227. & Caſaubonum ad Capitolinum in Pertinace.

Ῥωμαίων ζ'.) Didium Julianum in Chronico Hieronymi omittit Euſebius, numerumque XVII. Severo adſcribit. Vide Scalig. p. 425.

C. Ὁ καὶ Σιλλίας) Leg. Σαλβίος, ex Eutropio, Victore, Dione, & aliis: nam Imperator factus his nominibus donatur, ut eſt apud Panvinium, *M. Ceſſer Didius Salvius M. F. Commodus Severus Julianus.*

Μῆνας ζ'.) Spartianus ait Didium Imperaſſe menſibus II. diebus V. Dio apud Xiphilinum, dies LXVI. Victor Schotti LXXX.

Φλάκκου) Ita Faſti Savilliani. Idatiani MSS. *Flaccone*. Proſper & Victorius, *Falcone*. Senator, *Feſcone*. Vocatur ille *Q. Soſſius Falco*, in veteri lapide, cujus meminit Scaliger in Euſeb. pag. 130. cui *C. Julius Eruſius Coſ.* collega adjungitur. *Eruſium Clarum* vocat Dio in Excerptis Valeſianus p. 737. & Spartianus in Severo, a quo is interfectus fuit. Proinde idem videtur cum Claro, qui Flacci collega hic dicitur. Falconis meminerunt Capitolinus, Dio apud Xiphilinum & Valeſium, & Zonaras in Pertinace.

Εὐφράγα, &c.) Georgius Hamartolus in Chron. MS. & Joelus: ἡ ἱστορία ὑπὸ καθωμοιώσεως τῶν στρατιωτῶν τὸ Παλατίου διωρύξαι τοὺς τοίχους. Sed unde ii hæc hauſerint incertum: certe Didium Julianum cæſum in Palatio, non a ſuis, ſed a gregario milite ſcribit Spartianus, vel ut Herodianus ait, ab uno e Tribunis a Senatu ſubmiſſo. Victor in Epit. *in abditas Palatii balneas ductum extenta damnatorum more cervice decollatum* ait.

Ὡς ἱστοροῦσι ζ'.) Spartianus an. LVI. menſ. IV. Dio apud Xiphilinum ann. LX. menſ. IV. dies totidem.

Δέκιος) Scalig. edit. Δίκιος.

Ἀπὸ τῶν Δυγδούνου) A militibus apud Carnuntum Imperator primo dictus Severus, deinde Juliano Imperio abrogato, a Senatu appellatus eſt. Spartian. & alii.

Σεβῖνα) Faſti Idatiani & Savilliani notam iterati Conſulatus addunt, & recte: nam Conſulatum cum Apulejo primum egiſſe teſtatur Spartianus. Porro in edit. Scaligeri poſt Conſulatum Tertulli & Clementis, ſubſequitur Conſulatus Læterani & Rufini, deinde Conſulatus Dextri & Priſci. Idatius vero Scriptori noſtro recte concinit.

Λούκιου) Sic reponimus pro κοίντου. Cæterum ad eorum illuſtrationem quæ hic de Byzantii Originibus narrantur, conferre Lector poterit quæ copioſe ſatis diximus in eaſdem Urbis Originibus, & in Conſtantinopoli Chriſtiana.

Ἐν τῷ ἀκροτόλῳ) Vitruvius lib. I. cap. VII. *Ædibus vero ſacris, quarum Deorum maxime in tutela civitas videtur eſſe, & Jovi, & Junoni, & Minervæ, in excelſiſſimo loco, unde maxima pars conſpiciatur, areæ diſtribuantur.* Edictum de his qui ad Eccleſias confugiunt, in Concilio Epheſino, de Paganis, τοὺς τὰ ναοὺς αὐτῶν καὶ ἐξ ὑπαίθρου εἰς τοὺς χαλκοῦς ἐκφεύγοντας τοὺς ἀκροτόλους, καὶ τοὺς ἐχυροτέρους ἐπὶ πόλιν ἀναδήσαντας τόπους· neque Paganorum duntaxat fana, ſed & Chriſtianorum Eccleſias *in alto conſtitutas* teſtatur Lactantius lib. I. de Mortib. perſecut. n. XIV.

Ἀστυμάχου ἰλιάρχου) Legendum Ἀστυμάχου Ἐλαφίωνος docuimus in Orig. Byzantii. ſect. XIV.

Καὶ τὸ ἱππικὸν) Anonymus MS. in Collectione Hiſtorica, uſque ad Anaſtaſium Imp. Τὸ δὲ τοῦ Βυζαντίου ἱππικὸν ἔστιν Σεβῖνος Ῥωμύλου Βασιλέως φύσει διαφέρουσι δὲ Βυζαντίου, ὅτι μὲν ἐβδόμου τελωνοῦσι, καὶ ἕως αὐτὸν μέχρι Κωνσταντίνου τοῦ φίλου καὶ μεγάλου Χριστιανῶν Βασιλέως, ἐν τῇ πόλει, ὧν καὶ κοσμικοῖς χαλκογλύμμασι, καὶ τὸ ἱππικὸν ἀκαταλήπτοις, ἀφ' οὗ δὲ ἐπιτέλεσεν τὸ γενέθλιον ἡμέρας τῆς πόλεως τῆς ἱππικῆς ἀγωνίας, ἕως τελείτου τοῦ ἡμέρᾳ Μαΐου. Sed de Circo Byzantino conſulenda Conſtantinopolis Chriſtiana lib. II. ubi multa congeſſimus.

Καὶ τοῦτον ἱερατεύσαντα) Atque in iis Leonides Origenis pater. Chron. Euſeb.

Ἐπιφάνιος) Hieron. in Hierem. cap. XXXII. Epiphan. de Menſuris & Ponder. &c. pag. 343.

Ταῦτα Ἐπιφάνιος) Hæc deſunt in Cod. Holſtenii. g.

Παλατιανὸς) De quo Spartianus in Severo pag. 69. edit. Salmaſii, & Dio in Excerptis Valeſianis pag. 737. 738.

Ξιφῖνος) Is iterum Præfectus Prætorio, in vitæ diſcrimen incidit, Caracalla imperante, quod concordiam inter fratres ſuaſerat. Idem Spartian. Vide Excerpta Dionis Valeſiana pag. 743.

Τέτου τοῦ Τερτύλλου) De hac ſub Severo Perſecutione, præter Baronium, egerunt Scalig. ad Euſebium, & Henr. Dodwellus in Diſſert. Cyprian. XI. n. XLI. pag. 213. A.

Σεβήρου Γεταρίωνος) De quo Spartianus in Caracalla: *Inde Alexandriam petiit, in Gymnaſium populum convocavit; &c.*

Πανθεῖον) De variis Pantheis quæ Romæ exſtitere agit Scaliger ad Euſebium p. 207. 208. ubi & Alexandrini meminit, ex Chronici Scriptore. B.

Λαβῖνος) Qui poſtea Imperator fuit: de cujus Conſulatu Capitolinus in illius vita.

Πομπηιανὸς) De quo idem Spartianus p. 86.

Καὶ Λούπου) Ita emendavimus, cum prave editum eſſet a Radero Λοῦπου, & a Scaligero Λύπου. Ita enim in Faſtis omnibus; iſque eſt Lollius Avitus, de quo Capitolinus.

Ἄσπρου ἢ Ἄσπρα) Leg. Ἄσπρου τὸ β'. καὶ Ἄσπρου, ex Faſtis omnibus, & Legibus Antonini, quæ habent, *Duobus Aſpris. Juliani*, ſeu *Julii Aſpri* ſub Caracalla meminit Dio in Excerptis Valeſianis p. 743. & in Urſinianis pag. 442. Alterum ex Aſpris *M. Pompeium M. F. Aſprum* vocat Panvinius.

Ὡς ἱστοροῦσι ἐκ) Vide Scaligerum ad Euſebium pag. 230. C.

Ἐνν ζ'.) Ita Euſebius in Chron. ubi Scaliger. Spartianus ann. VI.

Λαβῖνος) Leg. Βαλβῖνος, ex Faſtis omnibus & Inſcript. Is poſtmodum Imperator fuit.

Καὶ Σαβῖνος) Cui Ulpianus libros inſcripſit, & quem Heliogabalus occidere præceperat. Lampridius.

Λαιτίλλου) Faſti Idatii & alii, *Læto*. Æmilio ſcilicet, cujus meminit Dio in Excerptis Valeſianis p. 731. & 743. & ex eo Zonaras in Commodo.

Ἀναυλίνου) Legendum Ἀνουλίνου, ex Faſtis omnibus & Inſcriptionibus.

Ἀντωνίνου τοῦ Αὐγούστου ε'.) Is eſt Heliogabalus, qui Macrino acie victo, illius Conſulatui nomen ſuum ſubſtituit, ut ſcribit Dio in Excerptis pag. 446. Sed delenda nota numeralis.

Ἀντωνίνου Αὐγούστου ς'.) Dio lib. LXXIX. ex Excerptis Urſini, Pſeudantoninum, ſeu Heliogabalum

11. & Licinium Sacerdotem Coss. & Fasti alii præferunt.

Μέσου Αἰδίσσου καὶ Κέρρου) Ex Eusebii Chron. ubi Scaliger. Addit Georgius Syncellus, *τόλμαι δ' αὐτοῦ τοῦ Ὀσροηνῶν*. Vide Spartian. Hic porro & infra *Αἰδίσσου* cum diphtongo scribitur, ut, & apud Dionem in Excerptis Valesianis pag. 711. & apud Epiphanium Episcopum Tyri de Sanctis Apostolis in Cod. Reg. 11. MDccc Lt. in S. Juda: licet in nummis & apud Scriptores alios per E duntaxat scribatur.

Ἀντώνου δ'.) Vide Scaligerum ad Euseb. & Casaubonum ad Spartianum in Caracalla pag. 133.

E. *Καὶ Κομάζοντος*) De quo consulendi Capitolinus & Dio lib. LXXIX. & ex eo Xiphilinus.

Ἐν Ἀρχιλαΐδι) Ex Chron. Eusebii. Editio Scaligeri, *Ἀρχιλαΐσιον*, cum nota mendi. Sed facilis emendatio, si legatur, *ἐν Ἀρχιλαΐδι τῷ*, &c. Zosimus, *ὡς τὸν μεταξὺ τοποῦσιν Βιζύων καὶ Καλχηδόνος* captum, ac neci datum Macrinum scribit, Capitolinus, *in suburbio Bithyniæ*: sed id refellit Scaliger. Vide Casaubonum ad eumdem Capitolinum in Macrino.

Ἡλιογάβαλος) Hamartolus & Joeles: *μετὰ δὲ Μάκρινον βασιλέυσεν Ἀντωνῖνος ὁ Γέλλας ἔτη δ'*. An sic expresserunt nomen Heliogabali?

Γράτου ἐξ Σαλβίνου) Fasti Savilliani *Sabinianum & Seleucum* præferunt. Ita nempe *Gratus Sabinianus* appellabatur, ut colligitur ex Dione lib. LXXIX. & ex Fragmento Africani apud Georgium Syncellum pag. 212.

Ἀντωνίνου Αὐγ. τὸ β'.) Fasti Idatiani, *Antonino* IV. & *Alexandro*. Victorius & Senator, *Alexandro & Augusto*. Marianus, *Alexandro & Antonino*. Nimirum hoc anno Coss. fuerunt *Heliogabalus* IV. & *Alexander Severus Cæsar*, ut est in vet. Inscript. apud Panvinium. Statim enim atque factus est Cæsar Alexander, Consulatum cum Antonino gessit, ut scribit Herodianus. Igitur pro *β'.* leg. *δ'.* ut est apud Dionem.

Pag. 314. A. *Μαξίμου*) Addunt *τὸ β'.* Fasti Idatii, Rescripta Alexandri & Inscriptiones, ut observatum a Norisio. Hos Coss. alia Inscriptio apud Sponium in Miscellan. eruditæ antiq. pag 280. 281. sic consignat: *L. Mario Maximo* II. *& L. Roscio Æliano Cos.* Ἡλιοδώρου pro *Αἰλιανοῦ* habent Fasti Savilliani.

Δεκατηρίδων) Has *ἐξακοντηρίδων* refert Scaliger ad eas quas Eusebius, & ex eo Senator, in Chron. factas scribit Urbis Conditæ millesimo, Philippis Edit. Paris. pag. 544. imperantibus an. 11. *Ludique in campo theatrales tribus diebus & tribus noctibus populo pervigilante celebrati*. Hincque concludit prochronismum esse ann. XXXV. Similes vigilias ac ludos celebrasse Severum Auctor est Herodianus lib. III. quos ad Consulatum Chilonis & Libonis refert Zosimus lib. II. ubi fuse de iis agit. Vide Horatium in carmine sæculari, & ejus Commentatores.

Νικόστρατος) Ex Chron. Eusebii, ubi Scaliger. Vide præterea Willelmum Tyrium lib. VII. cap. XXIV.

Ἀφρικανὸς) Historiam is perduxit ad tempora Antonini, ut scribit Georgius Syncellus pag. 107. & 212. (filius nempe qui Heliogabalus dictus est, ut infra in hoc Chronico habetur, & apud Hieronymum in libro de Scriptoribus Ecclesiast.) quem etiam *Κεσῶν* Auctorem facit, uti supra observavimus, de quo ita Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem in Maximino & Balbino: *Ἀφρικανὸς ὁ συγγραφεὺς ἀγνοεῖται*. Et in Decio: *ἐπὶ τούτου δὲ Κλήμης ὁ Στρωματεὺς καὶ Ἀφρικανὸς*. Adde Freculfum to. II. lib. III. cap. IV. Sed de hoc Africano multa congessere Scaliger ad Græca Eusebii pag. 414. & ad Chronicon pag. 232. Casaubonus ad Svetonium in Julio sect. XXXI. Bellarminus de Scriptoribus Eccles. & ibi Labbeus, Possevinus in Apparatu, HerWartus in Chronolog. cap. CCXXXV. Vossius de Historic. Græc. lib. II. Petavius lib. VIII. Auctarii cap. I. Valesius ad Hist. Eccl. Eusebii lib. VI. cap. XXXI. Goarus ad Syncellum, & alii.

Φλαβιανοῦ) Fasti Idatiani, *Fabiano & Crispo*. Cæteri, & Inscriptiones Julianum vocant. Vide Norisium p. 134.

Ἐπὶ τούτων ἢ Τούτου) Immo anno Chr. CCXXII. VI. Martii, quo Alexander Severus Imperium est auspicatus, ut Scaliger, Bucherius, Petavius, & alii docuere ex Canone Paschali Hippolyti.

Τοῦ τοῦ ἰδίου ἀνεψιοῦ) Alexandrum consobrinum B. intelligit, quem cum occidere decrevisset, a militibus & Prætorianis facta conspiratione, ad liberandam Rempublicam, Ipsemet occisus est. Lamprid.

Φοσκιανοῦ) Sic Fasti Idatiani: sed ex Savillianis, Prosperi, Rescriptis Alexandri, & Inscriptionibus leg. *Φόσκου τὸ δ'*. Ita nempe Scriptor Chronici, ut non semel monemus, ejusmodi terminationes vocibus appellativis addere solet.

Ἀλβίνου) Leg. *Βαλβίνου*, licet ita Fasti Idatiani præferant. Prosper, Victorius, Senator, & Marianus duplicem Consulatum ex hoc unico perperam confecere: ubi *Annianum & Maximum*: deinde *Albinum & Maximum* scribunt, cum unus idemque sit, alterque *Cladius Balbinus*, alter *Pupienus*, cognomine *Maximus*, inquit Capitolinus, appellentur qui Imperatores a Senatu electi fuerunt post Gordianum Seniorem, ut est apud eumdem Capitolinum & Herodianum lib. VII. *Sabinum* pro Balbino perperam scribunt Fasti Savilliani.

Ἀλεξάνδρου τὸ γ'.) Lampridius de Alexandro: *Consulatum ter inlit tantum ordinarium, ac primo nundino sibi alios suffecit*: ad quem Consulatum III. Alexandri illum quidam referunt, quem Gordianum Seniorem cum eo gessisse Capitolinus tradit.

Κλήμεντος) Sic Fasti Idatiani: quem *Clementinum* C. alii vocant. Prisicillianum pro Clemente legunt Fasti Savilliani. Prosper, Victorius, Senator, Marianus, Wigorn. hoc anno Coss. describunt, *Gratum & Seleucum*.

Καὶ Πολυμενοῦ) Ita edito Scalig. *Peligniano*, Fasti Idatiani MSS. *Πολυμνιοῦ*, Savilliani legunt: rectius alii *Felicianum*.

Μαξίμου τὸ ε'.) Notatur hic Maximi sextus Consulatus in Testamento Hildevaræ illustris fœminæ Ravennæ exarato coram ejusdem Civitatis Ecclesiæ Episcopo, ex Bibl. Reg. pridem publicato. Fasti Idatiani: *Maximo* III. *& Africano*. Apud Victorium deest nota numeri. Prosper & Senator *Maximinum* legunt, cui forte suffectus *Maximus* fuerit.

Περπέτου) Ita edit. Scalig. Sed leg. *Περπετούου ἐξ Κορνηλίου*, quem Fasti Idatiani, Savilliani, Prosperi, &c. *Cornelianum* vocant. Sed turbant hoc loco Savilliani: *Perpetuum* enim *Africano*: *Pium*, seu Ulpium *Cornelianο* perperam adjungunt. Eodem etiam anno Cos. fuit Junius Syllanus, suffectus forte, de quo Capitolinus in Maximinis. D.

Κυπριανοῦ) Hæc perperam intrusa: quippe Cypriani Martyrium rursum refert Auctor ad annum II. Valeriani, quod ad primum Fasti Idatiani, ad III. Chronicon Eusebii referunt.

Ἐπὶ τούτων) Immo *Severo & Quintiano Coss.* ut est apud Eusebium, Senatorem & alios, anno Christi DCXXXV. Vide præter Scaligerum, Petavium, Bucherium, &c. & quæ observamus in Præfat.

Ἐν Μαγεντιακῇ) Ex Chron. Eusebii, ubi Scaliger.

Ἔτη γ'.) Vide Capitolin. & al. præterea Petavium ad Epiphan. pag. 402. ubi de annis Maximini agit.

Οὐλπίου) *Pium* Fasti Idatiani, Savilliani, & E. alii vocant: sed leg. *Οὐλπίου*, ut est apud Censorinum qui hoc anno scribebat.

Ἀλβίνου) Rectius editio Scaligeri *Ἀβίνου*, cui *Ἀντωνίνου* collegam perperam adjungunt Fasti Savilliani, pag. 343. qui biennio post demum Cos. fuit.

Ἀλβίνου) Sic Fasti Idat. Cæteri, & Capitol. in Gordiano III. *Vettium Sabinum* vocant. *Arianum* Venusto adjungunt collegam Savilliani, qui in aliis biennio post Cos. recensetur.

Ἐπὶ Ἀνίνου) Ex Chron. Eusebii, ubi Scaliger, qui recte annum cædis Maximini in Consulatum Ulpii & Pontiani rejicit.

Πούβλιος) *Πούπλιον* vocant Cedrenus, Georgius Hamartolus, & Georgius Monachus in Chron. MSS. *Πομπήιανον* Zonaras, & Catalogus Impp. Leunclavianus, quibus forte Pompejani, qui Cos.

cum ipso Gordiano statim fuit, nomen imposuit: iis porro ita Pupienus indigitatur. Eutropius: *Balbinus & Pupienus in Palatio interfecti sunt, soli Gordiano Imperium reservatum: cujus pater*, subdit ille, *senior Gordianus consensu militum, cum Proconsulatum Africæ gereret, Maximino imperante fuerat electus.*

Μάξιμος γ'.) Ita etiam Georgius Monachus in Chron. MS. At Maximum & Balbinum annum unum imperasse auctor est Capitolinus, qui (ut & Herodianus, horum temporum Scriptor, & alii,) una in Palatio occisos tradit. Perperam igitur Auctor Chronici Balbino Publium successisse scribit, qui simul eodemque die a Senatu Imperatores sunt electi, quo in errore versantur præterea Cedrenus & Zonaras.

Pag. 215. A. Σεῖος) Σεῖος habet editio Scaligeri, ut infra in Philippis Ἰούιος pro Ἰούιος. Cod. Vatic. Εὐιος. Georgius Hamartolus in Chron. MS. & Cedrenus: Μετὰ δὲ Μάξιμον ἐβασίλευσε Πούπλιος μῆνας ϛ', καὶ ἐσφάγη ἐν πολέμῳ. Μετὰ δὲ Πούπλιον ἐβασίλευσε Ἰούνιος μῆνας γ', ὃς πρῶτος ἐτόλμησε Καισάρειαν τὴν Πρωτόπτυρας, καὶ τὸ τάγμα τῶν Σχολαρίων συναγάγων, ἐκέλευσεν αὐτὸ Ἰουνιόρειον τὸ ἴδιον ὄνομα, Paulo aliter Georgius Monachus in Chron. MS. Μετὰ δὲ Πούπλιον, ἐβασίλευσε Βαλβῖνος Ἰούνιος μῆνας γ'. ὃς πρῶτος &c. ut Hamartolus. Catalogus Impp. Leunclavianus Gordianum Pupieno successorem, eique VI. Imperii annos tribuit, ex quibus palam fit tres Gordianos his locis Græculos istos Scriptores confundere. Idem denique Catalogus Gordiano Marcum, Marco Junium, Juniori denique Philippum successores dat, ac Marco an. III. Juniori an. II. Imperii. Verum Marcus & Junior, atque adeo Gordianus senior hic intelligi debent tres ejusdem gentis Augusti, Gordianus scilicet pater, alter filius, alter denique nepos ex filia Senioris: cujus postremi Imperium VI. annorum fuit, patris vero & filii unius anni & paucorum mensium. In nummis Pater, IMP. M. ANT. GORDIANUS AFR. AUG. seu Africanus inscribitur: nepos vero absque hac voce. Ita Marcus Gordianus Junior, tertius fuerit Gordianus qui VI. annos imperavit, cui Senioris epitheton perperam adscripsit Auctor Chronici, cum absit ab Eusebio, ex quo sua hausit: *Romanorum* XXIII. *Gordianus annos* VI. ex quibus patet duos alios Gordianos omisisse Eusebium, ut qui pauco tempore imperaverint.

Καὶ Πομπηιανοῦ) Ita Fasti omnes: at Panvinius *Papinianum* legit. Pompejano Peregrinum collegam male adscribunt Fasti Savilliani, qui triennio post demum Cos. fuit.

Ἀντωνίνου) *Antonium*, vel *Arrianum* habent Fasti omnes: *Aprianum & Pappum* hos Coss. in Gordiano III. Capitolinus: *Arrianum & Papum* (al. *Pupam*) vocat Anonymus Afer de Paschate editus ab Episcopo Oxoniensi post Cyprianum, ubi is Consulatus dicitur esse V. annus Gordiani: idque probat primum ejus annum fuisse, quo Consul fuit cum Aviola, juxta virorum doctorum sententiam.

Γορδιανοῦ) Hunc locum laudat Casaubonus ad Capitolinum, quem ut & alium Cedreni eadem fere de hac schola a Gordiano instituta scribentis, confictum esse prorsus existimat.

Τελοῦντες καὶ Εὐδενεῖς) Quomodo legi solebant milites, σώματος ἀξίᾳ καὶ ὑλακίας ἀδρᾷ τὸν μαχίμων ἐντυδένου, ut est apud Herodianum lib. VI. *statura decori, virtute graves*, apud Pollionem in Trebelliano tyranno: Spartianus in Caracalla: *legi etiam validos ad militiam præcepit.*

Καὶ μεγαλυνόντας δίαις) Vide Gloss. med. Lat. in v. *Incoma*, & in Addit.

B. Σεουήρου) Ἰουνιόρου Cedrenus & Hamartolus legunt, & recte forte: siquidem hanc cohortem de suo nomine appellavit Gordianus Junior, seu Tertius: nam & Senioris cognomen Tertii patri adscribit Capitolinus. At, ni fallor, aliunde nominis origo petenda. Neque enim *Juniorem* se unquam appellasse Gordianum legimus, nec id vero videtur simile. Nam si revera Candidatorum cohortem seu numerum instituit Gordianus, cohors illa dicta fuerit *Gordianorum Seniorum*, non a Gordiano Seniore, qui Seniorem pariter nunquam se appellavit, sed quo ab altera quæ *Gordianorum Juniorum* dicta fuerit, distingueretur, quomodo in Notitia Imperii, *Constantini, Arcadiani, Theodosiani, &c. Seniores & Juniores* passim leguntur: ubi *Seniores* Junioribus semper præponuntur, servato scilicet institutionis ordine: unde colligere est binas a Gordiano institutas cohortes, ac diverso tempore, ita ut quæ prima, *Seniorum*, altera quæ secunda, *Juniorum* appellatæ fuerint, proindeque cohors illa *Candidatorum Juniorum*, quam a Philippo institutam scribit Auctor Chronici, ad Gordianum omnino pertineat, perperamque Philippo attributa sit. Meminit porro vetus Inscriptio apud Gruterum LXII. 10. *Legionis* III. *Felicis Gordianæ*.

Μυρόλεπτος ἐγένετο) Id Gordiano tribuit Georgius Monachus in Chronico MS.

Τετιανοῦ) *Titianum* habent Fasti omnes.

Νέῳ βλεδεῖ) Aqua intercute Juniorem Gordianum, quem Οὐνόρα vocat, decessisse scribit Cedrenus, qui Augustorum Historiam mire hoc loco turbat, ut & Zonaras. Nam constat a Philippo Præfecto Prætorio, accensis in seditionem militibus, interfectum VI. Imperii, XIX. ætatis anno. Ἰούνιος etiam vocat Joeles: Μετὰ δὲ Πούπλιον ἐβασίλευσε Ἰούνιος ἔτη γ'. Μετὰ δὲ Ἰούνιος ἐβασίλευσε Γορδιανὸς ὁ υἱὸς ἔτη δ'. *Edit. Paris. pag. 346.*

Φίλιππος ὁ Ἰούιος) Plerique Scriptores, inquit Casaubonus, perperam existimant Philippo Junioris epitheton adscriptum, ad patris discrimen, cum id cognomen Philippi fratris fuisse, vel ex hoc loco satis colligatur, & ex iis quæ deinde narrantur in Chronico an. IV. & VI. ejusdem Augusti, anno I. Decii, & anno XXV. Justiniani. Verum ut dicam quod sentio, ut nec utrique Gordiano, ita nec Philippo patri, nec filio Junioris cognomen umquam fuit. Quod si ita esset, descriptum legeretur in veteribus Inscriptionibus, & in ejus nummis, in quibus M. JUL. PHILIPPUS AUG. dumtaxat inscribitur. Baronius Inscriptionem refert, quam Veronæ juxta portam Burlaræam esse observat, hisce verbis: *Anno Christi* CCXLII. *Imp. Divus Philippus Senior Veronæ, & Romæ Junior a satellitibus interficiuntur.* Sed nemo non videt hanc esse multo recentiores ævi. *Junioris* igitur Philippo patri cognomen a Græculis scriptoribus, qui Latinæ vocis vim ignorabant, adscriptum forte, aut ex *Julii* prænomine male intellecto, aut quod cum Scriptor Chronici in aliquot Imperatorum Catalogis Ἰούιος ante Philippum nude positum legisset, idque nominis, Gordiani Imperatoris adscriptum epitheton non advertisset, illud Philippi esse existimaverit, cum præterea Gratianus III. & *Junior* in iisdem Catalogis interdum distinguantur, licet unus idemque sit. Proinde quod de *Schola Juniorum* a Philippo instituta subdit, eidem Gordiano competit, ut qui utramque *Seniorum* scilicet & *Juniorum*, Gordianorum nempe, instituerit: ex quibus forte *Legio* III. *F. Gordiana*, cujus mox meminimus, prior fuerit, quæ tum demum *Gordianorum Seniorum* dicta fuerit, altera postmodum instituta, ac tum demum Juniorum appellata, uti paulo ante diximus.

Φιλίππῳ τῷ ἰδίῳ) Cajo Julio Philippo Saturnino. Victoris Epit. C.

Ἔτη ϛ') De annis utriusque Philippi agit Petavius ad Epiphanium pag. 402. ut & Joan. Pearsonius Episcopus Cestrensis in Annalibus Cyprianicis anno CCXLIX.

Δεκίου) Addendum τὸ β'. ex Fastis.

Καὶ Γρατιανοῦ) *Gratum* vocant Fasti omnes. Vide Joann. Bollandum in Prolegom. ad vitam S. Pionii n. XVII. & Joan. Pearsonium in Annalibus Cyprianicis. Omittitur deinde Consulatus *Decii* III. & *Decii Cæsaris*, qui apud Pollionem in Valeriano ita consignatur, *Duobus Deciis Coss.* qui quidem Consulatus male rejicitur post ann. CCLIII. Vide Joan. Bollandum in iisdem Prolegom.

D. Γάϊος) Idatiani Fasti & vetus Inscriptio apud Panvinium addunt notam iterati Consulatus: de quo quidem Consulatu Galli & Volusiani consulendi Papebrochius in prolegom. ad vitam S. Isidori n. v. Pagius in Polegom. ad Dissert. Hypat. n. VIII. & Pearsonius in Annallabus Cyprianicis.

Καὶ Μαξίμου) Vide eundem Pearsonium hoc anno.

Ο Ἰοτάϊος) Exemplar Casauboni Ἰοτάϊος prætulit, ut supra monuimus. Quod porro hic narrat Auctor Chronici de Morte Philippi Imp. cæteris Scriptoribus repugnat, tametsi invicem minime etiam consentiant. Zosimus quippe, Cedrenus & Zonaras utrumque Philippum in acie periisse scribunt, & utrumque occisum Capitolinus in Gordiano: patrem Veronæ, filium vero Romæ a satellitibus interemptum Eutropius, & ex eo Eusebius in Chron. filium denique Romæ ad Castra Prætoria uterque Victor, vel in Hortis Tiberiani Nicephorus Constantinopol. in Chronol. adeo ut incertum sit, unde quæ hoc loco narrat Scriptor Chronici, hauserit.

E. Ἔτος α'.) Vide Petavium ad Epiphan. p. 402.

Αὐξὶς, &c.) Perperam hic Consulatus intrusus fuit, qui ad annum CCLI. referri debuit, ut supra innuimus.

Διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν) De Persecutione Christianorum sub Decio egit præ cæteris post Baronium, Henricus Dodwellus in Dissert. Cyprianica XI. n. LII. & seqq.

Φλαβιανὸς, &c.) Ex Eusebio lib. VI. Hist. Eccl. cap. XXXIX.

Pag. 316. A. Φλαΐβιος) Φάβιος Euseb.

Ἔτη τρία) Vixit ille sub Juliano Apostata.

Χριστιανὸς ὢν πρῶτος) Eusebius Philippum pariter primum omnium ex Imperatoribus Christianum fuisse: illoque una cum filio interfecto, ob odium eorum Decium in Christianos persecutionem movisse scribit. Anonymus Valesianus: *Constantinus Imperator primus Christianus, excepto Philippo qui Christianus admodum, ad hoc tantum constitutus fuisse mihi visus est, ut millesimus Romæ annus Christo potius quam idolis dicaretur.* Sed quod ii aliique de Philippi Christianismo tradidere, pluribus ad examen revocat Scaliger. Enimvero ut post Philippum cæterorum Augustorum seriem & annos Imperii usque ad Diocletianum turbent passim Græculi Scriptores, patet ex Cedreno, Zonara, & aliis, ac præsertim ex Georgii Hamartoli Chronico inedito, ex quo in specimen quæ de iis tradit hic subjiciam.

Edit. Paris. *pag. 347.*

Μετὰ δὲ Φίλιππον βασιλεύσαντα Οὐαλεριανὸς ἔτη ιε', καὶ ἀφῄρηται ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ Οὐαλεριανὸν βασιλεύσας Γάλλος υἱὸς αὐτοῦ μόνος ἦν, καὶ ἀφῄρηται καθ' ὕδωρ ὑπὸ τῶν ἰδίων γαμβρῶν.

Μετὰ δὲ Γάλλον βασιλεύσας Δέκιος ἔτη δ. καὶ ἀφῄρηται ἐν τῷ πολέμῳ.

Μετὰ δὲ Δέκιον βασιλεύσας Αἰμιλιανὸς ἔτη δ καὶ ἀφῄρηται ἐν τῷ στρατῷ.

Μετὰ δὲ Αἰμιλιανὸν βασιλεύσας Γαλλὸς ἔτη γ', ἐ ἀφῄρηται ἐν τῷ πολέμῳ.

Μετὰ δὲ Γαλλὸν βασιλεύσας Κλαύδιος ἔτη β'.

Μετὰ δὲ Κλαύδιον βασιλεύσας Κωντιλιανὸς ἡμέρας ζ'.

Μετὰ δὲ Κωντιλιανὸν βασιλεύσας Αὐρηλιανὸς ἔτη ε, καὶ ἀφῄρηται ὑπὸ Καβιτιλλερίου.

Μετὰ δὲ Αὐρηλιανὸν βασιλεύσας Τάκιτος μῆνας ς'. καὶ ἀφῄρηται ὑπὸ Φλωρεντῖ.

Μετὰ δὲ Ταχίτου βασιλεύσας Φλωρεντὸς μῆνας β'. καὶ ἀφῄρηται ὑπὸ Πρόβου.

Μετὰ δὲ Φλωρεντὸν βασιλεύσας Πρόβος ἔτη ς'. καὶ ἀφῄρηται ὑπὸ Κάρου.

Μετὰ δὲ Πρόβον βασιλεύσας Κάρος ἔτη δ. καὶ ἀφῄρηται ὑπὸ Κωρίνου.

Μετὰ δὲ Κάρον βασιλεύσας Κωρῖνος υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β'. καὶ ἀφῄρηται ὑπὸ Νομεριανοῦ.

Μετὰ δὲ Κωρῖνον βασιλεύσας Νομεριανὸς ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη δ' καὶ πολιορκήσας Πέρσας, καὶ συλλαβὼν, ἐξέδυσεν αὐτὸν ζῶντα.

Οὗτος Δέκιος, &c.) Historiam hanc narrat Eusebius lib. VI. Hist. Eccl. cap. XXXIV. ubi Babylam nominat, quam quidem eidem Decio adscribit Chrysostomus Orat. de S. Babyla, Imperatoris tacito nomine. Philostorgius lib. VII. cap. VIII. Numerianum Cari filium, vel Decium fuisse ait, remque paulo secus refert, ut & Georgius Syncellus pag. 363. & 386. Suidas in Babyla, & Nicephorus Call. lib. VI. cap. XXXIII. Vide infra ad ann. III. Cari.

Ἐπαρχος ὤν) Præfectus Prætorio tum primum fuit Philippus post mortem Misithei, Gordiani soceri, eadem dignitate donati, qui rerum summam gerebat, indeque *Tutor Reipublicæ* dictus est, viri eximii, quo Philippi artibus, ut plerique dicunt, inquit Capitolinus, extincto, in ejus locum ille factus est Præfectus Prætorio a Gordiano, a quo *in locum parentis ascitus est*, non vero a parente vel ab avo Gordiano, ut ait Scriptor Chronici.

Σφαγεὶς υἱὸς αὐτοῦ) Ut interfectus fuerit Gordianus narrant Capitolinus, Eutropius, uterque Victor, &c. B.

Πιόνιος) Eusebius lib. VI. Hist. Eccl. cap. XV. Vide Bolandum 1. Febr. in vita ejusdem S. Pionii, Jacob. Grandamicum in Chronologia Christ. parte III. pag. 73. & Joannem Pearsonium in Dissert. II. de annis priorum Romæ Episcoporum cap. XIX. ubi de tempore martyrii S. Pionii.

Ἐπὶ Πρόκλα Κωντιανοῦ) Acta martyrii S. Pionii apud Bolandum 1. Febr. *Acta sunt hæc sub Proclo Julio Proculo Quintiliano, C. Messio Quindio, Trajano Decio Victo Grato* (Coss.) *ut Romani dicunt, IV. Idus Martii, ut Asiani, mense VI. die Sabbato, hora diei X.* Acta alia apud eumdem Bolandum paulo aliter hæc describunt.

Ὁ ἐτὶ κατὰ Ἀσιανοὺς) Quippe annus solaris Syromacedonum, quos Asianos vocat Auctor, incipiebat mense Octobri: proinde Martius iis sextus fuit mensis: ut apud Chrysostomum Orat. de Paschate apud Savillium to. V. p. 940. & 941. quartus apud Asiaticos mensis dicitur Januarius, ut octavus, Majus. Vide Scaliger. lib. II. de Emend. temp. p. 94. & Petavium ad Epiphanium p. 132. 138. 139.

Ἀλέξανδρος) Ex Eusebio lib. VI. Hist. Eccl. cap. XXXIX. C.

Ἐπὶ δευτέρα ἱστορικῇ ὁμολογίᾳ) De qua idem Euseb. supra cap. XI.

Καρικοῖς) *Circessum* vocat Eutropius, & ex eo Orosius in Gordiano, *Castrum Euphrati imminens: Circesium in finibus Cerfidis*, Capitolinus.

Καὶ Φράγγων) Atque tum primum auditum Francorum nomen sub Decio, qui cum in prælio contra Carpos, qui Daciam & Mesiam occupaverant, periisse dicatur a Lactantio in lib. de Mortibus Persecut. n. IV. quos Getas sive Gothos vocat Constantinus M. in Orat. ad Sanctorum cœtum, Zosimus Scythas, qui non alii sunt ab iis quos alibi Gothos, Voranos, Urugundos & Carpos vocat, ac propter Istrum habitasse testatur, inde eorum origo & prima sedes videtur repetenda. Constat quippe ex Pannonia Francos primum fuisse digressos, ex Gregorio Turon. lib. II. Hist. cap. IX. quibus devictis assignatæ deinde sedes aliæ ab Imperatore Probo, uti narrat Zosimus lib. I. Et licet quo traducti sint is non tradat, vero tamen videtur simile in proxima Germania illas iis assignatas, cum Hieronymus suo ævo Germaniam Franciam vocatam auctor sit, & Germanos cum Francis confundat vetus Interpres Juvenalis, uti docuimus in Dissert. de Nummis Byzant. n. LV. unde postea trajecto Rheno in Gallias irruperint. Horum enimvero Francorum in Pannonia sedem circa illam, quæ inter Savum & Istrum adjacet regionem, eamque fertilissimam & habitatoribus frequentem, primitus extitisse indicare videtur Φραγγοχωρεία, quam diu retinuit appellatio, uti testatur Niceras in Joanne Comneno n. V. & in Manuele lib. II. n. VII. ubi, inquit ille, Zeugminum castrum munitissimum, postea Sirmium dictum, ædificatum est. Regionem hanc Saviam a Savo fluvio, & Interamnensem, quod binis fluviis Savo & Dravo, vel etiam Istro includeretur, appellant: in cujus confinils D. *pag. 348.*

confiniis habitabant Amantini, Marcomanni, & Quadi, qui Francis & vicinis aliis gentibus adjungi ſolent, & circa eoſdem fluvios in ſecunda Pannonia & in provinciis Savienſi & Valeria habitaſſe dicuntur apud Ruſum Feſtum: ubi etiam, aut in confiniis, Contriguros, Gepidas & Avares ſtatuit Menander Protector, Juſtino Thrace imperante, qua tempeſtate Sirmium Romanis parebat, cum Avares hinc civitatem ſibi, ut regiam ſuam, reddi poſtularent. Exactis enim a Probo Francis, hanc ſibi Romani aſſeruerant, ut & Francorum regionem, quam proximæ deinde nationes invaſerant, Gepidæ ſcilicet & Avares. Franci vero etſi ſedibus ſuis pulſi, ac in proximæ Germaniæ fines traducti, non ideo tamen quieverunt, ſed cum Romanis bella ſubinde geſſerunt, atque adeo cum Gallieno, ut docet Zonaras lib. XII. Annal. ſect. XXIV. ac poſtmodum cum Conſtantino M. quod indicat in primis illius nummus aureus quem deſcripſimus in Familiis Byzant. pag. 17. in quo mulier habitu & geſtu ejulantis tropæo adſidet, cum hac voce ſubjecta, FRANCIA, & hiſce in circulo adſcriptis, GAUDIUM ROMANORUM. Quippe Conſtantinus plures expeditiones ſuſcepit in Sarmatas & Pannones, quod teſtantur præſertim a nobis pariter deſcripti illius nummi, in quibus leguntur hæc verba, SARMATIA, DEVICTA, (ubi conſulenda adjuncta nota) ſæpeque trajeciſſe Danubium refert Auctor Chronici Paſchalis ſub ann. XXIII. ejuſdem Auguſti: cui quidem Sarmatiæ adjacuit Francia illa, in ejuſdem ſcilicet Provinciæ ſeu Pannoniæ & Germaniæ confiniibus tum ſita, de qua forte intelligendus Conſtantinus Porphyrogenitus lib. de Adminiſtr. Imperio cap. XIX. ubi ait Turcos habere ad Occidentem Φραγγίαν, ad Septentrionem Patzinacas, & ad Meridiem magnam Moraviam & Chrobatos qui ad montes adjacent. Certe Chazariæ, de cujus ſitu quædam in eodem libro attigit idem Conſtantinus, adjacuiſſe verſus Danubium teſtatur locus allatus ex Cod. MS. in his Notis ad pag. 35. D. Proinde Francia illa eſt quam *Franciæ Septentrionalis plagam* vocat Rex Theodebertus in Epiſtola, qua ſcitanti Juſtiniano quibus in Provinciis habitaret, aut quæ gentes eſſet illius ditioni ſubjectæ, hæc reſcripſit: *Dei noſtri miſericordia feliciter ſubactis Thuringis, & eorum provinciis acquiſitis, extinctis ipſorum tunc temporis Regibus, Norſaxorum gentis Nobis placata Majeſtas colla ſubdidit, Deoque propitio Wiſigothis qui incolebant Franciæ Septentrionalem plagam, Pannoniam, cum Saxonibus Eucils, qui ſe Nobis voluntate propria tradiderunt, per Danubium & limitem Pannoniæ uſque in Oceani littoribus, cuſtodiente Deo, dominatio noſtra porrigitur.* Ex quibus ſatis percipitur Franciam illam Septentrionalem finitimam fuiſſe Pannoniæ, ac in interiore Germania, cum hodierna, ſeu potius Franciæ, cui etiam imperabat, pars *auſtralis* ſeu meridionalis appellaretur, Auſtraſiæ vulgari nomenclatura donata. Quinetiam ab iis Francis in Germaniæ fines traductis devictis, Pompejanus civitate Antiochenus, dux inſignis, qui in prælio contra Odenatum, Aurelio imperante fortiter pugnavit, Francus appellatus fuit, ut eſt apud Euſebium in Chronico. Atque hæc fuſiori forte quam per eſt commentario de primis Francorum noſtrorum ſedibus ad hunc Auctoris locum diſſerimus, ubi tum primum eorum auditum nomen.

Αὐτὸν τὸν ἐξάρχον) Victor Schotti Decium Bruti fraude cecidiſſe ſcribit. Ita etiam Eutropius, ut quoſdam Codices præferre monet Scaliger: ubi ille, Quis non miretur nomen loci in nomen hominis deciviſſe?

Ἐν Ἀβρίττῳ) Euſebius, *in Abritto*. Unde perperam *Brutum* confecere Victor & Eutropius. Senator, *Abricis*. Jornandes, *abrupto*. Nicephorus Conſtantinopol. in Chronol. & Catalogus Impp. Leunclavianus, ἐν τῷ τόπῳ. Georgius Syncellus ex Dexippo, ἐν Ἀβρίττῳ τῷ λεγομένῳ φόρῳ Θεμβρονίῳ. Caſaubonus edidit Ὀνωμανίῳ. Miſcell. *apud Chron. Paſch.* *Abritum, qui foro Terebronii dicitur.* Sic variant Scriptores.

Ἔτει γ'.) Vide Georgium Syncellum p. 376. & Petavium ad Epiphan. pag. 405.

Διελόμενοι τὸ δ'. Vide Anton. Pagium in Diſſert. Hypat. pag. 47. 48. & Pearſonium in Annalib. Cyprian.

Ἐτελέσθησαν) Interemptos Interamnæ cum filio. Eutrop.

Ἔτει ε'. Vide Petav. ad Epiphan. pag. 406.

Διελόμενοι Αὐγ. τὸ γ'.) In digerendis laterculis Conſulum, Gallieno & Valeriano Imperantibus, non conſentire Panvinium, Baronium, Petavium, Cointium, & alios pluribus oſtendunt viri doctiſſimi, Pagius in Diſſert. Hypat. cap. VI. & ult. Noriſius in nummo Licinii cap. V. & Pearſonius, qui rurſum haud invicem conveniunt. Hos adeat qui volet, & Scaligerum ad Euſeb. pag. 231.

Δανίνιος) Ex Euſebio lib. VI. Hiſt. Eccl. cap. XLIV. XLV. &c. Pag. 219. A.

Ὁρίζων αὐτοῖς τὴν χώραν τῆς μετανοίας) Idem Euſebius lib. V. cap. IV.

Ἀφ' οὗ καὶ τοῖς Νοουάτου) A quo natum Proverbium, Τὰ Νοουάτου ῥαπίσματα, de quo diximus ad Alexiadem Annæam p. 326.

Νοουάτου) Ita plerique e Scriptoribus Græcis hunc Hæreſiarcham, quem Latini omnes *Novatum*, vocat. Sed negat Scaliger ad Euſebium neque *Novatum*, neque *Novatum* appellatum, ſed *Novatianum*, ex Epiſt. S. Cypriani XLVIII. & XLIX. quomodo etiam appellatur a Senatore in Faſtis Conſularibus. Sed *Novatianus* alius fuit a Novato, cujus ſectator fuit. Vide Baronium anno CCLIV. n. LXXI. *Edit. Pariſ. pag. 349.*

Τύραννος) Ita Faſti Idatiani & veteres Codd. Trebellii Pollionis in XXX. Tyrannis, ut monet Caſaubonus: ſed alii *Fuſcum* legunt. Vide Pearſonium in Annalibus Cyprianicis. C.

Ὁ ἅγιος Κυπριανός) Ex Euſebii Chron. ubi Scaliger. Ita etiam Faſti Idatiani hoc anno, qui diem addunt XVIII. Octobr. Hujus martyrium ad Conſulatum Valeriani & Gallieni, an. Chr. CCLVI. refert Proſper, de quo in primis conſulendus eruditiſſimus Pearſonius hoc anno.

Τῷ Αἰμιλιανῷ τὸ γ'.) Vide eumdem Pearſonium.

Φωσκινιανῷ) Sic vocatur in Faſtis Idatianis, ubi D. nota numeri V. apponitur. Cæteri, ut & Pollio in Gallienis, *Fauſtinum* legunt.

Καὶ Λουκανῷ) Leg. Λουκίλλῳ, ex Faſtis omnibus.

Διελόμενοι Αὐγ. τὸ ε'.) Omittitur hic Conſulatus in Faſtis.

Καὶ Σαβίνῳ) Leg. ex Faſtis Σαβινίλλῳ. E.

Μαξιμῷ) Ita Idat. At Scaliger, Μαξιμοῦ.

Κλαυδίου καὶ Παετίνου) Conſulum ſeriem ſub Claudio & Probo AA. expendit Noriſius in nummo Licinii cap. VI.

Ἀντιοχικοῦ) Ita Faſti Idatiani, Proſperi, Mariani, &c. *Attilianum* vocat Pollio in Claudio. Pag. 219. A.

Αἰμιλιανοῦ τὸ βʹ Βάσσου) Conſules iſtos, & qui ſequuntur uſque ad annum CCXCVI. varie apud Auctorem Chronici, Idatium, Senatorem & alios deſcribi obſervat Petavius lib. XI. de Doctr. Temp. cap. XXVII. quem conſulet qui volet.

Ἐκπέμπουσι Γότθοι) Ex Chron. Euſebii: is vero ex Eutropio. Adde Oroſium lib. VII. cap. XXIII. Αἰλίμους hos vocat Syncellus.

Κλαυδίου τοῦδε τοῦ) Ex Chron. Euſebii: cum annos II. & menſes VII. imperaſſet, ut probat Noriſius.

Ἔτει ε'.) Minus paucis diebus, ut ait Vopiſcus. Vide Petavium ad Epiphan. p. 406. & Pagium in Diſſert. Hypat. cap. ult.

Καὶ Βραδαμιανῷ) *Valdamiano*, Faſti Idatiani: alii, *Voldumiano*. B.

Τίτου τοῦ Τατίου) Ex Chron. Euſebii: is vero ex Eutropio, ubi Scaliger. Vopiſcus: *adhibito conſilio Senatus muros urbis dilatavit, nec tamen Pomerio addidit eo tempore, ſed poſtea. Pomerio autem nemini Principum licet*

addere, niſi qui agri barbarici aliqua parte Romanam Rempublicam locupletavit. Vide Victorem in Epit. Oroſium lib. VII. cap. XXIII. & Zoſimum lib. I.

Κεῖται τὸ β'.) Hic Conſulatus II. Quieti & Bradumiani ſeu Voldumiani, qui nullus fuit, perperam hoc loco eſt intruſus.

C. Καὶ Μαρκιάνου) Ita Proſper, Victorius, Senator, Marianus, &c. *Marcellino*, Faſti alii.

Αὐρηλιανοῦ Αὐγ. τελευτῇ) Mortem Aureliani in annum V. ejuſdem Auguſti refert Chronicon Euſebii: id eſt Aureliano III. & Marcellino Coſſ. quomodo etiam Faſti Idatiani, & Proſper: Senator biennio poſt. Vide Pagium capite ult. numero XVI. Periit autem Aurelianus *Caenoſtrato, qui locus eſt Thraciæ*, inquit Lactantius de Mortib. perſecut. numero VI. falſa quadam ſuſpicione ab amicis interemptus. Vide Syncellum & Scaligerum.

Ἡμέρας ϛ ζ') Chronicon Euſeb. *dies* LXXXIX. Proſper, LXXXVIII. Eutropius, *menſibus* II. & *diebus* XX. Victor in Epit. dies LX. alter, *uno menſe & altero*, &c.

Καὶ ἐφεῖτο) *Apud Tarſum*. Chron. Euſeb.

Τὸν Μανιχαῖον) Manichæum Cerdonem vocat, ut qui Manetis qui poſtea vixit hæreſi initium dederit, &, ut ille, duo introduxerit principia, ſeu duos Deos, unum bonum, alterum ſævum, ut teſtatur Tertullianus. Manes autem vixit circa tempora Gallieni, vel Aureliani, ſeu Taciti, ut eſt apud Proſperum, vel Probi, ut apud Euſebium. Proinde aut hæc ſpectant ad Imperium Antonini Pii, ſub quo Cerdo vixit, ut teſtantur Irenæus, Clemens Alexandrinus, Euſebius, & alii, aut expungenda verba, εἰσήγετο Κέρδων. Nec refert quod Manes Μανιχαῖος hoc loco dicatur, cum non fere aliter a veteribus appelletur. Et ſane Euſebius in Chron. & ex eo Syncellus, Cerdonis non meminit, ubi ille anno II. Probi: ᾧ φησὶ Μανίκιος Μανιχαῖος ταυτελῶς ἀπώλεια τῷ φῇ αὐτῷ παρεισάξει βίῳ. & Hieron. *Inſana Manichæorum hæreſis in commune humani generis malum exoria.*

De Ετους ε'.) Annos Probi expendunt Scaliger lib. V. de Emend. Temp. pag. 493. & Petavius ad Epiphan. p. 406. præterea Bucherius in Victorium pag. 241.

Πρόβου Αὐγ.) Hoc par Conſulum perperam expunctum eſſe ex ſerie Faſtorum Panvinii obſervat Scaliger lib. V. de Emend. temp. pag. 493. ac Imperium Probi tria collegia Conſulum in CCLXIV. Olympiade recte habere in hoc Chronico. Hunc adi, ut & HerWartum in Chronol. cap. CCIV. & CCLV & Petavium ad Epiphan. p. 267. 407. 408. 409.

Edit. Pariſ. pag. 550. E. Ἐν Σιρμίῳ) Ex Chron. Euſebii: Is vero ex Eutropio. Proſper & Faſti Idatiani Probi mortem ad ſuperiorem annum: Senatore ad Conſulatum Diocletiani II. & Ariſtobuli referunt.

Ετους ζ'.) De annis Cari agit Petavius ad Epiphanium p. 410.

Κάρου) Notam iterati Conſulatus addit Catalog. Pontif. Rom. apud Bucherium.

Pag. 222. A. Διοκλητιανοῦ τὸ β' Βάσσου) Neſcio cur hic intruſum ſit hoc par Conſulum, contra quam in Faſtis omnibus, niſi ſuffecti fuerint. Certe Baſſus an. CCLXXIX. in Faſtis, II. *Coſ.* dicitur, niſi is ſit qui Coſ. fuit an. CCLXXI.

Καρίνου τὸ β'.) Ita Faſti Saviliani, Libellus de Præfectis Urbis Romæ, Fragmentum Faſtorum apud Bucherium, Marianus & Panvinius. Cæteri *Carum* II. præferunt.

Ἀγων Γεωργίου) Atqui S. Georgii Martyrium ad Diocletianeam perſecutionem, ſeu ad annum XIX. Diocletiani referunt ejus acta apud Bollandinos XXIII. April.

Καὶ ἄγων Βασσιλικὸς) Illius Martyrium ad tempora Cari & Numeriani pariter adducunt Philoſtorgius, Georgius Syncellus, Cedrenus, & Auctor Chronici MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem, ubi hæc addit: Τέσσαρα ἔτη ὁ Διοκλητιανὸς Αὐξ τῆς Μυσίας. Auctor vero Chronici, ut & Cedrenus, ſub Decio ſupra paſſum eſſe eumdem Babylam aſſerunt. Sed cum Philoſtorgius incertum innuat an ſub Decio vel ſub Caro paſſus ſit, videtur inde poſſe colligi diverſos de S. Babylæ martyrio Scriptores exſcripſiſſe. Vide Jacob. Gottofred. ad eumdem Philoſtorgium, & Goarum ad Syncellum.

Καὶ ἐπὶ κατέβησαν Κάρος) Hæc perioche ut iis quæ ſubſequuntur conſentanea ſit, ita, ni fallor, emendanda: καὶ ἐπὶ κατέβησαν Κάρος ὁ Βασιλεὺς ἀνὰ τὴν πολεμίαν κατὰ Περσῶν μετὰ τοῦ ἰοῦ αὐτοῦ Καρίνου. Neque tamen verum eſt Carinum in expeditionem Perſicam patrem comitatum, ſed Numerianum, ut exerte ajunt Eutropius & Victor Schotti, cum Carinus *ad munimentum Galliæ* miſſus eſſet.

Ἐκτεμνίδου) Ex Chron. Euſebii, ubi Scaliger. *Apud Cteſiphontem*, uterque Victor: *ſupra Tigridem caſtra metatus*, Eutropius. Vide Sidon. carm. XXIII. & alios. Sylloge Scaligeriana: κτείνουσι τὸν ἐκείνου ἐκλεῖς βλαδίσαι, σκαληφάξαι αὐτῷ καὶ ἐκείνῳ. Similia habet Zonaras.

Καὶ παραφοσσάδουσι) Ita præfert Cod. Vatic. & editio Scaligeri. Raderus vero παραφαδάσσουσι B. τε edidit, legendumque ad oram loci, παραφοσσάδουσι, ex conjectura adjecit. Atqui id alienum eſt a verborum ſententia: immo Perſæ caſtra poſuerunt ad Carras, quo ſe receperat Carinus, urbemque obſidione cinxerant: quod vox παραφοσσάδειν, ſeu potius παραφοσσατεύειν ſignificat. Vide Gloſſ. med. Græcit. in φοσσάτον.

Αἰχμαλωτοί) Quæ hic de Carino a Perſis capto, poſtmodum interfecto, ejuſque pelle in victoriæ ſignum ſervata, tradit Auctor Chronici, de Numeriano narrare quoſdam Hiſtoricos, quos inter eſt Georgius Monachus in Chronico MS. alt E. Zonaras, licet nec Numeriano, nec Carino, ſed Valeriano conveniant: ita enim paſſim Scriptores, Lactantius de Mortib. Perſecutor. n. V. Pollio. Eutropius, Victor in Epit. Conſtantinus M. in Orat. ad Sanctor. cœtum n. XXIV. &c. Carinus vero trucidatus dicitur ejus præcipue Tribuni dextra, cujus conjugem dicebatur polluiſſe, ut ſcribit idem Victor. Euſebius & Jornandes apud Margum in prælio occiſum anno I. Diocletiani: Eutropius vero, & ex eo Oroſius, & Victor Schotti a Diocletiano Carinum Cæſarem flagitioſe viventem in Dalmatia difficillimo & maximo labore ſuperatum tradunt, proditum ab exercitu ſuo, quem fortiorem habebat, inter Viminacium atque Aureum montem, ad Margum, ut eſt apud Victorem Schotti: cum ipſo anno cum Ariſtobulo Conſul proceſſiſſet, ut addunt Faſti Idatiani. Verum, qui fieri poteſt ut Coſ. cum Ariſtobulo Carinus proceſſerit, ſiquidem, quod exerte ſcribit Auctor Chronici, Diocletianus ipſe Kal. Januar. cum eodem Ariſtobulo proceſſit, quem is Præfectum Prætorio fecit, Apro interfecto, ut ait Victor Schotti?

Καὶ ἐκδίρουσι αὐτὸν) Lactantius de eodem Valeriano: *Poſtea vero quam pudendam vitam in illo dedecore finivit, directa eſt ei cutis, & exuta viſceribus pellis, infecta rubro colore*, (ut forte ſanguinolenta effingeretur) *ut in templo Barbarorum Deorum ad memoriam glorioſiſſimi triumphi ponceretur.*

Ἐκτεμνόμενοι κατὰ Περσῶν) Sic Carinus Numeriano fratri ſuperfuit, ut exerte tradunt Vopiſcus, Eutropius & Oroſius, fratris necem ulciſci ille non potuit, ſuſcepta in Perſas expeditione. Sed Auctor rurſum hic Numeriano affingit quæ videntur eſſe Gallieni: nam Valeriano a Perſis capto, licet Odenatus Palmyrenorum Rex *ſtatim bellum Perſis in vindictam Valeriani, quam ejus filius negligebat* (quod & tradit Lactantius) *indixerit*, inquit Pollio: Gallienus tamen, *con-*

fulto Valeriani fratris sui & Luculli propinqui, ubi comperit ab Odenato Persas vastatos, Odenatum participato Imperio Augustum votavit, ejusque monetam qua Persas captos traberet cudi jussit. Jure igitur quæ hic de Carino & Numeriano narrantur, *portenta* vocat Scaliger ad Eusebium pagina 242.

Ἐφάζετο Νουμερι-ανός) Chron. Eusebii: *Numerianus cum ob oculorum dolorem lectica veheretur, insidiis Apri soceri sui occisus est*, &c. Similia habent Vopiscus in Numeriano & in Carino, Eutropius, uterque Victor, & alii.

Edit. Paris. pag. 551. Ἐκ Περσῶν, &c.) Ita Zosimus in Tacito: *κατὰ τὴν Περσῶν, ἃ τῶν Ῥωμαίων μετεκομίσατο.* Hic porro scribi debuit, *τῶν κατακομισθέντων Ῥωμαίοις.*

C. Ἔτους ϛ'.) Vide Petavium ad Epiphanium pag. 415.

Ἀναγραφὴς) Locus Chronici eximius, inquit idem Petavius lib. XI. de Doctr. Temp. cap. XXX. & in Rationario, & ad Epiphanium pag. 411. quo docemur hactenus falso persuasum fuisse Chronologis, Diocletianum Pallilibus ipsis, sive XI. Kal. Maii Imperium accepisse, quod longe post hoc tempus evenit, quod multis probat, ut & vir eruditissimus Henric. Norisius in Nummo Diocletiani cap. I.

Μετὰ τῆς πορφυρίδος) Cum chlamyde purpurea, Imperatoriæ dignitatis unico fere tum insigni, *cum reliqua essent communia*, inquit Eutropius, & ex eo Eusebius in Chronico, cui postmodum idem Diocletianus, ut & cæteris vestibus ac calceamentis, ornamenta gemmarum indidit.

Καὶ Καλάνδαις Ἰανουαρίαις ὑπάτευσαν) Solebant enim novi Imperatores proximis post Imperii auspicia Kalendis Januariis Consulatum edere, ut observatum a Sirmondo ad lib. I. Sidonii Epist. IX. Valesio ad Anonymum de gestis Constantini, & Pearsonio in Præfat. ad Annales Cyprianicas n. IX.

Ἀπό τινων) Petavius ad Epiphanium pagina 413. *ἀσύνετον* ait esse quod hoc loco scribit Auctor Chronici, & Coss. Diocletiano II. & Aristobulo, Indict. IV. Diocletiani annos in Paschali cyclo digestos fuisse: cum secundum Ægyptios, qui ab Augusti mensis XXIX. anni CCLXXXIV. incipiunt, id contigerit Indict. III. ineunte, quarta vero non nisi ab Septembri sequente numerari cœpta: ideo Chronicon Indictionem a Septembri ad antecedentem Martium retrahere videri, aut uno anno tardius putare. Nam Diocletianus & Aristobulus Consulatum inierunt Indict. III. anno Chr. CCLXXXV. non vero sequenti, ut habet Chronicon. Hæc discutiant quibus otium fuerit. Cæterum de æra Diocletiani multa multi commentati sunt, atque in primis Scaliger lib. V. de Emendat. Temp. p. 497. lib. III. Canon. Isagogic. pag. 274. & in Notis ad Eusebium pag. 242. Petavius lib. XI. de Doctr. Temp. cap. XXIX. XXX. & in Rationario, Bucherius ad Canon. Victorii cap. VI. Jacobus Grandamicus in Chronologia Christ. parte 2. pag. 57. & parte 3. p. 53. &c.

Εἰς τὸ Παχὼν) Vide nostram Præfationem.

D. Μαξίμου) II. addunt Fasti Idatiani, & libellus de Præfect. Urb.

Ἀναγραφὴ τὸ γ'.) Hic Consulatus notatur in Nummo quem observationibus eruditis, ut solet, illustravit Henric. Norisius, in cujus antica hæc leguntur: IMPP. DIOCLETIANO ET MAXIMIANO AUGG. In postica vero, IMPP. DIOCLETIANO III. ET MAXIMIANO COSS. Qui quidem Consulatus primus fuit Maximiani, quomodo etiam notatur in Fastis Idatianis, Prosperi, & aliis, quem perperam Victorius secundo Diocletiani copulavit, quem is gessit cum Aristobulo.

Ἔτους Μαξιμιανοῦ) Id in annum præcedentem referunt Fasti Idatiani & Prosper: Senator, ad Consulatum Bassi & Quintiani. Sed de anno quo Maximianus revera Imperator dictus est, disputat præ cæteris Petavius lib. XI. de Doctr. Temp. cap. XXXI. tum ex hoc Chronico, tum ex aliis Scriptoribus.

Ἀρχομένου τρίτου ἔτους) *Die Kal. April.* ut est in Fastis Idatii.

Παραχειμάσας Νικομηδείᾳ) In qua quidem urbe crebrius diversabatur, cum hanc a Scythis, Valeriano imperante, prius igne consumptam & pæne eversam instauraret, ac studeret urbi Romæ coæquare, inquit Lactantius de Mortib. Persecut. n. VII. quam quidem Dio Chrysost. Orat. XXXIX. *κατὰ τὸ ἴσον καὶ μεγέθους ἀξιώσας ἐποιήσατο τῆς ἄλλοτε τοῦτο ἐνδόξου, γέρας τε γενομένην, καὶ πλήθει σωμάτων τῆς φιλοτιμοτάτης γενομένης*, Zosimus vero lib. I. *μεγίστην ἐξ ἀδείας καὶ τὸ πλῆθος ἐξ ἁπάντων ἐπιρροὴν ἀνομασθεῖσαν* fuisse ajunt.

Καὶ Λουκίῳ) Libell. de Præf. Urb. *Januarino* II. Fasti Idatiani *Annarino*: cæteri *Januario*, absque nota iterati Consulatus.

Τιβερίῳ) Ita libell. de Præf. Urb. Prosper, & Fasti Idatiani & Savilliani, & Senator: *Tiberio*, Victorius.

Τίτῳ τῷ ἴσῳ) Id in Consulatum Tiberiani & Dionis Fasti Idatii: Eusebius & Prosper in Consulatum Maximiani & Januarii referunt. Pag. 320. 6.

Κατανεύει Καίσαρσι, &c.) Hic & alii eorumdem Cæsarum Consulatus in l. VI. VII. VIII. IX. & X. Cod. de Juris & facti ignor. notantur duntaxat cum duplici C. sic *CC. Coss.* id est, *Cæsaribus*, vel *duobus Cæsaribus Coss.*

Ὁ ἅγιος Μηνᾶς) Hinc annum quo S. Menas Martyrium subiit docemur, quem sibi incertum fuisse ait Baronius an. CCCVII. n. XXXIV.

Ἐν Κορινθίᾳ) Sic reposuimus, (cum Κορινθίῳ præferret editio Raderiana, Κορινθίᾳ Scaligeriana) quomodo etiam in Strabonis & Constantini Porph. Codd. MSS. legi monet Holstenius ad Stephanum de Urbib.

Πίσωνι) Fasti Idatii: *Bis Coss. vidi Persa.* Eutropius a solo Maximiano delectos scribit, nulla Constantii facta mentione. Meminit etiam istius de Persis relatæ victoriæ Lactantius de Mort. Persecut. n. IX. quam hoc anno contigisse probat Henr. Valesius in Not. ad Euseb. pagina 170. licet in Chronico Eusebiano aliter scribatur. B. *pag. 552.*

Ἁγίου Γαλατίνου) Sic etiam Cod. Vatican. Genesium alii vocant, cujus festum agunt Græci & Latini XXV. Augusti. Vide Baronium ad Martyrologium & in Annal. Eccl. an. CCCIII. numero CXVIII.

Τῶν Λιβανησίων) Cur Heliopolis *Libanesia*, vel *Libanensis* dicatur, ex Damascio apud Photium discere licet, cujus sunt hæc verba: *κατὰ τὴν Ἡλιούπολιν Συρίας ὄρος τὸ τὸ Λιβάνου τὸν Λεπτοκαρδῖνον ἀνιλλὸν φασί.* Laudat Holsten. nummum, in quo vir quidam equum manu trahit, cum hac Inscriptione: ΗΛΙΟΠ. ΠΡΟΣ ΛΙΒΑΝΟΝ. Alium profert vir doctissimus Joan. Harduinus, cum hac Epigraphe: ΗΛΙΟΠΟΛΙΣ ΕΝ ΛΙΒΑΝΩ. Plinius lib. V. sect. XIX. *Amnis Orontes natus inter Libanum & Antilibanum, juxta Heliopolim.* Ita sect. XIX. *Laodiceam, Ad libanum cognominatam* scribit: cum alia esset quæ πρὸς Διβάνῳ diceretur, ut est in veteri nummo, quam eamdem *liberam* vocat idem Plinius sect. XVIII. Theophanes an. XX. Coprony-mi: *Θεόδωρος δὲ Λιβανήσιος Σύρος κατὰ τὴν πατρίδα Ἡλιούπολιν τὴν ἐπὶ Λιβάνου ἐπονύμου τῷ Ἀφεσῖ.* Ubi Symeon Logotheta in Chron. MS. Theodorum hunc Συριαβαρίτην vocat. Ad Libanum etiam & Orontem fluvium Heliopolim statuit Will. Tyrius lib. IV. cap. VIII. & lib. XII. cap. VI. ubi sua tempestate *Malbec* dictam docet.

Εἰς Βοττίαν) Legendum εἰς Βόττιον indicat adjectivum *μεγάλου*. Vide Glossarium med. Græcit. C.

Ἀπὸ Φωίνου) II. addunt Libellus de Præf. Urb. & Fasti Savilliani. Is Præfectus Urbi fuit anno sequenti. D.

C. Πέτρος) Euseb. an. XVII. Diocl. *Alexandrinæ Ecclesiæ XVI. post Theonam Episcopus ordinatur Petrus, qui postea IX. persecutionis anno gloriose martyrium perpetravit.* Vide eumdem Eusebium lib. VIII. Hist. Eccl. cap. XIII. Epiphanium Hær. LXVIII. Chronicon Orientale pag. 126. & Chronicon Alexandrinum Scaligeri pag. 83.

Καὶ ἐν τῇ Διοκλητ. Βασιλ.) Glossema marginale in textum extra locum insertum pro initio Petri: absunt enim ab Eusebio.

Pag. 221. A. Τέτῳ τῷ ἔτει) Eadem iisdem verbis habentur in Chronico, quod Alexandrinum appellamus, edito a Scaligero post Eusebium pag. 83. *In eodem anno Castritius in Alexandria donatus est.* Ubi additur eodem anno Imp. Diocletianum Alexandriam venisse. Nescio porro an huc respexerint Fasti Idatiani ad hunc annum: *His Coss. vilitatem jusserunt Imperatores esse.* Vide quæ commentatur Henr. Valesius ad Evagrii lib. III. cap. V.

Διοκλητιανοῦ Αὐγ. τὸ ιθ'.) Lactantius lib. de Mort. Persecut. cap. XII. hunc Consulatum hisce verbis consignat: *agentibus Consulatum sextum Augusto & septimum.*

Ἔτος ιθ') Ex Eusebio in Chron. & lib. VIII. Hist. Eccl. cap. II. Ita etiam Lactantius, Fasti Idatiani, & Scriptores alii ad hunc XIX. annum persecutionem Christianorum & subversionem Ecclesiarum referunt: de qua quidem persecutione & anno quo illa cœpta est egere passim recentiores, ac in primis Baronius, Scaliger ad Euseb. pag. 245. & lib. V. de Emendat. Temp. Petavius lib. XI. de Doctr. Temp. cap. XXXI. Henr. Valesius ad Eusebii Hist. Eccl. lib. VIII. cap. II. Joan. Broeus Antecessor Bituric. in Dissert. de Initio persecut. Diocletianeæ, & de Epocha Concilii Cirthensis, Steph. Baluzius Vit. ad Lactantium, Henr. Norisius in Nummo Diocletiani, & Chronologi passim.

Δύστρω κά.) Idem Valesius ubi de mense ac die agit quibus cœpta est Persecutio Diocletianea, ista in hoc Chronico sic legenda censet: *ἔτος ιθ'. τῶν Διοκλητιανοῦ Βασιλείων, μηνὶ Δύστρῳ κά. Αὐγούστῳ δὲ ἐν ἔτει Μαξίμου τὸ κατὰ Ῥωμαίους.* Scaliger *μὴν Αὐγούστου*, cum nota mendi ediderat. Sed malim ita locum vitiosum emendare: *ἔτος ιθ'. τῶν Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου Βασιλείων Ἰουλ. ζ'. μηνὶ Δύστρῳ κά.* Nam hæc nota numeralis ad Indictionem pertinet: vox vero Αὐγούστου poni debet post Διοκλητιανοῦ: & ita sensus integer constat.

Οὕτως) Ita edit. Scaligeri: *ἔτος* ediderat Radenus.

Ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα Atqui hoc anno Pascha in XXV. Martii cadere non potuit, ut observarunt a Scaligero, Petavio, Valesio loco laudato, Papebrochio in Prolegom. ad vitam S. Georgii n. XXVII. XXVIII. & aliis. Sed neque omnino verum est cœptam persecutionem XXV. Martii, nec circa Festa Paschalia, ut scribit Eusebius, cum Lactantius lib. de Mortib. Persecut. n. XII. & XIII. exerte dicat id contigisse VII. Kal. Martias, quo eversa primum Christianorum Ecclesia Nicomediæ, scribens: *Postridie propositum edictum, quo cavebatur ut Religionis illius homines carerent omni honore ac dignitate, tormentis subjecti essent, ex quocumque ordine aut gradu venirent*, &c. Neque tamen, ut dicam quod res est, Auctor Chronici aut edita ejusmodi Imperatorum Edicta ipso die Paschatis. Sed, ut & Eusebius, *ἐνιαύσια*, seu *proposita* fuisse, in plerisque scilicet Christianorum Ecclesiis, cum universi Christiani simul colliguntur, quo id omnibus pareseeret, hujusce Festivitatis tempore potissimum in eum finem delecto! Enimvero scitum quantum differant *data, accepta, & proposita* Constitutiones, quarum diversus semper fuit adscriptus dies; nam etsi Edictum contra Christianos *datum* fuerit VII. Kal. Martii, *accipi* non potuit in Provinciis ab earum Præsidibus, & ab iis *proponi*, nisi post aliquot dierum intervallum, ita ut in plerisque id acciderit circa Festa Paschalia, atque adeo Provinciarum ac Civitatum Rectoribus præceptum fuerit ut Edictum istud in Festis Paschalibus proponerent & promulgarent. Sed & paulo ante emissum fuerat aliud Edictum, quo libri Christianorum de manibus Episcoporum & Presbyterorum extorqueri jubebantur. Sic enim Passio S. Felicis Episcopi Tubyzanensis: *In diebus illis, Diocletiano octies & Maximiano septies Consulibus Augustis, exivit edictum eorumdem Cæsarum vel Imperatorum super omnem faciem terræ, & propositum est per colonias & civitates Principibus & magistratibus, sue cuique loco, ut libros Deificos exterquerent de manibus Episcoporum & Presbyterorum. Tunc programma positum est in civitate Tubyzense die Nonarum Januariarum*, &c. proinde ante Festa Paschalia. Passus autem est Felix XVIII. Kal. Febr.

Edit. Paris. pag. 553.

Παντελῶσι) Nescio cur Kircherus in Prodromo Copto cap. II. laudans hunc locum ex Chronico, post hanc vocem adjiciat, *ἐν τῇ Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαΐδι*, cum verba ista absint in utraque editione: nisi forte ut quod probandum susceperat firmaret, ab hoc anno XIX. Diocletiani Copros & Ægyptios auspicari annos suos, quos Martyrum vocant, a glorioso scilicet Martyrum circa Coptum occisorum Martyrio: cum Ægyptii, Copti, & Alexandrini Christiani suos a primo Diocletiani Imperii annos auspicari supra dicantur in hoc Chronico, & apud Albupharajum in Dynast. pag. 84. *Ab anno I. Imperii Diocletiani, quo anno supputant Copbitæ, eumque vocant æram Martyrum, videlicet eorum qui hoc anno Martyrium subierunt.* Hoc enim anno I. Diocletiani, Christi CCLXXXIV. ut est in hoc eodem Chronico, multi Martyrium passi sunt: tametsi forte paulo antequam levatus fuisset Imperator, quod XV. Kal. Octobr. ejusdem anni contigit: Sed & ante XIX. annum Diocletiani, anno scilicet XI. dira persecutio extiterat, ut est in Sylloge Scaligeriana, quod alias fuse probat Baronius. De iis autem qui in Ægypto cum Martyrium passi sunt, quædam attigit Eusebius VIII. cap. VIII. Sed & Chronicon Alexandrinum, quod ex Bibl. Putеana edidit Scaliger, hæc ad annum XVIII. Diocletiani scripsit: *Constantio & Maximo* (Maximiano) *novarum Cæsarum quarto. Iisdem Coss. venit Diocletianus in Alexandria, & Ecclesias everterunt, & multi martyrizaverunt, in quibus & beatus Petrus Episcopus Alexandrinus capite truncatus est.* Deinde addit anno sequenti factam persecutionem in Occidente: quæ quidem iis quæ a Lactantio narrantur non omnino concinunt.

Βασιλικὰ γράμματα) Quid illa Imperatorum continerent Edicta, docent Lactantius & Eusebius locis laudatis.

Ἱλαρὰς δι' ἀγγαρείας) Quos inde *mulitores* vocabant: de qua voce, post alios, egimus in Gloss. med. Lat.

Ἐν ᾗ Βασιλεὺς (Constantius) ἐστεφανώθη) Vide superius notata ad annum VII. Diocletiani.

Ἀμφίων) Ex Eusebio lib. VIII. cap. VI. ubi consulendus Henricus Valesius.

Ἀννιανὸς) Vide eumdem Valesium ad idem cap. VI. & ad lib. IX. cap. VI.

Διοκλητιανοῦ Ἀπὸ ϛ'.) De hoc IX. Consulatu Diocletiani Lactantius lib. de Mortibus Persecut. n. XVII.

Καὶ ἐδόκει Τυραννίῳ ὑ.) Id est, octies Consul fuit, vel octies ut Consul missilia in populum sparsit, quod *donare* Scriptores vulgo dicunt, vel *donativum*, ut Leo Imp. in Not. XCIV. Vide Gloss. med. Græcit. *Spurcitiæ Consulares* miserè dixit Symmachus lib. IX. Epist. ult. Epistola Episcoporum Arelatensis Provinciæ, inter Epistolas Leonis M. PP. *In hac urbe quicumque intra Gallias ex tempore prædictorum ostentare voluit insignia dignitatis, Consulatum suscepit & dedit*: formula frequens in Chronico Alexandrino Scaligeriano. Vide Gloss. med. Lat. in v. *Consulatus*, & Gloss. med. Græcit. in Τυραννία.

Ἐνιαύσια δὲ) Delemmus vocem δὲ post ἐνιαύσια, quæ mox rursum occurrit.

Pag. 222. A. Ἀποθέμενοι τὰ πορφύρα) De anno quo Diocletianus Nicomediæ, & Maximianus Mediolani purpuram depoſuerunt, conſulendi præter Baronium Scaliger ad Euſebium, & lib. v. de Emendat. Temp. Petavius l. xi. de Doct. Temp. c. xxxii. V. C. Stephanus Baluzius ad Lactantium, & alii Chronologi.

Μαξιμιανὸς) Qui aliis Maximinus. Vide Scalig. ad Euſeb. pag. 248.

Ὁ υἱὸς ἐξ Ἑλένης) Supra, ἐξ ἑτέρας μίξεως. Zoſimus, ἐξ ὁμιλίας ἀ νομίμου, & ἐξ αἰσχίστης μιγάδος. Anonymus Valeſii: *de priore uxore Helena*, quam mox *vilissimam vocat*. Sed an revera Conſtantinus nothus fuerit, multi diſquiſiere poſt Scaligerum ad Euſebium pag. 246.

B. Μαξέντιος ὁ Ἀντωνῖνος) Adoram libri notam hic adſcriptam appoſuerat Raderus, idque probat vir doctiſſimus Stephanus Baluzius ad Lactantium, lib. de Mort. Perſecut. n. xxxii. quem conſule.

Ἐτέθαπτο Βασιλεὺς Ἀμμίνης) Fallitur Auctor Chronici, inquit Petavius lib. xi. de Doctr. Temp. cap. xxxiv. quod ſub obitum a Galerio Maximino Licinium Imperatorem dictum aſſerat. Vide Henr. Valeſium ad Anonymum Ammiano ſubjectum pag. 438. 2. edit.

D. *Edit. Pariſ. pag. 554.* Κωνστάντιος) De anno quo Imperium iniit Conſtantinus, agunt Scaliger lib. v. de Emend. Temp. pag. 500. Petavius lib. xi. de Doctr. Temp. cap. xxxvi. & Grandamicus parte iii. Chronologiæ Chriſt. pag. 109. ubi Auctorem Chronici in multis pervertere ordinem Imperii Conſtantini obſervat. Hos adeat qui volet; nam hiſce diſcutiendis immorari non patitur Notarum noſtrarum brevitas.

E. Κωνστάντιος πατὴρ) De anno obitus Conſtantii egere pariter iidem Scaliger in Prolegom. & lib. v. de Emendat. Temp. pag. 500. & Petavius lib. v. cap. xxxiv. xxxv. & xxxvi.

Pag. 223. A. Κωνστάντιος Αὐγ. μέν) Hic Conſulatus ita conſignatur in Laterculo Præfect. Urb. *Maximiano* viii. *& Maximiano. Ex menſe Aprili factus eſt ſextus Conſulatus, quod eſt novies & Conſtantino*. Et in Faſtis Idatianis: *Novies & Conſtantino*. Sic enim præfert Cod. MS. ubi Labbeus ante *novies* addiderat *Maximiano*.

Ἀμμίνης ἀνηγορεύθη) Levatus eſt Imperator: juxta vero Idatianos Faſtos, anno ſequenti, quod probat Henr. Valeſius in Notis ad Anonymum Ammiano ſubjectum, ubi perperam Auctorem Chronici idem ſcripſiſſe quod Auctor Faſtorum dixit. Sed de hac controverſia docte & copioſe ſcripſit Steph. Baluzius V. C. ad Lactantium de Mort. Perſecut. n. xxix.

Πάλιν δεκάτου) Hos Coſſ. aſteriſco notat editio Scaligeri; ubi legendum, πάλιν δέκατον. Sic enim deſcribitur hic Conſulatus in Fragmento Faſtorum Bucheriano: *Decies & Maximiano* viii. In Laterculo vero Præfect. Urb. *Conſules quos juſſerint DD. NN. Auguſti ex* xii. *Kal. Maii factum eſt, Maxentio & Romulo, quod eſt decies & Maximiano*. Apud Idatium: *Item decies & Maximiano* viii. ubi vox *Item* per πάλιν in Chronico redditur. Quo loco Labbeus contra fidem ſui Codicis, poſt hanc vocem, *Maximiano*, intruſit, quam recte omittit Sirmondi editio. Vide Petavium lib. xi. cap. xxxviii. extr.

Μαξίμου) Leg. Μαξιμιανοῦ τὸ β'. Qui quidem Conſulatus cadit in annum Chriſti vulgarem cccxi. Proinde duo omittuntur anni, quorum Conſulatus ita conſignantur poſt Conſulatum Diocletiani x. in Faſtis Proſperi & Idatii: *Poſt Conſ. x. & ſeptimum*. Deinde, *anno* ii. *poſt Conſ. x. & ſeptimum, quod eſt, Maxentio* iii. *ſolo*. Et in Laterculo Præf. Urb. *Maxentio* ii. *& Romulo* ii. Deinde, *Maxentio* iii. *Coſ.* Mox ſequentes duo anni ſic conſignantur: *Coſ. quos juſſerint DD. NN. Auguſti. Ex menſe Septembri factum eſt, Rufino & Euſebio*. Deinde, *Maxentio* iv. *Coſ. qui ſunt Conſtantino* ii. *& Licinio* ii. In Faſtis Savillianis duo iſta paria Conſulum ſic deſcribuntur: Ἀνείκητος Σεβαστὸς τὸ α'. καὶ Κωνσταντιανὸς τὸ α'. & Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος. In Faſtis porro duo paria interdum Conſulum apponuntur, quod cum Tyranni Imperium alicubi per vim occupaſſent, Conſules duos, aut eorum ſaltem alterum, legebant, quorum nominibus Faſti ſignabantur iis in regionibus in quibus dominabantur, ut recte obſervat Petavius lib. xi. cap. xlvi. extr. Vide Dodwellum in appendice ad Differt. Cyprian. pag. 6. 7. 8.

Ἐσ' ὅλου) Quæ ſequuntur hauſit Scriptor ex Euſebii Hiſt. Eccl. lib. viii. cap. xii. extr. & xiii. init. ex quo quædam in Chronico emendavimus. B.

Δουκιανοῦ) Euſeb. Ἰουλιανοῦ. Μεγαλοπρεσίου. Euſeb. μεγαλοπρεπεῖς. Τὸν σωτῆρα. Euſeb. τῆς δὲ σωτῆρος. Στόλος. Euſeb. στόλος. Ἀντιοχείας. Euſeb. ἐν Ἀντ. Διὰ κειμένου. Abſunt ab Euſebio. Δι' ἔργου. Euſeb. ἔργοις. Λιμένος. Euſeb. Ἑλένου.

Τὸν ἑπτακαιδέκατον) Euſeb. σὺν ἑτέραις ἴσως δέκα, τὸν ἑπτακαιδέκατον ὑποφαίνοντα. C.

Βασιλέως ἀναδεῖξαι τε) Addit editio Scaligeri, ἐκ Βασιλέων, ex Euſebio lib. ix. cap. x. init. qui conferendus. D.

Ἐν τούτῳ νίκα) Euſebius lib. i. de Vita Conſtantini cap. xxviii. τούτῳ νίκα habet, id eſt, *hac* Cruce *vince*. Aliter de hac Cruce a Conſtantino viſa videtur ſcribere Lactantius lib. de Mortib. Perſecut. nu. xxiii. *Imminebat dies quo Maxentius Imperium ceperat, qui eſt ad ſextum Kalendas Novembris, & Quinquennalia terminabantur. Commonitus eſt in quiete Conſtantinus, ut cæleſte ſignum Dei ſignaret in ſcutis, atque ita prælium committeret. Fecit ut juſſus eſt, & tranſversa X litera, ſummo capite circumflexo, Chriſtum in ſcutis notat*. Quæ quidem ad viſionem illam, quam idem Euſebius cap. xxix. Conſtantino factam narrat, referenda videntur. Unde factum ut deinceps, ſi non univerſim milites, Prætoriani ſaltem Chriſti monogramma in ſcutis deſcriptum deferrent: quod ex Muſivo Ravennenſi ſub Juſtiniano in Familiis noſtris Byzantinis exarato colligere licet, uti monuimus in notis ad Zonaræ Annales.

Μαξέντιος πονηρὸς) De anno quo Maxentius a Conſtantino ſuſus interiit, agunt Scaliger de Emend. temp. in Prolegom. pag. 21. & lib. v. pag. 502. 506. & Petavius lib. xi. cap. xxxvii. E.

Μαλούϊν) Qui *Malvius* dicitur Lactantio, Oroſio, &c. Procopio Μάλβιος, Latinis *Milvius*. Vide Notas ad Zonaræ Annales.

Εἰς Ῥώμην) Quam poſt devictum Maxentium poſtero die ingreſſus eſt iv. Kalend. Novemb. ut eſt in Kalendario Hervagiano; ubi ad eum diem, *Adventus Auguſti* deſcribitur. Vide Euſebium lib. i. de Vita Conſtantini cap. xxix. Nazarium in Panegyr. Zoſimum, &c. Pag. 224. A.

Φαιδροῖς ὄμμασιν) Ex Euſebio lib. ix. Hiſt. Eccl. cap. ix. & lib. i. de Vita Conſtantini cap. xxix. *Pag. 553.*

Μετὰ ἐπαίνων τῶν πρέποντων) Id eſt ἐγκωμίων. Vide Gloſſ. med. Lat. in v. *Laudes*.

Τὸ σωτήριον) Euſeb. ξύλον τοῦτο, &c. F.

Ἐστάξω) Ita emendavimus ex Cod. Vatic. & Euſebio, pro ἐστάξω.

Τῶν τῷ σωτηρίῳ) Habetur hæc Inſcriptio apud Euſeb. lib. ix. cap. ix. & lib. i. de Vita Conſt. cap. xl. G.

Ἀνδρείας) Sic reſtituimus ex Euſebio, pro ἀνδρίας. Nicephor. Call. ἀνδρίας habet. Poſſet etiam legi ἀνδροφονίας, ut Cruce rebellionem arguerit & indicarit.

Ἀνεβόησεν) Ita Cod. edit. At Euſebius & Nicephorus ſicuti edidimus præferunt, cum hæc verba pars ſint Inſcriptionis. H.

Γαλλίῳ) Morbum & mortem acerbam Galerii Maximiani Armentarii graphice deſcribit Lactantius lib. de Mort. Perſecut. n. xxxvi. ut & Euſebius lib. viii. cap. xvi. Epiphanius lib. de Pond. & Menſur. cap. xx. & alii.

Τοῦ μυελοῦ ἀνδρὸς) Lactantius: *undique nobiles Medici trahuntur*.

Νόμου ἐξενεχθέντος) Edictum Græce Euſebius lib. viii. cap. xvii. Latine vero Lactantius nu. xxxiv. ediderunt; quod propoſitum Nicomediæ pridie Kal. Majas, ipſo octies & Maximino iterum Coſſ. ſcri-

bit idem Lactantius, anno Christi vulgari CCCXI. Obiit vero Galerius Maximianus anno sequenti CCCXII. ante Kalendas Martias, ut idem Lactantius innuit. Atque ex hoc quidem loco docemur Galerium Maximianum Consulatum VIII. gessisse cum Maximino iterum, ut Fasti Savilliani recte præferunt, cum cæteri solum Galerium hoc anno describant, & de utroque Maximini Consulatu sileant: nisi forte prior Consulatus referri debeat ad annum Christi vulgarem CCCVII. quo Maximianus VII. & Maximinus Coss. fuisse dicuntur in Latercnlo Præfectorum Urbis, sic ut Maximino suffectus fuerit Constantinus. Ita enim hic legitur: *Maximiano* VII. *&* *Maximiano* (Maximino, ni fallor, legendum, nam promiscuus est hic error in veteribus Codd.) *Ex mense Aprili factus est sextus Consulatus, quod est, novies & Constantino*. Maximiano igitur & Maximino suffecti Diocletianus IX. & Constantinus, quos Fasti alii dumtaxat agnoscunt. Cum vero obierit Maximianus ante Kalendas Martias, anno post suum VIII. Consulatum, qui incidit in annum vulgarem Christi CCCXI. sequitur ejus mortem recte collocari sub ann. CCCXII. in hoc Chronico, Constantino II. & Licinio II. Coss. contra quam Prosper & Idatius, qui anno secundo post X. & VII. decessisse volunt.

B. *Ἰνδικτίωνος*, &c.) Quæ initium sumunt, inquit Scaliger, ab VIII. Kal. Octobr. dicunturque Constantinianæ, vel Cæsareæ Germanicæ, cum Cæsareæ Constantinopolitanæ a Kal. Septembr. inciperent. Jacobus vero Gothofredus Constantinianeas hic appellari contendit, quod Constantini Imperatoris tempore eæ extiterint, quemadmodum Valentiaca, Valentis; Honoriaca, Honorii, &c. uti suis locis subinde adnotamus. Neque enim ante Constantinum vocis *Indictionis* mentio occurrit, & ut sat recentis meminit S. Ambrosius de Noe & Arca: *quia etsi a Septembri mense annus videatur incipere, sicut Indictionum præsentium usus ostendit*, Et certe tum primum in Cod. Theod. sub Constantio Indictionum fit mentio, ut alibi observamus. Sed de Indictionibus, earum nomine, origine & usu, varias conjecturas suggesserunt Scaliger lib. v. de Emendat. Temp. pag. 502. 503. 2. edit. in Not. ad Euseb. pag. 224. & in Canonib. Isagog. pag. 179. 301. 302. Paulus Petavius in libello de Epocha annorum Christi, quem fere integrum in Notis suis ad Syncellum inseruit Goarus, Franciscus Pithœus ad tit. Cod. de His qui ad Ecclesias confugiunt, Joan. Georgius Herwartus in Chronolog. cap. CCCXXXIX. Dion. Petavius lib. XI. de Doctr. Temp. cap. XXIX. & XL. Grandamicus in Chronolog. Christ. parte III. p. 104. & alii. Vide istius Chronici pag. 299. c.

Τὸ δ'.) Leg. *γ'*, ex Fastis omnibus. Proinde ita deinceps emendandi numeri in Constantini Consulatibus.

D. *Ἀννιανὸν*) Ita Fasti Savilliani: cæteri *Annianum* vocant.

Τὸν ἴδιον υἱὸν Κωνσταντῖνον) Hic errat Auctor Chronici: Constantinus enim Constantini M. filius, una cum Crispo & Licinio Licinio, Licinii Aug. filio, tum demum Cæsar dictus est anno CCCXVII. ut infra observamus.

Γαλέριον) Galerius Maximianus perperam hic pariter irrepsit pro Diocletiano, de quo Eusebius & Prosper ad hunc Consulatum: *Diocletianus haud procul a Salonis in villa sua Spalato moritur*. Et Idatius: *His Coss. diem functus Diocletianus sole* III. N. Dec. Ubi leg. *Salona*, vel *Salonæ*.

Γαλλικανῷ καὶ Σεμμάχῳ) Prosper, Idatius, & Fasti omnes pro Symmacho, *Bassum*, Gallicano (quem perperam *Γαλλικὸν* vocant Savilliani) collegam adjungunt, & recte: nam Gallicani & Symmachi Consulatus ad annum CCCXXX. refertur, cujus fit mentio in lege II. Cod. Th. de Judæis & Cœlicol.

E. *Κωνσταντῖνος*) Idatius: *His Coss. levati Cæsares Crispus, Licinius & Constantinus*, Ita etiam Eusebius in Chron. Prosper, Victor Schotti, Zosimus, & alii, ex quibus emendandum hoc Chronicon: necdum enim Constantius & Constans nati erant hoc anno. Vide Familias nostras Byzantinas.

Edit. Paris. pag. 537.

Τὸ ϛ'.) Leg. *τὸ ϛ'*, *κατὰ Λικίνιον Καίσαρα*. Ita enim Fasti omnes & Cod. Theod. passim. Pag. 335. A.

Ἀπὸ τῆς Βασιλείας) Ex Eusebii Hist. Eccl. lib. X. cap. II. V. VI. VII.

Τὸ ζ'.) Leg. *ϛ'*. Sic Fasti omnes & Cod. Theod.

Κωνσταντίνου) Leg. *Κωνσταντίου*, ex Fastis omnibus.

Κωνσταντίνου τὸ γ'.) Hic pariter leg. *Κωνσταντίου*, ex Fast. B.

Ἀμφὶ καῦδι Καίσαρα) Vide Euseb. lib. X. cap. IX.

Ἰνδ. ιγ'.) Hæc usque ad *πάντα*, in Inn. tertia, desunt in Cod. Holstenii. Et paulo infra, post *τοῦτο ἐβασίλευσε*, scribitur *Κ. Ἰνδ. ιγ'. Τῷ Παύλῳ καὶ Ἰουλιανῷ*. Editio Scaligeri habet *Ἰουνιανῷ*.

Ἐν Νικομηδείᾳ) Mense Majo. Vide Chronolog. Cod. Theod. C.

Ἔτους ϛϡθ'.) Ubi observare licet Auctorem Chronici hic, ut & alibi, interdum Christi vitæ annos XXX. ex veterum Patrum sententia adscribere, tametsi in aliis locis non semel XXXIII. tribuat, ut vel inde appareat variorum Auctorum periochas, nullo adhibito examine, in suum Chronicon intrusisse. Hunc porro annum initæ Synodi Nicænæ, ex hoc loco & aliis Scriptoribus, pluribus expendunt Scaliger lib. V. de Emendat. Temp. pag. 507. & Petavius lib. IX. de Doctr. Temp. cap. III. & lib. XI. cap. XII.

Κώνστα) Sic Cod. Vatican. At quod hic traditur de Constantio Cæsare jam facto, ac tum Imperatore a patre renuntiato, nullatenus cohærens cum his quæ a cæteris Historicis potioris longe fidei scribuntur. Sive enim per Constantem, Constantinus Constantini M. filius intelligatur, nihil ejusmodi ab iis traditur. Immo tres Constantini filios Cæsaris dumtaxat dignitatem ad parentis usque obitum servasse exerto ajunt, atque in primis Eusebius lib. IV. de vita Constantini cap. XL. scribens tres ejus filios variis temporibus consortes esse factos Imperii; ac Constantinum quidem circa annum Imperii X. Constantium circa XX. Constantem denique anno XXX. Unde patet hæcce Chronici verba intelligenda de Constantio, qui in vicennalibus Cæsar dictus fuerit: quod Victor Schotti post deletum Licinium factum scribit, *quæ*, inquit, *tempestate Constantio insigne Cæsaris datum*: Themistius vero in Orat. in Constantinum, ex quo pater urbem Constantinopolitanam muris circumdedit. Certe Idatius, cui concinit Eusebius in Chronico, Constantium (ita enim leg. pro Constantino) levatum Cæsarem VI. Id. Novembr. post bellum Hadrianopolitanum & Chalcedonense, Crispo III. Constantino III. Coss. Prosper autem Severo & Rufino Coss. tradunt: proinde anno uno, vel biennio ante vicennalia Constantini, adeo ut de anno quo Constantius Cæsar dictus est non omnino constet: tametsi id peractum *περὶ τὰ εἰκοσαετηρικὰ συντυχεῖα*, ut ait Eusebius. At cum Aurelius Victor scribat Constantium per annos XV. Cæsaream dignitatem tenuisse, potior videtur Prosperi sententia, qui levatum Cæsarem tradit Severo & Rufino Coss. anno scilicet Christi vulgari CCCXXIII. F.

Εἰκοσαετηρίδα) Vicennalia Constantini Nicomediæ acta, & sequenti anno, Romæ, scribit Eusebius in Chron. & ex eo Prosper. Idatius vero Romæ dumtaxat edita memorat, cui concinit hoc Chronicon: siquidem pro voce *ὧδε*, quæ nihil sonat, *Ῥώμῃ*, quod vult Holsten. reponatur.

Τῶν Ἀδριανουπολιτῶν) Has insignes Constantini victorias in Consulatum Crispi III. & Constantini III. recte referre Idatium, non vero in annum sequentem, colligunt viri docti ex Leg. I. Cod. Theod. de Veteranis, lata Paulino & Juliano Coss. Is vero de die Hadrianopolitani prælii cum hoc Chronico non consentit, quem V. Non. Jul. fuisse ait. Istius præterea Constantini victoriæ meminit Anonymus Valesianus, præter Eusebium lib. II. de Vita Constant. cap. XVII. ubi consulendus Va-

Iesus, & ad eumdem Anonymum Ammiano subjectum pag. 439. 2. edit.

Καλχηδόνιον) Sic reposuimus, cum prave editum esset *Καρπιδόνιον*.

E. *Κρίσπου*) De anno cædis Crispi dissentiunt Historici, quem expendunt præ cæteris Scaliger ad Chron. Eusebii, Petavius lib. XI. cap. XLI. & Gothofredus ad Philostorgii lib. II. cap. IV. & in Chronologia Codicis Theodos.

Τὰ ἀντῳκίσθεν) Hieronymus in Chronico: *Edicto Constantini gentilium templa eversa sunt.* Immo *clausa* dumtaxat, ut infra annotamus. Adde Sozomenum lib. II. cap. XV. &c.

Pag. 226. B. *Λαοδίκη*) Leg. *Λαβδίκη*.

Ἐπὶ τοῖς β'.) Vir doctus legit *α'*.

C. *σὺν Ὀλυμπ.*) Leg. *αβ'*. ex pag. 272.

Ἀπὸ γενέσεως ἰδικῆ) Delevimus hanc postremam vocem cum Holstenio. Id porro videtur excerptum ex aliquo Paschali.

Τὸ δ'.) Fasti omnes, *Constantino VII. & Constantio Cæsare*, absque numero Consulatus. Quædam Leges Cod. Theod. habent *Constante*, aliæ *Constantio*.

Δρέπανον) Ammianus lib. XXII. *Drepanum, nunc* Edit. Paris. *Helenopolim, venit.* Urbs Bithyniæ ad Astacenum pag. 557. sinum, Stephano Byzantio. Vide illius Interpretes, Hieronymum in Chron. & ibi Scaligerum p. 250. & Jacob. Gothofred. in Chronologia Cod. Theodos. anno CCCXXVIII.

D. *Ἱερουσίῳ*) Ita Fasti Savilliani, Prosperi & Victorii. At Laterculus Præfect. Urb. Fragmentum Fastor. & Paschalis centum annor. Bucherii, ut & Fasti Idatii MSS. *Januarinum* legunt.

Δακίαν) In Dacia Ripensi egisse Constantinum hoc tempore ex subscriptione Leg. V. Cod. Theod. de Privileg. eorum qui in sacr. Pal. colligit Gothofredus in Chronolog. ad eumdem Cod.

Καὶ γέφυραν) Nescio an huc pertineat Inscriptio in pontem Danubii ad ruinas urbis Warhely: PROVIDENTIA AUG. VERE PONTIFICIS. VIRTUS ROMANA QUID NON DOMET. SUB JUGUM ECCE RAPITUR ET DANUVIUS. Vide Theophan. ann. XXII. & XXIV. Constantini.

E. *Ἐν Νικομηδείᾳ*) Ubi tum egisse Constantinum his Cos. testatur subscriptio Leg. un. Cod. Theod. de Mensis olear.

Τὸ πρῶτον τεῖχος) Vide Constantinopol. Christ. lib. I. sect. de Byzantii Orig. n. VIII. Ab iis porro quæ ad ejusdem civitatis descriptionem, seu regiones, seu ædes sacras, & alia hujusmodi spectant, deinceps occurrent, enucleandis vel illustrandis abstinebimus, locis dumtaxat illius lucubrationis indicatis, ne actum agamus.

Ἰουστῖνα) Ibid. lib. I. sect. I. n. V.

Καθίσμα) Ibid. n. VI.

Παλάτιον) Ibid. lib. I. sect. IV. n. 1.

Καχλίου) Ibid. lib. I. sect. I. n. V.

Φόρου) Ibid. lib. I. sect. XXIV. n. 1.

Pag. 227. A. *Κίονα*) Ibid. n. VI.

Παλλάδιον) Ibid. n. VI.

Τύχῃ) Ibid. n. XI. & lib. II. sect. IX. n. 1. Vide præterea Notas nostras ad Zonaræ Annales pagin. 52. 53.

Ἀδριάνου) Ibid. lib. I. sect. III. n. II. pag. 30.

B. *Δυοκαισαρίας*) Ibid. lib. II. sect. III. n. II.

Πηγίας) Ibid. n. I.

Βασιλικῆς) Ibid. lib. II. sect. IX. n. 1.

Σεμνὸν) Anonymus Valesianus: *Ibi etiam Senatum constituit, secundi ordinis Claros vocavit* Ibid. sect. IX. n. 1.

Ζεύξιππον) De Zeuxippi nomine ita Eusebius in Chronico lib. I *Zeuxis præclarus pictor insignis habetur, ex cujus nonnullis imaginibus, quas plurimas apud diversas civitates fecerat, lavatrum Byzantinorum urbitranus appellatum.* Sed longe alias fuisse Scriptorum sententias de Zeuxippi appellatione docemus in Constantinopol. Christ. lib. I. sect. XXVII. num. II. Id dumtaxat addimus ad illius aquæductuum tuitionem pertinere videri Legem I. Cod. Theod. de Aquæductu, quæ mense Majo data scribitur IV. post Encænia die.

Τὸ δίωτον) Fasti omnes & Cod. Theod. *Constantino VIII. & Constantino IV.* seu *Constantino Cæsare*, ut est apud Prosperum. Fasti Savilliani habent: *vgl Κωνσταντίου τὸ β'*.

Ἔτους ϛυλ'.) Immo, inquit Scaliger, an. CCCXVIII. C.

Ἡρὸ τέσσαρα εἴδων.) Vide præter nostram Constantinopol. lib. I. II. III. Scaligerum lib. V. de Emendat. Temp. pag. 508. Petavium lib. XI. cap. XLII. & Gothofred. ad Leg. I. Cod. Theod. de Feriis.

Ἑβδόμῃ δ' ἐπὶ δέκα) Constantinopol. Christ. lib. I. D. sect. VI.

Ἀπὸ ξύλου) *Ex opere rustili*, uti hanc vocem interpretatur Hesychius: *ξόανα, κυρίως, τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ πλεκτά*. Glossæ: *Delubrum, ξόανον, καδίδρυμα, ἀνάθημα*, ligneum simulacrum radendo politoque factum, ut Pausanias in Achaicis indicat.

Ἀλέξανδρος) De mense & die quo obiit Alexan- Pag. 228. A. der, consentit Auctor Chronici Orientalis, addiitque diem fuisse Lunæ: annum vero mortis Christi CCCXXXII. notat.

Ὁ μέγας πατὴρ) Holsten. *ματὴρ*.

Ἀρεῖος) Vide Gothofred. ad Philostorg. lib. II. cap. XXIX. & quæ annotamus in utroque Glossario de Panibus Palatinis.

Δαλματίου τοῦ) Codex Holstenii *Δαλματίου Ζηνο-* B. *φίλου, τοῦ*, &c. Fasti omnes *Dalmatium & Zenophilum* Cos. hoc anno habent, cujus Consulatus mentio præterea occurrit in Itinerario Burdegal. & in Cod. Theod. Consulatus vero *Paulini*, qui hic nominatur, & *Optati*, & perperam cum altero copulatur, in annum sequentem cadit, qui quidem in Chronico omittitur: cujus præ cæteris meminit Julius Firmicus lib. I. cap. II. sub quo accidit insignis Solis eclipsis.

Τούτου τοῦ Τατίου) Error est tam in die quam in Consule quo hæc gesta sunt, cum ad annum sequentem referri debeant, quo hæc Encænia celebrata fuerunt Idib. Septembr. præsentibus Episco- pag. 553. pis, qui jussu Imperatoris Constantini Hierosolymis convenerant post Synodum Tyri eodem anno habitam, ut testatur S. Athanasius in Apolog. Neque tamen quoad annum omnino erravit Auctor Chronici, siquidem hæc ad Consulatum Paulini videtur referre.

Μὴν Σεπτεμβρίῳ ϛ'.) Rectius Nicephorus lib. VIII. cap. XXX. η'. nam Encænia Ecclesiæ S. Resurrectionis die XIII. Septembris quotannis celebrari a Græcis notant Menea & Typicum S. Sabæ.

Κωνστάντιος) Sic reposuimus ex Scaligeri edit. & Fastis omnibus, cum *Κωνστάντιος* ediditset Raderus. Is porro fuit Constantius Constantini M. frater, ut indicat subscriptio Epistolæ Presbyterorum & Diaconorum Marcoticorum in Synodo Tyri habita eo anno: *Cons. Julio Constantio illustrissimo Patricio, fratre religiosissimi Constantini Augusti, & Rufino Albino clarissimis & Deo gratissimis viris.* Ubi *Cæsaris* nomen minime tribuitur Constantio, qui Nobilissimus dumtaxat a fratre designatus est, ut scribit Zosimus lib. II. Et sane Fasti omnes hunc Consulatum ita configunt, *Constantio & Albino Cons.* præter Laterculum Præfect. Urb. ubi pro Albino Paulinus scribitur.

Κωνστάντιος τῷ ἰδίῳ) Vide Eusebium lib. IV. C. de Vita Constant. Idatium, &c.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥώμης) Ita apud Priscianum, *Romam Constantinopolitanam* dictam observamus in Constantinopoli Christ. lib. I. p. 35.

Καὶ Κώνστα) De anno quo Constans Cæsar dictus est varie scribunt Historici. Eusebius lib. IV. de Vita Constant. cap. XL. id factum ait *ἀμφὶ τὸν τρίτον ἐνιαυτὸν* ejusdem Augusti, seu circa XXX. Imperii annum. Hieronymus & Prosper, Pacatiano & Hilariano Cos. ann. CCCXXII. *Constans filius Constantini provehitur ad Regnum.* Id in annum sequentem rejicit Idatius die VIII. Kal. Jan. Victor Schotti, post bellum Sarmaticum Cæsarem dictum

ait, quod geſtum eſt anno CCCXXXII. Sed cum infra ſcribat Auctor Chronici tres dumtaxat annos patente ſuperſtite Cæſaream dignitatem obtinuiſſe Conſtantem: inde omnino conſici videtur dictum Cæſarem anno CCCXXXIII. Atque adeo expungenda hæc verba in Chronico, καὶ Κώνστα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ Αὐγούστου ἀνάδειξιν· ſicque emendanda, Ἔ Δαλμάτιον τὸν ἰδιάδελφον αὐτοῦ, &c. ut eſt in editione Scaligeriana, ubi pro Δαλμάτιον, perperam Κώνστα irrepſit.

Καὶ Δαλμάτιον) Hieronymus, Proſper, & Oroſius: *Tricennalibus Conſtantini, Dalmatius Cæſar appellatur*. Addit Idatius XV. *Kal. Octobr.* Alia de Dalmatio vide in Famil. Byzant.

Κίνσορα) Raderus Κίνσαρα ediderat, & ad marg. poſuerat, Κίνσορα, ex Κίνσαρα: quomodo poſtremam hanc vocem habet Scaliger. Certe in Cod. Vaticano ita eſt exarata, ut Κίνσαρα videatur præferre, ubi ſecunda littera non tam ρ quam b. latinum ſuperius paulo truncatum, cum puncto, niſi ſit accentus, refert. Sed uti edidimus prorſus legendum: Dalmatium quippe Conſtantini M. fratrem, Cenſorem dictum ex S. Athanaſio & Socrate doculmus in Famil. Byzant. Addo tantum deſcribi in Cod. Theod. tit. de His qui numero liberor. conſtitutionem Conſtantini ad Dalmatium, nulla addita dignitate, quam habere quiddam videri quod ad hanc ſpectet ſuboloratur Gotthofredus.

Καὶ Τεύτα) cum Zenophilo an. CCCXXXIII.

Πύρρα) Anonymus Valeſianus: *ejus fratrem Annibalianum data ei Conſtantis ſorore ſua, Regem Regum & Ponticarum gentium conſtituit*. Vide Famil. Byzant. pag. 49.

D. Τεύτα) Leg. Τεύτα, ex Faſtis omnibus.

Βαπτίσματος) De Baptiſmo Conſtantini præter Baronium conſulendi Petavius lib. XI. de Doctr. Temp. cap. XLIII. & Gotthofredus in Chronol. Cod. Theod. an. CCCXXXVII.

Ἔχοντα) Sic Cod. Vatic. Leg. ἑβδόμου, ut mox ſemel ac iterum.

Ἔτος νικητὴς) Ex quo ſcilicet Conſtantinus Cæſar dictus eſt anno CCCXVI. uſque ad parentis obitum tot interſunt anni.

E. Ἔτος ια'.) Si Conſtantinus XI. dumtaxat annis Cæſaream dignitatem patre ſuperſtite obtinuit, iſque hanc inierit VI. Id. Novembr. ut eſt apud Idatium, ſequi videretur tum demum Cæſarem dictum anno CCCXXV. qui eſt annus vicennaliorum Conſtantini. Vide quæ ſupra annotamus.

Ἔτος ἑβδόμου τρίτου) Huc rurſum referenda quæ paulo ante annotavimus de Conſtantis Cæſarea dignitate.

Ἔτος ἑβδόμου καὶ αὐτοῦ τρίτου) Quippe Dalmatius biennio poſt datam Conſtanti Cæſaream dignitatem, Cæſar a patruo dictus eſt, anno ſcilicet CCCXXXV. aut ſub exitum CCCXXXIV. Ita enim Victor Schotti: *abhinc conſumpto fere biennio fratris filium, cui ex patre Dalmatio nomen fuit, Cæſarem juſſit, aſſidentibus valide militaribus, id eſt* inſtantibus.

Ὁ τεσσαρακόσιος) De exceſſus Conſtantini anno & die agunt præ cæteris Scaliger lib. V. de Emend. Temp. p. 510. & Petavius lib. XI. cap. XLIII.

Pag. 229. A. Edit. Pariſ. pag. 339. Ἐκδίδωσι ἐξόδιον) Euſebius lib. IV. de Vita Conſtant. cap. LXX. ex cujus verbis eruit Henr. Valeſius falli ait Auctorem Chronici, qui Conſtantinopolim recta veniſſe, atque ibi paternas exequias celebraſſe ſcribit. Verum non obſtat quin in urbem veniens, Nicomedia parentis funus ipſemet ſecum deferri curaverit.

F. Συνωμότας) Gloſſæ: συνωμότας, *demenſum*. Philoſtorgius lib. II. cap. IX. καὶ συνωμοσίαν ἐκκαίδεκα ἡμερῶν τοῦ κλίνοντος, &c. Adde Zoſimum lib. II. & Sozomenum lib. II. cap. XXXII. præterea Leg. X. Cod. Theod. de Annona Civit. & Leg. II. de Frumento urbis Conſtantinopolit.

Σάπωρος) Chron. Hieron. *Sapor Rex Perſarum Meſopotamia vaſtata, duobus ferme menſibus Niſibin obſedit*. Atque hæc fuit prima Urbis obſidio ſub Conſtantio: nam ter a Perſis illo imperante obſeſſam fuiſſe ſcribit Rufus Feſtus. De ſecunda obſidione agitur ſub an. CCCL.

Ἔτος α'.) Hæc delet Cod. Holſtenii: & certe legendum fuiſſet γ'. Victor Schotti: *Statim triennio poſt minimum maximumque, fatali bello Conſtantinus cadit*. Periit enim Acindyno & Proculo Coſſ. ut eſt apud Socrat. lib. II. cap. V. Vide Famil. Byzant. C.

Κώνστας) Conſtans hoc loco ante Conſtantium nominatur, licet minimus natu fuerit: medius vero Conſtantius. Ita etiam Epiphanius Hær. LXVIII. num. IX. licet aliter Hær. LXIX. n. V.

Οὔρσου) Edit. Scaligeri, Οὐρβίου.

Κωνστάντιος) Faſti omnes & Leges Cod. Theod. habent hoc anno, *Conſtantio II. & Conſtante Coſſ.*

Πρόκλου) Ita Socrates lib. II. cap. V. & Faſti Savilliani & Voſſiani. At Faſti cæteri *Proculum* vocant, quod idem eſt. Indictio porro iſtius anni annotatur in Conciliabulo Antiocheno apud Athanaſium lib. de Synodis, cujus ope Indictionum memoria retrahi poteſt ad annum CCCXXXVII. vel CCCXXXVIII. inquit Gotthofredus.

Τό'.) Scribendum νό' γ'. ut emendat Holſtenius, & habent Faſti omnes, & Leges Codic. Theod. G.

Πλακίτου) Sic Faſti Savilliani. Πλακιτοῦ, Voſſiani. Sed *Placidus* dicitur in Faſtis omnibus, in Cod. Theod. & in vet. ac præclara Inſcriptione, in qua illius nomina omnia & dignitates continentur, apud Lud. Carionem lib. I. Antiq. Lect. cap. XIV. a Grutero omiſſa. Placitum Coſ. expungit Holſtenius. Poſt hunc Conſulatum inſeritur in Codice Vaticano Tabula, ſeu Rota, quam hic damus.

Κωνσταντινοπ.) Conſtantinopo. Chriſt. lib. I. ſect. XXVII. n. V. Pag. 831. A.

Κωνστάντιος τὸ δ'.) Leg. δ'. ex Faſtis & Cod. Theod. Faſti alii, ut Capitolini & Laterculus Præfector. Urb. ſic annum hunc deſcribunt: *Poſt Conſulatum Amantii & Albini*. Fragmentum Conſulare & Paſchale centum annorum apud Bucherium: *Poſt Amantio & Albino*. Notam numeralem hic delet Cod. Holſtenii.

Ρούφου) *Rufus* dicitur Hincmaro Remenſi to. II. pag. 460. 475. Sed Faſti omnes *Rufinum* vocant.

Ἀμανίου) Is *Ulpius Limenius* hoc quoque anno Coſ. & Præfectus Urbi fuit, ut eſt in ſupra laudato Laterculo.

Ἀντωνίνῳ) Iiſdem pæne verbis, quæ verſioni inſeruimus, hæc recte refert Idatius in Faſtis ad Conſulatum Sergii & Nigriani, quo contigere. Vide Victorem Schotti, Socratem lib. II. capit. XXII. & alios, præterea Scaligerum ad Chron. Euſebii p. 253. & Grandamicum parte III. Chron. Chriſt. p. 216.

Ἀβλαβίου τὸ β'.) Hæc verba dumtaxat abſunt apud Idatium. E.

Νικομηδείας) Eutropia ſorore Conſtantini natus. Vide Famil. Byzant.

Ἀσιάτου) Vide Philoſtorgium lib. III. cap. XVII. & XVIII. Hunc inter Arrianos Antiſtites ſemper recenſet Athanaſius, & εὐνοῦχον, ſeu caſtratum vocat. Theodoritus lib. II. Hiſt. Eccl. cap. X. natione Phrygem fuiſſe ait, τὸν δὲ γνήσιον κρείττονα, καὶ τοῖς ὑφ' ἡλίῳ πᾶσιν ἀμείνονα. Vide præterea cap. XXIV. Unde a quodam Ariano Scriptore hæc hauſiſſe Auctorem Chronici quidam volunt, qui tantopere laudet, quem alii perſtringunt: quod accidit in iis quæ infra de Meletio narrat.

Σάπωρος δὲ) De hac altera ſub Conſtantio Niſibenſi obſidione agunt Julianus Orat. I. & II. Philoſtorgius lib. III. cap. XXIII. Theodorit. lib. II. cap. XXX. Georgius Hamartolus in Chron. MS. Cedren. Zonar. Albupharajus, & alii. Sed in primis conferendus Theophanes, qui hæc iiſdem verbis quibus Auctor Chronici refert. Vide Henr. Valeſium ad lib. XX. Ammiani. L.

Καὶ Βασιλεῖς μιδατεῖς) Præfectos forte Provinciarum, quos Βασιλεῖς etiam appellabant Perſæ: quibus cum imperarent, inde Βασιλεῖς Βασιλέων ſe inſcribebant.

Ex χρο-

Pag. 211. A. Ἐκχωρίου) Ita emendavimus ex Theophane, cum prave editum eſſet ἐκχωρίων, tametſi ita præferat Cod. Vatican. & Codex Theophanis, ut monet Goarus.

Τὸ Λαυὸν) Theophan. τὸ τῶν Λαυῶν.

Edit. Pariſ. pag. 360. Πογαμῷ) *Migdonio*, Theodorit. Vide Vincentium Bellovac. lib. XXX. cap. LXXXII. & LXXXIX. ubi ſimile quidpiam refert.

Οἷόν) Leg. poſtea οἱ δὲ Νεστόριοι Ἐφραὶμ ἰσόνομον. Quippe, ut narrat Theodoritus, admirandus ille Ephrem, quem *Mar Ephraim* vocat Albupharaijus, (*Mar* autem Apoſtolos appellant Chaldæi hodierni, ut obſervat Scaliger in Prolegom. ad libros de Emendat. Temp.) præſtantiſſimus apud Syros Scriptor divinum Jacobum Epiſcopum rogavit ut in murum aſcenderet, Barbaros inſpiceret, & imprecationis tela in eos immitteret: cui obſecutus Jacobus in quamdam turrim conſcendit, viſaque innumerabili hominum multitudine, nullum aliud malum iis imprecatus eſt: ſed oravit tantum ut ciniſes & culices in eos immitterentur, ut ex minutis illis animalculis, ejus qui ipſis auxiliabatur potentiam agnoſcerent. Orationem Jacobi nubes ciniſum & culicum protinus excepiſſe, &c. De Jacobo & Ephraimo in ſua narratione ſilet Theophanes: de Jacobo vero quædam attigit Philoſtorgius, ut & Gregorius Turon. lib. II. Hiſt. cap. XXXV.

Μέρας τῇ τοίχῳ) Theophanes, μέρος μὲν τοῦ τῇ τοίχῳ ἐπιπόδοντας, καὶ τοῦτο κατὰ Θεῖ συγχώρησιν. Alii Codd. ἐπιπόδα præferunt.

Γίνεται γάρ) Theoph. διὰ ἴσης γὰρ γίνεται τὴν τε πόλιν φυλαχθῆναι, καὶ τὰς πολεμίους τοῖς ὕδασι τοίχους, ἢ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων διαῤῥαγῆναι.

B Συμπίπτωσις) Theophan. ἔπεσε τοῖχον τῇ πόλει, μεγάλην τε τοιαύτην.

Κατατέλλουσιν) Theoph. & Georg. Monachus, κατατέλλειν:

Οὐλίτας ἀνέστησεν) Theoph. ἀνέλιτας ἀνέδειξεν. Mox, ἐνέσεις. Theoph. ἐνίτησιν.

C Δυσὶν κατατελλόμενοι) Hæc deſunt apud Theoph.

Ὁμοίως ἐδείχθη) Idipſum etiam narrat Theodoritus: aliter vero Theophanes & Georg. Hamartolus: ὀρῇ ἀγγέλου ἐπὶ τὸ ἄκρον ἑστῶτα λαμπρῶς ἐσταλμένον, καὶ παρὰ χεῖρα τὸν Βασιλέα κρατοῦντα Κωνστάντιον. Auctor infra, de Magis: διήγουσαν τὸ φαινόμενον Ἀγγέλου σὺν τῇ Κωνστ. ἐν τῇ δυνάμει. quæ quidem aliter concepit Theophanes.

D Τῇ φυγῇ) Ex hoc Chronici loco licet emendare Theophanem: αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς ἰδίοις φυγῇ ἐλίσσει τὸν πατρίδα . . . . . φθάσαι λαμπρὰ τόπον ὑφυφαίνοντας: nam poſt φυγῇ, addidimus μὴ, ita ut fuga arrepta, cum nemo eum conſequeretur, domum conceſſerit, tametſi Theophani concinat Georgius Hamartolus.

Οὐολογέσου) Cum hic Vologeſus tempore iſtius obſidionis Niſibenſis eſſet Epiſcopus, inde hallucinatum Theodoritum contendit Henr. Valeſius ad Philoſtorgium, qui Jacobum ea tum dignitate ſunctum ſcribit. Verum huic objectioni haud ægre reponi poteſt, non inde omnino evinci Vologeſum, cum hæc obſidio Niſibena contigit, iſtius civitatis fuiſſe Epiſcopum, cui forte interfuerit, antequam extincto Jacobo, hanc eſſet adeptus dignitatem.

Pag. 213. A. Βετρανίωνα) De Vetranione, ſeu Veteranione, uti appellatur ab Eutropio & aliquot aliis, multa ex Scriptoribus commentati ſunt Gotthofredus ad Philoſtorgii lib. III. c. XXII. & Santamantius in Commentar. Hiſtor.

Ἐν Ναϊσσῷ τῆς Ἰταλίας) Cod. Vatic. Ναϊσσῶ τῆς Ἰταλίας. Sed leg. τῆς Δαρδανίας. Eſt enim *Naiſſus* urbs Illyriæ, quinque dierum itinere expedito homini ab Iſtro diſtans, in Romanorum & Scytharum limite, ut eſt apud Priſcum in Legat. a quo Ναϊσσὸς appellatur, ut & a Stephano Byzantio, & in Cod. Theod. locis a Gotthofredo indicatis. Quod quidem oppidum in Mediterranea Dacia ſtatuit Hierocles Grammaticus in Notitia Provinciæ: ut & Itinerarium Burdegalenſe, Conſtantini M. ortu, ut Anonymus Valeſianus & alii quidam volunt, nobilitatum, quodque oppidum poſtea is magnifice ornavit. Ναϊσσὸς vero dicitur Procopio lib. III. de Bello Goth. c. XL. Zoſimo lib. III. & Theophani anno XLII. Theodoſii Jun. ex Cod. Peireſciano: perperam vero Νασσὸς in edito: *Naſſus*, Julio Firmico lib. II. Matheſ. Marcellino Comiti, Ammiano, Anonymo Valeſiano, & aliis. Νῖσσος, Georgio Syncello p. 382. Socrates vero lib. II. cap. XXV. in Illyrico apud Sirmium a militibus levatum Vetranionem ſcribit, ut & auctor Chronici: in Illyrico pariter Oroſius. Alii autem, ut Victor, Hieronymus, & Proſper, apud Murſam in Pannonia: apud Naiſſum vero a Conſtantio regium inſigne ei detractum Hieronymus, & ex eo Proſper: apud Sirmium Sozomenus lib. IV. cap. IV. ſcribunt. Ex iis ſaltem liceat colligere hocce Chronicon ex variis Scriptoribus, ſibi invicem non uſquequaque conſentaneis, eſſe conſarcinatum. Cæterum Ναϊσσὸν ab Attila everſum fuiſſe & ſolo æquatum, ſcribit idem Priſcus in Gothicis, & ex eo Theophanes loco laudato.

Ἐν τῷ Καίρῳ Τεβεννίλλου στρατοῦ) Georgius Hamartolus in Chron. MS. Ἐξελθὼν δὲ ἐν Τεβεννίλλῳ Καίρῳ, καὶ στὰς ἐν μέσῳ ἐπ' ὤλης, συμπαρόντος τοῦ στρατοπέδου, &c. ubi obſervanda hæc loquendi formula. Cogebantur porro milites in Campo, ac ſtructo Tribunali, inde eos alloquebatur Imperat. Herodianus in Commodo: Προελθὼν δὲ ὁ Κόμμοδος, τάξει τῶν βασιλικῶν δορυφόρων ἐστιλμένων, καὶ βήματι ἐντὸς ἐν ὤλῃ ἀρτίως ἐν μέσῳ τῷ στρατοπέδῳ, ἀναβὰς ἐπ' αὐτῷ. ἔλεξε τοιάδε. Et in Alexandro Severo: ἀθροίσας τὸν ἐν Ῥώμῃ στρατὸν, συναγαγὼν τε πάντας χιλιάρχους ἐπὶ τὸ συνήθους πλῆθος, ἐπὶ βήματος ἀναβὰς, ἔλεξε τοιάδε. Denique in Maximino: συγκαλέσας πάντα τὸν στρατὸν ἐπὶ τὸ πρὸ τῆς πόλεως πεδίον, προελθὼν δὲ τῆς τρίτης ἡμέρας ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα, &c. Lactantius de Mortib. Perſec. n. XIX. *Erat locus extra civitatem ad millia fere octo, in cujus ſummo Maximianus ipſe purpuram ſumpſerat.* Infra: *obſtupeſiunt omnes in tribunali*, &c. Renatus Frigeridus apud Gregorium Turon. lib. II. Hiſt. cap. VIII. Valentinianum III. interemptum ait *in Campo Martio, cum pro tribunali reſidens centionaretur ad populum.* His adjungenda quæ annotamus in Diſceptat. de Hebdomo. pag. 161.

Ἐν τούτῳ δὲ) An ex Ariano quodam Scriptore iſta hauſit Auctor Chronici, cum Conſtantius Fidei Catholicæ hoſtis acerrimus, Arianam hæreſim obſtinatius tueretur, Catholicis omnibus infeſtiſſimus, tametſi ſimulata pietate ſupplicia vel pœnas non adhiberet. Unde Hilarius: *Non dorſa cædit, ſed ventrem palpat: non proſcribit ad vitam, ſed trudit in mortem: non trudit carcere ad libertatem, ſed intra Palatium honorat ad ſervitutem*, &c. Infra: *Nero inauditoque ingenii triumpho de Diabolo victis, & ſine martyrio perſequeris.* B

Δημοφείας) Sic reposuimus, cum editum eſſet δημοφοείας.

Πρωίνοι) Philoſtorg. Πρωίαν τῆς Βιθυνίας. Ita etiam Georgius Hamartolus; ſed & alii. Pruſam duplicem fuiſſe in Bithynia obſervat Sirmondus ad Sidonii lib. II. Epiſt. II. Alia eſt Πρόικα, alia Πρωΐα, quam in Honoriadis Provincia ſtatuit Notitia Leonis Imp. rectius ſcribi. Πρωΐδα in Themate Buccellariorum, olim Maryandevorum Provincia dicta, ſtatuit Conſtantinus Porphyrogen. lib. II. Themat.

Σαρμᾶς) Hic annus varie conſignatur. Faſti Idatiani, Proſperi & Victorii: *poſt Conſulatum Sergii & Nigriani* habent. Voſſiani: οἱ μετὰ Τατιανὸν Σαρμᾶς καὶ Νηγριανόν. Savilliani: τῶν ἑφεσίων, ubi legendum forte τῶν ἐπιφανῶν. Fragmentum Faſtorum, & Paſchalis centum annorum apud Bucherium, *poſt Sergio & Nigriniano*. Laterculus denique Præfectorum Urbi, *Magnentio & Galſone*. C

Μετονομάσας) Victor Schotti: *cujus nomen ſuo mutaverat.*

Ἰδὼν Μαρτίου) Ita Idatius, Proſper, & alii.

Τὸ σημεῖον) Extat Epiſtola S. Cyrilli Hieroſol. Epiſcopi de hac Crucis viſione ad Conſtantium Imp. de qua quidem Cruce agunt paſſim Scriptores, ac in primis Philoſtorgius lib. III. cap. XXVI. Sozomenus libro III. capite IV. Auctor vitæ Sancti

Artemii, &c. At cum id accidisse die Festo Pentecostes dicatur, qui anno CCCLI. in XIX. Maii incidit, qui fieri posset ut III. Kal. Febr. eodem anno contigerit, quod vult Idatius, ita scribens: *Et apparuit in Oriente signum Salvatoris die* III. *Kal. Februarias Luna* XXVIII.

D. Στέφανος ἐν Ἴρῳ) Sveton. in Augusto cap. XCV. *Repente liquido ac puro sereno circulus ad speciem cælestis Arcus orbem Solis ambiit*. Ubi consulendus Casaubonus.

Καὶ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ) Sed id neque verum esse potest, cum Mursense prælium contigerit sub finem Autumni, ut est apud Julianum Orat. I. vel certe IV. Kal. Octobr. eodem anno, ut idem Idatius scribit: *His Coss. bellum Magnentii fuit Mursa die* IV. *Kal. Octobr.*

Τῷ ζ'.) Leg. ϛ'. Ita enim Fasti omnes: *Constantio* V. *& Constantio Cæsare*. Paschalis laterculus centum annorum: *Constantio* V. *& Constantio Juniore*. Victorius, Senator, & Leges aliquot Cod. Theod. ut & hoc Chronicon, *Constantio* V. *& Constante*. At laterculus Præf. Urbi: *Decentio & Paulo*, ex parte scilicet Magnentii. Apud Holstenium τῷ Κωνσταντίου καὶ τὸ α'. scribitur. Fasti Vossiani, τῷ Κωνσταντίου καὶ τὸ α'. Rectius si scribatur νίου.

Τῷ ε'.) Leg. τῷ ϛ'. Sic enim præter Fastos, Socrates lib. II. cap. XXXII. ἐν Τριτίᾳ τῷ Κωνσταντίου τῷ ἐκτῷ, καὶ Κωνσταντίου τῷ Γάλλα τῷ δ'. Ἔτει. At pro Constantio Cæsare, *Constantem* etiam legunt aliquot Leges Cod. Theod. Victorius & Senator, ut & in aliis ejusdem Galli Consulatibus, adeo ut promiscue sic appellatum vero simile sit.

Τῷ δ'.) Leg. τῷ ϛ'. quomodo Fasti omnes, ubi Cod. Theod. Victorius & Senator pro Constantio Cæsare *Constantem* præferunt, uti monuimus.

Pag. 234. A. Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει) Perperam annus necis Magnentii his Coss. adscribitur, quæ accidit Constantio VI. & Constantio Cæsare Coss. ut est apud Socratem lib. II. cap. XXVII. & Idatium in Fastis, qui diem consignavit III. Id. Aug. contra quam Auctor Chronici qui IV. habet: *His Coss. Magnentius se interfecit in Galliis apud Lugdunum die* III. *Id. Aug. At Decentius frater Magnentii laqueo se suspendit* X V. *Kal. Sept.* Ubi Scaliger: *Valde*, inquit, *turbant illi Scriptores, dum alius Mursam in Gallia ponit*, (Socrates loco laudato) *alius Magnentium paullo temporis in ægrum Lugdunensem volasse scribit*. Atqui Auctor noster solum fugisse scribit, nec omnino abludit Orosius. Sed fidem non meretur Georgius Hamartolus, qui matrem etiam & fratrem prius occidisse scribit, tametsi Decentium Cæsarem laqueo se suspendisse mox addat: quo turpi & ignominioso mortis genere Maximianum Herculium Imp. vitam detestabilem finisse scribunt Eusebius lib. VIII. exit. Lactantius lib. de Mortib. Persecut. n. XXX. & Victor in Epitome.

Ἐν Μάγῳ Σαλίνῳ) Sic Cod. Vatican. Editio vero Scalig. Ἐν Μάρῳ Σαλίνῳ. Socrates, Μαρσιανάκῃ, ubi Codd. alii Μαρσιανάκῃ rectius præferunt. Est enim *mons Seleuci*, ut vertit Epiphanius Scholasticus, cujus loci meminit Itinerarium Hierosolymitanum. Georgius Hamartolus habet tantum ἐν Σαλίνῳ. Vide Sirmondum ad Sidonii Epist. VI. lib. V.

Edit. Paris. pag. 562.

Ἰδὼν Αὐγούστου) In hac voce, uti in Præfatione diximus, Holstenii Codex desinit, qui cætera deinceps esse Continuatoris monet.

Ἀνικήτου) Fasti Idatiani, *Arbitione & Lolliano*: alii, *Arbetione*.

Ἔναρχον) Domitianum.

Καίσαρα) Montium. De utriusque cæde agunt Ammianus lib. XXV. Philostorgius lib. III. cap. XVIII. Socrates lib. II. cap. XXVII. & alii.

Μαγνεντιάσει) Hieronymus in Chron. *sollicitatus a Constantio*, quod idem valet.

Ἐν Ἱερᾷ νήσῳ) Sic etiam editio Scaligeri. At Holstenius in Notis ad Stephanum legit ἐν Ἱερᾷ τῇ νήσῳ, aitque Auctorem Chronici id ex eorum sententia scripsisse, qui Istrum fluvium hoc loco prope Istriam alio ostio in Adriam effluere crediderant. Scymnus Chius:

——— Ὁ Ἴστρος ποταμὸς
Κατέρχεται εἰς τὴν Εὐρώπην τόπον,
Τὴν ἐκβολὴν ποιῶν τὸ μὲν πρὸς πεντίμενος,
Δυσὶ δὲ χέζόμενος, πλὴν τὴν Ἀδριάν μόνην.

Et Marcianus Heracleota, quem eumdem cum Scymno volunt quidam ex eruditis:

Ἐντεῦθεν ἐστὶν ἡ ἔξοδος εἰς τὸν Ἀδρίαν
Ἱερᾷ καλουμένην.

Ammianus lib. XIV. *in Istria prope oppidum Polam* occisum Gallum tradit. Socrates lib. II. cap. XXXIV. Sozomenus lib. IV. cap. VII. Eutropius & Idatius in Insula *Flanona*, quæ urbs est maritima Istriæ Ptolemæo & Plinio lib. III. sect. XXV. Quod vero Auctor Chronici ἐν Ἴστρῳ τῷ ποταμῷ sublatum ait, *Issam* forte intellexerit Dalmatiæ Insulam, de qua copiose egit Joannes Lucius lib. I. de Regno Dalmatiæ & Croatiæ pag. 10. ubi relegatus primo, deinde translatus Flanonam, ibi interfectus fuerit. Ἱερᾶ oppidi meminit Symeon Logotheta in Chron. MS. quod ὑπὸ Μακεδόνα conditum ait. Georgius Hamartolus in Chron. MS. ubi de cæde Galli: τοῦτον μετὰτὴν ἡμέραν ὁ Κωνστάντιος περὶ Θεσσαλονίκην αὐτὸν ἀναιρεθῆναι ἐκέλευσεν. Ubi forte leg. περὶ Φλανόνα τὴν νῆσον.

Πρὸ ε' Εἰδῶν Ὀκτωβρίων) Idatius, Ammianus lib. XV. Socrat. lib. II. cap. XXXIV. & Zosimus lib. III. scribunt Julianum factum Cæsarem VI I I. Iduum Novembrium: ex quibus emendandus Auctor Chronici. Joeles Cæsaris functum dignitate annos IV. & menses VI. ait, id est ab VI. Novembr. ad ann. CCCLV. ad id tempus quo Imperator in Gallia proclamatus est circa mensem Aprilem aut Majum anno CCCLVI.

Ἰνδ. ιδ'.) Hoc tum primum anno CCCLVI. Indictionis vox occurrit in Codice Theodosiano Lege II. de legatis, quæ ita subscribitur: X V I I I. *Kal. Febr. med. Indictione* XV. *Constantio A.* VIII. *& Juliano Cæsare Coss.* Ubi tamen legendum videtur Indictione XIIII. cum hoc anno CCCLVI. Constantius VIII. Cos. fuerit cum Juliano. B.

Τῷ ιε'.) Scrib. τῷ ιδ'. Ita Fasti & Cod. Theod.

Ἐνιαύτιον) Idatius hoc anno id refert ad Kal. Junii. C.

Τῷ αὐτ.) Leg. δ'. Sic Fasti, Cod. Theod. & Holst.

Ἐνιαύτιον) Id ipsum habet Idatius, qui hæc ad diem V. Non. Martii, seu ad V. ejusdem mensis refert, contra quam Auctor Chronici, qui ad III. Vide Constantinopolim Christ. lib. IV. sect. V. n. I.

Ἐν Ῥώμῃ) Diem notat Idatius: *Et introivit Constantius Aug. Romæ Kal. Majas, & edidit* XXXV. Ubi leg. XX. seu vicennalia.

Δενιτιανῷ) Victorius, *Titianum*: Cerealium vero Καιτιάνῳ Fasti Savilliani: Vossiani Καιτιάνῳ perperam vocant.

Σεισμὸς) Hunc terræ motum ad annum CCCLVIII. referunt Victor Schotti in Pio, Ammianus lib. XVII. Hieronymus in Chron. Socrates lib. II. cap. XXXI. & Idatius, qui diem notat VIIII. Septembr. de quo agunt præterea Libanius in Monodia, Orosius lib. VII. cap. XXIX. & alii. Vide Scaliger. ad Chron. Eusebii, & Gothofredum in Chronolog. Codicis Theod. D.

Γρατιανὸς) Aliter Idatius hoc anno quoad diem: *His Coss. natus est Gratianus filius Augusti, Valentiniani die* XIV. *Kal. Majas*.

Αὐτῷ τῷ ἔτει) Totidem habentur in Fastis Idatii, qui in mense & die processus Chronico non consentit: *Et ipso anno primum processit Constantinopolim Præfectus Urbis nomine Honoratus, die* III. *Id. Decembr.* Ita alibi semel ac iterum *Constantinopolim* pro *Constantinopoli* usurpat, vocem vero *primum*, ἐν πρώτοις, hic exponitur.

Ῥώμης) Idatius, *Præfectus Urbis*, nude, scilicet Constantinopolitanæ, ut est apud Socratem lib. II. cap. XLI. & Sozomenum lib. IV. cap. XXIII. non Romæ, ut Auctor Chronici. Hieronymus in Chron. *Honoratus ex Præfecto Prætorio Galliarum primus Constantinopolis Urbis Præfectus factus*. Vide omnino ad hunccc Chronici

locum Jacob. Gothofredum ad leg. XVI. Cod. Theod. de Prætorib.

Edit. Paris. pag. 563. Ind. γ'.) Huic Indictioni congruit Lex XI. Cod. Theod. de Curſu publ. quæ data dicitur Kal. Decembr. Ind. IIII.

Τῷ ιβ'.) Scrib. τῷ ι'. Ita Faſti omnes, & Ammianus initio libri XX. *Conſulatu Conſtantii decies terque Juliani*, &c.

Εὐδόξιος) Philoſtorg. lib. V. cap. I. Theodorit. lib. II. cap. XXVI. XXVII. & alii.

Pag. 317. A. Παρεῖχε Ἐπισκόπους κτ.) In Concilio ſcilicet Conſtantinopolitano, cui adfuere qui hic recenſentur Epiſcopi, ſub quorum præſentia ædificata eſt magna Eccleſia.

Μάξιμος, Ἀκάκιος) Ita edidimus, cum perperam ſcriptum eſſet apud Scaligerum, etiam in Cod. Vaticano Μαξιμιανοῦ. Utriuſque, Maris ſcilicet & Acacii in Concilio Conſtantinopolitano meminit Philoſtorgius lib. IV. cap. XII. & lib. V. cap. I. ut cæteros omittam, quos hic laudat Gotthofredus.

a. Ἐγκαίνια) Vide noſtram Conſtantinopolim Chriſt. lib. III. n. II.

Ἀναθήματα) Quæ ſunt totidem Conſtantii pietatis argumenta, quam cæteroquin commendant S. Cyrillus in Epiſtola ad Conſtantium de Cruce in cælo viſa Hieroſolymis, in qua *Εὐσεβέστατον* vocat, (de qua conſulendus Theophanes ad an. XIX.) Gregorius Nazianzenus Orat. I. in Julianum Aug. ubi & ejus in Catholicos pro Arianis facta excuſat, & in Orat. II. S. Ambroſius, qui in Epiſt. ad Valentinianum, Conſtantium *Auguſtæ memoriæ* vocat, Epiphanius Hær. LXIX. n. XII. ubi de Ilio Arianiſmo agit, Theophanes an. XII. & Zonaras: contra quam Lucifer Calaritanus & S. Hilarius, a quibus illius impietas mire proſcinditur Hilarius de hac in ſacras ædes munificentia: *Sacerdotes honorat, ne Epiſcopi ſint, Eccleſiæ tecta ſtruit, ut fidem deſtruat.* Infra: *Auro Reipublicæ Sanctum Dei honorat, vel detracta templis, vel publicata edictis, vel exacta pœnis Deo ingeris.* Vide Gotthofred. ad Leg. III. Cod. Theod. de Paganis.

c. Ἀρχὴ τεσσαρακοστοῦ ἔτους.) Immo V. ut obſervat Scaliger ad Chron. Euſebii pag. 256.

Μοψοκρήνῃσι) Hieronymus in Epitaphio Nepotiani, *in Mopſi viculo* mortuum ait. Ammianus lib. XXII. *Petiit per vias difficiles Mopſucrenas, Ciliciæ ultimam hanc pergentibus ſtationem, ſub Tauri montis radicibus ſitam.* Ubi ultimam ſtationem vocat, quam Auctor Chronici *primam*. Unam porro eamdemque cum Mopſueſtia hoc loco uſurpari obſervat Scaliger. Vide præterea Libanium in Orat. Funebri in Julianum, Philoſtorgium lib. VI. cap. V. Socratem lib. II. cap. ult. Sozomen. lib. V. cap. V. Theodorit. lib. III. cap. ult. Idat. in Faſt. Theophan. an. XXIV. &c.

d. Μαΐου Δίῳ) Ita Socrates, Idatius, Theophanes, Cedrenus, &c. Ammianus vero III. Octobr.

Εἰρήνην τὴν Ἐκκλησίαις) De qua Lactantius in lib. de Mortib. Perſecutor. n. I. *Reſtituta per orbem tranquillitate, proſligata nuper Eccleſia reſurgit, & majore gloria templum Dei, quod ab impiis fuerat eversum, miſericordia Domini fabricatur.* Infra: *Jam quaſi diſcuſſo tranſiit temporis nubilo, PAX jucunda & ſerena lætificat.* Cum igitur quinquageſimum Pacis Eccleſiarum hunc annum fuiſſe ait Auctor Chronici, qui eſt Antiochenorum CDX. Chriſti vulgaris CCCLXI. ſatis innuit ab Indictione Conſtantinianea, anno Antiocheno CCCLXI. Chriſti CCCXII. tum primum pacem Chriſtianorum Eccleſiis datam, quomodo ad id temporis finem Perſecutionis ſtatuit Sulpitius Severus, qui ſcribebat anno CCCC. Iccirco, inquit Scaliger lib. III. Canonum Iſagogic. veteres Codd. Canonis Euſebiani ad illum annum Conſtantini qui fuit primus Indictionis Conſtantinianæ, hæc apponunt: PAX. NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA. Quæ quidem Proſper in Chronico pariter adſcripſit. Paulus Oroſius lib. VII. cap. XXVIII. *Conſtantinus pacem Eccleſiæ poſt decem annos, quam a perſecutoribus vexabatur, indulſit.* Vide Gregor. Turon. lib. I. Hiſt. cap. XXXIV.

Μαμερτίνου) Iſtius Conſulatus meminit Ammianus lib. XXI.

Εἰρήνην τῇ Ἐκκλησίᾳ.) De qua ſuperius egimus: tum enim, ut eſt apud Hieronymum & Proſperum in Chron. *Juliano ad Idolorum cultum converſo, blanda perſecutio fuit, illiciens magis quam impellens ad ſacrificandum, in qua multi ex noſtris voluntate propria corruerant.* Eutropius: *Religionis Chriſtianæ infectator, perinde tamen ut a cruore abſineret.* Quæ ſic expreſſit Joannes Antiochenus: Εἰρήνευεν δὲ μόνον περὶ τὸν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δόξαν ἀναστέλλων, καὶ ἀνιέμενος τοῖς τὰ Χριστιανῶν μετιοῦσι δόγματα, ἐ μὴν ὅτι αἰρεῖ ἢ φονεύει τι ἐργάσεσθαι τούτου,

Διατάγματα) Philoſtorg. lib. VII. cap. I. Τοῖς Ἕλλησι δὲ προστάγματα πᾶσαν ἄδειαν παρεῖχεν, &c. e.

Γεώργιον Ἐπίσκοπον) Qui expulſo S. Athanaſio, ac deinde Gregorio in Epiſcopatum Alexandriæ ſucceſſerat, ut eſt apud Socratem lib. II. cap. XIV. XXVIII. XXIX. & alios: de cujus cæde agit idem Scriptor lib. III. cap. II. ut & Sozomenus lib. V. cap. VII. Philoſtorg. lib. VII. cap. II. Hieronym. in Chron. Theophanes anno I. &c. Vide præterea Epiphan. Hær. LXXVI. n. I.

Τῇ ἁγίᾳ Λαμπάδι.) Philoſtorg. eod. lib. cap. IV. ubi Gotthofred. pag. 316. A.

Παντρωΐᾳ) Arianæ, ut eſt apud Nicephor. lib. X. cap. XIII. Illius ſemel ac iterum meminit Philoſtorgius, Theodorit. lib. I. cap. VII. Epiphanius Hær. XXX. & Nicetas in Theſauro Orth. Fid. lib. V. cap. VII. pag. 364.

Ἐν δὲ Γαζῳ) Ex Theodorito lib. III. cap. VII.

Κυζίκου) Idem Theodorit. Nicephor. lib. X. cap. IX. Theophan. an. I. b.

Ἐν δὲ Ἐμέσῃ) Idem Theodorit. & Nicephor.

Τῇ Δανίου) Cognomento, ut eſt apud Theodorit. ſeu ἀπὸ γραμμῆς apud Nicephor. lib. X. cap. IX. Vide Henr. Valeſium ad Theodorit.

Εὐτρόπιος) Meminit Nicephorus lib. XIV. cap. LVII. alterius Euſtathii Epiphanienſis Syri, qui Chronicon ab Æneæ uſque ad Anaſtaſium Imp. conſcripſit. o.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ νέᾳ) Conſtantinopolim tum primum introivit Julianus III. Id. Decemb. an. CCCLXI. ut eſt apud Idatium. Vide Panegyr. Mamertini ſect. VI. VII. VIII. IX. Ammianum lib. XXI. Zoſimum lib. III. &c.

Πολυπράγμων) Paulus Oroſius lib. VII. cap. XXX. *Chriſtianam Religionem ante palam quam poteſtate infectatus, ut negaretur fides Chriſti, & idolorum cultui ſuſciperetur, honoribus magis provocare, quam tormentis cogere ſtuduit.* Vide quæ mox in eam ſententiam notavimus.

Εἰς συγχύσεις) Theodorit. lib. III. cap. V. Theophan. an. I.

Μελέτιος) Hunc locum laudat Henr. Valeſius ad lib. III. Theodoriti cap. IV. ubi obſervat hæc eſſe optimæ notæ, ut ex veteri quodam Scriptore deſcripta, qui Meletio haud quaquam favebat, eoque, ut conjicit, Ariano: ut ea quæ de Leontio ſupra narravit. Cæterum de Meletio conſulendi in primis idem Theodoritus lib. II. cap. XXXI. lib. III. cap. IV. Hieronymus in Chronico, & Epiphanius in Hær. LXXIII. n. XXIX. & Hær. LXVIII. Theophanes an. I. VI. Theodoſii, &c. ubi de ejuſdem Meletii Schiſmate. o.

Πολλαῖς ἐπισκοπαῖς Ἐκκλησίαις) Quam *τῶν Λευκολίθων* vocat Theodoritus lib. II. cap. XXXI. ſitam, ut ille ſubdit, *ἐν τῷ πολλῷ*, id eſt πόλει, cum Antiochia ex multis, non urbibus, ſed regionibus conſtaret, illaque eſſet antiqua, in qua ſita erat Epiſcopalis Eccleſia a S. Petro fundata, ſeu in qua is tum primum ſederat, unde Apoſtolica dicebatur, ut in Gloſſ. med. Græcit. docemus in voce Θρόνος. Certe Athanaſius in Synodica ad Antiochenos hanc Eccleſiam πολλαῖς pariter vocat. Vide Valeſium ad Theodoritum.

Βατυλλᾶς) Sozom. lib. VI. cap. XXV. Epiphan. & alii.

Προσεῦ) Sic locum iſtum emendavimus, cum editio g.

Raderi ita præferret: *Τοῦτο μὲν αἱρέσει καὶ Ἀπολλινάριος, ὡς Ἀδολεσίου δὲ τοῦ Συρίου Γραμματικοῦ φασι γενέσθαι παῖδα.* Quæ ita is vertit: *Hoc hæresi infectus fuit & Apollinaris, quemadmodum Andaloscensis Syrus Grammatici filius memoravit.* Sic infra pag. 267. A. *Πέρσαι ἐνεκάλουν Τζιδίᾳ τῷ Λαζῶν Βασιλεῖ, ὡς φονεύσαντι Ῥωμαίους.* Porro nota sunt quæ de hoc Apollinare, seu Apollinario, & ejus patre Grammatico narrant Scriptores.

Καὶ Ῥουφίνου) De hoc Consulatu ita Ammianus lib. XXIII. *Julianus vero jam ter Cos. assito in Collegio Trabea Sallustio, Præfecto per Gallias, quater ipse ampliſſimum inierat magiſtratum: & videbatur novum adjunctum esse Augusto privatum Sallustium, quod post Diocletianum & Aristobulum nullus meminerat gestum.*

Ἐστρατεύσατο ἐξαναζεύξων) Sozomen. lib. V. cap. XVII.

Pag. 237. A. Θεότεκνον) Vide Philostorgium lib. VII. capite XIII.

Ἴρων) Qui Ἴρων dicitur eidem Philostorgio loco laudato, Nicephoro lib. X. cap. XXIX. & Theophani anno III.

Θηβαίων) Philostorg. *Ἤρατό τινα ἐκ Θηβῶν τῆς Αἰγυπτίων ἐπαρχίας, καὶ εἰς Ἐπιφάνειαν τελευτᾷ*, &c. Ita Iron non fuit Thebarum Episcopus.

B. Τριβούνου) Ex Philostorgio lib. VII. cap. VI. Socrate lib. IV. cap. I. Sozomeno lib. VI. cap. VI. Eutropius: *qui tunc Domestici militabat.*

Κορνούτου) Perperam Κορνούτων cohortem habet Theophanes. Inter numeros militares non semel occurrunt in utraque Notitia Imperii *Cornuti Juniores*, & *Cornuti Seniores*.

Ἀρτέμιος) Cujus meminit Julianus in Epist. X. Ejus vero Martyrium narrant Theodoritus lib. III. cap. XVII. Theophanes anno III. Cedrenus, & Auctor Martyrii ejusdem Artemii, qui latine editus a Surio, græce habetur in Bibliotheca Regia & Colbertea, ex quo excerpsimus quæ ad illius reliquiarum translationem spectant in Notis ad Zonaræ Annales pag. 37.

C. Αἰμιλιανοῖς) Theodorit. lib. III. cap. VII. Hieron. in Chron. Theophan. an. III. Nicephor. lib. X. cap. IX.

Οὐινεμάρ) Theodorit. τῷ τῶν Θρᾳκῶν ἀνάκτι Ἀρ-χιντᾶ.

Θαλάσσιος) Theophan. an. III.

D. Δομέστικοι) Nicephor. lib. X. cap. XI.

Κορνικλείων) Κορνικλείων χώρας, quæ non alia est, meminit Theodorit. lib. IV. cap. XXVIII. ubi de S. Acepsena.

Edit. Paris. pag. 65. Pag. 238. A. Τὰ περὶ τοῦτον) Quæ deinceps hic narrantur de Juliani cæde excerpta sunt ex Joannis Malalæ Antiocheni Chronico, ex quo hocce fragmentum publicavit Eduardus Bysseus Anglus: cujus quidem Chronici editionis spem nobis fecerat in Notis ad Nicol. Uptonum pag. 75. Quod vero Malala narrat, id se hausisse profitetur ex Chronico Eutychiani Cappadocis, qui tum miles & Vicarius Numeri militaris Petronorum merebat in castris Juliani: ex quo fragmentum variantes Lectiones hic subinde adscripsimus.

Τυπτόμενος χώραν) Malala, *ἐκδεδυμένου ζώσιν.*

Μετὰ Μαρτινιανὸν, Βασιλικὸν) Vide notata ad pag. 260. E.

Παδίᾳ) Ita hoc loco præfert Cod. Vatican. Infra vero Παιονίᾳ, ubi utrobique Scaliger & Rederus Παδίᾳ ediderunt. Sed ad Lectionem Codicis Vaticani propius accedit Malala: *Ἐν τόπῳ λεγομένῳ Ἀσίᾳ, καὶ πρίσματα αὐτοῦ λάσχῃ· καὶ στενοῦται ἐξαπίνης, ἁρπάξαι*, &c. Zonaras habet Φαγίᾳ.

Καὶ οὐεῦλδων) Mal. *οὐεσλδόντου.*

Σκυθικὰ) Malala *σφαγέντα κατὰ τὰς μαχαίρας. Per ilia ictus sanguine tenus*, apud Festum Rufum. Vide Socrat. lib. III. cap. XXI.

Καὶ ἄτου) Malala: *καὶ ἄτου αὐτῷ ὄντι Ἀσίᾳ λέγεται ὄνομα.*) Ita etiam Zonaras. Vide Gothofredum ad Philostorg. lib. VII. cap. XV.

E. Ὦσα) Malala: *ἄρας τοιγαροῦν τύμπανα, ἅτινα κατὰ Δαυὶδ χαμαὶ τιζόμενα ἦσαν.*

Ἀξίου) Addit Malala, *ἔχοντος, καὶ σημαίνοντα ἐγερσιν αὐτοῦ.*

Συμπίπτουσι) Malala, *συχάζουσι.*

Πρὸ ε'. Καλανδῶν Ἰουλίων) Ita Ammianus lib. XV. Socrates lib. III. cap. XVIII. Eutropius lib. X. Idatius, & alii: perperam vero VI. Kal. Majas Farrago Alexandrina.

Δικφώνιον) Editum erat *Ἐφρωνίου.* Sed cum Interpres vertisset, *priusquam dilucularet*, ita ex Cod. Vaticano emendavimus: cum præterea hæc vox nihil sonet, & Malala scripserit, pro τῇ ἐφρωνίου, seu potius ἐφρωίου, vel certe ἐφρωσίου, de qua postrema voce agit Casaubonus in Exercitat. Baron. pag. 675.

Ὀνώρ) Malala: *ἀνί.*

Ἐνὼν λε'.) Malala: *ὢν ἐτῶν τῶν λγ'.* Natus porro legitur Julianus VI. Novembr. an. Chr. CCCXXXII. ut est in Sylvii Polemei Laterculo; mortuus vero XXVI. Junii anno CCCLXIII. Proinde vixit annos XXX. menses VII. dies XX. Vide Scaligerum ad Euseb. & Familias Byzant. C.

Ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ) Eadem paulo aliter ac fusius habentur in vita S. Basilii, Amphilochio falso adscripta pag. 181. edit. Combefisii.

Ἄγιος Μερκούριος) Vide Familias Byzantinas Juliano.

Σὺν ἡμῖν) Malala addit, *ἀποστάσεως ἡμῖν*, &c.

Τὸν ἀλάστορα) Malala addit, *αὐτῷ.* D.

Σωτῆρα) Malala, *ἀγαθὸν αὐτόν.*

Τοῦτον) Subdit Malala, *ὁ δὲ σοφώτατος Εὐτρόπιος ὁ Χρονογράφος ἱστορεῖ, τοῦτο ὑμοφύλους ἐν τῇ συγγραφῇ.* Hactenus Joannis Malalæ Fragmentum.

E. Εἰ βούλεσθε) Hæc Joviani allocutio varie a Socrate & Sozomeno refertur, tametsi eadem apud utrumque sonet. Addit Albupharajius: *Indicarunt igitur illi se jam Christianos esse, licet metu Apostatæ Religionem suam dissimulassent. Prolata ergo e gazophylacio Cruce, eam ipsis vexillum fecit.*

Ἀκάκιος) Sic Saporem vocat, cognomento Arsacem. Saporem etiam hoc loco vocat Chronicon Hebræorum editum a Genebrardo. Pag. 239. A.

Πρόβιον) Festus Rufus: *Tanta reverentia Romani nominis fuit, ut a Persis primus semper de pace haberetur.*

Σωρίου) *Post Regem apud Persas promeritæ dignitatis*, inquit Ammianus lib. XXIV.

Ἀρσακίου) Cui adjunctus fuit Sallustius Præfectus Prætorio Galliarum. Ita Ammianus lib. XXV. qui Arinthæi præterea meminit lib. XXVI. & XXVII. Is postmodum Consul fuit an. Chr. CCCLXXII. B.

Οὐκ ἀνῆλθε) Ammianus: *Nisibi cupide visa, extra urbem statim castra posuit Princeps.* Ita etiam Zosimus: ac Joannes Antiochenus biduo Nisibi commoratum scribit. C.

Ὁ δὲ Ἰουίων) Binesem vocat Ammianus.

Εἰσῆλθε τῇ πύργῳ) Ammianus: *Postridie Binenses unus ex Persis, quem inter alios excellere diximus, mandata Regis complere festinans, promissa flagitabat instanter: & Principe permittente Romano, civitatem ingressus, gentis suæ signum ab arce extulit, subinvitationem e patria civibus nuntians luctuosam.* Istius porro in adeunda civitatum ac oppidorum possessione in turribus vexilla erigendi, in adepti dominii argumentum, moris, exemplum profert apud Constantinum de Administ. Imp. cap. XLVI. ubi de Adranutzio Imperatore Constantinopolitano, ab Iberorum Principe tradito. Alia paulo sequioris ætatis suggerimus in Dissert. XXX. ad Joinvillam p. 335. 336.

Συλβανὸς Κόμης) Is *censurum defensor* dicitur Ammiano, quo loco miserabilem ac luctuosam Nisibienium ex urbe excessum describit. pag. 366.

Ὡμομαίων) Idem Scriptor: *Cumque nihil promoveretur, jurisjurandi religionem Principe desinatim pretendente*, &c. Infra: *Indignum Imperio facinus amissu perjurii fugiendi commisit.* Sed revera, ut ait Festus Rufus, *cupidior regni quam gloriæ* iis conditionibus acquievit, licet Romanæ potentiæ minus consentaneis. Excusatur tamen utcumque ab Oroſio lib. VII. cap. XXXI. Vide Procopium lib. I. Persic. cap. XVII. & Scaligerum ad Chron. Euseb. D.

Δεξαν) Quid si legatur πεξαν· voce enim latina id expressit Jovianus. Vide Glossas Basilic. in hac voce.

E. Σκυδαιν) Malim, σκυδαινε.

Μδιαν.) Leg. α'.

Ιοβιανὸν Αὐγάρου) Jovianus cum Varroniano filio Ancyræ Consul processerat, uti narrant Theophanes & Georgius Hamartolus in Chron. MS. Καὶ ἐλθὼν ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας, Τοῦτον ἀναλαβὼν σὺν τῷ ἰδίῳ υἱῷ Οὐαρρωνιανῷ Ἐπιφάνητα τὸν ἀνεψιόν, id est *Nobilissimum*, seu Cæsarem. Post excessum vero Joviani hi Coss. nominati: *Divo Juliano & Varroniano Coss.* in Leg. IV. Cod. Theod. de Jurisdict.

Δάϊτιον) Leg. Δαδάϊτιον, quomodo edidimus, tum ex Cod. Vatic. tum ex Ammiano, Joanne Antiocheno, Idatio, & aliis. Τὸ Δαδάϊτιον habet Philostorgius lib. VIII. cap. VIII.

Pag. 300. A. Πρὸ ιζ'. Καλ. Μαρτ.) Idatius XI. Socrates, XIII. Eutropius, XIV. Kal. Mart. scribunt.

Ρωμαίων) Addit Holstenius λα'.

Σαλουστίου) Is & *Secundus* dictus, Consul cum Juliano IV. erat, cum ille interiit, & Præfectus Prætorio Galliarum, de quo copiose egit Gothofredus in Prosopographia Cod. Theod. ut & Lacarrius de Præfectis Prætorio Galliarum.

. Καὶ πολλοὶ Πατρικίου) An *Expatricio* ita expressit Scriptor, an vero πολλοὶ adjecit, ut a Sallustio filio, qui perinde Præfectus Prætorio fuit, & de quo multa congerit idem Gothofredus, distingueret? Certe Patricius rursum infra anno CCCLXIX. indigitatur.

Σαλμυδήσσιν) Ita emendavimus, cum perperam Ὀλυμβήσιν editio præferret. Urbs cæterum nota, quæ Σαλμυδησσὸς & Σαλυδησσὸς Scriptoribus promiscue dicitur; de cujus Conditore ita Symeon Logotheta in Chron. MS. Σαλμυδησσὸς τῷ πρὶ Θρακῶν Βασιλεύσας, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Holstenius: Σαλμυδήσσιν hic, & ἀπὸ Σαλμυδήσσης infra legit. Sed male describit Sponius in Miscell. Eruditæ Antiquit. Inscriptionem in ejusdem urbis muris repertam, quæ docet urbem instauratam, Michaele, Theodora, & Thecla Theophili Imp. liberis imperantibus: ANANEΩΘΗ ΟΥΤΠΟ ΠΟΛΙC ΤΑΥΤΗ ΕΠΙ ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΟΔΩΡΑC ΚΑΙ ΘΕΚΛΗC ΟΥC ΕΔΙΚΑΙΩCEN ΚC ΒΑCΙΛΕΥΕΙΝ ΕΠΙ ΤΗC ΓΗC.

Τριβούνου) *Scutariorum* ut est apud Orosium. Sed de hac Tribuni dignitate, qua præ cæteris donati dicuntur Constantius Chlorus, Constantinus M. & Valentinianus, pluribus egerunt Gothofredus ad Philostorg. lib. VII. cap. VII. Henricus Valesius ad Ammian. & alii.

Ἐν Νικαίᾳ) Ammian. lib. XXVI. Eunapius in Excerpt. de Legat. Philostorg. lib. VIII. cap. VIII. Zosimus lib. III. Extr. &c.

Πρὸ ε'.) VI. *Kal* Socrat.

B. Οὐαλεντινιανοῦ) De initio Imperii Valentiniani consulendi Scaliger lib. V. & Petavius lib. XI. cap. XLIV.

Ενν. ϛ'.) Leg. ια',

Πρὸ ϛ' Καλ.) Ita Idatius: at Ammianus lib. XXVI. V. Kal. April. diebus V. post inaugurationem Valentiniani. Socrates lib. IV. cap. I.

C. Ὁ Ἀριανὸς) De Arianismo Valentis egit præ cæteris Epiphanius Hær. LXIX. n. XIII.

Οὐαλεντινιανὸς ὁ Οὐαλεντος) Nescio cur Theophanes & Georgius Monachus dicant, Valentinianum statim atque Imperium adeptus est, Gratianum filium καισαρα τῆς Βασιλείας καὶ Τριβουνον fecisse, cum utrumque falsum sit.

Ἀντιόχου) Ita Scaliger. Ἀνταρδὶς, Raderus.

D. Νικαλίαν) Sic pariter Scaliger, cum in editione Raderiana prave editum esset Σκολίαν. Νικόλαον scribit Theophanes, & Notitia Leonis Imp. Ad Nacoliam porro Phrygiæ Salutaris oppidum, captum Procopium narrant Ammianus lib. XXIII. Socrates lib. IV. cap. V. Sozomenus lib. VI. capit. VIII. Zosimus lib. IV. pag. 739. & alii.

Πρὸ ιϛ' Καλ.) Idatius in Fastis cæsum Procopium ait VI. Kal. Jul. iisdem Coss. Vide Gothofred. ad Philostorg. lib. IX. cap. V.

Ιοβιανοῦ) Ita Lex III. Cod. Theod. de Indulg. Crim. Fasti & Lex XI. eod. Cod. de Jure Fisci, *Jovino*. In Lege vero III. de Ponderat. hic Consulatus consignatur sic, *P. C. Gratiani & Dagalaifi*.

Χαλκᾶν) Saxeæ istius grandinis præter Idat. & alios meminit Albupharajius in Dynast.

E. Ἐν Γαλάταις) Ambiani, ut scribunt Hieronymus, Idatius, Senator & Jornandes: *urbe Galliarum Inter alias eminenti*, uti ab Ammiano Indigitatur. *Edit. Paris. pag. 567.*

Πρὸ ϛ' Καλ.) Ita etiam Socrates & Idatius.

Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγ.) Fasti Idatii, Laterculus Paschalis Bucherii, & Cod. Theod. *Valentiniano Not.* qui anno CCCLXVI. *Augustus* pariter inscribitur; qui non alius est a Valentiniano Valentis Imp. filio, uti exerte appellatur in Fastis MSS. Idatii eodem anno: ex quo Sirmondus *Valentiniani filium* prave ediderat, ut ab aliis observatum. Proinde is est Valentinianus Nob. P. in cujus Consulatum orationem XI. recitavit Themistius, quod multis probavit vir eruditissimus Joan. Harduinus. Istius Valentis filii, quem Galatem dictum alii scripsere, meminit Ephræmius in Encomio S. Basilii nuper edito a Joanne Bapt. Cotelerio tom. III. Monument. Eccl. Gr. Meminit etiam Theodosius Jun. Indictionis huic Consulatui respondentis, quam & *undecimam Valentiacam* vocat, in Leg. IX. & X. Cod. Theod. de Indulg. debit. quæ in annum V. Valentis inciderat, cum ab Imperatorum nominibus designarentur, licet non inchoatæ eorum temporibus.

Νικαίας) Chron. Hieronymi hoc anno: *Nicæa quæ sæpe corruerat, terræ motu everſa.* Ita etiam Albupharajius. Instaurata postmodum a Valente; siquidem huc spectant quæ habet Themistius in Orat. XI. πάλαι μὲν ἐκείνην, ὑπ' ἀνηκόων τι πρόσωπον, ὑπ' ἀνηκόων τι πρόσωπον, ὑπ' ἐνδεοῦσαν, ὑπ' ἐπικλινοῦσαν· ἐξ ἑκατὸν δὲ ἀφ' ὅτε τοῦ θείου παιδὸς, ἐξ ἧς κατεσκεύασεν ἐδάφους ἐγηγερμένην. Vide Socrat. lib. IV. cap. XI. & Sozomen. lib. V. cap. X. Atqui terræ motum hunc ad Indictionem X. referunt Theophanes & Georgius Hamartolus.

Pag. 241. A. Ραβενν) Vide Cedren. p. 310. & Symeon Logoth. in Chron. MS.

Βιρτίωνα) Infra, & Cedren. Βερτίωνα, ut & Codd. MSS. Zonaræ, uti monuimus in Notis p. 40.

F. Σαλούστιον) Illum, opinor, Sallustium, qui Præfectus Prætorio Galliarum fuit an. CCCLX. quod vox Πατρικίου videtur indicare, uti mox observavimus. Sed an alius a Sallustio, qui eadem ipsa tempestate Præfectus Prætorio fuit, vel idem fuerit, non omnino exploratum. Vide Gothofred. ad Cod. Theod.

G. Πρώτου) Sic reposuimus, cum πρωΐ esset editum. Vide Gloss. med. Græcit. in Βάϊος, & in Addit.

Σουδόνα) Constantinop. Christ. lib. II. sect. I. n. IX.

Ἀσέβειαν) Valentiniani severitatem nimiam & parcitatem, quidam crudelitatem & avaritiam interpretabantur, ait Hieronymus, & ex eo Jornandes, cum, ut ait Sidonius lib. IV. Epist. IX. *correptio non cruentans, & severitas quæ non sit tetra, sed terrica* esse debeat.

Μαρίνου) Vide Familias Byzant.

H. Τὸ τέταρτον) Scribendum τὸ τρίτον, ut in Fastis omnibus: qui error inde forte ortus, quod anno superiori Valentinianum N. P. cum patruo confuderit Auctor Chronici. Atque ita emendandus pariter Consulatus Valentiniani IV. qui postremus illius fuit. Nam quod nummus ille aureus Valentiniani, quem ex Archeio Regio inter Valentiniani Senioris Nomismata in Familiis Byzantinis dedimus, cujus aversa pars Cos. XVII. præfert, non Senioris, sed est Valentiniani III. qui cum Theodosio Jun. imperavit: cujus pars aversa ex Theodosii typario excepta est; quod non semel accidisse in Imperatorum monetis norunt qui huicce disciplinæ sua studia addixere.

Τὸ ϛ'.) Leg. τὸ δ'. ut in Fastis omnibus.

I. Αἰσυτίου) Qui Ἐκδίκιος Socrati & Zosimo: *Equitius*, Hieronymo, Idatio ex Cod. MS. Victorio, & in Cod. Theod. nuncupatur.

Γρατιανοῦ τὸ δ'.) Ita hic annus consignatur apud

at aliter in vet. Inscript. MXVIII. In Cod. Theod. In Paschali centum annorum Bucherii, & in Fastis Idatii, *Post Consul. Gratiani A. III. & Equitii.*

Οὐιδαυίου) *Vindalentium Magnum* vocat hoc loco Idatius. Vide nostram Constantinopol. Christ. lib. I. sect. XXVII. n. VIII.

Pag. 242. A. Πρὸ ε' Καλ.) Idatius, X. *Kal. Decembr. Et levatus est Valentinianus Junior Aug. filius Aug. Valentiniani ab exercitu in Tribunali die X. Kal. Decembr. in civitate Arinco.* Leg. *Acinco*, seu potius *Acuminco*, vel Aclminco, urbe Pannoniæ primæ, ut est in Notitia Imperii. Vide Sirmondum ad Sidon. in Panegyrico Majoriani v. 107.

Οὐαλεντινιανῷ τῷ Καίσαρι) Idatius, *Valentiniano Juniore Augusto.* Laterculus Paschalis centum annor. *Valentiniano Cæsare Jun.* Cod. Theod. *Valente V. & Valentiniano AA.*

Τὸ ε'.) IV. Idatius, Victorius, & Cod. Theod.

Τὸ ς'.) VI. iidem Idat. Victorius & Cod. Theod. Ita etiam Hieronymus in Epist. præfixa translationi Chronici Eusebiani, hac formula, *Valente sexies, & Valentiniano iterum.* At in Laterculo Paschali hic Consulatus sic describitur, ut est apud Senatorem: *Post Consulatum Gratiani III. & Merobaudis.* Quippe, ut est apud Hieronymum in Chronico, *quia superiore anno Sarmatia Pannonias vastaverant, iidem Consules permansere.* De Sarmatico autem bello consulendi Socrates lib. IV. cap. XXXI. Sozomenus lib. VI. cap. XXXVI. Theophanes, &c. *Edit. Paris. pag. 568.*

Νόσῳ) *Subita sanguinis eruptione, quod Apoplexia vocatur*, inquit Hieron. Vide Ammian. & alios.

Βιργιτιῶν) Rectius editio Scaligeri Βιργητιῶν: nam *Virgitio* castellum istud dicitur Idatio: *Bregetio*, Ammiano lib. XVII. & XXX. & Socrati lib. IV. cap. XXXI. Hieronymo vero & Senatori, *Brigitio*: Jornandi denique *Brigio*.

B. Ἀπωκίσατο) Quam ab urbe proscripserat conjux anno CCCLXIX.

Ἐν Σιρμίῳ) Ita Socrates lib. V. cap. II. Sozomen. lib. VII. cap. II. Idatius, Sidonius, & alii: anno demum CCCLXXIX. ut est apud Idatium.

Πρὸ ιδ' Καλ.) Socrat. τῇ ἑξαιδεκάτῃ Ἰανουαρίου.

Γρατιανοῦ ἀδελφὴν) Necdum tamen Gratiani sororem Gallam Placidiam duxerat Theodosius, cum Imperator ab eo dictus est. Vide Famil. Byzant.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει) Atqui Theodosium Constantinopolim tum primum ingressum anno CCCLXXXVIII. Kal. Decembr. tradit Socrates lib. V. cap. VI. & Idatius tum in Fastis, tum in Chronico, ubi ista scribit: *Theodosius Constantinopolim ingreditur in prime Consulatu suo, quem cum Gratiano agebat Augusto.* Paulus Orosius lib. VII. cap. XXXIV. de Theodosio: *Urbem Constantinopolitanam victor intravit*, post deletas scilicet gentes Scythicas.

C. Ἀμωρεῖς) Sic reposuimus pro ἀεριανοὺς, uti præferebat editio. Cur vero istius ævi Ariani ἑτερουσιανοὶ appellati fuerint, docemus in nostra Constantinopoli Christ. lib. II. sect. XVI. nu. XXXVIII. & in Gloss. med. Græcit. ubi hic locus ex miraculis SS. Anargyrorum n. 17. addendus: ἀνὴρ τις τῶν ἐξ Ἑτερουσίων καυμαίχων αἱρέσεως, &c.

Τὰ ἱερὰ μέσον ἑλκύσας) Paulus Orosius lib. VII. cap. XXVIII. *Tum deinde primus Constantinus justo ordine & pio vicem vertit edicto: siquidem statuit citra ullam hominum cædem Paganorum templa claudi.* Extat Constitutio Constantii Imp. qua idipsum sanxit, in Leg. III. Cod. Theod. de Paganis.

Κατέλυσεν) Iisdem verbis hæc habet Prosper Pithœanus anno VIII. ejusdem Theodosii: *Apud Alexandriam templa destructa, in quibus Serapis antiquissimum & notissimum templum, quod quasi quadam columna quasi ruentem sustinebat idololatriam.* Vide Socrat. lib. V. cap. XVI. XVII. Sozomen. lib. VII. cap. XV. XXII. XIX. Theophan. ann. XIII. &c. Theodosii exemplum exinde secutus est Honorius filius. Sanctus Augustinus lib. XVIII. de Civitate Dei cap. ult. *In civitate notissima & eminentissima Carthagine Africa Gaudentius & Jovius Comites Imperatoris Honorii XIV. Kal. April. ann.* CCCXCIX. *falsorum Deorum templa everterunt, & simulacra fregerunt.* Idatius eod. anno: *His Coss.* Manlio & Theodoro, *templa gentilium demolita sunt, Jeviano & Gaudentio Comitibus.* Et idem Prosper anno IV. Arcadii & Honorii: *Toto orbe Romano antiquæ superstitionis fana, templa, delubra, si quæ tum restabant integra, præcepto Magistratuum destrui jussit.* Denique Mellitus in brevi Temporum Expositione MS. *Gentium quoque templa per totum orbem, jubente Theodosio, eodem tempore subvertuntur: nam adhuc intemerata manebant.* Edicto siquidem statuerat Constantinus citra ullam cædem hominum Paganorum templa claudi, ut ait Anonymus Valesianus.

Βαλσαμὼ) Thomas Reinesius lib. I. Var. Lect. cap. XXV. hunc locum expendens, pro Βαλσαμὼ, legendum Ζεὺς existimat. Holstenius vero in Notis ad Stephanum, id vocabuli pro Numine aliquo accipi subodoratur, & in eo latere nomen *Bel*, vel *Baal*, seu Solis putat: *Belenî* forte *Apollinis*, cujus mentio occurrit in veteribus Inscript. pag. XXVI. & XXVII. ita ut legendum sit Βελησὼ. Nam urbem Heliopolitanam Soli sacram fuisse ipsa prodit nomenclatura. Sed & *El*, & *Bel*, & *Belathen*, Chaldæos & Babylonios, quem *Baal* Phœnices & adjacentes populi vocarunt, dixisse, pluribus observat Seldenus in Syntagm. II. de Diis Syris cap. I. Certe apud Hesychium, Βὴλ, βῆλος & αὐὴλ exponitur. Damascius in vita Isidori pag. 1049. apud Photium, Phœnices & Syros Saturnum *Ei*, *Bel*, & *Bolathen*, seu forte *Belathen* appellasse scribit. Tradit præterea Heliopolitas coluisse Γωνιὸν, erecta quadam Leonis forma in templo Jovis: sub cujus nomine Solem coluisse Assyrios docet Macrobius lib. I. Saturnal. cap. XXIII. *Quem*, inquit, *Dia Heliopoliten cognominant, & maximis cerimoniis celebrant in civitate quæ Heliopolis nuncupatur.* Templi Apollinis, *qui idem atque Sol est*, inquit Macrobius, in eadem civitate meminit rursum Damascius p. 1054. Sententiam denique Holstenii fulcit Herodianus lib. VIII. quo loco ait Crispinum virum Consularem Oraculum Ἐπιχωρίου Θεοῦ consuluisse, ubi addit, Βέλον δὲ καλοῦσι τοῦτον, οὐχέλιον δὲ ἑρμηνεύοντες, Ἀπόλλωνα αὐτὸν ἡγοῦνται. Quinetiam omnes Deos *Baal* appellatos a Tyriis, Sidoniis & Ammonitis. Sed cum attributo obtervat Scaliger in Notis ad Fragmenta Græcor. Scriptor.

Τριλίβῳ) De hac voce multis agimus in Glossar. mediæ Græcitatis. Lege hic in vers. *Trilibo*.

Καὶ ἐνίοις Ἐκκλησίαις Χριστιανῶν) Exempla alia templorum Paganorum in Christianorum Ecclesias conversorum præ cæteris habent idem Chronic. an. VIII. Zenonis, Epiphanius, ubi de Hadriano, seu templo Hadriani Imp. Alexandriæ in ædem Sacram converso a Constantino Imp. de nomine Gregorii Meletiani appellato, Procopius lib. I. de Bello Pers. cap. XVII. Evagrius lib. I. cap. XVI. Theophanes anno XII. Justini, &c. ut paulo recentiores omittam. Sed de hoc more consulendus in primis Avitus Viennensis Epist. VI. & ad eam Sirmondus. *pag. 569.*

Τὸ ε'.) Fasti omnes V. In aliquot Legib. Cod. Theod. legitur hoc anno: *P. C. Ausonii & Olybrii.* D.

Τῷ Δεκίῳ) Sic infra in Zenone. Vide Constantinopolim Christ. lib. II. sect. I. n. V.

Σωσθενίου) Ita Victorius, & Fasti alii: at Fasti Vossiani, Marcellinus Comes & Prosper edit. Pontaci, loco *Sposthenii*, *Evagrium* legunt. Vide Pagium in Dissert. Hypat. in Proleg. n. XXVII.

Τῷ τριακοστῷ, &c.) Ex veterum scilicet Patrum sententia, qui Christum XXX. ætatis anno passum censebant, ut non semel apud hunc Scriptorem observare est. Vide Grandamic. part. III. Chronol. Christ. p. 118. E.

Ἀστυρίου) Ita editio Scaligeri, Fasti Vossiani, Paschasinus Episcopus Lilybitanus in Epist. ad S. Leonem, & Victorius. At Marcellinus Comes, Idatius, Prosper, Senator, Latercul. Paschalis, & Cod. Theod. Ἀστερίου. Quædam vero Leges *Pag. 243. A.*

ejuſdem Codicis P. C. *Syagrii & Eucherii* habent. Syagrio vero notam iterati Conſulatus addit Chronicon, cum abſit in Faſtis omnibus, & in Cod. Theod. quaſi idem fuerit Syagrius iſte cum proximo. Verum is qui cum Antonio Conſulatum geſſit, *Afranius Syagrius* vocabatur, ut Auctor eſt Sidonius lib. 1. Epiſt. VII. ubi conſulendus Sirmondus.

Μεροβάυδε) Faſti Voſſiani, Idatius, Senator, & Cod. Theod. *Merobaude* II. & *Saturnino*. Latercul. Paſchal. *Saturnino & Syagrio*.

Ἐπὶ τούτων, &c.) Socrat. lib. V. cap. X. Sozomen. lib. VII. cap. XII. Marcellin. Proſper, Idat. &c.

Ἐν τῷ τρισ. τὸ Ἑβδόμῳ) Marcellinus, VII. *ab urbe milliario*. Vide Diſceptat. noſtram de Hebdomo num. VIII.

Ῥεχιμέρη) Qui *Rikomeres*, Idatio: *Richomeres* Ammiano, Marcellino, & aliis: *Rechimer*, Proſper, Senatori, &c. *Richimer*, Gregorio Turonicitur. Vide Socrat. lib. V. cap. XII.

Ὀνωρίου) Ita Socrates loco proxime laudato, Marcellinus Comes, & Idatius.

Βαύτωνος) Holſten. Βαύδωνος.

Πρώτῃ γαμέτῃ) Immo ſecundam: adepto enim Imperio, & anno poſt extincta Flaccillam priorem uxorem, Gallam Placidiam Valentiniani filiam uxorem duxit Theodoſius. Marcellinus Comes: *Galla Theodoſii Regis altera uxor bis Coſſ. Conſtantinopolim venit*. Vide Familias Byzant.

C. Ὅλυμπ. Πλακιδίας) Conſtantinopolis Chriſt. lib. II. ſect. VI. n. I.

Δεκτίρᾳ) Leg. Πρωτίρᾳ. Fuit enim, ut dixi, Flaccilla prima Theodoſii uxor.

Κτίζει Φλαγγιλλανοῦ) Conſtantinopol. Chriſt. lib. II. ſect. V. n. III.

Κωνσταν.) Ita Marcellinus. Idatius, *Nobiliſſimo*. Cod. Theod. NB. P. id eſt, *Nobiliſſimo Puero*, quæ idem ſonant.

Τὸ δ'.) Leg. γ'. ex Faſtis: is enim eſt Conſulatus Valentiniani cum Eutropio, ut eſt in Idatianis, & in Leg. VIII. Cod. Theod. de Indulg. debit. qui in XIV. Indictionem cadere dicitur. Quæ quidem Indictio *prima* dicitur in Lege III. eodem tit. ab aliis XV. Ita Indictio quæ in Honorii VII. & Theodoſii II. Conſulatum incidit in dicta Lege VIII. *quarta*: in Lege IX. & X. infra a Theodoſio Juniore *quinta*: ab aliis *ſexta* appellatur. Quæ quidem ita conciliare conatur Jacob. Gothofred. ad d. Leg. VIII. ut *Italica Indictio* ab anno CCCXII. ducatur: Karthaginienſis Africæ Proconſularis ab anno CCCXIV. Africæ Dioeceſeos denique ab anno CCCXV. Quam quidem Indictionum varietatem ab Imperio Valentiniani & Valentis in Cod. Theod. obtinere idem obſervat. Vide Scaligeram lib. V. de Emendat. Temp. p. 504.

D. Ἐτῶν) Errat Auctor Chronici, ut & Symeon Logotheta in Chron. MS. cum ajunt Honorium Romæ a patre levatum Auguſtum hoc anno, quo ſcilicet Theodoſium Romam dumtaxat veniſſe, & congiarium populo dediſſe, narrant Marcellinus Comes & Idatius. Quippe Theodoſio III. & Abundantio Coſſ. Honorium in eodem loco, quo fratrem ejus Arcadium, id eſt ſeptimo ab Urbe milliario, Cæſarem demum dictum a Theodoſio parente, ſcribit idem Marcellinus.

Νεωτερίαν) Ita etiam editio Scaligeri: ſed Faſti omnes *Neoterium* vocant.

E. Τὸν πρωτόκλιτον) Hoc loco Auctor tangit Hiſtoriam primæ Inventionis Capitis S. Joannis Baptiſtæ ſub Theodoſio M. quam etiam narrat Sozomenus lib. VII. cap. XXI. licet vix hanc agnoverit Græcanica Eccleſia, ſed alteram quæ Marciano imperante contigit, de qua agit idem Scriptor Chronici anno III. ejuſdem Auguſti, & tertiam quæ Comanis, unde in urbem Conſtantinopolitanam translatum ajunt, atque ex ea Ambianum Picardiæ Metropolim, poſt captam a noſtris Conſtantinopolim, ubi hodieque colitur ac conſpicitur, carne & facie nigricanti, quemadmodum deſcribitur a Theodulo, ſeu Thoma Magiſtro, in Homilia inedita in eumdem S. Joannem Baptiſtam, uti prout indubie illud Conſtantinopoli viderat, hiſce verbis ex Cod. Reg. excerptis: κἀγὼ γὰρ αὐτῷ τραχὺς καὶ δύσκρις, ἡ σάρκωσις, καὶ ῥύσις πολλὴ, ἐγὼ δὲ πολὺ τετύφωμαι κατασκευῇ, ἀλλ' ἐκεῖνα τοίχος διαλλάσσει, ὡς καὶ ῥᾳδίως ἐντεῦθεν ἀφεῖναι δακτύλους δυσὶν. Πρόσωπον ἔστιν μέλαν τοσοῦτον ὑπωπιῶν πλησίον, τοῖς τε σπυρίοις τοῦ ἥλιος βολαῖς, τοῖς τε ἐξ ἀέρος καὶ ἰσχνὸς ἐμβολαῖς, ἄστερ ἐξ ὑγρᾶς, καὶ πανταχόθεν μετεωρισθείσης τῆς φορμικῆς ὑγρότητος, κατακλυζούσης αὐτῷ ὑπὸ τὸ ἄχρι ἀέρος, καὶ τῆς ὑπερφυοῦς ἀτροφίας, ὑπολὴ μηδὲ ὕπερ ὀστέοις, ἀλλ' ἢ τροφῆς μηκυνομένης χυλοῖς. Verum primam iſtam ſub Theodoſio factam S. Præcurſoris capitis Inventionem aliquatenus firmare videtur Severianus Gabalorum Epiſcopus, quem ab Joanne Chryſoſtomo, & Arcadio Imp. ad ſermones habendos in Eccleſia Conſtantinopolitana ſæpe invitatum ſcribit Gennadius. Is enim in Homilia in S. Crucem ita loquitur: ἐλθόντων λοιπὸν ἐπὶ τὸν ἐκεῖθεν ἡμῶν τύραννον ἰχθύος τὸν καὶ δι' ἡμᾶς πολλὰ δίκτυα, ἐξ ὧν ἐκλείσας τοῖς ἑαυτοῦ τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν παγίζοντα· Ἰωάννην λέγω τὸν Πρόδρομον καὶ Βαπτιστὴν τοῦ Χριστοῦ λύσαντα ἡμᾶς σήμερον τῷ λόγῳ τῶν μυστηρίων. Quæ quidem ſpectare videntur caput S. Joannis Baptiſtæ ſub eam tempeſtatem allatum, & in urbe Conſtantinopolitana cultum & aſſervatum: tametſi id ex verbis Severiani non poſſe omnino colligi fatendum ſit. De hac porro triplici ſacri Capitis Inventione Tractatum olim edidimus.

Ἐν τῷ λεγομένῳ Ἑβδόμῳ) Rectius Sozomenus lib. VIII. cap. XV. πρὸς τῷ Ἑβδόμῳ, ut *Καίσαρα τὸ Τεσσαρακαιδέκατον πρὸς τῷ Ἑβδόμῳ* eſſe dicitur apud Niceph. Call. lib. XVIII. cap. XLI. id eſt juxta Palatium Hebdomi, de quo agimus in Conſtantinopol. Chriſt. & in Diſcept. de Hebdomo Conſtantinopolit.

Θεοδοσίου τὸ γ'.) Ita Faſti & Canones Africani c. 33. Perperam Idatiani Faſti MSS. *iterum* præferunt. Pag. 244. A.

Καὶ Ἀβουνδαντίου) De hoc Conſulatu agit Sirmondus ad Sidon. in Panegyrico Anthemii, initio.

Πρόκλου) *Proculus*, filius Tatiani Præfecti Prætorio, qui Præfecturam urbi geſſit anno CCCXCIX. ut ex Leg. XXV. Cod. Theod. de Operib. Publ. & Leg. IX. de Annonis civic. colligitur. Vide Zoſimum lib. IV. p. 769.

Ἐν Συρίᾳ) De Sycis copioſe egimus in Conſtantinopoli Chriſt. lib. I. ſect. XXII.

Θεοδοσιακὸν φόρον) Ibid. lib. I. ſect. XXIV. num. IX.

Διγένην) Nemo non videt legendum Εὐγένην. Vide Idatium anno CCCXCII. Socratem lib. V. cap. XXIV. Claudianum in Conſulat. Olybrii & Paulini, &c. 81

Τῷ τρίτῳ) Immo anno proxime ſequenti: quippe Socrates lib. V. capit. XXVI. & alii recte mortem Theodoſii ad Conſulatum Olybrii referunt.

Lδ. ε'.) Hæc Indictio in Leg. III. Cod. Theod. de Indulg. debit. *nona* dicitur: quam inde Italicam vocat Jacob. Gothofred. uti ſupra obſervatum.

Γάινας) Cum Eudoxia Bautonis Francl Proceris & Col. filia. Vide Famil. Byzant.

Τὸ σκλάβινον) Ita Marcellinus. Socrat. lib. VI. cap. I. περὶ τῶν ἐγκλείστων τῷ Νομαδικῷ μέρει. Vide Theophan.

Γοτθικοὶ) Philoſtorg. lib. XI. cap. III. Socrat. lib. VI. cap. I. Sozomen. lib. VIII. cap. I. Marcellin. &c. C.

Δημοσίου Ἀραδωνίτου) Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. XXVII. n. IX. D.

Ὅλων τῶν Μαγίστρων) Conſtantinopol. Chriſt. lib. II. ſect. VII. n. II.

Εἰσὶν) Deſcriptum legitur ex prima operum Oecumenii editione: Martyrium S. Pauli Apoſtoli, quod Romæ ſubiiſſe dicitur anno a Paſſione Chriſti XXXVI. III. Kalend. Jul. XXIX. Junii, LXIX. a Chriſti Nativitate. Tum additur, *Ἐτῶν δὲ τῶν χρόνων ὧν ἐξ οὗ ἐμαρτύρησεν τετρακόσια τεσσαράκοντα ἐπὶ μίαν τῶν τριῶν τούτων Τριάδων, τετάρτου μὲν Ἀρκαδίου, τρίτου δὲ Θεοδοσίου, τῶν δύο ἀδελφῶν Αὐτοκρατόρων*

Edit. Pariſ. pag. 570.

Αὐχένιον, ἐπάτευε Ἰνδικτιῶνος τῆς πεντεκαιδεκατηρίδος τὸ ἐννεάδα, μηνὸς Ἰουνίου εἰκοστῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ. Quin hocce breve Pauli Martyrium Auctor Chronici respexerit, cum hæc scripsit, nullus fere dubitaverit, cametsi in mensis die, qui revera non est XXVIII. sed XXIX. Junii, & in annorum summa quam CCCXXXV. plenorum esse ait, cum hocce Martyrio non consentiat, ubi CCCXXX. dumtaxat esse dicitur, ex quo S. Paulus Martyrio vitam finivit, anno scilicet a Christi Natali LXIX. quo accidisse conveniunt Scriptores omnes: a quo quidem Natali ad hunc Consulatum vulgo putantur anni CCCXCVI. Nam si LXIX. addantur CCCXXX. erit annus CCCXCIX. Si vero CCCXXXV. fiet annus CCCCIV. quæ quidem minus invicem cohærent cum ab anno LXIX. ad annum CCCXCVI. fiant dumtaxat anni CCCXXV. Unde pro ϞΛΓ'. legendum ϞΛΔ'. recte ad oram Codicis sui adscripserat vir doctus. Observandum interim in Martyrio S. Pauli Consulatum Arcadii IV. & Honorii III. in Indictionem IX. cadere, quam in Consulatum Olybrii & Probini referre Codicem Theodosianum supra notavimus.

I. Θεοδώρου μόνου) Ita Cod. Theod. Fasti vero Idatiani *Manilium*: Senator *Mallium* vocant. Fasti Vossiani hoc anno Coss. habent *Eutropium & Theodorum: Marcellinus Comes Manilium & Eutropium*, ubi hæc subdit: *Hic Eutropius omnium spadonum primus atque ultimus Cos. fuit*. Quo quidem eodem anno interfecto, ac ejus nomine e Fastis erasо, ut scribit Joannes Antiochenus, solius Collegæ nomen mansit; qui *Mallius Theodorus* vocabatur, ut est in Chronico Prosperi, *Mallio Theodoro V. C. Cos.* Unde duos Coss. alii perperam confecere. Codex Canon. Afr. c. LVI. *P. C. Honorii Aug.* IV. & *Eutychiani V. C.* hoc anno habet. *Edit. Paris. pag. 114.*

Στελίχωνος) Ita *Stelichonem* vocant Olympiodorus, Zosimus, Joannes Antiochenus, & Idatius, quem cæteri *Stilichonem*. Pag. 249. de

Νωνῶν) Sic hæc vox semper scribitur in Laterculo Paschali Hippolyti, ubi vox ϕρί, per Π cum P transverso designatus, ut in Christi monogrammate.

Ἐκκλησίαν τῶν Γότθων) De qua Theodorit. lib. V. cap. XXX. Eumdem Scriptorem vide c. XXXII. & XXXIII.

Ἐν τῷ Λαυρεντιακῷ) Constantinopol. Christ. lib. I. sect. XXIV. n. XV.

II. Φλαβίτα) Sic Codex Canon. African. c. LXV. Sed leg. ex Cod. Vatic. Φλαβίτου. Ita Sozomenus lib. VIII. cap. IV. Marcellinus Comes, Prosper, Victorius, Idatius, &c. quibus *Fravita*, vel *Fravitta dicitur*. Sic etiam Lex III. Cod. Theod. de Equor. Collat. ubi Indictio XIV. notatur, more Africanæ Diœceseos, contra quam hic & apud Marcellinum lib. XIV. *Fravitus* nuncupatur a Socrate lib. VI. cap. VI. In aliquot vero aliis Legibus Codic. Theod. hic Consulatus ita consignatur: *P. C. Stilichonis & Aureliani*. In Codice vero Canonum African. c. LVI. *P. C. Stilichonis V. C.*

Γαϊνᾶ) Philostorg. lib. XI. cap. ult. Socrat. lib. VI. cap. VI. Sozomen. lib. VIII. cap. IV. Marcellin. Theophan. an. VIII. Cedren. p. 327. &c.

Ἐφυπάτευσε) Theodosius Junior: Socrat. loco laudato, & Marcellinus Comes.

C. Εἰς τὸ Ἐβδόμον) Marcellinus: *In loco qua pater patruusque suus Cæsar levatus est*. Addit Prosper, VII. *ab urbe milliario*. Vide Disceptat. de Hebdomo Constantinopolit.

Ῥωμυλίου) Edit. Scalig. Ῥωμιλίου. Fasti Vossiani & Holstenius, Ῥωμιλίδου. Codex Canonum African. c. XC. Ῥωμυλίδου. Fasti alii *Rumoridum* vocant.

Πρὸ δ' Ἰδῶν Φεβρ.) Marcellin. III. *Id. Febr.*

Ὀνωρίῳ Αὐγ.) Honorium VI. Coss. absque collega habent Canones Afric. can. XCII.

D. Ἐξωΐδου) Marcellin. Comes, Socrat. lib. VI. cap. XVI. Sozomen. lib. VIII. cap. XXIV. Zosim. lib. V. &c. Vide præterea Petavium lib. XI. de Doctr. Temp. cap. XLVII. & Chronolog. Cod. Theod.

Ἐκάη ἡ μεγάλη Ἐκκλ.) Constantinopolis Christ. lib. III. sect. III.

Σωὶ τῷ Σουήβῳ) De qua æde agimus ibid. lib. II. sect. IX. n. I.

Ξυλοκερκιτῶν) De hac voce ibid. lib. II. sect. I. n. XVI. & lib. III. sect. III.

Ἀρσάκιος) Ita reposuimus cum Scaligeri Edit. cum Raderus Οὐρσάκιος edidisset. Vide Leg. ult. Cod. Theod. de His qui super Relig.

Πρὸ ϛ' Καλ.) Atqui, inquit Petavius loco laudato, Feria II. non Dominica illo die fuit: proinde legendum censet, πρὸ ϛ'. Καλ. Ἰουλίων, v. *Kal. Jul.*

Χάλαζαι) De hac insolenti grandine agunt etiam Philostorgius lib. XI. cap. VII. Socrates lib. VI. cap. XIX. & Sozomenus lib. VIII. cap. XXVII. Vide Petavium loco laudato. Hic porro Scaligeri editionem sumus secuti.

Καμίνου) Philostorgius: Ἐδὲ καὶ χάλαζα μείζων ἢ κατὰ χειμῶνα πεπτωκὼς γῆς κατατέτροχε, καὶ ἐκτὸς ἐγγεγράφθαι λιτρῶν ἑπτακοσίων βάρος.

Παρασκευῇ) De die quo hæc grando cecidit non consentiunt Scriptores. Socrates loco laudato id contigisse ait XXX. Septembris hoc anno, quarto-que post die Eudoxiam e vita excessisse. Nec dissentit Sozomenus, scribens pariter quarto ab hac grandine obiisse eamdem Augustam. Auctor vero Chronici scribit grandinem istam decidisse mense Hyperberetæo, seu Octobri, mortuam vero Augustam eodem mense, pridie Nonas, seu VI. Octobris, feria V. Unde conficit Petavius, siquidem grando ista ceciderit mense Octobri, uti vult idem Scriptor: atque adeo ante mortem Eudoxiæ, id accidisse feria VI. non potuisse, nisi per Παρασκευὴν intelligatur Sabbatum, id est Παρασκευὴ τῶν Κυριακῶν· isque dies primus fuerit mensis Octobris, quod vix quispiam existimaverit. Verum si grando ista Feria VI. ceciderit, dicendum cum Socrate & Sozomeno revera cecidisse ultimo Septembris die, quo fuit feria VI. in eoque errasse Auctorem Chronici, ut & forte in die obitus Eudoxiæ, quam VI. Octobris decessisse ait: contra quam Socrates, qui quarto a grandine hunc contigisse tradit. Vide Grandamicum parte III. Chronol. Christ. p. 126.

Πρὸ δ' εἰδῶν) Leg γ', vel ἡμέρᾳ γ'. E.

Στελίχωνος) Ad hunc secundum Stilichonis Consulatum pertinet illius Diptychon Consulare, a nobis explicatum in Gloss. med. Gr. in v. Κόμης τῶν σκόλων. De Anthemio autem Stilichonis collega consulendus Sirmondus in Notis ad Sidonium in Paneg. Anthemii V. 94.

Πρωτοβίου) Constantinopol. Christ. lib. II. sect. VI. n. I. pag. 138. *pag. 572.*

Ἐμβολαὶ) Quibus instaurandis mox incubuit Arcadius sub mensem Novembr. ut colligitur ex Leg. XLV. & seq. Cod. Theod. de Operib. Publ.

Χαλκοῦ στοᾶς αὐλῆς) Constantinopol. Christ. lib. I. sect. XVIII. n. III. Pag. 246. Ac

Ἀνθεμίου) Cujus passim mentio apud Chrysostomum, Synesium, Sidonium, Socratem, & alios.

Αἰμιλιανοῦ) Istius Æmiliani Præf. Urb. hoc anno mentio est in Leg. XLIV. XLV. & XLVI. Cod. Theod. de Oper. Publ.

Ἰνδ. ϛ'.) Indictio IV. notatur in Leg. VIII. Cod. Theod. de Indulg. debitor. more Karthaginensi, uti vult Gothofredus.

Καισαρωνίου) Marcellin. Comes. Quippe anno CCCCII. Januarii X. a patre Imperator dictus est.

Σεισμῷ) Duo potissimum terræ motus contigere Constantinopoli, Arcadio imperante, anno scilicet CCCXCVI. de quo Marcellinus Comes: *quo & cælum ardere visum est*, adeo ut ex ille terræ motus, de quo Augustinus lib. de Excidio Urbis Romæ cap. VI. in quo *videbatur horrenda flamma pendere, nec odor sulfuris deerat*. Et Paulus Orosius lib. III. cap. III. *in quo desuper defusa cælitus flammæ pendere visa est*. Alter est cujus hoc loco meminit Auctor Chronici. Nam terræ motus ille ingens, de quo Evagrius lib. I. cap. XVII. videtur pertinere ad annum XXX. Theodosii Jun. cujus etiam meminerunt Theophanes, Cedrenus, & alii. B.

Τὸ κιονίον τῆς χαλκῆς) Constantinopol. Christ. lib. II. pag. 115.

Κυνίγι-

Κανιτολιν) Ibid. lib. IV. sect. VIII. n. V.
Κανιτολίω) Ibid. lib. II. sect. IX. n. II.
Ανεβιδηρα) Ibid. lib. II. sect. I. n. II.
Πανταιρηνον) Ibid. lib. II. sect. I. n. II.

Μονάξιε) Monaxii Præfecti Urbi sub ann. CCCCVIII. & CCCCIX. non semel mentio occurrit in Cod. Theod. qui postea Præfectus Prætorio & Cos. fuit.

Διὰ τῶν ἐπάνω) Huc pertinet Lex I. Cod. Theod. de Frum. urbis Constantinopol.

Τῶν Δομνίνου ἐμβόλων) Constantinopol. Christ. lib. II. sect. VII. n. VI.

C. Οὐικεντίου τὸ τρίτον) At is dumtaxat postmodum Consul fuit, anno scilicet Chr. CDX.

Συνέσιος) Delenda vox καὶ, tametsi ita præferat Cod. Vatic. καὶ Συνέσιος. Synesius quippe Comes Sacrarum Largitionum fuit sub Theodosio Jun. ut ex Leg. X. Cod. Theod. de Curiosis colligitur.

Ονωρίου τὸ δ'.) De hoc Consulatu egit Sirmondus in Notis ad Sidonii Epist. IX. lib. V. & ad Panegyr. Aviti, initio.

Αυκίῳ μόνῳ) Ita Marcellinus & Prosper. Fasti Vossiani: Λουκίου τοῦ λαμπροτάτου. Victorio & Senatori *Luciano dicitur*. At Idatius & Leges Cod. Theod. ita nunc Consulatum consignant: *P. C. Honorii* VIII. *& Theodosii* V. *Lucio Cos.*

Κωνστάντιε) Sic etiam Fasti Vossiani, Marcellinus, Victorius, Senator, & Cod. Theod. Idatius vero & Prosper. *Constantio V. C.* Holstenius Κωνστάντιος & Κώνστας legit, atque sic scriptum in Cod. MS. Themistii monet. Ita etiam in Fastis Vossianis. Constantium Consulem jam antea designatum Ravennæ: Constantem vero Constantinopoli processisse scribit Olympiodorus.

Πουλχερία) Marcellin. *Pulcheria Theodosii soror Augusta appellata est*. Ita vocem ὑπερηνίαν, quæ *Nobilissimam* sonat, reddit. Vide Gloss. med Græcit. Vox porro Αὐγούστα abest a Scaligero.

D. Κωνσταντίλλε) Totidem verbis habentur supra anno CDVII. quo revera exacta Theodosii Jun. Quinquennalia: quæ quidem verba perperam rursum in hunc annum sunt illata etiam in Vatic. Cod. Neque enim Δεκεννάλια emendandum, cum ea Decennalia non hoc anno, sed anno CDXII. ediderit Theodosius, ut scribit Marcellinus Comes.

Θεοφανοῦς) Ita Cod. Vatic. Sed leg. Θεοφάνειας. Vide Famil. Byzant.

Παρανδῆ) Quæ vox, hic & infra in edit. Scalig. per παρα cum linea supra exprimitur.

Ατανούλφου) Ἀδάουλφος Olympiodorus, qui & ejus cædem refert. *Ataulfum* vero vocat Chron. MS. Idatii, cui tum nupta erat Placidia Theodosii M. filia, & cui *Cæsareæ* cognomentum datur in vet. Inscript. apud Sponium in Miscell. Eruditæ Antiq. sect. V. pag 159. Vide quæ de hoc *Ataulfo* commentatur Carellius lib. III. Rerum Occitanar.

Pag. 247. A. Τῷ ἐντὸς ἔτει) Constantinopol. Christ. lib. III. sect. III.

Πρὸ ϛ'.) Leg. δ'.

Ἐν βυρίχαλλε) Id est in curru tracto a *burichis*, seu equis. Ita enim hæc vox capienda, *more scilicet Episcoporum Urbis Regiæ*, cum Patriarchæ in publicis litaniis seu supplicationibus, curru vehi solerent, ut pluribus doculmus in Discept. de Hebdomo. n. 19.

Οὖρσε) Cujus mentio in Leg. I. Cod. Theod. de Decur. & Silent. Leg. CLXXX. de Decurion. & Leg. II. de Frumento Urb. Constantinopol.

Edit. Paris. pag. 373. Αὐρηλιανοῦ) Idem qui cum Stilichone Cos. fuit, bisque Præfectus Prætorio, ut hic indicatur, ac primum anno CCCC. ex Lege IV. Cod. Theod. de Legit. Hæred. & ex Leg. I. Unde liberi: deinde hoc anno CCCCXV. Sed & tertio Præfecturam Prætorio gessisse indicat Epigramma XVII. lib. IV. Anthol. cap. IV. Vide Philostorgium lib. IX. cap. VI. & Synesii Epistolas.

Πορφυρᾶ λίθου) Constantinopol. Christ. lib. I. sect. XXIII. n. VI.

C. Αὐτοῦ Ἡρακλείας) Eo mense Heracleæ egisse Theodosium testatur etiam Lex XI. Cod. Theod. de Indulg. debit.

Κωνστάντιον) Fasti Vossiani, & Κωνστάντος. Sed leg. ex Fastis omnibus, Κωνστάντιε.

Σεισμοῖς) Insignem terræ motum anno post eclipsin D. Solis, quæ anno X. Theodosii Jun. accidit, adscribit Philostorgius lib. XII. cap. VIII. proinde anno XI. ejusdem Augusti, Monaxio & Plintha Coss. quo etiam multas Palæstinæ civitates terræ motu collapsas scribit Marcellinus Comes, cui consentire videtur Idatius: *His Coss. Sanctus Joannes Hierosolymorum Episcopus, qui supra, Epistolam dirigit per Ecclesias orbis terrarum, quæ habetur de signis terroribusque divinitus perpetratis*. Ubi per *terrores*, terræ motus innui docet Chrysostomi Homilia εἰς τὸν σεισμόν, edita a Combefisio, ut infra observamus ad pag. 252. Extat in Euchologio Goari pag. 786. κατὰ τὸν σεισμὸν σωσμοῦ. Nicephorus Gregoras lib. II. Hist. c. VII. ἦσαν γὰρ οἱονεὶ ὑράσεις μὲν διάφοροι διάδην τοῖς ἀνθρώποις ἐπισκήπτουσαι τοιαῖσδε, λιμοῦ, φημὶ, καὶ φθορᾶς, ἑτέραι δὲ τοιαῖσδε, ἐπέχουσι δὲ σεισμοὶ καὶ βάραθρα γῆς, οἷόν δὴ τὰ τότε καὶ λοιμοὶ, &c. Vide notata ad pag. 247. At cum idem Marcellinus, eodem anno quo Auctor Chronici, alterius terræ motus meminerit, quo Cybera Asiæ civitas, aliquantaque prædia demersa sunt, de isto videtur intelligendus idem Auctor Chronici. Alterius terræ motus sub eodem Augusto mentionem agunt Menæa XXVI. Decembr. Præ cæteris autem terræ motibus qui Theodosio Juniore imperante accidere, ille maxime insignis habetur, qui anno illius XXX. quatuor mensium spatio urbem concussit, qui is videtur qui *magnus* appellatur a Georgio Pachymere lib. IX. cap. XV. de quo Theophanes, Cedrenus, & alii.

Τὸ πάσχα) Quippe littera Dominica erat C. Pascha XXII. April.

Ἔκλειψις) Illius Eclipsis meminerunt Philostorgius lib. XII. cap. VIII. Marcellinus Comes, & Idatius. De eadem egit Jacob. Grandamicus III. parte Chronol. Christ. pag. 122.

Πλίνθα) *Plenta* appellatur in Fastis Idatii, & in vet. Inscript. ML. 7. In Cod. Canon. Eccl. Afric. CXXVII. hic Consulatus ita signatur, *P. C. Honorii* XII. *& Theodosii* VIII. At Can. CXXXVII. legitur IX.

Ἀετίου) Aetii Præf. Urbi meminit Lex ult. Cod. Theod. de Calcis coctor.

Καὶ Κωνστάντιος) Holstenius & Fasti Vossiani, καὶ Κώνστας: D.

Συναναγνώσεσθαι) Joannes Antiochenus de Theodosio Jun. Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς χαίρων ἐπὶ τοῖς παροῦσι, ἐπὶ λόγοις ἐλλαδίοις μετέβαλε τὴν γνώμην, Παυλίνου καὶ Πλακίτης συναναγνωσομένου αὐτῷ εἰς καὶ ἀρχὰς καὶ ἔξοδον ἑκάστου μηνός. Ubi minus recte doctissimus Interpres, *Paulino ac Placito magistris usus*. Paulinum Theodosii *commentarios* vocat Georg. Monachus in Chron. MS. Pag. 243. A.

Ἡράκλειτον) Leontius appellatur a Socrate lib. VII. cap. XXI. Theophane anno XI. Theod. Cedreno, Symeone Logoth. in Chron. MS. Manasse, &c. D.

Εὐφαίνει) Hesychius: νοσεῖται, δύσκολοι, ἐπιχαλῶσι.

Ἐλαβάλου) *Asbiotam*, Marcellin. Com. Ind. IV.

Τῆς Κατέρας) Constantinop. Christ. lib. I. sect. XXVIII. n. V. ubi locum emendavimus ex Scaligero, cum vox ἱδρῦ deesset apud Raderum.

Ἀδαούλφ τῷ ἀπ' Εὐξείνου) Nam utrumque nomen servavit, ut Auctor est Priscus in Gothic p. 69. Ἀδαούλφ τῷ ἀπ' Εὐξείνου ἐμφορήσαντι γάρ ἐπιπολαίως τοῖς ἐνθάδε.

Συναγορεύσαντα δυνατὸν) *Honore consulatus dignatum*, ut Tranquillus in Vespasiano cap. II. *honore mensæ regalis*, ut Ammianus lib. XV. loquuntur. Vide Gloss. med. Lat. in *Convivæ*. Pag. 249. E.

Μάγιστρον) *Magistrum Officiorum*, ut est apud Marcellinum, & in Lege ult. Cod. Theod. de Agent.

Ἡμέρᾳ Σαββάτῳ) In ejusmodi statuarum dedicationibus sub Principibus Christianis ut plurimum deligebantur dies festi, neque tamen semper, ut ex hoc loco patet. Lex II. Cod. de Statuis & Imagin. *Si quando nostræ statuæ vel imagines eriguntur sive diebus, ut adsolet, festis, sive communibus, adsis Judex sine adorationis ambitiosæ fastidio, ut ornamentum diei & loco & nostræ recordationi sui probet accessisse præsentiam* Pag. 250. A.

Νίκη κατὰ Πηρσῶν) Marcellinus Comes.

B. Πολλοὶ σεισμοὶ) Marcellin. *terræ motus multis in locis fuit.*

C. Ἐνταῦθα) Socrat. lib. VII. cap. XXV. ἐμαυτὸν ποιῶ τῶν τοῦ τόπου ἀμοιβὸν, Conſtantinopoli ſcilicet, cum Auguſtus Ravennæ antea fuiſſet renunciatus. Vide Notas Valeſii ad hunc locum Socratis, & Gothofredum in Chronol. Cod. Theod. hoc anno.

Θεοδοσίου Αὐγ. τὸ Δ'.) De hoc Conſulatu egit Sirmondus ad Sidonium in Panegyrico Avitl, initio.

Edit. Pariſ. pag. 574. Τὸ ἑξῆς τοῦτο) Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. XXVII. n. V.

Ἰωάννου) De quo idem Gothofredus in Proſopographia Cod. Theod. De Thermis Theodoſianis diximus in Conſtantinopoli Chriſt. lib. I. ſect. XXVII. n. V.

D. Φλωρεντίου) Quædam Leges Cod. Theod. habent hoc anno *P. C. Felicis & Tauri.*

Καὶ Βάσσου) Subſcriptio Conſtitut. Theodoſii & Valentiniani de iis, qui ad Eccleſias confugiunt, in tertia Synodo: *Propoſita Indictione XIIII. Pharmuti menſis XII. Dat. Kal. April. CP. Antiocho V. C. & qui fuerit nuntiatus.*

Ἐν ἔτεσι, &c.) In quo quidem annorum calculo, ut & infra anno CDLII. Chriſto XXX. duntaxat annos juxta veterum aliquot Patrum, atque adeo Africani ſententiam, ut auctor eſt Hieronymus, aſſignat: quo fit ut quæ ſecundum illum calculum hic ſubinde inſeruntur, ejuſdem Africani eſſe exiſtimare liceat, uti monuimus in Præfat. N. XXIII. Vide Grandamicum parte III. Chronol. Chriſt. p. 124.

Pag 252. A. Τὰ ἔξω) Conſtantinopol. Chriſt. lib. II ſect. X.

Ἀχιλλεὺς) Ibid. lib. I. ſect. XXVIII. n. I.

Ἀριοβίνδου) Holſten. Ἀριοβίνδου.

E. Σιγισβούλδου) Rectius editio Scaligeri, & Faſti Voſſiani, Σιγισβούλδου, qui Idatio & Victorio, & in Synodo Romana III. cap. XVI. & XVII. *Segiſvultus*: Proſpero & Senatori, *Sigiſvultus*: Marcellino denique *Sigiſvuldus* dicitur. Hic porro Conſulatus ſic notatur in Cod. Theod. P. C. *Iſidori & Senatoris.*

Ἐνὶ τούτῳ) Marcellin. Proſper. Id in annum CDXXXVI. rejicit Socrates lib. VI. cap. XLIV. Iſidoro & Senatore Coſſ.

Ἐντίλλου τοῦ αὐτοῦ κτίσματος) Simili locutionis formula Marcellinus: *Valentinianus Cæſar creatus, Theodoſii Imp. Eudoxiam filiam ſibi deſponſavit.*

C. Τὰ τεῖχη) Inde muri illi Theodoſiani appellati, de quibus agimus in Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. X. & XII.

D. Ἰωάννης) Marcellin. *Joannes natione Vandalus, Magiſterque militiæ, Arnegiſili fraude in Thracia interemptus eſt.*

Ἀττίλαν καὶ Βλίδαν) De utroque Proſper anno CDXLIV. Marcellinus Comes anno CDXLIII. Jornandes cap. XXXV. &c. Sic porro Attilæ nomen effertur etiam apud Procopium, Evagrium, & alios, qui Ἀττίλαν in nummo a nobis deſcripto in Famil. Byzant. apud Priſcum Ἀττίλας apud Proſperum *Atthila* & *Athela* indigitatur.

Πατρίου) Leg. Πατρεῖα ex Holſtenio & Faſtis. Vide Sirmondum ad Ennodii Diction. VII.

Pag. 254. B. Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει) Hiſtoriam hanc pariter narrat Cedrenus.

Κατὰ τῆς ἐμοῦ σωτηρίας.) Jurare per ſalutem Imperatoris olim ſolemne, ut eſt apud Sozomenum lib. IX. cap. VII. Palladium in Vita Chryſoſtomi cap. XIV. Cod. in Origin. Conſtantinopol. p. 200. ut infinitos alios præteream. Vide Notata ad Cinnamum p. 483. & Gloſſ. med. Lat. in v. *Juramentum*, ſub fin.

Καὶ ἐπαλλάσσει) Cedren. καλλίνικος τὸ μέλαν ἀσπροχίτωνα, quomodo vox poſtrema hic legenda.

Ἀσπαραδίωνι) Cædem Paulini ad ann. CDXL. refert Marcellinus: *Paulinus Magiſter Officiorum in Cæſarea Cappadociæ, jubente Theodoſio Principe interemptus eſt.* Perperam etiam ſcripſit Cedrenus hac ipſa nocte interfectum. Vide Codini Origin. Conſtantinopolit. p. 56.

C. Καὶ ἐτέθη) Bis ſacra loca adiit Eudocia, ut recte ait Evagrius lib. I. cap. XX. ac primo quidem ſub ann. CDXXVIII. ex quibus fabrem reduxerat; anno ſequenti Marcellinus: *Eudocia uxor Theodoſii Principis, ab Hieroſolymis urbem Regiam remeavit, beatiſſimi Stephani primi Martyris reliquias, quæ in Baſilica S. Laurentii poſitæ venerantur, ſecum deferens.* Quæ quidem Protomartyris reliquiæ revelatæ fuerant anno XXI. Honorii, ut eſt apud Sozomen. lib. IX. cap. ult. in Chron. Idatii, & apud Theophan. an. XIX. Eo autem conceſſerat ex voto, ſi filiam ſuam nuptam vidiſſet, ut ſcribit Socrates lib. VII. cap. XLVIII. Adde Theophanem an. XXVII. Theod. Anno ſequenti, Paulino interfecto, ſecundum eumdem Marcellinum, facultate a Theodoſio impetrata, rurſum eo conceſit, ibique reliquum vitæ exegit, ut narrat idem Marcellinus ſub an. CDXLV. in quem Auctor Chronici, quæ Eudociæ ob pomum Phrigium contigere, conjicit: non quod ea tum acciderint, ſed quod iſto anno Eudocia, cum ex iis minus ſe conjugi gratam animadverteret, ſacra loca rurſum adeundi facultatem ab illo obtinuiſſet, ubi extremum diem obiit anno V. Marciani, ut eſt apud Theophanem, Cedrenum, & Symeonem Logothetam, proinde anno Chriſti CDLIV. Indictione VII. At Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Euthymii cap. XXV. ait obiiſſe XX. Octobr. Indict. XIV. quæ in annum cadit CDLX. Ut porro complures Ædes ſacras in Paleſtina ædificarit, hiſce verbis refert cap. XXXIV. Ἡ μακαρία Εὐδοκία Ἐκκλησίας μὲν ὅτι πλείους τῷ Χριστῷ ἱδρύσατο, μαρτυρεῖ δὲ καὶ τοσαῦτα καὶ γεγενημένα τοσαῦτα ἄνωθεν τῶν ἱερῶν ἐκ ἐκ διαμέτρου ἀρξάμενα. Meminit præterea idem Scriptor in V. S. Sabæ, Eudociæ in Locis ſanctis commorantis, & ut cum eodem Sancto Euthymio converſata fuerit, enarrat.

Ἐν τῷ βαλανείῳ) Deeſt vox in. Vide Evagrium lib. I. cap. XX. & cap. XVIII. ubi de hac re. pag. 375.

Στύλου Χαλκοῦ) Evagrius: καὶ εἰκὼν ἐν Χαλκοῖ τετρωκὼς ἱππάριον παῖδα. Ἀστραγάλων αὐτῷ τετμημένων, ἃ καὶ μέχρι νῦν σώζεται.

Εἰς Ἱεροσόλυμα) Evagrius lib. I. cap. XXI. XXII.

Καὶ κτίσασα μοῦμα) In æde S. Stephani, ſtadio ab Urbe, ab ipſa condita, ut eſt apud Evagrium cap. XXII. & Cedrenum pag. 337. D.

Καὶ τοῦ Νόμου) Sic Cod. Vatic. non vero Νόμου, uti ediderat Raderus. Faſti etiam Voſſiani, *Nonium*: Victorius, *Momium*: Proſper, Senator, Marianus, Wigorn. *Nonius* vocant. Sed Νόμου exerte appellat Priſcus pag. 71. edit. Reg. quem Magiſtrum & Patricium fuiſſe ait. Idatius vero ex Cod. MS. ita hunc Conſulatum conſignat: *Valentiniano VI. & Aetio II.*

Ἀετίου) Scaliger *Aurelio*. Faſti Voſſiani, *Actio*: Idatiani, *Aetio III.* ubi Symmachum omittit, quem alii habent.

Μαρκιανούπολις) *Myſiæ urbs a ſorore Trajani Principis ita cognominata*, inquit Ammianus lib. XXVII. quam Scythæ qui finitimi erant, ut ibidem & lib. XXXI. teſtatur, obtinebant, quamquam ii Tiberio imperante rurſum ceperunt, ut Auctor eſt Simocatta. Ab ea Scythicæ regionis proximitate pars illa Thraciæ Θράκη Σκυθίας, in qua extitit Doroſtolus, dicitur in hoc Paſchali pag. 237. Marcianopolis in Æmimonte ſtatuitur in Notitia Leonis Imp. una cum Hadrianopoli. E.

Ἀλλίᾳ) *Callipiam* vocant Marcellinus, Proſper, Idatius, Victorius & Senator. Ἀλλίαν etiam habent Faſti Voſſiani.

Ἀναγίσκλου) Marcellinus: *Arnegiſclus Magiſter militiæ in Ripenſe Dacia juxta Utum amnem, ab Attila Rege, viriliter pugnans pluribus hoſtium interemptis, occiſus eſt.* Priſcus Rhetor: Τοῦτο μαθὼν ὁ Ὀρεγίσκλης (leg. Ἀναγ.) αὐτὸς χεῖρά τε καὶ πρὸς Θρᾳκίῳ μάχαν καὶ τοξικοὶ φαρμάκῳ, &c.

Σκυθικοὶ μηγάλαι) Marcellinus Comes.

Γίγνεται χειμὼν καλὸς μηγάλα) Ubi καλὸς idem valet Pag. 253. A. quod σφόδρα, in Chryſoſtomi Homilia Inſcripta, εἰς τὸν μακάριον τοῦ ἁγίου Βάβυλα, quæ dicta dicitur εἰς τοὺς σεισμούς. ubi in contextu, ἐπὶ σφόδρα αἰσχύνης, ἐπὶ σφόδρα τερπνοῦ, terræ motus annua commemoratio, non

istius cujus hic mentio, siquidem multo post Arcadium accidit: sed alterius, de quo alibi egimus.

Τῆς Λιτανίας) Ejusmodi Litanias in hisce terroribus attigit ibidem Chrysostomus: *Ἡμεῖς δὲ τοιαύτας ἱκεσίας ποιούμεθα, καὶ τὴν πόλιν πᾶσαν τῷ βίῳ τῷ ἀγγελικῷ ἐπόδιν ὑμῶν τοῦ ἐξακολουθῆσαι, τῷ τοιούτῳ τῶν ἀγγελικῶν ἀναπτερώσαντες, καὶ τὸ αἷμα ὑμῶν ἐγκαινίσαι*, &c.

Τζυκάχῳ) Constantinopol. Christ. lib. II. sect. IV. n. XI. lib. IV. sect. VII. n. I.

Πανσεμνοῦ) Hanc vocem delet Holstenius, quam habent Fasti.

Ἀνσερίχου) Ita Victorius & Senator. Fasti Vossiani, Ἀνσερίχου, & *Asturio*, Prosper, Marcellinus, Idatius in Fast. & in Chronico an. XVII. XIX. & XXVI. Theodosii Jun. (ubi *Dux utriusque militiæ* dicitur) & Victor Tunnunensis. Vide Sirmondum ad Ennodium lib. I. Epist. XXIV. & ad Sidonium lib. VIII. Epist. V.

Μαρίνου) Vide Famil. Byzant.

B. Ἀλβίνου) Ita Victor Tunnunensis: at Cod. Vatic. Scaligeri edit. & Fasti Vossiani, Ἀβιδιανοῦ, *Abieno*, Marcellinus: *Avieno*, Prosper, Idatius, Victorius & Senator habent. Vide Sirmondum ad Ennodii lib. I. Epist. V. & XII. & ad Sidonii lib. I. Epist. IX.

Δόντος Σωσθενίου) Hanc in ann. CDXLIX. rejiciunt Marcellinus & Prosper. Victor vero Tunnunensis in annum CDXLVIII.

C. Ἀλυπίου) De quo passim Scriptores, & ex iis Carellus in Hist. Occitanica.

Εἰς τὰς Γαλλίας) Cod. Vat. Εἰς τὰς Γαλλίαν. Mox: ἐφοτρίξατο ἅμα αὐτῷ κατὰ Ἀττήλα. Radero consentit Scaliger.

D. Τολδηῇ πατρῴᾳ αἵματος) Ita Jornandes de Rebus Getic. cap. XLIX. Theophanes anno IV. Marciani, &c. At Marcellinus Comes *nocte mulieris manu cultroque confossum* scribit.

Πεζόντα) Res etiam gestas Attilæ præter Priscum alii sunt prosecuti, Jornandes in primis, Evagrius lib. I. cap. XVII. Marcellinus Comes, Prosper, Theophanes, &c.

Κῦρον) De quo consulendus Henric. Valesius ad Evagrium lib. I. cap. XIX.

E. Εἰς τὸν καρίκιον) Leg. ἐφιλοτιμήσατο τὸν καρίκιον. Alia Urbi a carruca Præfecti proinde fuit carruca Præfecti Prætorio, quæ longe forte ornatu alteram excesserit, tametsi in Notitia Imperii Occidentalis c. III. & IV. utraque simili delineetur. Porro Præfecti Prætorio carrucæ mentio & infra sub ann. XVI. Zenonis, ut Præfecti Urbi sub ann. XIII. Arcadii. Trahetur carrucæ IV. equis in fronte dispositis, uti exhibentur in eadem Notitia. Theophanes describens adventum Heraclii in Urbem Constantinopolitanam, confecto bello Persico: *Ἔφιππον δὲ καὶ ὄχημα ὅτε ἐκαθαλλάσσοντο οἱ πάλαι οἱ Βασιλεῖς μετὰ τοσούτων τροχῶν ἐγγυροβόχιον, ἐφ' ᾧ φέρουσι τὰ ἄκρα μεγάλα ξύλα καὶ ὁλόλιθα συρόντες τοῖς ζεύγεσι, ἵνα καθίσῃ ὁ Βασιλεὺς ἐν αὐτῷ.* Adde Chrysostomum Homil. IV. de Misericordia Dei.

Edit. Paris. pag. 376. Εὐπρεπεῖ φάτνῃ) De hisce luminibus quædam adnotavimus lib. I. Constantinop. Christ. sect. XXVII. N. II. pag. 90. Cæterum infra mox lege, ἐχόλωσεν.

Εἰς Σμύρνην) Ita etiam Theophanes.

Pag. 254. A. Ἡνίκαν αὐτὸν παρεφύλαττον) S. Ambrosius lib. I. de Officiis Ministrorum, de se adhuc Catechumeno in Episcopum electo: *Ego enim raptus de tribunalibus, atque administrationis infulis ad Sacerdotium, docere vos cœpi quod ipse non didici. Itaque factum est ut prius docere inciperem, quam discere.* Et paulo ante: *Cum jam effugere non possimus officium docendi, quod nobis refugientibus impositum est Sacerdotii necessitudo.*

Ἐπὶ δυσὶ τυράννοις) Testatur Suidas vitam produxisse Cyrum usque ad tempora Leonis M.

B. Ἀνδανίῳ) Cod. Vatic. Ἀνδανίῳ. Sic interdum variant Codd. MSS.

Τραπεζοῦντα ἐφύλαττον) Constantinopol. Christ. lib. II. sect. III. n. III.

Ἐπὶ χρόνου) Legendum videtur ἐκράτησεν γὰρ ἐπὶ χρόνον, &c. ut anno CDXLVIII.

Τότε τῷ ἔτει) Quædam hoc loco habet Scriptor C. Chronici de morte Theodosii Jun. ab aliis indicta, vel certe minus explicata.

Λάκκου τοταμοῦ) Sic Cod. Vatic. sed legendum Αὔξου, ut supra anno XII. Domitiani, fluvioli scilicet ita appellati, qui Urbem Constantinopolitanam præterfluit, tametsi ita habeat Theodorus Lector Eclog. I. init. ubi perperam scribit Theodosium ad venationem egressum, *εἰς Λάκκον τοταμὸν παραχεῖσθαι*, & sequenti nocte mortuum: cum Scriptor Chronici dumtaxat dicat, per eum fluvium in Urbem delatum. Lyci autem istius fluvii mentio præterea habetur apud Simeonem Logothetam in Chronico MS. in Domitiano, Cedrenum in Claudio, Codinum de Orig. Constantinop. Chrysoloram in Comparat. veteris & novæ Romæ, &c.

Λυκαονίᾳ) Addit Cedrenus, *ἔτη θριάκοντα*.

Εἶναι αὐτῇ) Ita Cedrenus & Nicephorus Callist. lib. XIII. cap. LVIII.

Καὶ τῆς λοιπῶν συγκλητικῶν) Pulcheriam Senatus & omnium Ordinum consensu Imperium Marciano detulisse scribit Evagrius lib. II. cap. I. nulla Theodosii facta mentione.

Ἐφάνη καὶ) Cedren. *εἰδέναι χθὲς μοι ὅτι ἐν δὲ γενέσθαι Βασιλέα μετ' ἐμέ*. Quæ porro illa fuerint Marciani Imperii signa passim recitant Scriptores, Procopius lib. I. Persic. cap. IV. Evagrius lib. II. c. I. Theophanes, Cedrenus, Logotheta, Zonaras, Manasses, Glycas, &c.

Καὶ μετ' ἐμέ) Δύο supplet Cedrenus.

Σταδίῳ) Chrysaphius Eunuchus, qui & Τζυμῆς appellatus, ut est apud Theodorum Lectorem, D. vel Ζουμῆς, ut habet Cedren. & Βασιλικὸν ὑπηρέτην dicitur Prisco in Legat. pag. 37. Vide Notas ad Zonaræ Annal.

Πέμπτῃ Μεσοντιδίου) Constantinopol. Christ. lib. I. sect. XV. n. XV.

Ἀπὸ τῶν Κερκούρου) Legendum forte ἐξκουβίτου, ut infra in Leone M. Nam a militibus præsertim Prætorianis fere semper, non vero a Factionibus Circensibus *levabantur* Imperatores, id est, in clypeum efferebantur. Vide Grandamicum parte III. Chronol. Christ. pag. 125. ubi de Marciani creatione ex Chronico Paschali.

Καὶ Ἀδιηνῆς) Qui sub mensem Octobr. nondum notus erat Constantinopoli, ut colligitur ex Concil. Chalcedonensi, quod initum dicitur sub VIII. Id. Octobr. *Consulatu Domini Marciani PP. Aug. & qui fuerit nuntiatus.*

Τῶν ἁγίων μ'.) Quæ hic narrantur de Inventione E. Reliquiarum SS. XL. Martyrum, & de æde a Cæsario Cos. & Præfecto Prætorio ibi extructa, videntur contigisse Sebastiæ, non vero Constantinopoli, tametsi ædes S. Thyrsi in ea urbe exiterit. Nam Troadensium murorum Constantinopoli nulla, quod sciam, extat memoria apud Scriptores, qui ita appellati fuerint Sebastiæ ex marmore Troadensi ædificati, quemadmodum Porticus Troadensis Constantinopoli.

Καισαρίου) Quis hic Cæsarius Consul & Præfectus mihi non liquet, cum hacce tempestate nullus in Fastis hac nomenclatura Consul occurrat. Alium enim prorsus a Cæsario, qui Præfectus Prætorio sub Theodosio M. & Consul cum Attico anno CCCXCII. evincit temporum ratio.

Ἔτους ἀπό.) Vide Grandamicum parte III. Chro- *Pag. 275. A.* nol. Christ. p. 127.

Πουλχερίᾳ) De die & anno mortis Pulcheriæ egimus in Familiis Byzantinis, ex Scriptoribus ibi laudatis, quos si consuluisset Petavius lib. III. de Doctr. Temp. cap. XLII. non dixisset ita ambigue locutum Auctorem Chronici, ut nescias an nota illa temporis proxime adscripta ad Augustæ mortem, an vero ad Inventionem Capitis Sacri Præcursoris referri debeat, cui omnino & unice convenire testatur Marcellinus Comes hoc anno, ubi hac Inventione narrata, subdit, non indicato die, Pulcheriæ obitum.

Ἐπὶ τῆς προκειμένης Τριάνου) Historiam secundæ Inventionis Capitis S. Joannis Baptistæ in Emesena civitate factæ, ab Abbate Marcello scriptam, edidimus post Tractatum de Capite ejusdem Sancti Præcursoris, ex Cod. Regio; quæ quidem laudatur a Nicephoro Urano in Vita S. Danielis Junioris Stylitæ n. VII. cum versione Dionysii Exigui, a quo prima dicitur, quasi illam quæ sub Theodosio M. contigit, non agnoverit, licet alii tres Inventiones admittant, atque ipse Theodorus Studita ea Oratione quam εἰς τὴν τρίτην ἔρεσιν τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Προδρόμου inscripsit, quamque edidimus post eumdem Tractatum nostrum de his tribus Inventionibus, cum duabus aliis narrationibus de secunda. Edit. Paris. pag. 577.

Τῷ μὲν ἐβδομαδὶ τῆς τεσσαρᾶς) Qui de Capitis S. Joannis Bapt. Emesæ facta Inventione scripsere, Marcellin. Comes, a quo ad XXIIII. Februarii, Abbas Marcellus & Auctor Chronici Paschalis, a quibus ad XVIII. ejusdem mensis refertur, hanc media Jejuniorum, seu Quadragesimæ hebdomade, hoc anno hisque Coss. contigisse volunt, quod a vero omnino alienum est. Anno quippe Christi Dionysiano CDLII. quo, secundum Chronologos omnes, Vincomali & Opilionis Consulatus incidit, XVIII. vel XXIII. Februarii dies in hac septimana occurrere debuerint: quod fieri nequaquam potuit, cum eo anno Pascha XII. Aprilis extiterit, proindeque Dominica tertia & quarta Quadragesimæ, quæ Jejuniorum hebdomadem includunt, in VIII. & XV. Martii mensis inciderint, juxta observatam & receptam a Græcis magnam Quadragesimam. Sed an ista possint conciliari videamus, & an anni Epocha ab Abbate Marcello indicata cum XVIII. Februarii convenire queat, quo sacrum istud Caput e terræ sinu primum est erutum, & cum XXIIII. quo in Monasterii Secretarium illatum est. Marcellus quidem & Chronici Paschalis Auctor hanc factam Inventionem ajunt anno Syromacedonum DCCLXIII. Indict. VI. imperantibus Valentiniano & Marciano, atque adeo Antiochenorum DI. anno, ut subdit idem Scriptor Chronici. Cum porro Syromacedonum Epocha vulgarem Christi Epocham CCCXII. annis præcedat, illaque Kal. Octobris ineat, sequitur annum DCCLXIII. incidere in mensem Octobrem anni Christi vulgaris CDLI. mense vero Februario sequenti in annum Dionysianum CDLII. quo Pascha extitit XXIII. Martii, ac proinde media Jejuniorum septimana cœpit feria I. die XVIII. mensis Februarii, qui eo anno XXIX dies habuit ob bissextum, desinebatque in Dominicam sequentem, XXIV. ejusdem mensis. Quæ quidem quadrant omnino cum Marcelli Narratione, scribentis, Uranium Episcopum Caput S. Joannis Baptistæ ex loco ubi inventum fuerat, in Secretarium attulisse die Dominica XXIV. ejusdem Februarii mensis. Alia quippe fuit media Quadragesimæ septimana apud Græcos, ab ea quam Latini *Mediamam* vocant, cum apud Græcos illa sit quæ Mediamam Latinorum præcedit. Quadragesimam quippe ii auspicantur a Feria II. Sexagesimæ, ita ut revera VIII. septimanis illa constet, quarum quarta Dominica mediam Quadragesimæ conficit, quæ ideo μέση τῆς νηστείας, & μεσονήστιμος appellatur. Nam apud eosdem Græcos, ut recte observat Allatius, quævis septimana nomen accipit a sequenti Dominica: quod etiam firmatur ex Kalendario Æthiopico apud Scaligerum, in quo media Quadragesima ad diem XXVII. refertur, qui *Mons Oliveti*, ex Evangelio dici appellatur. Ex quibus omnino conficitur hanc Inventionem contigisse anno Christi Dionysiano CDLII. non vero sequenti, ut velle videntur Marcellinus Comes & Auctor Chronici Paschalis. Nec refert quod hæc Inventio ad Indictionem VI. a Marcellino & Auctore Chronici referatur: id enim intelligendum de translatione ejusdem Capitis S. Joannis ex Secretario, ubi primum depositum fuerat, in Monasterium Spelæi appellatum, ac postea ædificatum, quam factam fuisse XXVI. mensis Octobris, Indict. VI. anno (Syromacedonum) DCCLXIII. recte scribit Auctor Narrationis istius Inventionis, a nobis olim editus. Quippe temporis plerique characteres quadrant in annum CDLII. Nam Indictio VI. mense Octobri hoc anno extitit, & annus Syromacedonum DCCLXIII. hoc ipso mense initium sumpsit. Quadrat etiam (quicquid dicat Scaliger in Canonib. Isagogicis pag. 301.) annus Antiochenus DI. qui inibat a mense Majo. At in anno a S. Joannis Baptistæ cæde, quæ contigit anno Christi XXXI. Augusti XXIX. ad annum quo illius Caput inventum volunt, mense Februario anno DLII. putat Auctor Chronici Alexandrini CDXXV. quibus si addantur XXXI. fiunt anni CDLVI. manifesto errore. Proinde ut hic characterismus cum cæteris quadret, pro ϡκε'. legendum ϡκα'. prona emendatione, ut fiat annus CDLII. mense scilicet Octobri. Quod vero Marcellino Comiti & Auctori Chronici Paschalis hallucinationis occasionem præbuit, id fuit, quod Inventionem Capitis S. Joannis Baptistæ cum illius Translatione in Monasterium Spelæi confuderint, cum Inventio facta revera fuerit anno CDLII. Februarii XVIII. in Secretario vero depositio XXIV. ejusdem mensis, interim dum Ecclesia in qua deponeretur, esset ædificata, quod demum anno proximo contigit sub mensem Octobrem.

Ἀστοχίων φ'.) Ad hunc locum consulendus præter Scaligerum loco laudato, Petavius lib. X. de Doctr. Temp. cap. LXII. pag. 266.

Ἀφ' ἧς ἀνετμήθη) Emendat Anton. Allenus, ἐφ' ᾗ, sive ἐτμήθη, *quo postquam capite truncatus est*.

Βασιλεύοντος Ἀνθεμίου) Atqui hoc anno nondum imperabat Anthemius: sed anno proximo Consul dumtaxat fuit.

Οἶκος τοῦ ἁγίου Θωμᾶ) Constantinopol. Christ lib. IV. sect. V. n. XXXV. C.

Ἀνθεμίου) Scaligeri editio, Ἀνθεμίᾳ, ut paulo ante.

Μέσου τῆς δύσεως) *In Campo Martio* interemptum Valentinianum III. scribunt Victor Tunnunensis, Senator, &c. *In Campo Martio, cum pro tribunali residens, concionaretur ad populum*, Renatus Frigeridus apud Gregor. Turon. lib. II. Hist. cap. VIII. *Extra Urbem ludo gestationis intentum*, Idatius: *In Palatio*, Theophanes, Cedrenus, Symeon Logoth. & Zonaras. Duas vero istas lauros nemo ex iis attigit. pag. 578.

Βασιλέως Μαξίμου) Vide Sirmond. ad Sidon. lib. II. Epist. XIII.

Καὶ Ὀνωρίαν) Solus Auctor Chronici Honoriam vocat quam alii *Eudociam*, vel *Eudoxiam*: adeo ut binominem fuisse liceat existimare. Vide Famil. Byzant. p. 74.

Ζωζιμαχος) Theophanes, Cedrenus, Zonaras, Glycas, Manasses, &c. Γαζιμαχον vocant: Γαζιμαχην Damascius in Vita Isidori.

Οὐικεντῖ) Ita Marius Aventic. Scaligeri editio, Οὐικεντίνου. Fasti Vossiani, Βικεντῖ. Senator, *Joanne & Varani*: sed legendum *Varane*, ut apud Marcellinum & Victorem Tunn. tametsi ita præferat ejusdem Senatoris Cod. Colbert. MS. præclaræ antiquitatis. Idatius vero hoc anno habet, *Aviti Aug. Cos.* de cujus Consulatu consulendus Sirmondus ad Sidon. in Panegyrico ejusdem Aviti.

Ἐφ' ὅλῃ τῇ Βιωτῶν μοίρᾳ) Ut Caracalla apud Xiphilinum, Justinianus apud Procopium lib. II. Pers. cap. XI. & Evagrium lib. IV. cap. XXXII. Focas apud Theophan. an. VII. & in Chronico Paschali an. I. Focæ, & an. XIII. Heraclii: quo etiam spectant quæ habet idem Theophanes anno IV. Justini Jun. Caligula vero Prasinis, apud Dionem lib. LVII. & Xiphilinum: Nero apud Svetonium cap. XXII. Verus apud Capitolinum, Commodus & Elagabalus apud eumdem Xiphilinum faviisse dicuntur: Chosroes apud eumdem Procopium loco laudato, quod Justinianum Venetæ factioni favere accepisset, ipse Prasinæ favit. Denique Justinus Junior, cujus hæc vox in

Circo tumultuantibus Factionibus, ad Venetos, ὁ Ἰουνιανὸς ἐτίλλετο, & ad Prasinos, ὑμᾶς Βασιλεὺς ζῇ, ut est in Chronico MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem. Sed de ejusmodi Factionum fautoribus copiose egit Cæsar Bulingerus lib. de Circo cap. XLVI.

Κανσουΐνου) De quo Priscus: Κανσουΐνος τρίτον μὲν τῶν Τωμέρχου λοχῶν ἦρχε, πρὸς δὲ τῷ Τωτιλᾷ ἀξίᾳ, καὶ τὸν Πατρικίου τοῦ λοχῶν ἦρχε.

Λέοντος) Cogn. *Magni*, & Μακέλλης, ob cæsum Aſparem: quomodo Julius Capitolinus Macrinum Imperatorem ait a ſervis ſuis, non *Macrinum* dictum, ſed *Marcellinum*, quod *macelli ſpecie domus ejus cruentaretur ſanguine vernularum*. E.

Λέοντος, &c.) Ita Marcellinus, Senator, &c. Victor Tunnunenſis Leonem Auguſtum Conſulem ſolum habet: Idatius ex Cod. MS. perperam hos Coſſ. in ſequentem annum rejicit.

Ρεμιτίου) *Patricio & Ricimero*, ſeu *Recimere Coſſ.* apud Marcellin. Victorem Tunnunenſem, Victorium, Senatorem, &c. Faſti Idatii MSS. *Recbemero, & qui de Oriente*. Is fuit Patricius Aſparis filius.

Αὐγουστέων) Conſtantinopol. Chriſt. lib. III. ſect. XXIII.

Pag. 236. A. Τῷ μεγάλῳ Κτίσμᾳ) Ibid. lib. I. ſect. XXVIII. n. IX.

Παλατῖ τείχους) Ibid. in Orig. Byzant. ſect. VIII.

Ἀνθεμίου) Sic Faſti. *Apollinarem* perperam vocat Marius Aventic.

Σεβηριανῷ) Idatius, *Severiano, & qui de Oriente*, qui fuit Dagalaiphus. Iſtius Severiani meminit, ni fallor, Damaſcius in Vita Iſidori apud Photium p. 1071. *Severinus* dicitur Marcellino, Victori Tunn. Victorio, Senatori, &c.

Καὶ Σεβηριανῷ) Cod. Vatic. & Scalig. Σεβηρίου. Sed legendum Σεβηρῷ, ex Vict. Tunn. quem Hilarus Papa, Idatius, Victorius & Senator *Severum* vocant. Marcellinus Comes *Leonem ſolum Coſ.* hoc anno habet.

Βασιλίῳ) Marius Aventic. Victorius & Senator, *Baſilium & Vivianum*: Idatius *Baſilium & Gadalſum*: Marcellinus Comes, *Vivianum & Felicem*: denique Victor Tun. *Leonem Aug.* I. *& Vivianum* hoc anno legunt. Sed hic duos Conſulatus confudit Victor. Vide Sirmondum ad Sidonii lib. I. Epiſt. IX. & Pagium in Prologom. ad Differt. Hypat. num. XXXVIII.

Ῥωμύλῳ) Ita Marcellinus & Marius Aventic. quem alii *Ruſticum* vocant. B.

Τὸ μαρτύριον) Quod Μαίδμα peculiari nomenclatura appellarunt, uti obſervamus in Gloſſ. med. Græcit. in v. Μαίδμα.

Οὐάσδου) De quo in Famil. Byzant. pag. 74.

Τῷ Εὐφημίου) Conſtantinopol. Chriſt. lib. IV. ſect. VII. n. XIII. C.

Ἀρεοβίνδα τοῦ μονομαχίου αὐτοῦ, &c. Singulare iſtud Areobindi certamen ſic deſcribit Anonymus in Chronico MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem, in Theodoſio juniore: Ἐπῆλθον δὲ ὁ Βασιλεὺς Περσῶν κατὰ Ῥωμαίων· ἀνῄρουν δὲ καὶ Βασιλέα Περσῶν ἐκατόνταρχοι αὐτῶν. Ὁ δὲ Περσῶν Βασιλεὺς ἔπεμψε Πρόκοπίῳ, ὡς ὅτι σοὶ τὰ ἐκατόνταρχοί μου κατὰ Ῥωμαίων ἀνῄρουν τὸν, ἀν ἐπεθύμεις ἀρχιέπαρχον Πέρσης εἰς τὸ μονομαχῆσαι· ὁ δὲ ἐπεθύμει περὶ αὐτοῦ ὁ ἀπ' ὑμῶν μέλλων μονομαχεῖν, αὐτὸν λαμβάνειν μάχης κατάστασιν ποιήσασθαι, καὶ τὰ ἐν ἴσῃ δύσει. Πάντα τοῦτα ἐπεδέξατο, ἐνέλιπεν ὁ Πέρσης. Ὁ δὲ στρατηλάτης ἀνέστειλε τὸν Ἀρεοβίνδου Κόμητα Φοιδερατῶν· καὶ ἐνέλιπεν ἵππους, καὶ ἔρκους, τῷ Ἀρεοβίνδου ἀνδρὶ μονομαχοῦντι, ἐξ ἀφώτου τοῦ Πέρσου ἀφιέντος κατ' αὐτοῦ τὴν πλαγίαν ὁ Ἀρεόβινδος, ἀνέκλινεν αὐτὸν τῷ σαυτοῦ, ὁ ἱππεύς, καὶ κατεπήδησεν ἐκ τοῦ ἵππου, ἔσφαξε· καὶ ἀνέκλινε πάντα ἐκεῖνα ὁ Βασιλεὺς Περσῶν. Ἐπῆλθον δὲ ἐν τῷ τέλει Ἀρεόβινδος καὶ μεγάλως παρὰ τοῦ Βασιλέως ἀνεδέχθη, ἀφιέρωτος Τωτίλα. Idipſum verbis aliis narrant Georgius Hamartolus, cujus locum attulimus in Gloſſar. med. Græcit. in v. Σῶσος, & Cedrenus p. 341. Huc porro reſpexit Theophanes an. XIV. Anaſtaſii, ubi de Areobindo Dagalaiphi filio, qui Conſul ordinarius fuit: Τοῦτο φασὶ πατρὸς ἐχόντος τὸ ὄνομα Ἀρεόβινδος, ὃ κατὰ τὸν Θεοδοσίου χρόνον ἐδυνάμευσε κατὰ Περσῶν. Loco autem Chronici MS. allato, Areobindus Comes Fœderatorum indigitatur, id eſt Gothorum: nam & ipſe Gothus erat, ut ſatis indicat idem Georg. Hamartolus. Vide utrumque Gloſſarium, ubi de hac dignitate.

Ἀμμωνείχῳ) Ita Candidus apud Photium, quem alii *Ermenerichum*, vel *Hermenerichum* vocant. Vide Epiſtolas Hilari Papæ, & ſtemma Aſparis in Famil. Byzant. pag. 79. D.

Ἐπὶ τῇ βαδίνι) Scaliger cum nota mendi Βασιλείνι ediderat. Eſt autem Βαδὶς ima pars Circi, quæ *vallis* nomine interdum donatur apud Ovid. Lucanum & Claudianum. Nam, ut eſt apud Dionem Chryſoſt. in Euboico, τὸ διατρόχιον ἅπαν φάραγξ κοίλη, πολὺ ὑμῶν ἐκατέρωθεν, ἀλλὰ στρογγύλον ὡς ὑμᾶς.

Ἐξεπάλλετον) Sic Cod. Vatic. Sed leg. ἐξεπάλλετον, *ſupplantavit*, ſeu arreptum per crura in fundam Circenſis flexus dejecit. Pſalm. CXXXIX. Οἵτινες διελογίσαντο ὑπερπηδῆσαι τὰ διαβήματά μου, *qui cogitaverunt ſupplantare greſſus meos*: ubi Chryſoſtomus, ἐκπαλαίσαι τὰς πηγίδας μου, καὶ χωρίσαι τὰς πηγίδας τοῦ ποδός μου. Nec eſt quod παιδίον legendum cenſeat Raderus, pro παιδίον, quomodo etiam præfert Cod. Vatic. quæ poſtrema vox famulum ſignificat, ut apud Latinos, *Puer*.

Ἐπὶ αἰσχύνῃ) Amphilochius Orat. de Pœnitentia p. 104. ἀνάτασιν καὶ ἐπαίσθησιν τῆς ἁμαρτίας κατανύξεως, &c.

Οἴκων τῶν Σταδίου) Conſtantinopol. Chriſt. lib. IV. ſect. IV. n. XV.

Ἐκαύσατο) Meminit iſtius incendii Priſcus Rhetor pag. 43. edit. Reg. & Evagrius lib. II. cap. XIII. de cujus anno conſentit Marcellinus Comes, quod a Theophane & Cedreno refertur ſub ann. V. Leonis. Sancti autem Mamantis Feſtum agunt Græci II. Septembris, contra quam Latini, qui XVII. Auguſti. De eo porro incendio intelligendus etiam Candidus apud Photium, ubi narrat multam in eo reſtinguendo ab Aſpare navatam operam. Nam anno XII. quo aliud incendium accidit, extinctus erat Aſpar.

Μάνα) Sic etiam Marcellinus, Victor Tun. Victorius, Senator, &c. *Tacianum*, vel *Taſſianum*, Leoni adjungunt Anonymus Cuſpiniani, & Marius Aventic. Hujus Taciani meminit Priſcus pag. 43. ἐν τῇ τῆς Παιονίων ἀρχῇ κατελογίσατο. E.

Ἰωάννου) De quo Theophanes anno VIII. Leonis.

Ἰσαυρίας) Scalig. Ἰσαυδίας hic edidit. Iſtra tamen Ἰσαυρίας legit. Vide Theophanem an. XII. Cedren. an. X. Leonis, & Manaſſem.

Κυαιστίωνος) Quæſtorem fuiſſe Antiochiæ ſcripſit Cedrenus. Unde infra pro κτίστωρ, legendum Κυαιστὼρ cenſebat Holſtenius, quod forte idem ſit κτίστωρ & οἰκίστωρ. Certe Quæſtores in Provinciis fuiſſe conſtat: ſed cum Iſocratius dicat una cum Præfecto Prætorio ſe jus dixiſſe, in dubium venire poteſt an Conſtantinopoli, an vero Antiochiæ, cum Præfectus Prætorio etiam in ſua Provincia vel diſtricto jus diceret.

Ἰακώβου) Jacobi iſtius Archiatri meminit Marcellinus Comes ad annum CDLII. quem natione fuiſſe Achivum ait. Illius quippe pater Heſychius, Medicus, patria Damaſcenus, cum Rhodum, indeque Drepanum in Argivorum regione veniſſet, uxore ibi ducta Jacobum peperit: qua relicta, per XIX. annos peregrinatus, illaque interea alteri nubente, Conſtantinopolim rediit: quo cognito, Jacobus ad eum acceſſit, ubi Medicinæ ſtudium auſpicatus, ſub Leone Imp. inclaruit. Ita Suidas, qui alium ſtatim Jacobum, qui ἀπὸ Δαμασκοῦ ἦλθε τὸ γένος, inſignem pariter medicum memorat: cujus etiam meminit Damaſcius apud Photium pag. 1051. qui quidem non alius eſt a Jacobo qui Plychriſtus dictus eſt. Pag. 237. A.

Ἐξεπεδήσατο παρὰ Συγκλήτου) Id nempe fere ſemper obtinuit apud Romanos, ut Senatores & ſummæ dignitates non niſi ab ipſo Senatu, vel a Præfectis

Prætorio aut Urbi in cauſis criminalibus audirentur. Narrat Spartianus Severum Imp. dum Commodo imperante Siciliam Proconſul regeret, quaſi de Imperio vel Vates vel Chaldæos conſuluiſſet, reum factum, apud Præfectos Prætorio, quibus audiendus datus fuerat, abſolutum eſſe. Idem factus Imperator, fieri Senatuſconſultum coegit, ne liceret Imperatori, inconſulto Senatu, occidere Senatorem, ut Auctor eſt idem Spartianus. Alexander Severus idcirco Senatores eſſe voluit Præfectos Prætorio, ne quis non Senator de Romano Senatore judicaret. Ita Lampridius. Idem Spartianus ſcribit dixiſſe Hadrianum Imp. ſe numquam Senatorem niſi ex Senatus Sententia puniturum. Ex Conſtitutione Conſtantini Magni, quæ habetur in Leg. 1. Cod. Theod. de Accuſat. & in Leg. 1. Cod. Juſtin. Ubi Senator. in criminalibus cauſis indiſtincte Legibus publicis ſubduntur Senatores, nulla iis indulta fori præſcriptione. Ex Lege vero Valentiniani & Valentis, quæ eſt 17. Cod. Theod. de Juriſd. Senator, ſi in eum ageretur, coram Præfecto Urbi dumtaxat conveniri poterat, ſcilicet in civilibus cauſis. In criminalibus autem ita jus fuit ex Leg. XIII. quæ eſt Gratiani & Valentiniani Impp. eodem Cod. de Accuſat. ut ſi Senator in Provincia criminis reus accuſaretur, Judex Provinciæ de cauſa cognoſceret, nihil tamen de capite decerneret, verum vel ad Principem referret, vel ad Præfectum Urbi, ex ſuburbanis Provinciis: de cæteris autem ad Præfectum Prætorio, ita tamen ut in judicando quinque Senatores ei ſociarentur: quod & ſtatuit Honorius Imp. in Leg. ult. de Juriſd. ac obſervatum in Judicio de Baſilio & Prætextato apud Senatorem l. 17. Variar. XXII. licet ex Lege Valentiniani Senioris, quæ eſt 11. eodem Cod. de Exhibereis, de Senatoribus ordinarios Judices ne cognoviſſe quidem poſſe videatur: denique Lege Zenonis ad Præfectum Prætorio, Cod. Juſt. ubi Senatorem ſummæ dignitatis, in quibus Quæſtoriam refert, a ſolo Principe, vel ab eo cui negotii audientiam vice ſua ſacris apicibus mandaverit, in cauſis criminalibus audiri poterant. Atque hinc patet cur Pſychriſtus erga Imperatorem inſtiterit, ut Iſocaſius coram Præfecto Prætorio audiretur.

Edit. Pariſ. pag. 580.

Καὶ εἰς τὸν Ζεύξιππον φροντιχθῆναι) Atqui Zeuxippus Balneum publicum fuit, proinde nec locus idoneus ubi reus audiretur. Sic ſane apud Theophanem & Georgium Monachum legimus Conſtantium Auguſtum Hermogenem ob Paulum Sede Antiochena pulſum Conſtantinopolim *εἰς τὸ κατὰ τὸν Ζεύξιππον λουτρὸν* evocaſſe, quaſi cum illo de re aliqua vellet colloqui. Ita Menam Præfectum Vigilum in ipſo Hippodromo examinatum tradit Scriptor anno VIII. Leonis.

Διπλώματον) Vox Juriſc. Græcorum. Vide Gloſſ. med. Græcit. in *Διπλωμα'*.

c. *Καὶ δίκῃ*) Hanc vocem *δίκῃ* expungit Holſtenius, tametſi habeatur in Cod. Vatic.

Θείων ἀνεπαῤῥήτων) Extat in Leg. Ubi, Cod. de Feriis. Vide Briſſonium ad Leg. Dominico, de Spectaculis pag. mihi 27. Idipſum obſervant Theodorus Lector Ecl. 1. & Nicephorus lib. XV. cap. XX.

Τότε τῷ ἑξῆς) Immo, ſi Marcellinum audimus, Aſparis & filiorum cædes contigit Ind. IX. an. CDLXX.

Τυραννίδα μιλιτέσιος τις) Atqui Aſparem Leonis Imp. juſſu in Palatio ſpadonum enſibus occiſum ſcribunt Marcellinus, Candidus, Damaſcius in Vita Iſidori, Procopius lib. 1. Vandalic. cap. VI. Evagrius lib. II. cap. XVI. Theophanes, Jornandes, & alii. Proinde ita emendanda cenſebam hæc verba: *Τότε τῷ ἑξῆς τυραννίδα μιλιτέσιος τοῦ Ἀσπαρ τὸν Πατρίκιον, ἐ πρώτου τῶν Σιγκλήτου, ἐφόνευσεν*, nempe idem Leo. Cædem Aſparis paulo aliter recitat Nicephorus lib. XV. cap. XXVII.

D. *Ὀρφεὺς*) Qui *Ὀρφεὺς*, Theophani.

Ἐκύτησεν) Forte *ἐκυτέσωνε*. Vocem *κύπτω* non ſemel uſurpat Scriptor, quomodo dicimus, *tailler en pieces*, delere, pag. 268. c. *καὶ ἐκόλε τοὺς*. Mox, *ὡς γέγονε δήμωσις*. Vide Goſſ. med. Græcit. in *φορολόγιον*.

Νεκρὸς φίλος φίλῳ) Proverbium ſat vulgare, cujus tamen non meminiſſe Parœmiographos ſat mirandum.

Ἐφάνη ἐν οὐρανῷ) Id ad annum Leonis IX. refert Theophanes. Georgius Monachus in Chronic. MS. *ἐν ᾧ (Λέοντος) σημεῖον ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ πρὸς ἀνατολὰς ἀστὴρ κομήτης ἡμέρας μ'.*

Ἐξανελόντων Ἀνθέμιον) Marcellin. Senator, Marius Aventic. Evagrius lib. II. cap. XVI. Theophanan. VIII. Leonis, Cedren. &c. pag. 318. A.

Καὶ ἀπὸ Ἀλλίου τοῦ Ῥωμύλου) Is nempe natione Græcus fuit: unde Ennodio in Vita S. Epiphanii Epiſcopi Ticinenſis, & lib. 2. Epiſt. VII *Græculus*, & *Græcus Imperator* dicitur. Sed & Conſtantinopolitanum fuiſſe teſtatur Sidonius in ejus Panegyrico:

——*Tu tali civis ab urbe*
Præcepto genitore micas, &c.

Non mirum igitur ſi Conſtantinopolitanus & Conſtantinopoli degens ædem S. Thomæ in ea urbe ædificavit. Quanto vero apparatu ac cultu exciperentur ejuſmodi in Provinciis laureatæ Imperatorum imagines, docemur præſertim ex Chryſoſtomo & Severiano, locis allatis in Gloſſ. med. Græcit. in v. *Δικηρίτου*, & in Appendice.

Μάϊον) Ita Marcellinus, Victorius, Senator, &c. *Leonem* IV. *Coſ.* adjungit Victor Tunnunenſis.

Βορίδου) Cod. Vat. *Βορίδα*.

Δυζιέχαν) Ita præfert Cod. Vat. & Scaligeri editio, ubi *Τυζιέχαν* ediderat Raderus. *Denzuem* vocat Marcellinus, qui id refert ad annum ſeq. *Δηγζίχ* dicitur Priſco pag. 44. 45. ed. Reg. ubi hoc bellum deſcribit: ex quo emendandus Scriptor Chronici. b.

Τοῦ Ἀναγάστου) Is Magiſter militum per Thracias Arnegiſilo Magiſtro ſucceſſerat. Ejus præterea meminit Suidas in v. *Ἀνασταί*.

Ζωσίμῳ) Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. XV. n. 1. & lib. II. ſect. 1. n. XVI. *pag.* 582.

Ζήνωνα καὶ Μαρκιανὸν) Ita in L. XXXI. & XXXV. Cod. de Epiſcop. & Cleric. ubi Franc. Pithœus monet legi in vet. MS. *Zenone & Marco*. Marcianus vero Conſul, ſed ſolus, habetur in ſubſcriptione Legis XXXIII. ut idem Pithœus monet. Marcianum porro bis Conſulatum geſſiſſe ſub Leone docent Faſti, anno ſcilicet illius XII. & XV. niſi *Marcus* alius fuerit a *Marciano*, quod vix putem: nam Lex XXXIV. & XXXV. ſubſcribuntur pariter *Marco Conſ.* ut XXXII. *Mar. Conſ.*

Ἔκθεσις) Id ad Indict. X. refert Marcellinus, ſubditque iſtius metuendi cineris memoriam quotannis a Byzantinis celebrari VIII. Id. Nov. quod rurſum ait in Anaſtaſio ad Conſulatum Pauli & Muciani: tametſi apud Scriptorem Chronici cinerem iſtum contigiſſe XI. Novembr. legatur, quem ad hunc annum pariter revocat Cedrenus, contra quam Theophanes, qui ad annum XVII. Leonis. Illius etiam meminit Glycas.

Καὶ λέγοντας, ὅτι, πῦρ) Addidimus *ἐπί*, ex Cod. Vatic. & Theophane. Theodorus Lector Ecl. 1. *Ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἡ κάτω καπνίλλα μέλαι Νομισίῳ, πρωτοστάτου τῶν πρὸς φανέντων ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀστέρων, ὡς πάντας τοὺς ὁρῶντας λέγειν ἀρτιφλὸξ καπνοχύσαι*. Theophanes: *καὶ πάντες ἔλεγον ὅτι πῦρ ἐπὶ καὶ ἐσβέσθη, καὶ χόρτου κόσμου τῇ Θεοῦ φιλανθρωπίᾳ*, propius ad mentem Auctoris. Adde Cedrenum an. XVII. Leonis, & Chron. MS. Symeonis Logoth.

Ἐμπρησμὸς μέγας) Aliud videtur incendium, quod deſcriptum diximus ab Evagrio lib. III. cap. XIII. de quo præterea Theodorus Lector Ecl. 1. c.

Ἱερὸν τὸν τοῦ ἁγίου Μάμαντα) Conſtantinopolis Chriſt. lib. IV. ſect. XII. numer. III. & ſect. XV. numer. XXV. ubi de æde ſacra & Palatio S. Mamantis.

Γορδιανοῦ) *Jordane*, apud Marcellinum & Senatorem, ubi Cod. MS. Colbert. *Jordannem* præfert *Jordane*, apud Victorium & Marium Aventic. Perperam *Joanne* apud Victor. Tunnun.

Καὶ Πρόβινου) Ita Marcellin. Victorius, Senator. Perperam *Probino* Marius Aventic. qui Leonis Augusti v. Consulatum esse ait, quem cæteri ap. dicunt, nempe cum Iv. cum Anthemio gessisse scribat, qui solus Cos. fuisse aliis dicitur.

D. Μαρκιανῦ) Sic rursum Marcellinus, Victorius & Senator. Victor Tunnun. *Leone* VI. & *Probino* Coss. Marius Aventic. *Festum* dumtaxat Cos. memorat.

Λέοντος τοῦ) Quem avus Leo paulo ante obitum Imperatorem dixerat, cum Zenonem generum, nisi plebs repugnasset, sibi successorem deligere statuisset, ut scribit Candidus.

Λέοντος τοῦ μέλλοντος) Quo quidem anno φονεύεται ὁ Τάρασις ὑπὸ Θεοδωρίχου, inquit Theophanes.

Οὗτος ὁ Λέων) Hæc paulo sunt intricatiora. Theodorus Lector ait Zenonem a filio coronatum Imperatorem in Circo, ἐν τῷ κεδίσματι τῶν Ἱεροσολυμέων, Verina & Ariadne impellentibus. Theophanes id mense Febr. actum scribit. Propius vero ad mentem Scriptoris Chronici Albupharajus in Dynast. ubi sic ait: *Cum puerulus esset* (Leo) *decepit ipsum mater ipsius, dicens ipsi: Cum accesserit Zeno pater tuus ad ministerium exhibendum, oportet te ipsi honorem deferre, tecumque una. In solio collocare, diademate tuo capiti ipsius imposito. Faciente igitur puero, prout ipsi dixerat mater ipsius, sedit una cum ipso in solio Zeno. Paucis autem elapsis diebus puer morbo contracto mortuus est, suspectos habentibus hominibus parentes ipsius, illos scilicet ipsi mortem conciliasse, quo soli imperarent.* Subdit Candidus, post Leonis Magni excessum, Zenonem a filio Leone, συναυτοκράτορα βασιλέα dictum fuisse Imperatorem. Nec dissentit omnino Procopius lib. I. Vandal. cap. VII. qui ob teneram Leonis ætatem ἐγκαταλείπει Zenonem adscitum ait. Quæ autem de supposititio Leone scribit Victor Tunnunensis, & ex eo Mellitus in Brevi Temporum MS. fidem non merentur. Certe ita ἐγκαταλείπει adscitus est Zeno, ut Leo primus semper in Edictis nominatus legatur, ut colligitur ex Inscriptione Legis XI. Cod. de Legib. & Constitut. *data* X. *Kal. Maii, Leone Juniore A. Cons.*

E. Κοσμᾶς) Κασμᾶς hic legit Holsten. Τραυσταμόνιον Παυστιναδίνου γόνος dicitur Candido apud Photium Cod. LXXIX. Τραυστανδίανος, Agathiæ lib. IV. Τραυσταμόνιος, Theophani anno VII. ejusdem Zenonis: Ἀρεοβίνδος, Evagrio lib. II. cap. XV. Vide eumdem Evagrium lib. III. cap. VIII. In Catalogo Imperatorum hic edito pag. 328. Ἄζων & Ἀγόνιτος, in Catalogo vero edito a Leunclavio lib. II. Juris Græcorum. Ἀγόνητος dumtaxat cognominatus dicitur, quod *patellas in genuculâ non habuisse, sed mobiles fuisse perhiberetur, ut etiam cursu velocissimo citra modum hominum haberetur*, ut ait Anonymus Valesianus.

Νικομηδεὺς) Nescio an istius Historici alii meminerint.

Ζήνωνος Αὐγούστου, &c.) Hæc verba delet Holstenius, ponitque *sinistra*.

Pag. 331. A. Ἀμμάτου) Addit idem Holsten. μόνου, deletque vocem Βασιλίσκου, quia forte Basiliſci post tyrannidem nomen e Fastis erasum.

Βασιλίσκου & Ἀμμάτου) Hæc pariter delet Holstenius, ponitque *sinistra*. Cui consentit Marcellinus, scribens hunc annum *sine Coss.* fuisse. Apud Victorium vero, Marium Aventic. & Senatorem hic annus ita consignatur: *P. C. Basiliſci* II. *& Armati*. Victor denique Tunnun. ad hunc annum hæcce adscribit: *Inter hæc quæ gesta sunt, quia nullus Coss. accessit, & Basiliscus tyrannus a Consulatu recessit, Armatus Cos. præsenti anno Cos. remansit.*

Edit. Paris. pag. 582.

Αἰτωδὶς σφάγια) Glycas: ὃς παρὰ γνώμην αὐτοῦ ἐκκλίνει.

Καὶ φαβῖνος) Damascius in Vita Isidori ἑλλὰς τῷ φύσει Zenonem fuisse tradit. Contra, Anonymus Valesianus ait *Zenonem fuisse Isaurie nobilissimum; quique dignus esset filium Imperatoris accipere, exercitum in armis, ac in Republica omnino prouidentissimum.*

Ζήνωνος) Cod. Vatic. ἀνοῦ.

Πρίσκου σοφιστοῦ) Jornandes de Regnor. succeſſ. *Dum processibus Chalcedone degeret.* Vide utrumque Glossar.

Ὡς δὲ ὁ Βανδίλ.) Videtur legendum ὡς δὲ, ut est apud Procopium lib. I. Vandal. c. VII. ὡς Ἰσαυρίαν, ὡς δὲ δὴ ἵκοντο, ἐξεγράφοντο, id est, *unde ortus fuerat*, ut scribit Victor Tunnunensis. Perperam vero fugisse Zenonem *in Isauriam* scribit Theophanes, & ex eo Symeon Logotheta, pro *in Isauriam*. Anonymus Valesianus: *Huic insidiabatur Basiliscus ipse primus Senator: quo cognito Zeno cum aliquantis divitiis petit Isauriam.* Chron. MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem, ἐξέρχεται Ἰσαυρίαν εἰς τὸ ἴδιον ἔχυρον. Hanc Zenonis fugam, ut & reditum respexit Ennodius in Panegyrico dicto Theodorico Regi: *pulsa est extemplo Principalis urbe reverentia, & in vacuum possessionem nullo adscitus sanguine tyrannus accessit, qui nulla petitus, desinivit, postquam metu hostes suos debellaverat, nihil superesse quod gereret: cum animos tuos sine annorum suffragio impulit tua natura, ne aut causa melior te coram posset subiacere, aut non beneficium necessitatis tempore redderes, quod pacis acceperas. In ipsis congressionis tuæ foribus cessit invasor, cum profugo per te sceptra redderentur, de salute dubitanti.* Ex quibus patet in ea expeditione Zenoni auxiliarum Theodoricum, quandoquidem restituti Zenonis laudem integram ei adscribit Ennodius; quod exerte firmat Anonymus Valesianus, ubi de Zenone: *Deinde misit ad Civitatem Novam, in qua erat Theodericus Rex Gothorum filius Walameris, & cum in solatium sibi adversus Basiliscum objectans militem post biennium veniens, obsidens civitatem Constantinopolim.* Infra: *Zeno itaque recompensans beneficiis Theodericum, quem fecit Patricium & Consulem, donans ei multa, &c.*

Ἐλθὼν ἐπολιόρκησεν) Immo invita Verina Basiliscus jam antea τὴν βασιλείαν ἐκράτησεν ἐπ' ἔτη δύο, ut testatur Procopius lib. I. Vandalic. cap. VI. Imperator dictus & renuntiatus est a Senatu, cum illa generum suum Zenonem per fraudem in fugam egisset, quo Patricium Magistrum, quocum consuevérat, ad Imperium proveheret: ita Candidus. *In Campo* acclamatum scribunt Theodorus Lector, Theophanes & Cedrenus.

Ἐπελθὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Μάρκον εἰς Βασιλέα) Atqui primo Cæsarem, tum Imperatorem filium Marcum dixit Basiliscus, ut exerte scribit Candidus: quod etiam testantur Basilisci literæ apud Evagrium lib. III. cap. IV.

Ἰσαυρῶν) Marcellinus, Victorius & Senator: *Illo V. C. Cos.* Victor Tunn. *Post Cos. Armati V. C.* Vet. Inscript. MLI. 6. *P. C. iter. Armati V. C. Ilum*, Jornandes: Ἰσαυροῦ, Damascius, Malchus & Theodorus Lector vocant.

C. Ἀρμάτου) Qui ἔτος ἀπὸ τῆς Βασιλίσκου dicitur Theophani an. III. Zenon. unde Basiliscus Cæsar, ejusdem Armati filius, Verinæ Augustæ ἐξάδελφος eidem Theophani nuncupatur.

Ὁμοίως αἱ τὸ ἄγιον Βαπτισμα) Haud absimile omnino sacramentum exegerat Areobindus Magister militum missus in Africam ab Justiniano: cum enim a Gonthari, qui tyrannidem arripuerat, Carthagine in quodam firmato ac munito templo obsideretur, missus est ad eum Reparatus Urbis Episcopus, qui juraret Gontharis nomine ipsum ab eo nulla molestia affectum iri, si se dederet, ipsi non obsequenti extrema minatus. Territus Areobindus spopondit Præsuli se continuo venturum, ἵνα τὸ δόκιμον λουτρὸν ἐπιτύχωμεν, ἵνα καὶ αὐτὸς οἱ ἐπομόσαι εἰμὶ τῷ σωτῆρι τὰ πιστὰ δῶν· si ipse divino ritu operatus lavacro, per id juraret ac fidem faceret promissæ incolumitati. Id Episcopus pollicitus, puerum sacro Baptismo, solemnibus adhibitis precationibus, initiavit. Areobindus vero e manu Antistitis accepto codice, apprehensoque puero baptizato, per quem Præsul fidem illi dederat, Gontharim supplex adiit: a quo tamen data fides minime est servata, interfecto postridie Areobindo. Hæc

pluribus narrat Procopius lib. II. Vandalic. cap. XXVI. extremo. Nec apud Græcos dumtaxat id per Baptiſmum ſacramentum obtinuit, ſed etiam apud Latinos: idem enim valet *jurare ſacramento Catholicæ Fidei, ſub teſtimonio Fidei Chriſtianæ, & ſub adjuratione fidei quæ Chriſtiani ſumus*: quam formulam paſſim in veteribus chartis reperiri obſervavimus in Gloſſ. mediæ Lat. in v. *Juramentum*. Tabularium Perſiacenſe Chriſt. XII. apud Perardum in Burgundicis: *& per illam profeſſionem quam in Baptiſmo promiſerunt, ut veritatem dixiſſent*, &c. Charta Joannis Epiſcopi Cameracenſis annum MCCXXIV. in Tabulario Montis S. Martini: *Ad omnia ſupradicta ſervanda, fide & juramento corporaliter & ſolemniter præſtitis, ſe & ſua eorum vobis quilibet pro ſingulis obligavit, & Chriſtianitatem ſuam nobis & Epiſcopo Noviomenſi in obſidatum poſuit*, &c. Charta alia anni MCCXXI. ejuſdem Epiſcopi, in eodem Tabulario: *Sciendum quod prædicti Theodericus & Sara uxor ejus Chriſtianitatem ſuam vobis obligarunt, ſuper jam dictis omnibus firmiter obſervandis*. In eamdem ſententiam Joannes Sarisber. Epiſt. 275. *Primo Deum, & ut dici ſolet, Chriſtianitatem ſuam obſidem dabat*, id eſt, excommunicationi ſeſe ſubdebat. Eſt enim *Chriſtianitas* profeſſio fidei quam in Baptiſmo damus, per quem Chriſtiani ſumus. Proinde *jurare per Chriſtianitatem ſuam*, nihil aliud eſt quam jurare per ſuum Baptiſmum. Vide idem Gloſſ. in v. *Chriſtianitas*. Idem porro narrat Theophanes quod auctor Chronici.

Edit. Pariſ. p. 183.

Εἰς τὸν ἀντὶ ζωῆς) Theophanes, ὑπαχθέντα εἰς δέκχυ τριετηρίδος, uti emendat Henr. Valeſius, cum prius legeretur δβδόχυ, quomodo Chryſoſtomus recenſens ſeptem ἑορτὰς δεσποτικὰς, apud Georgium Hamartolum in Chronico MS. in Juſtiniano, ἑβδόμη, ἡ προσδοκωμένη τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως ἅμα τῷ μετὰ Δικὴν ὀβδόχου ἡμέρᾳ dicitur, id eſt poſt quam feſtivitatem nulla alia ſubſequitur. Δικὴ δόχεια autem ſumitur præſertim apud Græcos inferiores, pro exauctorare, Magiſtratu privare, quomodo apud Capitolinum in Albino, *ſucceſſorem mittere*, vel, *dare*, ut apud Lampridium in Alexandro. Vide Gloſſ. med. Græcit. in δβδόχειδαι.

Καὶ προτροπὴν Ἀρμάτου) Cauſam defectionis Armati paulo fuſius narrat Candidus: ait enim Armatum cum Baſiliſci uxore adulteratum, ad ſummam pervenille potentiam, cumque ei bellum quod adverſus Zenonem gerebatur, creditum eſſet, certis pactis, illi opera, a conditionibus defeciſſe. Vide Evagrium lib. III. cap. XXIV.

D. Ἀπὸ τῆς λεγομένης Πύλης) De his Pylis Theoph. an. XII. Heraclii: ἀπέρασε δὲ τὸν ξερολόφον πόλεως, ἕως πλησίον τῆς λεγομένης Πύλης, πλησίον τοῦ τοπίου τοῦτου. Pylarum Bithynicarum meminit præterea Conſtantinus Porphyrog. lib. I. Them. IV.

Καὶ ἐστήλωσεν) Vicesimo menſe ex quo urbe exceſſerat. Victor Tunnun.

E. Πεμηχὼν τὸ βῆλον) Quod περιτείχισμα vocat Simocatta lib. I. cap. XII. ubi de terræ motu ipſo urbis Encæniorum die: Τότε περιετείχισεν τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ χωρισθὲν ἔδαφος ἐγκυκλίως (ὃ δὴ συνέβαινε τῇ ἐπιφανείᾳ τύχαις) περιχαρῆ τε καὶ ἀδάκρυτον κισσὸν.

Εἰς τὸ μέγα φωτιστήριον) Sic infra appellatur Baptiſterium Magnæ Eccleſiæ, ſeu ob ampliſſimam ſtructuræ ſpeciem, ſeu quod alia Baptiſteria in Eccleſiis Catholicis iſtius reſpectu μικρὰ dicerentur, prout in libro Miraculorum SS. Anargyrorum pag. 358. Baptiſterium ædis SS. Coſmæ & Damiani, ſeu uti efferunt Scriptores Byzantini, Coſmidii, Indigitatur: Ἡ δὲ εἴσοδος ἐν τῷ μικρῷ τῷ ἐντὸς φωτιστηρίῳ τῷ πλησίον τῷ Διακονικῷ. De Baptiſterio Eccleſiæ Sophianæ egimus in Conſtantinopoli Chriſt. lib. II. ſect. LXXX.

Καὶ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα) *Zenonidem* Candidus, Theodorus Lector & Marcellin. vocant: *Zenodiam* Theophanes, Symeon Logoth. & Cedrenus. *Zenobiam* Anaſtaſius Biblioth. p. 45. edit. Reg. *Xenodinam* vel *Zenodinam* prima Marcellini editio.

Ἐξῆλλαν αὐτὸν) Armati fraudibus ex Eccleſia abſtractum ſcribit Candidus.

Ὅτι ἐκ τοιούτου ἐπιορκεῖσθαι) Anonymus Valeſianus: *Dato ſacramento ſecurum eſſe de ſanguine*. Vide Gloſſ. med. Lat. in *ſanguis*.

Εἰς Λάμψακον) Relegatum Baſiliſcum *in oppidum quod Lamſis* in Cappadocia dicitur, ſcribit Marcellinus, ſeu ut præfert prima editio, *Lamiſis*. Jornandes de Regn. Succeſſ. *in oppidum Siemuli Provinciæ Cappadociæ*. Victor Tunnun. *In Saſemis*. Theodorus Lector, εἰς Βασίμους. Theophanes denique & Symeon Logotheta, *Cucuſum*, vel ut ſcribit Nicephorus Call. lib. XVI. cap. VIII. *Acuſum*. Ibi porro extinctum Scriptores omnes tradunt, περιπόμπῳ χρόνῳ, inquit Malchus.

Ἀμαχανωτάτῃ) De Baſiliſci mortis genere non conſentiunt Hiſtorici. Procopius lib. I. Vandal. cap. VII. tradit Baſiliſcum cum liberis atque uxore in Cappadociam hyeme ablegatum, ſine cibariis, ſine veſtibus, & ſine ulla ope: hicque illos frigore & fame prementibus alterum ad alterum ſe applicaſſe, ſicque animam efflaſſe. Nec omnino diſſentit Jornandes, qui Baſiliſcum frigore conſumptum: & Anonymus Valeſianus, qui incluſum cum uxore & filio intra ciſternam ſiccam ibidem frigore defeciſſe ſcribunt: Nicephorus Acuſi interfectum ſcribit: Joeles vero in caſtrum Cappadociæ relegatum, ibique foribus occluſis ex vita exceſſiſſe. Pag. 360. A.

Βασιλίνᾳ μέν) Qui *Junior* dicitur Senatori, & Prætorio Præfectus fuit, ad diſcrimen Cæcinæ Baſilii, qui Coſ. fuit cum Viviano.

Πλακίτᾳ) Leg. Πλακίτου. Extitit alius Placitus, quem Theodoſi ſtudiorum ſocium una cum Paulino fuiſſe ſcribit Joannes Antiochenus. Hunc vero Coſ. *Placidum* vocant alii: *Placidium*, Senator.

Τροκόνδῃ) Marcellinus & Victorius, *Trocundo & Severino*. Senator Trocundum omittit, quem *Tricundium* perperam vocat Victor Tunn. ut Προκοπίῳ Theodorus Lector & Theophanes an. III. & XIV. Zenonis, qui idem forte cum *Trobundo*, Illi fratre, de quo idem Theophanes anno XI. ejuſdem Auguſti.

Φλαβίου μέν) Hunc Conſulatum delet Holſtenius, & *Anicio* reponit. De hoc Conſule egit Sirmondus ad Ennodii lib. I. Epiſt. IV. & ad Aviti Epiſt. XXXI. 2.

Θεοδερίχου) Holſten. addit μέν. Felix vero Papa III. Epiſt. VI. & IX. Venantium ſolum agnoſcit. Is eſt porro Theodoricus Rex Italiæ, quem Θεοδέριχον vocant Malchus, Theodorus Lector, Evagrius & Theophanes: quemque, ut ait Jornandes cap. LVII. *genti ſuæ Regem audirus ordinatum Imperator Zeno, gratum ſuſcepit, eique evocatoria deſtinata, ad ſe in urbem venire præcepit, dignoque ſuſcipiens honore, inter Proceres ſui palatii collocavit*, &c. *Factuſque eſt Conſul Ordinarius, quod ſummum bonum, primumque in mundo decus edicitur*. Hunc Theodorici Conſulatum attigit Ennodius in Panegyrico eidem dicto: *Ille annus habuit Conſulem, qui Rempublicam non tam ſollicitudine quam opinione tueretur: quo in ſegmentis poſito, quæ abhoſtibus ſumpta fuerant arma, tremuerunt*. Ubi ſorte per *hoſtes*, Samarita intelligit qui eo anno rebellarunt. pag. 514.

Καὶ συμπαίζειν) Supplevimus hæc verba ex edit. Scaligeri, quæ deerant in Raderiana: Εἰς τὸ διμάν, καὶ ἰδὼν τὸν διώκτην. Quo loco Theophanes: Βασιλίσκου τὸν Ἀρμάτου γῆν φιλόκλιτα ὁ Ζήνων καίσαρα, καὶ κατὰ ὑποκρίσεως συμπαίζειν ἐαυτῷ ἐν τῷ Σίνᾳ, καὶ ἰδὼν τὸν διώκτην σὺν τῷ Βασιλῖ. Ubi vox ἴσιμα idem valet quod *certamina aſperxit & probavit* ut loquitur Marcellinus an. I. Juſtiniani, vel *ſententiam de curribus tulit*, ut Sidonius lib. IX. Epiſt. IX. vel denique perlude ac Imperator, unaque cum illo agitatoribus præmia diſtribuit: de quo more Bullingerus lib. de Circo cap. LIV. Porro apud Theophanem Σίνου, eſt *Seſſus*, ac idem quod Καθέδρα, ſeu tribunal Circi, ut in Gloſſ. med.

med. Græcit. monemus. Marcellinus Comes anno 1. Juſtiniani ait eumdem Auguſtum *priſcum ſolium Circi ob aſpicienda probandaque certamina, eminentius clariuſque quam fuerat redintegraſſe, bonis quidem agitatoribus præmium, ignavis autem ſeveritatem inuentem*. Quæ quidem non modice illuſtrant verba Auctoris Chronici & Theophanis. Iſtius in Circo throni Imperatorii meminit præterea Chriſtodorus lib. v. Anthol. Epigr. LXXVI.

Οἱ βασιλεῖς Ζήνων) Huc pertinent verba Aureliani Imp. in Epiſt. ad Mallium Chilonem, de Heraclammone: *Occidi paſſus ſum cujus quaſi beneficio Thyanam recepi. Ego vero proditorem amare non potui, & libenter tuli quod eum milites occiderunt. Neque enim fidem mihi ſervare potuiſſet, qui patriæ non pepercit*. Et illa Heraclii Imp. ad Criſpum, ſeu Priſcum Focæ generum, a quo evocatus fuerat, illo in ordinem redacto: Τελείωσον, γαμβρὸς ὢν ἐνταῦθα, καὶ τοὺς ἐν Φλάνδρᾳ ἀλλᾷ ποίησον. Ita Andragathum, cujus proditione Ampnipolim ceperat, ab Lyſimacho fuiſſe interfectum ſcribit Polyænus lib. IV. Strateg. pag. 320. tametſi Onoſander capite XXXVIII. traditoribus fidem eſſe ſervandam contendat. Vide Balduinum ad Leg. Majeſtat. ſub init. ubi multa de proditorib.

C. Εἰς τὸ Κοχλίον) Addit Theophanes, ὡς ἀνῄρητο ὑπὸ τοῦ Ἰσαυροῦ μόνου: eo ipſo ſcilicet loco quo interemptum Gratianum Imp. ſcribit Auctor Chronici.

Ἐκέλευσεν ἐμπρησθῆναι ἐν Κύζῳ) Ita Conſtantinus Manaſſes. At Candidus, cui aſſentitur Theophanes, probabilius Marcum Lectoribus Blachernenſis Eccleſiæ primo allectum ait, ſiquidem tum junior adhuc erat, nec ætatem conſecutus qua Epiſcopus fieret, ſed poſtea hac dignitate donatum. Verba Candidi ſunt: Καὶ ὁ παῖς ὁ ἀπὸ Καισαρείας τῆς ἐν Βυζακίοις ἀναγνώστης ἐτέλεσεν. Theophanes vero addit: ὃς μετὰ ταῦτα Κυζίκου ἐπισκόπησεν ἔτη.

Κατὰ τὸ Δίκαιον) Ita Cod. Vatic. Perperam Δόκιμον Scaliger & Raderus ediderant. Δίκαιον vero legendum ſupra in Gratiano monuimus.

Φυλλίδιον) Candidus, ἐκπυρῶσαι, *in fruſta diſcerptus eſt*.

Μητρόπολιν Ἐλευθέρου) Vide Notitiam Leonis Imp.

Φορίσαι πορφύραν βασιλικὴν) Utebantur quippe Cæſares Imperatoriis inſignibus. Spartianus in Severo: *Cæſarem deinde Baſſianum filium ſuum Antoninum a Senatu appellari juſſit, decretis Imperatoriis inſignibus*. In iis præcipuum fuit purpura, *ſed ſine auro*, ut innuit Commodus ad Albinum, quem Cæſarem appellari voluerat. Ammianus lib. v. de Juliano Cæſare facto: *Moxque indutum avita purpura Julianum & Cæſarem cum exercitus gaudio declaratum his alloquitur*, &c. Et infra: *Cæſaremque admiratione digna ſuſcipiebant Imperatorii muricis fulgore flagrantem*. Unde Cæſares cum Imperatoribus, quorum *filii* appellabantur, imperare dicebantur, ut ex Libanio in Panegyrico ejuſdem Juliani docemur, ubi Conſtantium Aug. & Julianum Cæſarem βίῳ βασιλεῖς vocat. Adde Pachymerem lib. VI. c. XXXVIII. Servatum autem Baſilicum ab Ariadne, cujus erat ξαδέλφεος, ſcribit Theophan.

D. Ἐν ταῖς χρόνοις τούτου) Iſtius ſub Zenone Samaritarum rebellionis meminit Procopius lib. v. de ædif. Juſt. cap. VII. & Albupharaijus in Dynaſt.

Ἰουνιάν) Editio Scaligeri Ἰουνιὰν ſemel ac iterum præfert. Mox Οὐιτουνιὰ legitur. Idem Albupharaijus: *Sub finem dierum ipſius* (Zenonis) *rebelles facti Samaritani Neapoli Regem ſibi conſtituerunt, qui magnam multitudinem trucidavit*.

Τιμοθέου) Epiſcopi Cæſareæ, cui forte ſucceſſerit Sergius, cujus meminit Novella Juſtiniani CXXIX.

Δὲξ Παλαιστίνης) Duces Paleſtinæ non ſemel occurrunt apud Scriptores, in Notitia Imperii Orient. cap. I. apud Cyrillum Scythopol. in Vita S. Sabæ cap. LVI. Theophanem ann. XXII. Anaſtaſii, II. Juſtiniani, &c.

Ὡς Ἀναβαπτίσται) Videtur legendum, ὡς Ἀναβαπτισταί

νους, vel ὡς νοί. De hoc Magiſtratu agimus in Gloſſ. med. Græcit. *Edit. Parif. pag. 585.*

Ἀρκαδιανῶν) Cod. Vatic. & edit. Scaligeri, Ἀρκεδιανῶν. Hunc vero Numerum ſeu cohortem inſtituit Arcadius an. v. Theophanes: Ἀρκάδιος ὁ Βασιλεὺς ἐποίησεν ἴλην ἀεκδίκων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἣν ἐκάλεσαν Ἀρκαδιανούς. Georgius Monachus in Chron. MS. qui Theophanem exſcripſit, habet Ἀρκαδιακούς. Sed potior videtur lectio Raderiana: ſiquidem ita appellantur in Notitia Imperii, ubi ſub diſpoſitione Magiſtri militum Præſentalis, & Magiſtri militum per Orientem, occurrunt *Felices Arcadiani Seniores & Juniores*, tametſi promiſcue interdum ita hæc vox proferatur. Nam in eadem Notitia habentur *Comites Arcadiaci*, *Comites Honoriaci*, &c.

Ἰουνιὰ) Ita ediderat Raderus: at Cod. Vatic. & Scaligeri editio Οὐιτουνιὰ, quomodo edidimus, habent. Sed lin. ſeq. Ἰουνιὰς legunt.

Γαριζεΐδιον) Legendum ut Γαριζὶν. Procopius E. lib. IV. de Ædific. Juſtin. cap. VII. Ἔστι δέ τις πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, Νεάπολις ὄνομα, ἣν ὑπὲρ δὴ ὄρος ὑψηλὸν κέκλιται, Γαριζὶν ὄνομα. De quo quidem monte non ſemel mentio occurrit in Libris ſacris, & de cujus etiam ſitu agunt S. Hieronymus & S. Epiphanius, a quibus juxta Hiericho, una cum monte Gebal ſtatuitur, non vero ad Neapolim. Subdit porro idem Procopius, Zenone imperante, Samaritas irruiſſe in Chriſtianos Feſtum Pentecoſtes celebrantes, multiſque ex iis interfectis, Terebintho Urbis Epiſcopo ſacra facienti manum abſcidiſſe: Zenonem vero in ſontes animadverſiſſe, exactis monte Garizin Samaritis, eoque Chriſtianis addicto, ac in culmine Deiparæ Eccleſia poſita. Neque enim, uti ſcribit Auctor Chronici, Synagogam Samaritarum in Eccleſiam convertit Zeno, cum exerte paulo ante teſtetur Procopius, nullam ædem iis colligendis eo tum in monte extitiſſe, ſed cum hunc poſſiderent, aſſidue ejus verticem ſolitos conſcendere precationis cauſa: οὐχ ὅτι ναός τις ἐνταῦθα ἱδρυμένος τυγχάνει, ἀλλὰ τῶν ἀκρωρειῶν ἐν κύκλῳ ἀναβάσεων ἐνταῦθα μάλιστα. De hoc quidem Samaritarum cultu quædam præterea attigit Zonaras lib. VI. Annal. ſect. v. ubi ἀγιώτατον τοῦτο αὐτοῖς ὄρος ab iis habitum tradit, ut qui in eo defoſſa a Moyſe ſacravaſa perſuaſum haberent. At licet nullum ea ætate extitiſſe templum, in quo Samaritæ colligere potuerint, dicat Procopius, ſaltem conſtat montem Garizin ab iis maxime cultum, quod in eo Sacrificium obtuliſſe Abrahamum fama eſſet, ut eſt in Itinerario Bardenſi. In illo vero conſtructum deinde templum a Sanaballeta Sattepa quodam Chuſæo, ſeu Chutæo, refert Joſephus lib. XI. Antiq. Judaic. cap. VIII. & lib. III. cap. VI. atque ex eo Georgius Syncellus, & Zonaras lib. IV. Annal. ſect. VII. & XV. a Perſarum Rege quem Alexander interfecit, in Judæam miſſo: qui cum generum Manaſſem Hieroſolymis Pontificem non poſſet conſtituere, accepta primum a Dario, deinde ab Alexandro Magno poteſtate, templum in monte Garizin exſtruxit, ipſumque Pontificem conſtituit, ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ ὄρους Σαμαρείτου φρονήματι. Quod quidem attigit etiam Euſebius in Chronico: *Manaſſes frater Jaddu Pontificis Judæorum, templum in monte Garizin conſtituit*. Proclus Diadochus apud Photium videtur innuere ab ipſo Abrahamo dicatam in eo monte ædem ἐν ᾧ Διὶ Τ.ίῳ ἐγκαίνιστον ἱερόν, ᾧ κατέφυγον Ἀβραὰμ ὁ πρὶν καλούμενος Ἐβραῖος πρόγονος. Sed is indubie fallitur, cum id templo ab Antiocho Epiphane Ægypti Rege condito conveniat, qui, uti e Euſeb. lib. I. Chron. pervaſa Judæa, *in Samaria ſuper verticem montis Garizin Jovis Peregrini templum ædificavit, ipſis Samaritis, ut hoc faceret precantibus*. Perſtitit autem fanum iſtud Cuthæorum circiter ducentos annos, donec Joannes cognomento Hircanus Regnum obtinuit. Is enim aſcendens in Samariam evertit fanum a Cuthæis ædificatum in monte Garizin, necavit hæreticos qui offerebant holocauſta & ſacrificia extra ædem Domini, &

& constituerant decreta & leges, sive jura ex animi sui libidine, uti narrat Abraham Levita in Historica Cabbala. Alii vero Samaritæ, qui Sanaballeti partes sectati non fuerant, in eum montem deinceps concesserunt, quo Deo preces funderent, patriæ pietatis memores. Meminit porro ædis Deiparæ in hoc monte ædificatæ Sanutus lib. III. parte XIV. cap. XVIII.

Μὶ τρυφλίδιον τὸν Σαμαρίτην) In alia Samaritarum rebellione, iis profligatis ac debellatis, Constitutionem edidit Justinianus, quæ est Novella CXXIX. qua Samaritarum Synagogæ claudi jubentur, iique τοῦ τῆς πολιτείας ἀπολαύειν interdicuntur, id est tum civilis, tum militaris: cujus Constitutionis meminit etiam Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ cap. LXXI. Vide Leg. XII. & XVII. Cod. de Hæretic. & Manich. & quæ ad illas commentatur Franc. Pithœus.

Pag. 261. A. Δικολόγους) Quid δικολόγους voce intelligat Auctor Chronici, haud facile est assequi: si enim advocati seu patroni, quamvis est vocabuli, ii non judicant: si judices intelliguntur, quos Theodoricus sub finem Edicti sui *Cognitores & Jura dictantes* vocat, numerus videtur obsistere, tametsi illi satis indicantur voce καθέζεται· nam Judices sedent, ut est in L. III. Cod. ubi Senator. advocati vero stant, ut est in L. VII. Cod. de postulando. Verum numerus non obstat quin Judices intelligi possit: nam ut loquitur Valentinianus in Novella de confirmandis iis &c. *natum est post fatalem hostium ruinam, qua Italia laboravit, in quibusdam regionibus & causidicos & Judices defuisse, ac gnaros Juris & legum aut rare aut minime repertos*, adeo ut (subdit idem Augustus) *in diversis Provinciis advocati varias curias derelinquerent, dum certatim ad privilegia causidicis illustrii Prætorianæ Sedis atque Urbanæ delata festinarent: & cum meliores natalibus suis effici vellent, non curarent urbes proprias spoliatas ministeriis & officiis debitis interire*. Unde cum mos esset ut quæque pars sibi advocatos plures advocaret, ut docet L. pen. Cod. de Postul. & ad summum tres, postmodum cautum est ne cuique parti duo sufficerent, alter pro Oratore, alter pro Jurisconsulto, ita ut δικανήγορε dici ideo non debuerit, quod minor repertus esset advocatorum numerus, *ne Provinciales tenues homines defensionis inopia ad requirenda auditoria sumptuosa venire cogerentur*, ut loquitur idem Valentinianus. Vide Cujac. lib. XIII. Obser. II. Cæterum Theodorici justitiam, & in gubernanda Republica disciplinam & severitatem commendat præ cæteris Procopius lib. I. Goth. cap. I. cujus hæc sunt: Δικαιοσύνην τε ὑπερφυᾶ ἐπεμελήσατο, καὶ τὰς πάντων ἐν τῷ βίῳ ἁμαρτίας ἐκόλαζεν· sed & Anonymus Valesianus.

Edit. Paris. pag. 586.

Δαμιανὸν) Cum cereis igitur accensis Theodoricum convenit Senatrix illa, quo amplioren Regi honorem exhiberet. Ejusmodi autem cereis, vel etiam tædis accensis prælatis processisse Imperatores testatur in primis Herodianus pag. 26. 34. 44. 84. 145 & 153. edit. Henrici Steph. anno MDLXXI. quos quidem cereos τυφοὺς dumtaxat nomine donat, quod recte Lipsius in Excursib. ad Tacitum ad cereos & tædas traduxit: quomodo Gallienum *Inter togatos Patres & Equestrem ordinem, albatos milites, & omnes populo præeunte, servis etiam prope omnium, & mulieribus, cum cereis & facibus & lampadibus præcedentibus Capitolium petisse* scribit Trebellius Pollio. Has λαμπάδας Βακχικὰς vocat Scriptor in Juliano, ubi de ejus nece. Hinc in Notitia Imperii summis Dignitatibus cereos inter earum insignia referri advertimus, quod cum iis in Provinciis procederent & exciperentur: de quo more egimus in utroque Glossario, ubi de Lampadariis & Dibambulo egimus. Petrus Siculus in Hist. Manichæorum: Ἀσμένως παρὰ τῆς ἐκείνης (κώμης) κατεπέμποντο αἰτηθέντες· πάντες γὰρ λαμπάδας ἀνάψαντες ἐν μεγάλῃ τιμῇ αὐτὸν ὑπεδέχοντο. Vide præterea hoc Chronicon Paschale, sub annum Christ. CCCXXX. CDXV. & annum VII. Focæ, Theophanem annum XVIII. Heraclii, Passionem S. Savini Episcopi & Martyris num. V. &c. Atque inde origo cereorum in Ecclesiis Christianorum petenda.

Καὶ ἐνεῖνον ἔφυγεν, &c.) Hoc est priusquam Roma excederet, & Ravennam se conferret, ubi vitæ reliquum exegit. Eas Leges promulgavit Edicti titulo, quæ editæ habentur in Cod. Legum antiquarum, & cum Senatoris seu Cassiodorii Epistolis: nam aliæ sunt Leges Theodoricianæ, de quibus Savaro & Sirmondus ad lib. II. Sidonii Epist. II. Falsum ergo quod ait Procopius, nullas edidisse Leges Theodoricum.

Ῥάβεννα) Sigonius de Imp. Occid. lib. VI. Rubeus lib. III. Hist. Ravennat.

Πόλις ὑπερδελεία) Zosimus lib. V. de Ravenna: Ῥώμην πλησίον, ἔχει τὸ ταπεινὸν ὕδατι περιῤῥυέν. Contra Procopius lib. I. Gothic. cap. I. Πέφυκε γὰρ αὐτὴ ἡ πόλις μάλιστα πάντων, ἕνεκα τοῦ ἐπιτηδείου δυσεργασίας μόνης, τὸ μὴ ἐπιδημίαν ποιεῖσθαι. Sed notus Ravennæ situs hodiernus.

Ἀμαλασουέντα) Ex Amalasuentha filia Theodorici nepos. Procop. eod. lib. cap. IV. Jornand. cap. LIX. &c.

Ἀγρίππα καὶ Δέκιε) Marcellinus, *Longino solo Cos.* Ita etiam Victor Tunnun. *Decio*, Victorius: *Decio & Longino*, Marius Aventic. & Senator.

Βοηθίου) Qui in Fastis *Boetius* hoc aspiratione scribitur. Ita porro hoc nomen effertur anno IV. Justini. Tres autem Boetii nomine Coss. occurrunt in Fastis: ac primus quidem hoc anno: alter anno DX. Boetius scilicet ille Orator & Philosophus, cujus nomen cum aspiratione pariter scribitur in illius operibus editis, & lib. II. Epigrammatum Veter. Pithœi.

Tu pater & patriæ lumen Severine Boethi.

Tertius denique Cos. fuit cum Symmacho anno DXXII. ambo Boetii Philosophi filii, ut observatum a Sirmondo ad Ennodii Epist. I. lib. VIII. Βοηθὸς vir Consularis meminit Galenus I. de Scriptis suis.

Σεισμὸς) Is videtur terræ motus qui Constantinopoli contigit anno IV. Zenonis, de quo Theophan. & Cedren.

Τοῖχος) Constantinopol. Christ. lib. II. sect. XXIV. num. VII.

Σιφιδία) *Siphidius* etiam appellatur in Epistola VII. Felicis Papæ III.

Εὐσταθία) Addit Holsten. μόνη, & reliqua delet.

Φαύστου τοῦ β'.) Addit idem Holsten. μόνου. *Fl. Faustum Juniorem* dictum observat Sirmondus ad Ennodii lib. I. Epist. III. Vide subscriptionem Epistolæ V. Gelasii Papæ I. & notas Binii & Labbei.

Μαρκιανὸν) Cedrenus, Μαρκιανὸν. Symeon Logotheta in Chronico MS. Μαρκιανὸν vocant.

Ἀνδρέαν αὐτὸν) Pelagii præclaras animi dotes multis prosequuntur Cedrenus anno XVII. & Zonaras, pag. 587. Illius etiam meminit Malchus in Byzantiis pag. 86. Edit. Reg.

Ἐν τῇ ἐν Δάγχῃ) Marcellinus: *Zeno Pelagii gulam in insula, quæ Penormum dicitur, laqueo frangi præcepit*. Theophanes anno XVII. ait Zenonem morbo comitiali correptum, Pelagii contra fas interfecti nomen assiduo repetentem, extinctum fuisse.

Ὀνωρίου μόνου) Hic Consulatus ita signatur in veteri charta Veneta, apud V. C. Joan. Mabillonium in Itinere Italico p. 201. *P. C. Flavii Fausti Junioris V. C.*

Τοῦ Ἀσπάρου) Vide Stemma Asparis in Famil. Byzant. Pag. 261. A.

Τῇ ε' τῶν μεγάλων ἰδῶν) XI. Aprilis: nam hoc anno Pascha incidit in XIV. ejusdem mensis.

Κατὰ Ἀντιόχειαν ζ'. καὶ ρκ'.) Ita hoc loco, ut & anno XI. Anastasii, & IX. Justini Thracis, Antiochenorum χρηματισμὸς, seu annos, ordine in speciem retrogrado, litteris numeralibus describit Auctor Chronici, quomodo ii, Asiani & Syromacedones annos suos putare solebant. Neque enim id librariorum incuria factum, quod existimavit Raderus, cum non aliter exarati legantur in Nummis Regum Syriæ haud ita pridem publicatis, &

in Nummis Tripolitarum, Aradiorum, Sidoniorum, Philadelphiensium, Amisenorum, Laodicenorum, atque ipsorum Antiochenorum, quos illustravit vir doctissimus Joan. Harduinus, in quibus minores numeri majoribus semper præponuntur, quomodo hos describere solebant, cum ii integre exararentur. Verbi gratia, in Historia secundæ Inventionis Capitis S. Joannis Bapt. a nobis olim edita: *ἔτους τρίτου ἑξηκοστοῦ ἑπτακοσιοστοῦ*, Syromacedonum scilicet. Neque aliter habentur apud Evagrium lib. III. cap. XXIX. lib. IV. cap. IX. & alibi non semel, Cyrillum Scythopolitanum in Vita S. Euthymii, & in Vita S. Sabæ, locis descriptis in nostra Præfat. nu. XV. & alios. Nec id peculiare forte Asianis fuerit, cum apud Athenæum lib. VI. XI. & XII. Theopompi, Phylarchi, Agatharchidis & Posidonii libri præeunte majorem minore numero laudentur: ut exempli gratia, lib. VI. *Κτησικλῆς ἐν τρίτῳ χρονικῶν καὶ Δοκίτης φησὶ ἕκατον*. Atque ut Græci in numeris qui decimum usque ad vigesimum excedunt, semper minorem præponunt, in iis exarandis cum litteris numeralibus idem observabant, ut in Canone Paschali Hippolyti *τεσσαρακαιδεκάτου* per ΔΙ. exprimitur, ut observatum a Scaligero lib. VII. de Emendat. Temp. pag. 714. Neque aliter interdum Latini. Sveton. de Julio Cæsare: *Perlit* V. & L. *ætatis anno*. De Octavio: *Obiit* LXX. & VI. *ætatis anno, diebus* V. & XXX. *minus*. Sic alii: quandoque tamen Scriptores non semper hac Asianorum annos putandi ratione utebantur, ut patet tum ex Nummo Antiochi Regis Syriæ apud V. C. Vaillantium pag. 150. & aliquot locis hujus Chronici, & ex Joannis Malelæ loco allato ab Henr. Dodwello in Dissert. de Pontif. Roman. Successione cap. I. §. I. Cæterum Petavius lib. X. de Doctr. Temp. cap. LXII. pag. 266. Scriptorem biennio minus hic dicere observat, quoad Antiochenorum æram, quod vel ex unico Evagrii loco patet lib. II. cap. XII. ubi secundum annum Leonis sub mensem Septembrem in annum æræ Antiochenæ DVI. conjicit, qui in annum Christi vulgarem CDLVIII. incidit, a quo ad mensem Aprilem anni CDXCI. quo Anastasius dictus est Imperator, intersunt anni XXXIII. initio ducto a mense Octobri, quo, ut is censet, exordium init æra Antiochena. Alias porro initi ab Anastasio Imperii, ad Zenonis obitum ex Eustachio Syro historico Epochas profert idem Evagrius lib. III. cap. XXIX.

Ἐκ τῆς νῦν Ηπείρου) Ex urbe Epidamno, quæ nunc Dyrrachium dicitur, inquit Evagrius lib. III. cap. XXIX.

B. Καὶ Ἀλβίνου) Hæc delet Holsten. & legit *μετὰ*. At Epistola VII. Gelasii I. Papæ data dicitur *Kal. Nov. Albino V. C. Cos.*

Τοῦ Ἀστερίου, &c.) Is Asturius dicitur in Eburneo Codice Evangeliorum apud Leodicos, ut observatum a Sirmondo ad Ennodii lib. I. Epist. XXIV. Verum nescio cur hæcce deleat Holstenius, ponatque *ἀνύπατος*.

Βαιτόριος) Rectius editio Scaligeri, Βαίτορος: hoc enim anno *Viator* Cos. fuit. Perperam *Victorem* præferre Epistolam XIII. Gelasii Papæ I. alii adnotarunt.

Παλλαδίου) Hic Consulatus in Actis Episcoporum Cenomanensium cap. II. in Turibio sic consignatur: *P. C. Viatoris* II. *V. C.*

C. Σκυθιανοῦ) Fasti omnes Scytham appellant, ut & Evagrius lib. III. cap. XXXV. & Theophanes anno II. & V. Anastasii, & I. Justiniani: quo loco Joannis Scythæ filium Rufinum nominat, Joannis patrem, quem *ἀπὸ Τριβαλλῶν* vocat, eum forte qui deinceps solus Consulatum gessit anno XI. Justiniani. Istius postremi Joannis Rufini filii meminit Procopius lib. II. Persic. cap. VII. nulla tum dignitate donati.

Ἰουστῖνος ἀγχιάλου) Istius incendii & seditionis meminit etiam Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ cap. LIV.

Δεδοξόλας) Id crebrius accidisse in Circensibus istis tumultibus docent Scriptores, ut se invicem lapidibus impeterent: quemadmodum in illa seditione quæ sub Ind. IX. eodem imperante Anastasio contigit, in qua, ut ait Marcellinus, *plus quam tria millia civium saxis gladiisque ac compressionibus* Edit. Paris. perierunt. Similem ad Ind. V. Paulo & Musciano pag. 588. Cos. refert, in qua *jactis pluvia instar lapidibus*, Celerem & Patricium Senatores ad se supplicandi vel satisfaciendi gratia missos repulerunt. Adde Theophanem anno XXXV. Justiniani, ac notata ad annum IX. Justini Senioris, & Bullengerum de Circo cap. XLVI.

Ἄρμα) Holstenius legit *ἵππος*. Malim *ἅρματος*.

Χαλκῇ τῇ Ἱππικῇ) Constantinopol. Christ. lib. II. D. sect. IV. n. II.

Ὁ δημόσιος ἱμβόλος) Ibid. lib. I. sect. III. n. II.

Ἐξώστιον) Ibid. lib. II. sect. XVI. n. XLVI.

Φόρα Κωνσταντίνου) Ibid. lib. I. sect. XXIV. n. I. II. &c.

Πλάτωνος) Cujus meminit Marcellinus Comes sub Consulatum Pauli & Musciani, & Victor Tunnun. anno seq. Nam alius fuit Plato Eunuchus, qui temporibus Basilisci crematus fuit, de quo Suidas in *Πρόκοπος*, & Codinus in Orig. Constantinopol.

Μετὰ τὸ στρατεῦσαι) Atqui Persicum bellum ad E. Indictiones dumtaxat X. XI. & XII. revocat Marcellinus: Theophanes vero & Cedrenus ad ann. XIII. XIV. & XV. Anastasii. Proinde hæc referenda ad annum ejusdem Augusti XVII. quomodo referunt idem Theophanes & Cedrenus.

Ὅτι Βασιλίσκ) Vox *ὅτι* præfixa huic perlochæ, satis indicat hæc excripta fuisse ex quadam collectione historica. Vide Gloss. med. Græcit. *Ὅτι*.

Τὸ Δώρας χωρίον ὄντα) Cod. Vatic. τὸ *Δωροχώριον*. Edit. Scaligeri, τὸ *Δωροχῶ ὄντα*. Sed leg. τὸ *χωρίον ὄν*, ubi *χωρίον* idem valet quod *vicus, oppidum κώμη*, uti Daras appellatur a Procopio lib. II. de Ædif. Justin. cap. I. siquidem antea oppidum vel vicus erat, tametsi scribat Evagrius, *ἐξ ἀγροῦ πόλιν* factam. Idem Procopius lib. I. Persic. cap. X. de Anastasio: *πόλιν ἐδείματο ἐν χωρίῳ Δάρας, ἰσχυρὰν τὰ ἐπιφανῆ, καὶ λόγου ἀξίαν, αὐτῷ Βασιλείου ἐπώνυμον*. Dicta enim *Ἀναστασιούπολις* ut est apud Cedrenum. Hinc *Φόρον Ἀναστασίου πόλεως* Stephano seu Hermolao nuncupatur. Evagrius lib. III. cap. XXXVII. ubi hæc refert, *χωρίον* pariter voce utitur: *Δάρας χωρίον τῆς Μέσης τῇ ποταμῷ*. Urbis situm & ædificia pluribus describit variis locis Procopius, ac præsertim lib. II. de Ædific. Justin. cap. I. II. & III. Subdit porro Evagrius oppido nomen inditum, *διότι Δαρεῖον αὐτὸ δεκατυραννήσαντα τοῦτο Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ὁ Φιλίππου*. At cum *Δῶρας* semel ac iterum habeat hoc loco Auctor Chronici, videtur existimasse vico nomen inditum, non ab ipso Dario eo in loco deleto, sed ab hasta, quam *δόρυ* Græci vocant, qua Darius ab Alexandro percussus est, tametsi *Δάρας* reponendo sensus maneat integer. Addunt Theophanes & Cedrenus oppido jus civitatis dedisse Anastasium, quod postea a Saracenis *Τωρὶς* appellatum invenio in Cod. Reg. MMCCII. fol. 99. v. & in Excerptis Geographicis Vulcanii.

Ἐκκλησίας) Ex quibus memoratur a Procopio d. cap. II. Ecclesia S. Bartholomæo Apostolo sacra, ejusdem urbis jam olim peculiari Patrono, ut est apud Theodorum Lectorem Ecl. II. Palatii Darensis meminit idem Procopius lib. I. Persic. cap. ult.

Καὶ ἄσημα) Publica scilicet horrea & militaria, quæ *Condita* Latini vocabant, in quibus *σίτους τροφὰς ἀναπίθεσθαι*, ut de horreis Darensibus & Nisibenis loquitur idem Procopius lib. II. Persic. cap. XIX. Vide *Condita* in Gloss. med. Latinit.

Ἰουστῖνος τοῦ Κύρου) Holstenius legit Ἰουστῖνος *ὁ* Κύρου. Is porro *Joannes Gibbus* dicitur in Fastis, quæ vis est vocis Κυρτὸς, quem male per *Curtus* extulerat Raderus: per *Cyrtus* vero Goarus apud Theophanem anno II. & III. Anastasii, cui dicitur, ut & Procopio in Hist. Arcana cap. VI. & Evagrio lib. III. cap. XXXV. Ἰούστινος *ὁ ἐπίκλην* Κυρτὸς Lexicon MS. Reg. κύφος, *ὁ κυρτός*. Nicarchus Pag. 263. A.

in Anthолog. lib. II. Ὀρθώσας τὸν κατὸν ὑπογόμενον Διόδωρον, &c. Is videtur qui Præfectus Prætorio Illyrici fuit, cujus Epitaphium legitur in Anthолog. Epigr. Gr. lib. III. cap. I. n. III. Hic autem Conſulatus in Epiſtola I. Symmachi Papæ ita conſignatur: *P. C. Paulini Junioris V. C.*

Πωμπηΐου) Holſtenius legit Πομπηϊανοῦ. Verum hic annus ita conſignatur in Synodo Romana III. ſub Symmacho, ex Cod. Juſtin. *Ruſo Magno Fauſt. Coſ.*

B. Ἀνασίδιος) Addit Holſtenius *viv.* Faſti Senatoris MSS. *Ariovindum* vocant. *Meſſalam* ſolum Coſ. nominat Concilium Agathenſe. De Meſſala conſulendus Sirmondus ad Ennodii lib. VIII. Epiſt. III.

Ἰουλιάνας) Quæ hic narrantur de ſeditione Circenſi, referri debent ad Conſulatum Pauli & Muſciani, quo excitatam ſcribit Marcellinus Comes. Unde cum poſt Conſulatum Anaſtaſii Imp. III. deſint in MS. Cod. decem Conſulatus, hos inſeruimus, omiſſis annis charactere minuſculo deſcriptis, hacque ſeditione ad annum quo illa contigit relata, de qua ſic idem Marcellinus: *Ibique Anaſtaſio Cæſare in Proceſſibus degente, Areobindum ſibi Imperatorem fieri flamitant.* Fuit autem Juliana, cujus hic fit mentio, filia Olybrii, qui Romæ Imperator dictus eſt, ex Placidia Valentiniani III. Imp. filia, ut paulo ſupra habetur anno VI. Leonis. Unde ejuſdem Auguſti ἐγγόνη dicitur Cyrillo Scythopolitano in Vita S. Sabæ cap. LIII. ubi ut & cap. LIX. illius pietatem multis prædicat. Acrius enim Chalcedonenſem Synodum adverſus Anaſtaſium tutatam auctor eſt Theophanes an. XXII. ejuſdem Imperatque ex eo populus Conſtantinopolitanus, quidem Synodo favebat, illius nomen in Circo acclamavit, Areobindam, vel Areobindum ejus conjugem in Imperatorem ſibi fieri loco Anaſtaſii hæretici poſtulans: de quo quidem Areobindo & ejus familia nonnulla attigimus in Famil. Byzant. p. 74.

Edit. Pariſ. pag. 589.

Βασιλέα τῇ Ῥωμαίᾳ) Sic in ſeditione Victoriatorum ann. V. Juſtiniani, Factiones clamarunt, Ἡμῖν βασιλεὺς τῇ Ῥωμαίᾳ. In eo porro tumultu non Areobindum, ſed Vitalianum, (Patricioli filium, Alparis neporem) rectæ Fidei ac Synodi Chalcedonenſis propugnatorem Imperatorem acclamatum ſcribunt Theophanes an. XXII. & Georgius Hamartolus in Chron. MS.

C. Καὶ λαὸς βασιλέα Ἀνασίαον) Cod. Vatic. καὶ λαὸν. Audito ſcilicet ibius in Circo popularis ſeditionis nuntio, Anaſtaſius Imp. qui tum *in proceſſibus degebat*, ut ſcribit Marcellinus Comes, confeſtim in Urbem venit, abſque diademate, ut habet Evagrius, Circum conſcendit: quo percepto, plebs univerſa eo ſtatim advenit, ut hic narratur. Marcellinus: *Hos cives idem Anaſtaſius Cæſar ſolitis perjuriis, ſimulatiſque vocibus, ſe ſe facturum cuncta promittens, tertio die quam in forum advenerant, ſine ullo rerum effectu, ad ſua ſecit habitacula repedare.*

Αὐτῷ καί, &c.) Delevimus vocem καί, ex Cod. Vatic.

Μακρὰν τοῖχον) XL. ab Urbe lapide, quo gemina junxit maris littora, ubi inter ſe bidui itinere fere diſtant, de quo paſſim Scriptores Byzantini, atque in primis Procopius lib. IV. de Ædif. Juſtin. cap. IX. lib. VI. Perſic. cap. IV. lib. III. Goth. cap. XL. Suidas in v. Τεῖχος, Gyllius lib. I. Deſcript. Conſtantinopol. cap. XXI. &c. Extitit præterea murus alter longus in Cherroneſo Thracica, cujus meminit idem Procopius eodem lib. IV. de Æd. fic. cap. X. utriuſque vero Juſtinianus in Notitia ſubjecta Novellæ VIII. ubi ut & Nov. XXVI. Vicarios duos iis præfuiſſe indicat. Hoc autem anno ab Auctore Chronici notato, Murum Anaſtaſianum, nam & ita appellatur a Theophane an. XXI. Juſtiniani, exſtructum fuiſſe non auſim aſſerere, cum hiſce locis codex Scriptoris mutilus ſit, deſintque X. anni, nec annus quo fuit conditus a Scriptoribus exerte, ni fallor, notetur.

Πρίσκου) Quem *Junioremvocat vetus Inſcriptio apud Sirmondum in Notis ad Ennodii carmen VIII.*

Ἀναστάσιος) Is eſt Anaſtaſius, cujus extant diptycha duo Conſularia, quæ in ædibus ſacris Cathedralibus Bituricenſi & Leodienſi aſſervantur, in quibus ejus nomina ita deſcribuntur: F. ANASTASIUS PAULUS PROBUS SABINIANUS POMPEJUS ANASTASIUS VIR INL. COM. DOMEST. EQUIT. ET CONS. ORDIN. Alius porro is videtur ab Anaſtaſio τῷ Παμφίλῳ, qui Dux Palæſtinæ fuit, eodem Anaſtaſio imperante, cujus meminit Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ cap. LVI. quod vox Παμφίλῳ videtur ſuadere.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Τριάν) Scal. edit. ἐπὶ τούτων τῶν Τριάν. Certe Magno Florentium collegam addunt Faſti. Similia porro de ſomnio Anaſtaſii & Amantii narrat pariter Theophanes anno XXVII. D.

Ἀπὸ τῶν ἀντιόχου) Anaſtaſii avaritiam attigere Evagrius lib. III. cap. XLII. & Theophanes an. XXIV.

Ἀμάντιον) Amantium alium Magiſtrum militum ſub an. XXIX. Juſtiniani memorat Nicephorus Uranus in Vita S. Symeonis Stylit. n. CLXXIII.

Εἰς τὸν αἰῶνα ζήσει Βασιλεύς) Hæc omiſit Theophanes. Cæterum formula ſat frequens in ſacris libris, ut Dan. VI. 7. 21. &c. quæ occurrit etiam in Martyrio SS. Anargyrorum.

Ἀθάνατος) Anonymus Valeſianus de Anaſtaſio: *Non poſt multum temporis in lecto ſuo intra Urbem Conſtantinopolim morbo tentus extremum clauſit diem.*

Ἀστραπῆς) De hocce tronitruo vel fulgure, quo exanimatum Anaſtaſium tradunt Scriptores, atque in primis Cedrenus, Symeon Logotheta, Anonymus in Chron. MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem, & alii, conſulendus in primis Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ cap. LX. Auctor Hiſtoriæ ſummorum Pontificum, qui ſub Juſtiniano vixit, in Hormisda: *Perculſus divino ictu Anaſtaſius interiit.*

Βιδεριάνης) Scribendum Βιδεριάνης pridem monuit Nicol. Alemannus ad Procopii Hiſt. Arcanam. Eſt autem Bederina urbs Illyriæ, ut ſcribit Agathias lib. V. ſeu ut Juſtinianus in Nov. XI. ſecundæ Pannoniæ, de qua copioſe egit idem Alemannus. *Pag. 264. fin.*

Θρᾴξ) Ita Evagrius & Baſilius Calix apud Photium. Illyrium dicunt Theodorus Lector, Procopius loco laudato, Theophanes, & Cedrenus, qui hæc addit: οἱ δὲ Θρᾴκα λέγουσιν αὐτόν. Sed hæc conciliantur ex eo quod Bederina in limitaneis Illyriæ Thraciæque agris ſita dicatur ab eodem Procopio.

Ἰουλίῳ δ'.) Nocte decima diei menſis, quo extinctum Anaſtaſium tradit Cyrillus.

Κατὰ τὴν Ἀντιοχείαν) Ita Cod. Vatic. Scalig. κατ' αὐτὴν Ἀντιοχέας τῆς Συρίας. Poſſit etiam legi, κατὰ τὴν Ἀντιοχὶν τῆς Συρίας. De hoc autem æræ Antiochenæ anno conſulendus Petavius lib. X. de Doctr. Temp. cap. LXII. pag. 266.

Εὐθαρίχιος) *Eutharicus Cillica* Coſ. in Occidente vocatur a Senatore, Amalaſuenthæ Gothorum in Italia Reginæ conjux, Athalarici Regis pater. Adde eumdem Senator. lib. VIII. Variar. I. Jornand. in Getic. cap. LIX. Epiſtolam Joannis Patr. Conſtantinopol. ad Papam Hormiſdam, Anonymum Valeſianum, &c. Perperam *Eutherium* hic habent Marius Aventic. & Victorius. Vide Epiſtolas Hormiſdæ Papæ pag. 1487. 1495. & ſeqq. edit. Labbei, in quibus ſolus Eutharicus Coſ. ſcribitur, ut pote in Occidente ſcriptis. *pag. 590.*

Ἀνδρέας Ἀμάντιος) Marcellinus: *Amantius & Andreas ferro trucidati ſunt.* E.

Ἀνδρέαν) Κόμητα τὸν Ἀμαντίου vocat Theophanes, id eſt aſſeclam, non dignitate Comitem: *Satellitem*, Marcellinus & Jornandes: Πρὸν οἱ τυγχάνοντα, Evagrius lib. IV. cap. II. Theocritum vero in carcere ſaxis contuſum ingentibus periiſſe, ſaſſoque in gurgite jacuiſſe, ac ſepultura caruiſſe addit idem Marcellinus.

Ὠθήσαντο) Cod. Vatic. ἐνέβαλον. Videtur legendum ἔνι. Neque enim Andream Amantius,

sed Theocritum Imperatorem renuntiandum decreverat.

Οἱ ἐμπόλοι) Milites Prætoriani, seu *Excubitores*, ut est apud Evagrium. A Senatu electum scribit Marcellinus.

c. Ὡς τυράννους) *Cum Justinl Augusti deprehensi essent proditores*, inquit Marcellinus.

Ἀνακλήσεται) Cyrillus in Vita S. Sabæ cap. LXI. Ἐπὶ δὲ Ἀναστασίου τελευτήσαντος, ἰσχύσας αὐτίκα τὴν βασιλικὴν παραλαβὼν, τύραννος ἐχρίσατο, τοῖς κελεύσι τοῖς ὑπὸ Ἀναστασίου ἐξορισθεῖσι τείχους ἀνακαλεῖται.

Ἀτίουα) Qui cum duplici τ, Αττίουα dicitur Procopio & Theophani. Scribit Scaliger ad Eusebium pag. 254. hanc vocem apud Græcos semper scribi per simplex p, nomenque esse Ægyptium, ab Api: apud Latinos tamen semper efferri per duplex p p. Certe Apionis Regis, qui, ut scribit Eusebius lib. 1. Lybiam testamento Romanis reliquit, nomen ita scribitur: ut Apionis Possidonii filii Historici non semel laudati a Georgio Syncello, qui idem forte cujus Historia Ægyptiaca laudatur a Clemente Alexandr. lib. 1. Stromat. & idem etiam quem non semel laudat Stephanus. Ita cum unico p scribuntur Apion in quem scripsit Josephus, Apion Medicus apud Galenum, ac is denique Apion cujus hic fit mentio, genere Ægyptius: ἀνὴρ ἐν Πατρικίοις ἐνφανὴς, & χαριζόμενος τῷ τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν, ut scribunt iidem Procopius lib. 1. Persic. cap. VIII. & Theophanes anno XIV. Anastasii, a quo in exilium postmodum missus, Nicææ invitus Presbyter ordinatus est, ut refert idem Theoph. an. 1. Justiniani. Sed an idem qui sub Justiniano Consul fuit, infra disquirimus.

Καὶ στρατηλάτου) Immo στρατηλάτου τῶν Ἀνατολῶν, *Magistrum militum per Orientem*, ut est apud Theophanem.

Φιλόξενον καὶ στρατηλάτου) Fuerat quippe Magister militum per Thracias, ut præfert Inscriptio Dipeychi Consularis ejusdem Philoxeni, cujus effigiem publicavit Sirmondus in Notis ad Sidonium: FL. THEODORUS FILOXENUS SOTERICUS FILOXENUS VIR ILL. COM. DOMEST. EX MAGISTRO M. PER THRACIA. ET CONSUL ORDINAR. quem Consulatum is gessit cum Probo anno VII. Justiniani.

Ἀστὴρ) Ita Theophanes, Cedrenus & Symeon Logotheta in Chron. MS. Similem Cometam visum sub Justiniani an. XIII. narrat Procopius lib. II. Persic. cap. IV.

D. Ῥουστικὸς) *Rusticum* Marcellinus & alii vocant, quomodo etiam legitur in Epist. Hormisdæ Papæ. *Vitalianum* vero hic delet Holstenius: & sane solus Rusticus interdum scribitur in Epistolis ejusdem Pontificis.

Συρμάχου καὶ Βοηδίου) De his Cons. agit Sirmondus ad Ennodii lib. VIII. Epist. 1.

Τζάθιον) Quæ hic sub annum IV. Justini narrantur de Tzathio, seu Tzatho, uti appellatur a Theophane, Cedreno, & Symeone Logoth. in annum sequentem iidem referunt.

Σαμαξῆν) Ita hic & infra Cod. Vatic. & editio Scaligeri. Perperam Rader. Ζαμαξῆν.

Λαζῶν) Qui Colchi olim dicti, ut ait Agathias lib. II. & III.

Καυκάσου Qui infra Καυκάσιος, Procopio, Theophani, & aliis Καύκασος.

Pag. 265. A. Ὀνόγουρ) Ὄγουρ habet Theophanes editus: Νόγουρ, Codex Vatic. Ῥόγουρ, Symeon Logoth. in Chron. MS.

Οὐνηγουνδοὺρ) Οὐνηγούρων, Cod. Vatic. Theophanis. Exhinc Lazorum Reges per Legatos Byzantium missos, affinitatem cum aliquibus Senatoribus, de Imperatoris sententia, jungebant, atque hinc ducebant uxores, inquit Procopius lib. IV. Goth. cap. IX.

Χαμαίδων) Scaliger, Χαμιδῶν. Theophanes, Χαμηδῶν. Notum autem quid proprie sit χαμαὶ. Quæ porro in hac narratione occurrunt voces Græcobarbaræ, apud hunc Scriptorem, Theophanem, Cedrenum & Symeonem Logothetam, plenius explicantur in Gloss. med. Græcit. lucemque aliam excipere possunt ex Agathia lib. III. pag. 90. edit. Reg. ubi Lazorum Principis στέμματα, seu insignia, ita describuntur: Εἶσι δὲ τούτοις εἴρκειν χρυσῆ λιθοκόλλητος, καὶ χιτώνιον πολύπτυχον ἐνέχρυσον, σιβύλα τε κεκοσμημένα, καὶ μίτρα ὁμοίως χρυσῆ τε καὶ λίθοις τετιμημένη. Χλαμύδα δὲ πλευρᾷ τοῖς βασιλεῦσι φέρειν Λαζῶν οὐδεὶς ἄλλος ἐπιχωρίων, πλὴν δὲ μόνοι, οἷς μίτρα περιτέτακται γε κατὰ τὸν ξ ἐνιαυτόν. Ἀμφὶ γὰρ τὸ μεσοπάτιον ἑκάστοτε ἐνιαυτῷ ὁμόσαντι ἐκατέρωθεν κατακόπτεται. Βατολίνῳ p. 59. δὲ τὸ ἱματίσιον ἐκ τῆς χλαμύδος, λίθοις τε ἐκκεκοσμῆσθαι, ἐς τὸ ἄκρον κατακεκλῆσθαι ἄξιον. Quid autem sit χρυσῆν illud ἔρκειν docemus in Gloss. med. Græcit. in v. Τείλα.

Ζιλγιβί) Editio Scaligeri, Ζιλγβί. Infra, Ζιλγίβιος, ubi eadem editio Τζιλγίβιος præfert: Theophani & Logothetæ Ζιλγίδου dicitur. Quæ porro de hac Hunnorum ad Persas defectione anno I V. Justini hic narrantur, sub an. III. recitant idem Theophanes & Logoth.

Ἀδελφοὺς) Sic nempe olim, ut & hodie, Reges sese invicem compellabant. Vide utrumque Glossarium.

Κυνῶν) Sic reposuimus ex Theophane, cum prave in utraque editione scriptum esset κωνῶν. Holstenius scripserat, forte Οὐνῶν. Sed nihil mutandum: notum enim militare convicium, *Canis*. Terentius in Eunucho: *ain vero Canis?* ubi Donatus observat hoc verbo impudentibus inimicis convitium fieri solere: *nam*, ut subdit, *militare dictum est in hostem canis*. Vincentius Bellovacensis lib. XXIX. cap. LXXIV. de Tartaris: *Papam & omnes Christianos canes appellant*. Froissart. 2. vol. cap. XXII. *Et encore nous vaut mieux mourir, que vivre a honte & en servage desſous ces chiens de mescreans*.

Δαὶ Βριὰν φαβδεῖ) Edit. Scalig. ἐξὲ Βριὰν φαβδεῖν. Pag. 265. B. Raderus perperam ediderat, ἐξὲ Βριάν.

Μαξιμῖνον) Legendum Μαξίμου, ex Marcellino, Victore Tunnunensi, Mario Aventic. & aliis. Vide Epist. I. & II. Joannis Papæ I. & Sirmondum ad Ennodii lib. VII. Epist. XX.

Ἰουνιανοῦ) Hic pariter leg. Ἰουίνου, ex iisdem: qui error etiam irrepsit in Leg. XLI. Cod. de Episcop. & Cleric. quæ hanc subscriptionem præfert: *Justiniano A. II. & Opilione Conss.* Additio MS. Chronico Senatoris: *Opilio & Justinus Augg. VV. CC.* ubi delenda postrema littera in *Augg.* Hinc porro in cæteros Justiniani Consulatus error irrepsit.

Μαξιμῖνον Ῥωμαίων) Hæc delet Holstenius, ac cur, nescio.

Συμβουλάριον) Ad hunc locum conferendus omnino Cyrillus Scythopolitanus de Vita S. Sabæ cap. LXVIII. c.

Εἶναι) Scalig. ὦσι.

Τὰς πληγὰς καὶ φόνους ποιοῦνται) Quæ hic de punitis cædium, in Circo maxime, auctoribus & lapidatoribus recitat Auctor Chronici, Justinianoque adscribit, ad annum VI. Justini referuntur, eidemque Justino tribuuntur a Marcellino, Theophane & Symeone Logotheta. Idem Marcellinus ad Consulatum Maximi: *Plerique lapidatorum, percussorum, urbisque depopulatorum, suis ob scelera deprehensi, ferro, igni, suspendioque expensi sunt, gratum bonis civibus spectaculum exhibentes*. Quod quidem Venetæ præsertim Factioni adscribit idem Theophanes anno II. ejusdem Justini, cum in Prasinos aliosque promiscue impune grassaretur, (quippe ut est in Epigr. CXV. lib. V. Anthol.

Οἱ δυνατοὶ Πρασίνους ἐπαρτίως αἰσχύνοντο.) missusque esset Magistratus qui ejusmodi grassationes coercere auderet. Quæ quidem, inquit ille, usque ad VI. Justiniani annum acta sunt. Et sane si hac in re fidem aliquam meretur Procopius in Hist. Arcana cap. VII. & X. tantum abest ut in ejusmodi Factionum licentiam edicta emiserit Justinianus, ut hanc ipse & Theodora fovisse dicantur: quod & tradit Evagrius lib. IV. cap. XXXII. Quantis porro

odiis utraque Factio se se invicem prosequeretur, & nulla prævia offensa inter se digladiaretur, nec ipsa etiam germanitatis habita ratione, ipsis fœminis, καὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἑκάστου ἐπικουρεῖν, viris interdum se se adjungentibus, pluribus narrat idem Procopius loco jam laudato, & lib. 1. Persic. cap. XXIV. Sed nemo melius expressit Circenses istos tumultus, & Factionum mutuas dissensiones, quam Amphilochius, seu, ut alii volunt, Gregorius Nazianzenus, in Epistola Jambis scripta ad Seleucum, ex qua quædam hic in specimen delibabimus:

Καὶ μὴ τὸ πᾶσιν μᾶλλον ἡμερώτερον
Δοκοῦσι δῆμα τοῖσιν ἀνδρῶν δημόται,
Καὶ τοῦτο λαμπρὸς ἐστι, καὶ ψυχῆς νόσος·
Πόλις ἔβλεπε, δῆμος εἰς τοῦτον βίπτε,
Μάχας ἐδέξατο, καὶ δόμον δόμῳ τέμνει,
Τέμνει πολιτῶν φίλτρα, συγχρᾶται γένει,
Κατασχίζει γέροντας, ἐκμαίνει νέους,
Ἐχθρὰς ἀνίστησι φιλτάτων, πατὴρ πάλιν.

Et infra:

Οὐκοῦν ἐναργὲς, καὶ τὸ δόξαν ἥμερον,
Ἐστικὸν δῆμα τῆς ἐναντιορρόμου,
Ψυχῶν ὀλεθρός ἐστι, συμπίτνει μάχῃ,
Καὶ φρὰξ τὸ τοῦτο χρυσίτου σαφὲς βλέμμα;
Πόσους μὲν οἶκοι πόδρους κατέσπασε;
Πόσους ἀγοραστὰς πλατείας ἐκένωσε;

Edit. Paris. pag. 592.

Mitto reliqua, quæ totidem Jambis Latinis expressit Joachimus Zehnerus, quos pariter omittimus. Adde Senatorem lib. 2. Var. XXVII. XXXIII. & vide notata ad annum VII. Anastasii.

Μεγάλῃ ἐνώσεως κατέσεισε) Id est plebem *ad modestiam compulit*, ut loquitur Valerius Probus in Coriolano. Vide Gloss. med. Græcit. in Κατέσεισε.

D. Οὐᾶ τοῦ.) τοῦ. legendum observat vir doctus.

Τὸ τρίτον μέρη) Holsten. τὸ β'. In Epist. III. Felicis Papæ IV. hic Consulatus ita consignatur: *P. C. Mavortii V. C.* Vide Sirmondum ad Ennodii lib. IX. Epist. XXIII.

E. Τοσαῦτα ἐρρίφη χρήματα) Marcellinus hanc Justiniani in Consulatu munificentiam ad Indict. XIV. revocat, quo quidem anno cum Valerio Cos. fuit, Justino adhuc superstite.

Pag. 267. A. Τῷ ἀνατῇ ἔτει) Belli Lazici meminit Procopius lib. 2. Persic. cap. VII. quo loco scribit Lazis milites suos adversus Persas tueri renuentibus, Irenæum eo cum copiis a Justino missum, cum Iberes ab ipsis Persis bello petiti, eorumque impetus sustinere minus idonei, in Lazicam sese recepissent. Quod quidem sub exitum Imperii Justini refert, proinde post inaugurationem Tzathi Lazorum Regis, quam anno IV. seu V. factam diximus. Tzatho successit Gubases, quem Romanæ fœminæ filium fuisse ait idem Procopius lib. IV. Gotth. cap. IX. Tzathi scilicet & Valerianæ, cujus supra Scriptor meminit. Hunc Agath. l. II. p. 56. Edit. R. ut & Lazos omnes Justiniano κατηκόους ὄντας καὶ τὰ ἐς Θεὸν εὐσεβήματα fuisse ait: quo quidem cæso, Τζάθας illius junior frater Byzantium veniens, τὴν τε πατρῴαν ἀρχὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα παρέσεσθαι ἀπὸ τῆς Βασιλέως Ῥωμαίων ἥσυχα ἐκ ταλαιπωρίας ἐνόμισεν, accepit. Proinde Tzathus, cujus hic mentio fit, prior ille debet intelligi, quem in Regem Lazorum inauguravit Justinus, cui Gubases filius successit. Hoc autem bellum Lazicum in annum 2. Justiniani pariter conjiciunt Theophanes, Cedrenus, & alii: illud vero describit Procopius lib. 2. Persic. cap. XV.

Βιλισάριος) Qua tempestate, id est anno 2. Justiniani, is adolescens erat, & prima lanugine signatus, ut scribit Procopius lib. 2. Persic. cap. XII. Jam vero hoc loco Βελισάριος, vel Βιλισάριος fere semper effert Auctor Chronici, quomodo *Bilisarium* adscripti Novellis Justinianeis anni, tum Scrimgerianis, tum Juliani Antecessoris, quem Βελισάριος idem Procopius & alii appellant, atque ipse Justinianus in Nov. CLV.

Κύριλλον) Ita appellatur in Codd. MS. Theophanis, apud Cedrenum, Logothetam, & alios. Perperam enim Κύριλλον præfert editio ejusdem Theophanis.

Εἰρηναῖον τὸν Πενταδίου) Illum forte, quem a Justino paulo ante obitum in Lazicam, illius fines adversus Persas tuiturum, missum fuisse, ex Procopio diximus. Verum Belisario & Ceryco Petrum, non vero Irenæum adjungunt Theophanes & Cedrenus: quibus revocatis, Petrus Notarius Imperatoris una cum Lazis Persas delevit. Postremi istius Petri fortunam, & in Lazica gesta, lib. II. Goth. cap. XV. locis vero aliis varias ejus expeditiones bellicas refert Procopius. Irenæi τοῦ Πενταδίου meminit rursum Auctor Chronici anno III. Justiniani.

Τὸν αὐτὸν Νοταρίου τοῦ Βασιλέως) Fuit enim primitus hic Petrus Justini γραμματεύς, ut ait Procopius. B.

Σύγκλητος) Constantinopol. Christ. lib. 2. sect. XXII.

Καὶ τὸν γένους) Ibid. lib. IV. sect. XIV.

Ἐκ τοῦ Δαγιστάου) Ibid. lib. 2. sect. XXVII. num. XIII. C.

Μεσίανλον) Perperam μεσίνλον editio Scalig. Vide Gloss. med. Græcit. in σίνλ.

Βασιλικὸν) Constantinopolis Christiana lib. 2. sect. XXVIII. n. XI. lib. II. sect. IX. n. XIV.

Ἀγαγὼν) Ibid. lib. 2. sect. XXV. n. II.

Δικὼν) Qui *Junior* dicitur in Subscriptione Concilii Arausicani & Vasensis III.

Κώδηξ) Duplex fuit editio Codicis Justiniani, D. prior Decio Cos. Indictione VII. vim habitura, ex XVI. Kal. Maii, non April. ut in Chron. scribitur. Ita enim in Constitutione Justiniani præfixa ipsi Codici, quo quidem Codice confecto & edito, prodiere subinde aliæ ejusdem Justiniani Constitutiones, seu decisiones, quæ cum extra corpus ejusdem Codicis divagarentur, in eumdem Codicem relatæ sunt, Lampadio & Oreste Coss. quo anno *Codex Justinianus* rursum *orbi promulgatus est*, inquit Marcellinus, & ex eo Beda. Vide Paulum Warnefridum lib. 2. cap. XXV. Porro *Codicem Justinianum*, vocat, non *Justinianeum*: sic enim varios Magistratus is instituit, cum simili adjuncto, quorum catalogum collegit Alamannus ad Procopii Historiam Arcanam.

Φιλαυθρωπίαν) Ita rursum hæc vox usurpator a Scriptore pro Συμβιώσει, an. XVII. Leonis. Vide Gloss. med. Græcit.

Σαμαρειτῶν) Samaritarum hanc rebellionem narrant præterea Procopius lib. V. de Ædif. Justin. cap. VII. & in Historia Arcana cap. XI. Theophanes & Cedrenus an. II. Justiniani. Paulus Diac. lib. XVII. præterea Cyrillus Scythopolit. in vita S. Sabæ cap. LXX. & LXXI. Vide Leg. XII. & XVII. Cod. de Hæret. & Manichæis.

Βασιλέα) Julianum, σαμάδην αὐτῶν, ut est apud eumdem Cyrillum, & laudatos scriptores. *pag. 593.*

Εἰρηναῖος ὁ Πενταδίου) Cyrillus missos a Justiniano in Samaritas Theodosium & Joannem VV. CC. ait, & ab iis occisum Julianum. *Pentadii filium* hic vertimus, incertum an bene.

Ἐκμηχανίζεται) Ὅπως Χριστιανοὶ τῷ σφῶν τυράννῳ ἐπαναστάντες, τῷ προσχήματι τούτῳ τὸν ἐκ τοῦ κόσμου ἀποσείωνται κίνδυνον, ut ait Procopius in Hist. Arcana. Idipsum iis objicit Justinus Junior in Nov. V. de Samaritis: Κἀκεῖνοι γὰρ οὐ τοιοῦτόν τινα αὐτῶν μανίαν, ὅτε δὴ καὶ τὸ σωτήριόν σε τυχόντες βαπτίσματος, πάλιν ἐπανέλθωσιν ὅθεν ἐξέλθωσι κακῶν, ταῦτα Σαμαρεῖται τιμωρίαν καὶ λυττῶντα διαλέγχουσαν. Infra: χρηματίζομεν τῷ ὀνόματι τῷ Χριστιανῶν προσήκοντες τίτλῳ, ταῖς δὲ πράξεσιν ἐχθίονες φανούμεθα, ἢ φρίττοντες ταῦτα συμβαίνοντα. E. E.

Εἰς χαυνότητα δὲ ἀφῆκεν) Hic Præsidum & Ducum Palæstinæ avaritiam perstringit, quos inter fuit imperante Justiniano Summus, ὃν ἐν Παλαιστίνῃ σαμαρειτῶν ἡγούμενον dictus Procopio lib. II. Persic. cap. I. in quem extat ἐγκώμιον ἐκ τῆς φυγῆς, Choricii Rhetoris, hoc titulo in Cod. Reg. Εἰς Στέφανον τὸν ἀνδρεῖότατον Στρατηλάτην, ubi non modice laudatur, ita ut ab hac, quæ Ducibus Palæstinæ hic adscribitur, culpa prorsus vacaverit.

Τοῦ.) Hunc annum, & qui proxime sequitur, *Pag. 268. A.* ita consignant Marcellinus, Victor Tunn. & Marius Aventic. *P. C. Lampadii & Orestis Coss.* Victorius: *Lampadio II. & Oreste II.* Deinde anno proximo,

Lampadio III. & *Oreſte* III. Apud eruditum Mabillonium to. III. Analector. pag. 432. ex veteri MS. Vitonenſi, Bonifacius II. Papa deceſſiſſe dicitur XVI. *Kal. Novembr. iterum poſt Conſulatum Lampadii & Oreſtis VV. CC.* quomodo legendum cenſet Papebrochius V. C. in Propylæo ad Acta Sanctorum Mail pag. 78. ubi de eodem Bonifacio & ejus Succeſſore Joanne agit. Epitaphium Valentis Veronenſis Epiſcopi: *Receſſit ſub* VIII. *Kal. Auguſtas, poſt Conſulatum Lampadii & Oreſtis VV. CC. Indict.* IX.

Μἐχρι Ἰανουαρίου) Famoſam iſtam Conſtantinopolitanam ſeditionem per quinque continuos dies duraſſe, ac Idibus Januarii cœpiſſe auctor eſt Marcellinus Comes, id eſt XIII. Januarii: qua quidem in re non omnino concinit cum Chronici Paſchalis ſcriptore, neque ille cum Procopio, qui ad VI. diem productam ait, quo Hypatius & Pompejus in Circi Tribunali comprehenſi, ad Juſtinianum perducti, ac poſtero die cæſi ſunt. Tradit quippe ſcriptor Chronici, illos interfectos ejuſdem menſis XIX. feria II. ac XX. feria III. quieviſſe civitatem. Perſtitit igitur ſeditioſorum graſſatio uſque in XVIII. menſis diem, qui in Dominicam incidit, captis Hypatio & Pompejo, iis poſtero die XIX. interfectis. Ac ſiquidem per quinque dies continuos duraverit, illa cœperit XV. Januarii die, quod velle videtur Chronicon, in quo poſterus dies initiæ ſeditionis menſis XVI. in feriam VI. ut XVII. in Sabbatum, & XVIII. in Dominicam incidiſſe dicuntur: ac tandem ſedatam XIX. feria II. captis eo die Hypatio & Pompejo. Si vero juxta Procopium per VI. dies illa perſtiterit, lis uſque ad eorundem captionem putatis, ſeditio cœperit XIV. menſis die, non XIII. quod vult Marcellinus. Hic porro certiſſimæ habentur notæ anni Chriſti DXXXII. Biſſextilis, quo Cyclus Solis fuit IX. Littera Dominicalis DC. Cæterum de hac ſeditione conſulendi præſertim Procopius lib. I. Perſic. cap. XXIV. & Theophanes.

Τὸ λεγόμενον Νίκα) Ab hac igitur voce cognominata eſt iſta ſeditio, quod crebrius in iſtis tumultibus inclamata ſit, uti in fauſtis acclamationibus fieri ſolebat. Cum porro ex civibus Conſtantinopolitanis Græce alii, alii Latine loquerentur, utraque lingua illa efferebatur. Nam qui Græce, Ἰουστινιανὲ Αὔγουστε νίκα, qui Latine, *Juſtiniane Auguſte tu vincas*, acclamabant, ita tamen ut interdum vocem *vince* Latinis vocibus adjungerent, ut in Nummo Theophili Imp. a nobis delineato in Familiis Byzant. ΘΕΟΦΙΛΕ ΑΥΓΟΥΣΤΕ ΤΥ ΝΙΚΑΣ, ubi obſervare eſt hæc partim Latinis characteribus eſſe exarata. Ita apud ſcriptorem Chronici anno VI. Juſtiniani, in terræ motu plebs inclamaſſe dicitur, Νίκα ὁ τύχῃ τῆς Χριστωνύμου· & Αὔγουστε Ἰουστινιανὲ τὸ βίγιλιον. Atque hæc acclamationis ſpecies a Circenſibus profluxit, quibus Factiones victoriam Factionariis ſuis agitatoribus adprecabantur, vel quod ut eam conſequi conarentur, hiſce ſtimulis illos incitarent: ſed & interdum hanc conſecutos innuebant. Hinc in aliquot nummis, quos *Contorniatos* vocant, ubi Euthymius quidam famoſus pugil exhibetur, EVTYMI NIKA legitur: & in antiquo lapide quem ex Bullingero hic deſcribemus, quia deeſt apud Gruterum:

A	M. AURELIO LIBERO	G
R	PATRI ET MAGISTRO	E
A	ET SOCIO DOMINO	N
M	ET AGITATORI FACTIONIS	T
A	PRASINÆ.	I
N	AURELIUS CÆCIL. PLANETA	NI
T	PROTOGENES OB III. PAL	C
I	MAS HOC DONUM VOVIT	A
NI	NATIONE AFR.	
CA		

Edit. Pariſ. pag. 594. Ubi Bullingerus non advertit has voces, *Aramanti nica*, & *Genti nica*, acclamationes eſſe factas *Aramantio* & *Gentio* agitatoribus: cujuſmodi præterea deſcribuntur lib. V. Anthol. Epigr. LXXII. in Porphyrium aurigam:

Τίτηχα μὲν γενέσθαι ἐξαίφνης ἰαχὴ δῆμου,
Τὸν Καλχαντιάδην Πορφύριον νεῖσθαι.

nempe ut vinceret. Sed de ejuſmodi vocibus & acclamationibus alia attigimus in Diſſert. de inferioris ævi Numiſmatibus N. LXIV. & in Gloſſar. med. Græcit. in v. Νίκα, & in Addit.

Ἀμαρτία) Ἀπαρσία, & ἀπαξία apud Theophanem & in Chronico MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem. Hic porro forte legendum ἀπαρτία, quomodo conjicit Holſten. quam quidem utriuſque Factionis ſeditionem vel diſſidium Πρασινοβένετον hic vocat Georgius Hamartolus in Chronico MS. Καὶ ὁ δῆμος ἀπαύστως τὸ λεγόμενον Πρασινοβένετον, &c. Hac enim tempeſtate, licet IV. eſſent Factiones, duæ tantum ut primariæ fere notantur, quod iis aliæ forte adjunctæ eſſent, quæ eſt ſententia Bullingeri lib. de Circo cap. XLVIII.

Ἀπὸ δὲ τούτου) Ab hiſce verbis ac prima iſta periodo exordium ducit geſtorum in hac ſeditione narratio ex Actis publicis apud Theophanem, quam, antequam is ederetur, Notis ſuis ad Procopii Anecdota inſeruerat Alemannus, addita Latina verſione. Theophanem exſcripſere Symeon Logoth. & Georg. Monachus in Chronicis MSS.

Ἀπὸ τῆ Καλοποδίου) Petebant nempe Praſini, ut acta Calopodii reſcinderentur, vel, uti vult Alemannus, in eum ex lege ageretur. Licebat enim ex Lege Conſtantini M. quæ eſt IV. Cod. de Officio Rectoris Provinciæ, ut *juſtiſſimos & vigilantiſſimos Judices publicis acclamationibus collaudare*, cujuſmodi extat exemplum apud Capitolinum in Gordiano, ita *e contrario injuſtos & maleficos querelarum vocibus accuſare*; ſic tamen, *ut ſi vera voces eſſent, nec ad libidinem per clientelas* (ſeu ut loquitur Lampridius in Alexandro, *an vere, non factionibus*) *effuſæ*, ex relatione Præfectorum Prætorio & Comitum qui per Provincias conſtituti erant, Princeps diligenter inquireret. Vide infra anno XVI. Heraclii.

Τὸ βίγλας) Perperam hanc vocem per *in vivas*, extulit idem Alemannus. Vide Gloſſ. med. Græcit.

Τὸν Μαγίστρου Ἐφφικίων) *Magiſtri Officiorum*, cujus non ſemel fit mentio apud Procopium, Theophanem, & in Novellis Juſtiniani: cujus etiam tum vices in urbe agebat Baſilides. Vide Marcellin. Ind. XI.

Τὸ λοιπὸν τῆ Καππαδόκου) Cujus avaritiam perſtringit Procopius lib. I. Goth. cap. XXIV. & de quo multa Alemannus ad Hiſtoriam Arcanam.

Τὸ Ῥωμύλου τῆ Κυναιγέρου) Rufinus, Joannis Scythæ C. Exconſule filius, ex Magiſtro militum & Patricius, Theophani anno II. & IV. Juſtiniani dicitur. Is non ſemel occurrit apud Procopium: ſed an eum Quæſtoris dignitatem obtinuerit, dubium facit idem Scriptor, qui, ut plebi pareretur, loco Triboniani Quæſtoris, eamdem dignitatem datam Baſilidi tradit, viro cæteroquin ſpectatiſſimæ clementiæ & nobilitatis. Patricium etiam eumdem Rufinum vocat ſub Ind. XI. Marcellinus. Quæſtoris vero dignitate inſignem Thomam anno III. Juſtiniani memorat idem Theophanes.

Θωμᾶ τὸν Κρατερᾶ) Theophanes ann. III. Θωμᾶ τὸν Πατρίκιον τῆ Κρατερᾶ, Patricium vero nude vocat Procopius abſque Κρατερᾶ nomine, quo donatur neſcio quis Sophiſta lib. IV. Epigram. Græcor. tit. XXIII. Crateri autem περὶ ζωγράφων laudat Stephanus de Urbib.

Τριβώνα) Præfectorum Prætorio ſub Juſtiniano ſeriem deſcripſit Alemannus, in quibus Tryphonem & Theodorum illius fratrem ex hoc dumtaxat Chronico recenſet.

Χαλκήτωνα) Conſtantinopol. Chriſt. lib. II. ſect. IV. n. II.

Περτίνα τῆ Σχολαρίου) Ibid. n. XXXII.

Σίνατον) Ibid. lib. II. ſect. IX. n. I.

Λιβεριάδου) Ibid. lib. III. n. XXIII.

Ἐκατερμάνου) Theophanes: καὶ τὸν μεγάλον Ἐκατερμάνου υἱὸν τοῦ ἀμφοτέρους εἶναι, καὶ πάππον ἐκ τῆς μητρὸς τοῦ καυλαίχου. In altero horum ſcriptorum, licet alter ab altero acceperit, mendum latet, quod

ægre ſanari poteſt, cum hæc vox ἐκτετραίντω nihil ſonet. Melior tamen videtur lectio Auctoris Chron. quæ ſenſum integrum proferret, ſi pro ἐκτετραίντω, legatur ἐκ τετραλίθου, ita ut columnæ iſtæ ſtupendæ ex marmore fuerint, quod τετραλίθους vocabant, de quo agimus in Gloſſ. med. Græcit. in v. Τετράλιθος, & in Addit. Nam vox πέτρα in hoc Chronici loco ſatis docet vocem iſtam ad columnas referri: quam τετραχῆ male interpolavit Theophanes, dum etiam pro φαβιρᾶς, repoſuit ἀμφοτέρας.

Ἰουλιανῆ λιμένι) Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. XIX. n. I.

Πρίβου Βασιλέα) Anaſtaſii Auguſti nepotem, de quo in Familiis Byzant. p. 87.

Καὶ μέσον) Vereor pariter ne & in hac voce mendum lateat. Scrinii vero & Scriniariorum Præfectorum Prætorio meminit Anonymus de Miraculis SS. Anargyrorum pag. 432. Καὶ ἐλθόντες σὺν αὐτῇ ἔως τοῦ σκοτεινοῦ ἐμβόλου μέχρι τοῦ μεγάλου Εὐπρεπίου Πραιτωρίου, τῷ ἰδίῳ δακτύλῳ διηχνίσεν αὐτῇ ὁ ἅγιος τὸ σχῆμα ὃ ἦν ἐπὶ Σκρῆ πάσχει ἐγραπτόμενον. Adde pag. 436. ejuſdem libri. *Edit. Pariſ. pag. 395.*

Οἴκου Βασιλικῶν) Conſtantinopol. Chriſt. lib. II. ſect. V.

Βαλέντιον) Ibid. I. ſect. XXVII. n. II.

Ξενὼν τῶν Εὐβούλου) Ibid. lib. IV. ſect. IX. n. II.

Εὐβούλιος παῖς) Ibid. lib. IV. ſect. VII. n. XX.

Τοῦ Ἰλλου Ἰσαύρου τοῦ πενθερὸν Ζήνωνος) Illi rebellionem pluribus refert Theophanes.

Ξενὼν τῶν Σκυθῶν) Ibid. ſect. IX. *pag. 269. A.*

Ἀπὸ τῶν Ἑβδόμου) Ex præſidiis ſcilicet militaribus Palatii Hebdomiani, de quo multis egimus in Conſtantinopoli Chriſt. & in Diſceptatione de Hebdomodo Notis noſtris ad Zonaræ Annales ſubjuncta: vel caſtelli Theodoſiani in eodem Hebdomo, ſeu campo Hebdomi ædificato, cujus meminit Theophanes anno VII. Focæ. Nam Hebdomum unice appellatum Campum ad urbem docuimus, qui ita dictus fuerit, quod ab urbe ad ſeptimum uſque milliare protenderetur, nullumque umquam extitiſſe ſuburbanum ſeptimo ab urbe milliari, quod Hebdomi nomenclaturam habuerit: adeo ut quicquid intra ſeptimum hoc milliare fuerit, id in Hebdomo ſitum eſſe ab Auctoribus dicatur, & in quavis ſui parte, ſeu ad urbem, ſeu longius ab urbe, ſemper Hebdomum fuerit, quemadmodum utrumque Hexamilium, murus nempe ſex millium longitudine, in quavis ſui parte eamdem ſemper obtinuerit appellationem. Sicut etiam in Præfecti Urbi Juriſdictione, quæ juxta Ulpianum ad centeſimum lapidem protendebatur, quicquid intra hoſce erat, vel agebatur, limites, id in centeſimo lapide eſſe vel actum dici potuit. Atque hoc quidem loquendi genere nos Galli etiamnum utimur, nam quicquid intra leucam ab urbe eſt, intra quam illius Juriſdictionis fines coarctantur, *Banni leuca*, vel *leuca* nude, uti in veteribus chartis interdum occurrit, appellatur, ſtatim etiam in ipſo ab urbe egreſſu, licet leuca ipſa non finiatur, niſi in ſui extremo. Quod vero *leuca*, & *Banni leuca* pleriſque, id apud Pictavienſes, Egoliſmenſes, Andegavenſes & Cenomanenſes *Quinta* vocatur, ſcilicet *leuca*; interdum etiam *Quintum milliare*: quemadmodum apud Bituricenſes, *Septena* dicitur, quod illis *Quinta*, quia ad ſeptimum milliare civitatis diſtrictus protrahitur. Quicquid igitur intra leucam, vel Quintam, vel Quintum milliare, vel denique Septenam ſitum eſt, id in leuca, in Quinta, vel Quinto milliari, & in Septena eſſe jure merito, ſermone vulgari dicitur. Id multis probavimus in Gloſſario mediæ Latinitatis. Sed & Hebdomum urbi Conſtantinopolitanæ vice *Banleuca* noſtræ fuerit, adeo ut qui intra VII. illud milliare ſedes fixerint, eodem immunitatis jure quo urbis cives fruerentur: unde Campus ille Hebdomum Conſtantinopoleos appellatur a Scriptore Chronici, quod revera urbis quoad privilegia pars cenſita fuerit, iis donata a Conſtantino: quomodo idem Auguſtus inſtaurata Drepano, eaque Helenopoli de matris nomine appellata, hanc vectigalium immunitate donavit ἴσα ἐστιχῆς τειχῶς τῆς πόλεως. De Rhegio vero & Athyra hic memoratis egimus pariter ad Alexiadem Annæam, & ad Villharduinum, ut de Calabrya, ad Bryennium, loco ſcilicet ita nuncupato in finibus ultimis Aſiæ. Nemo enim erit, cui Calabriam Italicam hic intelligi minimi poſſe non ſtatim ſuboleat.

Καὶ πολλοὶ ἐπαισαν δημῶται) Legendum videtur δημῶται, id eſt, *in Factiones ſagittas emittebant*: Galli dicerent. *ils tiroient*. Vide Gloſſ. med. Lat. in *trabere*. Sic paulo infra τραπαίζων ſimili notione Auctor uſurpat.

Ὀκτάγωνον) Conſtantinopol. Chriſt. lib. IV. ſect. IX. n. IV. B.

Βασιλικὰ γαμετεῖον) Ibid. lib. II. ſect. IX. num. XIV.

Ἐμβόλου τῆς Ῥηγίας) Ibid. lib. II. ſect. III. n. I.

Πλησίον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου) Ibid. lib. IV. ſect. VI. num. CI. CII.

Τῷ Φωκίῳ) Et hic latet mendum, ubi forte legendum Φυλακίῳ, ut Scevophylacium Eccleſiæ ita munitum fuerit ad ſervanda illius cimelia, ut arcis ſpeciem retulerit, atque ita forte appellaverint Conſtantinopolitani.

Ἀργυροπρατείων) Conſtantipol. Chriſt. lib. II. ſect. III. n. VII.

Καὶ ὁ αὐτὸς Συμμάχου ὑπὸ Τανίτου) Quatuor hoc nomine Conſules ordinarios in Oriente præſertim agnoſcunt Faſti, ex eadem gente omnes, cujus ſtemma contexuit Sirmondus in Not. ad Ennodii lib. VII. Epiſt. XXV. Sed ex iis quis hic intelligatur incertum, niſi vox *Exconſule*, poſtremo Symmacho, qui cum Boetio Conſul in Oriente fuit, id adſcribendum videatur ſuadere.

Ἡ ἁγία Ἀκυλίνα) Conſtantinopol. Chriſt. lib. IV. ſect. VII. n. VII.

Ἐμβόλου τοῦ φόρου) Ibid. lib. II. ſect. III. numero II.

Ἐπὶ τῶν Μαγναύρων) Ubi extitit Conſiſtorium Juſtiniani, uti pluribus probavimus in Conſtantinopoli Chriſtiana, & in Diſceptatione de Hebdomo: quam ſententiam noſtram aſtruit præſertim Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ cap. LXXXIII. quo loco ait Juſtinianum cum Triboniano Quæſtore conſilia ſua in Magnaura exegiſſe: Τὰ τοιαῦτα Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐν τούτοις τοῖς χαλκοῖς μετὰ Τριβωνιανοῦ τοῦ Κυίστορος ἐπὶ τῶν καλουμένων Μαγναύρων. *pag. 596.*

Ἀπονύχων) Leg. ἀπανύχων, atque ita edidimus. C.

Ἐν τῷ ἰδίῳ καθίσματι) In tribunali ſeu Solio Circi, quod ipſe Juſtinianus anno I. ob aſpicienda probandaque certamina eminentius clariuſque quam fuerat, una cum utraque Senatorum ex more ſpectantium porticu, redintegraverat, ut eſt apud Marcellinum Comitem. Solium vero iſtud Imperatorium inſpicere eſt in Diptychis Conſularibus, de quo præter Bulingerum conſulendus Sirmondus ad Sidonii carmen XXIII. L.

Βατίζω τὸ Εὐαγγέλιον) Vide Diſſert. noſtram de Numiſmat. Impp. Conſtantinopol. n. XXII.

Ἐχάδη) Sic repoſuimus, cum editum eſſet ἐγκάδη, cum nota mendi.

Γάδαρα) Ita pariter emendavimus, pro σταλάγρα, D. quæ vox *aſinum* ſonat apud Græcos ævi inferioris, uti docemus in Gloſſ. med. Græcit. in Ἀνάδαρος. Scribit Ordericus Vitalis lib. VIII. pag. 681. quemdam Militem cognominatum *Caput aſini*, *pro magnitudine capitis & cangerie capillorum*. Apud Theophanem an. 13. Leonis Iſauri, neſcio quis, & alius apud Nicephorum Conſtantinopol. in Brev. pag. 168. 1. edit. Ὀνομάγουλοι cognominati leguntur. Eſt autem μάγουλον Græcis recentioribus *maxilla*, *gena*, vel *bucca*. Sed an ejuſmodi fuerit Juſtinianus, ex illius corporis & vultus deſcriptione, quam proferunt Cedrenus & Symeon Logotheta, non percipimus. Procopius in Hiſt. Arcana cap. VIII. de Juſtinianos Ἡλίθιός τις γελοιαστὴς ἦν, καὶ τοῦδε ἕνεκα ἐμφερὴς μάλιστα, καὶ οἷος τῷ τὸν χαλινὸν ἄλλοτε ἄλλοσε ἐπιδοῦναι, σύγχυσιν οὐ φαύλην τῷ πάντι. Notum Aſinos præterea vocatos viros ſalaces & bene vaſatos de quibus Caſaubonus ad Lampridium in Commodo; ſed & iſtud Perſii de Nerone:

Auriculas aſini Mida Rex habet. Ubi Scholiaſtes: *Tria genera ſannarum: aut manus ſignificare ciconiam, aut oppoſito temporibus pellice auriculas aſininas, aut linguam ſitientis canis*.

Τυραννῖνον) Τῷ ἀπὸ τῆς Βασιλίνης Ἀνατολίου, ut eſt apud Cyrillum Scythopolitanum in Vita S. Sabæ cap. LVI. Is porro & Pompejus, cum cæteris Proceribus, ut quamprimum ſe domum referrent juſſi fuerant a Juſtiniano, ſive, inquit Procopius, ab illis vitæ timeret ſuæ, ſive ipſos eo deduceret fatum. Id quinto ſeditionis die actum, poſtero vero Hypatium Imperatorem acclamatum ſcribit idem Procopius.

Ἀναίροντες αὐτὸν εἰς ὕψος) Id eſt, *elevantes in clypeum*, ut ſolemne erat: ita Zonaras. Hinc vox *levare* paſſim uſurpata apud Scriptores Latinos, ut ἀναίρειν apud Græcos, pro *inaugurare*. Vide utrumque Gloſſarium.

Τὸ κίονος) Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. XXIV. n. VI.

Παυσανίᾳ τῷ Πλακιδιανοῦ) Ibid. lib. II. ſect. V. n. IV.

Σίγνα Βασιλικά) Id eſt, Βασιλικὰ σημεῖα, ut loquitur Agathias lib. III. pag. 90. edit. Reg.

Μανιάκιον) Ita cum Radero reſtituimus, pro μανιάκιν, de qua voce diximus in Gloſſ. med. Græcit. Quod vero Scriptor ait torquem collo aptatum Hypatii a ſeditioſis, in eo erraſſe deprehenditur, cum aliter prorſus rem narret Procopius: Καὶ (ἐγὼ γὰρ ὧν αὐτοῖς ἔτι ἀδήλων, ὅτι τι ἄλλο, ὃν δὲ Βασιλεῖα περιβάλλεσθαι νόμος) στρεπτόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ τῷ κεφαλῇ ἔχοντα, Βασιλέα Ρωμαίων ἀνεῖπον. Et Marcellinus Comes: *Dum de foro Hypatius ſceleratorum comitum manibus torque redimitus aureo*, &c. Torques igitur non collo, ſed capiti Hypatii impoſitus eſt. In hiſce quippe tumultuariis Imperatorum acclamationibus, cum fere ſemper deeſſet diadema, præcipuum Auguſtæ dignitatis inſigne, arrepto a quovis torque, illoque in modum diadematis compoſito, novi Principis capiti is aptabatur, ut hoc loco ſatis indicat Procopius. Ita Juliano militari tumultu in Imperatorem electo, *Maurus nomine quidam abſtrictum ſibi torquem, quo ut Draconarius utebatur, capiti Juliani impoſuit conſidenter*, ut ait Ammianus l. XX. Quod quidem ipſum notaverunt ipſe Julianus, Libanius, Socrates, & Zonaras. Idem Ammianus de Firmo lib. XXIX. *E quibus unus torquem pro diademate capiti impoſuit Firmi*. Denique Sidonius de Avito Imp. in ejuſdem Panegyrico:

Concurrunt Proceres, ac mili te circumfuſo,
Aggere compoſito ſtatuunt, ac torque coronant,
Caſtrenſi more ſumum.

Ἰουλιανὸν τὸν ἀπ' Ἐπιφανείου Πραιτωρίου) Alius Julianus iſte videtur a Juliano, qui eidem Juſtiniano fuit a Secretis, fratre Summi, de quo Procopius in Perſicis.

Pag. 370. A. Ἐφραίμιον) Qui mox Εὐφράσιον dicitur: quo nomine donatur quidam Comes Orientis apud Theophanem anno IX. Juſtini Senioris, & alius, Patriarcha Antiochenus, apud Liberatum cap. XXIII.

Δοῦκι τῷ Βασιλεῖ) Procopius: Τοῖς δὲ φασιν ἐξεστηκέναι αὐτὸν ἐντεῦθεν ὅτι ὕπνου Βασιλεῖ ἐνοχλοῦντα ἔσχεν.

Edit. Pariſ. pag. 597. Θωμᾶς τις Ἀσκηρῖτις) Is forte in quem extat Epigramma Agathiæ lib. IV. Anthol. Gr. cap. I. hoc titulo: Εἰς εἰκόνα ἀνατεθεῖσαν ἐν τοῖς Πλακιδίᾳ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ Σκρυτᾶ, ex quo Imperatori percharum ac familiarem fuiſſe colligitur.

Καὶ ταῦτα εἰκάσας) Theophanes: Φάσκων δὲ χαριεῖσθαι ὅτι ὁ Βασιλεὺς λαβὼν τοὺς Λαζῶν, ἐξέλθοι ἐπὶ τὰ Θράκης, καὶ ἀναχάσσων Βασιλέα Τουρκοπαῖδα Παυσανίαν, καὶ καθιζόμενος ἐν τῷ Ἱππικῷ, ἀφαιρεῖται τὸ ἀπὸ ξύλων, καὶ ἔχων τὸν βρεταννικὸν φονεῖ τὸν ἀπὸ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως.

B. Ἀπὸ Κωνσταντινῶν) Leg. videtur Κωνσταντιανῶν, id eſt, ex urbis regione ubi erant Thermæ Conſtantianæ, de quibus egimus in Conſtantinopoli Chriſt. lib. I. ſect. XXVI. n. V. & lib. IV. ſect. VII. n. XCV. At Theophanes hoſce adoleſcentes Praſinos loricatos veniſſe ait ἀπὸ Φλαβιανῶν, de quibus nihil in præſens ſuccurrit.

Φασιανὸς ζαβάτης) Theophan. λαοχάτης. Vide *Chron. Paſch.* Gloſſ. med. Græcit. in Ζάβα.

Διὰ τὸ λεγομένου κοχλίου) Procopius: Μοῦνδος μὲν ὁ ἐξ Ἰλλυριῶν ἐξέφυ, ἐνδον δὲ ὁ κοχλίας οὗτος ἐκ τῶν ἰδίων ἐκδόλου πολυτρόπου ἔσου ἀνύμασται. Erat autem Mundus iſte Magiſter militum per Illyricum, qui e bello Perſico recens advenerat, ut ſcribit idem Procopius. De hac Cochlea agimus in Conſtantinopoli Chriſt. lib. II. ſect. I. n. V.

Θώρακα χαλκοῦ τοῦ Πλατωνίου) Ibid. lib. II. ſect. IV. n. II. D.

Ἰσιδώρου) Ibid. lib. II. ſect. IV. n. II.

Διὰ τὸ Μαυσωλείου) Μαυσωλεῖον, Theophanes. Vide eamdem Conſtantinopolim lib. II. ſect. I. n. IX.

Τῆς Νυμφικῆς πόρτας) Procopius, ἐξ ἧς τὸν ἵππον, ἃν Νυμφικὸν καλοῦσι. De cauſa nominis conſulendæ Origines Conſtantinopolitanæ Codini p. 62. edit. Reg.

Οἱ περὶ τὸν Βιτελλιανὸν) Ita etiam Theophanes: et at Procopius ait arreptos Hypatium & Pompejum a Boralide & Juſto, Juſtiniani ex fratre nepotibus, &c. e Soleo deturbatos, adductos ad Juſtinianum.

Καὶ ἀνεβίβασαν) In Regio ſcilicet Circi Solio, uti ſcribit Procopius, non vero *ante foros Palatii*, ut Marcellinus.

Pag. 370. A. Λέγοντες) Idem Procopius ait Pompejum plorantem increpatum ab Hypatio, cum diceret non decere illos ploratum, qui inſontes perirent, ſibi initio reluctantibus vim a populo fuiſſe factam, nec ſe poſtea infeſtis in Auguſtum animis veniſſe in Circum. Quæ quidem longe diſtant ab iis quæ referuntur a Marcellino Comite, qui in hiſce Hypatio, Pompejo & Probo Anaſtaſii nepotibus iniquior videtur, ſcribente ab iis concitatam ſeditionem, dum *Imperium ſinguli indigna ambitione exoptabant*: tametſi potior videtur habenda fides horum temporum ſcriptori Procopio, cum & illi concinant Auctor Chronici & Theophanes.

Ἐσφάγησαν, &c.) Ita Theophanes: at Procopius: Ἀνῃρέθησαν δὲ τῇ ἄλλῃ πλείους ἢ τετρακόσιοι ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ.

Τυράννου ἀμφὶ Παννωνίαν) *Nolle*, ut ſcribit Victor Tunnunenſis, ubi de Hypatio: *capitur, & nolle cum Pompejo occiditur, atque in rheuma jactatur*. Sic in Tiberim projecta Sabini fratris majoris Veſpaſiani, apud Plinium lib. LXX. Sejani & complicum corpora apud Tacitum lib. VI. Annal. legimus.

Μίσει τῷ Διοδωτίων) Quomodo apud Romanos B. perduellionum corpora a carnifice in Gemonias unco trahi ſolere docent paſſim Scriptores. De Βοδωτίῳ loco, vide Conſtantinop. Chriſt. lib. IV. ſect. VII. n. XXVI. & utrumque Gloſſar.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Λέοντος) De hac voce noſtras utcumque conjecturas damus in Gloſſar. med. Græcit.

Εἰς τὸ Μαρτύριον τῆς ἁγίας Μαύρας) Conſtantinopol. Chriſt. lib. IV. ſect. XV. n. XXVII. Ejuſmodi vero tyrannorum ſepulcra humiliora fuiſſe docet Trebellius Pollio in XXX. Tyrannis in Victorino Juniore & Aureolo. Sic Eutropius lib. VII. *Neronis exequias humiliter ſepultas* fuiſſe ſcribit. Adde Epitaphium Majoriani Imp. qui a Recimere Imperio ac vita ſpoliatus fuerat, apud Ennodium Epigr. CXXXV.

Φανερὸν δὲ, &c.) Id eſt, *in ipſo crimine deprehenſi*. Sic *manifeſtarius homicida* apud Lactantium de Mortibus Perſecutor. n. XX. id eſt, *nocens*. Horum autem numerum ad XVIII. ponit Theophanes, quos inter memorat a Joanne Carpathi Epiſcopo in Narrationibus ineditis de Anachoretis Ægyptiis, quidam Eulogius, qui ex latrone Anachoreta factus, invento forte in ſpelunca theſauro, Conſtantinopolim venit, & a Juſtiniano Patricius & Præfectus Prætorio factus, orta deinde Victoriatorum ſeditione, Hypatii partes ſecutus, ac fuga elapſus, bonis omnibus publicatis, rurſum in eremum reverſus, acta pœnitentia, ſancte obiit. Vide Notas noſtras ad Zonaræ Annales.

Ἀποτάλαντος) Ita emendavimus, cum editum D. eſſet ἀποτάλαντος.

Ἐκ τῶν Βενέτων μέρους) Quorum Factioni cæteroquin E. favebat idem Juſtinianus, ut ex Procopio & Evagrio

ſupra notavimus in Marciano: quod cauſæ fuit cur in illos poſtiſſimum animadverteret.

Μόνου) Qui quidem Juſtiniani Conſulatus tertius fuit, uti exerte dicitur in L. VII. Cod. de Veteri Jure enucleando, data VII. Kal. Januar. *Juſtiniano D. N. ter Conſule*, Indict. XII. ut eſt in §. XXIII. *Edit. Pariſ. pag. 598.*

Σεισμὸς) Varii accidere terræ motus Conſtantinopoli, Juſtiniano imperante, quorum fere omnium meminerunt Scriptores, ac in primis Theophan. anno. XXI. XXVII. XXVIII. XXX. Cedrenus an. XIV. XVI. XXVII. XXVIII. XXXI. XXXII. De hocce qui anno VI. accidit, ſilent. Is porro cujus meminit Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ cap. XC. haud multo poſt Concilium Hieroſolymitanum actum anno XXVI. Juſtiniani, contigit: iſque fortean eſt terræ motus, qui anno ſequenti apud eoſdem Theophanem & Cedrenum excitiſſe narratur.

Pag. 172. A.

Ὁ κατεπείγων ἐν ἀγορᾷ) De hoc additamento Triſagii multa diximus in Gloſſ. med. Græcit. in v. *Τερσάγιον*.

Ἀφορ, κατάφορ) Ita vox *αἶρε* uſurpata in ejuſmodi tumultibus, Lucæ cap. XXIII. 18. & in Act. Apoſtol. cap. XXI. 36. cap. XXII. 22.

Καίσου τὸν νέφους, &c.) Nempe ea tempeſtate Conſtantinopolitani, ut & Juſtinianus ipſe, *ευκλίται* erant, id eſt, Concilium Chalcedonenſe impugnabant, ut eſt apud Evagrium lib. IV. cap. X. Victorem Tunnun. Leontium de Sectis, & alios.

ιβ'. Ἰνδικτ.) Quæ hoc anno menſe Septembri inibat.

Προέθηκα διὸ αὐτῆ γράμμα) Quod deſcriptum legitur in Leg. VI. Cod. de Summa Trinit. & apud Franciſc. Pithœum ad I. libr. Cod. cum Antonii Contii verſione Lat. quam hic damus: aliam confecit Raderus. Vocem *προθῆναι* per *propoſuit* reddidimus, formula in hiſce uſitata ac recepta. Lex VII. Cod. de Veteri Jure enucleando §. XXIV. *Προθῆναι αὐτὴν* (δίκτυξιν) *ἐν τῇ μεγίστῃ ἐκκλησίᾳ τοῦτο τῇ πόλεως ἐνταῦθα ἐνδόξοτατος Τυραχοῦ*. Affigebantur etiam Conſtitutiones Imperatoriæ in parietibus, ut hodie etiam fieri ſolet: unde *προγράμματα* appellabantur. Lexicon MS. *προγράμμα, γράμμα, κήρυγμα, ἀνάδειξις τινος*. Vulcatius Gallicanus in Avidio Caſſio: *Et programma in parietibus fixit, ut ſi quis eiectus inveniretur apud Daphnen, diſtinctus rediret.* Lex III. Cod. de Legib. & Conſtitut. *Nam ſatis eſt Edicti ejus nuncupatione tenſeri, vel per omnes populos Judicum programmatibus divulgari*, &c. Novella Valentiniani de Confirmand. ius &c. *Illuſtris itaque & præcelſa Magnificentia tua hanc ſalubertimam ſanctionem programmate ſuo ad univerſorum facias notitiam pervenire.* Eadem formula finitur Edictum Licinii apud Lactantium lib. de Mortib. Perſecut. n. XLVIII. Ita etiam infra Juſtiniani Edictum de Fide ab Auctore Chronici indigitatur.

Καὶ ἀναγνώσεως) Ad quos miſſa, & quando emiſſa hæc Conſtitutio fuerit, docet tum Scriptor, tum Inſcriptio quæ Conſtantinopolitanis in Codice inſcribitur, & hæc Subſcriptio quæ hic omittitur: DAT. ID. MART. DN. JUSTIN. PP. A. III. COS. Deinde, *τὸ αὐτὸ Ἐφεσίοις, τὸ αὐτὸ Καππαδόκαις, τὸ αὐτὸ Κιλίκιοις, τὸ αὐτὸ Λυδίοις, Τραλλιανοῖς, Θεσσαλονικεῦσι, Σιβυλλιανοῖς, Ταρσεῦσι, Λαοδικεῦσι*.

Θεσσαλονικεῦσι, &c.) Urbem Illyrici ſtatui. Scriptor: quippe Dalmatia ſub Præfecto Prætorio Illyrici exſtitit, ex ſtatuto Conſtantini, ut auctor eſt Zoſimus.

Πολίταις ἐμπόροις) In Cod. *Κωνσταντινουπολίταις*, ubi hæc Juſtiniani Conſtitutio aliter paulo deſcribitur, ex quo variantes Lectiones hic appoſuimus. In hanc porro nuper editæ ſunt quædam Annotationes Fr. Pithœi viri doctiſſimi.

Pag. 174. A.

Ἰουνιανῷ Ὑπατ. τὸ β'.) Neſcio an ad hunc Conſulatum referri debeat Subſcriptio Novellæ CXXVIII. DN. JUST. PP. AUG. CONS. & Novellæ C. LVI. DN. JUST. PP. AUG. V. C. CONS. Hic autem Juſtiniano collega adjungitur *Paulinus*, qui *Junior* dicitur in Epiſtola Agapeti Papæ I.

Μαγνίτου) Conſtantinopolis Chriſt. lib. II. ſect. X I.

Ὄφεως) Ibid. ſect. X.

Ἀνεκδ.) Priore Codicis Juſtinianei editione publicata anno DXXIX. eique inſertis aliquot tam Deciſionibus, quas Græci *Διατάξεις* vocant quam Conſtitutionibus, quæ poſt Codicis confectionem latæ divagabantur: ac rurſum eodem Codice promulgato Indict. IX. P. C. Lampadii & Oreſtis anno DXXXI. tandem ſuis numeris, ut videbatur, abſolutum; titulo *repetitæ prælectionis*, ſeu *ſecundæ editionis*, quam Auctor Chronici *ἔκδοσιν* vocat, (quemadmodum Africanus iteratam Chronici ſui editionem *Δεύτερα ἐκδόσεως* appellavit) *ex die* IV. *Kal. Januarii, ſui Conſulatus* IV. (uti in Chronico legendum monuimus) & *Paulini V. C. frequentari* ſanxit idem Auguſtus, edita ſua Conſtitutione, data XVI. Kal. Decembr. Conſtantinopoli, quæ deſcripta legitur initio ejuſdem Codicis Juſtinianei. Perperam vero in hac Chronici perioche *Ἰνδικτιῶνος γ'.* pro *β'.* irrepſit, licet ita præferat editio Raderi.

Βελισαρίου μόνου) Hic Beliſarii Conſulatus ſic non ſemel conſignatur in Novellis Juſtiniani, ſub quo pleræque ſunt ex iis editæ, & ita ſubſcriptæ, BILIS. V. C. CONS. In prima, additur IND. XIII. in quarta, ſic deſcribitur: D A T. *πρὸ ἡμερῶν ζ'.* K. APRIL. IND. *ιγ'. Τυγχάνει* FABIO BILIS. *τῷ λαμπροτάτῳ*. Apud Julianum Anteceſſ. Conſtitutio VI. ſic clauditur: DATA KAL. APRIL. VII. CONSISTORIO CONSULAT. BELISARII. ubi per VII. Septimum miliare, ſeu Hebdomum intelligitur, ubi exſtitit Conſiſtorium Juſtiniani, ut alibi indicamus. Idem hic Conſulatus in Epiſtolis Agapeti Papæ ita interdum conſignatur: *P. C. Paulini Junioris*.

Pag. 599.

Βελισαρίου μόνου τὸ β'.) In Nov. XXXI. XXXIX. XLVI. LII. hic annus ita exaratur: P. C. BILIS. V. C. CONS. & in Synodo Hieroſolymitana cum Ind. XIV. In Faſtis Italicis Pontaci, ſeu Pithœanis, huic Conſulatui & cæteris uſque ad Conſulatum Baſilii, Paulinus cum numero Conſulatuum ſemper præponitur, verbi gratia, *Paulino* I. & *Biliſario* I. *Paulino* II. & *Biliſario* II. & ſic deinceps.

Βελισαρίου μόνου τὸ γ'.) Marcellinus: *Iterum P. C. Beliſarii*.

Ἰωαννίνου μόνου) Cui *Volufianum* collegam adjungit ſubſcriptio Epiſtolæ II. Vigilii Papæ. Is autem eſt Joannes Præfectus Prætorio per Orientem, uti etiam indigitatur in Faſtis Voſſianis, cui pleræque ex Juſtiniani Novellis inſcribuntur hoc titulo: *Ἰωάννῃ τῷ ἐνδοξοτάτῳ Τυράχῳ τῷ Ἀποστολικῷ Πατρικίῳ, τῷ ἐξάρχῳ καὶ Ταυτῶν Ὁρδινάριος καὶ Πατρικίῳ*. Illius vero Conſulatus varie conſignatur in ejuſdem Juſtiniani Novellis, ex editione Scrimgeri, ſi numeri, qui nomini præmittuntur, attendantur, in quibus ita exaratur: ANNO XI. vel XII. vel XV. JOHANNE V. C. CONS. Ita enim promiſcue præferunt a LXXIX. uſque ad LXVI. Novella vero LXXIV. Scrimgeriana ita ſubſcribitur: DAT. NON. JUN. CONST. IMP. D. N. JUST. PP. AUG. ANN. XV. JOHANNE V. C. CONS. IND. *τῷ ἑξακοσιοστῷ*, ubi annus Syromacedonum indigitatur DCCCXLIX. ſi notas numerales retrotrahas, ut in æra Antiochenorum appellanda ſeu potanda uſum non ſemel Auctorem Chronici obſervavimus ad pag. 318. Cum enim æra Syromacedonica æram Chriſtianam CCCXII. annis præcedere dicatur, Joannis vero Conſulatus in annum Chriſti DXXXVIII. incidat, recte annus DCCCXLIX. conficitur, quandoquidem is menſe dumtaxat Octobri exordium ſumit. Deinde Nov. LVII. apud Scrimgerum, & LI. apud Julianum Anteceſſorem: IMP. DN. JUSTIN. AUG. POST BILIS. V. C CONS. ANNO III. Novella denique XLI. ſic clauditur: DAT. XV. K. SEPT. ANN. XI. POST BILIS. V. C. CONS. IND. I. quæ quidem Indictio I. in Conſulatum Joannis cadit. Sed quid ſibi ve-

lint tot variantes adſcripti Joannis Conſulatui numeri fateor me non aſſequi. Ad hunc etiam annum referri poſſe videntur ſubſcriptiones Conſtitutionum CXXIII. & CXXIV. ejuſdem Juliani Anteceſſ. P. C. BELISARII. ANNO IIII. IND. VIII. tametſi minime hic quadret Indictio VIII. quæ I. fuit, niſi ex illis ſit Indictionibus exoticis de quibus non ſemel egimus. Præterea Novellæ Scrimgerianæ CXXX. & CXXVIII. quæ eædem ſunt, hanc ſubſcriptionem præferunt: BASILIO V. C. CONS.

Ἀνίκητος) Id nominis cum unico ν, etiam ſcriptum ſupra obſervamus: neque aliter Julianus Anteceſſor, Victor Tunnunenſis, & Victorius hoc anno. Marcellinus vero, Marius Aventic. & alii Appionem ſcribunt, quomodo hanc vocem efferunt Procopius & Theophanes. Sed an idem cum Appione, qui jam ab anno XIV. Anaſtaſii, hoc eſt Chriſti DV. in aula dignitates obtinebat, vix eſt vero ſimile, cum præterea tradat Auctor Chronici ab Anaſtaſio exulem factum, a Juſtino Imp. revocatum, ac Præfecturæ Prætorianæ honore donatum, nulla Conſulatus facta mentione. Deinde hic Strategii filius dicitur, ut ab alio qui ſub Juſtino floruit diſtinguatur: illius forte Strategii Comitis Sacrarum Largitionum, Exconſule, & Patricii, cui inſcribitur Novella Juſtiniani CV. Quem porro Apionem vel Appionem Faſti & Auctor Chronici, Arionem perpetuo vocant Juſtiniani Novellæ Scrimgerianæ LXXVIII. LXXIX. LXXXIII. XCIX. CI. & apud Julianum Anteceſſ. Conſtit. LXXIII. & LXXV. illiuſque Conſulatus ita ſignatur: ARIONE V. C. CONS. hiſce numeris varie præpoſitis, ANN. XII. vel XIII. vel XV. mihi pariter incognitis, ubi editio Fr. Pithœi habet APIONE.

Ἰουνίου μὴν) Victor Tunnun. & ſubſcriptio Epiſtolæ V. Vigilii Papæ, JUSTINO V. C. COS. Marcellinus: JUSTINO JUNIORE COS. Is filius fuit Germani Patricii, Juſtini Imp. conſobrini, ut ait idem Marcellinus. Vide Familias noſtras Byzant.

Βασιλίου μόνου) Hic Baſilii Conſulatus ita conſignatur in Novellis Juſtiniani CVIII. CIX. CXXIII. CXXV. CXXVIII. CXXXVI. & CXXXVII. DN. JUST. PP. AUG. BASILIO. V. C. CONS. In Novella vero tum apud Scrimgerum, tum apud Julianum Anteceſſ. CXI. CXIII. & in Edicto VII. Imp. DN. JUSTIN. PP. AUG. ANN. XV. BASILIO V. C. CONS. Concilium Aurelianenſe IV. actum dicitur *Baſilio V. C. Conſ. Indict. IV.* Is porro Baſilius *Junior* vulgo dicitur, ad diſcrimen Baſilii patris: uterque autem patria Edeſſenus fuit, ac ſplendore generis opibuſque clariſſimus, ut auctor eſt Procopius lib. II. Perſic. cap. XXI. & lib. III. Gothic. cap. XX.

Μετὰ Τυν. Βασιλίου μόνου) Marcellinus & alii: *P. C. Baſilii anno* II. Subſcriptio Epiſtolæ II. Vigilii Papæ: *Iterum P. C. Baſilii V. C.* Conſtitutio CIX. apud Julianum Anteceſſ. *Datum* VII. *Kal. Aug. ſeptimo Miliario* (al. *Septimiliario*) *Imp. DN. Juſtiniano anno* XVI. *poſt Conſulat. Fl. Baſilii V. C.* II. Incidit autem annus XVI. Juſtiniani in hunc Conſulatum.

Edit. Pariſ. pag. 600.

γ'.) *Μετὰ Τυν. Βασιλίου μόνου* Extat hujuſce anni nota inſignis in veteri ſcheda, quam ex viri illuſtr. Claudii Pelleterii Franciæ Procologothetæ Bibliotheca deſcriptam ad calcem libri II. Aratoris, hic damus, ut Sirmondi de Aratore obſervationi ad lib. IX. Epiſtolarum Sidonii adjungatur. Illa porro hiſce verbis concipitur, adſcriptis margini variis lectionibus ex alio Codice Pithœano: *Beato*

a *Domegne* *Domino* b *adjuvante, oblatus eſt hujuſmodi Codex ab Aratore Sudiacono ſanctæ Eccleſiæ Romæ; nomine*
b *Petro* *ſanctoc & Apoſtolico viro Pap.* d *Vigilio, & ſuſceptus*
c *atque*
d *Vigilio* *die* VIII. *Id. April. in Preſbyterio ante Confeſſionem* f *Domni Petri, cum ibidem plures Epiſcopi,*
e *ab eo*
f *Beati do-* *Preſbyteri, Diaconi, & Clericorum pars maxima* g
mni *pariter ineſſet. Quem cum ibidem legi mox pro ali-*
g *intereſſent* *qua parte feciſſet,* h *Sargentio viro venerabili Cri-*
h *Surgentio* *Chron. Paſch.*

i *Eccleſiæ*
k *abeſt &*
l *e populo*
m *Subdiacono rec..*
n *vero die*
o *Junias*
p *anno*
q *Baſilii*
r VII. *Ita etiam Cod. S. Vincentii Remenſis, atque ſic legendum.*
s *Cantus*
t *Prophetam*

miterio ſchola Notariorum in ſcrinio dedit i *collocandum, cujus beatitudinem litterati* k *& omnes doctiſſimi continuo rogaverunt, ut eum juberet publice recitari. Quod cum fieri præcepiſſet in Eccleſia S. Petri quæ vocatur ad Vincula, Religioſorum ſimul & Laicorum nobilium, ſed &* l *populorum diverſorum turba convenit, atque eodem Aratore* m *recitante diſtinctis diebus ambo libri* II. *vicibus ſunt auditi, cum uno die medietas libri tantummodo legeretur propter repetitiones aſſiduas, quas cum favore multiplici poſtulabant. Eadem hæc recitatio facta eſt his diebus: prima Id. April. ſecunda XV. Kal. Mail: tertia* VIII. *Id. Mail: quarta* n III. *Kal.* o *Mail, tertio* p *P. C.* q *Baſilio V. C. Indictione* r VIII.

Verſibus egregiis decurſum clarus Arator
Carmen Apoſtolicis cecinit inſigne Coronis,
Hiſtoriamque prius præponens s *Cauſſus ubique*
Subſtituit typicæ ſenſatim verba figuræ.
Lingua canora bonum teſtatur jure t *Poetam,*
Myſticus ingenium ſic indicat ordo profundum.
Finit. Deo gratias. Amen.

Ex hoc porro adſcripto dumtaxat temporis charactere ſimo refellitur vir doctiſſimus, qui negat ullum extare exemplum in quo vocibus *Poſt Conſulatum*, annorum numerus præmittatur. Sed & neque hoc unicum ſupereſt, cum alia peti poſſint ex Epiſtolis Vigilii & Pelagii I. PP. Marcellino Comite ad II. annum Poſtconſulatus Baſilii, & ex Sponio in Miſcellan. eruditæ Antiq. p. 314. Quinetiam in Laterculo Conſulum edito ab Arnaldo Pontaco, Conſulatibus omnibus ejuſdem Baſilii numeri præponuntur hac formula: II. *P. C. Ter. P. C.* IIII. *P. C.* &c. Proinde haud omnino improbanda videri debuit V. C. conjectura in explicatione Inſcriptionis Baſilicæ Narbonenſis, niſi forte aliunde poſſet confutari.

Μετὰ Τυ. Βασιλίου δ'.) Epiſt. III. Vigilii Papæ: IV. *P. C. Baſilii V. C.* Marcellinus Comes formula vulgari: *P. C. Baſilii anno* IV. quomodo etiam apud Julianum Anteceſſ. Conſtitutio CXI. ex edit. Fr. Pithœi cla uditur: *Dat.* VII. *Id. Majas Conſtp. Imp. DN. Juſtin. Aug.* XVII. *poſt Conſ. Baſilii anno* IIII. Et Conſtitutio CXIX. *Dat.* XI. *Kal. April. DN. Juſt. P. A. anno* XVII. *poſt Baſilii V. C. Conſ. ann.* IIII. Caſſii Narnienſis Epiſcopi Epitaphium in Eccleſia majore ſupra januam Cryptæ S. Juliani: *Rq. in pace prid. Kal. Jul. P. C. Baſilii V. C. ann.* XVII.

Μὴν ε'.) Julianus Anteceſſor in Conſtitut. CXV. apud Fr. Pithœum: *Dat. Kal. Mail Conſtan. DN. Juſt. PC. Aug. anno* XX. *poſt Conſ. Baſilii anno* V. *Indict.* IX.

Μὴν ζ'.) Mencio eſt iſtius Poſtconſulatus Baſilii VII. ad calcem Regulæ S. Aureliani Epiſcopi Arelat. ubi pro anno V. legendum VII. ex Indict. XI. recte monent viri eruditi. Ad hunc etiam videtur referendus obitus Valentiniani Epiſcopi Curienſis apud Bucelinum in Chronologia Rætiæ pag. 116. qui depoſitus dicitur.... Id. Jan. PC. Baſilii V. C.... Ind. XI.

Μὴν η'.) In Claſſenſi Baſilica ad Ravennam extat vetus Inſcriptio, quæ docet S. Apollinaris corpus per Maximianum Archiepiſcopum in hanc ædem translatum VII. *Id. Majas Indict.* XII. *Oſties P. C. Baſilii*; ut monent viri eruditiſſimi Joannes Mabillonius & Michael Germanus in Itinere Italico pag. 41. ubi obſervandum Poſtconſulatui numerum præponi. De Maximiano vero Præſule, Ravennenſi Archiepiſcopo, ſilent Catalogus editus ab iiſdem viris doctis, & Ughellus.

Μὴν θ'.) Apud Bedam de Ratione Tempor. cap. XLIX. ita ſignatur hic Poſtconſulatus: XV. *Kal. Majas Indict.* XIII. *novies P. C. Baſilii*. ubi pariter numerus præponitur.

Τὸ ι'.) Variat hoc loco Auctor in recenſendo- u.
rum Poſtconſulatuum formula, cum in aliis numerum præponat. Hic porro ita ſignatur in damnatione Theodori Epiſcopi Cæſareæ: *DN. Juſtiniani PP. Aug. anno* XXV. *P. C. Baſilii V. C.* niſi hic annus Imperii Juſtiniani intelligatur.

Edit. Paris. pag. 594.

Τέτε ἐτέλεσεν) Hancce integram recitat, deſcripſiſſe Leunclavium ex hoc Chronico, eamque ſequenti Edicto Juſtiniani præmiſiſſe monuimus in Præfatione, indeque colligi poſſe idem vidiſſe Leunclavium ac legiſſe Chronicon.

Pag. 275. A.

Φλαχίου) Leunclavius Φλ. id eſt *Flavio*, quomodo indigitatur in Nov. IV. Idem error irrepſit in titulo ſequentis Edicti, & in Synodo Conſtantinopolitana ſub Mena, act. 2. rectius vero Φλαβίου ſcribitur in aliis Actionibus.

Hᾳ. Σκιδῶν) Vide præter Evagrium lib. IV. cap. XXXVIII. Theophanem, &c. Cyrillum Scythopolitanum in Vita S. Sabæ cap. LXXIV. LXXXV. & LXXXVI. & Joannem Garnerium in Differt. de V. Synodo, ſubjecta Breviario Liberati Diaconi, in qua pluribus diſquirit, an revera damnatus ſit in ea Synodo Origenes.

Πρόγραμμα) Hoc Edictum, Juſtiniani Fidei Confeſſionem continens, & refutationem trium Capitulorum, & hæreſum ſui temporis, ad annum DXLI. Vigilii Papæ VII. revocat Baronius, qui de eo multis agit, ex Facundo Hermianenſi, Liberato Diacono, Iſidoro de Scriptoribus Eccl. & aliis, ut & ex eo Binius poſt Epiſt. IX. ejuſdem Vigilii. Edictum vero illud Juſtiniani pridem Latine ex veteri verſione in Conciliis editionis Crabbei, Surii, & Veneta prolierat: cum primus Græca ex hoc Chron. tum inedito publicavit Leunclavius in Jure Græcorom. præfixa Ant. Contii de ea obſervatione, & addita eadem veteri Latina interpretatione, qua omiſſa, ſuam ipſe Raderus Chronico a ſe edito inſeruit, quam non omino probaſſe virum doctiſſimum Franc. Pithœum, ut quæ navis aliquot (quod ſemel ac iterum monet) haud careret, obſervare eſt in Pithœanis hactenus ineditis, & a V. C. affini Petro Pithœo Senatore Pariſienſi collectis ſub annum MDCXVI. Ex Leunclaviana, deinde in Romana anni MDCVIII. & ex ea in Colonienſi ac Pariſienſi Conciliorum editione utraque lingua deſcriptum eſt, nulla cæterum nota appoſita, quæ Codicem, unde Græca tum primum deſumpta eſſent, Lectorem doceret. Nos vero illud hic edirum non modo cum Leunclaviana editione, ſed & cum Romana & Pariſienſi contulimus, & ex iis perinde ac ex ipſo Vaticano Cod. prout a viro doctiſſimo Claudio Stephanotio Benedictino exſcriptus eſt, hiatum ſat magnum, quem in Auguſtano Codice reperiri monuerat Raderus, ſupplevimus, veteremque Interpretem, quem pro Raderiana verſione, utpote majoris auctoritatis adjunximus, cum Colberteo Codice non modicæ vetuſtatis pariter comparatum, variis lectionibus ſubinde appoſitis. In eo, ut & apud Leunclav. & in Cod. Boherlano, quem laudat Labbeus, præfigitur hic titulus: *Edictum piiſſimi Imperatoris Juſtiniani, veſtræ Fidei confeſſionem continens, & refutationem hæreſium quæ adverſantur Catholicæ Eccleſiæ.* Ubi Græca dumtaxat habent: Ομολογία Πίστεως Ἰουστινιανοῦ Αὐτοκράτορος κατὰ τῶν αἱρέσεων. quæ eſſe Editoris Romani videntur, cum apud Leunclavium, hicque aliter legantur.

Pag. 295. B. Ἐπίσκοποι Τυάνων) In Notitia Epiſcopatuum Leonis Imp. Ἐπαρχίας Καππαδοκίας, ἡ Τυάνων, ἥτις Χερσωνήσου ſtatuitur; Ἐπαρχίας Καππαδοκίας, ἡ Τυάνων, ἥτις Χερσωνήσου; ſtatuitur vero Καππαδοκίας Goarum pag. 343. Ἐλευθερουπόλεως ἡ Μαζακῶν ιζ'. Ita in aliis Notitiis apud & 348. Colonea & Nazianzus in ſecunda Cappadocia, pag. vero 356. Mopſueſtia in ſecunda Cilicia, cujus Metropolis Anabarzus dicitur, ponuntur.

Pag. 297. C. Τῷ ιβ'. μηνὶ) Hancce Conſulatum cum Ind. 2. præfert V. Synodus Conſtantinopolitana. Conſtitutum vero Vigilii Papæ de tribus Capitulis ſic claditur: *Datum pridie Idus Maii, Imperante DN. Juſtiniano PP. Aug. anno* XXVII. (f. leg. XXVI.) *P. C. Baſilii V. C.* In Epitaphio S. Florentini Abbatis, is dicitur obiiſſe, *duodecies P. C. Baſilii V. C. Junioris Ind.* 2.

D. Τῷ ιε'. μηνὶ) Epiſtolæ Pelagii Papæ 2. claudantur hac formula: *Data anno* XV. vel XVI. *P. C. Baſilii V. C.* Conſtitutio CXXV. apud Julianum ex MS. Pithœano: *Dat. Kal. Maii Imp. Juſt. P. P. A. ann.* XXVI. *P. C. Baſilii. ann.* XV.

Τῷ ιε'. μηνὶ) Subſcriptio edicti XI. Juſtiniani: *Imp. Juſt. PP. Aug. anno* XVII. *Poſt Baſil V. C. Conſ. anno* XVIII. Subſcriptio vero Nov. CXLI. *DN. Juſt. PP. Aug. ann.* XXII. *Poſt Baſilium V. C. Conſ. ann.* XVIII. Sed mendum eſſe in hiſce numeris nemo non videt.

Τὸ φαιν. ἐνιαύσιον κύκλον) Ex hoc loco conficit Bucherius pag. 182. Victorianam DXXXII. annorum periodum ab Orientalibus quoque admiſſam fuiſſe, tametſi diverſe illius terminos aptarent, ut per ſe patet. Hocque, inquit, ante nos alii adverterant, illam non a Chriſti Crucifixione, ut putat Victorius, ſed a Baptiſmo deduci, eoque verius atque prudentius, triennio tardius a vero Paſſionis anno & Indictione IV. id eſt ab anno vulgari Chriſti XXXI. Periodi Victorianæ quarto advocaverant, uti pluribus characteribus docet idem Chronicon. Unde cum hoc anno Chriſti DLXII. Indict. X. primum expletam periodum ſcribat, annum illum evolutum intelligit, prorſus ut primum repetitæ periodi annum cum DLXIII. componat; alioquin aut uno anno minus diceret, aut Paſſionem non ab Indictione IV. & anno Juliano LXXVI. quem tamen tot notis deſignavit, advocaret, ſed ab eo qui proxime Paſſionem antevertit. Vide quæ de hac Periodo annotamus in Præfatione. n. XXXII

Τὸ ἁγίου Γρηγορίου) Ex Gregorio Nazianzeno Orat. 22. de Paſcha. Pag. 198. A.

Ἐπὶ τοῦ ιθ'. ἔτους) Vir doctus hoc loco pro ιθ'. C.
reponit α'. ex pag. 219. 221. & infra pro α'. reponit δ'. Mox pro α'. reponit β'. Hæc expendat cui otium erit.

Τῷ κζ'. μηνὶ) Notatur hic annus in Inſcriptione Ravennenſi apud Scaligerum lib. V. de Emendat. temp. pag. 386. *Imp. Domino Juſtiniano PP. Aug. anno tricenteſimo octavo P. C. Baſilii anno viceſimo tertio, Iduum Juliarum Ind. duodecima Rav.* Ubi Scaliger edidit, *anno viceſimo tertio Iduum Juliarum.* Sed vocem *tertio* adjungendam *viceſimo* indicat Indictio XII. ita ut ante vocem *Iduum* omiſſa forte ſit alia, *prid.* niſi Cod. prætulerit, *Id. Jul.* E.

Ἰουστῖνος τὸν τοῦ Δάτου) Faſti Voſſiani hoc anno Chr. DLXVI. habent: Ἰουστῖνος Αὐγούστου μόνου deinde anno MLXVIII. Ἰουστῖνος τὸ Αὐγ. τὸ β'. μόνου ita ut annus *nimirum* intercedat. Verum jure quærunt viri eruditi quis ille ſit Juſtinior Junior, qui hoc anno, Juſtiniano adhuc imperante, Conſul vel primum vel ſecundum fuerit, cum pro certo ſit, quamdiu is vixit poſt Conſulatum Baſilii Junioris, nullos alios creatos Conſules. Unde apud Continuatorem Marcellini, & Marium Aventicenſem, hic annus ita ſignatur: *P. C. Baſilii* XXV. *Indict.* XIV. Iteraci certe Conſulatus nota ſpectare videretur Juſtinum Junlorem Germani filium, qui Coſ. fuit anno DXL. quique Juſtino Juniore imperante demum interfectus fuit, cum Sophiæ Auguſtæ odium incurriſſet. Deinde primus Conſulatus Juſtini Junioris Imperatoris, in hoc Chronico & apud Marium Aventicenſem, anno 1. ejus Imperii, Indict. XV. primus videtur dici. Unde conjicere liceret, inquit Noriſius, alium ab Auguſto Juſtinum intelligi, niſi conſtaret Juſtinum Juniorem Imp. intermiſſam diu Conſularem dignitatem a Juſtiniano tum primum rurſum inſtauraſſe, indeque Corippo dici *reparatorem opimi nominis*, qui Coſ. proceſſit Kal. Januarii Imperator appellatus, ut ait Corippus. Proinde expugnanda videretur hæc Conſularis nota, ſcribendumque, ut apud Continuatorem Marcellini, qui in hunc annum deſinit, & Marium Aventicenſem, *P. C. Baſilii* XXV. *Ind.* XIV. Sed cum Juſtinianum deceſſiſſe menſe Novembri ejuſdem Indictionis, ac proinde P. C. Baſilii XXIV. anno Chr. DLXV. tradant Theophanes, Symeon Logothera, & ali- Pag. 299. B.

quot alii, in eamque ſententiam eant plerique ex eruditioribus: contra quam Auctor Chronici, Joannes Biclarienſis, & Marius Aventicenſis, qui in annum ſequentem ejus obitum referunt; admodum vero eſt ſimile, Juſtinum Juniorem Auguſtum hic intelligi debere, non quod ſecundum Conſul tum fuerit, (abſurda enim prorſus hic deſcripta anni nota, cum vox *μετὰ*, Conſulatum alium præceſſiſſe indicet) ſed quod primus illius Imperii fuerit, tametſi rectius appoſitum fuiſſet, *μετὰ Τὸν βασιλέα τὸ ιε'. μόνον*, qui genuinus eſt illius anni characteriſmus, ut eſt apud Continuatorem Marcellini & Marium: nullus enim eo anno Coſ. fuit, ſed anno demum DLXVII. Ind. XV. Kal. Jan. Juſtinus Coſ. proceſſit, ut mox docemus: a quo quidem cum anni deinceps illius Conſulatus, non autem Imperii, interdum putarentur, id pleriſque fraudem fecit, cum eumdem eſſe Imperii & Conſulatus annum ſibi in animum inducerent. Alius quippe fuit Imperii, alius Conſulatus: nam annum I. Imperii an. DLXV. menſe Novembri iniit Juſtinus, ut docuimus in Familiis Byzant. Idque patet ex ſubſcriptione Novellæ ejuſdem Auguſti, *Ut poſſit ex conſenſu diſſolvi matrimonium*, quæ *data* dicitur XVIII. *Kal. Octobr. anno I Indict.* XV. anno ſcilicet DLXVI. nulla adhuc Conſulatus facta mentione, quem poſtquam iniit, anno ſcilicet MLXVII. ut diximus, tum illius Conſulatus numerari cœpere. Ad hunc porro Juſtiniani annum XXXIX. pertinet Inſcriptio Pontis Salarii apud Gruter. CLXI. 2.

ιε'.) De annis Imperii Juſtini egit Henr. Valeſius ad Evagrium lib. V. cap. XXIII. Nos etiam in Famil. Byzant. pag. 99.

Ἡ δὲ ἐξῆς) Vide Cedrenum anno I. Juſtiniani.

Μετὰ Τὸν Ἰουστῖνον τὸν Αὐγ. μόνου) Delenda videretur hæc vox *μετὰ*, niſi poſt abrogatum a Juſtiniano Conſulatum, eadem formula deinceps fere ſemper legatur obtinuiſſe. Hoc enim anno tum primum Conſulem præceſſiſſe docet Panvinius ex Faſtis Maſſejanis qui ita habent: *Anno ſecundo Juſtino Juniore Auguſto primum ſolo Coſ.* Sed & ipſemet Auctor Chronici id ſatis innuit, dum ab hoc anno ſequentes Poſtconſulatus putat, cumque Juſtinus annos Imperii a primo ſuo Conſulatu putare deinceps cœperit, quod teſtatur Corippus lib. IV. numero XI.

Hinc veſter primus felicior excipit annus.

Inde Auctor Chronici, omiſſo priore, Imperii Juſtini annos ab illius Conſulatu auſpicatur, ut præterea ex iis quæ ſub Indict. VIII. ſcribit, patet. Marius vero Aventicenſis primum ejus Conſulatum in Indict. XV. perperam conſignat: rectius autem Theophanes in annum ſecundum Imperii rejicit, quo is *Τυπτάδαν* ſparſiſſe more cæterorum Conſulum dicitur, quod pluribus etiam recitat ſupra laudatus Corippus. Ac licet in Juſtino primus Imperii annus revera idem fuerit cum Conſulatu, ſiquidem primus Imperii annus tum demum in menſem Novembrem ſequentis deſiit, annus tamen Conſulatus ſecundus Imperii cenſebatur, cum Conſulatus uſque ad Kal. Januarii ſequentis putaretur. Solebant quippe novi Imperatores proximis poſt Imperii auſpicia Kalendis Januarii Conſulatum edere: unde poſt tempora Juſtiniani, ſublatis Conſulibus ordinariis, in publicis monumentis, ubi Auguſtorum Imperii ſimul & Conſulatus notæ jungantur, anno uno fere ſemper poſterior eſt æra Conſulatuum, uti obſervatum a Sirmondo ad lib. I. Sidonii, Epiſt. IX. *Edit. Pariſ. pag. 603.*

Τὸ β'. μόν.) Ad hunc annum referenda ſubſcriptio Sacræ Juſtini Imp. pro privilegiis Concilii Vizaceni: *Dat. Kal. Majas Conſtantinopoli, Imperii Domini noſtri Juſtini PP. Aug. anno* III. *Conſ. ejuſdem* II.

Τὸ δ'. μόν.) Hoc pariter ſpectat ſubſcriptio Novellæ ejuſdem Juſtini de Filiis liberor. apud Julianum Antecceſſ. *Dat. Kal. Mar. Imp. Dom. noſtro Juſtino PP. Aug. anno* V. *Indict.* III. *& P. C. ejuſdem anno* IV. Sic enim leg. pro II. proclivi lapſu, licet edicto Fr. Pithœi *anno ſecundo* etiam præferat.

Τὸ ζ'. μόν.) Hic annus ita indigitatur in ſubſcriptione Novellæ Juſtini de Samaritis, apud Scrimgerum: *Dat. XV. Kal. Jun. Conſt. Imp. DN. Juſt. PP. Aug. anno* VII. *Poſt Conſ. ejuſdem anno* III. Ubi leg. facili emendatione, *Poſt Conſ. ejuſdem anno* VII. In Chron. MS. ab Adamo ad Michaelem Theophili filium, annus VII. Juſtini cum Indict. VI. conjungitur: locum dedimus in Præfat. C.

ὁ'. τῆς αὐτοῦ Βασιλείας) Immo menſe Septembri erat octavus Imperii annus, Poſtconſulatus autem ſeptimus. Imperium enim auſpicatus eſt Juſtinus XIV. Novemb. ann. DLXV. Conſulatum vero Kal. Jan. ann. DLXVII. dumtaxat iniit.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ) Theophanes anno VIII. Imperii Juſtini: *Τούτῳ τῷ ἔτει μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ε'. ἐδείκνυεν ὁ Βασιλεύς*, nempe *τὸν παραφρᾶ βασιλεύοντα*, ut eſt apud Simocattam lib. III. cap. XI. Nicephorus Uranus in Vita S. Symeonis Styliteæ n. CXCII. *ὁ τοιοῦτος διὰ ῥίψου καὶ φόβου κατὰ πάσαν ὑπῆρχε καὶ διελέσθαι ἐχώμα διαφερόντως τὸν Βασιλέα τῆς φρενὸς, κατόπιν δὲ καὶ διέστρεφε τοῦτο.* Meminit præterea idem Scriptor, ut & hoc obiter adnotem, n. CLXXXIX. Juſtini ſliæ, quam idem Symeon a dæmonio liberavit. Recitat deinde idem Theophanes aliquot phrèneſeos Juſtini argumenta, neque tamen hoc cœptæ invaletudinis anno Cæſarem Tiberium renuntiatum ait, ſed anno demum X. *τῷ νῦν δ' αὐτῷ ἐνιαυτῷ πληρώσαντι λόγῳ, ὅτι ἕνα μόνον, γράφει*, inquit idem Simocatta. Proinde ita capienda ſunt Chronici verba, ut in morbum ſonticum, ſeu in phrèneſin, vel *amentiam*, ut loquitur Paulus Warnefridus, tum primum inciderit VII. die menſis Septembris, vel ut vult Theophanes, die VI. Octobris, ac poſtmodum Cæſarem renuntiaverit Tiberium, qui hanc dignitatem eodem Juſtino ſuperſtite per annos IV. obtinuerit. Unde cum Juſtinus obierit V. die menſis Octobr. Indict. XII. anno DLXXVIII. ſequitur Tiberium Cæſarem fuiſſe renuntiatum Ind. VIII. ſub menſem Decembrem anno DLXXIV. Imperii Juſtini IX. non vero X. prout putat Theophanes, cum imperare cœperit XIV. Novemb. anno DLXV. Ac ſiquidem Tiberius per IV. annos Cæſar fuerit, IX. annus Juſtini cœperit XIV. Novemb. Indict. IX. proinde Cæſaream dignitatem obtinuit Tiberius menſe Decembri, hac eadem Indictione, ut notat Simocatta. Scribit Joannes Biclarienſis ſub ann. VIII. Juſtini, *hujus Tiberii Cæſaris die prima, in Regia urbe inguinalem plagam ſedatam eſſe*. Sed cum luis iſtius nulla, quod ſciam, mentio agatur apud Scriptores, multo minus ſedatæ poſtridie Cæſareæ dignitatis. Tiberio collatæ, quando ille Cæſar dictus fuerit, ex hoc loco colligi non poteſt. Sed & neque pariter errat Auctor Chronici in annis Juſtini, quos is ſemper iniit a ſuo Conſulatu, ut ex Corippo indicavimus, & ex Faſtis omnibus liquet, non vero ab inito ſtatim Imperio. Præclaram illius paræneſin ad Tiberium de Imperio legitime adminiſtrando, poſt datam Cæſaream dignitatem, Evagrius lib. V. cap. XIII. & Simocatta: Theophanes vero & Cedrenus, cum paulo ante obitum Imperatorem renuntiavit, dictam ſcribunt.

Τιβέριον) Tum Comitem Excubitorum, ut eſt apud Theophanem & alios, ſeu ut habet Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem, *Κόμητα τῆς Ἐξκουβίτων*, ut iidem fuerint Excubitores & Excuſati: de qua poſtrema voce quædam attigimus in Notis ad Alexiadem Annæam. D.

Μετονομάσαντα αὐτὸν Κωνσταντῖνον Inde Tiberii nomini Conſtantini nomen ſibi adjunxit, ut ex Inſcriptionibus & ex ipſius nummis apud Gregorium Turon. lib. VI. Hiſt. cap. II. & iis quos delineari curavimus in Familiis Byzant. abunde colligi poteſt. Cedrenus anno IV. tum primum in Actis publicis & in contractibus Tiberium, Conſtantinum appellari cœpiſſe auctor eſt. At cur *νέος Κωνσταντῖνος* deinceps indigitatus ſit, vero ſimile eſt id a populo profluxiſſe, ob præclaras animi dotes, quaſi alter extiterit Conſtantinus Magnus. An porro vox *νέος*, per

Junior, vel per *novus* efferri Latine debeat, pluribus disquirimus in Gloss. med. Græcit. in v. *νέος*. Addam dumtaxat, per *Junior*, cum postponitur: per *novus*, cum præponitur, id vocabuli reddi ut plurimum videri debere.

Τὸ ιε'.) Ad hunc annum DLXXVII. spectat characterismus notatus in Epitaphio ejusdem Boetii in Roma subterranea lib. IV. cap. X. ubi depositus dicitur *oct. Kal. Novemb. Indict.* XI. *Imp. DN. Justino PP. Aug. anno* XII. *& Tiberio Cæsare anno* III. Ex quo recte conjicit vir doctissimus annum hic designari Christi vulgarem DLXXVII. quo mense Octobri erat Indictio XI. annus vero XII. Imperii Justini, non Postconsulatus, Tiberii autem Cæsareæ dignitatis III. *Edit. Paris. pag. 604.*

ι. ις'.) Inscriptio Christiana apud Sponium in Miscellan. eruditæ Antiquit. pag. 314. *Obiit* VIII. *Kal. Decembris, duodecies P. C. Justini, Indictione* XV. Consul tum primum processit Justinus, ut supra attigimus, Kal. Jan. an. Chr. DLXVII. Indict. XV. Igitur XII. ejus Postconsulatus cadit in Indictionem XII. (quomodo hic emendandum) anno DLXXVIII. Sed cum hoc anno Justinus e vita excesserit V. Octobr. proinde ante IX. Kal. Decembr. hic notatum diem, dicendum illius obitus nuntium in Italiam nondum veniisse, cum illud Epitaphium scriptum est. Ad hunc annum etiam forte spectat nota XII. apposita in nummo Justini a nobis descripto in Famil. Byzant. nisi sit annus Imperii.

Μετὰ Τιβ. Τιβερίου, &c.) Hic observandæ voces *μετὰ* & *τὸ αὐτὸν*, quæ nihil aliud denotant quam annum I. Imperii, ut Justini primum *αὐτὸν*, formula, ut dixi, tum recepta, licet nondum Consul processisset, sed anno demum proximo, Christi DLXXX. Neque enim a Chronici Scriptore anno DLXIX. Consulatus Tiberii consignatur, quod vult vir doctissimus.

Τῷ Τιβερίῳ τῷ Κωνσταντίνῳ) Ita etiam editio Scaligeri absque voce *μετὰ*. Consulatum igitur, juxta hunc Scriptorem, tum primum hoc anno DLXXX. iniit Tiberius, quod omnino indicant sequentibus Postconsulatibus appositi numeri II. III. &c. ita tamen ut annos Postconsulatuum distinguat ab annis *μοναρχίας*, ut Indict. XV. ubi IV. annus dicitur Imperii, proindeque Marius Aventicensis ad Indict. XIII. primum Consulatum Tiberii recte refert, tametsi erret in Justini obitus anno, cum is e vita excesserit ineunte Indict. XII. anno DLXXVIII. Notandum porro Auctorem Chronici bis annum primum Tiberii notare, anno scilicet DLXXIX. deinde anno DLXXX. Prior nempe annus primus fuit Imperii, alter Consulatus. At in edit. Scaligeri anni dumtaxat Imperii singulis Tiberii annis præfiguntur: atque ita edidimus. Observandum præterea in ipsius nummis a nobis delineatis habitu Consulari fere semper effingi, id est cum Loro & sceptro aquiligero, additis etiam annis Imperii, interdum etiam Cæsareæ dignitatis. Anni quippe III. & IV. in iis notati, annos Imperii: ut V. & VIII. annos Cæsareæ dignitatis spectant, quos cum annis Imperii connectebat: unde apud Paulum Warnefridum lib. III. de Gest. Longobard. cap. XV. dicitur Imperium rexisse septem annis, cum annis dumtaxat IV. post obitum Justini imperaverit. In iis enim omnibus PP. AUG. Inscribitur, qui quidem adscripti numeri in solis dumtaxat æreis habentur. Jam vero liceat hic expendere an intolerandus sit error Panvinii, seu potius Auctoris Chronici & Marii Aventicensis, quod vult vir eruditus, qui Consulatum Tiberii in annum DLXXX. conjiciunt. Prostat Tiberii Pragmaticum a Fr. Pithœo editum, a nobis pridem laudatum, cum hac subscriptione: *Dat. III. Id. Aug. C P L. Imp. Domini nostri Tiberii Constantini PP. Aug. anno octavo, & post Consulatum ejus tertio, & Nob. Fl. Tiberii Mauv. Felicis. Cæsar. anno primo.* Hic igitur annus VIII. postremus fuit Imperii Tiberii, Christi DLXXXII. ac primus inceptus Mauricii Cæsaris. Tiberius enim mortuus est XIV. Augusti: Mauricius vero Cæsar dictus est V. emissum denique Pragmaticum XI. die ejusdem mensis, proinde triduo aut quatriduo ante obitum Tiberii. Deinde postremo hoc anno Tiberii, erat Proconsulatus ejusdem III. ita differre hic consignatur. Si retrocedas, secundus incideret in annum DLXXXI. Ind. XIV. consequenter igitur Consulatus ipse Tiberii in annum DLXXX. Indict. XIII. juxta sententiam Panvinii & Auctoris Chronici. Nam quod in anno DLXXIX. additur τὸ αὐτὸν, intelligitur ἔτος· primus enim fuit annus Imperii Tiberii: qui sequitur absque ullo numero notatus, primus est illius Consulatus: annus deinde DLXXXI. est secundus: annus denique DLXXXII. tertius, quo is excessit, quique in Pragmatico describitur. Altero igitur post initium Imperium anno tum primum Consul processit, exemplo Justini decessoris, ut utriusque postmodum Focas. ex quibus emendanda videtur Inscriptio Eugippiana apud eruditissimum Mabillonium & Labbeum (non ex duobus Codicibus, sed unico Sangermanensi eruta) quæ sic edita est: *Sub die Iduum Decembr. Imperante DN. Tiberio Constantino Augusto anno* VII. *P. C. ejusdem Augusti anno* III. *Indictione quintadecima, obsidentibus Longobardis Neapolitanam civitatem.* Legendum enim *anno* II. Alias quippe hæc Inscriptio in annum DLXXXI. non caderet, cum tertius Tiberii Consulatus, seu Postconsulatus inceperit Kal. Jan. anni DLXXXII. nisi cum anno Cæsareæ dignitatis aut Imperii semper concurrerit illius Postconsulatus, quo casu idem semper exiterit annus DLXXXII.

Καὶ τῷ πέμπτῳ) Vide præter Scriptores Byzantinos Paulum Warnefridum loco supra laudato. *Pag. 302. A.*

Πρώτου ὑπατεία) Is annus Mauricii primus consignatur in Nummo ejus æreo, in cujus postica, ANNO I. scribitur. Dicitur autem caruisse Consulibus, quod intelligendum de reliquo anno ab obitu Tiberii Constantini, cum proximo Consul processerit. B.

Μετὰ Τιβ. Μαυρικίου τὸ α'.) Hoc anno DLXXXIV. Indict. III. Mauricium tum primum Consulem processisse narrat præterea Simocatta lib. I. cap. XII. χειμῶνος ὥρᾳ, sub hyemem. Theophanes vero & Cedrenus XXII. mensis Decembris actum Processum scribunt: ad quem quidem annum Mauricii Consulatum referunt Fasti Vossiani apud. Henr. Dodwellum V. C. hisce verbis: *Μαυρικίου Σεβάστου Αὐγούστου μόνου.* Ind. ς'. quæ quidem Indictio revera est II. si anni initium spectetur quo Consul processit. Neque tamen hic annus primus debuit censeri Consulatus Mauricii, qui annuus esse solebat, sed qui proxime sequitur, & primus notatur in Chronico, nulla licet adjecta numerali nota, cum sequens annus dicatur esse secundus, ac proinde ab eo cæteri numerentur. Nec refert quod vox *μετὰ* hoc anno DLXXXIV. apponatur, licet superflua, cum id scribatur recepta hac tempestate fere semper formula: ut & anno DLXXXV. quo annuum Consulatum is gessit, juxta Chronici Scriptorem, in quo *μετὰ* vox pariter expungi debuit, siquidem annus est quo gestum Consulatum videtur innuere, licet cœptum sub mensis Decembris exitum anni proximi elapsi. Enimvero ab hoc anno DLXXXIV. cæteros Mauricii Consulatus, seu Postconsulatus (nam promiscue appellantur in subscriptionibus) initium sumere patet ex Epitaphio descripto a Summontio & Ughello in Episcopis Neapolitanis: *Hic requiescit in pace Candida C. F. quæ vixit P. M. ann. L. dies* III. *Id. Sept. Imp. DN. Mauricio PP. Aug. ann.* III. *P. C. ejusdem anno* II. *Ind.* IV. Qui quidem characterismi omnes quadrant in annum DLXXXV. Annum enim IV. Imperii iniit Mauricius mense Aug. eodem anno *pag. 605.*

DLXXXV. Indictio vero IV. cœpit Kal. ejuſdem anni. Extat ejuſdem anni Inſcriptio apud Reineſium pag. 960. quæ ſic clauditur: *Imp. DN. Mauricio PP. Aug. anno III. poſt Conſulatum ejuſdem anno II. Indict. IV.* Annus III. Mauricii cœpit menſe Auguſto anno DLXXXIV. quo Coſ. proceſſit ſub menſem Decembrem, Indict. III. proinde annus poſt Conſulatum, qui Poſtconſulatus II. hic dicitur, incidit in annum DLXXXV. quo ante menſem Auguſtum, quo Imperii annus IV. cœpit, edita eſt hæc Inſcriptio. Neque alia ratione ſubſcribitur Gregorii M. ad Auguſtinum Anglorum Epiſc. Epiſtola *data die* X. *Kal. Aug. imperante DN. Mauricio Tiberio piiſſimo Aug. anno* XIV. *poſt Conſulatum ejuſdem anno* XIII. *Indict.* XIV. Qui quidem characteriſmi quadrant in annum DXCVI. Ejuſmodi formula ſubſcribuntur ejuſdem Gregorii Epiſtolæ LX. LXIII. & LXXI. libri IX. quæ datæ leguntur *menſe Junio, Imperante Mauricio Tiberio Aug. anno* XIX. *poſt Conſulatum ejuſdem anno* XVIII. *Ind.* IV. Quæ quidem omnia conveniunt anno DCI. Ex quibus patet omnino putatos Conſulatus ſeu Poſtconſulatus Mauricii ab anno DLXXXIV. Proinde haud ægre poteſt emendari Epiſtola XXII. ejuſdem Gregorii hoc ipſo lib. IX. quæ quidem in uno Cod. MS. e Colbertels deſideratur: in aliis vero & in editis illius Epigraphe pravè concepta legitur, ut pridem obſervatum ab Henſchenio in 1. Exegeſi præliminari ad to. III. Martii n. XXXI. Ita porro editiones omnes: *I. N. D. N. imperantibus Domno Mauricio & Tiberio Auguſtis, anno Incarnationis Dominicæ* DCI. *eodemque Domno undecies Conſule, ſub die* III. *Non. Octobr.* Paulo melius Codex alius MS. Colbertеus: *In nomine Domini & Salvatoris J. C. imperante Domno Mauricio Tiberio PP. Aug. anno decimo tertio, eodemque Domno Conſ. ann. undecimo, ſub die* III. *Nonar. Octobr. Indict.* IIII. In altero, *quarta*: in alio, III. legitur. In Vaticano vero Cod. ita hæc Inſcriptio deſcribitur, ut me monuit V. C. Stephanus Baluzius: *Imperante Domno Mauricio Auguſto anno* XIIII. *ejuſdem Domni noſtri Conſulatus anno* XIII. *ſub* III. *Kal. Octobr. Indict.* IIII. Sic variant Codices. At cum de Indictione conſtet, videtur ſanari poſſe mendoſa Inſcriptio, ſi legatur: *Imp. DN. Mauricio Tiberio Aug. anno* XVIIII. *Conſulatus anno* XVII. *ſub* III. *Kal. Octob. Indict.* IIII. Hæc enim Ind. IV. menſe Sept. erat annus Chriſti DC. Imperii Mauricii XVIIII. Poſtconſulatus vero, ſeu Conſulatus XVII. quæ quidem nota numeralis in editionibus perperam per *undecies* redditur, cum in MSS., ut eſt proximum vero, VII. *decies* ſcriptum eſſet, id eſt, ſeptemdecim. Proinde hic Conſulatus non eſt XVI. quod vult vir doctiſſimus, ſed XVII. Jam vero quod primus Mauricii Conſulatus dicatur annus integer DLXXXIV. licet ſub illius exitum dumtaxat proceſſerit, ita ut Conſulatus retroactus dicatur, iſtius anni elapſo tempore illi adſcripto: ſimili forte id præſcriptum eſt decreto, quo ſub Heraclio, ut mox obſervamus.

L. Τότε τῷ ἑαυτοῦ) Theodoſium filium Cæſarem antea dixerat Mauricius, anno ſcilicet Imperii V. ut ſcribit Joannes Biclarienſis.

Συμβασιλεύσαντες) Ita quippe Imperatores filios ſuos dignitatis conſortes ac Βασιλέας renunciabant, ut ſupremam auctoritatem ſibi ſemper reſervarent, ſoluſque iis dumtaxat Imperatoris daretur titulus, quo, ſi parentem mori contigeret, haberet populus, quem Principem jam creatum agnoſceret: unde poſtremis ſæculis, Βασιλεῖς nude indigitabantur; cum parentes Αὐτοκράτορες una & Βασιλεῖς inſcriberentur. Ita apud Nicephorum Gregoram lib. IV. Hiſt. cap. XVI. Michael Palæologus Imp. filio Andronico Imperatori creato Indulſit, ut ſubſcribere liceret litteris Cinnabaricis, cæterum fine menſe & Indictione, hac demtaxat ratione: ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΟΤ ΧΑΡΙΤΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΩΜΑΙΩΝ, cum ipſe ſeſe præterea Αὐτοκράτορα inſcriberet: tametſi a Joanne Cantacuzeno Imperatore Matthæus filius Imperator factus, ſeſe & Βασιλέα & Αὐτοκράτορα dixerit, ut ex ejus ſubſcriptione apud Gretzerum in Notis ad ejuſdem Joannis Cantacuzeni Hiſtoriam pag. 933. docemur. Vide quæ in hanc rem obſervamus in Gloſſ. med. Græcit. & in Addit. in v. Αὐτοκράτωρ. Quod vero ait Auctor Chronici Theodoſii nomen in tabulis & contractibus nequaquam una cum Mauricii nomine adſcriptum, neſcio an omnino verum ſit, cum contrarium videatur indicare, quod olim monuimus in Famil. Byzant. geſta Synodi Romanæ apud Gregorium M. lib. IV. Epiſt. XLIV. quæ acta dicitur *temporibus piiſſimor. ac ſereniſſimorum Dominorum Mauricii Tiberii & Theodoſii Auguſtorum, ejuſd. Domini Mauricii Imperii anno tertio decimo, Indictione tertiadecima, quinto die menſis Julii*: hoc eſt anno Chriſti vulgari DXCIIII. Sed cum annus renuntiati Auguſti Theodoſii omittatur, ſoluſque Imperii Mauricii conſulto deſcribatur, ſic rapienda Chronici verba licet augurari, ut & ſi Theodoſii nomen una cum parentis nomine in contractibus deſcriberetur, anni tamen illius inaugurationis omitterentur, cum geſti Imperii appoſitus annus præcipuum conferetur Imperatoriæ dignitatis argumentum, quod in Gloſſ. med. Græcit. præſertim docuimus in v. Μίσθωσις.

Χοιρίου) Vide Simocattam lib. IV. cap. VII. & ſeqq. Evagrium lib. VI. cap. XVII. XVIII. XIX. & Albupharajium in Dynaſt. p. 96. De anno vero quo id contigit conſulendus Henric. Valeſius ad d. cap. XVII.

Ἀναστάσιος Πατρ. Ἀντιχ.) Notandum, inquit idem Valeſius, Patriarcham vocari Anaſtaſium ante reſtitutionem; quod cum per vim throno exactus fuiſſet, ſua dignitate privatus non cenſeretur. Vide Lud. Maimburgium lib. 1. de Pontificatu S. Gregorii M. ſub initium.

Μετὰ τὸν ἀοίδιμον Γρηγορίου) Domino Epiſcopo Antiocheno ſucceſſerat Anaſtaſius, cujus laudes multis proſequitur Evagrius lib. IV. cap. XL. quo ſede ſua per vim a Juſtino Imp. expulſo, ad eamdem evectus eſt Gregorius, ut narrat idem Evagrius lib. V. cap. V. & VI. quo demum extincto, poſt XXIII. annos rurſum in ſedem ſuam eſt reſtitutus Anaſtaſius, quemadmodum idem Scriptor refert lib. VI. cap. XXIV. Nicolaus Uranus in Vita S. Danielis Stylitæ num. CXCII. Anaſtaſium ex Palæſtina ortum ſcribit. Pag. 100. A.

Ἐτῶν ιβ'.) Nicephorus in Chronogr. Zonaras in Foca, & Catalogus Patr. Conſtantinopol. Leunclavianus, annos XI. Cyriaco dumtaxat adſcribunt: atqui ab anno quo creatus eſt ad XXIX. Octobr. DCVI. quo obiit, interſunt anni XII.

Ὁ γάμος Θεοδοσίου) De anno & menſe quibus actæ nuptiæ Theodoſii non conſentiunt ſcriptores, uti alias monuimus. Quippe Simocatta lib. VIII. cap. IV. anno IX. Mauricii peractas omnino innuit, dum poſtquam dixit anno XIX. Mauricii nihil inter Romanos & Barbaros geſtum eſſe, anno vero XX. Petrum fratrem Europæ Ducem creatum a Mauricio, hæc ſcribit: μετὰ ταῦτα τὸ ἐπιόντι Θεοδόσιος ὁ τῆ Βασιλίδι γάμος, πέμπτου μηνὸς ἐπιόντος γάμων διέλυσε κύκλον τοῦτο γὰρ ἐπιτελεῖται τὸ δεκάτῳ. Denique ſubdit paucis diebus a nuptiis, ipſa hyeme, Byzantios ob annonæ gravitatem fame laboraſſe, dieque (a nuptiis) quadrageſimo elapſo, ipſo Natalis Domini Feſto, ſeditionem in Imperatorem a plebe excitatam. Cui quidem temporis characteriſmo concinere videtur Theophanes, ſcribens menſe Novembri Indict. V. (anno Imperii XX.) Mauricium Germani Patricii filiæ Theodoſium filium copulaſſe, nuptiales coronas imponente Cyriaco Patriarcha. Ex quibus colligi poteſt peractas illas nuptias ſub XV. Novembr. anno Chriſti vulgari DCI. Et ſane XV. hunc menſis diem indicare videtur Auctor Chronici: dum ait ſolemnia iſta nuptiarum peracta per VII. dies integros, a IX. uſque ad XV. menſis diem, quo fortean tandem matrimonium exactum fuerit, cæteris diebus in pompæ apparatus inſumptis.

Edit. Pariſ. pag. 606.

Καὶ Τραϊανοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ Δουκίου ἐπὶ Δ-τίρων) Nescio cur hunc Mauricianum characterismum omiserit accuratissimus Hypaticæ dignitatis Interpres: & quare tum demum a mense Julio ad mensem Januarium Consulem sese iterum, seu *secundum*, inscribi Edicto proposito decreverit Mauricius: neque enim hæc verba ad Theodosium filium referenda censuerim. An igitur quod ea tempestate rursum ut Consul processerit, cum sese Consules tum indigitarent, quoties ut Consules in publicum pompa solemni, sparsisque in populum missilibus, ejusmodi processus agerent. Annis enim aliis revera Consules non inscribebantur, cum in tabulis publicis acti Consulatus dumtaxat memoria servaretur & inscriberetur. Semel enim, nec pluries, Consules processisse Imperatores, ex quo a Justiniano abrogatus est Consulatus, prorsus legimus.

D. Φλέγων) Simocatta lib. VIII. cap. IX. X. XI. XII. Vide Famil. Byzant.

Ὁ λεγόμενος ἐν τῷ Ἑβδόμῳ) Constantinopol. Christ. lib. IV. sect. IV. n. VI. & Discept. de Hebd. Constantinopolit. n. XIX. XX.

E. Τραπεζοῦντα ἐμβάλλει) Ibid. lib. II. sect. III. num. III.

Καὶ τὴν Μάνην) Ibid. lib. I. sect. XXIII.

Εἰς τὸν ἅγιον Λουκάριον). Qui locus, inquit Simocatta, ab urbe Constantinopolit. circiter c L. stadiis abest.

Edit. Paris. pag. 607. Πλησίον Προύσης) Urbs Bithyniæ, ex adverso Nicomediæ, de qua præsertim Socrates lib. VI. cap. XVI. Sozomenus lib. VIII. cap. XVIII. & Notitiæ Episcopatuum.

Pag. 302. A. Διαδρόμου) Simocatta lib. VIII. cap. XIII. Εἰς τὸν λεγόμενον Διαδρόμου.

Λεκέτου) Promontorium Bithyniæ notum Geographis, de quo in primis egit Gyllius de Bosphoro Thracio.

Κωνσταντίνου ὁ Λεκέτης) Simocatta lib. VIII. cap. IX.

Πλησίον τοῦ ἁγίου Κωνσταν) Constantinopol. Christ. lib. IV. sect. XV. n. VIII.

B. Ἐν τῷ μεγάλῳ Χρονογράφῳ) Quis iste fuerit magnus Chronographus nescio an aliquis indicarit; mihi prorsus incognitum.

Μαυρίκιον) Similia iisdem fere verbis refert Theophanes anno XVIII. Mauricii, sed ex vulgi sermone narrationem suam orsus ab hisce: φασί τινες, ut Zonaras, οἱ λέγοντες. & Chronicon MS. ad Adamo ad Leonem Sapientem. Eo etiam spectant quæ scribit Simocatta lib. VII. cap. XIII.

C. Τὸν Θρέικα) Theoph. ἐν τῷ Θρέικι.

Ἀντίοχον) Idem Chronicon MS. addit, χιλιάδες δύο ἐν τῷ κάμπῳ τοῦ Τετραπυλίου πρὸς πλησίον τοῦ Ἑβδόμου.

D. Τὸν Φωκᾶ Αὐγ-μόνα) An Focas hoc anno revera Consul processerit mox disquirimus.

Ἐν Μανουηλίῳ) Scribit Simocatta lib. VIII. cap. XV. & ex eo Theophanes, Constantinam una cum tribus filiabus ἐν ἰδιωτικῷ οἰκίᾳ κατακλεισθεῖσαν primum factam: deinde cum anno IV. Focæ Germani Patricii consilio in ædem S. Sophiæ confugisset, inde abstracta in Monasterium trusa est, ut narrat idem Theophanes, & ex eo Cedrenus. Privata autem domus ista, τὰ Λίσσου appellatur apud Georgium Monachum in Chronico MS.

Φλαυιανοῦ) Theophan. an. IV.

Ἐκαύθη Μίσου) Alterius incendii, nisi idem fuerit, populari seditione in Focam a Prasinis mota, anno illius VII. meminit Nicephorus Constantinopol. in Breviario, & Theophanes.

Ἀπὸ τῆς Λαυσίου) Constantinopol. Christ. lib. II. sect. V. n. VIII.

Ἐπὶ τῶν Ἀκακ) Ibid. sect. IX. n. XI.

F. Τὸν Ἀντίοχ) Ibid. sect. XVI. n. V.

Τάξιν τοῦ Πραιτωρίου) Mendose emendat. Holstenius.

Κρῖσις) Deest vox ἐσφάγη. Is vero ignis supplicio damnatus est, quod in ea seditione Veneti Focæ favissent, Prasini vero adversarentur, ut est apud Nicephorum & Theophanem.

Μαυρ. Τιβ. Φωκᾶ Αὐγ. In hunc annum Christi DCIV. Consulatum Focæ rejiciunt Fasti Vossiani, Panvinius & Pagius. Diem processus Focæ notat Theophanes, & ex eo Georgius Monachus, Cedrenus & Symeon Logotheta ad annum II. τῷ τῷ ἑνὶ μηνὶ Δεκεμβρίῳ ζ. Ind. ζ. ἀναλύσαν (sic leg. pro ἀναλύσαντα) Φωκᾶ ἐν ταῖς ἑορταῖς, εἰς ἱππικὸν τοῦτο τὸν, non observato scilicet veteri Consulum more, quo Kal. Januar. ut plurimum procedere solebant, quod etiam observatum a Justino Juniore, ut testatur Corippus. Ut porro Mauricius sub hyemem, quemadmodum scribit Simocatta, seu XX. mensis Decembris, ut Theophanes & Cedrenus tradunt, ita Focas eodem mense Decembri, anno Imperii II. Christi vulgari DCII. Consulatum tum primum iniit; a quo quidem cæteri deinceps Consulatus seu Posteonsulatus putantur in hoc Chronico, tametsi revera primus iste Consulatus actus anno demum DCIV. dici debeat, licet inceptus anno præcedenti sub mensem Decembrem. Imperium enim auspicatus est XXIII. Novembris Ind. VI. quo eit corona donatus. Verum, ut jam supra attigimus, annus quo processit Focas, licet sub ejus exitum, totus illius Consulatui adscriptus est. De die vero initi ac cœpti Consulatus dubium non modo injiciunt verba Theophanis, qui ἐν ταῖς ἑορταῖς id actum refert, sed & quod in omnibus aliis Scriptoris illius exemplaribus, uti monet Goarus, littera numeralis ζ'. Decembri mensi addita desideratur, tametsi habeatur in Chronico MS. Symeonis Logothetæ, qui Theophanem fere in eo exscripsit. Et certe Cedrenus, non adjecto etiam mense, ἐν ταῖς ἑορταῖς pariter processisse Focam tradit, id est in Festis Natalitiis, quandoquidem id mense Decembri contigisse exerte ait Theophanes: alias enim ita præsertim indigitarentur festivitates Paschales. *Pag. 303. A.*

Θεοδώρου τοῦ Τυραχοῦ τοῦ Πραιτωρίου) Qui Theophani anno IV. ὁ τῶν Ἀκταλίων Τυραχος dicitur.

Πατρίκιος) Romanus Patricius dictus eidem Theophani.

Ῥωμανὸς Σχολαστικὸς) Is forte Scholasticus Eunuchus, ὃν ἐνδόξως τῷ Παλατίῳ, qui paulo ante Constantinam Augustam cum tribus filiabus Germani Patricii consilio, in Magnam Ecclesiam adduxerat, ut pluribus narrat Theophanes anno IV.

Θεοδόσιος) Theophan. τὸν τῶν Δρομικῶν πιστικώτερον ἄξιον, id est, *Adjutor*.

Δομνζόλου) Putabam legendum Ἐμμαντζόλου, quo nomine donatus frater Focæ Imp. a quo Magister est appellatus. Illius filius fuit, ni fallor, alter Domentiolus, qui ἐξάδελφος Focæ dicitur Theophani anno II. ejusdem Focæ, & ejus Interpretibus, quem idem Focas Curopalatam dixit, & in Narsem qui rebellaverat cum copiis misit. Sed an idem sit cum Domnizolo Curatore Palatii Hormisdæ (de quo agimus in Constantinopoli Christ. lib. II. sect. IV. n. 5.) vix ausim quidpiam asserere. *pag. 608.*

Ἰωάννου καὶ Τζίτζιος) Τζίτζιον, Theophanes: Gisan vero Historia Miscella & Anastasius vocant. Τζιτζᾶν alium στρατηλάτην τοῦ ὄρους Πραιτέντου habet Justinianus in Nov. XXII.

Σταδίου) Leg. forte Σταδίους: ut uterque Joannes Σταδιοδρομικοὶ δεῖνες fuerint. Vide Gloss. med. Græcit.

Ἀλεξάνδρου Alius forte ab Athanasio Comite Sacrarum Largitionum, qui cum in Focam conspirasset, capite cæsus est anno VII. ejusdem Focæ, ut narrat Theophanes.

Ἐλπίδιος) Idem Theophan. Ἐλπιδίῳ δὲ ταῖς χερσὶ ἐπὶ τοῖς πόδας πέμψας τῷ υἱῷ παραδοῦναι.

Καὶ αὐτοῦ τοῦ Γερμανοῦ) Germanum ἐν τῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ ὑπὸ τινων μαχαίραις occisum refert idem Theophanes.

Τούτῳ τῷ ἔτει) Ex his emendandus idem Theophanes anno IV. Focæ, qui mortuo Cyriaco, Thomam Diaconum & Sacellarium creatum esse Patriarcham Constantinopolitanum hoc anno, mensis Octobr. XI. tradit.

Ἐπὶ τοῦ

a. *Εκείνῳ τῷ χρυσοτυπῶν*) Vide Gloſſ. med. Græcit. in Σκυτάλιον.

b. *Δευτέρᾳ*) Nam apud Græcos prima hebdomadis feria eſt Dominica, contra quam apud Latinos, quibus Dominica eſt ſeptima.

Ἐτῶν τῶν ἰνδικτιώνων, &c.) Legendum videtur, *ιβ'. Ἰνδικτιῶνος ἑνὸς* (ſubintelligitur *περιόδου*) *ζ'. σὺν ἐνιαυτοῖς δὶ ιδ'*. Nam hoc anno DCX. Cyclus Lunæ erat XIX. Solis III. tametſi conſtet Auctorem vocem Indictionis pro Cyclo Solis vel Lunæ interdum uſurpare.

Pag. 104. A. *Ἐν Ἰνδικτιῶνι ἑνὸς ζ'.*) Addendum *ι'.* legendumque *ἑνὸς ια'.* quomodo edidimus. Nam hoc anno Chriſti, vulgari CCCXXVII. Luna XIV. erat ipſis Kal. April.

Ἐπὶ τοῦ Πάσχα) A Paſchate anni Chriſti CCXXXVII. quo e vivis exceſſit Conſtantinus M. ad Paſcha anni DCIX, quod incidit in diem XXX. Martii, interſunt Τριετία, ſeu potius Τετρετία, CCLXXII. quo quidem anno, quaque Indictione XII. currebat Cyclus Solaris XII. juxta Auctorem Chronici, prout ſupra ponitur. Ita enim recte præfert hoc loco Codex Vaticanus *ιβ'.* pro *ιδ'.* quomodo ediderat Raderus: quod mendum ſubodorati erant viri doctiſſimi Holſtenius & Ant. Allenus. Hautinus vero pro *τῶν ιδ'. ἑνιαυτῶν* reponendum cenſebat *ἑνιαυτικῶν*.

c. *Τῶν ἁγίων μ'.*) Conſtantinopol. Chriſt. lib. IV. ſect. V. n. LXXXV.

Παυσίου τοῦ χιλιαρχ. Τετραετίαν) Ibid. lib. II. ſect. XVI. n. LXXXVIII.

Τούτῳ τῷ ἔτει) De hac Africæ & Alexandriæ deſectione, & interfecto Alexandrino Patriarcha, ſilent Theophanes, Cedrenus & Auctor Chronici Orientalis. Is eſt porro Patriarcha Theodorus, quem idem Theophanes annos II. Pontificatum tenuiſſe innuit, cuique ſucceſſorem tribuit Joannem ſtatim ſub annum Focæ VII.

Καὶ φράζεται ὑπὸ αἱρετικῶν) An ab hæreticis, quomodo ii *ἀντίπαλοι* dicuntur in Epitaphio Nicolai Patr. Alexandrini libro tertio Anthologiæ capite primo.

Παυσίου τοῦ καὶ Ἰωακείμ) Cui annos VIII. Pontificatus tribuunt Nicephorus Conſtantinopol. in Cronolog. & Theophanes: Zachariæ vero Succeſſori, *μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν*, annos XXII.

Αὐδίκα) Edeſſa, quam *Αἴδεσσαν* ſupra appellavit, alii *Ἔδεσσαν*. Hanc paulo ante occuparat Narſes Patricius, tum in Focam rebellis, ac deinde dimiſerat, ut eſt apud Theophanem.

d. *Ἡμέρᾳ ς'.*) Quippe Paſchatis dies hoc anno extitit XIX. Aprilis. Proinde hic recte quadrant feriæ, præterquam in magno Sabbato, quod in edit. Raderiana ponitur VIII. pro XVIII. Aprilis, & VI. Octobr. die Lunæ, qui fuit *γ'.* atque ita emendavimus: hæc enim per ſe patent. Sic in numeris ſæpe peccant Antiquarii. Sed & pro *τῇ ιʹ. τοῦ Ἀρτεμισίου*, &c. leg. *Ξανθικοῦ*, cui reſpondet Aprilis.

Καὶ Προχειροῦς) Alius, ni fallor, a Sergio, quem Diaconum dumtaxat indigitant Scriptores.

Φρὺξ λιμένος) Hæc ſic diſtinguit Raderus: *Prochodochiorum Præfectus, cuſtoſque portus & trans urbem, Septembri menſe Ind. XIV. renuntiavit*, &c. Neſcio an bene.

Καὶ κατὰ τὸ πέραν) Hæc verba ſic vertit Raderus, *& trans urbem*, ut referantur ad vocem λιμένος. Sed cum καὶ ſubſequatur, videtur hoc loco καὶ κατὰ τὸ πέραν referri debere ad τὸ Σεπτεμβρίου, id eſt ſub exitum Septembris, quo menſe currebat Indictio XIV. ut hic habetur.

Ἀναστάσιον) Anaſtaſium Patriarcham ſublatum e vivis a militibus ait Scriptor Chronici, At Theophanes hoc anno auctor eſt Hebræos Antiochenos, excitata ſeditione, Anaſtaſium Magnum Antiochiæ Patriarcham, virilibus ejus in os immiſis, per medias urbis plateas raptatum, multoſque ex civibus interfeciſſe ac igne conſumpſiſſe. Videndus præterea Zonaras.

Edit. Pariſ. pag. 609. D. *Πλοῖα ἐκαυλαμένα*) Theophanes ex Georgio Piſide: *πλοῖα κατακλαμένα ἔχοντα ἐν τοῖς κατάρτοις πιλίσκια*, *καὶ εἰκόνας τῆς Θεοτόκου*. Scriptor vero Chronici ab Adamo ad Leonem Sapientem, & Georgius Monachus in Chron. MS. imaginem Chriſti non manu factam ſecum habuiſſe Heraclium narrant: *Ἐπεφέρετο καὶ τὴν ἀχειροποίητον εἰκόνα τοῦ Κυρίου*. Vide Theophanem p. 254.

Στρογγυλοῦ κατὰ λίθον) In Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. XVI. n. II. de Caſtello rotundo pluribus diſſeruimus, illudque *Κυκλόβιον* & *Ἐπτασκάλιον* appellatum fuiſſe docuimus, a VII. turribus quibus etiamnum conſtat, unde Turcis *ἑπτὰ γυλιάδες*, quod idem ſonat, dicitur. Ad ſingulas vero iſtas turres extant hodieque Græcæ Inſcriptiones, ex quibus harum vel conditores, vel certe inſtauratores qui fuerint docemur. Has exſcripſit Georgius Welherus Anglus, ex cujus Itinerario Anglice ſcripto, hoc loco has licet mendoſas inſeremus, quandoquidem nobis haud innotuerant cum Conſtantinopolim noſtram edidimus. Ad I. igitur hæc viſitur: ΠΤΡΓΟC ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΝ ΧΡΙCΤΩ ΑΤΤΟΚΡΑΤΟΡΟC. Ad II. ΠΤΡΓΟC ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧΑΗΛ ΠΙCΤΩΝ ΕΝ ΧΩ ΑΤΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ. Ad III. ΠΑCΙ ΡΩΜΑΙΟΙC ΜΕΓΑC ΔΕCΠΟΤΗC ΕΓΕΙΡΕ ΡΩΜΑΝΟC ΝΕΟΝ ΠΑΜΜΕΓΙCΤΟΝ ΤΟΝΔΕ ΠΤΡΓΟΝ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ. Ad IV. ΙΩ. ΕΝ ΧΩ ΑΤΤΟΚΡΑΤΟΡΟC ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ. Ad V. ΠΤΡΓΟC ΒΑCΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΩΝCΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΙCΤΩΝ ΕΝ ΧΩ ΑΤΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ * ΕΥCΕΒΕΙC ΒΑCΙΛΕΙC (leg. *Εὐσεβῶν Βασιλέων*) ΡΩΜΑΙΩΝ. Ad VI. ΑΝΕΚΑΙΝΙCΘΗ ΕΠΙ ΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥ ΦΙΛΟΧΡΙCΤΟΥ ΒΑCΙΛΕΩC ΡΩΜΑΙΩΝ ΤΙΟΥ * ΕΝΝΙ ΚΑΙ ΑΤΤΟΚΡΑΤΟΡΟC ΡΩΜΑΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ * ΦΚΟΜΒ. Aliam denique Inſcriptionem ad turrim quæ Sarajo ſeu Palatio Turcico adjacet, hic etiam deſcribam: ΟΝ ΤΗC ΘΑΛΑCCΗC ΘΡΑΤCΜΟC ΜΑΚΡΩ ΧΡΟΝΩ ΚΑΤΔΩΝΙ ΠΟΛΛΩ ΚΑΙ CΦΟΔΡΩ CΕ ΠΤΡΓΟΝ ΕΚΠΕCΕΙΝ ΚΑΤΗΝΑΓΚΑΡΗΓΝΤΜΕΝΗ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ ΒΑCΙΛΕΙΟC ΗΓΕΙΡΕ ΕΤCΕΒΗC ΑΝΑΞ. * Ἰνδικτ.

Βόνωσος) Bonoſus Comes Orientis & Cotto Magiſter militum, quem Coponam vocat Cedrenus, adverſus rebelles Hebræos miſſi a Focca, illos aut interfecerunt, aut membris mutilarunt, aut denique ex urbe exegerunt. Theophan.

e. *Τῶν Κωνωπίου*) Conſtantinopol. Chriſt. lib. II. ſect. XVI. n. XVII.

Εἰς τὸν Ἰωακεὶμ λιμένα) Ibid. lib. I. ſect. XIX. num. I.

Τὰ λεγόμενα Μαύρα) Ibid. lib. II. ſect. XVI. num. LXXIII.

Pag. 301. A. *Φώτιος*) Ita Nicephorus in Brev. quem *Φωτικὸν* vocant Glycas, Auctor Chronici MS. ab Adamo ad Leonem Sapientem, & Georgius Monachus, cujus uxori ſtuprum Focas intulerat.

Τῶν Πλακιδίας) Conſtantinopol. Chriſt. lib. II. ſect. VI. n. I.

f. *Τοῦ Ἐπάρχου τῆς πόλεως*) Conſtantis, ut eſt apud Theophanem anno VII. Focæ, cui ſucceſſit Leontius, de quo Auctor Chronici anno V. Heraclii, & Nicephorus in Brev.

g. *Καὶ τῆς εἰκόνος Φωκᾶ*) Vide Theophanem & Georgium Monachum. Nicephorus Conſtantinopol. de Criſpo: *Ἐπὶ εἰκονοχάλκου Φωκᾶ, ὃς δὲ παραβεβηκὼς ὑπ' εἰκόνα τυγχάνων, τῆς εἰκόνας εἰκόνος ἔπεσεν, ὡς ὅτε οἱ ἐφ' ἑκατέρων χαλκέων δημόται τῷ τοῦ Φωκᾶ συμπαρέχρωσαν εἰκόνι, αὐτὸν μετήρχετο*.

Καὶ τὸ Βένετον βάσιλον) Faverant nempe Veneti Focæ, contra quam Praſini, qui eo anno quo Imperio & vita excidit, cum in Circenſibus ludis multis contumeliis proſcidiſſent Focam, ab eo graviter mulctati fuerant, aliis capite & ſuſpendio, aliis in mare demerſis, cæteris denique a publicis muneribus amotis.

Ἡρακλεία) Holſten. addit *μέτα*.

Ἀπὸ ζ. καὶ αὐτὰς, &c.) Hoc loco quærunt viri eruditiſſimi in I. Exegeſi præliminari ad tom. III. Martii n. XXIV. quomodo primis Heraclii annis factum ſit, ut juſſum ac præceptum fuerit, ut ab die

XIII. Januarii, usque in anni finem, XV. *Indictio & Consulatus Heraclii scriberetur*: ac initium quidem Indictionum a Septembri ad aliud tempus translatum fuerit, non tamen earum Cyclus anno uno acceleratus, quia nempe II. Heraclii annus non fuit signatus Indictione I. quod Cycli V. numerus anticipate expletus postulasset: sed ita scriptum fuit: *Indict.* XV. *Heraclii* II. *post Consulatum Heraclii Aug.* & sic consequenter anno III. &c. Sed non plane video cur mutata ab Heraclio dicantur Indictionum initia: hæc enim, ni fallor, recte cohærent, si paulo attentius expendantur. Heraclius quippe in Imperatorem coronatus est VII. Octobris die, Feria II. Indict. XIV. anno Christi vulgari DCX. a quo initium ducit primus Heraclii annus. Ab hoc ipso die quo Imperium auspicatus est Heraclius usque ad XIV. diem Januarii ejusdem Indictionis (XIV.) scriptum est in Actis publicis, *Imperante Heraclio*, vel *anno* I. *Imperii Heraclii*. Et a XIV. ejusdem mensis (Januarii ejusdem Indictionis XIV.) scriptum est in reliquum tempus usque ad exitum Decembrem Indictionis XV. *Et Consulatu*, &c. Neque enim, ait Scriptor, quod volunt viri eruditissimi, & post illos V. C. in Dissertatione Hypatica p. 358. scriptum fuisse, XV. *Indictione*, & *Consulatu*, &c. cum Indictio illa XV. mensem Decembrem spectet. Sed an hic annus DCXI. revera fuerit primus annus Consulatus Heraclii, jure controverti potest, licet Fasti Vossiani ad hunc annum illum referant, cum apud Scriptorem Chronici Posteonsulatus Heraclii ab anno DCXII. dumtaxat prodeant, ut exerte indicatur ad annum III. ejusdem Heraclii, & omnino firmatur ex Inscriptione allata ad annum IX. adeo ut hoc anno DCXII. tum primum Consulem processisse existimandum sit, anno elapso a XIV. Januarii usque ad mensem Decembrem illius Consulatui adscripto, licet nondum Consul processisset. De annis porro Heraclii consulendus Petavius lib. XI. de Doctrina Temp. cap. XLIX.

Edit. Paris. pag. 610.

E. Ενιχθη Ειρηνια) De liberis Heraclii, & eorum die natali egimus in Familiis Byzantinis.

Εν τριακοστῳ τῆς ἡμέρας) Constantinopol. Christ. lib. IV. sect. XIII. n. II.

Εἰς πρόκριτον Σεργιον) Ibid. sect. XII. n. I.

Pag. 306. A. Καὶ τῇ ιγ' τοῦ Αὐγούτου) Theophanes, ιδ'.

Ετελέσθησαν) Νέῳ ἐπιλήψεως λογθέσει, inquit Nicephorus in Brev.

Η καὶ Φαβία) *Flaviam* dictam ait Isidorus Pacensis in Chronico anno DCXLVI.

Ἰνδικτιῶνος α'.) Qua quidem ineunte Indictione post diem XII. Octobr. incepit annus III. Heraclii, qui fuit, ut in Computo a Cl. Dod Wello edito idem Augustus scribit, annus a mundo condito VI. MCXX.

K. Εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον) Constantinopol. Christ. lib. IV. sect. VI. n. LXXIX.

Γίγαντι πλησιάζει πλησίον) Hunc Nicephorus Constantinopol. Theophanes, & aliquot alii *Prisci* etiam vocant, quem cæteri Crispum. Vide Famil. August. Byzant. in Foca, cujus ille filiam Domentiam uxorem duxerat. Cur autem Crispus, seu Priscus, Clericus factus sit, præ cæteris narrat idem Nicephorus, qui inde πάντων, quod idem valet, ab Heraclio compellatum scribit: quam vocem per *parens* perperam reddidit eruditus Interpres. A Nicephoro quæ de Crispo narrat exscripsit Zonaras, a quo etiam Crispus appellatur.

Νικήτας Πατρίκιος) Consule Famil. Aug. Byzant. in Famil. Heraclii sub fin.

Ο Κόμης τῆς Ἐξκουβιτόρων) Ita alii: at Georgius Monachus in Chron. MS. ait Focam Domentziam filiam copulasse Πέτρῳ τῷ Πατρικίῳ Κόμητι τῆς Μαγίστρ. Ubi *Comes* idem valet ac Curator, quomodo indigitabantur qui isti Marinæ addi, in qua asservabantur Thesauri Imperatorii, præerant: quos quidem Curatores Ἀργυρὰς vocat Lex III. Cod. de Modo multar. Vide Constantinopolim Christ. lib. II. sect. VII. n. II. Priscum autem seu Crispum Comitem Excubitorum dixerat Focas anno I. Imperii: generum vero V. ut est apud Theophanem. Post necem deinde Focæ, τῇ Κωνσταντίνου τροπαιοφόρῳ fecit Heraclius, ut est in eodem Chron. MS.

Τῇ Βασιλικῇ) Constantinopol. Christ. lib. II. sect. IX. n. I.

Τότε τῷ ἐτει) Scribit Theophanes Heraclium Constantinum coronatum Imperatorem a Sergio Patriarcha XXV. Decembris die, Indict. I. hoc est anno DCXII. vulgari. Nec abludit Nicephorus in Breviario, ubi Heraclium Constantinum (Διώνυμον γὰρ ἀνήγορευεν, inquit ille) statim post Baptismum a patre corona donatum, & Imperatorem proclamatum scribit, tametsi vox ἀνέστεμε, qua utitur, non obsit quin anno dein proximo coronatus intelligatur. Potior enim fides videtur danda Scriptori Chronici, ut qui Heraclio imperante vixerit.

Ἡμέρᾳ Κυριακῇ) Hoc enim anno littera Dominicalis fuit G.

Ηλθε καὶ Ἰησοῦπολιν) Sarbara Duce. Id in anno V. Heraclii conjiciunt Theophanes & Cedrenus. D.

Καὶ σφόδρα τοῦτο ἐποίησε, &c.) Edidit Combefisius istius cladis Hierosolymitanæ Historiam ab incerto Auctore descriptam, in qua Persarum crudelitatem in cives multis exagitat.

Καὶ Ζαχαρίαν Πατρ.) Ita etiam Theophanes & Cedrenus. Edidit pariter idem Combefisius Zachariæ tum apud Persas captivi Epistolam ad Hierosolymitanos, qua in hac calamitate illos ad constantiam hortatur. At Nicephorus ait Modestum Hierosolymorum Ecclesiæ tum præfuisse, cum Chosroes Sarbaro duce Orientem pervasit, & salutaris Crucis vivifica ligna e sacris locis abstulit. Sed de utroque Patr. consulendus vir eruditissimus Daniel Papebrochius in Serie Historica Patriarcharum Hierosol. n. LVI. & LVII. to. III. Maii, dum properamus. E.

Εν τῇ τριτῃ δεκάτῃ) Nempe in Festo S. Crucis Exaltationis, aut certe intra Octavam Festi ejusdem, illa in Ecclesia *exaltabatur*, ac populo adoranda ostendebatur a Patriarcha: qua vero ratione quove ritu præ cæteris docet Andreas Cretensis Orat. II. in Exaltat. S. Crucis, loco allato in Append. ad Glossar. med. Græcit. in v. Τίμιον. Nec scrupulum movere debet quod anno demum Heraclii XXIV. Hierosolymis sacra ligna in urbem ab eodem Augusto relata sint, cum ea S. Helena primum inventis, horum partem ad Constantinum filium illa detulerit, uti narrant Theophanes anno XXI. ejusdem Constantini, & alii passim: ex quo Festum Exaltationis deinde profluxit. Nam vel ex hoc saltem loco ante ea relata ab Heraclio illud obtinuisse palam est. *pag. 612.*

Ἀναβάσεις) Cod. Vatic. ἀναβάσεις, atque sic emendavimus.

Ο τίμιος σπόγγος) De sacra Spongia legendi præterea Willelmus Tyrius lib. XV. cap. XXV. Ducas Hist. cap. XLI. pag. 172. Bondelmontius in Descript. Constantinopol. & tom. III. Hist. Franc. pag. 343.

Ἡμέρᾳ) Hoc anno littera Dominicalis erat F. *Pag. 307. A.*

Η τιμία λόγχη) De sacra Lancea Constantinopoli asservata sat multa congessimus in Notis ad Alexiadem Annæam p. 344. 370. & 402.

Σάρβαρα) Σάλβαρα legendum, ut infra sub ann. XVI. Heraclii: Σάλβαρον interdum vocat Theophanes, interdum Σαρβαραζᾶ, ut XVII. Heraclii, ubi ζά, vel Σά, est nomen dignitatis, de qua egimus in utroque Glossario.

Ινδ. γ'. ά.) In hunc annum V. Heraclii desinit brevis temporum Expositio Melitii MS. quem is ait fuisse annum a mundi exordio V. MDCCCXLVIII.

Κατηχούμενοι) Vide Liturgiam Præsanctificatorum apud Goarum in Euchiolog. pag. 191. & 204. Hunc conficit Allatius in Syntagmate de hac missa n. XX. in ejusmodi Liturgia nonnulla fuisse addita, detracta & immutata a recentioribus. Neque enim, ut idem subdit, pasi τὰ κατηχούμενα, F.

sequuntur proxime hæc verba Sacerdotis, κατὰ τὸν λαὸν· sed & multa alia interjiciuntur. Secundo, quod psallitur a populo in eadem Liturgia, non est integrum, sed post τὸν δοξολογικὸν posito Ἀλληλούϊα, cætera desunt. Tertio, in eadem Liturgia Sacerdos assumit Sancta, & in altare transfert, post decantata superiora illa verba a populo, & postquam Sacerdos dixit, *Sicut filius prodigus*. At in Chronico transferuntur Sacra, cum populus præfatam oden decantat.

Δωροφορίτου) Ita Cod. Vatic. Perperam Radenus δωροφορήτου ediderat.

Ἐν ταῖς τεσσαρακοστιναῖς προηγιασμέναις) Quadragesimæ diebus (exceptis Sabbatis & Dominicis, quibus jejunium solvunt Græci, & Annuntiatione Deiparæ, in quibus τελεία προσφορὰ conficitur) ex Can. Trullano LII. τὰ προηγιασμένα conficiuntur apud Græcos: cæteris vero diebus, etiam ἐν ταῖς τεσσαρακοστιναῖς τῇ δευτεραίᾳ ἑορτῶν, ἢ τῇ Μεγάλῃ Βασιλείου Ἀντιφωνίᾳ τελεῖται, ut est in Typico S. Sabæ. Quinam igitur illi alii dies extiterint, in quibus hæc Præsanctificata facta scribit Auctor Chronici, nescio an aliquis indicaverit, nisi adea προηγιασμένα respexerit, quæ ad aliquas statas ceremonias servabantur, de quibus quædam attigimus in Gloss. med. Græcit. in hac voce. Porro post προηγιασμένα, addit Holstenius τελούμενα.

Νόμισμα ἐξάγραμμον) Vide Gloss. med. Græcit. in Γράμμα.

C. Σαΐτου) Ita Theophanes. Σαΐτην vocat Nicephorus Constantinopolit. ubi colloquium Imperatoris & Saiti pluribus describit. Id porro in annum VI. Heraclii rejicit idem Theophanes.

Μανουὶς) Μάνουε, Insulam finitimam Delo memorat Tzetzes in Lycophronem: sed alius locus est Μανούιον, siquidem urbi, ut Chalcedon, oppositus.

Δι' αὐτοῦ) Δι' ἑαυτοῦ legit Holstenius.

Δυπάμεδονον) Idem Holsten. δι' ὑπαμέδονον.

D. Ὀλύμπιος) Qui Ταμίας τῆς Πραιτωρίου, Nicephoro Constantinopol. Quemadmodum vero Heraclii Legati a Saito, deinde a Chosroe pessime accepti sint, & in custodiam conjecti, silet Auctor Chronici: pluribus vero narrant idem Nicephorus & Georgius Monachus in Chron. MS.

Ἀνατόλιος) Nicephoro Constantinopol. ὁ τῶν οἰκονομιῶν τοῦ μεγάλου λαοῦ, ἢ Σοφιανὸς διὰ λόγου ἑρμηνεύων, ἢ πραγμάτων ταμιεύων. In Epistola vero Senatorum ad Chosroem in Chronico descripta, Θεοφιλέστατος Πρεσβύτερος καὶ Σύγκελλος indigitatur

Pag. 308. A. Πολιτείαν ἐπίβολον) Hol. legit, πολιτείας γενόμενος ἐπίβολον. Deinde pro ὑποδείρα, legit ὑποδείρας.

B. Προτρέψαντος) Quod in primis firmat Nicephorus, scribens Heraclium ad Imperium capessendum Crispum cohortatum, cum non se illius usurpandi gratia venisse diceret, sed ut a Foca tyranno eorum quæ in Mauricium ac Mauricii liberos commiserat, facinorum pœnas repeteret: Crispoque abnuente, tandem Imperatorem Heraclium a Senatu populoque proclamatum esse, a Patriarcha coronatum.

C. Ἀρχιβασιλέα) Quippe Rex Persarum Rex Regum inscribebatur, quod cum Provinciarum, vel etiam civitatum majorum Rectores Βασιλεῖς pariter dicerentur, qui iis omnibus imperabat Persarum Rex, ea de causa Regis Regum titulo vulgo donabatur; ut est apud Brissonium de Regno Persarum, & in Dissertat. nostra ad Joinvillam XXVII.

Τῦτο γὰρ) Holsten. ταῦτα.

Δι' ὀπτῆς) Sic emendavimus ex Holstenio, cum prave esset editum, δι' ὀπτοῦ.

Εἰσήρχετο ἐν δευτέρᾳ) Hoc anno littera Dominicalis erat DC.

Pag. 309. C. κα' ἔτους ἰνδικτιῶνος) Id est Cyclum Lunarem: nam cum passus est Christus, erat Cyclus XI. ut Auctor supra scripsit, licet revera esset tum X. Hautinus.

Γραφέντα τοῖς Βασιλεῦσι) Nulla scilicet, ac deinceps, adscripta Consulatus nota numerali, quem hoc ipso anno, Januarii I. die, Indict. V. iniisse Novum Constantinum scribit Theophanes, & ex eo Cedrenus & Symeon Logotheta. At licetminus probabile videri possit Scriptorem, qui hac ipsa tempestate vixit, silere debuisse, siquidem verum fuerit, Constantinum Consulem hoc anno dictum: illud tamen ipsum adstruere videtur adscripta temporis nota Honorii Papæ Epistolæ ad Honorium Episcopum Dorovernensem, apud Bedam in Hist. Angl. lib. II. cap. XVIII. edit. Chifletianæ, quæ hisce verbis concepta legitur: *Data die tertia Iduum Januariarum, imperantibus Dominis nostris piissimis Augustis, Heraclio anno vicesimo quarto, post Consulatum ejusdem vicesimo tertio, atque Constantino filio ipsius anno vicesimo tertio, & Consulatus ejus anno tertio: sed & Heraclio Felicissimo Cæsare item filio ejus anno tertio, Indictione septima, id est, anno Dominicæ Incarnationis sexcentesimo tricesimo quarto*: quæ quidem anni nota est ipsius Bedæ. Ex hac igitur Epistola tum demum Consulem factum Constantinum, Heraclium vero seu Heracleonam, filium alterum, una & Cæsarem dictum, anno patris Heraclii XXI. colligere licet. Anni quippe Imperii Constantini a XXII. Januarii putari incipiunt: ac proinde X. die ejusdem mensis nondum quartus advenerat. De Cæsarea vero Heracleonæ dignitate, & quando illam consecutus fuerit, ut & Consularem, atque adeo Imperatoriam, non plane liquet ex iis quæ a Nicephoro Constantinopol. traduntur, tametsi primo Cæsarem, deinde Imperatorem, ac denique Consulem renuntiatum tradat, nullo tamen adscripto fere idoneo temporis characterismo.

Τῶν πολιτικῶν ἑορτῶν) De quibus copiose egimus in utroque Glossario, & in Constantinopoli Christ. lib. II. sect. XII. Interim ex hoc loco observare licet tempus & annum quo panes isti politici possessoribus seu civibus urbis Constantinopolitanæ præberi desierunt. E.

Διὰ γραφῶν) Ita etiam præfert editio Scaligeri: at Salmasius ad Vopiscum emendat, διὰ ζυγῶν, ut intelligatur *capitatio* vel *tributum*. Ego vero legendum putem διὰ ζυγίων, ex Anastasio in S. Vitaliano PP. *& talem afflictionem passus in populo per diagrapha seu capita, atque numerationes per annos plurimos*, &c. vel potius διὰ ζυγικῶν· quippe ζυγικὸν ejusmodi capitatio apud Justinianum, Procopium & alios dicitur, quorum locos dedimus in utroque Glossar. in *Diagrapha*, in *Descriptor*, & in Ἀνεγραφή. Sed & idem Salmasius pro τῶν ὁμοίων γ'. legendum τῶν νομισμάτων contendit, quia, inquit, νόμισμα est solidus aureus. Ita sane, atque is exactus non pro singulis panibus, sed pro jure fruendi panibus civilibus in singulos panes: ita ut qui plures pereiperet, totidem ternos aureos pro singulis exsolveret, non vero tribus aureis singulos panes compararet. Hic porro διὰ ζυγικῶν edidimus.

Ἀγρευθὲν) Leg. ἀγρεθὲν, ut olim monuimus. Cod. Vatic. ἀγρευθὲν legit. Pag. 310. A.

Χαγάνου τῶν Ἀβάρων) Seu Honnorum Regis: sic enim Hunnos dictos scribit Georg. Monachus in Chron. MS. Scribit Nicephorus Callist. lib. XIV. cap. LVI. Gothos ac Wandalos & Gepidas, omnes unius linguæ, Honorio & Arcadio imperantibus, Danubium transgressos in finibus Romani Orientalis Imperii consedisse, ac Gepidas quidem qui in duos populos divisi erant, Longobardos & Avares, oram eam quæ Singidonem & inter Sirmium jacet, incoluisse.

Τῶν Χριστοῦ Πόρτας) Constantinopol. Christ. lib. I. sect. XV. n. XVI. F.

Εἰς τὸν ἁγίων Κοσμᾶ, &c.) Ibid. lib. IV. sect. XV. n. X. ubi docemus hanc ædem SS. Anargyrorum sitam fuisse in Blachernis, quod & hic infra notatur, id est in Blachernarum regione, proinde vicinam fuisse ædi Deiparæ Blachernensi, quod exerte dicitur in lib. Miraculorum SS. Anargyrorum in hac scilicet æde patratorum, cap. XVIII. ut & Clericos, non vero Monachos, in ea Sacra fecisse. Ac certe Ecclesiam fuisse Catholicam, id est quod nostri dicunt Parochiam, vel inde conjicere licet, quod in ea æde extiterit Baptisterium, quod Diaconico proximum fuisse ibidem dicitur p. 338. Sed & illam conditam ab G.

Imperatore, quem nos nominat, teſtatur Niceras Philoſophus in ea Oratione quam de Sanctis initis Anargyris inſcripſit p. 132. Theodoſio forte Juniore, ſiquidem non deſunt qui Paulino ejus ſtudiorum ſocio hanc adſcribant.

Πρωτόνε) Ibid. lib. IV. ſect. XV. n. XXX.

D. Καὶ ἐτέθη κ.τ.λ. αἱ πίνακες) Huc pertinet ſubſcriptio a Panvinio relata: *Data Kal. Maii Conſtantinopoli, imperantibus Augg. Fl. Heraclio anno* IX. *& poſt Conſulatum ejuſdem anno* VIII. *& Heraclio Conſtantino Juniore filio anno* VII. *Indict.* VII. ubi delenda videtur hæc poſtrema Indictio.

τὸ Ὀλυμπιακὸς) Quæ deinceps narrantur ab anno VII. Heraclii, uſque ad annum XV. præterquam quod duorum annorum characteriſmi omittuntur, præpoſtero ordine deſcribi conſtat. Quod enim de Chagani conſiliis refertur, recte anno Heraclii IX. adſcribunt Theophanes & Cedrenus. Proinde idipſum adjungendum ſtatim poſt hæc verba, Καὶ ταῦτα ἐποίησ. uſque ad vocem ἀπεστάλησαν. Exhinc tres conſequentes anni Heraclii X. XI. & XII. debuere deſcribi, præmiſſa CCCLI. Olympiade. Tum profectio Heraclii in Perſidem, quæ anno ipſius Auguſti XII. contigit, ut recte etiam obſervant Theophanes & Cedrenus, qui Heraclium traduni, peracta IV. Aprilis ſolemnitate Paſchali, poſtridie feria II. ſub veſperam egreſſum eſſe in Perſas expeditionem ſuſcepturum: quo quidem anno Paſcha revera IV. Aprilis contigit. Nec diſſentit omnino Scriptor Chronici, ſcribens XXV. Martii urbe egreſſum Heraclium, ac juxta Nicomediam Paſchali exacta feſtivitate iter arripuiſſe, & contra Perſas perrexiſſe. Huicce demum narrationi ſubjungendus annus XIII. Heraclii, cum iis quæ de Sergio Patriarcha referuntur, uſque ad vocem Ἀλλείαν. Tum ponenda Olympias CCCLI. cum anno XIV. Heraclii, & ejus characteriſmis, quomodo hæc omnia reſtituenda duximus. Hic porro rerum geſtarum ſeriem turbatam eſſe argumento eſt, quod in edit. Raderiana Indictio IX. dicatur Poſticonſulatus Heraclii XII. qui IX. fuit, & quod τῷ αὐτῷ ἔτει, vel ἐνιαυτῷ, ſub eodem anno bis repetatur, contra morem Scriptoris.

Edit. Pariſ. pag. 613.

E. Μεγίστε) Holſten. Μεγίστῳ.

Pag. 227. A. Κατὰ τὸ εἰκὸς, &c.) Sic Cod. Vatic. Legendum videtur, μετὰ τὸ εἰς τὸ ὑπερπυρίζιον (καὶ delet Holſtenius.) ἔκδοσιν· & forte adjiciendum γενέθαι, id eſt, *poſt datum fidelibus ex appoſito menſis Communionem*.

Ἀγγάδαι) Sic repoſuimus ex Cod. Vatic. pro λάγγαι. Σφοντζε pro τροπαίοις habet idem Cod. Vatic.

E. Καὶ κατέλιπε Ἰωάννη, &c.) An is Præfectus annonæ fuit? nam illius curæ urbis commeatus & annona publica incumbebat. Verum cur in M. Eccl. ſemel ac item ob ſportulas militares, tum a ſcholis tum a plebe tumultuatum potius quam in Circenſibus, ut in gravitate annonæ ac fame ingruente fieri ſolitum fuiſſe docent Tacitus lib. V. Annal. Zoſimus lib. V. Ammianus lib. XIX. Eunapius in Ædeſio, & Sidonius lib. I. Epiſt. X. non plane conſtat. Vide Notata ad ann. V. Juſtiniani.

E. Κόμης τῶν ὀψαρίων) Verti *Comes piſcium*, neſcio an bene: ὀψάριον enim eſt *piſcis*; quod pluribus in Gloſſario mediæ Græcitatis docemus, ita ut Leontius ille præfectus fuerit, non piſcaturæ, ſed rei piſcariæ, ſeu piſcium in urbe venditioni: Galli dicerent, *le Comte du poiſſon*, numero ſingulari. Plurimam autem fuiſſe Conſtantinopoli piſcium copiam obſervavimus pariter in Originibus Byzantinis ſect. III. & in Notis ad Alexiadem p. 267. quo præterea ſpectant iſta Dionis Chryſoſt. in priore Taſica: Ἀλλ' ἔμοιγε οὐδεὶς ἂν εἴποι θᾶττον τὸν ἰχθὺν ἐδέσμασι πᾶσι Βυζαντίοις, οὐ μὰ Δία τοῖς λίμνης. *Sed tamen nemo dixerit propter piſces beatos eſſe Byzantios, niſi paritiſet & Lacus*. Et in Orat. XXXV. Φέρε δή, τίνες εἰσὶν οἱ καθ' ἡμᾶς ἐδαίμονες ἄνθρωποι; Βυζάντιοι, χώραν τοιαύτην οἰκοῦντες, καὶ διαπορθμεύοντες τὸν ἐκ τῆς λίμνης τῆς ἐκροὴν, ὃ τὴν ἀρτέμιδα τὴν διαπορ-

σεως· ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἁπαντὸς εἶχεν ἐν χερσὶν ἀγαθὰ, ἡ δὲ ναυβάτης ἐγεγόνεσαν· ἡ δὲ πάντοθεν, μᾶλλον πανόικον. *Age nunc, quoſnam alios noſtro tempore audivimus eſſe felices? Byzantios? illi & optimam incolunt regionem, & mare fructuoſiſſimum. Terram autem neglexerunt propter maris vertutem: illa enim longo intervallo illis fructum affert, & eum quidem laboribus partum; mare autem affert eum ſe ſtatim abſque labore.*

Pag. 226. B. Οἱ γὰρ ἐνιαυτήρατοι Σκλάβοι) Qui interdum Σκλάβοροι. Bellum hoc Avaricum ad muros urbis Conſtantinopolitanæ libro unico, ac verſibus Hexametris complexus eſt Georg. Piſides, cujus libri; ut & trium de bello Perſico Heraclii editionem apparaverat Claud. Maltretus, uti is monet in Præfatione ad Procopium.

Θεοδόσιος τυχὸν) Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. C. ſect. X.

Μελανιππίδης) Ibid. ſect. XV. n. XV.

Οἱ ἐν ἁγίαις Μακαλλαίναις) Ibid. IV. ſect. VI. nu. D. XX.

Ἐν Σινωπῇ) Ibid. lib. I. ſect. XXII.

Βάντι τῷ ἐπὶ Περσίδι. Πατριάρχῃ) Quippe Heraclius in E. Perſas moturus, Sergio Patriarcha, Senatoribus & populo convocatis, filiiſque eorum fidei commiſſis, Bonum Patricium rerum adminiſtrationi præfecerat. Ita Nicephorus & Theophanes anno XII. & ex eo Symeon Logotheta, a quibus Βόνος appellatur: quo nomine alium quondam ſub Foca præpotentem refert Auctor Chronici anno illius VII.

Δοντὸς δὲ μοι μαρδαΐτου) Ubi vocem μοι ex Cod. Pag. 228. A. Vaticano ſupplevimus.

Ἀμαστριανὸς) Cod. Vat. Ἀμαστριανὸν.

Πλατανίαν) Leg. μὲ τὰ πλατανίαν. B.

Πολυπλοεῖς πόρτας) Conſtantinopol. Chriſt. lib. C. I. ſect. XV. n. X.

Πόρτας τῶ Πέμπτου) Ibid. n. XII.

Ἐκπλέμενος) Sic etiam Cod. Vatic. Sed videtur D. legendum ἐκπέμενος, id eſt, *confectus*. Vide Gloſſ. med. Græcit. in Κρεμάννυμι.

Πόρτας τὰ ἁγία Ρωμανοῦ) Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. XV. n. IX.

Ὁ δὲ αὐτὸς ἐκαλλίστατος) Supplevimus αὐτὸς ex E. Cod. Vatic. ubi leg. ἐκαλλίστατος.

Τὸν γέρωντα τῶ ἁγίου Καλλινίκου) Ibid. lib. IV. ſect. Pag. 228. A. XIV.

Τῶ ἁγίου Κύπρου) Ibid. ſect. XV. n. VIII.

Ἐπὶ Πηγαῖς) Ibid. ſect. XII. n. II. *pag. 614.*

Ἐπὶ) Holſten. ἐπὶ. Sed poſterioribus Græcis ἐπὶ C. idem valet quod ἐν.

Ἀπὸ Χηλῶν) Ita mox infra: locus porro olim dictus Χηλαὶ, a ſimilitudine forcipum, ſive brachiorum quibus portuum moles ſcalæque ſimiles efficere ſolent. Quam autem celebres eſſent hæ Chelæ, quarum præ cæteris meminit Dionyſius Byzantius in Anaplo Boſpori, declarant piſcatores, qui ex vocibus Boſporicæ nominibus vix paucula quædam retinentes, medium ſinus ſtuxum Eſſiaco & Hermæo Promontoriis clauſum, etiamnum appellant Chelas, &c. Hæc ex Gyllio lib. II. de Boſporo Thracio cap. XI. ubi ille plura. Χηλαὶ, ἀμφιδυλασσώδη ὄμματα, in eadem ora Boſporica meminit Pachymeres lib. IX. cap. XV. lib. XIII. cap. XXIV.

Ὀφφικιάλιος κομήτ) Conſtantinopolis Chriſt. lib. IV. ſect. IX. n. XIX.

Ἀντιπάτρου) Ibid. ſect. X. n. II. Pag. 315. A.

Σκαφιδάρβαι) Sic edidimus, cum Raderiana editio cum nota mendi (καὶ) σκάφαρβα præferret: vel expungenda vox καὶ, quod vult Holſtenius, & leg. οἱ σκάφαρβα.

Ἐμβολὸν τυρικοῦ τῶ ἁγίου Νικολάου) Conſtantinopol. D. Chriſt. lib. IV. ſect. VI. n. LXVIII.

Ἀπέρασι καὶ) Sic repoſuimus pro ἐπέρασι (καὶ) ἀπε- E. χώρησαν.

Ἐγὼ διορῶ γαμβίκα) Symeon Logotheta & Ce- Pag. 316. A. drenus: εἶδον δὲ Βάρβαροι σκάφας δύο, καὶ τὸ ἕνδεκα ἀπεστάλησαν, ἀπὸ τῆς πόρτας τῆς Βλαχερνῶν ἡσυχάζουσαν γαμβίκα περιφανῆ μονὴ τῆς Θεοτόκου τοῦτο, &c.

Ἁγίου τυρικοῦ) Conſtantinopol. Chriſt. lib. IV. ſect. F. XI. n. VI.

O ἀδελφὸς) Fratres duos habuit Heraclius, Theodorum Curopalatam, & Gregorium: uterhorum hic intelligatur incertum. Certe Theodorum in Perſidem comitarum Heraclium ſcribit Theophanes.

C. Τὸ πῖχος τοῦτο, &c.) Conſtantinopol. Chriſt. lib. I. ſect. XI.

D. Τὸ ἁγίου Ἰωάννου, &c.) Ibid. lib. IV. ſect. IV. nu. XV.

E. Ἐν ἀμβώνι.) Ibid. lib. III. n. LXXV.

Pag. 317. D. Παροτίτην δυνάτην) Cibo omni ſubtracto, ac auri & argenti lapillorumque vi maxima, quam haſtenus collegerat, coram propoſita, iis vocibus inſultantibus Proceribus: *Fruere iis agedum, quorum inſana cupidine flagraſti, quæque amaſti tantopere ac collegiſti.* Tandem fame enectus, ab iis interfectus eſt. Ita Nicephorus. Rem etiam pluribus narrant Theophanes p. 271. & Symeon Logotheta.

F. Ἀπὸ τῆς ζ. τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς) Idipſum ex hac Heraclii forte Epiſtola pluribus narrat Theophanes ſub ann. XVII. Heraclii: & ex eo Georgius Monachus.

Pag. 318. A. Σαμόαρον) Theophani ann. XVII. pag. 270. Ζαμάρ dicitur.

Μικρὰ Ζάβα) Georg. Monachus MS. καὶ τοῦτον ὁ Βασιλεὺς ὁ μέγας τοπωνύμει Ζάβαν; &c. Infra: ἑκάτερον τοὺς δύο μιμήσει τοῦ μικροῦ Ζάβα. Quippe extitere duo in Perſide fluvii hac nomenclatura, quorum alter μέγας Ζάβας, alter μικρὸς Ζάβας appellabatur. Utriuſque meminit Theophanes, & ex eo Symeon Logotheta anno XVII. Heraclii. Vide præterea Cedrenum pag. 417. & Ortelium in Zabatus.

G. Καμζάνα) Γαμζάνα Georg. Monachus in Chronico MS. Γαζάνα vero vocat Theoph. & ex eo Cedrenus anno XIII. & XVII. πόλιν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ Γαζάνα, Symeon Logoth.

Εἰς τὸ Ἀφάρ) Idem videtur quod infra Νεφάρ dicitur: fluvius forte Ἀφὰς appellatus a Theophane an. XVII. pag. 270. qui Νεφὰς dicitur Symeoni Logoth. in Chron. MS.

Γουδαφωνᾶται) Qui Γουδαφωνίται & Γουδαφωζᾶς dicitur Theophani anno XVII. pag. 270. ubi ſimilia refert, Cedreno vero Γωμορωζᾶς pag. 419. C.

Ἐντευξάσθω) Eadem voce haud minus trita utitur rurſum infra. Pag. 319. A.

Κυριακὴν ἄγουσι) Tertia enim Aprilis Indict. in Dominicam hoc anno Chr. DCXXVIII. quo Paſcha incidit in XXVII. Martii. C.

Ἡμέρᾳ δὲ τῇ ε'.) Ita poſuimus cum Holſtenio, pro ς'. nam ipſemet Heraclius ad VII. Aprilis in caſtris ad Canzacos perſtitiſſe dumtaxat paulo ante ſcribit. B.

Ἰσυχιαστικοῦ) Iſtius Sirois commonitorii, ſeu Epiſtolæ, meminit Nicephorus Conſtantinopol. qua, inquit ille, Heraclium hortabatur ut ambo invicem Imperia conjungerent, & conceſſa a Deo pace fruerentur, ea lege ut uterque ſuis ſe finibus contineret. Meminit pariter Theophanes ann. XVIII. Hac porro ἰσυχιαστικῇ voce pro Epiſtola utitur etiam Choſroes Perſarum Rex apud Simocattam lib. IV. cap. VIII. Sidon. lib. VIII. Ep. XI. Pag. 320. A.

Dilectæ nimis & peculiari
Phœbus commonitorium Thaliæ.

Καλανδίνου) Vox nihili, tametſi ita etiam Cod. Vatican. præferat: legendum enim videtur, καὶ ἀνδίνου, quam vocem cum voce ἀτόνου jungit Plutarchus in Cicerone, *abſque ulla difficultate.* D.

Δωσεως) In MS. Vaticano hæc vox vix legi poteſt.

FINIS NOTARUM AD CHRONICON PASCHALE.

INDEX
AD CHRONICON PASCHALE.

A

Aaron nascitur. 51. d primus Pontifex. 68. a. ejus sepulcrum. 126. c.
Abacuc. 96. c. 105. b. 114. b. 120. e.
Abdera. 19. b.
Abdiu Propheta. 77. d. 119. d.
Abdonai Propheta. 79. c. 80. b.
Abel. 18. a. b.
Abesmaul. 129. c.
Abenner. 68. c.
Abiathar Pontifex. 68. e. 73. e.
Abilina. 167. d.
Abimelech Pontifex. 65. b. 68. a. 76. d.
Abiud Rex. 64. a. 76. a.
Abraham. 40. 41. 42. 43.
Absalom. 69. a.
Absirtus. 89. e.
Achaz Rex. 87. e. 88. a. b. 92. c.
Acarnania. 23. d
Achab Rex. 78. c. d
Achias. 74. a
Achias Silonites. 74. a. b. d. e. 75. c. d
Achaia. 23. c
Achilleus, Balneum Constantinopoli, 231. a. d
Achitob Pontifex. 78. b
Acrisius. 32. a
Acrita, urbs. 302. a
Acropolis Constantinopolit. 212. b
Acyncum, urbs. 242. a
Adam, 17. 18. Deus appellatus, 20. c. Hunc damnatum ajebat Marcion hæreticus, 208. c
Adiani. 27. d
Adoc. 74. a
Adonis. 30. e. 105. a
Adramelech Æthiops. 87. a. 93. d
Adriace. 23. d
Æsalon judex. 66. b
Ædessa. 213. d
Ægyptii, ex quo orti. 24. a. b. 27. a
Ægyptus filius Beli, 35. b
Æla Rex Israel. 77. b
Æsia. 29. c
S. Æmiliani Martyrium. 237. c
Æmilianus Præfectus Urbi. 246. a
Æolia. 25. c
Æschylus Athenis regnat. 84. b
Æschylus Poeta. 236. b
Æsculapius. 64. d
Æthiopes Libyci. 24. b. Æthiopia varia, 25. b 26. b
Aetius Præfectus urbi. 247. d. 253. e
Ætolia. 23. e
Afri, ex quo orti. 23. a
Africæ defectio sub Foca. 304. b
Africanus historicus, 214. a. ejus mors. *ibid.*
Agar. 42. e
Agareni, unde dicti. 42. e
Agenor. 35. b
Aggæus Propheta. 105. b. 114. c. d. 121. d
Agrippea, urbs. 155. b
Agrippa Rex Judææ. 184. a. c. 197. b
Ain. 86. b
Ainon. 86. d
Ala, munimentum urbicum. 316. c
Alamossyni. 28. c
Alasseni. 26. a
Alba. 28. c
Albani. 23. c
Albania. 23. d. 26. a
Alcimus Pontifex. 143. e
Alcippe elephantem parit. 199. a
Alexander Magnus. 166. d. Hieremiæ ossa Alexandriam transfert. 125. e. 126. a. urbes varias sui nominis ædificat. 136. e. 137. a
Alexander Rex Syriæ. 144. e. 145. a
Alexander Magnus Strategium Byzantii condit. 212. c
Alexander Severus Imperator. 214. b. d
Alexander Episcopus Hierosolymitanus. 216. c
Alexander Episcopus CP. 228. a
Alexander Præfectus Prætorio sub Heraclio. 311. e
Alexandri Balneum Constantinopoli. 268. e
Alexandria Ægypti condita, 154. e. 166. d
Alexandria Magna. 272. b. deficit a Foca. 304. b
Alexandriæ variæ. 136. e. 137. a
Allarichi cædes. 253. d
Alorus Rex Chaldæorum. 20. a
Amantius Præpositus. 263. d. ejus interitus. 264. b
Amaltra. 30. a
Amathusii. 25. a
Amaxones. 23. c
Amazonis. 23. d
Ambo. 254. c
Ambram. 51. a. b. d. 52. e
Ambri Rex. 78. a. *Vide* Zambri.
Amessias Sacerdos. 85. c. d
Amessias Rex Judææ. 82. b. e. 83. a
Amida, urbs. 239. d
Amisus. 30. a
Amissus. 28. a
Ammenophim lapis. 116. a
Ammoniace. 29. b
Amon Rex. 93. d
Amos Propheta. 78. c. 81. a. 82. e. 83. d. 118. d. e
Amphipolis, 29. d
Amplias, e Christi Discipulis, 171. b
Anabathmi. 263. b
Ananelus Pontifex. 152. c
Ananias Propheta. 76. b. 77. a
Ananias Pseudopropheta. 97. b. 105. a
Anargiscus Magister militum interfectus. 252. e
Anastasia filia Valentis Imp. 240. c
Anastasia filia Mauritii Imp. 301. d. 303. b
Anastasianæ Balneæ. 240. c
Anastasius Patriarcha Antiochenus. 304. c
Anastasius Imperat. 262. a. ejus somnium. 263. d. mors. *ibid.* e
Anastasius Presbyter & Syncellus. 307. d. 308. e
Anathema, quid? 292. c
Ancus Marcius Rex Romanorum. 97. b
Ancyra. 29. d
Sanctus Andreas Apostolus. 170. d
S. Andreæ Ædes Constantinopoli. 244. d
Andromeda. 32. e. 33. c
Andronicus, e Christi Discipulis. 171. b
Andubarius. 30. a
Angeli Dei, qui? 19. c. d. e. 20. a
Angeli, locus Alexandriæ. 201. e
Angelicus Hymnus. 19. d
Angelus dictus Malachias Propheta. 114. c 122. c
Anianus Domesticus. 310. e
Annas Pontifex. 166. b. 178. c
Anni Initium a XXI. Martii. 71. c. 169. d. 173. a b. 177. a. 178. c. 180. d. 183. c. 230.
Anni Ægyptiorum. 37. d e
Anni captivitatis Judæorum. 113. c

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Anni Syromacedonum & Apamienſium. 237. d 255. b
Anni Aſcalonitarum. 146. c
Anni Seleucienſium. 146. b
Anni Philadelphienſium. 148. c
Anni Gazenſium. 148. d
Anni Diocletiani. 219. c. eorum Initium. *ibid.* & 230.
Anni Comagenorum. 198. c
Anni Samoſatenſium. 198. c
Anni Antiochenorum. 150. a. b. 235. d. 255. b. 262. a. 264. a. 266. c.
Anni Petræorum & Boſtrenorum. 212. b
Annibalianus Rex dictus. 228. c
Annuntiatio Deiparæ. 160. a
S. Anthimus Martyr. 231. c
Anthemius Præf. Præt. 246. a
Anthemius Imp. 255. b. 258. a
Antinoi urbs. 203. c
Antipater Vindex Antiochiæ. 270. c
Antiochenorum anni. 150. a. b
Antiochia a Seleuco Nicanore condita. 34. d
Antiochenorum anni. *Vide* anni.
Antiochia Magna. 272. & *alibi*.
Antiochus, tractus Conſtantinopoli. 270. d
Antiochus Rex Syriæ. 142. a
Antipater Aſcalonites. 151. c. 153. a
Antipatris. 155. b
Antonius Triumvir. 150. b. 152. a. b
Antoninus Heliogabalus Imp. 213. c
Antoninus Caracallus Imp. 212. c
Aod. 66. c
Apamia. 29. c. d
Apamienſium anni. 137. d
Apelles, e Chriſti Diſcipulis. 171. c
Apellis Apologia pro Chriſtianis. 204. b
Aper Præfectus Prætorio. 219. b
Aphraum Saturni filius. 30. d
Apion Patricius. 264. c
Apocataſtice. 8. b
Apollinaris hæreticus. 190. a. 236. c
Apollinis fanum Conſtantinopoli. 212. b
Apollo, e Chriſti Diſcipulis. 171. d
Apollonias. 30. a
Apollonius Syriæ Prætor. 142. d
Apollonius Tyaneus, ejus Teleſmata. 200. a. b. mors. 203. c
Apoſtolium. 255. c
Apoſtolorum corpora humata. 197. a
SS. Apoſtolorum Ædis dedicatio. 241. d
SS. Apoſtolorum ædes Conſtantinopoli. 303. c 306. a
Appia, Chriſti diſcipula. 180. a
Aparus. 28. d
Aquæductus Hadriani Conſtantinopoli, 267. c
Aquila e Chriſti Diſcipulis. 171. b
Aquila ſocer Hadriani Imp. aſtronomus, Chriſtianiſmum ejurat. 204. a
Aquileia. 89. c. 89. a
Aquileia, urbs, 214. a
S. Aquilinæ ædes Conſtantinopoli. 269. b
Aquitani, ex quo orti. 23. a
Arabes, unde orti. 26. a. b. interiores, *ibid.* antiqui. c. Felices. e. Petræi. 29. c. Meſopotamiæ. *ibid.*
Aramoſyni. 26. c
Arbela. 29. c
Arca, urba. 29. c
Arca. 302. d
Arca legis ubi recondita. 216. b
Arcadia, filia Arcadii Imp. 244. c. d. naſcitur. 245. a
Arcadiacum Forum. 250. a
Arcadianæ, Balneum Conſtantinopoli. 244. d
Arcadianorum cohors. 260. d
Arcadius Imp. 243. a. 244. b. ejus nuptiæ. *ibid.* ſtatua. 250. a
Arcadius Præfectus Prætorio ſub Zenone, 261. d. e
Archaicus e Chriſti Diſcipulis. 171. d
S. Archangeli ædes. 310. c
Archelais, urbs. 213. e
Archelaus Rex Judæorum. 153. b. 165. c
Archimedes. 141. a
Archieuchus. 241. a
Archippus, e Chriſti Diſcipulis. 172. a
Ardaburius Comes Orientis, 256. b. interficitur. 257. d
Areobindus, 263. c Julianæ maritus. *Vide* Julianæ.
Areobindus Patricius. 263. b
Aretas Rex Petræorum. 174. b
Argentariorum Porticus, Conſtantinopoli. 369. b
Argenteus nummus Romæ ſignatus. 239. b
Argivi in Syria. 35. a
Argos. 29. d
Ariadne uxor Zenonis Imp. 258. d. nubit Anaſtaſio Imp. 262. a
Ariani exagitati a Leone Magno Imperatore. 257. e
Arianzus, prædium. 213. c
Ariſtarchus Philoſophus. 144. c
Ariſtarchus, e Chriſti Diſcipulis. 172. e
Ariſtides exul. 129. d
Ariſtobulus Judæus Philoſophus. 143. b
Ariſtobulus Pontifex. 147. c. d. 150. b. 152. c. 167. b
Ariſtobulus e Chriſti Diſcipulis. 172. e
Ariſtigiton. 217. a
Ariſtonis apologia pro Chriſtianis. 205. b
Ariſtophanes. 136. b
Arius hæreticus in Concilio Niceno damnatus. 190. a. 225. c.
Armatus Magiſter militum interficitur. 259. a. *ibid.* c. d
Armenia Perſica. 239. a
Armenii, unde orti. 26. c. 27. a. 155. c
Armodius. 217. a
Arphaxad. 21. d
Arrach Deus. 93. d
Arriani, populi. 26. b. d
Arſacia. 29. c
Arſacius Epiſcopus Conſtantinopoleos poſt Chryſoſtomum. 245. d
Arſacius Magiſter militum. 246. a
Arſenoitis. 26. c
Arſiochus Perſarum Rex. 136. c
Artabanus Rex Perſarum. 130. c
Artabanus civis Antiochenus panes civiles inſtituit. 210. a. b
Artaxerxes Longimanus Perſarum Rex. 130. c
Artaxerxes Ochus Rex Perſarum. 135. a. b. 136. b
Artemas, e Chriſti Diſcipulis. 172. a
Artemius Dux Ægypti. 137. b
Aſa Rex. 76. b. d. 77. a
Aſaph Propheta. 68. e
Aſcalon, urbs. 136. a
Aſcalonitarum anni. 146. c
Aſclepius a Domitiano interfectus. 200. d
Aſia major. 29. d
Aſinas, dictus Juſtinianus. 269. d
Aſoa. 24. a
Aſoed. 74. a
Aſopus. 29. d
Aſor. 86. d
Aſpar Patricius. 254. c. 258. interficitur. 257. d
Aſſes lignei, coriacei. 94. e
Aſſyrii. 25. e
Aſſyrii ſecundi. 28. c
Aſtacia, Nicomedia dicta. 139. c. d
Aſtarte. 74. b
Aſtyages Rex Medorum. 113. c. 114. b
Aſtynome. 30. d
Aſyncritus, e Chriſti Diſcipulis. 171. c
Ataulfus cæſus ab Honorio. 246. e
Athalaricus Theodorico Regi Italiæ ſuccedit. 261. b
Athanaſius Alexandriæ Epiſcopus. 208. a

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Athanasius Comes largitionum. 303. a
Athanasius Patricius. 312. c. 313. a. e.
Athenæ expugnatæ a Xerxe. 133. c.
Athenais, uxor Theodosii Jun. Imp. ejus historia. 248.
Athenienses utuntur xxiv. elementis. 134. a.
Attalus tyrannus cæsus. 247. c.
Athyra, urbs. 269. a.
Attica. 23. c.
Atticus Patr. Constantinopolit. 247. a.
Attila Hunnorum Rex. 251. d. 253. b. c. ejus mors. *ibid.*
Avares. 313. 314. 315.
Augustamnica. 213. a.
Augustæum Constantinopol. 227. b. 255. c. 268. d.
Augustus. *Vide* Octavius.
Augustus dictus mensis Sextilis. 153. c.
Aurelianus Imp. mœnia Romæ instaurat. 218. a. b moritur. *ibid.*
Aurelianus Præfectus Prætorio. 247. b
Sancti Autonomi tractus, Constantinopoli. 301. e
Autrigoni. 28. b
Axiamaranan Persa. 318. b
Axius fluvius. 29. a
Azael Rex Syriæ. 79. a. 80. b. 81. c. d. 82. b
Azarias Propheta. 77. a
Azarias Pontifex. 78. a. 97. c
Azymorum dies. 169. c. d 184. c

B.

S. Babylæ Martyrium. 215. c. 216. a. 219. a
Babylonia. 29. c
Baccanylides. 130. b
Bactra. 24. a
Baladad. 74. a
Balanii Templum, Heliopoli. 242. c
Balbinus Imperator. 214. a
Balneum publicum Alexandriæ. 213. a
Balneum Zeuxippi Constantinopoli. 227. b
Balneum Magistri, Constantinopoli. 267. c
Balneum Alexandri. 268. c
Balthazar Rex Chaldæorum. 111. b 114. 113.
Basa Rex Israel. 76. b
Baptizandorum vestes candidæ. 230. c
Barasmanas Persa. 319. a
Barbam Romani tondebant. 299. a
Barbarismus. 30. d. e
Barbyzus Rex Byzantii. 211. d
S. Barnabas. 179. c. 185. d. 186. b
Barsabas. 202. c
Baruch. 64. b. 73. e.
Baruch Propheta. 97. b. 98. a. 105. a.
Basanites. 23. c.
Basilica Illi, Constantinopoli. 267. c.
Basilica Gonariorum. 269. b.
S. Basilii somnium de Morte Juliani Imp. 238. c. d
Basiliscus Imp. 259. a. ejus mors. *ibid.* e.
Bastarini. 23. d.
Bastarnia 23. d.
Bebrani. 27. a.
Bellum Hadrianopolitanum & Calchedonense sub Constantino M. 225. d
Belisarius. 267. a. 268. c. 270. c
Belus. 30. d. 31. a. 35. b
Beniamin. 49. d.
Bernice, vel Berenice. 241. a. b.
Berrani. 28. d.
Bertis flu. 29. a.
Bessi. 27. b
Bethoron. 74. a.
Bibliotheca Ptolemæi Regis. 238. c.
Bibliothecæ Romæ combustæ. 210. c.
Biothanatorum locus Constantinopoli. 271. c.
Blachernarum murus. 315. d. 316. d.
Blidas. 251. d.
Blemmyes. 216. c.
Bœotia. 23. c.

Bonosus. 387. e
Bonus Magister sub Heraclio. 316. b. d.
Borades. 23. b. 27. c.
Boraidium, Constantinopoli. 253. c. 258. a.
Borysthenes. 29. a. 30. a.
Bos, locus sic dictus Constantinopoli. 304.
Bosporiani. 27. b.
Bostra. 29. c.
Bostrenorum annl. 202. b.
Brachionium, munimenti species. 313. c.
Bravium Circense. 241. b.
Britanni, unde orti. 23. a. c.
Britanni. 155. c
Brumaliorum institutio. 91. d. e. 92. a
Brutides mulieres. 91. a
Brutus Cæsarem interficit. 151. e
Bubulcus Magister militum. 137. d
Bucolia. 201. e
Burdonibus acti Circenses. 91. b
Buzi Propheta. 98. a
Byzæ urbs. 212. a
Byzantii origines. 211. d unde dictum. *ibid.* conditum a Constantino M. 222. c
Byzantium. 28. a. instauratum a Constantino M. & Constantinopolis appellatum. 226. d. e. 227. a
Byzas Rex Thraciæ. 211. e

C.

Caad. 50. c
Cabades Persarum Rex. 264. c. 265. a. b
Cabata Siroes Persarum Rex. 319. c
Cadmus. 35. b
Cæsar, unde dictus. 149. d
Cæsarea Palæstinæ. 216. c
Cæsarea urbs. 263. d
Cæsarii tractus Constantinopoli. 304. d
Cæsaris vestes purpureæ. 260. c
Cæsarius Consul. 254. e
Cainan. 18. c
Caistrus flu. 20. a
Calabrya. 269. a
Calabri. 23. c
Calchedon. 30. a
Caligula Imp. 184. b. c
Calleci. 28. b
Callinice, urbis Fortuna. 35. d
Callinicus, urbs 240. b
Callistus, dicta Venus. 38. d
Cambises, Rex. 215. e. 216. a
Camilia. 25. c
Camillus Consul. 137. c
Campani Itali. 134. d
Campus Martius. 89. a
Campus ad urbem Constantinopolit. 254. b 305. d
Candidati Senioces. 215. a
Canethotes Ægyptius. 52. b
Canzaca, urbs. 318. a. 319. a. b. c. d
Capitolinus Vicarius. 207. c
Capitolium. 88. c. incensum. 210. e
Capitolium Constantinopoli. 244. d
Cappadocia. 295. d
Captivitatis Judæorum anni. 115. d. 116. c
Cara convivia. 91. c
Cares. 27. d
Cari. 24. c
Caria. 25. c. 140. e
Carianthedon. 155. b.
Cariatus insula. 27. c
Carinus Imp. 218. e. 219. a
Carnuntum urbs. 223. a
Carosa filia Valentis Imp. 240. c
Carosianæ balneæ. 240. c. 241. e.
Carræ, urbs. 213. d.
Carruca Præfecti urbi. 253. e. Præfecti Prætorio. 260. c.
Carthago. 29. b.
Carthaginem ingreditur Genfericus. 251. c.
Carus Imp. 218. e. moritur. 219. b.

Cas-

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Caſpii. 27. a
Caſſandria. 29. d
Caſtellum Rotundum Conſtantinopoli. 304 d
Caſtimonia apud Perſas inducta. 37. c. 38.
Cathari hæretici. 217. a
Caucaſus. 28. c. 31. c
Cayphas Pontifex. 167. d
Cea. 27. c
Cecropius Epiſcopus Nicomediæ, terræ motu obrutus. 234. d
Cedruſii. 26. b
Celtei. 23 a. c. 27. b
Celtiones. 27. c
Celtiberi. 23. c
Celtis. 23. d
Cendocoſpitæ. 27. d
Cepheus. 32. d. 33. e
Cephalenia inſula. 23. e
Cephas, e Chriſti Diſcipulis. 171. d
Cepheus. 34. a
Cephiſſus fluv. 29. a
Cercina Inſula. 25. c. 28. b
Cerdo hæreticus. 204. d. 218. c
Cerei accenſi, honoris indicium. 261. a
Cericus Magiſter militum. 267. a
Cerinthus hæreticus. 202. a
Ceroe, genius Byzantii. 211. d
Cetæi qui & Romani. 27. b. 28. a
Chaganus Avarum. 302. c. 310. a. b. 312. b. c
Chalca, urbs. 318. a
Chalce, Conſtantinopoli. 262. d
Chalce Hippodromi. 305. a
Chalcedonenſis Synodus. 255. a
Chaldæorum Reges. 20. a
Chaldæi. 25. c. 26. c
Chalyces. 23. c
Chananæi. 27. a
Chelæ. 314. c. 315. b
Chelone, locus Conſtantinopoli. 200. b
Chenebmon. 51. c. 52. b
Chenex. 86. d
Cherroneſus. 29. d
Chetura. 52. c
Cherubini Templi Hieroſolymitani Antiochiam translati. 197. e
Chilon e ſeptem Sapientibus. 115. a
Chiron. 31. a
Chlamys candida Imperatorum. 269. d
Chlamydes Senatorum. 94. e
Chore. 69. c
Choſroes Perſarum Rex ad Romanos confugit. 300. c. ejus interitus. 317. d
Chriſti genealogia. 196. nativitas. 152. b. 153. a 159. c. 162. c. 168. b. 181. d. Circumciſio. 163. a. Epiphania. 168. a. Baptiſmus. *ibid.* c. 180. a. Prædicatio. 179. b. c. d. e. Paſcha. 169. a. 173. b. c. d. Paſſio. 178. a. 180. Aſſumptio. 180. d. Diſcipuli. 170. d. 171. 172. a
Chriſtiani M. Antonino victoriam a Deo impetrant. 208. d
Chriſtiani unde dicti. 218. a
Chriſtianorum Perſecutio. *Vide* Perſecutio.
Chryſopolis. 314. e
Chus Ægyptius. 30. a
Chuſarſathem Rex Ægypti. 63. c
Chuta. 87 c
Chutei. *ibid.*
Cicero ab exilio revocatur. 148. d illius mors. 152. b
Cilicia ſecunda. 295. d
Cilix. 35. b
Cinis inſtar pluviæ. 258. b
Circenſes ludi. 227. c
Circenſes factiones. 254. d. *Vide* Factio.
Circi Conſtantinopol. portæ combuſtæ. 245. e. aſcenſus. 246. b. incenſus. 262. d
Circumciſio Abrahami. 45. d. e
Circus Romanus. 89. a. b
Circus Conſtantinopolit. 226. e. *Vide* Hippodromus.
Ciſterna a Foca extructa. 304. b
Ciſterna Pulcheriæ Conſtantinopoli. 249. c. Magna. 256. a. 267. c
Cithæron. 28. e
Claudius Imp. 218. a. 225. a
Clavi aurei & purpurei clamydum. 94. c
Clazomenæ. 28. a
Clemens e Chriſti Diſcipulis. 171. e. Romæ Epiſcopus. 200. a. moritur. 201. d
Cleopas, e Chriſti Diſcipulis. 171. b
Cleopatra filia Mauricii Imp. 301. d. 303 b
Cleopatra Regina Ægypti. 149. a. 153. d
Climata VII. orbis. 29. b. c. d. e. 30. a
Cnethi. 28. a
Cnidus. 25. c
Cochlea. 226. e
Cochlea Palatii Conſtantinopol. 260. c
Codex Juſtinianus. 267. d. renovatus. 274. a
Codra, ædis ſpecies. 203. b
Cœlum rotundum. 190. a
Cœna Domini, quando acta. 180. e. 181. a
Colchis. 23. d
Colli. 23. c
Coloſſus Rhodius. 140. e. 204. a. 210. e. Neronis. 198. c
Colonea, urbs. 296. a
Columna Porphyretica Conſtantinopoli. 227. a 247. b. c
Columna & ſtatua Conſtantini M. 269. d
Columna a Foca extructa. 304. b. 306. b
Columnæ Herculis. 25. b
Comagenorum anni. 198. c
Comana. 29. e
Cometa ſub Heraclio. 311. c
Cometæ alii. 257. e. 264. c
Commagenæ. 26. e
Commentiolus. 302. a
Commerciarius glaſti. 314. b
Commodus Imp. 205. e. 207. c. 211. a
Concilium Conſtantinopolit. ſub Mena. 274. d. Epheſinum. 250. e. alterum Epheſinum. 253. b. Calchedonenſe. 255. a
Congiarium. 94. e
Connii. 23. c
Sancti Cononis Ædes, Conſtantinopoli. 302. a 314. a
Conſtans filius Conſtantini M. 222. c. d. Cæſar. 224. e. 225. d. 228. b. 229. c.
Conſtantia filia Conſtantini M. 233. a
Conſtantiæ Conſtantini M. filiæ corpus Conſtantinopolim allatum. 243. a
Conſtantianæ, Conſtantinopoli. 270. b
Conſtantina filia Tiberii Imp. Mauricii conjux. 300. b. in Monaſterium truditur. 302. d. occiditur. 301. d
Conſtantinopolis condita a Conſtantino Magno. 226. e. 227. a. b. c. Florens dicta. *ibid.* Roma ſecunda appellata. *ibid.* ejus Encænia & Natalis. *ibid.*
Conſtantinus M. Helenæ filius. 222. a. Imperat. 222. d. Byzantium inſtaurat. *ibid.* c. fit Chriſtianus. *ibid.* Vicennalia celebrat. 225. d. Drepanum inſtaurat. 226. c. Danubium trajicit. 226. d. Conſtantinopolim condit. *ibid.* e. ejus ſtatua radiata. 227. a. aurata altera. *ibid.* d. ejus Tricennalia. 228. b. c. Perſis bellum parat, baptizatur, moritur *ibid.* d. ejus funus. 229. a. b.
Conſtantinus filius Conſtantini M. 229. c
Novus Conſtantinus dictus Tiberius Thrax Imp 299. e. 300. a.
Conſtantinus Lardis. 302. a.
Conſtantiolus. 268. b. 270. c.
Conſtantius Chlorus fit Cæſar. 220. a. deinde Imp. 221. moritur. 222. a
Conſtantius frater Conſtantini M. 222. a
Conſtantius filius Conſtantini M. 224. e. 228. d. e. 229. c. d.
Conſulatum dare. 221. d. e
Conſulum Romanorum initium. 132. b
Cordilia. 26. d. e

Cornelia Veſtalis ob ſtuprum deſoſſa. 199. e
Cornelius baptizatur. 183. e
Cornelius Papa Romæ. 217. b
Cornutorum legio. 337. b
Corura Inſula. 23. c
Corzeni. 23. c
SS. Coſmæ & Damiani Ædes Conſtantinopoli. 310. c. 316. b
Coſſæi. 28. c
Coſyæum, urbs. 220. a
Craſſi mors. 149. d
Craterus Patricius. 268. c. 271. c
Creſcens e Chriſti Diſcipulis. 141. d. Martyr. 201. e
Cretes. 24. e
Criſpus fit Cæſar. 224. e. interficitur. 225. d. e
Cræſus Rex. 115. b
S. Crucis feſti inſtitutio. 228. b
Crux in cœlo viſa a Conſtantino M. 223. d. rurſum ſub Conſtantio Hieroſolymis. 235. b
Crux Dominica capta a Perſis. 306. e
Cteſias. 235. a
Curos. 27. e
Cycli varii Eccleſiaſtici. 7. 8. 9. 230.
Cyclus annorum DXXXII. 297. c. 298. c. d
Cyla. 29 d
Cyreſtica. 237. d
Cyniras. 30. e
Cyphera inſula. 23. e
S. Cypriani Martyrium. 217. c
Cypris mater Herodis. 151. c. 153. a
Cyrene. 27. c. 29. b
Cyrillus Diaconus Heliopolitanus. 236. b
Cyrtiani. 23. c
Cyrus Rex Perſarum, 114. c. 115. b. c
Cyrus Præfectus Prætorio exauctoratur. 253. d. Smyrnæ fit Epiſcopus, & concionatur. 254. a lumina veſpertina & nocturna invenit. 253. e
Cyrus Patr. Conſtantinopolit. 301. d. moritur. 303. c.
Cyzici Templum condit Hadrianus. 303. c.
Cyzicus quando condita. 65. a.

D

DAdan. 32. e.
Dadaſtana, urbs. 239. e
A Dæmoniis quidam dictus. 305. b.
Dagiſthæi balneum. 267. c
Dalmatius frater Conſtantini M. 221. e. 222. d 228. c. Cenſor. *ibid.*
Damaſcus. 29. c.
Danaus, filius Beli. 35. a
Danae. 32. a
Daniel Propheta. 98. c. d. 100. b. 102. 101. 112. 112. 113. 114. 117. e. 218. Danielis viſiones. 124. d. 125. a.
Danubii pons. 226. d
Daphne. 230. a
Darius filius Aſſueri, Rex Medorum. 113. e. 114. c
Darius filius Hyſtaſpis Rex Perſarum. 116. b c
Darius Arſaces Rex Perſarum. 136. c
Darius Rex Medorum. 113. a. c. ubi occiſus. 262. c
Darius Nothus Rex Perſarum. 132. d
Daſtagergoſa Perſa. 317. e
David Rex Judæorum 68. c. d. ejus ſepulcrum 125.
Dauni. 23. c
Deborra. 64. c
Decimum, Conſtantinopoli. 260. c
Decius Imp. 215. e. Chriſtianos perſequitur. *ibid.* cur inter leones & aſpides depictus, 216. c. in Francos bellum movet. *ibid.* occiditur. *ibid.*
Dedicationes Eccleſiarum. 225. a. Dedicatio Eccleſiæ S. Crucis. 228. b. M. Eccleſiæ Conſtant. 247. a
Deiter dictus S. Ignatius. 177. d
Delmatia. 23. d. 25. a. 27. b. 29. d
Demas, e Chriſti Diſcipulis. 171. c. 172. b
Demetrius Sidetes Rex Syriæ. 145. a. c
Democritus Philoſophus. 117. d. illius mors 135. c.
Demoſthenes. 136. a. b
Dennageni. 23. c
Derris. 23. d
Dexiphanes Cnidius Phari Alexandriæ architectus. 253. e
Diabaterla. 282. c
Diadromi. 302. a
Didius Julianus Imp. 211. b. c
Diapſalma. 69. c
Dies pro annis, apud Ægyptios. 37. e
Dies Dominicus feriatus. 257. c
Dii Patrii. 87. c
Diluvium. 29. 30.
Dinzirichus Attalæ filius cæſus. 258. b
Diocletianus Imp. Conſul procedit. 219. c. ejus anni. *ibid.* Maximianum conſortem Imperii facit. *ibid.* d. Nicomediæ verſatur. *ibid.* Chriſtianos perſequitur. *Vide* Perſecutio. Romæ imperat. 222. a. Imperium abdicat. *ibid.*
Diogenes Cynicus. 135. b
Diogenes hæreticus. 236. d
Diogenianus Magiſter militum. 264. c
Dionyſius Alexandriæ Epiſcopus. 227. a
Dioſcorus Alexandriæ Epiſcopus damnatur. 255. a
Diſcipulorum Chriſti Catalogus. 170. d. 171. 172. 173 c. 180. a.
Dodecapylon. 303. a
S. Dometii Martyrium. 237. d
Dominica, primus dies hebdomadis. 15. c
Dominicus dies feriari ſtatutus. 257. c
Domitianus Imperator vetat ne viri Eunuchi fiant. 199. c. ne vineæ in urbibus colantur. 200. a templum abſque ligno condit. 199. c. d. interficitur. 200. d
Domnica, uxor Valentis Imp. 240. b. c
Domnizolus. 303. a
Domnus Antiochiæ Epiſcopus damnatus in Synodo Epheſina. 253. b
Domus Regiæ. 268. c. 269. a. Placidiæ, Conſtantinopoli. 243. c. 305. a
Doras, urbs; unde dicta. 262. c
Doroſtolum, urbs. 237. c
Dorotheus Martyr. 221. c
Dracon, fluvius. 177. a
Drepanum Helenopolis appellata. 226. c
Druſus Magiſter militum. 137. b

E

EBionæorum hæreſis. 202. b
Eccleſia S. Crucis Hieroſolymis dedicata. 228. b. Eccleſia Magna combuſta. 245. d. dedicata. 277. a. Eccleſia Ss. Apoſtolorum Conſtantinopoli. 229. b. Eccleſiæ reædificatæ ſub Conſtantino M. 225. a. Eccleſiæ M. Conſtantianæ Conſtantinopoli dedicatio. 234. c. 235. b. c
Eccleſiæ Ss. Apoſtolorum Encænia. 241. d
Eccleſiæ M. dedicatio ſub Juſtiniano. 298 c
Eclipſis ſolis. 117. c. 130. d. 152. e. 177. c. 247. d
Edæ. 26. a
Edeſſa. 29. d
Edeſſa a Perſis capta. 303. c
Edicta contra Chriſtianos propoſita. 221. a. b. pro Chriſtianis. 225. a
Edictum Juſtiniani de Fide. 272. b. c. Edictum aliud. 275. c. d. *& ſeqq.* Edicta in Eccleſiis promulgata. 273. d
Edon. 46. e
Eglom. 63. d. e
Elamitæ. 25. a
Eleazarus Pontifex. 62. b. 63. a. 237. d. 150. c. 173 c
Elementa IV. Romæ culta. 89. b
Elephantem parit femina. 199. a
Elephanti vino & thure inebriati. 141. b
Elephantorum certamen in Circenſibus. 148. c
Eliacim Pontifex. 93. b

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Elias Thesbites. 77. c. 80. c. 129. b
Eliæ mors. 77. b. elogium. 128. a
Elias Magister militum. 318. c
Eliazibus Pontifex. 130. d. 150. d
Elie zer Pseudoprophetа. 77. d. e
Elisæus Propheta. 78. c. 79. a. 80. b. c. 81. c. e 83. b. 129. c.
Elizabelem Propheta. 96. e. 97. b
Elizabeth mater Sancti Joannis Baptistæ. 157. a. c. 159. c.
Elpidius illustris. 303. a
Emesa, urbs. 236. b
Emesæ caput Sancti Joannis Baptistæ inventum. 251. b.
Emmaus, dicta Nicopolis. 214. a
Empedocles. 131. a
Encænia M. Ecclesiæ Constantinopolit. sub Justiniano. 298. e
Encratitarum hæresis. 209. b
Enoch. 18. c. ejus Prophetia. *ibid.*
Enos. 18. b
Enyalius. 35. b. certaminum equestrium inventor. 90. a
Epænetus e Christi Discipulis. 171. b
Ephræmius candidatus. 270. a. 271. c
Epaphras, e Christi Discipulis. 172. b
Epaphroditus, e Christi Discipulis. 171. e
Epidamnus. 29. d
Epiphania Christi. 168. a
Epiphania, Heraclii Imperatoris filia nascitur. 305. d. 310. c
Epiphania Syriæ urbs. 236. c
Epirus. 23. c
Epirus nova. 262. a
Epistolæ Canonicæ quando scriptæ. 187. a
Eratosthenes. 140. c
Erastus, e Christi Discipulis. 171. d
Erechtonius. 90. a
Eridanus fluv. 29. a
Erimanthus. 29. a
Ermitzis Avarum Dux. 313. a
Errei. 23. c
Erythræ. 28. a
Erythria. 87. d
Esajas. 84. a. 88. a. 92. c. 93. c. illius mors. 95. a. 124. d. elogium. 124. b
Esdras Pontifex. 130. a
Esdras grammaticus. 130. e
Esdræ Liber. 130. d
Essedon Judex. 66. b
Etham. 69. d
Etimen. 74. a
Evæi. 27. a
Evangelium in Circo fert Justinianus. 269. c
Evangelium Sancti Joannis Ephesi servatum. 4. b
Evangelium Hierosolymis Matthæus scribit. 187. a. Evangeliorum concordantiam scribit Tatianus. 209. a
Eubœa. 27. c
Eubulus, e Christi Discipulis. 172. a
Eucnus fluv. 29. a
Eudocia filia Valentiniani Jun. Imp. 251. a. 255. c
Eudocia uxor Heracli Imp. 305. e. 306. a. coronatur. 306. a
Eudocia filia Theodosii jun. Imp. 249. c. Augusta dicta. d. ejus divortium. 252. b. Antiochiam venit, ibique in Senatu perorat. *ibid.* c. d. Hinc Hierusalem venit, ibi moritur, & sepelitur. *ibid.* *Vide* Athenais.
Eudoxia uxor Arcadii. 244. c. ejus mors. 245. d
Eudoxia Nobilissima Augusta. 243. a
Eudoxius Episcopus Constantinopolit. 234. e. 235. b. 236. c.
Eudoxus Astrologus. 134. b
Eudoxus Philosophus. 135. d
Eugenii Tyranni mors. 244. b
Eugenius serpentem comedit innoxius. 231. d
Evilach Marodach Rex Chaldæorum. 110. a
Eulalius Barbatus. 271. a
Eunice, Christi Discipula. 180. a

Eunuchi fieri vetantur viri ab Imp. Domitiano. 139. c.
Euphrates. 29. a
S. Euphemiæ ædes Sacra. 256. c
Euripides. 130. a. ejus mors. 133. d
Eurotas. 29. a
Europa filia Agenoris. 31. c. d
Eusebia uxor Constantii Imp. 234. c
Eusebius Episcopus Constantinopolitanus. 2....
Eustathius Emesenus Episcopus. 236. c
Eustathius Tabularius. 319. e
Eutyches. 190. a
Eutyches hæreticus. 255. a
Euzojus Episcopus Antiochenus Constantium baptizat. 235. d
Ezali. 29. d
Ezechias Pseudopropheta. 79. b
Ezechias Rex. 92. d. e. 93. b. c. d
Ezechiel. 78. a
Ezechiel Propheta. 98. a. 104. e. 105. a. 116. d
Exocionitæ dicti Ariani. 242. c. 257. c. 261. b

F

FActiones Circenses, & earum colores. 89. c dissidia. 90. e
Fasti Consulares. 132. b. 304. a
Faunus Rex Italiæ. 32. a. 36. e. ferri inventor *ibid.*
Faustulus. 92. b
Ferentius Præfectus urbi. 256.
Ferri inventio. 37. a. d
Festum Apparitionis Sanctæ Crucis. 228. b
Flaccilla uxor Theodosii M. 243. c
Flaccillianum Palatium. 243. c. 269. d
Flavianus Romæ Episcopus, Martyr. 215. e
Flavius Episcopus Antiochenus. 217. b
Flavianus Episcopus Constantinopolitanus abdicatus. 253. b
Florianus Imp. 228. c
Focas Imperator acclamatur. 301. d. Mauricium, uxorem, & liberos interficit, ipseque vicissim interficitur. 305. a. ejus imago exusta. *ibid.* b
Follis, monetæ species. 256. a. 311. a
Fontes, sic dicta ædes Deiparæ ad urbem Constantinopolit. 314. a
Fortuna, Callinice. 35. d. Persis 33. d. Ceroe. 311. d.
Fortunæ urbis Constantinopolit. statua. 227. a. d.
Fortunatus e Christi Discipulis. 171. d
Forum Boarium Romæ. 88. c
Forum Theodosiacum Constantinopoli. 244. a. 246. b. 247. c
Forum Arcadiacum. 250. a
Forum Constantini. 227. a. 262. d. 269. d. 272. b. 302. e.
Fretum ad Constantinopolim. 258. c

G

GAd Propheta. 68. e
Gaddi. 86. d
Gadira, Gades. 25. a
Gageni. 23. c
Gaina Gothus cæsus. 245.
Gaius, seu Caius, e Christi Discipulis. 171. d
Galaad. 86. b
Galata, filius Valentis Imp. 240. c
Galate. 25. c
Galatæ. 27. b
Galatia. 30. a
Galba Imperator. 196. e
Galerius Maximinus. 221. e. 222. a. b. c. 223 c 254. d.
Galilæa. 86. d
Galla Placidia Theodosii M. filia. 243. b c
Galla uxor Theodosii M. 243. b. c
Galli, unde orti. 23. c. Romam capiunt. 104. b
Gallus Imp. 216. d. e

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Gallus frater Juliani Imp. Cæsar dictus a Constantio. 222. d. 233. c. 234. a. occiditur. 234. a
Garamantes. 23. a. 27. b
Garizin, mons. 260. e
Garpheni. 26. a. d
Gaulus Insula. 25. c
Gaza urbs. 203. a. 236. a
Gazed. 74. a
Gedeon. 64. e. 65. a
S. Gelasini Martyrium. 220. c
Gentilitas. 40. d
Genserícus Vandalorum Rex. 251. c. Romam ingreditur. 255. c
Geon fluv. 25. b. d
S. Georgius. 219. a
Gepidæ. 225. d
Gerba insula. 28. b
Gergesæi. 27. a
Germanorum nationes. 28. c
Germanus Patricius. 302. d
Gesius frater Eudociæ Augustæ. 248. c. 249. d
Getuli. 23. a
Gigantes. 19. c. 20. a. 22. c
Golgota. 129. c
Gordianus Senior Imp. 251. b
Gorgonis caput. 32. d
Gortyna, a quo condita. 35. d
Gothologomor. 41. b
Gotholia Rex Juda. 79. e. 80. a
Gothoniel. 63. c
Gotthi cæsi sub Arcadio Imp. 245. a
Græci. 23. c
Græcismus, hæresis species. 20. d. 39 d. 40. c
Græcosarmatæ. 28. c
Grando insolita. 240. d. 245. d
Gratianus Imperator. 240. d. 242. b. interficitur. ibid. d
S. Gregorius Nazianzenus. 295. b
Gregorius Patriarcha Antiochenus. 300. e
Gratianus Imp. nascitur. 234. d
Gunariorum Basilica. 269. b
Gurdanaspa Persa. 317. c. 318. c. d
Gymnosophistæ. 26. a

H

Hadrianopolis. 29. d
Hadrianus Imperator. 203. c. Hierosolyma expugnat, & Judæos distrahit. 203. a. b. in Ægyptum pergit. & urbem Antinoi condit. ibid. c. Nicææ, Nicomediæ & Cyzici varia ædificia extruit. ibid. d. Pater patriæ appellatur. ibid. moritur. 204. c
Hælimæi. 26. c
Hæreseon matres. 20. d
Hæreses variæ circa Christum. 164. b
Hæretici etiam post mortem excommunicati. 392. 393. 394. 395.
Halys fluv. 29. a
Hamaxobii. 28. c
Hannibalianus frater Constantini M. 222. a
Hasta, cometes. 257. c. 258. a
Hebdomades Danielis. 132. d. 133. a. 151. b. d 154. b
Hebdomum Constantinopolit. 243. a. c. 245. c 246. b. 254. d. 269. a. 300. b. 301. d. 304 d
Hebræorum servitus. 51. a
Hebrus flu. 29. a
Hedui, unde orti. 28. b
Hegesippi scripta. 210. a
Helcias Sacerdos. 97. a
Helena mater Constantini Magni. 220. a
Helena uxor Juliani Imp. 234. b
Helenopolis. 226. c
Helia urbs. 135. c
Helias. 18. d
Heli Hebræorum Judex. 65. c
Heli Pontifex Judæorum. 67. c. d
Helicon. 28. c
Heliogabalus. *Vide* Antoninus.
Heliopolis. 29. c. 31. c
Heliopolis Libanensis. 220. c
Hellanici Historici ætas. 119. d
Hellas. 29. d
Hellenes, seu Græci, unde. 40. b
Hellesponti provincia. 260 c
Heraclea. 29. d
Heraclea Europæ Metropolis. 228. a
Heraclitus philosophus, pater Eudociæ Augustæ. 248. c
Heraclius Imp. dictus. 304. d. ejus Consulatus. 305. c. profectio in Persas. 310. e. epistola ad Pop. Constantinopolit. 317. a
Heraclius Novus Constantinus nascitur. 306. d. Imperator dictus. *ibid.* & 312. a
Hercules filius Jovis. 32. a
Hercules Tyrius. 36. a
Herculis Columnæ. 25. b
Herculis arma Romam allata. 88. c
Hermas e Christi Discipulis. 171. d
Hermei. 26. d
Hermes e Christi Discipulis. 171. d
Hermii. 29. c
Hermocli. 28. c
Hermogenes Magister. 268. b
Hermopolis a Mose condita. 32. b
Hermus fluv. 25. a
Herodes alienigena Sebasten condit. 145. d. Regnat. 151. c. 153. b. varia ædificia excitat. 154. c. 155. b. templum Hierosolymitanum ædificat. 155. a. conjuges Salomes sororis interficit. 162 c. pueros trucidat. 165. a. moritur, *ibid.* b. 174. b
Herodes frater Archelai Tetrarcha. 165. c Rex Judæorum. 165. d. 174. b. 175. b. 184. c
Herodias. 174. b
Herodoti Historici ætas. 230. b. c
Hexahipoum, Constantinopoli. 262. d
Hierapolis. 29 c
Hieremias Propheta. 96. 97. a. 99. b. c. 100. a. b 103. b. d. 108. d. 109.
Hierius Præf. urbi & Cos. 250. c
Hieroboam. 74. d. 75. a
Hierusalem quando condita. 68. d. obsessa. 87. c. capta a Tito. 197. c. d. ab Hadriano. 203. a a quo varia in urbe ædificia extructa. *ibid.* Ælia appellata. *ibid.* b
Hierusalem a Persis capta. 306. d. 307. a
Hippici. 23. c
Hippias tyrannus. 127. a
Hippodromus. 89. a. b
Hircani. 26. b. d
Hircanus, cogn. Jonathas, Judæorum Pontifex. 145. d. 148. b. 153. a.
Hispani, ex quo orti. 27. b. 28. b
Hispania magna. 23. d
Hispanogallia. 23. d
Historia Judith. 116. a
Hœsii portus. 28. d
Homeri ætas. 68. c
Honoratus Præfectus urbi Romæ, Constantinopoli procedit. 234. d
Honoria filia Valentiniani Imp. 255. c
Honorichus filius Genserici. 255. c
Honorius Imp. 244. b. nascitur. 243. a
Horrea urbis Doras. 263.
Horrea Constantinopolitana. 251. a
Hosee Rex Judæorum. 86. c. 87. a b
Hunni Illyricum vastant. 251. d
Hypatius Patricius Imp. appellatus. 269. d. ejus interitus. 270. a. b
Hypepa. 29. c
Hyperbasia. 182. c

I

Jabis. 64. b
Jacob. 47. c. 48. a. & *seqq.*
Jacobi filii Josephi reliquiæ Constantinopolim translatæ. 247. a

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

S. Jacobus Zebedei Apoſtolus. 170. d
S. Jacobus Epiſcopus Hieroſol. 181. b. 197. a 198. c.
Jael. 64. c
Jair Judex. 65. d
Jannæus Alexander Pontifex. 247. d. 251. b
Jaſon. 34. b
Jaſon e Chriſti Diſcipulis. 171. d
Ibas damnatus in Synodo Epheſina. 253. b
Ichtyophagi. 24. b
Iconium, urbs, unde dicta. 29. c. 35. a
Idithum. 69. c
Idololatria quando cœpit. 39. d
Idumæi, unde dicti. 27. a. 46. c
Jebus, urbs. 68. d
Jebuſæi. 25. a
Jechonias Rex. 97. c. 98. b. 99. a. b. 102. c 103. c. 104. a. 109. c.
Jehu Propheta. 76. c. 77. c. 80. b
Jehu Rex Iſrael. 79. a. c
Jejunia quando ſolvenda. 14. d. e. 15. a
Jejuniorum media ſeptimana. 215. b
Jejunium Manichæorum. 15. a
Jephte Judex. 65. c. 66. a
Jerad. 18. c
Jeſdem, urbs. 318. a
Jeſus filius Joſedec. 114. d
Jeſus Pontifex. 143. a. 15. d
Jeſus e Chriſti Diſcipulis. 171. e
Jezabel. 78. d. 79. c
S. Ignatius Martyr. 202. a
Ignis a Perſis cultus. 33. d. e
Ilium a quo conditum. 64. d
Illus Iſaurus antarta, ſeu rebellis. 269. a
Imperator Luppæ. 271. b
Inachus. 34. a. b &c.
Incendium Conſtantinopoli ſub Theodoſio jun. 250. c. ſub Leone. 256. d. 258. c
Indi primi & ſecundi. 26. a. d. 27. a
Indictionum initium. 150. a. b
Indictio Conſtantianea. 223. d 298. a
Indus qui, & Phiſon fluv. 29. a. 62. b
Inſcriptio ſtatuæ Conſtantini M. Romæ. 223. c 224. b.
Interpretes LXX. 138. c. 150. c
Jo Lucifera. 34. b
Joachaz Rex. 62. a. 84. a. 97. c. d
Joacim Pontifex. 129. c. 150. d
Joacim Rex. 97. d. e
Joas Rex Iſrael. 81. a. b. 82. c. 84. c. 129. d
Joannan Pontifex. 77. d
Joannes Crucis. 302. e
S. Joannes Evangeliſta Evangelium Epheſi ſcribit. 197. b. c. ubi illud ſervatur. 4. c. ejus exilium 197. b. Apocalypſis. 200. c. reditus Epheſum. 261. a. mors. 201. c
S. Joannes Chryſoſtomus in exilium miſſus. 245. d.
Joannes Cappadox. 268. c
Joannes Magiſter Scriniorum. 303. a
Joannes Siſmus. 311. d. e. 312. a
Joannis Vandali cædes. 251. d
S. Joannis Baptiſtæ nativitas. 162. a. elogium. 161. d. 166. b. mors. 174. a. b.
S. Joannis Baptiſtæ reliquiæ exuſtæ. 236. a.
S. Joannis Baptiſtæ Caput Conſtantinopolim allatum ſub Theodoſio M. 243. c. Emeſæ inventum ſub Theodoſio Jun. 255. b.
S. Joannis Baptiſtæ ædes ſacra in Hebdomo. 301. d.
S. Joannis Chryſoſtomi exilium. 245. d
Jocabeth. 51. d.
Jodae Pontifex. 81. b 82. a. 132. c. 150. d
Jojadam ſeu Joatham Rex. 84. d. 85. a. b. 97. c
Jonadab. 78. c. 80. a.
Jonan, a quo Jones. 40. b
Jonas 82. b. c. d. e. 84. d. 120. a
Jonathas Maccabæus Pontifex. 145. c. 146. a c. 151. a
Jopolis. 34. b. d
Joram Rex filius Joſaphat. 78. b. c
Joram Rex Samariæ. 78. b
Jordanis. 29. a.
Jordanis converſus retrorſum in baptiſmo Chriſti. 180. b
Joſadech uxor Jodæ Pontificis. 80. b.
Joſaphat Rex. 77. c.
Joſes filius S. Joſephi. 163. c.
Joſeph filius Jacob. 42. 50. 51. ejus ſepulcrum. 117. a.
Joſephus hiſtoricus Neronis mortem prædicit. 142. d.
Joſias Rex. 91. c. 96. a. 97. c
Joſue. 63. a
Jothor. 52. c
Jovianus Imp. 238. d. moritur. 239. d. e
Iphiti Olympiades. 84. b
Irenæus Pentadias Magiſter militum. 267. a. d.
S. Irenæus Lugdunenſis Epiſcopus. 210. a
S. Irenes ædes Conſtantinopoli. 268. e
Iris Crucis in cælo ſignum ambiens. 233. d
Iron Thebis Ægyptius ortus Epiſcopus. 237. a
Iſaac. 43. c. 44. 45. 46.
Iſaacus Patriarcha Hieroſol. 304. b
Iſachar. 49. a
Iſauricum bellum. 150. b
Iſmael. 43. d
Iſminus fluvius. 29. a
Iſocaſius Quæſtor. 256. c. 257. a. b. c
Iſocrates Rhetor. 135. e
Iſrael. 46. e
Iſraelitæ. 46. e
Iter fluv. 29. a. b
Iſus inſula. 234. a
Itabeni. 24. b
Ithobalus Rex Tyriorum. 78. c. d
Iturea. 167. c. d
Juda. 49. a
Judaiſmus. 20. d. 40. d. 53. a
Judæi, unde dicti. 79. d. horum captivitas. 115. c. 116. c.
Judæi ſocii populi Romani. 145. a. Pompeio ſubacti. 148. b. in eos bellum movet Julius Cæſar. 150. c. eorum hæreſis circa reſurrectionem mortuorum. 190. b
Judæorum regnum delectum a Veſpaſiano. 197. b
Judæi Cyrenium Præſidem interficiunt. *ibid.* eorum duces deficiunt. 198. b
Judæos e ſtirpe Davidis vexat Domitianus, 200. c.
Judas Maccabæus. 143. d. e. 144. a. b. 145. d 151. a
Judas filius Joſephi. 163. c
Judith hiſtoria. 116. a
Julia Auguſti filia relegatur. 155. d
Juliana Patricia, Areobindi uxor. 158. c. 264. b
Julianus Cæſar dictus. 234. a. fit Imp. & Chriſtianam religionem ejurat. 235. c. vexat Eccleſias. 236. c. d. moritur. 238. a b
Juliani Imp. mors. 338. a. b
Julius Cæſar Græcis bellum infert. 148. c. Gallos ſubigit. 149. b. primus Imperator. *ibid.* Romam capit. *ibid.* d. Tyrannus. orator. 150. a annum emendat. c. in Judæos & Scipionem bellum movet. *ibid.* interficitur. 151. c
Julius Africanus Hiſtoricus. 214. a
Juliopolis. 29. d
Juno jugalis. 30. c
Jupiter qui & Picus multos procreat liberos. 37. a
Juſtina novercæ Gratiani Imp. 242. d
Juſtinianopolis, dictum Sycas ſuburbanum 267. b
Juſtinianus factus Imperator. 266. c. Seditiones urbis ſedat. *ibid.* Sycas inſtaurat. 267. b. Samaritanos tumultuantes domat. *ibid.* c. ſeditionem ſedat. 268. a. ejus Edicta de fide. 272. c Codicem renovat. 274. a. 275. a. magnam Eccleſiam dedicat. 298. c. moritur. 299. a. corporis habitus. *ibid.*

Justinian[us] filius Mauricii Imp. 301. d
S. Justini [a]pologia pro Christianis. 206. d
Justinus Jun. Imperator. 399. a. ægrotat & Tiberium Cæsarem renunciat. *ibid.* c. d. moritur. e.
Justinus Thrax Imperator. 264. a. moritur. 266. d.
Justinus filius Mauricii Imp. 301. d
Justus Episcopus Hierosolym. 202. c
Justusa Dux Samaritarum cæsus. 260. d
Juvenalia Senatrix Romana. 261. a

L

Labdon Judex Hebræorum. 66. c
Labuarsacius Rex Persarum. 239. a
Laceria. 30. d
Lacones. 27. d
Lamech. 18. e
Lamet. 31. d
Lampades Imperatoriæ. 253. e
Lampadusa insula. 25. c
Lampon dictus Saturnus. 38. d
Lampsacus. 29. d
Laodicensium anni. 250. b
Lapides projecti in Circensibus. 262. c
Larissa. 29. d
Latini, ex quo orti. 33. c
Latronum princeps a S. Joanne Evangelista ad Christum conversus. 201. c
Latruncolator, dignitas. 260. d
Lancea sacra Constantinopolim allata. 307. a
Laureatæ imagines. 258. a
Lausi Palatium. 302. d
Leges a Mose Judæis traditæ. 48. c
Lex qua patres filiis intestato decedentibus succedunt. 209. d
Legestani. 33. c
Legio Cornutorum. 237. b
Lemnus. 27. e
Leo M. Imp. dictus. 355. d. Eudoxiam & filias redimit. *ibid.* e. moritur, 358. d
Leo Junior Imp. 358. d
Leo Syrus. 305. a
Leones & leænas ex Oriente adducit Decius Imp. 216. c.
Leontius Comes Piscium. 311. e
Leontius Curator Palatii Antiochi. 302. e
Leontius Præfectus Urbi. 307. d
Lepidus Triumvir. 352. a. b
Leptis. 25. b
Lesbus. 20. e
Levi. 48. c. 51. b
Libanus. 28. e
Libri Sacri traducti. 138. d. e. 139. a
Licinius Imp. 222. b. c. 223. a. 225. a
Ligures. 23. c
Limnæ, Castrum. 259. e. 260. a
Linus e Christi Discipulis. 171. b
Litaniæ ob terræ motus. 253. a. 254. b. 258. b
Litteras Judæis dat Moses, a quibus Phœnices & Græci acceperunt. 52. c
Locris. 23. e
Locus medius inter cælum & inferos. 191. b. c. d
Lois, e Christi Discipulabus. 170. a
Longus murus. 310. a. 312. c
Lot. 41. b. 42. b
S. Lucas, Evangelista. 179. c
Ss. Lucæ & Andreæ reliquiæ Constantinopolim allatæ. 234. c
Luciani Presbyteri Martyrium. 222. d. 223. b. c. 226. c.
Lucianus, quando vixit. 192. c
Lucius, unus e Christi Discipulis. 171. d
Lucius Aurelius Commodus Imp. 205. c. 207. b
Luctus feminarum apud Hebræos ob filiam Jephtæ. 66. a
Ludi Antiochiæ instituti. 154. a
Ludi gladiatorii sublati. 201. a. d
Lugduni. 28. b. 29. a
Lugdunum urbs Galliæ. 174. c
Lugdunum. 234. a
Lumina vespertina & nocturna invenit Cyrus P. P. 253. e
Lunæ statua a Vespasiano erecta. 198. a
Lupæ dictæ rusticæ mulieres. 91. d
Lusitani. 23. d. 28. d
Lybia, unde dicta. 90. a
Lybia filia Inachi. 34. c. 35. a
Lybies. 24. d. primi & secundi. 25. b
Lycia. 25. c
Lycii. 24. e
Lycus fluv. Constantinopolim influens. 206. b 254. e
Lychnuchi in templis Paganorum. 200. c
Lychnites. 23. d
Lydi. 24. d
Lydia. 25. c. 26. a
Lygdonia. 25. c
Lylanias Tetrarcha. 165. c. 167. b
Lystra. 29. e

M

Macarius Episcopus Hierosol. 228. b
Maccabæorum Libri, quando scripti. 140. d. e. quid contineant. 144. b
Sanctorum Maccabæorum ædes Constantinopoli. 312. d. e
Macedones. 27. b 29. d
Macedonia. 23. d
Macedonius Patr. Constantinopolitanus damnatus. 242. e.
Macedonius Episcopus Constantinopolitanus deponitur. 234. e
Macl. 25. b
Macores. 27. b
Macuaci. 23. a. 27. b
Madiam minor. 28. d
Madianitæ. 28. d
Madinæl. 26. a. e
Mæander. 29. a
Mæotæ, Mæotis. 23. d
Magdo. 74. a
Magi. 27. a
Magister Militum Præsentalis. 259. c. d. 260. b. c.
Magnaura, Constantinopoli. 269. c
Magnentius Imperator. 222. d. 223. d. 231. b 232. c. 233. a. d. 234.
Malachias Propheta. 104. e. 122. c
Malaleel. 18. c
S. Mamantis ædes Sacra. 258. c
Manahim Rex. 86. a. b
Manasses Rex. 94. b. 95. b. c
Manasses Pontifex. 139. e
Manes hæreticus. 201. a
Manichæi die Dominico jejunant. 15. a
Manichæi carnes rejiciunt. 190. a
Mapparius. 305. b
Marathon. 27. e
Marcianus fit Imp. 254. c. d. Venetæ factioni favet. 255. d. ejus mors. *ibid.*
Marcianopolis recepta. 252. e
Marcio Ponticus hæreticus. 204. e. 205. d. 208. b c. 210. d
Marcionitæ hæretici. 190. a. 204. d
Marcomali. 28. c
S. Marcus. 179. c. Alexandriæ Episcopus. 184. e
Marcus Antoninus Verus Imp. 205. c. ejus Epistola pro Christianis. 207. d
Marcus Cæsar Basilisci Imperat. filius. 259. c. d 260. b.
Mardochæi æras. 130. d
Mare Adriaticum. 23. d. Erythræum. 25. e
Mare æneum. 92. e
Maria Prophetissa. 12. a
S. Mariæ Virginis nativitas. 155. a
Mariamme, locus juxta Heliopolim. 220. d
Marina uxor Valentiniani M. 241. c

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Marina filia Arcadii Imp. 244. c. domum ædificat. d. naſcitur. 245. c. moritur. 253. a
Marodach. 93. c
Mariandeni. 23. c. 24. e
Marmarides. 24. c
Marmaris. 25. b
Mars. 31. c. d
Martis templum Romæ. 81. a
Martina uxor Heraclii. 310. e
Martyres plures ſub Domitiano. 200. c
Mathuſala. 18. e. 19. a
Mattanias Rex. 104. b. 105. b. 108. d. e
S. Matthæus Apoſtolus. 170. e. 187. a
Mauri, ex quo orti. 23. a. 28. b
Maurianus Comes. 261. c
Mauricius Imp. coronatur. 300. a capitur a Foca, & interficitur. 301. e
Mauritania. 29. b
Maxentius Imp. 222. b. c. e
Maximianus Jovius Cæſar. 220. a
Maximinus Cæſar. 223. c. e
Maximianus Herculius Imperator. 219. d. e. 221. d. in Galliis regnat. 222. a. moritur. 223. a. 224. c.
Maximinus Imp. 254. d
Maximus Imp. 255. c
Mazones. 25. e
Mazices. 23. a. 17. b
Medi. 23. c. d. 26. e. 27. c. 29. c
Media, unde dicta. 33. c
Meduſa. 32. c
Megiſta Inſula. 25. c
Melantias, urbs. 312. c.
Melchiſedec. 41. a. 42. a
Meletius Epiſcopus Antiochenus. 236. d
Melita Inſula. 25. c
Melitene. 29. e
Melito Sardium Epiſcopus. 206. d. 207. b. c
Memnon, lapis vocalis. 116. a
Memphis. 29. c
S. Menæ Martyrium. 320. a
Menandri mors. 138. a
Menas Præfectus vigilum. 258. c
Menelaus Pontifex. 143. d
Menephot, ſeu crocodilus. 125. e
Meninx Inſula. 25. c. 26. b
Menſes lunares Hebræorum. 14. Ægyptiorum inventorum. *ibid.* c
Menſes September & October nomen mutant ſub Domitiano. 199. d
Menſes Aſianorum. 216. b
Menſes Cappadocum. 295. d
Menſis novorum. 1. a. 2. 14.
Menſis primus Hebræorum. 14. b
Mercurius Pici filius. 34. c. dictus Faunus. 37. b
Mercurius Triſmegiſtus. 39. a
S. Mercurius Julianum Imp. interficit. 238. c
Merdius Rex. 116. b
Meroe. 29. b
Meronium, urbs. 307. c
Meropes dicti homines. 40. b
Meros. 34. a
Merrhi. 32. c. 32. b
Meſſalia. 23. d
Meſſana. 29. d
Meſtrem Rex Ægypti. 37. b
Michæas Propheta. 77. d. 84. b. d. 88. a. 92. c. 94. a. 119. a
Midaba. 29. c
Minos. 35. d
Miſſa, ſeu dimiſſio. 269. d
Mitylene. 28. a. 29. d. e
Mezaca. 29. e
Mogunciacum, urbs Galliæ. 214. d
Monaxius Præfectus Urbi. 246. b
Monoportum, Conſtantinopoli. 270. b
Montanus hæreticus. 210. b
Mopſucrenæ. 235. d
Mortalitas Conſtantinopoli ſub Juſtiniano. 267. d
Mortui nullus amicus. 261. d
Moſes Epiſcopus Antaradi. 247. a
Moſſinæti. 25. c
Moſſulani. 28. b
Moyſes. 51. 52. 53. &c. ejus elogium. 66. b. Sepulcrum. 126. c. Coſmographus dictus. 190. d
Moyſes dictus Pſomtomphacli ab Ægyptiis. 61. c
Mulvius pons, Romæ. 223. e
Mundus an ab æterno. 189. e. 190. a
Mundus Patricius. 270. c. d
Murus Theodoſiacus Conſtantinopoli. 312. c
Blachernarum. 315. d. 316. d
Muri Conſtantinopolit. 211. e. maritimi. 251. c
antiqui. 158. a
Murſa, urbs. 253. d
Murus Anaſtaſiacus. 263. c
Muſæum Antiochenum. 252. c
Muſonius Philoſophus. 192. e
Muſtus Seleucus. 234. a
Muza. 29. b
Mygdonia provincia. 239. d
Myra, urbs. 147. a
Myſi. 25. a
Myſia inferior. 29. e

N

NObathæ. 27. c
Nabuchodonoſor Rex. 98. a. 99. b. d. 100. 101. 106. a. b. 108. 118.
Nabuzardan. 109. a
Nachor. 39. c. d. 40. e
Nacolia. 240. d
Nadab Rex Iſrael. 76. a. b
Nahum Propheta. 83. e. 84. a. 85. b. 92. c. 96. c. 104. e. 105. b.
Naiſſus, urbs. 233. a
Narbonenſes. 28. b
Narciſſus, e Chriſti Diſcipulis. 171. c
Narſes. 270. c
Naſamones. 28. a
Naſſamones. 25. b
Nathan. 74. a. 68. e
Nauſthi. 27. c
Naxus. 27. e
Neapolis. 29. d
Nebdeni. 28. a
Nechao Nechepſo. 97. c. d
Nectenabus Rex Ægypti. 136. b
Neemias Hieroſolyma inſtaurat. 131. a
Nembrod. 30. b
Nemeſis. *ibid.*
Neocæſarea. 29. e
Neorium, Conſtantinopoli. 251. a
Nepotianus Imp. 231. b
Neptunus. 32. d
Nereus, e Chriſti Diſcipulis. 171. c
Nerea. 27. e
Nero Imp. 187. b. illius mors. *ibid.*
Nerva Imp. 201. a
Neſtorius damnatus in Synodo Epheſina. 250. e
Nicæa. 29. d
Nicææ varia ædificia condit Imp. Hadrianus. 203. c
Synodus Nicææ habita, 225. c. terræmotu ſubverſa. 234.
Nicanor, e Chriſti Diſcipulis. 179. d
Nicetas Patricius, Comes Excubitorum. 306. b
Nicetas Patricius ſacram ſpongiam Conſtantinopolim mittit. 306. e. 307. a
S. Nicolai ædes Conſtantinopoli. 316. b
Nicolaitæ Hæretici. 202. a
Nicolaus, e Chriſti Diſcipulis. 179. d
Nicomedes Rex Bithyniæ. 139. c
Nicomedia. 29. d
Nicomedia a Nicomede Aſtacus dicta. 139. c. terræ motibus pene everſa. 197. a. 203. e. varia in ea ædificia extructa ab Hadriano Imp. 203. c
Bithyniæ Metropolis. 226. b. terræ motu ſubverſa. 234. d
Nicopolis. 29. e
Nicopolis, Emmaus dicta. 214. a

Nicræ, urbs. 29. b
S. Nili Martyrium. 233. e
Nilus, qui & Geon. 29. a
Ninive a quo condita. 31. b
Ninus, urbs. 29. c
Ninus. 30. c. 31. b
Nisibis obsidetur a Persarum Rege. 229. b. 231. e. 232. e. Persis traditur a Joviano Imperatore. 239. b. d.
Nisyrus. 25. c
Noe. 18. c. 19. a. 21. a. b
Nomades. 216. c
Norici. 27. b
Novatus hæreticus. 217. a. b
Numa Pompilius Rex Romanorum. 94. b. Capitolium condit. *ibid.* d. congiarium largitur. *ibid.* moritur. 95. c
Numerianus Imp. 218. e. 219. b
Nummi cusi ab Heraclio Imp. 307. c
Nundinæ Hadrianæ. 203. a
Nuptias damnant Valentiniani. 208. c
Nymphas, e Christi Discipulis. 171. e
Nyssus mons. 28. e

O

Oasis magna. 99. d
Ochosias Rex Juda. 79. d. 80. d
Octagonum, Constantinopoli. 269. b
Octavius Augustus Imp. 130. a. Ægyptios vincit. *ibid.* illius tituli & nomina. *ibid.* b
Oded Propheta. 84. b. d
Odelliam Propheta. 92. b
Oenomaus Circensium repertor. 89. 90. a
Olde Propheta. 96. e
Olybrius Imp. 256. c
Olybrius minor. 256. c
Olympas, e Christi Discipulis. 171. c
Olympiadum initium. 84. b
Olympius Præfectus Prætorio, sub Heraclio. 307. d. 308. d
Onesimus, e Christi Discipulis. 171. e
Onesiphorus, e Christi Discipulis. 171. a
Onia, urbs. 143. e
Onias Pontifex. 136. c. 138. d. 142. e. 143. d e. 144. a. 151. a.
Oppidaneum. 29. b
Oreb. 64. e
Oriens fluv. 33. c
Orion. 30. b. 31. c
Orus Rex Ægypti. 38. b
Osee Propheta. 83. c. 84. b. d. 88. a. b. 94. a 118. b. c
Osiris Rex Ægypti. 38. b
Ostrus Comes Gothus. 257. d
Otho Imp. 196. e
Ozi. 65. c
Ozias Rex. 83. 84. c. d. 85. c
Oziel Propheta. 77. d. 80. b

P

Pæones. 25. a. 26. c. 27. b
Palatium, unde dictum. 88. c
Palatium Magnum Constantinopoli. 226. e
Palatium Antiochi. 302. e. Hormisdæ. 303. a Archangeli. 305. a
Palatium Flaccilianarum. 269. d. Placillianarum. 269. d. Lausi. 302. d
Palladium. 88. c. 227. a
Palmyra urbs. 74. a
Pamphyli. 24. d
Pamphylia. 25. c. 27. d
Panaretus, Liber Sapientiæ. 140. d
Panes civiles Antiochiæ instituti. 210. a. b
Panes civiles abrogati ab Heraclio. 309. e
Panes militares. 311. d
Panis Castrensis Alexandrinis præbitus. 221. a civilis Constantinopolitanis. 228. b
Panis penuria Constantinopoli. 256. a
Panium, urbs. 154. e
Pannonii. 25. a. 27. b
Paonia, seu Pannonia. 209. e
Pantheum Alexandriæ. 313. a
Paphlagones. 27. b
Papias Martyr. 206. c
Papyrius Cursor, Dictator. 137. b
Paralipomenon Liber. 133. e
Paratonion. 29. c
Parmenides Philosophus. 131. a
Parmenion, e Christi Discipulis. 179. d
Parnassus. 28. e
Parthenius mons. *ibid.*
Parthenope. 33. b
Parthi. 26. c
Pascha Judæorum typicum. 2. a. Pascha verum Christus. 4. e. Pascha XIV. Lunæ. 2. a. 169. e ante & post æquinoctium. 2. d. eodem die celebrari præceptum in Nicæna Synodo. 7. a. b. a Salomone celebratum. 87. b. ab Ezechia. 93. a. 97. a. in Ægypto quando celebratum. 61. b c. d. Paschata a Christo celebrata. 19. a. 170. c. d. 179. a. 183. c. 184. d. 220. d. e. Pascha primarium Festum Judæorum. 173. c. 181. d quando celebratum. 181. a. Pascha, transitus. 181. b. Pascha, Passio & Resurrectio Christi. 181. c. 182. d. 183. c. Pascha Christianorum, Festum Festorum. 182. e
Paschales tabulæ affixæ in Ecclesiis. 8. a
Paschalium. 295.
Patrabas, e Christi Discipulis. 171. c
Patricius, filius Asparis, interfectus. 257. d
Patricius illustris. 304. a
Patrophili Episcopi Scythopolitani reliquiæ. 236. a
Patzates Rex. 116. b
Paulinus Theodosii jun. familiaris. 248. b. 249. b interficitur. 252. b
S. Paulus Apostolus. 185. a. d. e. 186. ejus elogium 188.
Paulus filius Mauricii Imp. 301. d
Pax Ecclesiis reddita. 235. d
Pelagius Patricius. 261. d
S. Pelei Martyrium. 223. c
Peloponnesus. 23. e
Penxateuchon. 123. e
Pentecoste. 178. e. 179. b
Perinthus. 28. a
Perinthus, seu Heraclea. 221. b
Persæ. 26. d
Persabina, urbs. 155. b
Persæ victi a Constantio. 220. b
Persarum regnum deletum, 236. d
Perseus. 32. b. c. d. 33. 34. a
Persicæ arbores, 33 b
Persis, nomen fortunæ. 33. a
Persis, Christi Discipula. 180. a
Persecutio Christianorum sub Domitiano. 200. c.
Persecutio Christianorum sub Trajano. 201. c. d. sub Antonino. 206. a. b. c. sub Severo. 212. d 213. a. sub Decio. 215. c. sub Diocletiano. 220. 221.
Pertinax Imp. 211. b.
Petrorum anni. 202. b.
Petrus Alexandriæ Episcopus. 2.
Petri Alexandriæ Episcopi Martyrium. 220 e.
S. Petrus primus Antiochiæ & Romæ Episcopus. 179. e. 184. d
Petrus Magister militum sub Justiniano. 267. b
Petrus filius Mauricii Imp. 301. d
Petrus Curopalata Mauricii Imp. frater. 302. a
Phaceias Rex. 86. c
Phæacus, Persa. 319. d
Phæaura uxor Saturni. 30. d
Phaeton dictus Sol. 38. d
Pharao Nachor. 39. c. Necbao. 97. c. d
Pharus Insula. 138. d. 253. d
Phasec. 181. c
Phedalia. 211. d

Phe-

Philippus Archon Athenienſis. 116. a.
Pherecidas hiſtoricus. 131. a.
Pherecides. 115. d.
Phidalia. 212. b.
Philaretus Cubicularius. 306. a.
Phlegon, e Chriſti Diſcipulis. 171. c.
Philemon, e Chriſti Diſcipulis. 172. b.
Philiſtæi. 66. c.
Philippicus Comes Excubitorum. 302. d.
Pilippopolis 29. d.
Philippus, e Chriſti Diſcipulis. 179. d.
Philippus Apoſtolus. 183. e.
Philippus Junior Imp. 225. c. Gordianum interficit. *ibid.* Chriſtianus, *ibid.* moritur. *ibid.*
Philippus Junior Imp. 198. c.
Philo Judæus. 184. e.
Philologus, e Chriſti Diſcipulis. 171. c.
Philoxenus Conſul. 264. c.
Phiſon fluv. 29. a.
Phocea. 28. a.
Phœbe, Chriſti Diſcipula. 180. a.
Phœnices. 26. a. 27. a.
Phua Rex Aſſyriorum. 86. b.
Phryges. 24. d.
Phrygia. 25. c. 27. b.
Phrygia ſalutaris. 220. a.
Picus, qui & Jupiter. 30. c. 31. a. e. ejus ſepulcrum. 36. d.
Pilatus ſit procurator Judææ. 167. c.
Pindarus. 129. e.
S. Pionius Martyr. 216. b.
Piſtrina Palatii Conſtantinopol. 271. e.
Placidia filia Valentiniani junioris. 251. b. 255. c. Olybrii uxor. 23 b. c.
Placidiæ domus. 243. c.
Placillianarum Palatium. 269. d.
Plagæ x. Ægyptiorum. 58. a. b. etc.
Plato Præfectus urbi. 134. c. 136. b. 262. d.
Plautianus Coſ. interficitur. 212. e.
Plutarchus Philoſophus. 193. e.
Pœnitentiam abrogat Novatus. 217. a. b. c.
Pogonias, cometa. 264. e.
S. Polycarpus, & ejus Martyrium 205. d. 206. a. b.
Pompejopolis. 29. e.
Pompejus Hieroſolyma expugnat. 148. a. b. Imperator appellatus, Theatrum Romæ ædificat. *ibid.* gener Julii Cæſaris. 149. d.
Pompejus Hyppatii frater occiſus. 270. b.
Pomum Phrygium inſolitæ magnitudinis. 252. a. divortii cauſa inter Theodoſium Jun. & Eudociam Auguſtam. *ibid.* b.
Pons ad Conſtantinopolim extructus a Juſtiniano. 267. b.
Pons S. Callinici. 314. a.
Pontifices Hebræorum, & eorum catalogus. 175. c. 150. c. 166. c.
Pontius, unde Pilatus dictus. 175. c. Illius mors. 184. a. d.
Porta S. Æmiliani Conſtantinopoli. 211. e.
Porta Decimi, Conſtantinopoli. 242. d.
Porta aurea Conſtantinopoli 305. c. 310. b. Polyandrii. 313. c. d. Quinti. *ibid.*
Portæ æreæ, Conſtantinopoli. 270. d. Porta mortua. *ibid.*
Porticus variæ Conſtantinopoli. 227. b. 245. a. 268. d. 269. b. 301. c. 262. d. Domnini. 246. b. Troadenſes. 294. b. Nova. 258. c.
Portus Juliani. 304. e.
Pothinus Lugdunenſis Epiſcopus. 209. b.
Prædicationis Evangelii feſtum. 179. b.
Præneſtum, urbs. 331. e.
Præſanctificata dona. 307. b. c.
Prætorium Præfecti urbis. 268. e. 302. c.
Prandiara, Conſtantinopoli. 245. a.
Praſina factio. 90. c.
Praſini a muneribus publicis interdicti a Marciano. 251. d.
Priene. 24. a.
Priſca, Chriſti Diſcipula. 180. a.
Priſcilla & Maximilla, hæreticæ. 216. b. c.
Priſcus Comes Excubitorum in clericum atrocius. 306. b.
S. Probi ædes ſacra, Cæſareæ. 260. d.
Probi ædes, Conſtantinopoli. 268. d.
Probus Imp. 218. d. interficitur. *ibid.* e.
Probus dictus Imperator. 268. d.
Proceres Romani quando dicti. 133. a.
Prochorus, e Chriſti Diſcipulis. 179. d.
Proclus Aſiæ Proconſul. 216. b.
Proclus Ex-Præfecto capite plectitur. 244. a.
Proclus ſomniorum conjector. 263. c.
Procopius tyrannus. 240. d.
Prometheus. 63. c.
Promoti ſuburbanum 310. c.
Prophetæ magni 17. 123. a.
Prophetiæ quomodo ſcriptæ. 123. a. d.
Protei Inſula. 138. d. 153. d.
Pruſias, urbs. 233. b.
Pſalmi a quo compoſiti. 69. b. c. 70. 123. b.
Pſammeticus. 97. c.
Pſeudoprophetæ. 77. d.
Pſomtomfacti dictus Moſes. 61. c.
Pſychriſtus Archiater. 257. a.
Ptolemais. 29. b.
Ptolemæus Rex Ægypti. 116. a. Ptolemæi alii Reges Ægypti, Ptolemæus Alexander, 146. d. 147. a. Dionyſus. 147. b. 148. d. 149. a. Epiphanes. 141. e. Evergetes. 140. a. 141. a. 144. c. Lagi filius. 137. b. Philadelphus. 138. c. Philopator. 141. a. Philometor 143. a. Phyſcon. 145. c. Pothinus. 147. a. Soter. 138. c.
Publius Imp. 214. e.
Pudens, e Chriſti Diſcipulis. 172. a.
Pulcheria Arcadii Imp. F. 244. b. naſcitur. *ibid.* e. Auguſta renuntiatur. 246. d. 247. 248. Marciano nubit. 254. d.
Pulpita Circi. 270. b.
Purpuræ inventio. 36. a.
Puſæus Conſul. 257. b.
Puteus juramenti. 45. d.
Pylæ. 258.
Pyramus, mons. 29. a.
Pyrodes, dictus Mars. 38. d.
Pythagoras Philoſophus. 115. a.

Q

SAnctorum Quadraginta Martyrum ædes Conſtantinopoli. 254. e.
Quadri. 28. c.
Quadriporticus Conſtantinopoli. 212. a.
Quartus, e Chriſti Diſcipulis. 172. d.
Quercus Mambre. 43. a.
Quinquennalia Theodoſii Jun. 246. a. d.
Quintilis menſis Julius dictus. 150. b.

R

RAaſſon Rex Aſſyriorum. 86. d. 87. e.
Ravenna. 29. e.
Ravennam concedit Theodoricus Rex Italiæ, & ibi moritur. 261. b.
Regia Conſtantinopoli. 227. b. 269. b.
Regiones urbis Conſtantinopol. VIII. incenſæ. 256. d.
Regnandi ars inventa. 30. b. c.
Regni Juda exitus. 109. d.
Regni Judæorum ſucceſſio deleta. 147. e.
Regnorum libri. 123. d.
Remus & Romulus naſcuntur. 91. d. in ſilvis projecti, & a lupa educati. 91. d. Remi ſtatua aurea. 88. e. 89. a.
Repromiſſionis anni. 42. 43. &c.
Reſurrectio mortuorum ex liberorum ſucceſſione. 168. e
Rharna, Perſa. 319. c
Rhagau. 39. d

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Rhagoel. 32. b.
Rhasia, regio. 238. c.
Rhea. 30. c.
Rheæ simulachrum Romam adductum. 241. c.
Rhegium, urbs. 269. a.
Rhenus fluv. 29. b.
Rhinocorari. 24. a. 25. d.
Rhodani Præpositi Palatii interitus. 241. a b. c.
Rhodanus fluv. 29. b.
Rhodus. 27. c. terræ motu labefactata. 240. c.
Rhodi Colossus. *Vide.* Colossus.
Rhis fluv. 29. a.
Roma. 29 d.
Roma condita. 28. c. d.
Romani ex quo orti. 23. b. c.
Romani unde dicti. 28. c.
Romanus Scholasticus. 303. a.
Romulus fratrem interficit. 28. d. illius mors 94. b.
Ruben. 48. b.
Rufini Præpositi Palatii interitus. 244. c.
Rufini Præfecti Prætorio interitus. *Ibid.*
Rufinus Quæstor sub Justiniano. 268. c.
Rufus, e Christi Discipulis. 171. c.
Russata factio. 90. d.
Ruth liber. 123. c.

S

Sabaet. 115. b.
Sabbatum, quivis dies feriatus. 269. c. secundoprimum. *Ibid.* d.
Sabec. 43. b.
Sabinarum raptus. 91. b. c.
Sadoc. 74. a.
Saduc Pontifex. 80. a.
Sæi. 28. a.
Saen Persarum Dux. 308. c.
Sagarius fluv. 29. a.
Salatiæi. 26. a. c.
Salem. 41 d.
Salina. 148. b.
Salii. 28. d.
Sallustius nascitur. 24 b. c. moritur. 151. c.
Sallustius Præfectus Prætorio. 240. a. b. 241. b.
Salmanazar Rex Assyriorum. 87. a.
Salona. 29. c.
Samæas. 74. a. c. 75. d. e. 93. c.
Samaria, urbs. 141. d. 154. c.
Samaritæ in speciem Christiani. 267. c.
Samaritarum & Judæorum de Sacris dissidium 144. d.
Samaritarum rebellio. 260. d. sub Justiniano. 267. d. e.
Samosata. 29. c.
Samosatensium anni. 198. c.
Samothraca. 29. d.
Sampson Judex. 66. c. d. e. 67. a.
Samuel Propheta. 67. c. 68.
Samuelis Prophetæ reliquiæ Constantinopolim translatæ. 246. a.
Samus. 28. a
Sapor Persarum Rex Nisibem obsidet. 231. c. 232. a b. c.
Saraceni. 27. a. 42. b.
Saræas Pontifex. 191. b.
Sarapion Episcopus Antiochenus. 263. d.
Sarazar. 116. b.
Sarbaras, Persarum Dux. 307. a. Constantinopolim obsidet. 312. b. c.
Sardanapalus. 33. b.
Sardania. 25. c.
Sardis. 29. d.
Sarinæi. 28. b.
Sarmatæ. 23. c. 25. a. 26. a. 27. b
Sarra. 43. b. 44. 46. d.
Satala. 29. c.
Saturnus. 30. b. 31. a.
Sauromatæ. 23. c.
Saul Rex. 58. a. b.
Scala Chalcedonensis, Constantinop. 246. a. 247. a.
Scamander fluv. 29. a.
Scamma Circi. 227. c.
Scevophilacium. 269. b.
Schola Palatina VI. & VII. 213. b. d.
Scholarii. 215. b. d.
Scipio Africanus. 135. c.
Sclavi. 323. c. d. e.
Scythismus. 20. d. 40. b.
Scythæ. 26. b. 27. a. 28. d.
Scythæ Ægyptii. 38. e.
Scythopolis. 29. c.
Sebaste, urbs. 145. d. 154. c.
Sedecias Pseudopropheta. 77. d. e.
Sedecias Rex. 104. b. d. e. 109. d.
Seditio sub Justiniano Nica dicta. a p. 268. ad p. 271.
Seleucienſium anni. 146. b.
Seleucus Nicator Antiochiæ conditor. 34. d.
Seleucus Callinicus Rex. 140. b. 142. c. d.
Selinuns, urbs. 202. d.
Sellum Pontifex. 96. a. e.
Selum Rex. 86. c.
Semegar. 64. a.
Semeronius. 31. a.
Semiramis Regina. 30. c.
Senatus ædes Constantinopoli. 227. b. 245. d. 268. d.
Sennacherim Rex Assyriorum. 93. b. c.
Sephora. 52. c.
Sepulcrum Dominicum incensum a Persis. 300. d.
Seraphini templi Hierosolymitani Antiochiam translati. 197. e. 198. a.
Serapion Episcopus Antiochiæ. 210. c.
Sergius Patriarcha Constantinopolitanus. 304. c. Heraclium coronat. 305. b. 312. a. d.
Serpens cultus ut Deus. 20. c.
Seruch. 39. d.
Sesostris Rex. 38. d. e. 39.
Sestus. 29. d.
Seth. 28. b id est fundamentum. 166. d. Seth ad altare, proverb. 75. e.
Severianum Byzantii. 212. a.
Severi Imp. mors. 213. c.
Severus fit Imp. a Galerio Maximiano. 210. b. c.
Severus hæreticus, a quo Severiani dicti. 208. c.
Siarsura urbs. 318. c.
Sibyllarum nomina. 87 c. d.
Sicani. 28. b
Sicilia vastata a Genserico. 251. c.
Sidonii. 23. b.
Signum Christi supra Capitolium Constantinopolit. 246. b.
Silas, e Christi Discipulis. 179. c.
Silentiarius, dignitas. 261. d. 262. a.
Siloam, id est, missus. 124. d. fons. 92. c. 95. a.
Silpius mons. 33. c. 34. d.
Silvani Emeseni Episcopi Martyrium. 223. c.
Silvani Gazæ Episcopi Martyrium. 223. c.
Silvanus, e Christi discipulis 179. d.
Silvanus Comes & Decurio Nisibenus. 239. d.
Silvia a Marte compressa. 91. d.
Simeon filius Jacob. 48. c.
Simois, fluv. 29. a.
Simon Cananita. 201. d.
Simon Magus. 264. d.
Simon Pontifex. 138. a. d. 146. b. 150. e. 152. a.
Simon Templo præpositus. 142. c.
Simon filius S. Josephi. 163. c.
Simon, vel Simeon Hierosolymitanus Episcopus. 197. a.
Simon Cleopa. 202. a.
Simonides. 124. c.
Sinetus Castrensis. 306. a.
Sinope. 29. c.
Smyrna. 29. d.
Sipylus mons. 33. c. 34. d.

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Sirach, ſcriptor libri Sapientiæ. 140. d
Siroes Perſarum Rex. 317. c. 318. 319. ejus Epiſtola ad Heraclium Imp. 320.
Sirmium. 231. b. 242. b
Siara. 64. c
Smyrna terræ motu concuſſa. 209. d
Smyrna, urbs. 216. b
Socrates naſcitur. 130. b. moritur. 133. a
Sogdianus Rex Perſarum. 133. c
Soine. 29. b
Sol, Rex Ægypti. 37. d. e
Solis Statua, Conſtantinopoli. 212. a
Solomon. 73. 74. ejus liber de remediis. 92. d
libri alii. 223. e
Sophiana. 305. d
Suphocles. 130. a. ejus mors. 133. d
Sophonias Propheta. 96. a. c. 122. c. d
Sor, ſeu Tyrus, urbs. 109. c
Soſibius Antiochenus. 153. e
Soſipater, e Chriſti Diſcipulis. 171. d
Soſtheines, e Chriſti Diſcipulis. 171. b
Sperchius fluv. 29. a
Spongia ſacra Conſtantinopolim allata. 306. e
Sphoracii tractus. 269. b
Statua Conſtantini M. Romæ, & ejus Inſcriptio. 224. b
Statua pectoralis Arcadii & Pulcheriæ. 246. d
Statua Arcadii, Conſtantinopoli. 250. a. Theodoſii M. 249. a. Theodoſii Jun. 247. b
Status hominis duplex. 187. c. 188. b. 189. 190. 191. 192.
Stephanus, e Chriſti Diſcipulis. 171. d
S. Stephani mors & elogium. 185. b. c
S. Stephani ædes Conſtantinopoli. 306. a
Stilbon, dictus Mercurius. 38. d
Strategium, Conſtantinopoli. 212. c
Studii ædes, Conſtantinopoli. 256. a
Studii ædes S. Joannis Bapt. 316. d
Supplicia damnatorum, quæ. 191. d. e
Surena Perſarum Regis Senator. 239. a b
Suſa. 29. c
Suſacim Rex Ægypti. 74. c. 75. d
Suſiana. 29. c
Sycæ, Regio Conſtantinopoli. 244. a
Sycæ, inſtauratæ a Juſtiniano. 267. b. 312. c
S. Symeonis Stylitæ mors & reliquiæ. 256. a
Symmachi Conſulis ædes. 269. b
Symmachus ſacræ Scripturæ Interpres. 211. d. e
Synagoga Samaritarum. 260. e
Syneſius Comes Largitionum. 246. c
Synodus Nicæna coacta a Conſtantino M. 6. e
Synodus Nicæna. 225. a. Conſtantinopolitana. 242. e. Epheſina. 250. a. altera Epheſina. 253. b. Calchedonenſis. 255. a
Synodus Conſtantinopolitana ſub Juſtiniano. 274. d.
Syri. 27. a
Syria Judææ. 29. c
Syromacedonum annus. 137. d
Syrus, a quo Syria dicta. 35. b. 36. a

T

TAbarini, 23. c
Tajani. 28. c
Taramantes. 23. b
Tarquinius Priſcus Rex Romanorum. 104. b
Tarſus, unde dicta. 35. b
Tarſus urbs. 235. d
Tatiani hæretici ſcripta. 208. b. c. e
Tauchiſta. 29. b
Taunium. 29. e
Taurianna. 23. d. 25. c
Tauri. 23. c
Taurus Rex Cretæ. 35. c. d. 38.
Tautamæi. 25. b
Templa Paganorum deſtructa. 225. e
Templum Hieroſolymitanum. 73. d. ejus inſtauratio. 116. c. e
Templum abſque ligno. 239. c
Templum, Neſtorio quid? 290. c
Tenedus. 30. a
Teos. 28. a
Terebinthus, urbs. 203. a
Teridon. 29. c
Terræ motus ſub Conſtantio. 234. d. ſub Theodoſio Jun. 247. c. 250. b. 252. c. 254. b. ſub Zenone. 261. c. ſub Juſtiniano. 271. e
Tetranymphum. 203. a
Tetrapylum æneum Conſtantinopoli. 254. b
Tetrarchæ creati ab Archelao Rege Judæorum, ejus fratres, Herodes Antipas, Lyſanias, & Philippus. 165.
Thalaſſius, vir nequam. 237. c. d
Thales Mileſius. 93. a
Thales Philoſophus. 115. b
Thamnor. 74. a
Thamiz, idem cum Adonide. 105. a
Tharæ. 39. d. 42. a
Thaſus. 27. e
Theatrum Pompeii Romæ. 148. c
Theatrum Marcelli. 154. d
Theatrum Daphnes. 192. a
Thebæ. 23. b
Thebais. 25. b
Themiſtoclis mors. 130. c
Theocritus ſub Juſtino Imperatore. 264. b
Theoctiſta filia Mauricii. 302. c. d
Theodora uxor Juſtiniani Imp. 286. c
Theodora Maximiani Herculii privigna. 221. e
Theodora, ſoror Conſtantini M. 222. d
Theodoretus damnatus in Synodo Epheſina. 253. b.
Theodoricus Rex Italiæ, ejus juſtitia. 262. a. Ravennam concedit. *ibid.* b
S. Theodori ædes, Conſtantinopoli. 269. b
Theodorus Mopſueſtenus. 287. 288. 294. 295.
Theodorus Præfectus urbi ſub Mauricio. 303. a
Theodorus Patricius. 314. b
Theodorus Syncellus. *ibid.*
Theodorus Commerciarius. 314. b
Theodoſianæ, balneum Conſtantinopoli. 250. c
Theodoſius Magnus Imperator. 242. b. Arianos pellit, & Paganorum delubra diruit. *ibid.* c. Romam venit. 243. e. Caput ſancti Joannis Baptiſtæ reperit. *ibid.* ejus ſtatuæ dedicatio. 244. a. moritur. *ibid.* b. ejus corpus Conſtantinopolim affertur. *ibid.* c
Theodoſius Jun. Imp. 244. c. naſcitur. 245. c. levatur Auguſtus. *ibid.* ejus ſtatua aurea. 247. b. Conſtantinopolim ingreditur. *ibid.* c. ejus nuptiæ. 249. c. Conſtantinopolim ex Aſia redit. 251. c. moritur. 254. c
Theodoſius filius Mauricii Imp. coronatur. 300. d. ejus nuptiæ. 301. c. occiditur. 302. a
Theodoſius Subadjuva Magiſtri. 303. a
Theodotio. 210. d
Theodotus hæreticus. 310. c
Theodotus Drungarius. 328. c
Theognis Poeta. 115. d
Theophanes vir nefarius. 304. d
Theopolis dicta Antiochia. 270. c
Theotechnus Presbyter Antiochenus. 237. a
Thermæ Commodianæ dedicatæ. 160.
Thermæ Conſtantinianæ, Conſtantinopoli. 231. a
Thermantiæ Honorii Imp. uxoris obitus. 246. e
Thesbis, urbs. 129. b
Theſſalonica, Illyrici urbs. 272. b
Thilath Phalſar Rex Aſſyriorum. 88. a
Thiramus Rex Tyri. 73. e
Thola. 65. c
S. Thomæ ædes ſacra, Conſtantinopoli. 255. c. 258. a.
Thomas a Secretis ſub Imp. Juſtiniano. 270. a. 271. c.
Thomas Patr. Conſtantinopol. 303. d. moritur. 304. c
Thracia Scythica. 237. c
Thraces. 23. c

INDEX AD CHRONICON PASCHALE.

Thraucun, locus. 231. c
Thuberis fluv. 19. b
Thurras. 31. c
Thuscene. 23. d
S. Thyrsi sedes, Constantinopoli. 254. e
Tiberii Imp. in Britannos & Armenios expeditio. 155. c. 165. e. ejus mors. 184. b
Tiberis fluv. 29. b
Tiberius Constantinus Imp. 299. d. e. ejus mors. 300. b.
Tigsitani. 28. b
S. Timothei reliquiæ. 234. b
Timotheus, e Christi Discipulis. 179. d
Timotheus Cæsareæ Episcopus. 280. d
Tirannii. 27. b
Titus, e Christi Discipulis. 179. d
Titus Judæos domat. 197. c. fit Imperator. 199. a. moritur. ibid. b
Tomiris regina. 115. e
Torques aureus Imperatorum. 269. e. 271. c
Trabs, cometes. 258. a
Trajanus Imp. Christianos persequitur. 200. a. tributa remittit. 202. b. moritur. ibid.
Tribunal Circi. 216. e. 217. e
Tributorum remissio a Trajano facta. 202. b
Tribunal Hebdomi. 243. a. 255. c. 262. c. 263. c
Tricameratum, ædis publicæ species. 203. a
Trilithum. 242. c
Triconchum, Constantinopoli. 253. a
Trinitatem agnoscit Trismegistus. 39. a
Triphosa Christi Discipula. 280. a
Triptolemus. 34. d
Trisagium. 305. d
Triumviri. 252. a b
Troadensis Porticus. 254. b. Murus. ibid. e
Troas. 25. c. 29. d
Troglodituæ. 27. d
Triphœna Christi Discipula. 280. a
Trophimus, e Christi Discipulis. 172. a
Tryphon dictus Ptolemæus Evergetes Rex Ægypti. 140. a
Tryphon Præfectus Prætorio sub Justiniano. 268. c
Tuba, cometes. 257. e
Tullus Hostilius Rex Romanorum. 95. c. d. illius mors. 97. a
Turres castellatæ. 313. d. 315. e
Turris Stratonis. 155. b
Tyana urbs. 293. b
Tychicus, e Christi Discipulis. 172. a
Tyrannio Tyri Episcopus, Martyr. 223. c
Tyrennli. 23. c
Tyrinli. 28. b
Tyrus a quo condita. 85. b. 65. a
Tzangæ. 265. a
Tzathius Lazorum Rex. 264. d. 265. a
Tzikhas Spatharius. 303. a

V

VAfres Rex Ægypti. 73. b. 210. a
Valens Imp. 240. b
Valentia. 88. c
Valentinianus Jun. Imp. 241. c. levatur Imperator. 241. b
Valentinianus M. fit Imperator 239. e. 240. a. ejus justitia & severitas. 241. a. b. c. moritur. 242. a
Valentinianus III. Augustus dictus. 250. d. Constantinopolim venit. 251. b. Eudoxiam in uxorem accipit. ibid. ejus mors. 255. c
Valentinus hæreticus. 208. c
Valeria filia Diocletiani. 221. e
Valeriana uxor Tzathii Lazorum Regis. 265. b
Valerianus Imp. 216. e ejus mors. 218. a
Valerianus frater Eudociæ Aug. 248. c. 249. d
Varanes Consul. 246. c
Varduli. 28. b
Vascones. ibid.
Vectigalia a Dario inventa. 117. a
Velici. 28. b
Velriones. 23. b
Venationis inventor Nembrod. 30. b
Veneta factio. 90. c. d. huic favet Marcianus Imperator. 255. d
Venetia. 90. c
Venetus color. 90. c
Venus pro mœchia. 38. b
Vergitio, Castellum. 241. a
Verina, uxor Leonis M. 259.
Vespasianus Neroni succedit. 133. a. eligitur Imp. 196. e. Judæorum regnum delet. 197. b. Romam venit. ibid. ejus statuæ in Daphne. 198. a. Davidis genus delet. ibid. d. illius mors. 199.
Vestales defossæ ob stuprum. 91. d. 199. e
Vestis alba Hypatii Patricii. 220. c
Vetranio Imp. 233.
Vexillum erectum in turribus in signum dominii. 239. c.
Vexillum Venetum combustum. 305. c
Vicomagistri Hierosolymis instituti ab Hadriano. 203. b
Vicennalia Constantini M. 225. d. Constantii. 234. c.
Vineas in urbibus plantari vetat Domitianus. 200. a
Victoriæ de Persis nuntius. 250. a
Vigiliæ nocturnæ Romæ. 214. a
Virgilius nascitur. 148. a
Virgo puerpera culta ab Ægyptiis. 126. a
Vitalis hæreticus, a quo Vitaliani dicti hæretici. 236. c.
Vitellius Imp. 196. e
Volagesus Nisibenus Episcopus. 232. e
Vocales, qui dicti. 69. c. e
Urbanus, e Christi Discipulis. 171. b
Urias Pontifex. 84. d. 88. a. 92. d
Urias Propheta. 98. b
Ursus Præfectus Urbi. 247. a. c
Vulcanus. 37. b. c

X

XEnodochium Sampsonis, Constantinopoli. 269. a
Xenophanes Philosophus. 115. a
Xenophon. 134
Xerolophus, Constantinopoli. 250. a
Xerxes Rex Persarum. 129. d. Athenas expugnat. 133. c
Xylocereetæ. 245. d
Xylociscus, Constantinopoli. 258. b

Z

ZAba Magnum & Parvum. 312. a
Zabulon. 49. c
Zacharias Rex Judæorum. 86. c
Zacharias Propheta. 103. b. 114. c. 122. a. b
Zacharias filius Jodae. 91. c. 129. c
Zachariæ patris S. Joannis Bapt. reliquiæ Constantinopolim translatæ. 247. a
Zacharias Patr. Hierosol. 304. b. captivus a Persis abducitur. 306. e
Zacynthus. 86. c
Zambri Rex. 77. c
Zames. 31. b
Zara. 318. d
Zarath Æthiops. 76. e
Zeb. 64. e
Zeno Magister militum 258. d. fit Imperator, ibid. in Isauriam fugit. 259. a. Constantinopolim redit & Palatium occupat. ibid. d. moritur. 262. a
Zenobii Presbyteri Martyrium. 235. a
Zeuxippus, Constantinopoli. 212. a. 217. b. d. 257. a. b. c.
Zilgbi Hunnorum Rex. 265. d. 268. a
Zoroastres. 31. b
Zorobabel. 114. d. 116. c. 117. a b

INDEX
VERBORUM MIXOBARBARORUM
CHRONICI PASCHALIS,

quæ enucleantur in Glossario mediæ & infimæ Græcitatis nuper edito.

A.

Ἀγγιστικόν. 246. a 247. c 262. c
Ἀγαπάζειν. 255. c. 256. c
Ἀγεμονία. 90. e
Ἀδελφότητας. 248. e
Ἀδελφός. 265. c. 320. a
Ἀδίστακτος. 318. c
Ἀδιστάκτως. 236. e
Ἀεὶ. 259. e
Ἀετὸς. 268. a
Ἀηδονίδιον. 265. a
Ἄλογον. 236. a. 312. c. 319. c
Ἀμερτία. 268. a
Ἀμβὼν. 254. c 312. c. 316. c
Ἀμφιδρομον. 235. c
Ἀμφιδρόμους. 203. b
Ἀναβάθμια. 203. a
Ἀναβάθρα. 246. b
Ἀνάκτορον. 317. e
Ἀνεκφώνητος. 303. e
Ἀνεφάλαις. 299. a
Ἀνηφορά. 307. c
Ἀνὴρ. 262. e
Ἀντλήσω. 233. b
Ἀντίστρατος. 269. a
Ἀντιτραπέζιος. 303. a
Ἀντιτυπεῖν. 314. c. 315. a. c. 316. c
Ἀπὸ. 20. b
Ἀξιωματικὸς. 248. d. 260. d
Ἀπαρτιδίων. 318. c
Ἀπλωμα. 314. b
Ἀπλικδίων. 238. b. 253. c
Ἄπλαστον. 317. c. 318. b. 319. c. d
Ἀπολυτίκιον. 237. a
Ἀποκρισιαρίων. 264. b
Ἀπόκρισις. 253. c. 270. a. 307. d. 316. e
Ἀποστολικόν. 267. b
Ἀποστόλους. 269. c
Ἀποστολίου. 255. c
Ἀποστολικῶν. 264. c
Ἀποσώζειν. 308. e
Ἀργολικὸν. 226. a
Ἀρδμὸς. 213. a. 237. c
Ἀρκα. 302. d
Ἁρμα. 262. c
Ἁρματηλατῶν. 313. a
Ἀρραβῶνα. 216. c
Ἀρτοπωλεῖται. 302. a
Ἀρχιδιάκονος. 241. a
Ἄρχων. 241. a. 257. a
Ἀσκρίτης. 270. a. 318. b
Ἄστρα. 249. b. 265. a. 269. d
Ἀστροφόρια. 305. c
Ἀσπάζομαι. 94. e
Ἀσφαλίζειν. 269. e. 270. b
Ἀταξία. 235. c. 255. d. 262. c
Αὐγάστα. 244. d. 250. b
Αὐγούστα - ῥαφίς. —
Αὐθεντίδιον. 267. d. 274. a
Ἀφαμιώτων. 246. d. 247. b. 250. a

B.

Βαΐον. 241. c
Βάλλειν. 270. d
Βάλλω. 305. c
Βαρβαρικὸν. 213. c
Βασίλικα. 123. d
Βασιλικὸν. 38. c. 80. b. 136. b. 265. c
Βίλλα. 249. b
Βιστάτης. 90. c. 255. d
Βορίδες. 259. a
Βῦλλα. 259. e
Βίγλαι. 268. a. 270. c
Βιγλατόριον. 225. d
Βίδιξ. 270. e
Βιοθάνατος. 271. b
Βιστίκτος. 309. b
Βοηθὸς. 69. c. e
Βόρδωνα. 91. c
Βορίχελλον. 247. a
Βοττίου. 220. c
Βραχίολον. 313. c
Βρομάλια. 91. c. 92. a. b
Βυτάται. 91. a

Γ.

Γάδαρος. 269. e
Γενεαλογία. 20. c
Γενίδλια. 189. c
Γέφυρα. 312. d
Γεωπόνος. 269. a
Γράμμα. 307. c
Γυμνάσιον. 213. a. 241. c

Δ.

Δαμιοπράσιον. 305. b
Δίαιτα. 242. a. 248. a. &c.
Δίχαλα. 265. a. 267. d
Δημαρχία. 314. e
Δῆμος. 262. c. 268. c
Δημόσιον. 227. d. 231. a. 244. d. 251. a. d. 262. d. 267. c.
Δημόται. 269. a. 271. a 310. a
Διαγράφειν. 227. d
Διαγραφαί. 309. c
Διάδιχοι. 149. c. 254. a. 259. c. 267. b. 268. c. 301. a.
Διάδοχος. 311. a
Διακονία. 268. d
Διακόσια. 318. b. c
Διάστασις. 318. c
Διάλεκτος. 69. c
Διάπυρα. 36. b
Διαχωρίς. 302. c
Διάδημα. 259. c. 305. a
Διατέταρ. 235. c. 249. d. e
Διατίμιον. 311. a
Δικὴ. 259. c
Δικαίτωσις. 238. b. 264. b
Δίκη. 257. b. 260. d
Διορθώσεις. 318. c
Διπλοκίονλον. 44. b
Δίφρος. 307. b

E.

Ἐγκαίνια. 228. b. 235. b
Ἐθνικίζειν. 241. c. 250. c. 251. a
Ἐκκρητικὸν. 208. b

INDEX VERBORUM MIXOBARBARORUM.

Εἶδη. *passim.*
Εἰκοσαετηρίς. 660. 3. 662. b. 82. a
Εἰρηναρχίς. 206. b
Εἰς. 256. d. 257. d
Ἔκδοσις. 274. a
Ἐκλογεῖα. *passim.*
Ἐκτετραίητε. 268. d
Ἐκφορικὴ. 257. c
Ἐλαῖαι. 233. c. 256. e
Ἐμβολος. *passim* a
Ἐνίγχαι. 261. a
Ἐνδρονίζειν. 234. e
Ἐξάγραμμος. 307. c
Ἔξαρχος. 307. c. 308. c
Ἐξάρτης. 244. c. 253. d
Ἐξαβίτης. 261. d. 262. c. 264. a. 270. d. 304. e
Ἐξωκοδίνη. 252. a
Ἐξωδίτης. 267. b
Ἐξτήλιος. 253. c
Ἐξωκρίτης. 243. c. 261. b
Οἱ Ἔξωθεν. 20. b. 277. c
Ἐπαίρειν. 243. a. b. 254. d. 220. c
Ἐπάνω. 261. c. 269. b
Ἐπάνω τῆς χειροτονίας. 303. d
Ἔπαρχος Πραιτωρίου. *passim.*
Ἐπινίμησις. 266. d. e. 267. d. 298. a. 303. d. 305. d. 309. c
Ἐπιτίκια. 247. c
Ἐπιτοιῆται. 319. a. c
Ἐπίτυγμα. 225. d
Ἐπιφοιτᾶται. 220. a. 245. a. b. c. 246. d. 258. d. 262. c
Ἐραστηριακοί. 310. a
Ἐξαγγλισμός. 890. b
Ἐξάρμιον. 257. c. 306. c
Ἔχαι. 314. c. 316. b. 319. e
Ἐωθινά. 238. d

Z.

Ζάβα. 270. b
Ζαβάται. 313. c

H.

Ἡλιστὴν. 275. c. 301. c

Θ.

Θεσπιακὸν. 267. d
Θίατρον. 249. c
Θύστατος. 307. d
Θυμέλη. 252. c
Θωμὸν. 247. c. 260. b. c. d

I.

Ἰλιστέρας. 303. a
Ἰμπεράτωρ. 254. a
Ἰνδικτίων. *passim.*
Ἰνδικτίων Ἡλιακὸν Σελινικὸν. 303. c. 304. a. 306. c. 307. b. 309. c.
Ἰνδικτος. 275. c
Ἰουλίαρ. 215. b. 298. c
Ἰππικὸν. 226. e

K.

Καβαλλάριοι. 313. a. 316. a
Καδαρὸς. 217. a
Καδιπεῖδαι. 241. d
Καθίσμα. 262. c. d. 264. b. 269. c. e. 270. b. d. &c.
Καθὸν. 436. 4. 616. 1. 150. d. e. 151. a
Καλαῖδαι. *passim.*
Καλὸν. 91. e
Καλοκαλίνας. 320. b
Καμίσια. 318. b
Καμπάγια. 217. d
Κάμπος. 89. a. 254. c. 305. d
Καμπὸς. 90. b. 227. d. 256. d
Καμφίνη. 313. d
Κανδήλα. 200. e. 236. a
Κανδιδάτος. 215. a. d. 268. d. 270. a. 271. a. 303. a
Κανονάρχης. 288. b
Κάνων. 235. c
Καπιτώλιον. 134. b 94. d. 246. b
Κάπηλος. 303. a. 304. c. 305. a. 314. a. e. 315. a
Καρέχα. 246. b. 253. e
Καστέλλον. 242. a. 304. d. 319. b
Καστρήσιος. 221. a. 306. a
Κάστρον. 238. e
Κατεχαρίζειν. 311. d
Κατηλέκτων. 314. e. 315. a
Κατωρτία. 313. d
Κατασκαλδιῶν. 150. a
Κατάστασις. 366. c
Κατάστιχα. 95. c
Κατηχίζειν. 237. c
Κέλδοις. 317. c. e. 318. a. 319. d
Κίνσορ. 228. c
Κεντυρίων. 206. b
Κερίτιον. 302. c
Κερκίων. 88. d. 254. d
Κερκὶς. 99. d. 104. a
Κεδδίον. 304. c. 306. c
Κηρυκία. 305. c
Κηρὸς. 227. c. 261. b
Κιβώριον. 310. c
Κιτίρα. 249. c. 256. a. 267. c. 304. b
Κλησμὸς. 306. b. 311. a
Κλῆρος. 238. d
Κογγιάριον. 94. e
Κόδρα. 303. b
Κομιτῶνες. 296. c
Κουρσικὸν. 311. a
Κόκκορις. 228. c
Κόμβινδον. 257. d
Κόμης. 256. b. 260. d
Κόμης Δομεστίκων. 692. 16. 720. 16. 238. b
Κόμης ἐξκουβιτόρων. 764. 28. 878. 27. 28. 264. a. 302. d. 306. b.
Κόμης Λαργιτιόνων. 246. c. 303. a
Κόμης ὁ ἱερὸς. 311. e
Κομμερκιάριον. 314. b. 316. b
Κοντάριον. 305. a
Κοντάβουλος. 225. e
Κοντάριος. 312. c
Κουβικουλάριοι. 185. a. 238. a
Κοχλίας. 242. d. 250. a
Κοχλίον. 270. b. 754. 20.
Κουβικουλάριοι. 211. c. 249. a. 263. d. 264. b. 268. a. b. 270. c
Κουβίκλαρι. 32. b. 249. b
Κράτωρ. 302. a. c. 303. a. 205. a
Κρητοκάστης. 265. a. 302. a
Κρυβιατικὰ. 303. a. b
Κρίζειν. 252. c. 254. b. 257. a. 268. a. 270. c. 311. d
Κρίτης. 764. 8
Κτίτωρ. 210. a. 319. a
Κύστωρ. 256. e. 268. e
Κρίτικοντάλαι. 246. a. d
Κωδῶν. 212. b
Κυβικὰ. 262. e
Κυβικὸν. 226. a
Καῖξ. 263. d. 266. d. 274. a

A.

Λαβρίτης. 259. a
Λαμπαδικάριον. 245. a
Λειτουργὸν. 316. a
Λεὸς. 302. e
Λιβελλήσιος. 234. c. 235. e. 236. a. 271. b. 309. b. 303. c. 306. a. 316. d
Λεπτίνιον. 254. e
Λεπτοχαράκτης. 249. a
Λέξις. 864. 870. 296. a. 300. b. 302. c
Λεπτοῖχος. 260. d
Λίβελλος. 247. e
Λιβελλάριος. 262. c. 266. d

INDEX VERBORUM MIXOBARBARORUM.

Λημνίσιον. 258. c
Λημνὸς. 35. c. 216. c
Λησταῖνω. c 58. b
Λιτανία. 254. b
Λιτὴ. 305. d
Λιχνίτης. 302. a. 314. b
Λύχνος. 243. d. 259. e
Λύσσα. 271. b
Λυχνεῖα. 246. e

M.

Μαγγανικὴ. 331. c. 313. c. 315. c
Μαγγανὸν. 332. b
Μαγγανὸς. 870. 17. 898. 4. 137. a. 249. d. 326. d
Μαγκάνιον. 271. d
Μαγνησία. 285. e
Μαγνήτης. 236. b. 237. b
Μαδάρωσις. 91. b
Μανίκιον. 212. e
Μανίκιῶν. 269. d
Μαντεῖον. 38. c
Μαντεῖος. 305. b
Μαρτὴς. 211. b
Μαρτυρία. 200. c. 201. c. 206. a. c. 213. d. 213. a. 214. d. 215. e. 217. c. 237. c. 254. e
Μαρτύριον. 215. c. 216. b. 256. b. 271. c
Μεγαλόπτης. 308. b
Μέρος. 90. c. d. e. 253. e. 255. d. 262. c. 268. b. 270. d. 303. a. 306. c. 310. a
Μεσὸν. 255. c. 302. d. 305. a
Μεσίαλλον. 267. c
Μεσεμβρινικὸν. 311. c
Μετελαμβάνω. 311. a
Μεχανὴ. 231. c
Μηκάδων. 215. a
Μηκὸς. 124. e
Μηρὸς. 129. a
Μίλιον. 319. b
Μίσον. 269. d
Μονόγραμμα. 306. d
Μονὴ. 231. c
Μόνος. 268. e
Μονόξυλον. 314. a. 315. b. c. d
Μονόφυρτον. 270. d
Μοσσὸν. 252. c
Μοῦλος. 303. b

N.

Νεκύσια. 307. c
Νίκη. 268. a. 272. a
Νοτήριος. 267. b. 306. b
Νύμφος. 237. b
Νυκτέπαρχος. 256. d
Νῶτος. *passim.*

Ξ.

Ξυλοκερώτης. 245. c
Ξυλόχειρος. 258. b

O.

Οἶκος. 742. 27. 748. 20. 756. 8. 866. 27. 254. c. 255. b. 259. d. 260. e. 271. c. 282. d. 316. c
Οἰκοδόμος. 142. b
Οὐρὰ. 311. c
Οἰκέται. 315.
Ὀξυλάβδη. 37. d
Ὀξυδόγγαι. 257. b
Ὀρθοπέται. 269. b
Ὄρος. 351. a. 362. c
Ὄρος. 261. a
Ὀρφανοτροφεῖον. 315. a
Ὅτι. 257. b. *passim.*
Οἰκέται. 237. c
Ὄχλος. 254. b
Ὀψάριον. 311. c

Π.

Παιδία. 258. d
Παλτοῦσα. 316.
Πάλτον. 266. a. 323. c. 325. b
Παλάτον. 92. b. c. 94. c
Παλαιόφιλος. 312. d
Πάλαι. 36. c
Παπύρεος. 598. A. 23
Πάπυρος. 221. d. 304. b
Παπύλιον. 214. d. 238. a. b
Παρεμβολὴ. 265. a
Παρεκκλησία. 269. a
Παρελληνίσματα. 123. e
Παρεμβάλλω. 32. d. 90. c
Παρεμβολὴ. 249. e
Παρεπιδήμων. 218. c
Παρένθεσις. 234. c
Παρετρεπτίζω. 311. a
Παρεπιδήμια. 219. b
Παρεσία. 223. b
Παχυλίας ἑορτὴ. 300. d
Παχύλος. 237. d. 219. c. 304. a
Πάτραρχοι. 93. d
Πατρόθεν. *passim.*
Πάλμα. 90. b
Παύλιον. 247. e
Πεντηκοστὴ. 303. c. 228. e
Περιδέδιον. 224. c
Περιφορὰ. 313. d
Πέτρα. 38. a. 173. b
Πλαμίδιον. 265. a
Πόλις. 197. b. 236. a. 312. a. 317. c. 318. a. 319. d
Πολιτάρχαι. 239. c. 255. d
Πολιτικὴ ἀρετὴ. 309. c
Πρεσβύτης. 38. a. 245. b. 303. b
Πόρτα. 311. c. 310. b. 313. c. d. 315. c. 316. d
Πόρτιον. 268. d
Ποτήριον. 311. a
Πόλεως. 270. b
Πρόδρομος. 197. c
Πρεσβύτερος. 257. d. 310. b
Πρεσβύτης. 263. d. 264. b
Πρεσβυτέριον. 90. c
Πρόεδρος. 90. c. 259. c
Προτήριον. 268. e
Προφήτης. 206. c 312. a. 315. d
Προφήτειος. 236. a
Πρόβατον. 89. a
Πρόγραμμα. 275. a
Πρωτάρχων. 221. d. 305. d
Πρωτοσύμβουλος. 302. b. c
Πρόνοια. 216. d. 259. a. 300. b. 304. d. 305. c. 306. a
Πρόεδρος. 312. c
Πρωτοχὴ. 313. d
Πρόδος. 687. a
Πρωτοκολλὸν. 254. a
Πρωτοκόλλησις. 263. c
Πρόεδρος. 319. c
Προτιθέναι. 274. a
Προτίκτω. 268. d
Προδότης. 246. b
Πρῶτος συγκλήτου. 257. c. d
Πτηνὸν. 318. c
Πτωματίζω. 318. e
Πτωχοτρόφος. 304. c
Πυργοκάστελλον. 313. d. 315. e

P.

Ῥηγὼν. 187. d. 256.
Ῥηγοδάμας. 237. c
Ῥηγίλλα. 237. b
Ῥῆξ. 36. c. 228. c. 261. a. b. 265. d
Ῥητίνη. 311. a
Ῥίγα. 307. c
Ῥηγίνα. 264. b
Ῥωμαῖος. 36. c. 90. b. 94. c. 265. a
Ῥωμαῖος. 184. a
Ῥωμανία. 263. b. 268. d

INDEX VERBORUM MIXOBARBARORUM.

Σ.

Σάγη. 314. c
Σαγίττα. 253. d. 266. d
Σακκάριον. 303. d. 305. a
Σάκρα. 242. c. 266. c
Σαλπιγξ. 257. e
Σαμιοστίζειν. 267. d
Σάνδαλιν. 314. e
Σαπίζειν. 106. d. 108. b
Σγαβίκιον. Vide Γαβίκιον.
Σελλάριον. 318. c
Σημαφορεῖν. 316. a
Σινάπεως. 245. d. 268. d
Σιπίον. 315. b
Σιμεῖον. 231. c
Σίγνον. 269. d
Σιγμάχιτον. 246. b
Σιλιγνίδιον. 262. a
Σιτομέτριον. 229. b. 231. c
Σιτωνικόν. 252. c
Σκάλα. 246. a. 247. a
Σκαφοκάμηλος. 314. a. 315. b
Σκάφος. 304. b. 307. b. 311. a
Σκάφη. 304. b
Σκήνωμα. 229. a. 243. a. 244. c. 256. d. 304. c. 305. a. b. 318. b
Σκήνωμα. 315. c. 318. b
Σκήνωσις. 268. c
Σορός. 316. b. d
Σοβαδάμβα. 303. a
Σόλα. 315. c
Σόλιτον. 315. c
Σπαδόνες. 185. a. 238. a. 268. a. 270. c. e. 271. a. 303. a. 311. c
Σπάδιον. 89. d
Σπάθη. 269. b
Σπαθοτόμος. 228. b
Σπυρίδιον. 89. a. 246. d. 265. a
Σπύρα. 88. c. 237. c. 269. d
Στιχάριον. 265. a
Στίχος. 311. a
Στρατῆγος. 212. c
Στρατιῶται. 238. b. 252. c. 259. c. 268. c. 303. a
Στρατιωτικόν. 259. c
Στρατόπεδον. 229. b
Στυλίτης. 256. b
Συγγίλλιον. 315. a
Σύγκλητος. 308. c. 314. b
Συγκλητικοί. 262. a
Συγκλητικός. 250.
Σωμάξις. 233. c. 256. d. 312. b
Σωμάτιον. 257. c
Σωφρονίζειν. 56. 20
Σωφρονιστής. 87. a. 225. d
Σωτόμια. 210. b
Σφενδόναι. 242. a c. 270. d
Σχῆμα. 297. a. 247. d
Σχολάριος. 215. a. d. 268. d. 270. d
Σχολαστικός. 303. a. 304. c
Σχολή. 215. b. d. 311. d

Τ.

Ταβλα. 8. a
Ταβλίον. 94. c
Ταβουλάριος. 319. e
Τάγμα. 238. c
Ταγή. 111. a. 203. a
Ταικτικός. 113. a
Ταξιάρχης. 305. b
Ταῦλον. 265. a
Ταυροπόλιον. 206. b. 207. c. 220. c. 222. c. 344. d
Ταυλίσιον. 206. b
Τελετή. 32. c
Τετράμυερον. 303. a
Τετραπλατεία. 303. c
Τετράτυλον. 254. b. 304. b
Τζάγγα. 365. b
Τόγα. 247. e
Τοποτηρητής, Πλοῦς τοῦ τόπου. 268. b. c
Τραπεζίζειν. 270. d
Τραπεζοφυλάκιον. 310. c. 311. a. 685. 25
Τριακοντατετραρχία. 666. 30
Τριβουνάλιον. 233. a. 243. a. 245. c
Τριβοῦνος. 237. b. 253. c
Τρίκλινος. 253. a
Τρικάμαρον. 303. a
Τρίλιξ. 243. c
Τριμβιρατορία. 149. 153. d
Τριμβιρᾶτος. 149.
Τρισάγιον. 305. d
Τρισάτιον. 86. c
Τροπάριον. 311. a
Τρουλλήσιος. 254. b. 270. c
Τυμπανίζειν. 119. a

T.

Τδρίδιον. 267. c
Τλωσις. 306. d
Τραπέζιον. 304. a
Τραπεζις διδάσκων. 221. c
Τραπεζοφορία. 318. b. 319. b. d. 320. a

Φ.

Φακιόλ. 270. d. 271. c
Φαντασία. 234. c
Φαμιλία. 313. c
Φάγγος. 181. a
Φιάλη. 306. c
Φιλανθρωπία. 258. c. 267. d
Φιλικά. 92. b
Φίλις. 256. a. 312. a
Φορεῖα. 36. b. 94. c
Φόρος. 83. c. 226. c. 244. a. 250. a. 262. d. 269. b. 302. c
Φρυγάνων. 310. b
Φρύξ λαμπάς. 304. c
Φυλακή. 235. c
Φωνή. 256. a
Φωσφόρος. 315. b. 319. a
Φωτήρ. 309. c
Φωτεσάγη. 165. d
Φωτίζειν. 257. c. 265. a
Φωτισμός. 259.

X.

Χαλάσις. 313. b
Χαρτυλάριος. 306. a
Χρηματίζειν. 249. c. 257. c. 262. a. 264. a.
Χρηματισμός. 262. a
Χρῖσις. 72. c. e. 118. c. 119. a. d. 120. e. 124. c. 125. c. 187. c
Χριστιζειν. 190. a
Χριστιανός. 267. d. 274. d
Χρόνος. 185. c. 186. a. b. 253. c. 303. d. 304. a
Χωρικός. 32. c. 91. d
Χωρίον. 257. c. 295. b. c

Ψ.

Ψυχή. 197. c. 302. d
Ψώμιον. 318. a

INDEX
AD PRÆFATIONEM ET NOTAS.

P. *Præfationem denotat.*

A

Achimelech, an Pontifex fuerit. 411. Adsoyes. 517.
Æra apud Græcos triplex. P. xv. qua æra Cyrillus Scythopolitanus usus sit. P. xvi. qua Hippolytus. P. *ibid.* xviii. qua auctor Chronici & Epiphanius. P. xviii.
Africanus scriptor. 456. 465.
Ἀγράπτος, cur dictus Zeno. 515.
Alcippe elephantum enixa. 441.
Andreas Darmarius. P. ii.
Anni Antiocheni & Syromacedonum litteris numeralibus quomodo descripti. 522. 525.
Annus Passionis Christi juxta veteres Patres. P. xvii.
Anthemius Imp. natione Græcus. 514.
Antiochenorum æra. 431. 434.
Ἀπαρὶς vox, quid sonet. 446. 431.
Apion, cur cum unico p. scribatur. 420.
Apion Cos. sub Justiniano. 539.
Aratoris librorum recitatio publica. 539. 549.
Arca, urbs. 403.
Arcadiacæ cohortes. 530.
Arcobindi monomachia. 522. 523.
Ascalonitarum æra. 429.
Asinus dictus Justinianus. 534.
Asparis cædes. 513.
Ataulfus. 503.
Attila. 505. a. ejus mors. 507.
Ausonius Fastos scripsit. P. xxxiii.
Ausonius explicatus. P. xxix.
Αὐτοκράτορες, an filii Imperatorum dicti. 547.

B

S. Babylæ Martyrium. 473. 474
Babylonia, urbs & provincia. 403.
Balanius Deus. 498.
Baptisterium majus Constantinopoli dictum Sophianum. 517.
Basilii sub Justiniano Consulatus. 539. 540.
Basiliscus Imp. mortis genus. 518.
Bederina urbs Illyrici. 526
Belisarii Consulatus. 538.
Belisarii nomen varie scriptum. 529.
Bissexti notati in Fastis. P. xxx.
Boethius & Boetius, promiscue. Boetiorum stemma. 522.
Bostra, urbs. 452. Bostrenorum æra. 453.
Bucolia Ægyptiaca. 552.
Byzantii Episcoporum series. 440. 441.

C

Cæsarum purpura. 519
Calchedon. 433
Callinicon, urbs. 426
Campus tribunalis. 488.
Canis, convitium militare. 528.
Capitis S. Joan. Baptistæ inventiones. 499. 500. 509.
Carruca Præfectorum Prætorio & urbi. 507.
Castellum rotundum Constantinopoli. 552.
Censoris dignitas. 484.
Cerdo cur Manichæus dictus. 473.
Cerei & tædæ prælatæ Imperatoribus & summis dignitatibus in processibus. 521. inde cereorum in Ecclesiis usus origo *ibid.*

Chelæ. 558.
Cherubinorum statuæ. 448.
Chronici Paschalis auctores duo. P. viii.
Chronicon editum a Canisio & Labbeo Hyppolyto asseritur. P. xii. xiii.
Chronicon Georgii Ambianensis Episcopi. P. iv. v.
Chronicon Paschale male Alexandrinum dictum. P. iv. viii. Constantinopolitanum aliis dicitur. *ibid.* cur Paschale dictum. *ibid.*
Circi ac Circensium inventores. 412.
Cleopæ genealogia. 452.
Codex Justinianeus quando publicatus. 530.
Codex Vaticanus Chronici Paschalis. P. xxxiv.
Codicis Justiniani secunda editio. 538.
Colossus Neronis. 445.
Comagenorum æra. 445.
Comes opsarii. 558.
Commonitorum, pro Epistola. 560.
Consistorium Justiniani. 534.
Constans, quando Cæsar dictus. 482. 484. 485.
Constantii Imp. simulata pietas. 488. 492.
Constantinus M. an nothus. 479. an crucem in cælo viderit. 480.
Consularia. P. xxxiii.
Consulatum dare. 478.
Consulatus Justini Imp. 542. 543. 544. Mauricii Imperator. 546. 548. Focæ. 550. Heraclii. 552. 553. 556.
Consulatus per quadriennia digesti. P. xxix. xxxi.
SS. Cosmæ & Damiani ædes Catholica seu plebalis Constantinopoli. 556.
Convivia ad sepulcra. 413.
Craterus. 532.
Crispus factus Pappas seu Clericus. 553.
Crocodili. 418. 419.
S. Crucis Exaltationis institutio. 554.
Cyclus DXXXII. annorum seu annus magnus quando inventus. P. xxv. illius varia initia. *ibid.* xxv. a Latinis usurpatus. *ibid.* 542.

D

Daphne, Antiochiæ. 448.
Daras oppidum, a quo conditum. 524.
Diagrapha. 556.
Dii Gentilium Reges olim fuerunt. P. xi.
Diocletiani Imperii initium. 475.
Dionysius dictus Antiochus Epiphanes Rex Syriæ. 429.
Dorothei martyres varii. 415.
Dorotheus fictitius scriptor. 414. 415.
Duces Palæstinæ. 519.

E

Edessenorum æra. 425.
Edicta data, accepta, proposita. 472. 478. 480. 537.
Edicti Justiniani de Fide vetus versio. 541.
Epiphanii liber de Prophetis, fictitius. 415.
Eudocia sacra loca bis adiit. 505. 506.
Exocionitæ Arriani. 497.

F

Factionum fautores. 516.
Fana Gentilium in excelsis locis ædificata. 464. in ædes Christianorum versa. 498.
Fasti Chronici Paschalis unde exscripti. P. xxx.
Fasti Consulares Paschalibus additi. P. xxvIII. per lustra digesti. P. xxIx.
Fasti Græci ab H. Dodvello editi. P. xxxIII.
Fasti Idatiani. P. xxxI.
Fasti Siculi cur dictum Chronicon Paschale. P. I. II.
Fastorum conditores varii. P. xxxII.
Focæ Imp. Consulatus. 550.
Fortunæ urbium. 404.
Francorum primæ sedes. 470. 471
Fulgure exanimatus Anastasius Imp. 526.

G

Garizinmions. 510.
Gazensium æra. 430.
S. Georgii Martyrium. 473.
Gizerichus. 510. 514.
Gordaniorum Seniorum & Juniorum scholæ. 467. 468.
Græca nomina accepta a Judæis. 428.
Grando insolentis magnitudinis. 502.

H

Hebdomum Constantinopolitanum, dictus Campus ad urbem, seu septimum milliare. 133.
Heliopolis ad Libanum. 476.
Heraclius Imp. computum Ecclesiasticum scripsit. P. xxII.
Herodes an Proselytus & Hierodulus fuerit. 433.
Heron Confessor, quis, P. xIV.
Hippolyti Portuensis Chronicon. P. xvIII. XIX. Paschale, & canon Paschalis. P. xvIII. x. XI. ejus scripta varia. P. XI. quando is Martyrium subierit. XIII.
Hippolytus Presbyter in Sardiniam deportatus. P. XV.

I

Jacobus Archiater cogn. Ffychristus, seu Psychochristus, uti appellatur a Svida. 512.
Imperatores semestres, annui. 447.
Indictiones variæ. 499.
Indictionum duo initia. 431. a quo & quando reinventæ. 431. 432. 456. 481.
Inscriptiones ad Turres urbis Constantinopolitanæ. 532.
Inscriptio reperta sub Manuele Palæologo quæ etiam a Phranze l. 1. cap. 38. describitur, 408.
Inventio reliquiarum SS. XL. Martyrum. 508.
Joannes Gibbus Cos. 524.
Joannes Scytha, seu Scythopolita Cos. 523.
Joannis Philoponi opus de Paschate. P. xxII.
Joannis Præfecti prætorio Consulatus. 538.
Issa Insula. 490.
Jovis Epitaphium. 407.
Judices publice laudare & accusare licebat. 532.
Judices sedent, Advocati stant. 521.
Juliana Areobindi uxor. 525.
Juramentum in sanctum Baptismum. 516. 517.
Justini Imper. Consulatus. 642. 643. phrenesis. 544.

K

Κατάρχαι, quid. 414.

L

Laodicenses, Julienses dicti. 432. 433. eorum æra. ibid.
Lazorum Regum vestes ac insignia. 527. 528. 529.
Levare, vox. 535.
Lex de filiis intestato morientibus. 460.
Libri excudi debent cum suis nævis. P. xxxII.
Litaniæ in terræ motibus. 506.
Lumina vespertina. 507.
Lustra Juliana. P. xxvIII.
Lychni in Gentilium Fanis. 451.
Lycus fluvius. 508.
Lysanias filius Herodis. 438.

M

Magnaura, ubi extitit Consistorium Justiniani. 534.
Magnentii necis annus. 484. 512.
S. Mamantis Festum. 512.
Mauricii Imp. Consulatus. 546. 547. 548.
S. Maximus, an auctor Chronici Paschalis haberi debeat P. xxI.
Media jejuniorum septimana. 502
Menses Asianorum. 470.
Menses Macedonici. P. xxxvII.
Metrodori varii. P. xIII.
Milites, validi & statura decori legi soliti. 467.
Mons Seleuci. 489.
Mundi regionum inter Noe filios divisio varie apud scriptores refertur. 396. 397.
Murus longus Anastasiacus. 525.

N

Naïolia, urbs. 492.
Naissus, urbs Illyriæ. 487. 488.
Nero, Antichristus. 446.
Nica, unde dicta seditio sub Justiniano. 531.
Nicomedia a Diocletiano instaurata. 476.
Ninus, urbs. 494.
Nisibis, urbs. 403.

O

Octavianus August. unde ex *Octavius* formatus. 434. 435.
Olympiades Alexandrinæ. P. VI.
Olympiades, quando putari desierint. P. xxx. Olympiades descriptæ in Chronico. *ibid.* xxxI. Iphiteæ. *ibid.*
Olympiades, seu lustra Juliana. P. xxIx.
Olympiadum nomina donata lustra Juliana. P. *ibid.*
Olympici ludi, quando aboliti. P xxIx.
Omer, annorum collectio dicta. 395.
Orons fluv. Draco & Oriens dictus. 407.

P

Panes civiles extincti. 516.
Panis Castrensis. 477.
Panodorus Ægyptius. P. xv. ejus æra. *ibid.*
Παρακλητόμενος. 410.
Parembole, Absarus. 403.
Paschale Metrodori. P. xxIII.
Paschales Tabulæ apud Græcos & Latinos. P. xxvI. cereis Paschalibus appensæ. P. xxvI. xxvII.
Paschalia a Photio laudata. P. xxII.
Paschalia recentiorum Græcorum. P. xxvII.
Paschalia ab ipso mundi exordio cœpta. P. xvIII.

Paschalia Anniani, Panodori, S. Maximi & Bedæ. P. xx.
Paschalia. P. xxxi. horum conscribendorum methodus duplex. ibid. x.
De Paschate ortæ controversiæ sub Heraclio. P. xxii.
S. Pauli Martyrium. 500. 501
Pax Ecclesiarum. 491. 492.
Persecutio Christ. sub Diocletiano. 477. 478.
Petrus Alexandrinus Episcopus, Martyr. P. v.
Pharus Alexandriæ. 434
Philippi Imp. Christianismus. 469.
Physco cur Ptolemæus II. Evergetes dictus. 429.
Pilati mors. 445.
Pons Danubii. 453.
Portus, urbs cujus Hippolytus Episcopus fuisse dicitur, quæ? P. xv.
Præfatio Auctoris de Paschate præfixa Chronico Paschali. P. xxxiv.
Præfationum usus & utilitas. P. x.
Præsanctificatorum liturgia. 154. 155.
Πρασινοβένετοι, utriusque factionis seditio. 532
Primæ & secundæ Provinciæ quæ dictæ, 402
Procerum nomen quando indictum apud Romanos. 423.
Proditoribus an fides servanda. 519
Programmata. 537. 571.
Prusias, urbs. 488.
Pylæ Thraciæ. 517.

R

RAderi Latina versio. P. xxxv.
Religioni Christianæ antiquitas, quomodo a SS. Patribus probata. P. x.
Rex Persarum Rex Regum appellatus. 555.

S

SAcerdotes templorum feminæ. 404.
Samaritæ falsi Christiani. 530.
Samaritarum rebelliones. 520. 528. 530.
Samuel, an Pontifex fuerit. 410.
Seditio Victoriatorum sub Justiniano quot diebus duravit. 531.
Seditiones in Circensibus coercitæ. 523. 528.
Selymbria. 435.
Senatores nonnisi a Præfectis Prætorio vel Urbi audiri poterant. 512. 513.
Senior an dictus Philippus Imperator, 467. 468.
Sepulcra humilia tyrannorum. 536.
Serapis cultus in Portuensi & Ostiensi tractu. P. xv.
Syene, urbs. 404
Symmachi quatuor Coss. 534
Synagogæ Judæorum Antiochiæ. 448.

T

TAbulæ Paschales. P. vi.
Tarsus urbs, unde dicta. 404.
Terræ motus varii Constantinopoli. 502. 504
Terræ motus varii sub Justiniano. 530.
Terrores, seu terræmotus. 504
Theatrum Marcelli Romæ. 435.
Theoderici Regis Italiæ Consulatus. 518.
Theodosii filii Mauricii Imp. nuptiæ. 548.
Theodosius M. templa Gentilium everti. 497. 498
Thracia Scythica. 606.
Tiberii Thracis Imp. Cæsarea dignitas. 544. Consulatus. ibid.
Torque quovis redimiti recens creati Augusti. 535.
Tribunal Circi. 534.
Turris Stratonis. 436.
Tu vincas, acclamatio in Circensibus. 531.
Tyana, urbs. 541.

V

VAlentinianus III. ubi occisus. 510.
Valentinianus qui & Galata Valentis Imp. filius. 496
Venetæ factioni favent alii, alii Prasinæ. 520.
Vespasianus statim post Neronem imperavit. 447
Vexilla in turribus erecta in signum dominii. 494.
Voces mixobarbaræ Chronici. P. xxxvi.

Z

ZAba suv. 559.
Zachariæ tres. 428.
Zacharias Patr. Hieros. 554.
Zeno Imp. dictus a Leone juniore. 515. ejus fuga. 516.

Omissa, commissa. Pag. 413. *l.* 15. *post*, ni fallor. *adde*. Proinde hæc vox emendanda, & legendum *in Ætiis*. Quippe Callimachi laudantur Αἴτια a Martiale lib. x. Epigr. xv. de quo hic versus circumfertur: Αἴτια ὁ γράψας Αἴτια Καλλιμαχος· seu ut legitur apud Eustath. Καλλιμάχου. Vide Commentatores ejusdem Martialis. P. 439. *l.* 32. καθυγ. P. 451. *l.* 76. Κλαύτιος. P. 459. *l.* 56. Petav. & al. P. 468. *l.* 33. patris. P. 471. *l.* 45. essent. P. 476. *l.* 48. *post* Vatican. *adde*, quomodo id nominis occurrit apud Martialem lib. VII. Epigr. XXIV. P. 494. *l.* 65. Imperatori. P. 512. *l.* 77. *post* dictus est, *adde*. Qui quidem Ψυχάριον semel ac iterum in eodem Suida edito appellatur, tametsi duo Codd. Reg. priorem lectionem præferant, ac tueantur. *Post Præfationem ad pag.* XLI. *l.* 15. *pag.* 320. *a. leg.* 355. *b. l.* 19. *pag.* 188. *c. leg.* 151. *a. l.* 24. *pag.* 6. leg. 5. *l.* 30. *pag.* 146. *a. leg.* 117. *c. l.* 38. *pag.* 64. leg. 52.

Acc 1472210

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google